

John Adams
Library.

IN THE STUDY OF THE
BOSTON PUBLIC LIBRARY

SHELF NO

★ Adams

21.1

THESAURUS TEMPORUM,

E V S E B I I

P A M P H I L I

CÆSAREÆ PALESTINÆ

E P I S C O P I.

THESAURUS TEMPORUM,

CÆSARÆ PALÆSTINÆ
EPISCOPI,

Omnimodæ historiæ libri duo, interprete HIERONYMO:
ex fide vetustissimorum Codicum castigati.

Autores omnes derelicta ab Eusebio & Hieronymo continuantes.

Utriusque partis Chronicorum Canonum reliquiæ Græcæ, quæ
colligi potuerunt.

OPERA ac STUDIO

JULII CÆSARIS à BURDEN FILII.

TERTIA FERRE PARTE AUCTIONES

Notæ & Castigationes in Latinam Hieronymi interpretationem & Græca Eusebii,
suprema Autoris cura emendate.

Isagogicorum CHRONOLOGIÆ Canonum libri tres ad Eusebii Chronica & doctrinam
de temporibus admodum necessarii:

CVM

AMSTELODAMI,

Apud

clō Ibc LVIII.

*⁷ Adams

21.1

P R I V I L E G E
D U R O Y
T R E S C H R E S T I E N .

LOUIS par la grace de Dieu Roy de France & de Navarre, a nos amés & feaux les gens tenans nos Cours des Parlements, *M^{ces}*. des Requestes ordinaires de nostre Hostel, Baillifs, Seneschaux, Prevosts, leurs Lieutenans, & tous autres nos Justiciers & Officiers qu'il apartiendra, Salut. J. Janson marchand Libraire de la Ville d'Amsterdam, Nous a fait remonstrer qu'il desireroit faire reimprimer le Livre intitulé, La Chronique d'Eusebe, avec les Commentaires de Scaliger, beaucoup augmentés depuis la premiere Impression, tres utile au public, & a tous les gens de lettres, s'il nous plaisoit de luy en accorder la permission, & nos lettres sur ce necessaires, qu'il Nous a treshumblement fait supplier luy vouloir octroyer. A ces Causes nous avons de nos graces speciales permis, & permettons par ces presentes de faire Imprimer, vendre, & distribuer led. livre en tel volume & caractere que bon luy semblera, durant le temps de dix années. Faisant desemes a tous libraires, Imprimeurs & autres nos sujets de quelque condition qu'ils soient d'imprimer ou contrefaire en quelque sorte & maniere que ce soit led. livre pendant lesd. années, apeine de trois mille livres d'amende, confiscation des exemplaires, & de tous despens, dommages, & interests envers l'exposant, a condition de mettre deux exemplaires dud. livre dans nostre bibliotheque, & un en celle de nostre tres cher & feal le Sr. Seguier Chevalier Chancelier de France: Mandons au premier nostre huisier ou sergent sur ce requis, faire pour l'execution des presentes tous exploits necessaires, sans demander autre permission. Car tel est nostre plaisir.

Donné a Paris le troisieme jour de Juin mil six cens cinq^{te}. & huit, & de nostre Regne le sixieme.

P A R L E R O Y,
En son Conseil.

S A L M O N, & Seelé.

IN HOC VOLUMINE HÆC CONTINENTUR

LATINA.

Eusebii Pamphili Cæsareæ Palæstinæ Episcopi ex priori parte Chronicorum Canonum omnimodæ historiæ reliquiæ, quæ colligi potuerunt, interprete Hieronymo, cum appendice Prosperi Tironis Aquitani excipientis derelicta ab Hieronymo.

Eusebii Chronicorum Canonum pars posterior, quæ vocatur Chronicus Canon interprete Hieronymo, cum supplemento ejusdem.

Prosperi Tironis Aquitani Chronicon Consulare excipiens derelicta ab Hieronymo.

Victoris Episcopi Tunuensis in Africa Chronicon Consulare continuans derelicta à Prospero.

Johannis Abbatis monasterii Biclatiensis in Hispania fundatoris Chronicon excipiens ubi definit Victor Tunuensis.

Idacii Lemicensis in Gallæcia Episcopi Chronicon continuans derelicta ab Hieronymo.

Ex editone J A C. S I R M U N D I, Lutetiâ Paris. Marcellini Comitis Chronicon. Opere ejusdem S I R M U N D I.

Marcelli Comitis V. C. luculentum Chronicon continuans derelicta ab Hieronymo, usque ad annum Christi DLXVI.

Excerpta ex Africani Pentabiblo & Eusebii priore parte Canonum Chronicorum omnimodæ historiæ, homine barbaro collectore & interprete ineptissimo, utilissima alioquin, & bonæ frugis refertissima, nunc primum edita. Ex bibliotheca Putanorum fratrum Claudii V. C. Senatoris Parisiensis filiorum.

G R Æ C A.

Χρονικῶν Κανόνων παντοδαπῆς ἰσραήλ εὐσεβίᾳ & Παμφίλῳ τὸ σωζόμενα. Eusebii Pamphili Chronicorum Canonum omnimodæ historiæ Græca prioris partis, quæ supersunt, antehac non edita.

Εὐσεβίᾳ & Παμφίλῳ χρονικὸς κανὼν. Eusebii Pamphili Chronicus Canon.

Ἐπιτομὴ χρόνων ἀπὸ Ἀδάμ & πρωτογένεως ἀνθρώπου, ἕως τῆς βασιλείας Ἡρακλείου. Compendium temporum auctoris innominati nunquam antea editum, ab Adam primo homine, ad annum xx imperii Heraclii cum Consulibus: opus utilissimum quanquam scriptoris idiotæ. Ex Bibliotheca V. C. Isaacii Casauboni.

Χρονογραφία Νικηφόρου Πατριάρχου. Chronographia Nicephori Patriarchæ Constantinopolitani nunc primum Græce edita.

Ἰσραηλῶν συναγωγή. Collectanea historiarum partim ex iis scriptoribus, qui nondum editi sunt, partim ex iis, qui editi. Penus antiquæ memoriæ locupletissimum, totum ferè Eusebium illustrans.

NOBILISSIMO ET ILLUSTRISSIMO

V I R O .

IACOBO AVGVSTO

THVANO

IACOBI AVGVSTI F.

COMITI DE MESLAY, &c.

REGI CHRISTIANISSIMO

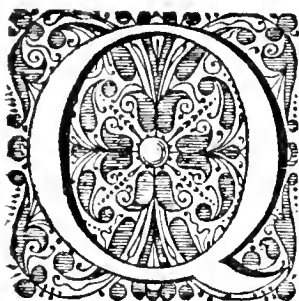
A SANCTIORIBUS CONSILIIS,

ET AD

PRÆPOTENTES FOEDERATI

BELGII PROCERES

L E G A T O .

Uod ille dixit olim Cæsari : *Cæsar, qui apud te audent dicere, magnitudinem tuam ignorant, qui non audent, humanitatem* ; id ego tibi, VIR MAGNE, si dixerò, non equidem vereor, ne quis parum ex animi mei sententia dictum existimet.

Ne nunc quidem auderem, quod audeo, nisi animum addidissent ea, quæ de Tua in literas, earumque ministros omnes propensissima voluntate retulit summus ille Tui nominis cultor, ALEXANDER MORUS, post VOSSIUM & BLONDELLUM, viros incomparabiles, primarius in hac inclyta civitate Professor, qui sæpius interpellatus in hujus Operis molitione nunquam suam nobis opem operamque denegavit : ac tandem cum ego incredibili cupiditate arderem, ut EUSEBII, HIERONYMI, SCALIGERI nomina, THUANÆO iterum prælucente illustriora redderentur, id ut etiam auderem, quod alioqui pro mea verecundia non erat, autoritate sua perfecit. Quem enim fortis nostræ hominem non deterreat ab affatu, non dicam

D E D I C A T I O.

dicam ingenii & animi tui magnitudo , Domus splendor, & --- *inclita fama Gloria* , sed sublime istius qua sub Regum Maximo statim emines, dignitatis fastigium? cui summum quidem Virtus tua debet ornamentum ; sed majus imputat. Verum enimverò quantum tuæ me Dignitatis fulgor deterruit hætenus , tantum invitat & allicit humanitas, tali potissimum præcone. Quod igitur ipse procul dubio facturum erat SCALIGER , si provixisset ad hunc usque diem , aut si quem filium studiorum suorum hæredem reliquisset , id ego multis nominibus mihi faciendum putavi , ut hoc Herculeum Opus à me denuo in lucem editum , nomini Tuo nuncuparem. Primum enim, quis est adeò in litteris hospes , ut necessitudinem ignoret , quæ THUANI, & SCALIGERI nomina jam olim sanctiori copula devinxit? cum hoc non tam SCALIGERI, quàm ipsius eruditionis : Tuum verò non magis Tuum quàm & eruditionis & ipsius in eruditos munificentia nomen esse videatur. Ne operas quidem Typographicas latere potest, opinor , admiranda *ξυωπίς* , quæ tam sæpe conjunctè in eadem pagina versatur , ut si quis alterum sciat, idem ambos noverit: quemadmodum olim cui notus erat Horatius aut Maro, fieri vix poterat, ut Mœcenatem ignoraret. Quod Mœcenatis nomen in quem unquam hominem potiori jure quàm in Augustum parentem tuum conveniet? qui non modo SCALIGEROS & CASAU- BONOS , sed quicquid eruditorum ævo illo fuit , non præsidio tantum & gratia & consilio bono, sed re juvabat & ære suo proprio, planè inusitata & Principe viro digna liberalitate. Quæ profecto in ipso longè admirabilior extitit , quàm in Mœcenate illo prisco , quod hic quidem Sabinos dabat, ut audiret illud : *atavis edite Regibus* , & iniqua mercede nummorum & villarum immortalitatem nominis ad posteros redimebat : Parens autem ille tuus & opibus & doctrinæ ivi pollens, qui jam tum omnium laudibus gentium in cœlo erat, & maturis honoribus præsentique gloria

D E D I C A T I O.

gloria vivus perfruebatur, quando nullius indigebat suffragio vel prædicatione ut inclaresceret, ad succurrendum Eruditis bonæ tantum conscientiaæ pretio ducebatur. Neque verò ulla ei Oda vel Ecloga, nec ullum Elogium aut Anathema certius æternitatem, quam propria monumenta conferret. Historias illas dico, melius Historiæ idcam dicerem, in quibus eruditorum, quo quisque floruit tempore, nunquam omittitur justa & benigna laudatio, ut illi vel hoc nomine multo plus eruditionem profelli debeant, quam de eo mereri potuerunt. Nec minorum gentium aliquos, ne Typographos quidem solertiores laude frustrari sua passus, nihil ab iis accipere potuit, quod jam non deberent, aut quod non ipse postmodum in eodem genere cumulatus refunderet: ut necesse sit omnino gratuitum fuisse, quicquid ex arcâ depromebat. Ac SCALIGER quidem nihil ei magnificentius, nihil antiquius offerre potuit, quàm hunc THESAURUM temporum, Operum, quibus posteros beavit, longe præstantissimum: quem interim, ut nihil aliud accessisset, elogium illud Scaligerorum quod Historiæ Thuanææ lib. XXI. legitur, nullo æstimandum thesauro, luculentè pensavit. At nos in ea tempora servati sumus, quibus illud scitè quidem non ita verè dictum apparet, quamdiù fuerint Mæcenates, Marones nunquam defore: nostro enim ævo non illi, sed hi planè defecerunt, aut ut dicam simpliciter, fuerunt SCALIGERI, non autem defunt THUANI: *Sunt Mæcenates, & defunt Flacce Marones.* Quis est enim adeò ab omni pudore derelictus, ut in contumeliæ partem interpretetur, quod SCALIGERI defecisse dicuntur, aut non præclare fecum agi putet, si SCALIGERIS longo sed proximus intervallo perhibeatur? Quo mihi videor opportunius ultimum tibi Scaligerorum, non unum è multis scriptorem, depositis exuviis novum ac nitidum, & industria mea veluti redvivum hîc sistere. Qui si Lutetiæ nunc esses & il-

† †

lius

D E D I C A T I O.

lius venerandi Senatus Præses , Justitiæ libram temperares , tamen partium esse mearum crederem , illuc etiam hoc ad te deferre munus : cum ipsa postulet æquitas , ut quod semel Augusto Patri sacrum fuit , ad Augustum Filium , tanquam ad justum & virtutis plane singularis , & ornamentorum omnium hæredem transeat. Jam verò cum & Legatus Regius in hoc Belgio sis , & præfiscinè dicam , Legatorum splendor , patriamque nostram optima rerum donaveris , constituta Pace , cujus nobiliores Artes , & quotquot illis subserviunt , beneficio refoventur , quid superest quam ut Universæ te Litteræ certatim , quendam veluti Musegeten quibuscunque possunt modis colant & venerentur ? Ipsæ , credo , Musæ , domestica tibi Numina , te Præsidem Astrææ , te Legatum huic Belgio invident , & quem sibi datum unicè vellent , certè partientur : cum universis hujus Belgii Proceribus , maximè verò **AMSTELODAMENSIBUS** Dominis meis in te demerendo certabunt : à te Legato , ut civitates à Consulibus , annos deinceps computabunt suos : tibi ponent aras , tibi statuas dedicabunt , non ex marmore aut saxo , sed ex quantumvis levi , quovis tamen ære perenniori materia , qualem hic vides. Quam profectò nemo Te melius æstimet , qui per universum litterarum orbem cœleste illud , efficax & avidum , doctrinæque rapax ingenium adeò feliciter circumtulisti , nulla ut sit Ars ingenua , de qua non pari cum artificibus & peritia judicare possis , & æquitate soleas. Mirantur , qui te quotidie vident conterentem veterum libros , tot inter & tanta negotia , quæ solus influenza sustines , instar refectionis captans mutationem laboris :

— — — — *animusque vicissim*
Aut curam impendit populis , aut otia Musis.

Liccat igitur iisdem mihi te verbis affari quibus Scaliger Patrem Thuanum , cum ei dixit non habere se aliquid
Eusebio

D E D I C A T I O.

Eusebio quod mitteret antiquius, nec ipso nosse ullum digniorem ad quem mitteret. Ego verò Scaligero ad Eusebium nec habui præstantius quicquam quod offerrem Tibi : nec ullum vivere te digniorem puto, cui scriptum optimi scriptoris optimum offerretur. Quod iudicium meum, nec meum, sed illius quem dixi & in hoc Belgio Eruditorum omnium calculis omnibus approbabunt, fat scio, CAPELANI, MENAGII, PELISSONI, BOCHAR-TI, DALLÆI, VALESII, OGERII, BIGOTII, HUE-TII, FABRI, BULLIALDIQUE Tui, totque alia decora Franciæ vestræ ingenia, qui fulgentis in hoc propylæo Augusti nominis illecebra ducti complecten-tur Editionem meam: quo pacto cæteris ubique gentium similibus eorum, sed ubi similes? ut spero, commendabi-tur. Eat igitur bonis avibus hoc à me luci redditum Vo-lumen, inferendum illi toto Orbe nobilissimæ Bibliothecæ Tuæ, quam omnibus numeris absolutam ævo suo scri-psit CASAUBONUS : quo verò jam nomine diceret in-numeris à te coemptis, & nuper octingentis quantivis pre-tii manuscriptis libris auctiorem? Eat, nec semper aper-tas apud te pulset Musarum fores; neque verò Senatam illum Eruditionis ac Bonæ mentis nimium pertimescat, qui quotidie in Ædibus tuis etiam absente Præside suo cogitur, florem illum delibatum doctioris Orbis, Conci-lium illud Sapientum, cui tu sacrarium & Augustale vel-uti quoddam penates tuos præbere voluisti. Hæc autem omnia, ubi cum animo reputavi meo : præcipuè verò Tuam, & eruditionem & in omnia eruditionis præsidia & instrumenta voluntatem ac studium : paulo mihi vi-deor, quàm eram initio, factus audentior; minimèque vereor illud certè, nequis me rerum arbiter idoneus in-simulet quasi proditæ à sapientibus viris sententiæ illius oblitum: in primis in muneribus dandis esse spectandum, ut apta sint quæ donamus. Vale, O & præsidium & dul-ce decus, utinam meum ! sed omnino cunctarum

D E D I C A T I O .

Pacis Artium : & me meosque , si meremur indefesso
Reip. litterariæ , cujus Tu Præses perpetuus , adjuvandæ
conatu , in patrocinium tutelamque tuam fuscipere ne
dedigneris.

EXCELLENTIÆ TVÆ

Deditissimus addictissimusque

J. J A N S S O N I U S .

E I D E M .

Nobilissimo, Illustrissimoque

L E G A T O .

*Væ Tuus ille Parens se non indigna putavit
Non eadem atque eadem suscipe dona libens,
Rara quidem soboles , Heroïs filius Heros,
Qui , nisi me fallit , sed neque fallit , amor,
Nescio quid majus meliusque Parente minaris,
Dum Tibi se melior Scaliger ipse redit.*

ALEXANDER MORUS.

LECTORI

Quantum invidia sustinuerit, cum viveret, JOSEPHUS ille SCALIGER, cui & hunc Thesaurum Temporum & tot alia debes, testantur graves querimonie, quas identidem scriptis inseruit suis. Testantur & epistole jam editae, nec minus eae, quae servantur in Bibliotheca Ithuanæa, edi profectò dignissimæ: in quibus, ut apud Amicos, animi sui libenter explicabat æstum. Ac Scioppius quidem, vir Latinae linguae peritus ad miraculum, sed maledicendi peritior, nec impune, viduus vivum infelatus est: ut alios innumerabiles omittam, qui viri nobilitate, doctrina, virtute principis nec profapie, nec eruditioni, nec moribus denique pepercerunt. Nam quid de nobis homuncionibus dici tam importunum & immane, tam durum horrendumque potest, quod non de Heroë illo dictum sit prius? Tanquam Pharmacum, tanquam infantem, tanquam impurissimum incestissimumque traduxerunt eum, quo nemo tum vixit aut inter eruditos nobilior, aut inter nobiles eruditior, aut inter utrosque sanctior. Illud tamen haud paulò intolerabilius putem, quod post ejus obitum extitere Scioppii Scioppio pejores, quibus aurigantibus ad famam, beati sollicitare manes, & barbani leoni mortuo vellere commodum visum est. O tempora, in quæ dilati sumus, quibus ne supremo quidem fine domatur illa bellua, & in mortuis pascitur! Surdis præcipit Chilon, τὴν τέλειθυηκότα μὴ κακολόγη, ἀλλὰ μακάριζε: surdis Solon lege lata interdicit τὴν τεθνηκότα κακῶς ἀγορεύειν: surdis Plutarchus denuntiat, ὅσιον τῆς μεθεστῆτας ἱερῆς νομίζειν, tum & illud quàm rectè; καὶ πολὺτικὸν ἀφαιρεῖν τῆς ἕχθρας τὸ αἰδῖον: surdis denique Poëta canit:

— — — — — jam parce sepulto,
Nec Patris Anchisæ cineres manesve revele.

frustra & alter illud:

— — — — — extinctus amabitur idem.

Nos & incolumes, & sublatos ex oculis odimus. Saltem illud Planci meminissimus, cum diceretur orationes in eum parare Pollio, quæ ab ipso aut liberis post mortem Planci dederentur: Cum mortuis non nisi larvas luctari: aut illa Sophoclis non Christiani hominis:

— — — — — ἀνδρα δὲ εἰ δίκαιον, εἰ θάνοι, Βλάπτειν τὴν ἐσθλὸν, εἰδ' ἐὰν μισῶν κυρῆς.

Et alibi:

Ἀλλ' εἶκε τῶς θανόντι, μηδ' ὀλωλότα Κέντρε· τίς ἀλήκη τὴν θανόντ' Ἰππικανεῖν;
Tum alterius illud:

Φοβερόν ἀνθρώποις τόδε, Κταμύροις ἐπ' αἰζηλοῖσι καυχᾶσθαι μέγα.

Et hoc Euripidis:

Οὐ γὰρ ἐσθλὰ κατθανῶσι κερτομεῖν ἐπ' ἀνδράσιν. Θάνατος γὰρ ἀνθρώποισι νεικέων τέλος.
Solebant homines, vivos invidia, mortuos veneratione prosequi: dum se presentibus argui credebant, præteritis erudiri. Nunc nimis multi servientis in ossa Syllæ ingenium emulantur, & libentius mordent utique non remorsuros. Illos omitto, qui satis ad famam nominis adipiscendam putant, si præscribere possint illud: contra Scaligerum, vel Scaligeri error ostensus: nec eos præcipuè tango, qui vel nobilitatis ementitæ, vel violatæ Latinitatis ei dicam etiamnum scribunt. Ac Patavii quidem cum essem ante hoc biennium & quod excurrit, amicissimos & præstantes eruditione viros dicere memini, certius nihil aut liquidius nunc esse, quam ex nobilitate Patavina Scaligerum exortum, idque se rationibus gravissimis ex fidei minime dubie monumentis compertum & exploratum habere. Bene, primum, dixi, quod non amplius ad sordidam vulgi fecem relegatur: deinde quod Livio

non indignus popularis additur : ac demum quod jam opinor de Scaligeri , ut olim de Homeri patria certabitur. Equidem ut existimo, seu Patavinae nobilitati, seu Principibus eum Veronensibus attribuis : nec certamen displicet : longius submovebat ingenii fascibus, & nihil tam excelsum erat, quod non animo superaret. Cujus animi magnitudo, in tanta fortunæ iniquitate, virtutis præstantia, sublimis & erecta supra seculi genium conscientia, ipseque adeo dicendi character & ἀξίωμα, confitentibus etiam apud Italos tot illis veræ virtutis intelligentibus ingenii, longè lateque Principem ostentant. Ut mirum sit, qui status ei controversiam moverunt, ejus sermonem reprehendisse, quia res ipsas non poterant, ut parum Latinum, nec cum artis famelicæ regulis congruentem : cum nihil sit ignobilius, aut quod degeneres animos magis arguat, quam præstantissimis rebus intentum, sollicitè cavere, ne quid in verbis pecces : aut quasi nota non esset vox illa Plinii secundi de quodam Amico : eo ipso eum peccare quod nihil peccaret. Certe Critici veteres τὸ ἀδιάπτωτον, quod Apollonio Rhodio tribuebatur, inter plebeie signa indolis posuerunt. In his Longinus libello τῆς ὑψους aureo, qui & ἀμαρτήματα quaedam ὄψων ἀγνοῖ, agnoscit : & quaedam τῶν μεγαλοφύσας ἀνεπιστάτως παρενηγυρία. Non captant muscas Aquilæ : nec ultro sese pisirino Grammaticæ servitutis, tristissimoque pædagogicæ diligentæ labori mancipant, heroico spiritu & alta quadam mente præditi scriptores. Qui sine venia undique non placebunt : sed quis hanc veniam denegabit illis, qui procul à vulgo remota commentantur & profutura seculis, Quique sui memores alios fecere merendo ? Recte Anastasius Sinaita : ὁ ἔχων νῦν ἐν τῆς νοήμασι, ὡς φρογῆ τῶν σοφικῶν. Chrysippus apud Plutarchum & Ellipses & alia orationis flagitia homini Philosopho concedit, καὶ νῦν Δία σοφικισμῶς, propter quos alii erubescerent. Benè est, quod qui Scaligerum non satis accurate Latinitatis insimulant, ejusdem consortio criminis etiam Ciceronem involvunt. Quem ajunt perperam decidisse nobilem quæstionem scilicet, Rectene Pompejus tertium Consul an tertio diceretur, & insimulant quod solæcismi ab Attico postulatus, malè bonam causam suam tantus patronus egerit, quod oppida non putarit esse loca, quod in Attii poetæ verbis syntaxeos rationem ignoraverit, & si quæ talia. Quæ licet non viderem, quæ refelli possint, malim ego tamen reus esse talium cum Tullio & Scaligeris, quàm judex sedere cum istis. Ac Tullius quidem se non ita perfectum linguæ patriæ autorem putavit, ut errorem non ultro suum agnovit in voce nautica, inhibendi. Iam si quis aut Regum subditos, pro subjectis, aut fidem adhibere pro credere alicui, dixerit, ætatis nostræ more loquutus fuerit, licet forte neutrum, eo certe sensu, Latinum sit. Qualia propemodum infinita nobis, nobis autem ! imò doctissimis undecunque viris excidere necesse est, & qui perpetuò in his litteris ærummosas contriverunt ætates, lingua præcipuè desita utentibus, cum iis quæ hodiè vigent, vix quisquam peregrinus ita feliciter loquatur, aut emendatè scribat, ut non indigenis ludibrio sit. Riserunt nuper Gaudentium Etrusci sua verba conantem, numeris etiam astricta : nostrates Baudium, nostro sermone versus non optimos musinantem : qui tamen Romani leporis antiquiore vena parem vix habuit. Riderent etiam nos opinor, si fortè reviviscerent, Romani tonsores aut coqui, quoties Latine loquimur seu oratione vincula, seu soluta. Non est igitur cujusvis, nec fortè cujusquam hodiè mortalium asseveranter pronuntiare : hoc aut illud non est Latinum ; cum præsertim injuria temporum tot nobis inviderit autores, & de Latinitate falsò suspecta quod extat Volumen, altero tanto auctius facile prodire possit. Non afferam Græcos, non Thucididem, Pindarum, non alios τῶν ἔξω : sed præterire non possum Os illud aureum, qui sepe remiscet auro suo lutum. Nam ut omittam tot anomala, tot malè collocata, quibus vix ulla comparari potest justa defensio, quis tandem illud excusare aut Græcæ consuetudini conciliare possit, quod in omnibus occurrit manuscriptis libris in primum prioris ad Corinthios, ἰνα καὶ κωθῆσωμα, quod jam barbarum est, ac prope dixi ferreum ? Cum Cicerone igitur & Chrysostemo pariter luat Scaliger, nec pariter luat : nam illi quidem in sua propria lingua, hic in aliena peccavit. At peccavit in rebus ipsis, nec in verbis tantum, quod sæpe demonstravit Doctrinæ tem-

P R Æ F A T I O.

porum Pater. Scio : nec enim Deus fuit , nec humani à se quicquam alienum putavit. Sed quàm duriter & acerbe castigat alios Pater , nunquamne castigandus ipse est ? Nunquamne ad Epiphanium , nunquamne in Dogmatibus Theologicis dormitat ? Nihil dicemus gravius in mortuum ; quanquam nec viduum & videntem nimium reveriti sumus vis in libellis , quos contra ipsum à nobis conscriptos in lucem tertia mox editio proferet. Memini cùm viveret , atque ad ipsum indivisi causa itaremus : ne nominari quidem Scaligerum ferre poterat , quin excaudesceret , ac stomachum in contumeliosas voces & homine partibus addiçto quàm erudito magis dignas erumperet. Nec alius in libris apparet , quos tamen sedatius compositos oportuit. Hæc enim vox , ut inquit ille , reverti nescit. At Scaliger , inquires , ammon & ipse paulo intemperantius adversarios insequitur ? Fateor : (nam & cælestes animæ se dignas iras concipiunt , & sua bilis Heroibus inest , & quedam , ut animosus Poeta loquitur , nobilitas dolendi) sed adversarios , sed infra se positos nec summos viros , aut si quid hoc habet invidiæ , non certè mortuos. Cum nemine ipsi putem aliquid acerbitalis accidisse , qui cum Lipsio contendere mereatur. At hunc tamen , postquam rebus humanis exemptus est , eo ce'bravit elogio , quod orbi universo notum est , nobis autem hyperbolicum videtur. Sed amoris hæc utique fuit hyperbole , qua delere funditus voluit consumptum in iracundia tempus , ὡπρεξ ἀπολογέμην & ὡπρεξ & παρελθόντων χρόνων , ἔπι τῶν ταῦτα ἐποίησιν : si tamen huc trahere nobis ea verba licet , quibus usi Græci Patres , ubi de hyperbolico fervore Pauli loquuntur. Iam Eusebium , jam Hieronymum quàm crebro , quam non immerito , sed quàm benignè simul & verecundè reprehendit ac emendat ? Ut igitur Autor Doctrinæ temporum sepe non injustè Scaligero repugnaret , semper tamen incommodicè , ne dicam immani , ac hostili more invehitur. Nihil in eo quicquam probat , si Periodum Iulianam exceperis , quod admirabile repertum quia refutare non poterat , ejus laudem ipsi ereptam aliis transcripsit , & quod mireris , hoc facinus candoris nomine venditavit. Utcumque est , nos in Manes eum τῶ μακαρίων grassari maledictis æquo animo non patimur , aut propter nescio quos ne vos tam bonam faciem admirandorum Operum lacerari ac proscindi. non ego paucis Offendar maculis , quas aut incuria fudit , Aut humana parum cavit natura. Quid enim ? An Salmasium ex illa quam invasit Arce veluti quadam famæ dejiciendum putemus , quod vel in illis Græcis literis , in quibus profectò longè citra amulum regnavit , hallucinatus interdum est , aut quia Clementem Alexandrinum pro Constitutionum autore adduxit , aut quia in loco Hieronymi Rhegium quod in Thracia sub Constantinopoli , pro eo quod in Italia sub Roma erat accepit , aut quia verum Cardinalium etymon ignoravit , & quæ pluscula satis alii publicè ventilabunt ? An Blondellus ille decessor noster πολυμαθής αἰσῶν , ætatis suæ Photius , inscitie arguetur , si quod hominibus solet , interdum ei contigit ? ut cum sub finem vastissimi de Primatu operis Episcopi nomen pro nomine urbis accepit , ubi Photii locum tmemate 52 recitat , in quo tres Episcopi memorantur , cujus numeri minime constabit ratio , nisi Samus Episcopi nomen , ut Bysa & Maruthas , fuerit : deceptus opinor ab Andrea Schotto , qui vir profectò doctissimus non doctissime Photium reddidit : ne jam ea reponam , quæ ceteri , præ cæteris autem eruditissimus notavit Hammondus. Quid igitur Baronio fiet ? cujus Annales is quem dixi Blondellus mille castigavit notis , aliquando prolaturis , quibus oram exemplaris sui prætexuit : quod exemplar ære suo redemptum bene Proceres Amstelodamenses Bibliothecæ publicæ inferri curaverunt. Super hæc vero , & ea quæ ab aliis animadversa sunt , quæ subnotavimus etiam nos , justum ferè volumen implerent. Neque tamen sic immensi laboris Annalium pretium elevamus , ut non quantum ejus arti Roma debet ac ingenio , tantum diligentie propemodum debere universum Orbem Christianum agnoscamus , ob illa tot ab eo eruta monumenta , (licet in eorum censum non pauca subleste nimis fidei relata sint) quæ sine illo fuisset , æternis forte damnata tenebris latuissent. Qui nec ita partium studio ducimur , ut Doctrinæ temporum conditorem laude fraudatum sua velimus : abesset modo succus loliginis & ærugo. Nam quæ tandem ars inchoata simul & perfecta est ? Quin eum inter principes Chronologos non illibenter putamus ,

& ver-

P R Æ F A T I O.

& versatile hominis ingenium , & eruditionem sanè multijugam , & bene Latinum ac rotundum eloquii genus complectimur , nec arbitramur ei parem tum fuisse , postquam à Sir-
 mundo discesseris , illius ordinis virum : eumque adeò magis interdum quàm Scaligerum se-
 quimur. Sed an ideo majoris quàm Scaligerum facimus ? Quasi vero Gigantis invec-
 tus humeris pumilio , quia longius prospicit , ipso Gigante major existimandus sit. Ac persi-
 mile quidem nobis videtur , licet in alio genere studiorum , quod de Aristotelis & Cartesii
 Philosophia certamen ævo nostro agitari solet . Nam fuit profecto Cartesio ingenium erectum,
 & indagande veritatis avidum , & suscepto par negotio , nisi viventi præsidia , tandemque
 vita defuisset : summa fuit Mathematicarum disciplinarum peritia , quarum tam immodico
 flagrabat studio , cæteras ut omnes sub earum præscripta redactas vellet , id quod optandum
 sed materie conditione vix sperandum permittitur : fuit acre limatumque iudicium , & nisi
 liquida ac propè dixi tractabili demonstrationi cedere nescium , sed nimis anxium in rebus præ-
 cipuè Metaphysicis & Ethicis , quas Mathematica persequi diligentia ἢ ἀποκειμένη ὕλη
 non patitur : fuit denique tanta in commentando felicitas , ut Aristotele commodius addo
 & verius in Physicis permulta docuerit . Et hoc negare non est nisi malignorum . Sed an
 ideo Aristoteli comparandus ? Risum vix tenebam nuper , cum in Aulicos incidissem , qui
 de Aristotele contemptius quam de discipulo , de Cartesio magnificentius quàm de magistro
 loquebantur . Et ita iudicare sciolorum demum est . Nos laudamus Cartesium , Aristotelem
 admiramur . Absit invidia dicto : non dicam centum , sed compluria tamen ex summis
 ætatis nostræ ingeniis in unum conflari oporteret , ut Aristotelem redderent . Quod idem aut
 simile si quis de Scaligero & illo quem dixi Doctrinæ temporum Patre iudicium fecerit ,
 non immeritò fecerit . Nam sive respexeris ad ingenii dotes , & raram illam iudicii sapientis
 cum felici memoria mixturam : sive ad linguarum & scientiarum quas animo comprehenderat
 varietatem incredibilem , non negabis accuratiorem interdum in nonnullis existere Chronologum,
 aut subtiliorem Geometram , aut numerosiorem Poetam ; at idem raro nasci Scaligeros , & hunc
 nostrum ultimum fateberis . Sed qui nec Apologiam nec Panegyricum instituerim , fini-
 da hic mihi præfatio est , si te prius , Lector , admonuero , Fratres COMMELI-
 N O S , percelebres typographos Canones jam olim Isagogicos edidisse , quorum exemplaria
 cuncta cum sibi comparasset J A N S S O N I U S noster & ipse solertissimus , hinc illi
 factus animus est , ut grande hoc Opus univèrsam typis redderet . Quod usus consilio auxi-
 lioque partim nostro , partim per absentiam sæpe nostram eruditorum Lugdunensium , quanta
 maxima potuit fide ac diligentia , & maximis quidem sumptibus perfecit . Accessio porro lucu-
 lenta facta est , adjectis ex ipsius Scaligeri autographo secundis ejus curis : quas tanti fa-
 cere non dubitem , ut ii etiam penes quos est prior Editio , hanc prætereà si comparaverint ,
 meo certè iudicio minimè inepti vel ἀπειρόκαλοι existimandi sint .

JOSEPHI JUSTI SCALIGERI
JULII CÆSARIS A BURDEN FILII

IN

CHRONICA
EUSEBII PAMPHILI

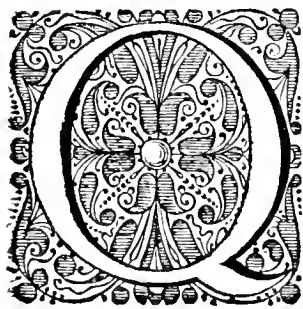
PROLEGOMENA,

AD

Nobilissim. & Amplissim. VIRUM

IACOBVM AVGVST. THVANVM

*Regium in Sanctiore Consistorio Consiliarium, & in Amplissima
curia Parisiensi Præsulem.*

Qvanvis ea vis veritatis est, ut etiam ab invitis confessionem exprimere possit, tamen eam semper hæc necessitas sequitur, ut cum odio ad præliandum composita sit, & cum eo quotidie digladietur. Neque enim nota esse potest, quin & statim invisa, neque signa suæ præsentia dare, quin eadem opera bellum sibi indici sentiat. Ut enim ex cognitione falsitatis veritas apprehenditur, sic ex causarum ejus ignoratione odium ejus natum est, quas si quis ea alacritate apprehendere vellet, qua falsum à vero dignoscit, miros veritas amores sui in eo excitaret. Quum autem odium ex contentionibus accendi solet, in nullis vehementius flagrasse visum, quam in Christianismo nascente: quo tempore non solum veritas odiosa erat, sed etiam homines falsi cassibus irretiti, usque adeo ei hærebant, ut nihil magis metuere viderentur, quam ne à pessimo cultus genere ad optimum traduci cogerentur, in quod pudor tam diuturni erroris transire non sinebat, quem à tot sæculis ad majores suos, & ab illis ad se transmissum animo imbiberant, ita ut veritati victas manus dare, id nihil aliud esse existimarent, quam stuporem suum fateri, & proinde sua interesse, verum odisse potius, quam vero vinci. Hoc est, quod querebantur summi illi pietatis vindices, Justinus, Tertullianus, Lactantius, alii, quod veritas ignorata damnaretur, propterea quod auditam damnare non possent: quum tamen inde sequeretur eos fateri id, quod audire nollent, verum esse, & id falsum, propter quod verum audire eos pigeret. Sane non aliunde, quam ex hac voluntaria veri ignoratione, crudelissimæ illæ persecutiones nascebantur, à quibus quum respiratio daretur, tepescente ad tempus adversariorum sævitia, non tepabant Christianorum studia, qui obnixè in illam curam incumbabant, ut institutum, quod emendatis moribus, & innocentissimo vitæ genere hætenus defenderrant, id quoque, quam maxime fieri posset, testimoniis omni exceptione majoribus apud hostes nominis probarent. Sed testimoniis sine auctoritate non credebatur: auctoritas autem in hujuscemodi rebus nulla major esse potest, quam quæ ex summa antiquitate petitur, præsertim quum adversarii Christianismum novellum, & heri atque hodie natum causarentur: cui objectioni nullum præsentius remedium habuerunt, quam ad antiquitatem confugere, & fidem de doctrina temporum asserere: quo telo si adversarios de præsidio, cui maxime fidebant, dejicerent, nihil relinqueretur, quod veritati opponerent. Sed hoc genus de-

*

fensionis

fensionis in duo membra scinditur. alterum de doctrina est, alterum de ipsa ve-
 tustate doctrinæ. Priore res est cum duobus generibus hostium longe dissimilli-
 mi instituti, Judæis & Gentibus. Judæorum pertinaciæ primus, quod memine-
 rim, dialogum suum Tryphonem opposuit Justinus Martyr, ex quo non paucas
 sententias in suum librum adversus Judæos Tertullianus transcripsit, qui id argu-
 mentum longe feliciter exequitur. Eusebius Pamphili tam Judæis, quam Genti-
 bus opere *ἀποδείξεως* obsistit, cum solis autem gentibus, & eorum Theologis,
 ac Philosophis committit sese luculentis illis Commentariis *ὑποθέσεως*.
 Atque hæc de doctrina. De antiquitate fortasse primi responderint Theophilus
 tribus libris ad Autolycum, & Tatianus unico pulcherrimo quidem illo, sed qui
ἀκέφαλος ad nos pervenit. Certe, qui id argumentum tractaverit, antiquio-
 rem Tatiano habemus neminem, quem non longo intervallo excepit eruditissi-
 mus omnium Clemens Alexandrinus, qui non solum exemplum ejus, sed ipsa
 quoque verba sequitur. Neque vero hic omnes, qui pro Christianis adversus
 gentes scripserunt, referre consilium est. De iis tantum loquimur, qui sacræ hi-
 storix, ac veri cultus vetustatem opere ei rei privatim dicato asseruerunt: qui
 quum prope infiniti fuerint post tempora Constantini, qui ante illud tempus eam
 rem tractaverit, unus tantum impræsentia succurrit, Julius Africanus, & qui eum
 ipsis vestigiis ita sequitur, Eusebius Pamphili, ut totum ejus fere Chronicum in
 suum transcripserit: quem, ut eam provinciam susciperet, honesta æmulatio, &
 alix causæ, quæ postea exponentur, sed ante omnia, amor veri impulit. Non
 enim se ad hanc scriptionem contulit, ut Gentium duntaxat pertinaciam obtun-
 deret, sed & præcipue ut Christianorum errori succurreret, quibus nulla sacræ
 historix constabat certa ratio, & quantum temporis à primo homine, ad suum
 ævum, interfluxerat, non magis ipsis exploratum erat, quam quantum à se, ad sæ-
 culi *σωτέλειαν*, superesset, quamvis satis expressa intervalla ab Adam, ad Exo-
 dum, & hinc ad casum Sedekix, vetus *LXX* interpretum editio suppeditaret.
 Sed quia ignoratione unius intervalli reliqua ignorari necesse est, quemadmodum
 uno deprehenso, cæterorum cognitio expeditissima est, ut in iis rebus, quæ veris
 demonstrationibus nituntur, contingere solet: Africanus id sibi negotii proposuit,
 ut uno intervallo ad aliquem eertum historix exoticæ titulum relato, tam ante-
 cedentium, quam consequentium veritatem erueret. Quod igitur apud exoticæ
 historix auctores reperit, quod proposito suo maxime consentaneum esse arbi-
 tratus est, id ille pro titulo & termino operis sui arripuit. Legerat itaque apud
 Josephum ex Polemone, Apione, & Ptolemæo Mendefio, Hebræos ex Ægypto,
 duce Mose, migrasse circiter initium regni Argivorum, hoc est annis *MXX* ante
 primam Olympiadem: quod tempus alii ad Inachum, alii ad Phoroneum refe-
 runt: idque tanquam sepem ac fundamentum Chronologiæ suæ sibi constituit, ad
 quod præterita tempora, & à quo sequentia deduceret, *καὶ ἀποδείξεως*,
 ut ipse loquitur. *καὶ μὴ τὴν ἀφάρεσιν, εἰς τὰ ἀθηναίικα. καὶ τὴν ἀφάρεσιν, εἰς
 τὰ ἐπόικα.* Fiduciæ cumulus accessit auctoritas Tatiani, & post eum Clemen-
 tis, qui Mosem plusquam mille annis ante primam Olympiadem fuisse prodide-
 runt. Hac epocha firmata, quinque libros Chronologicos contexuit, in quibus
 omnia regnorum, nationum, Rerum publicarum initia à capite repetita, ad finem
 deduxit: deinde per certa intervalla, quas *ὀμάδας* vocant, ea inter se compara-
 vit. Postremo eorum indicem in finem conjecit, quem *κανόνα* vocavit, in quo,
 quæ *καθ' ὀμάδα* in superioribus libris congesta erant, per annos expansos, quæ
 Græci *ἀπλᾶ ἔτη* nuncupant, digessit: cujus Canonis instar Eusebius quoque com-
 posuit,

posuit, in quo nihil antiquitatis recondita est, quod non ab Africano hauserit, nisi ubi ab eo dissentit, præsertim in annis ab Adam, quæ ad annum primum Christi Dionysianum Africanus tot putat, quot ex LXX Seniorum rationibus colliguntur, quinque mille quingentos, quum tamen aperte ab iisdem dissentiat in altero Kainan, quem ipsi adversus fidem Hebraici codicis tam Judæorum, quam Samaritarum, inter Arphaxad, & Sela, inseruerunt. Hoc igitur insititio Kainan omisso, quum dissimulandi fuerint CXXX anni, quot Septuaginta Seniores illi attribuant, quum Sela generaret, hanc lacunam ut expleret, placuit eos chronographio Judicum infundere. quæ fuit summa ἀλογισία. Nam si supervacaneus est ille Cainan, ut certe est, sequitur & annos quoque illos CXXX supervacuos esse, & proinde ab Adam, ad annum primum Christi, minus centum triginta annis intervallum est, quam ex LXX Seniorum editione colligitur. Sed quia in vetustissimis exemplaribus Evangelii secundum Lucam illum Kainan non extare animadverteret, & sciret neque in Judæorum, neque in Samaritarum Hebraico legi, hac in parte consensui veterum, qui illum Kainan non recipiebant, satisfacere voluit. rursus quod omnes uno ore ab Adam, ad Christum, quinque mille quingentos annos putarent, huic quoque parti deesse noluit: quod non potuit facere, nisi illos CXXX annos Judicum temporibus infundendo: quum meminisse debuerit, deductis illis CXXX, ab Adam, ad Christum, tantum quinque mille trecentos septuaginta interesse. Itaque non minore licentia illos annos de loco Kainan depulsos in Judicum tempora distulit, quam ipsi Septuaginta Kainan illum interjecerunt, & annos Patriarcharum παιδοποιίας singulis annorum centuriis auxerunt. Ex rationibus LXX Seniorum colliguntur anni MMCLXII, non MMCCXLII, ab Adam ad Diluvium: ubi XX annis amplior est epocha Africani, Chronici Casauboniani, Nicephori patriarchæ, & Honorii Augustodunensis, quam hodiernorum exemplarium editiones LXX. Itaque tam Chronicon illud, quam Nicephorus, ab Adam, ad annū promissionis, ponunt ann. MMMCCCCVII. Africanus autem MMCCVII. Differentia, anni CC. de quibus deductis CXXX Kainan ἔδωτέρας, supersunt LXX, quos quomodo, & ubi inserferit, in Notis ex Georgio Syncello retulimus. Sunt aliæ hominis hallucinationes, quas prudentes omittimus. Sed quemadmodum propter excellentiam operis imitatore mactatus est Eusebium, ita eundem propter errores castigatorem habuit, qui primus omnium ostendit majorem quidem vetustatem Mosis esse, quam omnem fere memoriam intervalli Gentium mythici: sed tamen non tantam, quanta Africano visa est. Minorem enim esse annis CCLXXXIII, quam ipse sciscit, DCLIII autem, quam LXX editio concipit. Deinde ridiculum illum errorem castigavit, qui hætenus in animis hominum radices egerat, quum inter baptismum, & passionem Domini, omnes scriptores unum annum interjicerent, tametsi quatuor Paschata à baptismo, ad resurrectionem, apud Johannem diserte expressa sint. Sed apud Eusebium ea fuit omnium fere opinio de intervallo inter baptismum, & resurrectionem, ut ex Epiphanio in libris de Emend. Temp. olim monuimus. Tertullianus vero æqualis Africano, & eodem tempore, quo ille, scribens Ἐξαδοξότερον perhibet, passum XV Tiberii, duob. Geminis, habentem annos quasi XXX, octavo Kalend. April. Secundum hæc, nullum momentum interjectum fuerit inter baptismum, & passionem. Nam ex verbis Evangelistæ constat agentem quasi annum XXX accessisse ad baptismum, quo tempore passum hallucinatur acutissimus & eruditissimus ille Poenus. Sed omnes illi veteres magnum honorem habuerunt diei XXV Aprilis, qui mundum in ea conditum,

Christum conceptum, & passum memorant : ab eoque *πρωτόκλιτον ἡμέραν* eam vocant, quod fuerit, ut quidem ipsi putabant, princeps hebdomadis in conditu rerum ; quasi semper in ea hæserit æquinoctium ex sententia Sofigenis, qui *αεθόγησαν ἰσημεριῶν* ignoravit. Sed anno, quo ambo Gemini Consules fuerunt, quartadecima Nisan incurrebat in XVI Aprilis. Itaque Africanus ab Adam, ad baptismum, putat annos 5530, à baptismo, ad passionem, 5531. Recte quidem, inquit, Georgius Syncellus, ab Adam, ad baptismum, 5530 annos putari. sed quod erroris de anno uno inter baptismum & passionem, interjecto autorem facit Africanum, ostendit se ignorasse non aliter omnes, qui ante Africanum scripserunt, sensisse ; qui ex illis verbis *ἔτ' δὲ δεκτὸν κηρῦξαι*, colligebant *ἔτ' ἐν μόνον τ' κηρῦξεως* Christi fuisse. Sed quia de hoc abunde alibi à nobis disputatum est, illis contentus lector esse poterit. Quod annus natalis Domini ex trigesimo ejus completo ignorari non potuerit, ideo non multum laborandum fuit illis, qui illum cum XXVIII anno Augustorum Actiaco compararunt, cujus Thoth congruit anno Juliano XLIV. Sed tamen si annus XXX à Luca designatus non fuisset, etiam absque illo natalis erui potuit. Herodes enim obiit Nisan anni Juliani XLV, ut ex defectiōne Lunari constat, quæ eo anno accidit IX Januarii, qua nocte Herodes legis Doctores interfici jussit, ut scribit Iosephus. Sed Christum bimulum tunc fuisse manifesto colligitur ex Matthæo II, 16, quod Herodes paulo ante obitum suum à bimatu, & infra, pueros occidi jussit, juxta tempus, quod ex Magis exquisiverat. Christus igitur moriente Herode bimulus erat, ideoque non anno XXVIII Actiaco, sed XXVII, natus est, qui ab anno Juliano XLIII, ad Septembrem anni XLIV, currebat. Itaque si ad annum XLIV triginta adjece- ris, pervenies ad annum Julianum LXXIV, qui profecto erat XV Tiberii. Ita- que sine mentione trigesimali anni completi sumus annum natalis, & si Lucas tantum trigesimali anni completi meminisset sine adjectione XV Tibe- riani, tamen anno natalis ita deprehenso, necessario concluderetur anno XV Tiberii baptisatum fuisse. Rursus quot annos natus passus sit, etiam si trigesi- mus completus ignoraretur, ita colligi poterat. Nam ab anno XIII Tiberii, qui erat primus currens procurationis Pilati, Christi autem Dionysianus XXVII, usque ad excessum Tiberii, anno Dionysiano XXXVII, bis duntaxat neomenia Nisan intra illud decennium fuit Sabbatum. Prior quidem anno Tiberii XIX, Fur. Camillo, Cn. Domitio Ahenobarbo Coss. cyclo Solis XIV, Lunæ XV, anno Iudaico 3793, Christi Dionysiano XXXIII. Posterior anno Tiberii XXII, Sex. Papinio, Quintio Plautio Coss. cyclo Solis XVII, Lunæ XVIII, anno Iudai- co 3796, Christi Dionysiano XXXVI. Passus autem Christus Pontifice Iosepho Kaiapha. Atqui anno Tiberii XIII, abdicato Simone Kamithi filio, Gratus Ti- berii procurator, antequam successorem Pilatum acciperet, sacerdotium Iose- pho Caiaphæ mandavit, cui Vitellius præses Syriæ anno ante obitum Philippi Tetrarchæ successorem dedit Ionathen filium Anani ejus, qui Annas Euange- listæ dicitur, fratrem uxoris Kaiaphæ. Obiit autem Philippus XXI anno Tibe- rii, teste Iosepho. Ergo XX ejusdem anno Kaiaphas sacerdotio abdicatus est, postquam eo VII annos solidos potitus esset. Proinde intra septennium Kai- aphæ Dominus passus est. quo intervallo, ut dixi, semel contigit, ut neo- menia Nisan Sabbatum incurreret, anno Christi Dionysiano XXXIII, qui e- rat XXXV à natali ejus, ut ex Matthæo colligitur, & ex XXX absoluto apud Lucam. Vide quomodo eruiamus verum annum passionis sine ulla men- tione XXX absoluti. Sed quemadmodum tempus natalis sine bimatu Christi

ex illo loco Matthæi II, 16, ita tempus baptismi sine trigesimo anno divinari non poterat. Nam ab anno Iuliano XLIII, ad LXXVIII, quo Christus passus est, annos solidos XXXIV interfluxisse constat, idque intervallum esse à natali, ad resurrectionem, ita tamen, ut in intervallo inter baptismum, & passionem, unius anni ratio fugere possit, quandoquidem ex euangelio secundum Iohannem quatuor tantum Paschata colligi possunt, id est anni tres absoluti, quibus deductis de LXXVIII anno Iuliano, remanet annus LXXV Iulianus, quo baptisatum esse Christum necessario sequeretur, si non amplius, quam quatuor paschata inter baptismum, & resurrectionem intercessisse concederetur. Itaque hoc modo baptisatus fuisset anno XVI Tiberii, non XV, adversus fidem historiarum. Sed tamen hac standum esset, si nesciremus baptisatum annos habentem XXX. Magni igitur fuit illorum veterum hallucinatio de intervallo inter baptismum, & resurrectionem, usque ad id tempus, quo illud intervallum biennio definierunt, & ex ridiculo argumento priorem annum δεκτὸν, alterum autem ἀνιλογέμενον fuisse somniarunt. Hunc igitur errorem Africani de illo intervallo, & de epocha Exodi, quam nimis in antecedentia summovit, & non pauca item alia ejus commissa ut emendaret Eusebius, qui videbat receptam opinionem vulgo pro demonstratione esse, Chronologicum opus & ipse instituit non tam novum, quam ex Africani opere interpolatum. Nihil enim luculentum, vetustum, excellens in eo est, quod non ex Africano deprompserit, cujusmodi præstantissimum illud, & nunquam satis laudatum Dynastiæ Ægyptiarum monumentum, reges Assyriæ, Stadicæ, reges Sicyonii, Argivorum, Atheniensium, & alia multa, quæ in priorem librum Chronologiæ suæ contulit: quæ quum omnia ab Africano habuerit, vix tandem illius meminit, nisi in iis, in quibus ab ejus sententia discedit: ut mirum mihi videatur, tanta securitate sui sæculi alienam industriam sibi vindicare, neque revereri iudicia eorum, qui Africanum quotidie legebant, utpote cujus opus à centum annis in manibus hominum versaretur. Fatendum tamen est non minorem laudem sibi ex illo heroico labore peperisse, quam ex luculentis libris αἰθιοπικῶν. Quemadmodum enim in illis omnes thesauros vetustatis exposuit ad Gentium Deos traducendos, insanam eorum Theologiam profligandam, verum unius Dei cultum vindicandum: ita in hoc ex omni priscaarum historiarum censu ea collegit, quæ cum sacris originibus paria facerent, si quidem vera sunt; sin autem, cum illis collata falsi revincerentur, vel quod vetustiora finguntur, quam patiuntur rationes Mosaicæ, vel quod sequius relata sunt, quam in sacris literis concepta extant, cujusmodi quæ Justinus Trogi breviator, Cor. Tacitus, & Apion Grammaticus de Iudæis perperam retulerunt. Multis tamen nominibus hoc commendandum, & imprimis, ut alia taceam, quod veterum errores castigarit, in quibus illum Africani de Exodi tempore, qui familiam ducebat. Nam eo tanquam fundamento, Africanus rationes suas stabilivit. præterea, quia, quod Hippolytus Episcopus indicaverat quidem, sed non demonstrarat, primus omnium ostendit intervallum à baptismo, ad resurrectionem, non minus esse triennio, quanquam minus quadriennio, quod priores Ecclesiæ auctores, præter Hippolytum, & paucos alios, uno anno, posteriores biennio terminarunt. Sed neque Eusebius, neque Africanus ad scribendum se contulerunt, nisi prius instructi aliquo gesto Hebraico, quod in tempus certum historiæ Græcæ inciderit: λαβόμενοι, inquit Africanus, μιᾶς ψάξεως ἑβραϊκῆς ὁμοχρόνου ψάξεϊ ὑφ' Ἑλλήων ἰσορηθείση. Omnis enim, quæ de temporum ratione instituitur, disputatio munimentum habet tempus certum & definitum, quod Græcis dicitur

ᾠδαμῖα, Cenforino *Titulus*. Id autem duplex est, ἀφ' ἑ, ἐφ' ο'. Unde, & quo. Hoc est, unde rationes temporum deducuntur, & quo referuntur. Ii sunt termini intervallorum. uno enim tantum posito, nullum est intervallum, non magis quam punctum est linea. Sed quod duo puncta interjacet, id linea est : & quod inter duos terminos, intervallum. Hæc commutantur. ἢ ἀφ' ἑ enim potest fieri ἢ ἐφ' ο', quando vetustior epocha antecedit : & contra, ἢ ἐφ' ο' potest esse ἢ ἀφ' ἑ, si posterior epocha alia ab eo deducatur. A prima Olympiade, exempli gratia, ad hunc annum Christi Dionysianum MDCVI, fluxerunt anni MMCCCLXXXI. Hujus anni prior terminus, sive *ᾠδαμῖα* ἢ ἀφ' ἑ, est prima Olympias, ἢ ἐφ' ο', annus Christi propositus. Africano igitur ἢ ἀφ' ἑ est Exodus, ad quam, ab Adam, rationes suas deducit. ἢ ἐφ' ο' est primus annus Cyri, Olympiade LV incunte, à qua, ad se, tempora deduxit. Itaque ut operi suo fundamenta jaceret, primum apprehendendum fuit aliquod intervallum, cujus unus terminus vel demonstrandus esset, vel pro demonstrato assumendus, ut est Exodus, cujus tempus ipse satis demonstratum esse putavit ex eo, quod Apion, Josephus, Ptolemæus Mendesium, & alii veteres, illud in initium Inachi contulerunt. Inachum vero MXX annis ante primam Olympiadem floruisse ex Philochoro didicerat. Sed Eusebio nostro intervallum *ᾠδαμῖα* sunt anni septuaginta captivitatis. ἢ ἀφ' ο' statuit in capto Sedekia, ἢ ἐφ' ο' in secundo anno Darii Hytaspidae. De initio illius intervalli, à casu Sedekia, & templi excidio, multos auctores habuit, quos sequeretur. de fine ipse primus, & solus vaticinatus est: quemadmodum & de laxatione captivitatis joculariter hallucinatur, quam trigesimo anno post excidium templi statuit, ut primam Olympiadem in tempus Ioatham conjiceret, auctorem Africanum secutus. Quare alterius intervalli primus annus Ioatham est ἢ ἀφ' ἑ, annus secundus Darii ἢ ἐφ' ο', in quo septuagesimum, ut diximus, annum captivitatis statuit, Olympiades LXV anno secundo. Quia igitur intervallum ab Exodo, ad conditum templi, & inde ad Ioatham regem, perspicue conceptum extat in sacra historia, ideo quantum intersit ab Exodo, ad primam Olympiadem, ignorari non potest. Sunt enim anni absoluti, secundum hanc Eusebii hypothesein, DCCXXXVI, non autem MXX, ut Africano visum est. Bene hæcenus agebatur cum Eusebio in Africani sententia confutanda, si quam certum est eam falsam esse, tam recte instituta esset ejus disputatio. Quia vero neque prudenti, neque laudabili consilio rem tractavit, Africani quidem causa melior ideo non fuerit, quia Eusebii non bona est, in Eusebio tamen prudentiam, & fidem desiderabimus. Quemadmodum enim nulla alia ratione motus, quam auctoritate Africani, Olympiadem primam in Ioatham initium contulit, ita ex fide Africani excidium Ilii in Thuoris Ægyptii regnum, ex Diodori autem relatione in Teutami Assyrii tempus conjecit. In hoc prudentiam requirimus: quia magnus ἀναχρονισμὸς hoc modo committitur. Rursus quia à Theutamo Assyrio, item à Thuori Ægyptio, ad Ilii casum, longe majus est intervallum, quam historiae tempus exigit, is integra Dynastia Ægyptia sublata, ex antecedente duas fecit, ut earum numerum servaret, ex serie autem regum Assyriorum quatuor reges præterivit, aut dissimulavit, ut Thuoris & Theutami tempora in Ilii excidium convenirent: quo facto tantum de existimatione sua & fide perdidit, quantum veritati detraxit. Neque eo contentus, & sciens & insciens pessime rationibus suis consuluit. Scienter enim, quum Africanus primum annum Achaz regis cum primæ Olympiadis initio comparaverit, ipse eam Olympiadem ab Africano in primum annum Ioatham regis collatam esse comminiscitur,

tur, ut non veritus sit verba ipsius Africani interpolare, atque invertere. Africanus, referente Eusebio : *Αιχάλ* ὁ *Αγαμήσορ* ἤρξεν *Αθλωαίων* διὰ βίη ἐπὶ *κγ*, ἐφ' ἧ *Ιωαθαμ* ἐβασίλευσεν ἐν *Ιερουσαλήμ*. καὶ ὁ ἡμέτερος ὁ *κανὼν* ἐπὶ τῷ *πρώτῳ* *Ολυμπιάδ* τὸν *Ιωαθαμ* βασιλέα *Ιούδα* σπείληφεν. Atqui Africanus utrobique *Αχάζ*, non *Ιωαθαμ*, posuerat. Quod manifesto arguit alia χεῖρ *Αφρικανῶ* ex libro quarto : τὴν *τεσσαρεσκαίδεκάτῳ* ἐνίκα *Κόροιβ* *σάδιον*. Τότε ἐβασίλευσεν *Αχάζ* ἐπὶ *Ιερουσαλήμ* ἐτῶ *πρῶτων*. In eodem libro : *ὡς ἄρα* τῷ *Αχάζ* βασιλείας ἐτῶ *πρῶτων*, ὧ *σωτέρεχεν* ἀπεδείξαμεν τὴν *πρώτῳ* *Ολυμπιάδα*. Non igitur *Ioatham*, sed *Achaz*, scripserat Africanus. Factum hominis magis mirer nescio, an securitatem, qui sibi persuaserit neminem animadversurum fraudem optimo scriptori factam, quæ non magis latere poterat, quam scriptor ipse, quum tot Christianorum manibusteretur. Sed neque Africano, neque Eusebio de prima Olympiade potest constare ratio, quum initium illius in *XXXVII* annum *Azariæ* conveniat, *XIII* annis citius, quam sciscit Eusebius, *XXIX*, quam Africanus. Atque hæc quidem prudens & sciens Eusebius. Imprudens autem initium Olympiadum non in primo *Ioatham*, ut promittebat, sed in quinquagesimo *Azariæ* statuit; primum autem *Ioatham* in quartum Olympiadis contulit. quæ summa fuit imprudentia, aut hallucinatio. Sed quum in hoc genere dupliciter peccetur, hallucinatione, aut consilio, prius quidem est ἀλογισία, aut παρόραμα, alterum vero παρεγχείρημα. prius excusatur: posterius objurgatur. Magnum igitur παρεγχείρημα illud est, quod posito capite Olympiadis in quinquagesimo *Azariæ*, quum hinc ad casum *Sedekia* putentur anni *CLXIII*, iis deductis de anno *Iphiti* *CCLVII*, hoc est secundo *Darii*, quo vult septuagesimum annum captivitatis terminari, remanebunt anni *LXXXIV*, quum tantum *LXX* esse debuissent. *XIV* igitur annis minus est illud intervallum, à *L* anno *Azariæ*, ad *II* *Darii*. qui nisi interjiciantur in illud intervallum, omnes rationes Eusebianæ conturbentur, necesse est. Igitur huic malo occurrit partim insciens, partim sciens. Insciens quidem, quod quum reginæ *Athalia* unum annum plus justo attribuerit, quinquagesimus annus *Azariæ* est tantum *XLIX*, imo *XLVIII*, quia epocha conditus templi uno anno serius posita est. Habemus igitur biennium superfluum. deinde unum annum largitur *Sedekia* extra numerum. Undecim enim annis solidis ejus regnum definit. Hic igitur triennium illi imprudenti excidit. Prudens autem adversus auctoritatem historiarum unum annum *Iosia* dat supra *XXXI* à scriptura attributos, *Ammoni* *X*. Duodecim enim regnasse affirmat, qui biennium tantum in regno explevit. Habemus igitur *XIV* annos, quibus rationes Eusebianæ veras superant. aliquando etiam *XV* anni excurrunt, idque accidit propter alias causas, quas in *Notis* exposuimus. Quum vero illos decem annos *Ammoni* Regi largiretur, non puduit eum asserere ita legi in *Septuaginta Seniorum* editione, in *Hebraico* autem solum biennium illi attribui. in quo non majorem rationem existimationis suæ, quam iudicii lectorum & totius posteritatis habuit; quum tam calido commento latebram ex auctoritate *Septuaginta Seniorum* petiit. Pari securitate decem annos *Servio* *Tullio* detractos *Tarquini* *Superbi* annis adjecit, non aliam ob causam, opinor, quam quia aliquod gestum à quodam scriptore in *Tarquini* initium conferri legerat, quod constare non possit, nisi *Tarquini* initium in antecedentia promoveretur: quemadmodum neque *Thuoris*, neque *Theutami* tempora in casum *Ili* incurrere poterant, nisi una *Dynastia* loco moveretur, & quatuor reges *Assyriorum* omitterentur. Accidit igitur, ut propter illos annos *Ammonis*, & aliorum, in-

sitios,

fititios, casu, non consilio, excidium templi in III annum Olympiadis XLVII contulerit. Itaque totis illis nunc XIV , nunc XV annis $\omega\epsilon\rho\chi\epsilon\omicron\nu\iota\sigma\mu\omega$ peccatur ab Exodo, ad initium Olympiadum. Numerus Eusebianus cum 2697 compositus dat annum periodi Iulianæ. Contra anni 2697 de periodo Iuliana detracti exhibent numerum Eusebianum. Detractis igitur per perpetuam regulam 2697 de 3217, qui est annus Exodi in periodo Iuliana, superest numerus Eusebianus DXX , vera Exodi epocha. Atqui Eusebius ponit in DV . Quindecim igitur annis $\omega\epsilon\rho\chi\epsilon\omicron\nu\iota\sigma\mu\omicron\varsigma$ committitur. Rursus annus fundamentorum templi in periodo Iuliana 3696. Deductus 2697, superest vera epocha conditus templi in numero Eusebiano DCCCCXCIX . In Canone tamen assignatur DCCCCLXXXV . Differentia, anni XIV $\omega\epsilon\rho\chi\epsilon\omicron\nu\iota\sigma\mu\epsilon\grave{\varsigma}$. His animadversis, natalis Abrahami competeat in annum XXXVII Europis Sicyoniorum regis, non in XXII . Quod autem LXX Hebdomadas Danielis à secundo Darii Hystaspidae anno ordiens, ad tempora Herodis deducit, frivolum est. Nam siue CCCCLXXXIII anni, siue CCCCXC cum MCCCXCVII componantur, prior numerus desinit in numero Eusebiano MDCCCCLXXX , triennio ante initium Herodis, alter autem in MDCCCCLXXXVII , in anno Augusti XIV . Neuter modus efficit quod vult: imo utrumque ridiculum. Urget tamen à causis, quas validas esse arbitratur. primo, quod $\chi\epsilon\iota\sigma\mu\alpha$ apud Danielelem significat reges & Sacerdotes unctos, in quorum possessionem Herodes invaserit: secundo quod Herodes $\alpha\lambda\lambda\acute{o}\phi\upsilon\lambda\omicron$: tertio, quod $\omega\epsilon\rho\sigma\acute{\iota}\lambda\upsilon\tau\omicron$: quarto, quod regnum ad se non pertinens infederit. $\eta\ \omega\epsilon\iota\ \chi\epsilon\iota\sigma\mu\alpha\iota\omicron$ per se satis confutatur, quod extat in editione hodierna, quam sequitur Eusebius. antiquior habebat $\chi\epsilon\iota\sigma\omicron\varsigma$ convenienter Hebraismo. Neque enim verum est per $\chi\epsilon\iota\sigma\mu\alpha$ summos Sacerdotes intelligi, quamvis inungerentur, neque à templi posterioris exædificatione statim summos Pontifices imperium in Iudæos obtinuisse, quum Nehemias, qui ad tempora extremi regni Persarum vixit, dux fuerit Iudæorum, & ipse alios duces, qui ante eum à Regibus Persarum in Iudæam mittebantur, memoret cap. III , 15. nullus vero dux illis præficiēbatur, nisi qui ex masculina stirpe Davidis genus deduceret. Quare ad initium Seleucidarum, semper duces habuerunt, ut non opus fuerit Sacerdotibus subijci. Neque verosimiliter Ambrosius Commentario in III caput Lucæ, *Eo enim (Iechonia) regnante Iudæam Babylonii vastaverunt, neque postea unquam de semine ejus regnum quisquam in Iudæa potuit obtinere. Postea enim populus de captivitate dimissus sub sacerdotibus & Tetrarchis fuit. Unde etiam, usque ad Christi generationem, mansere Tetrarchæ, ne ipsi quidem, quantum historia docet, regalis dignitatem generis reservantes.* Nam quis concedat longo tempore ante Christi natalem Tetrarchas imperium in Iudæos obtinuisse, quum primi Tetrarchæ instituti sint ex Herodis testamento, Christo jam bimulo? Tamen quia tantus vir, quantus fuit Ambrosius, hoc perhibet, pauci advertent illum aliud agentem hæc scripsisse. Quod autem Herodem $\alpha\lambda\lambda\acute{o}\phi\upsilon\lambda\omicron\nu$, $\eta\ \omega\epsilon\rho\sigma\acute{\iota}\lambda\upsilon\tau\omicron\nu$ toties totiesque vocet Eusebius, ut fidem struat commento suo, quia hæc fabulam ab Africano accepit, Africano ipse conveniendus est. Is igitur Antipatrum Herodis Regis patrem scribit $\epsilon\epsilon\rho\theta\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\ \pi\iota\nu\omicron\varsigma\ \text{A}\rho\omicron\lambda\lambda\omega\nu\omicron$, cuiusdam æditui Apollinis filium fuisse. Atqui avus Herodis regis non Herodes, sed Antipater, quomodo & pater ipse Herodis, vocabatur. Ioseph. XIV. cap. II . Is fuit vir ornatissimus, strenuus dux belli, magnæ non solum apud Idumæos populares suos, sed etiam Arabas finitimos, auctoritatis. quo nomine Iannæus Alexander rex, & regina Salome Alexandra cum toti Idumææ præfecerunt ad Idumæos in officio, vicinos autem Arabas in amicitia continendos. tantum abest, ut unquam

ædituus Apollinis fuerit. Huic filius fuit Antipater cognominis patri, prius *Ἀντιπᾶς ὑποκοριστικῶς πρὸς διαστολὴν* dictus, quia idem est *Ἀντίπατε* ἢ *Ἀντιπᾶς*, vir strenuus, acerrimus, ditissimus, *πολλῶν μὲν δὴ πορῶν χρημάτων, δραστικῶς δὲ τὴν φύσιν, καὶ σασιασῆς*. Joseph. Rursus apud eundem: *Ἀντίπατε* ὁ δὲ *βεία*, καὶ *δικαιοσύνη διενεγκῶν, καὶ τῇ πρὸς τὴν πατρίδα ἀσπιδῇ*. Hegesippus: *Antipater. is erat Idumæus genere, majoribus apud suos clarus, non tenuis pecuniæ, & ideo prævalide potentia, arte mira factus ad contemnendam pecuniam propter conciliandam gratiam.* Sed plura cap. XXV. lib. primi. Quum igitur iste *Ἀντιπᾶς*, sive *Ἀντίπατε*, Herodis regis pater ejusmodi viri, qualem ex Iosepho descripsimus, filius fuerit, quomodo constabit commentum Africani, eum *ἱερόδωλον* fuisse, item à prædonibus Idumæis captum propter egestatem patris redimī non potuisse, ideoque coactum apud hostes manere Idumæorum ritus imbibisse? Atqui pater ejus Idumæus erat, καὶ *Ἰδουμαίων στρατηγός*, ut ex Iosepho modo demonstravimus. Præterea quomodo Idumæorum mores imbiberat, qui ipse Idumæus erat? quid est ineptius? Sed qui potuit ejus pater *ἱερόδωλον* Ἀπόλλωνος esse, qui religione Iudæus erat, ut pote Idumæus, Idumæis progenitus, qui à temporibus Iohannis Hyrcani circumcisionem, legem, atque ritus Mosis acceperant, x̄c̄ annis ante initium regni Herodiani? Itaque tempore hujus Antipatri nullum discrimen erat inter Iudæos & Idumæos. Nam Idumæi tam Iudæi dicebantur, quam veri, καὶ *ἰθαγγρεῖς* Iudæi, ut in Notis demonstravimus. Quare jocularis est, *Ἀντίπατε* τίς τῶν Ἰδουμαίων ἐντραφεῖς ἦθεσιν. apud Ambrosium, qui hæc vertit, legitur, *imbutus disciplinis & mysteriis Iudæorum.* Error librarius sit, an typographicus, an Ambrosius *Ἰεδαίων ἀντι* ἢ *Ἰδουμαίων* legerit, nescio. Constat tamen *Ἰδουμαίων* recte legi apud Africanum. Sed *προσήλυτον* Herodem quis fuisse concedat, quum, ut jam diximus, nullum discrimen esset Iudæi & Idumæi? Et consequenter ridiculum à patre circumcisum fuisse, quum octavo die ab ortu suo, quemadmodum reliqui Iudæi, circumcisus fuerit. Idumæi sane illi, quos debellavit Hyrcanus, & legem Mosis accipere adegit, vere *προσήλυτοι* erant. Posteritas eorum *προσήλυτοι* non potuerunt dici, quia *προσηλύτης* filius *προσήλυτος* aut *γειώρης* nunquam vocatus fuit: quemadmodum Horatius libertino patre natus ingenuus, non libertinus, dicebatur: quanquam non ignoro temporibus Appii cæci filios libertinorum etiam libertinos vocatos fuisse, ut nos docuit Suetonius. Igitur Herodes neque *προσήλυτος*, neque *ἀλλόφυλος* fuit. Regnum quidem non ad se pertinens adeptus est, quia reliquæ adhuc supererant Hasamonææ domus. Sed Regnum Romanorum erat, non Iudæorum, aut Hasamonæorum, ex quo à Pompeio subacti Iudæi Romanis facti sunt tributarii. Quum igitur ab illis regnum acceperit, quorum erat dare, merito pertinere ad eum dicitur, quod ab eis accepit, ad quos pertinebat. Itaque tot lapides movendo Eusebius nihil quam operam & oleum perdidit. Sed quanvis hoc commentum ex Africani Epistola expiscatus est, id non est tamen Africani, sed Hegesippi illius, qui tam aliena ab historię fide de passione Jacobi Apostoli prodidit, quanvis Africanus nomen non posuit. Nam auctores ejus commentum cognatos Christi facit, quorum solus ille Hegesippus meminit. *Ἐ γὰρ σωτῆρ* οἱ κτ̄ *σάρκα συγγρεῖς εἶτ̄ ἐν φανηλώντες, εἶθ̄ ἀπλῶς ἐκιδδάσκοντες, πάντως δὲ ἀληθεύοντες, παρέδωκαν ἡ ταῦτα.* Ambrosius hæc vertens τῶν συγγρωῶν mentionem prætermisit: *Fertur enim ab his, qui sive argumentati, sive simpliciter docentes, sive verè astruentes tradiderunt nobis, &c.* Quæ autem apud eum sequuntur, prorsus à Græcis

Africani abhorrent : & quia legationis fructu potitus est, per eam gratiam, partem regni affectavit. Nam nullam partem regni Antipatrus iste affectavit, neque illi sane Hyrcanus dedisset : *πρεσβύσας ἡ ἀπὸς Πομπήιον ἰστέρις ἔ Υγκανῶ, ἔ τὴν βασιλείαν ἐλευθέρωςας ἀπὸς Ἀριστοβῆλας ἔ ἀδελφῶ ἀεικοπιουρῶν ἀπὸς δὲ πύχισεν Ἰπμεληπῆς ἔ Παλαιστίνης χημαλίσας* (in vulgatis *προκόψας*.) Itaque multum Ambrosiana à Græcis discrepant. Quomodo autem hæc temeraverit & amputaverit more suo Rufinus, ex ejus interpretatione existimare licet. Itaque Herodes odium quidem justum pro sævis suis factis meruit, non tamen propter odium ea fingenda erant, quæ non solum immoderatum animi impetum, sed etiam historiæ imperitiam summam arguunt. Neque sane justii odii tanta vis esse debuit, ut ab illis veteribus hæc portenta mendaciorum exprimeret. Quæ vero perperam ab Eusebio prodita sunt, ut qui dubitaret vera esse, sic qui quatenus vera non sunt, deprehenderet, neminem, præter Georgium Syucellum, extitisse puto, quum tamen omnium intersit eos errores ventilari, ostendi, refelli, ne ea propter hominis auctoritatem simplicioribus ingeniis fraudi sint. Hodie enim sunt capitones, pervicaces, contentiosi, qui Christum anno Dionysiano XXXI passum hariolantur, XXIII Martii, resurrexisse XXV, *τῇ προσηκίσιω*, ut veteres loquebantur, *ἡμέρα*. Quæ dementia quanvis à nobis alibi abunde confutata est, tamen habet nescio quid commune cum hallucinatione Eusebii, qui tempus prædicationis Christi definit intervallo à sacerdotio Annæ, ad sacerdotium Kaiaphæ. Res ita habet. Valerius Gratus quintus Tiberii in Palæstina procurator, Annii Rufi successor, Pontii Pilati decessor, anno IX Tiberii, Christi Dionysiano XXIII, Annan, sive Ananum, Pontificem Max. constituit, & paulo post Ismaelem filium Phabi. Triennio sequenti tres Pontifices singuli anni unius sacerdotium gesserunt, Eleazarus Annæ filius X anno Tiberiano, Simon Kamithi anno XI, Josephus Kaiaphas anno XII, qui usque ad vigesimum annum Tiberii, septennium solidum sacerdotio functus est. Quia igitur quartus est Kaiaphas à focero suo Anna, ideo triennium inter baptismum, & resurrectionem, intercessisse colligit, & consequenter tantum esse tempus *κηρύξεως ἔ κρείε*. In quo peccat dupliciter : primo hallucinatione, deinde inscitia rerum Judaicarum. Hallucinatio hæc est, quod quum apud Lucam legatur, *ἐπὶ δεχερέων Anna καὶ Kaiάφα*, ipse, qui putabat, & quidem verum est, eodem tempore duos summos sacerdotes simul esse non posse, ideo diversos annos *τῶν δεχερέων Anna, καὶ Kaiάφα*, esse credidit, quum tamen Lucas eodem tempore Annam cum genere Kaiapha componat. Inde divinavit ex Josepho, quantum est temporis inter Annam & Kaiaphan, tantum fuisse intervallum à baptismo, ad resurrectionem. quod si verum esset, res ridicula inde sequeretur, Jesum anno XXIII Dionysiano, nono Tiberii, baptisatum, XXVI Dionysiano, XII Tiberiano, passum. quod absurdissimum : ut taceam Kaiapham sacerdotio functum ad annum usque Christi Dionysianum XXXIV. Sed Eusebius rationem habuit quatuor Paschatum, id est trium annorum, quot designantur à Johanne Evangelista. Insicitia autem rerum Judaicarum hæc est; quod tam Annam, quam Kaiapham apud Lucam, putavit esse summum Pontificem : quum tamen Annas fuerit non *δεχερέως* vere, sed ut Ecclesia Constantinopolitana loquitur, *πρωτοσύγκελλῶ ἔ δεχερέως*, qui Hebraice dicitur *כֹּהֵן הַגָּדוֹל*, *δούτερον τῶν δεχερέων*. II Reg. XXV. 18. Talmudice, sive Judaice, *כֹּהֵן הַגָּדוֹל*, *vicarius summi Sacerdotis*. Is ea de causa summo sacerdoti socius dabatur, ut si per morbum, aut propter aliam causam fonticam, ille non posset obire ea munia, quæ neminem, præter solum summum

summum sacerdotem, obire fas est, vicarius eam necessitatem expleret, præsertim in decima Tifri, quando Sacerdos in Sancta adyta ingrediebatur, in quæ nulli alii sacerdoti, præterquam ipsi, ingredi liceret, aut vicario ejus, si ille morbo impeditus, aut *ὄνειρωγμῶς*, quod ipsi vocant *קָדָשׁ* pollutus, id præstare non posset, cujus rei meminit Talmud, & exemplum extat apud Josephum. Ideo tanta auctoritas illius vicarii erat, ut minimo minus alter Pontifex esset. Nam qui in Evangelio *ἀρχιερεῖς* dicuntur, hoc est *ἀρχοντες τῶν ἐφημεριῶν ἱερατικῶν*, ii eo loco erant apud Pontificem maximum, quo *σύγκελλοι* etiam hodie apud Patriarchas Constantinopolitanum, Antiochenum, Alexandrinum. Primicerius autem eorum, hoc est, *πρωσύγκελλος*, secundum proxime à Patriarcha locum obtinens, & olim ante Turcarum imperium patriarcha designatus, est instar vicarii Pontificis Ierosolymitani, de cujus auctoritate existimare licet ex illis Targum Ierosolymitani: *אֵין כְּהֵנִי רַב־יָד לְכַהֵנִי רַב־יָד לְסֵן כְּהֵנִי* (ἑρῶνον) *τῶ ἀρχιερεῖ, ἕνα ὃ τῶ δευτέρῳ τῶ ἀρχιερέων, vel, τῶ πρωτοσυγκέλλῳ τῶ ἱερέων*. Et quidem prope æqualis eorum dignitas erat, ut Augusti & Cæsaris in imperio Romano. Quia igitur istius Anna, sive *Ἀνάνας*, qui Pontifex ad paucos dies fuit anno Tiberiano *IX*, Christi Dionysiano *XXIII*, duo filii, Eleazarus, & Ionathas, atque ejus gener Kaiaphas, Pontifices fuerunt, non dubium est summam ejus auctoritatem fuisse, præsertim quum ad eum, quanquam non Pontifex, sed vicarius Pontificis esset, prius, quam ad ipsum Pontificem Kaiaphan, Jesus vincetus adductus fuerit: ut non immerito cum Evangelista cum genero Kaiapha compararit. Nam ambos eodem tempore summum sacerdotium gerere non potuisse, recte quidem judicavit Eusebius. quod autem intervallo ab Annæ, ad Kaiaphæ sacerdotium, prædicationis Christi tempus terminat, in eo sane insigniter hallucinatus est: quia, ut jam diximus, oporteret Christum anno *XXIII* Dionysiano baptisatum fuisse, passum anno *XXVI*: quæ hallucinatio longe major est, quam eorum, qui anno *XXXI* passum volunt. Nam hoc modo annus *IX*, non *XV*, Tiberii in tempus baptismi incideret. ex eorum autem sententia, qui *XXXI* anno Dionysiano passum latrant, baptismus incurreret in alium annum Tiberii, quam quintumdecimum. Itaque conjunctionem illam Annæ, & Kaiaphæ apud Lucam ita interpretatur Eusebius, ut intelligendum sit, quantum ad sacerdotium, separatos esse, quod duo summi sacerdotes simul esse non possint: quantum ad tempus prædicationis, conjunctos, ita ut Annas in annum baptismi, Kaiaphas in annum Passionis conjiciendus sit. Atqui (vide inconstantiam) *VIII* *ἀποδείξ.* 248, conjungit illos tempore: ex eoque argumentatur jam violatam legem Mosis fuisse, quod duo Pontifices simul esse non possint. *δύο γὰρ ἔτι κτὶ τὸ αὐτὸ ἀρχιερεῖς πῶς ἀνέχροντο, ἢ διαλυθείσης τῆ περὶ τῶ ἀρχιερέων νομοθεσίας*; Sed ecquæ finis erit, si omnes hallucinationes Eusebii referre velim, & alia omnia, quæ tam scienter, quam imprudens commisit? Si quis plura in unum conspectum habere velit, adeat indicem in Notas Eusebianas; quanvis non omnia illuc conjecta sunt. quædam enim consulto omisimus: quædam aliud agentib. dilapsa sunt. Propterea hic tantum ea produximus, quorum admoneri interest studiosorum, antequam ad lectionem hujus operis sese conferant, ne ad eos scopulos appellant, unde nisi cum naufragio evadere non possint. Quæ enim hallucinatio illi conferri potest, quod Pastores, quos vult Josephi Patriarchæ progeniem esse, ante quam Josephus à fratribus venderetur, in Ægypto regnasse scribit? Ejusmodi est & illud, quod initio professus se Judæorum Hebraicum exemplar sequi in originib. bibliacis, tamen insigni hallucinatione *LXX* interpretes sequitur, & ab Adam, ad dilu-

viuum, non MDCLVI annos, ut concipitur ex rationibus Hebraicis, sed MMCCXLII, ex computatione LXX interpretum, numerat. Non dubium est, quin aliquis computationis Hebraicæ imperitus hoc legens apud Eusebium, credat Judæos tantum annorum ab Adam, ad Diluuium, putare, quantum ex rationibus LXX Seniorum colligitur, idque sola Eusebii auctoritate motus. Rursus aliquis memor ab Eusebio locum Clementis super primo anno captiuitatis aliter adduci, ac in exculis legitur, is non errorem Eusebii, sed Typographorum esse putaverit. Hoc dico, quia si quid humanitus à partibus peccatum est, quidam quidvis potius adigentur, quam ut eos errasse fateantur. Præterea ubi per hallucinationem Eusebius à veteribus scriptoribus dissentit, aliquis ex hoc genere *ἑρσικῶν* aut depravatos codices auctorum, quos citaverit Eusebius, esse iurabit, aut eos, non Eusebium, hallucinatos esse: cuiusmodi quod scribit ex Iosepho, tempore passionis vocem ex adytis templi auditam, quæ illinc migrandum esse ediceret. quum non solum Iosephus quinquennio ante templi excidium, hoc est XXXII annis post tempus passionis, id accidisse scribat, sed etiam ipse Eusebius alibi inter prodigia, quæ urbis cladem antecesserunt, memoret. Conditor Annalium, tanquam de rebus Judaicis melius credendum sit Eusebio, quam Iosepho, ex quo hæc transcribat Eusebius, non veretur Iosephum postulare falsi. Atqui debebat inconstantia Eusebii meminisse, qui libro VIII *ἱστορίας* hunc locum Iosephi adducit, ut per illam vocem, quam tempore passionis exceptam fuisse scribit, ostendat Mosaicis ritus finem cœpisse: deinde non multo post oblitus sui, diferte ait id inter prodigia, quæ urbis casum prænunciarunt, accidisse: & quod magis mireris, eandem ambulatoriam sententiam in Hieronymo animadvertes, qui Epistola ad Hedybiam eam vocem in tempus passionis confert, in Commentario autem cap. LXVI Esaiæ, ad tempus cladis Ierololymitanæ retulit. Neque dubium est, quin homini occupatissimo Eusebius imposuerit. Sed conditor annalium Eusebio, qui à Iosepho hæc præpostere didicerat, potius credendum esse putat, quam Iosepho, qui unus auctor extabat tunc, qui hæc certo sciret, utpote vernaculus rerum Judaicarum scriptor. Huic simile est somnium illud in CIII Novella Iustiniani, Vespasianum Stratonis turrem Cæsaream à se vocasse, quia is in partibus Palæstinæ Cæsar salutatus fuit. quod facile confutatur lib. XV, cap. XIII Iosephi. Et tamen vel idem conditor Annalium, vel alius nescio quis mallet credere Iustiniano Christiano principi, quam Iosepho Iudæo, qui CCCCXXXIII annis ante imperium Iustiniani scribebat Stratonis turrem Cæsaream in honorem Augusti ab Herode conditore vocatam fuisse. Sed imposuit Triboniano Colonia deducta in eam urbem à Vespasiano, non patre, sed Tito, cujus nummus habet ΚΑΙΣΑΡΕΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ. Itaque τῆς Καισαρείας, cujus episcopus fuit Eusebius noster, Herodes κλισίης, Titus Vespasianus *ἱστορίας*. Sed omnino consulatur Iosephus 618, 19. Par & gemina levitas est de Essenis, quos joculariter Christianos fuisse hariolatur, deinde alibi meros Iudæos, & meram αἴρεσιν Ἰουδαϊκῶν agnoscit. Hinc Sophistæ, aselli, carcinomata literarum & veritatis, quæ non moliti sunt, ut ex hoc Eusebii somnio antiquitatem μοναχισμῶν assererent adversus fidem historiarum, & ea, quæ de Paulo primo Eremita prodidit Hieronymus? ex quibus nihil aliud consecuti sunt, quam ut non minus levitatem Eusebii, quam inscitiam suam aperirent. Nam si Esseni fuerunt Christiani, quia μονασῆρα habebant, eodem jure & Pythagorei, & quidem antiquiores monachi fuerint, quorum consortium vocatur κοινόβιον Gellio lib. I. cap. IX. quæ sunt Sophistica, id est, asinina. Rursus ex

præpòstera loci cujusdam apud Zachariam prophetam interpretatione Eusebius duos tantum trientes urbis Ierosolymitanæ à Tito everfos fuisse cominiscitur, superiorem autem urbem intactam & incolumem ad Hadriani tempus superfuisse: denique in ea Iudæos inclusos extremam obsidionis fortunam expertos: & multa alia jocularia, quæ in notis confutantur, & quorum piget, tædetque. Nam urbs, ubi Iudæi inclusi obsidionem ad necessitatem expugnationis deduxerunt, ea fuit Bither munitissimum Iudæorum πολέμια ὀρμητήριον, non Ierosolyma, quæ nulla erant, & quorum vix vestigia extabant; antequam ea instauraret Hadrianus: quæ aliquot quidem annis ante expugnationem Bither constructa fuerant; sed tamen, ut à colonis gentilibus, non à Judæis, habitarentur. Quam hallucinationem eo magis mirari subit, quod non meminerit Aristonis Pellæi, cujus de ea re illustre testimonium de expugnatione urbis Bither adduxit in libris Ecclesiasticæ Historiæ. Verum non raro non solum historiam, sed etiam locos ἢ χεῖρας auctorum ἄλλοθενθεν, ut quum Lysaniam Abilenæ tetrarcham falso Herodis filium esse scribit, idque ut probet, testem Iosephum adducit; qui nullius usquam filii Herodis meminit, cui nomen fuerit Lysania. Eundem Iosephum rursus testem facit hallucinationis, vel potius commenti sui, quum ait ab eo memoriæ proditum imagines Augusti à Pilato in Urbem Ierosolyma introductas eo anno, quo Christus passus est, item postea seditionum ab eodem Pilato occasionem præbitam fuisse propter thesaurum sacrum in aquæductus reficiendos erogatum. Utrunque enim falsum anno passionis gestum fuisse, quum primo anno procurationis suæ Pilatus id fecerit, ut clare ex Iosepho ostendimus, annis sex solidis ante passionem. Sed non miror de anno istius gesti Eusebium ita pueriliter hallucinatum esse, quia is erat primus annus Kaiaphæ, in quo Christum passum somniavit, ut supra ostendimus. Sed sibi adversatur. Nam supra recte assignavit annum I procurationis Pilati anno XIII Tiberii, in quo seditiones illæ duæ de imaginibus Cæsaris, & de thesauro sacro exhausto contigerunt. Postea oblitus sui confert hoc gestum in annum passionis, quem vult esse primum sacerdotii Kaiaphæ. Neque minus ridiculum, quod Archelao successorem dat Herodem Antipam, quasi ille non eodem momento dominus unius tetrarchiæ ex testamento patris factus sit, quo Archelaus duarum tetrarchiarum, quibus quando ab Augusto exutus; & in Galliam relegatus est, tunc Herodes iste Antipas, & Philippus ejus frater jam decimum annum tetrarchiis suis potiebantur. Deinde cur Herodes Antipas potius, quam Philipus, aut cur non ambo simul, Archelao fratri successerunt? Sed quomodo tetrarchiarum Archelai successor ille, aut iste potuerit esse, quæ in fiscum redactæ nunquam in potestatem Herodiadarum venerunt, sed à procuratore Cæsaris administrabantur? Neque aliam ob causam Agrippam seniore filium Herodis Antipæ esse putavit, quam quia Herodi Antipæ successit, qui erat ejus patruus, non pater. quod sane perridiculum. Non minus ab historia abhorret, quod de minore Agrippa scribit, ejus regnum unacum Ierosolymis finem cœpisse. ubi duo insignes errores: prior, quod Agrippam putaverit Ierosolymorum regem fuisse: alter, quod ignoraverit Agrippam minorem Ierosolymitano excidio XXXI annos superfuisse. Quod enim Ierosolymorum rex esse non potuit, satis patet ex eo, quod Ierosolymorum urbs erat metropolis patrimonii Archelai, quod jam dudum in fiscum redactum erat. Adde, quod Agrippa à Claudio præfectus fuit templo, & propterea in ejus potestate fuit mandare sacerdotium summum cui vellet, propter id jus, quod illi concessum à Claudio erat, non quod rex Ierosolymorum esset. Ioseph. 621. Quod autem minor Agrippa XXXI superfuerit annos excidio Urbis, expressum est à Photio ex Iusto

Tiberiadensi, qui illum vitam ad III annum Trajani produxisse ait, ad quod tempus, ab urbis clade, anni fluxerunt XXXI: ejusque regnum aliquot accessionibus a Vespasiano amplificatum fuisse scribit Josephus. Omnino sex duntaxat Herodiadæ rerum potiti sunt in Palæstina, quorum tres tetrarchæ, totidem reges fuerunt. Tetrarchæ eodem tempore Archelaus, Herodes Antipas, Philippus. Rex universæ Judææ unicus tantum Herodes magnus: partis Judææ duo Agrippæ, senior, & junior. Sed junioris amplius regnum fuit, quam patris. Nullus tamen tam tetracharum, quam duorum Agripparum, patrimonium Archelai consecutus est, & proinde neque Jerosolymis regnavit, ut pueriliter putavit Eusebius, qui quemadmodum excidio Jerosolymorum regnum Agrippæ minoris finivit, ita etiam sine Chronicorum Africani Olympiadas, & Stadionicas terminavit. Quum enim Olympiadas & Stadionicas ab Africano acceperit, Africanus vero opus suum in CCL Olymp. explicuerit, Eusebius neque ullos Stadionicas, neque ullas Olymp. deinceps fuisse credidit, quum tamen Dexippus CCLXII Olymp. & ejus Stadionicæ meminerit, qua historiam suam conscribebat sub Claudio: & Iulianus Apostata in Olympiadis CCLXXXV ludicrum sumptus contulerit, & non paucis post annis Basilius Seleuciæ episcopus in Olympia Homiliam scripserit, quum videret Christianos tam Olympiorum, quam reliquorum spectaculorum, & Circensium amore non minus, quam paganos, insanire. Sed neque animus est omnia in hoc auctore animadvertenda persequi, neque possim, si velim, & præterea fere omnia in notis Eusebians passim accuratus lector observare potest; aut sine ullo labore ex indice colligere. Neque vero hæc protuli, ut auctorem, quem initio commendavi, tanquam oblitus mei nunc traducam. Longe aliter sentimus. Quum enim tria objici possint, *παρορμήματα, σφάλματα, καὶ παρελκυστήματα*, hallucinationes, errores, & temerationes, sive interpolationes, sciant omnes, quum aliquem hallucinatum esse dicimus, hoc ad ullam ejus contumeliam minime pertinere. Hallucinationes enim per incogitantiam, errores per incitiam, reliqua per audaciam committuntur. Hallucinationes excusari debent, errores tolli, temerationes castigari, eo temperamento adhibito, ut contumeliæ suspitio omnis absit. Tria tamen hæc periculosi exempli sunt, si ad magni nominis auctorem referantur. Quos enim admiramur, eorum plerunque vitia virtutes putamus. Nos hallucinationum & erratorum Eusebii aliquot exempla ideo produximus, ut illas excusemus, hæc castigemus, ab utriusque autem ingenia rudiora prohibeamus. Qui enim veterum erratis blandiuntur, invidiam errorum ab illis in se derivant, & severius castigandi sunt, quam ii, quorum culpas defendunt. Tantum verò abest, ut propter illa vitia minor auctoritas doctrinæ Eusebianæ apud nos sit, ut potius eo nomine ea seorsim exposuerimus, ne cætera bona, quæ scriptis Eusebii continentur, contaminarent, sed castigata sic cum reliquis, quæ diligenter ab eo collecta, aut feliciter excogitata sunt, tuto conjungi possint. At omnium non est castigare, quum hujus tractationis nulla hæctenus ars, aut certa ratio inita sit. Nam quod hodierni Chronologi tam portentose à vero discedunt, ex multis causis, quæ adferri possunt, hæc mihi præcipua videtur esse, quia examen non adhibent, quod ad verum eos manu ducere, aut à falso abducere possit. In omni enim scripture eam rationem sequi debemus, qua duce à certis & concessis principiis, tanquam à carceribus, ad ipsam metam perveniamus. Contra illi, quia eorum, quæ scribunt, nihil demonstrare possunt, leges potius scribere videntur, quibus nos in sententiam suam adigant, quam demonstrationes adferre, quibus confessionem à nobis eliciant. Non enim magis sine demonstratione hæc tractare possunt, quam cubum aut Cylindrum metiri

tiri sine geometria. Quod si aliquando rem ipsam tangunt, hoc fortuito fit, non arte: quod quidem Eusebio contigit in casu Sedekiaë ad III annum Olymp. XLVII notando. Nisi enim confidentissimo incepto insitiis XIV annis interval- lum à primo anno Iothiami, ad excidium templi, extendisset, nunquam eo per- venisset. Itaque quod ante, & post eum nemo cum maxima laboris contentione, aut animi attentione consequi potuit, hoc illi per temerarium παρεγχείρημα feliciter successit. Aliquam vero artem hujus tractationis antiquitus fuisse satis hinc constat, quod vetustissimi auctores Ephorus, & Eratosthenes excidium Ilii non per ἀεθραφαρέσεις temporum, quæ in μυθικῷ intervallo incerta sunt, sed per motus cœlestes, & doctrinam annorum Græciæ civilium indagarunt. Nam quod à prima Olympiade ratio temporum constanter perpetuata est, hoc non minus doctrinæ anni civilis acceptum referri debet, quam Olympionicarum memoriæ, certe magis, quam tumultuariæ annorum congestioni, qua sola hodie- ni Chronologi contenti πᾶσαν τέχνῳ μακρὸν ὀμιῶζεν κελύδισιν. Hinc illa por- tenta hallucinationum, hinc illa licentia commentorum, hinc mendicabula re- gum Persidos, hinc illa fanatica septuaginta annorum captivitatis, & septuagin- ta Hebdomadaram Danielis initia, nunquam ad verum caput suum relata: hinc trigesimali illius anni apud Ezekielem jocularis explicatio, hinc jobeleorum præ- postera exordia. Hinc Catharorum & prophetarum hujus ævi temulenta somnia. Nos sane viam monstravimus, quâ licentiæ Chronologorum frenum impona- tur, tempora autem intra suos fines contineantur. Qui enim sine hoc velo tam longæ navigationi sese credunt, prius ventus eos destituet, quam navem ad por- tum appellere possint. Quantum enim ἐν τῇ ἀεθραφάρσει falli eum necesse est, qui characterem non adhibet, in Canonibus passim demonstravimus; idque tum in multis casibus, tum etiam in unius Epochæ initiis, quæ secundum natio- nes diversa sunt, propter quæ non raro vitium intervenire potest. Palilia Varro- niana uno anno priora sunt Catonianis. Nisi character adhibeatur, quando an- norum Urbis mentio apud scriptorem fiet, utra intelligantur, quis divinaverit? Rutilius Numatianus in aureolo suo itinerario ait, se Urbe discessisse Sole Chelas ingrediente: hoc est, secundum Sofigenem, & omnium ejus ævi sententiam, XXIV Septembris.

*Et jam nocturnis spatium laxaverat horis
Phœbus Chelarum pallidiore polo.*

Notatur etiam annus Urbis MCLXIX. Is annus secundum Varronem est CCCCXVI Christi Dionysianus secundum Catonem CCCCXVII. Nisi caracte- rem hujus anni apposuisset, utra Palilia intelligit, nulla conjectura apprehen- di posset. Designat igitur commodissime, scribens se expectasse quindecim dies, donec mota Vergiliarum ortu tempestas detumesceret in proximo no- vilunio.

*Explorata fides pelagi ter quinque diebus,
Dum melior Luce fileret aura novæ.*

Perpicue ait quintodecimo die post XXIII Septembris fuisse novilunium, qui fuit ultimus quindecim dierum moræ, quam in commodiorum ventorum expe- ctatione fecerant. Sane anno Christi CCCCXVI epacta erat XIII, eaque è re- gione IX diei Octobris opposita indicat ibi novilunium eo anno contigisse. In- tervallum à XXIII Septembris, ad IX Octobris, sunt quindecim dies, quot sci- licet expectarunt, dum tempus novilunii adventu mitesceret. Intelligendus igitur ille annus Urbis secundum Varronem, non secundum Catonem. En uti- litates

litates characteris. Rursus Calippi periodus Antiochena init novem mensibus ante Atticam, Epoche Seleucidarum Iudaica sex mensibus ante Antiochenam, illa totidem mensibus ante Chaldaicam, Philadelphensis ante Gazensem, Antiochena indictionis Iulianæ ante Laodicensem, qua etiam aliquando uti Iosephus videtur. Nam in expugnatione Ierosolymorum tam sub Pompeio, quam sub Herode & Sosio, Tamuz mensem tertium vocat. unde sequitur primum mensem esse Ijar, qui Artemisius Macedonibus, unde initium anni & Indictionis Iulianæ Antiochenæ, ut in Canonibus, & libris de emend. temporum aperuimus. Sic Actiaca epocha secundum Ægyptios init à Thoth, secundum Iosephum à Nisan sequenti. Diocletiana Ægyptiaca Paschalis & ipsa quoque à Thoth, sed Latina à Nisan Christiano. Nisi principiis harum epocharum character adhibeatur, multum peccari necesse est. quo duce vel ipsum momentum, vel proximum ab eo tempus adipiscemur: idque ut in exemplo superiore Rutilii, ita & in illo Ovidiano demonstrare possumus:

*Iamque dies aderat, qua me discedere Cæsar
Finitibus extremæ jusserat Ausoniae.*

Quemadmodum enim in altero exemplo primo annum, deinde anni tempus exploratum esse oportebat, antequam dies ipsa deprehendi potuerit: ita & in isto illa duo antecedere debent, annus, qui, indicante ipso Ovidio, erat ab ejus ortu quinquagesimus absolutus, & proinde LIII Iulianus: anni autem tempus, mensis, in quo Arcturus matutino occidit.

*Tingitur interea custos Erymanthidos Ursæ,
Æquoreasque suo sidere turbat aquas.*

Tertium adjicit characterem, qui ad ipsam diem nos manu deducit, circiter medium noctis lunam culminasse.

*Iamque quiescebant voces hominumque canumque
Lunaque nocturnos alta regebat equos.*

Quum homines & canes tacent, hoc est circa medium noctis, Lunam culminare necesse est inter *πανσέλλων, καὶ διχόσμον*, & quidem propiorem *πανσελλώω*. Ea vero tempestate Arcturus matutino occidebat VIII Idus Novembris, ut discrete extat in parapegmate incerti auctoris, interprete Nic. Leonico, quod fastis Ovidianis prætexi solet: sed falso attribuitur Ptolemæo. Nam aliud Ptolemæi Græcum longe huic dissimile penes nos habemus. Erat, ut diximus, annus LIII à primis Kalendis Januarii Iuliani, numero aureo VIII, Epactis XXVI. Novilunium XXVI Octobris. Ideo VIII Novembris erat XII Luna, quæ tunc occidit hor. II. S. ante Solis ortum, & culminat circa noctis medium. Ergo discessus Ovidii ex Urbe contigit VIII, aut VII Idus Novembris non longe à plenilunio. Atque ut ab ipso tempore discessus proxime absumus, ita quantum temporis postquam Urbe excessit, in pedestre itiner impenderit, antequam navem conscenderet, & quando navem conscendit, ignoramus. Alioquin certum est solvisse ex ora Puteolana, & jactatum fuisse mari Hadriatico, (hoc est prope Corcyram, ut Actorum Apostolic. XXVII, 27.) mense Decembri, ut ipse scribit. Sed omnium non est tempora ad characterem suum dirigere, quum Mathematicus à munice Ovidii bono & diligenti viro super hoc tempore discessus Ovidii consultus non peritiorum se harum rerum probaverit, quam in anni reformatione, quæ illi mandata fuit. Is respondit, tempore Ovidii in finitore Romano Arcturum III Idus Decembris cum XIII parte Sagittarii oriri solitum chronice (ita imperiti loquuntur, non, *ἀκρονόχως*, ut ratio postulat.) hodie autem, inquebat, VII Kal. Decembris. quia eadem XIII pars Sagittarii in finitore Romano ea die oritur. Hæc sunt
summæ

summæ imperitiæ argumenta. Nam neque ulla ἀκρόνυχον ὄσας Arcturi in mense Decembri contingebat, quanquam id falso scripserit Columella, neque Ovidius de tempore vespertino, sed matutino, loquebatur. quæ fuit summa Mathematici imprudentia :

Dum loquor, & flemus, cælo nitidissimus alto

Stella gravis nobis Lucifer ortus erat.

Igitur custos Erymanthidos Ursæ tingebatur Oceano adventu Luciferi, non noctis. & profecto nulla, ut diximus, ἀκρόνυχον ὄσας Arcturi tunc fieri potuit. Longe majoris incitiæ est, putare stellas in iisdem partibus Dodecatemiorum oriri, quasi per ἀεθρήσιν ἰσημεριῶν. Imo, si verum erat, tempore Ovidii Arcturum in XIII parte Sagittarii oriri in finitore Romano, X die Decembris, hodie necessario oriretur cum VI parte Dodecatemorii Capricorni in XVII die Decembris Iuliani. Nam ab ævo Ovidii, ad nos, initia Dodecatemiorum in antecedentia progressum fecerunt gradus XXIII. Multos alios errores, qui hinc propagantur, prætereo. ἐὼς igitur ὄσας Ἀρκίους, non ἀκρόνυχον, quæ tunc nulla esse potuit, intelligit Ovidius, cujus ex Urbe discessum ad verum tempus accommodavimus per characterismos, quos qui negligit, in quos errorum nodos sese induat, ex quibus effugium inexplicabile est, satis ex iis, quæ ostendimus, constare potest. In duobus itaque superioribus exemplis docuimus per characterem posse veram diem erui. Nam aliquando non ad ipsam quidem diem pervenire, sed propius tamen ab ea abesse possumus. ut hebdomadam veram, in qua conceptus fuit Iohannes, per methodum orbis ἐφημεριῶν ἰσραηλικῶν attigimus, diem autem ipsam nulla conjectura consequi possumus. Eodem modo tempus proximum natali Dominico non magnæ molis fuit adipisci. diem ipsam solus Deus scit. Non tamen parum præstat, qui non nisi triduo, aut quatrduo à vero discedit. quod sane possumus promittere de tempore, quo Paulus Apostolus ex naufragio in littus Melitæ expositus est. Hic, ut supra ostendimus, annus primum, deinde anni tempus investigandum. Erat annus primus iniens Porcii Festi procuratoris Iudææ. Decessor ipsius Felix frater Pallantis missus est à Claudio, ineunte XIII anno imperii ejus (Josephus 615, versu penultimo) anno Christi Dionysiano LIII. Explevit biennium in sua procuratione. sub ipsum tempus obitus Claudii. Actor. XXIV, 27. Successit illi Porcius Festus, anno Christi LV. Tempus vero anni, mensis Tifri, in cujus die decima, aut undecima, è portu Cretæ Phœnice solverunt. Actorum XXVII, 8, 9. Neomenia Tifri Septembris XI, feria V, cyclo Solis VIII, Lunari XVIII, anno 3816. Quum ex portu Phœnice solverent, periculosa erat navigatio διὰ τὸ, inquit Evangelista, τὴν νησίαν ἤδη παρεληλυθέναι. quod jejunium Iudaicum præterierat. Sane & σκωπηγία, & νησία incidunt fere semper in tempus, quo maximæ tempestates cooriuntur, propter æquinoctium. eo autem anno jejunium inciderat in XX Septembris proxime æquinoctium, σκωπηγία vero, & consequenter plenilunium, in diem æquinoctii. Inter XX igitur, & XXV Septembris navis soluta est portu Phœnice. XIV dies in mari jactati sunt. Ibid. 33, & sequentib. Omnino circiter V, aut VI Octobris in Melitam à salo ejecti sunt, navi fracta. Huc usque ita prope à vero tempore absumus, ut biduum, aut ad summum, triduum, intersit. Quia vero tres menses in insula transmiserunt, triduum Syracusis, hebdomadam Puteolis, & hinc Romam venerunt, constanter affirmare possumus, Paulum circiter XX Ianuarii plus minus Romam ingressum, anno Dionysiano LVI, numero Eusebiano MMLXXII. Mansit autem Paulus Romæ usque ad annum Dionysianum XLVIII, Neroniani

Imperii tertium. Act. XXVIII, 31. Quum igitur tanta sit characteris utilitas, ut eos, qui eum rationibus suis non adhibent, multum falli contingat, cavendum, ne eo contempto, pro demonstrationibus hallucinationes, pro veris temporum titulis fœdos anachronismos publicemus. Quod quum Africano, Eusebio, & omnibus hæcenus acciderit, tam ignoscendum illis, quatenus ignorantia hujus rei lapsi sunt, quam aliis vitio vertendum, qui methodum hanc præstantissimam, ut fabulam, aut somnium, rejiciunt. quod quidem verisimile objectum fuisse illis, qui primi elementa geometrica ediderunt, quum Mechanici ægre ferrent artem ullam constitui iis, quæ ipsi sola experientia magistra didicerant, atque illis elementis se in ordinem cogi putarent, quasi ea sola nescirent, quæ neminem præter se scire hæcenus crediderant. Idem hodie faciunt Chronologi, qui in tam clara luce literarum magis ad hæc caligant, quam olim solebat, quum omnia tenebris inscitæ obfusa essent. Quia vero Eusebio, qui sine arte & delectu scripsit, ut tunc ferebant tempora, magis credetur, quam ei, qui cum arte eadem tractando errores Eusebii & aliorum arguere possit, propterea illas hallucinationes ejus, & errata superius protulimus, ut quum ex methodo, quam præcepimus, deprehendi potuerint, ne in ejusmodi rebus auctoris potius, quam veritatis, delectus habeatur. Alioqui tanta præstantia est horum Chronicorum Eusebii, ut fatendum sit, nullum vetus scriptum extare de ratione temporum, quod cum hoc comparari possit, & quod pluris nostra intersit ad nos salvum pervenisse. imo nullum paulo vetustius est, quod ab hoc derivatum non sit. Taceo auctoris multiplicem eruditionem, indefessum lectionis studium, summam vetustatis peritiam, qui in omnibus priscorum auctorum monumentis peregrinatus illum divinum *θεσάυρον* thesaurum collegit. Quid de ejus historia ecclesiastica loquar? Quid certi aut explorati à tempore Trajani, ad imperium Constantini Magni, Ecclesia haberet, si aut illi luculenti libri intercidissent, aut Eusebius nullos reliquisset? Quemadmodum enim uni Iosepho omnia, quæ ab Hyrcano, ad templi excidium, gesta sunt, debemus, ita uni Eusebio accepta ferenda sunt omnia, quæ historiam ecclesiasticam spectant à Trajani temporibus, ad pacem Ecclesiis à Constantino partam. Nam intervallum illud ab ultimo Capite Actorum Apostolicorum, ad medium Trajani imperium, quo tractu Quadratus & Ignatius florebant, plane cum Varrone *ἀδελον* vocari potest, in quo nihil certi de rebus Christianorum ad nos pervenit, præter admodum pauca, quæ hostes pietatis obiter delibant, Suetonius, Corn. Tacitus, Plinius Cæcilianus: quem hiatum ut expleret Eusebius, *ἐν τῷ ἑρωτησέων* Clementis nescio cujus (non est enim ille eruditus Alexandrinus *ὁ σερμαλίδης*) & *ἐν τῷ πενταβιβλῳ* Hege-sippi non melioris scriptoris, sine delectu ea deprompsit, ex quibus judicari potest, aliquam quidem jacturam, sed quæ patienter ferri possit, Ecclesiasticam historiam fecisse interitu illorum librorum. de qua historia quum nullus veterum præclarius meruerit, quam hic noster, in nullo certe scriptorum ejus illustrius hoc eminet, quam in hoc opere Chronico, quod mancum ad nos pervenisse dolendum est. Nam prior liber integer desideratur, qui censuales, ut cum Tertulliano loquar, omnium vetustissimarum nationum, & regnorum continebat. posterior, quem *κανόνα* auctor inscripsit, integer quidem superest, sed est tantum quasi index quidam, & summarium superioris. Utrunque autem Latine Hieronymus convertit. De posteriore nemo dubitat. de priore ipsum testem damus Commentario in Danielis cap. IX. Verba ejus hæc sunt: *Quicquid enim in templo postea factum est, non fuit sacrificium Dei, sed cultus Diaboli, cunctis in com-*

mune clamantibus, SANGUIS EJUS SUPER NOS, ET FILIOS NOSTROS. Et hoc, NON HABEMUS REGEM, NISI CÆSAREM. *Quem locum in Chronica Eusebii, quam ante annos plurimos in Latinam linguam vertimus, diligens lector plenius ediffertum poterit invenire.* Horum, quæ habebat in animo Hieronymus, fragmentum Græcum extat adhuc. Atque adeo prima verba Hieronymi imitata sunt ex illis Eusebianis ἀποδείξ. 250. ἀρεθείσης γένεσς ἐκείνης ἐδωάμει, καὶ ἀληθεία καταλυθείσης θυσίας, καὶ σπονδῆς, καὶ μὴ ταῦτα νομιζόμεθα αὐτῆσι Ἰπτελεῖσσι θυσίαι, ἀσπονδοὶ καὶ ἀνίεργι ἐν βεβήλω τόπῳ, καὶ ὑπὸ βεβήλων καὶ ἀνιέρων ἐπέειλεντο. Quæ verba proculdubio Eusebius in libro priore Chronicorum repetivit: cujusmodi multa iterata sunt ἐν τοῖς ἀποδείξεως, quæ ἐν τοῖς προῤῥασκοῦσσι, & in Chronicis habentur: qui mos est solennis illi. Quod autem de Eusebio diximus, idem merito de magno Hieronymo arbitrari possumus, nullum de Latinis scriptoribus extare, cui plus debeant Ecclesiasticæ literæ, tam in iis, quæ ad origines sacras, quam quæ ad interpretationem divinorum librorum pertinent: neque illo sæculo magis idoneum interpretem nostro Eusebio contingere potuisse, quam eum, qui Eusebii studiosissimus, & eorum, quæ ab Eusebio tractantur, peritissimus fuit. Atque utinam per ejus occupationes ista non dictare notario, sed scribere illi vacasset. Quod enim à multis vel invitatus, vel laceffitus respondere cogeretur, neque ulla ei à labore requies daretur, temporis autem jacturam vel minimam facere neque posset, neque vellet; apparet eum, quum hujus Chronici interpretationem dictaret, scriptioni aliarum rerum simul, & notario eodem tempore operam dedisse, ut propterea necesse fuerit, quædam, quod vitari non poterat, tanto viro humanitus excidisse, quæ hodie apud magistros, & Criticistros non venia, sed jurgiis, & contumeliis non ut hallucinationes, sed ut crimina exciperentur. Ex multis igitur, quæ infinita notari possunt, summa quædam excerpam, ut ex illis lector aliis ignoscere discat, si quid minus recte ab illis aut expositum, aut interpretatum fuerit, quum scierit maximum virum nunc per properantiam, nunc per hallucinationem tot & tanta peccasse: quod sane cuiquam mirum videri possit in eo sæculo, quo sermo Græcus vernaculus erat, nisi prius Hieronymum hæc non scripsisse, sed dictasse sciverit quadragesimo nono ætatis suæ anno. Primum procedant ea, quæ in simplicibus verbis perperam vertendo non parum sententiæ nocuit: deinde sequentur ea, per quæ ex similibus interpretationibus historiæ fraus facta est. Igitur καὶ Διὸς quod conjunctim legerit, novum auctorem creavit Παράδιον, qui de Minoe scripserit. ἀποδασμὸν putavit esse nomen urbis Iudaicæ, non μέγθρῳ populi Iudaici. τὰς ἐδιάδας. quas & Diadas. Vertendum erat, quæ & Diades dicuntur. Ineptè in editionibus legitur, quam & Diadas nominavit, adversus omnium scriptorum codicum fidem: quod retinuit Aquitanica editio. ἐχέγθρῳ μάγους, qui Ciceroni est locuplès auctor, ipsi est domesticus testis, quum tamen multum discriminis sit. Nam domesticus est, qui Tertulliano vernaculus: Ἰοσῖππος Iudaicarum antiquitatum vernaculus vindex. στρατεύειν, dimicare. atqui est expeditionem facere, & multum differunt: quomodo στρατηγίαν idem putavit esse, quod στρατιάν: quæ tantum inter se discrepant, quantum ars militaris, & exercitus. Hæc certe non ferrent Magistri hodierni. ἢ σωμαπιδέας quam aliena sententia interpretatur? quam longe à vera notione ἢ Ἰπιδείξασθαι, quod est commisiones fabularum facere? οἱ καὶ Διαγόραον est Diagoras, non Diagoræ familiares. ἕως τῆς, de hoc. quod tamen est hæctenus. καὶ τῆς. horum temporibus. At Hieronym. Secundum quendam opinionem,

nem. Civitas Arvernorum Cæsari est quicquid sub ditione Arvernorum est. ipse
 putat urbem esse mœnibus cinctam. Ελένη γνώμη, *Heleno subsidium ferente.* nihil
 minus : imo Heleni impulsu, Heleno suadente, ex sententia Heleni. συγκλήτη
 βελήης, *consilio Senatus.* atqui σύγκλητος βελήη nihil aliud est, quam Senatus ipse.
 χειρώσατο, est in potestatem redigere : Hieronymo *capere.* Hesychius : ἀχεί-
 ρωτο, ἀπόρητο, ἀήτητο, ἀνίκητο. χειρῶσατο ἢ λέγεται νικῶσατο. Eadem signi-
 ficatio ἔχει ἡ ἀρῆσατο, quod ipse vertit *occupare.* Non parum de sententia detra-
 xit, quum ἐπ' Αρχεμόρου male reddidit. νόμοι λυτικοὶ quid essent, ne minimum
 quidem odoratus est. ποικιλότεχνος est versutus, Hieronymo *homo artis plumariae.*
 Unde adversus historiam Macedonius ex arte plumaria ad ecclesiasticum munus
 proventus. Quod sit ἀείπερος ναός, nemo ex ejus interpretatione assequetur.
 Ηρώδειον, *Herodionem,* quasi esset Ηρωδίων. Per hæc & similia, (non enim
 omnia collegimus) deterior tantum fit sententia, non nihil etiam historia. Sed
 quum ipse alicubi dixerit *interpretum difficultatem esse, ne vertendo evertant,* cætera ab
 eo conversa, in quibus fides historiæ læditur, hæc sunt. Ευαγόρας βασιλεύς
 Κύπρου Ἰξέση. Id erat : Euagoras ex Cypro excessit. Hieronymus : *Euagoras rex*
Cypri in furorem versus est. Tota historia tam inopina interpretatione dissimulata
 est. Περὶ τῶ Πρώτου λεγομένου Φορωνέως, *de Phoroneo, qui Primus dictus est :* hoc est
 primus hominum. Hieronymus : *de Phoroneo, qui primus hoc nomine appellatus.* quasi
 intelligendum sit, quum multi Phoronei fuerint, hunc primum hoc nomine nun-
 cupatum fuisse. Atqui Mythologis Phoroneus est primus hominum, non pri-
 mus Phoroneorum. Διὸς Ξενίς, Jovis Hospitalis. Hieronymo *Iovis peregrini.* Nam
 & hic quoque in historia peccatur, quum constet tali cognomine Jovem cultum
 fuisse. Sic Διὸς Επιφωνῶς vertit *Iovis Optimi Maximi.* Ex Græcis Eusebii male
 conceptis secundam quandam Ægyptum imaginatus est, quum tamen de secun-
 do Io in Ægypto mentio fieret. Ex his verbis Hieronymi nos putavimus ali-
 quando intelligi eam partem Ægypti, quam Græci τὴν κατωχώραν vocant, an-
 tequam Græca Eusebii nancisceremur. in quæ si quis Criticaster incidisset, non
 Hieronymum, qui ansam errandi nobis præbuisset, sed nos, qui eo duce erravif-
 femus, repræhendisset. Ex eadem properantia Dionysum Deucalionis filium
 facit, qui hoc patre omni Mythologorum priscorum nationi ignotus est. Πυθῶ
 semper Pythium vertit, quum longe diversa sint, Πύθειον quidem Macedoniae
 oppidum, Πυθῶ Δελφῶν μητροπόλις. Hoc sane potius Geographiæ perito im-
 poneret, quam ἀγεωγραφῆτω. Jam τὸ βασιλεύειν, quod est regnum affectare,
 quum ipse verterit *regiam indolem habere,* non parvum momentum attulit historiæ
 interpolandæ, quæ tota illa pericope continetur. Quod autem Ηρακλειδῶν κά-
 τῶδον, *Heraclidarum descensum,* non autem Heraclidarum reditum, toties totiesq; ver-
 tit, cognitionem historiæ obruit, quæ Heraclidas Peloponneso vi dejectos, armo-
 rum virtute reditum eo sibi peperisse docet. Πολέμαρχον reddit *hominem fortem,*
 quum sit nomen magistratus Athenis, qui Thebis Βοιωτῶν ἀρχὴς dicebatur. Is belli
 tempore exercitui cum imperio præerat. Similis antiquitatis obscuratio Φαινίπ-
 πος ἀρχὸν, *regnante Athenis Phænippo.* Id erat, Phænippo Athenis Prætoris, ut
 vel puerisciunt. Nam tunc Athenis nihil odiosius, quam regnum, aut regnare.
 ὁ στρατιωτικὸν putavit esse nescio quod pœnæ genus ignominiosum, quod testula-
 rum suffragiis irrogaretur. Atquin ostracismo pellebantur sine ulla ignominia,
 aut nota, tantum minuendæ nimix potentix, aut gratiæ popularis. Ἰθνηίων nun-
 quam

quam putavit esse Hispaniam : & tamen ita vertendum erat, quo tempore tam ἐν Ἰβηρίᾳ ἢ Πόντῳ bellum cum Mithridate gereretur, duce L. Lucullo, quam ἐν Ἰβηρίᾳ, in Hispania, cum Perperna, ductu Pompeij. Quis tam bono ingenio, quem, si hæc Hieronymiana sine Græcis Eusebii legerit, multum falli non contingat, aut saltem ambigere utrum de Iberia ad Pontum, an de Iberia ad Iberum flumen accipienda sint? ἐκ φυλῆς Ἰούδα, ex stirpe Iuda. Quis Tribum, non stirpem vertendum fuisse ignorat? Notum qui sint λαμπρότατοι, id est Clarissimi in jure, & in Constitutionibus, quod nomen dignitatis usitatissimum tempore Hieronymi, secundo gradu à Spectabilibus, tertio ab Illustribus. Ex interpretatione Hieronymi multum dissimulatum est. Quod sane mirum, quum, ut jam dixi, nunquam usitator Clarissimus, καὶ λαμπρότητος, Clarissimorum, καὶ λαμπρότων appellatio fuerit, quam illo ævo. ἐποπιδύων Ἐλευσίνα est initiatus Eleusiniis sacris. Hieronymus invisens Eleusinam. Nam putavit Ἐλευσίνα, & Ἐλευσίνα idem esse. Unde Hieronymiana vertens Sophronius, ἐν Ἐλευσίνῃ ἡρώδῃ reddidit, Hieronymi interpretatione deceptus. Cui simillimum, quod Ἰησοκόπῃ, ἀντὶ τῆς Ἰησοκοπίῃ legens aliud quidvis extulit, quam quod sententia exigebat : & similiter non intelligens verba Eusebii de Apollonio, eum & Senatorem urbis fuisse, & apologeticum edidisse pro Christianis scripsit, & inter Scriptores Ecclesiasticos retulit. Geminum ac germanum illud, quod Græca Eusebii non affecutus Eusebium Chronicorum suorum Ἰπὶ βυβλῶν conscripsisse arbitratus est. Illud imprimis neque satis mirari possumus, neque unde accidit, comminisci, quod quum Eusebius posteriorem librum suum Κανόνα inscripserit, ipse neque hoc advertit, & quid esset Κανὼν, non affecutus est, quum aliquando vertat *supputationem*, aliquando *curiosum ordinem*. Itaque illa verba Eusebii, numero MCCCIV, πῶς σωέδραμον οἱ χρόνοι κτ' τὸν προκείμενον Κανόνα, ita vertit, quomodo ad unum tempus uterque conveniret : quia quid sit Κανὼν non intellexit, non magis, quam illi libro nomen Κανόνα fuisse animadvertit. Vertendum enim erat, quomodo secundum hunc Canonem tempora concurrerunt. De Triere Aminoclis aliena prorsus à mente Eusebii expressit, historiæ ignorance, aut oblivione. Longam pericopen de laxatione captivitatis, item de Nehemiæ in Judæam profectio- nunc corripiens, nunc laxans, aut licentius vertens, omnia mentis Eusebii vestigia delevit, in qua periocha non illi vitio vertendum est, quod Esdræ profectio- nem in Palæstinam in VII annum Artaxerxis Ἐμακρόχειρος conjecerit, quum Eusebium sequatur, qui ne ipse quidem solus in ea culpa sit, quod non solum veteres, sed & recentiores idem senserunt, & nos in illis aliquando nomen nostrum professi sumus. sed cum illis strenue fallebamur. Nam ille Artaxerxes apud Esdram cap. VII, est ὁ μνήμων, non autem ὁ μακρόχειρ. quod & antecedens caput, quod totum est de Dario Notho, satis probat, & sequentia omnia, & cap. IX. cum cap. IX. Nehemiæ comparatum. Caveant igitur studiosi Chronologiæ hunc Artaxerxem alium à Mnemone putare. Cujus rei cognitio ut elegantissima est, ita totum librum Esdræ & Nehemiæ à tyrannide semidoctorum Chronologorum vindicat, qui ex odio humaniorum literarum voluntariam historiæ sacræ ignorationem sibi consciverunt. De Trireme Scylla totius pericopes historiam prorsus interpolavit, idque unius literulæ, vel potius Dativi in Nominativum mutatione. Nam τελέγην legit, quod Eusebius τελέησεν scripserat. cui similis error in historia Triptolemi commissus est, ubi Græca longe aliter vertit, ac sententia postulat. Sed & non pauca in ipsa historia delinquit, ut de Thebis Ægypti

à Corn. Gallo , de Alexandria à Romanis eversa. Utrunque confutat historia. Antiochum Magnum cum Antiocho Epiphane confundit, Scipionem Nasicam cum L. Scipione Asiatico, Plinium majorem cum juniore, quod & Serenus Sammonicus fecit. Errores Eusebii non advertit, aut castigat, ut quum ter *Ἰωνάθλω* vocat, qui erat *Ἰωάννης Ἰερικανός*: quemadmodum ipse Eusebius sine delectu alienos errores profert, ut illa de passione Jacobi ex Hegefippo, ex Polycrate de filiabus Philippi, quem Polycrates *ἕνα τῶν δώδεκα Αποστόλων* vocat, qui tamen erat unus *ἐκ τῶν ἐπτά*. Act. *XXI*, 8. Quod certe non est ferendum in homine, qui toties sacra biblia versavit. Quemadmodum enim ejus erat nihil mutare eorum, quæ ex veteribus profert, ita cum errata eorum indicare oportebat, ne ea imperitis imponerent. Rursus idem instar poëseos Pindari Alcaico, Sapphico, & Iambico metro Psalterium constare dicit, quum neque in Pindaro illa genera carminum, neque in Psalterio ullum carmen magis sit, quam in Threnis Jeremiæ, quos idem Hieronymus Sapphico metro contextos esse asserit. Et mirum, hominem Hebraice intelligentem putasse librum Iob ex Syriacismo & Arabismo compositum esse, quum sit purus putus Hebraismus. De Mazaca urbe, de Fenestellæ carminibus, quæ nunquam fuerunt, quod dicit, potest ex Notis nostris castigari. Plurima in vertendo mutat, infulcit, præterit: quod quidem habet commune cum adversario suo Rufino, & multis aliis veteribus, ut & ipse docet in Epistola ad Suniam, & Fretellam, & licet animadvertere in iis, quæ ex proœmio *Ἔ Κανόνων* Latine reddidit, ubi omittit, quæ aut non assequitur, aut commode verti posse desperat. Plura adducere poteramus. sed quia major pars in Indicem conjecta est, eo Lectorem mittimus. Hæc vero pauca protulimus, tum ut querulis quibusdam occurreremus, qui hæc tam manifesta à nobis aut omissa, aut non animadversa objicere possent: tum etiam ut, si fieri posset, *κακοήθη* ingenia, quibus unum, aut alterum erratum, idque leviculum, materiam immanium voluminum suppeditare solet, ad aliquam humanitatem traduceremus, si possint excusare errores in mediocribus ingeniis, quum in tanto viro, quantus fuit Hieronymus, etiam pueriles culpæ deprehendantur: quæ quanvis illius properantiæ adscribendæ sunt, tamen iniquiores Censores eas in nobis ferre non possent. Si quis enim hodie *ἄποδασμὸν* pro urbe acciperet, aut *ᾠδὰ Διὸς* pro auctore, cui nomen esset *Παράδιον*, quo nomine nullus unquam fuit, ut ne nomen quidem ipsum Græcum sit: quis insultationem Corybantum Criticorum ferre posset, quibus satis est, in uno errore aliquem deprehendi, ut ex eo concludatur eum omnino nihil scire? Ingrata sunt omnia, quæ quis benefecit, quia in verbulo peccaverit, aut aliquid præpostere verterit, aut aliud pro alio posuerit. Certe non aliunde hodie, quam ex ejusmodi frivolis, examina librorum nascuntur. Ut aliquis se probet doctissimum, sat est, si alium errasse possit ostendere. Peribunt igitur tot egregii labores Hieronymi, tot illustria ejus in Ecclesiam beneficia, quia illi *τὴν ᾠδὰ Διὸς*, est *Παράδιον*, *ἄποδασμὸς* nomen urbis, *ποικιλότεχνον* homo plumariæ artis? Plumarium, aut pluma leviolem esse oportet tam eum, qui ita judicaverit, quam qui ita judicantem non flocci fecerit. Sed hæc tamen proponenda fuerunt, ut ne quis exemplo tanti viri, ingenio, aut memoriæ nimis confidat, & quum meminertit magnos etiam viros labi, possit lapsibus minorum ignoscere, non autem Cyclopeorum librorum portentosis titulis nudinas Francofurtenses onerare: ut à Germania, quæ olim lectissimorum ingeniorum alitrix fuit, hodie nihil aliud expectandum sit, quam plaustra criminationum, sycophantiarum centones, contumeliarum farraginem, quarum etiam vilissimas meretrices pude-

puderet. Dicamus sane audacter non Libyam, sed Germaniam aliquid novi quotidie parere. Hoc cacoëthes adeo serpsit, ut quemadmodum gangræna non tollitur, nisi membro abscisso, ita hæc inhumana scribendi licentia, non nisi ipsa auctorum morte comprimi posse videatur. Neque tamen ideo finis fuerit. Nam succisis hujus Hydræ capitibus, alia suborientur longe deteriora, atque pestilentiora. Sed ad nostros revertamur, Eusebium dico, & Hieronymum: quorum errores notent quidem studiosi, sed prætercant, non imitentur. paucis erroribus Hieronymi mille benefacta ejus, quæ illis opponant, habent. In illis hominem Hieronymum, in istis supra multos homines eum fuisse meminerint: cui uni plus debent Ecclesiasticæ literæ, quam multis aliis, quanvis summis viris. Certe, ut alia taceam, ejus beneficii est, quod hodie hoc præstantissimo Eusebii opere fruimur: quod quidem si ille non vertisset, vix vel nomen ipsius apud nos superesset, quum jamdudum Græci, à quibus profectus est, pene memoriam illius perdidissent. Quia vero nihil neque Græcum, neque Latinum in doctrina temporum habemus, quod cum eo conferri possit, eos, qui in illo illustrando operam suam posuerunt, non solum de Hieronymo & Eusebio, sed etiam de omnibus antiquitatis & historię studiosis optime meritos judicamus. Quam male enim acceptus sit quæ à Correctoribus, quæ ab antiquariis, innumerabilium codicum scriptorum portentosa varietas, & discrepantia ostendit. Nullus enim liber tot mendorum monstris deformatus, tot vitiis oblitus, tam prodigiose contaminatus in manus nostras devenit, quam sunt illi codices hujus Chronici tam editi, quam scripti. Quot, & quorum codicum ope ad eum restituendum usi sumus, in ipso vestibulo Notarum admonuimus: quid præstiterimus, arbitrii lectorum facimus. Quis operis dispositus, & quod auctoris consilium fuerit, tametsi & ibi quoque à nobis abunde demonstratum est, tamen non alienum huic loco existimamus strictim exponere. Hujus excellentis operis partes duas auctor fecit. priorem *κανόνας παντοδαπῆς ἰσοείας*, posteriorem *κανόνα χρονικόν* inscripsit. In priorem omnium gentium, regnorum, civitatum cunabula, origines, antiquitates contulerat: quod ut plene assequeretur, illi per omnes historias, & literas orbis vagandum fuit, referanda antiquitatis adyta, omnium originum monumenta evolvenda, aut eorum, qui illa evolverant, thesauri exhauriendi. Nam & omnia quæ Africanus quoque collegerat libris quinque, in illam priorem partem transfudit, tanta securitate, &, ut Græci loquuntur, adeo *γυμνῆ κεφαλῆ*, ut ore Africani loquatur, verba ipsa Africani observet, nihil denique boni ibi reposuerit, quod lege Atinia ei Africanus condicere non possit. Sed Hieronymus credidit, & diu mihi persuasit, Eusebium illius partis epitomen conscripsisse. Neque minus illius auctoritas mihi imposuit, quam illi locus Eusebii ex prologo Historię Ecclesiasticæ præpostere acceptus. *ἤδη μὲν ἐν τέτων ἢ ἀργότερον, ἐν οἷς διέτυπωσάμην χρονικοῖς κανόνας, Ἐπιτομὴν κατεψησάμην. πληρῆσά τι μὲν ἐν ὅμως αὐτῷ Ἐπὶ τῷ παρόντι ὡς ἐμήθην τὴν ἀφήγησιν ποιήσασα.* Rufinus: *Quantis jam de his ipsis nonnulla etiam in Chronicis (id est in eo opere, quod de temporum ratione conscripsimus) breviter succincteque perstrinxerim: plenius tamen in presenti opere singulorum narrationem aperire tentabimus.* Recte Rufinus, nisi quod *Ἐπὶ τῷ παρόντι* vertendum erat, *impresentiarum*, vel *nunc*. quem errorem sequitur Christophorus. Et quidem nulla mentio ibi epitomes illius, de qua sibi & mihi Hieronymus persuaserat. Puidisset sane nos erroris nostri, nisi duce tanto erravissimus, qui locum Eusebii non consulueramus. Eodem enim modo in hoc loco Eusebii lapsus est, ut in illo, in quo agitur de Apollonio, quem ex male intellecta Eusebii sententia Apo-

logeticum scripſiſſe putavit. Eam priorem partem ab Hieronymo converſam fuiſſe ſuperius indicavimus, cujus interpretationis nihil nobis reliquum fecit putidum antiquariorum faſtidium, præter nuda regum, & aliquot Conſulum nomina. idque nulla alia de cauſa ab iis factum, quam quod major pars in Canonem conjecta eſſet ab ipſo Hieronymo, ut illa iterari ſuperfluum eſſe putarint. Saltem nobis præclaras illas Dynaſtiarum, regum, regnorumque Origines reliquiſſent. non male nobiſcum ageretur, neque ita male de poſteritate meriti eſſent, quum, abjecta hujus operis nobiliori parte, ſolo Canone contenti fuerint. Nos itaque antequam Græcas reliquias illius partis nanciſceremur, poſtquam ex prologo Canonis mentem ac propoſitum Eusebii aſſecuti eſſemus, historias, quæ ἐν χρωαίῳ ἰσοεικῶς Canonis exponuntur, colligentes κατ' ὀμάδας, aliquod corpus confeſcimus, quod propius à mente Eusebii abeſſe putabamus. Poſtquam autem illis reliquiis Græcis potiti ſumus, non aliter ab Eusebio diſpoſitas fuiſſe animadvertimus, quam quomodo nos Latina antea digeſſeramus. Itaque ſi non ipſum corpus, non omnino tamen diſſimile ei, quod ab auctore inſtitutum fuit, exhibemus, ne hac parte claudicaret editio Latina. Græca autem, quæcunque nanciſci potuimus, majori ex parte à Georgio Tarasii Patriarchæ ſyncello habemus: quædam etiam à Chronologo innominato, beneficio viri nunquam ſatis laudati Iſaacii Caſauboni, quos Faſtos Siculos vocant: neque pauca à Georgio Cedreno, qui multa Eusebiana in ſuum centonem inculcavit, non quidem ab Eusebio petita, ſed à Georgio Syncello. Acceſſit his cumulus comitate ejuſdem, quem modo nominavi, præſtantiffimi viri, σαδινίκα, & alia immortalia monumenta, quæ in calcem Græcorum Eusebianorum conjecimus, quod ea ſero accepiſſemus. Quum autem nihil reliquum diligentia fecerimus, non dubito tamen, quin mihi contingat, quod viro optimo & doctiſſimo ante aliquot annos, qui quum ſtudioſe omnes reliquias Irenæi Græcas ex Epiphanio excerpſiſſet, & ex illis pulcherrimam ejus ſcriptoris editionem adornaveſſet, tamen quia minuta neſcio quæ fragmenta quidam Alatores poſt eum reppererunt, quæ illius diligentiam effugerant, oleum & operam perdidiffe videtur. Sed parum eſt hoc videri, niſi etiam eo nomine ludibrium illis debuiffet, & omni genere contumeliarum exceptus fuiſſet. Itaque ſi poſterioribus editoribus credimus, illi primi omnium Irenæi fragmenta edidiſſe videri poterant, niſi illius boni & docti viri ſubinde mentionem facerent, quando illum injurioſe accipere volunt, ut, qui neſciverit eum eſſe primum editorem, ex illis ſævidicis contumeliis id diſcere poſſit. Itaque quum deſperandum non ſit, poſſe adhuc aliquot minuta fragmenta Eusebiana erui, qui unum, aut alterum repperit, is non ſolum novæ editionis, ſed etiam calumniarum occaſionem naſtus fuerit. Nam huic generi hominum, quoties animum obtrectandi ad lectionem alieni operis adferunt, nunquam deeſt, quod reprehendant. Minima re contenti ſunt ad calumniandum. Non me fallit animus. Hæc effugere non potero. Jam clauſicum cecinit Sycophantia. Jam ſonus ipſe aures percutit. Illicet actum de nobis. De meſſe noſtra ideo nihil percipiemus, quod poſt illam aliquod ſpicum famelicis reliquerimus. non cogitabunt unius non eſſe omnia abſolvere. Non illius ſententiæ Xenophanis illis in mentem veniet:

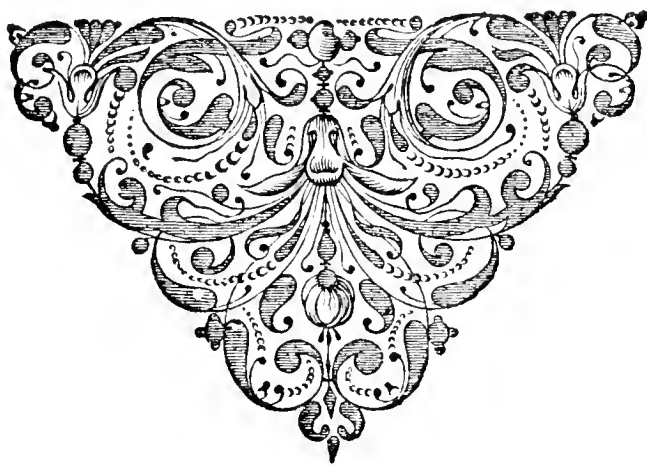
Οὐτι ἀπ' ἀρχῆς πάντα θεοὶ θνητοῖς ἀπέδειξαν.

Ἀλλὰ χεῖρῳ ζῆλόντες ἐφθλείσκουσιν ἄμεινον.

Hoc tamen nihil nos juverit. Nam ſi vel minima novæ editionis eis cauſa aut occaſio præbita fuerit, quia nihil afferre poterunt, quo animos eruditorum morari poſſint, non male operam ſe collocaveſſe putabunt, ſi contumeliis in nos perorando

rando otiosa ingenia oblectare possint. Quæ incommoda quoniam evitare non potest, nisi qui nihil scribit, hodie omnes, qui ad scribendum sese comparant, semper meditados esse oportet, quomodo contumelias illas nihili faciant: communia hæc scribentibus esse omnia deputent, ne quid imparatis novum accidat. Nam istis non movebitur, qui cogitaverit omnia hæc non aliunde, quam ab æmulatione, invidia, & cæco odio, proficisci: ea vero tela in se excipere, quæ à probis quidem contorta nocere possent, ab improbis autem missa, aut ad se pervenire, aut alte insidere non posse. & quidem æquius hæc feret, si meminerit magno Hieronymo idem accidisse, qui reprehensionibus opportunus fuit non solum maledicorum, quorum magnus numerus, sed etiam æmulorum, in quibus Rufinus, & proborum, in quibus sanctissimus vir Augustinus. Magnam enim injuriam sibi fecerit, qui sese bene aut male audire in improborum arbitrio situm esse putaverit; & non potius hæc prætervehi aures suas, quam in animo suo hære patiatur. Certe si istis hominibus nihil stimulos subjicit, præter invidiam, nihilque magis eorum animos exulcerat, quam aliquid videre, quod aut præter illorum spem accidit, aut supra illorum captum est, aut cujus se auctores, quam alium quemvis, esse malint, certe hoc opus non parvas faces obtrectationis in nos accendet, quod sciam quanto illis jandudum in odio sim propter alia, quæ antea edidimus, ex quibus invidiam in nos conflata tantum abest, ut istud extinguat, ut illa cum hoc conjuncta longe majus odii & æmulationis incendium concitatura sint. Sed nos facile ista animos, aures, & oculos nostros præterfluere sinimus, qui in nos iniqui simus, si quos nihili facimus, eorum maledicta ad nos pertinere putemus. Non ita oblitus sumus nostri. eoque majore cum fiducia ad hæc nos obfirmamus, quod hos labores nostros tuo nomini, vir summe & amplissime, JAC. AUG. THUANE, dicamus, qui si tibi, & illis probantur, quibus eximia virtutes tuæ æque perspectæ sunt, ac mihi, non est, quod eorum judicia reformidem, quorum contumelias jandudum despexi. Satis præsidii mihi in dignitate tua, & in amore, quo nos hæcenus persecutus es, repositum esse sentio. Nam cui justius hoc opus dicare potui, quam tibi, cujus si dotes animi, vitæ integritas, mores lenissimi, singularis moderatio mihi ex aliquo usu, qui inter nos olim intercessit, nota non essent, tamen cogerer scire, quod publica fama ignorari non sinit. Eo enim loco positus es, ubi istæ præstantissimæ dotes latere in tenebris, atque abditæ esse non possunt. Nam de eruditione tua neminem fugere potest, nisi qui literas nescit: & qui eas nescit, tamen ab iis, qui sciunt, id intelligere potuit. Quum autem multæ causæ sint, quæ homines lucubrationes suas ad insignes viros mittere inducunt, & nullæ earum non aliquo justo argumento nitantur, nullum tamen justius esse judico, quam quo aliquis persuadetur, id dicare, cujus intelligentem sciat esse eum, cui dicatur. Qui enim librum accipit, quem non intelligit, animo offerentis, non libro, obligatur. Doctus vero, & peritus earum rerum, quæ offeruntur, non minus dono, quam donantis animo, capitur. Et quidem plerunque accidere potest, ut cujus statim oblivisceretur, ejus meminisse cogatur, quum ejus librum legerit; aut impensius amare, quem antea diligebat. Eo justius propositum nostrum est: quod sciam non solum quam amico, sed etiam quam erudito viro hoc opus mitto: non utique quod ex ejus lectione ad amorem nostri plus accedere posse sperem, aut optem: sed quia quemadmodum homines judicio deligere, ita libros legere soles, spes est hunc librum commendationem apud eruditos meriturum, magnam quidem quod nomine tuo divulgatus sit, majorem vero, quod dignum eum censueris, quem legeres. Lecturum autem ex eo spero, quod historia ejus præcipuum

puum argumentum est, cujus te tam peritum esse, ut ejus pater merito dici possis, nemo est, qui negare possit, qui quidem illud tuum historiarum luculentissimum volumen legerit, cujus scripti tanta est apud bonos gratia, tanta apud eruditos commendatio, ut, quia duas res hodiernis historiarum conditoribus raras, nitorem sermonis cum veritate, conjunxisti, quarum alterutra satis per se potens est, ut amatores habere possit, vix est, ut ulla scriptio in eo genere plures lectores nata sit, præsertim quum *πλωγῆς ᾠσώπτε κρηπίδα* posueris, divinum dico illud proœmium, tanquam vestibulum æterni sacrarii, quod qui legerit, facere non poterit, quin ad totum opus contento spiritu sese conferat, in quo lector neque in Senatore dignitatem, neque in historico fidem, neque in scriptore elegantiam desideret. Et quia scitum est illud, orationem, quales sumus, indicio esse, quod tamen in Sallustio falsum deprehenditur, quem vixisse aliter ac scripsisse, veteres perhibent, non minor laus tuo operi à fide & integritate tua, quam tibi ab ejus nitore & elegancia, contigit. Tanta vero est lectorum aviditas, ut libros, quos jam emisisti, non justum opus, sed aliorum vades & sponsores esse existiment. Itaque non jam lectores habes, sed flagitatores, qui à se sperare audeant, quod jure exigere posse arbitrantur. Quia non is ego sum, qui illorum fervori frigidam suffundere velim, ut qui non minore desiderio, quam illi, caleam, mitto tibi hunc librum, tanquam metatorem tuorum: in quo non solam historiam, cujus & amantissimus & peritissimus es, sed animam historiæ damus. Ita enim Chronologiam appellare soleo, sine qua historia non spirat: quæ quanto multis scriptis, tanto Chronologia illi præstat, ut corpori anima. Quod si aliquid ponderis tum vetustas rerum, tum auctoris meritum commendationi addere potest, præstantiorem Eusebio in hoc genere dare, digniorem vero, ad quem illum mitterem, quam te eligere non potui. VALE. Lugduni Batavorum. Kal. Junii. c̄l̄o. Īo. c̄v̄i.

ILLUSTRI VIRO
JOSEPHO SCALIGERO
JULII CÆS. A BURDEN F.

*I*ngens laude virum, meritis ingentior heros,
Quem super eximium generis decus inchyta clarat
Gloria nobilium studiorum, & pectoris alti
Munera, quæ populos latè diffusa per omnes
Admirans colit orbis, & instar numinis horret.
Sola odiis insurgit atrox, tragicoque tumultu

*Gens superis invisa fremit, gens impia quâ non
Tetrior ulla lues, nec detestatius unquam
Prodigii genus horrendis erupit ab Orci
Faucibus, & miseras afflixit sidere gentes.
Illa tuum fumo ac nebulis involvere nomen
Perfurit, atque humili divos afflare veneno
Gestit, & è plaustris sine more opprobria jactat.
Sed quid in adversi radios ac lumina Phœbi
Bubonum sata nocte cohors, Stygiaque volucres,
Turbaque sæda canum latratu posset inermi?
Virtus fixa suis altè radicibus hæret,
Clarescitque malo, viresque à vulnere sumit.
Arbor ut intonsi quæ vertice consita montis
Spernit inulta nimas flabrorum, ac turbinis atri.
Quippe solo, molisque suæ stat viribus ingens.
Sic tua laus, generose Heros, nec laudibus ullis
Crescere jam potis est, nec vim furiasque procacis
Invidiæ metuit. viget æternumque vigebit
Scaligerum sublimis honos, nec pulsa recedet
Fama loco, dum sancta fides, dum pectora tanget
Laudis amor. quod si tibi fata Deusque dedissent
Indecores proavos, & prisca lucis egeres
Tuque parensque tuus, duo maxima lumina secli:
Dignus uterque foret, genus à quo principe ducant
Magnanimi proceres, & sanguinis author Alaricus,
Et quicumque viros virtutibus æstimat æquis,
Tales optet avos, nec regum angustius ullum
Nomen in orbe viget, quàm Iulius ille ter-ingens,
Iulidesque patris tanti nil degener hæres.
Nam veteres titulos, & notis condita fastis
Nomina prisca ducum, longaque ab origine ductas
Majorum effigies etiam gens indiza laudum,
Et veræ virtutis inops, & sordida probris
Ostentare potest. nemo, nisi vel bonus acri
Militiæ, vel honore togæ sibi nobile fecit
Nominis auspiciam, claræque exordia gentis,
Ac fortunatos meruit fundare penates.
Hic labor, hoc virtutis opus, præpandere lumen*

Postgenitis, facilesque vias ostendere honorum.
 Nasci quippe bonus, & fulgere luce parentum
 Non est arbitrii, verum indulgentia fortis
 Has largitur opes, quæ celsi stemmatis ortu
 Sæpe malos dignatur, & alta ad culmina tollit.
 Nec non imperii curis sublimibus aptas
 Progenerant animas obscura mapalia plebis,
 Ignotique lares florem eduxere Quiritum.
 Nulli etenim propriam se mancipat ardua virtus
 Propter avos, & quæ fortunæ munera votis
 Optat hians, ac prima putat bona futile vulgus.
 Nec tamen est temnenda viris quæ gloria surgit
 A splendore domus, si nobilitatis honorem
 Æmula posteritas virtutum insignibus ornet.
 Verum ubi luxuries subit, & pertesa laborum
 Desidia, obscœnique invadunt pectora mores:
 Vertitur opprobrio sobolis quæ sita paratu
 Fama patrum. pudor est ignominiosaque labes
 Egregium jactare genus, stirpisque vetustæ
 Lumina, degeneres fœdant benè nata nepotes.
 At tibi magnanimoque patri quum priscus abundet
 Sanguis, & augustos procerum complexa penates
 Nobilitas, nullique genus vel honore secundum,
 Vel spacio, & longi volvendis cursibus ævi:
 Vix tamen hæc rerum series, & adorea vestris
 Laudibus inscribitur, tanta se luce propagat
 Majestas operum, geniique uberrima dona,
 Divitiæque animi, queis ære pereunius omni
 Vestra per immensas diduntur nomina gentes,
 Æqua polo, supraque hominum mortalia fata.
 Quæ non ignis edax, non invidiosa vetustas
 Diruere, ac tristi possit consumere casu.
 Dum decus ingenis, & præmia digna manebunt,
 Vivet in ore virum, memorique sacrabitur ævo
 Iulius, indigetem sibi quem nunc regia cœli
 Vindicat, & tanta solus de gente superstes,
 Iuliade, nullis tua laus abolebitur annis.
 Quanquam te regnis fera fors orba vitis,
 Et lare dejecit patrio, tamen indole mentis,
 Excelsisque bonis fœcundi pectoris omnem
 Fortunam exsuperas quæ regum cunque superbas
 Cælo exæquat opes, fluxoque attollit honore.
 Tu modò, si qua piis adspirant numina votis,
 Et justas audire preces dignatur ab alto
 Ritè vocata Themis, longum pater optime vivas,
 Serus & astrapetas, quanquam te maxima tellus
 Non capit, & pridem mortalibus invidet agris
 Nobile depositum regio flammantis Olympi,
 Quæ tibi certa domus, primævaque gentis origo.
 Non etenim mortale genus tam splendida terris

Dona dedit, superùm favor, & clementia cœli
 Iure suo tanti laudem sibi postulat ortus,
 Flos hominum seclique jubar, quo sospite nunquam
 Horrida barbaries labem inferet unisque castis
 Moribus, exilioque artes damnabit honestas.
 Ne veterum repetam præclara exorsa laborum,
 Quos sacrat immortale decus, quos nulla silebit
 Posteritas, memoresque ferent in secula fasti:
 Ecce recens prodit monumentum in luminis oras,
 Magnæ molis opus, sæcundaque laudis & artis
 Materies complexa sinu memorabile quidquid
 Obtigit à prima nascentis origine mundi.
 Tempora quæ tacito lapsu volvuntur in orbem,
 Eventusque vehunt varios, æterna Dei mens
 Temperat, & fati non eluctabilis ordo.
 Mens æterna Dei, non fors rationis egena
 Condidit ex nihilo terras, maris æquora vasti,
 Cœlorumque orbes. eadem lex servat in ævum
 Hoc ingens opus, & non enarrabile textum.
 Inde fluunt regnorum ortus obitusque, nec uno
 Stat fortuna loco, servatque infida tenorem.
 Sic placitum superis, nimio ne turgida fastu
 Progenies hominum, fortisque oblita caducæ
 Tolleret ingentes animos, si funeris exsors
 Mansurum sine fine bonum sortita fuisset.
 Ergo etiam tumidis regum cervicibus instat
 Parca minax, fatique dies. mors aspera magnis
 Urbibus imperiisque venit, dominasque secures
 Proruit, & luctu gaudet turbare triumphos.
 Quippe ubi per populos vitiorum examina serpunt
 Absque modo, & via nulla potest sanare furores,
 Suscitât ultricem Nemesein dolor iraque læsi
 Numinis, hunc diræ clades, hinc horrida gentes
 Diluvies absumpsit, & ima in tartara misit.
 At secreta piis statio, fidiq̄ue receptus
 Exitio caruere; dehinc ubi ferrea rursus
 Incubuit terris soboles, succrevit habendi
 Sacra fames, bellique furor, tum fortibus ardens
 Ambitio incessit, divisæque terra potentes
 Accepit dominos. primi fundamina regnis
 Assyrii posuere, hinc Media dives, & acer
 Persarum populus, quos virtus Graia subegit
 Rege sub Amathio. tum, ceu vis morbida, latè
 Grassata est scelerata lues, tandem urbe Quirini
 Constitit imperium, & sedem victoria fixit
 Leta suam, volucresque diu sibi discidit alas.
 Donec ad imbelles dominos, & inertia corda
 Pontificum sese mundi fortuna reflexit.
 Quid loquar æternis mandata oracula chartis,
 Quæ vates cecinere sacris præcordia pulsi

Motibus? utque suo labentibus ordine lustris
 Sumpserit humanos moribundi corporis artus
 Ipse Deus, salvo quem virginitatis honore
 Nulli mixta viro genitrix produxit in auras
 Ætheris, infando scelus ut mortale piaret
 Supplicio, clausasque fores referaret Olympi?
 Talia quæ variis divina potentia seclis
 Edidit, ac totum sparsit miracula per orbem,
 Tradis, & antiquis annalibus eruta, luci
 Restituis, tenebrasque errorum ac nubila pellis
 Exortum terris jubar, & flos aureus ævi.
 Sancte Deus, si res humanas adspicis æquus,
 Si mentem pietatis honos & gratia tangit,
 Te veneror, votisque iterum flagrantibus oro:
 Tarda sit illa dies, serisque nepotibus olim
 Cognita, quæ caput hoc natalibus inferet astris.
 Floreat, & quoniam folio est exutus avorum,
 Fraude mala, magnoque hominum seclique pudore,
 Princeps ingenii, virtutis & arbiter altæ,
 Regna nec insidiis, nec duræ obnoxia sorti
 Possideat rex ipse sui, doctæque cohorti
 Præsit, & afflictis victor det jurâ Camænis.

D. B A U D I U S.

DANIELIS HEINSII
 P A N E G Y R I C U S
 I N I L L V S T R I S S I M I
 J O S E P H I S C A L I G E R I
 J U L . C Æ S . A B U R D E N F.

Eusebiani Chronici Emendationes: tum Canones quibus ratio temporis demonstratur.

Enaci proceres, quos virtus addidit astris,
 Ejecere suis crudelia numina regnis,
 Nec patiens res tanta fui; si tempora recte
 Ponimus, & longos sæclorum evolvimus orbis.
 Ex quo Romulides Hunnorum terror Alanus
 Veronamque suam pariter, terramque suorum,
 Fixit, & hostilem Venetos deduxit in urbem
 Exitio majore sui; nihil arma nec enses,
 Nec tantum trabæ, nec longi insignia regni
 Quam fortuna potest: quæ de victoribus una
 Ludit, & ereptis melius vestitur opimis.

Primus ab invictis toties cum certa tulisset
 Hostibus, & fausto congressus prælia Marte
 Cæsar, in adversam direxit pectora sortem,
 Et regnum Fortuna tuum, totamque parentum
 Eripuit seriem poscentibus omnia fati.

Seu quia naturæ spatium transgressus, & ævo
 Æmulus, angusto subduxit pectora mundo,
 Seu nati virtute sui, qui sæcula terris
 Reddit, & antiquum restaurat gentibus ævum;
 Antiqui vindexque sui. Scit Graia vetustas,
 Jupiter æterno postquam successit Olympo,
 Et terræ profugum Saturnus reddidit aurum,
 Ex illo Libyas vicinaque Syrtibus arva,
 Et si quis dubias Nili sibi vindicat undas
 Nondum certus adhuc: aut qua manifestus arenas
 Colligit, & raros excusat fluctibus imbres,
 Quæsisse Deum: veteres quæsisit Athenæ,
 Oraque subiecto leviter distracta Peloro,
 Ausoniis exulta viris, quæ prisca remisit
 Nomina, cum Latiis latuit quæsitus in oris.
 Quanvis fatidicæ toties cecinere Sibyllæ,
 Et sacro jacuit toties totiesque sub antro
 Egeriæ conjux: quamvis cum consule Roma
 Viveret, & certum trabeis inscriberet annum.
 Quanvis grata suis ventura nepotibus olim
 Eusebii donasset opus, qui sæcula cuncta
 Conderet, & totum servaret gentibus orbem,
 Quas distinguit humus, quas omnis dividit ætas,
 Ignorata sibi. Nam quanvis sæpe vetustas
 Expugnanda fuit, quanvis tot vulnera membris
 Duxerit infelix, quoties Theseius heros
 Pars non una sui, medio quærendus in agro,
 Et rursus jungendus erat, cum fraude novercæ
 Occidit impulsu volucrum distractus equorum,
 Aut Amphionis notissima fabula Thebis
 Infelix juvenis, materni præda furoris.
 Plus tamen est, quem non populi videre nec urbes
 Invenisse Deum, totque annum millibus annis
 Reddere sepositum, totoque arcessere cælo.

Stat Meroe longis qua circumfunditur undis
 Accusata tibi, cæloque intenta Canobus,
 Et frustra resonat gavisæ Memnone Thebæ.
 Stat Mithræ gens sacra suo: queriturque nec aris
 Nec tot cornipedum cæsis reperisse sub extis
 Deposita Sol magne tuum: stat Græcia mater
 Temporaque Alpheus Pisæa victus oliva,
 Victoresque suos, & præmia longa suorum
 Confessus debere tibi, quos cæca vetustas
 Abstulerat tenebris, totoque exemerat ævo.
 Quanvis vana suis indixit tempora fastis,
 Mendax sæpe sibi: quanvis annosque diesque
 Jupiter Eleæ decepit pulvere pugna.

Quæ nox, ô superi, cæcæve ignavia mentis,
 Hactenus obsessos hominum caligine sensus,
 Involvit, totumque genus? tot sæcla virorum

Illustresque animas? cur nunquam Delphica rupes,
Aut volucres Dodona tuæ, Clariiue vetustas
Numinis, Ismeni vel qui bacchatur ad undas
Responso juvere suo? Xanthique beatæ
Explorata fides, siccæque habitator arenæ
Et frustra genitor Pellæo creditus Ammon?
Cur non ambiguas miserunt numina sortes,
Tantaque tam longis jacuit depressa tenebris
Religio? nostro, superi, cur redditis ævo
Quod mundus nescivit adhuc? cur sæcula cuncta
Jam tenebris damnata suis, conceditis uni,
Quo nullus virtutis honos? quo tempora defunt
Artibus, & solum faciunt nil scire beatum?

Seu te Triptolemi, seu te Gangetica vexit
Bellua, seu totum Cybele circumtulit orbem,
Aut quo Bellerophon sapientes prodidit undas
Nixus humo: Phœbusque suas tibi flectere soli
Quas male frænarat Phaëton concessit habenas,
Endymionæ seu te dementia Lunæ
Cepit, & occulto sopitum condidit antro;
Hæremus taciti. virtutis maxima nostræ
Laus angusta tibi: stupor est quo magna coluntur
Numina. Sictædas cum mystica jactat Eleusis,
Hæret in ambiguo populi pars una tuentis,
Cunctaque miratur. juvat ignorantia veri,
Et satis est horrere Deum: pietasque pavore
Crescit & ignaris majestas mentibus hæret.
Aut ubi quæsitum toties, totiesque repertum
Liniger instanti populo demonstrat Osirin,
Conditaque insani deducunt orgia mystæ;
Plebs credit quod nescit adhuc: stupet inscia turba,
Et pietas cæcos animis instillat honores.

Quæ tibi nam nostræ persolvant præmia Musæ?
Quæ merces sat magna tibi est? quæ carmina curis
Non indigna tuis? aliis diuturna petuntur
Nomina, venturos inter mansura nepotes,
Et longævus honos: quicquid tibi reddere possit,
A te tempus habet. tua mundus sæcula currit,
A te principium venientis ducimus ævi;
Proles vera Deûm. Quicquid mortale tenemus
Eripuit natura tibi. non munus Iacchi,
Non Veneris fregit natam ad cœlestia mentem,
Submisitque tibi pavidus sua tela Cupido,
Indignus virtute tua, nisi Jupiter illic
Esset, & ignavis cessissent fulmina telis,
Quæ cessere tibi. non dulcia monstra puellæ,
Imbelli dubios fregerunt lumine sensus,
Et consanguinæ certissima mortis imago
Somnus iners, vitæ pars ignavissima nostræ.
Sic tibi nec torpor, nec desidiofa voluptas
Propositum suspendit opus, nullumque vacavit

Tempus, & infirmis sapientia venit ab annis,
Dum longum successit iter. qua cæcula Tethys,
Qua nondum Oceanus diverso nomine dictus
Incipit infusus medias distinguere terras,
Et rursus geminis Alcidæ finibus exit,
Quos natura secat populos, aut dividit aër,
Aut fluviis diversa suis interfluit unda,
Pectore cuncta tenes; linguæ discrimina mille,
Et totidem populorum artes, & nomina rerum.
Nec Phœbus veniens, nec cum se condit in undis
Conspexit plus mente tua: non terminus illi est,
Quæ male vicinum Boream pars mittit & Austrum:
Nec quæ luminibus subtertrahit aëra nostris
Invidus, & latum finitor dividit axem.
Quod centum populis, quod toti sufficit orbi,
Laudis summa tuæ est. pereant discrimina rerum;
In te mundus erit: toties mirabimur unum,
Quot Vesper populos, populos quot respicit Eos.

Sic tua cum nostras fugiant præconia laudes,
Accedit tacito furtiva calumnia morfu,
Et solus populis qui sis quantusque fatetur
Livor iners animi: majores solvit honores
Æmula gens tibi laude mea: quos tollere Phœbus
Nescit, & attonitæ nequeunt perferre Camœnæ.
Namque ubi supremo rerum stetit ordine virtus
Divitiis innixa suis: quam tangere nescit
Impetit infelix, & destruit omnia livor.
Sic ubi cedentem Jovis armiger ire per æthram,
E summa conatur humo; primum agmine denso
Infirmæ comitantur aves: dum nubila supra
Fertur, & adversos eludit fulminis ictus.
Pars infra trepidat, pars sese attollere gestit,
Pars conata manet, pars æthere fertur ab alto,
Et solis miseras explet clangoribus iras.
Invidia plus laudis habes, quam carmine nostro,
Nec major virtute tua es: quot despicias infra,
Tot testes hostesque tui simul aspicias ire
Nominis, atque ipsum numero metiris honorem.

Nec tua quæ nullis clausa est sapientia metis,
Sed virtus generis, generisque invaditur ordo,
Stirpsque invicta Deum. sic Guilandina papyrus,
Jam toties convicta tibi, Burdonia monstra
Eruit è tenebris: regnique everfor aviti
Hadria, de tantis queritur superesse ruinis,
Quod miretur adhuc: & de tot millibus uni
Majorum titulos, totamque incumbere gentem.
Haud aliter (Divis si fas componere Divos)
Veronamque tuam primo deducere cælo,
Iupiter Idæis cum primum missus ab oris,
Curetum chorea, versoque ad pectora ferro,

Et centum cinctus Corybantibus, æthera summum
Scanderet, & primos libraret fervidus ignes ;
Dictæo genitum Cretes finxere sub antro,
Et civem fecere suum : fixitque sepulchrum
Livor, & ingentem tumulo fœdavit Olympum.

Sed neque Saturnus genitor suprema tonanti
Gloria ; nec fortes animi laudesque tuorum
Laudibus accessere tuis : nihil addidit illis
Quicquid demit humus, populique ignava libido.

Omnia tollantur sæcli monumenta vetusti,
Si quid Scaligeris ascribunt tempora Divis,
Et quicquid fortuna dedit, reddatur inertī
Invidiæ : tantos proavorum tolle triumphos,
Et pulchræ pereant virtutis præmia lauri,
Regalesque aquilæ, prisæque insignia gentis ;
Tanto major eris, quanto plus incipis esse :
Et minimum est in laude tua laudata tuorum
Progenies. à te stirpem numeramus avorum,
Et quicquid fuit ante, tuum est. tu sanguinis auctor,
Et finis virtutis eris. tecum occidet illa,
Et generis series à te ducetur in omnes,
Quos olim Verona tulit. nunquam inclyta virtus
Autores proavos, & nomina longa suorum
Miscet laude sua. Decii fortesque Camilli
Majores generis, solosque habuere parentes
Quos natura dedit (melius sic incipit ordo)
Et pariter proavos pariter junxere nepotes
Nobilitate sua. stet quolibet ordine virtus,
Incipiet debere sibi quod quisque parenti
Imputat, & nullis deducet nomina fastis.
Ipsa sui compos titulis succumbere nescit
Anxia. Sic Peleus minor est collatus Achilli,
Nec tantum genitrix, nec tantum Jupiter illi
Quantum Troja fuit. minor est Cythereia mater
Quam pater Æneæ medio surreptus ab igne,
Et Thusco toties sudantes sanguine campi.

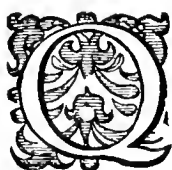
At vos magnanimi reges regumque parentes,
Hunniadùm soboles : quos inter maximus armis
Cæsar, ovans animi, Phœbo castæque Minervæ
Assidet, & lati miratur limen Olympi :
Quem circum ingentes litui, fractæque secures,
Et detracta suis dependent hostibus arma ;
Hoc gaudete die, qui centum vindicat annos
Illustri merito, magno gaudete nepote :
Qui modo, non inter galeas ensesque suorum,
In templis Verona tuis, ubi nubibus æqua
Mausolæa suæ testantur funera gentis ;
Sed de tot spoliis populis, tot gentibus, ingens
In mundo suspendit opus : cui nulla nocebunt,
Aut nocitura suas evertent tempora leges.

I N
E U S E B I U M
J O S E P H I S C A L I G E R I
H U G O N I S G R O T I I
E P I G R A M M A.

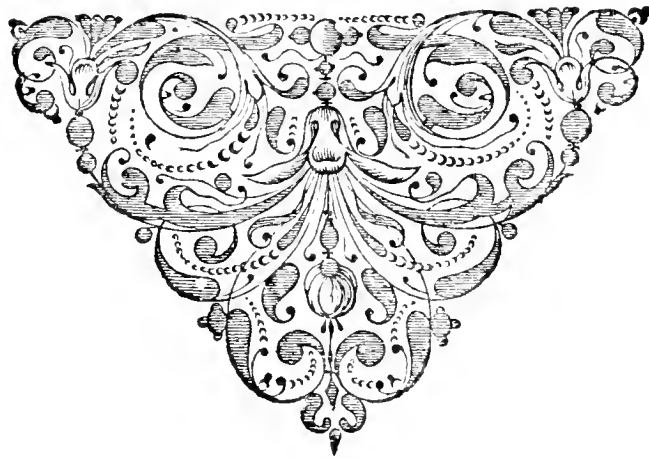
*Quem respiciunt fugituræ protinus artes,
 Substitit Aonijs quo retimente chorus,
 Cujus ad imperium nisi te Fortuna vocasset
 Non bene Scaligeras destituisset opes,
 Ambigimus merito, tu longius omnia vincas,
 Longius an curas ultima cura tuas,
 Eusebii lacerum qua tot per sæcula funus
 In lucem Genii reddidit aura tui :
 Qualis Tantalides mensæ pars ante paternæ
 Adstitit, ipse suum cum stupuisset ebur :
 Aut qui membra solo monstris disjectus avitis
 Acceptum dominæ Virbius esse tulit.
 Cum vita censura venit : sordentia purgas,
 Quod prope plus etiam quam revocasse fuit.
 Quis non invideat liber hoc ? quæ charta beatæ
 Non cupiat dextræ promeruisse notam ?
 Si conferre libet, quid tantum Pamphilus illi
 Præstitit ? apparet non semel ille tuus :
 Iure igitur nomen sumit majoris amici,
 Et titulo gaudet nobiliore legi.*

A L T E R U M.

*Quod per scripta tuos putamus annos,
 Et quod nunc ubi te senem repente,
 Qualem credidimus diu, videmus,
 Nondum pristina pensa deprecatus,
 Libro, Scaliger, explicas in uno
 Vnquam quod fuit, & fuit quod usquam,
 Hoc pro munere quid tibi precemur,
 Ingens gloria maximi parentis,
 Quem Verona suum videns nepotem
 Iustas sideribus remittit iras ?
 Vnum difficile est, tibi quod opto,
 Tandem tempora digna consequaris,
 Et gratos homines, piumque sæclum.
 Quod ni flagitius fugata nostris
 Totum gratia demigrasset orbem,
 Cantarent populi quibus vetustos
 Verax digeris ordinator annos
 Laudes quisque sua tuas loquela,*

*Sed quam discere te docente debent.
Te gens totius inquilina Mundi
Iudei colerent , tibi sacrata
Lævis carmina scriberent figuris :
Nino te pariter Semiramique
Præferret Babylon : Pharos superbas
De te Pyramidas loqui juberet
Non ignobilium notis ferarum :
Te cultor Libani , celerque Medus,
Te tortis niger Æthiops capillis
Æternum celebraret , & beatæ
Frugis messor Arabs : magique Persæ
Cum Mithra tua facta compararent.
Nam quid cum Latio loquar Pelasgos
Quos jam demeritus puer fuisti ?
Sed quamvis fidei bonæ tot ista
Fiant nomina , debitorque Mundus
Quærat solvere quicquid imputasti,
Nunquam non remanebit obligatus,
Tantum posteritas nec ulla reddet
Quin acceperit amplius vetustas.*

EUSEBII PAMPHILI

CÆSAREÆ PALÆSTINÆ EPISCOPI

CHRONICORUM
CANONUM,

OMNIMODÆ

HISTORIÆ

LIBRI II.

INTERPRETE HIERONYMO.

T E S T I M O N I A V E T E R U M

D E

C H R O N I C I S
E U S E B I I.

Hieronymus Comment. in Daniele cap. IX.

Quicquid enim in templo postea factum est, non fuit sacrificium Dei, sed cultus Diaboli, cunctis in commune clamantibus, SANGUIS EJUS SUPER NOS ET FILIOS NOSTROS: & HOC, NON HABEMUS REGEM NISI CÆSAREM. Quem locum in Chronica Eusebii, quam ante annos plurimos in Latinam linguam vertimus, diligens lector plenius ediffertum poterit invenire.

Αποδείξ. 250. Ἐθνεῖσις γέν ἐξ ἐκείνης ἢ διωρόμῃ ἢ ἀληθείᾳ καὶ ἀλυσίσις θυσίας, ἢ ἀπονδῆς, αἱ μετὰ ταῦτα νομιζόμεναι ἀντόθι ἔπιτελείσθαι θυσίαι, ἀσσονδοὶ ἢ ἀνιέρσοι ἐν βεβήλω τόπῳ ἢ ἐπὶ βεβήλων ἢ ἀνιέρων ἐπετελέσθη.

Idem proæmio in loca Hebraica.

Eusebius, qui à Beato Pamphilo Martyre cognomentum sortitus est, post decem historiæ Ecclesiasticæ libros, post temporum Canones, quos nos Latina lingua edidimus, &c.

Augustinus de Civit. Dei, lib. XVIII, cap. VIII.

Nostri autem, qui Chronica scripserunt, prius Eusebius, post Hieronymus, qui utique precedentes aliquos historicos in hac opinione secuti sunt; post annos amplius, quam trecentos, jam secundo Argivorum Phorooneo rege regnante, Ogygii diluvium fuisse commemorant.

Eodem, cap. X.

His temporibus, ut Varro scripsit, regnante Athenis Cranao successore Cecropis, ut autem nostri, Eusebius & Hieronymus, adhuc eodem Cecrope permanente, diluvium fuit.

Eodem, cap. XXXI.

Tres Prophetæ de minoribus, Abdias, Naum, & Abacuc, nec sua tempora dicunt ipsi, nec in Chronicis Eusebii & Hieronymi, quando prophetaverint, invenitur, &c.

Item Quæstionum super Exodum lib. II.

Proinde illa nimirum computatio, quam secutus est Eusebius in Historia sua Chronica, perspicua veritate subnixa est. Ab illa enim promissione computat quadringentos triginta annos.

Jornandes Gothus Episcopus.

Regum seriem persequamur, sicut Eusebius, & Hieronymus, primum Assyriorum, deinde Medorum, &c.

Isidorus Orig. lib. VI, cap. ultimo.

Dehinc Eusebius Episcopus Cæsariensis, atque sanctæ memoriæ Hieronymus Presbyter Chronicorum Canonum multiplicem ediderunt historiam regnis simul & temporibus ordinatam.

Nicephorus Callistus lib. VI, cap. XXXVII, de Eusebio.

Est & aliud ejus volumen, in quo temporum certam accuratamque rationem digessit, Chronicorum.

Marcellinus Comes.

Post mirandum opus, quod à Mundi fabrica, usque in Constantinum Principem, Eusebius Cæsariensis hujus sæculi originem, tempora, annos, regna, virtutesque mortalium, & variarum artium repertores, omniumque pæne provinciarum monumenta commemorans Græco edidit stilo, nosterque Hieronymus transtulit in Latinum, & usque in Valentem Cæsarem, Romano adjecit eloquio. Igitur uterque hujus operis auctor V. M. DLXXXVIII. annorum hunc Mundum tunc fore miro computavit ingenio.

Sidonius epistola VI, lib. VIII.

Varronem logistoricum, sicut poposceras, & Eusebium Chronographum misi.

P R Æ F A T I O

I N

C H R O N I C A .

E U S E B I U S H I E R O N Y M U S

V I N C E N T I O E T G A L L I E N O

S U I S S A L U T E M .

Etus iste disertorum mos fuit, ut exercendi ingenii causa Græcos libros Latino sermone absolverent, & quod plus in se difficultatis habet, poemata illustrium virorum addita metri necessitate transferrent. Unde & noster Tullius Platonis integros libros ad verbum interpretatus est, & quum Aratum jam Romanum Hexametris versibus edidisset, in Xenophontis Oeconomico lusit. In quo opere ita sæpe aureum illud flumen eloquentiæ scabris & turbulentis obicibus retardatur, ut qui interpretata nesciunt, à Cicerone dicta non credant. Difficile est enim alienas lineas insequentem non alicubi excedere: arduum, ut, quæ in aliena lingua bene dicta sunt, eundem decorem in translatione conseruent. Significatum est aliquid unius verbi proprietate? non habeo meum, quo id efferam: & dum quæro implere sententiam longo ambitu, vix brevis viæ spatia consummo. Accedunt hyperbatorum anfractus, dissimilitudines casuum, varietates figurarum: ipsum postremo suum, & ut ita dicam, vernaculum linguæ genus. Si ad verbum interpretor, absurde resonat. Si ob necessitatem aliquid in ordine, & in sermone mutavero; ab interpretis videbor officio recessisse. Itaque, mi Vincenti charissime, & tu, Galliene pars animæ meæ, obsecro, ut quicquid hoc tumultuarii operis est, amicorum, non iudicum animo relegatis: præsertim quum & notario; ut scitis, velocissime dictaverim, & difficultatem rei etiam divinorum voluminum instrumenta testentur: quæ à Septuaginta interpretibus edita non eundem saporem in Græco sermone custodiunt. Quamobrem Aquila & Symmachus & Teodotion incitati diversum pene opus in eodem opere prodiderunt, alio nitente verbum de verbo exprimere, alio sensum potius sequi, tertio non multum à veteribus discrepare. Quinta autem, & sexta, & septima editio licet quibus censeantur auctoribus ignoretur, tamen ita probabilem sui diversitatem tenent, ut auctoritatem sine nominibus meruerint. Inde adeo venit, ut sacræ literæ minus comptæ & durè sonantes videantur: quod diserti homines interpretatas eas de Hebræo nescientes, dum superficiem, non medullam, inspiciunt, ante quasi vestem orationis sordidam perhorrescant, quam pulchrum intrinsecus rerum corpus inveniant. Denique quid Psalterio canorius, quod in morem nostri Flacci, & Græci Pindari nunc jambo currit, nunc Alcaico personat, nunc Sapphico tumet, nunc semipede ingreditur? Quid Deuteronomii & Esaiæ Cantico pulchrius? Quid Salomone gravius? Quid perfectius Job? Quæ omnia Hexametris & Pentametris versibus, ut Josephus & Origenes scribunt, apud suos composita decurrunt. Hæc quum Græce legimus, aliud quiddam sonant: quum Latine, penitus non hærent. Quod si cui non videtur linguæ gratiam interpretatione mutari, Homerum ad verbum exprimat in Latinum. Plus aliquid dicam: Eundem in sua lingua profæ verbis interpretetur. Videbit ordinem ridiculum, & poetam eloquentissimum vix loquentem. Quorsum ista? Videlicet, ut non vobis mirum videatur, si alicubi offendimus: si tarda oratio aut consonantibus asperatur, aut vocalibus hiulca fit,

H I E R O N Y M I P R Æ F A T I O.

aut rerum ipsarum brevitatem constringitur: quum eruditissimi homines in eodem opere sudaverint: & ad communem difficultatem, quam in omni interpretatione caussati sumus, hoc nobis proprium accedat, quod Historia multiplex est, habens barbara nomina, res incognitas Latinis, numeros inextricabiles, virgulas rebus pariter ac numeris intertextas, ut pene difficilius sit legendi ordinem discere, quam ad lectionis notitiam pervenire. Ut autem manifesto cognoscatur indicio ad quem numerum historia quæque pertineat, has distinctiones positas Lector advertat: ut si ad primum numerum regni primitus prænotati historia referenda est primam litteram in explanatione historiae contempletur: & si quidem eam ex minio viderit illi temporis applicandam vel anno sciat, quem suggererit numerus similiter eodem minio figuratus. Si vero numerum non puro minio, sed mixto nigro notatum esse perviderit, secundæ lineæ numero debetur historia. Si autem tertio numerorum ordini applicandum est, quod fuerit ascriptum, medium puro minio numerum, & partem reliquam ex solo nigro expressam conspicabitur. Quarto numeri lineæ nihil habebit ex minio: sed indicio erit, quod sibi historia debeatur cum minio factæ literæ in principio enotationis historiae. Nihilominus apparebit, nullo superius memoratorum signorum in numeris respondente. Sin vero non minio, sed mixtim nigro rubroque litera fuerit expressa: refulgens ex rubro numerus in quintam numerorum lineam poterit adverti. Et ita sexta lineæ numeri, ut secunda: septima, ut tertia designabitur, octava quoque, ut quarta, apparente litera bicolori. Quum vero nec in numeris, nec in explanatione historiae ullum illorum, quæ prædiximus, signorum fuerit, nona lineæ, quod annotatum fuerit, indicabit. Non tamen omnes huiusmodi requirendæ sunt necessario, quum minor est numerus linearum. Unde præmonendum puto, prout quæque scripta sunt, etiam colorum diversitates serventur: ne quis irrationabili æstimet voluptate oculis tantum rem esse quæsitam: & dum scribendi tædium fugit, labyrinthum erroris intexat. Id enim elucubratum est, ut regnorum tramites, qui per vicinitatem nimiam pene mixti erant, distinctione minii separarentur, & eundem locum, quem prior membrana signaverat, ex adverso positi numeri signarent, vel etiam posterior scriptura fervaret. Nec ignoro, multos fore, qui solita libidine detrahendi omnibus, quod vitare non potest, nisi qui omnino nihil scribit, huic volumini genuinum dentem infigant. Calumniabuntur tempora, convertent ordinem, res arguent, syllabas ventilabunt, & quod accidere plerisque solet, negligentiam librariorum ad auctores referent. Quos etsi possem meo jure repercutere, ut, si displicet, non legant, malo breviter placatos dimittere, ut & Græcorum fidem suo auctori assignent, & quæ nova inseruimus, de aliis probatissimis viris libata cognoscant. Sciendum etenim me esse & interpretis & scriptoris ex parte officio usum, quia & Græca fidelissime expressi, & nonnulla, quæ mihi intermissa videbantur, adjeci, in Romana maxime historia, quam Eusebius hujus conditor libri non tam ignorasse utpote eruditissimus, quam ut Græce scribens parum suis necessariam perstrinxisse mihi videtur. Itaque à Nino & Abraham, usque ad Trojæ captivitatem, pura Græca translatio est. A Troja, usque ad vigesimum Constantini annum, nunc addita, nunc mixta sunt plurima, quæ de Tranquillo, & cæteris illustribus historicis curiosissime excerptimus. A Constantini autem suprascripto anno, usque ad Consulatum Augustorum Valentis sexies, & Valentiniiani iterum, totum meum est. Quo sine contentus reliquum tempus Gratiani & Theodosii latioris historiae stilo reservavi: non quo de viventibus timuerim libere & vere scribere (timor enim Dei hominum timorem expellit) sed quoniam debacchantibus adhuc in terra nostra Barbaris incerta sunt omnia.

E U S E B I I P A M P H I L I

CÆSARÆ PALÆSTINÆ EPISCOPI

C H R O N I C O R U M

C A N O N U M

L I B E R P R I O R,

Q U I C H R O N O G R A P H I A D I C I T U R.

AD J V R O te, quicumque hos descripseris libros, per Dominum nostrum Jesum Christum, & ejus gloriosum adventum, in quo veniet judicare vivos & mortuos, ut conferas quod scripseris, & emendes ad exemplaria ea, de quibus scripseris, diligenter: & hoc adjurationis genus transcribas, & transferas in eum codicem, quem descripseris.

* * *

* *

M V L T A D E S V N T.

* *

* * *

INCIPIUNT tempora totius sæculi, regesque gentium omnium: quibus locis, quibusque temporibus in suis provinciis, & quantum regnaverunt: vel si quid memoria dignum per generationes, nativitates, & regna, & ducatus, & per omnem actum Judicum, & omnium Regum Juda, & aliorum, qui non ex eadem tribu regnaverunt: & per regna Assyriorum, cæterarumque gentium, & tempora Dictatorum cum Consulibus ordinariis: sed & tempora Imperatorum & Cæsarum, & quibus temporibus historiographi fuisse dixerunt: sed & successiones eorundem. quod per ordinem rerum superius declaratum est. Quorum universa tempora, gesta, sive apud Hebræos, vel apud Græcos, vel apud Romanos, sive apud Barbaros, cæterasque gentes, quæ gesserunt, vel constituerunt, per historias in hoc libro plenissime demonstrantur. Quod & in libro Hygini historiæ singulæ conscriptæ declarant. Deorum generationem vel singulorum progeniem, sive his temporibus ipsis antelatis quæ gesserunt: & tempora Olympiacorum, ex quo primus Agon gymnicus constitutus est: quod Græci appellant Olympias, & quo tempore fuit adventus Salvatoris nostri JESU CHRISTI, sive passio ejus, simulque & nomina Episcoporum Ecclesiarum numero quatuor, hoc est Romanorum, Alexandria, Jerosolymorum, & Antiochiæ: qui per easdem civitates Metropoles provinciarum Episcopi: quantum temporis singuli sederunt: vel qui eorum Episcopatus sui tempore martyrio coronatus sit: sive tempora persecutionum, quibus temporibus Ecclesiæ dissipatæ sunt. Sed & tempora Regum Macedonum, Alexandri, & quoto agone Olympiacorum, vel quibus temporibus, seu Consulibus finem Alexander fecerit Judæis, vel Vespasianus insecutionem sive destructionem templi eorum miserit, & tributa eis constituit.

NUMERATIO temporum non solum ante hominum genus, sed etiam ante lumina ipsa atque stellas esse cognoscitur. Nam quum primum fecit Deus cælum & terram cum ipsis quoque elementis, quæ in his elementis condita sunt, id est aqua & spiritus, abyssiisque & tenebras nec dum luminibus neque sideribus constitutis, dixit Deus: *Fiat lux: & facta est lux.* Et vidit Deus lucem, quia bona est. Et separavit Deus inter lucem & tenebras. Et vocavit

Deus lucem Diem, & renebras Noctem. Et factum est vespere, & factum est mane dies unus. Hic dies primus sæculi, non primus dierum omnium: ideoque non primus, sed unus nominatus est. Secundo autem die factum est firmamentum in medio aquarum, quod & divisit inter aquam & aquam. Tertio autem die congregatae sunt aquae; quae sunt sub caelo; in congregationem unam: & apparuit arida, quam Deus Terram nominavit: atque congregationes aquarum appellavit maria. Herbasque produxit Terra & lignum fructiferum cum semine suo. Quarto die igitur facta sunt luminaria duo in firmamento caeli, ut luceant super terram ad inchoationem diei & noctis, & ut dividant inter diem & noctem, & sint in signa, & tempora, & dies, & annos, & sint in splendorem in firmamento caeli, & luceant super terram. Quibus ita perfectis, manifestum est luminibus ipsis antecedere lucem tribus diebus. Unde mihi videntur Aegyptii, ceteraque gentes hoc sequentes decretum, quatuor annis inpletis, diem integrum superfluum adjicere: quod etiam Bissextum solent nominare. Nam quum tres dies istos computare qui sint, atque recogitare voluerimus, unius anni centesimam vicesimamque partem istam esse cognoscemus. Centesima autem & vicesima dies invicem computata ista tertia pars esse anni dignoscitur. Tertia igitur addita parte annuali, quadriennio dies integer completur: atque ad partium partes menses atque anni superflui computantur: quos Hebraei quidem Embolismos vocare solent, Aegyptii autem exaltationes siderum atque stabilitates appellant. Imo Bissextum ob rememorationem lucis atque dierum & noctium, quae luminibus triduum antecesserunt, celebratur ideo, quod tres dies sine auctore Sole processerunt. Nos igitur tempora conscribimus, non quae sunt sæculi mundi, neque luminum aut siderum, neque fructuum, aut lignorum, aut piscium: sed generationem hominum, cujus primus factus fuit Adam sexto die. Quinto autem die dixit Deus: *Educant aquae reptilia animarum vivarum, & volatilia aethrae tum caeli.* Et factum est sic. Et fecit Deus beluas & cetos, & omnem animam vivam repentem, quas eduxerunt aquae secundum suum genus: & omnem volatilem secundum suum genus. Et vidit Deus quia bona sunt, & benedixit ea Deus & dixit: *Crescite, & multiplicamini, & replete aquas, quae sunt in mari, & volatilia multiplicentur super terram.* Et factum est vespere, & factum est mane dies quintus. Sexto autem die dixit Deus: *Educet terra animam vivam secundum suum genus, quadrupedia, & reptilia, & bestias terrae secundum suum genus.* Et vidit Deus, quia bona sunt, & dixit: *Faciamus hominem ad imaginem & similitudinem nostram: & habeat potestatem piscium maris, & volatilium caeli, & omnium jumentorum & totius terrae, & omnium reptilium, quae sunt super terram.* Et fecit Deus hominem: secundum imaginem Dei fecit eum: masculum & feminam fecit eos. Et benedixit eos Deus dicens: *Crescite, & multiplicamini, & replete terram, & dominamini ejus, & habete potestatem piscium maris, & volatilium caeli, & omnium reptilium, quae sunt super terram.* Quomodo autem Deus eum, & unde fecit, post alia dicit: *Et finxit hominem Deus de limo terrae, & insufflavit in faciem ejus spiritum vitae, & factus est homo in animam vivam.* Et iterum post alia: *Et dixit Dominus Deus: Non est bonum, hominem solum esse. Faciamus ei adiutorium secundum eum.* Est post alia: *Adae autem non est inventus adiutor similis illi. Et immisit Deus soporem in Adam: & obdormivit. Et apprehendit unam costam de latere ejus, & replevit locum carne ejus. Et edificavit Dominus Deus costam, quam sumpsit ab Adam, in mulierem: & adduxit eam ad Adam, videre quid eam vocaret.* Et dixit Adam: *Hoc nunc est os ossibus meis, & caro de carne mea. Hec vocabitur mulier, quia de viro suo accepta est.* Ex his duobus omnis hominum multitudo procreata est. Unde etiam nos dinumerationem temporum facientes incipimus.

ADAM. EVA. Adam autem vocavit nomen mulieris suae EVA, quod interpretatur Vita: quia ipsa est mater viventium. Adam autem cognovit Evam uxorem suam. Et concipiens peperit Cain, & dixit: *Acquisivi hominem per Deum.* Et adjecit fratrem ipsius parere Abel. Et factus est Abel pastor ovium. Cain autem erat operans terram. [terra] Et factum est post dies, attulit Cain de fructibus terrae hostiam Deo: & Abel obtulit de primitivis ovium suarum, & de adipibus [suarum] Et respexit Deus in Abel, & super dona ipsius. Super Cain autem & super hostiam ejus non respexit. Et moestus factus est Cain vehementer, & concidit vultus ejus. Et dixit Deus ad Cain: *Ut quid tristis factus es? & Ut quid concidit vultus tuus? Nonne si recte offeras, recte autem non divides, peccasti? Quiesce. Ad te adversio illius, & tu dominaberis.* Et dixit Cain ad Abel fratrem suum: *Transcramus in campum.* Et factum est, quum esset in campo, exsurrexit Cain super Abel fratrem suum, & occidit eum. Terra autem exiit Cain a facie Dei, & moratus est in terra Naid contra Eden. Et cognovit Cain uxorem suam, & concipiens peperit Enoch. Et erat aedificans civitatem, & cognominavit eam in nomine filii sui Enoch. Iste Enoch alter est, non qui transpositus est, ut non moriatur. Ille enim filius est Iareth, septimus ab Adam.

HÆ sunt ergo generationes **CAIN**. Cain genuit Enoch, Enoch autem genuit Gaidad, & Gaidad genuit Meehel, & Meehel genuit Matufalam, & Matufala genuit Lamech, qui accepit sibi uxores duas Ada, & Sella. Et peperit Ada Ithobel, qui erat pater inhabitantium in tabernaculis pastorum jumentorum. Hunc dicunt Silvanum. & nomen erat fratris ejus Jubal. Hic erat, qui ostendit Psalterium & Citharam. Hunc dicunt aliqui esse Mercurium. Sella autem & ipsa peperit Thobel: & erat malleator æramenti & ferri. Hunc aliqui dicunt esse Vulcanum. Soror autem Thobel Noëma, quam & ipsam aliqui dicunt esse Minervam. Usque hoc generatio Cain.

ADAM autem cognovit uxorem suam Evam, & concipiens peperit filium, & nominavit nomen ejus Seth, dicens: *Suscitavit enim mihi Deus semen aliud pro Abel, quem occidit Cain.* Ex isto femine genus humanum juxta scripturas computatur. Vixit autem Adam annos ccxxx. secundum Judæos autem annos cxxx. & genuit secundum similitudinem suam, & nominavit nomen ejus Seth. Et facti sunt omnes dies Adæ, quos vixit, anni dcccex. & mortuus est. Seth, quum esset annorum ccv, secundum Judæos autem cv, genuit Enos. Et vixit Seth, postquam genuit Enos, annos dccv. & genuit filios & filias. Et facti sunt omnes dies Seth, quos vixit, anni dcccxi. & mortuus est. Enos, quum esset annorum exc, secundum Judæos autem, annorum xc, genuit Cainan. & vixit Enos, postquam genuit Cainan, annos dccxv: secundum Judæos autem annos dccxv. & genuit filios & filias. Et facti sunt omnes dies Enos, quos vixit, anni dcccv. & mortuus est. Cainan, quum esset annorum clxx, secundum Judæos autem lxx, genuit Maleleel. & vixit Cainan, postquam genuit Maleleel, annos dccxl secundum Judæos autem, dccclx: & genuit filios & filias. Et facti sunt omnes dies Cainan, quos vixit, anni dcccx. & mortuus est. Maleleel, quum esset annorum clxv, secundum Judæos autem lxxv, genuit Jareth, & vixit Maleleel, postquam genuit Jaret, annos dccxxx. & genuit filios & filias. Et fuerunt omnes dies Maleleel anni dcccxcv. & mortuus est. Jaret, quum esset annorum clxxii, genuit Enoch. Et vixit Jaret, postquam genuit Enoch, annos dcc. & genuit filios & filias. Et facti sunt omnes dies Jaret, quos vixit, anni dcccxl. & mortuus est. In hoc nihil distat apud Judæos. Enoch, quum esset annorum clxv, secundum Judæos autem lxxv, genuit Matufala. Et supervixit Enoch, postquam genuit Matufalam, annos cc, secundum Judæos autem ccc, & genuit filios & filias. Et facti sunt omnes dies Enoch ccclv. Et placuit Enoch Deo, & non inveniebatur, quia transtulit illum Deus. Matufala, quum esset annorum clxvii, secundum Judæos autem clxxxvii, genuit Lamech. Et vixit Matufala, postquam genuit Lamech, annos dccii, secundum Judæos autem dcclyxxxii, & genuit filios & filias. Et facti sunt omnes dies Matufala anni dcccclxix, & mortuus est. Lamech, quum esset annorum clxxxvii, secundum Judæos autem clxxxii, genuit Noë. Et vixit Lamech, postquam genuit Noë, annos dlxv, secundum Judæos autem dxcv. & genuit filios & filias. Vixit autem omnes annos vitæ suæ dclliii. Noë, quum esset annorum d, genuit filios tres, Sem, Cham, Japhet. Anno autem de Noë factum est Diluvium. & quo tempore factum est, & quemadmodum, divina Scriptura sic dicit: *Noë autem annorum erat dc, & diluvium aque factum est super terram. Introit autem Noë, & uxor ejus, & filii ejus, & uxores filiorum ejus cum eo in arcam, propter aquæ diluvium. Et ab volatilibus mundis, & ab omnibus pecoribus mundis, & ab omnibus reptilibus, que repunt super terram, bina bina introierunt in arcam ad Noë, masculus & femina, secundum quod preceperat ei Dominus Deus. Et factum est post septem dies: & aque diluvium factum est super terram in sexcentesimo anno vitæ Noæ, secundo mense vicesima septima die mensis. In hoc die rupti sunt omnes fontes Abyssis, & cataractæ cali aperte sunt, & facta est pluvia super terram xl diebus, & xl noctibus. Et post alia: Et repleta est aqua, & levavit arcam, & exaltata est à terra, & inualescebat aqua, & repleta est valde super terram, & superferebatur arca super aquam, & cooperuit omnes montes altos, qui erant sub celo, cubitis quindecim. Et exaltata est aqua, & cooperuit montes. Et mortua est omnis caro, que movebatur super terram. Et iterum: Relictus est solus Noë, & qui cum eo erant, in arca. Et exaltata est aqua super terra diebus cl. Quomodo autem cessavit, item Scriptura divina sic dicit: Et memoratus est Deus Noæ, & omnium bestiarum, & omnium pecorum, & omnium volatilium, que erant cum eo in arca. Et induxit Dominus Deus spiritum super terram: & cessavit aqua, & adopeniti sunt fontes Abyssis, & cataractæ cali, & cessavit pluvia de loco. Et deficiebat aqua descendens à terra: & diminuabatur aqua post cl dies. Et sedit Arca in septimo mense, septima & vicesima die mensis super montes Arath. (isti montes in Armenia superiore sunt secus Persas) Aqua autem diminuabatur magis usque decimum mensem. Decimo autem mense, primo die mensis, visa sunt capita montium. Et factum est post cxl dies, aperuit Noë fenestram arcæ, quam fecerat: & dimisit corvum videre si cessasset aqua à facie terræ. & extens non est reversus ad eum. Et sustinuit, donec siccaretur aqua à terra: & dimisit columbam*

ab se, videre si sicca esset aqua à facie terræ: & non inveniens columba requiem pedibus suis, reversus est ad eum in arca: quia aqua erat super omnem faciem terræ. Extendens autem manum Noë accepit eam, & induxit eam apud se in arcam. Et sustinuit adhuc septem dies alios, & iterum dimisit columbam de arca, & reversa est ad eum columba ad vesperum: & habuit folium olive cum furculo in ore suo. Et intellexit Noë, quia cessavit aqua à facie terræ. Et sustinuit Noë adhuc septem dies alios: & dimisit columbam: & non est ausa reverti ad eum. Et postea Noë denudavit arcæ tectum post annum integrum. Et hoc ipsum Scriptura significat dicens: Et factum est in primo & sexcentesimo anno vite Noæ, primo die mensis, quum minuisset aqua à facie terræ, denudavit Noë tectum Arcæ, quod fecerat: & vidit, quod defluxisset aqua à facie terræ. In secundo autem mense, septimo & vicesimo die mensis siccata est terra. Et exiit Noë, & uxor ejus, & filii ejus, & uxores filiorum ejus cum eo: & omnes bestię & omnia pecora, & omnia reptilia, que moventur super terram secundum genus suum, & omnia volatilia secundum genus eorum exierunt de arca.

AB ADAM, USQUE AD DILUVIUM, ANNI SUNT MMCCXLII.

SECUNDUM HEBRÆORUM NUMERUM. ANN. MDCLVI.

Et facti sunt omnes dies Noë anni DCCCCL. & mortuus est.

F I L I I N O Æ.

S E M.

C H A M.

J A P H E T H.

F I L I I S E M

F I L I I C H A M.

F I L I I J A P H E T H.

ELAM, unde Elamitæ,
ASSUR, unde Assyrii,
ARPHAXAT, unde Aradii,
LUD, unde Lydii,
ARAM, unde Syri. Aramæi
autem Syriace dicuntur
filii Aram. Gentes barba-
rorum US, EUL, GATER,
MOSOCH: quæ sunt sub
Perfas.

CHUS, unde Æthiopes,
MESTRE, unde Ægyptii,
PHUTPHUT, unde Æthiops
gens.
CHANAAN, Chananæi.
Filii autem Chus SABA,
unde Sabadii. Ab ista
terra Regina venit audire
sapientiam Salomonis.
EVILATH gens Evilea.

GAMER, & MAGOG, &
MADI, & JOVAN, &
ELISA, & THOBEL, &
MOSOCH, & THIRAS.
Filii Gamar ASCHANAZ
gentes Gothicæ.

Nationes SEM. Arphaxat genuit Sala. Sala autem genuit Eber. Unde Hebræi. Filii autem Eber, Phalec, & Jectan. Jectan autem genuit Elmodad, & Saleph, & Afarmoth, & Jarach, & Odorra, & Eziel, & Decla, & Abimael, & Saba, & Uphir, & Evila, & Jobab. Hi omnes filii Jectan. Et facta est inhabitatio eorum à Massè, usque dum veniatur in Sephara montem orientis. Hi filii Sem in tribus suas, secundum linguas suas, in regiones suas, & nationes suas.

Nationes CHAM Sabbata & Regma, Sebecata. Filii autem Regma, Saba, & Judadan. Chus autem genuit Nebroth. Hic coepit esse Gigas super terram venator ante Dominum. Et factum est initium regni ejus Babylon, Oreg, & Calchadar, & Jachar, & Calanna in terra Sennar, ubi Nabuchodonosor statuit statuam suam. Et Mestrem genuit Ludim, & Enimbiin, & Labiin, & Nephtholim, & Patrosoniim, & Cassonoim, unde egressus est Philistin, & Tathoroin. Chanaan autem genuit Sidona primogenitum, & Chettæum, & Evæum, & Aruchæum, & Assëmæum, & Aradium, & Samaræum, & Amathi. Hi sunt filii Cham in tribus suas secundum linguam suam, in terris suis, & in gentibus eorum.

Nationes JAPHETH. Riphath, & Togarma. Et filii Asson Elifa, & Tarsis, & Citii, & Rhodii. Ex his dispersæ sunt insulæ gentium in terra eorum, unusquisque secundum linguam suam in tribus suas, & in gentibus suis.

Sem filius Noæ, quum esset annorum c. genuit Arphaxat secundo anno post Diluvium. Et vixit Sem, postquam genuit Arphaxat, ann. d. & genuit filios & filias, & mortuus est.

Arpha-

Arphaxat, quum esset annorum cxxxv, genuit Cainan. Et vixit Arphaxat postquam genuit Cainan, ann. cccc xxx: & genuit filios & filias, & mortuus est. Sala quum esset ann. cxxx, genuit Eber. Et vixit Sala, postquam genuit Eber, ann. ccc, & genuit filios & filias: & mortuus est. Eber, quum esset annorum cxxxiv, genuit Phalech: Et vixit Eber, postquam genuit Phalech, ann. cclxx: & genuit filios & filias, & mortuus est. Ragau, quum esset annorum cxxxii, genuit Seruch. Et vixit Ragau, postquam genuit Seruch, ann. ccvii. & genuit filios & filias: & mortuus est. Seruch, quum esset annorum cxxx, genuit Nachor: Et vixit Seruch, postquam genuit Nachor ann. cc. & genuit filios & filias: & mortuus est: Nachor, quum esset annorum lxxix, genuit Thara. Et vixit Nachor, postquam genuit Thara, ann. cxxix: & genuit filios & filias, & mortuus est. Thara, quum esset annorum lxx, genuit Abraham, & Nachor, & Arran. Arran autem ante conspectum patris sui mortuus est: reliquitque filium, qui nominabatur Loth, quem secum habuit Abraham. Ab anno Diluvii, usque ad nativitatem Abraham, sunt anni M. lxxii. Thara iste post mortem filii sui Arran adduxit omnes suos de sua regione & provincia, id est Assyriorum, ubi nati fuerunt, & Abraham, & Nachor, & Arran mortui filium: & venit in terram Canaan: & habitavit ibi ann. ccv. & mortuus est in Carra, ubi habitavit in regione Cananeorum. Hujus Thara anno xxviii Assyriorum rex primus Belus mortuus est, quem Assyrii Deum nominaverunt; & alii dicunt Saturnum; atque filio suo regnum tradiderunt. Vocabatur autem Ninus. Hujus Thara anno xlvi in Sicyoniorum in Græcia regnavit Europus, defuncto Ægialeo, qui prius Sicyoniorum regnavit: ex quo territorium Peloponnesiorum Ægialea vocabatur.

NACHOR MARITUS		ABRAHAM MARITUS		
MELCHA UXOR	REUMA CONCU-	SARA UXOR	AGAR CONCUBINA	CETTURA UXOR
FILII MELCHÆ	BINA	ISAAC FILIUS	ANCILLA SARRÆ	FILII ABRAHAM EX
Ox	FILII REUMA	FILII ISAAC	EX AGAR	CETTURA
Baux	Camam	Esaü, Jacob.	ISMAEL.	FILII CETTURÆ VI.
Camuel	Thabech		FILII ISMAEL	Zembra, Jeczan,
Cazat	Thocos		Nabeoth,	Madat, Mazian,
Pheldas	Mocha		Cedar,	Iesboch, Esleu.
Iedaaph	Nascuntur ergo ex		Nabdeel,	FILII IECZAN III.
Batuel.	Nachor & Melcha		Massa, Masima,	Saba, Thema,
	uxore filii viii. at-		Iduma, Masle,	Dadan.
	que nepos Rebec-		Chodar,	Nascuntur ergo ex
	ca, quæ fuit uxor		Theman,	Agar concubina
Iste supra Batuel	Isaac. Et ex Reu-		Iethur, Naphas,	Abraham filius Is-
est, ex quo RE-	ma concubina na-		Cedma.	mael, & Ismaeli
BECCA. Hæc est	scuntur filii iv.			nascuntur filii
uxor Isaac.	Omnes ergo filii			duodecim.
	Nachor xii.			
		FILII AUTEM	FILII AUTEM	
		MAZIAN V.	DADAN V.	
		Gephar,	Raguel,	
		Nephar,	Nabdeel,	
		Enoch,	Aslurim,	
		Abira,	Latufim,	
		Ragali.	Lomim.	

Abraham primam ætatem apud Chaldaeos agebat. Postea autem cum patre suo transmigravit in Carram terram Chaldaeorum; ubi visus est illi Deus dicens: *exi de terra tua & de cognatione tua, & de domo patris tui: & veni in terram, quam tibi ostendam: & faciam te in gentem magnam*, & reliqua. Qua iussione obaudiens, accepto filio Arran fratris sui, exiit cum eo: & venit in terram Chanaan, usque ad locum Sicem, ad arborem excelsam, ubi visus est illi Deus, atque promissionem feminis atque hereditatis dedit. Erat autem tunc annorum lxxv. omnes autem vixit annos clxxv. cujus tempora dinumerabimus annis expositis. Sed quia temporibus patris sui. Thara insignia regnorum esse ceperunt: jam quidem quo anno fuerunt, exposuimus. Modo autem temporibus Abraham annum ad annum comparemus, ut sciamus, quid memoria dignum & quibus annis gestum sit sive apud Hebræos, live apud Græcos, aut Barbaros, cæterasque gentes, quorum Historiographi memorias fecerunt.

* * * * *

Defunt ea, quæ ante Diluuium. Genealogiæ Adam secundum septuaginta, Iudæos, & Samaritas.

* * * * *

Defunt descriptiones regnorum in Chaldæa, Arabia, Ægypto.

* * * * *

Defunt migrationes posteritatis Noë in diebus Phaleck.

* * * * *

Defunt ea, quæ de Diluuiio secundum septuaginta, Iudæos, & Samaritas. Item eadem secundum Berosum, & alios Græcos scriptores.

* * * * *

Defunt quæ post Diluuium.

* * * * *

Defunt genealogiæ Noë secundum septuaginta, Iudæos, & Samaritas.

* * * * *

Defunt Dynastiæ XXXI Ægyptiorum, quas Eusebius contraxit in XXX.

* * * * *

Defunt quatuor Monarchiæ ex Daniele atque initia earum ex Græcis scriptoribus.

* * * * *

Defunt infinita alia præclara.

* * * * *

Abraham nascitur in Chaldæa, regnante Nino apud Assyrios. Primam ætatem apud Chaldæos terit. quum esset LXXV annorum, divino dignus habetur alloquio, & ea repromissione, quæ ad eum facta est: à quo tempore, usque ad regressum gentis Hebræorum ex Ægypto, supputantur anni ccccxxx: quorum meminit Paulus ita dicens: *Testamentum confirmatum à Domino quæ post quadringentos & triginta annos facta est lex, non infirmat ad evacuandam promissionem.* Ipse quoque in Exodo Moyfes his congruens loquitur: *Habitatio autem filiorum Israel, qua habitauerunt in Ægypto & in terra Chanaan ipsi, & patres eorum, anni quadringenti triginta.* Ex Agar ancilla genuit Ismaëlem annos natus LXXXVIII: à quo Ismaëli-tarum gens, qui postea Agareni, deinde Saraceni dicti. Quum centenarius esset, genuit ex libera filium Isaac, cui supervixit alios annos LXXV. Primo omnium Prophetarum ei Verbum Dei, quum in figura apparuisset humana, vocationem gentium pollicetur, quam in nostrum tempus sermo Christi deduxit ad finem per Euangelicam in omnes gentes prædicationem.

Apud Hebræos, usque ad nativitatem Abraham, computantur anni mille nongenti quinquaginta. Usque ad Diluuium enim, ab Adam, habent annos M. DC. LVI. & inde, usque ad Abraham, CCXCIII. & ideo XL Jobelei à nativitate Abraham computantur. Unus enim Jobeleus quinquaginta anni sunt. JOBEL enim apud Hebræos quinquagenarius annus vocatur. Itaque juxta illorum supputationem, ab Adam, usque ad LI annum Abraham, fuerunt anni tria millia CCXXXV.

REGES ASSYRIORUM.

Primus Assyriorum rex NINUS Beli filius regnavit Asia, exceptis Indis, annos LII, cujus XLIII imperii anno natus est Abraham.

Assyrii imperavit secunda SEMIRAMIS uxor Nini annos XLII: de qua innumerabilia narrantur, quæ & Asiam tenuit, & propter inundationem aggeres construxit, plurimas Babylonie urbes instaurans.

Assyrii regnavit primus NINUS	ann. LII.
Regnante Nino apud Assyrios, novissimo ejus tempore nascitur Abraham.	
Assyrii regnavit secunda SEMIRAMIS uxor Nini	ann. XLII.
Assyrii regnavit tertius ZAMEIS, qui & NINYAS, filius Nini & Semiramidis	ann. XXXVIII.
Assyrii regnavit quartus ARIUS	ann. XXX.
Assyrii regnavit quintus ARALIUS	ann. XL.
Assyrii regnavit sextus XERXES, qui & BALEUS,	ann. XXX.

REGES SICYONIORUM.

Castoris Chronographia de Sicyoniorum regno: *Exponemus Sicyoniorum reges ab Ægialeo, usque ad Zeuxippum: qui omnes regnaverunt annis nongentis LXII: & Sacerdotes Carnii, qui prae fuerunt annis XXXII: post quos sacerdos constitutus est Charidemus, qui impensas non sustinens fugit.*

Nino regnante apud Assyrios, primus Sicyoniis imperavit Ægialeus annos LII, à quo Ægialea nuncupata est, quæ nunc Peloponnesus vocatur: post quem secundus EUROPS, qui & prælati sunt titulo.

Sicyoniis regnavit secundus EUROPS	ann. XLV.
In Græcia secundo imperio Sicyoniis imperavit Europus, cujus XXII regni anno natus est Abraham.	
Sicyoniis tertius regnavit TELCHIN	ann. XX.
Sicyoniis regnavit quartus APIS	ann. XXV.
Sicyoniis regnavit quintus THELXION	ann. LII.
Sicyoniis regnavit sextus AEGYRUS	ann. XXXIV.
Sicyoniis septimus regnavit THURIMACHUS	ann. XLV.

Apud Ægyptios XVI potestas erat, quam vocant Dynastiam. Ab hoc tempore regnaverunt eis Thebæi annos CXC.

REGES ARGIVORUM.

Castor Chronographus de Argivorum regno ita loquitur: *Consequenter persequemur reges Argi, ab Inacho, usque in Sthenelantum filium Crotopi: quorum invenitur omne tempus anni ccc. LXXXIV.*

Argivis primus regnavit INACHUS	ann. I.
Ninus condidit civitatem Ninum in regione Assyriorum, quam Hebræi vocant Ninivem.	
Apud Cretam regnavit Cres primus indigena: à quo Creta appellata: quem ajunt unum Curetarum fuisse, à quibus Jupiter absconditus est, & nutritus. Hi Cnossion civitatem in Creta condiderunt, & Cybeles matris templum. Sodoma & Gomorra succensæ. Inachi filia Io, quam Ægyptii mutato nomine Isidem colunt. A patre Inacho Inachus fluvius apud Argos: à filia Ione Bosporos nuncupatur. Apis in Ægypto primus Deus putatur, quem quidam Serapim vocant.	
Sexagenario Isaac nascuntur filii gemini: primus Esau, qui & Edom: à quo gens Idumæorum: secundus Jacob, qui postea Israel: à quo Israëlita, qui nunc Judæi.	

ASSYRIORUM REGES.

Assyrii regnavit septimus ARMAMITRES	ann. XXXVIII.
Assyrii regnavit octavus BELOCHUS	ann. XXV.
Assyrii regnavit nonus BALEUS	ann. LII.

SICYONIORUM REGES.

Sicyoniis regnavit octavus LEUCIPPUS

ann. LIII.

Sicyoniis regnavit nonus MESAPUS

ann. XLVIJ.

ARGIVORUM REGES.

Argivis regnavit secundus PHORONEUS

ann. LX.

Horum temporum quasi valde antiquorum Plato in Timæo ita meminit: *Aliquando volens eos provocare in sermones de temporibus antiquis, quæ cuique civitati apud veteres accidissent, de Phoroneo, qui primus hoc nomine appellatus, de Niobe, & his, qui post diluvium fuerunt.*

Argivis regnavit tertius APIS

ann. XXXV.

Hunc ajunt esse Serapim. Siquidem quum fratrem Ægialeum regem præfecisset Achajæ, ipse cum populo ad Ægyptum navigavit

Apud Ægyptios per decimam septimam Dynastiam regnaverunt Pastores annis centum tribus. Reges Ægyptiorum Pastores conjicimus nuncupatos propter Ioseph, & fratres ejus, qui in principio pastores descendisse in Ægyptum comprobantur.

Phoroneus Inachi filius & Niobæ primus leges judicique constituit. Quidam hujus filiam Nioben arbitrantur. Niobæ omnium primæ mulierum, ut Græci perhibent, mixtus est Jupiter, de qua nascitur Apis, quem Serapim vocant. Thessalus Græci filius regnavit in Thessalia. Telchines & Caryatæ adversum Phoroneum & Parrhasios instituunt bellum. Ogyges in Attica Eleusinam condidit, quæ antiquitus vocabatur Acta, & alias plurimas civitates: cujus temporibus apud lacum Tritonidem virgo apparuit, quam Græci Minervam nuncupaverunt. In Sicilia Messana, quæ & Mamertina, conditur. Telchines victi Rhodum condiderunt, quæ prius Ophiussâ vocabatur. Memphis in Ægypto ab Ape condita. Diluvium Ægypti factum, quod fuit sub Ogyge.

Jacob Mesopotamiam venit, & servit apud Laban annis septem: Liam & Rachel in Mesopotamia ducit uxores: Ruben, Symeonem, Levi, Judam generat. Ioseph à fratribus venditur annos agens xvi. Centum octaginta annorum Isaac moritur relinquens filium Jacob annorum cxx. Jacob anno secundo famis introivit in Ægyptum cum filiis suis: qui quum interrogaretur à Pharaone, quotum annum ageret, respondit se esse annorum centum triginta. Ioseph dux Ægypti anno octagesimo trigesimo ætatis suæ.

REGES ASSYRIORUM.

Assyriis regnavit decimus ALTADAS

ann. XXXII.

Assyriis regnavit xi MAMITHUS

ann. xxx.

Assyriis regnavit xii MANCHALEUS

ann. xxx.

Assyriis regnavit xiii SPHERUS

ann. xx.

Assyriis regnavit xiiii MAMILUS

ann. xxx.

Assyriis regnavit xv SPARETUS

ann. xl.

REGES SICYONIORUM.

Sicyoniis regnavit decimus PERATUS

ann. XLVI.

Sicyoniis regnavit xi PLEMNÆUS

ann. XLVIII.

Sicyoniis regnavit xii ORTHOPOLIS

ann. LXIII.

Sicyoniis regnavit xiii MARATHUS

ann. xxx.

REGES ARGIVORUM.

Argivis regnavit quartus ARGUS

ann. LXX.

Argivis regnavit quintus CRIASUS

ann. LIIII.

Argivis regnavit sextus PHORBAS

ann. XXV.

Ægyptiorum xviii Dynastia Regum xvi Diospolitanorum.

REGES ÆGYPTIORUM DYNASTIÆ xviii.

Ægyptiis regnavit primus AMOSIS

ann. xxv.

Ægyptiis

Ægyptiis regnavit secundus CHEBRON	ann. XIII.
Ægyptiis regnavit tertius AMENOPHIS	ann. XXI.
Ægyptiis regnavit quartus MEPHRES	ann. XII.
Ægyptiis regnavit quintus MISPHRAGMUTHOSIS	ann. XXVI.
Ægyptiis regnavit sextus TUTHMOSIS	ann. IX.
Ægyptiis regnavit septimus AMENOPHIS	ann. XXXI.

Hic est Amenophis, quem quidam Memnonem putant lapidem loquentem.

Ægyptiis regnavit octavus ORUS	ann. XXXVIII.
--------------------------------	---------------

Jacob centesimo quadragesimo septimo ætatis suæ anno diem obiit, prophetans de Christo & de vocatione Gentium. Joseph centumdecem annorum moritur: post cujus interitum Hebræi Ægyptiis fervierunt annis CXLIV. Fiunt autem omnes anni, quos Hebræi in Ægypto fecerunt, CCXV: qui ab eo tempore computantur, quo Jacob cum filiis suis descendit in Ægyptum. Amram, quum esset annorum LXX, genuit Moysem. Moyses Ægyptum derelinquens in eremo philosophatur.

Sparta condita est à Sparto filio Phoronei. His temporibus secundum quosdam Prometheus fuit, à quo homines factos commemorant: &, revera quum sapiens esset, feritatem eorum, & nimiam imperitiam ad humanitatem & scientiam transfigurabat. In Argis prima sacerdotio functa est Callithyia Piranthi filia. Atlas frater Promethei præcipuus astrologus fuit: qui ob eruditionem disciplinæ etiam cælum sustinere dictus est. Euripides autem montem esse altissimum affirmat, qui Atlas vocetur. His temporibus Syrus fuisse perhibetur indigena, ex cujus vocabulo Syria nomen accepit: Æthiopes ab Indo flumine confluentes juxta Ægyptum confederunt. Epidaurus civitas condita est. Quidam scribunt Prometheum, & Atlantem fratrem Promethei, & Argum cuncta cernentem, & Io filiam Promethei his fuisse temporibus. Alii vero ætate Cecropis. Nonnulli ante Cecropem annis LX, sive XC. Hoc tempore primus regnavit in Thessalia Hæmon. Phorbas Rhodum obtinuit. Trochilus primus fertur junxisse quadrigam. Xanthus Triopa Lesbion condidit. Hercules primus fertur Antæum luctæ vicisse certamine.

HEBRÆORUM DUCES, ET JUDICES.

Hebræorum MOSES Dux in deserto	ann. XL.
Tricesimo quinto anno Moyse Cecrops regnabat in Attica: à quo, usque ad Trojæ captivitatem, fiunt anni CCCLXXV.	
Hebræorum JESUS Dux	ann. XXVII.
Hebræorum GOTHONIEL primus Judex	ann. XL.

ASSYRIORUM REGES.

Assyriis regnavit XVI ASTACADES	ann. XL.
Assyriis regnavit XVII AMYNTE	ann. XLV.
Assyriis regnavit XVIII BOLOCHUS	ann. XXV.
Hujus filia Atossa, quæ & Semiramis, regnavit cum patre annos XII.	

REGES ARGIVORUM.

Argivis regnavit septimus TRIOPAS	ann. XLVI.
Argivis regnavit octavus CROTOPUS	ann. XXI.
Argivis regnavit nonus STHENELUS	ann. XI.
Post Sthenelum Argis regnavit GELANOR, quem quum Argivi imperio pepulissent, regnum Danao tradiderunt. Argos sibi Danaus vindicavit, expulso fratre Ægypto, & eandem aquis abundare fecit. Danaus per filias quinquaginta, filios Ægypti fratris interfecit, evadente solo Lynceo, qui post eum regnavit. Neque vero multitudo eorum filiorum incredibilis videri in Barbaris debet, quum tam innumerabiles habeant concubinas.	
Castor de Argivorum Principibus: <i>Quum Sthenelum Danaus expulisset, Argos tenuit, minoresque ejus perseveraverunt, usque ad Eurystheum filium Stheneli, nepotem Persei. Post quem Pelopidae imperium susceperunt.</i>	
Argivis regnavit decimus DANAUS	ann. L.
Argivis regnavit XI LYNCEUS	ann. XLI.

E U S E B I I P A M P H I L I
S I C Y O N I O R U M R E G E S .

Sicyoniis regnavit XIV MARATHUS	ann. XX.
Sicyoniis regnavit XV ECHYREUS	ann. LV.
Sicyoniis regnavit XVI CORAX	ann. XXX.
Sicyoniis regnavit XVII EPOPEUS	ann. XXXV.

A T H E N I E N S I U M R E G N I P R I N C I P I U M .

In Acta, quæ nunc Attica nuncupatur, primus regnavit CECROPS, qui & DIPHYES, ann. L. A Cecrope, usque ad primam Olympiadem, numerantur Reges XVII. Principes vero, quos mors tantum finiebat, XII. sub quibus apud Græcos multa mira narrantur.

Atheniensibus regnavit primus CECROPS	ann. L.
Cecrope regnante primum in Arce oliva orta est: & ex Minervæ nomine, quæ Græce Athena dicitur, Athenæ nuncupatæ. Dicebatur autem Diphyes, sive ob longitudinem corporis, sive idcirco, quod, quum esset Ægyptius, utramque linguam sciebat.	
Atheniensibus regnavit secundus CRANAUS	ann. IX.
Atheniensibus regnavit tertius AMPHICTYON	ann. X.
Atheniensibus regnavit quartus ERECHTHONIUS	ann. L.
Atheniensibus regnavit quintus PANDION	ann. XL.

Hic Pandion filius Erichthonii, cujus filiæ Procne & Philomela.

R E G E S Æ G Y P T I O R U M .

Ægyptiis regnavit IX ACHENCHERRES	ann. XII.
Ægyptiis regnavit X ACHORIS	ann. VII.
Ægyptiis regnavit XI CENCHERRES	ann. XVIII.
Ægyptiis regnavit XII ACHERRES	ann. VIII.
Ægyptiis regnavit XIII CHERRES	ann. XV.
Ægyptiis regnavit XIV ARMAIS, qui & DANAUS	ann. V.
Ægyptiis regnavit XV REMESSES	ann. LXVIII.

Moyse octagesimum agens ætatis annum duxit itineris ex Ægypto Hebræorum gentis efficitur legem eis in eremo tradens per annos XL. Frater ejus Aaron primus apud Hebræos Pontifex constituitur. Moses in Sina monte divino fruitur aspectu. Moyse in deserto præest genti Judæorum. Apud Hebræos Pontificatum suscepit Eleazar post mortem patris Aaron. Moyse moritur. Huc usque quinque libri Moyse continent MMM. DCC. XXX, secundum Septuaginta Seniorum interpretationem. JESUS successit Moyse, & terram Philistinorum sorte distribuit Judæis, qui dux fuit annis XXVII. Post mortem Jesu subjectos tenuerunt Hebræos Alienigenæ annis octo, qui junguntur temporibus Gothoniæ: qui Hebræorum primus judex ex tribu Juda fuit. Apud Hebræos Pontificatum suscepit PHINEES.

Primus Cecrops bovem immolans Iovem appellavit: & Cecropia regio ab eo nuncupata est. Curetes & Corybantes Cnosson condiderunt, & inter se concurrentem in armis saltationem reperere. Deucalion apud eos regnare orsus, qui circa Parnassum morabantur. Deorum judicium Neptuni & Minervæ de contentione regionis apud Cecropem. Io Inachi filiæ Iupiter mixtus est: qua in bovem, ut dicitur, versa, Bosporus appellatus est: & secundum nonnullos in Ægyptum profecta Isis nuncupata, quæ nupta postea Telegono Epaphum genuit. Cecrops in Euboëa Athenas, quas & Diadas, condidit: quam urbem Euboici Orchomenon appellaverunt. Diluvium, quod sub Deucalione in Thessalia, & incendium, quod sub Phaëthonte factum est in Æthiopia, & multæ pestilentiæ locales, ut Plato memorat, fuerunt. A Deucalione, Hellene, & Pyrra hi, qui prius Græci, Hellenes nuncupati sunt, & Acta Attica vocata. Chaldæi contra Phœnices dimicant. Musicus Euctæi & Nymphæ filius agnoscitur. Corinthus condita est, quæ prius Ephyra vocabatur. Apollinis Delii templum ab Erysicthone filio Cecropis fabricatum est. Hercules cognomento Defanaus in Phœnice clarus habetur. Unde & ad nostram usque memoriam à Cappadocibus & Elienibus Defanaus adhuc dicitur. Hoc tempore Areopagus nomen judicii constitutus. Vitis inventa à Dionysio, sed non Semelæ filio. In Ægypto regnavit Telegonus Oris Pastoris filius septimus ab Inacho. Cranaus indigena: ex cujus filiæ Atthidis nomine

mine Attica vocata. In Creta regnavit Apteras, qui & urbem condidit. Deucalionis filius Dionysius, verum non ille Semelæ filius, quum in Atticam pervenisset, hospitio receptus à Semacho filiae ejus capreae pellem largitus est. Templum Deli constructum ab Eryichthone filio Cecropis. Epaphus filius Ius Memphim condidit, quum in secunda Ægypto regnaret. Lacedæmon condita à Lacedæmone Semelæ filio. Erichthonius Vulcani & Minervæ filius, qui ab Homero Erechthens vocatur, his temporibus fuit. Arcas filius Iovis & Callisto, Pelasgis in ditionem redactis, regionem eorum Arcadiam nuncupavit. Ægyptus, quæ prius Aëria dicebatur, ab Ægypto tunc sibi regnante nomen accepit. Dardanus condidit Dardaniam. Busiris Neptuni & Libyæ Epaphi filiae filius apud vicina Nilo loca tyrannidem exerceat, transcentes hospites crudeli scelere interficiens. In Creta regnavit Lapis. His temporibus Tat filius Hermetis Trismegisti fuisse dignoscitur. Phoenix & Cadmus de Thebis Ægyptiorum in Syriam profecti apud Tyrum & Sidonem regnaverunt. Templum Delphis à Phlegya incensum. In Creta regnavit Asterius. Europæ filiae Phœnicis mixtus est Jupiter, quam postea Asterius Cretensium rex uxorem accipiens, Minoem ex ea & Rhadamanthum, & Sarpedonem procreavit. Rhadamanthus & Sarpedon reges Lyciorum. Rapta Europa Cadmus regnavit Thebis: ex cujus filia Semele natus est Dionysius, id est Liber Pater, sub quo & Linus Thebæus musicus fuit. Melus, & Paphus, & Thafus, & Calliste urbes conditæ. Bithynia condita à Phœnice, quæ primum Mariandyna vocabatur. Linus Thebæus, & Zethus, & Amphion in musica arte clarescunt. Idæi Daëtyli his temporibus erant, qui ferrum repperunt. Amphion & Zethus Thebis regnabant.

HEBRÆORUM JUDICES.

Hebræorum judex A O D ann. LXXX.

ASSYRIORUM REGES.

Assyriis regnavit XIX BELLESPARIS ann. XXX.
Assyriis regnavit XX LAMPRIDES ann. XXXII.

SICYONIORUM REGES.

Sicyoniis regnavit XVIII LAMEDON ann. XL.

ARGIVORUM REGES.

Argivis regnavit XII ABAS ann. XXIII.

ATHENIENSIVM REGES.

Atheniensibus regnavit VI ERECHTHEUS ann. L.
Hic Pandionis filius fuit, sub quo cœpere mysteria.

ÆGYPTIORVM REGES.

Ægyptiis regnavit XVI MENOPHES ann. XL.

Post Gothoniel Hebræos habuere subjectos alienigenæ annis XLVIII, qui copulantur temporibus Aod secundum Judæorum traditiones, qui fuit judex ex tribu Ephraim.

Achaia ab Achæo condita. Erechthei filiam Orichyiam Boreas Astræi filius Thrax rapuit: quem fabula ventum fuisse confingit, & sub hoc mysteria cœperunt. Fabula Proserpinæ, quam rapuit Adoneus, id est Oreus, rex Molossorum: cujus canis ingentis magnitudinis Cerberus nomine Pirithoum devoravit; qui ad raptum uxoris ejus cum Theleo venerat: quem & ipsum jam in mortis periculo constitutum adveniens Hercules liberavit: & ob id quasi ab inferis receptus dicitur. Scribit Philochorus in Atthidis libro secundo. Pelops regnat in Græcia annis LIX: à quo Peloponnesus vocata. Dionysius, qui Latine liber Pater, ex Semele nascitur. Ea, quæ de Perseo dicuntur, tunc gesta fuerunt. Expulso Cadmo Amphion, & Zethus regnaverunt. Secundum quorundam opinionem hac ætate Phrixus cum Heila sorore fugiens insidias novercales vitus est per mare vehi ab ariete velleris aurei.

Fuit autem ei navis parata fugienti, cujus insigne Aries erat. Porro Palæphatus affirmat Arietem vocatum nutritorem ejus, per quem liberatus fuit.

HEBRÆORVM JVDICES.

Hebræorum Iudices DEBORA & BARAC	ann. XL.
Hebræorum Iudex GEDEON ex tribu Manassè	ann. XL.
Hebræorum Iudex ABIMELECH filius Gedeonis	ann. III.
Hebræorum Iudex THOLA	ann. XXII.
Hebræorum Iudex IAIRUS ex tribu Manassè	ann. XXII.
Hebræorum Iudex IEPHTE	ann. VI.
Iephthe in libro Iudicum ab ætate Moyfi, usque ad semetipsum, ait supputari annos CCC.	
Hebræorum Iudex ESEBON	ann. VII.
Post Efebon in libro Iudæorum fertur Iudex AELON rexissè populum ann. X, qui non habetur apud LXX.	
Hebræorum Iudex LABDON	ann. VIII.

ASSYRIORVM REGES.

Assyriis regnavit XXI SOSARES	ann. XX.
Assyriis regnavit XXII LAMPARES	ann. XXX.
Assyriis regnavit XXIII PANYAS	ann. XLV.
Assyriis regnavit XXIII SOSARMUS	ann. XIX.
Assyriis regnavit XXV MITREUS	ann. XXVII.
Assyriis regnavit XXVI TAUTANES	ann. XXXII.
Sub Tautano rege Troja capta est.	

SICYONIORVM REGES.

Sicyoniis regnavit XIX SICYON	ann. XLV.
Sicyoniis regnavit XX POLYBUS	ann. XL.
Sicyoniis regnavit XXI INACHUS	ann. XLII.
Sicyoniis regnavit XXII PHAESTUS	ann. VIII.
Sicyoniis regnavit XXIII ADRASTUS	ann. IIII.
Sicyoniis regnavit XXIV POLYPHIDES	ann. XXXI.

ARGIVORVM REGES.

Argivis regnavit XIII PROETUS	ann. XVII.
Argivis regnavit XIII ACRISIUS	ann. XXXI.
Argivorum regnum defecit, quod stetit annis quingentis quadraginta quatuor, usque ad Pelopem, qui regnavit annis LVIII.	
Perseus Acrisio non sponte interfecto, migravit ab Argis, atque regnavit post Acrisium, in Mycenæ imperio translato. Et ibidem reges fuerunt Perseus, Sthenelus, Eurytheus, Atreus, Thyestes, Agamemnon, Ægisthus, Orestes, & Tisamenos, & Penthilus, & Cometes, usque ad Heraclidarum descensum. Rex Sthenelus in Mycenæ imperio translato regnavit annis octo.	

MYCENARVM REGES.

Mycenæ regnavit STHENELUS	ann. VIII.
Mycenæ regnarunt ATREUS & THYESTES	ann. LXV.
Mycenæ regnavit AGAMEMNON	ann. XV.

ATHENIENSIVM REGES.

Atheniensibus regnavit VII CECROPS alter	ann. XL.
Atheniensibus regnavit VIII PANDION alter	ann. XXV.

Atheniensibus regnavit IX ÆGEUS Pandionis filius	ann. XLVII.
Atheniensibus regnavit X THESEUS	ann. XXX.
Atheniensibus regnavit XI MENESTHEUS	ann. XXIII.

DECIMA NONA ÆGYPTIORVM DYNASTIA.

Ægyptii per nonam decimam Dynastiam suo imperatore uti cœperunt, quorum primus SETHOS.

Ægyptiis regnavit primus SETHOS	ann. LV.
Ægyptiis regnavit secundus RAMSES	ann. LXVI.
Ægyptiis regnavit tertius AMENOPHTES	ann. XL.
Ægyptiis regnavit quartus AMMENESES	ann. XXVI.
Ægyptiis regnavit quintus THUORIS	ann. VII.

Thuoris rex Ægypti ab Homero vocatur maritus Alcandræ, cujus meminit in Odyssæa, dicens post Trojæ captivitatem Menelaum, & Helenam ad eum divertisse repetentes Græciam post bellum Trojæ.

Post Aod, Hebræos in ditionem redigunt alienigenæ annis xx, qui conjunguntur temporibus Debboræ, & Barach, secundum Judæorum traditiones. Post Debboram Hebræos in ditionem redigunt alienigenæ annis septem, qui conjuncti sunt temporibus Gedeon secundum Judæorum traditiones. Post Jair Hebræos in ditionem redigunt Ammonitæ annos xviii, qui & temporibus posteriorum Judicum copulantur, secundum Judæorum traditionem.

Bellum, quod sub Eumolpo dicitur gestum, hoc tempore fuit. Melampus divinus agnoscitur. In Dardania regnavit Tros, à quo Trojani nuncupati. Apud Pythium vates prima Phemonoe hexametris versibus futura cecinisse narratur. Phrygas rexit Tantalus, qui prius Mæones vocabantur. Ob raptum Ganymedis Troi patri Ganymedis, & Tantalo bellum exortum est, ut scribit Phanoeles poëta. Frustra igitur Jovis fabula, & raptrix aquila confingitur. Tityus convixit Tantalo, & Tityo Latona mater Apollinis, qui cum Hercule servivit Admeto. Ea, quæ de Phrixo & Melicerta dicuntur, sub quo celebrata sunt Isthmia, eodem tempore habita sunt. A Sicyone Sicyonii nuncupati sunt, qui primum Ægiælei vocabantur. Hoc tempore Pelops Hippodamiam duxit uxorem. Et Perseus adversus Perfas dimicat, Gorgonæ meretricis capite desecto, quæ propter eximiam pulchritudinem ita spectatores suos mentis inopes reddebat, ut vertere eos putaretur in lapides. Didymus scribit in peregrina Historia, & perhibet scriptorem ejus. Pegasus equus velocissimus cujusdam mulieris fuit, sive, ut Palæphatus affirmat, Bellerophontis navis fuit. His temporibus Cyrene civitas condita est in Libya. Ion vir fortis ex suo vocabulo Athenienses Iones vocavit. Hoc tempore gesta Persei sunt. Dionysius, qui & Liber Pater, adversus Indos dimicans, juxta Indum fluvium Nysam urbem condidit. Amphion Thebis regnavit, quem ferunt cantu citharæ saxa movisse. Fuerunt autem duro corde, & ut ita dixerim, saxei quidam auditores. Secundum quosdam Thebis regnavit Cadmus. Europa à Cretensibus rapta est navi, cujus insigne fuit taurus. Pelops Peloponnesiis regnavit, Olympiis quoque præfuit: qui postea adversus Ilium arma corripens superatur à Dardano. Ea, quæ de Spartis memorantur, quos Palæphatus scribit, quum proximarum essent regionum, adversus Cadmum subito extitisse, & propter repentinos quasi de terra contractus, & ex omni parte confluctus, SPARTOS vocatos, tunc gesta sunt. His temporibus Mida regnavit in Phrygia. Ilium ab Ilo condita. Lajus Chrysiptum rapuit. Templum in Eleusina ædificatum. Quidam his temporibus vindicant gesta Liberi Patris, & ea, quæ de Indis, Lycurgo, Actæone, & Pentheo memorantur: quomodo adversus Perfen consistens occiditur in prælio. Ait Dinarchus poëta, non Rhetor. Qui autem voluerit, potest inspicere ipsius Liberi Patris apud Delphos sepulchrû juxta Apollinem aureum. Pingitur vero Liber muliebri & delicato corpore, propter mulieres in suo exercitu militantes: Nam pariter ad arma viris fœminas allegebat, ut Philochorus loquitur in secundo Atthidis libro. Miletus condita. Europa Agenoris filia, ut in quibusdam legimus, rapitur: quod iis congruit, quæ de Minoë dicuntur. Pandion fugit à Metionidibus passus insidias. Philammon Delphius nobilis habetur, qui primus apud Pythium chorum constituit. Ea, quæ de Dædalo fabulæ feruntur, qui visus est simulachra fecisse moventia. Primus enim omnium pedes statuarum à se invicem separavit, aliis conjunctim eos fabricantibus. Palæphatus memorat: nec non quomodo cum filio Icaro Minoem navi fugerit, & propter investigabilem fugam avolasse pennis æstimatus sit. Cyzicus hoc tempore condita. Argonautæ his temporibus fuerunt. Tyrus condita ante templum Jerosolymitanum annis cccxl, ut scribit Josephus in tertia. Atreus & Thyestes post Pelopem Peloponnesi imperium dividerunt. Ar-

gonautarum navigatio. Orpheus Thrax clarus habetur, cujus discipulus fuit Musæus filius Eumolpi. Linus magister Herculis omnibus notus efficitur. Ea, quæ de Hipsypyle memorantur in Lemno. Ea, quæ de Sphinga, & Oedipode, & Argonautis dicuntur, in qua fuerunt Hercules, Asclepius, & Pollux. Si ergo inter Argonautas fuerunt Castor & Pollux, quomodo potest eorum soror Helena credi, quæ post multos annos virgo rapitur à Theseo? Sphingam vero scribit Palæphatus uxorem Cadmi propter zelum Harmoniæ à viro recedentem contra Cadmum constituisse. Minos mare obtinuit, & Cretenfibus leges dedit, ut Paradijs memorat: quod Plato falsum esse convincit. Thamyris Ammonis filius insignis habetur. Hercules consummat certamina: Antæum interfecit: Ilium vastat. Dicitur autem Antæus Terræ filius, quia solorum palæstricæ artis certaminum, quæ in terra exercentur, scientissimus erat, & ob id videbatur à Terra matre adjuvari. Hydram autem callidissimam sophistriam fuisse asserit Plato. Bellum Lapitharum & Centaurorum sub hoc tempore, quos scribit Palæphatus libro de incredibilibus nobiles fuisse equites Theffalorum. Priamus regnavit post Laomedontem: ea, quæ de Minotauro dicuntur, hujus sunt temporis. Philochorus in secundo Atchidis libro scribit magistratum Minois fuisse Taurum nomine inhumanum atque crudelem: & quia Minos super morte Androgei agonem statuerat præmii nomine pueros Atticos largiens, ille fortissimus universos in contentione superabat. Tandem factum est, ut à Theseo in palæstrica vinceretur. Ob quod Athenienses pueri tributaria pœna liberati sunt, sicut ipsos quoque Cnosios referre testatur. Medea Colchensis ab Ægeo discedit. Theseus adversum Thebas dimicavit. Septem, qui adversum Thebas, pugnaverunt. Androgeos Athenis dolo interficitur. Theseus Helenam rapuit, quam rursus fratres ceperunt, capta matre Thesei, eo peregrinante. Theseus, quum Athenienses prius per regionem dispersos primus in unam civitatem congregasset, ignominiose ejectus est per signa testarum, eandem legem primus ipse constituit. Minos leges ac jura constituit. Philistus scribit à Ziro & Carthagine hoc tempore Carthaginem conditam. Eisdem autem fuisse Tyrios. Hercules agonem Olympicum constituit: à quo, usque ad primam Olympiadem, supputantur anni ccccxxx. Bellum Amazonum contra Thebas. Apri Calydonii, & Meleagri fabula. Theseus Athenas profugus dereliquit. Minos in Sicilia adversum Dædalum arma capiens à filiabus Cocali occiditur. Atreus Argis regnat. Phædra Hippolytum amat. Hercules in Libya occidit Antæum. Menelaus regnat in Lacedæmone. Interfectorum posterum, qui vocabantur EPIGONI, adversum Thebas bellum movent. Hercules in morbum incidit pestilentem: qui ob remedium doloris se jecit in flammam, & sic morte finitus est, anno aetatis suæ quinquagesimo secundo. Quidam ante triginta annos eum periisse scribunt. Alexander rapuit Helenam: & Trojanum bellum decennale surrexit. Causa belli, quod trium mulierum de pulchritudine certantium præmii fuit, una earum Helenam pastorali judici pollicente. Memnon & Amazones Priamo tetulere subsidium. Mopsus regnavit in Cilicia, à quo Mopsicrene, & Mopsistia. Menestheus moritur in Melo regrediens à Troja: post quem Athenis regnavit Demophoon. Troja capitur xv anno Agamemnonis. A captivitate Trojæ, usque ad primam Olympiadem, sunt anni numero quadringenti sexaginta sex. Colligitur omne tempus à primo anno nativitatis Abraham, anni Dccc xxxv.

HEBRÆORUM JUDICES.

Post Labdon, Hebræos in ditionem redigunt alienigenæ annos XL, qui computantur temporibus Judicum posteriorum, secundum Hebræorum traditiones.

Hebræorum judex SAMSON ann. xx.
Hic fortissimus fuit, ita ut à quibusdam facta ejus gestis Herculis comparentur.

Hebræorum judex HELI Sacerdos ann. xl.

In Hebræorum libro inveniuntur XL anni: in LXX autem interpretatione xx. Hebræi hunc tradunt esse Phincem

ASSYRIORUM REGES.

Assyriis regnavit xxvii. TEUTEUS ann. xl.

Assyriis regnavit xxviii TIMEUS ann. xxx.

SICYONIORUM REGES.

Sicyoniis regnavit xxv PELAGUS ann. xx.

Sicyoniis

Sicyoniis regnavit XXVI ZEUXIPPUS

ann. XXXII.

Quidam ad hujus memoriam conservandam Balneas Byzantinorum multo post tempore appellatas putant.

Reges Sicyoniorum defecerunt, qui regnaverunt annis DCCCLXII. Post quos Sacerdotes Carnii constituti sunt. Castoris Chronographia de Sicyoniorum regno: *Exponemus Sicyoniorum Reges ab Aegialeo, usque ad Zeuxippum; qui omnes regnaverunt annis nongentis LXXI.* Post quos Sacerdos constitutus est Charidemus, qui impensas non sustinens fugit.

A T H E N I E N S I U M R E G E S.

Atheniensibus regnavit XII DEMOPHON filius Thesei ann. XXXIII.

Atheniensibus regnavit XIII OXYNTES ann. XII.

Atheniensibus regnavit XIII APHIDAS ann. I.

Atheniensibus regnavit XV THYMOETES ann. VIII.

Erechthidarum imperio destructo, Atticorum Principium regnum ad aliud genus translatum est, quum Thymoeten provocasset Xanthius Bœotius, & Thymoete recusante, Melanthus Pyliensis Andropompi filius suscepisset singulare certamen, ac deinde regnasset. Hinc & ΑΠΑΤΥΡΙΟΝ, id est fallaciarum solennitas celebratur: quia victoria fraude processerat. Castoris de regno Atheniensium: *Exponemus autem & Atheniensium Reges cognomento Erechthidas, à Cecrope Diphye, usque ad Thymoeten: quorum omne tempus invenitur annorum CCCXXIX.* Post quos suscepit regnum Melanthus Pyliensis Andropompi filius, & filius ejus Codrus: qui imperaverunt simul annis quinquaginta octo.

L A T I N O R U M R E G N U M.

Primus rex Latinorum post captam Trojam Æneas. Ante eum Janus, Saturnus, Picus, Faunus regnaverunt annis circiter CL.

Latinis, qui postea Romani nuncupati sunt, tertio anno captivitatis Trojæ, sive, ut quidam volunt, post annos VIII, regnavit ÆNEAS ann. III.

Latinis regnavit secundus ASCANIUS Æneæ filius ann. XXXVIII.

Latinis regnavit tertius SILVIUS POSTHUMUS ann. XXIX.

Silvius Posthumus, quia post mortem patris editus ruri fuerat educatus, & Silvii & Posthumi nomen accepit: à quo omnes Albanorum Reges SILVII vocati sunt.

De tertio tomo Manetho Ægyptii. Ægyptiorum vicefima Dynastia Diopolitanorum ann. CLXXVIII.

Post Labdon Hebræos in ditionem redigunt alienigenæ ann. XL, qui computantur temporibus Judicum posteriorum, secundum Hebræorum traditiones.

Lydii mare obtinuerunt. Mycenis post necem Ægypti regnavit Orestes ann. xv. Ea, quæ de Ulyssæ fabulæ ferunt, quomodo trieri Tyrrenorum Scyllam fugerit spoliare hospites solitam. Scribit Palaphatus incredibilium libro primo. Sirenas quoque fuisse meretrices, quæ deceperunt navigantes. Pyrrhus Delphis in templo Apollinis ab Oreste occiditur prodicione sacerdotis Macarei; quo tempore etiam quidam Homerum fuisse dicunt. Hectoris filii Ilium receperunt, expulsis Antenoris posteris, Heleno sibi subsidium ferente. Secundum quosdam Heraclidarum descensus. Amazones Ephesi templum incenderunt. Agon Lyciorum primus actus.

Ascanius Æneæ filius Albam urbem condidit. Ascanius derelicto novercæ suæ Lavinia regno Albam condidit: & Silvium Posthumum fratrem suum Æneæ ex Lavinia filium summa pietate educavit. Ascanius Julium filium procreavit: à quo familia Juliorum orta, & propter ætatem parvuli, quia necdum regendis civibus idoneus erat, Silvium Posthumum fratrem suum regni reliquit heredem.

H E B R Æ O R U M J U D I C E S.

Hebræorum Judices SAMUEL & SAUL primus rex ann. XL.

R E G E S H E B R Æ O R U M.

Hebræis primus regnavit DAVID ex tribu Juda ann. XL.

Hebræis regnavit secundus SALOMON filius David ann. XL.

EUSEBII PAMPHILI

ASSYRIORUM REGES.

Assyriis regnavit xxix DERCYLUS	ann. XL.
Assyriis regnavit xxx EUPALES	ann. xxxviii.
Assyris regnavit xxxi LAOSTHENES	ann. XLV.

ATHENIENSIVM REGES.

Atheniensibus regnavit xvi MELANTHUS	ann. xxxvii.
Atheniensibus regnavit xvii CODRUS Melanthi filius	ann. xxi.
Codrus juxta responsum seipsum morti tradens interimitur bello Peloponnesiaco, in quo Erichthidarum destructum imperium est, quod cccc lxxxvii annis perseveraverat. Post Codrum, Principes, quos mors finiebat: quorum primus MEDON regnum in finem vitæ obtinuit Athenis: & post eum cæteri Reges.	
Atheniensibus regnavit primus MEDON	ann. xx.
Atheniensibus regnavit secundus ACASTUS	ann. xxxvi.
Atheniensibus regnavit tertius ARCHIPPUS	ann. xix.

LATINORUM REGES.

Latinis regnavit quartus ÆNEAS SILVIUS	ann. xxxi.
In alia Historia reperimus quartum Latinum Silvium regnasse Lavinia, & Melampodis filium uterinum fratrem Posthumi, & quintum, qui nunc hic quartus ponitur, Silvium Æneam Posthumi filium.	
Latinis regnavit quintus LATINUS SILVIUS	ann. L.
Latinis regnavit sextus ALBA SILVIUS Silvii Æneæ F.	ann. xxxix.

LACEDÆMONIORUM REGES.

Lacedæmoniis regnavit primus EURYSTHEUS	ann. XLII.
Lacedæmoniis regnavit secundus AGIS	ann. I.
Lacedæmoniis regnavit tertius ECHESTRATUS	ann. xxxv.
Lacedæmoniis regnavit quartus LABOTES	ann. xxxvii.

CORINTHIORUM REGES.

Corinthiis regnavit primus ALETES	ann. xxxv.
Corinthiis regnavit secundus IXION	ann. xxxvii.
Corinthiis regnavit tertius AGELAUS	ann. xxx.
Mortuo Eli Sacerdote Arca testamenti ab alienigenis possidetur, ac deinde in domo Aminadab facit annos xx. Samuel prophetabat. Hebræorum Pontifex Abiathar clarus habetur. Prophetabant Gad, Nathan, Asaph. Salomon templum ædificare cœpit in Jerosolymis, consummavitque annis octo. Colligitur omne tempus à Moyse, & egressu Israël ex Ægypto, usque ad Salomonem, & ædificationem Templi in principiis annorum, cccclxxx, ut Regnorum liber tertius testimonio est. A Diluvio, usque ad Moysen, anni m cccc XLVII. Ab Adam, usque ad Diluvium, anni mm cc XLII. Fiunt omnes simul anni mmmm c LXIX. Hebræorum Sacerdos Sadoc octavus ab Aaron. Prophetavit Sadoc, Achias Silonites, Sameas. Homerus secundum quorundam opinionem his fuisse temporibus judicatur. Quanta autem de eo apud veteres dissonantia fuerit, manifestum esse poterit ex sequentibus. Quidam eum, ex quibus Crates, ante descensum Heraclidarum ponunt. Eratosthenes post centum annos Trojanæ captivitatis. Aristarchus Ionica migratione, sive post annos centum. Philochorus Ionica migrationis tempore sub Archippo Atheniensium magistratu, & post captam Trojam anno clxxx. Apollodorus Atheniensis cclx anno everfionis Ilii. Exterunt alii, qui modico ante, quam Olympiades inciperent, id est cccc retro annis à Trojana captivitate eum fuisse putant: licet Archilochus vigesimam tertiam Olympiadem, & quingentesimum Trojanæ everfionis annum supputet. Heraclidarum descensus in Peloponnesum. Eurystheus & Procles Spartam obtinuerunt. Iones profugi Athenas se contulerunt. Peloponneses contra Athenas dimicant. Pelasgi mare obtinuerunt. Magnesia in Asia condita. Myrina condita. Cyme vel Cumæ in Italia condita. Ephesus condita ab Andro-	

Andronico. Carthago condita est, ut quidam volunt, à Carchedone Tyrio: ut vero alii, à Didone filia ejus post Trojanum bellum ann. cXLIII. Ionica emigratio, in qua quidam Homerum fuisse scribunt.

REGNA JUDA ET ISRAEL.

Post mortem Salomonis seditione orta in gente Judæa, & regno bifariam diviso, in Samaria decem Tribubus regnavit JEROBOAM: ROBOAM filius Salomonis regnavit in Jerusalem, duabus Tribubus sibi subiectis, quæ vocabantur Juda, ob reges Judæorum, qui ex stirpe Iudæ descenderant, unde & universa gens Judææ nomen sortita est.

REGES JUDA.

Hebræorum Iuda rex tertius ROBOAM filius Salomonis	ann. XVII.
Hebræorum Iuda rex quartus ABIA	ann. III.
Hebræorum Iuda rex quintus ASA	ann. XLI.

REGES ISRAEL.

Hebræorum Israel rex primus IEROBOAM in Samaria	ann. XXII.
Hebræorum Israel rex secundus NADAB	ann. II.
Hebræorum Israel rex tertius BASSA	ann. XXIV.

ASSYRIORUM REGES.

Assyriis regnavit XXXII PYRITIADES	ann. XXX.
------------------------------------	-----------

ATHENIENSIVM REGES.

Atheniensibus regnavit quartus THERSIPPUS	ann. XLI.
Atheniensibus regnavit quintus PHORBAS	ann. XXXI.

LATINORUM REGES.

Latinis regnavit septimus AEGIPUS, sive ATTIVS SILVIUS Albæ superioris Regis filius.	ann. XXIV.
Latinus regnavit octavus CAPYS SILVIUS Attii superioris filius	ann. XXVIII.

LACEDÆMONIORUM REGES.

Lacedæmoniis regnavit quintus DORYSSUS	ann. XXIX.
Lacedæmoniis regnavit sextus AGESILAUS	ann. XLIV.

CORINTHIORUM REGES.

Corinthiis regnavit quartus PRYMNIS	ann. XXXV.
Corinthiis regnavit quintus BACCHIS, unde Bacchidæ cognominati,	ann. XXXV.

ÆGYPTIORUM XXI DYNASTIA REGVM TANITANORVM. VII.

Ægyptiis regnavit primus SEMENDIS	ann. XXVI.
Ægyptiis regnavit secundus PSEUSENNES	ann. XLI.

Sufakim rex Ægypti contra Judæos dimicans Templum spoliavit. Hebræorum Pontifex Maximus Abimelech illustri habetur. Prophetabant Achias, Sameas, & is, qui fuerat apud altare Samariæ, Ieu, Ioed. Azarias, qui & Addo, Ananias.

Tertio mare obtinuerunt Thraces annos decem & novem. Samus condita, & Smyrna in urbis modum ampliata. Thraces Bebryciam, quæ nunc Bithynia vocatur, à Strymone trans euntes occupaverunt.

REGES JUDA.

Hebræorum Juda rex sextus IOSAPHAT justus	ann. xxv.
Hebræorum Juda rex septimus IORAM	ann. viii.
Hebræorum Juda rex octavus OCHOZIAS	ann. i.
Hebræorum Juda nonus GOTHOLIA mater Ozia	ann. vii.
Hebræorum Juda decimus IOAS	ann. xl.

REGES ISRAEL.

Hebræorum Israel quartus ELA	ann. ii.
Hebræorum Israel rex quintus AMRI	ann. xii.
Hebræorum Israel rex sextus ACHAB	ann. xxii.
Hebræorum Israel rex septimus OCHOZIAS	ann. ii.
Hebræorum Israel octavus IORAM	ann. xii.
Hebræorum Israel nonus IEU	ann. xxviii.

ASSYRIORUM REGES.

Assyriis regnavit xxxiii OPHRACTEUS	ann. xx.
Assyriis regnavit xxxiv OPHRATANES	ann. l.
Assyriis regnavit xxxv OCRAZAPES	ann. xlii.

ATHENIENSIIUM REGES.

Atheniensibus regnavit sextus MEGACLES	ann. xxx.
Atheniensibus regnavit septimus DIOGENETUS	ann. xxviii.

LATINORUM REGES.

Latinis regnavit ix CALPETUS SILVIUS superioris Regis Capys F.	ann. xii.
Latinis regnavit x TIBERINUS SILVIUS Calpeti filius, à quo fluvius appellatus est Tiberis, qui prius Albuia vocabatur,	ann. viii.
Latinis regnavit xi AGRIPPA SILVIUS Tiberini filius	ann. xl.
Latinis regnavit xii AREMULUS SILVIUS Agrippæ superioris F.	ann. xix.

LACEDÆMONIORUM REGES.

Lacedæmoniis regnavit septimus ARCHELAUS	ann. lx.
--	----------

CORINTHIORUM REGES.

Corinthiis regnavit sextus AGELAS	ann. xxx.
Corinthiis regnavit septimus EUDEMUS	ann. xxv.

ÆGYPTIORUM REGES.

Ægyptiis regnavit tertius NEPHERCHENES	ann. iv.
Ægyptiis regnavit quartus AMENOPHTHIS	ann. ix.
Ægyptiis regnavit quintus OSOCHOR	ann. vi.
Ægyptiis regnavit sextus SPINACHES	ann. ix.
Ægyptiis regnavit septimus PSUSENNES	ann. xxxv.

Apud Hebræos prophetabant Abdias, Ieu, Ozias, Micheas. Pseudopropheta vero erant Sedechias, Eliezer. Prophetabant Elias, & Elifæus. Elias rapitur. Ionadab filius Rechab clarus habetur. Iojadas apud Hebræos insignissimus erat Pontifex, qui solus post Moysem vixit annos cxxx. Hebræorum propheta Zacharias occiditur.

Quarto mare obtinuerunt Rhodii ann. xxiii. Quinto mare obtinuerunt Phryges ann. xxv. Lycurgus insignis habetur.

In Latina Historia ad verbum hæc scripta reperimus: *Agrippa apud Latinos regnante, Homerus poeta in Græcia claruit, ut testatur Apollodorus Grammaticus, & Euphorbus historicus, ante urbem conditam ann. cxxiv, &, ut ait Cornelius Nepos, ante Olympiadem primam annis c.* Silvius Aremulus Agrippæ Regis filius præsidium Albanorum inter montes, ubi nunc Roma est, posuit: qui ob impietatem fulminatus interiit. Hujus fuit Julius proavus Julii Proculi, qui cum Romulo Romam commigrans fundavit Juliam gentem.

REGES JUDA.

Hebræorum Juda rex XI AMASIAS ann. xxix.

REGES ISRAEL.

Hebræorum Israel XI JOAS ann. xvi.

Hebræorum Israel XII JEROBOAM ann. xli.

ASSYRIORUM REGES.

Assyriis regnavit xxxvi TONOS CONCOLEROS, qui vocatur
Græce SARDANAPALUS ann. xx.

ATHENIENSIIUM REGES.

Atheniensibus regnavit VIII PHERECLUS ann. xix.

Atheniensibus regnavit IX ARIPHON ann. xx.

Sub Aripnone Assyriorum regnum destructum, & Sardanapalus, ut nonnulli scripserunt.

LATINORUM REGES.

Latinis regnavit XIII AVENTINUS SILVIUS. ann. xxxvii.

LACEDÆMONIORUM REGES.

Lacedæmoniis regnavit octavus TELECLUS ann. xl.

CORINTHIORUM REGES.

Corinthiis regnavit octavus ARISTODEMUS ann. xxv.

Corinthiis regnavit nonus AGE MON ann. xvi.

ÆGYPTIORUM XXII DYNASTIA BUBASTITARUM REGUM III.

Ægyptiis regnavit primus SESONCHOSIS ann. xxi.

Ægyptiis regnavit secundus OSORTHON ann. xv.

Ægyptiis regnavit tertius TACELLOTHIS ann. xiii.

Hebræorum Propheta Zacharias occiditur. Elifæus propheta moritur. Zacharias propheta interficitur à Rege Joas.

Lycurgus insignis habetur. Carthaginem quidam hac ætate conditam putant. Alii ut supra memoravimus. Sardanapaluseodem tempore Tarsum, atque Anchialem condidit, & in prælio victus ab Arbace Medo semet incendio concremavit.

Aventinus Aremuli superioris Regis filius in eo monte, qui nunc pars Urbis est, mortuus ac sepultus æternum loco vocabulum dedit.

REGES JUDA.

Hebræorum Juda rex XII AZARIAS, qui & OZIAS ann. lii.

EUSEBII PAMPHILI

REGES ISRAEL.

Hebræorum Israel XIII ZACHARIAS menses VI. post quem XIII SELLUM dies III.
 Hic annos consumitur per diversos.
 Hebræorum Israel XV rex MANAHEM ann. X.
 Hebræorum Israel XVI rex PHACEAS ann. X.

REGNUM MEDORUM.

Usque ad id tempus fuisse reges Assyriorum Historia refert. Et fiunt simul anni MCXCVII. Omnes autem anni regni Assyriorum à primo anno Nini, supputantur MCCXL. Arbaces Medus, Assyriorum imperio destructo, regnum in Medos transtulit: & interim sine Principibus res agebatur, usque ad Deiocem regem Medorum. In medio autem tempore Chaldæi proprie prævalebant: quorum separatæ quædam Regum successiones feruntur. Reliquæ autem gentes propriis Regibus utebantur.

Medis primus regnavit ARBACES ann. XXVIII.
 Medis regnavit secundus SOS ARMUS ann. XXX.

REGES ATHENIENSIIUM.

Atheniensibus regnavit decimus THESPIEUS ann. XXVII.
 Atheniensibus regnavit XI AGAMESTOR ann. XX.

LATINORUM REGES.

Latinis regnavit XIV PROCAS SILVIUS Aventini superioris fil. ann. XXIII.
 Latinis regnavit XV AMULIUS SILVIUS ann. XLIV.

LACEDÆMONIORUM REGES.

Lacedæmoniis regnavit nonus ALCAMENES ann. XXVII.

MACEDONUM REGES.

Macedonibus regnavit primus CORANUS ann. XXVIII.
 Macedonibus regnavit secundus COENUS ann. XII.

CORINTHIORUM REGES.

Corinthiis regnavit decimus ALEXANDER ann. XXV.
 Corinthiis regnavit XI TELESTES ann. XII.
 Corinthiis regnavit XII AUTOMENES ann. I.
 Corinthiorum reges defecerunt. Post hos constituti sunt in Corintho annui Prytanis.

ÆGYPTIORUM DYNASTIA XXIII TANITARUM. REGUM III.

Ægyptiis regnavit primus PETUBASTES ann. XXV.
 Ægyptiis regnavit secundus OSORTHON, quem Herculem Ægyptii cognominarunt, ann. IX.
 Ægyptiis regnavit tertius PSAMMUS ann. X.
 Prophetabant apud Hebræos Osee, Amos, Isaias, Jonas.
 Septimo Phœnices mare obtinuerunt. Lycurgus Lacedæmoniis jura componit. Lycurgileges à Lacedæmone juxta sententiam Apollodori hac ætate susceptæ. Trieres prima navigat in Corinthum. Ægyptii post Phœnices mare obtinuerunt. Phidon Argivus mensuras, & pondera primus instituit.
 Numitor Procæ superioris Regis filius major à fratre Amulio regno pulsus in agro suo vixit. Filia ejus ad imendi partus gratia Virgo Vestalis electa: quæ quum septimo patris anno geminos

minos edidisset infantes, juxta legem in terra viva defossa est. Verum parvulos juxta ripam Tiberis expositos Faustulus regii pastor armenti ad Accam Laurentiam uxorem suam detulit; quæ propter pulchritudinem, & rapacitatem corporis quæstuosi Lupa à vicinis appellabatur. Vnde ad nostram memoriam meretricum cellula Lupanaria dicuntur. Pueri, quum adolevisset, collecta pastorum & latronum manu, interfecto apud Albam Amulio, avum Numitorem in regnum restitunt.

REGES JUDA.

Hebræorum Iuda rex XIII IOATHAM ann. XVI.
Hebræorum Iuda rex XIV ACHAZ ann. XVI.

REGES ISRAEL.

Hebræorum Israel rex XVII PHACEE ann. XX.
Sub hoc Tegloth Phalassar Rex Assyrius magnam partem populi Iudæorum in Assyrios transtulit.
Hebræorum XVIII rex OSÉE ann. IX.

REGES MEDORUM.

Medis regnavit tertius MEDIDUS ann. XL.

ATHENIENSIVM REGES.

Atheniensibus regnavit XII AESCHYLUS ann. XXIII.
Atheniensibus regnavit XIII ALCMAEON ann. II.
Athenis Principes, qui usque ad mortem suam reipublicæ præerant, deserunt, & in decem annos magistratum consuetudo conversa est: regnavitq; primus CHAROPS ann. X.

ATHENIENSIVM PRINCIPES DECENNALES.

Atheniensibus regnavit XIV CHAROPS ann. X.

MACEDONVM REGES.

Macedonibus regnavit tertius TYRIMMAS ann. XXXVIII.

LYDORVM REGNUM.

Lydis regnavit primus ARDYSUS ann. XXXVI.

ÆGYPTIORVM DYNASTIA XXIV.

Ægyptiis regnavit BOCCHORIS Saites ann. XLVI.
Prophetabat Osee, Joël, Isaias, Oded.
Bocchoris Ægyptiis jura constituit, sub quo & agnus locutus est. Constituitur Olympias prima secundo anno Æschyli Atheniensium Judicis: in qua Coræbus Eliensis exitit victor. Hanc Africanus temporibus Joatham regis Hebræorum fuisse scribit. Nostra quoque supputatio iisdem temporibus eam exhibuit. Scribit autem Africanus, ut verba ejus ponam, ad hunc modum: *Æschylus Agamæstoris filius apud Athenienses obtinuit principatum annis viginti tribus, qua etate Joatham regnabat in Ierusalem.* Elij quinquennale certamen agunt, quatuor annis in medio expletis, in quibus Principes annui constituuntur: quam Olympiadem Iphitus filius Praxonidis filii Aemonis primus constituit. Ab hoc tempore Græca de temporibus historia vera creditur. Nam ante hæc, ut cuique visum est, diversas sententias protulerunt. A captivitate Trojæ, usque ad primam Olympiadem, anni cccvi. Lacedæmoniorum reges defecerunt. Hoc tempore Tegloth Phalassar rex Assyriorum magnam partem Iudæorum populi in Assyrios transtulit, Rege Phacee: quo tempore Arctinus Milesius verificator prope omni metro & opere clarus habetur. Remus & Romulus

generantur à Marte & Ilia. Hesiodus secundum quosdam clarus habetur. Athenis primum Trieres navigavit, Aminocleo primum cursum dirigente. Eumelus Poëta, qui Bugoniam, & Europiam: & Arctinus, qui Æthiopidam composuit, & Ilii Persin, agnoscuntur. In Lacedæmone primus Ephoros, quod magistratus nomen est, constituitur. Fuit autem sub Regibus Lacedæmoniorum ann. cccl. Cinathon Lacedæmonius Poëta, qui Telegoniam scripsit, agnoscitur. Theræi Cyrenem condiderunt, oraculo sic jubente. Conditor urbis Battus, cujus proprium nomen Aristoteles. Aradus insula condita. Mare obtinent Milesii. Nonnulli Romanorum scriptores Romam conditam ferunt.

R E G E S J U D A.

Hebræorum Juda rex xv EZECHIAS	ann. xxix.
Hebræorum Juda rex xvi MANASSE	ann. lv.

R E G E S M E D O R U M.

Medis regnavit quartus CARDICEAS	ann. xiii.
Medis regnavit quintus DEIOCES	ann. liv.

R E G E S A T H E N I E N S I U M.

Atheniensibus regnavit xv ÆSIMEDES	ann. x.
Atheniensibus regnavit xvi CLIDICUS	ann. x.
Atheniensibus regnavit xvii HIPPOMENES	ann. x.
Atheniensibus regnavit xviii LEOCRATES	ann. x.
Atheniensibus regnavit xix APSANDER	ann. x.
Atheniensibus regnavit xx ERYXIAS	ann. x.

R O M A N O R U M R E G E S.

Romanis primus regnavit ROMULUS	ann. xxxviii.
Interregnum anni unius.	
Romanis secundus regnavit NUMA, qui & POMPILIUS	ann. xl.

M A C E D O N U M R E G E S.

Macedonibus regnavit quartus PERDICCA	ann. li.
---------------------------------------	----------

L Y D O R U M R E G N U M.

Lydis regnavit secundus ALYATTES	ann. xiv.
Lydis regnavit tertius MELES	ann. xii.
Lydis regnavit quartus CANDAULES	ann. xvii.
Lydis regnavit quintus GYGES	ann. xxxvi.

ÆGYPTIORUM DYNASTIA XXV. ÆTHIOPUM, REGUM III.

Ægyptiis regnavit primus SABACON	ann. xii.
Ægyptiis regnavit secundus SEVICHUS	ann. xii.
Ægyptiis regnavit tertius TARACOS	ann. xx.

Decem Tribus, quæ vocabantur Israel, & erant in parte Samariæ, victæ à Sennacherib, qui & Salmanassar, rege Chaldæorum, translatae sunt inter montes Medorum: regnatumque est in Samaria ann. ccl. Sennacherib rex Chaldæorum ad custodiendam regionem Judæam accolæ misit Assyrios, qui æmulatores legis Judææ facti Samaritæ nuncupati sunt: quod Latina lingua exprimitur custodes.

Thales Milesius Phyticus Philosophus agnoscitur. Cyzicus condita. Lacedæmonii contra Messenios vicennale bellum habebant. Eumelus Corinthius versificator agnoscitur, & Sibylla Erythræa. Mida regnavit in Phrygia. Naxus condita in Sicilia. Syracusæ in Sicilia condi-

condita. Mare obtinent Cares. Catina in Sicilia condita. Messena à Lacedæmoniis capitur. Bellum, quod in Thyrea inter Lacedæmonios & Argivos gestum est, hoc tempore fuit. In Sicilia Cherfonesus condita. Sibylla, quæ & Herophila, in Samo insignis habetur. Nicomedia condita, quæ prius Astacos vocabatur. Deioeces Ecbataniam condit. Hi, qui Partheniæ vocabantur, Tarentum condiderunt: tunc & Corinthii Corcyram. Croton, & Parion, & Sybaris condita. Mida, quum apud Phrygas regnaret, sanguine tauri potato extinctus est.

Romæ Palilibus, qui nunc dies festus est, Remus rutro pastorali à Fabio Romuli duce occisus est ob transmissum saltu vallum. Ob Asyli impunitatem magna Romulo multitudo conjungitur. Romulus primus milites sumpsit ex populo, & nobilissimos cenes ob ætatem Senatores, ob similitudinem curæ Patres appellavit. Circensibus Consualibus ludis adornatis Sabinæ raptæ anno ab Urbe condita tertio: & una virginum pulcherrima eunctorum acclamatione rapientum Talasio duci Romuli decernitur. Unde in nuptiarum solennitatibus TALASIO vulgo clamitant: quod scilicet talis nupta sit, quæ Talasium habere mereatur. Ceninenses, Antennates, Crustumenii, Fidenates, Veientes, qui ob raptum Sabinarum bellum moverant, vincuntur à Romulo. Tarpeia clipeis Sabinorum obruta. Unde mons Tarpejus, in quo nunc Capitolium. Romani, Tatio Sabinorum rege regnante cum Romulo, à Curibus QUIRITES appellantur. Romulus apud Capræ paludem nusquam comparuit: & suadente Julio Procuro, QUIRINI nomine consecratus est. Mortuo Romulo, per quinos dies Senatores Rempublicam rexerunt: atque ita unus annus expletus est: quod tempus Interregnum appellatum est. Numa Pompilius secundus Romæ regnat: nullum cum finitimis bellum gessit: duos menses anno addidit Januarium & Februarium, quum antehac decem tantum menses apud Romanos fuissent. Capitolium quoque à fundamentis ædificavit: & congiarium dedit assēs ligneos, & scorteos.

REGES JUDA.

Hebræorum Juda XVII AMON	ann. XII.
Amon secundum LXX Seniorum interpretationem XII annis regnavit: secundum Hebræos annis duobus.	
Hebræorum Juda XVIII Rex JOSIAS	ann. XXXII.

MEDORUM REGES.

Medis regnavit sextus PHRAORTES	ann. XXIV.
Medis regnavit septimus CYAXARES	ann. XXXII.

ROMANORUM REGES.

Romanis regnavit tertius TULLUS HOSTILIUS	ann. XXXII.
Romanis regnavit quartus ANCUS MARTIUS	ann. XXIII.
Romanis regnavit quintus TARQUINIUS PRISCUS	ann. XXXVII.

MACEDONUM REGES.

Macedonibus regnavit quintus ARGÆUS	ann. XXXVIII.
Macedonibus regnavit sextus PHILIPPUS	ann. XXXVIII.

LYDORUM REGES.

Lydis regnavit sextus ARDYS	ann. XXXVII.
Lydis regnavit septimus SADYATTES	ann. XV.

ÆGYPTIORVM DYNASTIA XXVI SAITARVM. REGVM IX.

Ægyptiis regnavit primus AMMERES Æthiops	ann. XII.
Ægyptiis regnavit secundus STEPHINATIS	ann. VII.
Ægyptiis regnavit tertius NECHEPSOS	ann. VI.

Ægyptiis regnavit quartus NECHAON

ann. VIII.

Ægyptiis regnavit quintus PSAMMITICHUS

ann. XLIV.

Hebræorum Pontifex Maximus Helcias habetur. Jeremias prophetare orsus est hoc tempore. Apud Hebræos prophetabat Olda mulier. Prophetabant Sophonias & Hieremias. Josias rex Judæorum cum Nechaone rege Ægyptiorum congressus occiditur. At mihi miraculo est, quomodo ad unum tempus uterque convenerit, quum Scriptura divina hunc Pharaonem Nechaonem appellet.

Hipponax notissimus redditur. Athenis annui Principes constituti sunt, cessantibus Regibus. Novem Principes ex nobilibus urbis electi præfuerunt annuo imperio Reipublicæ. Cyzicus condita & Locri in Italia. Glaucus Chius primus ferri inter se glutinum excogitavit & junxit. In Sicilia Gela, in Pamphylia Phafelis conditæ. Post Caras mare obtinuerunt Lesbii ann. LXIX. Chalcedon condita. Nudipedalia primum acta in Lacedæmone. Sibylla, quæ & Herophila, in Samo nobilis habetur. Archilochus, & Simonides, & Aristoxenus insignes habentur. Zaleucus legum lator apud Locros frequentibus præconiis celebratur. Cypselus in Corintho tyrannidem exercuit annis XXII. Byzantium condita. Alcæon clarus habetur, & Lesches Lesbicus, qui parvam fecit Iliadem. Acanthus condita, & Stagira. Istrus civitas in Ponto condita, & Abdera. In Ponto Borysthenes condita est. Phalaris apud Agrigentinos tyrannidem exercuit. Lampfacus condita & Abdera. Terpander insignis habetur. Oraculo Dodonæo primum Græcia usa est. Thales Milesius Examii filius primus Physicus philosophus agnoscitur: quem ajunt vixisse usque ad quinquagesimam octavam Olympiadem. Myrthæus Atheniensis poëta agnoscitur. Sinope condita. Lipara condita. Battus condidit Cyrenem. Scythæ usque ad Palæstinam penetraverunt. Prusias condita. Apud Corinthios tyrannidem exercuit Periander. Epidaurus condita, quæ postea vocata Dyrachium. Phalaris tyrannis destructa. Draco legum lator, ut quibusdam videtur, agnoscitur. Cyaxares adversus Assyrios dimicans, Ninum capit. Arion Methymnæus clarus habetur, qui à Delphino in Tænarum dicitur transportatus. Panætius in Sicilia primus arripuit tyrannidem.

Tullus Hostilius primus Regum Romanorum purpura & fascibus usus est: ac deinde cum sua doma fulmine conflavit. Idem Tullus Hostilius post longam pacem bella reparavit. Albanos, Veientes, Fidenates vicit: & adjecto monte Cœlio Urbem valli ambitu ampliavit. Ancus Martius Numæ ex filia nepos Aventinum montem & Janiculum Vrbi addidit: & supra mare tertiodecimo ab Vrbe miliario Ostiam condidit civitatem. Ad extremum morbo periit. Tarquinius Priscus Capitolium construxit, & Jovi dedicavit: Circum Romæ ædificavit, numerum Senatorum auxit: Romanos ludos instituit: muros & cloacas ædificavit. Ad extremum ab Anci filiis occisus est Regis ejus, cui ipse successerat.

R E G E S J U D A .

Hebræorum Juda XIX JOACHAZ

menes III.

Hebræorum Juda XX rex ELIAKIM, qui & JOAKIM,

ann. XI.

Hebræorum Juda XXI rex JOACHIM

mens. III.

Hebræorum Juda XXII SEDECHIAS

ann. XXII.

M E D O R U M R E G E S .

Medis regnavit octavus ASTYAGES

ann. XXXVIII.

I M P E R I U M P E R S A R U M .

Cyrus Medorum destruxit imperium, & regnavit Persis, subverso rege Medorum Astryage.

Persis regnavit primus CYRUS

ann. XXX.

Persis regnavit secundus CAMBYSES

ann. VIII.

Cambysem ajunt secundum Nabuchodonosor vocari, sub quo Judith historia conscribitur.

R O M A N O R U M R E G E S .

Romanis regnavit sextus SERVIUS

ann. XXXIV.

Romanis regnavit septimus TARQUINIUS SUPERBUS

ann. XXXV.

REGES MACEDONUM.

Macedonibus regnavit septimus AEROPAS	ann. XXVI.
Macedonibus regnavit octavus ALCETAS	ann. XXIX.
Macedonibus regnavit nonus AMYNTAS	ann. L.

REGES LYDORUM.

Lydis regnavit octavus ALYATES	ann. XLIX.
Lydis regnavit nonus CROESUS	ann. XV.

Crœsus à Cyro captus est: & Lydorum regnum destructum est, quod stetit ann. CCXXX.

REGES ÆGYPTIORUM.

Ægyptiis regnavit VI NECHAO secundus	ann. VI.
Ægyptiis regnavit VII PSAMMITICHUS alter, qui & PSAMMUS,	ann. XII.
Ægyptiis regnavit VIII VAPHRES	ann. XXX.
Hujus quoque Vaphris Jeremias Propheta meminit.	
Ægyptiis regnavit IX AMASIS	ann. XLII.

Anno tertio Eliakim Nabuchodonosor rex Babylonix Judæam capit: & in ditionem suam redactis plurimis Judæorum, quum etiam partem vasorum Templi invasisset, tributario Eliakim facto, victor ad suos rediit. In Babylone Daniel, Ananias, Azarias, Misaël clari habentur. Joachim rex Babylonius captum secum pertrahit secundo veniens ad Judæam. Prophetabant Jeremias & Baruch. In Babylone prophetabant Daniel & Ezechiel. Hebræorum captivitas, & exterminium Templi, quod fuit in Jerusalem, annis LXX, qui supputantur usque in secundum annum Darii. Nabuchodonosor rex Chaldæorum, Jerosolymis captis, Templum incendit, quod ab initio ædificationis suæ permanerat annis ccccXLII. Sententiæ autem nostræ etiam Clemens congruit in primo Stromate, XLVII Olympiade captivitate Iudæorum factam esse contestans, regnante apud Ægyptios Vaphre, apud Athenas Phænippo: & supputari LXX annos desolationis Templi, usque ad secundum annum Darii. Capta Ierosolyma ab Assyriis, ad Vaphrem regem Ægypti Iudæorum reliqui transfugerunt. Mortuo Nabuchodonosor rege Chaldæorum, suscepit imperium Evilmerodach: cui successit frater ejus Baltasar, cui Daniel eam scripturam, quæ in pariete apparuerat, interpretatus est significantem imperium Chaldæorum in Medos & Persas transferendum. In Babylone prophetabant Daniel & Ezechiel. Cyrus Hebræorum captivitate laxata quinquaginta fere hominum millia regredi fecit in Judæam: qui constructo altari, Templi fundamenta jecerunt. Sed quum à vicinis gentibus fabricatio impediretur, imperfectum opus usque ad Darium permansit, solo tantum altari consistente. Colligitur omne tempus captivitatis Iudæorum anni LXX, qui secundum quosdam à tertio anno Eliakim usque ad vicesimum annum Cyri regis Persarum computantur. Porro secundum alios, à Iosix Iudæorum anno XIII, sub quo Ieremias prophetare cœpit, usque ad primum annum supradicti Regis, desolationis vero templi sub Dario rege, complentur anni LXX. Prophetabant Aggeus & Zacharias. Eo tempore Iesus filius Iosêdech, & Zerobabel regii generis filius Salathiel clari habentur, qui & principes fuerunt eorum, qui regressi sunt in Judæam.

Stesichorus Poëta clarus habetur. Aleman, ut quibusdam videtur, clarus habetur. Cyaxares Medus subvertit Ninum. Pittacus Mitylæus, qui de septem Sapientibus fuit, cum Phrynone Athenienti Olympionice congressus, eundem interfecit. Camerina urbs condita. Sappho & Alcaus Poëtæ clari habentur. Perinthus condita. Massilia condita. Solon Draconis legibus antiquatis, extra eas, quæ ad sanguinem pertinebant, nova genti, cui præerat, jura constituit. Epimenides Athenas emundavit. His temporibus, certantibus in agone Trages, id est hircus, in præmio dabatur: unde ajunt Tragædos nuncupatos. Corinthiorum monarchia destructa est. Solis facta defectio, quum futuram eam Thales ante dixisset. Alyates & Astyages dimicaverunt. Hoc tempore septem Sapientes appellati. Isthmia post Melicertem, & Pythia primum acta. Astyages contra Lydos pugnat. Anaximander Milesius Physicus agnoscitur. Agon Nemeacus primum ab Argivis actus post eum, qui sub Archemoro fuit. Phalaris tyrannidem exercuit ann. XVI. Æsopus interimitur à Delphis. Abaris de Scythia venit in Græciam. Eugammon Cyrenæus, qui Tele-

goniam scripsit, agnoscitur. Stesichorus moritur. Anaximenes Physicus Philosophus agnoscitur. Simonides clarus habetur. Pisistratus Atheniensium tyrannus in Italiam transgreditur. Chilo, qui de septem Sapientibus fuit, Ephorus Lacedæmone constituitur dispositione communis gentis. Xenophanes Colophonius clarus habetur. Ea, quæ de Cræso memorantur, quomodo tentaret oracula, his fuere temporibus. Cræsus adversum Cyrum bellum init. Cyrus Sardes capit. Templum Apollinis secunda vice incenderunt. Thales moritur. Harpagus, qui apud Cyrum primi loci habebatur, adversus Ioniam dimicat. Cræsus à Cyro captus est. Pisistratus secunda vice Athenis regnat. Theognis Poëta clarus habetur. Hippicus carminum scriptor agnoscitur. Pherecydes historicus clarus habetur. Simonides Lyricus, & Phocylides clari habentur, & Xenophanes Physicus scriptor Tragœdiarum. Anacreon Lyricus poëta cognoscitur. Tomyris regina Massagetarum Cyrum interfecit. Apud Samum tyrannidem exercent tres fratres, Polycrates, Syloson, & Pantagnotus. Servius ancillæ, sed nobilis captivæ, filius tres montes Urbi addidit, Quirinalem, Viminalem, Esquilinum. Fossas circum muros duxit: censum Romanorum civium primus instituit: & ad extremum Tarquini Superbi generi sui superioris regis filii scelere occisus est. Tarquinius Superbus focero Servio occiso arripuit imperium: Volscos, Gabios, Vejos, Sueflam Pomertiam subegit: & quum oppugnaret Ardeam, causa Tarquini junioris filii sui, qui Lucretiam corruperat, regno exclusus est. Tarquinius Superbus excogitavit vincula, taureas, fustes, lautumias, carceres, exilia, metalla, compedes, & catenas.

P E R S A R U M R E G E S.

Ægypti xxvii Dynastia, Persarum. Obtinuit quippe Ægyptum Cambyfes in anno quinto regni sui, usque ad Darium filium Xerxis, ann. cxl. Post Cambyfen duo fratres Magi regnaverunt mensibus vii. Post quos Darius annos xxxvi.

Persis regnavit tertius D A R I U S filius Hyftaspis

ann. xxxvi.

Persis regnavit quartus X E R X E S filius Darii

ann. xx.

M A C E D O N U M R E G E S.

Macedonibus regnavit decimus A L E X A N D E R

ann. xliii.

I N I T I U M C O N S U L U M R O M A N O R.

Romanorum reges septem à Romulo, usque ad Tarquinium Superbum, imperaverunt ann. ccxl, sive, ut quibusdam placet, ccxliii.

Romæ post exactos reges primum Consules à Bruto esse cœperunt: deinde Tribuni plebis, ac Dictatores: & rursus Consules Rempublicam obtinuerunt per annos ferme cccxlii. usque ad Julium Cæsarem, qui primus singulare arripuit imperium Olympiade clxxxiii.

C O N S U L E S R O M A N O R U M.

B R U T U S primus Consul.

L U C I U S Consul.

L A R G I U S Dictator primus.

T I T U S.

P U B L I U S.

M A R C U S.

C N E J U S.

Prophetabant apud Hebræos novissimi Aggæus, Zacharias, & Malachias. Secundo anno Darii Regis Persarum Templum in Jerosolymis extruitur ab Zorobabele: consummaturque opus anno quarto. Remissio quidem captivitatis Judæorum, & venia Templi ædificandi sub Cyro exordium habuit: sed consummatur Templum sub Dario: quia vicinæ gentes assiduis incursionibus ædificationem Templi impediunt. Clemens quoque congruit in primo Stromate ita scribens: *Et perseveravit captivitas annis septuaginta, usque ad secundum annum Darii filii Hyftaspis, qui Persis, Assyriis, & Ægypto regnavit: sub quo Aggæus, & Zacharias, & unus ex duodecim, qui vocatur Angelus, prophetaverunt: sacerdotioque functus est Iesus filius Iosedech.* Hæc supradictus vir. Quod autem septuagesimus annus desolationis Templi

pli altero anno Darii fuerit expletus, domesticus est testis Zacharias Propheta secundo anno Darii ita dicens: *Domine omnipotens, quousque miseraberis Ierusalem, & civitatibus Iudæ, quas despexisti hic septuagesimus annus est?* Templum Jerosolymis consummatur, prophetantibus apud Judæos Aggæo, & Zacharia.

Olympias LXV, in qua Persarum regis Darii filii Hytaspis fuit annus secundus. Pythagoras Physicus Philosophus clarus habetur. Hipparchus & Hippias Athenis tyrannidem exercent. Harmodius & Aristogiton Hipparchum tyrannum interfecerunt: & Leæna meretrix amica eorum, quum tormentis cogeretur, ut socios proderet, linguam suam mordicus amputavit. Mare obtinuerunt Æginetæ ann. xx, usque ad transitum Xerxis. Hellanicus historiographus, & Democritus philosophus, & Heraclitus cognomento Tenebrosus, & Anaxagoras Physici clari habentur. Pythagoras philosophus moritur. Æschylus Tragœdiarum scriptor agnoscitur. Bellum, quod in Marathone gestum est, & ea, quæ de Miltiade scribuntur, & Aristide, qui cognominabatur Justus. Panyasis Poëta habetur illustris. Ægyptus recessit à Dario. Gelo obrinuit Syracusas. Pindarus & Simonides Lyrici Poëta insignes habentur. Xerxes Ægyptum capit. Aristides cum ignominia ejicitur. Choerilus & Phrynichus illustres habentur. Diagoras agnoscitur, & sectatores ejus Physici Philosophi. Xerxes, quum Athenas venisset, incendit urbem sub Principe Callia. Bellum, quod in Thermopylis gestum est, & apud Salamina navale certamen. Athenienses Piræcum muro vallant. Hieron Syracusis regnat. Æschylus Tragœdiarum scriptor agnoscitur. Bellum in Plataeis & in Mycale. Hieron post Gelonem Syracusis tyrannidem exercent. Pindarus clarus habetur. Themistocles in Persas fugit. Sophocles Tragœdiarum scriptor primum ingenii sui opera publicavit. Sophocles & Euripides clari habentur. Herodotus historiarum scriptor agnoscitur. Bacchylides & Diagoras Atheus plurimo sermone celebrantur. Zeuxis præclarus pictor agnoscitur, ex cujus nonnullis imaginibus, quas plurimas apud diversas civitates fecerat, lavacrum Byzantinorum, arbitramur appellatum. Themistocles hausto tauri sanguine moritur. Socrates nascitur.

Pulsis ad Urbe Regibus, vix usque ad xv lapidem Roma tenebat imperium. Valerius Bruti collega adeo pauper mortuus est, ut sumptu publico sepeliretur. Censu Romæ agitato, inventa sunt hominum cxx millia. Nono anno post exactos Reges nova dignitas est creata, Dictatura scilicet, & Magister Equitum, qui Dictatori obsequeretur. Dictator primus LARGIUS: Magister Equitum SPURIUS CASSIUS fuit. Volsci Coriolos perdidērunt. Latini contra Romanos rebellaverunt. Romæ populus à Patribus facta seditione discedit. Marcius, qui Coriolos ceperat, interventu matris Veturiæ & uxoris Tolumniæ ab oppugnatione urbis removit exercitum. ccc Nobiles Fabiæ familia à Vejentibus cæsi. Quum in Algido monte Romani milites obsiderentur, à Dictatore Quintio Cincinnato liberati sunt. Romæ virgo Pompilia deprehensa in stupro viva defossa est. Romæ virgo Sunia deprehensa in stupro viva defossa est.

PERSARUM REGES.

Persis regnavit sextus ARTABANUS mens. VII; qui menses in ordine annorum repurantur.

Persis regnavit septimus ARTAXERXES, qui LONGIMANUS cognominabatur,

ann. XL.

Persis regnavit octavus XERXES secundus menses II. post quem SOGDIANUS nonus menses VII.

Persis regnavit decimus DARIUS cognomento NOTHUS

ann. XIX.

MACEDONUM REGES.

Macedonibus regnavit XI PERDICCA

ann. XXVIII.

Macedonibus regnavit XII ARCHELAUS

ann. XXIV.

ROMANORUM.

TRIBUNI.

DECEMVIRI.

Ea, quæ de Esther & Mardocheo scripta sunt, quidam affirmant sub Artaxerxe gesta: quod ego non puto. nunquam enim Esdras de Esther siluisset: qui scripsit hoc tempore Efram,

& Nehemiam reversos ex Babylone, & ea deinceps consecuta, quæ ab his gesta referuntur. Esdras Sacerdos apud Hebræos insignis cognoscitur: cujus aetate Pontifex Maximus habitus est Eliafilius Joachin filii Jesu filii Josedech. Fuit autem Esdras eruditissimus legis divinæ, & clarus omnium Judæorum magister, qui de captivitate regressi fuerant in Judæam. Nehemias Hebræus minister vinarius Artaxerxis Regis, concedente sibi Domino suo, vicesimo ejus anno de Babylone venit in Judæam: & tricesimo secundo anno muros urbemque restituit. Scribit Esdras sub Pontifice Iojade filio Ioasib, cui successit Joannes filius suus, qui tempore Alexandri Macedonis fuit, opus fuisse completum. Nehemiam, qui muros Jerusalem construxerat, consummasse opus tricesimo anno Artaxerxis regis Persarum Esdras memorat. Si quis autem ab hoc tempore LXX hebdomadas à Daniele scriptas numeret, quæ faciunt anns cccxc, reperiet eas in regno Neronis expletas: sub quo obsideri Jerusalem capta secundo postea Vespasiani anno capitur. Huc usque divinæ scripturæ Hebræorum annalia tempora continent. Ea vero, quæ post hæc apud eos gesta sunt, exhibeo de libro Maccabæorum, & Iosephi, & Africani scriptis: qui deinceps universam historiam usque ad Romana tempora persecuti sunt.

Lapis in Ægis fluvio de cælo ruit. Sicilia à populo regebatur. Cimon juxta Eurymedontem Persas navali pedestrique certamine superat: & Medicum bellum conquiescit. Solis facta defectio. Anaxagoras moritur. Heraclitus clarus habetur. Empedocles & Parmenides Physici Philosophi notissimi habentur. Zeno & Heraclitus Tenebrosus agnoscitur. Pherecydes secundus historiarum scriptor agnoscitur. Cratinus & Plato Comædiarum scriptores clari habentur. Aristarchus Tragœdiographus agnoscitur. Crates Comicus, & Telephilla, ac Bacchylides Lyricus clari habentur. Praxilla quoque & Cleobulina sunt celebres. Templum Junonis, quod in Argis fuerat, incensum. Abaris Hyperboranus hariolus agnoscitur: Athenienses & Lacedæmonii fœdus triginta annorum ineunt. Herodotus, quum Athenis libros suos in consilio legisset, honoratus est. Melissus Physicus agnoscitur. Euripides Tragœdiarum scriptor clarus habetur, & Protagoras Sophista, cujus libros decreto publico Athenienses combusserunt. Phidias eburneam Minervam facit. Theætetus Mathematicus cognoscitur. Aristophanes clarus habetur, & Sophocles poëta Tragicus. Democritus Abderites, & Empedocles, & Hippocrates medicus, Gorgias, Hippiasque & Prodicus, & Zeno, & Parmenides Philosophi insignes habentur. Socrates plurimo sermone celebratur. Initium belli Peloponnesiaci. Bacchylides carminum scriptor agnoscitur. Athenienses pestilentia laborant. Thucydides agnoscitur. Pericles moritur. Eupolis & Aristophanes scriptores Comædiarum agnoscuntur. Ex Ætna monte ignis erumpit. Terra motu apud Locros scissa, Atalante facta est insula. Plato nascitur. Lacedæmonii & Athenienses fœdus percutiunt. Eudoxus Cnidius clarus habetur. Lacedæmonii ver sacrum Heracliam destinantes urbem condunt. Clades, quæ Atheniensibus accidit in Sicilia. Alcibiades profugus abiit ad Tisaphernem. Ægyptus à Persis discessit.

Romæ Clariorum ægon centenarius primus actus. Trecentesimo anno ab Urbe condita x viri creati, & post annum ejecti sunt propter Appium Claudium, qui Virginii cujusdam filiam contra Latinos in Algido militantis voluit abducere. Romani per legatos ab Atheniensibus jura petiverunt: ex quibus duodecim Tabulæ conscriptæ. Tribuni plebis & Ædiles Romæ facti, Consulibus ejectis. Romæ rursus Consules creati. Fidenates contra Romanos rebellant. Gens Campanorum in Italia constituta.

P E R S A R U M R E G E S.

Persis regnavit XI ARTAXERXES, qui nominatus est MNEMON, ann. XL.
 Persis regnavit XII ARTAXERXES, qui & OCHUS, ann. XXVI.

M A C E D O N U M R E G E S.

Macedonibus regnavit XIII ORESTES ann. III.
 Macedonibus regnavit XIV ARCHELAUS ann. IV.
 Macedonibus regnavit XV AMYNTAS ann. I.
 Macedonibus regnavit XVI PAUSANIAS ann. I.
 Macedonibus regnavit XVII AMYNTAS ann. VI.
 Macedonibus regnavit XVIII ARGÆUS ann. II.
 Macedonibus regnavit XIX AMYNTAS ann. XVIII.

Mace-

Macedonibus regnavit XX	ALEXANDER	ann. I.
Macedonibus regnavit XXI	PTOLEMÆUS ALORITÉS	ann. IV.
Macedonibus regnavit XXII	PERDICCA	ann. VI.

Rurfus Ægyptiorum renascitur XXVIII Dynastia.

ÆGYPTIORVM DYNASTIA XXVIII.

Ægyptiis regnavit	AMYRTÆUS SAITES	ann. VI.
-------------------	-----------------	----------

ÆGYPTIORVM DYNASTIA XXIX MENDESIORVM. REGVM IV.

Ægyptiis regnavit primus	NEPHERITES	ann. VI.
Ægyptiis regnavit secundus	ACHORIS	ann. XII.
Ægyptiis regnavit tertius	PSAMMUTHIS	ann. I.
Ægyptiis regnavit quartus	NEPHERITES	menfes IV.

ÆGYPTIORVM DYNASTIA XXX SEBENNITARVM. REGVM III.

Ægyptiis regnavit primus	NECTANEBS	ann. XVIII.
Ægyptiis regnavit secundus	TEOS	ann. II.
Ægyptiis regnavit tertius	NECTANEBS	ann. XVIII.

ROMANORVM.

CAMILLUS Dictator.
TITUS QUINTIUS Dictator.

Sub Artaxerxe mihi videtur historia, quæ in Ester libro continetur, expleta. Ipse quippe est, qui ab Hebræis Assuerus, à Septuaginta interpretibus Artaxerxes cognominatur. Eubœa à societate Atheniensium discedit. Dionysius Syracusis tyrannidem exercet. Athenienses sustinent tyrannidem. Isocrates rhetor agnoscitur. Democritus moritur. Alcibiadem Pharnabazes interficit. Cyri regis ascensus, de quo scribit Xenophon. Tyranni Athenis oppressi. Athenienses XXIV literis uti cœperunt, quum ante XVI tantum literas haberent. Xenophon filius Grylli, & Ctesias clari habentur. Socrates venenum bibit. Templum rursus Ephesi incensum. Socratici clari habentur. Diogenes Cynicus agnoscitur. Speusippus insignis habetur. Dionysius in tyrannide perseverat. Eudoxus astrologus agnoscitur. Plato Philosophus agnoscitur. Evagoras in furorem versus, quum regnaret Cypri. Magno terræmotu factò, Elica & Bura Peloponnenses urbes absorptæ sunt. Athenienses Principes Græciæ facti. Isocrates rhetor agnoscitur. Plato, & Xenophon, nec non & alii Socratici clari habentur. Dionysius rex Siciliae decimo nono anno moritur: post quem junior Dionysius regnum invadit. Theo rex Ægypti fugit in Arabiam. Aristoteles XVIII ætatis annum gerens Platonis auditor est. Alexander Pheræus agnoscitur. Carthaginensium bellum famosum. Galli Senones Romam invaserunt, excepto Capitolio. Tribuni militares pro Consulibus esse cœperunt. Prænestini à Romanis victi per Quintium Cincinnatum apud flumen Alliam. Camillus Gallos, qui Romanis bellum intulerant, superat.

PERSARVM REGES.

Persis regnavit XIII	ARSES Ochi fil.	ann. IV.
Persis regnavit XIV	DARIUS Arfami fil.	ann. VI.

MACEDONVM REGES.

Macedonibus regnavit XXIII	PHILIPPUS	ann. XXVI.
Macedonibus regnavit XXXIV	ALEXANDER Philippi Fil.	ann. XII. mens. VII.
Macedonibus regnavit XXV	PHILIPPUS ARIDÆUS Alexandri frater	ann. VII.
Macedonibus regnavit XXVI	CASSANDER	ann. XXX.
Macedonibus regnavit XXVII	ANTIGONUS & ALEXANDER	ann. IV.

Mace-

E U S E B I I P A M P H I L I

Macedonibus regnavit xxviii DEMETRIUS ann. vi.
 Macedonibus regnavit xxix PYRRHUS mens. vii.
 Macedonibus regnavit xxx LYSIMACHUS ann. vi.

A L E X A N D R I N O R U M R E G N I I N I T I U M

Alexandriæ & Ægypto regnavit primus PTOLEMÆUS Lagi F. ann. xl.

A S I Æ R E G N U M.

Asiæ regnavit primus ANTIGONUS ann. xviii.
 Asiæ regnavit secundus DEMETRIUS, qui & POLIORCETES, ann. xvii.

R E G N U M S Y R I Æ , B A B Y L O N I S , E T S U P E R I O R U M L O C O R U M.

Syriæ regnavit primus SELEUCUS NICANOR ann. xxxi.

R O M A N O R U M C O N S U L E S.

CAMILLUS Dictator.
 TITUS QVINTIUS Dictator.
 CAJUS MARCIUS.
 MARCUS VALERIUS.
 MANLIUS.
 DECIUS.
 PAPIRIUS.
 FABIVS QVINTVS.
 DECIUS Consul.
 DOLABELLA.
 DOMITIUS.
 AIMILIUS Consul.

Ochus Apodasmo Judæorum capta in Hyrcaniam accolas translatos juxta mare Caspium collocavit. Judæorum Pontifex maximus Iaddus clarus habetur. Manasses frater Iaddi Pontificis Judæorum templum in monte Garizim construxit. Alexander capta Tyro Judæam invadit, à qua favorabiliter exceptus Deo victimas immolavit, Pontificem Templi honoribus plurimis prosequitur, Andromacho locorum custode dimisso, quem postea Samaritani interficiunt: ob quæ ab Ægypto reversus Alexander magnis eos suppliciis afficit, & urbem eorum captam Macedonibus ad inhabitandum tradidit. Ptolemæus Lagi filius, Ierosolymis & Judæa in ditionem suam dolo redactis, plurimos captivorum in Ægyptum transfudit. Judæorum Pontifex Maximus Onias Iaddi filius clarus habetur. Judæorum Pontifex Maximus Simon Oniæ filius clarus habetur, cui cognomentum fuit Justo propter sollicitam in Deum religionem, & in cives suos pronam clementiam. Judæorum Pontifex Eleazarus frater Simonis suscipit Templi ministerium, filio Simonis Onia parvo admodum derelicto.

Demosthenes orator agnoscitur. Dionysius Sicilia pellitur. Alexander Philippi & Olympiados filius nascitur. Dion Syracusis interimitur. Hipparinus Dionysii filius Syracusis tyrannidem exercet. Erinna Poëtria agnoscitur. Ægyptiorum regnum destructum. Ochus Ægyptum tenuit, Nectanebo in Æthiopiam pulso, in quo Ægyptiorum regnum destructum est. Huc usque Manethos. Ochus Sidonem subvertit, & Ægyptum suo subjunxit imperio. Demosthenes orator omnium ore celebratur. Dionysius Corinthum sub foedere navigavit. Plato moritur. Post quem Academiam Speusippus tenuit. Dionysius Corintho expulsus. Speusippus moritur: cui succedit Xenocrates. Alexander adversum Illyrios & Thraces feliciter dimicans, subversis Thebis, in Persas arma corripuit, & apud Granicum flumen regiis ducibus oppressis, urbem Sardis capit. Alexandria in Ægypto condita vii anno regis Alexandri: quo tempore etiam Latini à Romanis perdomiti sunt. Persarum regnum concidit. Alexander obtinuit Babylonem interfecto Dario: in quo regnum Persarum destructum est. Alexander regnavit Asiæ ab anno regni sui seprimo, usque in duodecimum: & tenet omnia. Alexander Hyrcanos & Medos capit: revertensque in Ammone condidit Paratonium. Alexander Aornim Petram capit, & Indum annum transgreditur. Bellum Alexandri in India adversum

adversum Porum & Taxilem. Harpalus fugit in Asiam. Anaximenes & Epicurus clari habentur. Alexander xxxii ætatis suæ anno moritur apud Babylonem. Post quem translato in multos imperio, diversi regnaverunt. Hinc Alexandrinorum nascitur regnum, quod est Ægypti: & per diversas gentes, quas Alexander tenuerat, diversi regnaverunt. Lydiam & Thraciam, & Helleipontum Lyfimachus tenuit. Macedonum duces in seditionem versi. Agathocles Syraculistyranidem exercet. Lamiacum motum bellum. Perdica adversus Ægyptios dimicat. Menander primam fabulam cognomento *οπη* docens superat. Theophrastus Philosophus agnoscitur, qui à divinitate loquendi, ut ait Cicero, nomen accepit. Theodorus Athcos agnoscitur. Demetrius Phalereus habetur illustris. Asia regnum nascitur, & mox Syria. Menedemus & Speusippus Philosophi insignes habentur. Regnum Syriae & Babylonis, & superiorum locorum nascitur: à quo loco Edesseni sua tempora computant. Maccabæorum historia hinc Græcorum supputat regnum. Verum hi libri inter divinas scripturas non recipiuntur. Demetrius Phalereus ad Ptolemæum veniens impetravit, ut Atheniensibus democratia redderetur. Seleucus Antiochiam, Laodiciam, Seleuciam, Apamiam, Edessam, Beroëam, & Pellam urbes condidit: quarum Antiochiam xii anno regni sui extruxit. Seleucus Babylonem obtinuit. Demetrius rex Asiae cognomento Polyorcetes Samaritarum urbem vastat, quam Perdica ante construxerat. Menander Comicus moritur. Seleucus in eas urbes, quas extruxerat, Judæos transfert, jus eis civium, municipalem ordinem cum Græcis æquali honore concedens. Demetrius semetipsum Seleuco tradidit. Seleucus in Cilicia capto Demetrio, Syriae & Asiae simul imperavit, & ex utroque regno unum fecit imperium. Serapis ingressus est Alexandriam.

Romani Gallos superant. Romani quum Samnitas duobus præliis cecidissent, universos confines, qui à sua societate discesserant, in ditionem pristinam redigunt. Romanorum Consul Manlius Torquatus filium suum, quod contra imperium in hostes pugnaverat, virgis cæsum securi percussit. Appius Claudius Cæcus Romæ clarus habetur, qui aquam Claudiam induxit, & viam Appiam stravit. Romani Samnites diutissime contra se præliantes ad extremam servitutem sui redigunt. Romani Marfos, & Umbros, & Pelignos superant. Romani colonias deducunt. Censu Romæ agitato, inventa sunt civium Romanorum cclxx millia. Legati Alexandrini à Ptolemæo primum Romam missi amicitias impetraverunt. Romani Gallos Tyrrenosque superant: & Sabinorum terra sorte dividitur. Conditæ à Romanis Ariminum, & Beneventum.

M A C E D O N U M R E G E S.

Macedonibus regnavit xxxi PTOLEMÆUS CERAUNOS	menses IX. post quem
xxxii MELEAGRUS	mens. II. post quem xxxiii ANTIPATER
Macedonibus regnavit xxxiv SOSTHENES	ann. II.
Macedonibus regnavit xxxv ANTIGONUS GONATAS	ann. xxxvi.
Macedonibus regnavit xxxvi DEMETRIUS	ann. x.
Macedonibus regnavit xxxvii ANTIGONUS	ann. xv.
Macedonibus regnavit xxxviii PHILIPPUS	ann. xlii.
Macedonibus regnavit xxxix PERSES	ann. x.

R E G E S A L E X A N D R I N I.

Alexandriæ & Ægypto regnavit secundus PTOLEMÆUS PHILADELPHUS	ann. xxxviii.
Alexandriæ & Ægypto regnavit III PTOLEMÆUS EVERGETES	ann. xxvi.
Alexandriæ & Ægypto regnavit IV PTOLEMÆUS PHILOPATOR	ann. xvii.
Ea, quæ in tertio Maccabæorum libro scripta sunt, sub hoc principe gesta sunt.	
Alexandriæ & Ægypto regnavit V PTOLEMÆUS EPIPHANES	ann. xxiv.
Alexandriæ & Ægypto regnavit VI PTOLEMÆUS PHILOMETOR	ann. xxxv.

S Y R I Æ R E G E S.

Syriæ & Asiae regnavit secundus ANTIOCHUS SOTER	ann. xix.
Syriæ & Asiae regnavit tertius ANTIOCHUS THEOS	ann. xv.
Syriæ & Asiae regnavit quartus SELEUCUS CALLINICUS	ann. xx.

Syriæ

Syriæ & Asiæ regnavit quintus SELEUCUS CERAUNOS ann. III.
 Syriæ & Asiæ regnavit sextus ANTIUCHUS MAGNUS ann. XXXVI.
 Syriæ & Asiæ regnavit septimus SELEUCUS PHILOPATOR ann. XII.
 Secundus liber Maccabaëorum apud Judæos hujus temporis gesta continet.
 Syriæ & Asiæ regnavit octavus ANTIUCHUS EPIPHANES ann. XI.

R O M A N O R U M C O N S U L E S .

MARCUS CURIUS Consul.
 GENUCIUS Consul.
 APPIUS CLAUDIUS.
 CNEIUS.
 CAJUS.
 ATILIUS REGULUS.
 MANLIUS.
 FABIUS.
 LUTATIUS Consul.
 SEMPRONIUS.
 VALERIUS.
 FULVIUS.
 LUCIUS.
 CAJUS.
 SCIPIO.
 FLAMINIUS.
 PAULUS.
 TERENCEIUS.
 SCIPIO AFRICANUS.
 QUINTUS FLAMINIUS.
 MARCUS CATO.
 TIBERIUS GRACCHUS.
 POPILIUS.
 LICINIUS.
 LONGINUS.
 LUCIUS PAULUS ÆMILIUS.
 LICINIUS.

Judæorum Pontificatum post Eleazarum avunculus ejus Manasses accepit. Judæorum Pontifex Onias Simonis Justi filius clarus habetur: qui consueta Ptolemæo Regi tributa non reddens ad iram eum impulit. Verum Josephus vir inter suos nobilis legatus à Judæis ad Ptolemæum missus, quum familiaritatem Regis ob plurima in eum meruisset obsequia, dux Judææ, & regionum finitimarum constituitur. Judæorum Pontifex Maximus Simon Oniæ filius clarus habetur: sub quo Jesus filius Sirach Sapientiæ librum componens, quem vocant Panareton, etiam Symeonis in eo fecit mentionem. Victi Judæi: & LX millia armatorum ex numero eorum cæsa. Judæorum Pontifex Maximus Onias filius Simonis insignis habetur: ad quem Lacedæmoniorum rex Arius legatos misit. Antiochus Judæorum erga se cognita voluntate magnis eos muneribus donat, & per epistolas crebris laudibus profèquitur. Simon præpositus templi Jerosolymarum ad Apollonium Phœnices ducem confugiens, multisei muneribus repromissis, sacerdotium sibi vindicare cœpit: quo Seleucus audito Heliodorum mittit ad negotium pervidendum, qui quum in Judæam venisset, & inique judicasset, multa perperam gerens, divinis adversum se signis deterretur, & ad Seleucum revertitur. Onias autem Sacerdos curaverat, ut Simon profugus fieret. Hyrcanus Josephi Judææ ducis filius, quum ad Ptolemæum perrexisset, honorifice ab eo susceptus est. Verum fratres ejus, seditione contra eum mota, magnarum calamitatum Judææ genti causâ extiterunt. Aristobulus natione Judæus Peripateticus Philosophus cognoscitur: qui ad Philometorem Ptolemæum Explanationum in Moysen commentarios scripsit. Antiochus Epiphanes quum de regione Ptolemæorum, quam subito invaserat, Senatus præcepto recessisset, Judæam venit, ibique Jesu (qui & Iason) fratri Oniæ Pontificatum tradidit. Quo expulso deinde Oniam cognomento Menelaum successorem ei dedit. Itaque ob sacerdotii dignitatem orta seditione inter Principes ingentium

miseriarum semina pullularunt. Antiochus Iudæorum legem impugnat. Ac primum quidem omnem eorum provinciam ad idololatriam compellens, qui parere noluerat, necat. Postea vero Ierosolymam ascendens Templum & vasa Dei, quæ in ministerio fuerant consecrata, vastat, & in Templo Jovis Olympii simulachrum ponit: in Samaria super verticem montis Garizim Jovis Peregrini delubrum ædificavit, ipsi Samaritanis, ut hoc faceret, precantibus. Verum hoc in tempore Mattathias quidam ex Sacerdotibus filius Asamonæi, ex vico Moddim adversum Antiochi duces arma corripiciens, fultus etiam auxilio filiorum leges patrias vindicavit, Olympiade CLIII.

Softratus Cnidius Pharum in Alexandria construxit. Ptolemæus Philadelphus Judæos, qui in Ægypto erant, liberos esse permisit, & vasa Eleazaro Pontifici Ierosolyma votiva transmittens divinas scripturas in Græcam vocem ex Hebræa lingua per LXX interpretes transferre curavit: quas in Alexandria Bibliotheca habuit, quam sibi ex omni genere literaturæ comparaverat. Antigonus cognomento Gonatas Lacedæmonem obtinuit. Aratus cognoscitur. Polemo Philosophus moritur: post quem Arcefilas & Crates clari habentur. Zeno Stoicus moritur: post quem Cleanthes. Nicomedes rex Bithyniæ Astacum urbem ampliatis Nicomediam nuncupavit. Erasistratus medicus agnoscitur. Antigonus Atheniensibus reddidit libertatem. Parthis à Macedonum imperio recedentibus, primus regnavit Arsaces: unde Arsacidæ dicti. Caria & Rhodos ita terræ motu concussæ sunt, ut Colossus magnus ruerit. Eratosthenes agnoscitur. Antiochus rex Syriæ victo Philopatore Ptolemæo Judæam sibi sociat. Ptolemæus Epiphanes, Scopæ principe militiæ destinato, Judæam capit, & plurimas Syriæ civitates. Juxta Theram apparuit Insula, quæ vocatur Hieræ. Antiochus Scopam superavit, Syriæ urbes recepit, & Judæis voluntate conjungitur. Antiochus in amicitiam Ptolemæi regressus pacem cum eo facit, & Cleopatra filia sua uxore ei tradita, dotis nomine Syriam, Phœnicen, Samariam, Judæamque concedit. Eumenes frater Regis Attali, qui Eumeniam in Phrygia condidit, clarus habetur. Una virginum Romanarum in corruptione deprehensa percutitur. Milo Romanis Tarentum tradidit. Romani Calabriam Messanamque tenuerunt. Argenteus nummus primum in urbe figuratur. Romani Colonias deduxerunt, multaque urbes in Sicilia ei junctæ. Romæ virgo Vestalis in stupro detecta laqueo vitam explet. Romani Syracusas capiunt. Romani Carthaginenses navali certamine superant, & centum Libyæ urbes capiunt. Carthaginenses xc Romanorum naves in Sicilia capiunt, Metello Consule verso in fugam. Censu Romæ agitato, inventa sunt hominum cclx millia. Romæ templum Vestæ incensum. Q. Ennius Poëta Tarenti nascitur: qui à Catone Quæstore Romanam translatus habitavit in monte Aventino parco admodum sumptu contentus, & unius ancillæ ministerio. Virgo Vestalis Romæ à servo corrupta propria se manu interemit. xl. ferme millia Gallorum à Romanis cæsa. Romæ virgines Vestæ ob stupri reatum terra obrutæ sunt. Romani Marcello Consule Syracusas capiunt. Romani subigunt Capuam & Siciliam. Lavinus cum rege Asiæ Attalo amicitiam facit. Scipio Iberiæ multas urbes recipit. Nævius Comicus Uticæ moritur pulsus Roma factione nobilium, ac præcipue Metelli. Plautus ex Umbria Sarsinas Romæ moritur, qui propter annonæ difficultatem ad molas manuaris pistorem se locaverat, ibi, quoties ab opere vacasset, scribere fabulas solitus, ac vendere. Romani Græcos liberos esse iusserunt, & universa Iberia imperia fecit. Post prælium, quo in Thermopylis victus Antiochus, hoc inter Romanos & eum convenit, ut mille talenta per annos singulos vectigalis nomine eis solveret. Titus Livius Tragediarum scriptor clarus habetur: qui ob ingenii meritum à Livio Salinatore, cujus liberos erudiebat, libertate donatus est. Quum ab Antiocho per legatos Annibal reposceretur, cui se à Scipione victus sociaverat, ad Prusiam regem Bithyniæ transfugit: quem quum rursus per Flaminium etiam ab eo Senatus repeteret, quum tradendus esset, venenum bibit, & apud Libyssam Bithyniæ sepultus est. Staius Cæcilius Comædiarum scriptor clarus habetur, natione Insuber Gallus, & Ennii primum contubernalis. Quidam Mediolanensem ferunt. Mortuus est anno post mortem Ennii, & juxta Janiculum sepultus. Ennius Poëta septuagenario major articulari morbo periit: sepultusque in Scipionis monumento via Appia, intra primum ab Urbe milliarium. Quidam ossa ejus Rudiam ex Janiculo translata affirmant. Romani interfecto Perse, Macedonas, Illyricos, & Galatas liberos esse iusserunt.

ALEXANDRINI REGES:

Alexandriæ & Ægypto regnavit septimus PTOLEMÆUS EVERGETES secundus ann. XXIX.

EUSEBII PAMPHILI

Alexandriæ & Ægypto regnavit octavus PTOLEMÆUS PHYSCON, qui & SOTER,	ann. xvii.
Alexandriæ & Ægypto regnavit nonus PTOLEMÆUS ALEXANDER	ann. x.

SYRIÆ REGES.

Syriæ & Asiæ regnavit nonus ANTIΟCHUS EUPATOR	ann. ii.
Syriæ & Asiæ regnavit decimus DEMETRIUS SOTER	ann. xii.
Syriæ & Asiæ regnavit xi ALEXANDER	ann. x.
Syriæ & Asiæ regnavit xii DEMETRIUS	ann. iii.
Syriæ & Asiæ regnavit xiii ANTIΟCHUS SIDETES	ann. ix.
Primus liber Maccabæorum hujus temporis historiam continet.	
Syriæ & Asiæ regnavit xiv DEMETRIUS	ann. iv.
Syriæ & Asiæ regnavit xv ANTIΟCHUS GRYPUS	ann. xii.
Syriæ & Asiæ regnavit xvi ANTIΟCHUS CYZICENUS	ann. xviii.
Syriæ & Asiæ regnavit xvii PHILIPPUS	ann. ii.
Huc usque Syria possessa per Reges in Romanorum ditionem cessit.	

JUDÆORUM DUCES.

Iudæorum IUDAS MACCABÆUS	ann. iii.
Iudæorum IONATHAS	ann. xix.
Iudæorum SIMON	ann. viii.
Iudæorum IOHANNES HYRCANUS	ann. xxvi.
Iudæorum ARISTOBULUS REX	ann. i.
Iudæorum IANNÆUS ALEXANDER REX	ann. xxvii.

ROMANORUM CONSULES.

LUCIUS CENSORINUS MARCIUS.
 SERVIUS FLACCUS FULVIUS.
 QUINTUS.
 LUCIUS CÆCILIUS METELLUS.
 QUINTUS MUCCIUS.
 FABIUS QUINTUS.
 PUBLIUS.
 LUCIUS CALPURNIUS.
 CAJUS.
 QUINTUS CAEPIO.
 MANLIUS.
 IULIUS.
 LUCIUS MARCIUS.

Iudæorum dux Iuda, qui & Maccabæus, filius Mattathie Antiochi duces ab Iudæa expellens, & Templum ab idolorum imaginibus mundans patrias leges post triennium suis civibus reddidit Olympiade cliv. Menelao Pontifice Iudæorum à juniore Antiocho occiso, qui prius Iudæam Epiphani Antiocho prodiderat, Alcimus alienus à genere sacerdotali ambitione pontificatum invadit. Ob quod Onias filius Pontificis Oniæ Ægyptum transmigrans in Heliopolitano pago civitatem nominis sui condidit, templo ad similitudinem patrii Templi constructo. Alcimus vero adversum Iudam Maccabæum inimitias gerens, post non multum temporis Dei ira percussus interiit. Ac sic cum omnium Iudæorum favore Iudæ Maccabæo sacerdotium decernitur: qui dignitate suscepta legatos Romam dirigit. Decrevitq; Senatus Iudæos amicos & auxiliores Romanorum habendos. Iuda adversum Demetrii duces inito prælio occiditur, tribus annis pontificatu gesto. Iudæorum dux Ionatha frater Iudæ, Bacchide duce Demetrii Iudæa expulso, pontificatum suscepit. Alexander Antiochi, qui Epiphanes cognominatus est, filius, Syriæ & Asiæ imperans Ionatham corona & multis insignibus donis prosequitur. Samaritani & Iudæi Alexandriæ, Ptolemæo judicante, contendunt de honoribus ex utraq; parte Templo suo deferendis. Et superant Iudæi. Iona-
tha

tha dux Judæorum pariter & Pontifex cum Romanis & Spartiatis amicitias facit. Tryphon Jonatham Pontificem Judæorum interfecit, & in sacerdotium frater Jonathæ Simon assumitur. Simoni Judæorum Pontifici pariter & Principi Romani, & Spartiatae, legatione ejus libenter excepta, amicalia misere scripta. Antiochus Sidetes rex Syriæ adversum Judæam arma corripens, & Jerosolymam vallo circumdans; quum ad condiciones Pontificem Simonem compulisset, recedit Olympiade CLXII. Simon Judæorum Pontifex interfecit, cui succedit filius suus Johannes Hyrcanus. Johannes dux Judæorum & Pontifex adversum Hyrcanos bellum gerens Hyrcani nomen accepit, & à Romanis jus amicitiae postulans decreto Senatus inter amicos relatus est. Hyrcanus Pontifex Judæorum Samariam, quæ nostro tempore *Sebaste* vocatur, obsidione captam solo coæquavit, quam postea Herodes restaurans *Sebaste* in honorem Augusti vocari voluit. Ionatha gloriose apud Iudæos principatum gerit. Aristobulus filius Ionathæ Rex pariter & Pontifex primus apud Iudæos diadematis sumpsit in signe post CCCCLXXXIV annos Babylonicæ captivitatis. Post quem regnavit Iannæus cognomēto Alexander, qui Pontificatū quoque administrans crudelissime civibus præfuit. Aristarchus Grammaticus agnoscitur. Pseudophilippus regnat in Macedonia anno uno. Alexandro filio Balæ Regis Syriæ Ptolemæus filiam suam tradidit uxorem. Trypho Antiochum occidit Alexandri filium. Ptolemæus Demetrio filiam suam tradidit uxorem cum regno, quod abstulerat Alexandro. Tryphon Syriæ regnum conatus invadere Antiocho filio Alexandri interfecto, ad extremum & ipse supermoritur. Post Demetrium regnavit universæ Syriæ frater ejus Antiochus, qui cognominatus est Sidetes. Arsaces Parthus Antiochum interfecit. Juxta Aeoli insulas, igne ex flatu suscitato, apparuit Insula, quæ nunc Hiera vocatur. Antiochus Cyzicenus Grypo ejecto Syriam obtinuit, ac rursus Grypus superato Cyziceno eandem recepit. Ita ex successione regnabant adversum se invicem dimicantes. Rhodo terramotu concussa, Colossus ruit. Expulso de regno Physcone Ptolemæo per matrem Cleopatram & in Cyprum secedente, Ptolemæus, qui & Alexander, succedit. Seleucus ab Antiocho filio Cyziceni vivus exurit. Antiochus in Parthos fugiens Pompejo se deinceps tradidit. Post quem Philippus captus est à Gabinio.

Publius Terentius Carthaginensis Comœdiarum scriptor ob ingenium & formam libertate donatus in Arcadia moritur: qui primam Andriam, antequam Ædilibus venderet, Cæcilio multum se miranti legit. Pacuvius Brundusinus Tragœdiarum scriptor clarus habetur: vixitque Romæ quoad picturam exercuit, ac fabulas vendidit. Deinde Tarentum transgressus prope nonagenarius diem obiit. Romani interfecto Pseudophilippo Macedonas tributarios faciunt. Lucilius poëta nascitur. Descriptione Romæ facta, inventa sunt hominum CCCXXII millia. Oppius Gallos capit, & Carthago in ditionem Romanam per Scipionem redigitur, habens à conditione sui annos DCLXVII: ut vero alii affirmant, DCLXVIII. Scipio Numantinos subvertit. Brutus Iberiam usque ad Oceanum subegit. Lucius Accius Tragœdiarum scriptor clarus habetur, natus Mancino & Serrano Consulibus, parentibus libertinis: & seni jam Pacuvio Tarenti sua scripta recitavit: à quo & fundus Accianus juxta Pisaurum dicitur, quia illuc inter colonos fuerat ex Urbe deductus. Bellum fervile ortum in Sicilia. Attalus moriens regni sui populum Romanum instituit heredem. Servi, qui in Sicilia rebellabant, obsidionis necessitate compulsi ad sua invicem cadavera devoranda conversi sunt. Arverni nobilissima Galliarum urbs capta, & Rex Vituitus. Narbonam coloniæ deductæ. M. Terentius Varro Philosophus & Poëta nascitur. Jugurtha contra Romanos dimicans capitur. Cicero Arpini nascitur matre Helvia, patre equestris ordinis & regio Volscorum genere. Turpilius Comicus senex admodum Sinuessæ moritur. C. Lucilius Satyrarum scriptor Neapoli moritur, ac publico funere effertur, anno ætatis XLVI. M. Furius Poëta cognomento Bibaculus Cremonæ nascitur. CC millia Cimborum caesa. LXXX millia capta per Marium cum duce Teutomodo. C. Marius quinquies Consul juxta Eridanum Cimbro superat, & de his cum Catulo triumphat. Thraces à Romanis victi. Rursum in Sicilia bellum civile confurgit. Aquilius in Sicilia bellum fervile compefcuit. Ptolemæus rex Cyrenæ moriens Romanos testamento dimisit heredes. T. Lucretius Poëta nascitur: qui postea amatorio poculo in furorem versus, quū aliquot libros per intervalla infancie conscripisset, quos postea Cicero emendavit, propria se manu interfecit anno ætatis XLIV.

ALEXANDRINORUM REGES.

Alexandriæ & Ægypto regnavit X PTOLEMÆUS Cleopatraz filius ann. VIII.

Alexandriæ & Ægypto regnavit XI PTOLEMÆUS DIONYSUS ann. XXX.

Alexandriæ & Ægypto regnavit XII CLEOPATRA ann. XXII.

Judæis regnavit ALEXANDRA, quæ & SALINA,
Judæis regnavit HYRCANUS Pontifex

ann. IX.

ann. XXXIV.

ROMANORVM CONSVLES.

SULLA.

MARIUS CAJUS.

POMPEJUS.

MARCELLUS.

Ex hoc loco continua Romanis nascuntur imperia in diem vitæ Principalis: & regnat apud Romanos primus omnium Cajus Julius Cæsar: qui primus apud Romanos singulare arripuit imperium. à quo Cæsares Romanorum Principes appellati.

Jannæus plurimas civitates capit. Alexandra, quæ & Salina, uxor Alexandri Jerosolymis regnavit: ex cujus ætate Judæos rerum confusio & variæ clades oppresserunt. Judæi Romanorum per Pompejum vectigales facti: & Pontificatum apud eos suscepit Hyrcanus annis xxxiv. Aristobulus & Hyrcanus filii Alexandræ contra se de imperio dimicantes occasionem præbuere Romanis, ut Judæam invaderent. Itaque Pompejus Jerosolymam veniens, capta urbe & Templo reserato, usque ad Sancta Sanctorum accedit: Aristobulum vinctum secum abducit: Pontificatum confirmat Hyrcano: deinde Antipatrum Herodis Aescaloniæ filium procuratorem Palæstinæ facit. Pompejus captis Jerosolymis tributarios Judæos facit.

Ptolemæus, qui à matre fuit ejectus, regressus de fuga regnum obtinuit, quia Alexandrum, qui ante eum fuerat, ob interfectionem matris cives pepulerant. Templum tertio apud Delphos à Thracibus incensum, & Romæ Capitolium. Apollodorus Pergamenus Græcus orator, præceptor Callidii & Augusti clarus habetur. Simulacrum Olympii Iovis tactum fulmine. Diodorus Siculus Græcæ scriptor historiæ clarus habetur.

Bellum adversum Romanos Picentes, Marsi, Pelignique moverunt. L. Pomponius Bononiensis Atellanarum scriptor clarus habetur. Plotius Gallus primus, Romæ Latinam Rhetoricam docuit: de quo Cicero sic refert: *Memoria teneo pueris nobis primum Latine docere cepisse Plotium quendam.* C. Valerius Catullus scriptor Lyricus Veronæ nascitur. Sallustius Crispus scriptor historicus in Sabinis Amiterni nascitur. Sulla Athenienses vastat. Descriptione Romæ facta, inventa sunt hominum cccclxiiii millia. P. Terentius Varro vico Atace in provincia Narbonensi nascitur: qui postea xxxv annum agens Græcas literas cum summo studio didicit. Vultacilius Plotus Latinus Rhetor CN. Pompei libertus & doctor scholam Romæ aperuit. Vicesimo sexto anno ætatis Cicero Quintium defendit. Sulla Romam obtinuit, & post biennium moritur. Roscio contra Chrysogonum defenso, Cicero Athenas secedit, & inde post triennium Romam regreditur. Pompejus gloriosissime triumphat. Lepidus publicus hostis judicatur. Titus Quintius Atta scriptor Togatarum Romæ moritur: sepultusque via Prænestina ad miliarium secundum. Bellum gladiatorium in Campania. L. Lucullus primus impetator appellatus est victa Armenia, Mesopotamia, & Nesibi cum fratre Regis capta. Pompejus universam Iberiam subjugavit. M. Lucullus de Bessis triumphavit, capta Cabyle, & Tomis, & cæteris vicinis urbibus. Crassus triumphavit. Virgilius Maro in pago, qui Andes dicitur, haud procul à Mantua nascitur, Pompejo & Crasso Consulibus. M. Porcius Cato Stoicus Philosophus agnoscitur. Antiochia Syriæ capta à Romanis. Creticum bellum motum: unde Metellus Creticus. Lucus Daphnensium juxta Antiochiam à Pompejo Appollini consecratur. Libya per testamentum Apionis Regis Romanis relicta. Horatius Flaccus Satyricus & Lyricus Poëta libertino patre Venusi nascitur. Ea quæ de Catilina, Cethego, Lentulo, & Consule Cicerone Sallustius scribit, & Livius, hoc gesta sunt tempore. Cicero in exilio annum fecit honorifice susceptus à Plancio. Pompejus imperator appellatus. Cæsar Lusitaniam, & quasdam insulas in Oceano capit. Messala Corvinus orator nascitur, & Titus Livius Patavinus scriptor historicus. Virgilius Cremonæ studiis eruditur. Catullus tricesimo ætatis anno Romæ moritur. M. Callidius orator clarus habetur: qui bello postea civili Cæsarianas partes secutus, quum Togatam Galliam regeret, Placentiæ obiit. Cæsar Rhenum transiens Germanos vastat. Crassus Consul cum filio suo apud Carras captus. Ventidius primus Romanorum Parthos superat. Curio promptus & popularis orator Romæ habetur insignis, qui deinceps in Africa pudore amissi exercitus mori maluit, quam evadere. Virgilius sumpta virili toga Mediolanum trans-

transgreditur, & post breve tempus Romam pergit. Cæsar Germanos & Gallos capit. Principium belli civilis Cæsaris, & Pompeji. Diodorus Siculus Græcæ scriptor historiæ clarus habetur. Pompejus prælio victus & fugiens à spadonibus Alexandrini regis occiditur. M. Cælius prætor & T. Annius Milo exules oppressi sunt, res novas in Thuriano Bruttioque agro simul molientes.

ROMANORUM MONARCHIA.

Romanis regnavit primus C. JULIUS CÆSAR ann. IV. mens. VII.
Ab hoc loco Antiocheni sua tempora computant.
Romanis regnavit secundus OCTAVIANUS CÆSAR ann. LVI. mens. VI.
à quo AUGUSTI Reges Romanorum.

JUDÆORUM REGES ALIENIGENÆ.

Deficiente Pontificum principatu Judæis regnavit Herodes alienigena.
Judæis regnavit primus HERODES Antipatri Ascalonitæ Fil. ann. XXXVII.
Judæis regnavit secundus ARCHELAUS Herodis Fil. ann. IX.
Decretum Senatus & Atheniensium ad Judæos mittitur, qui per legationem amicitiam postularant. Cassius capta Judæa Templum spoliat. Antigonus contra Judæos dimicans tandem occiditur: à quo, usque in præsens tempus, Jerosolymarum regnum destructum est. Si quidem Herodes post eum à Romanis constitutus est Princeps alienigena, & nihil omnino pertinens ad Judæam. Herodes Antipatri Ascalonitæ, & matris Cypridis Arabissæ filius à Romanis Judæorum suscepit principatum: cujus tempore Christi nativitate vicina, Regnum & Sacerdotium Judææ, quod prius per successiones minorum tenebatur, destructum est, completa prophetia, quæ ita per Moysem loquitur: *Non deficiet Princeps ex Iuda, neque dux de femoribus ejus, donec veniat cui repositum est. & ipse est expectatio gentium.* In hoc etiam loco Christus, quem Danielis scriptura significat, accepit finem. Nam usque ad Herodem, Christi, id est Sacerdotes, erant reges Judæorum: qui imperare cœperunt à sexagesima quinta Olympiade, & ab instauratione Templi sub Dario, usque ad Hyrcanum, & centesimam sextam Olympiadem, annis CCCCLXXXIII in medio transactis: quos Daniel quoque significat dicens: *Et scies & intelliges: Ab initio sermonis restaurandi, & edificandi Ierusalem, usque ad Christi principatum, hebdomades septem, & hebdomades sexaginta duæ: quæ Hebdomades LXXII faciunt annos CCCCLXXXIII: in quibus Christi, id est Sacerdotes per unctionem consecrati regnaverunt, usque ad Hyrcanum: quo extremo omnium à Parthis capto, Herodes Antipatri filius nihil ad se pertinentem Iudæam ab Augusto & Senatu accepit: filiique ejus post eum regnaverunt usque ad novissimam Ierosolymarum captivitatem, nequicquam ex successione sacerdotalis generis Pontificibus constitutis, neque perpetuitate vitæ secundum legem Moysei servientibus Deo. Ignobiles vero quidam, & alio tempore alii, & nonnulli unius anni, sive modico amplius à Romanis Imperatoribus Sacerdotium emebant. Quæ omnia etiam Propheta Daniel vaticinatur dicens: *Et post hebdomadas VII, & LXII interibit Chrisma, & judicium non erit in eo: & Templum & Sanctum corrumpet populus duce veniente: & cadentur in cataclysmo belli.* Et in consequentibus: *Et super Templum, inquit, abominatio desolationum: & usque ad consummationem temporum consummatio dabitur super desolationem.* Herodes Ananielum quendam Babylonia accitum Pontificem Judæorum constituit: & post exiguum temporis Aristobulum fratrem uxoris suæ, nepotem Hyrcani successorem ei dedit: quo post annum interfecto, rursus Ananielo reddidit sacerdotium. Herodes apud Jerosolyman multas & magnas ædes construit. Herodes Samariam olim jam in cineribus sedentem à fundamentis suscitans, in honorem Augusti Augustam, id est Sebasten appellavit: & in Pancade hoc templum, quod vocavit Panion, extruxit. Herodes Cæsaream in nomine Cæsaris condidit, quæ prius Turris Stratonis vocabatur. Herodes Anthedonam condidit: & Antipatridam atque Herodion in honorem patris Antipatri & suum extruxit. Innumerabilia quoque opera in singulis Syriarum urbibus, quas regebat, solertissime ædificavit. Herodes Hyrcanum, qui olim sacerdos Judæorum fuerat, de captivitate Parthica regressum, & filium ejus, qui sacerdotio patris successerat, interfecit. Sororem quoque ejus uxorem suam cum duobus propriis filiis jam adolescentibus, & matrem uxoris occisæ socrum suam crudelissime necat. Herodes ad ea, quæ supra crudelissime gesserat, etiam hoc addidit. Virum sororis suæ Salomæ interfecit: & quum eam alii tradidisset uxorem, etiam hunc necat. Scribas quoque & interpretes divinæ leges simili scelere occidit Quiri-*

nus ex consilio Senatus in Iudæam missus censum domuum possessionumque describit. IESUS CHRISTUS filius Dei in Bethleem Juda nascitur. Tertullianus in eo libro, quem contra Iudæos scripsit, affirmat Christum quadragesimo anno Augusti natum, & quintodecimo Tiberii esse passum. Colliguntur omnes ab Abraham, usque ad nativitatem Christi, anni duo millia quindecim. Iudas Galilæus ad rebellandum Iudæos cohortatur. Herodes, quum Christi nativitatem Magorum indicio cognovisset, universos in Bethleem pueros iussit interfici. Herodes morbo intercutis aquæ, scatentibus toto corpore vermibus, miserabiliter & digne moritur. In Herodis locum Archelaus ab Augusto substituitur: & Tetrarchæ fiunt quatuor fratres ejus, Herodes, Antipater, Lyfias, & Philippus. Archelaus nono anno regni sui in Viennam urbem Galliæ relegatur.

Ptolemæi cadaver cum lorica aurea in Nilo inventum. Cæsar in Ægypto regnum Cleopatrarum confirmat ob stupri gratiam. Romæ basilica Iulia dedicata. Prohibitæ lecticis margaritisque uti quæ nec viros, nec liberos haberent, & minores essent annis quinquaginta quinque. Nigidius Figulus Pythagoricus & Magus in exilio moritur. Antonius decernit Quintilem mensẽ Julium debere dici, quia in eo fuisset natus Iulius. Cassius Iudæa capta templum spoliat. Idibus Martiis C. Iulius Cæsar in curia occiditur: & facies statim suscepit P. Dolabella. C. Cæsaris corpus in Rostris ob honorem concrematum. Servius Sulpitius Iurisconsultus, & P. Servilius Iauricus publico funere elati. Romæ tres simul Sole exorti paulatim in eundem orbem coaluerunt. Inter cætera portenta, quæ toto orbe facta sunt, bos in suburbano Romæ ad arantem locutus est, *Frustra seurgeri. Non enim frumenta, sed homines brevi defuturos.* Antonius adversum Cæsarem Augustum bellum movet. Laberius Mimorum scriptor decimo mense post C. Cæsaris interitum Puteolis moritur. Publius Mimographus natione Syrus Romæ scenam tenet. Cicero in Formiano suo ab Herennio & Popilio occiditur LXIV ætatis suæ anno; cujus caput cum manu dextra pro Rostris positum: juxtaque coronata imago Popilii militis, qui eum occidit. Ovidius Naso nascitur in Pelignis. C. Falcidius Tribunus plebis legem tulit, ne quis plus testamento legaret, quam ut quarta pars hæredibus superesset. Curtius Salassus in insula Arada cum quatuor cohortibus vivus combustus est, quod tributa gravius exigeret. Vibium Maximum designatum Quæstorem agnovit dominus suus, & abduxit. E taberna meritoria trans Tiberim oleum terra erupit, fluxitque toto die sine intermissione, significans Christi gratiam ex gentibus. Antonium superat Augustus, & interveniente Senatu in amicitiam cum eo regreditur. Cornificius poëta à militibus destitutus interit, quos sæpe fugientes *galeatos lepores* appellaverat. Hujus soror Cornificia, cujus extant insignia epigrammata. Tempora Rhodiorum depopulatus est Cassius. Secunda secessio Augusti & Antonii. Cornelius Nepos scriptor historicus clarus habetur. Furnii, pater & filius, clari oratores habentur: quorum filius Consularis ante patrem moritur. Sallustius diem obiit quadriennio ante Actiacum bellum. M. Bavius poëta, quem Virgilius in Bucolicis notat, in Cappadocia moritur. Antonii, & Augusti foedus. Colonias deduxere Romani. Augustus triumphavit pedestris certaminis triumpho. Antonius Cleopatram Arabiam tradidit. Augusti & Antonii tertiæ dissensionis exordium: quod repudiata sore Cæsaris Cleopatram duxisset uxorem. Nicetes, & Hybreas, & Theodorus, & Plutio nobilissimi artis rhetoricæ Græci præceptores habentur. Cleopatra & Antonius semet interficiunt, & Ægyptus fit Romana provincia: quam primum tenuit Cornelius Gallus, de quo Virgilius scribit in Bucolicis. Usque ad Cleopatram, qui vocabantur Lagidæ in Ægypto, regnaverunt annis ducentis nonaginta quinque. Hinc quidam primum annum Augusti monarchiæ supputant. Artorius medicus Augusti post Actiacam victoriam naufragio periit. Cæsar Augustus appellatus: à quo Sextilis mensis Augusti nomen accepit. Cum ingenti triumphorum pompa Augustus Romam ingressus: & Cleopatrarum liberi Sol & Luna ante currum ejus ducti. Nicopolis juxta Actiacum condita, & *Agon Actiacus* constitutis. Augustus Romanis plurimas leges statuit. Censu Romæ agitato inventa sunt civium Romanorum centena & LXIV millia. Anaxilaus Larissæus Pythagoricus & Magus ab Augusto urbe Italiaque pellitur. M. Terentius Varro Philosophus prope nonagenarius moritur. Thebæ Ægypti usque ad solum dirutæ. Cornelius Gallus Foro-Julienfis, poëta, à quo primum Ægyptum rectam supra diximus, quadragesimo ætatis suæ anno propria se manu interfecit. Tralles terræ motu confederunt. Indi ab Augusto per legatos amicitiam postularunt. Messala Corvinus primus præfectus Urbis factus sexto die magistratu se abdicavit incivilem potestatem esse contestans. Augustus Calabriam & Gallos vectigales facit. Munacius Plancius Ciceronis discipulus, orator, habetur in-

gnis : qui quum Galliam comatam regeret , Lugdunum condidit. M. Lollius Galatiam Romanam provinciam facit. Augustus, quum ei monarchia deferretur, renuit. Quintilius Cremonensis Virgilii & Horatii familiaris moritur. Augustus Cyzicenos libertatē privavit. Pylades Cilix Pantomimus, quum veteres ipsi canerent & saltarent, primus Romæ chorum & fistulam sibi præcinere fecit. Tiberius ab Augusto missus occupavit Armeniam. Atratinus, qui septemdecim natus annos Cœlium accusaverat, clarus inter oratores habetur : & ad extremum morborum tædio in balneo voluntate exanimatus heredem dereliquit Augustum. Cantabri res novas molientes opprimuntur. Virgilius Brundusii moritur Sentio Augurino & Lucretio Cinna Coss. Ossa ejus Neapolim translata in secundo ab urbe miliario sepeliuntur, titulo istiusmodi supra scripto, quem moriens ipse dictaverat :

MANTUA ME GENUIT. CALABRI RAPUERE. TENET NUNC
PARTHENOPE. CECINI PASCUA, RURA, DUCES.

Germanos in arma verfos M. Lollius superat. Varius & Tucca Virgilii & Horatii contubernales, Poëtæ, habentur illustres: qui Æneidum postea libros emendarunt sub ea lege, ut nihil adderent. Augustus Cajum Agrippam adoptavit in filium. Æmilius Macer Veronensis Poëta in Asia moritur. Tiberius Vindelicos, & eos, qui Thraciarum confines erant, Romanas provincias fecit. Bosphorum Agrippa capit. Augustus à Senatu Pontifex Maximus appellatur. Tiberius Cæsar de captis Pannoniis triumphat. Horatius quinquagesimo ætatis suæ anno Romæ moritur. Passienus pater declamator insignis diem obiit. Tiberius vastata Germania imperator appellatur. Tiberius de Retis, Vindelicis, Armeniis & Pannoniis triumphavit. Albucius Silo Novariensis clarus rhetor agnoscitur. Augustus filiam suam Juliam in adulterio deprehensam damnat exilio. M. Tullius Tiro Ciceronis liber-tus, qui primus notas commentus est, in Puteolano prædio, usque ad centesimum annum confesescit. Augustus gladiatorum ludum & navale certamen exhibuit. M. Melissus Spoletinus Grammaticus agnoscitur. M. Porcius Latro Latinus declamator tædio duplicis quartanæ semet interficit. C. Cæsar amicitiam cum Parthis facit. Augustus Tiberium & Agrippam in filios adoptavit. Asinius Pollio orator & Consularis, qui de Dalmatiis triumphat, LXXX ætatis suæ anno in villa Tusculana moritur. Fames Romæ ita ingens facta, ut quinque modii venderentur denariis XXVII semis. Tiberius Cæsar Dalmatas Sarmatasque in Romanam redigit potestatem. Messala Corvinus orator ante biennium, quam moreretur, ita memoriam ac sensum amisit, ut vix pauca verba conjungeret: & ad extremum ulcere sibi circa sacram spinam nato, inedia se confecit anno ætatis LXXII. Augustus cum Tiberio filio suo censum Romæ agitans invenit hominum nonagesies tercentena & septuaginta millia. Defectio Solis facta : & Augustus LXXVII ætatis suæ anno Atellæ in Campania moritur, sepeliturque Romæ in Campo Martio.

TIBERIUS CÆSAR tertius Romanorum imperator regnavit ann. XXIII. Hic multos reges ad se per blanditias evocatos nunquam remisit : in quibus & Archelaum Cappadocem : cujus regno in provinciam verso, Mazacam nobilissimam civitatem Cæsaream appellari iussit. Drusum consortem regni facit : qui veneno periit. XV ejus anno JOHANNES filius Zachariæ in deserto juxta Jordanem fluvium prædicat, & hinc ipse quoque Dominus JESUS CHRISTUS in populo salutarem viam annunciat. XVIII anno ejus JESUS CHRISTUS secundum prophetias ad passionem venit. XIX anno Ecclesiæ Jerusalemitanæ primus Episcopus ab Apostolis ordinatur JACOBUS frater. Ex quo loco considerandum, quantæ deinceps calamitates Judæorum gentem oppresserint. Sejanus Præfectus Tiberii, qui apud eum plurimum poterat, instantissime cohortatur, ut gentem Judæorum deleat. Philo meminit in libro legationis secundo. Pilato de Christianorum dogmate ad Tiberium referente, Tiberius retulit ad Senatum, ut inter cætera sacra reciperetur. Verum quum ex consulto Patrum Christianos eliminari Urbe placuisset, Tiberius per edictum accusatoribus Christianorum comminatus est mortem. Philippus Tetrarcha Paneadem, in qua plurimas ædes extruxerat, Cæsaream Philippi vocavit, & Iuliadem civitatem aliam. Tiberius in Campania moritur.

CAJUS CÆSAR cognomento CALIGULA quartus Romanorum imperator regnavit ann. IIII mens. X. Hic semetipsum in Deos retulit. Memmii Reguli uxorem duxit, impellens eum, ut uxoris suæ patrem esse se scriberet. Petronio præfecto Syriæ præcepit, ut in Ierosolymis statuam suam sub nomine Iovis Optimi Maximi poneret. Itaque toto orbe Romano, sicuti Philo scribit, & Iosephus, in Synagogis Judæorum statuæ, & imagines, & aræ Cajo Cæsari consecratæ. Plurimi nobilium ab eo interfecti. Sorores suas, quibus stuprum intulerat,

- infularum exilio condemnat. Omnes exules jubet interfici. A protectoribus suis occiditur in Palatio, anno ætatis suæ vicesimo nono.
- C L A U D I U S** Romanorum quintus imperator regnavit ann. XIII. mens. IX. dieb. XXVIII. Iste est Claudius patruus Drusi, qui apud Moguntiacum monumentum habet. Hujus anno secundo **P E T R U S** Apostolus, quum primus Antiochenam Ecclesiam fundasset, Romam mittitur, ubi Euangelium prædicans xxv annis ejusdem Urbis Episcopus perseverat: & primus Antiochiæ Episcopus ordinatur **E V O D I U S**. **M A R C U S** autem Evangelista interpres Petri in Ægypto & Alexandria Christum annunciat. Claudius de Britannis triumphavit: Orcadas insulas Romano adjecit imperio. Sub eodem descriptione Romæ facta, inventa sunt civium Romanorum LXVIII centena XLIV millia: & Thracia huc usque regnata in provinciam redigitur. Hujus anno IX fames facta in Græcia. Modius sex drachmis venundatus est. Moritur Claudius in Palatio anno ætatis LXIV.
- N E R O** Romanorum sextus imperator regnavit ann. XIII. mens. VII. dies XXVIII. Hujus avunculus fuit Cajus Caligula. Hic Agrippinam matrem suam, & sororem patris interficit. Tantæ luxuriæ fuit, ut frigidis & calidis lavaretur unguentis: retibusq; aureis piscaretur, quæ purpureis funibus extrahebat. Thermas ædificat, quas Neronianas appellavit. Romæ in citharistarum agone contendens omnes superat. In Olympiade coronatur Cerycas, citharistas, Tragædos, aurigas vario certamine superans. Rursus Isthmia, Pythia, Actia celebrans inter cerycas, Tragædos, & citharistas coronatur. Huic in expensas centies centena milia decreto Senatus annua subministrantur. Ut similitudinem Trojæ ardentis inspiceret, plurimam partem Romæ urbis incendit. Multi nobilium Romæ ab eo interfecti. Cum cæteris viris insignibus & Octaviam uxorem suam interfecit: Cornutumq; Philosophum præceptorem Persii; in exilium fugat. Supra omnia scelera sua persecutionem in Christianos facit: in qua **P E T R U S** & **P A U L U S** gloriose Romæ occubuerunt. Quum à Senatu quæreretur ad poenam, è Palatio fugiens ad quartum Urbis miliarium in suburbano liberti sui, inter Salariam & Nomentanâ viam semet interficit, anno ætatis XXXII. Atq; in eo omnis Augusti familia consumpta est. Post Neronem **G A L B A** in Iberia, **V I T E L L I U S** in Germania, **O T H O** Romæ imperium arripuerunt. Galba septimo mense imperii sui in medio Romæ urbis foro capite truncatur. Otho tertio regni sui mense apud Vebriacum propria manu occubuit. Vitellius à Vespasiani ducibus occisus in Tiberim projicitur.
- V E S P A S I A N U S** Romanorum septimus imperator regnavit ann. IX. mens. IX. dieb. XXII. Hic apud Judæam imperator ab exercitu appellatus, bellum Tito filio commendans Romam per Alexandriam proficiscitur. Hujus anno secundo Titus Judæa capta, & Jerosolymis subversis de virorum milia interfecit. Vespasianus Capitolium incensum ædificare orsus est. Achajam, Lyciam, Rhodum, Byzantium, Samum, Thraciam, Ciliciam, Comagenam, quæ libera antea, & sub Regibus amicis erant, in provinciam redegit. Colonias deduxit: & mortuus est profluvio ventris in villa propria circa Sabinos, anno ætatis LXIV.
- T I T U S** octavus Romanorum imperator regnavit ann. II. mens. II. Hic filius Vespasiani in utraque lingua disertissimus fuit, & tantæ bonitatis, ut, quum quadam die recordatus fuisset in cæna, nihil se in illo die cuiquam præstitisse, dixerit: **A M I C I, H O D I E D I E M P E R D I D I**. Amphitheatrum Romæ ædificavit: & in dedicatione ejus quinque milia ferarum occidit. Morbo periit in ea villa, in qua pater ejus, anno ætatis XLII.
- D O M I T I A N U S** nonus Romanorum imperator regnavit ann. XV. mens. V. Hic Titi frater junior eunuchos fieri prohibuit: plurimos Senatorum in exilium misit: multos nobilium perdidit: eos, qui de genere David erant, interfici præcepit, ut nullus Judæorum regni reliquus foret. Et scribit Bruttius plurimos Christianorum sub hoc fecisse martyrium: inter quos & Flavianam Domitillam Flavii Clementis Consulis ex sorore neptem in insulam Pontiam relegatam, quia se Christianam testata sit. Tantæ superbiæ fuit, ut aureas & argenteas statuas sibi in Capitolio poni jussit. Primus Dominum se & Deum appellari jussit. Duos menses aliter appellavit, Septembrem Germanicum, & Octobrem Domitianum. De Dacis & Germanis triumphavit. Multa opera Romæ fecit. Templum sine lignorum admixtione construxit. Vites in urbibus feri prohibuit. Philosophos & Mathematicos Roma per editum extrudit. Secundus post Neronem Christianos persequitur. Et sub eo Johannes Apostolus in Pathmum relegatus Apocalypsim vidit, quam Irenæus interpretatur. Domitianus occiditur in Palatio, & per vespillationes ignobiliter exportatur anno ætatis XXXV.
- N E R V A** Romanorum decimus imperator regnavit anno uno, mens. IV. Senatus decrevit, ut omnia, quæ Domitianus statuerat, in irritum deducerentur. Itaque multi, quos injuste ejecerat, de exilio reversi. Nonnulli propria bona receperunt. Ajunt & Apostolum Johannem

nem hoc tempore exilio solutum Ephesum secessisse: in qua urbe & hospitium & amicos amantissimos sui habebat. Nerva morbo periit in hortis Sallustianis anno ætatis LXXII, quum jam Trajanum adoptasset in filium. Decreto Senatus in Deos relatus est.

TRAJANUS undecimus Romanorum imperator regnavit ann. XIX. mens. VI. Hic Italicæ in Hispania Agrippinæ in Galliis imperator factus est. De Dacis & Scythis triumphavit. Victo Decebalo Rege Daciam fecit provinciam: Iberos, Sauromatas, Oïroenos, Arabas, Bosporanos, Colchos in fidem accipit. Seleuciam, Ctesiphontem, Babylonem occupavit, & tenuit. in mari rubro classem instituit, ut per eam Indiæ fines vastaret. Tertiam persecutionem in Christianos movet. Armeniam, Assyriam, Mesopotamiam fecit provincias. Judæis Mesopotamiæ rebellantibus præcepit Lyfiæ Quietus, ut eos provincia exterminaret. Adversum quos Quietus aciem instruens infinita milia eorum interfecit: & ob hoc procurator Judææ ab imperatore decernitur. Morbo in Selinunte periit, sive, ut alibi scriptum reperimus, apud Seleuciam Isauriæ profluvio ventris extinctus est, anno ætatis LXXIII, mense nono, die quarto. Ossa ejus in urnam auream conlata, & in foro sub columna posita. Solusque omnium intra Urbem in foro sepultus. Senatus eum in Deos retulit.

HADRIANUS duodecimus Romanorum imperator regnavit ann. XXI. Hic Italicæ in Hispania natus consobrinæ Trajani filius, eruditissimus in utraque lingua, sed in puerorum amore parum continens fuit. Alexandriam à Romanis subversam publicis instauravit impensis. Trajani invidens gloriæ de Assyria & Mesopotamia, & Armenia, quas ille provincias fecerat, revocavit exercitum. Judæos capit secundo contra Romanos rebellantes. Reliqua tributorum Urbis relaxavit, chartis publice incensis. Plurimos etiam ipsis tributis liberos præstitit. Ad Nicomediam, & vicinarum urbium instauracionem, quæ terræ motu factæ everte sunt, de publico est largitus impensas. In Lybiam, quæ à Judæis vastata fuerat, colonias deducit. Atheniensibus leges petentibus ex Draconis, & Solonis reliquorumque libris jura componit. Cephisum fluvium, qui Eleusinam inundavit, ponte conjungens Athenis hiemem exegit, & sacris Eleusinæ initiatus Atheniensibus multa dona largitur: & quum Athenis insignes & plurimas ædes fecisset, Agonem edidit: bibliothecamq; miri operis extruxit. Huic Quadratus discipulus Apostolorum, & Aristides Atheniensis noster Philosophus libros pro Christiana religione dedere compositos. Et Serenus Grannius legatus vir apprimè nobilis literas ad eum misit, iniquum esse dicens clamoribus vulgi innocentium hominum sanguinem concedi, & sine ullo crimine nominis tantum & sectæ reos fieri. Quibus commotus Hadrianus Minutio Fundano Proconsuli Asiæ scribit, non sine objectu criminum Christianos condemnandos. Cujus Epistolæ usq; ad nostram memoriam durat exemplum. Judæis in arma versis, & Palæstinam depopulantibus Tenio Rufo provinciam tenenti ad opprimendos rebelles misit exercitum. Antinum puerum eximia pulchritudinis in Ægypto mortuum vehementer deperiens in Deos refert: ex cuius nomine etiam urbs appellata est. Rebus Judæorum penitus oppressis **ÆLIA** condita, & in fronte ejus portæ, quæ à Bethleheem egredimur, Sus sculptus in marmore prominens, significans Romanæ potestati subjacere Judæos. Hadrianus morbo intercutis aquæ apud Bajas moritur major LX annis.

ANTONINUS Pius tertius decimus Romanorum imperator regnavit ann. XXII. menses III. Huic Justinus Philosophus nostri dogmatis librum pro nostra religione conscriptum reddidit, cui Crescens Cynicus, quia segulosum & prævaricatorem Philosophiæ coarguebat, persecutionem suscitavit: in qua ille gloriose pro Christo sanguinem fudit. Antonius autem apud Lorium villam suam duodecimo ab urbe miliario moritur, ann. Vitæ suæ LXXVII.

MARCUS ANTONINUS Romanorum quartus decimus imperator regnavit ann. XIX. mense uno. Ille & **LUCIUS AURELIUS COMMODUS** primæ quo jure imperium administraverunt: quum usque ad hoc tempus singuli Augusti fuissent. Lucius cum fratre de Parthis triumphavit, & anno regni nono, sive, ut alii putant, undecimo, inter Concordiam & Altinum apoplexi à extinctus est sedens cum fratre in vehiculo. Persecutione orta, in Asia Polycarpus & Pionius fecere martyrium: quorum scriptæ quoque passiones feruntur. Plurimi vero in Gallia gloriose ob nomen interfecti: quorum usque in præsentem diem condita libris certamina perseverant. Unde Antonino Imperatori Melito Asianus Sardiensis Episcopus Apologeticum pro Christianis tradidit. Imperator autem Antoninus multis adversum se nascentibus bellis ipsis intererat. Sæpe duces nobilissimos destinabat, in quibus semel, Pertinaci, & exercitui, qui cum eo in Quadorum regione pugnabat, siti oppresso, pluvia divinitus missa est: quum è contrario Germanos & Sarmatas fulmina persequerentur, & plurimos eorum interficerent. Extant literæ M. Aurelii gravissimi Imperatoris, quibus illam Germanicam sitim Christianorum forte militum precationibus imperato imbri discussam contestatur. Anto-

- ninus Commodum filium suum consortem regni fecit, & cum eo de hostibus triumphavit, quos per triennium, apud Carnuntum habens stativa castra, vexaverat. Ambo imperatores multis multa largiti sunt: & pecuniam, quæ fisco debebatur, provinciis concedentes, tabulas debitorum in medio Romanæ urbis foro incendi fecerunt. Ac ne quid bonitati deesset, duras quasque leges novis constitutionibus temperarunt. Antoninus vero post victoriã adeo in editio-
ne munerum magnificus fuit, ut centum simul leones exhibuerit. In Pannonia morbo periit.
- COMMODUS** Romanorum quintus decimus imperator regnavit ann. XIII. Hic de Germanis triumphavit: Thermas Commodianas Romæ fecit: Septembrem mensē nomine suo appellavit. Colossi capite sublato, suæ imaginis caput iussit ei imponi: multos nobilium interfecit, & spectacula populo Romano præbuit insignia. Strangulatur in domo Vestiliani.
- HELVIUS PERTINAX** Romanorum decimus sextus imperator imperavit mens. VI. Hic septuagenario major, quum Præfecturam urbis ageret, ex Senatus consulto imperare iussus est. Obsecrante Senatu, ut sororem suam Augustam, & filium suum Cæsarem appellaret, contradixit, sufficere testatus, quod ipse regnaret invitus. Occiditur in Palatio Juliani jurisperiti scelere, quem postea Severus apud Mulvium pontem interfecit.
- SEVERUS** septimus decimus Romanorum imperator regnavit ann. XVIII. Hic provincia Tripolitana, oppido Lepti solus ex Africa, usque in præsentem diem, Romanus imperator fuit: & in honorem Pertinacis, quem Iulianus occiderat, Pertinacem se cognominari iussit. Parthos & Adiabenos superavit, Arabasque interiores ita cecidit, ut regiones eorum Romanam provinciam fecerit. Ob quæ **PARTHICUS** & **ARABICUS ADIABENICUS** cognominatus est. Clodio Albino, qui se in Gallia Cæsarem fecerat, interfecto apud Lugdunum, in Britannos bellum transfert, ubi, ut receptas provincias ab incurfione barbarica faceret securiores, vallum per cxxxii passuum milia à mari ad mare duxit. Moritur Eboraci in Britannia.
- ANTONINUS** cognomento **CARACALLA** Severi filius decimus octavus Romanorum imperator regnavit ann. VI. ita vocatus propter genus vestis, quod Romæ erogaverat: & è contrario Caracallæ ex hujus nomine Antoninianæ dictæ. Romæ Thermas sui nominis ædificavit. Tam impatiens libidinis fuit, ut novercam suam Iuliam uxorem duxerit. Interficitur inter Edeffam, & Carras anno ætatis XLIII.
- MACRINUS** decimus nonus Romanorum imperator regnavit annum unum. Hic præfecturam Prætorii gerens imperator factus. Occiditur in Archelaide.
- AURELIUS ANTONINUS ELIOGABALUS** Romanorum vicesimus imperator regnavit ann. IV. Hic Antonini Caracallæ, ut putabatur, filius, & sacerdos Eliogabali templi adeo impudice in imperio suo vixit, ut nullum genus obicœnitatis omiserit. Romæ occiditur tumultu militari cum matre Symiafera.
- ALEXANDER MAMAEAE** Romanorum vicesimus primus imperator regnavit ann. XII. Hic Xerxem Regem Persarum gloriosissime vicit, & disciplinæ militaris tam severus corrector fuit, ut quasdam tumultuantes legiones integras exauctoraverit. Thermas Alexandrinæ Romæ ædificavit. In matrem Mamæam unice pius fuit: & ob id omnibus amabilis. Occiditur Mogontiaci tumultu militari.
- MAXIMINUS** vicesimus secundus Romanorum imperator regnavit ann. III. Hic primus ex corpore militari sine Senatus auctoritate ab exercitu imperator electus est. Adversus Ecclesiarum sacerdotes persecutionem facit. Aquilejæ à Pupieno occiditur.
- GORDIANUS** Romanorum vicesimus tertius imperator regnavit ann. VI. Hoc Romam ingressò, Pupienus & Albinus, qui imperium arripuerant, in Palatio occisi. Ipse vero adhuc admodum adolescens, Parthorum natione superata, quum victor reverteretur in patriam, fraude Philippi præfecti prætorio haud longe à Romano solo interfectus est. Cui milites tumulum ædificant, qui Euphrati imminet, oïlibus ejus Romam revectis.
- PHILIPPUS** vicesimus quartus Romanorum imperator regnavit ann. VII. Hic Philippum filium suum consortem regni fecit: primusque omnium ex Romanis imperatoribus Christianus fuit. Hoc regnante cum filio millesimus annus Romanæ urbis expletus est: ob quam solemnitatem innumerabiles bestię in Circo magno interfectæ: ludique in Campo Martio theatrales tribus diebus, & tribus noctibus populo pervigilante celebrati. Atlas montis natali Romanæ urbis cucurrit: & Agon mille annorum actus. Philippus senior Veronæ, Romæ junior occiditur.
- DECIUS** vicesimus quintus Romanorum imperator regnavit ann. I. mens. III. Hic è Pannonia inferiore Budaliæ natus fuit. Quum Philippos patrem & filium interfecisset, ob odium eorum, in Christianos persecutionem movet, qua Laurentius Diaconus Romæ martyrium dixit. Cum filio in Abritto occiditur.

GALLUS viceſimus ſextus Romanorum imperator cum **VOLUSIANO** filio regnavit ann. II. menſ. IV. Sub hoc peſtilens morbus multas totius orbis provincias occupavit, maximèque Alexandriam & Ægyptum, ut ſcribit Dionyſius, & Cypriani de mortalitate teſtis eſt liber. Gallus & Voluſianus, quum adverſum Æmilianum, qui in Mœſia res novas moliebatur, ex urbe proſecti eſſent, in fóro Flamini, ſive, ut alii putant, Interamnæ interfecti ſunt. Æmilianus autem tertio menſe invaſæ tyrannidis extinctus eſt.

VALERIANUS viceſimus ſeptimus Romanorum imperator cum **GALLIENO** imperavit ann. XV. Valerianus in Rhetia ab exercitu Auguſtus, Gallienus Romæ à Senatu Cæſar appellatus. Sed Valerianus, in Chriſtianos perſecutione commota, ſtatim à Sapore Perſarum rege capitur: ibique ſervitute miſerabili conſenſcit. Quo in Perſas abducto, Gallienus noſtris pacem reddidit. Gallieno autem in omnem laſciviam diſſoluto, Germani Ravennam uſque venerunt: Alamanni vaſtatis Galliis in Italiam tranſiere. Græcia, Macedonia, Pontus, Aſiæ depopulatæ per Gothos. Quadi & Sarmatæ Pannonias occupaverunt. Germanis Hiſpanias obtinentibus Tarræcon expugnata eſt: Parthi Meſopotamiam tenentes Syriam incurſaverunt, Odenathus Decurio Palmyrenus collecta agreſtium manu ita Perſas cecidit, ut ad Cteſiphontem caſtra poneret. Galliæ verò per Poſthumum & Victorinum & Tetricum receptæ. Gallienus Mediolani occiditur.

CLAUDIUS viceſimus oſtavus Romanorum imperator regnavit ann. I. menſ. IX. Sub hoc Alexandria Bruchium, quod per multos annos fuerat obſeſſum, tandem deſtruitur. Claudius Gothos Illyricum, & Macedoniam vaſtantes ſuperat. Ob quæ in Curia Clipeus illi aureus, & in Capitolio ſtatua aurea collocata eſt. Moritur Sirmii. **QUINTILLUS** Claudii frater à Senatu Auguſtus appellatus decimo ſeptimo imperii die Aquilejæ occiditur.

AURELIANUS viceſimus nonus Romanorum imperator regnavit ann. V. menſ. VI. Hic Tetrico apud Catalaunos prodente exercitum ſuum Gallias recepit. Zenobiam apud Timas haud longe ab Antiochia vincit: quæ, occiſo Odenatho marito, Orientis tenebat imperium. Romæ triumphantem Tetricus & Zenobia præceſſerunt. E quibus Tetricus Corrector poſtea Lucaniæ fuit: & Zenobia in urbe ſummo honore conſenuit: à qua hodieque Romæ Zenobia nuncupatur familia. Aurelianus Templum Soli ædificat, & primum Agonem Solis inſtituit: Romam firmioribus muris vallat. Quum adverſum nos perſecutionem moviſſet, fulmen juxta eum, comiteſque ejus ruit. Ac non multo poſt inter Conſtantinopolim, & Heracliam in Cænophrurio viæ veteris occiditur.

TACITUS Romanorum triceſimus imperator regnavit menſ. VI. quo apud Pontum occiſo, obtinuit **FLORIANUS** imperium diebus LXXXIX. Hoc quoque apud Tarſum interfecto.

PROBUS Romanorum triceſimus primus imperator regnavit ann. VI. menſ. III. Hic Gallias à Barbaris occupatas ingenti virtute reſtituit: Gallos, & Pannonios vineas habere permisit, Almamque & Aureum montem militari manu conſitos Provincialibus colendos dedit. Tumultu militari apud Sirmium in turre, quæ dicitur Ferrata, occiditur.

CARUS Romanorum triceſimus ſecundus imperator cum filiis **NUMERIANO** & **CARINO** regnavit ann. II. Hic Narbonenſis, quum omni Parthorum regione vaſtata Cochen & Cteſiphontem nobiliſſimas hoſtium urbes cepiſſet, ſuper Tigridem caſtra ponens fulmine iſtus interiit. Numerianus, quum ob oculorum dolorem lecticula veheretur, inſidiis Apri ſoceris ſui occiſus eſt, vix ſcœtore cadaveris poſt aliquot dies ſcelere comperto. Carinus pralio victus apud Margum occiditur.

DIOCLETIANUS Romanorum triceſimus tertius imperator regnavit ann. XX. Hic Dalmatia Scribæ filius imperator electus ſtatim Aprum in militum concione percuſſit, jurans ſine ſuo ſcelere Numerianum interfectum. Primus adorari ſe ut Deum, & gemmas veſtibus calceamentisque inferi juſſit: quum ante eum omnes imperatores in modum judicum ſalutarentur, chlamydem purpuream à privato habitu plus haberent. In conſortium regni ſui Herculium Maximianum aſſumit: qui ruſticorum multitudine oppreſſa, quæ factioni ſuæ **BACAUDARUM** nomen indiderat, pacem Gallis reddidit. Tunc Carauſius ſumpta purpura Britannias occupavit. Narſeus Orienti bellum intulit, **Quinquegentiani** Africam infeſtaverunt: ob quæ **Constantius** & **Galerius Maximianus** Cæſares aſſumuntur in regnum. Quorum **Constantius** Claudii ex filia nepos fuit: **Galerius** in Dacia haud longe à Serdica natus. Atque ut eos Diocletianus etiam affinitate conjungeret, **Constantius** privignam **Herculii Theodoram** accepit: ex qua poſtea ſex liberos **Constantini** fratres habuit. **Galerius** filiam Diocletiani duxit **Valeriam**. Ambo uxores, quas habuerant, repudiare compulſi. Ægyptum **Achilleus** obtinuit. **Buſiris** & **Coptos** contra Romanos rebellantes ad ſolum uſque ſubverſæ ſunt. **Carporum** & **Baſternarum** gentes in Romanum ſolum tranſlatæ. Alexandria

xandria cum omni Ægypto per Achilleum ducem à Romana potestate desciscens octavo obsidionis mense à Diocletiano capta est. Itaque plurimi per totam Ægyptum gravibus proscriptionibus exiliisque vexati, interfectis his, qui auctores perduellionis extiterant. Post decem annos per Asclepiodotum præfectum prætorio Britanniae receptæ. Galerius Maximianus superato Narseo, & uxoribus ac liberis, sororibusque ejus captis à Diocletiano ingenti honore suscipitur. Diocletianus & Maximianus Augusti insigni pompa Romæ triumpharunt, antecedentibus currum eorum Narsei conjuge, sororibus, liberis, & omni præda, qua Parthos spoliaverant. Decimo nono anno Diocletiani, mense Martio, in diebus Paschæ, Ecclesiæ subversæ sunt. Vicesimo autem anno, qui erat secundus persecutionis, Diocletianus Nicomediæ, Maximianus Mediolani purpuram deposuerunt.

GALERIUS tricesimus quartus Romanorum imperator regnavit solus biennio. Hic cum **CONSTANTIO** regnavit ann. XVI. qui sextodecimo imperii anno obiit in Britannia Eboraci.

CONSTANTINUS Romanorum tricesimus quintus imperator regnavit annos xxx. mens. x. Hic Constantii filius ex concubina Helena procreatus regnum invadit, quarto persecutionis anno regnare orsus. Ab hoc Maxentius juxta pontem Mulvium superatus occiditur. Crispum, & Constantinum filios, & Licinium adolescentem Licinii Augusti filium Constantini ex sorore nepotem Cæsares appellat. Pacem nostris reddit. Eo tempore Arius Presbyter de Ecclesia dejectus multos suæ impietati sociat. Ad quorum perfidiam coarctandam Synodus CCCXVIII Episcoporum in Nicæam urbem Bithyniæ congregata omnes Hæreticorum machinas HOMOSI oppositione dejecit. Vicesimo anno Vicennalia Constantini Nicomediæ facta, & sequenti anno Romæ edita.

HUC USQUE HISTORIAM SCRIBIT EUSEBIUS PAMPHILI, CUI HIERONYMUS PRESBYTER ISTA SUBJECIT.

DRepanum Bithyniæ civitatem in honorem martyris Luciani ibi conditi Constantinus instaurans ex vocabulo matris suæ **HELENOPOLIM** nuncupavit. Constantinus uxorem suam Faustam interfecit. Constantinopolim dedicat pene omnium urbium nuditate. Edicto ejus gentilium templa everfa sunt. Constantium filium provehit ad regnum. Tricennalibus suis Dalmatium Cæsarem appellat. Extremo vitæ suæ tempore ab Eusebio Nicomediensi Episcopo baptizatus in Arrianum dogma declinat: à quo, usque in præsens tempus, Ecclesiarum rapinæ, & totius orbis est secuta discordia. Quum bellum pararet in Persas, in Achyrone villa publica juxta Nicomediam moritur, anno ætatis LXVI: post quem liberi ejus tres ex Cæsaribus Augusti appellantur.

CONSTANTIUS tricesimus sextus Romanorum imperator cum **CONSTANTIO** & **CONSTANTINO** fratribus regnavit ann. XXIV. mens. v. dieb. XII. Sub hoc Sapor rex Persarum, Mesopotamia vastata, duobus ferme mensibus Nisibin obsedit. Dalmatius Cæsar, quem patruus Constantinus consortem regni reliquerat filiis, factione Constantii patruelis, & tumultu militari, anno imperii sui tertio interimitur. Constantinus bellum fratri inferens juxta Aquilejam Alæ occiditur. Vario autem eventu adversum Francos à Constante pugnatur: à quo perdomiti: & pax cum eis facta. Bello Persico nocturno apud Singaram haud dubiam victoriam militum stoliditate perdidimus. Neque vero ullum Constantio ex novem gravissimis præliis contra Persas gravius bellum fuit. Nam, ut alia omittam, Nisibin obsessa, Bisabda & Amida captæ sunt. Magnentio apud Augustodunum arripiente imperium, Constans haud longe ab Hispania, anno ætatis suæ tricesimo, imperii sui tertio decimo, in castro, cui Helene nomen est, interficitur. Quamobrem turbata Republica **Vertriano** Murfæ, **Nepotianus** Romæ imperatores facti. Gallus Cæsar sollicitatus à Constantio patrueli, cui in suspicionem ob regiam indolem venerat, Istria occiditur. Julianus autem frater Galli Mediolani Cæsar appellatur: à quo magnæ Alamannorum copiæ apud Argentoratum oppidum Galliarum oppressæ. Et Constantius Mopsocrenis inter Ciliam Cappadociamque moritur anno ætatis suæ XLV.

JULIANUS Romanorum tricesimus septimus imperator regnavit anno uno, mensibus octo. Hoc ad idolorum cultum converso, blanda persecutio fuit, illiciens magis, quam impellens ad sacrificandum: in qua multi ex nostris voluntate propria corruerunt. In Persas profectus nostrum post victoriam Diis sanguinem voverat: ubi à quodam simulato perfuga ad deserta perductus, quum fame & siti Apostata perdidisset exercitum & inconsultius à suorum erraret agminibus, ab obvio forte hostium equite conto ilia perfossus interiit anno ætatis suæ XXXII.

JOVIANUS Romanorum tricesimus octavus imperator regnavit mensibus octo. Hic ex primicerio Domesticorum imperator factus est : & rerum necessitate compulsus Nisibin, & magnam Mesopotamiae partem Saporis Persarum regi tradidit. Cruditate, sive odore prunarum, quas nimias adoleri jussérat, Dadastanæ moritur, anno ætatis xxxiii].

VALENTINIANUS Romanorum tricesimus nonus imperator regnavit annis xiii, mensibus quinque. Hic Tribunus Scutariorum è Pannonia Cibalensis apud Nicaeam Augustus appellatus fratrem Valentem Constantinopoli in communionem regni assumit, egregius aliàs Imperator, & Aureliano moribus similis, nisi quod severitatem ejus nimiam, & parcitatem quidam crudelitatem & avaritiam interpretabantur. Subita sanguinis eruptione, quod Græce **APOPLEXIS** vocatur, Brigitione moritur. Post quem **GRATIANUS** assumpto in imperium **VALENTINIANO** fratre cum patruo Valente regnat. Valens autem ab Eudoxio Arrianorum Episcopo baptizatus nostros persequitur : legemque dedit, ut Monachi militarent. De Antiochia exire compulsus sera pœnitentia nostros de exiliis revocat. Lacrymabili bello in Thracia, deserente equitum præsidio, Romanæ legiones à Gothis cinctæ usque ad internecionem casæ sunt. Ipse autem imperator Valens, quum sagitta faucibus fugeret, & ob dolorem nimium sæpe equo laberetur, ad cujusdam viduæ casam deportatus est : quo persequentibus Barbaris, & incensâ domo, sepultura quoque, caruit.

HUC USQUE HIERONYMUS PRESBYTER ORDINEM
PRÆCEDENTIUM DIGESSIT ANNORUM.
QUÆ SEQUUNTUR PROSPER DIGESSIT.

GRATIANUS. Igitur Valente à Gothis in Thracia concremato, Gratianus cum fratre **Valentiniano** regnat annis sex.

I. Gratianus parvulum fratrem habens, regni consortem probatæ ætatis virum **Theodosium** in societatem regni adsciscit.

Gratianus valde religioni favens Ecclesiis per omnia promptus fuit.

Martinus Turonensis Episcopus Apostolicis virtutibus insignis habetur.

II. **Theodosius** in Orientis partibus lassam Rempublicam reparavit.

III. **Maximus Tyrannus** in Britannia à militibus imperator constituitur.

IV. **Incurstantes Pictos & Scotos** **Maximus** strenue superavit.

Priamus quidam regnat in Francia, quantum altius colligere potuimus.

V. **Ambrosius** libros contra Arrianorum perfidiam luculentissimos ad **Gratianum Augustum** scribit.

VI. **Maximus** in Gallias transfretavit : & conflictu contra **Gratianum** habito, eundem fugitantem **Lugduni** interfecit.

THEODOSIUS annis undecim.

I. **Maximus** timens Orientalis imperii principem **Theodosium** cum **Valentiniano** fœdus iniit. Apud **Treveros** **Manichæi** deprehensum summo **Maximi** studio exterminati.

II. **Justina** mater **Valentiniani** **Arrianis** favens in **Ambrosium** & omnem **Mediolanensem** Ecclesiam diversa injuriarum genera congerit.

Reliquiæ **Gervasii** & **Protasii** Martyrum ab **Ambrosio** primum **Mediolani** repertæ.

Hymni **Ambrosii** compositi, qui nunquam ante in Ecclesiis Latinis modulis canebantur.

III. **Maximus** indignum ducens contra Ecclesiæ statum agi, locum irrumpendi quod cum **Valentiniano** junxerat fœdus, invenit. **Valentinianus** veritus imminentem jam cervicibus suis **Tyrannum**, ad **Theodosium** confugit.

HONORIUS & ARCADIUS xxx. ii. cccc.

THEODOSIUS & JOHANNES. xxv. & xx. iii.

VALENTINIANUS & MARTIANUS. iii. cccc. xxv.

Augustinus **Mediolani** Rhetoricam apprimè docens, omisiss scholis ad fidem rectam convertitur, quum ante **Manichæus** fuisset.

IV. **Theodosius** cum exercitu ad **Italiam** transgrediens, **Maximum** interfecit, & **Valentinianum** proprio regno reddidit.

Justina, quæ Ecclesias vexaverat, ne regnum cum filio reciperet, morte præventa est.

Immane **Thessalonicæ** gestum facinus extincti populi egregio pœnitentiæ exemplo Imperator religiosus eluit.

V. **Hæresis Apollinaristarum** ab **Apollinare** capta.

- Arriani, qui totum pæne Orientem atque Occidentem commaculaverant, edicto gloriosi Principis Ecclesiis spoliantur, quæ Catholicis deputatæ sunt.
- VI. Iohannes Ægyptius Monachus, qui ob vitæ puritatem prophetiæ gratiam à Domino meruit, insignis habetur.
- VII. Post Damasum Romanæ Ecclesiæ regimen tricesimus sextus Syricius suscipit. Apud Alexandriam defuncto Petro, Timotheus, & post hunc Theophilus Episcopi constituuntur.
Ierosolymis post Cyrillum Iohannes Ecclesiam recipit.
Apud Antiochiam defuncto Meletio substituitur Flavianus.
Ingens inter nostros contentio oborta : quod scilicet Episcopi, qui ab Hæreticis depulsi fuerant, nolent his ab Imperatore dejectis, alios, quam se, substitui Sacerdotes.
Terribile in cælo signum columnæ per omnia simile apparuit.
- VIII. Apud Alexandriam templa destructa : in quibus Serapis antiquissimum & notissimum templum, quod quasi quædam columna ruentem sustinebat idololatriam.
- IX. Valentinianus Viennæ ab Arbogaste Comite suo extinguitur : in cuius locum tyrannidem Eugenius invadit.
- X. Ad vindicandum Valentiniani interitum, & opprimendam Eugenii tyrannidem Theodosius in Italiam transgreditur, aperto Dei favore conspirantibus in id elementis.
- XI. Eugenio superato Theodosius undecimo regni sui anno diem obiit.
- ARCADIUS & HONORIUS ANNOSXXXII.
- I. Constantinopolis eminentem Dei iram, igne super nubem terribiliter fulgente, formidans toto ad pœnitentiam animo conversa subterfugit.
Rufinus Bosporitanus, quum ad summam militiæ pervenisset, præferri sibi Stiliconem non ferens ab eodem interficitur, Hunnorum, quo fuleiebatur, præsidio superato.
- II. Claudianus Poëta admiratione dignus habetur.
Gildo Africanus in rebellionem commota, consueta Romanis stipendia subtrahit.
Prudentius Lyricus Poëta noster, Hispanus genere, illustre ingenii sui robur exeruit.
- III. Stilico Magister militiæ Gildonem Mauritaniam interfecit, Africa ad pristinum jus radacta.
Romanæ Ecclesiæ Cathedram tricesimus septimus Innocentius tenet.
- IV. Toto orbe Romano antiquæ superstitionis templa destructa.
Paulinus, Nolanus postmodum Episcopus, admirabili exemplo venditis omnibus, quum esset dominus innumerabilium prædiorum, religionem expeditus elegit.
- V. Iohannes Constantinopolites Episcopus dictis factisque clarescit.
Martinus post egregie actam vitam corpore exuitur.
- VI. Pelagius vesanus doctrina execrabili Ecclesias commaculare conatur.
- VII. Contentio ex doctrina Origenis synodum apud Alexandriam movit, cuius extitit sententia, ut extra Ecclesiam fieret quicumque supradicti viri opera probavisset.
- VIII. Solis facta defectio.
Augustinus plurima libris innumerabilibus disserit.
- IX. Severus ex disciplina Sancti Martini ejus vitam tribus explicat libris.
- X. Sava Italiæ barbarici motus tempestas incubuit. Siquidem Radagajus Rex Gotorum Italiæ litem vastaturus transgreditur. Ex hoc Arriani, qui Romano procul fuerant orbe fugati, Barbararum nationum, ad quas se contulere, præsidio erigi cœpere.
- XI. Multis ante vastatis urbibus, Radagajus occubuit : cuius in tres partes per diversos Principes divisus exercitus aliquam repugnandi Romanis aperuit facultatem. Insigni triumpho exercitum tertiarum partium hostium, circumactis Hunnorum auxiliariis, Stilico usque ad interuersionem delevit.
- XII. Arcadius Orientis imperium gubernans vitam explet, parvum admodum Theodosium filium Imperii successorem relinquens.
Cælestinus tricesimus octavus Romanam Ecclesiam gubernavit.
- XIII. Diversarum gentium rabies Gallias dilacerare exorsa, immisso quam maxime Stiliconis indigne ferentis filio suo regnum negatum.
- XIV. Uticæ in foro Trajani terra diebus septem mugitum dedit.
Inter alia multum Reipublicæ Stiliconis morte consultum est, qui salutem Imperatoris tenebat insidias.
- Nestorius Constantinopolites Episcopus ad hæresim, quæ in Christo Deum ab homine separat, vertitur.
- XV. Iohannes Comes Africae occisus est à populo.

- Proculus Massiliensis Episcopus clarus habetur, quo annuente, magna de suspecto adulterio Remedii Episcopi quaestio agitur.
- XVI. Hac tempestate præ valetudine Romanorum vires funditus attenuatæ Britannia. Saxonum incurfione devastatam Galliarum partem Vandali atque Alani vastavere. Quod reliquum fuerat; Constantius Tyrannus obsidebat. Hispania partem maximam Suevi occupavere. Ipsa denique orbis caput Roma depraedationi Gothorum foedissime patuit.
- XVII. Constantinus Tyrannus occiditur.
- XVIII. Rursum alia praedatio Galliarum, Gothis, qui Alarico duce Romam ceperant, Alpes transgredientibus.
- XIX. Jovinus tyrannidem post Constantinum invadit. Industria viri strenui, qui solus tyranno non cessit, Dardani, Atavulfus, qui post Alaricum Gothis imperitabat, à societate Jovini avertitur. Sallustius quoque & Sebastianus occisi. Valentia nobilissima Galliarum civitas à Gothis effringitur, ad quam fugiens se Jovinus contulerat.
- XX. Ingens in Gallia fames. Aquitania Gothis tradita. Patroclus Arelatensis Episcopus infami mercatu sacerdotia venditare ausus. Heraclius Comes Africae, qui in Romanae Urbis reparationem strenuum exhibuerat ministerium, nova quaedam molitus interimitur.
- XXI. Placidia soror Imperatoris diu captiva, postea etiam Regis uxor, Rege fraude sublato, Constantis connubio copulatur.
- XXII. Gothi, quum se iterum, Atavulfo perempto, movissent, Constantis repelluntur occurfu.
- XXIII. Praedestinatorum haeresis, quæ ab Augustini libris male intellectis accepisse dicitur initium, his temporibus serpere exorsa.
- XXIV. Tricesimus nonus Xystus Romanam Ecclesiam regit.
- XXV. FARAMUNDUS regnat in Francia.
- XXVI. Solis facta defectio hoc anno.
- XXVII. Signum in caelo mirabile apparuit. Maximus Tyrannus Hispaniarum dominatum vi obtinet.
- XXVIII. Honoratus, Minervius, Castor, Jovianus singulorum monasteriorum Patres in Galliis florent.
- XXIX. Constantio dignitas imperii ab Honorio sponte delata, qua vix octo mensibus usus interiit, Valentiniano octo annorum filio derelicto.
- XXX. Maximus Tyrannus de regno dejicitur, ac Ravennam perductus sublimem spectaculorum pompam tricennialibus Honorii præbuit.
- XXXI. Placidia, quum insidias fratri tenderet, deprehensa est, & Romam exilio relegata.
- XXXII. Honorius Ravennae defunctus est. Nullo jure debitum Johannes ex Primicerio Notariorum regnum sumit: qui vulneratum multis cladibus reliquit imperium.
- T H E O D O S I U S A N N O S X X V I I .
- I. Placidia ad Theodosium auxilia precatum mittit. Sigisvuldus ad Africam contra Bonifacium properavit.
- II. In Galliis Exuperantius Praefectus à militibus interficitur. Muro Carthago circumdata, quæ ex tempore, quo vetus illa destructa est, sanctione Romanorum, ne rebellionis esset, munimento murorum non est permiffa vallari. Johanne ab exercitu Orientis victo & perempto, Ravenna depraedatione vastata est. Aëtius Gaudentii Comitis in Galliis à militibus occisi filius cum Chunnis Johanni opem laturus Italiam ingreditur.
- III. Valentinianus Romæ imperator factus.
- IV. Arelas à Gothis per Aëtium liberatur.
- V. Placidia tandem optato illata regno. Chlodius regnat in Francia.
- VI. Cassianus compertas in Ægypto vitas Patrum doctrinasque & regulas libris ad plurimos datis exponit.
- VII. Aëtius Ithungorum gentem delere intendit.
- VIII. Viginti ferme milia militum in Hispaniis contra Vandalos pugnantium caesa.

- Vandali in Africa transfretantes ingentem, lacerata omni provincia, Romanis cladem dedere.
- IX. Consulatu Aëtius dedito, Bonifacium, qui ab Regina accitus ex Africa fuerat, declinans ad munitiora conscendit.
Asperitas nimii frigoris etiam saluti plurimorum pernicies extitit.
Bonifacius certamine contra Aëtium habito percussus, victor quidem, sed moriturus abscedit.
- X. Quum ad Chunnorum gentem, cui tunc Rugula præerat, post prælium se Aëtius contulisset, impetrato auxilio ad Romanum solum regreditur.
Gothi ad ferendum auxilium à Romanis acciti.
Germanus Episcopus Autifiodori virtutibus & vitæ districtione clarescit.
- XI. Aëtius in gratiam receptus.
Rugula rex Chunnorum, cum quo pax firmata, moritur: cui Bleda succedit.
- XII. Gallia ulterior Tibatonem principem rebellionis secuta à Romana societate discessit: à quo tracto initio, omnia pene Galliarum servitia in Bagaudam conspiravere.
- XIII. Bellum contra Burgundionem gentem memorabile exarsit, quo universa pene gens cum Rege Peretio deleta.
- XIV. Capto Tibatone & cæteris seditionis partim principibus vincis, partim necatis, Bagaudarum commotio conquiescit.
- XV. Theodosianus liber omnium legum legitimorum Principum in unum collatarum hoc primum anno editus.
Silvius turbatæ admodum mentis, post militiæ in Palatio exactæ munera, aliqua de religione conscribit.
- XVI. Ecclesiæ Romanæ quadragesimus Leo suscepit principatum.
- XVII. Pacatis motibus Galliarum Aëtius ad Italiam egreditur.
Deserta Valentiniæ urbis rura, Alanis, quibus Sambida præerat, partienda traduntur.
- XVIII. Britannia usque ad hoc tempus variis cladibus, eventibusque latæ in ditionem Saxonum rediguntur.
- XIX. Alani, quibus terræ Galliaë ulterioris cū incolis dividendæ à Patricio Aëtio tradita fuerant, resistentes armis subigunt: & expulsis dominis terræ possessionem vi adipiscuntur.
- XX. Sabaudia Burgundionum reliquiis datur cum indigenis dividenda.
- XXI. Carthago à Vandalis cum omni simul Africa lachrymabili clade & damno imperii Romani potentiam dejecit. ex hoc quippe à Vandalis possidetur.
- XXII. Thracia Chunnorum incurfione concutitur.
- XXIII. Bleda Chunnorum Rex Attilæ fratris fraude percutitur, cui ipse succedit.
- XXIV. Nova iterum Orienti confurgit ruina, qua septuaginta non minus civitates Chunnorum deprædatione vastatæ, quum nulla ab Occidentalibus ferrentur auxilia.
- XXV. Meroveus regnat in Francia.
Eudoxius arte medicus, pravi sed exercitati ingenii, in Bagauda id temporis mota delatus, ad Chunnos confugit.
- XXVI. Eucherus Lugdunensis Episcopus & Hilarius Arelatensis egregiam vitam morte consummant.
- XXVII. Hæresis nefaria à quodam Archimandrita commota, cui favorem præbens Theodosius obiit, septem super viginti annis in imperio exactis. Cui Martianus substituitur.
Placidia quoque post irreprehensibilem conversationem hoc anno vitam explevit, filio vicessimum quintum annum in ipso consummante.
- VALENTINIANUS ET MARTIANUS.
- I. Hac tempestate valde miserabilis Reipublicæ status apparuit, quum ne una quidem sit absque barbaro cultore Provincia: & infanda Arrianorum hæresis, quæ se nationibus barbaris miscuit, catholicæ nomen fidei toto orbe diffusa præsumat.
Attila Gallias ingressus quasi jure debitam poscit uxorem: ubi gravi clade inflicta & accepta, ad propria recedit.
- II. Plurima hoc anno signa apparuerunt.
Insperata in Galliis clade accepta furia tus Attila Italiam petit, quem incolæ metu solo territi præsidio nudavere.
- III. Synodus Chalcedonensis, ubi Eutyche Dioscoroq; dånatis, omnes, qui se ab eis retraxerunt, in communioné recepti, confirmata universaliter fide, quæ de incarnatione Verbi secundum Evangelicam, & Apostolicam doctrinâ per sanctum Papam Leoné predicabatur.

Attila in sedibus suis mortuo, magna primum inter filios ipsius certamina de obtinendo regno exorta sunt. Deinde aliquot gentium, quæ Hunnis parebant, defectus secuti causas & occasiones bellis dederunt, quibus ferocissimi populi mutuis incurſibus contererentur.

IV. Inter Valentinianum Augustum & Aetium Patricium post promissæ invicem fidei sacramenta, post pactum de conjunctione filiorum, diræ inimicitia convaluerunt: & unde fuit gratia charitatis augenda, inde exarsit fomes odiorum, in centore, ut credium est, Heraclio Spadone: qui ita sibi imperatoris animum infincero famulatu adstrinxerat, ut cum facile in quæ vellet, impelleret. Quum ergo Aetius placita instantius repetit, & causam *Filocomonus agit, imperatoris manu & circumstantium gladiis crudeliter confectus est, Boetio præfecto prætorii simul perépto, qui ei multa amicitia copulatus erat. Mortem Aetii mors Valentiniani non longo post tempore consecuta est. Tam imprudenter enim declinata, ut interfecti Aetii amicos armigerosque ejus sibi met sociaret, qui concepti facinoris opportunitatem dissimulanter aucupantes egressum extra Urbem Principem, & ludo gestationis intentum inopinatis ictibus confoderunt, Heraclio simul, ut erat proximus, interempto, & nullo ex multitudine regia ad ultionem tanti sceleris accenso. Ut autem hoc parricidium perpetratum est, Maximus vir gemini Consulatus & Patritiæ dignitatis sumpsit imperium. Qui quum periclitanti Reipublicæ profuturus per omnia crederetur, non sero documento quid animi haberet probavit: sic quidem, ut interfectores Valentiniani non solum non plecteret, sed etiam in amicitiam reciperet: uxoremque ejus Augusti amissionem viri lugere prohibitam intra paucissimos dies in conjugium suum transire cogeret. Sed hac incontinentia non diu potitus est. Nam post alterum mensem nunciato ex Africa Genferici Regis adventu, multisque nobilibus, ac popularibus ex urbe fugientibus, quum ipse quoque, data cunctis abeundi licentia, trepide vellet abscedere, à famulis Reginæ dilaniatus & membratim dejectus in Tiberim sepultura quoque caruit. Post hunc Maximi exitum confestim secuta est multis digna lacrimis Romana captivitas, & Urbem omni præsidio vacuam Genfericus obtinuit, occurrente sibi extra portas sancto Leone Episcopo: cujus supplicatio ita eum, Deo agente, lenivit, ut, quum omnia in potestate ejus essent, tradita sibi civitate, ab igne tamen, & cæde, atque suppliciis abstineret. Per quatuordecim igitur dies secunda & libera scrutatione omnibus opibus suis Roma vacuata est: multa que milia captivorum, prout quique aut ætate, aut arte placuerunt, cum Regina & filiabus ejus Carthaginem abducti sunt.

F I N I S.

D E

PROSPERI CHRONICO

T E S T I M O N I A.

Cassiodorus De Divinis Lectionibus cap. XVII.

Sanctus quoque Prosper Chronica ab Adam ad Genferici tempora & Urbis deprædationem usque perduxit.

Gemadius in Catalogo Illustr. Viror.

Prosper homo Aquitanicæ regionis, sermone scholasticus, & assertionibus nervosus, multa composuisse dicitur: ex quibus ego Chronica nominis illius prætitulata legi continentia à primi hominis conditione juxta divinarum scripturarum fidem, usque ad obitum Valentiniani Augusti & captivitatem Urbis Romæ à Genferico Wandalorum rege factam.

In Consilio Vasionensi:

Prosper Aquitanicus Episcopus subscripsi.

Regio Lepidi in æde Carmelitarum:

*Hic situs est Prosper, quo sancto præfule gaudet
Regium, & hic cineres ossaque sacra jacent.
Marmoreo Monachi condunt pia busta sepulchro.
Namque vetus turris fregerat alta cadens.*

EUSEBII PAMPHILI

CÆSARÆ PALÆSTINÆ EPISCOPI

CHRONICORUM
CANONUM

LIBER POSTERIOR,

QUI CHRONICES CANON DICITVR.

P R O O E M I U M.

MOYSEM gentis Hebrææ, qui primus omnium Prophetarum ante adventum Domini Salvatoris divinas leges sacris literis explicavit, Inachi fuisse temporibus eruditissimi viri tradiderunt, ex nostris Clemens, & Africanus, & Tatianus: ex Judæis Josephus & Justus veteris historia monumenta replicantes. Porro Inachus quingentis annis Trojanum bellum antecedit. Ex Ethnicis vero impius ille Porphyrius in quarto Operis sui libro, quod adversum nos casto labore contexuit, post Moysem Semiramim fuisse adfirmat: quæ apud Assyrios \overline{CL} ante Inachum regnavit annos. Itaque juxta eum \overline{DCCC} pene & \overline{L} annis Trojano bello Moyses senior invenitur. Quum hæc ita se habeant, necessarium duxi veritatem diligentius persequi. Et ob id in priori libello quasi quandam materiam futuro operi omnium Regum mihi tempora prænotavi, Chaldæorum, Assyriorum, Medorum, Persarum, Lydorum, Hebræorum, Ægyptiorum, Atheniensium, Argivorum, Sicyoniorum, Lacedæmoniorum, Corinthiorum, Thesalorum, Macedonum, Latinorum, qui postea Romani nuncupati sunt. In præsentem autem stilo eadem tempora contra se invicem ponens, & singularum gentium annos dinumerans, ut quid cuique coætaneum fuit, ita curioso ordine coaptavi. Neque me fugit, in Hebræis codicibus dissonantes ætatum annos inveniri, plusque vel minus, prout interpretibus visum est, lectitari: sequendumque illud potius, quod exemplariorum multitudo in fidem traxit. Verum utcumque quis volet, computet, & reperiet Inachi temporibus, quem primum Argis regnasse ajunt, Patriarcham Hebræorum fuisse Israëlem: à quo duodecim Judæorum tribus Israëlis vocabulum sortitæ sunt. Semiramim autem & Abraham contemporales fuisse manifestum est. Namque Moyses, junior licet supradiçtis sit, ab omnibus tamen, quos Græci antiquissimos putant, senior deprehenditur, Homero scilicet, & Hesiodo, Trojanoque bello, ac multo superius Hercule, Musæo, Lino, Chirone, Orpheo, Castore, Polluce, Æsculapio, Libero, Mercurio, Apolline, cæterisque Diis gentium, sacrisque, vel vatibus, ipsius quoque Iovis gestis, quem Græcia in arce divinitatis collocavit. Hos, inquam, omnes, quos enumeravimus, etiam post Cecropem Diphyem primum Atticæ Regem fuisse convincimus. Cecropem autem præsens Historia Moyli coætaneum ostendet, & antecedere Trojanum bellum annis trecentis quinquaginta. Quod ne cui dubium videatur, sequens ratio sic probabit. Quadragésimo secundo anno imperii Augusti CHRISTUS natus, quintodecimo Tiberii prædicare orsus est. Si quis igitur retrorsum annorum supputans numerum alterum Darii regis Persarum quærat annum, sub quo templum Ierosolymarum, quod à Babyloniis destructum fuerat, instauratum est, reperiet à Tiberio, usque ad Darium, annos quingentos quadraginta octo. Darii quippe secundus annus sexagesimæ quintæ Olympiadis anno primo fuit: & Tiberii quintusdecimus in ducentésimam primam Olympiadem incurrit. Fiunt ergo inter Darium & Tiberium Olympiades centum triginta septem: anni $\overline{DCLVIII}$, quadriennio in una Olympiade supputato. Deinde secundo Darii anno, \overline{LXX} desolationis templi annus expletur. à quo, usque ad primam Olympiadem, retrorsum numerantur Olympiades \overline{LXIII} , anni

anni ducenti, quinquaginta sex : qui similiter supputantur à supradicto desolationis templi anno, usque ad quinquagesimum annum Ozia Regis Iudæorum : sub quo Esaia, & Osee fuerunt. Itaque prima Olympias in Esaia & reliquorum incurrit ætatem, qui cum eo prophetaverunt. Rursum si à prima Olympiade, ad superiora tempora, & usque ad captivitatem Trojæ proveharis, invenies annos ccccvi. quos & nos in priore opusculo digessimus, & curiosissima Græcorum Historia conscribit. Item apud Hebræos à supradicto Ozia anno, & temporibus Esaia propheta, usque ad Samson, & tertium annum Labdon Iudicis, supputabis annos ccccvi. Samson autem est, quem in corporis robore Herculi similem ferunt posteri Iudæorum : & mihi videntur non multum inter se distare tempore. Siquidem ambo circa Trojæ captivitatem fuerunt. Post hoc iterum ad priora convertere. Et quum ccc tibi & xxix annos pes retroactus impleverit, Græcorum Cecropem Diphym, & Moysem invenies Hebræorum. Nam à xlvi Cecropis anno, usque ad captivitatem Trojæ, & ab lxxx ætatis Moyfi anno, in quo populum Israëliticum de Ægypto eduxit, usque ad Labdon & Samson Iudices, computantur anni cccxxix. Itaque sine ulla ambiguitate Moyfes & Cecrops, qui primus Atheniensium rex fuit, iisdem fuere temporibus. Porro iste est Cecrops Diphyes indigena, sub quo primum in arce oliva orta est, & Atheniensium urbs ex Minervæ appellatione sortita nomen. Hic primus omnium Jovem appellavit; simulacra reperit; aram statuit; victimas immolavit, nequaquam istiusmodi rebus in Græcia usquam visis. Cætera quoque, quæ apud Græcos mira tractantur, posteriora Cecropis annis deprehenduntur. Si autem Cecropis, consequenter & Moyfi, qui cum Cecrope fuit. Post hunc enim scribitur diluvium sub Deucalione, incendium sub Phaëthonte, Erichthonius Vulcani & Terræ filius, Dardanus, qui Dardaniam condidit: de quo Homerus:

Quem primum genuit caelesti Iupiter arce.

Liberæ quoque raptus, & Europæ: sacra Cereris atque Isidis: delubrum in Eleusina: frumenta Triptolemi: regnum Trois:

Cujus Dii natum Ganymedem ad sidera raptum:

Vina Iovis magni voluerunt fundere mensis.

Quo tempore quoque Tantalus & Tityus fuerunt, & Apollo natus est. Nam Latona Jovis conjux tempore Tityi fuit.

Latonæ autem & Jovis Apollo filius. Post quos Cadmus Thebas venit:

Qui Semelem genuit, de qua pulcherrima proles

Liber condignam partu tulit edita frugem.

Porro Liber, & reliqui, quos mox inferemus, post centesimum annum Cecropis fuerunt: Linus scilicet, Zethus, & Amphion, Musæus, & Orpheus, Minos, Perseus, Æsculapius, gemini Castor & Pollux, Hercules, cum quo Apollo servivit Admeto: post quos facta est Trojanæ urbis everio: quam Homerus longo sequitur intervallo. Homerus autem Solone, & Thalete Milesio, ceterisque, qui cum his septem Sapientes appellati sunt, multo prior reperitur. Deinde Pythagoras extitit, qui se non Sapientem, ut priores, sed Philosophum, id est amatorem sapientiæ dici voluit. Quem secutus Socrates Platonem erudit: à quo famosa in partes Philosophia divisa est. Horum singulos juxta ordinem sequentis historiæ suis locis inferemus. Igitur Moyfes cunctos, quos supra memoravimus, antecedit: quia ætate Cecropis fuisse monstratus est. Ab octagesimo autem anno Moyfi, & egressu Israël ab Ægypto, rursus ad superiora conversus, usque ad primum annum Abraham reperies annos dv. quos similiter à quadragesimo quinto anno Cecropis, usque ad Ninum & Semiramim Assyriorum principes, supputabis. Primus quippe omni Asiæ, exceptis Indis, Ninus Beli filius regnavit. Itaque manifestum est, Abraham Nini ætate generatum, juxta eum tamen numerum, quem contractiorem editione vulgata sermo præbet Hebræus. Verum in curiositate ne cesses: & quum divinam scripturam diligenter evolveris, à nativitate Abraham, usque ad totius orbis Diluvium, invenies retrorsum annos dccccxlii. Item à Diluvio, usque ad Adam, mm.ccc.xlii. in quibus nulla penitus nec Græca, nec Barbara, & ut loquar in commune, gentilis reperitur historia. Quamobrem præsens opusculum ab Abraham omnino, usque ad nostram ætatem, inferiora tempora persequetur: & statim in principio sui Hebræorum Abraham: Assyriorum Ninum & Semiramim proponet: quia neque Athenarum adhuc urbs, neque Argivorum regnum nomen acceperat, solis Sicyonis in Græcia florentibus, apud quos temporibus Abraham & Nini, Europem secundem regnasse ferunt. Quod cur etiam nos putemus, ex sequentibus demonstrabitur. Si enim diligenter enumeres ab ultima ætate Nini, usque ad Trojæ captivitatem, invenies annos dccccxxiv.

Item in Sicyone à vicesimo secundo anno regis Europis, usque ad supradictum tempus, eodem annos inuenies DCCCXXXIV. Apud Hebræos quoque à nativitate Abraham, usque ad Labdon & Samson, Iudices Hebræorum, qui Trojanis temporibus populo præfuerunt, æque supputabis annos DCCCXXXIV. Item apud Ægyptios ab ætate Nini & Semiramidis, quo tempore jam sextadecima Dynastia Thebæi Ægyptiis imperabant, usque ad vicesimam Dynastiam, & regem Ægypti Thuorin, qui ab Homero Polybus vocatur, sub quo Troja capta est, colliguntur etiam supradicti anni DCCCXXXIV. Igitur consequenter in libelli fronte ponimus uno eodemque tempore Abraham, Ninum, Semiramim, Europem, Ægyptiorum Thebæos. Et hæc quidem ita se habere, ut præfati sumus, posterior textus ostendet. Nunc illud in cura est, ut etiam Hebræorum annos in quatuor tempora dividamus: ab Abraham, usque ad Moysem: à Moyse, usque ad primam ædificationem templi: à prima ædificatione templi, usque ad secundam instaurationem ejus: ab instauratione ejus, usque ad adventum Domini. A nativitate quippe Abraham, usque ad Moysem, & egressu Israël ex Ægypto, computantur anni DV. A Moyse, usque ad Salomonem, & primam ædificationem templi, anni CCCCXXXIX, secundum minorem tamen numerum, quem tertius liber Regnorum continet. Nam juxta volumen Iudicum supputantur anni DC. A Salomone vero, usque ad instaurationem templi, quæ sub Dario Perfarum rege facta est, colliguntur anni DXII. Porro à Dario, usque ad prædicationem Domini nostri JESU CHRISTI, & usque ad quintumdecimum annum Tiberii principis Romanorum, explentur anni DXLVIII. Itaque simul fiunt ab Abraham, usque ad quintumdecimum Tiberii annum, anni MMXLIV. Similiter à Nino & Semiramide, usque ad Moysem & Ceropem, anni DV. A Cecrope, usque ad captivitatem Trojæ, anni CCCXXIX. A captivitate Trojæ, usque ad primam Olympiadem, anni CCCCVI. A prima Olympiade, usque ad secundum Darii annum & instaurationem templi, anni CCLVI. A secundo Darii anno, & instauratione templi, usque ad XV annum Tiberii Cæsaris, anni DXLVIII. Fiunt simul à Nino & Semiramide, usque ad XV Tiberii annum, anni MMXLIV: quos & ab Abraham, usque ad Tiberium ostendimus supputatos. A Tiberii autem XV anno, usque ad XIV annum Valentis, quo interiit, numerantur anni CCCLI. Itaque fiunt anni istius historiæ MMCCCXCV. Et ne longus ordo numerorum aliquid forte turbationis afferat, omnem annorum congeriem in Decadas decidimus: quas ex singularum gentium historiis congregantes sibi invicem fecimus esse contrarias, ut facilis præbeat inventio cujus Græci ætate vel Barbari, Prophetæ, & Reges, & Sacerdotes fuerunt Hebræorum: item qui diversarum gentium falso crediti Dii: qui Heroës: quæ, quando urbs condita: qui de illustribus viris Philosophi, Poëtæ, Principes, scriptoresque variorum operum extiterunt: & si qua alia digna memoriâ putavit Antiquitas. Quæ univèrsa in suis locis cum summa brevitate ponemus.

EUSEBII PAMPHILI

CÆSAREÆ PALÆSTINÆ EPISCOPI

CHRONICORVM CANONVM

LIBER POSTERIOR,

QUI CHRONICUS CANON DICITUR.

Rimus Assyriorum rex NINUS Beli filius regnavit omni Asia, exceptis Indis, annos $\overline{\text{LII}}$: cujus $\overline{\text{XLIII}}$ imperii anno natus est Abraham. In Græcia verò secundo imperio Sicyoniis imperavit EVROPS annis $\overline{\text{XLV}}$: cujus $\overline{\text{XXII}}$ regni anno natus est Abraham. Porrò apud Ægyptios $\overline{\text{XVI}}$ potestas erat, quam vocant Dynastiam. Ab hoc tempore regnabant eis Thebæi annos $\overline{\text{CXC}}$.

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ÆGYPT.
ABRAHAM.	NINVS.	EVROPS	THEBÆI.
I.	XLIII.	XXII.	I.

Ninus condidit civitatem Ninum in regione Assyriorum, quam Hebræi vocant Niniven. Nino regnante apud Assyrios, primus Sicyoniis imperavit Aegialeus annos $\overline{\text{LII}}$, à quo Aegialea nuncupata est, quæ nunc Peloponnesus vocatur. Post quem secundus EVROPS, qui & prælatus est titulo. Nino regnante apud Assyrios, Ægyptiis THEBÆI imperabant.

II.	XLIV.	XXIII.	II.
III.	XLV.	XXIV.	III.
IV.	XLVI.	XXV.	IV.
V.	XLVII.	XXVI.	V.
VI.	XLVIII.	XXVII.	VI.
VII.	XLIX.	XXVIII.	VII.

Regnante Nino apud Assyrios, novissimo ejus tempore nascitur Abraham. Abraham natione Chaldæus primam ætatem apud Chaldæos terit.

Apud Hebræos, usque ad nativitatem Abraham, computantur anni mille nongenti quinquaginta. Usque ad Diluvium enim, ab Adam, habent annos $\overline{\text{M.DC.LVI}}$. & inde usque ad Abraham, $\overline{\text{CC.XC.III}}$. Et ideo $\overline{\text{XL}}$ Jobelei à nativitate Abraham computantur. Unus enim Jobeleus quinquaginta anni sunt.

Zoroastres magus rex Bactrianorum clarus habetur: adversum quem Ninus dimicavit.

VIII.	L.	XXIX.	VIII.
IX.	LI.	XXX.	IX.
X.	LII.	XXXI.	X.

HEBR.

HEBR. ASSYR. SICYON. ÆGYPT.

SEMIRAMIS uxor Nini Assyrii imperavit annos XLII.: de qua innumerabilia narrantur: quæ & Afiam tenuit, & propter inundationem aggeres construxit, plurimas Babylo-niæ urbes instaurans.

	SEMIRA- MIS.		Assyriorum secunda SEMIRAMIS ann. <u>XLII.</u>
	I.	XXXII.	XI.
	II.	XXXIII.	XII.
	III.	XXXIV.	XIII.
	IV.	XXXV.	XIV.
	V.	XXXVI.	XV.
	VI.	XXXVII.	XVI.
	VII.	XXXVIII.	XVII.
	VIII.	XXXIX.	XVIII.
	IX.	XL.	XIX.
<u>XX.</u>	X.	XLI.	XX.
	XI.	XLII.	XXI.
	XII.	XLIII.	XXII.
	XIII.	XLIV.	XXIII.
	XIV.	XLV.	XXIV.
		TELCHI- NUS.	Sicyoniis tertius imperavit TELCHI- NUS ann. <u>XX.</u>
	XV.	I.	XXV.
	XVI.	II.	XXVI.
	XVII.	III.	XXVII.
	XVIII.	IV.	XXVIII.
	XIX.	V.	XXIX.
<u>XXX.</u>	XX.	VI.	XXX.
	XXI.	VII.	XXXI.
	XXII.	VIII.	XXXII.
	XXIII.	IX.	XXXIII.
	XXIV.	X.	XXXIV.
	XXV.	XI.	XXXV.
	XXVI.	XII.	XXXVI.
	XXVII.	XIII.	XXXVII.
	XXVIII.	XIV.	XXXVIII.

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ÆGYPT.
XXXIX.	XXIX.	XV.	XXXIX.
XL.	XXX.	XVI.	XL.
XLI.	XXXI.	XVII.	XLI.
XLII.	XXXII.	XVIII.	XLII.
XLIII.	XXXIII.	XIX.	XLIII.
XLIV.	XXXIV.	XX.	XLIV.
		APIS.	
XLV.	XXXV.	I.	XLV.
XLVI.	XXXVI.	II.	XLVI.
XLVII.	XXXVII.	III.	XLVII.
XLVIII.	XXXVIII.	IV.	XLVIII.
XLIX.	XXXIX.	V.	XLIX.
L.	XL.	VI.	L.
LI.	XLI.	VII.	LI.

Sicyoniorum quartus APIS ann. $\overline{\text{XXV}}$.
A quo Apia, nunc Peloponnesus, prius
Ægialea nuncupata.

Principium $\overline{\text{XLI}}$ Jobelei secundum Hebræos. JOBEL autem apud Hebræos quinquagena-
rius annus vocatur. Itaque juxta supputationem illorum, ab Adam, usque ad annum præ-
sentem, fuerunt anni duo millia.

LII.	XLII.	VIII.	LII.
	ZAMEIS.		
LIII.	I.	IX.	LIII.
LIV.	II.	X.	LIV.
LV.	III.	XI.	LV.
LVI.	IV.	XII.	LVI.
LVII.	V.	XIII.	LVII.
LVIII.	VI.	XIV.	LVIII.
LIX.	VII.	XV.	LIX.
LX.	VIII.	XVI.	LX.
LXI.	IX.	XVII.	LXI.
LXII.	X.	XVIII.	LXII.
LXIII.	XI.	XIX.	LXIII.
LXIV.	XII.	XX.	LXIV.
LXV.	XIII.	XXI.	LXV.
LXVI.	XIV.	XXII.	LXVI.

Assyriorum tertius ZAMEIS, qui &
NINYAS, filius Nini & Semirami-
dis ann. $\overline{\text{XXXVIII}}$.

Apud Cretam regnavit primus CRES
indigena: à quo CRETA appellata:
quem ajunt unum Curetarum fuisse,
à quibus Jupiter absconditus est, &
nutritus. Hi Cnosson civitatem in
Creta condiderunt, & Cybeles Matris
templum.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ÆGYPT.
	LXVII.	XV.	XXIII.	LXVII.
	LXVIII.	XVI.	XXIV.	LXVIII.
	LXIX.	XVII.	XXV.	LXIX.
			THEL-	
			XION.	Sicyoniorum quintus THELXION
				ann. <u>LII.</u>
<u>LXX.</u>	LXX.	XVIII.	I.	LXX.
	LXXI.	XIX.	II.	LXXI.
	LXXII.	XX.	III.	LXXII.
	LXXIII.	XXI.	IV.	LXXIII.
	LXXIV.	XXII.	V.	LXXIV.
	LXXV.	XXIII.	VI.	LXXV.
				PRIMUS ANNUS REPROMISSIONIS DEI AD ABRAHAM.

Abraham, quum LXXV esset annorum, divino dignus habetur alloquio, & ea repromissione, quod ad eum facta est.

Primus annus repromissionis Dei ad Abraham: à quo, usque ad Moysem, & egressum gentis Hebræorum ex Ægypto, supputantur anni CCCCXXX: quorum meminit Paulus ita dicens: *Testamentum confirmatum à Domino, que post quadringentos & triginta annos facta est lex, non infirmat ad evacuandam promissionem.* Ipse quoque in Exodo Moyses his congruens loquitur: *Habitatio autem filiorum Israel, qua habitaverunt in Ægypto, & in terra Chanaan, ipsi & patres eorum, anni quadringenti triginta.*

	LXXXVI.	XXIV.	VII.	LXXXVI.	
	LXXXVII.	XXV.	VIII.	LXXXVII.	
	LXXXVIII.	XXVI.	IX.	LXXXVIII.	
	LXXXIX.	XXVII.	X.	LXXXIX.	
<u>LXXX.</u>	LXXX.	XXVIII.	XI.	LXXX.	
	LXXXI.	XXIX.	XII.	LXXXI.	
	LXXXII.	XXX.	XIII.	LXXXII.	
	LXXXIII.	XXXI.	XIV.	LXXXIII.	
	LXXXIV.	XXXII.	XV.	LXXXIV.	
	LXXXV.	XXXIII.	XVI.	LXXXV.	DECIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	LXXXVI.	XXXIV.	XVII.	LXXXVI.	
	LXXXVII.	XXXV.	XVIII.	LXXXVII.	
	LXXXVIII.	XXXVI.	XIX.	LXXXVIII.	ABRAHAM ex ancilla Agar genuit Ismaelem: à quo Ismaelitarum gens, qui postea Agareni, deinde Sarraceni dicti.
	LXXXIX.	XXXVII.	XX.	LXXXIX.	
<u>XC.</u>	XC.	XXXVIII.	XXI.	XC.	
		ARIUS.			Assyriorum quartus ARIUS ann. <u>XXX.</u>
	XCI.	I.	XXII.	XCI.	

HEBR. ASSYR. SICYON. ÆGYPT.

XCH.	II.	XXIII.	XCH.	
XCH.	III.	XXIV.	XCH.	
XCIV.	IV.	XXV.	XCIV.	
XCV.	V.	XXVI.	XCV.	VICESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
XCVI.	VI.	XXVII.	XCVI.	
XCVII.	VII.	XXVIII.	XCVII.	
XCVIII.	VIII.	XXIX.	XCVIII.	
XCIX.	IX.	XXX.	XCIX.	Sodoma & Gomorra succensæ.
C.	X.	XXXI.	C.	

Abraham, quum centenarius esset, genuit ex libera filium Isaac : cui supervixit alios annos LXXXV. Primo omnium Prophetarum Abrahamæ verbum Dei quum in figura apparuisset humana, vocationem gentium pollicetur, quam in nostrum tempus sermo Christi deduxit ad finem pereuangelicam in omnes gentes prædicationem.

ISAA C
FIL. ABRA-
HAM.

I.	XI.	XXXII.	CI.	INITIUM QUADRAGESIMI SECUNDI JOBELEI SECUNDUM JUDÆOS.
II.	XII.	XXXIII.	CII.	
III.	XIII.	XXXIV.	CIII.	
IV.	XIV.	XXXV.	CIV.	
V.	XV.	XXXVI.	CV.	TRICESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
VI.	XVI.	XXXVII.	CVI.	
VII.	XVII.	XXXVIII.	CVII.	
VIII.	XVIII.	XXXIX.	CVIII.	
IX.	XIX.	XL.	CIX.	
X.	XX.	XLI.	CX.	CENTESIMUS DECIMUS ANNUS ABRAHÆ.
XI.	XXI.	XLII.	CXI.	
XII.	XXII.	XLIII.	CXII.	
XIII.	XXIII.	XLIV.	CXIII.	
XIV.	XXIV.	XLV.	CXIV.	
XV.	XXV.	XLVI.	XV.	QUADRAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
XVI.	XXVI.	XLVII.	CXVI.	
XVII.	XXVII.	XLVIII.	CXVII.	
XVIII.	XXVIII.	XLIX.	CXVIII.	
XIX.	XXIX.	I.	CXIX.	

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ÆGYPT.	
<u>CXX.</u>	XX.	XXX.	LI.	CXX.	CENTESIMUS VICESIMUS ANNUS ABRAHÆ.
		ARALI-			Assyriorum quintus ARALIUS
		US.			ann. XL.
	XXI.	I.	LII.	CXXI.	
			AEGY-		Sicyoniis sextus AEGYDRUS
			DRUS.		ann. XXXIV.
	XXII.	II.	I.	CXXII.	
	XXIII.	III.	II.	CXXIII.	
	XXIV.	IV.	III.	CXXIV.	
	XXV.	V.	IV.	CXXV.	QUINQUAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	XXVI.	VI.	V.	CXXVI.	
	XXVII.	VII.	VI.	CXXVII.	
	XXVIII.	VIII.	VII.	CXXVIII.	In Creta regnavit primus CRES indi-
	XXIX.	IX.	VIII.	CXXIX.	gena. Alii vero superscriptum tempus
					vindicant.
<u>CXXV.</u>	XXX.	X.	IX.	CXXX.	CENTESIMUS TRICESIMUS ANNUS ABRAHÆ.
	XXXI.	XI.	X.	CXXXI.	
	XXXII.	XII.	XI.	CXXXII.	
	XXXIII.	XIII.	XII.	CXXXIII.	
	XXXIV.	XIV.	XIII.	CXXXIV.	
	XXXV.	XV.	XIV.	CXXXV.	SEXAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	XXXVI.	XVI.	XV.	CXXXVI.	
	XXXVII.	XVII.	XVI.	CXXXVII.	
	XXXVIII.	XVIII.	XVII.	CXXXVIII.	
	XXXIX.	XIX.	XVIII.	CXXXIX.	
<u>CLX.</u>	XL.	XX.	XIX.	CXL.	CENTESIMUS QUADRAGESIMUS ANNUS
					ABRAHÆ.
	XLI.	XXI.	XX.	CXLI.	
	XLII.	XXII.	XXI.	CXLII.	
	XLIII.	XXIII.	XXII.	CXLIII.	
	XLIV.	XXIV.	XXIII.	CXLIV.	
	XLV.	XXV.	XXIV.	CXLV.	SEPTUAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	XLVI.	XXVI.	XXV.	CXLVI.	
	XLVII.	XXVII.	XXVI.	CXLVII.	
	XLVIII.	XXVIII.	XXVII.	CXLVIII.	
	XLIX.	XXIX.	XXVIII.	CXLIX.	

CL.

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	EGYPT.
L.	XXX.	XXIX.	CL.
LI.	XXXI.	XXX.	CLI.
LII.	XXXII.	XXXI.	CLII.
LIII.	XXXIII.	XXXII.	CLIII.
LIV.	XXXIV.	XXXIII.	CLIV.
LV.	XXXV.	XXXIV.	CLV.
		THURIMACHUS.	
LVI.	XXXVI.	I.	CLVI.
LVII.	XXXVII.	II.	CLVII.
LVIII.	XXXVIII.	III.	CLVIII.
LIX.	XXXIX.	IV.	CLIX.
LX.	XL.	V.	CLX.

CENTESIMUS QUINQUAGESIMUS ANNUS ABRAHAM. TRINCIPIUM JOBELEI QUADRAGESIMI TERTII.

OCTUAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.

Apud Sicyonios septimus THURIMACHUS ann. XLV.

CLX.

Sexagenario Isaac nascuntur filii gemini: primus ESAU, qui & EDOM: à quo gens Idu-mæorum. Secundus JACOB, qui postea Israel, à quo Israclitæ, qui nunc Iudæi. Initium etiam regni Argivorum his temporibus.

Apud Hebræos JACOB filius Isaac, qui prænotatur, usque ad JOSEPH, ann. CLXXI.

Apud Assyrios sextus XERXES, qui & BALEUS, ann. XXX.

Apud Argos primus regnavit INACHUS ann. L.

Inachi filia Io, quam Ægyptii mutato nomine Isidem colunt. A patre Inacho Inachus fluvius apud Argos. A filia Ione Bosporus nuncupatur.

CLXX.

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	EGYPT.
IACOB.	XERXES		INACHUS.	
I.	I.	VI.	I.	CLXI.
II.	II.	VII.	II.	CLXII.
III.	III.	VIII.	III.	CLXIII.
IV.	IV.	IX.	IV.	CLXIV.
V.	V.	X.	V.	CLXV.
VI.	VI.	XI.	VI.	CLXVI.
VII.	VII.	XII.	VII.	CLXVII.
VIII.	VIII.	XIII.	VIII.	CLXVIII.
IX.	IX.	XIV.	IX.	CLXIX.
X.	X.	XV.	X.	CLXX.
XI.	XI.	XVI.	XI.	CLXXI.
XII.	XII.	XVII.	XII.	CLXXII.
XIII.	XIII.	XVIII.	XIII.	CLXXIII.

Castor Chronographus de Argivorum regno ita loquitur: Consequentur persequemur reges Argi ab Inacho, usque in Sthenclantum filium Crotopi: quorum inventum omne tempus anni CCC.LXXXIV.

NONAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.

CENTESIMUS SEPTUAGESIMUS ANNUS ABRAHE ET ISAAC SEPTUAGESIMUS.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ÆGYPT.	
	XIV.	XIV.	XIX.	XIV.	CLXXIV.	
	XV.	XV.	XX.	XV.	CLXXV.	CENTESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS, IN QUO MORITUR ABRAHAMANNORUM CLXXV.
	XVI.	XVI.	XXI.	XVI.	CLXXVI.	
	XVII.	XVII.	XXII.	XVII.	CLXXVII.	
	XVIII.	XVIII.	XXIII.	XVIII.	CLXXVIII.	
	XIX.	XIX.	XXIV.	XIX.	CLXXIX.	
CLXXX.	XX.	XX.	XXV.	XX.	CLXXX.	OCTAGESIMUS ANNUS ISAAC.
	XXI.	XXI.	XXVI.	XXI.	CLXXXI.	
	XXII.	XXII.	XXVII.	XXII.	CLXXXII.	Apis in Ægypto primus Deus putatur, quem quidam Ser- rapim vocant.
	XXIII.	XXIII.	XXVIII.	XXIII.	CLXXXIII.	
	XXIV.	XXIV.	XXIX.	XXIV.	CLXXXIV.	
	XXV.	XXV.	XXX.	XXV.	CLXXXV.	CENTESIMUS DECIMUS ANNUS REPRO- MISSIONIS.
	XXVI.	XXVI.	XXXI.	XXVI.	CLXXXVI.	
	XXVII.	XXVII.	XXXII.	XXVII.	CLXXXVII.	
	XXVIII.	XXVIII.	XXXIII.	XXVIII.	CLXXXVIII.	
	XXIX.	XXIX.	XXXIV.	XXIX.	CLXXXIX.	
CXC.	XXX.	XXX.	XXXV.	XXX.	CXC.	NONAGESIMUS ANNUS ISAAC.
		ARMA- MITRES.			PASTO- RES.	Apud Assyrios septimus AR- MAMITRES ann. XXXVIII.

Ægypti septima decima Dynastia. Apud Ægyptios per septimam decimam Dynastiam regnaverunt PASTORES annis centum tribus. Reges Ægyptiorum Pastores conjicimus nuncupatos propter Joseph & fratres ejus, qui in principio pastores descendisse in Ægyptum comprobantur.

	XXXI.	XXXI.	XXXVI.	XXXI.	I.	
	XXXII.	XXXII.	XXXVII.	XXXII.	II.	
	XXXIII.	XXXIII.	XXXVIII.	XXXIII.	III.	
	XXXIV.	XXXIV.	XXXIX.	XXXIV.	IV.	
	XXXV.	XXXV.	XL.	XXXV.	V.	CENTESIMUS VICESIMUS ANNUS RE- PROMISSIONIS
	XXXVI.	XXXVI.	XLI.	XXXVI.	VI.	
	XXXVII.	XXXVII.	XLII.	XXXVII.	VII.	
	XXXVIII.	XXXVIII.	XLIII.	XXXVIII.	VIII.	
	XXXIX.	XXXIX.	XLIV.	XXXIX.	IX.	
C.	XL.	XL.	XLV.	XL.	X.	CENTESIMUS ANNUS ISAAC.

HEBR. ASSYR. SICYON. ARGIV. ÆGYPT.

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ÆGYPT.	
		LEUCIP- PUS.			Sicyoniorum octavus LEUCIPPUS ann. <u>LIII</u> .
XLI.	XI.	I.	XLI.	XI.	PRINCIPIUM JOBELEI QUADRAGESIMI QUARTI JUXTA JUDÆORUM TRADITIONEM.
XLII.	XII.	II.	XLII.	XII.	
XLIII.	XIII.	III.	XLIII.	XIII.	
XLIV.	XIV.	IV.	XLIV.	XIV.	
XLV.	XV.	V.	XLV.	XV.	CENTESIMUS TRIGESIMUS AN- NUS REPROMISSIONIS.
XLVI.	XVI.	VI.	XLVI.	XVI.	
XLVII.	XVII.	VII.	XLVII.	XVII.	
XLVIII.	XVIII.	VIII.	XLVIII.	XVIII.	
XLIX.	XIX.	IX.	XLIX.	XIX.	
<u>ccx.</u> L.	XX.	X.	L.	XX.	Apud Argos secundus PHORONEVS ann. <u>LX</u> .
			PHORONEUS.		

Phoroneus Inachi filius & Niobæ primus leges judiciciaque constituit. Quidam hujus filiam Nioben arbitrantur.

LI. | XXI. | XI. | I. | XXI.

Horum temporum quasi valde antiquorum Plato in Timæo ita meminit: *Aliquando volens eos provocare in sermones de temporibus antiquis, quæ cuique civitati apud veteres accidissent: de Phoroneo, qui primus hoc nomine appellatus, de Niobe, & his, qui post diluvium fuerunt.*

LII.	XXII.	XII.	II.	XXII.	Niobæ omnium primæ mulieri, ut Græci perhibent, mixtus est Jupiter: de qua nascitur Apis, quem Serapim vocant.
LIII.	XXIII.	XIII.	III.	XXIII.	
LIV.	XXIV.	XIV.	IV.	XXIV.	
LV.	XXV.	XV.	V.	XXV.	CENTESIMUS QUADRAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
LVI.	XXVI.	XVI.	VI.	XXVI.	
LVII.	XXVII.	XVII.	VII.	XXVII.	
LVIII.	XXVIII.	XVIII.	VIII.	XXVIII.	
LIX.	XXIX.	XIX.	IX.	XXIX.	
<u>ccxx.</u> LX.	XXX.	XX.	X.	XXX.	CENTESIMUS VICESIMUS AN- NUS ISAAC.
LXI.	XXXI.	XXI.	XI.	XXXI.	
LXII.	XXXII.	XXII.	XII.	XXXII.	
LXIII.	XXXIII.	XXIII.	XIII.	XXXIII.	
LXIV.	XXXIV.	XXIV.	XIV.	XXXIV.	
LXV.	XXXV.	XXV.	XV.	XXXV.	CENTESIMUS QUINQUAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ÆGYPT.	
LXVI.	XXXVI.	XXVI.	XVI.	XXXVI.	Theſſalus Græci filius regnavit in Theſſalia.
LXVII.	XXXVII.	XXVII.	XVII.	XXXVII.	
LXVIII.	XXXVIII.	XXVIII.	XVIII.	XXXVIII.	
	BEL O- CHUS.				Apud Aſſyrios octavus BE- LOCHUS ann. <u>XXXV</u> .
LXIX.	I.	XXIX.	XIX.	XXXIX.	Telchines & Caryatæ adverſam Phoroneum & Parrhaſios inſtituunt bellum.
<u>CCXXX.</u> LXX.	II.	XXX.	XX.	XL.	CENTESIMUS TRICESIMUS ANNUS ISAAC.
LXXI.	III.	XXXI.	XXI.	XLI.	
LXXII.	IV.	XXXII.	XXII.	XLII.	Jacob Meſopotamiam venit, & ſervit apud Laban ann. <u>VII</u> .
LXXIII.	V.	XXXIII.	XXIII.	XLIII.	
LXXIV.	VI.	XXXIV.	XXIV.	XLIV.	
LXXV.	VII.	XXXV.	XXV.	XLV.	CENTESIMUS SEXAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
LXXVI.	VIII.	XXXVI.	XXVI.	XLVI.	

Ogyges in Attica Eleuſinam condidit, qui antiquitus vocabatur Aëta, & alias plurimas civitates : cujus temporibus apud lacum Trionidem virgo apparuit, quam Græci Minervam nuncuparunt.

LXXVII.	IX.	XXXVII.	XXVII.	XLVII.	
LXXVIII.	X.	XXXVIII.	XXVIII.	XLVIII.	Jacob Liam & Rachel in Meſopotamia duxit uxores.
LXXIX.	XI.	XXXIX.	XXIX.	XLIX.	
<u>CCXL.</u> LXXX.	XII.	XL.	XXX.	L.	CENTESIMUS QUADRAGESI- MUS ANNUS ISAAC.
LXXXI.	XIII.	XLI.	XXXI.	LI.	
LXXXII.	XIV.	XLII.	XXXII.	LII.	
LXXXIII.	XV.	XLIII.	XXXIII.	LIII.	
LXXXIV.	XVI.	XLIV.	XXXIV.	LIV.	CENTESIMUS SEPTUAGESI- MUS ANNUS REPROMISSIONIS.
LXXXV.	XVII.	XLV.	XXXV.	LV.	Ruben natus. Simeon natus.
LXXXVI.	XVIII.	XLVI.	XXXVI.	LVI.	Jacob genuit Levi.
LXXXVII.	XIX.	XLVII.	XXXVII.	LVII.	
LXXXVIII.	XX.	XLVIII.	XXXVIII.	LVIII.	Iudas natus, à quo Iudæi ap- pellati.
LXXXIX.	XXI.	XLIX.	XXXIX.	LIX.	
<u>CCCL.</u> XC.	XXII.	L.	XL.	LX.	
XCI.	XXIII.	LI.	XLI.	LXI.	CENTESIMUS QUINQUAGESI- MUS ANNUS ISAAC.
XCH.	XXIV.	LII.	XLII.	LXII.	INITIUM QUADRAGESIMI QUINTI JOBELEI.
XCH.	XXV.	LIII.	XLIII.	LXIII.	Jacob generat Ioseph.

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ÆGYPT.
		MESA- PUS.		Apud Sicyonios nonus ME- SAPUS ann. <u>XLVII.</u>
XCIV.	XXVI.	I.	XLIV.	LXIV.
XCV.	XXVII.	II.	XLV.	LXV.
XCVI.	XXVIII.	III.	XLVI.	LXVI.
XCVII.	XXIX.	IV.	XLVII.	LXVII.
XCVIII.	XXX.	V.	XLVIII.	LXVIII.
XCIX.	XXXI.	VI.	XLIX.	LXIX.
<u>CCLX.</u> C.	XXXII.	VII.	L.	LXX.
CI.	XXXIII.	VIII.	LI.	LXXI.
CII.	XXXIV.	IX.	LII.	LXXII.
CIII.	XXXV.	X.	LIII.	LXXIII.
	BALEVS.			Apud Assyrios nonus BALE- US ann. <u>LII.</u>
CIV.	I.	XI.	LIV.	LXXIV.
CV.	II.	XII.	LV.	LXXV.
CVI.	III.	XIII.	LVI.	LXXVI.
CVII.	IV.	XIV.	LVII.	LXXVII.
CVIII.	V.	XV.	LVIII.	LXXVIII.
CIX.	VI.	XVI.	LIX.	LXXIX.
<u>CCLXX.</u> CX.	VII.	XVII.	LX.	LXXX.
			APIS.	Apud Argivos tertius APIS ann. <u>XXXV.</u> Hunc ajunt esse Serapim. Siquidem quum fratrem Aegialeum regem præfecisset Achaia, ipse cum populo ad Ægyptum navigavit.
CXI.	VIII.	XVIII.	I.	LXXXI.
CXII.	IX.	XIX.	II.	LXXXII.
CXIII.	X.	XX.	III.	LXXXIII.
CXIV.	XI.	XXI.	IV.	LXXXIV.
CXV.	XII.	XXII.	V.	LXXXV.
CXVI.	XIII.	XXIII.	VI.	LXXXVI.
CXVII.	XIV.	XXIV.	VII.	LXXXVII.
CXVIII.	XV.	XXV.	VIII.	LXXXVIII.
CXIX.	XVI.	XXVI.	IX.	LXXXIX.
<u>CCLXXX.</u> CXX.	XVII.	XXVII.	X.	XC.
CXXI.	XVIII.	XXVIII.	XI.	XCI.

Centum octaginta annorum Isaac moritur relinquens filium Jacob annorum CXX.

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ÆGYPT.	
IOSEPH.					IOSEPH ex Hebræis dux
I.	XIX.	XXIX.	XII.	XCII.	Ægypti ann. <u>LXXX.</u> tricesimo ætatis suæ anno.
II.	XX.	XXX.	XIII.	XCIII.	
III.	XXI.	XXXI.	XIV.	XCIV.	
IV.	XXII.	XXXII.	XV.	XCV.	DUCENTESIMUS DECIMUS AN-
V.	XXIII.	XXXIII.	XVI.	XCVI.	NUS REPROMISSIONIS.
VI.	XXIV.	XXXIV.	XVII.	XCVII.	
VII.	XXV.	XXXV.	XVIII.	XCVIII.	
VIII.	XXVI.	XXXVI.	XIX.	XCIX.	
<u>CCXC.</u> IX.	XXVII.	XXXVII.	XX.	C.	CENTESIMUS TRICESIMUS
X.	XXVIII.	XXXVIII.	XXI.	CI.	ANNUS JACOB.

Hoc anno, qui secundus famis fuit, introivit Ægyptum cum filiis suis Iacob : qui cum interrogaretur à Pharaone, quotum annum ageret, respondit se esse annorum centum triginta.

XI.	XXIX.	XXXIX.	XXII.	CII.	
XII.	XXX.	XL.	XXIII.	CIII.	
XIII.	XXXI.	XLI.	XXIV.	I.	AMOSIS. Apud Ægyptios per <u>XVIII.</u>
XIV.	XXXII.	XLII.	XXV.	II.	Diopolitanorum Dynastiam
XV.	XXXIII.	XLIII.	XXVI.	III.	primus AMOSIS ann. <u>XXV.</u>
XVI.	XXXIV.	XLIV.	XXVII.	IV.	DUCENTESIMUS VICESIMUS
XVII.	XXXV.	XLV.	XXVIII.	V.	ANNUS REPROMISSIONIS.
XVIII.	XXXVI.	XLVI.	XXIX.	VI.	
<u>CCC.</u> XIX.	XXXVII.	XLVII.	XXX.	VII.	CENTESIMUS QUADRAGESI-

Sparta condita est à Sparto filio Phoronei.

		ERATVS			
XX.	XXXVIII.	I.	XXXI.	VIII.	QUINQUAGESIMUS ANNUS JO-
XXI.	XXXIX.	II.	XXXII.	IX.	SEPH. INITIUM QUADRA-
XXII.	XL.	III.	XXXIII.	X.	GESIMI SEXTI JOBELEI.
XXIII.	XLI.	IV.	XXXIV.	XI.	
XXIV.	XLII.	V.	XXXV.	XII.	DUCENTESIMUS TRICESIMUS
			ARGVS.		ANNUS REPROMISSIONIS.
XXV.	XLIII.	VI.	XXXVI.	XIII.	Apud Argivos quartus AR-
XXVI.	XLIV.	VII.	XXXVII.	XIV.	GVS ann. <u>LXX.</u>

Iacob centesimo quadragesimo septimo ætatis suæ anno diem obiit prophetans de Christo, & de vocatione gentium.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ÆGYPT.
	XXVII.	XLV.	VIII.	III.	XV.
	XXVIII.	XLVI.	IX.	IV.	XVI.
<u>CCCX.</u>	XXIX.	XLVII.	X.	V.	XVII.
	XXX.	XLVIII.	XI.	VI.	XVIII.
	XXXI.	XLIX.	XII.	VII.	XIX.
	XXXII.	L.	XIII.	VIII.	XX.
	XXXIII.	LI.	XIV.	IX.	XXI.
	XXXIV.	LII.	XV.	X.	XXII.
		ALTA- DAS.			DUCENTESIMUS QUADRAGESIMUS AN- NUS REPROMISSIONIS. Assyriorum decimus ALTA- DAS ann. <u>XXXII.</u>
	XXXV.	I.	XVI.	XI.	XXIII.
	XXXVI.	II.	XVII.	XII.	XXIV.
	XXXVII.	III.	XVIII.	XIII.	XXV.
					C H E- BRON. Ægypti secundus CHE- BRON am. <u>XIII.</u>
	XXXVIII.	IV.	XIX.	XIV.	I.
<u>CCCXX.</u>	XXXIX.	V.	XX.	XV.	II.
	XL.	VI.	XXI.	XVI.	III.
	XLI.	VII.	XXII.	XVII.	IV.
	XLII.	VIII.	XXIII.	XVIII.	V.
	XLIII.	IX.	XXIV.	XIX.	VI.
	XLIV.	X.	XXV.	XX.	VII.
	XLV.	XI.	XXVI.	XXI.	VIII.
	XLVI.	XII.	XXVII.	XXII.	IX.
	XLVII.	XIII.	XXVIII.	XXIII.	X.
	XLVIII.	XIV.	XXIX.	XXIV.	XI.
<u>CCCXXX.</u>	XLIX.	XV.	XXX.	XXV.	XII.
	L.	XVI.	XXXI.	XXVI.	XIII.
					AMENO- PHES. Ægyptiorum tertius AME- NOPHES ann. <u>XXI.</u>

His temporibus secundum quorundam opinionem Prometheus fuit, à quo homines factos commemorant: & re vera, quum sapiens esset, feritatem eorum & nimiam imperitiam ad humanitatem & scientiam transfigurabat.

LI. XVII. XXXII. XXVII. L.

EUSEBII PAMPHILI

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ÆGYPT.
	LII.	XVIII.	XXXIII.	XXVIII.	II.
	LIII.	XIX.	XXXIV.	XXIX.	III.
	LIV.	XX.	XXXV.	XXX.	IV.
	LV.	XXI.	XXXVI.	XXXI.	V.
	LVI.	XXII.	XXXVII.	XXXII.	VI.
	LVII.	XXIII.	XXXVIII.	XXXIII.	VII.
	LVIII.	XXIV.	XXXIX.	XXXIV.	VIII.
<u>CCXXI.</u>	LIX.	XXV.	XL.	XXXV.	IX.
	LX.	XXVI.	XLI.	XXXVI.	X.
	LXI.	XXVII.	XLII.	XXXVII.	XI.
	LXII.	XXVIII.	XLIII.	XXXVIII.	XII.
	LXIII.	XXIX.	XLIV.	XXXIX.	XIII.
	LXIV.	XXX.	XLV.	XL.	XIV.
	LXV.	XXXI.	XLVI.	XLI.	XV.
			PLEU- NÆUS.		Sicyoniorum undecimus PLEMNÆUS ann. <u>XLVIII.</u>
	LXVI.	XXXII.	I.	XLII.	XVI.
		MAMI- TUS.			Affyrriorum undecimus MA- MITUS ann. <u>XXX.</u>
	LXVII.	I.	II.	XLIII.	XVII.
	LXVIII.	II.	III.	XLIV.	XVIII.
<u>CCCL.</u>	LXIX.	III.	IV.	XLV.	XIX.
	LXX.	IV.	V.	XLVI.	XX.
	LXXI.	V.	VI.	XLVII.	XXI.
					MEPHRES.
	LXXII.	VI.	VII.	XLVIII.	I.
	LXXIII.	VII.	VIII.	XLIX.	II.
	LXXIV.	VIII.	IX.	L.	III.
	LXXV.	IX.	X.	LI.	IV.
	LXXVI.	X.	XI.	LII.	V.
	LXXVII.	XI.	XII.	LIII.	VI.
	LXXVIII.	XII.	XIII.	LIV.	VII.
<u>CCCLX.</u>	LXXIX.	XIII.	XIV.	LV.	VIII.
					DUCENTESIMUS QUINQUAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
					NONAGESIMUS ANNUS JOSEPH.
					DUCENTESIMUS SEPTUAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
					Ægyptiorum quartus ME- PHRES ann. <u>XII.</u>
					DUCENTESIMUS OCTOGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ÆGYPT.
LXXX.	XIV.	XV.	LVI.	IX.

Centum decem annorum Ioseph moritur: post cuius interitum Hebræi Ægyptiis servierunt annis CXLIV. Fiunt autem omnes anni, quos Hebræi in Ægypto fecerunt, CCXV. qui ab eo tempore computantur, quo Iacob cum filiis suis descendit in Ægyptum.

I.	XV.	XVI.	LVII.	X.	HEBRÆORUM SERVITUS IN ÆGYPTO ANNI <u>CXLIV.</u>
II.	XVI.	XVII.	LVIII.	XI.	
III.	XVII.	XVIII.	LIX.	XII.	
				M I S- P H A R- M U T O S I S.	Ægyptiorum quintus MIS- PHARMUTOSIS ann. <u>XXVL.</u>
IV.	XVIII.	XIX.	LX.	I.	DUCENTESIMUS NONAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
V.	XIX.	XX.	LXI.	II.	
VI.	XX.	XXI.	LXII.	III.	
VII.	XXI.	XXII.	LXIII.	IV.	
VIII.	XXII.	XXIII.	LXIV.	V.	
<u>CCCLXX.</u> IX.	XXIII.	XXIV.	LXV.	VI.	
X.	XXIV.	XXV.	LXVI.	VII.	
XI.	XXV.	XXVI.	LXVII.	VIII.	
XII.	XXVI.	XXVII.	LXVIII.	IX.	
XIII.	XXVII.	XXVIII.	LXIX.	X.	
XIV.	XXVIII.	XXIX.	LXX.	XI.	TRECENTESIMUS ANNUS REPRO- MISSIONIS. Argis quintus CRIASUS annis <u>LIV.</u> In Argis prima sacerdotio functæ est CALLITHYJA Piranthi filia.
XV.	XXIX.	XXX.	C R I A - S U S. I.	XII.	
XVI.	XXX.	XXXI.	II.	XIII.	
	M A N - C H A L E U S				Assyriorum duodecimus MANCHALEVS ann. <u>XXX.</u>
XVII.	I.	XXXII.	III.	XIV.	
XVIII.	II.	XXXIII.	IV.	XV.	

Atlas frater Promethei præcipuus astrologus fuit: qui ob eruditionem disciplinæ etiam cælum sustinere dictus est. Euripides autem montem esse altissimum affirmat, qui & Atlas vocetur.

<u>CCCLXXX.</u> XIX.	III.	XXXIV.	V.	XVI.
XX.	IV.	XXXV.	VI.	XVII.
XXI.	V.	XXXVI.	VII.	XVIII.
XXII.	VI.	XXXVII.	VIII.	XIX.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ÆGYPT.	
	XXIII.	VII.	XXXVIII.	IX.	XX.	
	XXIV.	VIII.	XXXIX.	X.	XXI.	TRECENTESIMUS DECIMUS ANNUS REPRMISSIONIS.
	XXV.	IX.	XL.	XI.	XXII.	
	XXVI.	X.	XLI.	XII.	XXIII.	
	XXVII.	XI.	XLII.	XIII.	XXIV.	
	XXVIII.	XII.	XLIII.	XIV.	XXV.	
<u>cccxc.</u>	XXIX.	XIII.	XLIV.	XV.	XXVI.	
						THO- MOSIS. Ægyptiorum sextus THO- MOSIS ann. $\overline{\text{IX}}$.
	XXX.	XIV.	XLV.	XVI.	I.	
	XXXI.	XV.	XLVI.	XVII.	II.	
	XXXII.	XVI.	XLVII.	XVIII.	III.	
	XXXIII.	XVII.	XLVIII.	XIX.	IV.	
			ORTHO- POLIS.			Sicyoniorum duodecimus ORTHOPOLIS ann. $\overline{\text{LXII}}$.
	XXXIV.	XVIII.	I.	XX.	V.	
	XXXV.	XIX.	II.	XXI.	VI.	TRECENTESIMUS VICESIMUS AN- NUS REPRMISSIONIS.
	XXXVI.	XX.	III.	XXII.	VII.	
	XXXVII.	XXI.	IV.	XXIII.	VIII.	
	XXXVIII.	XXII.	V.	XXIV.	IX.	

His regnantibus SYRUS fuisse perhibetur indigena, ex cuius vocabulo Syria nomen accepit.

						AMENO- PHIS. Ægyptiorum AMENOPHIS ann. $\overline{\text{XXXI}}$. Hic est Amenop- phis, quem quidam Mem- nonem putant lapidem lo- quentem.
<u>cccc.</u>	XXXIX.	XXIII.	VI.	XXV.	I.	
	XL.	XXIV.	VII.	XXVI.	II.	
	XLI.	XXV.	VIII.	XXVII.	III.	PRINCIPUM QUADRAGESIMI OCTAVI JOBELEI.
	XLII.	XXVI.	IX.	XXVIII.	IV.	Æthiopes ab Indo flumine confurgentes juxta Ægy- ptum confederunt.
	XLIII.	XXVII.	X.	XXIX.	V.	TRECENTESIMUS TRICESIMUS ANNUS REPRMISSIONIS.
	XLIV.	XXVIII.	XI.	XXX.	VI.	
	XLV.	XXIX.	XII.	XXXI.	VII.	
	XLVI.	XXX.	XIII.	XXXII.	VIII.	
		S P H E- R U S.				Assyriorum rex tertiusdecim- us SPHERUS ann. $\overline{\text{XX}}$.
	XLVII.	I.	XIV.	XXXIII.	IX.	

	HEBR.	ASSYR.	SICTON.	ARGIV.	ÆGYPT.	
	XLVIII.	II.	XV.	XXXIV.	X.	
<u>CCCCX.</u>	XLIX.	III.	XVI.	XXXV.	XI.	
	L.	IV.	XVII.	XXXVI.	XII.	
	LI.	V.	XVIII.	XXXVII.	XIII.	
	LII.	VI.	XIX.	XXXVIII.	XIV.	TRECENTESIMUS QUADRAGESIMUS ANNUS REPRMISSIONIS.
	LIII.	VII.	XX.	XXXIX.	XV.	
	LIV.	VIII.	XXI.	XL.	XVI.	
	LV.	IX.	XXII.	XLI.	XVII.	
	LVI.	X.	XXIII.	XLII.	XVIII.	
	LVII.	XI.	XXIV.	XLIII.	XIX.	
	LVIII.	XII.	XXV.	XLIV.	XX.	
<u>CCCCXX.</u>	LIX.	XIII.	XXVI.	XLV.	XXI.	
	LX.	XIV.	XXVII.	XLVI.	XXII.	
	LXI.	XV.	XXVIII.	XLVII.	XXIII.	
	LXII.	XVI.	XXIX.	XLVIII.	XXIV.	
	LXIII.	XVII.	XXX.	XLIX.	XXV.	
	LXIV.	XVIII.	XXXI.	L.	XXVI.	TRECENTESIMUS QUINQUAGESIMUS ANNUS REPRMISSIONIS.
	LXV.	XIX.	XXXII.	LI.	XXVII.	Hoc anno natus Moyfes. Am- ram genuit Moysem, quum effet annorum LXX.
	LXVI.	XX.	XXXIII.	LII.	XXVIII.	Assyriorum quartusdecimus MAMITUS ann. XXX.
		MAMI- TUS.				
	LXVII.	I.	XXXIV.	LIII.	XXIX.	
	LXVIII.	II.	XXXV.	LIV.	XXX.	Epidaurus civitas condita est.
				PHOR- BAS.		Argis sextus PHORBAS ann. XXXV.
<u>CCCCXXX.</u>	LXIX.	III.	XXXVI.	I.	XXXI.	
					HORUS.	Ægyptiorum octavus HO- RUS ann. XXXVIII.
	LXX.	IV.	XXXVII.	II.	I.	

Quidam scribunt Prometheus, & Epimetheum, & Atlantem fratrem Promethei, & Argum cuncta cernentem, & Io filiam Promethei his fuisse temporibus. Alii vero ætate Cecropis. Nonnulli ante Cecropem annis LX. five XC.

LXXI.	V.	XXXVIII.	III.	II.
LXXII.	VI.	XXXIX.	IV.	III.
LXXIII.	VII.	XL.	V.	IV.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ÆGYPT.	
	LXXIV.	VIII.	XLI.	VI.	V.	TRECENTESIMUS SEXAGESI- MUS ANNUS REPRONIS- SIONIS.
	LXXV.	IX.	XLII.	VII.	VI.	MOYSI DECIMUS.
	LXXVI.	X.	XLIII.	VIII.	VII.	
	LXXVII.	XI.	XLIV.	IX.	VIII.	Hoc tempore primus regna- vit in Thessalia H A E- MON.
	LXXVIII.	XII.	XLV.	X.	IX.	
<u>ccccxi.</u>	LXXIX.	XIII.	XLVI.	XI.	X.	Hoc tempore Phorbas Rho- dum obtinuit.
	LXXX.	XIV.	XLVII.	XII.	XI.	PRINCIPIUM XLVIII. JOBELEI.
	LXXXI.	XV.	XLVIII.	XIII.	XII.	Hercules primus fertur An- tæum luctæ vicissè certa- mine.
	LXXXII.	XVI.	XLIX.	XIV.	XIII.	
	LXXXIII.	XVII.	L.	XV.	XIV.	
	LXXXIV.	XVIII.	LI.	XVI.	XV.	TRECENTESIMUS SEPTUAGE- SIMUS ANNUS REPRONIS- SIONIS.
	LXXXV.	XIX.	LII.	XVII.	XVI.	VICESIMUS MOYSI.
	LXXXVI.	XX.	LIII.	XVIII.	XVII.	Trochilus primus fertur jun- xissè quadrigam.
	LXXXVII.	XXI.	LIV.	XIX.	XVIII.	
	LXXXVIII.	XXII.	LV.	XX.	XIX.	Hoc tempore Xanthus Trio- pa Lesbou condidit.
<u>ccccl.</u>	LXXXIX.	XXIII.	LVI.	XXI.	XX.	
	XC.	XXIV.	LVII.	XXII.	XXI.	Hoc tempore CYDON re- gnat in Creta.
	XCI.	XXV.	LVIII.	XXIII.	XXII.	PRINCIPIUM XLIX. JOBELEI.
	XCII.	XXVI.	LIX.	XXIV.	XXIII.	
	XCIII.	XXVII.	LX.	XXV.	XXIV.	
	XCIV.	XXVIII.	LXI.	XXVI.	XXV.	TRECENTESIMUS OCTAGESI- MUS ANNUS REPRONIS- SIONIS.
	XCV.	XXIX.	LXII.	XXVII.	XXVI.	TRICESIMUS MOYSI.
	XCVI.	XXX.	LXIII.	XXVIII.	XXVII.	
		SPARE- TUS.	MARA- THUS.			Assyriorum quintusdecimus SPARETUS ann. XL. Sicyoniorum tertiusdecimus MARATHUS ann. XXX.
	XCVII.	I.	I.	XXIX.	XXVIII.	
	XCVIII.	II.	II.	XXX.	XXIX.	
<u>cccclx.</u>	XCIX.	III.	III.	XXXI.	XXX.	

Tricesimo quinto anno Moyfi Cecrops regnabat in Attica: à quo, usque ad Trojæ captivi-
tatem, fiunt anni ccccxxv. His temporibus in Acta, quæ nunc Attica nuncupatur, pri-
mus regnavit CECROPS, qui & DIPHYES, ann. L.

ATHENIENSIVM REGNI PRINCIPIVM.

A Cecrope, usque ad primam Olympiadem, numerantur Reges xvi. Principes vero, quos
mors tantum finiebat, xii. sub quibus apud Græcos multa mira narrantur.

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	ÆGYPT.
				CECROPS DIPHYES.	Athenienſium primus rex CECROPS ann. L.

Cecrope regnante primum in arce oliva orta eſt: & ex Minervæ nomine, quæ Græce ATHE-
NA dicitur, Athenæ nuncupatæ. Dicebatur autem DIPHYES, five ob longitudinem
corporis, five idcirco, quod, quum eſſet Ægyptius, utramque linguam ſciebat.

C.	IV.	IV.	XXXII.	I.	XXXI.	
CI.	V.	V.	XXXIII.	II.	XXXII.	Primus Cecrops bovem immolans Iovem ap- pellavit: & Cecropia regio ab eo nuncupa- ta eſt.
CII.	VI.	VI.	XXXIV.	III.	XXXIII.	
CIII.	VII.	VII.	XXXV.	IV.	XXXIV.	
			TRIO- PAS.			Argivorum ſeptimus TRIOPAS ann. XLVU TRECENſIMUS NONAGEſI- MUS ANNUS RETROMIſſIO- NIS. MOYſI QUADRAGESIMUS.
CIV.	VIII.	VIII.	I.	V.	XXXV.	
CV.	IX.	IX.	II.	VI.	XXXVI.	Moyſes Ægyptum de- relinquens in eremo philofophatur.
CVI.	X.	X.	III.	VII.	XXXVII.	
CVII.	XI.	XI.	IV.	VIII.	XXXVIII.	
						ACEN- CERES. Ægyptiorum nonus A- CENCERES an. XII.
CVIII.	XII.	XII.	V.	IX.	I.	
CCCCIIX. CIX.	XIII.	XIII.	VI.	X.	II.	
CX.	XIV.	XIV.	VII.	XI.	III.	

Curetes & Corybantes Cnoſſon condiderunt, qui modulatam & inter ſe concinentem in ar-
mis ſaltationem repperere.

CXI.	XV.	XV.	VIII.	XII.	IV.	Chaldæi contra Phœ- nices dimicant.
CXII.	XVI.	XVI.	IX.	XIII.	V.	Muficus Euctæi & Nymphæ filius agno- ſcitur.
CXIII.	XVII.	XVII.	X.	XIV.	VI.	QUADRINGENſIMUS ANNUS REPROMIſſIONIS. QUINQUAGIſIMUS MOYſI.
CXIV.	XVIII.	XVIII.	XI.	XV.	VII.	Deucalion apud eos re- gnare orſus, qui circa Parnallum moraban- tur.
CXV.	XIX.	XIX.	XII.	XVI.	VIII.	
CXVI.	XX.	XX.	XIII.	XVII.	IX.	
CXVII.	XXI.	XXI.	XIV.	XVIII.	X.	Deorum iudicium Ne- ptuni & Minervæ de contentione regionis apud Cecropem fuiſ- ſe conſingitur.
CXVIII.	XXII.	XXII.	XV.	XIX.	XI.	
CCCCLXXX. CXIX.	XXIII.	XXIII.	XVI.	XX.	XII.	ACHO- RIS. Ægyptiorum ACHO- RIS ann. VII.
CXX.	XXIV.	XXIV.	XVII.	XXI.	I.	

Io Iafi filix Iupiter mixtus eſt: qua in bovem, ut dicitur, verſa, Boſporus appellatus eſt: &
ſecundum nonnullos in Ægyptum profecta Iſis nuncupata, quæ nupta poſtea Telegono
Epaphum genuit.

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	EGYPT.
CXXI.	XXV.	XXV.	XVIII.	XXII.	II.
CXXII.	XXVI.	XXVI.	XIX.	XXIII.	III.
CXXIII.	XXVII.	XXVII.	XX.	XXIV.	IV.
CXXIV.	XXVIII.	XXVIII.	XXI.	XXV.	V.
CXXV.	XXIX.	XXIX.	XXII.	XXVI.	VI.

QUADRINGENTESIMUS DECIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
SEXAGESIMUS MOYSI.

Cecrops in Eubœa Athenas, quas & Diadas, condidit : quam urbem Euboici Orchomenon appellaverunt.

CXXVI.	XXX.	XXX.	XXIII.	XXVII.	VII.
		MARATHUS.			CENCHRES.
CXXVII.	XXXI.	I.	XXIV.	XXVIII.	I.
CXXVIII.	XXXII.	II.	XXV.	XXIX.	II.
<u>CCCCXC.</u> CXXIX.	XXXIII.	III.	XXVI.	XXX.	III.
CXXX.	XXXIV.	IV.	XXVII.	XXXI.	IV.
CXXXI.	XXXV.	V.	XXVIII.	XXXII.	V.
CXXXII.	XXXVI.	VI.	XXIX.	XXXIII.	VI.
CXXXIII.	XXXVII.	VII.	XXX.	XXXIV.	VII.
CXXXIV.	XXXVIII.	VIII.	XXXI.	XXXV.	VIII.
CXXXV.	XXXIX.	IX.	XXXII.	XXXVI.	IX.
CXXXVI.	XL.	X.	XXXIII.	XXXVII.	X.

Sicyoniorum quartus decimus MARATHUS ann. \overline{XX} .
Ægyptiorum CENCHRES ann. \overline{XVIII} .

Diluvium, quod sub Deucalione in Thesalia, & incendium, quod sub Phaëthonte factum est in Æthiopia : & multa pestilentia locales, ut Plato memorat, fuerunt.

QUADRINGENTESIMUS VICESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
SEPTUAGESIMUS MOYSI.

A Deucalionis Hellene, & Pyrrhæ hi, qui prius Græci, Hellenes nuncupati sunt, & Acta Attica vocata. Corinthus condita est, quæ prius Ephyra vocabatur.

Apollinis Delii templum ab Eryfichthone filio Cecropis fabricatum est.

	ASTACADIS.				
CXXXVII.	I.	XI.	XXXIV.	XXXVIII.	XI.

Assyriorum sextus decimus ASTACADIS ann. \overline{XL} .

Hercules cognomento Defanaus in Phœnice clarus habetur. Unde & ad nostram usque memoriam à Cappadocibus, & Eliensibus Defanaus adhuc dicitur.

CXXXVIII.	II.	XII.	XXXV.	XXXIX.	XII.
CXXXIX.	III.	XIII.	XXXVI.	XL.	XIII.
CXL.	IV.	XIV.	XXXVII.	XLI.	XIV.
LXLI.	V.	XV.	XXXVIII.	XLII.	XV.
CXLII.	VI.	XVI.	XXXIX.	XLIII.	XVI.
XLIII.	VII.	XVII.	XL.	XLIV.	XVII.

Hoc tempore Areopagus nomen iudicii constitutus.
PRINCIPIUM QUINQUAGESIMI JOBELEI.

Moyfes in Sina monte divino fruitur aspectu.

HEBR.

HEBR. ASSTR. SICYON. ARGIV. ATHEN. ÆGYPT.
 CXLIV. VIII. XVIII. XLI. XLV. XVIII.

QUADRINGENTESIMUS TRICESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.

Vitis inventa à Dionysio sed non Semelæ filio.

Moyſes octageſimum agens annū & dux itineris ex Ægypto Hebræorum gentis efficitur, legem eis in creta tradens per annos XL.

MOYSES
 DUX HE-
 BRÆORUM

I.	IX.	XIX.	XLII.	XLVI.	I.
II.	X.	XX.	XLIII.	XLVII.	II.

ACHER- Ægyptiorū ACHER-
 RES. RES ann. VIII.

Ab hoc loco, usque ad Salomonem & ædificationem Templi, numerantur anni CCCCLXXX.

Primus apud Hebræos Pontifex constitutus est Aaron frater Moyſi.

ECHY-
 REUS.

III.	XI.	I.	XLIV.	XLVIII.	III.
IV.	XII.	II.	XLV.	XLIX.	IV.
V.	XIII.	III.	XLVI.	L.	V.

Sicyoniorum quintusdecimus ECHYREUS ann. LV.

CROTO- CRANA-
 PUS. US.

Argis octavus CROTOPVS ann. XXI.

Cranaus indigna : ex cujus filiæ Atthidis nomine vocata Attica.

Atheniensium secundus CRANAUS ann. IX.

VI.	XIV.	IV.	I.	I.	VI.
VII.	XV.	V.	II.	II.	VII.
VIII.	XVI.	VI.	III.	III.	VIII.

In Ægypto regnavit Telegonus OrisPastoris filius septimus ab Inacho.

Hoc tempore in Creta regnavit Apteras, qui & urbem condidit.

CHE R- Ægyptiorum CHER-
 RES. RES ann. XV.

IX.	XVII.	VII.	IV.	IV.	I.
X.	XVIII.	VIII.	V.	V.	II.
XI.	XIX.	IX.	VI.	VI.	III.
XII.	XX.	X.	VII.	VII.	IV.
XIII.	XXI.	XI.	VIII.	VIII.	V.
XIV.	XXII.	XII.	IX.	IX.	VI.

AMPHI-
 CTYON.

Atheniensium tertius AMPHICTYON ann. X.

Deucalionis filius Dionysius, verum non ille Semelæ filius, quum in Atticam pervenisset, hospitio receptus à Semacho filiæ ejus caprea peilem largitus est.

XVI.	XXIV.	XIV.	IXI.	II.	VIII.
------	-------	------	------	-----	-------

Moyſes in deserto præest genti Judæorum.

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	ÆGYPT.	
XVII.	XXV.	XV.	XII.	III.	IX.	
XVIII.	XXVI.	XVI.	XIII.	IV.	X.	Templum Deli con-
XIX.	XXVII.	XVII.	XIV.	V.	XI.	structum ab Ery-
XX.	XXVIII.	XVIII.	XV.	VI.	XII.	sichthone filio Ce-
XXI.	XXIX.	XIX.	XVI.	VII.	XIII.	cropis.
XXII.	XXX.	XX.	XVII.	VIII.	XIV.	Epaphus filius Ionis
XXIII.	XXXI.	XXI.	XVIII.	IX.	XV.	Memphim condi-
						dit, quum in secun-
						da Ægypto regna-
						ret.
						ARMA- Ægyptiorum A R-
						IS. MAIS qui & DA-
XXIV.	XXXII.	XXII.	XIX.	X.	I.	NAUS ann. v̄.

Lacedæmon condita à Lacedæmone Semelæ filio.

				ERICH-		Atheniensium quar-
				THONI-		tus-ERICHTHO-
				US.		NIUS ann. l̄.
<u>DXXX.</u>	XXV.	XXXIII.	XXIII.	XX.	I.	II.

Erichthonius Vulcani & Minervæ filius, qui ab Homero Erechtheus vocatur, his regnantibus fuit.

XXVI.	XXXIV.	XXIV.	XXI.	II.	III.	
			STHE-			Argis nonus STHE-
			NELUS.			NELUS ann. xi.
XXVII.	XXXV.	XXV.	I.	III.	IV.	Arcas filius Jovis &
						Callisto, Pelasgis in ditionem redactis, regionem eorum Arcadiam nuncupavit.

XXVIII.	XXXVI.	XXVI.	II.	IV.	V.	
						REMES- Ægyptiorum REME-
						SES. SES, qui & ÆGY-
XXIX.	XXXVII.	XXVII.	III.	V.	I.	PTVS, an. LXVIII.
						Ægyptus, quæ prius
XXX.	XXXVIII.	XXVIII.	IV.	VI.	II.	Aëria dicebatur, ab
						Ægypto tunc re-
XXXI.	XXXIX.	XXIX.	V.	VII.	III.	gnante nomen ac-
						cepit.
XXXII.	XL.	XXX.	VI.	VIII.	IV.	
	A M I N-					Assyriorum decimus
	TES.					septimus A M I N-
XXXIII.	I.	XXXI.	VII.	IX.	V.	TES ann. XLV.
						Dardanus condidit
XXXIV.	II.	XXXII.	VIII.	X.	VI.	Dardaniam.
<u>DXL.</u>	XXXV.	XXXIII.	IX.	XI.	VII.	
	XXXVI.	XXXIV.	X.	XII.	VIII.	
	XXXVII.	XXXV.	XI.	XIII.	IX.	

CHRONICORUM LIBER POSTERIOR

HEBR. | ASSYR. | SICYON. | ARGIV. | ATHEN. | ÆGYPT.

Post Sthenelum Argis regnavit GELANOR, quem quum Argivi imperio pepulissent, regnum Danao tradiderunt. Argos sibi Danaus vindicavit, expulsus Ægypto, & eandem aquis abundare fecit. Danaus per filias quinquaginta filios Ægypti fratris interfecit, evadente solo Lynceo, qui post eum regnavit. Neque vero multitudo filiorum incredibilis videri in barbaris debet, quum tam innumerabiles habeant concubinas.

Castor de Argivorum Principibus: *Quum Sthenelum Danaus expulisset, Argos tenuit, minoresque ejus perseveraverunt, usque ad Eurysthemum filium Stheneli, nepotem Persici. Post quem Pelopide imperium susceperunt.*

DANAUS.						Argis decimus DANAUS ann. L.
XXXVIII.	VI.	XXXVI.	I.	XIV.	X.	Erichthonius primus quadrigam junxit in Græcia. Erat quippe apud alias nationes.
XXXIX.	VII.	XXXVII.	II.	XV.	XI.	
XL.	VIII.	XXXVIII.	III.	XVI.	XII.	

Mors Moyfi. Hoc tempore apud Hebræos pontificatum suscepit Eleazar post mortem patris Aaron.

Huc usque quinque libri Moyfi continent annos MMM • CC XXX. secundum LXX Seniorum interpretationem.

JESVS successit Moyfi, & terram Philistinorum sorte distribuit Judæis: qui dux fuit ann. XXXII.

JESUS.						
I.	IX.	XXXIX.	IV.	XVII.	XIII.	Bufiris Neptuni & Libyæ Epaphi filix filius apud vicina Nilo loca tyrannidem exercet, transeuntes hospites crudeli scelere interficiens.
II.	X.	XL.	V.	XVIII.	XIV.	
III.	XI.	XLI.	VI.	XIX.	XV.	
IV.	XII.	XLII.	VII.	XX.	XVI.	
V.	XIII.	XLIII.	VIII.	XXI.	XVII.	PRINCIPIUM QUINGAGESIMI PRIMI JOBELI
VI.	XIV.	XLIV.	IX.	XXII.	XVIII.	
VII.	XV.	XLV.	X.	XXIII.	XIX.	
VIII.	XVI.	XLVI.	XI.	XXIV.	XX.	
IX.	XVII.	XLVII.	XII.	XXV.	XXI.	In Creta regnavit Lapis.
X.	XVIII.	XLVIII.	XIII.	XXVI.	XXII.	
XI.	XIX.	XLIX.	XIV.	XXVII.	XXIII.	His temporibus Tat filius Hermetis Trismegisti fuisse dignoscitur.
XII.	XX.	L.	XV.	XXVIII.	XXIV.	
XIII.	XXI.	LI.	XVI.	XXIX.	XXV.	
XIV.	XXII.	LII.	XVII.	XXX.	XXVI.	
XV.	XXIII.	LIII.	XVIII.	XXXI.	XXVII.	
XVI.	XXIV.	LIV.	XIX.	XXXII.	XXVIII.	
XVII.	XXV.	LV.	XX.	XXXIII.	XXIX.	Phoenix & Cadmus de Thebis Ægyptiorum in Syriam profecti apud Tyrum & Sidonem regnaverunt.

HEBR. ASSYR. SICYON. ARGIV. ATHEN. ÆGYPT.

		CORAX.				
		I.	XXI.	XXXIV.	XXX.	Sicyoniorum sextus- decimus CORAX ann. <u>XXX.</u>
		II.	XXII.	XXXV.	XXXI.	
		III.	XXIII.	XXXVI.	XXXII.	
		IV.	XXIV.	XXXVII.	XXXIII.	Templum Delphis à Phlegya incensum.
		V.	XXV.	XXXVIII.	XXXIV.	
		VI.	XXVI.	XXXIX.	XXXV.	
		VII.	XXVII.	XL.	XXXVI.	In Creta regnavit A- sterius.
<u>DLXX.</u>		VIII.	XXVIII.	XLI.	XXXVII.	
		IX.	XXIX.	XLII.	XXXVIII.	
		X.	XXX.	XLIII.	XXXIX.	

Europæ filix Phœnicis mixtus est Jupiter, quam postea Asterius Cretensium rex uxorem accipiens Minoem ex ea & Rhadamanthem, & Sarpedonem procreavit.

Post mortem Jesu subjectos tenuerunt Hebræos alienigenæ annis octo, qui junguntur temporibus Gothoniæ: qui Hebræorum primus iudex ex tribu Juda fuit.

		GOTHO NIEL.				
		XI.	XXXI.	XLIV.	XL.	Primus Iudex GO- THONIÆ an. <u>XL.</u>
		XII.	XXXII.	XLV.	XLI.	
		XIII.	XXXIII.	XLVI.	XLII.	
		XIV.	XXXIV.	XLVII.	XLIII.	
		XV.	XXXV.	XLVIII.	XLIV.	
		XVI.	XXXVI.	XLIX.	XLV.	
		XVII.	XXXVII.	L.	XLVI.	
				PANDI- ON.		Atheniensium quin- tus PANDION ann. <u>XL.</u> Hic Pan- dion filius Erich- thonii, cujus filix Procne, & Philome- la.

Rhadamanthus, & Sarpedon reges Lyciorum.

		Apud Hebræos Pontificatum suscepit PHINEES.				
<u>DLXXX.</u>		XVIII.	XXXVIII.	I.	XLVII.	
		XIX.	XXXIX.	II.	XLVIII.	Apud Argos sacerdo- tio functa est Hyper- mnestra Danaï filia.
		XX.	XL.	III.	XLIX.	Assyriorum octavus- decimus BOLO- CHUS an. <u>XXV.</u> cu- jus filia Atossa, quæ & Semiramis regna- vit cū patre ann. <u>II.</u>
		XXI.	XLI.	IV.	L.	

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	EGYPT.
XII.	II.	XXII.	XLII.	V.	LI.
XIII.	III.	XXIII.	XLIII.	VI.	LII.
XIV.	IV.	XXIV.	XLIV.	VII.	LIII.
XV.	V.	XXV.	XLV.	VIII.	LIV.

Hoc tempore rapta Europa. Cadmus regnavit Thebis: ex cujus filia Semele natus est Dionysius, id est Liber pater; sub quo & Linus Thebæus musicus fuit.

	XVI.	VI.	XXVI.	XLVI.	IX.	LIV.	
	XVII.	VII.	XXVII.	XLVII.	X.	LVI.	Melus, & Paphus, & Thafus & Callista urbes condita.
<u>DXC.</u>	XVIII.	VIII.	XXVIII.	XLVIII.	XI.	LVII.	
	XIX.	IX.	XXIX.	XLIX.	XII.	LVIII.	
	XX.	X.	XXX.	L.	XIII.	LIX.	
			E P O - P E U S.	L Y N - C E U S.			Sicyoniorum decimus septimus EPOPEUS ann. xxxv.
	XXI.	XI.	I.	I.	XIV.	LX.	Argivorū undecimus LYNCEUS an. xli.
	XXII.	XII.	II.	II.	XV.	LXI.	Bithynia condita à Phœnice, quæ primum Mariandyna vocabantur.
	XXIII.	XIII.	III.	III.	XVI.	LXII.	
	XXIV.	XIV.	IV.	IV.	XVII.	LXIII.	Linus Thebæus, & Zethus, & Amphion in musica arte clarescūt.
	XXV.	XV.	V.	V.	XVIII.	LXIV.	
	XXVI.	XVI.	VI.	VI.	XIX.	LXV.	Idæi Dactyli his temporibus erant, qui ferum repererunt.
	XXVII.	XVII.	VII.	VII.	XX.	LXVI.	
<u>DC.</u>	XXVIII.	XVIII.	VIII.	VIII.	XXI.	LXVII.	Amphion & Zethus Thebis regnabant.
	XXIX.	XIX.	IX.	IX.	XXII.	LXVIII.	PRINCIPIUM QUINQUAGESIMI SECUNDI JOBELEI.
						MENO- P H E S.	Ægyptiorum MENOPHES ann. xli.
	XXX.	XX.	X.	X.	XXIII.	I.	
	XXXI.	XXI.	XI.	XI.	XXIV.	II.	In Dardania regnavit Erichthonius filius Dardani.
	XXXII.	XXII.	XII.	XII.	XXV.	III.	
	XXXIII.	XXIII.	XIII.	XIII.	XXVI.	IV.	Ea, quæ de Demetra, quam Isidem esse ajunt, & Danaë, ex qua Perseus nascitur, dicuntur, his fuere gesta temporibus.
	XXXIV.	XXIV.	XIV.	XIV.	XXVII.	V.	
	XXXV.	XXV.	XV.	XV.	XXVIII.	VI.	Assyriorum decimus nonus BELLEPARES ann. xxx.
		BELLE- P A R E S.					Ephyra, quæ nunc Corinthus, à Sisypho condita.
	XXXVI.	I.	XVI.	XVI.	XXIX.	VII.	

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	ÆGYPT.	
	XXXVII.	II.	XVII.	XVII.	XXX.	VIII.	
DCX.	XXXVIII.	III.	XVIII.	XVIII.	XXXI.	IX.	Harmonia rapta à Cadmo.
	XXXIX.	IV.	XIX.	XIX.	XXXII.	X.	Minos filius Europæ regnat in Creta.

Cadmea condita est, & Side in Cilicia.

Eleusine Celcus regnavit coævus Triptolemo, quem Philochorus ait longa navi ad urbes accedentem distribuisse frumenta, & ob id dedisse suspiciones, quod navisejus serpens pennatus fuerit. Est figura, quæ possit recipi.

XL.	V.	XX.	XX.	XXXIII.	XI.
-----	----	-----	-----	---------	-----

Post Gothoniel Hebræos habuere subjectos alienigenæ annis ^{XLVIII}, qui copulantur temporibus Aod secundum Judæorum traditiones, qui fuit Judex ex tribu Ephraim.

A O D.						Hebræorum A O D ann. LXXX.
I.	VI.	XXI.	XXI.	XXXIV.	XII.	
II.	VII.	XXII.	XXII.	XXXV.	XIII.	
III.	VIII.	XXIII.	XXIII.	XXXVI.	XIV.	
IV.	IX.	XXIV.	XXIV.	XXXVII.	XV.	
V.	X.	XXV.	XXV.	XXXVIII.	XVI.	
VI.	XI.	XXVI.	XXVI.	XXXIX.	XVII.	
VII.	XII.	XXVII.	XXVII.	XL.	XVIII.	Achaia ab Achæo condita.

Erechthei filiam Orithyiam Boreas Astrei filius Thrax rapuit : quem fabula ventum fuisse confingit : & sub hoc Mytheria cœperunt.

				ERECH- THEUS.		Atheniensium sextus ERÉCHTHEUS ann. L. Hic Pandionis filius fuit, sub quo cœpere Mytheria.
DCXX.	VIII.	XIII.	XXVIII.	XXVIII.	I.	XIX.

Fabula Proserpinæ, quam rapuit Aidoneus, id est Orcus, rex Molossorum : cujus canis ingentis magnitudinis Cerberus nomine Pirithoum devoravit, qui ad raptum uxoris ejus cum Theleo venerat : quem & ipsum jam in mortis periculo constitutum adveniens Hercules liberavit : & ob id quasi ab inferis receptus scribitur. Scribit Philochorus in Atthidis libro secundo.

IX.	XIV.	XXIX.	XXIX.	II.	XX.	
X.	XV.	XXX.	XXX.	III.	XXI.	Pelops regnat in Græcia annis LIX : à quo Peloponnesus vocata.
XI.	XVI.	XXXI.	XXXI.	IV.	XXII.	
XII.	XVII.	XXXII.	XXXII.	V.	XXIII.	
XIII.	XVIII.	XXXIII.	XXXIII.	VI.	XXIV.	
XIV.	XIX.	XXXIV.	XXXIV.	VII.	XXV.	
XV.	XX.	XXXV.	XXXV.	VIII.	XXVI.	

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	ÆGYPT.
		LAOME- DON.			
XVI.	XXI.	I.	XXXVI.	IX.	XXVII.
XVII.	XXII.	II.	XXXVII.	X.	XXVIII.
<u>DCXXX.</u> XVIII.	XXIII.	III.	XXXVIII.	XI.	XXIX.
XIX.	XXIV.	IV.	XXXIX.	XII.	XXX.
XX.	XXV.	V.	XL.	XIII.	XXXI.
XXI.	XXVI.	VI.	XLI.	XIV.	XXXII.
			ABAS.		
XXII.	XXVII.	VII.	I.	XV.	XXXIII.

Sicyoniorum decimus octavus LAOMEDON ann. XL.
 Dionysius, qui Latine Liber Pater, ex Se mele nascitur.
 Ea, quæ de Perseo dicuntur, tunc gesta fuerunt.
 Expulso Cadmo, AMPHION, & ZETHUS regnaverunt.
 Argivorum duodecimus ABAS ann. XXXIII.

Secundum quorundam opinionem, hac ætate Phryxus cum Hella sorore fugiens infidias novercales visus est per mare vehi ab ariete velleris aurei. Fuit autem ei navis parata fugienti, cujus in signe aries erat. Porro Palaphatus affirmat, Arietem vocatum nutritorem ejus, per quem liberatus fuit.

XXIII.	XXVIII.	VIII.	II.	XVI.	XXXIV.
XXIV.	XXIX.	IX.	III.	XVII.	XXXV.
XXV.	XXX.	X.	IV.	XVIII.	XXXVI.
	LAMPRI DES.				
XXVI.	I.	XI.	V.	XIX.	XXXVII.
XXVII.	II.	XII.	VI.	XX.	XXXVIII.
<u>DCXL.</u> XXVIII.	III.	XIII.	VII.	XXI.	XXXIX.
XXIX.	IV.	XIV.	VIII.	XXII.	XL.
					SETHVS.
XXX.	V.	XV.	IX.	XXIII.	I.
XXXI.	VI.	XVI.	X.	XXIV.	II.
XXXII.	VII.	XVII.	XI.	XXV.	III.
XXXIII.	VIII.	XVIII.	XII.	XXVI.	IV.
XXXIV.	IX.	XIX.	XIII.	XXVII.	V.
XXXV.	X.	XX.	XIV.	XXVIII.	VI.
XXXVI.	XI.	XXI.	XV.	XXIX.	VII.
XXXVII.	XII.	XXII.	XVI.	XXX.	VIII.
<u>DCL.</u> XXXVIII.	XIII.	XXIII.	XVII.	XXXI.	IX.

Affyriorum viceſimus LAMPRIDES ann. XXXII.
 Ea, quæ de Procne & Philomela dicuntur, tunc gesta sunt.
 Ægyptii per nonamdecimam Dynasti- am suo imperatore uti cœperunt, quorum primus SETHUS ann. LV.
 Bellum, quod sub Eumolpo dicitur gestum, hoc tempore fuit.
 Melampus divinus agnoscitur.
 In Dardania regnavit Tros: à quo Trojanuncupati.

Apud Pythium vates prima Phemonoe hexametris versibus futura cecinisse narratur.

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	ÆGYPT.
XXXIX.	XIV.	XXIV.	XVIII.	XXXII.	X.
XL.	XV.	XXV.	XIX.	XXXIII.	XI.
XLI.	XVI.	XXVI.	XX.	XXXIV.	XII.
XLII.	XVII.	XXVII.	XXI.	XXXV.	XIII.

Phrygas rexit Tantalus, qui prius Mæones vocabantur.

Ob raptum Ganymedis Troi patri Ganymedis & Tantalos bellum exortum est, ut scribit Phanocles poeta. Frustra igitur Jovis fabula, & raptrix aquila confingitur. Tityus convixit Tantalos, & Tityo Latona mater Apollinis, qui cum Hercule servivit Admeto.

XLIII.	XVIII.	XXVIII.	XXII.	XXXVI.	XIV.
XLIV.	XIX.	XXIX.	XXIII.	XXXVII.	XV.
			PROETUS.		
XLV.	XX.	XXX.	I.	XXXVIII.	XVI.
XLVI.	XXI.	XXXI.	II.	XXXIX.	XVII.
XLVII.	XXII.	XXXII.	III.	XL.	XVIII.
<u>DCLX.</u> XLVIII.	XXIII.	XXXIII.	IV.	XLI.	XIX.
XLIX.	XXIV.	XXXIV.	V.	XLII.	XX.
L.	XXV.	XXXV.	VI.	XLIII.	XXI.
LI.	XXVI.	XXXVI.	VII.	XLIV.	XXII.
LII.	XXVII.	XXXVII.	VIII.	XLV.	XXIII.
LIII.	XXVIII.	XXXVIII.	IX.	XLVI.	XXIV.
LIV.	XXIX.	XXXIX.	X.	XLVII.	XXV.
LV.	XXX.	XL.	XI.	XLVIII.	XXVI.
		SICYON			
LVI.	XXXI.	I.	XII.	XLIX.	XXVII.

Argivorum tertiusdecimus PROETUS ann. XVII.

Ea, quæ de Phryxo & Melicerta dicuntur, sub quo celebrata sunt Isthmia, eodem tempore habita sunt.

Sicyoniis decimus nonus SICYON ann. XLV. à quo Sicyonii nuncupati sunt, qui primum Aegialei vocabantur.

Assyriorum vicesimus primus SOSARES ann. XX.

Atheniensium septimus CECROPS secundus Erechthei frater ann. XL.

Hoc tempore Pelops Hippodamiam duxit uxorem.

LVII.	XXXII.	II.	XIII.	L.	XXVIII.
	SOSARES.			CECROPS.	
<u>DCLXX.</u> LVIII.	I.	III.	XIV.	I.	XXIX.
LIX.	II.	IV.	XV.	II.	XXX.

Perseus adversus Perfas dimicat, Gorgonæ meretricis capite defecto, quæ propter eximiam pulchritudinem ita spectatores suos mentis inopes reddebat, ut vertere eos putaretur in lapides. Didymus scribit in peregrina historia, & perhibet scriptorem ejus.

LX.	III.	V.	XVI.	III.	XXXI.
-----	------	----	------	------	-------

HEBR. ASSTR. SICYON. ARGIV. ATHEN. AEGYPT.

LXI.	IV.	VI.	XVII.	IV.	XXXII.	
			A C R I - S I U S.			Argis quartusdecimus A C R I S I U S ann. XXXI.
LXII.	V.	VII.	I.	V.	XXXIII.	
LXIII.	VI.	VIII.	II.	VI.	XXXIV.	Pegasus equus velocif- simus cujusdam mu- lieris fuit, five, ut Pa- laphatus affirmat, Bellerophontis na- vis fuit.
LXIV.	VII.	IX.	III.	VII.	XXXV.	
LXV.	VIII.	X.	IV.	VIII.	XXXVI.	
LXVI.	IX.	XI.	V.	IX.	XXXVII.	
LXVII.	X.	XII.	VI.	X.	XXXVIII.	His temporibus Cyre- ne civitas condita est in Lybia.
<u>DCLXXX.</u> LXVIII.	XI.	XIII.	VII.	XI.	XXXIX.	
LXIX.	XII.	XIV.	VIII.	XII.	XL.	
LXX.	XIII.	XV.	IX.	XIII.	XLI.	Ion vir fortis ex suo vocabulo Athenien- ses Iones vocavit.
LXXI.	XIV.	XVI.	X.	XIV.	XLII.	
LXXII.	XV.	XVII.	XI.	XV.	XLIII.	
LXXIII.	XVI.	XVIII.	XII.	XVI.	XLIV.	Hoc tempore gesta Persei sunt.
LXXIV.	XVII.	XIX.	XIII.	XVII.	XLV.	Dionysius. qui & Liber Pater, adversus In- dos dimicans juxta Indum fluvium Ny- sam urbem condi- dit.
LXXV.	XVIII.	XX.	XIV.	XVIII.	XLVI.	
LXXVI.	XIX.	XXI.	XV.	XIX.	XLVII.	
LXXVII.	XX.	XXII.	XVI.	XX.	XLVIII.	

Amphion Thebis regnavit, quem ferunt cantu citharæ saxa movisse. Fuerunt autem duro corde, & ut ita dixerim, faxei quidam auditores.

	LAMPAR- RES.					Affyriorum vicesimus secundus LAMPAR- RES ann. XXX.
<u>DCCX.</u> LXXVIII.	I.	XXIII.	XVII.	XXI.	XLIX.	
LXXIX.	II.	XXIV.	XVIII.	XXII.	L.	
LXXX.	III.	XXV.	XIX.	XXIII.	LI.	

Post Aod Hebræos in ditionem redigunt alienigenæ annis \overline{XX} , qui conjunguntur tempori-
bus Debboræ & Barach, secundum Judæorum traditiones.
Debbora ex Tribu Ephraim, Barach ex Tribu Nephtholim.

DEBBO- R A BARACH.						DEBBORA cum BARACH ann. XL. Secundum quosdam Thebis regnavit Cadmus. Europa à Cretensibus rapta est navi, cujus in signe fuit taurus. HEB.
I.	IV.	XXVI.	XX.	XXIV.	LII.	
II.	V.	XXVII.	XXI.	XXV.	LIII.	
III.	VI.	XXVIII.	XXII.	XXVI.	LIV.	

EUSEBII PAMPHILI

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	ÆGYPT.
IV.	VII.	XXIX.	XXIII.	XXVII.	LV.

Pelops Peloponnesiis regnavit : Olympiis quoque præfuit : qui postea adversus Ilium arma corripens superatur à Dardano.

					R A M- SES.	Ægyptiorum RAM- SES ann. <u>LXVI.</u>
V.	VIII.	XXX.	XXIV.	XXVIII.	I.	

Ea, quæ de Spartis memorantur, quos Palæphatus scribit, quum proximarum essent regionum, adversus Cadmum subito exitisse, & propter repentinos quasi de terra contractus, & ex omni parte confluctus, SPARTOS vocatos, tunc gesta sunt.

His temporibus Mida regnavit in Phrygia.

VI.	IX.	XXXI.	XXV.	XXIX.	II.	Ilium ab Ilo condita.
VII.	X.	XXXII.	XXVI.	XXX.	III.	
<u>DCC.</u> VIII.	XI.	XXXIII.	XXVII.	XXXI.	IV.	
IX.	XII.	XXXIV.	XXVIII.	XXXII.	V.	
X.	XIII.	XXXV.	XXIX.	XXXIII.	VI.	
XI.	XIV.	XXXVI.	XXX.	XXXIV.	VII.	
XII.	XV.	XXXVII.	XXXI.	XXXV.	VIII.	

Argivorum regnum deficit, quòd stetit annis quingentis quadraginta quatuor, usque ad Pelopem, qui regnavit annis LVIII.

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	MYCEN.	ATHEN.	ÆGYPT.
XIII.	XVI.	XXXVIII.	I. S T H E- NELUS.	XXXVI.	IX.

Perseus Acrisio non sponte interfecto, migravit ab Argis, atque regnavit post Acrisium, in Mycenæ imperio translato. Et ibidem reges fuerunt Perseus, Sthenelus, Eurystheus, Atreus, Thyestes, Agamemnon, Ægisthus, Orestes, & Tisamenos, & Pentilus, & Cometes, usque ad Heraclidarum descensum. Rex S T H E N E L U S in Mycenæ imperio translato regnavit ann. VIII.

XIV.	XVII.	XXXIX.	II.	XXXVII.	X.	
XV.	XVIII.	XL.	III.	XXXVIII.	XI.	
XVI.	XIX.	XLI.	IV.	XXXIX.	XII.	
XVII.	XX.	XLII.	V.	XL.	XIII.	
<u>DCCX.</u> XVIII.	XXI.	XLIII.	VI.	I. P A N- DION.	XIV.	Atheniensium octavus PANDION ann. <u>XXV.</u>
XIX.	XXII.	XLIV.	VII.	II.	XV.	
XX.	XXIII.	XLV.	VIII.	III.	XVI.	

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	MYCEN.	ATHEN.	EGYPT.	
		POLY-BVS.	EURIS-THEUS.			Sicyoniorum vicefimus POLYBUS ann. XL.
XXI.	XXIV.	I.	I.	IV.	XVII.	
XXII.	XXV.	II.	II.	V.	XVIII.	Mycenarum EURIS-THEUS ann. XLII.
XXIII.	XXVI.	III.	III.	VI.	XIX.	Laius Chrylippum rapuit.
XXIV.	XXVII.	IV.	IV.	VII.	XX.	Templum in Eleufina ædificatum.
XXV.	XXVIII.	V.	V.	VIII.	XXI.	
XXVI.	XXIX.	VI.	VI.	IX.	XXII.	
XXVII.	XXX.	VII.	VII.	X.	XXIII.	
	PANY-AS.					Affyriorum vicefimus tertius PANYAS ann. XLV.
<u>DCCXX.</u> XXVIII.	I.	VIII.	VIII.	XI.	XXIV.	

Quidam his temporibus vindicant gefta Liberi patris, & ea, quæ de Indis, Lycurgo, Actæone, & Pentheo memorantur: quomodo adverfus Perfen confiftens occiditur in prælio, ait Dinarchus poëta, non Rhetor. Qui autem voluerit, poteft infpicere ipfius Liberi patris apud Delphos fe pulchrum juxta Apollinem aureum. Pingitur vero Liber muliebri & delicato corpore, propter mulieres in fuo exercitu militantes: Nam pariter ad arma viris feminas allegebat, ut Philochorus loquitur in fecundo Atthidis libro.

XXIX.	II.	IX.	X.	XII.	XXV.	
XXX.	III.	X.	X.	XIII.	XXVI.	
XXXI.	IV.	XI.	XI.	XIV.	XXVII.	
XXXII.	V.	XII.	XII.	XV.	XXVIII.	
XXXIII.	VI.	XIII.	XIII.	XVI.	XXIX.	
XXXIV.	VII.	XIV.	XIV.	XVII.	XXX.	
XXXV.	VIII.	XV.	XV.	XVIII.	XXXI.	
XXXVI.	IX.	XVI.	XVI.	XIX.	XXXII.	
XXXVII.	X.	XVII.	XVII.	XX.	XXXIII.	
<u>DCCXXX.</u> XXXVIII.	XI.	XVIII.	XVIII.	XXI.	XXXIV.	Miletus condita.
XXXIX.	XII.	XIX.	XIX.	XXII.	XXXV.	
XL.	XIII.	XX.	XX.	XXIII.	XXXVI.	

Europa Agenoris filia, ut in quibusdam legimus, rapitur: quod iis congruit, quæ de Mince dicuntur.

Post Deberam Hebræos in ditionem redigunt alienigenæ annis feptem, qui conjuncti funt temporibus Gideon fecundum Judæorum traditiones.

GEDEON.						GEDEON Iudex ex tribu Manaffe an. XL.
I.	XIV.	XXI.	XXI.	XXIV.	XXXVII.	

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	MYCEN.	ATHEN.	ÆGYPT.
II.	XV.	XXII.	XXII.	XXV.	XXXVIII.
				ÆGE- US.	

Atheniense nonus
ÆGEUS Pandio-
nis filius ann. XLVII.

Hic Pandion fugit à Metionidibus passus infidias.

III.	XVI.	XXIII.	XXIII.	I.	XXXIX.
IV.	XVII.	XXIV.	XXIV.	II.	XL.
V.	XVIII.	XXV.	XXV.	III.	XLI.

Philammon Delphius
nobilis habetur, qui
primus apud Py-
thium chorum con-
stituit.

Ea, quæ de Dædalo fabulæ feruntur, qui visus est simulachra fecisse moventia. Primus enim omnium pedes statuarum à se invicem separavit, aliis conjunctim eos fabricantibus. Palæphatus memorat. Nec non quomodo cum filio Icaro Minoem navi fugerit, & propter investigabilem fugam avolasse pennis æstimatus sit.

VI.	XIX.	XXVI.	XXVI.	IV.	XLII.
VII.	XX.	XXVII.	XXVII.	V.	XLIII.
<u>DCCXL.</u> VIII.	XXI.	XXVIII.	XXVIII.	VI.	XLIV.
IX.	XXII.	XXIX.	XXIX.	VII.	XLV.
X.	XXIII.	XXX.	XXX.	VIII.	XLVI.
XI.	XXIV.	XXXI.	XXXI.	IX.	XLVII.
XII.	XXV.	XXXII.	XXXII.	X.	XLVIII.

Cyzicus hoc tempore
condita.

Argonautæ his temporibus fuerunt.

Tyrus condita ante Templum Ierosolymarum annis CCXL, ut scribit Josephus in tertia.

XIII.	XXVI.	XXXIII.	XXXIII.	XI.	XLIX.
-------	-------	---------	---------	-----	-------

Atreus & Thyestes post Pelopem Peloponnesi imperium diviserunt.

XIV.	XXVII.	XXXIV.	XXXIV.	XII.	L.
XV.	XXVIII.	XXXV.	XXXV.	XIII.	LI.
XVI.	XXIX.	XXXVI.	XXXVI.	XIV.	LII.
XVII.	XXX.	XXXVII.	XXXVII.	XV.	LIII.
<u>DCCL.</u> XVIII.	XXXI.	XXXVIII.	XXXVIII.	XVI.	LIV.
XIX.	XXXII.	XXXIX.	XXXIX.	XVII.	LV.
XX.	XXXIII.	XL.	XL.	XVIII.	LVI.
XXI.	XXXIV.	I N A- CHUS.	XLI.	XIX.	LVII.
XXII.	XXXV.	II.	XLII.	XX.	LVIII.

Argonautarum navi-
gatio.
Orpheus Thrax clarus
habetur, cujus disci-
pulus fuit Musæus
filius Eumolpi.

Linus magister Her-
culis omnibus no-
tusefficitur.
Sicyoniorum vicesi-
mus primus I N A-
CHUS ann. XLII.

Ea, quæ de Hypsipyle
memorantur in Lemno.

HEBR.	ASSYR.	SICTON.	MYCEN.	ATHEN.	ÆGYPT.
XXIII.	XXXVI.	III.	XLIII.	XXI.	LIX.
			ATREVS ET THYES- TES.		Mycenarum ATRE- US & THYESTES ann. LXXV.
XXIV.	XXXVII.	IV.	I.	XXII.	LX.

Ea, quæ de Sphinga & Oedipode, & Argonautis dicuntur, in quibus fuerunt Hercules, Aclepius, Castor, & Pollux. Si ergo inter Argonautas fuerunt Castor & Pollux, quomodo potest eorum soror Helena credi, quæ post multos annos virgo rapitur à Theseo? Sphingam verò scribit Palæphatus uxorem Cadmi propter zelum Harmoniæ à viro recedentem contra Cadmum confitisse.

XXV.	XXXVIII.	V.	II.	XXIII.	LXI.
XXVI.	XXXIX.	VI.	III.	XXIV.	LXII.
XXVII.	XL.	VII.	IV.	XXV.	LXIII.
<u>DCCLX.</u> XXVIII.	XLI.	VIII.	V.	XXVI.	LXIV.
XXIX.	XLII.	IX.	VI.	XXVII.	LXV.
XXX.	XLIII.	X.	VII.	XXVIII.	LXVI.
					AMENO-Ægyptiorum A ME- PHES. NOPHES ann. XL.
XXXI.	XLIV.	XI.	VIII.	XXIX.	I.
XXXII.	XLV.	XII.	IX.	XXX.	II.
	SOSAR- MUS.				Assyriorum vicesimus quartus SOSAR- MUS ann. XIX.
XXXIII.	I.	XIII.	X.	XXXI.	III.

Minos mare obtinuit, & Cretenfibus leges dedit, ut Paradius memorat: quod Plato fallum esse convincit.

XXXIV.	II.	XIV.	XI.	XXXII.	IV.
XXXV.	III.	XV.	XII.	XXXIII.	V.
XXXVI.	IV.	XVI.	XIII.	XXXIV.	VI.

Thamyris Ammonis filius insignis habetur.

Hercules confummat certamina: Antæum interficit: Ilium vastat. Dicitur autem Antæus Terræ filius, quia sororum palæstricæ artis certaminum, quæ in terra exercentur, scientissimus erat: & ob id videbatur à Terra matre adjuvari. Hydram autem callidissimam sophistriam fuisse asserit Plato.

XXXVII.	V.	XVII.	XIV.	XXXV.	VII.
<u>DCCLXX.</u> XXXVIII.	VI.	XVIII.	XV.	XXXVI.	VIII.
XXXIX.	VII.	XIX.	XVI.	XXXVII.	IX.
XL.	VIII.	XX.	XVII.	XXXVIII.	X.

HEBR. | ASSYR. | SICYON. | MYCEN. | ATHEN. | AEGYPT.

Bellum Lapitharum & Centaurorum sub hoc tempore : quod scribit Palaephatus libro De incredibilibus nobiles fuisse equites Theffalorum.

ABIME-LECH.						Hebræorum ABIME-LECH filius Gedconis ann. III.
I.	IX.	XXI.	XVIII.	XXXIX.	XI.	
II.	X.	XXII.	XIX.	XL.	XII.	His temporibus Priamus regnavit post Laomedontem.
III.	XI.	XXIII.	XX.	XLI.	XIII.	
THOLA.						Hebræorum THOLA ann. XXII.
I.	XII.	XXIV.	XXI.	XLII.	XIV.	

Ea, quæ de Minotauro dicuntur, hujus sunt temporis. Philochorus in secundo Atthidislibro scribit magistratum Minois fuisse Taurum nomine inhumanum, atque crudelem. Et quia Minos super morte Androgei agonein statuerat, præmii nomine pueros Atticos largiens, ille fortissimus universos in contentione superabat. Tandem factum est, ut à Theleo in pelæstrica vinceretur. Ob quod Athenienses pueri tributaria pœna liberati sunt, sicut ipsos quoque Gnosios referre testatur.

II.	XIII.	XXV.	XXII.	XLIII.	XV.	
III.	XIV.	XXVI.	XXIII.	XLIV.	XVI.	
IV.	XV.	XXVII.	XXIV.	XLV.	XVII.	
<u>DCCLXXX.</u> V.	XVI.	XXVIII.	XXV.	XLVI.	XVIII.	
VI.	XVII.	XXIX.	XXVI.	XLVII.	XIX.	
VII.	XVIII.	XXX.	XXVII.	XLVIII.	XX.	
				THESEUS.		Medea Colchensis ab Ægeo discedit. Atheniensium decimus THESEUS an. XXX. qui adversum Thebas dimicavit. Assyriorum vicesimus quintus MITREUS ann. XXVII.
VIII.	XIX.	XXXI.	XXVIII.	I.	XXI.	
	MITREUS.					Septem, qui adversum Thebas pugnaverunt. Androgeos Athenis dolo interficitur. Theseus Helenam rapuit, quam rursus fratres ceperunt, capta matre Thesei, eo peregrinante.
IX.	I.	XXXII.	XXIX.	II.	XXII.	
X.	II.	XXXIII.	XXX.	III.	XXIII.	
XI.	III.	XXXIV.	XXXI.	IV.	XXIV.	
XII.	IV.	XXXV.	XXXII.	V.	XXV.	
XIII.	V.	XXXVI.	XXXIII.	VI.	XXVI.	
XIV.	VI.	XXXVII.	XXXIV.	VII.	XXVII.	

Thefeus, quum Athenienses prius per regionem dispersos primus in unam civitatem congregallet, ignominiose ejectus est per ligna testarum, eandem legem prius ipse constituens.

<u>DCCXC.</u> XV.	VII.	XXXVIII.	XXXV.	VIII.	XXVIII.
XVI.	VIII.	XXXIX.	XXXVI.	IX.	XXIX.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	MYCEN.	ATHEN.	ÆGYPT.
	XVII.	IX.	XL.	XXXVII.	X.	XXX.
	XVIII.	X.	XLI.	XXXVIII.	XI.	XXXI.
	XIX.	XI.	XLII.	XXXIX.	XII.	XXXII.
			PHAES- TVS.			Sicyoniorū viceſimus ſecundus PHAES- TUS ann. <u>VIII.</u>
	XX.	XII.	I.	XL.	XIII.	XXXIII.
	XXI.	XIII.	II.	LXI.	XIV.	XXXIV.
	XXII.	XIV.	III.	XLII.	XV.	XXXV.
	IAIRVS.					Hebræorum IAIR ex tribu Manafſe ann. <u>XXII.</u>
	I.	XV.	IV.	XLIII.	XVI.	XXXVI.
	II.	XVI.	V.	XLIV.	XVII.	XXXVII.
<u>DCCC.</u>	III.	XVII.	VI.	XLV.	XVIII.	XXXVIII.
	IV.	XVIII.	VII.	XLVI.	XIX.	XXXIX. Minos leges ac jura conſtituit.
	V.	XIX.	VIII.	XLVII.	XX.	XL.
			ADRAS- TVS.			AMME- NEMES. Sicyoniorum viceſi- mus tertius ADRAS- TUS ann. <u>IV.</u>
	VI.	XX.	I.	XLVIII.	XXI.	I. Ægyptiorum A M- MENESES ann. <u>XXVI.</u>
	VII.	XXI.	II.	XLIX.	XXII.	II. Philiftus ſcribit à Zo- ro, & Carthagine hoc tempore Carthagi- nem conditam: eof- dem autem fuiſſe Ty- rios.
	VIII.	XXII.	III.	L.	XXIII.	III.
	IX.	XXIII.	IV.	LI.	XXIV.	IV.
			POLY- PHIDES.			
	X.	XXIV.	I.	LII.	XXV.	V. Sicyoniorum viceſi- mus quartus POLY- PHIDES ann. <u>XXXI.</u>
	XI.	XXV.	II.	LIII.	XXVI.	VI.
	XXII.	XXVI.	III.	LIV.	XXVII.	VII.
<u>DCCCX.</u>	XIII.	XXVII.	IV.	LV.	XXVIII.	VIII.
		TAVTA- NES.				Assyriorum viceſimus ſextus TAVTANES ann. <u>XXXII.</u>
	XIV.	I.	V.	LVI.	XXIX.	IX. Bellum Amazonum contra Thebas. Apri Calydonii & Me- leagri fabula.
	XV.	II.	VI.	LVII.	XXX.	X.

Hercules agonem Olympicum conſtituit: à quo, uſque ad primam Olympiadem, ſupputantur anni CCCCXXX.

Sub Tautane rege Assyriorum Troia capta eſt.
Theſeus Athenas profugus dereliquit.

EUSEBII PAMPHILI

HEBR. ASSYR. SICYON. MYCEN. ATHEN. ÆGYPT.

				MENES- THEUS PETEO.		
						Athenienſum unde- cim ^{us} MENES- THEUS ann. <u>xxiii</u> .
XVI.	III.	VII.	LVIII.	I.	XI.	Minos in Sicilia adver- ſum Dædalum arma capiens à filiabus Cocali occiditur.
XVII.	IV.	VIII.	LIX.	II.	XII.	
XVIII.	V.	IX.	LX.	III.	XIII.	
XIX.	VI.	X.	LXI.	IV.	XIV.	Atreus Argis regnat. Phædra Hippolytum amat.
XX.	VII.	XI.	LXII.	V.	XV.	
XXI.	VIII.	XII.	LXIII.	VI.	XVI.	Hercules in Lybia oc- cidit Antæum.
XXII.	IX.	XIII.	LXIV.	VI.	XVII.	

Post Iair Hebræos in ditionem redigunt Ammonitæ ann. xviii, qui & temporibus poste-
riorum Iudicum copulantur ſecundum Iudæorum traditionem.

	IEPHTE.					Hebræorum IEPH- TE ann. <u>vi</u> .
<u>DCCCXX.</u>	I.	X.	XIV.	LXV.	VIII.	XVIII.

Iephte in libro Iudicum ab ætate Moyſi, uſque ad ſemetipſum, ait ſupputari ann. ccc.

				A G A- M E M- N O N.		
II.	XI.	XV.	I.	IX.	XIX.	Mycenis imperat A- GAMEMNON ann. <u>xv</u> , cujus regni anno <u>xv</u> Troiæ capi- tur.
III.	XII.	XVI.	II.	X.	XX.	Menelaus regnat in Lacedæmone.
IV.	XIII.	XVII.	III.	XI.	XXI.	Interfectorum poste- ri, qui vocabantur EPIGONI, adver- ſum Thebas bellum movent.
V.	XIV.	XVIII.	IV.	XII.	XXII.	
VI.	XV.	XIX.	V.	XIII.	XXIII.	

Hercules in morbum incidit peſtilentem, qui ob remedium doloris ſe jecit in flammas, & ſic
morte finitus eſt, anno ætatis ſuæ quinquageſimo ſecundo. Quidam ante triginta annos
eum periſſe ſcribunt.

	ESEBON					Hebræorū ESEBON ann. <u>vii</u> .
I.	XVI.	XX.	VI.	XIV.	XXIV.	Alexander rapuit He- lenam: & Troianum bellum decennale ſurrexit. Cauſſa belli, quod trium mulierum de pulchritudine certantium præmium fuit, una earum Helenam paſtorali iudici pollicente.
II.	XVII.	XXI.	VII.	XV.	XXV.	
III.	XVIII.	XXII.	VIII.	XVI.	XXVI.	
IV.	XIX.	XXIII.	IX.	XVII.	I.	THUO- Ægyptiorū THUO- RES. RES ann. <u>vii</u> .

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	MYCEN.	ATHEN.	ÆGYPT.
<u>DCCCXXX.</u> V.	XX.	XXIV.	X.	XVIII.	II.
VI.	XXI.	XXV.	XI.	XIX.	III.
VII.	XXII.	XXVI.	XII.	XX.	IV.

Post Eſebon in libro Judæorum fertur Iudex AELON rexiffe populum ann. x, qui non habetur apud LXX.

L A B- DON.						Hebræorum L A B- DON ann. <u>VII.</u> Memnon & Amazones Priamo tetuere ſubſidium. Mopſus regnavit in Cilicia, & quo Mopſicrena, & Mopſiſtia.
I.	XXIII.	XXVII.	XIII.	XXI.	V.	
II.	XXIV.	XXVIII.	XIV.	XXII.	VI.	
III.	XXV.	XXIX.	XV.	XXIII.	VII.	

T R O I A C A P T A.

Thuoris rex Ægypti ab Homero Polybus vocatur, maritus Alcandræ, cujus meminit in Odyſſea, dicens poſt Troiæ captivitatem Menelaum & Helenam ad eum divertiffe repetentes Græciam poſt bellum Troiæ.

Meneſtheus moritur in Melo regrediens à Troia: poſt quem Athenis regnavit DEMOPHON.

Colligitur omne tempus ſecundum Aſſyrios, uſque in præſentem diem, à quadrageſimo tertio anno Regis Nini, anni octingenti triginta quinque. Secundum Hebræos, à primo anno natiuitatis Abrahæ, anni DCCCXXXV. Secundum Sicyonios, à viceſimo ſecundo anno Europis, anni DCCCXXXV. A natiuitate verò Moyſi, anni CCCCX. A primo anno Cecropis, qui primus apud Atticam regnavit, uſque ad captivitatem Troiæ, & uſque ad viceſimum annum Meneſthei, cujus Homerus meminit, anni CCCLXXXV. Similiter à XXXV anno ætatis Moyſi, fiunt anni CCCLXXXV.

A captivitate Troiæ, uſque ad primam Olympiadem fiunt anni numero quadringenti ſex.

T R O I A C A P T A.

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ATHEN.	ÆGYPT.	
			DEMOPHON.	Athenienſium duodecimus DEMOPHON filius Theſci ann. <u>XXXIII.</u>	
IV.	XXVI.	XXX.	I.	I.	De tertio tomo Manetho Ægyptii.
V.	XXVII.	XXXI.	II.	II.	Ægyptiorum viceſima Dynaſtia Diopolitanorum ann. <u>CLXXXVIII.</u>
		PELASGUS.			Sicyoniorum viceſimus quintus PELASGUS ann. <u>XX.</u>
VI.	XXVIII.	I.	III.	III.	

Primus rex Latinorum poſt captam Troiam ÆNEAS. Ante eum Ianus, Saturnus, Picus, Faunus regnaverunt annis circiter CL.

Latinis, qui poſtea Romani nuncupati ſunt, tertio anno captivitatis Troiæ, ſive, ut quidam volunt, poſt annos VIII., regnavit ÆNEAS ann. III.

HEBR. ASSYR. SICYON. ATHEN. LATIN. ÆGYPT.

				ÆNEAS.		
VII.	XXIX.	II.	IV.	I.	IV.	
<u>DCCCXL.</u> VIII.	XXX.	III.	V.	II.	V.	Lydii mare obtinuerant.

Poſt Labdon Hebræos in ditionem redigunt alienigenæ ann. XL. qui computantur temporibus Iudicum poſteriorum, ſecundum Hebræorum traditiones.

EUSEBII PAMPHILI

HEBR. ASSYR. SICYON. ATHEN. LATIN. ÆGYPT.

SAM-
SON.

Hebræorum SAM-
SON ann. XX.

Hic fortissimus fuit, ita ut à quibusdam facta ejus gestis Herculis comparentur.

I.	XXXI.	IV.	VI.	III.	VI.
				ASCA- NIUS.	
II.	XXXII.	V.	VII.	I.	VII.
	TEU- TEUS.				
III.	I.	VI.	VIII.	II.	VIII.
IV.	II.	VII.	IX.	III.	IX.
V.	III.	VIII.	X.	IV.	X.
VI.	IV.	IX.	XI.	V.	XI.
VII.	V.	X.	XII.	VI.	XII.
VIII.	VI.	XI.	XIII.	VII.	XIII.
IX.	VII.	XII.	XIV.	VIII.	XIV.
<u>DCCCL.</u> X.	VIII.	XIII.	XV.	IX.	XV.
XI.	IX.	XIV.	XVI.	X.	XVI.
XII.	X.	XV.	XVII.	XI.	XVII.
XIII.	XI.	XVI.	XVIII.	XII.	XVIII.

Mycenis post necem Ægisthi regnavit Orestes ann. XV.
Latinorum secundus ASCANIUS ann. XXXV III.
Assyriorum vicesimus septimus TEUTEUS ann. XL.
Ascanius Æneæ filius Albam urbem condidit.
Ea, quæ de Ulyssæ fabulæ ferunt, quomodo trieri Tyrrenorum Scyllam fugerit spoliare hospites solitam. Scribit Palæphatus incredibilium libro primo. Sirenas quoque fuisse meretrices, quæ deceperunt navigantes.

Ascanius derelicto novercæ suæ Lavinia regno Albam condidit: & Silvium Posthumum fratrem suum Æneæ ex Lavinia filium summa pietate educavit.

XIV.	XII.	XVII.	XIX.	XIII.	XIX.
------	------	-------	------	-------	------

Pyrrhus Delphis in templo Apollinis ab Oreste occiditur prodicione Sacerdotis Macarei: quo tempore etiam quidam Homerum fuisse dicunt.

XV.	XIII.	XVIII.	XX.	XIV.	XX.
XVI.	XIV.	XIX.	XXI.	XV.	XXI.
XVII.	XV.	XX.	XXII.	XVI.	XXII.
		ZEUXIP- PUS.			

Mycenis regnavit Tifamēnos filius Orestis.
Sicyoniorum vicesimus sextus ZEUXIPPUS ann. XXXII.

Quidam ad hujus memoriam conservandam balneas Byzantinorum multo post tempore appellatas putant.

XVIII.	XVI.	I.	XXIII.	XVII.	XXIII.
XIX.	XVII.	II.	XXIV.	XVIII.	XXIV.

HEBR. ASSYR. SICYON. ATHEN. LATIN. ÆGYPT.

DCCCLX. XX.	XVIII.	III.	XXV.	XIX.	XXV.	
HELI SACERDOS						Hebræorum HELI Sacerdos ann. XL.

In Hebræorum libro inveniuntur XL anni. In LXX autem interpretatione XX. Hebræi hunc tradunt esse Phineem.

I.	XIX.	IV.	XXVI.	XX.	XXVI.	
II.	XX.	V.	XXVII.	XXI.	XXVII.	Hectoris filii Ilium receperunt, expulsis Antenoris posteris, Heleno sibi subsidium ferente.
III.	XXI.	VI.	XXVIII.	XXII.	XXVIII.	
IV.	XXII.	VII.	XXIX.	XXIII.	XXIX.	
V.	XXIII.	VIII.	XXX.	XXIV.	XXX.	
VI.	XXIV.	IX.	XXXI.	XXV.	XXXI.	Secundum quosdam Heraclidarum descensus.
VII.	XXV.	X.	XXXII.	XXVI.	XXXII.	

Afcanius Iulium filium procreavit : à quo familia Iuliorum orta. Et propter ætatem parvuli, quia necdum regendis civibus idoneus erat, Silvium Posthumum fratrem suum regni reliquit heredem.

VIII.	XXVI.	XI.	XXXIII.	XXVII.	XXXIII.	
			OXYN- TES.			Atheniensium tertius decimus OXYNTES ann. XII.
IX.	XXVII.	XII.	I.	XXVIII.	XXXIV.	
DCCCLXX. X.	XXVIII.	XIII.	II.	XXIX.	XXXV.	Amazones Ephesi templum incenderunt.
XI.	XXIX.	XIV.	III.	XXX.	XXXVI.	
XII.	XXX.	XV.	IV.	XXXI.	XXXVII.	
XIII.	XXXI.	XVI.	V.	XXXII.	XXXVIII.	
XIV.	XXXII.	XVII.	VI.	XXXIII.	XXIX.	
XV.	XXXIII.	XVIII.	VII.	XXXIV.	XL.	
XVI.	XXXIV.	XIX.	VIII.	XXXV.	XLI.	Agon Lyciorum primus actus.
XVII.	XXXV.	XX.	IX.	XXXVI.	XLII.	
XVIII.	XXXVI.	XXI.	X.	XXXVII.	XLIII.	
XIX.	XXXVII.	XXII.	XI.	XXXVIII.	XLIV.	
				SILVIUS POSTHUMVS.		Latinorú tertius SILVIUS POSTHUMVS ann. XXIX.

Silvius Posthumus, quia post mortem patris editus ruri fuerat educatus, & Silvii & Posthumi nomen accepit : à quo omnes Albanorum Reges Silvii vocati sunt.

DCCCLXXX. XX.	XXXVIII.	XXIII.	XII.	I.	XLV.
---------------	----------	--------	------	----	------

EUSEBII PAMPHILI

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ATHEN.	LATIN.	ÆGYPT.
			APHI- DAS.		Atheniensium quar- tus decimus APHI- DAS anno uno.
XXI.	XXXIX.	XXIV.	I.	II.	XLVI. Post quem quintus de- cimus THYMOE- TES annis octo.
			THY- MOETES		
XXII.	XL. THINE- US.	XXV.	I.	III.	XLVII. Assyriorum vicefimus octavus THINE- US ann. <u>XXX</u> .
XXIII.	I.	XXVI.	II.	IV.	XLVIII.
XXIV.	II.	XXVII.	III.	V.	XLIX.
XXV.	III.	XXVIII.	IV.	VI.	L.
XXVI.	IV.	XXIX.	V.	VII.	LI.
XXVII.	V.	XXX.	VI.	VIII.	LII.
XXVIII.	VI.	XXXI.	VII.	IX.	LIII.
XXIX.	VII.	XXXII.	VIII.	X.	LIV.

Reges Sicyonii defecerunt, qui regnaverunt annis DCCCCLXXII. Post quos Sacerdotes Carnii constituti sunt.

Castoris Chronographia de Sicyoniorum regno: *Exponemus Sicyoniorum reges ab Aegialeo, usque ad Zcuxippum; qui omnes regnaverunt ann. nongentis LXII. & Sacerdotes Carnii, qui præsuerunt annis XXXIII. Post quos Sacerdos constitutus est Charidemus, qui impensis non sustinens fugit.*

Erechthidarum imperio destructo, Atticorum Principum regnum ad aliud genus translatum est, quum Thymœten provocasset Xanthius Bœotius, & Thymœte recusante, Melanthus Pyliensis Andropompi filius suscepisset singulare certamen, ac deinde regnasset. Hinc & APATURION, id est fallaciarum solemnitas celebratur: quia victoria fraude processerat.

Castoris de regno Atheniensium: *Exponemus autem & Atheniensium reges cognomento Erechthidas à Cecrope Diphye, usque ad Thymæten: quorum omne tempus invenitur annorum CCCCXXIX. Post quos suscepit regnum Melanthus Pyliensis Andropompi filius, & filius hujus Codrus: qui imperaverunt simul annis quinquaginta octo.*

HEBR.	ASSYR.	ATHEN.	LATIN.	ÆGYPT.
		MELAN- THUS.		Atheniensium sextus decimus MELANTHUS ann. <u>XXXVII</u> .
<u>DCCCXC</u> . XXX.	VIII.	I.	XI.	LV.
XXXI.	IX.	II.	XII.	LVI.
XXXII.	X.	III.	XIII.	LVII.
XXXIII.	XI.	IV.	XIV.	LVIII.
XXXIV.	XII.	V.	XV.	LIX.
XXXV.	XIII.	VI.	XVI.	LX.
XXXVI.	XIV.	VII.	XVII.	LXI.

CHRONICORUM LIBER POSTERIOR

HEBR. ASSYR. ATHEN. LATIN. ÆGYPT.

XXXVII.	XV.	VIII.	XVIII.	LXII.
XXXVIII.	XVI.	IX.	XIX.	LXIII.
XXXIX.	XVII.	X.	XX.	LXIV.
DCCCC. XL.	XVIII.	XI.	XXI.	LXV.

Mortuo HELI Sacerdote, Arca Testamenti ab alienigenis possidetur, ac deinde in domo Aminadab facit annos XX.

Hebræorum primus Rex SAUL ex tribu Benjamin.

SAMU-EL.				Hebræorum SAMUEL & SAUL ann. <u>XL</u> .
I.	XIX.	XII.	XXII.	LXVI.
II.	XX.	XIII.	XXIII.	LXVII.
III.	XXI.	XIV.	XXIV.	LXVIII.
IV.	XXII.	XV.	XXV.	LXIX.
V.	XXIII.	XVI.	XXVI.	LXX.
VI.	XXIV.	XVII.	XXVII.	LXXI.
VII.	XXV.	XVIII.	XXVIII.	LXXII.
VIII.	XXVI.	XIX.	XXIX.	LXXIII.

HOMERVS secundum quorundam opinionem his fuisse temporibus judicatur. Quanta autem de eo apud veteres dissonantia fuerit, manifestum esse poterit ex sequentibus. Quidam eum, ex quibus Crates, ante descensum Heraclidarum ponunt. Eratosthenes post centesimum annum Troianæ captivitatis. Aristarchus Ionica migratione, sive post annos centum. Philochorus migrationis Ionice tempore, sub Archippo Atheniensium magistratu, & post captam Troiam anno CLXXX. Apollodorus Atheniensis CCLX anno everfionis Ilii. Extiterunt alii, qui modico ante, quam Olympiades inciperent, id est CCCC retrò annis à Troiana captivitate, eum fuisse putant, licet Archilochus vicefimam tertiam Olympiadem, & quingentesimum Troianæ everfionis annum supputet.

Latinorum quartus ÆNEAS SILVIUS annis XXXI. In alia historia reperimus quartum LATINVM SILVIVM regnasse Lavinia & Melampodis filium uterinum fratrem Posthumi: & quintum, qui nunc hic quartus ponitur, ÆNEAM SILVIVM Posthumi filium.

			ÆNEAS SILVIUS.	
IX.	XXVII.	XX.	I.	LXXIV
DCCCC. X.	XXVIII.	XXI.	II.	LXXV. Samuel prophetabat.
XI.	XXIX.	XXII.	III.	LXXVI.
XII.	XXX.	XXIII.	IV.	LXXVII.
	DERCIVS.			Affyriorum vicefimus nonus DER- CILVS ann. <u>XL</u> .
XIII.	I.	XXIV.	V.	LXXVIII

HEBR.	ASSYR.	ATHEN.	LATIN.	ÆGYPT.				
XIV.	II.	XXV.	VI.	LXXIX.				
XV.	III.	XXVI.	VII.	LXXX.				
HEBR.	ASS.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.		
				EVRIS-	A L E-		Lacedæmoniorum	
				THEVS	TES.		primus EVRYS-	
XVI.	IV.	XXVII.	VIII.	I.	I.	LXXXI.	THEVS ann. ^{XLII.}	
XVII.	V.	XXVIII.	IX.	II.	II.	LXXXII.	Corinthorum primus	
XVIII.	VI.	XXIX.	X.	III.	III.	LXXXIII.	ALETES an. ^{XXXV.}	
XIX.	VII.	XXX.	XI.	IV.	IV.	LXXXIV.	Heraclidarum de-	
<u>DCCCCXX.</u> XX.	VIII.	XXXI.	XII.	V.	V.	LXXXV.	scensus in Pelo-	
XXI.	IX.	XXXII.	XIII.	VI.	VI.	LXXXVI.	ponnesum.	
XXII.	X.	XXXIII.	XIV.	VII.	VII.	XXXVII.		
XXIII.	XI.	XXXIV.	XV.	VIII.	VIII.	LXXXVIII.	Eurystheus & Pro-	
XXIV.	XII.	XXXV.	XVI.	IX.	IX.	LXXXIX.	cles Spartam obti-	
XXV.	XIII.	XXXVI.	XVII.	X.	X.	XC.	nuerunt.	
XXVI.	XIV.	XXXVII.	XVIII.	XI.	XI.	XCI.		
		C O-					Atheniensium deci-	
		DRVS.					mus septimus CO-	
XXVII.	XV.	I.	XIX.	XII.	XII.	XCII.	DRVS Melanthei	
XXVIII.	XVI.	II.	XX.	XIII.	XIII.	XCIII.	filius ann. ^{XXI.}	
XXIX.	XVII.	III.	XXI.	XIV.	XIV.	XCIV.		
<u>DCCCCXX.</u> XXX.	XVIII.	IV.	XXII.	XV.	XV.	XCV.	Iones profugi Athe-	
XXXI.	XIX.	V.	XXIII.	XVI.	XVI.	XCVI.	nas se contulerunt.	
XXXII.	XX.	VI.	XXIV.	XVII.	XVII.	XCVII.		
XXXIII.	XXI.	VII.	XXV.	XVIII.	XVIII.	XCVIII.		
XXXIV.	XXII.	VIII.	XXVI.	XIX.	XIX.	XCIX.		
XXXV.	XXIII.	IX.	XXVII.	XX.	XX.	C.		
XXXVI.	XXIV.	X.	XXVIII.	XXI.	XXI.	CI.		
XXXVII.	XXV.	XI.	XXIX.	XXII.	XXII.	CII.		
XXXVIII.	XXVI.	XII.	XXX.	XXIII.	XXIII.	CIII.		

Incurfus in Afiam Amazonum pariter & Cimmeriorum.

XXXIX. XXVII | XIII. | XXXI | XXVI. | XXIV. | CIV.

HEBR.	ASS.	ATH.	LAT. LATI- NVS SILVIVS.	LAC.	COR.	ÆG.	
<u>DCCCXLI.</u> XL.	XXVIII.	XIV.	I.	XXV.	XXV.	CV.	Latinorum quintus LATINUS SIL- VIUS ann. I.
DAVID.							
I.	XXIX.	XV.	II.	XXVI.	XXVI.	CVI.	DAVID primus ex tribu Iuda regna- vit apud Hebræos ann. XI.
II.	XXX.	XVI.	III.	XXVII.	XXVII.	CVII.	
III.	XXXI.	XVII.	IV.	XXVIII.	XXVIII.	CVIII.	
IV.	XXXII.	XVIII.	V.	XXIX.	XXIX.	CIX.	
V.	XXXIII.	XIX.	VI.	XXX.	XXX.	CX.	
VI.	XXXIV.	XX.	VII.	XXXI.	XXXI.	CXI.	Peloponneses con- tra Athenas dimi- cant.
VII.	XXXV.	XXI.	VIII.	XXXII.	XXXII.	CXII.	Hebræorum Ponti- fex Abiathar clarus habetur.

Prophetabant Gad, Nathan, Afaph.

Codrus juxta responsum seipsum morti tradens interimitur bello Peloponnesiaco, in quo Erechthidarum, destructum imperium est, quod CCCCXXXVII annis perseveraverat.

Post Codrum Principes, quod mors finiebat: quorum primus MEDON regnum in finem vitæ obtinuit Athenis: & post eum cæteri Reges.

		M E - D O N.					
VIII.	XXXVI.	I.	IX.	XXXIII.	XXXIII.	CXIII.	Atheniensium pri- mus <u>MEDON</u> ann. XX.
IX.	XXXVII.	II.	X.	XXXIV.	XXXIV.	CXIV.	
<u>DCCCCL.</u> X.	XXXVIII.	III.	XI.	XXXV.	XXXV.	CXV.	
					IXION.		Corinthiorum se- cundus <u>IXION</u> ann. XXXVII.
XI.	XXXIX.	IV.	XII.	XXXVI.	I.	CXVI.	
XII.	XL.	V.	XIII.	XXXVII.	II.	CXVII.	
	EUPA- LES.						Assyriorum tricesi- mus <u>EVPALES</u> ann. XXXVIII.
XIII.	I.	VI.	XIV.	XXXVIII.	III.	CXVIII.	
XIV.	II.	VII.	XV.	XXXIX.	IV.	CXIX.	
XV.	III.	VIII.	XVI.	XL.	V.	CXX.	
XVI.	IV.	IX.	XVII.	XLI.	VI.	CXXI.	
XVII.	V.	X.	XVIII.	XLII.	VII.	CXXII.	
				AGIS.			Lacedæmoniorum secundus <u>AGIS</u> anno uno.
XVIII.	VI.	XI.	XIX.	I.	VIII.	CXXIII.	

HEBR.	ASS.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.
				ECHES- T R A- T V S.		Lacedæmoniorū ter- tius, ECHESTR- TUS ann. <u>XXXV.</u>
XIX.	VII.	XII.	XX.	I.	IX.	CXXIV. Pelasgi mare obti- nuerunt.
<u>DCCCCLX.</u> XX.	VIII.	XIII.	XXI.	II.	X.	CXXV.
XXI.	IX.	XIV.	XXII.	III.	XI.	CXXVI. Magnesia in Asia condita.
XXII.	X.	XV.	XXIII.	IV.	XII.	CXXVII.
XXIII.	XI.	XVI.	XXIV.	V.	XIII.	CXXVIII.
XXIV.	XII.	XVII.	XXV.	VI.	XIV.	CXXIX. Myrina condita.
XXV.	XIII.	XVIII.	XXVI.	VII.	XV.	CXXX.
XXVI.	XIV.	XIX.	XXVII.	VIII.	XVI.	CXXXI. Cyme in Italia con- dita, vel Cumæ.
XXVII.	XV.	XX.	XXVIII.	IX.	XVII.	CXXXII.
		ACAS- T V S.				Atheniensium secun- dus A C A S T U S ann. <u>XXXVI.</u> Ephesus condita ab Androclo.
XXVIII.	XVI.	I.	XXIX.	X.	XVIII.	CXXXIII.
XXIX.	XVII.	II.	XXX.	XI.	XIX.	CXXXIV.
<u>DCCCCLXX.</u> XXX.	XVIII.	III.	XXXI.	XII.	XX.	CXXXV.
XXXI.	XIX.	IV.	XXXII.	XIII.	XXI.	CXXXVI.

Carthago condita est, ut quidam volunt, à Carchedone Tyrio: ut verò alii, à Didone filia
ejus, post Trojanum bellum ann. CXLIII.

XXXII.	XX.	V.	XXXIII.	XIV.	XXII.	CXXXVII.
XXXIII.	XXI.	VI.	XXXIV.	XV.	XXIII.	CXXXVIII.
XXXIV.	XXII.	VII.	XXXV.	XVI.	XXIV.	CXXXIX.
XXXV.	XXIII.	VIII.	XXXVI.	XVII.	XXV.	CXL. Ionica emigratio, in qua quidam Home- rum fuisse scribunt.
XXXVI.	XXIV.	IX.	XXXVII.	XVIII.	XXVI.	CXLI.
XXXVII.	XXV.	X.	XXXVIII.	XIX.	XXVII.	CXLII.
XXXVIII.	XXVI.	XI.	XXXIX.	XX.	XXVIII.	CXLIII.
XXXIX.	XXVII.	XII.	XL.	XXI.	XXIX.	CXLIV.
<u>DCCCCLXXX.</u> XL.	XXVIII.	XIII.	XLI.	XXII.	XXX.	CXLV.
SALO- MON.						SALOMON filius David ann. <u>XL.</u>
I.	XXIX.	XIV.	XLII.	XXIII.	XXXI.	CXLVI.
II.	XXX.	XV.	XLIII.	XXIV.	XXXII.	CXLVII.
III.	XXXI.	XVI.	XLIV.	XXV.	XXXIII.	CXLVIII.

HEBR.	ASS.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.
IV.	XXXII.	XVII.	XLV.	XXVI.	XXXIV.	CXLIX.

Salomon Templum ædificare cœpit in Ierofolymis, consummavitque annis octo.
Colligitur omne tempus à Moyse & egressu Israël ex Ægypto, usque ad Salomonem, & ædificationem Templi in principiis annorum, CCCCCLXXX, ut Regnorum liber tertius testimonio est.

A Diluvio, usque ad Moysen, anni MCCCCXLVII.

Ab Adam, usque ad Diluvium, anni MMCCXLI.

Fiunt omnes simul anni MMMMCLXIX.

DCCCCXC. X.

M.

V.	XXXIII.	XVIII.	XLVI.	XXVII.	XXXV.	CL.	Hebræorum Sacerdos Sadoc octavus ab Aaron.
VI.	XXXIV.	XIX.	XLVII.	XXVIII.	XXXVI.	CLI.	
VII.	XXXV.	XX.	XLVIII.	XXIX.	XXXVII.	CLII.	
					A G E-LAVS.		Corinthiorum tertius <u>AGELAVS</u> ann. <u>XXXVII.</u>
VIII.	XXXVI.	XXI.	XLIX.	XXX.	I.	CLIII.	
IX.	XXXVII.	XXII.	L.	XXXI.	II.	CLIV.	
			ALBA SILVIVS.				Latinorum sextus <u>ALBA SILVIVS</u> Æneæ Silvii filius ann. <u>XXXIX.</u>
<u>DCCCCXC.</u> X.	XXXVIII.	XXIII.	I.	XXXII.	III.	CLV.	
	LAOSTHENE S.						Assyriorum tricessimus primus <u>LAOSTHENE S</u> ann. <u>XLV.</u>
XI.	I.	XXIV.	II.	XXXIII.	IV.	CLVI.	
XII.	II.	XXV.	III.	XXXIV.	V.	CLVII.	
XIII.	III.	XXVI.	IV.	XXXV.	VI.	CLVIII.	
				LABOTES.			Lacedæmoniorum quintus <u>LABOTES</u> ann. <u>XXXVI.</u>
XIV.	IV.	XXVII.	V.	I.	VII.	CLIX.	
XV.	V.	XXVIII.	VI.	II.	VIII.	CLX.	
XVI.	VI.	XXIX.	VII.	III.	IX.	CLXI.	Quidam Homerum & Hesiodum his temporibus fuisse scribunt.
XVII.	VII.	XXX.	VIII.	IV.	X.	CLXII.	Prophetavit Sadoch, Achias Silonites, Samcas.
XVIII.	VIII.	XXXI.	IX.	V.	XI.	CLXIII.	
XIX.	IX.	XXXII.	X.	VI.	XII.	CLXIV.	
XX.	X.	XXXIII.	XI.	VII.	XIII.	CLXV.	
XXI.	XI.	XXXIV.	XII.	VIII.	XIV.	CLXVI.	Carthago secundum nonnullos condita à Didone. Aliisuprascriptum tempus vindicant.
XXII.	XII.	XXXV.	XIII.	IX.	XV.	CLXVII.	
XXIII.	XIII.	XXXVI.	XIV.	X.	XVI.	CLXVIII.	

EUSEBII PAMPHILI

HEBR.	ASS.	ATH. ARCHIP- PUS.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.
XXIV.	XIV.	I.	XV.	XI.	XVII.	CLXIX.
XXV.	XV.	II.	XVI.	XII.	XVIII.	CLXX.
XXVI.	XVI.	III.	XVII.	XIII.	XIX.	CLXXI.
XXVII.	XVII.	IV.	XVIII.	XIV.	XX.	CLXXII.
XXVIII.	XVIII.	V.	XIX.	XV.	XXI.	CLXXIII.
XXIX.	XIX.	VI.	XX.	XVI.	XXII.	CLXXIV.
XXX.	XX.	VII.	XXI.	XVII.	XXIII.	CLXXV.
XXXI.	XXI.	VIII.	XXII.	XVIII.	XXIV.	CLXXVI.
XXXII.	XXII.	IX.	XXIII.	XIX.	XXV.	CLXXVII.
XXXIII.	XXIII.	X.	XXIV.	XX.	XXVI.	CLXXVIII.
						SEMEN- DIS.
XXXIV.	XXIV.	XI.	XXV.	XXI.	XXVII.	I.
XXXV.	XXV.	XII.	XXVI.	XXII.	XXVIII.	II.
XXXVI.	XXVI.	XIII.	XXVII.	XXIII.	XXIX.	III.
XXXVII.	XXVII.	XIV.	XXVIII.	XXIV.	XXX.	IV.
XXXVIII.	XXVIII.	XV.	XXIX.	XXV.	XXXI.	V.
XXXIX.	XXIX.	XVI.	XXX.	XXVI.	XXXII.	VI.
XL.	XXX.	XVII.	XXXI.	XXVII.	XXXIII.	VII.

Atheniensium tertius ARCHIP-
PUS ann. XIX.

In Ægypti vicesima
prima Dynastia re-
gnavit SEMEN-
DIS ann. XIX.
Tertio mare obtinuerunt
Thraces annos decem & novem.

Post mortem Salomonis seditione orta in gente Iudæa, & regno bifariam diviso, in Samaria decem tribubus regnavit IEROBOAM. ROBOAM filius Salomonis regnavit in Ierusalem, duabus tribubus sibi subiectis, quæ vocabantur IUDÆ, ob Reges Iudæorum, qui ex Iudæ stirpe descenderunt. Unde & universa gens nomen Iudææ sortita est.

IVD.	ISR.	ASS.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.
ROBO- AM.	IERO- BOAM.						
I.	I.	XXXI.	XVIII.	XXXII.	XXVIII.	XXXIV.	VIII.
II.	II.	XXXII.	XIX.	XXXIII.	XXIX.	XXXV.	IX.
			THER- SIPPUS.				
III.	III.	XXXIII.	I.	XXXIV.	XXX.	XXXVI.	X.

Hebræorum
Judæ tertius
ROBOAM
ann. XVII.
Apud Hebræos, qui in Sa-
maria erant
& vocaban-
tur ISR A-
EL primus
regnavit
IEROBO-
AM ann. XXXII.

Atheniensium quartus THERSIPPUS ann. XLI.

<i>IVD.</i>	<i>ISR.</i>	<i>ASS.</i>	<i>ATH.</i>	<i>LAT.</i>	<i>LAC.</i>	<i>COR.</i>	<i>ÆG.</i>
IV.	IV.	XXXIV.	II.	XXXV.	XXXI.	XXXVII.	XI.
						PRVM- NIS.	Corinthio- rū quartus PRVM- NIS ann.
V.	V.	XXXV.	III.	XXXVI.	XXXII.	I.	XII.
VI.	VI.	XXXVI.	IV.	XXXVII.	XXXIII.	II.	XIII.
VII.	VII.	XXXVII.	V.	XXXVIII.	XXXIV.	III.	XIV.
VIII.	VIII.	XXXVIII.	VI.	XXXIX.	XXXV.	IV.	XV.
				ÆGI- PUS SILVI- US.			Latinorum septimus SILVIUS ATTIUS, sive ÆGI- PVS Albæ superioris fil. an. ^{XXXV} XXIV.
IX.	IX.	XXXIX.	VII.	I.	XXXVI.	V.	XVI.
<u>MXXX.</u>	X.	XL.	VIII.	II.	XXXVII.	VI.	XVII.
					D O- R Y S- SVS.		Lacedæmo- niorum quintus DORYS- SVS ann.
XI.	XI.	XLI.	IX.	III.	I.	VII.	XVIII.
XII.	XII.	XLII.	X.	IV.	II.	VIII.	XIX.
XIII.	XIII.	XLIII.	XI.	V.	III.	IX.	XX.
XIV.	XIV.	XLIV.	XII.	VI.	IV.	X.	XXI.
XV.	XV.	XLV.	XIII.	VII.	V.	XI.	XXII.
		PYRI- TIA- DES.					Assyriorum tricesimus secundus PYRI- TIADES ann. ^{XXX} XXX.
XVI.	XVI.	I.	XIV.	VIII.	VI.	XII.	XXIII.
XVII.	XVII.	II.	XV.	IX.	VII.	XIII.	XXIV.
ABIA.							Hebræorū Iudæ A- BIA ann.
I.	XVIII.	III.	XVI.	X.	VIII.	XIV.	XXV.
II.	XIX.	IV.	XVII.	XI.	IX.	XV.	XXVI.
							III.
						PSEV- SEN- NES.	Ægyptiorū PSEV- SENES ann. ^{XL} XL.
<u>MXL.</u>	III.	V.	XVIII.	XII.	X.	XVI.	I.
ASA.							Hebræorū Iudæ ASA Iustus ann.
I.	XXI.	VI.	XIX.	XIII.	XI.	XVII.	II.
II.	XXII.	VII.	XX.	XIV.	XII.	XVIII.	III.
							^{XL} XL.

EUSEBII PAMPHILI

IVD.	ISR.	ASS.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.	
	NADAB							
III.	I.	VIII.	XXI.	XV.	XIII.	XIX.	IV.	
IV.	II.	IX.	XXII.	XVI.	XIV.	XX.	V.	

Hebræorū
Israel fecun-
dus NADAB an. II.

Hebræorum Pontifex Maximus Abimelech illustri habetur.
Prophetabant Achias, Sameas, & is, qui fuerat apud altare Samariæ, Ieu, Ioed, Azarias, qui
& Addo, Ananias.

ML.

	BAASA.							Hebræorum Israel tertius BAASA ann. ^{XXIV.}	
V.	I.	X.	XXIII.	XVII.	XV.	XXI.	VI.	Thracæ Be- bryciam, quæ nunc Bithynia voeatur, à Strymone transeun- tes occupa- verunt.	
VI.	II.	XI.	XXIV.	XVIII.	XVI.	XXII.	VII.		
VII.	III.	XII.	XXV.	XIX.	XVII.	XXIII.	VIII.		
VIII.	IV.	XIII.	XXVI.	XX.	XVIII.	XXIV.	IX.		
IX.	V.	XIV.	XXVII.	XXI.	XIX.	XXV.	X.		
X.	VI.	XV.	XXVIII.	XXII.	XX.	XXVI.	XI.		
XI.	VII.	XVI.	XXIX.	XXIII.	XXI.	XXVII.	XII.		
XII.	VIII.	XVII.	XXX.	XXIV.	XXII.	XXVIII.	XIII.		
				CAPIS.					Latinorum oçtavius CAPIS SILVIUS Attii supe- rioris Re- gis filius ann. ^{XXVIII.}
XIII.	IX.	XVIII.	XXXI.	I.	XXIII.	XXIX.	XIV.		
XIV.	X.	XIX.	XXXII.	II.	XXIV.	XXX.	XV.		
XV.	XI.	XX.	XXXIII.	III.	XXV.	XXXI.	XVI.		
XVI.	XI.	XXI.	XXXIV.	IV.	XXVI.	XXXII.	XVII.		
XVII.	XIII.	XXII.	XXXV.	V.	XXVII.	XXXIII.	XVIII.		
XVIII.	XIV.	XXIII.	XXXVI.	VI.	XXVIII.	XXXIV.	XIX.		
XIX.	XV.	XXIV.	XXXVII.	VII.	XXIX.	XXXV.	XX.		
					AGESI- LAUS. B A C- CHIS.			Lacedæmo- niorū fex- tus AGE- SILAVS ann. ^{XLIV.} Corinthio- rum quin- tus BAC- CHIS an. ^{XXXV.} à quo Reges BAC- CHIA DÆ cognomi- nati.	
XX.	XVI.	XXV.	XXXVIII.	VIII.	I.	I.	XXI.		
XXI.	XVII.	XXVI.	XXXIX.	IX.	II.	II.	XXII.		
XXII.	XVIII.	XXVII.	XL.	X.	III.	III.	XXIII.		
XXIII.	XIX.	XXVIII.	XLI.	XI.	IV.	IV.	XXIV.		
			PHOR- BAS.					Atheniensium quin- tus PHORBAS ann. ^{XXXI.}	
XXIV.	XX.	XXIX.	I.	XII.	V.	V.	XXV.		

MLS.

<i>IVD.</i>	<i>ISR.</i>	<i>ASS.</i>	<i>ATH.</i>	<i>LAT.</i>	<i>LAC.</i>	<i>COR.</i>	<i>ÆG.</i>
XXV.	XXI.	XXX.	II.	XIII.	VI.	VI.	XXVI.
		OPHRA TEUS.					Assyriorum tricesimus tertius O- P H R A- T E U S ann. XX.
XXVI.	XXII.	I.	III.	XIV.	VII.	VII.	XXVII.
XXVII.	XXIII.	II.	IV.	XV.	VIII.	VIII.	XXVIII.
XXVIII.	XXIV.	III.	V.	XVI.	IX.	IX.	XXIX.
	ELA.						Hebræorū Israel E- L A ann. II.
XXIX.	I.	IV.	VI.	XVII.	X.	X.	XXX.
<u>MLXX.</u> XXX.	II.	V.	VII.	XVIII.	XI.	XI.	XXXI.
	AMRI.						Hebræorū Israel quin- tus A M- R I ann. XII.
XXXI.	I.	VI.	VIII.	XIX.	XII.	XII.	XXXII.
XXXII.	II.	VII.	IX.	XX.	XIII.	XIII.	XXXIII.
XXXIII.	III.	VIII.	X.	XXI.	XIV.	XIV.	XXXIV.
XXXIV.	IV.	IX.	XI.	XXII.	XV.	XV.	XXXV.
XXXV.	V.	X.	XII.	XXIII.	XVI.	XVI.	XXXVI.
XXXVI.	VI.	XI.	XIII.	XXIV.	XVII.	XVII.	XXXVII.
XXXVII.	VII.	XII.	XIV.	XXV.	XVIII.	XVIII.	XXXVIII.
XXXVIII.	VIII.	XIII.	XV.	XXVI.	XIX.	XIX.	XXXIX.
XXXIX.	IX.	XIV.	XVI.	XXVII.	XX.	XX.	XL.
<u>MLXXX.</u> XL.	X.	XV.	XVII.	XXVIII.	XXI.	XXI.	XLI.
				C A R- P E N- T U S SILVIUS.			Latinorum IX C A R- P E N T V S S I L V I U S superioris Regis CA- P I S fil.ann. XIII.
							N E- P H E R- C H E- R E S. Ægyptiorū N E P H E R- C H E R E S ann. IV.
XLI.	XI.	XVI.	XVIII.	I.	XXII.	XXII.	I.
I O S A- P H A T.							Hebræorū Iuda sextus I O S A- P H A T Iustus ann. XXV.
I.	ACHAB.	XVII.	XIX.	II.	XXIII.	XXIII.	II.
II.	I.	XVIII.	XX.	III.	XXIV.	XXIV.	III.
III.	II.	XIX.	XXI.	IV.	XXV.	XXV.	IV.
							Hebræorū Israel sex- tus A- C H A B ann. XXII.
IV.	III.	XX.	XXII.	V.	XXVI.	XXVI.	I.
							A M E- N O- P H I S. Ægyptiorū A M E N O- P H I S ann. IX.

	IVD.	ISR.	ASS. OPHRA- TENES.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.	Assyriorum tricesimus quartus OPHRA- TENES ann. L.
	V.	IV.	I.	XXIII.	VI.	XXVII.	XXVII.	II.	
	VI.	V.	II.	XXIV.	VII.	XXVIII.	XXVIII.	III.	Apud He- bræos pro- phetabant
	VII.	VI.	III.	XXV.	VIII.	XXIX.	XXIX.	IV.	Abdias,
	VIII.	VII.	IV.	XXVI.	IX.	XXX.	XXX.	V.	Ieu, Ozias,
MNC.	IX.	VIII.	V.	XXVII.	X.	XXXI.	XXXI.	VI.	Micheas:
	X.	IX.	VI.	XXVIII.	XI.	XXXII.	XXXII.	VII.	Pseudopro- pheta ve- ro erant
	XI.	X.	VII.	XXIX.	XII.	XXXIII.	XXXIII.	VIII.	Sedechias,
	XII.	XI.	VIII.	XXX.	XIII.	XXXIV.	XXXIV.	IX.	Eliezer.

Latinorum decimus **TIBERINUS SILVIUS** Carpentii filius, ann. $\overline{\text{VII}}$. à quo fluvius appellatus est **TIBERIS**, qui prius **ALBULA** vocabatur.

				TIBE- RINVS.			O S O- CHOR.	Ægyptiorū O S O- CHOR ann. $\overline{\text{VI}}$.
	XIII.	XII.	IX.	XXXI.	I.	XXXV.	XXXV.	I.
				MEGA- CLES.			A G E- L A S.	Athenienfi- um sextus MEGA- CLES ann. $\overline{\text{XXX}}$.
	XIV.	XIII.	X.	I.	II.	XXXVI.	I.	II.
	XV.	XIV.	XI.	II.	III.	XXXVII.	II.	III.
	XVI.	XV.	XII.	III.	IV.	XXXVIII.	III.	IV.
	XVII.	XVI.	XIII.	IV.	V.	XXXIX.	IV.	V.
	XVIII.	XVII.	XIV.	V.	VI.	XL.	V.	VI.
								PSINA- CES.
MC.	XIX.	XVIII.	XV.	VI.	VII.	XLI.	VI.	I.
	XX.	XIX.	XVI.	VII.	VIII.	XLII.	VII.	II.
								Quarto ma- re obtinue- runt Rhodii ann. $\overline{\text{XXIII}}$.

Latinorum undecimus **AGRIPPA SILVIUS** Agrippæ Tiberini filius ann. $\overline{\text{XL}}$. In Latina Historia ad verbum hæc scripta reperimus: *Agrippa apud Latinos regnante, Homerus Poeta in Græcia claruit, ut testatur Apollodorus Grammaticus, & Euphorbus Historicus, ante Urbem conditam annis $\overline{\text{cxxxiv}}$, & , ut ait Cornelius Nepos, ante Olympiadem primam annis $\overline{\text{c}}$.*

				AGRIP- PA.				Latinorum undecimus AGRIP- PA ann. $\overline{\text{XL}}$.
	XXI.	XX.	XVII.	VIII.	I.	XLIII.	VIII.	III.
	XXII.	XXI.	XVIII.	XI.	II.	XLIV.	IX.	IV.

<i>IVD.</i>	<i>ISR.</i>	<i>ASS.</i>	<i>ATH.</i>	<i>LAT.</i>	<i>LAC.</i>	<i>COR.</i>	<i>ÆG.</i>
					ARCHE- LAUS.		Lacedæmo- niorū septi- mus AR- C H E- LAVS an. LX.
XXIII.	XXII. OCHO- ZIAS.	XIX.	X.	III.	I.	X.	V.
XXIV.	I.	XX.	XI.	IV.	II.	XI.	VI.
XXV.	II.	XXI.	XII.	V.	III.	XII.	VII.
	I O- RAM. I O- RAM.						Hebræorū Israel septi- mus O- C H O- Z I A S ann. duob. Hebræorū
I.	I.	XXII.	XIII.	VI.	IV.	XIII.	VIII.
II.	II.	XXIII.	XIV.	VII.	V.	XIV.	IX.
							VIII. P S U- S E N- NES.
III.	III.	XXIV.	XV.	VIII.	VI.	XV.	I.
<u>MCX.</u> IV.	IV.	XXV.	XVI.	IX.	VII.	XVI.	II.
V.	V.	XXVI.	XVII.	X.	VIII.	XVII.	III.
VI.	VI.	XXVII.	XVIII.	XI.	IX.	XVIII.	IV.
VII.	VII.	XXVIII.	XIX.	XII.	X.	XIX.	V.
VIII.	VIII.	XXIX.	XX.	XIII.	XI.	XX.	VI.
	OCHO- ZIAS.						Propheta- bant Elias & Elifæus. Elias rapi- tur.
I.	IX.	XXX.	XXI.	XIV.	XII.	XXI.	VII.
	GOTHO- LIA.						Hebræorū Iuda O- CHOZI- AS ann. I. Post quem GOTHO- LIAMater ann. VII.
I.	X.	XXXI.	XXII.	XV.	XIII.	XXII.	VIII.
II.	XI.	XXXII.	XXIII.	XVI.	XIV.	XXIII.	IX.
III.	XII.	XXXIII.	XXIV.	XVII.	XV.	XXIV.	X.
	IEV.						Ionadab fi- lius Re- chab cla- rus habe- tur.
IV.	I.	XXXIV.	XXV.	XVIII.	XVI.	XXV.	XI.
<u>MCXX.</u> V.	II.	XXXV.	XXVI.	XIX.	XVII.	XXVI.	XII.
VI.	III.	XXXVI.	XXVII.	XX.	XVIII.	XXVII.	XIII.
VII.	IV.	XXXVII.	XXVIII.	XXI.	XIX.	XXVIII.	XIV.

Hebræorum Iuda decimus IOAS. ann. XL. Ioiadas apud Hebræos insignissimus erat Pontifex, qui solus post Moysen vixit ann. CXXX.

	<i>IVD.</i>	<i>ISR.</i>	<i>ASS.</i>	<i>ATH.</i>	<i>LAT.</i>	<i>LAC.</i>	<i>COR.</i>	<i>ÆG.</i>
	IOAS.							
	I.	V.	XXXVIII.	XXIX.	XXII.	XX.	XXIX.	XV.
	II.	VI.	XXXIX.	XXX.	XXIII.	XXI.	XXX.	XVI.
				DIOGE- NETUS			EUDE- MUS.	Athenien- sum septi- mus DIO- GENE- TUS ann. xxviii.
	III.	VII.	XL.	I.	XXIV.	XXII.	I.	XVII.
	IV.	VIII.	LXI.	II.	XXV.	XXIII.	II.	XVIII.
	V.	IX.	XLII.	III.	XXVI.	XXIV.	III.	XIX.
	VI.	X.	XLIII.	IV.	XXVII.	XXV.	IV.	XX.
	VII.	XI.	XLIV.	V.	XXVIII.	XXVI.	V.	XXI.
<u>MCXXX.</u>	VIII.	XII.	XLV.	VI.	XXIX.	XXVII.	VI.	XXII.
	IX.	XIII.	XLVI.	VII.	XXX.	XXVIII.	VII.	XXIII.
	X.	XIV.	XLVII.	VIII.	XXXI.	XXIX.	VIII.	XXIV.
	XI.	XV.	XLVIII.	IX.	XXXII.	XXX.	IX.	XXV.
	XII.	XVI.	XLIX.	X.	XXXIII.	XXXI.	X.	XXVI.
	XIII.	XVII.	L.	XI.	XXXIV.	XXXII.	XI.	XXVII.
			OCRA- ZAPES.		XXXV.			Assyriorum tricesimus sextus O- CRAZA- PES ann. xlII.
	XIV.	XVIII.	I.	XII.		XXXIII.	XII.	XXVIII.
	XV.	XIX.	II.	XIII.	XXXVI.	XXXIV.	XIII.	XXIX.
	XVI.	XX.	III.	XIV.	XXXVII.	XXXV.	XIV.	XXX.
	XVII.	XXI.	IV.	XV.	XXXVIII.	XXXVI.	XV.	XXXI.
<u>MCXL.</u>	XVIII.	XXII.	V.	XVI.	XXXIX.	XXXVII.	XVI.	XXXII.
	XIX.	XXIII.	VI.	XVII.	XL.	XXXVIII.	XVII.	XXXIII.

ARFMVLVS SILVIVS Agrippæ superioris Regis filius præsidium Albanorum inter montes, ubi nunc Roma est, posuit: qui ob impietatem fulminatus interiit. Hujus filius fuit **IVLIVS** proavus **IVLI PROCVLI**, qui cum Romulo Romam commigrans fundavit Iuliam gentem.

				A R E- MVLVS SILVI- VS.				Latinorum duodeci- mus ARE- MVLVS SILVIUS ann. xix.
	XX.	XXIV.	VII.	XVIII.	I.	XXXIX.	XVIII.	XXXIV.
	XXI.	XXV.	VIII.	XIX.	II.	XL.	XIX.	XXXV.
								Ægypti vice- sima secun- da Dynastia SYSON- CHOSIS. ann. xxi.
	XXII.	XXVI.	IX.	XX.	III.	XLI.	XX.	I.

	IVD.	ISR.	ASS.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.
	XXIII.	XXVII.	X.	XXI.	IV.	XLII.	XXI.	II.
	XXIV.	XXVIII.	XI.	XXII.	V.	XLIII.	XXII.	III.
		I O A- CHAB.						
	XXV.	I.	XII.	XXIII.	VI.	XLIV.	XXIII.	IV.
	XXVI.	II.	XIII.	XXIV.	VII.	XLV.	XXIV.	V.
	XXVII.	III.	XIV.	XXV.	VIII.	XLVI.	XXV.	VI.
							A R I S- T O D E- M U S.	
<u>MCL.</u>	XXVIII.	IV.	XV.	XXVI.	IX.	XLVII.	I.	VII.
	XXIX.	V.	XVI.	XXVII.	X.	XLVIII.	II.	VIII.
	XXX.	VI.	XVII.	XXVIII.	XI.	XLIX.	III.	IX.
				P H E R E C L U S.				
	XXXI.	VII.	XVIII.	I.	XII.	L.	IV.	X.
	XXXII.	VIII.	XIX.	II.	XIII.	LI.	V.	XI.
	XXXIII.	IX.	XX.	III.	XIV.	LII.	VI.	XII.
	XXXIV.	X.	XXI.	IV.	XV.	LIII.	VII.	XIII.
	XXXV.	XI.	XXII.	V.	XVI.	LIV.	VIII.	XIV.
	XXXVI.	XII.	XXIII.	VI.	XVII.	LV.	IX.	XV.
	XXXVII.	XIII.	XXIV.	VII.	XVIII.	LVI.	X.	XVI.
<u>MCLX.</u>	XXXVIII.	XIV.	XXV.	VIII.	XIX.	LVII.	XI.	XVII.

Hebraorū
Israēl decimus IOA-
CHAB
ann. XVII.

Corinthio-
rum octa-
vus ARIS-
TODE-
MVS ann.
XXXV.

Atheniensium octa-
vus PHE-
RECLUS
ann. IX.
Elifæus Pro-
pheta mor-
ritur.

Zacharias
Propheta
interficatur
à Rege Io-
as.

AVENTINVS Aremuli superioris Regis filius in eo monte, qui nunc pars urbis est, mortuus ac sepultus, æternum loco vocabulum dedit.

				AVEN- TINVS SILVI- US.			
	XXXIX.	XV.	XXVI.	IX.	I.	LVIII.	XVIII.
	XL.	XVI.	XXVII.	X.	II.	LIX.	XIX.
	A M A- SIAS.						
	I.	XVII.	XXVIII.	XI.	III.	LX.	XX.
		IOAS.					
	II.	I.	XXIX.	XII.	IV.	I.	XXI.
						TELE- CLVS.	

Latinorum
tertiusde-
cimus A-
VENTI-
NVSSIL-
VIVS an.
XXXV. I.

Hebraorū
Iuda XI A-
MASIAS
ann. XX. X.

Hebraorū
Israēl XI
IOAS an.
XVI.

Lacedæmoniorum octavus TELECLVS ann. XI.
K IVD.

	IVD.	ISR.	ASS.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.
								OSOR- THON. Ægyptiorú OSOR- THON ann. xv.
	III.	II.	XXX.	XIII.	V.	II.	XVI.	I.
	IV.	III.	XXXI.	XIV.	VI.	III.	XVII.	II.
	V.	IV.	XXXII.	XV.	VII.	IV.	XVIII.	III.
	VI.	V.	XXXIII.	XVI.	VIII.	V.	XIX.	IV.
	VII.	VI.	XXXIV.	XVII.	IX.	VI.	XX.	V.
<u>MCLXX.</u>	VIII.	VII.	XXXV.	XVIII.	X.	VII.	XXI.	VI.
	IX.	VIII.	XXXVI.	XIX.	XI.	VIII.	XXII.	VII.
				A R I- PHRON.				
	X.	IX.	XXXVII.	I.	XII.	IX.	XXIII.	VIII.
	XI.	X.	XXXVIII.	II.	XIII.	X.	XXIV.	IX.
	XII.	XI.	XXXIX.	III.	XIV.	XI.	XXV.	X.
	XIII.	XII.	XL.	IV.	XV.	XII.	XXVI.	XI.
	XIV.	XIII.	XLI.	V.	XVI.	XIII.	XXVII.	XII.
	XV.	XIV.	XLII.	VI.	XVII.	XIV.	XXVIII.	XIII.
			TONOS- CONCO- LERS.					
	XVI.	XV.	I.	VII.	XVIII.	XV.	XXIX.	XIV.
	XVII.	XVI.	II.	VIII.	XIX.	XVI.	XXX.	XV.
		I E R O- B O A M.						
<u>MCLXXX.</u>	XVIII.	I.	III.	IX.	XX.	XVII.	XXXI.	I.
	XIX.	II.	IV.	X.	XXI.	XVIII.	XXXII.	II.
	XX.	III.	V.	XI.	XXII.	XIX.	XXXIII.	III.
	XXI.	IV.	VI.	XII.	XXIII.	XX.	XXXIV.	IV.
	XXII.	V.	VII.	XIII.	XXIV.	XXI.	XXXV.	V.
								TACE- L O- THES. SARDA- NAPAL- LUS. Hebræorú Israel duo- decimus I E R O B O- A M ann. XLII. ann. XIII.
								Ægyptiorum TACELOTHES
								Sardanapalus eodem tempore Tarfum atque Anchialen condidit, & in prælio victus ab Ar- bace Medo semet incendio concremavit.
						A G E- M O N.		
	XXIII.	VI.	VIII.	XIV.	XXV.	XXII.	I.	VI.
	XXIV.	VII.	IX.	XV.	XXVI.	XXIII.	II.	VII.
								Corinthio- rum nonus A G E- M O N an. XVI.

MCXC.

IVD.	ISR.	ASS.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.
XXV.	VIII.	X.	XVI.	XXVII.	XXIV.	III.	VIII.
XXVI.	IX.	XI.	XVII.	XXVIII.	XXV.	IV.	IX.
XXVII.	X.	XII.	XVIII.	XXIX.	XXVI.	V.	X.
XXVIII.	XI.	XIII.	XIX.	XXX.	XXVII.	VI.	XI.
XXIX.	XII.	XIV.	XX.	XXXI.	XXVIII.	VII.	XII.
A Z A- RIAS.			THE S- PIEUS.				
I.	XIII.	XV.	I.	XXXII.	XXIX.	VIII.	XIII.
Septimo Phoenices mare obtinuerunt.							
II.	XIV.	XVI.	II.	XXXIII.	XXX.	IX.	I.
III.	XV.	XVII.	III.	XXXIV.	XXXI.	X.	II.
IV.	XVI.	XVIII.	IV.	XXXV.	XXXII.	XI.	III.
V.	XVII.	XIX.	V.	XXXVI.	XXXIII.	XII.	IV.
VI.	XVIII.	XX.	VI.	XXXVII.	XXXIV.	XIII.	V.

Hebræorū Iuda ^{xii.}
A Z A R I A S, qui & **O Z I A S**, ann. ^{lii.}
 Athenien-
 sium ^{x.}
T H E S P I E U S ann. ^{xxvii.}
 Ægypti vic-
 cesima ter-
 tia Dyna-
 stia **P E T V B A S T E S** ann. ^{xxxv.}
 Lycurgus
 Lacedæ-
 moniis jura
 componit.

Usque ad id tempus fuisse Reges Assyriorum Historia refert. Et fiunt simul anni ^{mcxcvii.}
 Omnes autem Regni Assyriorum à primo anno Nini supputantur ^{mccxl.}
A R B A C E S Medus, Assyriorum imperio destructo, regnum in Medos transfulit : & in-
 terim sine Principibus res agebatur, usque ad Deiocem regem Medorum. In medio au-
 tem tempore Chaldæi proprie prævalebant : quorum separatæ quædam Regum successio-
 nes feruntur. Reliquæ autem gentes propriis Regibus utebantur.

MCC.

IVD.	ISR.	MED.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.	
		A R B A C E S.		P R O C A S S I L V I U S.			Medorum primus rex A R B A C E S ann. ^{xxviii.}	
VII.	XIX.	I.	VII.	I.	XXXV.	XIV.	VI.	
VIII.	XX.	II.	VIII.	II.	XXXVI.	XV.	VII.	
IX.	XXI.	III.	IX.	III.	XXXVII.	XVI.	VIII.	
						A L E X A N D E R.	Latinorum ^{xiv.} P R O C A S S I L V I V S A- ventini su- perioris fi- lius ann. ^{xxiii.}	
X.	XXII.	IV.	X.	IV.	XXXVIII.	I.	IX.	
XI.	XXIII.	V.	XI.	V.	XXXIX.	II.	X.	
XII.	XXIV.	VI.	XII.	VI.	XL.	III.	XI.	
							Corinthio- rum ^{x.} A L E X A N D E R ann. ^{xxv.}	
IVD.	ISR.	MED.	ATH.	LAT.	LAC.	MAC.	COR.	ÆG.
		Lacedæmoniorum nonus M E N E S ann. ^{xxxvii.}		A L C A M E N E S		C A R A N V S.		Macedonum primus Rex C A R A N U S ann. ^{xxviii.}
XIII.	XXV.	VII.	XIII.	VII.	I.	I.	IV.	XII.

	IVD.	ISP.	MED.	ATH.	LAT.	LAC.	MAC.	COR.	ÆG.
	XIV.	XXVI.	VIII.	XIV.	VIII.	II.	II.	V.	XIII.
	XV.	XXVII.	IX.	XV.	IX.	III.	III.	VI.	XIV.
	XVI.	XXVIII.	X.	XVI.	X.	IV.	IV.	VII.	XV.
	XVII.	XXIX.	XI.	XVII.	XI.	V.	V.	VIII.	XVI.
	XVIII.	XXX.	XII.	XVIII.	XII.	VI.	VI.	IX.	XVII.
<u>MCCX.</u>	XIX.	XXXI.	XIII.	XIX.	XIII.	VII.	VII.	X.	XVIII.

Hesiodus insignis habetur, ut vult Porphyrius.

	XX.	XXXII.	XIV.	XX.	XIV.	VIII.	VIII.	XI.	XIX.
	XXI.	XXXIII.	XV.	XXI.	XV.	IX.	IX.	XII.	XX.
	XXII.	XXXIV.	XVI.	XXII.	XVI.	X.	X.	XIII.	XXI.

Prophetabant apud Hebræos Osee, Amos, Isaias, Ionas

	XXIII.	XXXV.	XVII.	XXIII.	XVII.	XI.	XI.	XV.	XXII.
	XXIV.	XXXVI.	XVIII.	XXIV.	XVIII.	XII.	XII.	XVI.	XXIII.
	XXV.	XXXVII.	XIX.	XXV.	XIX.	XIII.	XIII.	XVI.	XXIV.
	XXVI.	XXXVIII.	XX.	XXVI.	XX.	XIV.	XIV.	XVII.	XXV.

Phidon Argivus mensuras & pondera primus instituit.

Ægyptiorum OSORTON ann. IX. Hunc Ægyptii Herculem cognominaverunt. OSORTON.

	XXVII.	XXXIX.	XXI.	XXVII.	XXI.	XV.	XV.	XVIII.	I.
--	--------	--------	------	--------	------	-----	-----	--------	----

Lycurgi leges à Lacedæmonc juxta sententiam Apollodori hac ætate susceptæ.

				A G A- M E S- T O R.	Atheniensium undecimus AGAMESTOR ann. XX.				
	XXVIII.	XL.	XXII.	I.	XXII.	XVI.	XVI.	XIX.	II.
<u>MCCXX.</u>	XXIX.	XLI.	XXIII.	II.	XXIII.	XVII.	XVII.	XX.	III.

Hebræorum Israel ZACHARIAS menses sex. Post quem SELLUM dies tres.

Hic annus consumitur per diversos.

NUMITOR Proce superioris Regis filius major à fratre Amulio regno pulsus in agro suo vixit. Filia ejus adimendi partus gratia Virgo Vestalis electa: quæ quum septimo patris anno geminos edidisset infantes, juxta legem in terra viva defossa est. Verum parvulos juxta ripam Tiberis expositos Faustulus regii pastor armenti ad Accam Laurentiam uxorem suam detulit, quæ propter pulchritudinem & rapacitatem corporis quæstusosi LUPA à vicinis appellabatur. Unde ad nostram memoriam meretricum cellule LUPANARIA dicuntur. Pueri quum adolevisent, collecta pastorum & latronum manu, interfecto apud Albam Amulio, avum Numitorem in regnum restituerunt.

IVD. | ISR. | MED. | ATH. | LAT. | LAC. | MAC. | COR. | ÆG.

AMVLI-
US SIL-
VIUS.

Latinorum quintus decimus AMU-
LIUS SILVIUS ann. XLIV.

XXX.	XLII.	XXIV.	III.	I.	XVIII.	XVIII.	XXI.	IV.
	MANA- EM.	Hebræorum Israel quintus decimus MANAEM ann. x.						
XXXI.	I.	XXV.	IV.	II.	XIX.	XIX.	XXII.	V.
XXXII.	II.	XXVI.	V.	III.	XX.	XX.	XXIII.	VI.
XXXIII.	III.	XXVII.	VI.	IV.	XXI.	XXI.	XXIV.	VII.
XXXIV.	IV.	XXVIII.	VII.	V.	XXII.	XXII.	XXV.	VIII.

Medorum fecundus
SOSARMVS an. xxx.

SOSAR-
MUS.

Corinthiorum undecimus
TELESTES ann. xii.

TELES-
TES.

XXXV.	V.	I.	VIII.	VI.	XXIII.	XXIII.	I.	IX.
					Ægyptiorum PSAMMIS ann. x.			PSAM- MIS.
XXXVI.	VI.	II.	IX.	VII.	XXIV.	XXIV.	II.	I.
XXXVII.	VII.	III.	X.	VIII.	XXV.	XXV.	III.	II.
XXXVIII.	VIII.	IV.	XI.	IX.	XXVI.	XXVI.	IV.	III.
XXXIX.	IX.	V.	XII.	X.	XXVII.	XXVII.	V.	IV.

Trieres prima navigat in Corinthum.

Ægyptii post Phœnices mare obtinuerunt.

XL.	X.	VI.	XIII.	XI.	XXVIII.	XXVIII.	VI.	V.
	P H A- CEAS.	Hebræorum Israel sextus decimus PHACEAS ann. x.				C O E- NVS.	Macedonum fecundus COENVVS ann. xii.	
XLI.	I.	VII.	XIV.	XII.	XXIX.	I.	VII.	VI.
XLII.	II.	VIII.	XV.	XIII.	XXX.	II.	VIII.	VII.
XLIII.	III.	IX.	XVI.	XIV.	XXXI.	III.	IX.	VIII.
XLIV.	IV.	X.	XVII.	XV.	XXXII.	IV.	X.	IX.
XLV.	V.	XI.	XVIII.	XVI.	XXXIII.	V.	XI.	X.

Ægyptiorum Dynastie
BOCCHORIS ann.
XLIII.

B O C-
C H O-
R I S.

Bocchoris Ægyptiis jura constituit, sub quo & agnus locutus est.

XLVI.	VI.	XII.	XIX.	XVII.	XXXIV.	VI.	XII.	I.
-------	-----	------	------	-------	--------	-----	------	----

EUSEBII PAMPHILI

IVD.	ISR.	MED.	ATH.	LAT.	LAC.	MAC.	COR.	ÆG.
			Corinthiorum duodecimus AUTO- MENES anno uno.			AUTO- MENES.		
XLVII.	VII.	XIII.	XX.	XVIII.	XXXV.	VII.	I.	II.

Corinthiorum reges defecerunt. Post hos in Corintho constituti sunt annui PRYTANIS.

IVD.	ISR.	MED.	ATH.	LAT.	LAC.	MAC.	LYD.	ÆG.
Atheniensium duodecimus ÆSCHYLUS ann. XXIII.			ÆS- CHY- LVS.	Lydorum primus ARDY- SVS ann. XXXVI.		ARDY- SUS.		
XLVIII.	VIII.	XIV.	I.	XIX.	XXXVI.	VIII.	I.	III.
<u>MCCXL.</u> XLIX.	IX.	XV.	II.	XX.	XXXVII.	IX.	II.	IV.

OLYMPIAS PRIMA.

Hic constituitur OLYMPIAS prima secundo anno Æschyli Atheniensium Iudicis: in qua Corœbus Eliensis extitit victor. Hanc Africanus temporibus Ioatham Regis Hebræorum fuisse scribit. Nostra quoque supputatio iisdem temporibus eam exhibuit. Scribit autem Africanus, ut verba ejus ponam, ad hunc modum: *Æschylus Agamestoris filius apud Athenienses obtinuit principatum annis viginti tribus, qua etate Ioatham regnabat in Ierusalem.*

Hoc tempore TEGLATH PHALASSAR Rex Assyriorum magnam partem Iudæorum populi in Assyrios transtulit, Rege Phacee: quo tempore Arctinus Milesius versificator prope omni metro & opere clarus habetur.

Elii quinquennale certamen agunt, quatuor annis in medio expletis: in quibus Principes annui constituuntur: quam Olympiadem IPHITVS filius Praxonidis filii Æmonis primus constituit. Ab hoc tempore Græca de temporibus historia vera creditur. Nam ante hæc, ut cuique visum est, diversas sententias protulerunt. Porro & nos in prima Olympiade Ioatham posuimus.

A captivitate Trojæ, usque ad primam Olympiadem, anni ccccvi.
Lacedæmoniorum reges defecerunt.

HINC DECEDENTIBVS ET SVCCEDENTIBVS REGNIS
NOVUS ORDO CONSVRGIT.

IVD. | ISR. | MED. | ATH. | LAT. | MAC. | LYD. | ÆG.

HINC OLYMPIAS PRIMA.

OLYMP. I. L.

X.	XVI.	III.	XXI.	X.	III.	V.
P H A- CEE.		Hebræorum Israel decimus septimus PHACEE ann. xx.				

Sub hoc Teglath Phalassar Rex Assyrius magnam partem populi Iudæorum in Assyrios transtulit.

LI.	II.	XVII.	IV.	XXII.	XI.	IV.	VI.	
Arctinus Milesius versificator florentissimus habetur.								
LII.	III.	XVIII.	V.	XXIII.	XII.	V.	VII.	
IO A- THAM.		Hebræorum Iuda tertius decimus IOATHAM ann. xvi.			TVRI- MAS.		Macedonũ tertius TV- RIMAS an. xxxviii.	
I.	III.	XIX.	VI.	XXIV.	I.	VI.	VIII.	
Remus & Romulus generantur à Marte & Ilia.								

IVD.

	IVD.	ISR.	MED.	ATH.	LAT.	MAC.	LYD.	ÆG.
<u>OLYMP. II.</u>	II.	IV.	XX.	VII.	XXV.	II.	VII.	IX.
	III.	V.	XXI.	VIII.	XXVI.	III.	VIII.	X.
	IV.	VI.	XXII.	IX.	XXVII.	IV.	IX.	XI.
	V.	VII.	XXIII.	X.	XXVIII.	V.	X.	XII.
<u>OL. III.</u>	VI.	VIII.	XXIV.	XI.	XXIX.	VI.	XI.	XIII.
<u>MCCL.</u>	VII.	IX.	XXV.	XII.	XXX.	VII.	XII.	XIV.

Propheta-
bant qui &
supra.

Eumelus Poëta, qui Bugoniam & Europiam, & Arctinus, qui Æthiopicam composuit & Ilii Perfin, agnoscuntur.

	VIII.	X.	XXVI.	XIII.	XXXI.	VIII.	XIII.	XV.
	IX.	XI.	XXVII.	XIV.	XXXII.	IX.	XIV.	XVI.
<u>OL. IV.</u>	X.	XII.	XXVIII.	XV.	XXXIII.	X.	XV.	XVII.
	XI.	XIII.	XXIX.	XVI.	XXXIV.	XI.	XVI.	XVIII.
	XII.	XIV.	XXX.	XVII.	XXXV.	XII.	XVII.	XIX.

Propheta-
bant Osee,
Ioël, Isaias,
Obed.

Hesiodus secundum quosdam clarus habetur.
Athenis primum Trieres navigavit, Aminocleo cursum dirigente.

		MEDI- DVS.						
	XIII.	XV.	I.	XVIII.	XXXVI.	XIII.	XVIII.	XX.
<u>OL. V.</u>	XIV.	XVI.	II.	XIX.	XXXVII.	XIV.	XIX.	XXI.
	XV.	XVII.	III.	XX.	XXXVIII.	XV.	XX.	XXII.
	XVI.	XVIII.	IV.	XXI.	XXXIX.	XVI.	XXI.	XXIII.

Medorum
III ME-
DIDUS
ann. XL.
In Lacedæ-
mone pri-
mus Εφίεθ,
quod mag-
istratus

nomen est, constituitur. Fuit autem sub Regibus Lacedæmoniorum ann. CCCL.

Cinæthon Lacedæmonius Poëta, qui Telegoniam scripsit, agnoscitur.
Theræi Cyrenem condiderunt, oraculo sic jubente. Conditor urbis Battus, cujus proprium nomen Aristoteles.

	ACHAZ.							
<u>MCCLX.</u>	I.	XIX.	V.	XXII.	XL.	XVII.	XXII.	XXIV.
<u>OL. VI.</u>	II.	XX.	VI.	XXIII.	XLI.	XVIII.	XXIII.	XXV.
		OSEE.		ALC- MAE- ON.				
	III.	I.	VII.	I.	XLII.	XIX.	XXIV.	XXVI.
	IV.	II.	VIII.	II.	XLIII.	XX.	XXV.	XXVII.

Hebræorū
Iuda quar-
tus deci-
mus A-
CHAZ
ann. XVI.
Hebræorū
Israel deci-
mus octa-
vus OSEE
ann. IX.
Atheniensi-

um tertius decimus ALCMAEON ann. II.

Athenis Principes, qui usque ad mortem suam Reipublicæ præerant, defierunt, & in decem annos magistratuum consuetudo conversa est: regnavitque primus CHAROPS filius Æschyli ann. x.

EUSEBII PAMPHILI

	<i>IVD.</i>	<i>ISR.</i>	<i>MED.</i>	<i>ATH.</i>	<i>LAT.</i>	<i>MAC.</i>	<i>LYD.</i>	<i>ÆG.</i>
				C H A- ROPS.				Athenienfi- um quartus decimus C H A- ROPS ann. \bar{x} .
V.		III.	IX.	I.	XLIV.	XXI.	XXVI.	XXVIII.

Mare obtinent Milesii, construxeruntque urbem in Ægypto Naucraticam.
Nonnulli Romanorum scriptores Romam conditam ferunt.

	<i>IVD.</i>	<i>ISR.</i>	<i>MED.</i>	<i>ATH.</i>	<i>ROM.</i>	<i>MAC.</i>	<i>LYD.</i>	<i>ÆG.</i>
					ROMV- LVS.			Romano- rum pri- mus RO- MULUS ann. $\overline{\text{xxxviii}}$.
<u>OL. VII.</u> VI.		IV.	X.	II.	I.	XXII.	XXVII.	XXIX.

Romæ Palilibus, qui nunc dies festus est, Remus rutro pastorali à Fabio Romuli duce occi-
sus est ob transmissum saltu vallum.

Ob Afyli impunitatem magna Romulo multitudo conjungitur.

Romulus primus milites sumpsit ex populo, & nobilissimos c̄ senes ob aetatem Senatores,
ob similitudinem curæ Patres appellavit.

VII.	V.	XI.	III.	II.	XXIII.	XXVIII.	XXX.	Thales Mi- lesius Phy- sicus Philosophus agnoscitur.
VIII.	VI.	XII.	IV.	III.	XXIV.	XXIX.	XXXI.	

Aradus insula condita. Cyzicus condita.

Circensibus Consualibus ludis adornatis Sabinæ raptæ anno ab Urbe condita tertio : & una
virginum pulcherrima cunctorum acclamatione rapientum Talasio duci Romuli decer-
nitur. Unde in nuptiarum solennitatibus **TALASIO** vulgo clamitant : quod scilicet
talis nupta sit, quæ Talasium habere mereatur.

IX.	VII.	XIII.	V.	IV.	XXV.	XXX.	XXXII.
<u>OL. VIII.</u> X.	VIII.	XIV.	VI.	V.	XXVI.	XXXI.	XXXIII.
<u>MCCXXX.</u> XI.	IX.	XV.	VII.	VI.	XXVII.	XXXII.	XXXIV.

PRIMA CAPTIVITAS ISRAEL.

Decem Tribus, quæ vocabantur **ISRAEL**, & erant in parte Samariæ, victæ à Sennacherib,
qui & Salmanassar, rege Chaldæorum, translatae sunt inter montes Medorum. Regna-
tumque est in Samaria ann. $\overline{\text{ccl}}$.

Sennacherib rex Chaldæorum ad custodiendam regionem Iudæam accolæ misit Assyrios,
qui æmulatores legis Iudææ facti **SAMARITÆ** nuncupati sunt : quod Latina lingua ex-
primitur custodes.

Cenineses, Antemnates, Crustumeni, Fidenates, Veientes, qui ob raptum Sabinarum
bellum moverant, vincuntur à Romulo.

Tarpeia clipeis Sabinorum obruta : unde mons Tarpeius, in quo nunc Capitolium.

Romani, Tatius Sabinorum rege regnante cum Romulo, à Curibus **QUIRITES** appelluntur.

	<i>IVD.</i>	<i>MED.</i>	<i>ATH.</i>	<i>ROM.</i>	<i>MAC.</i>	<i>LYD.</i>	<i>ÆG.</i>
	XII.	XVI.	VIII.	VII.	XXVIII.	XXXIII.	XXXV.
	XIII.	XVII.	IX.	VIII.	XXIX.	XXXIV.	XXXVI.
<u>OL. IX.</u> XIV.		XVIII.	X.	IX.	XXX.	XXXV.	XXXVII.

Lacedæmonii contra Messenios vicennale bellum habebant.

	IVD.	MED.	ATH.	ROM.	MAC.	LYD.	ÆG.
			Æ S I- MEDES				Athenienſium quin- tus decimus ÆSI- MEDES ann. \bar{x} .
	XV.	XIX.	I.	X.	XXXI.	XXXVI.	XXXVIII.
						ALYAT TES.	Lydorum ſecundus ALYATTES ann. \bar{xiv} .
	XVI.	XX.	II.	XI.	XXXII.	I.	XXXIX.
							Hebræorum Iuda quintus decimus EZECHIAS ann. \bar{xxix} .
	E Z E- CHIAS.						
	I.	XXI.	III.	XII.	XXXIII.	II.	XL.
<u>OL. X.</u>	II.	XXII.	IV.	XIII.	XXXIV.	III.	XLI.
	III.	XXIII.	V.	XIV.	XXXV.	IV.	XLII.
	IV.	XXIV.	VI.	XV.	XXXVI.	V.	XLIII.
<u>MCCCLXXX.</u>	V.	XXV.	VII.	XVI.	XXXVII.	VI.	XLIV.
							Mida regnavit in Phrygia.
							SABA- CON. Ægypti \bar{xxv} . Dyna- ſtia. SABACON Æthiops ann. \bar{xii} .
<u>OL. XI.</u>	VI.	XXVI.	VIII.	XVII.	XXXVIII.	VII.	I.
					P E R- DICCA		Naxus condita in Si- cilia. Macedonum quartus PERDICC A ann. \bar{li} .
	VII.	XXVII.	IX.	XVIII.	I.	VIII.	II.
	VIII.	XXVIII.	X.	XIX.	II.	IX.	III.
			CLIDI- CUS.				Athenienſium ſextus decimus CLIDI- CUS ann. \bar{x} .
	IX.	XXIX.	I.	XX.	III.	X.	IV.
							Syracusæ in Sicilia condita. Mare obtinent Ca- res.
<u>OL. XII.</u>	X.	XXX.	II.	XXI.	IV.	XI.	V.
	XI.	XXXI.	III.	XXII.	V.	XII.	VI.
	XII.	XXXII.	IV.	XXIII.	VI.	XIII.	VII.
	XIII.	XXXIII.	V.	XXIV.	VII.	XIV.	VIII.
							Lydorum tertius ME- LES ann. \bar{xii} .
<u>OL. XIII.</u>	XIV.	XXXIV.	VI.	XXV.	VIII.	I.	IX.
<u>MCCXC.</u>	XV.	XXXV.	VII.	XXVI.	IX.	II.	X.
	XVI.	XXXVI.	VIII.	XXVII.	X.	III.	XI.
	XVII.	XXXVII.	IX.	XXVIII.	XI.	IV.	XII.

	IVD.	MED.	ATH.	ROM.	MAC.	LYD.	ÆG.
							SEBI- CHUS. Ægyptiorum SEBI- CHUS ann. XII.
OL. XIV.	XVIII.	XXXVIII.	X.	XXIX.	XII.	V.	I.
			HIPPO- MENES				Athenienſium deci- mus ſeptimus HIP- POMENES ann. X.
	XIX.	XXXIX.	I.	XXX.	XIII.	VI.	II.
	XX.	XL.	II.	XXXI.	XIV.	VII.	III.
		CARDI- CEAS.					Medorum quartus CARDICEAS ann. XIII.
	XXI.	I.	III.	XXXII.	XV.	VIII.	IV.
OL. XV.	XXII.	II.	IV.	XXXIII.	XVI.	IX.	V.
	XXIII.	III.	V.	XXXIV.	XVII.	X.	VI.
	XXIV.	IV.	VI.	XXXV.	XVIII.	XI.	VII.
MCCC.	XXV.	V.	VII.	XXXVI.	XIX.	XII.	VIII.
						CAN- DAU- LES.	Lydorū quartus CANDAULES ann. XVII.
OL. XVI.	XXVI.	VI.	VIII.	XXXVII.	XX.	I.	IX.
	XXVII.	VII.	IX.	XXXVIII.	XXI.	II.	X.
							In Sicilia Cherſone- ſus condita.

Romulus apud Capreæ paludem nuſquam comparuit : & ſuadente Iulio Proculo QUIRINI nomine conſecratus eſt.

Mortuo Romulo per quinos dies Senatores Rempublicam rexerunt : atque ita unus annus expletus eſt : quod tempus INTERREGNUM appellatum eſt.

			SENA- TORES				SENA- TORES anno uno.
	XXVIII.	VIII.	X.	I.	XXII.	III.	XI.
			LEO- CRATE- S.	NUMA.			Athenienſium deci- mus octavus LEO- CRATES ann. X. Romanorum ſecun- dus NUMA, qui & POMPILIUS, ann. XL.
	XXIX.	IX.	I.	I.	XXIII.	IV.	XII.
	M A- NASSE.						TARA- CHUS.
OL. XVII.	I.	X.	II.	II.	XXIV.	V.	I.
							Hebræorum Iuda decimus ſextus MA- NASSE ann. LV. Ægyptiorū TARA- CHUS Æthiops ann. XX.
							Sibylla, quæ & Herophila, in Samo inſignis habetur. Numa Pompilius nullum cum finitimis bellum geſſit.
	II.	XI.	III.	III.	XXV.	VI.	II.

Numa Pompilius duos meſes anno addidit Januarium, & Februarium, quum antehac decem tantum meſes apud Romanos fuiſſent. Capitolium quoque à fundamentis ædificavit, & congiarium dedit aſſes ligneos, & ſcorteos.

	<i>IVD.</i>	<i>MED.</i>	<i>ATH.</i>	<i>ROM.</i>	<i>MAC.</i>	<i>LYD.</i>	<i>ÆG.</i>
	III.	XII.	IV.	IV.	XXVI.	VII.	III. Nicomedia condita, quæ prius Astacus vocabatur.
	IV.	XIII.	V.	V.	XXVII.	VIII.	IV. Medorum quintus DEIOCES an. LIV. Deioces Ecbatanam condit.
<u>OL. XVIII</u>	V.	I.	VI.	VI.	XXVIII.	IX.	V.

Hi, qui Partheniæ vocabantur, Tarentum condiderunt : & Corinthii Corcyram.

<u>MCCCX.</u>	VI.	II.	VII.	VII.	XXIX.	X.	VI.	
	VII.	III.	VIII.	VIII.	XXX.	XI.	VII.	
	VIII.	IV.	IX.	IX.	XXXI.	XII.	VIII.	
<u>OL. XIX.</u>	IX.	V.	X.	X.	XXXII.	XIII.	IX.	
			APSANDER.					Atheniensium decimus nonus APSANDER ann. x. Croton, & Parion, & Sybaris conditæ.
	X.	VI.	I.	XI.	XXXIII.	XIV.	X.	
	XI.	VII.	II.	XII.	XXXIV.	XV.	XI.	
	XII.	VIII.	III.	XIII.	XXXV.	XVI.	XII.	
<u>OL. XX.</u>	XIII.	IX.	IV.	XIV.	XXXVI.	XVII.	XIII.	
						GYGES.		Lydorum quintus GYGES ann. xxxvi.
	XIV.	X.	V.	XV.	XXXVII.	I.	XIV.	
	XV.	XI.	VI.	XVI.	XXXVIII.	II.	XV.	
<u>MCCXX.</u>	XVI.	XII.	VII.	XVII.	XXXIX.	III.	XVI.	Mida, quum apud Phrygas regnaret, sanguine tauri potato extinctus est.
<u>OL. XXI.</u>	XVII.	XIII.	VIII.	XVIII.	XL.	IV.	XVII.	
	XVIII.	XIV.	IX.	XIX.	XLI.	V.	XVIII.	
	XIX.	XV.	X.	XX.	XLII.	VI.	XIX.	
			ERYXIAS.					Atheniensium vicemus ERYXIAS ann. x.
	XX.	XVI.	I.	XXI.	XLIII.	VII.	XX.	
								M E R-RES. Ægyptiorum Dynastiæ MERRES ann. xii.
<u>OL. XXII.</u>	XXI.	XVII.	II.	XXII.	XLIV.	VIII.	I.	
	XXII.	XVIII.	III.	XXIII.	XLV.	IX.	II.	
	XXIII.	XIX.	IV.	XXIV.	XLVI.	X.	III.	
	XXIV.	XX.	V.	XXV.	XLVII.	XI.	IV.	
<u>OL. XXIII.</u>	XXV.	XXI.	VI.	XXVI.	XLVIII.	XII.	V.	Hipponax notissimus redditur.

EUSEBII PAMPHILI

	<i>IVD.</i>	<i>MED.</i>	<i>ATH.</i>	<i>ROM.</i>	<i>MAC.</i>	<i>LYD.</i>	<i>ÆG.</i>
<u>MCCCXXX.</u>	XXVI.	XXII.	VII.	XXVII.	XLIX.	XIII.	VI.
	XXVII.	XXIII.	VIII.	XXVIII.	L.	XIV.	VII.
	XXVIII.	XXIV.	IX.	XXIX.	LI.	XV.	VIII.
					ARGE- US.		Macedonum quin- tus ARGEUS ann. XXXVIII.
<u>OL. XXIV.</u>	XXIX.	XXV.	X.	XXX.	I.	XVI.	IX.

Athenis annui Principes constituti sunt, cessantibus Regibus. Novem Principes ex nobilibus urbis electi præfuerunt annuo imperio Reipublicæ.

	<i>IVD.</i>	<i>MED.</i>	<i>ROM.</i>	<i>MAC.</i>	<i>LYD.</i>	<i>ÆG.</i>	
	XXX.	XXVI.	XXXI.	II.	XVII.	X.	Cyzicus condita est, & Locri in Italia.
	XXXI.	XXVII.	XXXII.	III.	XVIII.	XI.	
	XXXII.	XXVIII.	XXXIII.	IV.	XIX.	XII.	
						ST E- PHINA- TIS.	Ægyptiorum STEPHINA- TIS ann. VII.
<u>OL. XXV.</u>	XXXIII.	XXIX.	XXXIV.	V.	XX.	I.	
	XXXIV.	XXX.	XXXV.	VI.	XXI.	II.	
	XXXV.	XXXI.	XXXVI.	VII.	XXII.	III.	
<u>MCCCNL.</u>	XXXVI.	XXXII.	XXXVII.	VIII.	XXIII.	IV.	

Glaucus Chius primus ferri inter se glutinum excogitavit, & junxit.
In Sicilia Gela, in Pamphilia Phaselis condita.

	<i>IVD.</i>	<i>MED.</i>	<i>ROM.</i>	<i>MAC.</i>	<i>LYD.</i>	<i>ÆG.</i>	
<u>OL. XXVI.</u>	XXXVII.	XXXIII.	XXXVIII.	IX.	XXIV.	V.	Post Caras mare obtinuerunt Lesbii ann. LXXIX.
	XXXVIII.	XXXIV.	XXXIX.	X.	XXV.	VI.	Chalcedon condita.
	XXXIX.	XXXV.	XL.	XI.	XXVI.	VII.	

TULLVS HOSTILIVS primus Regum Romanorum purpura & fascibus usus est : ac
deinde cum sua domo fulmine conflagravit. Item Tullus Hostilius post longam pacem
bella reparavit : Albanos, Veientes, Fidenates vicit : & adjecto monte Cælio Urbem val-
li ambitu ampliavit.

	<i>IVD.</i>	<i>MED.</i>	<i>ROM.</i>	<i>MAC.</i>	<i>LYD.</i>	<i>ÆG.</i>	
	XL.	XXXVI.	I.	XII.	XXVII.	I.	Romanorum tertius TUL- LUS HOSTILIUS ann. XXXII.
<u>OL. XXVII.</u>	XLI.	XXXVII.	II.	XIII.	XXVIII.	II.	Ægyptiorum NECHEPSOS ann. VI.
	XLII.	XXXVIII.	III.	XIV.	XXIX.	III.	
	XLIII.	XXXIX.	IV.	XV.	XXX.	IV.	Nudipedalia primum acta in Lacedæmone.
	XLIV.	XL.	V.	XVI.	XXXI.	V.	

	IVD.	MED.	ROM.	MAC.	LYD.	ÆG.	
OL. XXXVIII.	XLV.	XXLI.	VI.	XVII.	XXXII.	VI.	Sibylla, quæ & Herophila, in Samo nobilis habetur.
							Ægyptiorum NECHAO ann. VIII.
MCCCL.	XLVI.	XLII.	VII.	XVIII.	XXXIII.	I.	
	XLVII.	XLIII.	VIII.	XIX.	XXXIV.	II.	
	XLVIII.	XLIV.	IX.	XX.	XXXV.	III.	
OL. XXXIV.	XLIX.	XLV.	X.	XXI.	XXXVI.	IV.	
							Lydorum sextus ARDYS ann. XXXVII.
	L.	XLVI.	XI.	XXII.	I.	V.	Archilochus, & Simonides, & Ariftozenus insignes habentur.
	LI.	XLVII.	XII.	XXIII.	II.	VI.	Zaleucus legum lator apud Locros frequentibus præconiis celebratur.
	LII.	XLVIII.	XIII.	XXIV.	III.	VII.	Cypselus in Corintho tyrannidem exercuit ann. XXVIII.
OL. XXX.	LIII.	XLIX.	XIV.	XXV.	IV.	VIII.	Ægyptiorum PSAMMETI-CHUS ann. XLIV.
	LIV.	L.	XV.	XXVI.	V.	I.	
	LV.	LI.	XVI.	XXVII.	VI.	II.	Byzantium condita.

AMON secundum LXX. Seniorum interpretationem XII. annis regnavit: secundum Hebræos annis duobus.

	AMON.						
MCCCLX.	I.	LII.	XVII.	XXVIII.	VII.	III.	Hebræorum Juda decimus septimus AMON ann. XII.
OL. XXXI.	II.	LIII.	XVIII.	XXIX.	VIII.	IV.	Alcæon clarus habetur, & Lesches Lesbicus, qui parvam fecit Iliadem.
	III.	LIV.	XIX.	XXX.	IX.	V.	Acanthus condita, & Stagira. Istrus in Ponto condita.

Phalaris apud Agrigentinos tyrannidem exercuit. In Sicilia Selinus condita.

Lampfacus condita, & Abdera. In Ponto Borysthenes condita est. Medorum sextus PHRAORTES ann. XXIV.

		PHRAORTES				
	IV.	I.	XX.	XXXI.	X.	VI.
	V.	II.	XXI.	XXXII.	XI.	VII.
OL. XXXII.	VI.	III.	XXII.	XXXIII.	XII.	VIII.
	VII.	IV.	XXIII.	XXXIV.	XIII.	IX.
	VIII.	V.	XXIV.	XXXV.	XIV.	X.
	IX.	VI.	XXV.	XXXVI.	XV.	XI.
OL. XXXIII.	X.	VII.	XXVI.	XXXVII.	XVI.	XII.

	<i>IVD.</i>	<i>MED.</i>	<i>ROM.</i>	<i>MAC.</i>	<i>LYD.</i>	<i>ÆG.</i>
<u>MCCCLXX.</u>	XI.	VIII.	XXVII.	XXXVIII.	XVII.	XIII.

Terpander insignis.

Hebræorum Pontifex maximus Helcias habetur.

Oraculo Dodonæo primum Græcia ufa est.

			PHILIP PUS.		
	XII.	IX.	XXVIII.	I.	XVIII.
	I O S I- A S.				
	I.	X.	XXIX.	II.	XIX.
<u>OL. XXXIV.</u>	II.	XI.	XXX.	III.	XX.
	III.	XII.	XXXI.	IV.	XXI.
	IV.	XIII.	XXXII.	V.	XXII.

Macedonum sextus **PHI-
LIPPUS** ann. XXXVIII.

Hebræorum Juda decimus
octavus **JOSIAS JUS-
TUS** ann. XXXII.

ANCUS MARCIUS Numæ ex filia nepos Aventinum montem & Janiculum Urbi
addidit : & supra mare sextodecimo ab Urbe miliario Ostiam condidit civitatem. Ad
extremum morbo periit.

			ANCVS M A R- CIUS.		
	V.	XIV.	I.	VI.	XXIII.
<u>OL. XXXV.</u>	VI.	XV.	II.	VII.	XXIV.

Romanorum quartus **AN-
CUS MARCIUS**
ann. XXIII.

Thales Milesius Examii filius primus **Physicus Philosophus** agnoscitur : quem aiunt vixisse
usque ad quinquagesimam octavam Olympiadem.

	VII.	XVI.	III.	VIII.	XXV.	XXI.
	VIII.	XVII.	IV.	IX.	XXVI.	XXII.
<u>MCCCLXXX.</u>	IX.	XVIII.	V.	X.	XXVII.	XXIII.
<u>OL. XXXVI.</u>	X.	XIX.	VI.	XI.	XXVIII.	XXIV.
	XI.	XX.	VII.	XII.	XXIX.	XXV.
	XII.	XXI.	VIII.	XIII.	XXX.	XXVI.
	XIII.	XXII.	IX.	XIV.	XXXI.	XXVII.
	XIV.	XXIII.	X.	XV.	XXXII.	XXVIII.
<u>OL. XXXVII.</u>	XV.	XXIV.	XI.	XVI.	XXXIII.	XXIX.

Messæna à Lacedæmoniorum
societate discedit.

Myrthæus Atheniensis Poëta
agnoscitur.
Jeremias prophetare orsus est
hoc tempore.

Sinope condita.
Lipara condita.

Apud Hebræos prophetabat Olda mulier.

			C Y A- XARES		
	XVI.	I.	XII.	XVII.	XXXIV.

Medorum septimus **CY A-
XARES** ann. XXXII.

Battus condidit Cyrenem.
Scythæ usque ad Palæstinam
penetraverunt.

	<i>IVD.</i>	<i>MED.</i>	<i>ROM.</i>	<i>MAC.</i>	<i>LYD.</i>	<i>ÆG.</i>
	XVII.	II.	XIII.	XVIII.	XXXV.	XXXI.
<u>OL. XXXVIII.</u>	XVIII.	III.	XIV.	XIX.	XXXVI.	XXXII.
<u>MCCCXC.</u>	XIX.	IV.	XV.	XX.	XXXVII.	XXXIII.

Prusias condita.

Apud Corinthios tyrannidem exercuit Periander.

Prophetabant Sophonias & Jeremias.

Epidammus condita, quæ postea vocata Dyrrachium.

Phalaridis tyrannis destructa.

				SADY- ATTES	
	XX.	V.	XVI.	XXI.	I.
	XXI.	VI.	XVII.	XXII.	II.
<u>OL. XXXIX.</u>	XXII.	VII.	XVIII.	XXIII.	III.
	XXIII.	VIII.	XIX.	XXIV.	IV.
	XXIV.	IX.	XX.	XXV.	V.
	XXV.	X.	XXI.	XXVI.	VI.
<u>OL. XL.</u>	XXVI.	XI.	XXII.	XXVII.	VII.
	XXVII.	XII.	XXIII.	XXVIII.	VIII.

Lydorum septimus **SADY-ATTES** ann. xv.

Draco legumlator, ut quibusdam videtur, agnoscitur.

Cyaxares adversus Assyrios dimicans Ninum capit.

Arion Methymnæus clarus habetur, qui à delphino in Tænarum dicitur transportatus.

		TAR- QVINI- VS PRI- SCVS.			
	XXVIII.	XIII.	I.	XXIX.	IX.
<u>MCCC.</u>	XXIX.	XIV.	II.	XXX.	X.

Romanorum quintus **TAR-
QVINIVS PRISCVS** ann. xxxvii.

Tarquinius Priscus Capitolium construxit, & Jovi dedicavit.

Tarquinius Priscus Circum Romæ ædificavit, numerum Senatorum auxit, Romanos ludos instituit, muros & cloacas ædificavit. Ad extremum ab Anci filius occisus est Regis ejus, cui ipse successerat.

<u>OL. XLI.</u>	XXX.	XV.	III.	XXXI.	XI.	XLIV.
	XXXI.	XVI.	IV.	XXXII.	XII.	NECHAO II.
	XXXII.	XVII.	V.	XXXIII.	XIII.	I.

Ægyptiorum **NECHAO** secundus, qui & **NECESOS**, ann. vi.

Panætius in Sicilia primus arripuit tyrannidem.

Josias rex Judæorum cum Nechaone rege Ægyptiorum congressus occiditur. At mihi miraculo est, quomodo ad unum tempus uterque convenerit, quum Scriptura divina hunc Pharaonem Nechaonem appellet.

ELIA- KIM.	Hebræorum Juda decimus nonus IOACHAZ menses tres. Post quem ELIAKIM , qui & IOAKIM , ann. <u>xi.</u>				
I.	XVIII.	VI.	XXXIV.	XIV.	III.
<u>OL. XLII.</u>	II.	XIX.	VII.	XXXV.	XV.

Stesichorus Poëta clarus habetur.

	IVD.	MED.	ROM.	MAC.	LYD.	ÆG.
					ALY- ATTES	Lydorum octavus ALYAT- TES ann. XLIX.
III.	XX.	VIII.	XXXVI.	I.	V.	

Anno tertio Eliakim Nabuchodonosor rex Babylonix Judæam capit: & in ditionem suam redactis plurimis Judæorum, quum etiam partem vasorum Templi invasisset, tributario Eliakim facto, victor ad suos rediit.

IV.	XXI.	IX.	XXXVII.	II.	VI.	
						PSAM- Ægyptiorum PSAMMITES, METI- qui & PSAMMETICHUS, CHUS. XII.
V.	XXII.	X.	XXXVIII.	III.	I.	In Babylonia Daniel, Ananias, A- zarias, Misael, clari habentur.

Alcman, ut quibusdam videtur, clarus habetur.

			ÆRO- PAS.				
<u>OL. XLIII.</u>	VI.	XXIII.	XI.	I.	IV.	II.	Macedonum septimus ÆRO- PAS ann. XXVI.
<u>MCCCCX.</u>	VII.	XXIV.	XII.	II.	V.	III.	Cyaxares Medus subvertit Ni- num.

Pittacus Mitylenæus, qui de septem Sapientibus fuit, cum Phrynone Atheniensi Olympionice congressu eundem interfecit.

	VIII.	XXV.	XIII.	III.	VI.	IV.	
	IX.	XXVI.	XIV.	IV.	VII.	V.	
<u>OL. XLIV.</u>	X.	XXVII.	XV.	V.	VIII.	VI.	
	XI.	XXVIII.	XVI.	VI.	IX.	VII.	Sappho & Alcæus Poëtæ clari habentur.

J O A- Hebræorum Juda viceſimus primus JOACHIM, qui & JECHONIAS, menſes
CHIM. tres, Hunc JOACHIM rex Babylonius captum ſecum pertrahit ſecundo ve-
niens ad Judæam.

	I.	XXIX.	XVII.	VII.	X.	VIII.	HIC ANNUS PER DIVER- SOS IMPLETUR.
	SEDE- CHIAS.						Hebræorum Juda viceſimus ſe- cundus SEDECHIAS ann. XI.
	I.	XXX.	XVIII.	VIII.	XI.	IX.	
<u>OL. XLV.</u>	II.	XXXI.	XIX.	IX.	XII.	X.	Perinthus condita. Camarina condita.
	III.	XXXII.	XX.	X.	XIII.	XI.	Maſſilia condita. Prôphetabant Ieremias & Ba- ruch.
		ASTYA GES.					Medorum octavus ASTYA- GES ann. XXXVIII.
	IV.	I.	XXI.	XI.	XIV.	XII.	
							V A- Ægyptiorum VAPHRES PHRES. ann. XXX.
<u>MCCCCXX.</u>	V.	II.	XXII.	XII.	XV.	I.	

	<i>IVD.</i>	<i>MED.</i>	<i>ROM.</i>	<i>MAC.</i>	<i>LYD.</i>	<i>ÆG.</i>
<u>OL. XLVI.</u>	VI.	III.	XXIII.	XIII.	XVI.	II.
	VII.	IV.	XXIV.	XIV.	XVII.	III.
	VIII.	V.	XXV.	XV.	XVIII.	IV.
	IX.	VI.	XXVI.	XVI.	XIX.	V.
<u>OL. XLVII.</u>	X.	VII.	XXVII.	XVII.	XX.	VI.
	XI.	VIII.	XXVIII.	XVIII.	XXI.	VII.

In Babylone prophetabant Daniel, & Ezechiel.
 Solon, Draconis legibus antiquatis; extra eas, quæ ad sanguinem pertinebant, sua jura constituit.
 Epimenides Athenas emundavit.

His temporibus certantibus in agone Tragos, id est hircus, in præmio dabatur. Unde aiunt Tragædos nuncupatos.

Hebræorum captivitas, & exterminium Templi, quod fuit in Jerusalem, annis LXX, qui supputantur usque in secundum annum Darii.

Nabuchodonosor rex Chaldaeorum, Ierosolymis captis, Templum incendit, quod ab initio adificationis suæ permanerat ann. CCCCXLII. Sententiæ autem nostræ etiam Clemens congruit in primo Stromate, XLVIII Olympiade captivitatem Judæorum factam esse contestans, regnante apud Ægyptios Vaphre, apud Athenas Phænippo: & supputari LXX annos desolationis Templi, usque ad secundum annum Darii.

Capta Ierosolyma ab Assyriis, ad Vaphrem Regem Ægypti Judæorum reliqui transfugerunt. Hujus Vaphris Jeremias quoque propheta certo loco meminit.

PRIMUS ANNUS CAPTIVITATIS IERUSALEM.

	I.	IX.	XXIX.	XIX.	XXII.	VIII.	JUDÆA GENS CAPITUR.
	II.	X.	XXX.	XX.	XXIII.	IX.	
<u>OL. XLVIII.</u>	III.	XI.	XXXI.	XXI.	XXIV.	X.	Corinthiorum monarchia destructa est.
<u>MCCCCXXX.</u>	IV.	XII.	XXXII.	XXII.	XXV.	XI.	Solis facta defectio, quum futuram cam Thales prædixisset.

In Babylone prophetabant Daniel, & Iezechiel.

	V.	XIII.	XXXIII.	XXIII.	XXVI.	XII.	Alyattes, & Astyages dimicaverunt.
	VI.	XIV.	XXXIV.	XXIV.	XXVII.	XIII.	
<u>OL. XLIX.</u>	VII.	XV.	XXXV.	XXV.	XXVIII.	XIV.	
	VIII.	XVI.	XXXVI.	XXVI.	XXIX.	XV.	
				ALCETAS.			Macedonum octavus ALCETAS ann. <u>XXIX</u> .
	IX.	XVII.	XXXVII.	I.	XXX.	XVI.	Hoc tempore septem Sapientes appellati.

Isthmia post Melicerten, & Pythia primum acta.

			SERVIUS.				Romanorum sextus SERVIUS ann. <u>XXXIV</u> .
	X.	XVIII.	I.	II.	XXXI.	XVII.	

Servius ancillæ, sed nobilis, captivæ filius tres montes Vrbi addidit, Quirinalem, Viminalem, Esquilinum: fossas circum muros duxit: censum Romanorum civium primus instituit: & ad extremum Tarquinii Superbi generi sui superioris Regis filii scelere occisus est.

	<i>IVD.</i>	<i>MED.</i>	<i>ROM.</i>	<i>MAC.</i>	<i>LYD.</i>	<i>ÆG.</i>
<u>OL. L.</u>	XI.	XIX.	II.	III.	XXXII.	XVIII.
	XII.	XX.	III.	IV.	XXXIII.	XIX.
	XIII.	XXI.	IV.	V.	XXXIV.	XX.
<u>MCCCXL.</u>	XIV.	XXII.	V.	VI.	XXXV.	XXI.
	XV.	XXIII.	VI.	VII.	XXXVI.	XXII.
<u>OL. LI.</u>	XVI.	XXIV.	VII.	VIII.	XXXVII.	XXIII.
	XVII.	XXV.	VIII.	IX.	XXXVIII.	XXIV.
	XVIII.	XXVI.	IX.	X.	XXXIX.	XXV.

Astyages contra Lydos pugnat.

Anaximander Milefius Physicus agnoscitur.

Mortuo Nabuchodonosor rege Chaldæorum, suscepit imperium EVILMERODACH, cui successit frater ejus BALTAZAR, cui Daniel eam scripturam, quæ in pariete apparuerat, interpretatus est significantem imperium Chaldæorum in Medos & Persas transferendum.

<u>OL. LII.</u>	XIX.	XXXVII.	X.	XI.	XL.	XXVI.
	XX.	XXXVIII.	XI.	XII.	XLI.	XXVII.
	XXI.	XXXIX.	XII.	XIII.	XLII.	XXVIII.
	XXII.	XXX.	XIII.	XIV.	XLIII.	XXIX.
<u>OL. LIII.</u>	XXIII.	XXXI.	XIV.	XV.	XLIV.	XXX.
						Agon Nemeacus primum ab Argivis actus post eum, qui sub Archemoro fuit.
						A M A - SIS. Ægyptiorum A M A S I S ann. XLII.
<u>MCCCCL.</u>	XXIV.	XXXII.	XV.	XVI.	XLV.	I.
	XXV.	XXXIII.	XVI.	XVII.	XLVI.	II.

Eugamon Cyrenæus, qui Telegoniam scripsit, agnoscitur.
Agon Gymnicus, quem Panathæon vocant, actus.

	XXVI.	XXXIV.	XVII.	XVIII.	XLVII.	III.
<u>OL. LIV.</u>	XXVII.	XXXV.	XVIII.	XIX.	XLVIII.	IV.
	XXVIII.	XXXVI.	XIX.	XX.	XLIX.	V.
					CROE-SUS.	Lydorum nonus CROESUS ann. xv.
	XXIX.	XXXVII.	XX.	XXI.	I.	VI.

Phalaris tyrannidem exercuit ann. xvi.

Æsopus interimitur à Delphis.

Abaris de Scythia venit in Græciam.

Lydorum nonus CROESUS ann. xv.

Pisistratus Atheniensium tyrannus in Italiam transgreditur.

	XXX.	XXXVIII.	XXI.	XXII.	II.	VII.
--	------	----------	------	-------	-----	------

Cyrus Medorum destruxit imperium, & regnavit Persis, subverso Rege Medorum Astyage. Cyrus Hebræorum captivitate laxata quinquaginta fere hominum millia regredi fecit in Iudæam: qui destructo altari, Templi fundamenta jecerunt. Sed quum à vicinis gentibus fabricatio impediretur, imperfectum opus usque ad Darium permanfit, solo tantum altari consistente.

IVD. | PERS. | ROM. | MAC. | LYD. | AEG.

CYRUS

Primus Persis regnavit CYRVS ann. xxx.

Stesichorus moritur.
Simonides clarus habetur.

Chilo, qui de septem Sapientibus fuit, Ephorus Lacedæmone constituitur, dispositione communis gentis.

Prophetabant Aggæus & Zacharias.

Anaximenes Physicus Philosophus agnoscitur.

Macedonum nonus AMYNTAS ann. l.

Xenophanes Colophonius clarus habetur.

Ea, quæ de Cræso memorantur, quomodo tentaret oracula, his fuere temporibus.

Cræsus adversus Cyrum bellum init.

Thales moritur.

Eo tempore JESUS filius Josedech, & ZEROBABEL regii generis, filius Salathiel clari habentur, qui & principes fuerunt eorum, qui regressi sunt in Judæam.

Templum Apollinis Delphici secunda vice incenderunt.

Cræsus à Cyro captus est, & Lydorum regnum destructum est, quod stetit ann. ccxxx.
Pisistratus secunda vice Athenis regnat.

IVD. | PERS. | ROM. | MAC. | AEG.

Tarquinius Superbus focero Servio occiso arripuit imperium: Volscos, Gabios, Vejos, Suefam Pometiam subegit: &, quum oppugnaret Ardeam, causâ Tarquini junioris filii sui, qui Lucretiam corruerat, regno exclusus est.

Tarquinius Superbus excogitavit vincula, taureas, fustes, lautumias, carceres, exilia, metalla, compedes, & catenas.

TARQUINIUS SUPERBUS.

Romanorum septimus TARQUINIUS SVPERBVS ann. xxxv.

Theognis Poëta clarus habetur.

Cyrus Sardes capit.

MCCCLXX.	XLIV.	XIV.	I.	VII.	XXI.
	XLV.	XV.	II.	VIII.	XXII.
	XLVI.	XVI.	III.	IX.	XXIII.
OL. LIX.	XLVII.	XVII.	IV.	X.	XXIV.

<i>IVD.</i>	<i>PERS.</i>	<i>ROM.</i>	<i>M.A.C.</i>	<i>ÆG.</i>	
XLVIII.	XVIII.	V.	XI.	XXV.	Harpagus, qui apud Cyrum primi loci habebatur, adversus Joniam dimicat.
XLIX.	XIX.	VI.	XII.	XXVI.	
L.	XX.	VII.	XIII.	XXVII.	

Colligitur omne tempus captivitatis Judæorum anni $\overline{\text{LXX}}$, qui secundum quosdam à tertio anno Eliakim; usque ad vicefimum annum Cyri Regis Persarum, computantur: porro secundum alios, à Josiæ Judæorum anno $\overline{\text{XIII}}$, sub quo Jeremias prophetare cœpit, usque ad primum annum supradicti Regis. Desolationis vero Templi sub Dario Rege complentur anni $\overline{\text{LXX}}$.

<u>OL. LX.</u>	LI.	XXI.	VIII.	XIV.	XXVIII.	Hippicus carminum scriptor agnoscitur.
	LII.	XXII.	IX.	XV.	XXIX.	Pherecydes Historicus clarus habetur.
	LIII.	XXIII.	X.	XVI.	XXX.	
<u>MCCCCLXXX.</u>	LIV.	XXIV.	XI.	XVII.	XXXI.	Simonides Lyricus & Phocylides clari habentur, & Xenophanes Physicus scriptor Tragœdiarum.
<u>OL. LXI.</u>	LV.	XXV.	XII.	XVIII.	XXXII.	
	LVI.	XXVI.	XIII.	XIX.	XXXIII.	
	LVII.	XXVII.	XIV.	XX.	XXXIV.	
	LVIII.	XXVIII.	XV.	XXI.	XXXV.	
<u>OL. LXII.</u>	LIX.	XXIX.	XVI.	XXII.	XXXVI.	Anacreon Lyricus Poëta cognoscitur.
	LX.	XXX.	XVII.	XXIII.	XXXVII.	Tomyris Regina Massagetarum Cyrum interfecit.
		C A M- BYSES.				Persarum secundus C A M B Y S E S ann. $\overline{\text{VIII}}$.
	LXI.	I.	XIX.	XXIV.	XXXVIII.	

C A M B Y S E N aiunt ab Hebræis secundum Nabuchodonosor vocari: sub quo Judith historia conscribitur.

Apud Hebræos Pontifex Maximus Jesus filius Josedech, & princeps gentis Zorobabel clari habentur.

	LXII.	II.	XIX.	XXV.	XXXIX.	
<u>OL. LXIII.</u>	LXIII.	III.	XX.	XXVI.	XL.	
<u>MCCCCXC.</u>	LXIV.	IV.	XXI.	XXVII.	XLI.	Apud Samum tyrannidem exercent tres fratres, Polycrates, Sylofon, & Pantagnotus.
	LXV.	V.	XXII.	XXVIII.	XLII.	

Ægypti $\overline{\text{XXVII}}$ Dynastia Persarum. Obtinuit quippe Ægyptum Cambyfes in anno quinto regni sui, usque ad Darium filium Xerxis annis $\overline{\text{CXI}}$.

	LXVI.	VI.	XXII.	XXIX.		
<u>OL. LXIV.</u>	LXVII.	VII.	XXIII.	XXX.		
	LXVIII.	VIII.	XXIV.	XXXI.		Post Cambyfen duo fratres Magi regnaverunt mensibus $\overline{\text{VII}}$.
	LXIX.	IX.	XXV.	XXXII.		

IVD.	PERS.	ROM.	MAC.
	DARIUS.		
			Post quos DARIUS ann. <u>XXXVI.</u>
LXX.	I.	XXVII.	XXXIII. Samii Dicæarchiam condiderunt, quam nunc Puteolos vocant.
PERS.	ROM.	MAC.	
<u>OL. LXV.</u>	II.	XXVIII.	XXXIV.

OLYMPIAS LXV., in qua Persarum regis Darii filii Hyfaspis fuit annus secundus.

Pythagoras Physicus Philosophus clarus habetur.

Hipparchus & Hippias Athenis tyrannidem exercent.

Prophetabant apud Hebræos novissimi Aggæus, Zacharias, & Malachias.

Secundo anno Darii Regis Persarum Templum in Ierosolymis exstruitur ab Zorobabele : consummaturque opus anno quarto. Remissio quidem captivitatis Judæorum & venia templi ædificandi sub Cyro exordium habuit : sed consummatur templum sub Dario : quia vicinæ gentes assiduis incursionibus ædificationem templi impederunt. Clemens quoque congruit in primo Stromate ita scribens : *Et perseveravit captivitas annis septuaginta, usque ad secundum annum Darii filii Hyfaspis, qui Persis, Assyriis, & Aegypto regnavit : sub quo Aggæus & Zacharias, & unus ex duodecim, qui vocatur Angelus, prophetaverunt, sacerdotique sumctus est Iesus filius Iosedech.* Hæc supradictus vir. Quod autem septuagesimus annus desolationis templi altero anno Darii fuerit expletus, domesticus est testis Zacharias propheta secundo anno Darii ita dicens : *Domine Omnipotens, quosque misereberis Ierusalem, & civitatibus Iuda, quas despexisti ? hic septuagesimus annus est.*

III.	XXIX.	XXXV.	Harmodius & Aristogiton Hipparchum tyrannum interfecerunt : & Leana meretrix amica eorum, quum tormentis cogereetur, ut socios proderet, linguam suam mordicus amputavit.	
IV.	XXX.	XXXVI.		
<u>MD.</u>	V.	XXXI.		XXXVII.
<u>OL. LXVI.</u>	VI.	XXXII.	XXXVIII.	Templum Ierosolymis consummatur prophetantibus apud Judæos Aggæo & Zacharia.
VII.	XXXIII.	XXXIX.		
VIII.	XXXIV.	XL.		
IX.	XXXV.	XLI.		

INITIUM CONSULUM.

Pulsis ab Urbe Regibus vix usque ad xv lapidem Roma tenebat imperium.

Romanorum Reges septem à Romulo, usque ad Tarquinius Superbum, imperaverunt ann. CXCL. sive, ut quibusdam placet, CCXLIII.

PERSAR. MACED. CONSULUM.

<u>OL. LXVII.</u>	X.	XLII.	
	XI.	XLIII.	Romæ post exactos Reges primum Consules à Bruto esse cœperunt : deinde Tribuni plebis ac Dictatores : & <u>CCCCXLIV.</u> Consules Rempublicam obtinuerunt per annos ferme <u>CCCCXLIV.</u> usque ad Julium Cæsarem, qui primus singulare arripuit imperium Olympiade <u>CLXXXIII.</u>
	XII.	XLIV.	
	XIII.	XLV.	
<u>OL. LXVIII.</u>	XIV.	XLVI.	Mare obtinuerunt Æginetæ ann. <u>xx</u> , usque ad transitum Xerxis.
<u>MDX.</u>	XV.	XLVII.	Valerius Bruti collega adeo pauper mortuus est, ut sumptu publico sepeliretur.
	XVI.	XLVIII.	

PERSAR.	MACED.	
	XVII.	XLIX.
<u>OL. LXIX.</u>	XVIII.	L.
		Censu Romæ agitato, inventa sunt hominum $\overline{\text{cxxx}}$ milia. Nono anno post exactos Reges nova dignitas est creata, Dictatura scilicet, & Magister equitum, qui Dictatori obsequeretur. Dictator primus LARGIVS. Magister equitum SPURIUS CAS- SIVS fuit. Macedonum decimus ALEXANDER ann. $\overline{\text{xliv}}$.
	XIX.	I.
	XX.	II.
	XXI.	III.
<u>OL. LXX.</u>	XXII.	IV.
	XXIII.	V.
	XXIV.	VI.
<u>MDXX.</u>	XXV.	VII.
<u>OL. LXXI.</u>	XXVI.	VIII.
	XXVII.	IX.
	XXVIII.	X.
	XXIX.	XI.
<u>OL. LXXII.</u>	XXX.	XII.
	XXXI.	XIII.
	XXXII.	XIV.
	XXXIII.	XV.
		Panyasis Poëta habetur illustris. $\overline{\text{ccc}}$ Nobilis Fabiæ familiæ à Veientibus cæsi. Quum in Algido monte Romani milites obsiderentur, à Dictatore Quintio Cincinnato liberati sunt.
<u>OL. LXXIII.</u>	XXXIV.	XVI.
<u>MDXXV.</u>	XXXV.	XVII.
	XXXVI.	XVIII.
	X E R- XES.	
	I.	XIX.
<u>OL. LXXIV.</u>	II.	XX.
	III.	XXI.
	IV.	XXII.
	V.	XXIII.
<u>OL. LXXV.</u>	VI.	XXIV.
		Persarum quintus XERXES filius Darii ann. $\overline{\text{xx}}$. Romæ virgo Pompilia deprehensa in stupro viva defossa est. Xerxes Ægyptum capit. Aristides cum ignominia ejicitur. Chœrilus & Phrynichus illustres habentur. Diagoras agnoscitur, & sectatores ejus Physici Philosophi. Xerxes, quum Athenas venisset, incendit urbem sub Principe Callia. Bellum, quod in Thermopylis gestum est, & apud Salamina navale certamen.

PERSAR. MACED.

C O N S U L U M.

VII.	XXV.	Athenienses Piræum muro vallant. Hieron Syracusis regnat.
VIII.	XXVI.	Æschylus Tragœdiarum scriptor agnoscitur.
<u>MDXL.</u> IX.	XXVII.	
<u>OL. LXXVI.</u> X.	XXVIII.	Bellum in Plataeis & in Mycale.
XI.	XXIX.	Hieron post Gelonem Syracusis tyrannidem exercet.
XII.	XXX.	
XIII.	XXXI.	Pindarus clarus habetur.
<u>OL. LXXVII.</u> XIV.	XXXII.	Themistocles in Perfas fugit. Sophocles Tragœdiarum scriptor primum ingenii sui opera publicavit.
XV.	XXXIII.	Romæ Virgo Sunia deprehensa in stupro viva defossâ est.
XVI.	XXXIV.	Sophocles & Euripides clari habentur.
XVII.	XXXV.	Herodotus historiarum scriptor agnoscitur.
<u>OL. LXXVIII.</u> XVIII.	XXXVI.	Bacchylides & Diagoras Atheus plurimo sermone celebrantur. Zeuxis præclarus pictor agnoscitur, ex cuius nonnullis imaginibus, quas plurimas apud diversas civitates fecerat, lavacrum Byzantinorum arbitrantur appellatum.
<u>MDL.</u> XIX.	XXXVII.	Themistocles hausto tauri sanguine moritur.
XX.	XXXVIII.	Socrates nascitur.
ARTABANUS.		Persarum sextus ARTABANUS mensibus $\overline{\text{vii}}$: qui menses in ordine annorum reputantur.
I.	XXXIX.	Lapis in Ægis fluvio de cælo ruit.
ARTAXERXES.		Persarum septimus ARTAXERXES , qui LONGIMANUS cognominabatur, ann. $\overline{\text{xl}}$.
<u>OL. LXXIX.</u> I.	XL.	Ea, quæ de Esther, & Mordochæo scripta sunt, quidam affirmant sub hoc Rege gesta: quod ego non puto. Nunquam enim Esdras de Esther siluisset: qui scripsit hoc tempore Ezram & Nehemiam reversos ex Babylone, & ea deinceps consecuta, quæ ab his gesta referuntur.
II.	XLI.	
III.	XLII.	Sicilia à populo regebatur.
IV.	XLIII.	Cimon juxta Eurymedontem Perfas navali pedestrique certamine superat: & Medicum bellum conquiescit.
		Solis factis defectio.
		Anaxagoras moritur.
<u>OL. LXXX.</u> V.	I.	Macedonum undecimus PERDICCA ann. $\overline{\text{xxviii}}$. Heraclitus clarus habetur.
VI.	II.	Esdras Sacerdos apud Hebræos insignis cognoscitur: cujus ætate Pontifex Maximus habitus est Eliasib filius Joachim filii Jesu filii Josedeh. Fuit autem Esdras eruditissimus legis divinæ, & clarus omnium Judæorum magister; qui de captivitate egressi fuerant in Judæam.
MDLX. VII.	III.	
<u>OL. LXXXI.</u> IX.	IV.	Empedocles & Parmenides Physici Philosophi notissimi habentur.
X.	V.	Zeno & Heraclitus tenebrosus agnoscitur.
	VI.	Pherecydes secundus historiarum scriptor agnoscitur.
		Cratinus & Plato Comœdiarum scriptores clari habentur.

PERSAR.	MACED.	CONSULUM.
XI.	VII.	Aristarchus Tragœdiographus agnoscitur.
XII.	VIII.	Romæ Clarior. agon centenarius primus actus. Trecentesimo anno ab urbe condita Decemviri creati, & post annum ejecti sunt propter Appium Claudium, qui Virgini cujusdam fi- liam contra Latinos in Algido militantis voluit abducere.
<u>OL. LXXXVII.</u> XIII.	IX.	Romani per legatos ab Atheniensibus jura petiverunt : ex quibus Duodecim Tabulæ conscriptæ.
XIV.	X.	Crates Comicus, & Telephilla, ac Bacchylides Lyricus clari habentur.
XV.	XI.	Praxilla quoque & Cleobulina sunt celebres.
XVI.	XII.	Templum Junonis, quod in Argis fuerat, incensum.
<u>OL. LXXXIII.</u> XVII.	XIII.	Abaris Hyperboranus hariolus agnoscitur.
<u>MDLXX.</u> XVIII.	XIV.	Tribuni plebis & Ædiles Romæ facti, consulibus ejectis.
XIX.	XV.	
XX.	XVI.	Athenienses & Lacedæmonii fœdus triginta annorum ineunt.
<u>OL. LXXXIV.</u> XXI.	XVII.	Herodotus, quum Athenis libros suos in concilio legisset, honora- tus est.
XXII.	XVIII.	Melissus Physicus agnoscitur.
XXIII.	XIX.	Euripides Tragœdiarum scriptor clarus habetur, & Protagoras So- phista, cujus libros decreto publico Athenienses combusserunt.
XXIV.	XX.	
<u>OL. LXXXV.</u> XXV.	XXI.	Romæ rursus Consules creati.
XXVI.	XXII.	Phidias eburneam Minervam facit. Fidenates contra Romanos rebellant. Theætetus Mathematicus cognoscitur.
XXVII.	XXIII.	
<u>MDLXXX.</u> XXVIII.	XXIV.	Aristophanes clarus habetur, & Sophocles Poëta Tragicus. Gens Campanorum in Italia constituta.
<u>OL. LXXXVI.</u> XXIX.	XXV.	Democritus Abderites, & Empedocles, & Hipocrates medicus, Gorgias, Hippiaque, & Prodicus, & Zeno, & Parmenides Philo- sophi insignes habentur.
XXX.	XXVI.	Socrates plurimo sermone celebratur.
XXXI.	XXVII.	
XXXII.	XXVIII.	

Nehemias Hebræus minister vinarius Artaxerxis Regis Persarum, concedente sibi domino suo, vicefimo ejus anno de Babylone venit in Iudæam : & tricesimo secundo anno muros urbemque restituit. Scribit Esdras sub Pontifice Ioiade filio Ioasib, cui successit Iohannes filius suus, qui tempore Alexandri Macedonis fuit, opus fuisse completum.

Nehemiam, qui muros Ierusalem construxerat, consummasse opus tricesimo anno Artaxerxis Regis Esdras memorat. Si quis autem ab hoc tempore LXX hebdomadas à Daniele scriptas numeret, quæ faciunt annos ccccxc, reperiet eas in regno Neronis expletas : sub quo obsideri Ierusalem capta secundo postea Vespasiani anno capitur.

Huc usque divinæ scripturæ Hebræorum annales temporum continent. Ea vero, quæ post hæc apud eos gesta sunt, exhibeo de libro Macabæorum, & Josephi, & Africani scriptis : qui deinceps universam historiam usque ad Romana tempora profecuti sunt.

PERSAR. MACED.

C O N S U L U M.

ARCHE- Macedonum duodecimus ARCHELAUS ann. $\overline{\text{XXIV}}$.
LAUS.

<u>OL. LXXXVII</u>	XXXIII.	I.	Initium belli Peloponnesiaci.
	XXXIV.	II.	Bacchylides carminum scriptor agnoscitur.
	XXXV.	III.	Athenienses pestilentia laborant.
	XXXVI.	IV.	Thucydides agnoscitur. Pericles moritur.
<u>OL. LXXXVIII</u>	XXXVII.	V.	Eupolis & Aristophanes scriptores Comœdiarum agnoscuntur.
<u>MDXC.</u>	XXXVIII.	VI.	Ex Ætna monte ignis erupit.
	XXXIX.	VII.	Terra motu apud Locros scissâ, Atlante facta est insula.
	XL.	VIII.	Plato nascitur.
	DARI- US NO- THUS.		Persarum octavus XERXES secundus menses $\overline{\text{II}}$. Post quem no- nus SOGDIANUS menses $\overline{\text{VII}}$. Cui succedit decimus DA- RIUS cognomento NOTHUS ann. $\overline{\text{XIX}}$.
<u>OL. LXXXIX.</u>	I.	IX.	Lacedæmonii & Athenienses fœdus percutiunt.
	II.	X.	
	III.	XI.	Eudoxus Cnidius clarus habetur.
	IV.	XII.	Lacedæmonii ver sacrum Heracliam destinantes urbem condunt.
<u>OL. XC.</u>	V.	XIII.	
	VI.	XIV.	Clades, quæ Atheniensibus accidit in Sicilia.
	VII.	XV.	
<u>MDC.</u>	VIII.	XVI.	
<u>OL. XCI.</u>	IX.	XVII.	
	X.	XVIII.	Alcibiades profugus abiit ad Tifaphernem.
	XI.	XIX.	Ægyptus à Persis discessit.

Rurfus Ægyptiorum renascitur Dynastia $\overline{\text{XXVIII}}$, & regnavit AMYRTÆUS Saïtes ann. $\overline{\text{VI}}$.

PERSAR. MACED. ÆGYPT.

C O N S U L U M.

	XII.	XX.	I.	
<u>OL. XCII.</u>	XIII.	XXI.	II.	Eubœa societate Atheniensium discedit.
	XIV.	XXII.	III.	
	XV.	XXIII.	IV.	
	XVI.	XXIV.	V.	
		ORES- TES.		Macedonum tertiusdecimus ORESTES ann. $\overline{\text{III}}$. Euripides apud Archelaum, & Sophocles Athenis moritur. Dionysius in Sicilia tyrannidem exercet.
<u>OL. XCIII.</u>	XVII.	I.	VI.	

	PERSAR.	MAC.	ÆG.	C O N S U L U M.
				NEPHE- Ægypti $\overline{\text{xxviii}}$ Dynastiæ NEPHERITES ann. $\overline{\text{vi}}$. RITES.
<u>MDCX</u>	XVIII.	II.	I.	
	XIX.	III.	II.	
	ARTAXER- XER- A R- XES C H E- MNE- LAUS. MON.			Perfarum undecimus ARTAXERXES, qui cognomi- natus est MNEMON, Darii & Paryfatidis filius ann. $\overline{\text{xl}}$. Macedonum quartusdecimus ARCHELAUS ann. $\overline{\text{iv}}$.

Sub hoc Rege mihi videtur historia, quæ in Ester libro continetur, expleta. Ipse quippe est, qui ab Hebræis Assuerus, à Septuaginta interpretibus Artaxerxes cognominatur.

	I.	I.	III.	
<u>OL. XCIV.</u>	II.	II.	IV.	
	III.	III.	V.	
	IV.	IV.	VI.	Dionysius Syracusis tyrannidem exercet. Athenienses sustinent tyrannidem. Macedonum quintusdecimus AMYNTAS anno uno. Ægyptii $\overline{\text{xxix}}$ Dynastiæ Mendesium ACHORIS ann. $\overline{\text{xii}}$. Isocrates rhetor agnoscitur. Democritus moritur. Alcibiadem Pharnabazus interficit. Cyri regis ascensus, de quo scribit Xenophon.
	V.	I.	I.	Macedonum sextusdecimus PAUSANIAS anno uno. Tyranni Athenis oppressi.
<u>OL. XCV.</u>	VI.	I.	II.	Athenienses $\overline{\text{xxiv}}$ litteris uti cœperunt, quum ante $\overline{\text{xvi}}$ tan- tum litteras haberent. Xenophon filius Grylli & Ctesias clari habentur. Macedonum decimus septimus AMYNTAS ann. $\overline{\text{vi}}$.
	VII.	I.	III.	Socrates venenum bibit.
	VIII.	II.	IV.	Templum rursum Ephesi incensum.
<u>MDCXX.</u>	IX.	III.	V.	Socratici clari habentur.
<u>OL. XCVI.</u>	X.	IV.	VI.	Diogenes Cynicus agnoscitur.
	XI.	V.	VII.	Speusippus insignis habetur.
	XII.	VI.	VIII.	Dionysius in tyrannide perseverat. Carthaginensium bellum famosum. Macedonum decimus octavus ARGÆUS ann. $\overline{\text{ii}}$.
	XIII.	I.	IX.	
<u>OL. XCVII.</u>	XIV.	II.	X.	Eudoxus Astrologus agnoscitur. Galli Senones Romam invaserunt, excepto Capitolio. Macedonum decimus nonus AMYNTAS ann. $\overline{\text{xviii}}$.
	XV.	I.	XI.	

PERS. MAC. ÆG. C O N S U L U M.

PERS.	MAC.	ÆG.	C O N S U L U M.
XVI.	II.	XII.	
			PSAM- Ægyptiorum PSAMMITES anno uno. Post quem MITES. NEPHERITES menses \overline{IV} .
XVII.	III.	I.	Plato Philosophus agnoscitur. Tribuni militares pro Consulibus esse cœperunt.
<u>OL. XCVIII.</u> XVIII.	IV.		
			NEC- Ægyptiorum \overline{XXX} Dynastiæ Sebennitarum NECTENE- TENE- BIS ann. \overline{XVIII} . BIS.
<u>MDCCLXXX.</u> XIX.	V.	I.	Evagoras in furorem versus, quum regnaret Cypri.
	VI.	II.	
	VII.	III.	
<u>OL. XCIX.</u> XXII.	VIII.	IV.	
	IX.	V.	
	X.	VI.	
	XI.	VII.	
<u>OL. C.</u> XXVI.	XII.	VIII.	Magno terræmotu factò Elica & Bura Peloponenses urbes ab- sorptæ sunt.
	XIII.	IX.	
	XIV.	X.	
<u>MDCXLI.</u> XXIX.	XV.	XI.	Prænestini à Romanis victi per Quintium Cincinnatum apud flumen Alliam. Athenienses Principes Græciæ facti.
<u>OL. CI.</u> XXX.	XVI.	XII.	Ifocrates Rhetor agnoscitur.
	XVII.	XIII.	
	XVIII.	XIV.	Plato & Xenophon, nec non & alii Socratici clari habentur.
			Macedonum vicesimus ALEXANDER anno uno.
	XXXIII.	I.	XV.
			Macedonum vicesimus primus PTOLEMÆVS ALORI- TES ann. \overline{IV} .
<u>OL. CII.</u> XXXIV.	I.	XVI.	
	II.	XVII.	
	III.	XVIII.	
			THEO. Ægypti THEO annis duobus.
XXXVII.	IV.	I.	Theo rex Ægypti fugit in Arabiam.

	PERS.	MAC.	ÆG.	
		PER- DICCA		Macedonum vicesimus secundus PERDICC A ann. $\overline{\text{VI}}$.
<u>OL. CIII.</u>	XXXVIII.	I.	II.	Dionysius rex Siciliae decimo octavo anno moritur : post quem junior Dionysius regnum invadit.
			NEC- TANE- BUS.	Ægyptiorum $\overline{\text{XXXI}}$. Dynastiae NECTANEBUS ann. $\overline{\text{XVIII}}$.
<u>MDCL.</u>	XXXIX.	II.	I.	Aristoteles $\overline{\text{XVIII}}$ ætatis annum gerens Platonis auditor est.
	XL.	III.	II.	
	ARTAXER- XES O- CHUS.			Perfarum ARTAXERXES , qui & OCHUS , ann. $\overline{\text{XXVI}}$.
	I.	IV.	III.	
<u>OL. CIV.</u>	II.	V.	IV.	Alexander Pheræus agnoscitur.
	III.	VI.	V.	Camillus Gallos, qui bellum Romanis intulerant, superat.
		PHILIP- PUS.		Macedonum vicesimus tertius PHILIPPUS ann. $\overline{\text{XXVI}}$.
	IV.	I.	VI.	
	V.	II.	VII.	
<u>OL. CV.</u>	VI.	III.	VIII.	Demosthenes orator agnoscitur.
	VII.	IV.	IX.	Ochus Apodasmo Judæorum capta in Hyreaniam accolas transtos juxta mare Caspium collocavit.
	VIII.	V.	X.	
<u>MDCLX.</u>	IX.	VI.	XI.	
<u>OL. CVI.</u>	X.	VII.	XII.	Dionysius Sicilia pellitur.
	XI.	VIII.	XIII.	Alexander Philippi & Olympiados filius nascitur.
	XII.	IX.	XIV.	Dion Syracusis interimitur.
	XIII.	X.	XV.	Hipparinus Dionysii filius Syracusis tyrannidem exerceat. Erynna poëtria agnoscitur.
<u>OL. CVII.</u>	XIV.	XI.	XVI.	
	XV.	XII.	XVII.	
	XVI.	XIII.	XVIII.	ÆGYPTIORUM REGNUM DESTRUCTUM.

Ochus Ægyptum tenuit, Nectanebo in Æthiopiam pulso: in quo Ægyptiorum regnum destructum est.

HUC USQUE MANETHOS.

	XVII.	XIV.	
<u>OL. CVIII.</u>	XVIII.	XV.	Ochus Sidonem subvertit, & Ægyptum suo junxit imperio.

PERS. MAC. CONSULUM.

<u>MDCCLXX.</u>	XIX.	XVI.	Demosthenes orator omnium ore celebratur.
	XX.	XVII.	Romani Gallos superant.
	XXI.	XVIII.	Dionysius Corinthum sub fœdere navigavit.
<u>OL. CIX.</u>	XXII.	XIX.	Plato moritur. Post quem Academiam Speusippus tenuit.
	XXIII.	XX.	Romani, quum Samnitas duobus præliis cecidissent, universos confines, qui à sua societate discesserant, in ditionem pristinam redigunt.
	XXIV.	XXI.	
	XXV.	XXII.	Dionysius Corintho expulsus.
<u>OL. CX.</u>	XXVI.	XXIII.	
	ARSES.		Perfarum tertius decimus A R S E S Ochi filius ann. $\overline{\text{iv}}$.
	I.	XXIV.	Descriptione facta Romæ inventa sunt civium centum sexaginta millia.
	II.	XXV.	Judæorum Pontifex Maximus Iaddus clarus habetur. Speusippus moritur: cui succedit Xenocrates.
<u>MDCCLXXX.</u>	III.	XXVI.	
			A L E X A N D E R. Macedonum vicesimus quartus A L E X A N D E R Philippi filius ann. $\overline{\text{xii}}$. menses $\overline{\text{vii}}$.
<u>OL. CXI.</u>	IV.	I.	Manasses frater Iaddu Pontificis Iudæorum templum in monte Garizim construxit.
	D A R I V S.		Perfarum quartus decimus D A R I V S Arsami filius ann. $\overline{\text{vi}}$.
	I.	II.	
	II.	III.	Alexander adversum Illyrios & Thracas feliciter dimicans, subversis Thebis, in Persas arma corripuit, & apud Granicum flumen regis ducibus oppressis urbem Sardis capit.
	III.	IV.	Romanorum Consul Manlius Torquatus filium suum, quod contra imperium in hostes pugnaverat, virgis cæsum securi percussit.
<u>OL. CXII.</u>	IV.	V.	Alexander capta Tyro Iudæam invadit, à quo favorabiliter exceptus Deo victimas immolavit, Pontificem Templi honoribus plurimis prosequitur, Andromacho locorum custode dimisso, quem postea Samaritani interficiunt: ob quæ ab Ægypto reversus Alexander magnis eos suppliciis afficit, & urbem eorum captam Macedonibus ad inhabitandum tradit.
	V.	VI.	
	VI.	VII.	Alexandria in Ægypto condita $\overline{\text{vii}}$ anno Regis Alexandri: quo tempore etiam Latini à Romanis perdomiti sunt.

PERSARUM REGNUM CONCIDIT.

Alexander obtinuit Babylonem interfecto Dario: in quo regnum Persarum destructum est. Alexander regnavit Asiæ ab anno regni sui septimo, usque ad duodecimum: & tenuit omnia.

MAC.

	VIII.		Alexander Hyrcanos & Mardos capit: revertensque in Ammone condidit Parætonium.
<u>OL. CXIII.</u>	IX.		Alexander Aornin Petram capit, & Indum amnem transgreditur.
<u>MDCXC.</u>	X.		Bellum Alexandri in India adversum Porum & Taxilem. Harpalus fugit in Asiam.
	XI.		Romani Samnitas subigunt, & colonias deducunt.

MAC.

CONSULUM.

XII. Anaximenes & Epicurus clari habentur.

Alexander ^{XXXII} ætatis suæ anno moritur apud Babylonem. Post quem translato in multos imperio, diversi regnaverunt. Hinc Alexandrinorum nascitur Regnum, quod est Ægypti: & per diversas gentes, quas Alexander tenuerat, diversi regnaverunt.

REGES GENTIUM.

ALEX. MAC.

CONSULUM.

PTOLEMÆVS PHILIPPVS Ægypto primus regnavit PTOLEMÆVS Lagi filius ann. XL.
LAGI. ARIDÆVS.

OL. CXLV.	I.	I.	Macedonum vicesimus quintus PHILIPPVS, qui & ARIDÆVS, frater Alexandri ann. VII. Appius Claudius Cæcus Romæ clarus habetur, qui aquam Claudiam induxit, & viam Appiam stravit. Lydiam, & Thraciam, & Hellespontum Lyfimachus tenuit. Macedonum duces in seditionem versi.
	II.	II.	Agathocles Syraculis tyrannidem exercet. Lamiacum motum bellum.
	III.	III.	Perdicca adversus Ægyptios dimicat. Ptolemæus Lagi filius Jerosolymis & Judæa in deditionem suam dolo redactis plurimos captivorum in Ægyptum transtulit.
	IV.	IV.	Judæorum Pontifex magnus Onias Jaddi filius clarus habetur. Menander primam fabulam cognomento 'Oegy' docens superat. Theophrastus Philosophus agnoscitur, qui à divinitate loquendi, ut ait Cicero, nomen accepit.
OL. CXLV.	V.	V.	Theodorus Atheos agnoscitur. Demetrius Phalereus habetur illustris. Romani Samnites diutissime contra se præliantes ad extremam servitatem sui redigunt.

HINC ASIÆ REGNUM NASCITUR. ET MOX SYRIÆ.

ALEX. MAC. ASIÆ.

ANTI- Asia primus ANTIGONVS ann. XVIII.
GONVS

VI.	VI.	I.	
VII.	VII.	II.	
	CASSANDER.		Macedonum vicesimus sextus CASSANDER ann. XIX.
MDCC. VIII.	I.	III.	
OL. CXLVI. IX.	II.	IV.	Menedemus & Speusippus Philosophi insignes habentur.
X.	III.	V.	
XI.	IV.	VI.	
XII.	V.	VII.	

ALEX.

REGNUM SYRIÆ ET BABYLONIS ET SUPERIORUM
LOCORUM NASCITUR.

	SELEV- CVS.			
				Syriæ primus SELEVCVS NICANOR ann. $\overline{\text{XXXII}}$ Romani Marfos & Vmbros & Pelignos superant. AB HOC LOCO EDESSENI SUA TEMPORA COMPUTANT.
<u>OL. CXVII.</u> XIII.	I.	VI.	VIII.	Maccabæorum Hebræa historia hinc Græcorum sup- putat Regnum. Verum hi libri inter divinas scri- pturas non recipiuntur.
XIV.	II.	VII.	IX.	Romani colonias deducunt.
XV.	III.	VIII.	X.	Lyfimachia in Thracia condita.
XVI.	IV.	IX.	XI.	Cyprum Ptolemæus invasit.
<u>OL. CXVIII.</u> XVII.	V.	X.	XII.	Theodorum Atheos agnoscitur.
<u>MDCCX.</u> XVIII.	VI.	XI.	XIII.	Demetrius Phalereus ad Ptolemæum veniens, im- petravit, ut Atheniensibus democratia reddere- tur.
XIX.	VII.	XII.	XIV.	
XX.	VIII.	XIII.	XV.	
<u>OL. CXIX.</u> XXI.	IX.	XIV.	XVI.	Seleucus Antiochiam, Laodiciam, Seleuciam, Apa- miam, Edessam, Berceam, & Pellam. urbes condi- didit: quarum Antiochiam $\overline{\text{XII}}$ anno regni extru- xit.
XXII.	X.	XV.	XVII.	Seleucus Babylonem obtinuit.
XXIII.	XI.	XVI.	XVIII.	DEME- Asiæ secundus DEMETRIVS, qui & POLIOR- TRIVS. CETES, ann. $\overline{\text{XVII}}$.
XXIV.	XII.	XVII.	I.	
<u>OL. CXX.</u> XXV.	XIII.	XVIII.	II.	Judæorum Pontifex Maximus Simon Oniæ filius cla- rus habetur, cui cognomentum fuit Justo propter solicitam in Deum religionem, & in cives suos pronam clementiam.
XXVI.	XIV.	XIX.	III.	Macedonum vicesimus septimus ANTIGONVS & ALEXANDER Cassandri filii ann. $\overline{\text{IV}}$.
		ANTI- GONVS ET ALE- XAN- DER.		
XXVII.	XV.	I.	IV.	
<u>MDCXX.</u> XXVIII.	XVI.	II.	V.	
<u>OL. CXXI.</u> XXIX.	XVII.	III.	VI.	Demetrius rex Asiæ cognomento Poliorcetes Sama- ritarum urbem vastat, quam Perdicca ante con- struxerat.
XXX.	XVIII.	IV.	VII.	Macedonum vicesimus octavus DEMETRIVS ann. $\overline{\text{VI}}$.
		DEME- TRIVS.		Censu Romæ agitato, inventa sunt civium Roma- norum $\overline{\text{CCLXXX}}$ milia.
XXXI.	XIX.	I.	VIII.	Legati Alexandrini à Ptolemæo primum Roman missi amicitias impetraverunt.
XXXII.	XX.	II.	IX.	Menander Comicus moritur.
<u>OL. CXXII.</u> XXXIII.	XXI.	III.	IX.	Romani Gallos Tyrrenosque superant, & Sabino- norum terra forte dividitur.

ALEX.	SYR.	MAC.	ASIAE.	CONSULUM.
XXXIV.	XXII.	IV.	XI.	Seleucus in eas urbes, quas extruxerat, Judæos transfert, jus eis civium & municipalem ordinem cum Græcis æquali honore concedens.
XXXV.	XXIII.	V.	XII.	
XXXVI.	XXIV.	VI.	XIII.	
		PYRRHUS.		Macedonum viceſimus nonus PYRRHUS menſes VII.
OL. CXXIII.	XXXVII.	XXV.	XIV.	Judæorum Pontifex Eleazarus frater Simonis ſuſcipit templi miniſterium, filio Simonis Onia paruo admodum derelicto.
		LYSIMACHUS.		Macedonum poſt PYRRHVM LYSIMACHVS ann. V.
MDCXXX.	XXXVIII.	XXVI.	XV.	Serapis ingreſſus eſt Alexandriam.
	XXXIX.	XXVII.	XVI.	Conditæ à Romanis Ariminum, & Beneventum.
	XL.	XXVIII.	XVII.	Demetrius ſemetipſum Seleuco tradidit.
				Seleucus in Sicilia capto Demetrio, Syriæ & Aſiæ pariter imperavit: & ex utroque regno unum fecit imperium.
				Ægypti ſecundus PTOLEMÆVS PHILADELPHVS ann. XXXVIII.
OL. CXXIV.	I.	XXIX.	IV.	Soſtratus Cnidius Pharum in Alexandria conſtruxit.
	II.	XXX.	V.	Romani Crotonem capiunt.
				Ptolemæus Philadelphus Judæos, qui in Ægypto erant, liberos eſſe permittit, & vaſa Eleazaro Pontifici Jeruſolymarum votiva tranſmittens divinas ſcripturas in Græcam vocem ex Hebræa lingua per LXX interpretes tranſferre curavit: quas in Alexandrina Bibliotheca habuit, quam ſibi ex omni genere literaturæ comparaverat.
				Macedonum triceſimus primus PTOLEMÆVS, qui & CERAVNOS, menſes IX. Poſt quem triceſimus ſecundus MELEARGVS menſes duos. ANTIPATER dieb. XLV.
	III.	XXXI.	I.	
				Macedonum triceſimus quartus SOSTHENES ann. II.
	IV.	XXXII.	I.	
		ANTIOCHVS SOTER.		Poſt Seleucum in Syria & Aſia regnavit ANTIOCHVS, qui & SOTER, ann. XIX.
OL. CXXV.	V.	I.	II.	
		ANTIGONVS GONATAS.		Macedonum triceſimus quintus ANTIGONVS GONATAS ann. XXXVI.
	VI.	II.	I.	Antigonus cognomento Gonatas Lacedæmonem obtinuit.
	VII.	III.	II.	

	ALEX.	SYR.	MAC.	C O N S U L U M.
MDCCL.	VIII.	IV.	III.	
OL. CXXVI.	IX.	V.	IV.	Vna Virginum Romanarum in corruptione deprehensa percutitur.
	X.	VI.	V.	Milo Romanis Tarentum tradidit.
	XI.	VII.	VI.	Romani Calabriam Messanamque tenuerunt.
	XII.	VIII.	VII.	
OL. CXXVII.	XIII.	IX.	VIII.	Aratus cognoscitur.
	XIV.	X.	IX.	Argenteus nummus primum in Vrbe figuratur.
	XV.	XI.	X.	Polemo Philosophus moritur : post quem Arcefilas & Crates clari habentur.
	XVI.	XII.	XI.	
OL. CXXVIII.	XVII.	XIII.	XII.	Romani colonias deduxerunt, multæque urbes in Sicilia eis junctæ.
MDCL.	XVIII.	XIV.	XIII.	
	XIX.	XV.	XIV.	Romæ Virgo Vestalis in stupro detecta laqueo vitam explet.
	XX.	XVI.	XV.	
OL. CXXIX.	XXI.	XVII.	XVI.	Zeno Stoicus moritur : post quem Cleanthes.
	XXII.	XVIII.	XVII.	Romani Syracusas capiunt.
	XXIII.	XIX.	XVIII.	Nicomedes rex Bithymix Astacum urbem amplians Nicomediam nuncupavit. Syriz tertius ANTIOCHVS, qui vocabatur THEOS, ann. xv.
	XXIV.	I.	XIX.	Romani Carthaginenses navali certamine superant, & centum Libyæ urbes capiunt.
OL. CXXX.	XXV.	II.	XX.	
	XXVI.	III.	XXI.	
	XXVII.	IV.	XXII.	Erasistratus medicus agnoscitur.
MDCLX.	XXVIII.	V.	XXIII.	
OL. CXXXI.	XXIX.	VI.	XXIV.	Antigonus Atheniensibus reddidit libertatem.
	XXX.	VII.	XXV.	Judæorum Pontificatum post Eleazarum avunculus ejus Manasses accepit.
	XXXI.	VIII.	XXVI.	
	XXXII.	IX.	XXVII.	
OL. CXXXII.	XXXIII.	X.	XXVIII.	Carthaginenses ^{xc} Romanorum naves in Sicilia capiunt Metello Consule verso in fugam.
	XXXIV.	XI.	XXIX.	
	XXXV.	XII.	XXX.	
	XXXVI.	XIII.	XXXI.	
OL. CXXXIII.	XXXVII.	XIV.	XXXII.	Parthis à Macedonum imperio recedentibus, primus regnavit ARSACES, unde ARSACIDÆ dicti.

ALEX.	SYR.	MAC.
MDCCLXXX.	XXXVIII.	XXXIII.

PTOLE-SELEV-
MÆVSCUS
EVER-CALLI-
GETES. NICUS.

Ægypti tertius PTOLEMÆVS EVERGETES
ann. xxvi.
Syriæ SELEVCVS CALLINICVS ann. xx.

I.	I.	XXXIV.
----	----	--------

Judæorum Pontifex Onias Simonis Justi filius clarus habetur, qui consuetæ Ptolemæo Regi tributa non reddens ad iram eum impulit. Verum Josephus vir inter suos nobilis legatus à Judæis ad Ptolemæum missus, quum familiaritatem Regis ob plurima in eum meruisset obsequia, dux Judææ & regionum finitimarum constituitur.

II.	II.	XXXV.	
OL. CXXXIV.	III.	XXXVI.	Censu Romæ agitato inventa sunt hominum cclx milia.
			DEME- Macedonum tricesimus sextus DEMETRIVS ann. x. TRIVS.
IV.	IV.	I.	
V.	V.	II.	Romæ templum Vestæ incensum.
VI.	VI.	III.	
OL. CXXXV.	VII.	IV.	
VIII.	VIII.	V.	Quintus Ennius Poëta Tarenti nascitur : qui à Catone Quæ- store Romam translatus habitavit in monte Aventino, par- co admodum sumptu contentus, & unius ancillæ mini- sterio.
IX.	IX.	VI.	
MDCCLXXX.	X.	VII.	
OL. CXXXVI.	XI.	VIII.	Virgo Vestalis Romæ à seruo corrupta propriâ se manu inter- imit.
XII.	XII.	IX.	
XIII.	XIII.	X.	
			ANTI- Macedonum tricesimus septimus ANTIGONVS ann. xv. GONVS
XIV.	XIV.	I.	
OL. CXXXVII.	XV.	II.	Judæorum Pontifex Maximus Simon Oniæ filius clarus habe- tur : sub quo Jesus filius Syrach Sapientiæ librum compo- nens, quem vocant PANARETON, etiam Symeonis in eo fecit mentionem.
XVI.	XVI.	III.	
XVII.	XVII.	IV.	
XVIII.	XVIII.	V.	
OL. CXXXVIII.	XIX.	VI.	xl ferme millia Gallorum à Romanis cæsa.
MDCCLXXX.	XX.	VII.	
	SELEV- CVS CERAV- NOS.		Syriæ SELEVCVS CERAVNOS ann. iii.
XXI.	I.	VIII.	

ALEX. SYR. MAC. CONSULUM

ALEX.	SYR.	MAC.	CONSULUM
XXII.	II.	IX.	
<u>OL. CXXXIX.</u> XXIII.	III.	X.	
	ANTIOCHVS MAGNVS.		Syriæ ANTIOCHVS MAGNVS ann. <u>XXXVI.</u>
XXIV.	I.	XI.	Caria & Rhodus ita terræ motu concussæ sunt, ut Colossus magnus ruerit.
XXV.	II.	XII.	
XXVI.	III.	XIII.	
	PTOLEMÆVS PHILOPATOR		Ægypti quartus PTOLEMÆVS PHILOPATOR ann. <u>XV. I.</u> Ea, quæ in tertio Maccabæorum libro scripta, sunt, sub hoc Principe gesta sunt.
<u>OL. CXL.</u> I.	IV.	XIV.	
II.	V.	XV.	
		PHILIPPVS.	Macedonum tricesimus octavus PHILIPPVS ann. <u>XLII.</u>
III.	VI.	I.	
<u>MDCCC.</u> IV.	VII.	II.	
<u>OL. CXXI.</u> V.	VIII.	III.	Victi Judæi : & <u>LX</u> millia armatorum ex numero eorum cæsa.
VI.	IX.	IV.	Romæ Virgines Vestæ ob stupri reatum terra obrutæ sunt.
VII.	X.	V.	Eratosthenes agnoscitur.
VIII.	XI.	VI.	Romani Marcello consule Syracusas capiunt.
<u>OL. CXLII.</u> IX.	XII.	VII.	Romani subigunt Capuam & Siciliam.
X.	XIII.	VIII.	Antiochus rex Syriæ victo Philopatore Ptolemæo Judæam sibi sociat.
XI.	XIV.	IX.	
XII.	XV.	X.	Levinus cum rege Asiæ Attalo amicitiam facit.
<u>OL. CXLIII.</u> XIII.	XVI.	XI.	Judæorum Pontifex Maximus Onias filius Simonis insignis habetur : ad quem Lacedæmoniorum rex Arius legatos misit.
<u>MDCCCX.</u> XIV.	XVII.	XII.	
XV.	XVIII.	XIII.	
XVI.	XIX.	XIV.	
<u>OL. CXLIV.</u> XVII.	XX.	XV.	Scipio Iberiæ multas urbes recipit.
	PTOLEMÆVS EPIPHANES.		Ægypti quintus PTOLEMÆVS EPIPHANES ann. <u>XXXIV.</u>
I.	XXI.	XVI.	Ptolemæus Epiphanes Scopæ principe militiæ destinato, Judæam capit, & plurimas Syriæ civitates.

<i>ALEX.</i>	<i>SYR.</i>	<i>MAC.</i>	
	II.	XXII.	XVII.
	III.	XXIII.	XVIII.
<u>OL. CXLV.</u>	IV.	XXIV.	XIX.
	V.	XXV.	XX.
	VI.	XXVI.	XXI.
<u>MDCCCXX.</u>	VII.	XXVII.	XXII.
<u>OL. CXLVI.</u>	VIII.	XXVIII.	XXIII.
	IX.	XXIX.	XXIV.
	X.	XXX.	XXV.
	XI.	XXXI.	XXVI.
<u>OL. CXLVII.</u>	XII.	XXXII.	XXVII.
	XIII.	XXXIII.	XXVIII.
	XIV.	XXXIV.	XXIX.
	XV.	XXXV.	XXX.
<u>OL. CXLVIII.</u>	XVI.	XXXVI.	XXXI.
		SELEUCUS PHILOPATOR	
<u>MDCCCXXX.</u>	XVII.	I.	XXXII.

Nævius Comicus Uticæ moritur pulsus Romæ factione nobilium, ac præcipue Metelli.

Plautus ex Umbria Sarfinas Romæ moritur, qui propter annuæ difficultatem ad molas manuaris pistorem se locaverat, ibi, quoties ab opere vacasset, scribere fabulas solitus, ac vendere.

Juxta Theram apparuit insula, quæ vocatur Hiera. Antiochus Scopam superavit, Syriæ urbes recepit, & Judæis voluntate conjungitur.

Romani Græcos liberos esse jusserunt: & universa Iberia imperata fecit.

Antiochus Iudæorum erga se cognita voluntate magnis eos muneribus donat, & per epistolas crebris laudibus profequitur.

Post prælium, quod in Thermopylis victus Antiochus, hoc inter Romanos & eum convenit, ut mille talenta per annos singulos vectigalis nomine eis solveret.

Romani multas colonias deduxerunt. Antiochus in Amicitiam Ptolemæi egressus pacem cum eo facit; & Cleopatra filia sua uxore ei tradita, dotis nomine Syriam, Phœnicen, Samariam, Iudæamque concedit.

Eumenes frater Regis Attali, qui Eumeniam in Phrygia condidit, clarus habetur.

Secundus liber Maccabæorum apud Iudæos hujus temporis gesta continet.

Syriæ SELEUCUS PHILOPATOR ann. XII.

Titus Livius Tragœdiarum scriptor clarus habetur, qui ob ingenii meritum à Livio Salinatore, cujus liberos erudiebat, libertate donatus est.

	XVIII.	II.	XXXIII.
	XIX.	III.	XXXIV.
<u>OL. CXLIX.</u>	XX.	IV.	XXXV.

Quum ab Antiocho per legatos Annibal repesceretur, cui se à Scipione victus sociaverat, ad Prusiam regem Bithyniæ transfugit: quem quum rursus per Flaminium etiam ab eo Senatus repeteret, quum tradendus esset, venenum bibit, & apud Libysam Bithyniæ sepultus est.

Simon præpositus Templi Ierofolymarum ad Apollonium Phœnicen ducem confugiens multis ei muenibus promissis sacerdotium sibi vindicare cœpit; quo Seleucus audito Heliodorum mittit ad negotium pervidendum. Qui quum in Iudæam venisset, inique judicans, & multa perperam gerens divinis adversum se signis deterretur, & ad Seleucum revertitur. Onias autem Sacerdos curaverat, ut Simon profugus fieret.

	XXI.	V.	XXXVI.
	XXII.	VI.	XXXVII.
	XXIII.	VII.	XXXVIII.

ALEX. | SYR. | MAC.

C O N S U L U M.

Hyrcanus Iosephi Iudææ ducis filius, quum ad Ptolemæum perrexisset, honorifice ab eo susceptus est. Verum fratres ejus, seditione contra eum mota, magnarum calamitatum Iudææ genti causa extiterunt.

OL. CL.	XXIV.	VIII.	XXXIX.	
	PTOLEMÆVS PHILOMETOR.			Ægypti sextus PTOLEMÆVS PHILOMETOR ann. xxxv.
	I.	IX.	XL.	Stattus Cæcilius Comoediarum scriptor clarus habetur, natione Infuber Gallus, & Ennii primum contubernalis. Quidam Mediolanensem ferunt. Mortuus est anno post mortem Ennii, & juxta Ianiculum sepultus.
	II.	X.	XLI.	
MDCCCXI.	III.	XI.	XLII.	
				PERSES Macedonum tricesimus nonus PERSES ann. v.
OL. CLI.	IV.	XII.	I.	Aristobulus natione Iudæus Peripateticus Philosophus cognoscitur, qui ad Philometorem Ptolemæum Explanationum in Moysem commentarios scripsit.
		ANTIOCHVS EPIPHANES.		Syriæ ANTIOCHVS EPIPHANES ann. xi.
	V.	I.	II.	
	VI.	II.	III.	
	VII.	III.	IV.	
OL. CLII.	VIII.	IV.	V.	Antiochus Epiphanes, quum de regione Ptolemæorum, quam subito invaserat, Senatus præcepto recessisset, Iudæam venit, ibique Iesu, qui & Iafon, fratri Oniæ Pontificatum tradidit. Quo expulso deinde Oniam cognomento Mene-laum successorem ei dedit. Itaque ob sacerdotii dignitatem orta seditione inter Principes ingentium miseriarum femina pullularunt.
	IX.	V.	VI.	
	X.	VI.	VII.	
	XI.	VII.	VIII.	
OL. CLIII.	XII.	VIII.	IX.	

Antiochus Iudæorum legem impugnat : ac primum quidem omnem eorum provinciam ad idololatriam compellens, qui parere noluerat, necat. Postea vero Ierosolymam ascendens, templum & vasa Dei, quæ in ministerio fuerant consecrata, vastat, & in templo Iovis Olympii simulachrum ponit : in Samaria super verticem montis Garizim Iovis Peregrini delubrum edificavit, ipsis Samaritanis, ut hoc faceret, precantibus. Verum hoc in tempore Matathias quidam ex Sacerdotibus filius Afamonei ex vico Moddim adversum Antiochi duces arma corripuens, fultus etiam auxilio filiorum, leges patrias vindicavit Olympiade CLIII.

Ennius Poëta septuagenario major articulari morbo periit : sepultusque in Scipionis monumento, via Appia, intra primum ab Vrbe miliarium. Quidam ossa ejus Rudiam ex Ianiculo translata affirmant.

MDCCCL.	XIII.	IX.	X.
	ALEX.	SYR.	
	XIV.	X.	

C O N S V L V M.

MACEDONVM REGNV M DEFECIT.

N

ALEX.

ALEX.		SYR.		CONSULUM.	
XV.		IX.		Romani interfecto Perse, Macedonas, Illyricos, & Galatas liberos esse iusserunt.	
		ANTIOCHUS EUPATOR.		Syriæ & Asiæ	ANTIOCHUS EUPATOR ann. $\overline{\text{II}}$
<u>OL. CLIV.</u>	XVI.	I.		Judæorum dux Juda, qui & Maccabæus, filius Mattathiæ Antiochi ducis de Judæa expellens, & Templum ab Idolorum imaginibus emundans patrias leges post triennium suis civibus reddidit Olympiade	
	XVII.	II.			
		DEMETRIUS SOTER.		Syriæ & Asiæ	DEMETRIUS SOTER ann. $\overline{\text{XII}}$
	XVIII.	I.			
	XIX.	II.			

Menelao Pontifice Judæorum à juniore Antiocho occiso, qui prius Judæam Epiphani Antiocho prodiderat, Alcimus alienus à genere sacerdotali ambitione pontificatum invadit. Ob quod Onias filius Pontificis Oniæ Ægyptum transmigrans in Heliopolitano pago civitatem nominis sui condidit, templo ad similitudinem templi patrii constructo. Alcimus vero adversum Judam Maccabæum inimicitias gerens post non multum temporis Dei ira percussus interiit. Ac sic cum omnium Judæorum favore Judæ Maccabæo sacerdotium decernitur. Qui dignitate suscepta legatos Romam dirigit. Decrevitque Senatus Judæos amicos & auxiliares Romanorum habendos.

ALEX.		SYR.		JUD.		CONSULUM.	
				IUDA.		Judæorum dux	JUDA ann. $\overline{\text{III}}$
<u>OL. CLV.</u>	XX.	III.		I.			
	XXI.	IV.		II.			
	XXII.	V.		III.			

Publius Terentius Carthaginensis Comædiarum scriptor ob ingenium & formam libertate donatus in Arcadia moritur, qui primam Andriam, antequam Ædilibus venderet, Cæcilio multum se mirantilegit.

				IONATHAS.		Juda adversum Demetrii duces inito prælio occiditur, tribus annis pontificatu gesto.	
<u>MDCCLX.</u>	XXIII.	VI.		I.		Judæorum dux	JONATHAS ann. $\overline{\text{XIX}}$
<u>OL. CLVI.</u>	XXIV.	VII.		II.		Aristarchus Grammaticus agnoscitur.	
	XXV.	VIII.		III.		Judæorum dux Jonatha frater Judæ, Bacchide duce Demetrii Judæa expulso, Pontificatum suscepit.	
	XXVI.	IX.		VI.			
	XXVII.	X.		V.			
<u>OL. CLVII.</u>	XXVIII.	XI.		VI.		Pseudo-Philippus regnat in Macedonia anno uno.	
	XXIX.	XII.		VII.		Romani interfecto Pseudo-Philippo Macedonas tributarios faciunt.	

ALEX.	SYR.	IVD.	CONSULUM.
	ALEXANDER.		Asiæ & Syriæ ALEXANDER ann. \overline{x} . mens. \overline{vii} .
XXX.	I.	VIII.	Alexander Antiochi, qui Epiphanes cognominatus est, filius Syriæ & Asiæ imperans Ionatham corona & multis insignibus donis profequitur.
XXXI.	II.	IX.	
<u>OL. CLVIII.</u> XXXII.	III.	X.	Samaritani & Judæi Alexandriæ, Ptolemæo judicante, contendunt de honoribus ex utraque parte templo suo deferendis. Et superant Judæi.
			Lucilius Poeta nascitur.
<u>MDCCCLXX.</u> XXXIII.	IV.	XI.	Descriptione Romæ facta, inventa sunt hominum $\overline{cccxxxii}$ milia.
XXXIV.	V.	XII.	Oppius Gallos capit: & Carthago in ditionem Romanam per Scipionem redigitur habens à conditione sui ann. $\overline{dclxviii}$.
XXXV.	VI.	XIII.	ut vero alii affirmant, $\overline{dcccxlvi}$.
	PTOLEMÆVS EVERGETES.		Ægypti septimus PTOLEMÆVS EVERGETES ann. \overline{xxix} .
<u>OL. CLIX.</u> I.	VII.	XIV.	Jonatha dux Judæorum pariter & Pontifex cum Romanis & Spartiatis amicitias facit.
II.	VIII.	XV.	Alexandro filio Balæ Regis Syriæ Ptolemæus filiam suam tradidit uxorem.
III.	IX.	XVI.	Scipio Numantinos subvertit.
IV.	X.	XVII.	Brutus Iberiam usque ad Oceanum subegit.
	DEMETRIVS.		Trypho Antiochum occidit Alexandri filium.
			Syriæ & Asiæ DEMETRIUS ann. \overline{iii} .
<u>OL. CLX.</u> V.	I.	XVIII.	Ptolemæus Demetrio filiam suam tradidit uxorem cum regno, quod abstulerat Alexandro.
VI.	II.	XIX.	

Lucius Accius Tragoëdiarum scriptor clarus habetur natus Mancino & Serrano Consulibus parentibus libertinis: & feni jam Pacuvio Tarenti sua scripta recitavit; à quo & fundus Accianus juxta Pisaurum dicitur, quia illuc inter colonos fuerat ex Urbe deductus.

Tryphon Jonatham Pontificem Judæorum interfecit, & in sacerdotium frater Jonathæ Simon assumitur.

		SIMON	Judæorum dux SIMON ann. \overline{viii} .
VII.	III.	I.	Tryphon Syriæ regnum conatus invadere, Antiocho filio Alexandri interfecto, ad extremum & ipse supermoritur.
	ANTIOCHVS SIDETES.		Post Demetrium regnavit universæ Syriæ frater ejus ANTIOCHVS, qui cognominatus est SIDETES, ann. \overline{ix} .
<u>MDCCCLXXX.</u> VIII.	I.	II.	
<u>OL. CLXI.</u> IX.	II.	III.	Simoni Iudæorum Pontifici pariter & Principi Romani & Spartiata, legatione ejus libenter excepta, amicalia misere scripta.
X.	III.	IV.	
XI.	IV.	V.	Bellum fervile ortum in Sicilia.

ALEX.	SYR.	IVD.	
XII.	V.	VI.	Primus liber Macchabæorum hujus temporis historiam continet.
<u>OL. CLXII.</u> XIII.	VI.	VII.	

Antiochus Sidetes rex Syriæ adversum Judæam arma corripens & Jerosolymam circumdans, quum ad condiciones Pontificem Simonem compulisset, recedit Olympiade CLXII.

XIV.	VII.	VIII.	Attalus moriens regni sui populum Romanum instituit heredem.
------	------	-------	--

Simon Judæorum Pontifex interficitur. Cui succedit filius suus JOHANNES.

			H Y R- Judæorum rex HYRCANVS, qui & JOHANNES CANVS ann. <u>XXVI.</u> JOHANNES.
XV.	VIII.	I.	
XVI.	IX.	II.	
			DEMETRIUS. Arfaces Parthus Antiochum interfecit. Post quem DEMETRIVS ann. <u>IV.</u>
<u>OL. CLXIII.</u> XVII.	I.	III.	Servi, qui in Sicilia rebellabant, obsidionis necessitate compulsi ad sua invicem cadavera devoranda conversi sunt.
<u>MDCCC.</u> XVIII.	II.	IV.	Arverni nobilissima Galliarum urbs capta, & Rex Vituitus.
XIX.	III.	V.	Juxta Æoli insulas igne ex flatu suscitato, apparuit insula, quæ nunc HIERA vocatur.
XX.	IV.	VI.	Johannes dux Judæorum & Pontifex adversum Hyrcanos bellum gerens Hyrcani nomen accepit, & à Romanis jus amicitia postulans decreto Senatus inter amicos relatus est. Syriæ & Asiæ ANTIOCHVS GRYPVS ann. <u>XII.</u>
			ANTIOCHVS GRYPVS.
<u>OL. CLXIV.</u> XXI.	I.	VII.	
XXII.	II.	VIII.	
XXIII.	III.	IX.	
XXIV.	IV.	X.	Narbonam coloniam deducta.
<u>OL. CLXV.</u> XXV. ^o	V.	XI.	Hyrcanus Pontifex Judæorum Samariam, quæ nostro tempore Sebaste vocatur, obsidione captam solo coæquavit: quam postea Herodes restaurans SEBASTEN in honorem Augusti vocari voluit.
XXVI.	VI.	XII.	
XXVII.	VII.	XIII.	
<u>MDCCC.</u> XXVIII.	VIII.	XIV.	
<u>OL. CLXVI.</u> XXIX.	IX.	XV.	Marcus Terentius Varro Philosophus & Poëta nascitur.
			Ægypti octavus PTOLEMÆVS PHYSCON , qui & SOTER , ann. <u>XVII.</u>
			Antiochus Cyzicenus Grypo ejecto Syriam obtinuit: ac rursus Grypus superato Cyziceno eandem recepit. Ita ex successione regnabant adversum se invicem dimicantes.
I.	X.	XVI.	

ALEX.	STR.	IVD.	C O N S U L U M.
II.	XI.	XVII.	
III.	XII.	XVIII.	
	ANTIOCHVS CYZICENVS.		Syriæ & Asiæ ANTIOCHVS CYZICENVS ann. XVIII.
OL. CLXVII. IV.	I.	XIX.	
V.	II.	XX.	
VI.	III.	XXI.	
VII.	IV.	XXII.	
OL. CLXVIII VIII.	V.	XXIII.	Jugurtha contra Romanos dimicans capitur.
MDCCCXC. IX.	VI.	XXIV.	Rhodo terræmotu concussa, Colossus ruit. Jonatha gloriose apud Judæos principatum gerit.
X.	VII.	XXV.	Cicero Arpini nascitur, matre Helvia, patre equestris ordinis ex regio Vollicorum genere.
XI.	VIII.	XXVI.	Cn. Pompejus Magnus oritur.
			ARISTOBVLVS Judæorum ARISTOBVLVS anno uno.
OL. CLXIX. XII.	IX.	I.	

Aristobulus filius Jonathæ Rex pariter & Pontifex primus apud Judæos diadematis sumplit insigne post CCCCLXXXIV annos Babylonicæ captivitatis. Post quem regnavit IANNÆVS cognomento ALEXANDER, qui pontificatum quoque administrans crudelissime civibus præfuit.

		I A N N Æ V S.	Iudæorum IANNÆVS, qui ALEXANDER, ann. XXVII.
XIII.	X.	I.	Turpilius Comicus senex admodum Sinuessæ moritur. Cajus Lucillus Satyrarum scriptor Neapoli moritur, ac publico funere effertur, anno ætatis XLVI.
XIV.	XI.	II.	M. Furius Poëta cognomento Bibaculus Cremonæ nascitur.
XV.	XII.	III.	CC milia Cimbrorum cæsa: LXXX milia capta per Marium cum duce Teutomodo.
OL. CLXX. XVI.	XIII.	IV.	C. Marius quinques Consul juxta Eridanum Cimbro superat, & de his cum Catulo triumphat.
XVII.	XIV.	V.	Thracæ à Romanis victi. Rursum in Sicilia bellum servile confurgit. Expulso de regno Phiscone Ptolemæo per matrem Cleopatram & in Cyprum secedente, PTOLEMÆVS, qui & ALEXANDER, succedit.
			Ægypti nonus PTOLEMÆVS ALEXANDER ann. 7
I.	XV.	VI.	
MDCCCXX II.	XVI.	VII.	Aquilius in Sicilia bellum servile compefcuit.
OL. CLXXI. III.	XVII.	VIII.	

ALEX.	SYR.	IVD.	C O N S U L U M.
			Ptolemæus rex Cyrenæ moriens Romanos testamento dimittit heredes.
IV.	XVIII.	IX.	Seleucus ab Antiocho filio Cyziceni vivus exurit. Titus Lucretius Poëta nascitur : qui postea amatorio poculo in furorem versus, quum aliquot libros per intervalla infantiæ conscripsisset, quos postea Cicero emendavit, propria se manu interfecit anno ætatis quadragesimo quarto.
V.	I.	X.	Syriæ & Asiæ PHILIPPVS ann. <u>II.</u>
VI.	II.	XI.	Antiochus in Parthos fugiens Pompejo se deinceps tradidit : post quem Philippus captus est à Gabinio.

HUC USQUE SYRIA POSSESSA PER REGES IN ROMANAM
DITIONEM CESSIT.

ALEX.	IVD.	C O N S U L U M.
<u>OL. CLXXII.</u> VII.	XII.	Bellum adversum Romanos Picentes, Marfi, Pelignique moverunt.
VIII.	XIII.	L. Pomponius Bononiensis Attellanarum scriptor clarus habetur.
IX.	XIV.	Ptolemæus, qui à matre fuerat ejectus, regressus de fuga regnum obtinuit, quia Alexandrum, qui ante eum fuerat, ob interfectionem matris cives pepulerant.
X.	XV.	
PTOLE MÆVS CLEO- PATRÆ FILIVS.		Ægypti decimus PTOLEMÆVS Cleopatraz filius ann. <u>VIII.</u>
<u>OL. CLXXIII.</u> I.	XVI.	

Plotius Gallus primus Romæ Latinam Rhetoricam docuit : de quo Cicero sic refert : *Memoria teneo pueris nobis primum Latine docere cepisse Plotium quendam.*

<u>MDCCCXX.</u> II.	XVII.	C. Valerius Catullus scriptor Lyricus Veronæ nascitur.
III.	XVIII.	Sallustius Crispus scriptor historicus in Sabinis Amiterni nascitur.
IV.	XIX.	Sulla Athenienses vastat.
<u>OL. CLXXIV.</u> V.	XX.	Descriptione Romæ facta, inventa sunt hominum <u>CCCCXXIII</u> milia. Templum tertio apud Delphos à Thracibus incensum, & Romæ Capitolium.
VI.	XXI.	Jannæus plurimas civitates capit.
VII.	XXII.	P. Terentius Varro vico Atace in Provincia Narbonensi nascitur : qui postea <u>XXXV</u> annum agens Græcas literas cum summo studio didicit.
VIII.	XXIII.	Vultacilius Plotus Latinus Rhetor, Cn. Pompei libertus & doctor scholam Romæ aperuit. Vicesimo sexto annis ætatis Cicero Quintium defendit.
PTOLE MÆVS DIONYSIUS.		Ægypti undecimus PTOLEMÆVS DIONYSIVS ann. <u>XXX.</u>
<u>CL. CLXXV.</u> I.	XXIV.	Sulla Romam obtinuit, & post biennium moritur. Roscio contra Chryfogonum defenso, Cicero Athenas secedit, & inde post triennium Romam regreditur.
II.	XXV.	Pompejus gloriosissime triumphat. Lepidus publicus hostis judicatur.
III.	XXVI.	Titus Quintius Atta scriptor Togatarum Romæ moritur : sepultusque via Prænestina ad miliarium secundum.

ALEX. IVD.

C O N S U L U M.

MDCCCXI. IV. XXVII.

ALEXANDRA, quæ & SALINA, uxor Alexandri Jerofolymis regnavit: ex cujus ætate Judæos rerum confusio, & variæ clades oppresserunt.

ALEXAN- Judæorum ALEXANDRA, quæ & SALINA, ann. IX.
DRA.

OL. CLXXVI. V.	I.	Bellum gladiatorium in Campania.
VI.	II.	
VII.	III.	L. Lucullus primus imperator appellatus est victa Armenia, Mesopotamia, & Nesibi cum fratre Regis capta.
VIII.	IV.	Pompejus universam Iberiam subjugavit.
OL. CLXXVII IX.	V.	M. Lucullus de Bessis triumphavit, capta Cabyle, & Tomis, & cæteris vicinis urbibus.
X.	VI.	Craſſus triumphavit.
XI.	VII.	Virgilius Maro in pago, qui Andes dicitur, haud procul à Mantua nascitur, Pompejo & Craſſo Consulibus.
XII.	VIII.	M. Porcius Cato Stoicus Philosophus agnoscitur.
OL. CLXXVIII XIII.	IX.	Antiochia Syriæ capta à Romanis.
Creticum bellum motum. Unde Metellus Creticus.
Lucus Daphnensium juxta Antiochiam à Pompejo Apollini consecratur.

Judæi Romanorum per Pompejum vectigales facti, & Pontificatum apud eos suscepit HYRCANVS annis xxxiv.

H Y R-
CANVS

MDCCCII. XIV. I.

Aristobulus & Hyrcanus filii Alexandræ contra se de imperio dimicantes occasionem præbuere Romanis, ut Judæam invaderent. Itaque Pompejus Jerofolymam veniens, capta urbe & Templo referato, usque ad sancta sanctorum accedit: Aristobulum victum secum abducit: Pontificatum confirmat Hyrcano. Deinde Herodis Aſcalonitæ filium procuratorem Palæstinæ facit.

XV.	II.	
XVI.	III.	Libya per testamentum Apionis Regis Romanorum relicta.
OL. CLXXXIX XVII.	IV.	Horatius Flaccus Satyricus, & Lyricus Poëta libertino patre Venusi nascitur.
XVIII.	V.	Apollodorus Pergamenus Græcus orator præceptor Callidii & Augusti clarus habetur.
XIX.	VI.	Pompejus captis Jerofolymis tributarios Judæos facit.
XX.	VII.	Ea, quæ de Catilina, Cethego, Lentulo, & Consule Cicerone Sallustius scribit, & Livius, hoc gesta sunt tempore.
OL. CLXXXI XXI.	VIII.	Cicero in exilio annum fecit, honorifice susceptus à Plancio.
XXII.	IX.	Pompejus Imperator appellatus.
XXIII.	X.	Cæsar Lusitaniam & quasdam insulas in Oceano capit.
MDCCCII. XXIV.	XI.	Messala Corvinus orator nascitur, & Titus Livius Patavinus scriptor Historicus.
		Virgilius Cremonæ studiis eruditur.
		Catullus tricesimo ætatis anno Romæ moritur.

M. Callidius orator clarus habetur: qui bello postea civili Cæsarianas partes secutus, quum togatam Galliam regeret, Placentiæ obiit.

	ALEX.	IVD.	
OL.CLXXXI	XXV.	XII.	Cæsar Rhenum transiens Germanos vastat.
	XXVI.	XIII.	Crassus Consul cum filio suo apud Carras captus.
	XXVII.	XIV.	Ventidius primus Romanorum Parthos superat.
	XXVIII.	XV.	

Curio promptus & popularis orator Romæ habetur insignis, qui deinceps in Africa pudore amissi exercitus mori maluit, quam evadere.

Virgilius sumpta toga Mediolanum transgreditur : & post breve tempus Romam pergit.

OL.CLXXXII	XXIX.	XVI.	Simulacrum Olympii Jovis tactum fulmine.
	XXX.	XVII.	Cæsar Germanos & Gallos capit.
	CLEO- PATRA		Ægypti duodecima CLEOPATRA ann. $\overline{\text{XXII}}$.
	I.	XVIII.	Principium belli civilis Cæsaris & Pompeii.
	II.	XIX.	Diodorus Siculus Græcæ scriptor historiæ clarus habetur.

CAIVS IVLIVS CÆSAR primus apud Romanos singulare arripuit imperium : à quo CÆSARES Romanorum Principes appellati.

	ROM	ALEX.	IVD.	
	CAIVS CÆ- SAR.			Romanorum primus regnavit C. IVLIVS CÆSAR ann. $\overline{\text{IV}}$. mens. $\overline{\text{VII}}$.
OL.CLXXXIII	I.	III.	XX.	Pompejus prælio victus & fugiens à spadonibus Alexandrini Regis occiditur.

AB HOC LOCO ANTIOCHENI SUA TEMPORA COMPUTANT.

MDCCCLXX.	II.	IV.	XXI.	M. Cœlius Prætor, & T. Annius Milo exules oppressi sunt, res novas in Thuriano Brutioque agro simul molientes.
	III.	V.	XXII.	Ptolemæi cadaver cum lorica aurea in Nilo inventum. Cæsar in Ægypto regnum Cleopatræ confirmat ob stupri gra- tiam. Romæ Basilica Iulia dedicata.

Decretum Senatus & Atheniensium ad Iudæos mittitur : qui per legationem amicitiam postularant.

IV. VI. XXIII. Cleopatra regio comitatu Urbem ingressa.

Prohibita lecticis margaritisque uti, quæ nec viros nec liberos haberent, & minores essent annis quinquaginta quinque.

Nigidius Figulus Pythagoricus & Magus in exilio moritur.

OL.CLXXXIV	V.	VII.	XXIV.
------------	----	------	-------

Antonius decernit Quintilem mensem Iulium debere dici, quia in eo fuisset natus Iulius.

Cassius Iudæa capta Templum spoliat.

Idibus Martiis C. Julius Cæsar in curia occiditur : & fasces statim suscepit P. Dolabella.

C. Cæsar's corpus in Rostris ob honorem concrematum.

Servius Sulpicius Iurisconsultus, & P. Servilius Isauricus publico funere elati.

Romæ tres simul Soles exorti paulatim in eundem orbem coaluerunt.

Inter cetera portenta, quæ toto orbe facta sunt, bos in suburbano Romæ ad arantem locutus est; *Frustra se urgeri. Non enim frumenta, sed homines brevi defuturos.*

ROM.	ALEX.	IVD.	C O N S U L U M.
OCTA- V I A- N V S C Æ- S A R.			Romanorum secundus regnavit OCTAVIANUS CÆ- SAR ann. <u>LVI</u> . mens. <u>vi</u> . A quo AUGUSTI Reges Ro- manorum.
I.	VIII.	XXV.	Antonius adversum Cæsarem Augustum bellum movet.

Laberius Mimorum scriptor decimo mense post C. Julii Cæsaris interitum Puteolis moritur.

Publius Mimographus natione Syrus Romæ scenam tenet.

Cicero in Formiano suo ab Herennio & Popilio occiditur LXIV ætatis suæ anno.

Ciceronis caput cum manu dextra pro Roftris positum : juxtaque coronata imago Popilii militis, qui eum occiderat.

II.	IX.	XXVI.	Ovidius Naso nascitur in Pelignis.
III.	X.	XXVII.	C. Falcidius Tribunus plebis legem tulit, ne quis plus testa- mento legaret, quam ut quarta pars heredibus superesset.

Curtius Salaffus in insula Arado cum quatuor cohortibus vivus combustus est, quod tributa gravius exigeret.

Vibium Maximum designatum Quæstorem agnovit dominus suus, & abduxit.

E taberna meritoria trans Tiberim oleum terra erupit, fluxitque toto die sine intermissione, significans Christi gratiam ex gentibus.

Cicero, ut quibusdam placet, in Cajetis interficitur.

Antonium superat Augustus : & interveniente Senatu in amicitiam cum eo regreditur.

Cornificius Poëta à militibus destitutus interiit, quos sæpe fugientes *galeatos lepores* appella-
verat. Hujus soror Cornificia, cujus extant insignia epigrammata.

Templa Rhodiorum depopulatus est Cassius.

Secunda secessio Augusti & Antonii.

OL. CLXXXV	IV.	XI.	XXVIII.	Cornelius Nepos scriptor historicus clarus habetur.
	V.	XII.	XXXIX.	Antigonus contra Judæos dimicans tandem occiditur : à quo usque in præsens tempus Ierosolymarum regnum destru- ctum est. Siquidem Herodes post eum à Romanis consti- tutus est Princeps alienigena, & nihil omnino pertinens ad Iudæam.
	VI.	XIII.	XXX.	
MDCCLXXX	VII.	XIV.	XXXI.	
OL. CLXXXIV	VIII.	XV.	XXXII.	Furnii Pater & Filius clari Oratores habentur : quorum filius Consularis ante Patrem moritur.
	IX.	XVI.	XXXIII.	Sallustius diem obiit quadriennio ante Actiacum bellum.
	X.	XVII.	XXXIV.	M. Bavius Poëta, quem Virgilius Bucolicis notat, in Cappa- docia moritur.

HERODES Antipatri Afcalonitæ & matris Cypridis Arabicæ filius à Romanis Judæorum suscepit principatum : cujus tempore Christi nativitate vicina, Regnum & Sacerdotium Judææ, quod prius per successiones minorum tenebatur, destructum est, completa propheta, quæ ita per Moyfen loquitur : *Non deficiet Princeps ex Iuda, neque dux de femoribus ejus, donec veniat cui repositum est. Et ipse est expectatio gentium.* In hoc etiam loco Christus, quem Danielis scriptura significat, accepit finem. Nam usque ad Herodem, Christi, id est Sacerdotes, erant reges Judæorum : qui imperare cœperunt à sexagesima quinta Olympiade. & ab instauratione Templi sub Dario, usque ad Hyrcanum & centesimam octagesimam sextam Olympiadem, annis CCCLXXXIII in medio transactis : quos Daniel quoque significat dicens : *Et scies & intelliges ab initio sermonis restaurandi & edificandi Ierusalem, usque ad Christi principatum, hebdomades septem, & hebdomades sexaginta dua.* quæ hebdomades LXIX faciunt

annos CCCCLXXXIII : in quibus Christi, id est Sacerdotes, per unctiōnem consecrati regnaverunt usque ad Hyrcanum : quo extremo omnium à Parthis capto, Herodes Antipatri filius nihil ad se pertinentem Judæam ab Augusto & Senatu accepit: filiique ejus post eum regnaverunt, usque ad novissimam Ierosolymarum captivitatem, necquicquam ex successione sacerdotalis generis Pontificibus constitutis, neque perpetuitate vitæ secundum legem Moyfi servientibus Deo. Ignobiles vero quidam, & alio tempore alii, & nonnulli unius anni, sive modico amplius à Romanis Imperatoribus Sacerdotium emebant. Quæ omnia etiam Propheta Daniel vaticinatur dicens. *Et post Hebdomades VII, & LXII, interibit Chrisma, & judicium non erit in eo: & templum & sanctum corrumpet populus duce veniente: & cedentur in cataclysmo belli.* Et in consequentibus: *Et super Templum, inquit, abominatio desolationum: & usque ad consummationem temporum consummatio dabitur super desolationem.*
Lunæ secundum Romanos cursus inventus.

			HERO-	Deficiente Pontificum principatu sub Romanis regnat HE-
			DES.	RODES ex alienigenis ann. <u>XXXVII</u> .
IX.	XVIII.	I.		

Herodes Ananielum quendam Babylonia accitum Pontificem Judæorum constituit: & post exiguum temporis, Aristobulum fratrem uxoris suæ, nepotem Hyrcani, successorem ei dedit: quo post annum interfecto, rursus Ananielo reddit Sacerdotium.

Antonii & Augusti fœdus. Colonias deduxere Romani.

Augustus triumphavit pedestris certaminis triumpho.

<u>OL.CLXXXVII</u> XII.	XIX.	II.	Antonius Cleopatram Arabiam tradidit.
XIII.	XX.	III.	Augusti & Antonii tertiæ dissensionis exordium: quod repudiata forore Cæsaris Cleopatram duxisset uxorem.
			Nicetes & Hybreas & Theodorus, & Plutio nobilissimi artis Rhetoricæ Græci præceptores habentur.
XIV.	XXI.	IV.	Cleopatra & Antonius semet interficiunt, & Ægyptus fit Romana Provincia: quam primum tenuit Cornelius Gallus, de quo Virgilius scribit in Bucolicis.
XV.	XXII.	V.	Usque ad Cleopatram, qui vocabantur Lagidæ in Ægypto, regnaverunt ann. ducentis nonaginta quinque.

Artorius medicus Augusti post Actiacam victoriam naufragio periit.

Quidam ab hoc loco primum annum Augusti monarchiæ supputant.

Cæsar AUGUSTUS appellatus: à quo Sextilis mensis Augusti nomen accepit.

Cum ingenti triumphorum pompa Augustus Romam ingressus: & Cleopatram liberi Sol & Luna ante currum ejus ducti.

Nicopolis juxta Actium condita, & AGONACTIACUS constitutus.

Augustus Romanis plurimas leges statuit.

ÆGYPTI REGNUM, QUOD FUIT IN ALEXANDRIA, DESTRUCTUM EST.

ROM. | IVD.

CONSULUM.

<u>OL.CLXXXVIII</u> XVI.	VI.	Censu Romæ agitato, inventa sunt civium Romanorum <u>XLI</u> , centena & <u>LXIV</u> milia.
--------------------------	-----	---

Anaxilaus Larissæus Pythagoricus & magus ab Augusto urbe Italiaque pellitur.

M. Terentius Varro Philosophus prope nonagenarius moritur.

Thebæ Ægypti usque ad solum dirutæ

<u>MDCCCXC</u> XVII.	VII.	Cornelius Gallus Foro-Julien-sis Poëta, à quo primum Ægyptum rectam supra diximus, quadragesimo ætatis suæ anno propria se manu interfecit.
----------------------	------	---

Tralles terræ motu confederunt.

XVIII.	VIII.	Indi ab Augusto legatos amicitiam postularunt.
--------	-------	--

Messala Corvinus primus Præfectis Urbis factus sexto die magistratu se abdicavit, incivilem potestatem esse contestans.

XIX. | IX. Augustus Calabriam & Gallos vectigales facit.

Munacius Plancus Ciceronis discipulus, Orator, habetur insignis : qui quum Galliam Comatam regeret, Lugdunum condidit.

M. Lollius Galatiam Romanam provinciam facit.
Augustus, quum ei monarchia deferretur, renuit.

OL. CLXXXIX XX. | X. Quintilius Cremonensis Virgilio & Horatii familiaris moritur.

XXI. | XI.

XXII. | XII. Augustus Cyzicenos libertate privavit.

Pylades Cilix Pantomimus, quum veteres ipsi canerent & saltarent, primus Romæ chorum & fistulam sibi præcinere fecit.

XXIII. | XIII. Tiberius ab Augusto missus occupavit Armeniam.

Atratinus, qui septemdecim natus annos Cœlium accusaverat, Clarus inter Oratores habetur : & ad extremum morborum tædio in balneo voluntate exanimatus heredem dereliquit Augustum.

Cantabri res novas molientes opprimuntur.

OL. CXC. XXIV. | XIV. Herodes apud Jerosolymam multas & magnas ædes construit.

XXV. | XV.

Virgilius Brundusii moritur, Sentio Saturnino, & Lucretio Cinna Consulibus. Ossa ejus Neapolim translata in secundo ab Urbe miliario sepeliuntur, titulo istiusmodi superscripto, quem moriens ipse dictaverat.

MANTUA ME GENUIT. CALABRI RAPUER. TENET NUNC
PAHTHENOPE. CECINI PASCUA, RURA, DUCES.

XXVI. | XVI.

Herodes Samariam olim jam in cineribus sedentem à fundamentis suscitans, in honore Augusti Augustam, id est SEBASTEN appellavit : & in Paneade, id, quod vocatur Panion, exstruxit.

Augustus Samiis libertatem dedit.

MM. XXVII. | XVII. In Cypro plurimæ civitatum parte terræmotu conciderunt.
Germanos in arma versos M. Lollius superat.

Varius & Tucca Virgilio & Horatio contubernales Poætæ habentur illustres : qui Æneidum postea libros emendarunt sub ea lege, ut nihil adderent.

Augustus Cajum Agrippam adoptavit in filium.

OL. CXCII. XXVIII. | XVIII. Æmilius Macer Veronensis Poëta in Asia moritur.

XXIX. | XIX. Tiberius Vindelicos, & eos, qui Thraciarum confines erant, Romanas provincias facit.

XXX. | XX. Colonia Beryrum & Parras deductæ.
Bosphorum Agrippa capit.

XXXI. | XXI. Cestius Smyrnæus Rhetor Latine Romæ docuit.

Augustus à Senatu Pontifex Maximus appellatur.

Herodes Cæsaream in nomine Cæsaris condidit, quæ prius Turris Stratonis vocabatur.

OL. CXCIII. XXXII. | XXII. Herodes Anthedonam condidit, & Antipatridam atque Herodion in honorem patris Antipatri & suum extruxit. Innumerabilia quoque opera in singulis Syriarum urbibus, quas regebat, solertissime ædificavit.

ROM.	IFD.	
XXXIII.	XXIII.	Tiberius Cæsar de captis Pannoniis triumphavit.
XXXIV.	XXIV.	Horatius quinquagesimo ætatis suæ anno Romæ moritur.
XXXV.	XXV.	Passienus pater Declamator insignis diem obiit.
		C. Julius Hyginus cognomento Polyhistor insignis Grammaticus habetur illustris.
		Tiberius vastata Germania imperator appellatur.
OL. CXCIII.	XXXVI.	Herodes Hyrcanum, qui olim Sacerdos Judæorum fuerat, de captivitate Parthica regressum, & filium ejus, qui sacerdotio patris successerat, interficit. Sororem quoque ejus uxorem suam cum duobus propriis filiis jam adolescentibus, & matrem uxoris occisæ socrum suam crudelissime necat.
MMX.	XXXVII.	
XXXVIII.	XXVIII.	

Tiberius de Rhetis, Vindelicis, Armeniis, & Pannoniis triumphavit.
Albucius Silo Novariensis clarus Rhetor agnoscitur.
In insula Coo terræmotu plurima conciderunt.

XXXIX.	XXIX.	Augustus filiam suam Juliam in adulterio deprehensam damnat exilio.
		M. Tullius Tiro Ciceronis libertus, qui primus notas commentus est, in Puteolano prædio usque ad centesimum annum consenscit.
OL. CXCIV.	XL.	XXX.
		Augustus gladiatorum ludum & navale certamen exhibuit.
		M. Melissus Spoletinus Grammaticus agnoscitur.
		M. Porcius Latro Latinus Declamator tædio duplicis quartanæ semet interficit.
XLI.	XXXI.	

Herodes ad ea, quæ supra crudeliter gesserat, etiam hoc addidit: Virum sororis suæ Salomæ interfecit: & quum eam alii tradidisset, uxorem, etiam hunc necat. Scribas quoque & interpretes divinæ legis simili scelere occidit.
Tertullianus in eo libro, quem contra Judæos scripsit, affirmat Christum quadragesimo primo anno Augusti natum, & quintodecimo Tiberii esse passum.

XLII. | XXXII.

I E S U S C H R I S T U S F I L I U S D E I I N B E T H L E E M I U D A N A S C I T U R .

Colliguntur omnes ab Abraham, usque ad nativitatem Christi, anni duo milia quindecim. Quirinus ex consilio Senatus in Judæam missus censum hominum possessionumque describit.

ROM.	IFD.	DOMIN.	
XLIII.	XXXIII.	I.	C. Cæsar amicitiam cum Parthis facit.
			Sextus Philosophus Pythagoricus agnoscitur.
OL. CXCIV.	XLIV.	XXXIV.	II.
			Augustus Tiberium & Agrippam in filios adoptavit.
			Judas Galilæus ad rebellandum Judæos cohortatur.
XLV.	XXXV.	XXXV.	III.
			Herodes, quum Christi nativitatem Magorum indicio cognovisset, universos in Bethleem pueros jussit interfici.
			Herodes morbo intercutis aquæ, scatentibus toto corpore vermibus, miserabiliter & digne moritur.
XLVI.	XXXVI.	XXXVI.	IV.
			Afinius Pollio Orator & Consularis, qui de Dalmatiis triumpharat, LXXX ætatis suæ anno in villa Tusculana moritur.
MMXX.	XLVII.	XXXVII.	V.
			Judæorum ARCHELAVS ann. IX.
			In Herodis locum Archelaus ab Augusto substituitur, & Tetrarchæ fiunt IV fratres ejus, Herodes, Antipater, Lysias, & Philippus.
OL. CXCVI.	XLVIII.	I.	VI.
			Fames Romæ ita ingens facta, ut quinque modii venderentur denariis XXVII semis.
XLIX.	II	XXXVIII.	VII

ROM.	IVD.	DOMIN.	C O N S U L U M.
L.	III.	VIII.	Philistio Mimographus natione Magnesium Romæ clarus habetur. Tiberius Cæsar Dalmatas Sarmatasque redigit in Romanam potestatem.
LI.	IV.	IX.	Athenodorus Tarsensis Stoicus Philosophus, & M. Verrius
<u>OL. CXCVII</u> LII.	V.	X.	Flaccus Grammaticus insignes habentur. Athenienses res novas contra Romanos molientes opprimuntur, auctoribus seditionis occisis.
LIII.	VI.	XI.	Messala Corvinus Orator ante bicinium, quam moreretur, ita memoriam ac sensum amisit, ut vix pauca verba conjungeret, & ad extremum ulcere sibi circa facram spinam nato, inedia se confecit, anno ætatis LXXII.
LIV.	VII.	XII.	
LV.	VIII.	XIII.	

Augustus cum Tiberio filio suo censum Romæ agitans invenit hominum nonagesies ter centena milia.

Sotio Philosophus Alexandrinus præceptor Senecæ clarus habetur.

OL. CXCVIII LVI. IX. XIV.

Archelaus nono anno regni sui in Viennam urbem Galliæ relegatur.

Defectio Solis facta : & Augustus LXXVII ætatis suæ anno Atellæ in Campania moritur, sepeliturque Romæ in Campo Martio.

TIBERIVS.	HERODES TETRARCHA.		
			Romanorum tertius regnavit TIBERIVS ann. <u>XXIII.</u> Judæorum Tetrarcha HERODES ann. <u>XXIV.</u>
<u>MMXXX.</u> I.	I.	XV.	Cajus A finius Gallus Orator A finii Pollionis filius, cujus etiam Virgilius meminit, diris à Tiberio supplicis enecatur.
II.	II.	XVI.	
III.	III.	XVII.	
<u>OL. CXCIX.</u> IV.	IV.	XVIII.	Livius Historicus Patavii moritur. Ovidius Poëta in exilio diem obiit, & juxta oppidum Tomos sepelitur. Germanicus Cæsar de Parthis triumphavit.
V.	V.	XIX.	

Tredecim urbes terræmotu ceciderunt, Ephesus, Magnesia, Sardis, Mofthene, Ægæ, Hierocæsarea, Philadelphia, Tmolus, Temnus, Cyme, Myrina, Apollonia, Dia, Hyrcania.

VI.	VI.	XX.	Fenestella historiarum scriptor & carminum septuagenarius moritur, sepeliturque Cumis.
VII.	VII.	XXI.	

Tiberius multos Reges ad se per blanditias evocatos nunquam remisit : in quibus & Archelaum Cappadocem : cujus regno in Provinciam verso, Mazacam nobilissimam civitatem Casaream appellari jusfit.

<u>OL. CC.</u> VIII.	VIII.	XXII.	Pompei Theatrum incensum.
IX.	IX.	XXIII.	Tiberius Drusum consortem regni facit.
X.	X.	XXIV.	Drusus Cæsar veneno periit.
<u>MMXL.</u> XI.	XI.	XXV.	

Q. Haterius promptus & popularis Orator usque ad nonagesimum prope annum in summo honore consensit. Sevius Plautus corrupti filii reus in judicio semet interfecit.

ROM.	IND.	DOM.	CONSULUM.
OL. CCI. XII.	XII.	XXVI.	

Philippus Tetrarcha Paneadem, in qua plurimas ædes construxerat, Cæsaream Philippi vocavit, & Juliadem aliam civitatem.

XIII.	XIII.	XXVII.	Pilatus procurator Judææ à Tiberio mittitur.
XIV.	XIV.	XXVIII.	Votienus Montanus Narbonensis Orator in Balearibus moritur illuc à Tiberio relegatus.
V.	XV.	XXIX.	Herodes Tiberiadem condidit, & Liviadem.

Johannes filius Zachariæ in deserto juxta Jordanem fluvium prædicans Christum filium Dei in medio eorum adesse testatur. Ipse quoque Dominus JESVS CHRISTVS hinc populo salutarem viam annunciat, signis atque virtutibus vera comprobans esse, quæ diceret.

COMPUTANTUR IN PRÆSENTEM ANNUM, ID EST QUINTUM DECIMUM TIBERII CÆSARIS.

A secundo anno instaurationis Templi, quæ facta est sub altero anno Darii Regis Persarum, anni DLXVIII.

A Salomone autem, & ædificatione Templi, anni mille LX.

A Moysè & egressu Israelis ex Ægypto, anni MDXXXVIII.

Ab Abraham & Regno Nini & Semiramidis, anni MMXLIV.

A Diluvio, usque ad Abraham, anni DCCCCXLI.

Ab Adam, usque ad Diluvium, anni MMCCXLII.

OL. CCII. XVI.	XVI.	XXX.	JESVS CHRISTVS FILIVS DEI salutarem cunctis prædicans viam, miracula, quæ in Euangeliis scripta sunt, facit.
XVII.	XVII.	XXXI.	JESVS CHRISTVS Filius Dei discipulos suos divinis imbuens sacramentis, ut universis gentibus conversionem ad Deum nuncient, imperat.
XVIII.	XVIII.	XXXII.	PRINCIPIUM LXXXI JOBELEI SECUNDUM HEBRÆOS.

JESVS CHRISTVS secundum Prophetias, quæ de eo fuerant prolocutæ, ad passionem venit anno Tiberii XVIII.: quo tempore etiam in aliis Ethnicorum commentariis hæc ad verbum scripta reperimus: *Solis facta defectio: Bithynia terræ motu concussa, & in urbe Nicæa ædes plurimæ corruerunt.* Quæ omnia his congruunt, quæ in passione Salvatoris acciderant. Scribit vero super his & Phlego, qui Olympiadarum egregius supputator est, in tertiodécimo libro ita dicens: *Quarto autem anno CCII Olympiadis magna & excellens inter omnes, quæ ante eam acciderant, defectio Solis facta: dies hora sexta in tenebrosam noctem versus, ut stelle in cælo visæ sint, terræque motus in Bithynia Nicææ urbis multas ædes subverterit.* Hæc supradictus vir.

Argumentum autem hujus rei, quod Salvator isto anno passus sit, Euangelium præbet Johannis: in quo scribitur, post XV. annum Tiberii tribus annis Dominum prædicasse. Josephus etiam vernaculus Judæorum scriptor circa hæc tempora die Pentecostes Sacerdotes primum commotiones locorum & quosdam sonitus sensit: deinde ex adyto Templi repentinam subito erupisse vocem dicentium, TRANSMIGREMUS EX HIS SEDIBUS. Scribit autem supradictus vir, quod eodem anno Pilatus Præfes secreto noctis imagines Cæsaris in templo statuerit. Hæc prima seditionis & turbarum Judæis causa extitit.

XIX.	XIX.	XXXIII.
------	------	---------

Ecclesiæ Jerosolymitanæ primus Episcopus ab Apostolis ordinatur JACOBVS frater Domini. Ex hoc loco considerandum, quantæ deinceps calamitates Judæorum gentem oppresserint. Cassius Severus Orator egregius, qui Quintianum illud proverbium luserat, XXV. exilii sui anno in summa inopia moritur vix panno verenda contactus.

	ROM.	IVD.	DOM.
OL. CCIII.	XX.	XX.	XXXIV.

Pilatus post supradictam seditionem, quæ ob Cæsaris imagines fuerat concitata, sacrum thesaurum, quem Corban Judæi vocant, in aquæ ductum Ierosolymarum expendens secundæ seditionis præbuit semina.

MML.	XXI.	XXI.	XXXV.
------	------	------	-------

Sejanus Præfectus Tiberii, qui apud eum plurimum poterat, instantissime cohortatur, ut gentem Iudæorum deleat. Philo meminit in libro legationis secundo. Perſius Flaccus Satyricus Poëta Volaterris nascitur.

XXII.	XXII.	XXXVI.
-------	-------	--------

Agrippa filius Herodis Regis accusator Herodis Tetrarchæ Romam profectus à Tiberio in vincula conjicitur.

Pilato de Christianorum dogmate ad Tiberium referente, Tiberius retulit ad Senatam, ut inter cætera sacra reciperetur. Verum quum ex consulto patrum Christianos eliminari Urbe placuisset, Tiberius per edictum accusatoribus Christianorum comminatus est mortem.

XXIII.	XXIII.	XXXVII.	Tiberius in Campania moritur.
--------	--------	---------	-------------------------------

CAJUS CALI- GULA.			Romanorum quartus regnavit CAJUS ann. $\overline{\text{III}}$. mens. $\overline{\text{x}}$.
-------------------------	--	--	---

OL. CCIV. I.

XXIV.	XXXVIII.	C. Cæsar cognomento Caligula Agrippam vinculis liberatum regem Iudææ facit.
-------	----------	---

Cajus semetipsum in Deos refert.

Flaccus Avilius Præfectus Ægypti multis Iudæos calamitatibus premit, consentiente Alexandriae populo, & crebris adversum eos clamoribus personante. Synagogas quoque eorum imaginibus, statuis, aris, & victimis polluit. Refert Philo in eo libro, qui Flaccus inscribitur, hæc omnia se præsentem gesta: ob quæ etiam legationem ad Cajum Cæsarem ipse suscepit.

AGRIP- PA.		Iudæorum AGRIPPA ann. $\overline{\text{VII}}$.
---------------	--	---

II.	I.	XXXIX.	Passienus filius fraude heredis suæ necatur.
-----	----	--------	--

III.	II.	XL.
------	-----	-----

Cajus Memmii Reguli uxorem duxit impellens eum, ut uxoris suæ patrem esse se scriberet. Pontius Pilatus incidens in multas calamitates propria se manu interfecit. Scribunt Romanorum Historici.

Cajus Petronio præfecto Syriæ præcepit, ut in Ierosolymis statuam suam sub nomine Iovis Optimi Maximi poneret.

Toto orbe Romano, sicuti Philo scribit, & Iosephus, in Synagogis Iudæorum statuæ & imagines & aræ C. Cæsari consecratae.

Plurimi nobilium à Cajo interfecti.

Cajus sorores suas, quibus stuprum intulerat, insularum exilio condemnat.

IV.	III.	XLI.	Cajus omnes exules jussit interfici.
-----	------	------	--------------------------------------

Cajus à protectoribus suis occiditur in Palatio, anno ætatis suæ vigesimo nono.

CLAV- DIVS.			Romanorum quintus regnavit CLAVDIVS ann. $\overline{\text{XIII}}$ mens. $\overline{\text{IX}}$. dies $\overline{\text{XXVIII}}$.
----------------	--	--	--

OL. CCV.

I.	IV.	XLII.	Iste est Claudius patruus Drusi, qui apud Magontiacum monumentum habet.
----	-----	-------	---

ROM.	IVD.	DOMIN.	CONSULUM.
II.	V.	XLIII.	

PETRUS Apostolus, quum primus Antiochenam Ecclesiam fundasset, Romam mittitur ubi Euangelium prædicans xxv annis ejusdem Urbis episcopus perseverat.
 MARCUS Evangelista interpres Petri in Ægypto & Alexandria Christum annunciat.

III.	VI.	XLIV.	Primus Antiochiæ Episcopus ordinatur EVODIVS.
MMLX. IV.	VII.	XLV.	

Agrippa Rex Judæorum annos septem imperans moritur. Post quem filius suus Agrippa substituitur à Claudio in regnum.

Prophetia Agabi, quæ in Actibus Apostolorum famem in toto orbe futuram dixerat, sub Claudio expletur.

Claudius de Britannis triumphavit, & Orcadas insulas Romano adjecit imperio.

Domitius Afer Nemaufensis clarus Orator habetur, qui postea Nerone regnante ex cibi redundantia in cœna moritur.

Clodius Quirinalis Rhetor Arelatensis Romæ insignissime docet.

Inter Theram & Therasiam exorta est insula habens stadia $\overline{\text{xxx}}$.

	AGRIP- P A.		Judæorum AGRIPPA superioris Agrippæ filius ann. $\overline{\text{xxvi}}$.
OL. CCVII. V.	I.	XLVI.	Descriptione Romæ facta sub Claudio, inventa sunt civium Romanorum $\overline{\text{LXVIII}}$ centena $\overline{\text{XLIV}}$ milia.
VI.	II.	XLVII.	Thracia huc usque regnata in provinciam redigitur.
VII.	III.	XLVIII.	

Sub Procuratore Judææ Cumano in diebus Azymorum tanta est Jerosolymis orta seditio, ut in portarum exitu populo corridente triginta milia Judæorum perierint.

VIII.	IV.	XLIX.	
-------	-----	-------	--

M. Antonius Liberalis Latinus Rhetor gravissimas inimicitias cum Palæmone exercet.

Palæmon Vicetinus insignis Grammaticus Romæ habetur: qui quondam interrogatus, quid inter stillam & guttam interesset, *Gutta*, inquit, *stat: Stilla cadit.*

OL. CCVII. IX.	V.	L.	Fames facta in Græcia. Modius sex drachmis venundatus est.
X.	VI.	LI.	Magna fames Romæ.
XI.	VII.	LII.	Claudius Felicem procuratorem Iudææ mittit, apud quem Paulus Apostolus accusatus in defensionem sui perorar.
XII.	VIII.	LIII.	
OL. CCVIII. XIII.	IX.	LIV.	

Sub Felice procuratore Iudææ extitere multi, qui populum sua persuasione deciperent: in quibus & Ægyptius quidam Pseudopropheta fuit: qui plurimos sibi associans in ipso magnarum rerum conatu per exercitum Felicis opprimitur. Scribit Iosephus consentaneæ Apostolorum Actibus, in quibus Paulo dicitur: *Nonne tu es Ægyptius, qui ante hodie con-
 cecisti & eduxisti in desertum quatuor milia virorum?*

MMLXX. IV.	X.	LV.	Claudius moritur in Palatio anno ætatis $\overline{\text{LXIV}}$.
NERO.			Romanorum sextus regnavit NERO ann. $\overline{\text{xii}}$, mens. $\overline{\text{vii}}$, dies $\overline{\text{xxviii}}$. Hujus avunculus fuit Cajus Caligula.
I.	XI.	LVI.	Felice regente Iudæam seditio in Cæsarea Palæstina orta magnam Iudæorum multitudinem perdidit.

	ROM.	IVD.	DOM.	C O N S U L U M
II.	XII.	LV.		

Festus succedit Felici, apud quem, præfente Agrippa rege, Paulus Apostolus religionis suæ rationem exponens victus Romam mittitur.

Probus Berytius eruditissimus Grammaticorum Romæ agnoscitur.

OL. CCIX.	III.	XIII.	LVIII.	Stattus Surculus Tolosensis in Galliis celeberrime Rhetoricam docet.
	IV.	XIV.	LIX.	Terræ motus Romæ, & Solis defectio.
	V.	XV.	LX.	Nero Agrippinam matrem suam, & sororem patris interficit.
	VI.	XVI.	LXI.	

Nero tantæ luxuriæ fuit, ut frigidis & calidis lavaretur unguentis, retibusque aureis piscaretur, quæ pupureis funibus extrahebat.

Nero Romæ cithara contendens superat.

Festo magistratui Judææ succedit Albinus.

OL. CCX.	VII.	XVII.	LXII.
----------	------	-------	-------

JACOBUS frater Domini, quem omnes Justum appellabant, à Judæis lapidibus opprimitur, in cujus thronum SYMEON, qui & SIMON, secundus assumitur.

VIII.	XVIII.	LXIII.	Ante mensam Neronis fulmen cecidit.
-------	--------	--------	-------------------------------------

Post Marcum euangelistam primus Alexandrinæ Ecclesiæ ordinatur Episcopus ANNIANUS, qui præfuit annis XXII.

Perlius moritur anno ætatis suæ XXIX.

Thermæ à Nerone ædificatæ, quas Neronianas appellavit.

IX.	XIX.	LXIV.	Nero Romæ in citharistarum agone contendens omnes superat.
-----	------	-------	--

MMLXXX.	X.	XX.	LXV.
---------	----	-----	------

M. Annæus Lucanus Cordubensis Poëta in Pisoniana conjuratione deprehensus, brachium ad secandas venas medico præbuit.

Nero, ut similitudinem Troje ardentis inspiceret, plurimam partem Romanæ urbis incendit.

In Asia tres urbes terræ motu conciderunt, Laodicea, Hierapolis, Colossæ.

Albino Florus succedit: sub quo Judæi contra Romanos rebellaverunt.

Junius Gallio, frater Senecæ, egregius Declamator propria se manu interficit.

OL. CCXI.	XI.	XXI.	LXVI.	Non est actu, Nerone in suam præsentiam differente.
-----------	-----	------	-------	---

Duæ tantum provinciæ sub Nerone factæ, Pontus Polemoniæ, & Alpes Cotticæ, Cottio Rege defuncto.

Multi nobilium Romæ à Nerone interfecti.

Nero in Olympiade coronatur cerycas, citharistas, Tragædos, aurigas vario certamine superans.

L. Annæus Seneca Cordubensis præceptor Neronis, & patruus Lucani poëtæ, incisione venarum, & veneno hausto perit.

XII.	XXII.	LXVII.
------	-------	--------

Rursum Nero Isthmia, Pythia, Actia celebrans inter cerycas, Tragædos, & citharistas coronatur.

Neroni in expensas centies centena milia decreto Senatus annua subministrantur.

ROM.	IVD.	DOMIN.	C O N S U L U M.
XIII.	XXIII.	LXVIII	

Nero cum cæteris viris insignibus & Octaviam uxorem suam interfecit, Cornutumque Philosophum præceptorem Persii in exilium fugat.

XIV. XXIV. LXIX. Mufonius & Plutarchus Philosophi insignes habentur.

L. Annæus Melas Senecæ frater & Gallionis bona Lucani Poëtæ filii sui à Nerone promeretur.

Primus Nero super omnia scelera sua etiam persecutionem inter Christianos facit, in qua PETRVS & PAVLVS gloriose Romæ occubuerunt.

P R I M A P E R S E C U T I O.

Contra Judæos, qui Cesti Flori avaritiam non ferentes rebellabant, Vespasianus magister militiæ à Nerone transmittitur.

Vespasianus plurimas urbes Judææ capit.

Flavius Josephus scriptor Historicus dux belli Judæorum, quum à Romanis interficiendus esset, Vespasiano pronunciat de morte Neronis, & ejus imperio.

Post Petrum primus Romanam ecclesiam tenuit LINVS ann. XI.

Nero, quum à Senatu quæreretur ad pœnam, è Palatio fugiens, ad quartum Urbis miliarium in suburbano liberti sui inter Salariam & Nomentanam viam semet interficit, anno ætatis XXXII. atque in eo omnis Augusti familia consumpta est.

Post Neronem Galba in Iberia, Vitellius in Germania, Otho Romæ imperium arripuerunt. Marcus Fabius Quintilianus Romam à Galba perducitur.

GALBA septimo mense imperii sui in medio Romanæ urbis foro capite truncatur.

Vespasianus duobus præliis superatos Judæos ad muros compulit.

OTHO tertio regni sui mense apud Vetricum propria manu occubuit.

Antiochiæ secundus episcopus ordinatur IGNATIVS.

VITELLIVS à Vespasiani ducibus occisus in Tiberim projicitur.

VESPA-
S I A-
NVS.

Romanorum septimus regnavit VESPASIANVS ann.
IX. mens XI, dieb. XXI.

OL. CCXII. I.

XXV. LXX.

Vespasianus apud Judæam imperator ab exercitu appellatus: & bellum Tito filio commendans Romam per Alexandriam proficiscitur.

II. XXVI. LXXI. Capitolium Romæ incensum.

R E G N U M I U D Æ O R U M D E F I C I T.

TITVS Iudæa capta, & Ierofolymis subversis, 60 milia virorum interfecit. Iosephus vero scribit undecies centena milia fame & gladio periisse, & alia centum milia captivorum publice venundata. Ut autem tanta multitudo Ierofolymis reperiretur, causam Azymorum fuisse refert: ob quam ex omni genere Iudæi ad Templum confluentes urbe quasi carcere sunt reclusi. Oportuit enim in iisdem diebus eos interfici, in quibus Salvatorem crucifixerunt.

Colligitur omne tempus in secundum annum Vespasiani, & novissimam Ierofolymarum everfionem, à quinto decimo anno Tiberii Cæsaris, & ab exordio euangelicæ prædicationis, anni XLII: à captivitate autem, quam ab Antiocho perpelli sunt, anni CCXXXIX. Porro à Darii secundo anno, sub quo rursus Templum ædificatum est, anni DXC. A prima autem ædificatione Templi sub Salamone, usque ad novissimam ejus ruinam, quæ sub Vespasiano facta est, anni MCI.

C O N S U L U M

ROM.	DOM.	
III.	LXXII.	
IV.	LXXIII.	Vespasianus Capitolium ædificare orsus. In Alexandria facta seditio.
OL. CCXIII. V.	LXXIV.	Achaja, Lycia, Rhodus, Byzantium, Samus, Thrachea Cilicia, Com- magene, quæ libera antea, & sub Regibus amicis erant, in provin- ciam redacta.
MMXC. VI.	LXXV.	
VII.	LXXVI.	Colossus erectus habens altitudinis pedes $\overline{\text{CVII}}$.

Q. Afconius Pedianus scriptor historicus clarus habetur: qui $\overline{\text{LXXIII}}$ ætatis suæ anno captus
luminibus XII postea annis in summo omnium honore confesceit.

VIII.	LXXVII.	Gabinianus celeberrimi nominis Rhetor in Gallia docuit.
OL. CCXIV. IX.	LXXVIII.	Tres civitates Cypri terræ motu ceciderunt.

Lues ingens Romæ facta: ut per multos dies in Ephemeridem decem milia ferme mortuo-
rum hominum referrentur.

X.	LXXIX.	Vespasianus colonias deduxit, & mortuus est profluvio ventris in villa propria circa Sabinos, anno ætatis $\overline{\text{LXIX}}$.
TITVS.		Romanorum octavus regnavit TITVS ann. $\overline{\text{II}}$, mens. $\overline{\text{II}}$.
I.	LXXX.	

Titus filius Vespasiani in utraque lingua disertissimus fuit, & tantæ bonitatis, ut, quum qua-
dam die recordatus fuisset in cœna, nihil se in illo die cuiquam præstitisse, dixerit, **A M I C I,**
HODIE DIEM PERDIDI.

Mons Vesuvius ruptus in vertice tantum ex se jecit incendii, ut regiones vicinas, & urbes
cum hominibus exureret.

II.	LXXXI.	Titus Mufonium Rufum Philosophum de exilio revocat.
-----	--------	---

Titus Amphitheatrum Romæ ædificavit: & in dedicatione ejus quinque milia ferarum oc-
cidit.

Romæ Ecclesiæ secundus constituitur **ANACLETVS.**

Romæ plurimæ ædes incendio concremantur.

Titus morbo perit in ea villa, qua pater ejus, anno ætatis $\overline{\text{XLII}}$.

DOMI- T I A- NVS.		Romanorum nonus regnavit DOMITIANVS Titi frater ju- nior ann. $\overline{\text{XV}}$, mens. $\overline{\text{V}}$.
-------------------------	--	--

OL. CCXV. I.	LXXXII.	
II.	LXXXIII.	Domitiani uxor Augusta appellatur. Decreto Senatus Titus inter Deos refertur.
III.	LXXXIV.	Domitianus eunuchos fieri prohibuit. Tres Virgines Vestæ ob stuprum damnata.
AMC. IV.	LXXXV.	Plurimos Senatorum Domitianus in exilium mittit.

Secundus Alexandrinæ Ecclesiæ constituitur Episcopus **ABILIVS**, qui præfuit annis $\overline{\text{XIII}}$.

OL. CCXVI. V.	LXXXVI.	Domitianus templum sine lignorum admixtione construxit.
VI.	LXXXVII.	Primus Domitianus <i>Dominum</i> se & <i>Deum</i> appellari jussit. Nasomontes & Daci dimicantes adversum Romanos victi.
VII.	LXXXVIII.	

Duo menses aliter appellati, September Germanicus, & October Domitianus.

ROM. | DOM. CONSULUM.
VIII. | LXXXIX. Quintilianus ex Hispania Calagorritanus primus Romæ publicam scho-
lam : & salarium è fisco accepit & claruit.

Domitianus plurimos nobilium in exilium mittit, atque occidit.
Domitianus Mathematicos & Philosophos Romana urbe pepulit.

OL.CCXVII. IX. | XC. Multa opera Romæ facta, in quibus Capitolium, Forum tranſitorium,
Divorum porticus, Iſium, ac Sarapium, Stadium; Horrea piperataria,
Vespasiani templum, Minerva Chalcidica; Odium, Forum Trajani,
Thermæ Trajanæ, & Titianæ, Senatus, Ludus matutinus, Mica au-
rea, Meta sudans, & Pantheum.
X. | XCI.
XI. | XCII. Domitianus de Dacis & Germanis triumphavit.

Domitianus tantæ superbix fuit, ut aureas & argenteas ſtatuas ſibi in Capitolio poni juſſerit.
Maxima Virginum Veſtaliſum Cornelia convicta ſtupri juxta legem viva deſoſa eſt.

XII. | XCIII. Domitianus prohibuit vites in urbibus ſeri.
Tertius Romanæ Eccleſiæ Episcopos præfuit CLEMENS ann. VIII.
OL.CCXVIII XIII. | XCIV. Flavius Joſephus viceſimum librum antiquitatum hujus temporis ſcri-
bit.
MMCX. XIV. | XCV. Domitianus multos nobilium perdidit: quosdam etiam in exilium miſit.

Secundus poſt Neronem Domitianus Chriſtianos perfequitur : & ſub eo Apoſtolus Johan-
nes in Patmum inſulam relegatus Apocalypſim vidit, quam Irenæus interpretatur.

S E C U N D A P E R S E C U T I O.

XV. | XCVI. Domitianus rurſum Philoſophos & Mathematicos Roma per edictum
extrudit.
Apollonius Tyaneus & Euphrates inſignes Philoſophi habentur.
XVI. | XCVII.

Domitianus eos, qui de genere David erant, interfici præcepit, ut nullus Judæorum regni
reliquus foret : & ſcribit Brutius plurimos Chriſtianorum ſub Domitiano feciſſe martyri-
rium : inter quos & Flaviam Domitillam Flavii Clementis Conſulis ex ſore neptem in
inſulam Pontiam relegatam, quia ſe Chriſtianam teſtata ſit.

Multa ſigna atque portenta Romæ & toto orbe facta.

Domitianus occiſus in Palatio, & per veſpilliones ignobiliter exportatus anno ætatis
XXXV.

N E R- | Romanorum decimus regnavit N E R V A anno uno, menſ. IV.
V A.

OL. CCXIX. I. | XCVIII. Alexandrinæ Eccleſiæ tertius Episcopos præfuit C E R D O ann. XI.

Senatus decrevit, ut omnia, quæ Domitianus ſtatuerat, in irritum deducerentur. Itaque
multi, quos injuſte eſecerat, de exilio reverſi. nonnulli bona propria receperunt. Ajunt
Apoſtolum Johannem hoc tempore exilio ſolutum Ephesum ſeceſſiſſe : in qua urbe &
hoſpitiolum & amicos amantiſſimo ſui habebat.

Juſtus à Tiberiade Judæorum ſcriptor agnoſcitur.

Nerva morbo periit in hortis Salluſtianiſ ann. ætatis LXXII, quum jam Trajanum adoptaſſet
in filium.

Trajanus Agrippinæ in Galliis imperator factus natus Italicæ in Hispania.

ROM. DOM.

C O N S U L U M.

TRAJANVS.		Romanorum undecimus regnavit TRAJANUS ann. $\overline{\text{xix}}$. mens. $\overline{\text{ix}}$.
I.	XCIX.	Decreto Senatus Nerva in Deos relatus est.
II.	C.	Romanæ Ecclesiæ episcopatum quartus suscepit EVARISTVS ann. $\overline{\text{ix}}$.
III.	CI.	Johannem Apostolum, usque ad Trajani tempora Irenæus Episcopus permanisse scribit: post quem auditores ejus insignes fuerunt Papias Hierapolitanus episcopus, & Polycarpus Zmyrnæus, & Ignatius Antiochenus.
<u>DL. CCXX.</u> IV.	CII.	Trajanus de Dacis & Scythis triumphavit.
V.	CIII.	

Trajanus victo Rege Decebalo Daciam fecit Provinciam: Iberos, Sauromatas, Osroenos, Arabas, Bosporanos, Colchos in fidem accepit: Seleuciam, Ctesiphontem, Babylonem occupavit, & tenuit. In mari rubro classem instituit, ut per eam Indiæ fines vastaret.

VI.	CIV.	
<u>AMCXX.</u> VII.	CV.	Romæ aurea dumus incensio conflagravit.
<u>DL. CCXXI.</u> VIII.	CVI.	Terræ motu quatuor urbes Asiæ subversæ, Elea, Myrina, Pitane, Cyme: & Græciæ duæ, Opuntiorum, & Oritorum.
IX.	CVII.	Alexandrinæ Ecclesiæ quartus Episcopus ordinatur nomine PRIMVS ann. $\overline{\text{xii}}$.
X.	CVIII.	

T E R T I A P E R S E C U T I O.

Traiano adversus Christianos persecutionem movente, Simon filius Cleopæ, qui in Jerosolymis Episcopatum tenebat, crucifigitur, cui succedit JUSTUS. Ignatius quoque Antiochenæ Ecclesiæ episcopus Romam perductus bestiis traditur. Post quem tertius constituitur episcopus HERO.

Plinius secundus, quum quandam provinciam regeret, & in magistratu suo plurimos Christianorum interfecisset, multitudine eorum perterritus quæsit de Trajano quid factum opus esset, nuncians ei, præter obstinationem non sacrificandi, & antelucanos cætus ad canendum cuidam Christo ut Deo, nihil apud eos reperiri. præterea ad confœderandam disciplinam vetari ab his homicidia, furta, adulteria, latrocinia, & his similia. Ad quæ commotus Trajanus rescripsit, hoc genus quidem inquirendos non esse, oblatos vero puniri oportere. Tertullianus refert in Apologetico.

Quintus Romanæ Ecclesiæ episcopatum tenet ALEXANDER ann. $\overline{\text{x}}$.

XI.	CIX.	
<u>L. CCXXII.</u> XII.	CX.	Plinius secundus Novocomensis Orator & Historicus insignis habetur, cujus plurima ingenii monumenta extant. [<i>Periit, dum invisit Vesuvium.</i>]
XIII.	CXI.	Tres Galatiæ civitates terræ motu dirutæ.
XIV.	CXII.	Pantheum Romæ fulmine concrematum.
XV.	CXIII.	Post Justum, Ecclesiæ Jerosolymitanæ episcopatum quartum suscepit ZACCHÆUS. Post quem quintus TOBIAS. Cui succedit sextus BENJAMIN: ac deinde septimus JOHANNES. Octavus MATTHIAS. in cujus locum nonus constituitur PHILIPPUS.
XVI.	CXIV.	Trajanus Armeniam, Assyriam, Mesopotamiam fecit provincias.
<u>CCXXIII.</u> XVI.	CXIV.	Terræ motus in Antiochia pene totam subruit civitatem.
<u>MCXXX.</u> XVII.	CXV.	Judæi, qui in Libya erant, adversum cohabitatores suos alienigenas dimittunt. Similiter in Ægypto & Alexandria. Apud Cyrenem quoque & in Thebaide magna seditione contendunt. Verum gentilium pars superat in Alexandria.

ROM.	DOM.
XVIII.	CXVI.
XIX.	CXVII.

Judæis Mesopotamiæ rebellantibus, præcepit imperator Trajanus Lyfiæ **QUIETO**, ut eos provincia exterminaret. Adversum quos **Quietus** aciem instruens infinita milia eorum interfecit: & ab hoc procurator Judææ ab imperatore decernitur.

Salaminam Cypri, interfectis in ea gentilibus, subvertere Judæi.

Trajanus morbo in Selinunte periit, sive, ut alibi scriptum reperimus, apud Seleuciam **Isauriæ**, profluvio ventris extinctus est anno ætatis **LXIII**, mense nono, die quarto. Ossa ejus in urnam auream conlata, & in foro sub columna posita. Solusque omnium intra Urbem in foro sepultus.

HADRIANUS. Romanorum duodecimus regnavit **HADRIANUS** ann. **XXI**.

OL. CCXXIV.

I. **CXVIII.** Hadrianus Italiæ in Hispania natus consobrinæ Trajani filius fuit.

Hadrianus Alexandriam à Romanis subversam publicis instauravit impensis.

Hadrianus Trajani invidens gloriæ de **Assyria**, **Mesopotamia**, & **Armenia**, quas ille Provincias fecerat, revocavit exercitum.

II. **CXIX.** Hadrianus Judæos capite secundo contra Romanos rebeliantes.

Senatus Trajanum in Deos refert.

Hadrianus eruditissimus in utraque lingua: sed in puerorum amore parum continens fuit.

Hadrianus reliqua tributorum Urbis relaxavit, chartis publice incensis. Plurimos etiam ipsis tributis liberos præstitit.

III. **CXX.**

Plutarchus Charoneus, & Sextus, & Agathobulus, & Oenomaus Philosophis insignes habentur.

Romanæ Ecclesiæ sextus Episcopatum tenet **XYSTUS** ann. **x**.

Bellum contra **Sauromatas** gestum.

IV. **CXXI.**

Terræmotu factò **Nicomedia** ruit: & vicinæ urbes plurimæ everse sunt. Ad quarum instaurationem Hadrianus de publico est largitus impensas.

OL. CCXXV.

V. **CXXII.** Euphrates Stoicus Philosophus moritur.

Hadrianus in **Lybiam**, quæ à Judæis vastata fuerat, Colonias deducit.

VI. **CXXIII.**

Hadrianus Atheniensibus leges petentibus ex **Draconis** & **Solonis** reliquorumque libris jura composuit.

VII. **CXXIV.**

Cephisus fluvius **Eleusinam** inundavit: quem Hadrianus ponte conjungens, Athenis hiemem exegit.

MMCXI.

VIII. **CXXV.**

Jerusalem decimus post Philippum constituitur Episcopus **SENECA**. Post quem undecimus **JUSTUS**: cui succedit duodecimus **LEVI**. Post quem tertiusdecimus **EPHRES**. Quartusdecimus **JOSES**. Quintusdecimus **JUDAS**. Hi omnes, usque ad everisionem, quam ab Hadriano perpeffa est Jerusalem, ex circumcissione Episcopi præfuerunt.

ROM. | DOM. CONSULUM.

- OL. CCXXVI. IX. | CXXVI. Hadrianus sacris Eleusinæ initiatus multa Atheniensibus dona largitur.
X. | CXXVII.

Quadratus discipulus Apostolorum & Aristides Atheniensis noster Philosophus libros pro Christiana religione Hadriano dedere compositos. & Serenus Grannius legatus vir apprimè nobilis literas ad Imperatorem misit, iniquum esse dicens clamoribus vulgi innocentium hominum sanguinem concedi, & sine ullo crimine, nominis tantum & sectæ reos fieri. Quibus commotus Hadrianus Minutio Fundano Proconsuli Asiæ scribit, non sine objectu criminum Christianos condemnandos. cujus epistolæ usque ad nostram memoriam durat exemplum.

Imperator Hadrianus *Pater Patriæ* appellatur, & uxor ejus *Augusta*.

- XI. | CXXVIII.
XII. | CXXIX. Romanæ Ecclesiæ episcopatum suscepit septimus TELESOPHURUS ann. XI.
Antiochiæ constituitur quartus Episcopus CORNELIUS.
OL. CCXXVII XIII. | CXXX. Nicopolis & Cæsarea terræmotu conciderunt.

Antinous puer regis eximiæ pulchritudinis in Ægypto moritur : quem Hadrianus vehementer deperiens (nam in delitiis habuerat) in Deos refert : ex cuius nomine etiam urbs appellata est.

- XIV. | CXXXI. Alexandrinæ Ecclesiæ sextus Episcopus præfuit HYMENÆVS an. XIII.

Templum Romæ & Veneris in Urbe factum.

- XV. | CXXXII. Salvius Julianus perpetuum composuit Edictum.

Hadrianus Athenis hiemem exigens Eleusinam inuisit.

- XVI. | CXXXIII.

Hadrianus cum insignes plurimas ædes Athenis fecisset, Agonem edidit, Bibliothecamque miri operis exstruxit.

Judæi in arma versi Palæstinam depopulati sunt, tenente Provinciam Tenio Rufo, cui ad opprimendos rebelles Hadrianus misit exercitum.

Phavorinus & Polemo Rhetor illustres habentur.

- OL. CCXXVIII XVII. | CXXXIV. Basilides Hæresiarches in Alexandria commoratur : à quo GNOSTICI.

COCHEBAS dux Iudaicæ factionis nolentes sibi Christianos adversum Romanum militem ferre subsidium omnimodis cruciatibus necat.

- MMCL. XVIII. | CXXXV.

Bellum Iudaicum, quod in Palæstina gerebatur, finem accipit, rebus Judæorum penitus oppressis : ex quo tempore etiam introeundi eis Jerosolymam licentia ablata, primum Dei nutu, sicut Prophetæ vaticinati sunt, deinde Romanis interdictionibus.

- XIX. | CXXXVI.

Jerosolymæ primus ex gentibus constituitur MARCUS, cessantibus his, qui fuerant ex Judæis.

- XX. | CXXXVII

ÆLIA ab Ælio Hadriano condita : & in fronte ejus portæ, qua Bethlehæem egredimur, Sus sculptus in marmore prominens, significans Romanæ potestati suo parere Judæos. Judæorumque nonnulli à Tito Ælio filio Vespasiani extructam arbitrantur.

OL. CCXXIX. XXI. CXXXVIII. Hadrianus morbo intercutis aquæ apud Bajas moritur major \overline{LX} annis.
ANTONINVS Romanorum tertiusdecimus regnavit Titus ANTONINVS
PIVS. cognomento PIVS cum liberis suis AVRELIO & LVCIO
ann. \overline{XXII} , mens. \overline{III} .

I. CXXXIX.

II. CXL. Romanæ Ecclesiæ episcopatum octavus suscepit HYGIVS an. \overline{VIII} .

Antoninus Pater Patriæ appellatur.

III. CXLI.

Sub Hygino Romanæ Urbis Episcopo Valentinus Hæresiarches & Cerdo magister Marcionis Romam venerunt.

OL. CCXXX. IV. CXLII. Justinus Philosophus librum pro nostra religione conscriptum Antoino reddidit.
V. CXLIII. Romæ nonus Episcopus ordinatur PIVS ann. \overline{XV} .

Antiochiæ quintus constituitur Episcopus HEROS ann. \overline{XXIV} .

VI. CXLIV. Alexandria septimus episcopatum suscepit MARCVS ann. \overline{X} .

Valentinus Hæreticus agnoscitur : & permanet usque ad Anicetum.

MMCLX. VII. CXLV. Mesomedes Cretensis citharicorum carminum Musicus Poëta agnoscitur,

OL. CCXXXI. VIII. CXLVI. Taurus Berytius Platonice sectæ Philosophus clarus habetur.

IX. CXLVII.

Arrianus Philosophus Nicomediensis agnoscitur, & Maximus Tyrius.

Apollonius Stoicus natione Chalcidicus & Basilides Scythopolitanus Philosophi illustres habentur : qui Verissimi quoque Cæsaris præceptores fuerunt.

X. CXLVIII.

XI. CXLIX.

OL. CCXXXII. XII. CL. Alexandria Ecclesiæ octavus Episcopus præfuit CELADION
ann. \overline{XIV} .

XIII. CLI. Crescens Cynicus agnoscitur : qui Justino nostri dogmatis Philosopho, quia se gulosum, & prævaricatorem Philosophiæ coarguebat, persecutionem suscitavit, in qua ille gloriose pro Christo sanguinem fudit.

XIV. CLII.

XV. CLIII.

OL. CCXXXIII. XVI. CLIV. Romanæ Ecclesiæ Episcopatum tenet ANICETVS ann. \overline{XI} :
MMCLXX. XVII. CLV. Sub quo Polycarpus Romam veniens multos ab hæretico errore correxit.

XVIII. CLVI.

XIX. CLVII.

ROM. | DOM.

C O N S U L U M.

Jerofolymæ Episcopatum post Marcum septimusdecimus suscepit CASSIANVS. Post quem octavusdecimus PVBLIVS. Cui succedit nonusdecimus MAXIMVS. Vice-
simus JULIANVS. Vice-primus GAJANVS. Vice-secundus SYMMACHVS. Vice-tertius GAJVS. Vice-quartus JULIANVS. Vice-
quintus CAPITO.

OL. CCXXXIV. XX.		CLVIII.	
XXI.		CLIX.	
XXII.		CLX.	
XXIII.		CLXI.	Antoninus Pius apud Lorium villam suam duodecimo ab urbe miliario moritur anno ætatis suæ LXXVII.
MAR- CVSAVRE- ANTO-LIVS NINVS. COM- MODVS.		LVCIVS	Romanorum quartusdecimus regnavit MARCVS ANTONINVS, qui & VERVS, & LVCIVS AVRELIVS COMMODOVS ann. XIX. mense uno. Hi primum æquo jure imperium administraverunt : quum usque ad hoc tempus singuli Augusti fuerint.
OL. CCXXXV. I.		CLXII.	Lucio Cæsars Athenis sacrificanti ignis de cælo ab oriente in occidentem ferri visus.
II.		CLXIII.	Vologesius Rex Parthorum vicinas sibi Romanas Provincias depopulatus est.
III.		CLXIV.	

Fronte Orator insignis habetur, qui Marcum Antoninum Verum Latinis literis erudit.

MMCLXXX. IV.		CLXV.	Seleucia Assyriæ urbs cum trecentis milibus hominum à Romanis capta.
OL. CCXXXVI. V.		CLXVI.	Lucius Cæsar de Parthis cum fratre triumphavit. Apud Pisas Peregrinus Philosophus rogo, quem ex lignis composuerat, incenso, semetipsum superinjecit.
VI.		CLXVII.	

Alexandrinæ Ecclesiæ nonus Episcopus præfuit AGRIPPINVS ann. XII.

VII. |CLXVIII.

Persecutione orta in Asia, Polycarpus & Pionius fecere martyrium : quorum scriptæ quoque passiones feruntur.

Q U A R T A P E R S E C U T I O.

Plurimi in Gallia gloriose ob nomen interfecti : quorum usque in præsentem diem condita libris certamina perseverant.

VIII. |CLXIX. Lues multas provincias occupavit, Roma ex parte vexata.

Romani contra Germanos, Marcomannos, Quados, Sarmatas, Dacos dimicant.

Romanæ Ecclesiæ Episcopatum suscepit undecimus SOTER ann. VII.

Antiochiæ sextus Episcopus ordinatur THEOPHILVS : cujus plurima ingenii opera extant.

OL. CCXXXVII IX. |CLXX.

Lucius Imperator anno Regni nono, sive, ut quidam putant, undecimo, inter Concordiam, & Alcinum apoplexi extinctus est sedens cum fratre in vehiculo.

X. CLXXI. Antonino Imperatori Melito Asianus Sardiensis Episcopus Apologeticum pro Christianis tradidit.

XI. CLXXII. Apollinaris Asianus Hieropolitanus Episcopus insignis habetur.

ROM. | DOM.

CONSULUM.

Dionysius Episcopus Corinthiorum clarus habetur, & Pinytus Cretensis vir eloquentissimus.

Pseudopropheta, quæ CATAPHRYGAS nominatur, accepit exordium auctore Montano, & Priscilla, Maximillaque infans vatibus.

XII. |CLXXIII. Tatianus hæreticus agnoscitur: à quo ENCRATITÆ.

Bardefanes alterius hæreseos princeps notus efficitur.

Oppianus Cilix Poëta cognoscitur, qui Halieutica miro splendore conscripsit.

Tanta per totam urbem pestilentia fuit, ut pene usque ad internecionem Romanus exercitus deletus sit.

OL. CCXXXVIII XIII. |CLXXIV.

Imperator Antoninus multis adversum se nascentibus bellis sæpe ipse intererat, sæpe duces nobilissimos destinabat, in quibus semel Pertinaci, & exercitui, qui cum eo in Quadorum regione pugnabat, siti oppressio, pluvia divinitus missa est: quum è contrario Germanos & Sarmatas fulmina persequerentur, & plurimos eorum interficerent. Extant literæ M. Aurelii gravissimi Imperatoris, quibus illam Germanicam sitim Christianorum forte militum precationibus impetrato imbri discussam contestatur.

MMCCXC. XIV. |CLXXV.

XV. |CLXXVI.

XVI. |CLXXVII. Atticus Platonicæ sectæ Philosophus agnoscitur.

Romanæ Ecclesiæ duodecimus Episcopatum suscepit ELEVTHE-
RUS ann. xv.

OL. CCXXXIX XVII. |CLXXVIII.

Antiochiæ septimus Episcopus constituitur MAXIMINUS.

A N T O N I N U S C O M M O D U M F I L I U M S U U M
C O N S O R T E M R E G N I F A C I T.

XVIII. |CLXXIX. Antoninus cum filio de hostibus triumphavit, quos per triennium apud Carnuntum habens stativa castra, vexaverat.

Imperatores multis multa largiti sunt: & pecuniam, quæ fisco debebatur, provinciis concedentes tabulas debitorum in medio Romanæ urbis foro incendi fecerunt: ac quid bonitati deesset, duras quasque leges novis constitutionibus temperarunt.

XIX. |CLXXX.

Antoninus post victoriam adeo in editione munerum magnificus fuit, ut centum simul leones exhibuerit.

Commodus à Senatu Augustus appellatus.

Smyrna urbs Asiæ terræ motu ruit: ad cujus instaurationem decem annis tributorum immunitas data est.

Antoninus in Pannonia morbo periit.

Alexandrinæ Ecclesiæ decimus episcopatum sortitur JULIANUS ann. x̄.

C O M M O D U S. Romanorum quintusdecimus regnavit C O M M O D U S ann. xiī.

M O D U S.

I. |CLXXXI. Commodus de Germanis triumphavit.

OL. CCXLI. II. |CLXXXII. Templum Serapidis Alexandriæ incensum.

III. |CLXXXIII. Irenæus Episcopus Lugdunensis insignis habetur.

IV. |CLXXXIV. Therma Commodianæ Romæ factæ.

MMCC. V. |CLXXXV. Commodus Septembrem mensē nomine suo appellavit.

ROM. | DOM.

C O N S U L U M.

OL. CCXLI. VI.

CLXXXVI.

Jerofolymis viceſimus ſextus ordinatur Epifcopus MAXIMUS. Poſt quem viceſimus ſeptimus ANTONINUS. Viceſimus octavus VALENS. Viceſimas nonus DO-
LICHIANUS. Triceſimus NARCISSUS. Triceſimus primus DIUS. Tri-
ceſimus ſecundus GERMANIO. Triceſimus tertius GORDIUS. Triceſimus
quartus rurfum NARCISSUS. Tantis apud Jerofolymam conſtitutis Epifcopis,
non potuimus diſcernere tempora ſingulorum, eo quod in præſentem diem Epifcopatus
eorum anni minime ſervarentur,

VII. | CLXXXVII.

VIII. | CLXXXVIII.

IX. | CLXXXIX.

In Capitolio fulmen ruit, & magna inflammatione facta, Biblio-
thecæ & vicinæ quoque ædes concremata.

OL. CCXLII. X.

CXC.

Alexandriæ undecimus conſtituitur Epifcopus DEMETRIUS
ann. XLIII.

Commodus imperator Coloſſi capite ſublato, ſuæ imaginis caput ei juſſit imponi.
SERAPIO octavus Antiochiæ Epifcopus ordinatur.

XI. | CXCI.

Commodus multos nobilium interfecit, & ſpectacula Populo Rô-
mano præbuit inſignia.

XII. | CXCII.

Incendio Romæ factò, Palatium & ædes Veſtæ, plurimaque Urbis
pars ſolo coæquatur.

XIII. | CXCIII.

Commodus ſtrangulatur in domo Veſtiliani.

PERTI-
NAX.

Romanorum ſextusdecimus regnavit HÆLVIVS PERTINAX
menſ. VI.

PERTINAX ſeptuagenario major, quum Præfecturam Urbis ageret, ex Senatusconſulto
imperare juſſus eſt.

Romæ Epifcopatum ſuſcepit tertius decimus VICTOR ann. x. cujus mediocria de religio-
ne extant volumina.

Pertinax obſecrante Senatu, ut uxorem ſuam Auguſtam, & filium ſuum Cæſarem appellaret;
contradixit, ſufficere teſtatus, quod ipſe regnaret invictus.

Pertinax occiditur in Palatio Juliani jurisperiti ſcelere, quem poſtea Severus apud Mulvium
pontem interfecit.

SEVE-
RVS.

Romanorum decimus ſeptimus regnavit SEVERVS ann. XVIII.

OL. CCXLIII I.

CXCIV.

Severus provincia Tripolitana, oppido Lepti ſolus ex Africa, uſque in præſentem diem, Rô-
manus imperator fuit: & in honorem Pertinacis, quem Julianus occiderat, Pertinacem ſe
cognominari juſſit.

MMCCX.

II. | CXCIV.

Clemens Alexandrinæ Eccleſiæ preſbyter, & Pantænus Stoicus Philoſophus in diſputatione
dogmatis noſtri diſertiffimi habentur.

III. | CXCVI.

Narciſſus Jerofolymarum Epifcopus & Theophilus Cæſarienſis, Polycrates quoque, & Bac-
chylus Aſianæ provinciæ Epifcopi inſignes habentur.

IV. | CXCVII.

Quæstione orta in Asia inter Episcopos, an secundum legem Moyfi quartadecima die mensis Pascha observandum esset, Victor Romanæ Urbis Episcopus, & Narcissus Jerosolymarum, Polycrates quoque, & Irenæus, & Bacchylus plurimique Ecclesiarum pastores, quod eis probabile visum fuerat, literis ediderunt: quarum memoria ad nos usque perdurat.

<u>OL. CCXLIV.</u> V.	CXCVIII. Judaicum & Samariticum bellum motum.
VI.	CXCIX.
VII.	CC.

Severus Parthos, & Adiabenos superavit, Arabasque interiores ita cecidit, ut regiones eorum Romanam provinciam fecerit. Ob quæ Parthicus & Arabicus, & Adiabenicus cognominatus est.

VIII.	CCI. Severo imperante, Thermae Severianæ apud Antiochiam & Romæ factæ, & Septizonium extructum.
<u>OL. CCXLV.</u> IX.	CCII. Romanæ Ecclesiæ quartusdecimus episcopatum suscepit ZEPHYRINVS.
X.	CCIII. Persecutione inter Christianos facta Leonides Origenis pater gloriosa martyrii morte transfertur.

Q U I N T A P E R S E C U T I O.

XI.	CCIV.
<u>MMDCXX.</u> XII.	CCV. Alexander ob confessionem Dominici nominis insignis habetur.

Clemens multa & varia conscripsit.
Mufanus nostræ Philosophiæ scriptor agnoscitur.

IN HOC ANNO JOBELEVM A MAJORIBVS INVENIMVS OBSERVATVM,
ID EST DVODECIMO ANNO SEVERI, ET CCCLII ANTIOCHENÆ VRBIS.

<u>OL. CCXLVI.</u> XIII.	CCVI.
XIV.	CCVII.

Clodio Albino, qui se in Gallia Cæsarem fecerat, interfecto apud Lugdunum, Severus in Britannos bellum transfert, ubi, ut receptas Provincias ab incurfione barbarica faceret securiores, vallum per CXXXII passuum milia à mari ad mare duxit.

XV.	CCVIII. Tertullianus Afer Centurionis Proconsularis filius omnium ecclesiarum sermone celebratur.
XVI.	CCIX. Origenes Alexandriae studiis eruditur.
<u>OL. CCXLVII</u> XVII.	CCX.
XVIII.	CCXI. Severus moritur Eburaci in Britannia.
CARACALLA	Romanorum decimus octavus regnavit ANTONINVS cognomento CARACALLA Severi filius ann. VI.
I.	CCXII. Antiochiæ nonus Episcopus constituitur ASCLEPIADES.
II.	CCXIII. ALEXANDER tricesimus quintus Jerosolymarum Episcopus ordinatur adhuc vivente Narcisso, & cum eo pariter Ecclesiam regit.
<u>OL. CCXLVIII</u> III.	CCXIV.

Antoninus CARACALLA cognominatus propter genus vestis, quod Romæ erogaverat: & è contrario Caracallæ ex hujus nomine Antoniniana dicta.

ROM. DOM. CONSULUM.

MMCCXXV.	IV.	CCXV.	
	V.	CCXVI.	Antoninus Romæ Thermas sui nominis ædificavit.
	VI.	CCXVII.	

Antoninus tam impatiens libidinis fuit, ut novercam suam Juliam uxorem duxerit.
Antoninus interficitur inter Edeffam & Carras anno ætatis XLIII.

	MACRINVS.		Romanorum decimus nonus regnavit MACRINVS anno uno.
OL. CCXLIX. I.		CCXVIII.	Macrinus Præfecturam prætorio gerens Imperator factus.

Antiochiæ Episcopus decimus constituitur PHILETVS.
Circensibus Vulcanaliorum Romæ Amphitheatrum incensum.
Abgarus vir sanctus regnavit Edeffæ, ut vult Africanus.
Macrinus occiditur in Archelaide.

	A V R E L I V S A N T O N I N V S E L I O G A B A L V S .		Romanorum vicesimus regnavit MARCVS AVRELIVS ANTONINVS ann. IV.
I.		CCXIX.	

Marcus Aurelius Antoninus Antonini Caracallæ, ut putabatur, filius, & sacerdos ELIOGABALI templi adeo impudice in imperio suo vixit, ut nullum genus obscœnitatis omiserit.

	II.	CCXX.	Romanæ Ecclesiæ episcopatum suscepit quintusdecimus CALLISTVS ann. v.
	III.	CCXXI.	Eliogabalum Templum Romæ ædificatum.
OL. CCL.	IV.	CCXXII.	

In Palæstina Nicopolis, quæ prius Emmaus vocabatur, urbs condita est, legationis industriam pro ea suscipiente Julio Africano scriptore temporum.
Antoninus Romæ occiditur tumultu militari cum matre Symiafera.

	ALEXANDER MAMÆÆ.		Romanorum vicesimus primus regnavit ALEXANDER MAMÆÆ filius ann. XIII.
	I.	CCXXIII.	Alexander Xerxem Regem Persarum gloriosissime vicit, & disciplina militaris tam severus corrector fuit, ut quosdam tumultuantes legiones integras exauctoraverit.
	II.	CCXXIV.	
MMCCXL.	III.	CCXXV.	Romanæ Ecclesiæ sextusdecimus ordinatur Episcopus VRBANNVS ann. IX.
OL. CCLI.	IV.	CCXXVI.	Ulpianus Jurisconsultus assessor Alexandri insignissimus habetur.
	V.	CCXXVII.	Thermæ Alexandrinæ Romæ ædificatæ.
	VI.	CCXXVIII.	Geminianus Presbyter Antiochenus, & Hippolytus, & Beryllus episcopus Arabiæ Bostrenus clari scriptores habentur.
	VII.	CCXXIX.	Antiochiæ undecimus ordinatur episcopus ZEBENNVS.
OL. CCLII.	VIII.	CCXXX.	Origenes Alexandriae clarus habetur.

ROM.	DOM.	
IX.	CCXXXI.	Alexandrinæ Ecclesiæ duodecimus Episcopus ordinatur HERACLAS ann. <u>xvi.</u>
X.	CCXXXII.	Alexander in matrem Mamæam unice pius fuit, & ob id omnibus amabilis.
XI.	CCXXXIII.	Origenes de Alexandria ad Cæsaream Palæstinæ transit.
<u>CL. ccliii.</u> XII.	CCXXXIV.	Romanæ Ecclesiæ decimusseptimus Episcopatum suscipit PONTIANVS ann. <u>v.</u>
<u>MMccl.</u> XIII.	CCXXXV.	Alexander occiditur Mogontiaci tumultu militari.
	MAXIMINVS.	Romanorum viceſimus ſecundus regnavit MAXIMINVS ann. <u>iii.</u>
I.	CCXXXVI.	Maximinus primus ex corpore militari sine Senatus auctoritate ab exercitu imperator electus est.
II.	CCXXXVII.	Maximinus adversum Ecclesiarum sacerdotes persecutionem facit.

S E X T A P E R S E C U T I O.

<u>OL. ccliv.</u> III.	CCXXXVIII.	Maximinus Aquileiæ à Pupieno occiditur.
	GORDIANVS.	Romanorum viceſimus tertius GORDIANVS ann. <u>vi.</u>
I.	CCXXXIX.	Romæ octavus decimus ordinatur Episcopus ANTEROS mense uno. Post quem decimus nonus FABIANVS ann. <u>xiii.</u>
II.	CCXL.	Gordiano Romam ingressò Pupienus & Albinus, qui imperium arripuerunt, in Palatio occisi.
III.	CCXLI.	
<u>OL. cclv.</u> IV.	CCXLII.	
V.	CCXLIII.	
VI.	CCXLIV.	

Gordianus admodum adolescens, Parthorum natione superata, quum victor revertetur in patriam, fraude Philippi præfecti prætorio haud longe à Romano solo interfectus est. Gordiano milites tumulum ædificant, qui Euphrati imminet, ossibus ejus Romam reiectis.

PHILIPPVS. Romanorum viceſimus quartus PHILIPPVS ann. viii.

MMcclx. I. CCXLVI.

Philippus Philippum filium suum consortem regni fecit: primusque omnium ex Romanis imperatoribus Christianus fuit.

OL. cclvi. II. CCXLVI.

Regnantibus Philippis millesimus annus Romanæ Urbis expletus est: ob quam solennitatem innumerabiles bestię in Circo magno interfectæ: ludique in campo Martio theatrales tribus diebus & tribus noctibus populo pervigilante celebrati.

Theatrum Pompei incensum, & Hecatostylon.

III.	CCXLVII.	Atlas mons Natali Romanæ Urbis cucurrit: & Agon mille annorum actus.
IV.	CCXLVIII.	Philippus urbem nominis sui in Thracia construxit.
V.	CCXLIX.	Alexandrinam Ecclesiam tertius decimus Episcopus tenuit DIONYSIVS ann. <u>xviii.</u>
<u>OL. cclvii.</u> VI.	CCL.	

		C O N S U L U M	
R O M.	D O M.		
VII.	CCLI.	Philippus senior Veronæ, Romæ junior occiditur.	
DECI- VS.		Romanorum vicesimus quintus regnavit DECIVS anno uno mens. $\overline{\text{III}}$.	
I.	CCLII.	Decius è Pannonia inferiore Budaliæ natus fuit.	

Decius quum Philippum Patrem & filium interfecisset, ob odium eorum in Christianos persecutionem movet, qua Laurentius Diaconus Romæ martyrium dixit.

S E P T I M A P E R S E C U T I O.

Antonius monachus in Ægypto nascitur.

Romæ Amphitheatrum incensum.

Alexandro Jerosolymarum Episcopo apud Cæsaream Palæstinæ ob martyrium interfecto, & Antiochiæ Babyla, MAZABANVS & FABIVS Episcopi constituuntur.

Decius cum filio in A Britto occiditur.

G A L- LVSET VOLV- S I A- NVS.		Romanorum vicesimus sextus regnavit GALLVS & VOLVSIANVS Galli filius ann. $\overline{\text{II}}$. mens. $\overline{\text{IV}}$.
--	--	---

Romanæ Ecclesiæ episcopatum post Fabiani gloriosam mortem vicesimus suscipit CORNELIVS ann. $\overline{\text{II}}$. qui & ipse martyrio coronatus est. Extant ad eum Cypriani octo Epistolæ.

I. CCLIII.

Pestilens morbus multas totius orbis provincias occupavit, maximeque Alexandriam & Ægyptum, ut scribit Dionysius, & Cypriani de Mortalitate testis est liber.

Novatus Presbyter Cypriani Romam veniens Novatianum & cæteros Confessores sibi sociat, eo quod Cornelius pœnitentes Apostatas recepisset.

Antiochiæ quartusdecimus constituitur episcopus DEMETRIANVS.

J O B E L E U S J U X T A M A J O R E S N O S T R O S.

DLCCCLVIII II. CCLIV.

Romanæ Ecclesiæ episcopatum tenet vicesimus primus LVCIVS menses $\overline{\text{VIII}}$. Post quem vicesimus secundus STEPHANVS annos $\overline{\text{II}}$. Extant ad utrumque Cypriani Epistolæ.

Gallus & Volusianus, quum adversum Æmilianum, qui in Mœsia res novas moliebatur, ex Urbe profecti essent, in foro Flamini, sive, ut alii putant, Interamnæ interfecti sunt. Æmilianus tertio mense invasæ tyrannidis extinctus est.

VALE- R I A- NVSET GALLI- ENVS.		Romanorum vicesimus septimus regnavit VALERIANVS & GALLIENVS ann. $\overline{\text{XV}}$.
---	--	--

MMCCCLXX I. CCLV.

Valerianus in Rhetia ab exercitu Augustus, Gallienus Romæ à Senatu Cæsar appellatus.

II.	CCLVI.	Romanæ Ecclesiæ Episcopatum tenet vicesimus tertius NYSTVS ann. $\overline{\text{VIII}}$.
III.	CCLVII.	

Cyprianus primum Rhetor, deinde Presbyter, ad extremum Carthaginensis Episcopus martyrio coronatur.

OL. CCLIX. IV. CCLVIII.

Valerianus in Christianos persecutione commota statim à Sapore Persarum Rege capitur, ibique servitute miserabili confesceit.

V.	CCLIX.	Sapor Rex Persarum Syriam, Ciliciam, Cappadociam depopulatur.
VI.	CCLX.	Valeriano in Persas ducto, Gallienus nostris pacem reddidit.
VII.	CCLXI.	Antiochiæ quintusdecimus constituitur Episcopus PAVLVS SAMOSATENVS.

Gallieno in omnem lasciviam dissoluto, Germani Ravennam usque venerunt.

OL. CCLX. VIII.	CCLXII.	Alamanni vastatis Galliis in Italiam transfere Græcia, Macedonia, Pontus, Asia depopulata per Gothos.
IX.	CCLXIII.	Quadi & Sarmata Pannonias occupaverunt.
X.	CCLXIV.	Germanis Hispanias obtinentibus Tarracon expugnata est. Parthi Mesopotamiam tenentes Syriam incurserunt.
MMCCCLXXX XI.	CCLXV.	Alexandrinæ Ecclesiæ quartusdecimus Episcopus ordinatur MAXIMVS ann. XVIII.
OL. CCLXI. XII.	CCLXVI.	Romanæ Ecclesiæ vicefimus quartus Episcopus constituitur DIONYSIUS ann. XII.

Odenathus Decurio Palmyrenus collecta agrestium manu ita Persas cecidit, ut ad Ctesiphontem castra poneret.

XIII.	CCLXVII.	Jerosolymarum episcopatum tenet HYMENÆVS.

Paulus Samosatensis à cunctorum prædicatione desciscens Artemonis hæresim suscitavit. In cuius locum Antiochenæ Ecclesiæ sextusdecimus ordinatur Episcopus DOMNVS.

XIV.	CCLXVIII.	Galliæ per Postumum & Victorinum & Tetricum receptæ.
XV.	CCLXIX.	Gallienus Mediolani occiditur.
C L A U-
DIUS.		Romanorum vicefimus octavus regnavit CLAUDIUS ann. uno
mens. IX.
OL. CCXII. I.	CCLXX.	Alexandriæ Bruchium, quod per multos annos fuerat obsessum, tandem destruitur.
II.	CCLXXI.	

Claudius Gothos, Illyricum, & Macedoniam vastantes superat. Ob quæ in curia clypeus ei aureus, & in Capitolio statua aurea collocata est.

Claudius Sirmii moritur.

QUINTILIUS Claudii frater à Senatu Augustus appellatus decimosextimo imperii die Aquilejæ occiditur.

A U R E-
L I A-
NUS.		Romanorum vicefimus nonus AURELIANUS ann. v.
mens. VI.
I.	CCLXXII.	Antiochenæ Ecclesiæ decimus septimus ordinatur Episcopus TIMÆVS.

Aurelianus, Tetrico apud Catalaunos prodente exercitum suum, Gallias recepit.

II.	CCLXXIII.	

ROM. | DOM.

C O N S U L U M.

Zenobia apud Timas haud longe ab Antiochia vincitur: quæ occiso Odenatho marito Orientis tenebat imperium: in qua pugna strenuissime adversum eam dimicavit Pompejanus dux cognomento Francus, cujus familia hodieque apud Antiochiam perseverat. ex cujus Euagrius Presbyter carissimus nobis stirpe descendit.
Eusebius Laodicensis insignis habetur.

OL. CCLXIII III. | CCLXXIV.

Aurelianum Romæ triumphantem TETRICVS & ZENOBIA præcesserunt. E quibus Tetricus Corrector postea Lucaniæ fuit: & Zenobia in Urbe summo honore confenuit: à quo hodieque Romæ Zenobia nuncupatur familia.

MMCCXC. IV. | CCLXXV.

Aurelianus Templum Soli ædificat, & Romam firmioribus muris vallat.
Primus Agon Solis ab Aureliano institutus.

N O N A P E R S E C U T I O.

V. | CCLXXVI.

Aurelianus quum adversum nos persecutionem movisset, fulmen juxta eum comitesque ejus ruit: ac non multo post inter Constantinopolim, & Heracliam in Cænophrurio viæ veteris occiditur.

Romanorum tricesimus regnavit TACITVS mens. \overline{vi} . quo apud Pontum occiso, obtinuit FLORIANVS imperium diebus \overline{LXXXIX} . Hoc quoque apud Tarsum interfecto.

P R O - Romanorum tricesimus primus regnavit PROBVS an. \overline{vi} , mens. \overline{iii} .
B V S.

I. CCLXXVII. Romanæ Ecclesiæ Episcopatum vicesimus quintus suscipit FELIX.
ann. \overline{v} .

OL. CCLXIV. II. CCLXXVIII. Probus Gallias à Barbaris occupatas ingenti virtute restituit.

Secundo anno PROBI, juxta Antiochenos \overline{cccxxv} anno, juxta Tyrios \overline{ccccii} , juxta Laodiceos $\overline{cccxxiv}$, juxta Edessenos $\overline{dlxxxviii}$, juxta Alicalonitas $\overline{ccclxxx}$, insana Manichæorum hæresis in commune humani generis malum exorta.

III. CCLXXIX. Anatolius Laodicensis Episcopus Philosophorum disciplinis eruditus plurimo sermone celebratur.

IV. CCLXXX.

Probus Gallos & Pannonios vineas habere permisit, Almanque & Aureum montem militari manu confitos Provincialibus colendos dedit.

Antiochiæ decimus octavus constituitur Episcopus CYRILLVS.

Saturninus magister exercitus novam civitatem Antiochiæ exorsus est condere: qui postea imperium molitus invadere Apamiæ occiditur.

V. | CCLXXXI.

Romanæ Ecclesiæ episcopatum suscepit vicesimus sextus EVTYCHIANVS mens. \overline{viii} .
Post quem vicesimus septimus GAJANVS ann. \overline{xv} .

OL. CCLXV. VI. | CCLXXXII.

Probus tumultu militari apud Sirmium in turre, quæ dicitur Ferrata, occiditur.

Alexandrinæ Ecclesiæ quintusdecimus Episcopus præfuit THEONAS ann. \overline{xix} .

ROM.	DOM.	CONSULUM.
CARVS CARI- NVS. NVME- RIANVS.		Romanorum tricesimus secundus regnavit CARVS cum filiis CARINO & NVMERIANO ann. duobus.
I.	CCLXXXIII.	
		CARVS Narbonensis, quum omni Parthorum regione vastata Conchen & Ctesiphontem nobilissimas hostium urbes cepisset, super Tigridem castra ponens fulmine ictus interiit.
II.	CCLXXXIV.	
		NVMERIANVS, quum ob oculorum dolorem lecticula veheretur, insidiis Apri foceri sui occisus est, vix factore cadaveris post aliquot dies scelere comperto.
<u>MMCCC.</u>	III. CCLXXXV.	CARINVS praelio victus apud Margum occiditur.
		Romanorum tricesimus tertius DIOCLETIANVS regnavit ann. XX.
<u>OL. CCLXVI.</u>	I. CCLXXXVI.	
		Diocletianus Dalmata Scribæ filius imperator electus statim Aprum in militum concione percutit, jurans sine suo scelere Numerianum interfectum.
	II. CCLXXXVII.	
	III. CCLXXXVIII.	
		Diocletianus in consortem regni Herculium Maximianum assumit: qui rusticorum multitu- dine oppressa, quæ factioni suæ BACAUDARUM nomen indiderat, pacem Gallis reddidit. CARAUSIUS sumpta purpura Britannias occupavit. Narseus Orienti bellum intulit.
	IV. CCLXXXIX.	Quinquegentiani Africam infestaverunt.
		Ægyptum Achilles obtinuit. Ob quæ CONSTANTIVS & GALERIUS MA- XIMIANVS Cæsares assumuntur in regnum. Quorum Constantius Claudii ex filia nepos fuit: Galerius in Dacia haud longe à Serdica natus. Atque ut eos Diocletianus etiam affinitate conjungeret, Constantius privignam Herculi Theodoram accepit: ex qua postea sex liberos Constantini fratres habuit. Galerius filiam Diocletiani duxit Vale- riam. Ambo uxores, quashabuerant, repudiare compulsi.
<u>OL. CCLXVII.</u>	V. CCXC.	
	VI. CCXCI.	
	VII. CCXCII.	
	VIII. CCXCIII.	Busris & Coptos contra Romanos rebellantes ad solum usque sub- versa sunt.
<u>OL. CCLXVIII.</u>	IX. CCXCIV.	Carporum & Basternarum gentes in Romanum solum translatae.
<u>MMCCCX.</u>	X. CCXCV.	

Primus Diocletianus adorari se ut Deum, & gemmas vestibus calceamentisque inferi iussit:
quum ante eum omnes Imperatores in modum Judicum salutarentur, & chlamydem pur-
puream à privato habitu plus haberent.

ROM. | DOM.

C O N S U L U M.

XI. | CCXCVI.

XII. | CCXCVII. Romanæ Ecclesiæ vicesimus octavus Episcopatum suscipit MARCELLINUS ann. IX.

L. CCLXIV. XIII. | CCXCVIII.

Alexandria cum omni Ægypto per Achilleum ducem à Romana potestate desciscens octavo obsidionis mense à Diocletiano capta est. Itaque plurimi per totam Ægyptum gravibus proserptionibus exiliisque vexati, interfectis his, qui auctores perduellionis extiterant.

XIV. | CCXCIX. Ecclesiæ Jerosolymarum vicesimus septimus ordinatur Episcopus ZABDAS.

XV. | CCC. Post decem annos per Asclepiodotum præfectum Prætorio Britannia recepta.

XVI. | CCCI. Juxta Lingonas à Constantio Cæsare LX milia Alamanorum cæsa.

Galerius Maximianus victus à Narseo ante carpentum Diocletiani purpuratus cucurrit.

L. CCLXX. XVII. | CCCII.

Veturius magister militiæ Christianos milites persequitur, paulatim ex illo jam tempore persecutione adversum nos incipiente.

XVIII. | CCCIII.

Galerius Maximianus, superato Narseo, & uxoribus ac liberis, fororibusque ejus captis, à Diocletiano ingenti honore suscipitur.

Thermæ Romæ Diocletianæ factæ, & Maximianæ Carthagini.

Ecclesiæ Jerosolymarum vicesimus octavus præfuit HERMON.

Antiochiæ decimus nonus constituitur Episcopus TYRANNUS.

J O B E L E U S S E C U N D U M M A J O R E S.

Alexandrinæ Ecclesiæ sextusdecimus post Theonam Episcopus ordinatur PETRVS, qui postea nono persecutionis anno gloriose martyrium perpetravit.

Diocletianus & Maximianus Augusti insigni pompa Romæ triumpharunt, antecedentibus curram eorum Narsei conjuge, fororibus, liberis, & omni præda, qua Parthos spoliaverant.

Terræmotu horribili apud Tyrum & Sidonem multa opera conciderunt: & populus innumcrabilis oppressus.

D E C I M A P E R S E C U T I O.

XIX. | CCCIV.

DECIMO NONO ANNO DIOCLETIANI, MENSE MARTIO IN DIEBUS PASCHÆ ECCLESIAE SVBVERSÆ SVNT.

SECUNDVM ANTIOCHENOS ANNVS CCCLI.

MMCCCXX. XX. | CCCV.

Secundo anno persecutionis Diocletianus Nicomediæ, Maximianus Mediolani purpuram deposuerunt.

Romæ vicesimus nonus Episcopus constituitur EVSEBIVS mens. VII. Post quem tricesimus Ecclesiam tenet MILTIADES ann. III.

G A L E R I V S. GALERIVS solus biennio Augustus imperium tenuit.

OL. CCLXXI. I. | CCCVI. MAXIMINVS & SEVERVS à Galerio Maximiano Cæsares facti.

ROM. | DOMIN. C O N S U L U M.
II. | CCCVII.

CONSTANTINVS sextodecimo imperii anno diem obiit in Britannia Eboraci. Post quem filius ejus CONSTANTINVS ex concubina Helena procreatus regnum invadit. Quarto persecutionis anno CONSTANTINVS regnare orsus.

C O N - Romanorum tricesimus quartus regnavit CONSTANTINVS ann.
S T A N - xxx, mens. x.
T I N V S.

I. CCCVIII. MAXENTIUS Herculi Maximiani filius à Prætorianis militibus Romæ Augustus appellatur.
II. CCCIX.

Severus Cæsar à Galerio Maximiano contra Maxentium missus Ravennæ secundo anno imperii sui interficitur.

LICINIUS à Galerio Carnunti Imperator factus.

OL.CCLXXII III. | CCCX.

Herculius Maximianus à filia Fausta detectus, quod dolum Constantino viro suo pararet, Massiliæ fugiens occiditur.

Quirinus Episcopus Siscianus pro Christo gloriose interficitur. Nam manuali mola ad colulum ligata è ponte præcipitatus in fluvium diutissime supernatavit, & cum spectantibus collocutus, ne suo terrentur exemplo, vix, orans ut mergeretur, obtinuit.

IV. | CCCXI. Galerius Maximianus vicesimo primo imperii sui anno moritur.

V. | CCCXII. Romanæ Ecclesiæ SILVESTER tricesimus primus ann. XXIII.

Maximinus persecutione in Christianos facta, quum jam à Licinio puniendus esset, apud Tarsum moritur.

Alexandrinæ Ecclesiæ decimus septimus ordinatur Episcopus ACHILLAS.

IV. | CCCXIII. Maxentius juxta pontem Mulvium à Constantino superatus occiditur.

P A X N O S T R I S A C O N S T A N T I N O R E D D I T A.

OL.CCLXXIII VII. | CCCXIV. Bellum Cibalense adversus Licinius.

MMCCCXXX VIII. | CCCXV. Jerosolymarum tricesimus nonus constituitur Episcopus Macarius.

IX. | CCCXVI.

X. | CCCXVII.

Diocletianus haud procul à Salonis in villa sua Spalato moritur, & solus omnium privatus inter Deos refertur.

OL.CCLXXIV IX. | CCCXVIII.

CRISPVS & CONSTANTINVS filii Constantini, & LICINIUS adolescens Licinii Augusti filius, Constantini ex forore nepos, Cæsares appellantur. Quorum Crispum Lactantius Latinis literis erudit, vir omnium suo tempore eruditissimus, sed adeo in hac vita pauper, ut plerunque etiam necessariis indiguerit.

XII. | CCCXIX.

XIII. | CCCXX.

XIV. | CCCXX. Licinius Christianos de Palatio suo pellit.

ROM. | DOM.

C O N S U L U M.

Basileus Amasiæ Ponticæ Episcopus sub Licinio martyrio coronatur.

OL.CCLXXV. XV. | CCCXXII.

Alexandriæ decimus octavus Episcopus ordinatur ALEXANDER, à quo ARRIUS Presbyter de Ecclesia dejectus multos suæ impietati sociat: ad quorum perfidiam coarguendam Synodus trecentorum decem octo Episcoporum in Nicæam urbem Bithyniæ congregata omnes Hæreticorum machinas HOMOUSII oppositione deiecit.

XVI. | CCCXXIII.

XVII. | CCCXXIV. CONSTANTIUS filius Constantini Cæsar factus.

Licinius Theffalonicæ contra jus sacramenti privatus occiditur.

MMCCCXL. XVIII. | CCCXXV. Nazarius Rhetor insignis habetur.

OL.CCLXXVI XIX. | CCCXXVI.

Crispus filius Constantini, & Licinius junior Constantiæ Constantini sororis & Licinii filius crudelissime interficiuntur anno imperii sui nono.

XX. | CCCXXVII. Vicennalia Constantini Nicomediæ facta, & sequenti anno Romæ edita.

HUC USQUE HISTORIAM SCRIBIT EUSEBIUS PAMPHILI MARTYRIS CONTUBERNALIS. CUI NOS ISTA SUBJECIMUS.

ARNOBIUS Rhetor clarus in Africa habetur: qui quum in civitate Sicæ ad declamandum juvenes erudiret, & adhuc Ethnicus ad credulitatem somniis compelleretur, neque ab Episcopo impetraret fidem, quam semper impugnaverat, elucubravit adversus pristinam religionem luculentissimos libros: & tandem velut quibusdam obsidibus pietatis foedus impetravit.

XXI. | CCCXXVIII. Drepanum Bithyniæ civitatem in honorem martyris Lucani ibi conditi Constantinus instaurans ex vocabulo matris suæ Helenopolim nuncupavit.

XXII. CCCXXIX. In Antiochia Dominicum, quod vocatur Aureum, ædificari cœptum.

Constantinus uxorem suam Faustam interfecit.

Donatus agnoscitur: à quo per Africam DONATIANI.

Antiochiæ post Tyrannum vicesimus ordinatur Episcopus VITALIS. Post quem vicesimus primus PHILOGONVS. Cui succedit vicesimus secundus PAVLINVS. Post quem vicesimus tertius EVSTATHIVS. Quo in exilium ob fidem truso, usque in præsentem diem, Arriani Ecclesiam occupaverunt, id est, Eulalius, Eusebius, Euphronius, Placillus, Stephanus, Leontius, Eudoxius, Meletius, Euzojus, Dorotheus: rursus Meletius. Quorum iccirco tempora non digessi, quod eos hostes potius, quam Episcopos Christi, judicavi.

OL.CCLXXVII XXIII. CCCXXX. Juvencus Presbyter natione Hispanus Euangelia heroicis versibus explicat.

Pophyrius missò ad Constantinum insigni volumine exilio liberatur.

XXIV. | CCCXXXI. Alexandrinæ Ecclesiæ nonus decimus ordinatur Episcopus ATHANASIVS.

Constantinopolis dedicatur pene omnium urbium nuditate.

Metrodorus Philosophus agnoscitur.

Romæ tricesimus secundus ordinatur Episcopus MARCVS menses octo. Post quem tricesimus tertius ordinatus est JVLIVS annos sedecim, menses quatuor.

XXV. | CCCXXXII. Edicto Constantini gentilium templa everfa sunt

Romani Gothos in Sarmatarum regione vicerunt.

Q

ROMÆ.

	<i>ROM.</i>	<i>DOM.</i>	
	XXVI.	CCCXXXIII.	
<u>OL.CCLXXXII</u>	XXVII.	CCCXXXIV.	CONSTANTIVS filius Constantini provehitur ad regnum.

Pestilentia & fame innumerabilis multitudo in Syria Ciliciaque perit.

<u>MMCCCL.</u>	XXVIII.	CCCXXXV.	
----------------	---------	----------	--

Sarmatæ Limigantes dominos suos, qui nunc *ARCARAGANTES* vocantur, facta manu, in Romanum solum expulerunt.

XXIX.	CCCXXXVI.	Calocærus in Cypro res novas molitus opprimitur.
-------	-----------	--

XXX.	CCCXXXVII.	Constantinus cum liberis suis honorificas ad Antonium literas mittit.
------	------------	---

Tricennialibus Constantini Dalmatius Cæsar appellatur.

Patera Rhetor Romæ gloriosissime docet.

Nazarii Rhetoris filia in eloquentia patri coæquatur.

Tiberianus vir disertus præfectus prætorio Gallias regit.

Eustathius Constantinopolitanus presbyter agnoscitur: cujus industria in Jerosolymis Martyrium constructum est.

<u>OL.CCLXXXIX</u>	XXXI.	CCCXXXVIII.	
--------------------	-------	-------------	--

Constantinus extremo vitæ suæ tempore ab Eusebio Nicomediensi Episcopo baptizatus, in Arrianum dogma declinat: à quo, usque in præsens tempus, Ecclesiarum rapinæ, & totius orbis est secuta discordia.

Constantinus, quum bellum pararet in Persas, in Achyrone villa publica juxta Nicomediam moritur, anno ætatis *LXVI*: post quem liberi ejus tres ex Cæsaribus Augusti appellantur.

CONSTANTIVS, Romanorum tricesimus quintus regnavit **CONSTANTIVS**,
CONSTANTINVS, **CONSTANTINVS** & **CONSTANS** ann. *XXIV*.
CONSTANS. mens. *v*, dieb. *XII*.

I.	CCCXXXIX.	Ablabius præfectus prætorio, & multi nobilium occisi.
----	-----------	---

Sapor rex Persarum, Mesopotamia vastata, duobus ferme mensibus Nisibin obsedit.

Dalmatius Cæsar, quem patruus Constantinus consortem regni reliquerat filiis, factione Constantii patruelis & tumultu militari, anno imperii sui tertio interimitur.

Jacob Nisibenus agnoscitur: ad cujus preces sæpe urbs discrimine liberata est.

II.	CCCXL.	
-----	--------	--

Ex hoc loco impietas Arriana Constantii imperatoris fulta præsidio exiliis, carceribus, & variis afflictionum modis primum Athanasium, deinde omnes non suæ partis Episcopos persecuta est.

III.	CCCXLI.	Constantinus bellum fratri inferens juxta Aquilejam Alæ occiditur.
------	---------	--

<u>OL.CCLXXX</u>	IV.	CCCXLII.	Vario eventu adversum Francos à Constante pugnatur.
------------------	-----	----------	---

Multæ Orientis urbes terræ motu horribili conciderunt.

Audæus in Syria clarus habetur. à quo hæresis *AUDIANA*.

Franci à Constante perdomiti: & pax cum eis facta.

Hermogenes magister militiæ Constantinopoli tractus à populo ob Episcopum Paulum: quem Regis imperio & Arrianorum factione pellebat.

V.	CCCXLIII.	Antiochiæ Dominicum aureum dedicatur.
----	-----------	---------------------------------------

ROM. | DOM.

C O N S U L U M.

Macedonius artis plumariæ in locum Pauli ab Arrianis Episcopis subrogatur : à quo nunc hæresis M A C E D O N I A N A.

Paulus crudelitate Præfecti Philippi (nam fautor Macedonii partium erat) & Arrianorum infidiis strangulatur.

VI. | CCCXLIV.

Maximinus Treverorum Episcopus clarus habetur : à quo Athanasius Alexandria Episcopus, quum à Constantio quaereretur ad pœnam, honorifice susceptus est.

MMCCCLX. VII. | CCCXLV. Sapor Rex Persarum Christianos persequitur.

Neocæsaria in Ponto subversa, excepta Ecclesia, & Episcopo, cæterisque, qui ibi reperti sunt.

OL.CCLXXXI. VIII. | CCCXLVI.

Titianus vir eloquens Præfecturam prætorio apud Gallias administrat.

Athanasius ad Constantis literas Alexandriam regreditur.

Dyrrachium corrui terræmotu : & tribus noctibus ac diebus Roma nutavit : plurimæque Campaniæ urbes vexatæ.

IX. | CCCXLVII. Magnis Reipublicæ expensis in Seleucia Syriæ portus effectus.

X. | CCCXLVIII. Rursus Sapor tribus mensibus obsedit Nisibin.

Eusebius Episcopus Emisenus Arrianæ signifer factionis multa & varia describit. Solis facta defectio.

XI. | CCCXLIX.

Bellum Persicum nocturnum apud Singaram, in quo haud dubiam victoriam militum stoliditate perdidimus. Neque vero ullum Constantio ex novem gravissimis præliis contra Persas gravius bellum fuit. Nam, ut alia omittam, Nisibin obsessa, Bizabæ, & Amida captæ sunt.

Quadragesimus M A X I M U S post Macarium Jerosolymarum Episcopus moritur. Post quem Ecclesiam Arriani invadunt : id est Cyrillus, Eutychius : rursus Cyrillus, Irenæus : tertio Cyrillus, Hilarius : quarto Cyrillus. quorum Cyrillus, quum à Maximo fuisset presbyter ordinatus, & post mortem ejus ita ei ab Acacio Episcopo Cæsariensi, & cæteris episcopis Arrianis episcopatus permetteretur, si ordinationem Maximi repudiasset, Diaconus in Ecclesia administravit : ob quam impietatem sacerdotii mercede pensatus Heraclium, quem moriens Maximus in suum locum substituerat, varia fraude sollicitatus, de Episcopo in Presbyterum regradavit.

OL.CCLXXXII XII. | CCCL.

Romanæ Ecclesiæ tricesimus quartus ordinatur LIBERIUS. quo in exilium ob fidem truso, omnes Clerici juraverunt, ut nullum alium susciperent. Verum quum FELIX ab Arrianis fuisset in sacerdotium substitutus, plurimi pejeraverunt : & post annum cum Felice ejecti sunt ; quia Liberius tædio victus exilii, & in hæretica pravitate subscribens Romam quasi victor intraverat.

J O B E L E U S S E C U N D U M H E B R Æ O S.

XIII. | CCCLI.

MAGNENTIO apud Augustodunum arripiente imperium, Constans haud longe ab Hispania, anno ætatis suæ tricesimo, imperii sui tertio decimo, in castro, cui Helene nomen est, interficitur. Quamobrem turbata Republica VETRANIO Mursæ, NEPOTIANUS Romæ Imperatores facti.

Romæ populus adversus Magnentianos rebellans ab Heraclida Senatore proditur.

Nepotiani caput pilo per Urbem circumlatum, multæque proscriptiones nobilium & cædes factæ.

Vetranioni apud Naissum à Constantio regium insigne detractum.

Magnentius Mursæ victus : in quo prælio Romanæ vires conciderunt.

GALLUS Constantii patruelis Cæsar factus.

XIV. | CCCLII.

XV. | CCCLIII.

Gallus Judæos, qui interfectis per noctum militibus arma ad rebellandum invaserant; oppressit, cæsis multis hominum milibus, usque ad innoxiam ætatem: & civitates eorum Diocæsaream, Tiberiadem, & Diospolim, plurimæque oppida igni tradidit.

Nonnulli nobilium Antiochiæ à Gallo interfecti.

OL.CCLXXXIII XVI. | CCCLIV.

Magnentius Lugduni in Palatio propria se manu interfecit: & DECENTIUS frater ejus, quem ad tuendas Gallias Cæsarem miserat, apud Senonas laqueo vitam explet.

Gennadius forensis Orator Romæ insignis habetur.

Minervius Burdigalensis Rhetor Romæ insignissime docet.

MMCCCLXX. XVII. | CCCLV.

Gallus Cæsar sollicitatus à Constantio patrueli, cui in suspicionem ob regiam indolem venerat, Istriæ occiditur.

SILVANUS in Gallia res novas molitus vicesimo octavo extinctus est die.

Victorinus Rhetor & Donatus Grammaticus eius Romæ insignes habentur: è quibus Victorinus etiam statuum in foro Trajani meruit.

XVIII. | CCCLVI. Paulinus & Rhodanus Galliarum Episcopi in exilium ob fidem trusi.

Alcimus & Delphidius Rhetores in Aquitania florentissime docent.

Petrus Cæsaraugustæ Orator insignis docet.

Donatus, à quo supra Donatianos dici memoravimus, Carthagine pellitur. Quidam sectatores ejus etiam MONTENSES vocant, eo quod ecclesiam Romæ primum in monte habere cœperunt.

Eusebius Vercellensis Episcopus, & Lucifer, & Dionysius Caralitanæ, & Mediolunensis Ecclesiæ Episcopi: Pancratius quoque Romanus Presbyter, & Hilarius Diaconus distantibus inter se ab Arrianis & à Constantio damnantur exiliis.

XIX. | CCCLVII.

Antonius monachus centesimo & quinto ætatis anno in eremo moritur, solitus multis ad se venientibus de Paulo quodam Thebæo miræ beatitudinis viro referre complura: cujus exitum brevi libello explicavimus.

Hilarius Episcopus Piætavienensis factione Saturnini Arelatensis Episcopi, reliquorumque, qui cum eo erant, Arrianorum, ante triennium in Phrygiam pulsus libros de nostra religione componit.

Reliquiæ Apostoli Timothei Constantinopolim invecitæ.

Sarmata, Amathas, & Macarius discipuli Antonii insignes habentur.

Liberius Episcopus Romanus in exilium mittitur.

OL.CCLXXXIV XX.

CCCLVIII.

Magnæ Alamanorum copiæ apud Argentoratum oppidum Galliarum à Cæsare Juliano oppressæ.

Sarraceni in monasterium beati Antonii irruentes Sarmatam interfecerunt.

ROM. | DOM.

C O N S U L U M.

XXI. | CCCLIX.

Constantio Romam ingresso, ossa Andreae Apostoli, & Lucae Evangelistae à Constantinopolitanis miro favore suscepta.
 Nicomedia terrae motu funditus eversa, vicinis urbibus ex parte vexatis.
 Paulinus Trevirorum Episcopus in Phrygia exulans moritur.

XXII. | CCCLX. GRATIANVS, qui nunc Imperator est, nascitur.

Euanthius eruditissimus Grammaticorum Constantinopoli diem obiit: in cuius locum ex Africa Chrestus adducitur.
 Synodus apud Ariminum & Seleuciam Isauriae facta: in qua antiqua Patrum fides, decem primum legatorum, dehinc omnium proditione damnata est.
 Honoratus ex Praefecto Praetorii Galliarum primus Constantinopoli praefectus Urbis factus.

XXIII. | CCCLXI.

Hilarius, quum apud Constantinopolim librum ipse Constantio porrexisset, ad Gallias rediit.
 Macedonius Constantinopoli pellitur.
 Omnes toto orbe pene Ecclesiae sub nomine pacis & Regis Arrianorum consortio polluuntur.
 Constantinopoli Ecclesiarum maxima dedicatur.
 Meletius Sebastiae Armeniorum Episcopus ab Acacio, & Georgio Arrianis Episcopis Antiochiam transfertur: & post non grande temporis intervallum, quum Presbyteros, qui ab Eudoxio antecessore suo depositi fuerant, suscepisset, exilii iustissimam causam subita fidei demutatione delusit.
 Gallia per Hilarium Arminiensis perfidiae dolos damnat.

OL. CCCLXXXV

XXIV.

CCCXLII.

Constantius Mopsocrenis inter Ciliciam Cappadociamque moritur, anno aetatis suae XLV.

JVLIA-
NVS.

Romanorum tricesimus sextus regnavit JVLIANVS anno uno, mensibus octo.

I.

CCCLXIII.

Juliano ad idolorum cultum converso, blanda persecutio fuit illiciens magis, quam impellens ad sacrificandum: in qua multi ex nostris voluntate propria corruerunt.
 Georgio per seditionem populi incenso, qui in loco Athanasii ab Arrianis fuerat ordinatus, Athanasius Alexandriam rediit.
 Eusebius & Lucifer de exilio revertuntur: è quibus Lucifer adscitis aliis duobus Confessoribus, Paulinum Eustachii Episcopi Presbyterum, qui se nunquam haereticorum communionem polluerat, in parte Catholica Antiochiae Episcopum facit.
 Proaeresius Sophista Atheniensis, lege data, ne Christiani liberalium artium doctores essent, & sibi specialiter Julianus concederet, ut Christianos doceret, scholam sponte deseruit.
 Aemilianus ob ararum subversionem Dorostori à vicario incenditur.

II. CCCLXIV.

Ecclesia secundo Antiochiae clausa, & gravissima imminentis persecutionis procella Dei voluntate sopita est. Nam Iulianus in Persas profectus nostrum post victoriam Diis sanguinem voverat: ubi à quodam simulato perfuga ad deserta perductus, quum fame & siti Apostata perdidisset exercitum, & inconsultius à suorum erraret agminibus, ab obvio forte hostium equite conto ilia perfossus interiit, anno aetatis XXXII.

IOVIA-
NVS.

Romanorum tricesimus septimus regnavit IOVIANVS mens. octo. Iovianus ex primicerio Domesticorum Imperator factus est.

Iovianus rerum necessitate compulsus Nilibin & magnani Mesopotamiae partem Saporis Persarum Regi tradidit.

MCCCLXXXV I.

CCCLXV

ROM. | DOM.

CONSULUM.

Synodus Antiochiæ à Meletio & suis facta, in qua HOMOUSIO ANOMOEQUE rejecto, medium inter hæc HOMOEUSION Macedonianum dogma vindicaverunt.

Jovianus cruditate, sive odore prunarum, quas nimias adoleri jussèrat, Dadastanæ moritur, anno ætatis XXXIV. Post quem VALENTINIANUS Tribunus Scutariorum è Pannonia Cibalensis apud Nicæam Augustus appellatus fratrem VALENTEM Constantino- poli in communionem regni assumit.

VALEN-
TINIA-
NUS, ET
VALENS

Romanorum tricesimus octavus regnat VALENTINIANUS,
& VALENS annis XIIII, mensibus quinque.

OL. CCLXXXVI I.

|CCCLXVI.

Valentinianus egregius alias Imperator & Aureliano moribus similis, nisi quod severitatem ejus nimiam, & parcitatem quidam crudelitatem & avaritiam interpretabantur.

II. |CCCLXVII. Apollinaris Laodicens Episcopus multimoda religionis nostræ scripta componit.

Terræ motu per totum orbem facto, mare litus egreditur, & Siciliæ multarumque urbium innumerabiles populos opprèssere.

PROCOPIUS, qui apud Constantinopolim tyrannidem invaserat, apud Phrygiam Salutare extinctus est: & plurimi Procopianæ partis cæsi atque proscripti.

Romanæ Ecclesiæ tricesimus quintus ordinatur Episcopus DAMASUS. Et non post multum temporis intervallum URSINUS à quibusdam Episcopus constitutus Sicinnium cum suis invadit: quo Damasianæ partis populo confluyente, crudelissimæ interfectiones diversi sexus perpetratæ.

III. |CCCLXVIII. Valens ab Eudoxio Arrianorum Episcopo baptizatus nostros persequitur.

GRATIANUS Valentiniani filius Ambianis Imperator factus.

Tanta Constantinopoli est orta tempestas, ut miræ magnitudinis decidens grando nonnullos hominum interfecerit.

Apud Atrebatas lana è cælo pluvie mixta defluxit.

Hilarius Episcopus Pictaviis moritur.

IV. |CCCLXIX. Nicæa, quæ sæpe corruerat, terræ motu funditus eversa.
Libanius Antiochenus Rhetor insignis habetur.

Agon Constantinopoli è Valente redditus.

OL. CCLXXXVII

V. |CCCLXX.

Atanaricus Rex Gothorum in Christianos persecutione commota plurimos interfecit: & de propriis sedibus in Romanum solum expulit.

VI. |CCCLXXI. Eusebius Vercellensis Episcopus moritur.
Constantinopoli Apostolorum Martyrium dedicatur.

Magna fames in Phrygia.

Lucifer Caralitanus Episcopus moritur, qui cum Gregorio Episcopo Hispaniarum, & Philone Libyæ nunquam se Arrianæ miscuit pravitati.

Maximus Præfectus annonæ maleficos ab Imperatore investigare jussus plurimos Romæ nobilium occidit.

VII. |CCCLXXII. Valentinianus in Britannia, antequam tyrannidem invaderet, opprèssus.

ROM. | DOM.

C O N S U L U M.

Presbyter Sirmii nequissime decollatur, quod Octavianum ex proconsule apud se latitantem prodere noluisse.

VIII. | CCCLXXIII.

Didymus Alexandrinus multa de nostro dogmate per Notarios commentatur : qui post quintum natiuitatis suæ annum luminibus orbatus elementorum quoque ignarus fuit. Equitius Comes Illyrici iniquissimis tributorum exactionibus ante provincias, quas regebat, quam à Barbaris vastarentur, erasit. Eunomius discipulus Aëtii Constantinopolitani agnoscitur. à quo Hæresis EUNOMIANA.

OL. CCLXXX III IX. | CCCLXXIV. Saxones cæsi Deufone in regione Francorum.

Burgundionum octaginta ferme milia, quod nunquam ante, ad Rhenum descenderunt. Clearchus Præfectus Urbis Constantinopolis agnoscitur : à quo necessaria & diu expectata votis aqua inducitur civitati. Alexandria ordinatur Episcopus P E T R U S : qui post Valentis interitum tam affabilis in recipiendis hæreticis fuit, ut nonnullis suspicionem acceptæ pecuniæ intulerit.

MMCCCXC. X. | CCCLXXV.

Melania nobilissima mulierum Romanarum & Marcelli quondam Consulis filia, unico Præ-tore tunc urbano filio derelicto, Ierosolymam navigavit : ubi tanto virtutum præcipue-que humilitatis miraculo fuit, ut Teclæ nomen acceperit.

XI. | CCCLXXVI.

Post Auxentii seram mortem, Mediolani Ambrosio Episcopo constituto, omnis ad fidem rectam Italia convertitur. Aquilejenses Clerici, quasi chorus beatorum habentur. Theodulus miserabilis Presbyter, dum aduersus conscientiam furoris sui sacrificia Deo of-ferre audet, in mediis precibus eliditur.

Q U I A S U P E R I O R I A N N O S A R M A T Æ P A N -
N O N I A S V A S T A V E R A N T I I D E M C O N -
S U L E S P E R M A N S E R E.

Valentinianus subita sanguinis eruptione, quod Græce APOPLEXIS vocatur, Brigitione moritur. GRATIANUS assumpto in imperium VALENTINIANO fratre, cum pa-truo Valente regnat. Multi Monachorum Nitriæ per Tribunos & milites cæsi. Valens legem dedit, ut Monachi militarent.

XII. | CCCLXXVII. Theodosius Theodosii postea imperatoris pater, & plurimi nobi-lium occisi.

Photinus in Galatia moritur : à quo PHOTINIANORUM Dogma inductum. Basilius Cæsariensis Episcopus Cappadociæ clarus habetur.

9A. CCLXXXIX. XIII. | CCCLXXVIII. Alamanorum triginta circiter milia apud Argentariam oppidum Galliarum ab exercitu Gratiani strata.

Florentinus & Bonofus, & Rufinus insignes Monachi habentur : e quibus Florentinus tam misericors in egenos fuit, ut vulgo pater pauperum nominatus sit. Gens Hunorum Gothos vastat : qui à Romanis sine depositione armorum suscepti per avaritiam Maximini ducis ad rebellandum fame coacti sunt.

XIV. | CCCLXXIX. Superatis in congressione Romanis Gothi funduntur in Thra-ciam.

Valens de Antiochia exire compulsus fera pœnitentia nostros de exiliis revocat. Lacrimabile bellum in Thracia: in quo, deserente equitum præsidio Romanæ legiones à Gothis cinctæ usque ad internecionem cæsæ sunt. Ipse imperator Valens, quum sagitta faucibus fugeret, & ob dolorem nimium sæpe equo laberetur, ad cuiusdam villulæ casam deportatus est. Quo persequentibus Barbaris, & incensa domo, sepultura quoque caruit.

AB URBE CONDITA, USQUE AD EXTREMUM HUIUS OPERIS ANNUM, FIUNT ANNI MCXXXI: hoc modo,

Sub Regibus anni CXL.

Sub Consulibus CCCCLXIV.

Sub Augustis & Cæsaribus anni CCCCXXIV.

PROSPER AQUITANUS:
HUC USQUE HIERONYMUS PRESBYTER ORDINEM
PRÆCEDENTIUM DIGESSIT ANNORUM.
NOS QUÆ CONSEQUUTA SUNT, ADJICERE CURAVIMUS.

Igitur Valente à Gothis in Thracia concremato GRATIANVS cum fratre VALENTINIANO quadagesimus primus regnavit ann. VI.

I. CCCLXXX. AUSONIO & OLIBRIO.

Gratianus post mortem patris Theodosii filium in consortium adsumit imperii, eique regnum tradidit Orientis.

Theodosius summa felicitate multis atque ingentibus præliis Gothos superat, & è Thracia pellit.

Longobardi ab extremis Germaniæ finibus, Oceanique protinus litore, Scandiaque insula magna egressi, & novarum sedium avidi, Iborea & Ajone ducibus, Vandalos primum vicerunt.

Sempronius vir apprime eruditus agnoscitur.

Ea tempestate Priscillianus Episcopus de Gallæcia ex Manichæorum & Gnosticonum dogmate hæresim nominis sui condidit.

II. CCCLXXXI. GRATIANO V, & THEODOSIO.

Pro Catholica fide multa sublimiter Ambrosius Episcopus scripsit.

Theodosius, quum Thessaloniciæ ægrotaret, à Basilio ejusdem civitatis Episcopo baptismum suscepit.

Procurante Gratiano, eo quod Theodosius ægrotaret, pax firmatur cum Gothis.

Synodus Patrum CLXXX apud Constantinopolim celebrata est contra Macedonium, Spiritum sanctum Deum esse negantem.

OL. CCXC. III. CCCLXXXII. SYAGRIO, & EUCHERIO.

Martinus Episcopus Turonorum Galliæ civitatis multis clarus habetur.

Gregorius Nazianzenus vir sua ætate eloquentissimus & Hieronymi præceptor obiit.

IV. CCCLXXXIII. ANTONINO, & SYAGRIO.

Ahitanaricus rex Gothorum apud Constantinopolim, quintodecimo die, quam fuerat susceptus, occiditur.

V. CCCLXXXIV. MEROBAUDE II, & SATURNINO.

Arcadius Theodosii imperatoris filius Augustus appellatur.

Petronius Bononiensis Episcopus, vir studiis & sanctitate clarus moritur.

MMCCCC. VI. CCCLXXXV. RECIMERE, & CLEARCHO.

HONORIVS Theodosii filius nascitur.

Romanæ Ecclesiæ post Damasum tricesimus sextus SERICVS præfuit ann. XVI.

ROM. | DOM.

C O N S U L U M.

In Britannia per seditionem militum MAXIMUS imperator est factus: quo mox ad Gallias transfretante Gratianus Parisiis Merobaudis Magistri militum prodicione superatus effugiens Lugduni captus atque occisus est.
Maximus VICTOREM filium suum consortem regni facit.

VALENTINIANUS. Romanorum quadragesimus secundus VALENTINIANUS regnavit cum Theodosio ann. VII.

OL. CCXCI. VII. CCCLXXXVI. ARCADIO & BAUTONE.

Hoc tempore Hieronymus presbyter in Bethleem toto jam mundo clarus habitabat, egregio ingenio & studio universali Ecclesie serviens.
Priscillianus in Synodo Burdigalensi damnandum se intelligens ad Imp. Maximum provocavit: auditusque Triveris ab Evodio prefecto praetorio, à Maximo gladio addictus est cum Euchrotia Delphidii Rhetoris conjugē, & Latroniano aliisque erroris confortibus.
Burdegala quadam Priscilliani discipula nomine Urbica ob impietatis pertinaciam per seditionem vulgi lapidibus extincta est.

VIII. CCCLXXXVII. HONORIO N. P. & EVODIO.

IX. CCCLXXXVIII VALENTINIANO III, & EUTROPIO.

X. CCCLXXXIX. THEODOSIO II, & CYNEGIO.

Maximus Tyrannus à Valentiniano & Theodosio imperatoribus in tertio ab Aquileja lapide spoliatus indumentis regis sistitur, & capite damnatur. Cujus filius Victor eodem anno ab Arbogaste est interfectus in Gallia.

OL. CCXCII. XI. CCCXC. TIMASIO, & PROMOTO.

Ithacius & Ursacius Episcopi ob necem Priscilliani, cujus accusatores fuerant, Ecclesiae communionē privantur.

Longobardi eorum ducibus defunctis, primum sibi regem creaverunt AGELMUNDUM Ajonis filium, qui regnavit ann. XXXIII.

XII. CCCXCII. VALENTINIANO IV, & NEOTERIO.

Signum in caelo quasi columna pendens ardensque per dies XXX apparuit.
Theodosius venerabile Johannis Baptistae caput ex vico Coliai Constantinopolim deportans, septimo ab urbe lapide, in Basilica, quam magno sumptu in ejus honorem erexerat, recondit.

XIII. CCCXCIII. TITIANO, & SYMMACHO.

EUGENIUS favore Arbogastis confusus imperium sibi met usurpavit.

XIV. CCCXCIII. ARCADIO II, & RUFINO.

Valentinianus ad vitae fastidium nimia Arbogastis Magistri militum austeritate perductus laqueo apud Viennam perit.

Arbogastes Magister exercitus, mortuo Valentiniano, cujus exitu gravabatur, Eugenium in Galliis imperare facit.

THEODOSIUS. Romanorum quadragesimustertius THEODOSIUS, quum jam per XIV regnaret annos, regnat cum ARCADIO & HONORIO filiis ann. III.

OL. CCXCIII. XV. CCCXCIV. THEODOSIO III, & ABUNDANTIO.

ROM. | DOM.

CONSULUM.

Honorium pater suus Theodosius in eodem loco, quo fratrem ejus Arcadium Cæsarem fecerat, Principem constituit, XVII ab Urbe miliario, quum hora diei tertia tenebræ factæ sunt.

MMCCCXX. XVI. | CCCXCV. ARCADIO III, & HONORIO II.

Johannes monachus Anachoreta clarus habetur, qui ornatus Prophetiæ gratia Theodosium consulentem de eventu belli, quod adversum Eugenium movebat, victorem futurum prædixit.

XVII. | CCCXCVI. OLIBRIO & PROBINO.

Theodosius Eugenium tyrannum vincit & perimit.

Augustinus beati Ambrosii discipulus multa facundia doctrinaque excellens Hippone Regio in Africa Episcopus ordinatur.

Hoc tempore Claudianus Poëta insignis moritur.

Theodosius imperator Mediolani moritur.

ARCA- | Romanorum quadragesimus quartus ARCADIVS, quum
DIUS, | jam regnasset annis XII, regnat cum fratre HONORIO
HONO- | ann. XIII.
RIUS.

XVIII. | CCCXCVII. ARCADIO IV, & HONORIO III.

Terræmotus per dies plurimos fuit, cælumque ardere visum est.

Orosius Hispanus Presbyter vir eloquens & historiarum conditor claret.

OL.CCCXIV. XIX. | CCCXCVIII. CÆSARIO & ATTICO.

His Consulibus FLACCILLA nata est Arcadio filia.

Euagrius incredibilis abstinentiæ monachus, & in sacris literis eruditus apud Ægyptios habetur insignis.

XX. | CCCXCIX. HONORIO IV, & EYTYCHIANO.

Romanæ Ecclesiæ Episcopatum tricesimus septimus tenet ANASTASIUS ann. IV, dieb. XXI.

XXI. | CCCC. MANLIO & THEODORO V. C. CONS. Cum hoc Consu-
latum inierat EUTROPIUS Eunuchus, qui mox & ho-
nore & vita exutus est.

XXII. | CCCCI. STILICONE & AURELIANO.

Gothi Italiam Alarico & Radagaiso ducibus ingressi.

OL.CCCXV. XXIII. | CCCCII. VINCENTIO & FRAVITA.

Johannes Constantinopolitanus & Theophilus Alexandrinus illustres Episcopi habentur. Sed utrumque obscuravit discordia, quæ eo usque processit, ut Johannes à Theophilo oppressus Pontum in exilium pergere cogeretur, quum tamen communionem ejus maxima pars Episcoporum Romani Pontificis exemplum secuta servaverit.

XXIV. | CCCCIII. ARCADIO V, & HONORIO V.

Adversum Gothos vehementer utriusque partis clade Pollentiæ pugnatum.

Romanæ Ecclesiæ tricesimus octavus præest Episcopus INNOCENTIUS ann. XV, mensibus duobus, diebus XXI.

XXV. | CCCCIV. THEDOSIO AUGUSTO I, & RUMORIDO.

Eudoxiæ Arcadii uxoris statua super Porphyreticam columnam posita est.

MMCCCXXI. XXVI. | CCCCIV. HONORIO VI, & ARISTÆNETO.

Eudoxia uxor Arcadii diem clausit.

ROM. | DOM. CONSULUM.

L. CCXCVI. XXVII. |CCCCVI. STILICONE II, & ANTHEMIO.

Radagaisus in Tuscia multis Gothorum milibus caesis, ducente exercitum Stilicone, superatus & captus est.

XXVIII. |CCCCVII. ARCADIO VI, & PROBO.

Vandali & Alani Gallias trajecto Rheno prid. Kal. Jan. ingressi.

XXIX. |CCCCVIII. HONORIO VII, & THEODOSIO II.

CONSTANTINUS ex infima militia ob solam speciem nominis in Britannia tyrannus exoritur, & ad Gallias transit.

XXX. |CCCCIX. BASSO & PHILIPPO.

Arcadius imperator Constantinopoli moritur.

HONORIO Romanorum quadragesimus quintus HONORIVS cum THEODOSIVS. DOSIVS. DOSIO fratris filio regnavit ann. XV.

L. CCXCVII. XXXI. |CCCCX. HONORIO VIII, & THEODOSIO III.

Vandali Hispanias occupaverunt.

ATTALUS Romæ Imperator factus, qui mox privatus regno Gothis cohaesit.

XXXII. |CCCCXI. FLAVIO VARANE V. C. CONS.

Roma orbis quondam victrix à Gothis Alarico duce capta : & ob hoc solus fuit orientaliunt partium Consul. quod & sequenti auno observatum est.

XXXIII. |CCCCXII. THEODOSIO AUGUSTO IV CONSULATU SUO.

Constantinus per Honorii duces Constantium, & Ufulam apud Arelatense oppidum victus, & captus est : cujus filium Constantem in Hispania regnare orsum Geronius Comes in Maximum quendam tyrannidem transferens interemerat.

XXXIV. |CCCCXIII. HONORIO IX, & THEODOSIO V.

Maximo in Hispania, regno ablato, vita concessa, eo quod modestia humilitasque hominis affectati imperii invidiam non merebatur.

Gothi, Rege Athaulfo, Gallias ingressi.

Eodem tempore Heros vir sanctus, & beati Martini discipulus, quum Arelatenfi oppido Episcopus praesideret, à populo ejusdem civitatis infons & nullis insimulationibus noxius pulsus est : inque ejus locum Patroclus ordinatur amicus & familiaris Constantii Magistri militum, cujus per ipsum gratia quarebatur : caque res inter Episcopos regionis illius magnarum discordiarum materia fuit.

L. CCXCVIII. XXXV. |CCCCXIV.

LUCIANO VIRO CLARISSIMO CONS. Hujus collega in Consulatu HERACLIANUS fuit, qui novarum in Africa rerum reus & honorem amisit & vitam

Burgundiones partem Galliae propinquantem Rheno obtinuerunt.

JOVINVS & SEBASTIANVS fratres in Galliis regno abrepto perempti.

Hac tempestate PELAGIVS Brito dogma nominis sui contra gratiam Christi, Caestio & Juliano adjutoribus excrit, multosque in suum errorem trahit ; praedicans unumquemque ad justitiam voluntate propria regi, tantumque accipere gratiae ; quantum meruerit, quia Adæ peccatum ipsum solum laeserit, non etiam posteros ejus obstrinxerit ; unde & volentibus possibile sit omni carere peccato, omnesque tam infantes nasci, quam primus

homo ante prævaricationem fuit : nec ideo baptizandos , ut peccato exuantur , sed ut sacramento adoptionis honorentur.

M. MCCCXX XXXVI. |CCCCXV. CONSTANTIO V. C. CONS.

ATTALUS Gothorum consilio & præsidio tyrannidem resumit in Galliis.

XXXVII. |CCCCXVI. HONORIO X̄, & THEODOSIO VĪ.

Attalus à Gothis ad Hispanias migrantibus neglectus, & præsidio carens capitur, & Constantio Patricio vivus offertur.

Athaulfus à quodam suorum vulneratus interiit : regnumque ejus Vallia, peremptis, qui idem cupere intelligebantur, invasit.

XXXVIII. CCCCXVII. THEODOSIO VIĪ, & PALLADIO.

Placidiam Theodosii Imperatoris filiam, quam Romæ Gothi cœperunt, quamque Athaulfus conjugem habuerat, Vallia pacem Honorii expetens reddidit, ejusque nuptias Constantius promeretur.

Romæ Ecclesiæ Episcopatum tricesimus nonus suscipit ZOSIMUS anno uno, mensibus novem, diebus novem. quo tempore Pelagius jam à Papa Innocentio prædamnatus Afrorum vigore & maxime Augustini Episcopi scientia resistebatur.

OL. CCCXCIX XXXIX. |CCCCXVIII. HONORIO XĪ, & CONSTANTIO IĪ.

Honorius Romam triumphans ingreditur præeunte currum ejus Attalo, quem Liparæ vivere jussit.

XL. |CCCCXIX. HONORIO XIĪ, & THEODOSIO VIIĪ.

Hoc tempore Constantius servus Christi ex vicario Romæ habitans, & pro gratia Dei devotissime Pelagianis resistens, factione eorundem multa pertulit, quæ illum sanctis Confessoribus sociaverunt.

Concilio apud Carthaginem habito CXXIV Episcoporum, ad Papam Zosimum synodalia decreta perlata : quibus probatis per totum mundum, hæresis Pelagiana damnata est.

VALENTINIANUS Constantii & Placidie filius nascitur VĪ Nonas Julias.

XLI. |CCCCXX. MAXIMO & PLINTA.

Romæ quadragesimus Episcopatum agit BONIFACIUS ann. IIĪ, mens. VIIĪ, diebus VĪ.

Constantius pacem firmat cum Vallia, data eidem ad habitandum secunda Aquitanica, & quibusdam civitatibus confinium Provinciarum.

XLII. CCCCXXI. THEODOSIO IX̄, & CONSTANTIO IIĪ.

Constantius ab Honorio in consortium regni assumitur.

HIERONYMUS PRESBYTER moritur anno ætatis suæ XCĪ. prid. Kal. Octob.

OL. CCC. XLIII. |CCCCXXII. AGRICOLA & EUSTATHIO.

Constantius Imperator moritur.

XLIV. |CCCCXXIII. HONORIO XIIĪ, & THEODOSIO X̄.

Hoc tempore exercitus ad Hispanias contra Vandalos missus est, cui Castinus dux fuit; qui Bonifacium virum bellicis artibus præclarum inepto & injurioso imperio ab expeditionis suæ societate avertit. Nam ille periculosum sibi atque indignum ratus eum sequi, quem

ROM. | DOM.

C O N S U L U M.

discordem superbientemque expertus esset, celeriter se ad portum Urbis, atque inde ad Africam proripuit : idque Reipublicæ multorum laborum initium fuit.

XLV. |CCCCXXIV. MARINIANO, & ASCLEPIODOTO.

Placidia Augusta à fratre Honorio pulsa ad Orientem cum Honorio & Valentiniano filiis proficiscitur.

Romanæ Ecclesiæ quadragesimus primus præsidet Episcopus CÆLESTINVS ann. $\overline{\text{IX}}$, mens. $\overline{\text{X}}$, dieb. $\overline{\text{XVII}}$.

Longobardorum secundus regnavit Lamissus meretricis filius ann. $\overline{\text{III}}$.

Honorius moritur : & regnum ejus JOHANNES occupat, conveniente, ut putabatur, Castino, qui exercitui Magister militum præerat.

THEODOSIUS. Romanorum quadragesimus sextus THEODOSIUS imperium tenet ann. XXX .

CCCCXL. XLVI. |CCCCXXV. CASTINO, & VICTORE.

Theodosius VALENTINIANUM amitæ suæ filium Cæsarem facit, & cum Augusta matre ad recipiendum occidentale emittit imperium. Quo tempore Johannes, dum Africam, quam Bonifacius obtinebat, bello reposcit, ad defensionem sui, infirmior factus est.

CCCL. XLVII. |CCCCXXVI. THEODOSIO $\overline{\text{IX}}$, & VALENTINIANO.

Placidia Augusta & Valentinianus Cæsar mira felicitate Johannem Tyrannum opprimunt : & regnum victores recipiunt data venia Aetio, quod Hunni, quos per ipsum Johannes exciverat, ejusdem studio ad propria reversi sunt. Castinus autem in exilium actus est : quia videbatur Johannes sine conniventia ipsius regnum non potuisse præsumere.

Valentinianus decrero Theodosii Augustus appellatur.

Arelas nobile oppidum Galliarum à Gothis multa vi oppugnatum est, donec imminente Aetio non impuniti abscederent.

XLVIII. |CCCCXXVII. THEODOSIO $\overline{\text{XII}}$, & VALENTINIANO $\overline{\text{II}}$ AUGG.

Patroclus Arelatensis Episcopus à Tribuno quodam Barnabo multis vulneribus laniatus occiditur : quod facinus ad occultam jussionem Felicis Magistri militum referebatur : cujus impulsu, ut creditum est, etiam Titus Diaconus vir sanctus Romæ pecunias pauperibus distribuens interficitur.

XLIX. |CCCCXXVIII. HIERIO, & ARDABURE.

Bonifacio, cujus intra Africam potentia gloriaque augebatur, bellum ad arbitrium Felicis, qui ad Italiam venire abnuerat, publico nomine illatum est, ducibus Mavortio, & Galbione, & Sinœce, cujus proditione Mavortius & Galbio, dum Bonifacium obsident, interempti sunt : moxque ipse à Bonifacio dolo detectus occisus est. Exinde gentibus, quæ uti navibus nesciebant, dum à concertantibus in auxilium vocantur, mare pervium factum est : bellique contra Bonifacium cœpti in Sigisvultum Comitem cura translata est.

GENS VANDALORUM AB HISPANIIS AD AFRICAM TRANSIT.

L. |CCCCXXIX. FELICE, & TAURO.

Nestorius Constantinopolitanus Episcopus novum Ecclesiis molitur errorem inducere, prædicans Christum ex Maria hominem tantum, non etiam Deum natum, eique divinitatem collatam esse pro merito. Huic impietati præcipua Cyrilli Alexandrini Episcopi industria, & Papæ Cælestini repugnabat auctoritas.

ROM. | DOM.

CONSULUM.

Pars Galliarum propinqua Rheno, quam Franci possidendam occupaverant, Aetii Comitis armis recepta.

OL. CCCL. LI. |CCCCXXX. FLORENTIO, & DIONYSIO.

Felice ad patritiam dignitatem provento, Aetius Magister militum factus est ex agricola. Pelagianus Severiani Episcopi Pelagiani filius ecclesias Britanniae dogmatis sui insinuatione corruptit. Sed adactione Palladii Diaconi Papa Caelestinus Germanum Autissiodorensem Episcopum vice sua mittit, ut deturbatis haereticis Britannos ad Catholicam fidem dirigat.

LII. |CCCCXXXI. THEODOSIO XIII, & VALENTINIANO III.

Aetius Felicem cum uxore sua Padusia, & Grunnitum Diaconum, eos insidiari sibi quum praesensisset, interimit.

AVGVSTINVS EPISCOPVS per omnia excellentissimus moritur \bar{v} Kal. Septemb. libris Juliani inter impetus obsidentium Vandalorum in ipso dierum suorum fine respondens, & gloriose in defensione Christianae gratiae perseverans.

LIII. |CCCCXXXII. BASSO, & ANTIOCHO.

Congregata apud Ephesum plus ducentorum Synodo Sacerdotum, Nestorius cum haeresi nominis sui, & cum multis Pelagianis, qui cognatum sibi juvabant dogma, damnatur. Ad Scotos in Christum credentes ordinatur à Papa Caelestino Palladius: & primus Episcopus mittitur.

LIV. |CCCCXXXIII. AETIO, & VALERIO.

Romanæ Ecclesiae quadragesimus secundus praeficitur Episcopus X Y S T V S ann. VIII, dieb. XIX.

Totius orbis pace & consensione mirabili Bonifacius ab Africa ad Italiam per urbem venit, accepta Magistri militum dignitate: qui quum resistentem sibi Aetium praelio superavisset, paucos post dies morbo extinctus est. Aetius vero, quum deposita potestate in agro suo degeret, ibique cum quidam inimicus ejus repentino incurfu opprimere tentasset, profugus ad urbem, atque illinc ad Dalmatiam, deinde Pannonias ad Hunnos pervenit: quorum amicitia auxilioque usus pacem principum & jus interpellatae potestatis obtinuit.

OL. CCCLII. LV. |CCCCXXXIV. THEODOSIO XIV, & MAXIMO.

Maxima regiae urbis pars Septentrionalis per tres dies continuos incensa collapsaque est mense Augusto.

Johannes Monachus cognomento Cassianus Massiliae insignis & facundus scriptor habetur.

MMCCCL. LVI. |CCCCXXXV. ASPARE, & ARIOBINDA.

LVII. |CCCCXXXVI. THEODOSIO XV, & VALENTINIANO IV.

PAX FACTA cum Vandalis, data eis ad habitandum per Trigetium in loco Africae Hippone, III Id. Febr.

Eodem tempore Gundicarium Burgundionum regem intra Gallias habitantem Aetius bello obtulit, pacemque ei supplicanti dedit: qua non diu potitus est. Siquidem illum Hunni cum populo suo ac stirpe deleverunt.

LVIII. |CCCCXXXVII. ISIDORE, & SENATORE.

Gothi pacis placita perturbant, & pleraque municipia vicina sedibus suis occupant, Narbonensi oppido maxime infesti: quod quum diu obsidione & fame laboraret, per Litorium Comitem ab utroque periculo liberatum est. Siquidem per singulos equites binis tritici modis advectis, strenuissime & hostes in fugam vertit, & civitatem annona implevit.

ROM.

ROM. | DOM.

C O N S U L U M.

OL. CCCIV. LIX. |CCCCXXXVIII. AETIO II, & SIGISVULTO.

Bellum adversum Gothos Hunnis auxiliantibus geritur.

IN AFRICA Geisericus Rex Vandalorum intra habitationis suæ limites volens catholicam fidem Arriana impietate subvertere, quosdam nostrorum Episcoporum eatenus persecutus est, ut eos privatos jure Basilicarum suarum etiam civitatibus pelleret, quum ipsorum constantia nullius superbissimi Regis terroribus cederet.

Valentinianus Augustus ad Theodosium Principem Constantinopolim proficiscitur, filiamque ejus in matrimonium accipit.

Eodem anno Piraticam Barbari Fœderatorum desertores exercuerunt.

Per idem tempus quatuor Hispani viri, Arcadius, Probus, Paschasius, & Euty chius dudum apud Geisericum merito sapientiæ & fidelis obsequii clari habebantur : quos Rex ut copulatiores sibi faceret, in Arrianam sectam transire præcepit. At illi hoc facinus constantissime respuentes, excitato in rabidissimam iram Barbaro, primum proscripti, deinde in exilium acti, tum atrocissimis suppliciis excruciat, ad postremum diversis mortibus interempti illustri martyrio mirabiliter occubuerunt. Puer autem Paulillus nomine frater Paschasii, & Euty chii pro elegantia formæ atque ingenii admodum Regi acceptus, quum à professione Catholicæ fidei nullis minis deturbari posset, diu fustibus cæsus, & ad infamem servitutem damnatus est, ideo, ut apparet, non interfectus, ne superata sævitia impi Regis atas illa gloriaretur.

LX. |CCCCXXXIX. THEODOSIO XVII, & FAUSTO.

Hoc quoque anno iidem Piratæ multas insulas, sed præcipue Siciliam, vastavere. Adversum Gothos in Gallia quædam prospere gesta.

LXI. |CCCCXL. THEODOSIO XVIII, & FESTO.

Littorius, qui secunda ab Aëtio Patricio potestate Hunnis auxiliaribus præerat, dum Aëtii gloriam superare appetit, dumque Aruspicum responsis, & Dæmonum significationibus fidit, pugnam cum Gothis imprudenter conferuit, fecitque intelligi, quantum illa, quæ cum eodem perit, manus prodesse potuerit, si potioribus consiliis, quam sua temeritate, uti maluisset : quando tantam ipse hostibus cladem intulit, ut, nisi inconsideranter prælians in captivitatem incidisset, dubitandum foret cui potius parti victoria adscriberetur.

Hac tempestate Julianus Hecianensis jactantissimus Pelagiani erroris adfertor, quem dudum amissi Episcopatus intemperans cupido exagitabat, multimoda arte fallendi correctionis speciem præferens, molitus est in communionem Ecclesiæ irrepere. Sed his insidiis Xystus Papa, Diaconi Leonis hortatu, vigilanter occurrens nullum aditum pestiferis conatibus patere permisit. Et ita omnes Catholicos dejectione fallacis bestie gaudere fecit : quasi tunc primum superbissimam hæresim Apostolicus gladius detruncavisset.

Per idem tempus Vitricus Reipublicæ nostræ fidelis & multis documentis bellicis clarus habebatur.

Pax cum Gothis facta, quum eam post ancipitis pugnæ lacrimabile experimentum humiliter, quam antea, poposcissent.

Aëtio rebus, quæ in Galliis componebantur, intento, Geisericus, de cujus amicitia nihil metuebatur, xiv Kal. Novemb. Carthaginem dolo pacis invadit : omnesque opes ejus, excruciat, diverso tormentorum genere civibus, in jus suum vertit, nec ab Ecclesiarum despoliatione abstinens, quas & sacris vasis exinanitas, & Sacerdotum administratione privatas non jam divini cultus loca, sed suorum esse jussit habitacula, in universum captivi populi ordinem sævus, sed præcipue nobilitati & religioni infensus : ut non discernere- tur, hominibus magis, an Deo bellum intulisset.

CARTHAGO à Vandalis capta anno, postquam Romana esse cœperat, DLXXXV.

ROM. | DOM. |
LXII. | CCCCXLI. | VALENTINIANO AUGVSTO V̄, & ANATOLIO.

Defuncto Nyſto Epifcopo, XL̄ amplius diebus Romana Eccleſia ſine Antifite fuit, mirabili pace atque patientia præſentiam Diaconi Leonis expectans : quem tunc inter Actium & Albinum amicitia redintegranda Gallia detinebant : quaſi ideo longius eſſet abductus, ut electi meritum, & eligentium iudicium probaretur. Ideo Leo Diaconus legatione publica accitus, & gaudenti patriæ præſentatus quadrageſimus tertius Romanæ Eccleſiæ Epifcopus ordinatur.

Geiſiricus Siciliam graviter affligens, accepto nuncio de Sebaſtiano, ab Hiſpania ad Africam tranſit : tum celeriter Carthaginem redit, ratus periculofum ſibi ac ſuis fore, ſi vir bellandi peritus recipienda Carthagini incubuiſſet. Verum ille amicum ſe magis, quam hoſtem videri volens diverſa omnia apud barbarum animum, quam præſumpſerat, reperit : eaque ſpes cauſa illi maximæ calamitatis & infeliciffimæ mortis fuit.

OL. CCCV. LXIII. | CCCCXLII. | CYRO C. V. CONSULE.

Theodoſius imperator bellum contra Vandalos movet, Ariobindo, & Anſila, atque Germano ducibus cum magna claſſe directis, qui longis cunctationibus negotium differentes Sicilia magis oneri, quam præſidio fuere.

LXIV. | CCCCXLIII. | DIOSCORO, & EUDOXIO CONSS.

Hunnis Thracias & Illyricum ſava populatione vaſtantibus, exercitus, qui in Sicilia morabatur, ad deſenſionem orientalium provinciarum revertit. Cum Geiſirico autem ab Auguſto Valentiniano pax confirmata, & certis ſpatiis Africa inter utrumque diviſa eſt.

In Geiſericum de ſucceſſu rerum etiam apud ſuos ſuperbientem quidam optimates ipſius conſpiraverunt. Sed molitione detecta, multis ab eo ſuppliciiſ excruciatique extincti ſunt. Quumque idem audendum etiam ab aliis videretur, tam multis Regis ſuſpicio exitio fuit, ut hac ſui cura plus virium perderet, quam ſi bello ſuperaretur.

LXV. | CCCCXLIV. | MAXIMO II, & PATERIO CONSS.

Hoc tempore plurimos Manichæos intra urbem latero diligentia Papæ Leonis innotuit : qui eos de ſecretis fuiſerutos & oculis totius Eccleſiæ publicatos omnes dogmatis ſui turpitudines & damnare fecit, & prodere, incenſis eorundem codicibus : quorum magna moles fuerant interceptæ. Quæ cura viro ſancto devotus, ut apparuit, inſpirata non ſolum Romanæ urbi, ſed etiam univerſo orbi plurimum profuit. Siquidem confeſſionibus in urbe captorum, qui Doctores eorum, qui Epifcopi, quive Presbyteri, in quibus provinciis vel civitatibus degerent, patefactum ſit. Multique Orientalium partium Sacerdotes induſtriam Apoſtolicæ Reſtoris imitati ſunt.

M. CCCCLX. LXVI. | CCCCXLV. | THEODOSIO XVIII, & ALBINO CONSS.

Attila Rex Hunnorum Blebam fratrem & conſortem ſuum perimit, ejuſque populos ſibi parere compellit.

OL. CCCVI. LXVII. | CCCCXLVI. | VALENTINIANO VI, & NONIO CONSS.

AB URBE CONDITA, USQUE AD EXTREMUM HUIUS OPERIS, FIUNT ANNI
NUMERO MCXCVII, hoc modo.

Sub Regibus, anni CCXL.

Sub Conſulibus, anni CCCCLXIV.

Sub Auguſtis & Cæſaribus, anni CCCCXIII.

R O M. | D O M.

C O N S U L U M.

COLLIGVNTVR OMNES ANNI VSQVE IN CONSVLATVM
THEODOSII JVNIORIS $\overline{\text{XVII}}$, ET VALENTINIANI JVN-
NIORIS PLACIDIÆ FILII SEXIES AVGV-
STORVM. $\overline{\text{MCXCVII}}$.

A $\overline{\text{XV}}$ Tiberii anno & prædicatione Domini nostri JESV CHRISTI,	anni ccccxvii.
A Secundo anno Darii Regis Persarum, quo tempore Templum Jerosoly- mis instauratum est,	anni dcccxcix.
Ab Olympiade prima, qua ætate apud Hebræos Esaias prophetabat,	anni mclv.
A Salomone & prima ædificatione Templi,	anni * ccccxv.
A Captivitate Trojæ, quo tempore Samsõ apud Hebræos erat,	anni mdlx.
A Moyse & Cecrope primo Rege Atticæ,	anni * cccxxx.

CONTINET OMNIS CANON AB ABRAHAM, VSQVE
AD TEMPVS SVpra SCRIPTVM,

anni mmcccxcv.

A Diluvio, usque ad Abraham, supputantur,	anni dcccxxli.
Et ab Adam, usque ad Diluvium,	anni mmccxlii.
Fiunt ab Adam, usque in Consulatum Theodosii junioris $\overline{\text{XVII}}$, & Valentiniani Placidie filii junioris sexies.	

OMNES ANNI NUMERO $\overline{\text{V}}$ MILIA $\overline{\text{DCXLV}}$.

A $\overline{\text{XVIII}}$ Consulatu Theodosii junioris, VICTOR EPISCOPVS TVNNVNEN-
SIS Ecclesiæ Africæ historiam persequitur, ubi Prosper reliquit.
Post Victorem Tunnunensem historiam ducit venerabilis Pater noster IOHANNES AB-
BAS monasterii BICLARIENSIS fundator.

CHRONICORVM CANONVM

F I N I S.

I N D E X

I N D E X

IN POSTERIOREM LIBRUM

CHRONICORUM CANONUM

EUSEBII PAMPHILI,

AD NUMERUM EUSEBIANUM.

A.

- Aron Hebræorum primus Pontifex. **DVII.**
 Abaris Hyperboreus. **MCCCCLIV. MDLXVIII.**
 Abas Argivorum Rex. **DCXXXIV.**
 Abdera oppidum conditur. **MCCCLXII.**
 Abdias Propheta. **MLXXXVI.**
 Abgarus Edessæ Rex. **MMCCXXXIII.**
 Abia Rex Juda. **MXXXV I I.**
 Abiathar Hebræorum summus Sacerdos. **DCCCXLV.**
 Abilius Alexandr. Episcop. **MMC.**
 Abimelech fil. Gedeonis. **DCCLXXII**
 Abimelech Hebræorum Pontif. Max. **MXLIII.**
 Ablabius præfect. præt. occisus. **MMCCCLIII.**
 Abraham nascitur. **x.**
 Apud Chaldæos ætatem terit. **VII.**
 Repromissio ad eum facta. **LXXV**
 Ei apparet Deus. **c.**
 Moritur. **CLXXV.**
 Abundantius Consul. **MMCCCCIX.**
 Acacius Arrianus. **MMCCCLXXVI.**
 Acanthus condita. **MCCCLX.**
 Acastus Athenarum Archon. **DCCCCLXVII.**
 Accius Tragediarum scriptor. **MDCCCLXXVII.**
 Acenores Ægypt. Rex. **CCCLXXVII.**
 Achab Rex Israel. **MLXXXII.**
 Achaja ab Achæo condita. **DCXIX.**
 Achaz Rex Juda. **MCCLIX.**
 Acherres Rex Ægypt. **DXIII.**
 Achias Siloniæ Prop. **DCCCXCVII. MXLIV.**
 Achilles Alexandrin. Episcopus. **MMCCCXXIX.**
 Achilles Ægyptum obtinet. **MMCCCLIV.**
 Achoris Ægypt. Rex. **CCCCXC.**
 Achoris alius. **MDXV.**
 Acrisius Argiv. Rex. **DCLXXI I I.**
 A Perseo interficitur. **DCV.**
 Acta, Attica. **CCXXXVI. CCCXCVI.**
 Adrastus Sicyoniorum Rex. **DCCLII.**
 Ediles Romæ facti. **MDLXVII I I.**
 Ægeus Rex Athenarum. **DCCXXXIV.**
 Ægialei Sicyonii. **DCLXVII I I.**
 Ægialeus Rex Sicyoniorum. **I.**
- Ægialeus frater Apidis à fratre constituitur Rex Achajæ. **cclxx**
 Æginetæ mare obtinent. **MDVIII.**
 Ægis fluvius. **MDLI.**
 Ægisthus Rex Mycenarum. **DCV.**
 Ægyptii mare obtinent. **MCCXXX.**
 Ægyptus recessit à Diocletiano per Achilleum. **MMCCCIII.**
 Recipitur à Dioclet. **MMCCCXIII.**
 Recedit à Dario Hystaspis. **MDXXIX.**
 Recipitur à Xerxe. **MDXXXIV.**
 Recessit à Dario Notho. **MDCI I.**
 Recipitur ab Ocho. **MDCLXVI I.**
 Provincia facta. **MDCCCLXXXVII**
 Ægyptus Latinor. Rex. **MXXVIII.**
 Ægyptus Sicyoniorum Rex. **CXXI.**
 Ælia Jerusalem nova Hadriani. **MMCLII.**
 Aëlon Judex Hebræor. **DCCCXXXII.**
 Æmilianus tyrannus. **MMCLXIX.**
 Æmilianus ob ararum everfionem à Vicario incenditur. **MMCCCLXXXVIII.**
 Æmilius Macer Poëta. **MMI.**
 Æneas primus Rex Latinorum. **DCCCXXXVIII.**
 Æneas Silvius Rex Latinorum. **DCCCXIII.**
 Æropas Rex Maced. **MCCCV I I I.**
 Aëria Ægyptus. **DXXXIV.**
 Æschylus Tragediarum scriptor. **MDXXI. MDXXXIX.**
 Æschylus Atheniensium Rex. **MCCXXXIX.**
 Æsimedes Atheniensium Rex. **MCCCLXXIII.**
 Æsopus interimitur à Delphis. **MCCCLIII.**
 Æthiopum migratio in Ægyptum **CCCCII.**
 Aëtius ex Agricola Magister militum. **MMCCCCXLV.**
 Consul. **MMCCCCXLVIII.**
 MMCCCLIII.
 Deposita potestate vivit privatus. **MMCCCCXLVII I I.**
 Profugit ad Hunnos. **Ibid.**
 Ætna. **MDXC.**
 Agabus Propheta. **MMLX.**
 Agamemnon Rex Mycenarum. **DCCCXX.**
 Agamestor Atheniensium Rex. **MCCXIX.**
- Agar ancilla Saræ. **LXXXVIII.**
 Agareni. **LXXXVIII.**
 Agathobulus Philosoph. **MMCCXXXV.**
 Agathocles Syracusarum tyrannus. **MDCXCIV.**
 Agelaus Corinthiorum Rex. **DCCCCLXXXVII.**
 Agelmundus Longobardor. Rex. **MMCCCCV.**
 Agelilaus Rex Lacedæmonum. **MLIX.**
 Aggæus Propheta. **MCCCLX.**
 MCCCXCXVII.
 Agis Lacedæmonior. Rex. **DCCCCLVII.**
 Agnus locutus sub Bocchori. **MCCXXXVI.**
 Agon Gymnicus Panathenæus. **MCCCLII.**
 Lyciorum primus. **DCCCLXXVI.**
 Nemeacus. **MCCCLXIX.**
 Centenarius Romæ. **MDLXIV.**
 Actiacus. **MDCCCLXXXVIII.**
 Hadrianalis. **MMCLXVIII.**
 Solis institutus ab Aureliano. **MMCCXC.**
- Agon Constantinopoli à Valente redditus. **MMCCCLXXXIV.**
 Agrippa Silvius Rex Latinorum. **MCI.**
 Agrippa Herodis nepos Rex. **MMLI. MMLIV.**
 Moritur. **MMLX.**
 Agrippa minor Rex. **MMLX.**
 Agrippina Neronis mater. **MMLXXV.**
 Agrippinus Alexandr. Episcopus. **MMCLXXXII.**
 Aidoneus rapit Proserpinam. **DCXX.**
 Ajo Longobardorum Rex. **MMCCXCXV.**
 Alamanni vastatis Galliis in Italiam transiere. **MMCLXXXVII.**
 Alamannorum **XL** milia cæsa. **MMCCXXVI.**
 Alamannorum multæ copix apud Argentoratum cæsa. **MMCCCLXXXIII.**
 Alamannorum **XXX** milia cæsa. **MMCCXCIII.**
 Alani Gallias ingrediuntur. **MMCCCCXXII.**
 Alaricus Gothorum dux. **MMCCCCXVI.**
 Alba ab Ascanio condita. **DCCCLII I I.**
 Alba Silvius rex Latinorum. **DCCCCLXXXIX.**

I N D E X.

- Albinus Imp. contra Severum. MMCCXXI.
 Albinus Imp. cum Pupieno interficitur. MMCLV.
 Albinus Consul. MCCCCLX.
 Albinus procurator Judææ. MMLXXVI.
 Albuçius Silo Rhetor. MMXI.
 Albula Tiberis. MXCIII.
 Alcarnenes Rex Lacedæmon. MCCIV.
 Alceus Poëta. MCCCXIV.
 Alcandra uxor Polybi regis Ægyptii. DCCCLXXV.
 Alcetas Macedonum Rex. MCCCXXXIV.
 Alcibiades fugit ad Tifaphernem. MDCII.
 Interficitur à Pharnabazo. MDCXVI.
 Alcimus Rhetor. MMCCCLXXI.
 Alcimus Jerofolymis Pontificatum invadit. MDCCLVI.
 Alcmaon Rex Athenarum. MCCLX.
 Alcmaon. MCCCX.
 Alcman Poëta. MCCCXVIII.
 Aletes primus Rex Corinthiorum. DCCCXV.
 Alexander Helenam rapit. DCCCXXVI.
 Alexander Corinthior. Rex. MCC.
 Alexander $\bar{\kappa}$ Macedonum Rex. MDXIII.
 Alexander $\bar{\chi}$ Macedonum Rex. MDCLIII.
 Alexander Magnus nascitur. MDCLXII.
 Regnat post patrem. MDLXXX.
 Darii duces vincit. MDCLXXXIII.
 Sardes capit. Ibid.
 Tyrum capit. MDLXXXV.
 A Pontifice Judæorum excipitur. Ibid.
 Moritur. MDCXII.
 Alexander Asiæ & Syriæ Rex. MDCCCLXVI.
 Alexander Christi Martyr. MMCCXX.
 Alexander $\bar{\chi}$ Macedonum Rex. MDCCXVIII.
 Alexander Jerofolymarum Rex. MDCCCCXIII.
 Alexander Mamææ Imp. MMCCXXXVII.
 Occiditur. MMCL.
 Alexander Phæreus. MBELIII.
 Alexander Romæ Episcopus. MMCCXXIV.
 Alexandra Judæorum Regina. MDCCCCXL.
 Alexandria ab Alexandro condita. MDCLXXXVII.
 A Hadriano instaurata. MMCCXXXIII.
 Alexandrii regni in Ægypto initium. MDCXIII.
 Finis. MCCCCLXXXVIII.
 Algidus mons. MDXXVII.
 Alia flumen. MDCXL.
 Alma mons Pannoniæ. MMCCXCV.
 Altades Assyriorum Rex. CCCXV.
 Alyattes Lydorum Rex. MCCLXXIV. MCCCCV.
 Amafias Rex Juda. MCLXII.
 Amafis Rex Ægypti. MCCCCLII.
 Amathas Eremita discipulus Antonii. MMCCCLXXII.
 Amazones Ephesi templum incendunt. DCCCLXX.
 Amazones contra Thebas. DCCCX.
 Amazones Priamo tulere auxilium. DCCCXXXIII.
 Ambri Rex Israel. MLXX.
 Ambrosius Episc. Mediolanensis. MMCCXCII. MCCCXCVI.
 Amenophis Ægyptiorum Rex. CCCXXXI.
 Amenophis. CCCXCIX.
 Amenophis. DCCCLX.
 Amenophis. MLXXXIV.
 Amida civitas. MMCCCLIV.
 Aminocles. MCCIV.
 Amintes Rex Assyriorum. DXXXVII.
 Ammenemes Rex Ægypti. DCCCLII.
 Ammonitæ Hebræos subigunt. DCCCXIX.
 Ammon Rex Juda. MCCCLIX.
 Amos Propheta. MCCXIII.
 Amulius Rex Ægypti. CCXCIII.
 Amphiction Rex Athenarum. DXIX.
 Amphion saxa movet. DCLXXXVIII.
 Amphion & Zethus. DC. DCXXXI.
 Amphitheatrum Titi. MMXCVI.
 Amphitheatrum Romæ incensum. MMCCXXXIII. MMCCCLXVII.
 Amram pater Moïsis. CCCXXVI.
 Amri. vide Ambri.
 Amulius Silvius. MCCXX.
 Amyntas $\bar{\iota}$ Macedoniae Rex. MCCCCLIII.
 Amyntas $\bar{\nu}$ Macedoniae Rex. MDCXV.
 Amyntas $\bar{\nu}$ Macedoniae Rex. MDCXVII.
 Amyntas $\bar{\nu}$ Macedoniae Rex. MDCXXXV.
 Anacletus Episcop. Urbis Romæ. MMXCVI.
 Anacreon Poëta Lyricus. MCCCCLXXV.
 Ananias locius Danielis. MCCCCLVIII.
 Ananias Propheta. MXLIV.
 Ananiel Babylonius ab Herode Pontifex Maximus constitutus. MDCCCLXXXIV.
 Anastasius urbis Romæ Episcopus. MMCCXCIV.
 Anatolius Laodicenus Episcopus. MMCCXCIV.
 Anatolius Consul. MMCCCLVI.
 Anaxagoras Philosophus. MDVII.
 Moritur. MDLV.
 Anaxilaus Larissæus. MDCCCLXXXIX.
 Anaximander Milefius. MCCCCLII.
 Anaximenes Physicus. MCCCCLX.
 MDXCII.
 Anchiale à Sardanapalo condita. MCLXXXIV.
 Ancus Marcius Rex Rom. MCCCCLXXVI.
 Andreæ Apostoli ossa. MMCCCLXXIV.
 Androclus Ephesi conditor. DCCCLXXVII.
 Androgei mors. DCCCLXXVI. DCCCLXXXIV.
 Andromachus ab Alexandro Magno Judææ præfectus à Samaritanis occiditur. MDCLXXXV.
 Anianus urbis Alexandrinæ Episcopus. MMLXXXIX.
 Anicetus urbis Romæ Episcopus. MMCLXIX.
 Annæus Cornutus Philosophus. MMLXXXIII.
 M. Annæus Lucanus. MMLXXX.
 L. Annæus Mela. MMLXXXIV.
 L. Annæus Seneca incisione venarum perit. MMLXXXI.
 Annus Repromissionis. LXXV.
 Annibalis mors. MDCCCXXXI.
 T. Annius Milo. MDCCCCLXIX.
 Anomæon. MMCCCLXXX.
 Anfila dux. MMCCCLVII.
 Antæum Hercules vincit. CCCXLII. DCCCLXVIII. DCCCXVII.
 Antæus Terræ filius cur. DCCCLXVIII.
 Antemnates à Romulo victi. MCCLXX.
 Anteros Urbis Romæ Episcopus. MMCCCLIV.
 Anthedon urbs ab Herode instaurata. MMV.
 Anthemius Consul. MMCCCCXXI.
 Antigonus $\bar{\nu}$ Macedon. Rex. MDCCXVIII.
 Antigonus Asiæ Rex. MDCXCVIII.
 Antigonus Gonatas Rex Macedonum. MDCCXXXVII.
 Antigonus $\bar{\nu}$ Macedon. Rex. MDCCCLXXXIII.
 Antigonus Rex Judæor. occiditur. MDCCCCLXXVIII.
 Antinous puer regius. MMCLV.
 ejus urbs cognominis. Ibid.
 Antiochus Eupator. MDCCCLII.
 Antiochus Magnus Syriæ Rex. MDCCXCIII.
 Judæos favore prosequitur. MDCCCLXXXIII.
 Romanis tributum pendit. MDCCCLXXV.
 Cum Ptolemæo reconciliatur. MDCCCLXXVII.
 Antiochus Theos. MDCCLV.
 Antiochus Grypus. MDCCXCII.
 Antiochus Soter. MDCCXXXVI.
 Antiochus Epiphanes. MDCCXLI.
 Judæos ad idololatriam compellit. MDCCCLXIX.
 Antiochus Cyzicenus. MDCCCLIV.
 Antiochus Sidetes. MDCCCLXXXIX.
 Antiochus Consul. MMCCCLXVII.
 Antiochia à Seleuco condita. MDCCXIII.
 A Romanis capta. MDCCCLXXIX.
 Antiochenorum æra. MDCCCLXXIX. MMCCXX. MMCCXCII. MMCCCLVII.
 Antipa-

I N D E X.

- Antipater ^{xxxii} Macedonum Rex. MCCXXXIV.
 Antipater Herodis Aſcaloniæ F. procurator Palæſtinæ à Pompejo conſtitutus. MDCCCL.
 Antiparris urbs ab Herode conditur. MMV.
 Antoninus Pius Imp. MMCLIII.
 Antoninus Caracalla Imp. MDCCXXIX.
 Antoninus Episcopus Jerofolymitanus. MMCCI.
 Antonius ad verſus Cæſarem dimittitur. MDCCCLXXIV.
 Vincitur. MDCCCLXXVI.
 Secundo ſecedit ab Auguſto. MDCCCLXXXVI.
 Arabima Cleopatrz tradit. MDCCCLXXXV.
 Semet occidit. MDCCCLXXXVII.
 Antonius Monachus naſcitur. MMCCCLXVII.
 Moritur. MMCCCLXXII.
 Antonius Conſul. MMCCXCVIII.
 Aod Hebræorum Judex. DCXIII.
 Aornis Petra. MDCLXXXIX.
 Apania à Seleuco condita. MDCCXIII.
 Apaturia feſtum. DCCCLXXXIX.
 Aper ſocer Numeriani. MMCCCI.
 Aper Calydonius. DCCCX.
 Aphidas Rex Athenarum. DCCCLXXX.
 Apion Rex Libyam teſtamento Romanis relinquit. MDCCCLII.
 Apis Sicyoniorum Rex. XLIV.
 Apis Argivorum Rex. CCLXX.
 Apis, qui & Serapis. CLXXXI.
 Apis Ægialeum fratrem Achajæ Regem conſtituit. CCLXX.
 Apodaſmus Judæorum. MDCLVIII.
 Apollinaris Laodicenus. MMCCCLXXXII.
 Hæreſim ſui cognominem ſuſcitavit. MMCCXCXI.
 Apollinaris Hieropolitanus Episcopus. MMCLXXXVII.
 Apollodorus Pergamenus. MDCCCLIII.
 Apollonius Chalcidius Stoicus Philoſophus. MMCLXII.
 Apollonius Tyaneus. MMXXI.
 Appius Claudius Decemvir. MDLXV.
 Appius Claudius Cæcus. MDXCIII.
 Apſander Archon Athen. MCCCXIII.
 Apteris Rex Cretæ. DXIV.
 Aquila raptrix Gadymedis. DCLIV.
 Aquilejenſes Clerici. MMCCXCXI.
 Aquilius bellum ſervile compeſcit. MDCCCCXX.
 Aquitania ſecunda Valliæ conceſſa. MMCCCCXXXV.
 Aradus inſula condita. MCLXVII.
 Aralius Aſſyriorum Rex. CXX.
 Aratus. MDCCXLV.
 Arbaces Medus. MCXCVI.
 Area Teſtamenti ab alienigenis poſſidetur. DCCC.
 Arcadia ab Arcade dicta. DXXXI.
 Arcadius Imp. MMCCCCXI.
 Moritur. MMCCCCXXIV.
 Arcadius martyr ſub Geiſerico. MMCCCLIII.
 Arcaragantes. MMCCCL.
 Arceſilas. MDCCXLVII.
 Archelaus Laced. Rex. MCIII.
 Archelaus Macedonum ^{xii} Rex. MDLXXXIV.
 Archelaus Maced. ^{xiv} Rex. MDCXII.
 Archelaus Rex Judæorum. MMXX.
 Archelaus Rex Cappadocum à Tiberio interfectus. MMXXXVI.
 Archilla oppidum Gallurum. MMCCCCXLI.
 Archilochus. DCCCXIII. MCCCLIII.
 Archippus Archon. DCCCXIII. MIV.
 Arctinus Mileſius Poëta. MCCXL. MCCLI.
 Æthiopidos ſcriptor. MCCL.
 Ardabures Conſul. MMCCCCXLIII.
 Ardea oppugnatur. MCCCCLXIX.
 Ardys Lydorum Rex. MCCCXXXIX. MCCCLIII.
 Aremulus Silvius Rex Latinorum. MCXLI.
 Areopagus. DI.
 Argenteus nummus primum in Urbe figuratus. MDCCXLVI.
 Argeus ^v Maced. Rex. MCCCXXXII.
 Argeus ^{xviii} Macedonum Rex. MDCCXXXIII.
 Argivorum regni initium. CLX. Finis. DCCIV.
 Argonautæ. DCCXLIV. DCCXLVI. DCCCLVI.
 Argos aquis abundans. fecit Danaus. DXLII.
 Argus Rex Argivorum. CCEV.
 Argus cuncta cernens. CCCCXXXI.
 Aries nutritor Phrixi. DCXXXIV.
 Ariobindus Conſul. MMCCCCCL. Dux contra Vandalos. MMCCCLVIII.
 Arion Methymnæus. MCCCXCVIII.
 Ariphron Athenienſium Archon. MCLXXI.
 Ariſtænetus Conſul. MMCCCCXX.
 Ariſtarchus Grammaticus. MDCCCLXI.
 Ariſtides Juſtus Athenienſis. MDXXV.
 Ignominioſe ejicitur. MDXXXIII.
 Ariſtides Athenienſis Philoſophus Chriſtianus. MMXXLII.
 Ariſtobulus Judæus Peripateticus. MDCCCLX.
 Ariſtobulus primus Rex Judæor. MDCCCCXIII.
 Ariſtobulus aſſinis Herodis ab Herode Pont. Max. factus, mox ab eodem necatur. MDCCCLXXXIV.
 Ariſtobulus Alexandræ Judæorum Regiæ filius de regni jure cum fratre Hyrcano contendit. MDCCCLX.
 Vincitur Romam mittitur. Ibid.
 Ariſtodemus Rex Corinthi. MCXLIX.
 Ariſtogiton. MCCCXCXVIII.
 Ariſtophanes. MDLXXX.
 MDLXXXVIII.
 Ariſtoteles Platonis auditor. MDCL.
- Ariſtoteles Battus Cyrenarum conditor. MCCLIX.
 Ariſtoxenes Muſicus. MCCCCLIII.
 Armais Rex Ægypti. DXXVIII.
 Armais Lanus. Ibid.
 Armamitres Aſſyriorum Rex. CXC.
 Armenia provincia à Trajano facta. MMCCXXVIII.
 Arnobius Siccenſis Rhetor. MMCCXLII.
 Arrianus Philoſophus. MMCLXII.
 Arrius Presbyter, à quo Arriani. MMCCXXXV.
 Arſaces Parthus. MDCCCLXIX.
 Arſaces Parthus Antiochum ultimum Regem Syriæ interfecit. MDCCCLXXXVIII.
 Arſacidæ Parthi. MDCCCLXIX.
 Arſes Ochi filius. MDCLXXXVII.
 Artabanus Rex Perſarum. MDLI.
 Artaxerxes Macrochir. MDLI.
 Artaxerxes Mnemon. MDCXI.
 Artaxerxes Ochus. MDCL.
 Artemonis hæreſis. MMCCCLXXXI.
 Artorius medicus Auguſti. MDCCCLXXXVIII.
 Arverni capti. MDCCXC.
 Aſa Juſtus Rex Juda. MXL.
 Aſaph Propheta. DCCCXLVII.
 Aſcalonitarum æra. MMCCCCXCII.
 Aſcanius Latinorum Rex. DCCCXLI.
 Aſclepiades Antiochiæ Episcopus. MMCCXXVII.
 Aſclepiadotus Britannias recipit. MMCCXXV.
 Aſclepiadotus Conſul. MMCCCCXXXIX.
 Q. Alconius Pædianus. MMXXI.
 Alia regni exordium. MDCCXCVIII.
 Finis. MDCCCCXXXIV.
 C. Afinius Gallus Orator. MMXXX.
 Alinius Pollio Orator. MMXXIX.
 Alpar Conſul. MMCCCCCL.
 Altes lignei & ſcortei. MCCCVI.
 Aſſyria provincia à Trajano facta. MMCCXXVIII.
 Aſſyriorum regni finis. MCXCVII.
 Aſtacades Aſſyriorum Rex. CCCCXVI.
 Aſtacus, poſt Nicomedia. MCCCXVII. MDCCLV.
 Aſterius Rex Cretæ. DLXIX.
 Europam uxorem ducit. DLXXII.
 Aſtyages Rex Medorum. MCCCXXVIII.
 Regno evertitur à Cyro. MCCCCLVI.
 Aſylus. MCCLXV.
 Atalanta inſula nova. MDXCI.
 Athanaricus Chriſtianos perſequitur. MMCCCLXXXV.
 Moritur. MMCCXCXVIII.
 Athanaſius Alexandriæ Episcopus. MMCCCLXVI.
 Ad Maximum Treverenſem Episcopum confugiens honorifice excipitur. MMCCCLIX.
 Alexandriam regreditur. MMCCCLXI.
 Iterum Alex. regreditur, Georgio Arianiano Episcopo cremato. MMCCCLXXXVIII.

I N D E X.

- Athaulfus Rex Gothorum. MMCCCXXVIII.
Interficitur. MMCCCXXXI.
Athenæ à Minerva nuncupatæ. CCCCLXI.
Athenæ Diades à Cecrope conditæ. CCCCLXXXVI.
Athenienſium regni exordium. CCCCLX.
Finis. MCCCXXXIII.
Athenienſes peſtilentia laborant. MDLXXXVII.
Tyrannidem ſuſtinent. MDCXVI I.
Piræcum vallant. MDXXXVIII.
Eorum clades in Sicilia. MDXCVIII.
Tyrannos opprimunt. MDCXVI.
XXIV literis uti incipiunt. MDCXVII.
Principes Græciæ facti. MDCXL.
Illis libertas ab Antigono reſtituitur. MDCCLXI.
Res novas molientes contra Romanos oppreſſi. MMXXXV.
Athenodorus Tarſenſis. MMXXIV.
Atlas frater Promethei. CCCLXXXIX.
CCCCXXXI.
Atlas mons natali Urbis cucurrit. MMCLXII.
Atoſſa, quæ & Semiramis. DLXXXIII
Atratinus Orator. MDCCCXCVI.
Atræus Mycenarum Rex. DCCV.
Atreus & Thyeſtes Mycenarum Reges. DCCLV.
Peloponneſum dividunt. DCCXLV
Atreus Argis regnat. DCCCXV I.
Attalus Rex Pop. Rom. regni ſui reliquit heredem. MDCCCLXXXVI
Attalus invadit imperium. MMCCCXXV.
Reſumit tyrannidem. MMCCCXXX.
Victus & triumphatus Liparæ vivere permittitur. MMCCCXXXIII.
Attica prius Acta. CCXXXV I.
Atticus Philoſophus Platoniciæ ſectæ. MMXCII I.
Atticus Conſul. MMCCCXIII I.
Attila Hunnorum Rex Blebæm fratrem interficit. MMCCCLX.
Atticus Silvius Rex Lat. MXXVIII.
Audæus hæreſiarcha, à quo hæreſis Audiani. MMCCLVII.
Aventinus Silvius Rex Latino- rum. MCLX.
Aventinus mons Urbi adjectus. MCCCLXXV
Averni. MDCCCXC.
Augustinus Ambroſii diſcipulus Episcopopus ordinatur. MMCCCXI
Moritur. MMCCXLVI I.
Augustus Cæſar. MDCCCCLXX I I I.
Triumphat pedeſtri triumpho. MDCCCCLXXXIV.
Leges fert. MDCCCCLXXXVIII.
Pontifex Max. MMIV.
Moritur. MMXXIX.
Avilius Flaccus. MMLIII.
Aurea domus Romæ incenſa. MMCXX.
Aurelianus conſul. MMCCCCXVI.
Aurelianus Imp. MMCCCLXXXV.
Occiditur. MMCCXCI.
M. Aurelius Antoninus Imperat. MMCLXXVI.
Eis literæ teſtes pluviæ precibus Chriſtianorum impetratæ. MMCLXXXIX.
Moritur. MMCCXCIV.
Aurel. Commodus Im. MMCLXXVI
Moritur. MMCLXXXV.
M. Aurelius Antoninus Eliogabalus. MMCCXXXIV.
Occiditur. MMXXXVII.
Aureus Mons Pannoniæ. MMCCXCXV.
Aufonius Conſul. MMCCCXCV.
Automenes Corinthiorum Rex. MCCXXXVII.
Auxentius Episcopopus Mediolanenſis moritur. MMCCCXCI.
Azarias Rex Juda. MXXCI.
Azarias Propheta. MXLIV.

B.
Baafa Rex Iſrael. MXLIV.
Babylas Antiochenus Episcopopus. MMCCCLXVII.
Bacauda. MMCCCIII.
Bacchiadæ Reges Corinthi. MLXI.
Bacchis Corinthiorum Rex. MLIX.
Bacchylides. MDXLIX. MDLXVI.
MDLXXXV.
Bacchylus Episcopopus. MMCCXI.
Baleus Aſſyriorum Rex. CCLXI II.
Balneæ Byzantinorum. DCCCCLVII.
Baltazar Rex Babylonis. MCCCXXXV. MDXLIX.
Baruch Hebræorum iudex. DCXCI.
Bardesanes hæreſiarcha. MMCLXXXVII.
Baruch Propheta. MCCCXV I I I.
Baſilica Julia de dicata. MDCCCCLXXI.
Baſilides Hæreſiarches. MMXXLIX.
Baſilides Philoſophus Scythopolitanus. MMCLXII.
Baſilius Cæſarææ Cappadocum Episcopopus. MMCCCXCII.
Baſilius Amaſiæ Ponti Episc. martyrio coronatur. MMCCCXXXIV.
Baſlus Conſul. MMCCCXXIV.
MMCCCXLVII.
Baſternarum gentes in Romanum ſolum tranſlatæ. MMCCCVIII.
Battus Ariſtoteles Cyrenarum conditor. MCCCLXXXVI. MCCLIX.
M. Bavius Poëta. MDCCCCLXXXII.
Bauro Conſul. MMCCCCI.
Bebrycia, quæ poſtea Bithynia. MXLV.
Bellepares Rex Aſſyriorum. DCVII I.
Bellum ſub Eumolpo. DCXLVI.
Bellum Trois. DCLIV.
Bellum Lapitharum, & Centauro- rum. DCCLXXI.
Bellum Amazonum contra The- bas. DCCX.
Bellum Trojanum. DCCCXXVI.
Bellum Peloponneuſe incipit. MDLXXXV.
Bellum Picentium, Marſorum, Pe- lignorum adverſus Romanos. MDCCCXXXV.
Bellum contra Sauromatas. MMCXXXV
Bellum Quadorum, Germanorum, Sarmatarum, Marcomanno- rum, Dacorum. MMCLXXXIV
Bellum in Thermopylis. MDXXXVIII.
Bellum in Plataeis, & in Mycale MDXII.
Bellum Medici ſinis. MDLV.
Bellum Tullii Hoſtilij. MCCCXLIII
Bellum Cræſi. MCCCCLXVI.
Bellum in Marathone. MDXXV.
Bellum Xerxis. MDXXXVI.
Bellum Fidenatum. MDLXXVIII.
Bellum Carthaginienſi. MDCXXXIII.
Bellum Britannicum Severi. MMCCXXI.
Bellum Servile. MDCCCCLXXXIX.
MDCCCXXVIII.
Bellum Jugurthinum. MDCCCXCIX.
Bellum gladiatorium in Campania. MDCCCXXII.
Bellum Creticum. MDCCCCLXIX
Bellum Cæſaris & Pompei. MDCCCCLXXVII.
Bellum Antonii & Auguſti Cæſaris. MDCCCCLXXIV.
Bellum Aſiaticum MDCCCCLXXXVI.
Bellum Telchinum, & Caryar- tium adverſus Phoroneum. CCXXXVIII.
Bellum Phœnicum & Chaldæorum CCCCLXXXI.
Bellum inter Romulum & vicinos. MCLXX.
Bellum Judaicum in Palæſtina ſub Hadriano ſinem accepit. MXXI.
Bellum Judaicum & Samariticum. MMCCXIII.
Bellum Civalenſe adverſus Lici- nium. MMCCCXXXIX.
Bellum Perſicum nocturnum. MMCCCLXIV.
Bellum Narſei Regis Perſarum. MMCCXIII.
Bellum lacrimabile in Thracia. MMCCCXCIV.
Bellum Gothicum. MMCCCCLIII
Bellum Burgundionicum in Gallia. MMCCCCLXI.
Bellum Vandalis indictum. MMCCCLVII.
Belochus Aſſyriorum Rex. CCXVII I I
Belus Rex Aſſyriorum. I.
Beneventum conditur à Romanis. MDCCXXXI.
Benjamin Jerofolymarum Episcopus. MMCCXXVII.
Bercea à Seleuco condita. MDCCXIII.
Beryllus Episcopopus. MMCCCLIII.
Berytus colonia. MMIII.
Beſti triumphati. MDCCCXLIV.
Bibliotheca Philadelphi Alexan- drina. MDCCXXXIV.
Hadriani Athenis. MMCLXVIII
Bithynia primum Mariandyna. DXXIV.
Eadem Bebrycia. MXLV.
Bizabda

I N D E X.

Bizabja urbs. MMCCCLXIV.
 Bocchoris Ægyptiorum Rex. MCCXXXVI.
 Bolochus Assyriorum Rex. DLXXXV.
 Bonifacius Urbis Romæ Episcopus. MMCCCLXXXV.
 Bonifacius obtinet Africam. MMCCCLXXI.
 Bello inuncto obsidetur. MMCCCLXIII.
 Venit in Italiam, & magistri militum dignitatem accipit. MMCCCLXVIII.
 Aetio victo moritur. Ibid.
 Bonofus monachus. MMCCCLXIII.
 Boreas Thrax. DCXIX.
 Borysthenes oppidum. MCCCXLII.
 Bos loquitur. MDCCCLXXXIII.
 Bosporus ab Io Inachi filia ductus. CLX. CCCLXXXI.
 Capitur ab Agrippa. MMIII.
 Bregetio oppidum. MMCCCLXCI.
 Buehium Alexandria. MMCCCLXXXIV.
 Brutus Iberiam subigit. MDCCCLXXV.
 Bugonia Eumeli. MCLL.
 Bura terræ motu absorpta. MDCCXXXVII.
 Burgundionum LXXX milia ad Rhenum MMCCCLXXXIX.
 Burgundiones Gallia partem Rheno propinquam occupant. MMCCCLXXXIX.
 Buisiris filius Neptuni hospites mactat. DXLV I.
 Buisiris urbs contra Romanos rebellat. MMCCCLVIII.
 Byzantium urbs condita. MCCCCLIX.

C.

Cadmea condita. DCXI.
 Cadmus cum Phœnice in Syriam proficiscitur. DIXI.
 Thebis regnat. DCXCIII.
 Cælestinus Episcopus Urbis Romæ. MMCCCLXXXIX.
 Cælestius a tutor Pelagii. MMCCCLXXXIX.
 Cælum ardere visum. MMCCCLXXII.
 Cænophrurium. MMCCCLXXI.
 Cæsarea ab Herode condita. MMIV.
 Cæsarea Philippi. MMXXI.
 Cæsarius Consul. MMCCCLXXXIII.
 Cajus Agrippa nepos Augusti missus ad Parthos. MMXV.
 Adoptatur ab Augusto. MM.
 Cajus Caligula Imp. MMLII.
 Arippam Regem Judæorum vinculis liberat. MMLIII.
 Se Deum facit. Ibid.
 Sorores à se constupratas relegat. MMIIIV.
 Interficitur. Ibid.
 Calabria Messanaque à Romanis tenetur. MDCCCLXIII.
 M. Callidius Orator. MDCCCLXX.
 Callista condita. DLXXXIX.
 Callistus Episcopus Urbis Romæ. MMCCCLXXXV.
 Calthyia Piranthi filia prima fa-

cerdos Junonis Argivæ. CCCLXXXVI.
 Calocærus res novas in Cypro molitur. MMCCCLII.
 Camarina urbs condita. MCCCCXVII.
 Cambyfes. MCCCCLXXXVI.
 Camillus Gallos superat. MDCLIV.
 Campanorum gens. MDLXXX.
 Candaules Lydorum Rex. MCCC I.
 Cantabri res novas molientes opprimuntur. MDCCCLXXXVI.
 Capys Silvius. MLII.
 Capito Jerosolymarum Episcopus. MMCLXXII.
 Capitolium Romæ incensum. MMLXXXV.
 Instructur à Vespasiano. MMLXXXVIII.
 Cappadocia in provinciam verba. MMXXXVI.
 Captivitas Israel. MCLLXX.
 Captivitas Juda unde supputanda. MCCCCCLXXXVI.
 Caranus primus Rex Macedonum. MCCCIII.
 Carausius invadit imperium. MMCCCLIII.
 Cardicea Rex Medorum. MMCCCLXV.
 Caræ mare obtinent. MCLLXXXIV.
 Caria terræ motu concussa. MDCCCLXIV.
 Carinus Romanorum Imp. MMCCCLXVII.
 Occiditur. MMCCC.
 Carnii Sicyoniorum sacerdotes. DCCLXXXIX.
 Carnuntum urbs. MMCCCLXIV.
 Carpathii. CCXXV III.
 Carpenrus Silvius Rex Albæ. MLXXXI.
 Carporum gens translata in Romanum solum. MMCCCLXIX.
 Carthago condita. MCLXVII I.
 A Zoro. DCCCIV.
 A Carchedone. DCCCCLXXXI MX I.
 A Scipione in Romanam ditionem redacta. MDCCCLXXXI.
 A Geiserico dolo capta. MMCCCLV.
 Carthaginenses XCV naves Romanorum capiunt. MDCCCLXV.
 Carus Imp. Rom. MMCCCLXVII.
 Fulmine ictus perit. MMCCCLXVII I.
 Cassander XXVI Macedonum Rex. MDCXCIX.
 Cassianus Jerosolymarum Episcopus. MMCLXXII.
 Cassius Templum Jerosolymarum spoliat. MDCCCLXXXIII.
 Item templum Rhodiorum. MDCCCLXXXVI.
 Cassius Severus Orator. MMXLVIII.
 Castinus dux. MMCCCLXXXVIII.
 Consul. MMCCCLX.
 In exilium actus. MMCCCLXI.
 Cataphrygas hæretici MMCLXXXVII.
 Catana urbs condita. MCLLXXXIV.
 Catilina. MDCCCLV.
 Cecrops Diphyes primus Atheniensium Rex. CCCCLX.
 Primus bovem mactavit, & Jovem appellavit. CCCCLXIII.

Cecropia Attica ab eo. Ibid.
 Cecrops secundus. DCLXX.
 Celadion Alexandrinæ urbis Episcopus. MMCLXV.
 Celeus Eleusinus Rex. DCXI.
 Cencherus Rex Ægypti. CCCCLXXVII.
 Ceninenses à Romulo victi. MCLLXX.
 Centus à Servio Rege institutus. MCCCCXXXV.
 Centus Romæ XXX milium. MDXIII.
 CCLXX milium. MDCCCLXXXIII.
 CCLX milium. MDCCCLXXXIII.
 CCCXXII milium. MDCCCLXX.
 CCCCLXXXIII milium. MDCCCLXXXII.
 CXLII centenum, & LXIV milium. MDCCCLXXXIX.
 Nonages tercentenum & septuaginta milium. MMXXV III I.
 Sexages octies centenum XLIII milium. MMLXI.
 Centauri & Lapithæ. DCCLXXI.
 Cephifus fluvius. MMCCCLXXXIX.
 Cerberi fabula. DCXX.
 Cerdo Alexandrinæ urbis Episcopus. MMXXII.
 Cerdo hæreticus Marcionis magister. MMCLVI.
 Cestius Florus procurator Judææ. MMLXXXIV.
 Cestius Sabyrnæus Rhetor. MMIV.
 Chalcedon condita. MCCCXLII.
 Chaldæi contra Phœnices dimicant. CCCCLXXXI.
 Charidemus Sacerdos Carnius Sicyoniorum. DCCLXXXIX.
 Charops primus Princeps decemalis Athenis. MCLLII.
 Chebron Rex Ægypti. CCCXVIII.
 Chersonesus in Sicilia condita. MCCC I.
 Chilon unus VII Sapientum primus Ephorus Lacedæmone. MCCCCLXIII.
 Chochebas dux Judæorum. MMCLXIX.
 Choëtilus. MDXXXIV.
 Chrestus Grammaticus. MMCCCLXXV.
 Christiani decreto Senatus ex Urbe pulsi. MML I.
 Christianorum precibus pluvia impetrata. MMCLXXXIX.
 Chrysiptum Lajus rapit. DCCXIV.
 Cicero nascitur. MDCCCLX I.
 Versus Lucretii corrigit. MDCCCLXXXI.
 XXVI ætatis suæ anno Quintium defendit. MDCCCLXXXV I.
 Athenas secedit. MDCCCLXXXVII.
 In exilio annum facit. MDCCCLVI.
 Occiditur. MDCCCLXXXIV.
 Caput ejus cum dextra manu in Rostris positum. Ibid.
 Cimbrici cæsi à Mario. MDCCCLXV I.
 MDCCCLXXVII.
 Cimmericum & Amazonum incursus in Asiam. DCCCLXXXIX.
 Cimon Atheniensis Persas vincit. MDLV.

I N D E X.

- Cinæthon Poëta. MCLIX.
 Classis in mari rubro instituta à Trajano. MMCXVII.
 Claudius Poëta. MMCCXXI.
 Claudius v̄ Rom. Imp. MMLV.
 De Britannis triumphat. MMLX.
 Moritur. MMCLXXXV.
 Claudius xv̄viii Romanor. Imp. MMCLXXXIV.
 Moritur. MMCLXXXV.
 Cleanthes Zenoni succedit. MDCLIII.
 Clearchus Præfectus Urbis Constantinopolitanæ. MMCCCLXXXIX.
 Consul. MMCCCC.
 Clemens Urbis Romæ Episcopus. MNCVIII.
 Clemens Alexandrinus Presbyter. MMCCX.
 Cleobulina. MDLXVI.
 Cleopatra Antiochi Magni filia. MDCCXXVII.
 Cleopatra Ptolemæi filia nubit Demetrio. MDCCCLXXXVI.
 Cleopatra à filio Ptolemæo Alexandro interficitur. MDCCCLXXXVII.
 Cleopatra Ptolemæi Auletæ filia, Regina Ægypti. MDCCCLXVI.
 Se interficit. MDCCCLXXXVII.
 Clerici Aquilejenses. MMCCXXCI.
 Clidicus Archon Athenis. MCLXXXIII.
 Clipeus aureus Claudio Imperatori decretus. MMCLXXXV.
 Clodius Albinus usurpator imperii interficitur. MMCCXXI.
 Clodius Quirinalis Rhetor. MMLX.
 Cnossos urbs in Creta à Curetibus condita. LVI. CCCCLXXX.
 Chochebas. vide Chochebas.
 Codrus Atheniensium Rex. DCCCLXXVI.
 Interficitur. DCCCLXXVII.
 Cœlius mons Romæ à Tullo Hostilio inclusus. MCCCXLIII.
 M. Cœlius Prætor res novas moliens oppressus. MDCCCLXXIX.
 Cœnus Macedonum Rex. MCCXXVI.
 Colossæ terræmotu ruunt MMLXXX.
 Colonia à Romanis multæ deductæ. MDCCVI. MDCCXLIX.
 MDCCCLXXXVI. MDCCCLXXXIV.
 MNCIV. MMCXXXVII.
 Colossus Rhodius terræmotu ruit. MDCCXCIV. MDCCCLXX.
 Colossus habens altitudinem pedum cv̄viii MMXCI.
 Ejus capite amputato statuë Comodi caput imponitur. MMCCV.
 Cometes Rex Mycenarum. DCCV.
 Commodus Ro. Imp. MMCCXCV.
 Strangulatur MMCCVIII.
 Constantinus Constantini Magni filius Ro. Imperator. MMCCCLII.
 Adversum Francos varia fortuna pugnat. MMCCCLVI.
 Moritur. MMCCCLXVI.
 Constantinus Constantini tyranni F. occiditur. MMCCCLXXXVII.
 Constantia Constantini Magni soror. MMCCCLXI.
 Constantinus Magnus Imperator. MMCCCLXXII.
 Extremo vitæ tempore ab Episcopo Arriano baptizatus in Arrianum dogma declinavit. MMCCCLII.
 Moritur. ibid.
 Constantinus alius Imperator Occidentis. MMCCCLXXXII.
 Victus capitur. MMCCCLXXXVII.
 Constantinus Constantini F. Imperator Ro. MMCCCLIII.
 Bellum fratri inferens juxta Aquilejam. MMCCCLV.
 Cæsar appellatus. MMCCCLXXX.
 Occiditur. MMCCCLV.
 Constantius Constantini Magni pater Cæsar appellatur. MXXXIV.
 Theodoram filiam Herculi in uxorem ducit. Ibid.
 Moritur. MMCCCLXXII.
 Constantius Consul. MMCCCLXXXVI.
 MMCCCLXXI. MMCCCLXIII.
 Ad consortium imperii ab Honorio assumitur. MMCCCLXXXVI.
 Moritur. MMCCCLXXXVII.
 Constantius Constantini Magni F. Imp. Ro. MMCCCLII.
 Orthodoxos persequitur. MMCCCLV.
 Moritur. MMCCCLXXXVII.
 Constantius servus Dei Pelagianis resistit. MMCCCLXXXIII.
 Constantinopolis urbs omnium urbium nuditate dedicatur. MMCCCLXVII.
 Constantinopoli aqua inducta. MMCCCLXXXIX.
 Conules primi Romæ. MDIV.
 Rursum creati. MDLXXVII.
 Coptus urbs Ægypti in Romanos rebellat. MMCCCVIII.
 Corax Sicyoniorum Rex. DLXII.
 Corcyra a Corinthiis condita. MCCCIX.
 Corinthiorum regni initium. DCCCLXXV.
 Finis. MCCCXXVIII. MCCCCLXXIX.
 Corinthus urbs condita. CCCCLXXVI.
 Cornelia Maxima Vestalis viva defossa. MMEVII.
 Cornelius Gallus Poëta primus Ægypti præfectus. MDCCCLXXXVI.
 Mortem sibi consciscit. MDCCCLXX.
 Cornelius Nepos. MDCCCLXXXVII.
 Cornelius Episcopus urbis Romæ. MMCLXVII.
 Cornelius Antiochenæ urbis Episcopus. MMCLXIV.
 Cornificia Cornificii Poëtæ filia Poëtria. MDCCCLXXXVI.
 Cornificius Poëta. Ibid.
 Cornutus Philosophus à Nerone in exilium pulsus. MMLXXXIII.
 Coræbus Eliensis victor primæ Olympiadis. MCCCLI.
 Corybantès. LVI.
 Cossai vicus. MMCCCLVI.
 Cottia Alpes in provinciam redactæ. MMLXXXI.
 Cranaus Rex Atticæ. DX.
 Crassus triumphat. MDCCCLXXV.
 Interficitur apud Carras. MDCCCLXXII.
 Crates Comicus. MDLXVI.
 Cratinus Comædiarum scriptor. MDLXII.
 Cres indigena Rex Cretensum. LVI. CXXXIX.
 Crescens Cynicus. MMCLXVI.
 Criafus Argivorum Rex. CCCLXXV.
 Crispus Constantini F. Cæsar appellatur. MMCCCLXXX.
 Crudelissime interficitur. MMCCCLII.
 Crœsus Lydorum Rex. MCCCCLIII.
 A Cyro capitur. MCCCCLXXII.
 Croton capitur à Romanis. MDCCXXXIII.
 Crotopus Rex Argivorum. DX.
 Crustumèni victi à Romulo. MCLLXX.
 Ctesias. MDCXVII.
 Cumæ urbs Italiæ condita. DCCCLXVI.
 Cumanus procurator Judææ. MMLXIII.
 Cures urbs, à qua Quirites. MCLLXX.
 Curetes. LVI.
 Cnosson condiderunt. LVI. CCCCLXXX.
 Curio Orator. MDCCCLXXIV.
 Curtius Salastus. MDCCCLXXXVI.
 Cyaxares Medorum Rex. MCCCCLXXXVI.
 Ninum capit. MCCCXCVIII. MCCCCLXX.
 Cybeles templum in Creta conditum à Curetibus. LVI.
 Cyme in Italia condita. DCCCLXXVI.
 Cynegius Consul. MMCCCLIV.
 Cyprianus martyrio coronatur. MMCCCLXXII.
 Epistolæ ejus ad Cornelium urbis Romæ Episcopum. MMCLXVII.
 Ad Lucium & Stephanum ejusdem urbis Ro. Episcopos. MMCLXIX.
 Liber ejus de mortalitate. MMCLXVIII.
 Cyprum Ptolemæus invasit. MDCCVII.
 Cypselus tyrannus Corinthi. MCCCCLVII.
 Cyrene urbs condita. DCLXXIX.
 MCLLIX.
 Cyrenarum regnum po. Ro. restitutum est testamento. MDCCCLXX.
 Cyrillus contra Nestorium. MMCCCLXXIV.
 Cyrillus Antiochenæ urbis Episcopus. MMECCXV.
 Cyrus Persis regnat. MCCCCLVI.
 Judæorum captivitatem relaxat. Ibid.

I N D E X.

Cyri minoris anabasis. MDCXVI.
 Cyrus v. c. Consul. MMCCCLVII.
 Cyzicus condita. DCCXLIII.
 MCCCXXXIV.
 Cyziceni libertate mulctantur ab
 Augusto. MDCCCXCV.

D.

Dacia facta provincia. MMCCXVII.
 Dadastana. MMCCCLXXX.
 Dædalus. DCCXXXVI.
 Fugit Icaro filio. Ibid.
 Dalmatius Cæsar. MMCCCLII.
 Interimitur. MMCCCLIII.
 Damafus Urbis Romæ Episcopus.
 MMCCCLXXXII.
 Danaë mater Persei. DCV.
 Danaus Rex Argivorum. DXLII.
 Generorum per filias suas mor-
 tem procurat. Ibid.
 Danaus Armais Ægyptiorum Rex.
 DXXVIII.
 Daniel propheta. MCCCXIII.
 MCCCXXI.
 Dardanus Dardaniam condit.
 DXXXVIII. DCII.
 Darius Hytaspis. MCCCXCV.
 Darius Nothus. MDXCII.
 Darius Arfami F. MDCLXXXI.
 Debbora. DCXCI.
 Decebalus Rex Dacorum vincitur.
 MMCXVII.
 Decemviri Romæ creati. MDLXV.
 Decretum Senatus Atheniensium
 ad Judæos. MDCCCLXXI.
 Decius Ro. Imperator. MMCCCLXVI.
 Christianos persequitur. Ibid.
 Occiditur. MMCCCLXVII.
 Decentius invalor imperii laqueo
 vitam finit. MMCCCLXIX.
 Decem tribus deportatæ à Senna-
 cherib. MCLLXX.
 Dejoces Medorum Rex. MCCCXIII.
 Ecbatanam condit. Ibid.
 Delphidius Rhetor. MMCCCLXXI.
 Demetra Isis. DCV.
 Demetrianus Antiochiæ Episco-
 pus. MMCCCLXVIII.
 Demetrius Soter Rex Syriæ.
 MDCCCLIV. MDCCCLXXV.
 Demetrius Phalereus. MDCCXCVII.
 MDCCIX.
 Demetrius Alexandria Episco-
 pus. MMCCV.
 Demetrius Poliorcetes Rex Asiæ.
 MDCCXV.
 Capitur à Seleuco. MDCCXXXII.
 Samaritarum urbem à Perdicca
 constructam vastat. MDCCXXI.
 Demetrius XXVIII Macedonum
 Rex. MDCCXXII.
 Demetrius XXXVI Macedonum
 Rex. MDCCCLXXVII.
 Ducit Cleopatram filiam Ptole-
 mæi. Ibid.
 Democritus Abderites Philoso-
 phus. MDXVII. MDLXXXI.

Moritur. MDCXVI.
 Demophoon Rex Atheniensium.
 DCCCXXXV.
 Demosthenes Orator. MDCLVII.
 MDCLXX.
 Dercyllus Assyriorū Rex. DCCCXXII.
 Deucalion. CCCCLXXVI. CCCXC.
 CCCXCVI.
 Diagoras Philosophus. MDXXXV.
 MDXLIX.
 Dicæarchia à Samiis condita.
 MCCCXCVI.
 Dictator primus. MDXIV.
 Didymus Alexandrinus cæcus.
 MMCCCLXXXVIII.
 Diluviū Ægypti sub Ogyge. CCLXI.
 Sub Deucalione. CCCXC.
 Diocæfarca Palæstina incensa.
 MMCCCLXVIII.
 Diocletianus Ro. Imp. MMCCC.
 Aprum interficit. MMCCCI.
 Adorari vult. MCCCX.
 Deponit purpuram. MCCCXIX.
 Moritur. MCCCXXXIX.
 Solus Imperatorum privatus in-
 ter Deos refertur. Ibid.
 Diodorus Siculus. MDCCCLXVII.
 Diogenes Cynicus. MDCXXI.
 Diogenetus Atheniensium Archon.
 MCXXIV.
 Dionysius Liber pater. Semelæ F.
 DLXXXVII. DCXXXVIII.
 Bellum Indis infert. DCLXXXVI.
 Nysam urbem condit. Ibid.
 Dionysius Deucalionis F. DXX.
 Dionysius Consul. MCCCCLXV.
 Dionysius Alexandria Episcopus.
 MMCCCLXIV.
 Dionysius Urbis Ro. Episcopus.
 MMCCCLXXXI.
 Dionysius Sicilia Tyrannus.
 MDIX. MDCXV. MDCCXIII.
 Moritur. MDCXLIX.
 Dionysius minor Sicilia tyrannus.
 MDCXLIX.
 E Sicilia pellitur. MDCLXI.
 Corinthum proficiscitur.
 MDCLXXII.
 Corintho pellitur. MDCLXXVI.
 Dionysius Corinthi Episcopus.
 MMCLXXXVII.
 Dionysius Mediolanensis Episco-
 pus. MMCCCLXXI.
 Dioscorus Consul. MMCCCLXVIII.
 Diospolis Judææ incensa.
 MMCCCLXVIII.
 Diphyes Cecrops quare. CCCCLXI.
 Dodonæum Oraculum. MCCCCLXX.
 Dolichianus Jerosolym. Episco-
 pus. MMCCI.
 Domitianus Ro. Imp. MMXCVI.
 Dominus vult appellari. MMCI.
 De Dacis triumphat. MMCVI.
 Eos, qui de genere David erant,
 occidi jubet. MMXII.
 Occiditur. Ibid.
 Domitius Afer Nemaufensis Ora-
 tor. MMLX.

Dominicum aureum in Antiochia.
 MMCCCXLIV.
 Dedicatur. MMCCCLVII.
 Domnus Antiochiæ Episcopus.
 MMCCCLXXXI.
 Donatiani. MMCCCXLIV.
 Donatus Grammaticus præceptor
 Hieronymi. MMCCCLXX.
 Donatus hæreticus. MCCCXCIV.
 Pellitur Carthagine. MMCCCLXXI.
 Doryffus Lacedæmoniorum Rex.
 MXXX.
 Draco legum lator. MCCCXCIII.
 Drepanum instaurat Constantinus,
 & de nomine matris Helenæ
 nuncupat Helenopolim.
 MMCCCLXIII.
 Drusus Cæsar consors regni à Ti-
 berio factus. MMXXXVIII.
 Veneno perit. MMXXXIX.
 Duodecim Tabulæ legum. MDLXV.
 Dynastia Ægyptiorum XVI. I.
 XVII. CXC.
 XVIII. CCXCIV.
 XIX. DCXLI.
 XX. DCCCXXXV.
 XXI. MXIII.
 XXII. MCXLIII.
 XXIII. MCXCII.
 XXIV. MCCXXVI.
 XXV. MCLXXXIII.
 XXVI. MCCCXXXI.
 XXVII. MCCCXCXVII.
 XXVIII. MDGIV.
 XXIX. Mendesium. MDCXV.
 XXX. Sebennitarum. MDCXXXIX.
 XXXI. MDCXLIX.
 Dyrrachium corrui terræmo-
 tu. MMCCCLXI.

E.

Ecbatana à Dejoce condita. MCCCXIII.
 Ecclesia maxima Constantinopoli
 dedicatur. MMCCCLXXVI.
 Echestratus Lacedæmoniorum
 Rex. DCCCCLIX.
 Echyreus Sicyoniorum Rex. DVI I.
 Edesia à Seleuco condita. MDCCXIII.
 Edesenorum æra. MDCCVII.
 MCCCXIII.
 Editio munerum Augusti. MMXII.
 Titi Vespasiani. MMXCVI.
 M. Aureli Antonini. MMCCXCV.
 Philipporum Imp. MMCCCLXI.
 Ela Rex Israel. MLXVIII.
 Eleazar filius Aaron Hebr. Pont.
 Max. DXLV.
 Elcazâr frater Simonis Pont. Max.
 MDCCXXXIX.
 Eleusina condita ab Ogyge. CCXXXVI.
 Eleusina templum. DCCXIV.
 Eleusina sacris initiatur Hadria-
 nus. MMXXI.
 Eleutherius Urbis Rom. Episco-
 pus. MMCCXCIII.
 Eliakim Rex Juda. MCCCIV.
 Tributarius Nabuchodonosori.
 MCCCXVI.

I N D E X.

Elias propheta. MCX.
 Rapitur. MCXII.
 Eliafib. Hebr. Pont. Max. MDLVIII.
 Eliezer Pseudopropheta.
 MLXXXVII.
 Eliogabalum templum.
 MMCCXXXIV. MMCCXXXIV.
 Eliorum quinquennale certamen
 Olympicum. MCCCXL.
 Elifæus propheta. MCX.
 Emaus Nicopolis. MMCCXXXVII.
 Empedocles. MDLX. MDLXXXI.
 Q. Ennius poëta nascitur.
 MDCCCLXXVII.
 Moritur. MDCCCL.
 Epaphus Jus, & Telegoni fil.
 CCCCXXXI.
 Memphim condit. DXXIV.
 Ephesus condita. DCCCCLXVIII.
 Ephorus primus Lacedæmone.
 MCCLVII. MCCCCLXIII.
 Ephres Jerofolym. Episcopus.
 MMCXL.
 Ephyra Corinthus. CCCXCVI.
 A Sifypho condita. DCVIII.
 Epicurus. MDCXCII.
 Epidamnus postea Dyrrachium di-
 cta conditur. MCCCXCII.
 Epidaurus condita. CCCXCIX.
 Epigoni. DCCCXXII.
 Epimenides Athenas emundat.
 MCCCXXVI.
 Epopeus Sicyoniorum Rex. DXCII.
 Equirus Comes Illyrici.
 MMCCCLXXXVIII.
 Erasistratus medicus. MDCCCLIX.
 Eratosthenes. MDCCCIII.
 Eratus Sicyoniorum Rex. CCC.
 Erechthidarum regni finis.
 DCCCXLVII.
 Erichthonius Atheniensium Rex.
 DXXIX.
 Erechtheus Homero. DXXV.
 Erichthonius primus in Græcia
 quadrigam jungit. DXLIII.
 Erichthonius Rex Dardaniarum.
 DCIII.
 Erinna poëtria. MDCLXIV.
 Eryfichthon Apollinis Delii tem-
 plum ædificat. CCCXCVI.
 Eryxias Archon Atheniensium.
 MCCCXXIII.
 Esaias. vide Isaias.
 Esau filius Isaac. CLX.
 Esdras. MDLVI.
 Etëbon judex Hebr. DCCCXXV.
 Esquilinus collis adjectus Urbi à
 Servio Rege. MCCCXXXV.
 Esther. MDLII. MDXCI.
 Euagoras Rex Cypri. MDXXX.
 Euboea à societate Atheniensium
 recedit. MDCV.
 Eucherius Consul. MMCCXCVI.
 Euchrotia Delphidii Rhetoris con-
 jux damnatur. MMCCCI.
 Eudemus Corinthiorum Rex.
 MCXXIV.
 Eudoxiæ uxoris Arcadii statua.
 MMCCCCXIX.
 Eudoxia moritur. MMCCCCXX.

Eudoxius Consul. MMCCCLVIII.
 Eudoxius Cnidius. MDXCV.
 MDCXXV.
 Eugamon Cyrenæus Telegoniæ
 scriptor. MCCCCLII.
 Eugenius imperium usurpat.
 MMCCCCVII. MMCCCCVIII.
 Victus occiditur. MMCCCCXI.
 Evilmerodac Nabuchodonosori fi-
 lius. MCCCXXXV.
 Eumelus Corinthius. MCCL.
 MCCLXXV.
 Eumenes frater Attali Regis.
 MDCCXXXVIII.
 Eumenia urbs. Ibid.
 Eumolpi bellum. DCXLVI.
 Eunonius hæreticus.
 MDCCXXXVIII.
 Evodius primus Antiochiæ Epi-
 scopus. MMLIX.
 Evodius Consul. MMCCCCI.
 Eupales Assyriorum Rex. DCCCCLI.
 Euphrates philosophus. MMCXI.
 Moritur. MMCXXXVII.
 Eupolis Comicus. MDLXXXV III.
 Euripides. MDXLV I I. MDLIV.
 Moritur. MDCIX.
 Europs Sicyoniorum Rex secun-
 dus. I.
 Europa rapta. DLXXXVII. DCXCIV.
 DCCXXXII.
 Europa opus Eumeli. MCCL.
 Eurytheus Lacedæmoniorum
 Rex. DCCCXV. DCCCXXII.
 Eurytheus Mycenarum Rex.
 DCCXII.
 Eusebius Emifenus Episcopus Ar-
 rianus. MCCCLXIII.
 Eusebius Nicomediensis Episco-
 pus Arrianus Constantinum
 Magnum baptizat. MMCCCLIII.
 Eusebius Laodicensis Episcopus.
 MMCCCLXXXVII.
 Eusebius urbis Ro. Episcopus.
 MMCCCCXX.
 Eusebius Episcopus Vercellensis.
 MMCCCLXXI.
 De exilio revertitur.
 MMCCCLXXXVIII.
 Moritur. MMCCCLXXXVI.
 Eustathius presbyter Constantino-
 politanus Martyrium Jerofoly-
 mis construit. MMCCCLII.
 Eustathius Consul.
 MMCCCCXXXVII.
 Eustathius Episcopus Antioche-
 nus. MMCCCLXIV.
 Eutropius Consul. MMCCCCI I I.
 Eutropius Eunuchus Consul.
 MMCCCCXV.
 Eutyrius urbis Ro. Episcopus.
 MMCCXCIV.
 Eutyrius Consul. MMCCCCXIV.
 Eutyrius martyr sub Geiserico.
 MMCCCLIII.
 Ezechias Rex Judæ. MCCLXXV.
 Ezechiel propheta. MCCCXXXI.
 Ezras. vide Esdras.

F.

Fabianus urbis Ro. Episcopus.
 MMCCCLIV.
 Fabius Romuli dux Remum inter-
 ficir. MCCLXV.
 M Fabius Quintilianus.
 MMLXXXIV. MMCIV.
 Fabius urbis Antiochenæ Episco-
 pus. MMCCCLXVII.
 Falceidii lex. MDCCCLXXXVI.
 Fames Romæ. MMXXII.
 Fames sub Claudio Aug. prædicta
 ab Agabo. MMLX.
 Fames in Græcia. MMLXV.
 In Cilicia, & Syria. MMCCCLXIX.
 In Phrygia. MMCCCLXXXVI.
 Faunus Italiæ Rex. DCCCXXXVII I.
 Favorinus Rhetor. MMCLXVIII.
 Fausta uxor Constantini Magni à
 viro necatur. MMCCCLXIV.
 Faustulus pastor. MCCXX.
 Faustus Consul. MMCCCLXIV.
 Felix procurator Judææ. MMLXV.
 Felix Episcopus urbis Rom.
 MMCCXCII.
 Felix Romæ in locum Liberii ab
 Arrianis substitutus. MMCCCLXV.
 Felix Consul. MMCCCCXLIV.
 Ad Patriciani dignitatem pro-
 vectus. MMCCCCXLV.
 Interficitur cum uxore Padusia.
 MMCCCCXLVI.
 Fenestella. MMXXXV.
 Ferri glutinum Glaucus Chius ex-
 cogitavit. MCCCXL.
 Festus procurator Judææ. MMLXXII.
 Festus Consul. MMCCCLV.
 Fidenates contra Rom. rebellant.
 MDLXXXVIII.
 Victi à Romulo. MCCLXX.
 Flaccus Avilius præfectus Ægypti
 sævit in Judæos. MMLIII.
 Flavia Domitilla propter Christia-
 nismum relegata. MMCXII.
 Flavius Varanes Consul.
 MMCCCCXXVI.
 Flavius Josephus. vide Josephus.
 Florentinus Monachus pater pau-
 perum. MMCCXCIII.
 Florentius Consul. MMCCCCXLV.
 Florianus Imperator. MMCCXCII.
 Florus procurator Judææ. MMLXXX.
 Fœderati Gothi. MMCCCLIII.
 Fœdus inter Athenienses & Lacedæ-
 monios. MDXCIII.
 Inter Lævinum & Attalum.
 MDCCCVIII.
 Inter Romanos, & Judam Mac-
 chabæum. MDCCCLVI.
 Inter Jonathan Judæorum Eth-
 narcham, Romanos, & Spar-
 tiatas. MDCCCLXXXIII.
 Inter Roman. & Simonem Ju-
 dæorum Ethnarcham.
 MDCCCLXXXI.
 Inter Romanos & Hyrcanum
 Judæorum Ethnarcham.
 MDCCXCII.

I N D E X.

- Inter Antiochum Sidetem, & Simonem Ethnarcham. MDCCCLXXXV.
 Inter Antonium & Augustum. MDCCCLXXXIV.
 Inter Augustum & Parthos. MMXIV.
 Forum Trajani. MMCV.
 Forum tranſitorium. Ibid.
 Franci ſuperantur à Conſtante. MMCCCLVII.
 Francis pars Galliarum Rheno propinqua adimitur. MMCCCLXIV.
 Fravita Conſul. MMCCCLXXII.
 Fronto Orator. MMCLXXXIX.
 Fulmen ante menſam Neronis cecidit. MMLXXVIII.
 In Capitolium. MMCCIV.
 Juxta Aurelianum. MMCCXCI.
 M. Furius Bibaculus Poëta naſcitur. MDCCCLXXV.
 Furnii Oratores pater & filius. MDCCCLXXX.
- G.
- Gabii à Tarquinio Superbo victi. MCCCCLXIX.
 Galianus Rhetor. MMXII.
 Gae Propheta. DCCCXLVII.
 Gajus Urbis Ro. Epifcopus. MMCCXCV.
 Gajanus Jerofolymarum Epifcopus. MMCLXXII.
 Gajus Jerofolym. Epifcop. Ibid.
 Galatia Provincia facta. MDCCCLXXII.
 Galba Imperator. MMLXXXIV.
 Galbio dux. MMCCCLXXXI.
 Galerius Maximianus Cæſar appellatur. MMCCCLXIV.
 Valeriam Diocletiani filiam ducit uxorem. MMXXXIV.
 Imperator. MMCCCLXX.
 Moritur. MMCCCLXXVI.
 Galliarum per Poſthumum, & Tetricum receptæ. MMCCCLXXXII.
 Ruſus per Probum. MMCCCLXXII.
 Gallienus Imp. Ro. MMCCCLXIX.
 Occiditur. MMCCCLXXXIII.
 Galli Senones Romam invadunt. MDCXXV.
 Gallus Imperator. MMCLXVII.
 Gallus Conſtantii patruelis Cæſar appellatur. MMCCCLXVI.
 Judæos opprimit. MMCCCLXVIII.
 Interficitur. MMCCCLXX.
 Ganymedis raptus. DCLIV.
 Gaſizim. MDCLXXXI. MDCCCL.
 Gedeon Judex. DCCXXXII.
 Geiſericus Rex Vandalorum Orthodoxos perſequitur. MMCCCLIII.
 Carthaginem dolo invadit. MMCCCLV.
 Gela condita. MCCCXL.
 Gelanor Rex Argivorum. DXLI I.
 Gelo obrinuit Syracuſas. MDXXX.
- Geminianus preſbyter Antiochenus. MMCCCLIII.
 Gemmas primus omnium Imperatorum veſtibus indidit Diocletianus. MMCCCLX.
 Gennadius orator. MMCCCLXIX.
 Georgius Arrianus. MMCCCLXXVI.
 Germani populabundi Ravennam uſque veniunt. MMCCCLXXVI.
 Superantur à M. Lollio. MM.
 Hiſpanias obtinent. MMCCCLXXXIX.
 Germanicus Cæſar de Parthis triumphat. MMXXXIII.
 Germanio Epifcopus Jerofolymitanus. MMCCI.
 Germanus Autiſſiodoreniſis Epifcopus. MMCCCLXV.
 Gerontius Comes. MMCCCLXXXVII.
 Gladiatorius ludus ab Auguſto exhibitus. MMXII.
 Glaucus Chius ferri glutinum excogitavit. MCCCXL.
 Gnoſtici. MMCLXIX.
 Gordianus Imp. Ro. MMCCCLIII.
 Gordius Jerofolymarum Epifcopus. MMCCI.
 Gorgias. MDLXXXI.
 Gorgona meretrix. DCLXXI.
 Gothi ſuperatis Romanis in Thracias ſeſe effundunt. MMCCCLXIV.
 Vincuntur à Romanis in Sarmatarum regione. MMCCCLXVIII.
 Multas provincias vaſtant. MMCCCLXXVII.
 Italiam ingrediuntur. MMCCCLXXVI.
 Gallias occupant. MMCCCLXXXVIII.
 Gotholia regnat in Jerof. MXXVI.
 Gothonicus primus Hebræorum Judex. DLXXII.
 Græcorum regni initium. MDCCIV.
 Græcus pater Theſſali. CCXXVI.
 Grando miræ magnitudinis Conſtantinopoli. MMCCCLXXXIII.
 Gratianus naſcitur. MMCCCLXXXVI.
 Imperator. MMCCCLXXXIII.
 Occiditur. MMCCCL.
 Gregorius Epifcopus Hiſpaniarum. MMCCCLXXXVI.
 Gregorius Nazianzenus Hieronymi præceptor moritur. MMCCCLXXVII.
 Grunnitus Diaconis interfectus ab Aetio. MMCCCLXVI.
 Gundacarius Burgundionum Rex. MMCCCLXI.
 Gyges Lydorum Rex. MCCCXVII.
- H.
- Hadrianus Romanorum Imperator. MMCCXXXII.
 Trajani invidet gloriæ. MMCCXXXIII.
 Reliqua tributorum relaxat. MMCCXXXIV.
 Iura componit Athenienſibus ex Solonis & Draconis legibus. MMCCXXXVIII.
- Moritur. MMCLIII.
 Hæmon. CCCCLXXXVIII.
 Hæreſis Valentini. MMCLVI.
 MMCLIX.
 Cerdonis. MMCLVI.
 Marcionis. Ibid.
 Baſilidis. MMCLXIX.
 Gnoſticorum. Ibid.
 Cata Phrygas. MMCLXXXVII.
 Montanum Donatianorum. MMCCCLXXI.
 Montani. MMCLXXXVII.
 Prifcilliani. MMCCCLXCV.
 Neſtorii. MMCCCLXIV.
 Pauli Samofateni. MMCCCLXXXI.
 Artemonis. Ibid.
 Eunomii. MMCCCLXXXVIII.
 Manichæorum. MMCCCLXIII.
 Harmodius & Ariſtigiton tyrannicidæ. MCCCCLXXIII.
 Harmonia rapta à Cadmo. DCX.
 Harpagus dux Cyri. MCCCCLXXVII.
 Harpalus in Aſiam fugit. MDCXCI.
 Q. Haterius Orator. MMXL.
 Hebdomades Daniëlis unde incipiendæ. MDLXXXIV.
 Hecatoſtylon Romæ. MMCCCLXI.
 Hecctoris filii Ilium receperunt. DCCCLXII.
 Helcias Pontifex Maximus. MCCCCLXX.
 Helena vicus. MMCCCLXVI.
 Helena Conſtantini mater, concubina Conſtantii. MMCCCLXXXIII.
 Helena rapitur à Theſeo. DCLXXXVII.
 Ab Alexandro. DCCCXXVI.
 Heli Sacerdos & Judex. DCCCLX.
 Moritur. DCCCC.
 Helica civitas terræ motu abſorpta. MDCXXXVII.
 Heliſtorus dux Seleuci templum Jerofolymarum ſpoliatus percutitur à Deo. MDCCCXXXIII.
 Hellanicus Hiſtoriographus. MDXXVII.
 Hellen. CCCCLXVI.
 Hellenes Græci. Ibid.
 Helvia mater Ciceronis. MDCCCXII.
 Helvius Pertinax MMCCCLVII.
 Heraclas Alexandria Epifcopus. MMCCCLXVI.
 Heraclea Lacedæmoniorum conditur. MDXCVI.
 Heraclianus Conſul interficitur. MMCCCLXXXIX.
 Heraclidarum deſcenſus. DCCCLXVI. DCCCXVIII.
 Heraclidas Senator. MMCCCLXVI.
 Heraclitus Philoſophus. MDXXVII.
 MDLVI. MDLX.
 Hercules conſummat certamina. DCCCLXVIII.
 In morbum peſtilentem incidens ſe cremat. DCCCXXV.
 Antæum vincit. DCCCXVII.
 DCCCLXVIII. CCCCLXII.
 Olympi-

I N D E X.

- Olympicum agonem instituit. DCCCVII.
 Theſeum liberat. DCXX.
 Hercules Defanaus. CCCCXCVIII.
 Hercules Maximianus Ro. Imp. MMCCCIII.
 Deponit purpuram. MMCCCXIX.
 Occiditur Maſſiliae. MMCCCXXV.
 Hermogenes magiſter militiæ à populo raptatus. MMCCCLVII.
 Hermon Jerofolymarum Episcop. MMCCCXVIII.
 Hero Episcop. Antiochiæ. MMCCXIV.
 Herodes Antipatri filius Rex Judæorum. MDCCCCLXXXII.
 Multas ædes Jerofolymis conſtruit. MDCCCXCXV II.
 Hyrcanum uxoris fratrem, ſororem ejus, & uxorem denique occidit. MMIX.
 Aliæ crudelitates ejus. MMXIII.
 Pueros in Bethlehem interfici jubet. MMXVII.
 Ejus horrendus obitus. MMXVIII.
 Herodes Tetrarcha. MMXXIX.
 Tiberiadem & Liviadem condit. MMXLII I.
 Herodion ab Herode conditum. MMV.
 Herodotus historicus. MDXLVIII.
 Athenis honoratur. MDLXXII I.
 Herophila Sibylla Samia. MCCC. MCCCXLIX.
 Heros Episcop. Antiochenus. MMCLVIII.
 Heros Episcop. Arelatenſis. MMCCCXXVIII.
 Heſiodus. DCCCXCVI. MCCXIII. MCLV.
 Hiera inſula enata. MDCCCXV I I I. MDCCCXCI.
 Hierapolis terræ motu collapſa. MMLXXX.
 Hierius conſul. MMCC CCXLIII.
 Hiero Syracuſis regnat. MDXXXVIII. MDXLII.
 Hieronymus in Bethlehem. MMCCCCI.
 Moritur. MMCCCXXXVI.
 Ejus præceptor Donatus. MMCCCVII.
 Hilarius Episc. Piſtavienſis ſcribit in exilio Phrygiæ in Arrianos. MMCCCLXXXI I.
 Revertitur in Gallias. MMCCCLXXXVI.
 Moritur. MMCCCLXXXIII I.
 Hipparchus Athenienſ. tyrannus. MCCCXCXVII.
 Hipparinus Syracuſarum tyrannus. MDCLXIV.
 Hippias tyrannus Athenis. MCCCXCXVII.
 Hippias Philoſophus. MDLXXXI.
 Hippicus carminum ſcriptor. MCCCCLXXXVII.
 Hippocrates medicus. MDLXXXI.
 Hippolytus Episcop. MMCCXLIII.
 Hippomenes Rex Athenienſ. MCCXCIII.
 Hipponax. MCCCXXIX.
 Homerus. DCCCCLIII. DCCCXCXVI.
 Homœuſion. MMCCCLXXX.
 Homouſion. MMCCCXXXV I I. MMCCCLXXX.
 Honoratus primus præfectus Conſtantinopoleos. MMCCCLXXV.
 Honorius Theodoſii fil. naſcitur. MMCCC.
 Cæſar appellatur. MMCCCXIX.
 Imperator. MMCCCXXXIV.
 Moritur. MMCCCXXXIX.
 Q Horatius Poëta naſcitur. MDCCCCLII.
 Moritur. MMV I I.
 Horrea piperataria. MMCV.
 Horus Ægypti Rex. CCCXXX.
 Hunni Gothos vaſtant. MMCCXCIII.
 Thraciam & Illyricum vaſtant. MMCCCLVIII.
 Hybreas Rhetor. MDCCCCLXXXVI I.
 Hydra Sophiſtria. DCCLXV I I I.
 Hyginus Episcop. Romæ. MMCL I.
 Hymenæus Alexandriæ Episcop. MMCLVI.
 Hypermneſtra ſacerdos Argiva. DLXXXII.
 Hypſipylæ geſta in Lemno. DCCLIV.
 Hyrcanus Joſephi filius. MDCCCXXXVI.
 Hyrcanus Alexandræ reginæ F. Rex & Pont. Max. MDCCCCL.
 Hyrcanus Johannes Pont. Maxim. MDCCCLXXXVI.
 Unde illi cognomen Hyrcano. MDCCCXCII.
 Samaritaniam ſolo æquat. MDCCCXCVI.
 Hyrcanus Alexandræ reginæ F. Pont. Max. MDCCCCL.
 I.
 Jacob filius Iſaac naſcitur. CLX.
 In Meſopotamiam venit. CCXXXII.
 Liam & Rachel uxorem ducit. CCXXXVII.
 Deſcendit in Ægyptum. CCXCI.
 Moritur. CCCVII.
 Jacobus frater Domini primus Episcop. Jerofolymarum. MMXLVIII.
 Jacobus Juſtus. MMLXXVII.
 Jacobus Niſibenus Episcop. MMCCCLIV.
 Iaddus Pontifex Maximus. MDCLXXXVIII.
 Iair Iudex Hebræorum. DCCXCVII.
 Ianiculus mons Urbi additus ab Anco Martio. MCCCCLXXXV.
 Ianiſcus Rex Sicyoniorum. DCCLII.
 Iannæus Alexander Rex Jerofol. MDCCCXXIII.
 Ianus rex Latinorum. DCCCXXXVIII.
 Iafon frater Oniæ Pontificis. MDCCCXLV.
 Iborea Longobardorum Dux. MMCCCXCV.
 Idæi Dactyli ferri repertores. DXCIX.
 Iechonias Rex Juda. MCCCXIV.
 Iephthe Iudex Hebræorum. DCCCXIX.
 Ieremias Propheta. MCCCLXXXIV. MCCCXC. MCCCXXVIII.
 Ieroboam primus Rex Iſrael. MXX.
 Ieroboam ſecundus Rex in Iſrael. MCLXXXIX.
 Jerofolyma ſubverſa à Nabuchodonoro. MMLXXXV.
 A Veſpaſiano. MMLXXXVI I.
 Ieſus dux Hebræor. ſuccedit Moſi. DXLV.
 Ieſus frater Oniæ Pontificis. MDCCCXLV.
 Ieſus filius Joſedech. MCCCLXVI I. MCCCLXXXVII.
 Ieſus filius Sirach. MDCCCLXXXV.
 Ieſus Chriſtus filius Dei naſcitur. MMXXV.
 Prædicat ſalutarem viam. MMXLIV.
 Ad paſſionem venit. MMXLV I I.
 Ieu propheta. MLXXXVII. MXLIV.
 Ieu Rex Iſrael. MCXV.
 Ignatius Antiochiæ Episcop. MMLXXXIV. MMXXVI.
 Beſtiis objicitur. MMCCXXIII I.
 Ignis è cælo Athenis. MMCLXXXV I I I.
 Ignis ex Ætna monte. MDXC.
 Iliadis parvæ auctor Leſches Leſbius. MCCCLX.
 Ilii Perſis Arſini. MCCL.
 Ilium ab Ilo conditur. DCXCVIII.
 Inachus primus Rex Argivorum. CLXI.
 Inachus fluvius. CLX.
 Incendium ſub Phaëthonte. CCCXC.
 In monte Veſuvio. MMXCVI.
 Romæ. MMXCVII. MMCCXX.
 MMCCIV. MMCCVII. MMCCCXXXIII. MMCCCLXI.
 Conſtantinopoli. MMCCCXLI IX.
 Indi ad Auguſto amicitiam poſtulant. MDCCCXC I.
 Innocentius urbis Rom. Episcop. MMCCCXXVIII.
 Inſula nata inter Theram & Theraſiam. MMLX.
 Interregnum. MCCII I.
 Io Inachi filia, quæ Iſis. CLX. CCCCLXXXI.
 Epaphi mater. CCCCLXXXI.
 Filia Promethei. CCCXXXI.
 Ioachab

I N D E X.

- Ioachab Rex Israel. MCXLVI.
 Ioachaz Rex Juda. MCCCCIII.
 Ioachim Rex Juda. MCCCCXIV.
 Ioas Rex Juda. MCXXII.
 Ioas Rex Israel. MCLXIII.
 Ioatham Rex Juda. MCCXLIII.
 Iobel quid. LI.
 Iobelæum à majoribus observatum. MMCCXX. MMCCCLXVIII.
 Ioël propheta. MCCLIV.
 Iohannes Baptista. MMXLIV.
 Ejus caput. MMCCCVI.
 Iohannes Evangelista de exilio revocatus Ephesum secedit. MMCXIII.
 Iohannes Jerosolym. Episcopus. MMCXXVII.
 Iohannes Monachus. MMCCCCX.
 Iohannes Monachus Cassianus. MMCCCCXLIX.
 Iohannes Constantinopolitanus Episcopus. MMCCCCXVII.
 Iohannes Imperium invadit. MMCCCCXXXIX.
 Opprimitur. MMCCCCXLI.
 Iojudas Pontifex moritur annorum CXXX. MCXXIII.
 Ion, à quo Iones. DCLXXXII.
 Ionadab filius Rechab. MCXVI.
 Ionas Propheta. MCCXIII.
 Ionathas Mathatiæ filius Judæorum dux. MDCCCLIX.
 Pont. Max. MDCCCLXII.
 Iones Athenienses ab Ione. DCLXXXII.
 Iones profugi Athenas se conferunt. DCCCXXX.
 Ionica emigratio. DCCCLXXV.
 Ioram Rex Juda. MCVII.
 Ioram Rex Israel. Ibid.
 Iosaphat Rex Juda. MLXXXI.
 Fl. Iosephus à Vespasiano capitur. MMLXXXIV.
 Vicelinum librum Antiquitatum absolvit. MMCVIII.
 Ioseph Tobiaë filius. MDCCCLXXI.
 Ioseph filius Jacob nascitur. CCLI.
 A fratribus venditur. CCLXVI.
 Dux Ægypti. CCLXXXI.
 Moritur. CCLXXI.
 Ioseph. Episc. Jerosolym. MMXXL.
 Iosias Rex Juda. MCCCXXXI.
 Occiditur. MCCCIII.
 Iovianus Ro. Imp. MMCCCLXXIX.
 Pacem ignominiosam cum Sapore facit. MMCCCLXXX.
 Moritur. Ibid.
 Iovinus imperium invadens occiditur. MMCCCCXXXIX.
 Iovis Olympii simulacrum in templo Jerosolym. positum ab Antiocho Epiphane. MDCCCLXIX.
 Iovis Peregrini simulacrum in monte Garizim ab Antiocho positum. MDCCCLXIX.
 Iphitus Praxonidis filius primam Olympiadem instituit. MCCXLI.
 Irenæus Episcop. Lugdunensis. MMCXCVIII.
 Isaac filius Abraham nascitur. c.
 Moritur. CCLXXXIX. CCCLXI.
 Ifaias propheta. MCXIII. MCCLIV.
 Isidorus Consul. MMCCCLII.
 Isis Io. CLX. CCCCXI.
 Isis Demetra. DCV.
 Isium constructum Romæ. MMCV.
 Ismael. LXXXVIII.
 Ismaelitæ. Ibid.
 Isocrates Rhetor. MDCXVI. MDCXLI.
 Isthmia sub Melicerta. DCLXI.
 Isthmia & Pythia primum acta. MCCCXXXV.
 Istrus civitas condita. MCCCLXII.
 Itacius Episcopus à communione privatur. MMCCCV.
 Iubileus quid. VII. LI.
 Iuda filius Iacob. CCXLI.
 Iudæi ad internecionem cæsi. MMCCCLXVIII.
 Duobus præliis à Vespasiano victi in muros compelluntur. MMLXXXIV.
 Iudæi, qui in Lybia, adversus cohabitatores dimicant. MMCXXX.
 Iudæi Mesopotamitæ ex provincia exterminantur. MMCXXXII.
 Palæstinam depopulantur. MMCLXVIII.
 Iudæi à Iuda dicti. CCXLI.
 A Pompejo Romanis tributarii facti. MDCCCLXIX.
 MDCCCLIV.
 Victi, & LX milia ex illis cæsa. MDCCCI.
 Ab Antiocho Magno in amicitiam recipiuntur. MDCCXXII.
 Contra Romanos rebellant. MMLXXX.
 Iudæorum captivitas sub Nabuchodonosor. MCCCXXVI.
 Sub Vespasiano. MMLXXXV.
 Iudas Maccabæus. MDCCCLIII.
 Pontifex Maximus. Ibid.
 Occiditur. MDCCCLIX.
 Iudas Galilæus signifer seditionis. MMXXI.
 Iudas Episcopus Jerosolymarum. MMXXL.
 Iudith. MCCCCLXXXVII.
 Iugurtha capitur. MDCCCLXIX.
 Iulia Augusti filia exilio damnata. MMXXII.
 Iulia Caracallæ noverca postea uxor. MMCCXXXII.
 Iulianus adjutor Pelagii. MMCCCCXXXIX.
 Iulianus Jerosolymarum Episcop. MMCLXXII.
 Iulianus alius Ierosol. Episcopus. Ibid.
 Iulianus Cæsar appellatur. MMCCCLXXI.
 Imperator. MMCCCLXXVII.
 Occiditur. MMCCCLXXIX.
 Iulianus Iurisconsultus occidit Perrinacem. MMCCVII.
 Iulianus Episcop. Alexandria. MMCXCV.
 Iulianus Heclaniensis Pelagianus. MMCCCLV.
 Iulias urbs MMXXI.
 Iuliorum familia. DCCCLXVI.
 Iulius Africanus scriptor temporum MMCCXXXVII.
 C. Iulius Cæsar Lusitaniam capit. MDCCCLVII.
 Rhenum transit. MDCCCLXXI.
 Gallos & Germanos capit. MDCCCLXVI.
 Primus invadit imperium. MDCCCLXVIII.
 Cleopatram regnum confirmat. MDCCCLXX.
 Interficitur. MDCCCLXXIII.
 C. Iulius Hyginus Grammaticus. MMVIII.
 Iunius Gallio. MMLXXX.
 Iustinus Philosophus Christianum librum pro defensione fidei nostræ conscribit. MMCLVII.
 Iustus Ecclesiæ Ierosol. Episcop. MMCCXXIII.
 Iustus alius Ierosolym. Episcopus. MMCXL.
 Iustus Tiberiadensis. MMCXIII.
 Iuvenus Presbyter. MMCCCLV.
 L.
 Laban fover Iacob. CCXXXII.
 Labdon Hebræorum Iudex. DCCCXXXII.
 Laberius Mimorum scriptor. MDCCCLXXIV.
 Labotes Rex Lacedæmoniorum. DCCCXCIV.
 Lacedæmon Semelæ filius. DXXXIX.
 Lacedæmoniorum regni initium. DCCCXXV.
 Lacedæmon capitur ab Antigono Gonata. MDCCXXXVIII.
 Lactantius Rhetor Crispum Constantini F. erudit. MMCCCLXXX.
 Lævinus cum Rege Attalo amicitiam facit. MDCCCVIII.
 Lagidarum regni initium. MDCXCIII.
 Finis. MDCCCLXXXVIII.
 Lajus Chrysiptum rapit. DCCXIV.
 Lamiacum bellum. MDCCXIV.
 Lamissus Longobardorum Rex. MMCCCLXXXIX.
 Lampares Assyriorum Rex. DCLXXXVIII.
 Lamprides Assyriorum Rex. DCXXXVII.
 Laodiceorum æra. MMCCXCIII.
 Laodicea à Seleuco condita. MDCCXIII.
 Terræmotu collapsa. MMLXXX.
 Laomedon Rex Sicyon. DCXXXVII.
 Laosthenes Assyriorum Rex. DCCCXC.
 Lapis in Creta regnat. DLIV.
 Lapis à cælo ruit. MDLI.
 Lapithæ & Centauri. DCLXXII.
 Lapitharum bellum. Ibid.
 Latini contra Rom. rebellaverunt. MDXXII.
 Latinorum regni initium. DCCCXXXVIII.
 Latinus Silvius. DCCCXXXIX.
 Latona mater Apollinis. DCLIV.
 Latro-

I N D E X.

- Latronianus damnatur. MMCCCL.
Lavacrum Byzantinorum.
MDXLIX.
Laurentius Diaconus martyr.
MMCCCLXVII.
Leæna meretrix. MCCCCXCVIII.
Lecticarum usus quibus interdicitus.
MCCCCCLXXII.
Legati Alexandrini Romam.
MDCCXXIV.
Leo Diaconus. MMCCCLV.
Fir Romæ Episcopus.
MMCCCLVI.
Manichæos de latibus eruit.
MMCCCLIX.
Leonides Origenis pater martyrio afficitur.
MMCCXVIII.
Lepidus publicus hostis judicatur.
MCCCCXXXIX.
Lesbii mare obtinent. MCCCXLI.
Lefches Lesbii. MCCCXL.
Levi Episcop. Jerosolym. MMXXL.
Leucippus Sicyoniorum Rex. CC.
Levi nascitur. CCXL.
Libanius Rhetor Antiochenus.
MMCCCLXXXIV.
Liber pater. DCCXX.
Gesta ejus. Ibid.
Sepulchrum. Ibid.
Liberius Urbis Roman. Episcop.
MMCCCLXV.
Pellitur ab Arrianis. Ibid.
Tædio exilii Arrianæ impietati subscribit. Ibid.
Rufus in exilium mittitur.
MMCCCLXXII.
Libyssa locus in Bithynia, ubi Annibal obiit. MCCCCXXXI.
Licinius Imperator fit à Galerio.
MMCCXXIV.
Christianos de Palatio suo pellit. MMCCCXXXIII.
Occiditur contra jus.
MMCCCLX.
Licinius Licinii Aug. F. Cæsar appellatur. MMCCCXXX.
Occiditur crudelissime. MMCCCLXI.
Lingones. MMCCXXVI.
Linus Thebæus. DLXXXVII.
DCCVII. DCCLII.
Linus Urbis Romæ Episcopus.
MMLXXXIV.
Lipara condita. MCCCCXXXVI.
Literarum XXIV usus apud Athen.
MDCXXVII.
Litorius Comes. MMCCCLVI.
Commissio inconsiderate cum Gothis prælio capitur.
MMCCCLV.
Livia condita ab Herode Tetrarcha. MMXLIII.
T. Livius Tragediarum scriptor.
MDCXXX.
T. Livius Historicus nascitur.
MDCCLVIII.
Moritur. MMXXXIII.
Locri conditi in Italia.
MCCCXXXIV.
M. Lollius. MCCCCXCII.
Germanos superat. MM.
Longobardi Vandalos vincunt.
MMCCCXCV.
Lorium villa. MMLXXXVI.
Lucianus v. c. Consul. MMCCCXXXIX.
Lucanus poëta. MMLXXX.
Lucanus martyr. MMCCCLXIII.
C. Lucilius poëta Satyrarum scriptor nascitur. MDCCLXIX.
Moritur. MDCCCXXIV.
Lucius Urbis Romæ Episcopus.
MMCLXIX.
Lucifer Caralitanae Eccles. Episc.
MMCCCLXXI.
De exilio revertitur.
MMCCCLXXVIII.
Moritur. MMCCCLXXXVI.
Lucretia à Sexto Tarquinio corrupta. MCCCCXIX.
T. Lucretius poëta nascitur.
MDCCCXXXI.
Quando moritur. Ibid.
L. Lucullus primus Imper. appellatus. MDCCCXLIII.
M. Lucullus de Bessis triumphat.
MDCCCXLV.
Lucus Daphnensium.
MDCCCXLIX.
Ludus Matutinus. MMCV.
Lugdunum conditur.
MDCCCXCII.
Luna filia Cleopatæ in triumpho ducta. MDCCLXXXVIII.
Lunæ cursus inventus.
MDCCLXXXIII.
Lupæ Meretrices dictæ. MCCCXX.
Lupanaria. Ibid.
Lycæorum agon primus.
DCCCLXXVI.
Lycurgus. MCCCXIII. MCCCXVII.
MCCXVIII.
Lydi mare obtinent. DCCCXL.
Lydorum regni initium.
MCCXXXVIII.
Finis. MCCCCXIX.
Lynceus Rex Argivorum. DCCII.
Lyfias Quietus. MCCCXXXII.
Lyfimacha urbs. MDCCVI.
Lyfimachus Lydiam, Thraciam, & Hellepontum tenuit.
MDCXCIII.
M.
Macareus Sacerdos Apollinis.
DCCCLV.
Macarius Jerosolymorum Episc.
MCCCCXXXIX.
Macarius discipulus Antonii Monachi. MMCCCLXXXII.
Maccabæorum libri inter sacras scripturas non recipiuntur.
MDCCLV.
Macedonius Episcopus hæreticus.
MMCCCLVIII.
Constantinopoli pellitur.
MMCCCLXXVI.
Macedonum regni initium.
MCCIII.
Finis. MDCCL.
Macer Poëta. vide Æmilius.
Macrinus Rom. Imp. MMCCCXXXII.
Mæones Phryges. DCLII.
Magi succedunt Cambyli.
MCCCCXCIV.
Magister equitum primus. MDXIII.
Magnentius arripit imperium.
MMCCCLXVI.
Vincitur. Ibid.
Propria se manu interficit.
MMCCCLXIX.
Magnesia in Asia condita. DCCCCLXXI.
Malachias propheta. MCCCCXCVII.
Vocatur Angelus. Ibid.
Mamertina Messaua. CCLVI.
Mamilus Assyriorum Rex.
CCCCXXVII.
Mamilus Assyriorum Rex.
CCCXLVII.
Manahem Rex in Israel. MCCCXXIV.
Manasses Rex Juda. MCCCIV.
Manasses filius Iadua Pontificis templum in monte Garizim construit. MDCLXXXI.
Manasses Eleazari Pontificis avunculus. MDCLXXII.
Manchaleus Assyriorum Rex.
CCCLXXVII.
Manichæorum sectæ initium.
MMCCXCIII.
Manlius Torquatus filium securi percutit. MDCLXXXIV.
Manlius Theodorus Consul.
MMCCCCXV.
Marathonia pugna. MDXXV.
Marathus XIII Rex Sicyoniorum.
CCCCLVII.
Marathus XIV Rex Sicyoniorum.
CCCCXCVII.
Marcellinus Urbis Rom. Episcop.
MMCCCCXII.
Marcion hæreticus. MMCLVI.
Marcus Coriolanus. MDXXIV.
Marcus Evangelista in Ægypt. Christum annunciat. MMLIX.
Marcus Urbis Rom. Episcopus.
MMCCCLVII.
Marcus primus ex incircumcisus Jerosolymar. Episcop. MMCLII.
Marcus Alexandriae Episcopus.
MMCLVIII.
Mardocheus. MDLII.
Mare obtinent Æginetæ. MDVIII.
Ægyptii. MCCCXXX.
Cares. MCLXXXIV.
Lesbii. MCCCXLI.
Lydii. DCCXLI.
Milesii. MCLXIV.
Minos. DCCCLV.
Pelasgi. DCCCCLIX.
Phœnices. MCCCII.
Phryges. MCCCXVII.
Rhodii. MC.
Thraces. MXIV.
Marianus Consul. MMCCCXXXIX.
Mariandyni Bithyni. DCCIV.
Marsi cum Rom. bellum gerunt.
MDCCV.
Martyres Galliarum plurimi.
MMLXXXIII.
Martyrium Apostolor. Constantinopoli dedicatur. MMCCCLXXXVI.
Massilia condita. MCCCCXVII.
Matathias sacerdos arma pro libertate & religione corripit.
MDCCLXIX.
Mathematici Urbe pulsi à Domitiano. MMCI. MMCI.
Matthias Jerof. Episc. MCCCXXVII.
Mavor-

I N D E X.

- Mavortius Dux.* MMCCCXLIII.
Maxentius Herculi F. Romæ à militibus Augustus appellatur. MMCCCXIII.
A Constantino victus occiditur. MMCCCXXIX.
Maximianus Herculius Imp. MMCCCLIII.
Deponit purpuram. MMCCCXIX.
Occiditur Massiliæ. MMCCCXXV.
Maximila auctor sectæ Cata Phrygas. MMCLXXXV II.
Maximinus Antiochiæ Episcopus. MMXCXIII.
Maximinus Alexandria Episcop. MMCLXXX.
Maximinus Imp. Ro. MMCCCL.
Christianos persequitur. MMCCCLIII.
Occiditur. MMCCCLIII.
Maximinus Cæsar fit à Galerio Maximiano. MMCCCXXI.
Christianos persequitur. MMCCCXXVII.
Moritur. Ibid.
Maximinus Treverorum Episcop. MMCCCLIX.
Maximus Alexandria Episcopus. MMCCCLXXX.
Maximus Jerosolymarum Episcop. MMCLXXII.
Alius. MMCCCL.
Maximus Imperator. MMCCCC.
Capite damnatur. MMCCCCIV.
Maximus Tyrius Philosophus. MMCLXII.
Maximus Consul. MMCCCCXLIX.
MMCCCECLIX. MMCCCCXXXV.
Maximus præfectus annonæ plurimos nobilium Romæ interfecit. MMCCCLXXXVI.
Maximus tyrannus in Hispania. MMCCCXXVII.
Imperio exiit, vita concessa. MMCCCXXVIII.
Mazabanus Episcopus. Antiochenus. MMCCCLXVII.
Mazaca Cæsarea. MMXXXVI.
Medea Colchenfis. DCCLXXXII.
Medidus Rex Medorum. MCLV.
Medon Codri filius. DCCCCXLVII.
Medorum regni exordium. MXXCVI.
Finis. MCCCCLVI.
Megacles Rex Atheniensium. MXXIV.
Melampus divinus. DCXLVIII.
Melania nobilissima matrona propter pietatem Thecla vocata. MMCCXC.
Melanthus Rex Atheniensium. DCCCLXXXIX.
Meleager. DCCX.
Meleager Rex Macedonum. MDCCXXXIV.
Meles Lydorum Rex. MCLXXXVIII.
Melerius Armeniorum Episcopus. MCCCXXVII.
Melicertæ Isthmia. DCLXI.
M. Melissus Spoletinus Grammaticus. MMXIII.
Melissus Physicus. MDLXXIII.
Melito Sardinianus Episcopus Apologeticum Christianæ religionis scribit. MMCLXXXVI.
Melus urbs condita. DLXXXIX.
Memmiæ Reguli uxor Cajo Caligulæ nubit. MMLV.
Memnon lapis loquens. cccc.
Memnon tulit suppetias Priamo. DCCCXXXIII.
Memphis in Ægypto ab Ape condita. CCLXXXIX.
Memphis ab Epapho condita. DXXIV.
Menander Comicus. MDCCXVI.
Moritur. MDCCXXIV.
Menedemus Philosophus. MDCCI.
Menelaus Lacedæmoniorum Rex. DCCCXXI.
Menelaus Judæorum Pontifex. MDCCCLV. MDCCCLVI.
Menestheus Atheniensium Rex. DCCCXII.
Moritur. DCCCXXXV.
Menophis Ægyptiorum Rex. DCI.
Menfes October & September aliter à Domitiano vocati. MCMIII.
Mephres Ægyptiorum Rex. CCCLIII.
Merobaudes Consul. MMCCCXCIX.
Merres Ægyptior. Rex. MCCCXXVI.
Mesapus Sicyoniorum Rex. CCLIII.
Mesomedes citharædicorum carminum Poëta. MMCLX.
Messalla Corvinus nascitur. MDCCCLVIII.
Primus Urbis præfectus factus. MDCCCXCI.
Obliviosus factus inedia sese confecit. MMXXVII.
Messana urbs Mamertina. CCLVI.
Messana à Lacedæmoniorum societate discedit. MCCCCLXXXIX.
Messena capitur à Lacedæmoniis. MCLXXXIV.
Messeniacum bellum vicennale. MCCCXXXIII.
Meta sudans. MMCV.
Metrodorus Philos. MMCCCXLVII.
Mica aurea. MMCV.
Micheas Propheta. MLXXXVII.
Midas Rex Phrygiæ. DCXCVI. MCLXXX.
Moritur. MCCCXX.
Milesii mare obtinent. MCLXLIV.
Miletus condita. DCCXXX.
Millesimus annus Ro. celebratus. MMCCCLXI.
Milo Roman. Tarentum prodidit. MDCCXLII.
Miltiades pax Atheniens. MDXXV.
Miltiades Urbis Ro. Epif. MMCCCXX.
Minerva Chalcidica. MMCV.
Minervius Burdigalensis Rhetor. MMCCCLXIX.
Minos Europæ filius. DLXXII.
Regnat in Creta. DCXI.
Mare obtinet. DCCLXV.
Leges instituit. DCCCII.
Interficitur à filiabus Cocali. DCCCXIII.
Minotauri fabula. DCCLXXVI.
Minutius Fundanus Proconsul Asiæ. MMCLXII.
Misael socius Daniel. MCCCCVIII.
Mispharmuthosis Ægyptior. Rex. CCCXIV.
Mitreus Assy. Rex. DCCLXXXIII.
Monachi Nitriæ per Tribunus cæsi. MMCCCXCI.
Monachos militare cogit Valens Imp. MMCCCXCI.
Mons Garizim. MDCLXXXI. MDCCCXLIX.
Montanus auctor sectæ Cata Phrygas. MMCLXXXVII.
Montenses Donatistæ. MMCCCLXXI.
Moplicrena. DCCXXXV.
Mopliastia. Ibid.
Moplus Rex Ciliciæ. Ibid.
Moses nascitur. CCCCXXVI.
Eremum petit. CCCCXXXV.
Israel educit ex Ægypto. DV.
Moritur. DXLV.
Munacius Plancus Lugdunum coloniam deducit. MDCCCXCII.
Musæus Eumolpi filius. DCCXLVII.
Musanus Philosoph. Christianus. MMCCCXX.
Musicus Euctæi filius. CCCCXXXII.
Musonius Philosophus. MMLXXXIV.
Musonius Rufus de exilio revocatur. MMXXVI.
Mycenarum regni initium. DCCV.
Myrina condita. DCCCCLXIV.
Myrtæus Poëta. MCCCXXXIII.
Mysteria sub Erechtheo instituta. DCXIX.

N.

Nabuchodonosor Rex Babylonæ. MCCCCVI.
Nadab Rex Israel. MXXII.
Nævius Poëta Uticæ moritur. MDCCCXV.
Narbona colonia. MDCCCXVI.
Per Comitem Litorium ab obsidione Gothorum liberatur. MMCCCCIII.
Narcissus Jerosolym. Episcopus. MDCCII. MMCCVI.
Narseus Rex Persarum bellum in Ro. movet. MMCCCXVI.
Vincitur. MMCCCXVI.
Nasamones victi. MMCI.
Nathan Propheta. DCCCCXLVII.
Navale certamen ab Augusto exhibitum. MMXXII.
Naucratis urbs in Ægypt. condita. MCLLXIV.
Naxus urbs in Sicilia condita. MCLLXXXI.
Nazarius Rhetor. MMCCCXLI.
Ejus fil. eloquentissima. MMCCCLII.
Nechao

I N D E X.

- Necho Ægyptiorum Rex. MCCCL.
 Necho alius. MCCCCIII.
 Nechepfos Rex Ægypti. MCCCXLV.
 Nectanebus Ægyptiorum Rex. MDCXLIX.
 Nectenebis Ægyptiorum Rex. MDCXXXIX.
 Nchemias. MDLXXXIV.
 Nemeacus agon primus. MCCCCXLIX.
 Neocæsaria in Ponto submersa. MMCCCLX.
 Neoterius Consul. MMCCCCVI.
 Nopherites Ægypti Rex. MDCIX.
 Nopherites alius. MDCXXVII.
 Nepotianus Imperator factus. MMCCCLXVI.
 Interficitur. Ibid.
 Neptuni & Minervæ contentio. CCCCLXXXIX.
 Nero Ro. Imperator. MMLXX.
 Matrem interficit. MMLXXV.
 Luxus ejus. MMLXXXVI.
 Cithara Romæ contendit. Ibid.
 In Olympiade coronatur. MMLXXXI. MMLXXXII.
 Persecutionem in Christianos movet. MMLXXXIV.
 Romam incedit. MMLXXX.
 Semet interficit. Ibid.
 Uxorem interficit. MMLXXXIII.
 Nerva Imp. Ro. MMXXII.
 Moritur. MMXXIII.
 Refertur inter Deos. MMXXIV.
 Nestorius Constantinopolitanus Episcopus hæresiarches. MMCCCCXLIV.
 Damaatur. MMCCCCXLVII.
 Nicæa terræmotu corruit. MMXLVII.
 Funditus eversa ex alio terræmotu. MMCCCLXXXIV.
 Nicetes Rhetor. MDCCCLXXXVI.
 Nicomedes Nicomediam condit. MDCCCLV.
 Nicomedia condita prius Astacos dicta. MCCCVI. MDCCCLV.
 Terræmotu corruit cum vicinis urbibus. MMCCXXXVI. MMCCCLXXXIV.
 Nicopolis juxta Actium condita. MDCCCLXXXVIII.
 Nicopolis prius Eniaus dicta. MMCCXXXVII.
 Nigidius Figulus Pythagoricus. MDCCCLXXXII.
 Ninive condita à Nino. I.
 Ninus urbs ab Hebræis Ninive. Ibid.
 Capitur à Cyaxare Medo. MCCCXCVIII. MCCCXC.
 Ninus Rex Assyriorum. I.
 Niobe Phoronei filia. CCX.
 Ei mulierum primæ miscetur Jupiter. CCXI.
 Nisibis urbs obsessa à Sapore. MMCCCLIV. MMCCCLXII.
 Traditur Saponi ab Imperatore Joviano. MMCCC.
 Nonius Consul. MMCCCLXI.
 Novatianus Presbyter. MMCCCLXVIII.
 Novatus Presbyter. Ibid.
 Novem Principes annui Athenis. MCCCXXXIII.
 Nudipedalia in Lacedæmone primum instituta. MCCCXLVII.
 Numa Pompilius Rex. MCCCIII.
 Mensum numerum auget, Capitolii fundamenta jacit. MCCCVI.
 Numantia urbs à Scipione subversa. MDCCCLXXXV.
 Numerianus Imp. occiditur. MCCCXCIX.
 Numitor ab Amulio fratre regno pellitur. MCCCX.
 Nysa urbs à Dionysio condita. DCLXXXVI.
 O.
 Ochozias Rex Juda. MXXV.
 Ochozias Rex Israël. MCIV.
 Ochus Rex Persarum. MDCLII.
 Ægyptum tenuit pulso Nectanebo. MDCLXVII.
 Judæos accolat ad mare Hyrcanum collocat. MDCLVIII.
 Sidonem subvertit. MDCLXIX.
 Ocraxapes Assyriorum Rex. MCXXXV.
 Octavianus Cæsar. MDCCCLXXXIII.
 Augustus appellatur. MDCCCLXXXVIII.
 Moritur. MMXXIX.
 Odenathus Palmyrenus. MMCCCLXXXI.
 Odeum contruitur Romæ. MMCV.
 Ogyges Eleulinam condit. CCXXXVI.
 Diluvium sub eo. CCLXI.
 Oida prophetissa. MCCCCLXXXVI.
 Oleum Romæ è terra manat. MDCCCLXXXVI.
 Oliva Athenis in arce nata. CCCLX.
 Olibrius Consul. MMCCXCIV.
 MMCCCCXI.
 Olympia a Pelope instituta. DCXCVI.
 Ab Hercule. DCCCX.
 Olympias prima. MCCCXLI.
 Onias Jaddi filius Pont. Max. MDCCXV.
 Onias Oniæ Pont. filius templum contruit in pago Ægypti Heliopolitano. MDCCCLVI.
 Onias Simonis Justi F. Pon. Max. MDCCCLXXI.
 Onias Simonis F. Oniæ nepos Pont. Max. MDCCCIX.
 Onias Menelaus. MDCCCXLV.
 Ophiussa Rhodos. CCLXXVI.
 Ophrateus Assyriorum Rex. MLXV.
 Ophratenes Assyriorum Rex. MLXXXV.
 Oppianus Cilex Poëta. MMCLXXXVIII.
 Oppius Gallos capit. MDCCCLXXI.
 Oraculum Dodonæum. MDCCCLXX.
 Orcades insulæ Ro. imperio adjunctæ. MMLX.
 Orchomenos urbs. CCCCLXXXVI.
 Orestes Mycenarum Rex. DCCCXLI.
 Pyrrhum occidit. DCCCCLV.
 Orestes Macedonum Rex. MDCVIIII.
 Orge Comædia Menandri. MDCXCVI.
 Origenes. MMCCXLV. MMCCXLVIII.
 Orithiya à Borea Thrace raptâ. DCXIX.
 Orosius Presbyter Hispanus. MMCCCCXII.
 Orpheus. DCCXLVII.
 Orthopolis Rex Sicyoniorum. CCCXCIV.
 Orus Ægyptiorum Rex. CCCCXXX.
 Olla Ananæ Apostoli. MMCCCLXXXIV.
 Ofee Propheta. MCCCIII. MCCCIV.
 Ofee ultimus Rex Israël. MCCCXI.
 Osochor Rex Ægypti. MXXIII.
 Osothor Ægypti Rex. MCLXIV.
 Osothor alius. MCCCXVII.
 Ostia urbs ab Anco Mar. condita. MCCCCLXXV.
 Otho Imp. sese interficit. MMLXXXIV.
 P. Ovidius Naso nascitur. MDCCCLXXXV.
 Moritur in exilio. MMXXXIII.
 Oxvntes Rex Atheniensis. DCCCLXVIII.
 Ozias Propheta. MLXXXVII.
 Ozias, qui & Azarias, Rex Juda. MDCXCI.
 P.
 Pacuvius Poëta. MDCCCLXXIX.
 Padusia uxor Felicis occiditur cum viro. MMCCCCXLVI.
 Palæmon Grammaticus. MMLIV.
 Palilia Romæ. MCCCXV.
 Palladius Consul. MMCCCCXXXII.
 Palladius Scotorum Apostolus. MMCCCCXLVII.
 Penætius tyrannus. MCCCIII.
 Panaretus liber Jesu Syrach. MDCLXXXV.
 Panathenæa acta. MCCCCLI.
 Pancratius Ro. Presbyter. MMCCCLXXI.
 Pandion primus Atheniensium Rex Procnes & Philomelæ pater. DLXXXIX.
 Pandion secundus. DCCIX.
 Panceas Cæsarea Philippi. MMXXI.
 Pamon ab Herode conditum. MDCCCCXCIX.
 Pannonii à Tiberio triumphati. MMVI.
 Pantagnotus tyrannus Sami. MCCCXC.
 Pantheum ædificatum. MMCV.
 Concrematum. MMCCXXVI.
 Panyas Rex Assyriorum. DCCXX.
 Panyasis Poëta. MDXXVIII.
 Paphus condita. DLXXXIX.
 Papias Hieropolitanus Episcopus Johan. Evangelistæ auditor. MMCXXVI.
 Parætonium ab Alexandro Magno conditum. MDCLXXXVIII.
 Parion urbs condita. MCCCXIV.
 Parmenides,

I N D E X.

- Parmenides. MDLX. MDLXXXI.
 Pantagnotus Sami tyrannus. MCCCCXC.
 Partheniæ. MCCCIX.
 Parthi Arfacidæ. MDCCLXIX.
 Parthi Mesopotamiam tenentes Syriam incurfant. MMCCCLXXIX.
 Parthorum regni initium. MDCCCLXIX.
 Paryfatis Regina Perfarum. MDCXI.
 Pafchafius martyr fub Geiferico. MMCCCLIII.
 Paffienus declamator. MMVII.
 Paffienus fraude heredis fuæ necatur. MMLIV.
 Patera Rhetor. MMCCCLII.
 Paterius Confuf. MMCCCLIX.
 Patræ Colonia. MMIII.
 Patroclus Epifcopus Arelatenfis. MMCCCLXXXVIII.
 Interficitur. MMCCCLXXII.
 Paulillus Puer constantiffimus Confeflor fub Geiferico. MMCCCLIII.
 Paulinus Antiochenus Epifcopus. MMCCCLXIV.
 Paulinus Galliarum Epifcopus. MMCCCLXXI.
 Paulinus Treverorum Epifcopus. MMCCCLX.
 Moritur exul in Phrygia. MMCCCLXXIV.
 Paulinus Eufthachii Epifcopi Presbyter Epifcopus Antiochenus ordinatur à Caralitano Epifcopo Lucifero. MMCCCLXXVIII.
 Paulus Apoftolus martyrio afficitur. MMLXXXIV.
 Paulus Samofatenus Antiochenus Epifcopus hærefim Artemonis lufcit. MMCCCLXXXI.
 Paulus Thebæus eremita. MMCCCLXXII.
 Paufanias Rex Macedonum. MDCXVI.
 Pax inter Theodofium & Gothos. MMCCCLXCVI.
 Inter Theodofium & Vandalos. MMCCCLLI.
 Cum Gothis. MMCCCLV.
 Pegasus equus velociff. DLXXV.
 Pelagius Brito Hærefiarches. MMCCCLXXXIX.
 Ejus dogma damnatur. MMCCCLXXXIII.
 Pelafgi mare obtinent. DCCCCLIX.
 Pelafgus Sicyoniorum Rex. DCCCXXXVII.
 Peligni cum Romanis bellum gerunt. MDCCV.
 Pella à Seleuco condita. MDCCXIII.
 Peloponnefii contra Athenas dimicant. DCCCCLXVI.
 Peloponnefus Ægialia. I.
 Pelops Rex Græciæ Peloponnefo nomen dedit. DCXXII. DCXCVIII.
 Superatur à Dardano. Ibid.
 Hippodamiam ducit uxorem. DCLXIX.
 Olympiis præfuit. DCXCVI.
 Penthilus Rex. DCCV.
 Perdicca adverfus Ægyptios dimicat. MDXCIV.
 Perdicca IV Macedonum Rex. MCCCLXXXI.
 Perdicca XII Macedonum Rex. MDLV.
 Perdicca XXII Macedonum Rex. MDCLXVIII.
 Peregrinus Philofophus fe apud Pifas concremat. MMCLXXXI.
 Periander tyrannus. MCCCCLXXXIX.
 Pericles moritur. MDLXXXVIII.
 Perinthus condita. MCCCXVI.
 Perfarum regni exordium. MCCCGLVI.
 Finis. MDCLXXXVII.
 Perfei gefta. DCXXX. DCLXXXV.
 Perfeus Erechthei frater. DCLXXI.
 Perfes ultimus Macedon. Rex. MDCCCXI.
 Perfus Satyricus nafcitur. MML.
 Moritur. MMLXXXIX.
 Perfecutio Chriftianorum. Prima. MMLXXXIV.
 Secunda. MMCX.
 Tertia. MMCCXIII.
 Quarta. MMCLXXXIII.
 Quinta. MMCCXVIII.
 Sexta. MMCCCLII.
 Septima. MMCCCLXVII.
 Octava. MMCCCLXXXIII.
 Nona. MMCCXCII.
 Decima. MMCCCLXXXVIII.
 Peftilentia in Æthiopia. ccccxc.
 In Syria & Cilicia. MMCCCLXIX.
 Athenis. MDLXXXVII.
 Romæ. MMXCIII. MMCLXXXIV.
 Undique terrarum. MMCLXXXVII. MMCCCLXVIII.
 Petronius Præfectus Syriæ. MMLIV.
 Petronius Epifcopus Bononienfis. MMCCCLXCVI.
 Petrus Apoftolus primum Antiochiæ Epifcopus, deinde Romam mittitur. MMLVIII.
 Martyrio coronatur. MMLXXX.
 Petrus Cæfarauguftanus Orator. MMCCCLXXI.
 Petrus Alexandria Epifcopus. MMCCCLXVIII.
 Petrus alius Alexandria Epifcop. MMCCCLXXXIX.
 Petubafte Ægyptiorum Rex. MXXII.
 Phaceas Rex Ifrael. MCCXXXI.
 Phacee Rex Ifrael. MCCXLI.
 Phædra Hippolytum amat. DCCCXVI.
 Phænippus Archon. MCCCCLXXXVI.
 Phæftus Sicyoniorum Rex. DCCXCIV.
 Phaëton. XXIX.
 Incendium fub eo. ccccxc.
 Phalaris Tyrannus. MCCCCLXII.
 Phalaris Tyrannis deftructa. MCCCXC.
 Pharnabazus Alcibiaden interficit. MDCCXVI.
 Pharus à Softrato condita. MDCCXXXIII.
 Phafelis in Pamphylia condita. MCCCXL.
 Pheemonoë vates. DCL.
 Phereclus Rex Athen. MCLII.
 Pherecydes Historicus. MCCCCLXXVIII.
 Pherecydes alius Historicus. MDLXI.
 Phidias Minervam eburneam facit. MDLXXVIII.
 Phidon Argivus. MCCXVII.
 Philammo. DCCXXXIV.
 Philetus Antiochiæ Epifcopus. MCCCXXXIII.
 Philippi Imp. Rom. MMCCCLX.
 Interficiuntur. MMCCCLXVI.
 Philippopolis urbs ab Imp. Rom. Philippo condita. MMCCCLXII.
 Philippus præfectus Constantino-
 poleos. MMCCCLVIIII.
 Philippus VI Maced. Rex. MCCCCLXX.
 Philippus XXII Maced. Rex. MDCLIV.
 Philippus Ardæus Rex Macedon. MDCCXIII.
 Philippus XXXVIII Maccedon. Rex. MDCCCLXVIII.
 Philippus ultimus Rex Syriæ. MDCCCXXXII.
 Capitur à Gabinio. MDCCCCLXXXIII.
 Philippus Tetrarcha. MMXXII.
 Philippus Ro. Imp. primus Imperatorum Chriftianus. MMCCCLX.
 Philiftion Mimographus. MMXXII.
 Philo Judæus legatus ad Cajum Caligulam. MMLIII.
 Philo Lybiæ Epifc. MMCCCLXXXVI.
 Philogonus Antiochenus Epifcop. MMCCCLXIV.
 Phines Pontifex. DLXXV.
 Phlegyas templum Apollinis Delphici incendit. DLXVI.
 Phocylides. MCCCCLXXX.
 Phœnices mare obtinuerunt. MXXCII.
 Phœnix & Cadmus in Syriam proficifcuntur. DLXI.
 Phorbas Athenienfium Rex. MXXIII.
 Phorbas Argivo. Rex. ccccxxxix.
 Rhodum obtinet. ccccxl.
 Phoroneus Rex Argivorum. CCX.
 Phraortes Rex Medor. MCCCCLXII.
 Phrixus & Helle. DCXXXIV.
 Photinus hærefiarches moritur. MMCCCLXCI.
 Phrynichus. MDXXXIV.
 Phryges Mæones. DCLVI.
 Phryges mare obtinent. MCXXXVII.
 Phrygia Salutaris. MMCCCLXXXII.
 Pilatus procurator Judææ. MMXXII.
 Imagines Cæfaris in templum infert. MMXXVII.
 Sacrum thefaurum in aquæductum impendit. MMXXII.
 Scipfum interficit. MMLV.
 Pindarus Lyricus. MDXXXI. MDXLIV.
 Pinytus Cretenfis Epifcopus. MMCLXXXVII.
 Pionius martyrio coronatur. MMCLXXXIII.
 Piræus

- Piræus muro vallatur. MDXXXVIII.
 Piratæ. MMCCCLIII. MMCCCLIV.
 Pirithous à Cerbero devoratus.
 DCXX.
 Pisistratus in Italiam transgredi-
 tur. MCCCXV.
 Iterum Athenis regnat.
 MCCCCLXIX.
 Pittacus cum Phrynone Athenien-
 si congressus vincit. MCCCXX.
 Pius urbis Ro. Episcopus.
 MMCLVIII.
 Placidia Theodosii Imp. Fil. prius
 Aihaulfo nupta postea Constan-
 tionubis. MMCCCLXXXII.
 Pulsa ab Honorio fratre in O-
 rientem proficiscitur.
 MMCCCLXXXIX.
 Johanne tyranno oppresso reg-
 num recuperat. MMCCCLXLI.
 Plato Comœdiarum scriptor.
 MDLXII.
 Plato Philosophus nascitur. MDXCI
 Claret. MDCXXVIII. MDCXLI III.
 Moritur. MDCLXXII.
 Plautus Comitus moritur.
 MDCCXXVII.
 Plemæus Rex Sicyon. CCCXLVI.
 Plinius Secundus quid de Christiani-
 nis Trajano scribit. MMXXIII.
 Plinius Secundus perit, dum invi-
 sit incendium Vesuvii. MMXXV.
 Plinta Consul. MMCCCLXXXV.
 Plotius Gallus Rhetor. MDCCCLXXXIX
 Plutio Rhetor. MDCCCLXXXVI.
 Plutarchus Philosophus.
 MMLXXXIV. MMCCXXV.
 Polemo Philosophus moritur.
 MDCCXLVII.
 Polemo Rhetor. MMCLV III.
 Pollentia oppidum, ad quod cum
 Gothis pugnatum.
 MMCCCLXXXVIII.
 Polybus Sicyoniorum Rex. DCCXII.
 Polybus Thuores Rex Ægypt.
 DCCXXXV.
 Polycarpus Smyræ Episc. MMCCXVI
 Romam venit. MMCLXX.
 Martyrio coronatur. MMCLXXXIII
 Polycrates Sami tyrannus.
 MCCCXC.
 Polyphides Rex Sicyon. DCCCVI.
 Cn. Pompejus Magnus nascitur.
 MDCCXXII.
 Gloriosissime triumphat.
 MDCCCLXXXVII.
 Univerfam Iberiam subjugat.
 MDCCCLXIV.
 Judæos Romanis tributarios fa-
 cit. MDCCCLIV.
 Imperator appellatur.
 MDCCCLVI.
 Victus interficitur in Ægypto.
 MDCCCLXIX.
 Pompejanus Francus.
 MMCLXXXVII.
 Pompilia virgo viva defossa Ro-
 mæ. MDXXXI.
 L. Pomponius Attellanarum scri-
 ptor. MDCCCLXXXVI.
 Pontus Polemoniacus in Provin-
 ciam redigitur. MMLXXXI.
 Populus Romæ à Patribus secedit.
 MDXXIII.
 M. Porcius Cato Stoicus.
 MDCCCLXVIII.
 Porphyrius exilio liberatur.
 MMCCCLXV.
 Portus in Seleucia Syria.
 MMCCCLXII.
 Porus Rex India. MDCXC.
 Posthumus. MMCLXXXIII.
 Posthumus Silvius Latin. Rex.
 DCCCLXXXIX.
 Præfectus primus urbis Constanti-
 nopolitana. MMCCCLXXXV.
 Prænestini à Ro. debellati. MDCXL.
 Praxilla. MDLXVI.
 Presbyter quidam Sirmii decolla-
 tur. MMCCCLXXXV III.
 Priamus. DCCCLXXV.
 Primus Alexandria Episcopus
 quartus numero. MMCCXXII.
 Principes Athenis, quos mors fi-
 niebat. DCCCLXVII.
 Principes Atheniensium decenna-
 les. MCLLXIII.
 Principes annui Athenis.
 MCCCXXXIII.
 Priscilla auctor sectæ Cata Phry-
 gas. MMCLXXXVII.
 Priscillianus Episcopus Gnosticus.
 MMCCCLXCV.
 Gladio addicitur. MMCCCLXI.
 Probinus Consul. MCCCXXI.
 Probus martyr sub Geiserico.
 MMCCCLLIII.
 Probus Berytius Grammaticus.
 MMLXXXII.
 Probus Consul. MMCCCLXXXII.
 Probus Imperator. MMCCXXI.
 Occiditur. MMCCCLXVII.
 Procas Silvius Rex Lat. MXXCVII.
 Procles Heraclida. DCCCLXXII.
 Procne filia Pandionis. DLXXXIX.
 Procnes fabula. DCXL.
 Procopius Tyrannus.
 MMCCCLXXXII.
 Prodicus Philosophus. MDLXXXI.
 Prætor Rex Argivorum. DCLVI.
 Prohæresius Sophista Christianus.
 MMCCCLXXXVIII.
 Prometheus. CCCCXXXI.
 Promotus Consul. MMCCCLXV.
 Proserpinæ fabula. DCXX.
 Protagoræ Sophistæ libri publico
 decreto deusti. MDLXXXIV.
 Prusias urbs condita. MCCCCLXXXVIII
 Prumnis Corinth. Rex. MXXIV.
 Prytanes annui in Corintho creati.
 MCCCXL.
 Psammichus Rex Ægyptiorum.
 MCCCCLIX.
 Psammis Ægypt. Rex. MCCCXXVI.
 Psammites Ægypt. Rex. MCCCCLIX.
 Psammites alius. MDCXXVII.
 Pseudophilippus regnat in Mace-
 donia. MDCCCLXV.
 Occiditur. MDCCCLXVI.
 Psephentes Ægypt. Rex. MXXXIX.
 Psinaces Rex Ægypti. MC.
 Psephentes Ægypt. Rex. MCVIII.
 Ptolemæi cadaver cum lorica au-
 rea in Nilo inventum.
 MDCCCLXXX.
 Ptolemæus Achorites XXI Macedo-
 num Rex. MDCXLIV.
 Ptolemæus Ceraunos XXX Mace-
 donum Rex. MDCCCLXXXIV.
 Ptolemæus Rex Cyrenarum Po.
 Ro. heredem reliquit.
 MDCCCLXXX.
 Ptol. Lagi F. MDCXCIII.
 Jerosolymis captis multa milia
 Judæorum in Ægyptum trans-
 portat. MDCCXCV.
 Ptol. Philadelphus. MDCCCLXXXII.
 Libros legis divina vertendos
 curat. MDCCCLXXXIV.
 Ptol. Evergetes prior. MDCCCLXXX.
 Ptol. Philopator. MDCCCLXVI.
 Ptol. Epiphanes. MDCCCLXXXI.
 Ptol. Philometor. MDCCCLXXXVII.
 Ptol. Evergetes posterior.
 MDCCCLXXXII.
 Ptol. Physcon. MDCCCLXXI.
 Pellitur de regno MDCCCLXXXVIII
 Restituitur. MDCCCLXXXVII.
 Ptol. Alexander. MDCCCLXXXVIII.
 Ptol. Dionysius. MDCCCLXXXVI.
 Publius Mimographus.
 MDCCCLXXXIV.
 Publius Jerof. Episcop. MMCLXXXII.
 Pupienus Maximinum interficit.
 MMCCCLIII.
 Interficitur. MMCCCLV.
 Puteoli Dicæarchia. MCCCCLXCV.
 Pylades Cilix Pantomimus.
 MDCCCLXXXV.
 Pyritades Assyrg. Rex. MXXXV.
 Pyrrha. CCCCXCVI.
 Pyrrhus occiditur ab Oreste.
 DCCCLIV.
 Pyrrhus XXXIX Macedonum Rex.
 MDCCCLXXXIX.
 Pythagoras Philosophus.
 MCCCCLXXXVII.
 Moritur. MDXX.
 Pythiorum initium. MCCCCLXXXV.
 Q
 Quadi Pannonias occupant.
 MMCCCLXXXVIII.
 Quadratus Apostolorum discipulus
 MMCLIII.
 Quadrigam qui primi junxerunt.
 CCCCXLVII. DXLIII.
 Questio de Patcha. MMCCXXI.
 Quinquegentiani in Africa.
 MMCCCLIV.
 Quintilianus. MMCLIII.
 Quintilis mensis Julius dictus.
 MDCCCLXXXIII.
 Quintilius Cremonensis.
 MDCCCLXXXIII.
 Quintilius Imperator Romanus.
 MMCCCLXXXV.
 Quintus Atta. MDCCCLXXXIX.
 Quintus Cincinnatus Dictator.
 MDXXVIII. MDCXL.
 Quirinalis collis adjectus Urbi à
 Servio Rege. MCCCCLXXXV.
 Quirinius in Judæam mittitur.
 MMXIV.
 Quirinus Romulus. MCCCII.
 Quirinus Episcopus Siscianus
 martyr. MMCCCLXXXV.
 Quirites. MCLXXX.
 R
 Ragaisus Gothor. dux. MMCCCLXVI.
 Victus à Stilicone capitur.
 MMCCCLXXXI
 T
 Ramfes

I N D E X.

- Ramfes Ægyptior. Rex. DCXCIV.
 Recimer Consul. MMCCCC.
 Remesses, qui Ægyptus. DLXXXIII.
 Remus & Romulus ex ilia nascuntur. MCCXLVI.
 Remus interficitur. MCCLXV.
 Repromissionis annus. LXXV.
 Retibus aureis Nero piscatur. MMLXXVI.
 Rhadamanthus Rex Lyciorum. DLXXIX.
 Europæ filius. DLXXII.
 Rhodanus Episcopus. MMCCCLXXI.
 Rhodii mare obtinent. MC.
 Rhodus, prius Ophiussa. CCLXXVI.
 Rhodus terræ moru concussa. MDCCXCIV. MDCCCXC.
 Roma condita. MCCLXIV.
 A Gallis capta. MDCCXXV.
 A Gothis. MMCCCCXXVI.
 Romæ muri instaurati. MMCCXC.
 Romani ludi à Tarquinio Prisco instituti. MCCCC.
 Gallos superant. MDCLXXI.
 Marfos, Umbros, Pelignos vincunt. MDCCV.
 Samnites duobus præliis subiungunt. MDCLXXIII. MDCCXCVII.
 Gallos & Tyrrhenos vincunt. MDCCXXV.
 Crotonem capiunt. MDCCXXXIII.
 Carthaginienfes superant. MDCCCLVI.
 Cartham & Siciliam capiunt. MDCCCV.
 Græcos liberant. MDCCXXXI.
 XI milia Gallorum cædunt. MDCCCLXXXIX.
 Syraculas Marcello Consule capiunt. MDCCCLIV.
 Macedonas, Illyricos, & Galatas liberos esse jubent. MDCCCLII.
 Gothos in Sarmatarum regione vincunt. MMCCCLVIIII.
 Calabriam, Messanamque tenent. MDCCCLIII.
 Syraculas capiunt. MDCCCLIV.
 Leges petunt. MDLXV.
 Colonis mittunt. MCCCVI.
 MDCCCLIX. MDCCXXVI.
 MDCCCXXXIV. MMXCIV.
 MMCCXXXVII.
 Romæ Senatores instituit. MCCLXV.
 Cernenses, Antemnates, Crustumenos, Fidenates, Veientes vincit. MCCLXX.
 Ad Capræ paludem nusquam comparuit. MCCCII.
 Quirinus vocatur. Ibid.
 Ruben nascitur. CCXXXVIII.
 Rufinus monachus. MMCCXCIII.
 Rufinus Consul. MMCCCVIIII.
 Rumoridus Consul. MMCCXCIX.
- S.
- Sabachon Rex Ægypti. MCCLXXXII.
 Sabinae raptæ. MCCLXVII.
- Sabinorum terra forte dividitur. MDCCXXV.
 Sadoch Hebr. sacerdos. DCCCCLXXXV.
 Sadoch propheta. DCCCXCVII.
 Sadyattes Rex Lydorum. MCCCXC.
 Salamin Cypri à Judæis subversa. MMCCXXXII.
 Sallustius Crispus nascitur. MDCCCXXXI.
 Moritur. MDCCCLXXXI.
 Salomon. DCCCCLXXXI.
 Salvius Julianus perpetuum editum componit. MMCCXLVI.
 Salmanassar. MCCLXX.
 Samaria ab Herode instaurata vocatur Sebaste. MDCCCXCIX.
 Samaritæ unde dicti. MCCLXX.
 Samaritas variis suppliciis afficit Alexander Magnus. MDCLXXXV.
 Eorum urbs à Perdicca instaurata. MDCCXXI.
 A Joh. Hircano deleta. MDCCXCVI.
 Samaritarum & Judæorum contentio de eorum templis. MDCCCLXVIII.
 Sameas propheta. MXLIV.
 Samiis libertas restituitur. MDCCCXCIX.
 Samnites duobus præliis à Romanis superantur. MDCLXXIIII.
 Sampson fortissimus. DCXL. DCCCXLI.
 Samuel Hebræos regit. DCCCC.
 Samus urbs condita. MXXX.
 Sapor Rex Partarum Valerianum Imp. capit. MMCCCLXXIII.
 Ciliciam, Cappadociam, Syriam depopulatur. MMCCCLXXIV.
 Sapor alius a superiore Nisibin obfidet. MMCCCLIV. MMCCCLXIII.
 Christianos persequitur. MMCCCLX.
 Sappho poetisa. MCCCXIV.
 Sarapium. MMCCV.
 Sarges à Cyro captæ. MCCCCLXXI.
 Sardanapalus Rex Assy. MCLXXVII.
 Interitus ejus. MCCCXVII.
 Sarmata monachus Antonii discipulus. MMCCCLXXII.
 A Sarmatis interficitur. MMCCCLXXIII.
 Sarmatæ à Caragantas expellunt. MMCCCL.
 Pannonias vastant. MMCCCLXXVIII.
 Sarpedon Europæ filius. DLXXII.
 Sirraceni, qui & Agareni. LXXXVIII.
 Saturninus imperium invadens occiditur. MMCCXCIV.
 Saturninus Arelatensis Episcopus Arrianus. MMCCCLXXII.
 Saturninus Consul. MMCCXCIX.
 Saturnus Rex Latinorum. DCCCXXXVIII.
 Saul Rex Hebræorum. DCCCC.
 Sauromatæ debellati. MMCCXXXV.
 Saxones cæsi. MMCCCLXXXIX.
 Scaudia insula. MMCCXCIV.
 Scipio multas Iberiæ urbes recipit. MDCCCXIII.
- Scipio Numantiam subvertit. MDCCCLXXV.
 Scopa juæam capit. MDCCCXIV.
 Superatur ab Antiocho. MDCCCXIX.
 Scoti ad fidem per Palladium converti. MMCCCCXLVII.
 Scylla Tyrhenorum. DCCCXLIII.
 Scythæ in Palæstinam excurrunt. MDCCCLXXXVII.
 Sebalitianus in Gallia imperio arrepto opprimitur. MMCCCCXXXIX.
 Sebichus Ægypt. Rex. MCCCXIV.
 Sedechias Pseudopropheta. MLCXXXVII.
 Sedechias Rex Juda. MCCCXV.
 Seditio Romæ. MDXXIIII.
 Alexandria. MMLXXXIX.
 Cæsareæ Palæstinæ. MMLXXI.
 In Gallia rusticorum Bacaudæ nomine. MMCCCIII.
 In Judæa. MXX. MMLXIII.
 Interduces Macedones. MDCCXIII.
 Iuxta Judæos. MMXLVII.
 MMXLIX. MMLXIII.
 Judæorum universalis. MMCCXXX.
 Sejanus Judæicæ gentis interitum procurat. MML.
 Selencia à Seleuco condita. MDCCXIII.
 Capitur à Ro. cum CCC milibus hominum. MMCLXXXIX.
 Seleucia Isauriæ. MMCCXXXII.
 Seleucus Nicanor. MDCCIV.
 Babylonem obtinuit. MDCCXV.
 Ex duobus regnis Asiæ & Syriæ unum facit, capto Demetrio. MDCCXXXII.
 Seleucus Callinicus. MDCCCLXX.
 Seleucus Ceraunos. MDCCXC.
 Seleucus Philopator. MDCCCLXXXIX.
 Seleucus ab Antiocho filio Cyziceni vivus exurit. MDCCCXXXI.
 Selinus urbs. MCCCXLII.
 Selinus alia. MMCCXXXII.
 Sellum Rex Israël. MCCCX.
 Semachus Dionysium Deucalionis filium hospitio excipit. DXX.
 Semendis Rex Ægypt. MXIII.
 Semiramis uxor Nini. I.
 Assyriorum Regina. X.
 Sempronius vir eruditus. MMCCCCXV.
 Senator Consul. MMCCCLIIII.
 Senatores multi à Domitiano in exilium missi. MMC.
 Seneca. vide Annæus.
 Seneca Jerosol. Episcop. MMCCXL.
 Sennacherib Rex Assy. MCCLXX.
 Seprem ad versus Thebas. DCCCLXXXIII.
 Septem Sapientes. MCCCXXXIV.
 September Commodi nomine transnominatus. MMCC.
 Septizodium. MMCCXVI.
 Serapio Antiochiæ Episc. MMCCV.
 Serapis, qui & Apis. CXXXII. CCXI.
 Serapis ingressus Alexandriam. MDCCXXX.
 Serapium. vide Sarapium.
 Serenus Granius. MMCCXLII.
 Sericus urbis Romæ Episcopus. MMCCCC.

I N D E X.

Servile bellum. MDCCCLXXXIX.
 P. Servilius Isauricus. MDCCCLXXXIII.
 Servius Plautus. MMXL.
 Servius Tullius Rex Romæ. MCCCXXXV.
 Servius Sulpitius. MDCCCLXXXIII.
 Sethos Rex Ægypti. DCXLI.
 Severianus Episcopus Pelagianus. MCCCXXIV.
 Severus Imperator. MMCCVIII.
 Moritur. MMCCXXV.
 Severus Cæsar fit à Galerio. MMCCCXXI.
 Occiditur. MMCCCXXII.
 Sextilis mensis. MDCCCLXXXVIII.
 Sextus Pythagoricus. MMXV.
 Sextus Philophus. MMCCXXXV.
 Sibylla Erythræa. MCLXXV.
 Sibylla Samia Herophila. MCCCIV.
 MCCCXLIX.
 Sicca patria Arnobii. MMCCCXLII.
 Sicilia terræ motu vastata. MMCCCLXXXII.
 Sicinnium locus Romæ. MMCCCLXXXII.
 Sicyon Rex Sicyonior. DCLXVII.
 Sicyonii prius Ægialei. DCLXVII.
 Sicyonii regni finis. DCCCLXXXIX.
 Side condita. DCXI.
 Sigisvultus Consul. MMCCCLIII.
 Signum in cælo quasi columna pendens. MMCCCCVI.
 Silvanus res novas moliens extinguitur. MMCCCLXXX.
 Silvester urbis Romæ Episcopus. MMCCCXXVII.
 Silvii omnes Latinorum reges vocati. DCCCLXXXIX.
 Simeon nascitur Jacobo. CCXXXIX.
 Simon Oniæ filius Justus Pont. Maximus. MDCCXVII.
 Simon præpositus templi Jerosolymarum. MDCCCLXXXIII.
 Simon Oniæ fil. Simonis Justi nepos. MDCCCLXXXV.
 Simon Judæ Maccabæi frater. MDCCCLXXXVIII.
 Interficitur. MDCCCLXXXVI.
 Simon Cleopæ, qui & Symeon, II Episcopus Jerosolymarum. MMLXXVII.
 Crucifigitur. MMCCXXIII.
 Simonides Poëta. MCCCLIII.
 MCCCCLX. MCCCCLXXX. MDXXXI.
 Simulachra Dædali. DCCXXXVI.
 Simulacrum Jovis Olympii tactum fulmine. MDCCCLXV.
 Singara urbs. MMCCCLIV.
 Sinope condita. MCCCLXXXVI.
 Sirenes. MCCCXLIII.
 Smyrna urbs Asiæ in urbis modum ampliata. MXXX.
 Terræmotu ruit. MMCCXV.
 Socrates nascitur. MDLI.
 Claret. MDLXXXII.
 Venenum bibit. MDCCXVIII.
 Sodoma, & Gomorra succensa. XCIX.

Sol filius Cleopatæ. MDCCCLXXXVIII.
 Soles tres Romæ visi. MDCCCLXXXIII.
 Solis defectio. MCCCXXX. MDLV.
 MMXXIX. MMLXXIV. MMCCCLXIII.
 Passione Christi. MMXLVII.
 Solon leges Draconis antiquat. MCCCXXII.
 Sophocles Tragicus. MDXLV.
 MDXLVII. MDLXXX.
 Moritur. MDCIX.
 Sophonias Propheta. MCCCXC.
 Sôares Assyriorum Rex. DCLXIX.
 Sôarmus Assyriorum Rex. DCLXIV.
 Sôarmus Medorum Rex. MCCCXXV.
 Soter urbis Rom. Episcopus. MMCLXXXIV.
 Sosthenes Rex Maced. MDCCXXXIV.
 Softratus Cnidius Pharon condit. MDCCXXXIII.
 Sparetus Assy. Rex. CCCCLVII.
 Sparta à Sparto Phoronei F. CCC.
 Sparti Thebanorum. DCXCV.
 Speusippus. MDCCXXII.
 Academiam tenet post Platonem. MDCLXXII. MDCCI.
 Moritur. MDCLXXIX.
 Spherus Rex Assy. CCCCVII.
 Sphinx. DCLVI.
 Spurius Cassius primus Magister Equitum. MDXV.
 Stadium locus Romæ. MMCCV.
 Stagira conditur. MCCCLX.
 Staius Cæcilius Comædiarum scriptor. MDCCCLXXXVIII.
 Staius Surculus Rhetor. MMLXXXII.
 Statuæ aureæ & argentæ Domitiani. MMCCVII.
 Statua Eudoxiæ Aug. MMCCCLXXXIX.
 Stephanus urbis Rom. Episcopus. MMCCCLXIX.
 Stephinates Ægyptiorum Rex. MCCCXXXVIII.
 Stesichorus. MCCCXV.
 Moritur. MCCCCLX.
 Sthenelus Argivor. Rex. DXXXI.
 Sthenelus Rex Mycenar. DCCV.
 Stilico Consul. MMCCCLXXVI.
 MCCCCLXXXI.
 Stilla & gutta quid differunt. MMLXIV.
 Sueffa Pometia à Tarquinio Superbo capta. MCCCCLXXXIX.
 Sulla Atheniensis vastat. MDCCCLXXXII.
 Moritur. MDCCCLXXXVII.
 Sunia virgo viva defossa. MDXLVI.
 Sus scalptus in porra Æliæ. MMCLII.
 Sufakini Rex Ægyptiorum. MXXV.
 Syagrius Consul. MMCCCLXXVII.
 MCCCCLXXIII.
 Sybaris condita. MCCCXIV.
 Sylofon tyrannus Sami. MCCCXC.
 Symeon. vide Simeon.
 Symiafera mater Eliogabali. MMCCCLXXXVII.
 Symmachus Jerosolym. Episcopus. MMCLXXXII.

Symmachus Conf. MMCCCLXXII.
 Synodus Antiochiæ à Meletio convocata. MMCCCLXXX.
 Constantinopol. MMCCCLXXVI.
 Carthagin. MMCCCLXXXIII.
 Ephesina. MMCCCLXXVII.
 Nicena. MMCCCLXXXV.
 Syracusæ conditæ. MMCCCLXXXIV.
 Captæ à Rom. MDCCCLIV.
 Iterum Marcello Cos. MDCCCLIV.
 Syriæ regni exordium. MDCCCLIV.
 Finis. MDCCCLXXXIV.
 Syria à Syro. CCCXCIX.
 Syfonchosis Rex Ægypti. MCXLIII.

T.

Tabulæ duodecim legum. MDLXV.
 Tabulæ debitorum crematæ. MMCCXXXIV. MMCCXIV.
 Tachelotes Rex Ægypti. MCLXXIX.
 Tacitus Ro. Imp. MMCCXCI.
 Talasio acciamatio in nuptiis. MCLXXVII.
 Tantalus Phrygum Rex. DCLII.
 Tarachus Æthiops Rex Ægypti. MCCCVI.
 Tarentum à Partheniis conditum. MCCCIX.
 A Milone Romanis proditur. MDCCCLII.
 Tarpeja clipeis obruta. MCLXX.
 Tarpejus mons à Tarpeja. Ibid.
 Tarquinius Priscus. MCCCXCIX.
 Tarquinius Superbus. MCCCCLXXXIX.
 Tarraco à Germanis expugnata. MMCCCLXXXIX.
 Tarsus condita à Sardanapalo. MCLXXXIV.
 Tat filius Hermetis. DLVI.
 Tattius Sabinorum Rex. MCLXX.
 Taurus Berytius Philosophus. MMCLXI.
 Taurus Consul. MCCCCLXXIV.
 Taurus insigne navis. DCXIII.
 Taurus Magister Minois. DCCXXVI.
 Tautanus Assy. Rex. DCCCX.
 Taxiles Rex Indiæ. MDCCXC.
 Telchin Sicyoniorum Rex. XXIV.
 Telchines & Caryatæ bellum adversus Phoroneum movent. CCXXVIII.
 Telchines Rhodum condiderunt. CCLXXVI.
 Teleclus Rex Lacedæm. MCLXIII.
 Telegonia Poësis Cinæthonis. MCCCIX.
 Telegonus Ægyptius. CCCCXXXI. DXI.
 Telephilla. MDLXVI.
 Telephorus urbis Rom. Episcopus. MMCCCLIV.
 Telestes Corinthius. MCCCXXV.
 Tempa Gentilium Constantini edito everfa. MMCCCLXXIII.

Templum

I N D E X.

- Templum Apollinis Delii ab Ery-
 fiththone fabricatum. ccccxcvi.
 dxxiii.
 Templum à Salomone construi-
 tur. dccccxxxiiii.
 Evertitur à Nabuchodonosoro.
 mccccxxvi.
 Templum Delphis à Phlegya in-
 censum. dlxvi.
 Iterum incensum. mcccclxviii.
 Tertio à Thracibus incensum.
 mdccccxxxiii.
 Templum in Eleufina conditur.
 dccxiv.
 Templum ab Onia in Heliopolita-
 no pago constructum. mdccclvi.
 Templum construitur à Zorobabel
 Jerofolymis. mccccxcvii. mdxi.
 Evertitur à Vespasiano.
 mmlxxxvi.
 Templum in monte Garizim con-
 struitur. mdclxxx i.
 Templum Rhodiorum depopula-
 tur Caffius. mdcccclxv i.
 Templum Romæ & Veneris ædi-
 ficatum. mmcxlvi.
 Templum Scrapidis incensum.
 mxcxvii.
 Templum Soli ab Aureliano con-
 structum. mmccxc.
 Templum Junonis Argivæ incen-
 sum. mdlxv i i.
 Templum Ephesi incensum.
 dccccxx. mdcxix.
 Templum Vestæ incensum.
 mdccclxxv.
 Iterum. mmccvi.
 Templum Vespasiani. mmcvi.
 Templum sine lignorum admix-
 tione à Domitiano constructum.
 mmcl.
 Templum Heliogabali.
 mmccxxxiv. mmccxxxvi.
 Tenebræ medio dic. mmxlvii.
 mccccix.
 Tenius Rufus Rræfectus Palæsti-
 næ. mmxlviii.
 P. Terentius Comicus. mdccclix.
 P. Terentius Varro Atacinus na-
 scitur. mdccccxxxv.
 M. Terentius Varro nascitur.
 mdcccci.
 Moritur. mdccccxxxix.
 Terpander Musicus. mccccxx.
 Terræmotus in Peloponneso.
 mdccxxxvii.
 In Caria & Rhodo. mdccxciv.
 mdccccx.
 In Thebis Ægyptiis.
 mdccccxxxix.
 In Cypro. mm.
 In Co insula. mmx.
 Trallibus. mdccccxc.
 In tredecim urbibus. mmxxxiv.
 Romæ. mmlxxxiv. mmccclxi.
 In tribus civitatibus. mmlxxx.
 In sex urbibus. mmcxx i.
 In trib. civitatib. Cypri. mmxcii.
- In Nicena urbe, passione Dom.
 mmlxvii. mccccxxxiv.
 Colassis. mmlxxx.
 Nicomediæ, & in vicinis urbi-
 bus. mccccxxvi. mccccxxxiv.
 In tribus Galatiæ civitatibus.
 mxcxxv.
 Antiochiæ. mmcxxix.
 Nicopoleos, & Cæsareæ.
 mxcxlv.
 Snyrnæ. mxcxcv.
 In Campaniæ urbibus.
 mccccxi.
 Neocæsariæ Ponti. mmccclx.
 Dyrrachii. mmccclxi.
 Multarum urbium in Oriente.
 mccccxvii.
 Tyri & Sidonis. mccccxv i i i.
 Per universum orbem.
 mccccxxxii.
 Per dies plurimos. mccccxii.
 Tertullianus Afer. mmccxx i i i.
 Tetricus. mmccclxxx i i.
 Prodit exercitum suum.
 mmccclxxxvi.
 In triumpho ductus.
 mmccclxxxviii.
 Corrector Lucaniæ fit. Ibid.
 Teuteus Assyrior. Rex. dccccxlii.
 Thales Milefius. mclxv.
 mccccxxvii.
 Defectionem Solis prædicit.
 mccccxxx.
 Moritur. mccccxv i.
 Thamyris Ammonis filius.
 dccccxvii.
 Thafus condita. dlxxxix.
 Theætetus Mathematicus.
 mdlxxviii.
 Theatrum Pompei incensum.
 mmxxxvii. mmccclxi.
 Thebæ Ægyptiæ diruuntur.
 mdccccxxxix.
 Thebæorum Dynastia. i.
 Thelxion Sicyoniorum Rex. lxix.
 Themistocles in Persas fugit.
 mdxlv.
 Moritur. mdl.
 Theo Ægyptiorum Rex. xvi.
 Theo alius. mdcxlviii.
 Theodora Herculli filia Constan-
 tii uxor. mcccciv.
 Theodorus Atheos. mdxcv i i.
 mdccviii.
 Theodorus Rhetor. mdccccxxxvi.
 Theodosius Theodosii Imp. pater
 occiditur. mmccxc i i.
 Theodosius senior Imp. mccccxcv
 Baptizatur. mccccxcv i.
 Moritur. mcccccx i.
 Theodosius junior Imp.
 mccccxxxiv.
 Theodulus Presbyter.
 mmccxc i.
 Theognis poeta. mccccxx.
 Theonas Alexandriæ Episcopus.
 mmccxcvii.
 Theophilus Antiochiæ Episcopus.
 mmclxxxiv.
 Theophilus Cæsareæ Episcopus.
 mccccxi.
- Theophilus Alexandriæ Episcopus.
 mccccxxvii.
 Theophrastus. mdxcv i.
 Theræi Cyrenas condunt. mccccix
 Thermæ Neronianæ. mmlxxxix.
 Trajanæ. mmcvi.
 Titianæ. Ibid.
 Commodianæ. mmcxcix.
 Severianæ. mmccxxvi.
 Antoninianæ. mccccxxxii.
 Alexandrinæ. mccccxlii.
 Maximianæ Carthagine.
 mccccxxviii.
 Diocletianæ. Ibid.
 Therfippus Atheniensium Rex.
 mxxxii.
 Theicus Rex Atheniens.
 dccccxxxii.
 Helenam rapit. dccccxxxvi.
 Ejicitur ignominiose.
 dccccxxxix. dccccxii.
 Theffalus Græci filius, Rex Thef-
 salia. ccxxv i.
 Thineus Assyr. Rex. dccccxxxiii.
 Thola judex Hebræor. dccccxxxv.
 Thomosis Rex Ægypti. cccxc.
 Thraces mare obtinent. mxiv.
 Bithyniam occupant. mxlv.
 A Romanis vincuntur.
 mccccxxviii.
 Thracia in provinciam redacta.
 mmlxii.
 Thucydides. mdlxxxvii.
 Thuoris Rex Ægypti.
 dccccxxviii.
 Idem Polybus Homero.
 dccccxxv.
 Thurimachus Sicyon. Rex. clv.
 Thurimas Rex Macedoniæ.
 mccccxliii.
 Thyestes Rex Peloponnesi.
 dccccxlv.
 Thymætes Athenien. Rex.
 dccccxxx.
 Thyreaticum bellum. mccccxcv.
 Tiberianus præf. præf. Galliarum.
 mcccccli.
 Tiberias ab Herode Tetrarcha
 condita. mmlxliii.
 Incensa. mccccclxxviii.
 Tiberinus Silvius. mxc i i i.
 Tiberius occupat Armeniam.
 mccccxcvi.
 Vindelicos Ro. provinc. facit.
 mmii.
 De Pannoniis triumphat.
 mmvi.
 Vastata Germania Imperator
 appellatur. mmv i i i.
 De Rheticis, Vindelicis, Panno-
 niis triumphat. mmxi.
 Adoptatur ab Aug. mmxv i.
 Sarmatas, Dalmatas in Ro. po-
 restatem redigit. mmxx i i i.
 Imperator Ro. mmxxix.
 Christum colendum decernit.
 mml i.
 Moritur. mmlii.
 Timæus Antiochiæ Episcopus.
 mccccxxxvi.
 Timasius Consul. mcccccv.
 Timothei Apostoli reliquiæ.
 mccccclxxii.

I N D E X.

- Tifamnos filius Orestis Rex Mycenarum. DCCCLVI.
 Titianus præfect. præf. Galliarum. MMCCCLXI.
 Titianus Consul. MMCCCVII.
 Titus Diaconus. MMCCCCXLII.
 Titus Livius. vide Livius.
 Titus Vespasianus Romanor. Imp. MMXCIV.
 Moritur MMXCV I.
 Inter Deos refertur. MMXCV III.
 Tityus convixit Tantalo. DCLIV.
 Tobias Jerof. Episcopus. MMCCXXVII.
 Tola. vide Thola.
 Tolumnia uxor Marcii Coriolani. MDXXIV.
 Tomyris Massagetarum Regina. MCCCCLXXXVI.
 Tonos concoleros Sardanapalus Rex Assyriorum ultimus. MCLXXVII.
 Tragædi unde dicti MCCCCXXVI.
 Trajanus Imp. MMXXIII.
 Obit. MMCCXXXII.
 In Deos relatus. MMCCXXXIV.
 Trecenti Fabii cæsi. MDXXVIII.
 Tribuni plebis creantur. MDLXVIII.
 Tribuni militum creantur. MDCCXXIX.
 Tricennalia Constantini. MMCCCLII.
 Triaris primæ navigatio. MCCCXXX.
 MCLV.
 Triopas Rex Argiv. CCCCLXIV.
 Triptolemus Rex Atheniensium. DCXI.
 Tritonis lacus. CCXXXVI.
 Triumphus Crassi. MDCCCXLV.
 Pompei. MDCCCXXXVIII.
 M. Luculli de Bessis. MDCCCXLI.
 Augusti pedestris. MDCCCCLXXXIV.
 Ejusdem de Cleopatra. MDCCCCLXXXVIII.
 Tiberii de Pannoniis. MMVI.
 Ejusdem de Rhetis, Vindelicis, Armeniis. MMXI.
 Cæsaris Germanici. MMXXXIII.
 Claudii Aug. de Britannis. MMLX.
 Domitiani de Dacis. MMCVII.
 Trajani de Dacis. MMXXVII.
 L. Veri, & M. Aur. Antonini de Parthis. MMCLXXXII.
 M. Aur. Antonini & Commodi. MMXXIV.
 Commodi de Germanis. MMCCXVI.
 Aureliani de Galliis & Oriente. MMCCCLXXXIX.
 Diocletiani & Maximiani de Narseo & Parthis. MMCCCVIII.
 Honorii de Attalo tyranno. MMCCCXXXIII.
 Trochilus primus quadrigas junxit. CCCCLVII.
 Troja capta. DCCCXXXV.
 Tros Rex Dardaniarum. DCXLIX.
 Trypho Antiochum occidit. MDCCCCLXXVI.
 Jonathan Pontificem. MDCCCCLXXXVIII.
 Occiditur. MDCCCCLXXXIX.
 M. Tullius Tiro Ciceronis liber- tus. MMXII.
 Tullus Hostilius Rex Ro. MCCCXLIII
 Urbem ampliavit. Ibid.
 Turpilius Comicus moritur. MDCCCXIV.
 Turris ferrata Sirmii. MMCCXCXVII
 Turris Straton. Cæsarea appellata. MMIV.
 Tyranni apud Samum. MCCCXC.
 Tyranni Athenis opprimuntur. MDCXVI.
 Tyrannus Episcopus Antiochenus. MMCCCXVIII.
 Tyriorum æra. MMCCXCIII
 Tyrum condita. DCCXLIV.
 V.
 Valens Imp. Arrianus orthodoxos persequitur. MMCCCLXXXIII.
 Sera pœnitentia orthodoxos de exiliis revocat. MMCCCXCIV.
 Occiditur. Ibid.
 Valens Episcop. Jerosolym. MMCCII.
 Valentinianus Tyrannus in Britannia. MMCCCLXXXVII.
 Valentinianus senior imperator Ro. MMCCCLXXX.
 Moritur. MMCCCXCII.
 Valentinianus senioris F. Ro. Imp. MMCCCC.
 Strangulatur. MMCCCVII.
 Valentinianus Placidia & Constantii F. nascitur. MMCCCCXXXV.
 Cæsar appellatur. MMCCCXLI.
 Augustus MMCCCXLI.
 Regnum Occidentis recuperat, cæso Johanne tyranno. Ibid.
 Filiam Theodosii junioris uxorem ducit. MMCCCLIII.
 Valentinus Hæresarches. MMCLVI.
 MMCLIX.
 Valeria Diocletiani filia Galerii uxor. MMCCIV.
 Valerianus Imp. Ro. MMCCCLXIX
 Capitur à Sapore Persarum Rege. MMCCCLXXIII.
 Valerius Bruti collega moritur. MDX.
 C. Valerius Catullus nascitur. MDCCCXXX.
 Moritur. MDCCCCLX.
 Vallia Rex Gothorum. MMCCCCXXXI.
 Vallum Severi in Britannia. MMCCXXI.
 Vandali Gallias ingrediuntur. MMCCXXXII.
 Hispaniam occupant. MMCCCCXXV.
 Africam petunt. MMCCCLXXXIII.
 Vaphres Ægyptiorum Rex. MCCCXXI. MCCCXXXVI.
 Varius Poëta agnoscitur. MM.
 Vei à Tarquinio Superbo debellati. MCCCCLXIX.
 Veientes à Ro. victi. MCCCCLXX.
 Ventidius primus Ro. Parthos superat. MDCCCCLXIII.
 M. Verrius Flaccus. MMXXIV.
 Vespasianus magister militiæ sub Nerone. MMLXXXIV.
 Plurimas urbes Judææ capit. Ibid.
 Imperator Romanus. Ibid.
 Romam per Alexandriam proficiscitur. MMLXXXV.
 Capitolium instaurat. MMLXXXVII.
 Colonias deducit. MMXXIV.
 Moritur. Ibid.
 Vestiliani domus. MMCCVIII.
 Vesuvii montis incendium. MMXXV.
 Verranio Imperator factus. MMCCCLXVI.
 Vetricus. MMLXXXIV.
 Veturia Marcii Coriolani mater. MDXXIV.
 Veturius magister militiæ Christianos milites persequitur. MMCCCVII.
 Vibius Maximus Quæstor à domino agnitus in servitutem afferitur. MDCCCCLXXVI.
 Vicennalia Constantini. MMCCCLII.
 Victor Augustus Maximi Aug. F. MMCCCC.
 Interficitur. MMCCCVI.
 Victor Consul. MMCCCCXI.
 Victor urbis Ro. Episcopus. MCCVIII.
 Victorinus Rhetor in foro Trajani statuam meruit. MMCCCVII.
 Viminalis collis Urbi adjectus à Servio Rege. MCCCXXXV.
 Vincentius Consul. MMCCCCXXVII.
 Vineas habere Gallis & Pannoniis permittit Probus Imperator. MMCCXCV.
 P. Virgilius Maro nascitur. MDCCCXLVI.
 Sumpta virili toga Mediolanum petit. MDCCCCLXIV.
 Moritur. MDCCCXCVII.
 Virgines Vestæ ob stuprum vivæ defossæ. MDCCCII. MMCCIX.
 Virgo Vestalis Pomilia viva defossa. MDXXXII.
 Sunia. MDXLVI.
 Virgo Vestalis laqueo vitam explet. MDCCII.
 Alia percutitur. MDCCXLI.
 Virgo Vestalis Maxima Cornelia viva defossa. MMCVII.
 Vitalis Episcopus Antiochenus. MMCCCLIV.
 Vitellius Imperator Romanus. MMLXXXIV.
 Vites in Urbe feri prohibet Domitianus. MMCVIII.
 Vitis à Dionysio inventa. DV.
 Vlfula dux Honorii Imperatoris. MMCCCCXXXVII.
 Vlpianus Jurisconsultus. MMCCXLI.
 Vologæsus Rex Parth. Ro. Prov. depopulatur. MMCLXXXIX.
 Volsci à Tarquinio Superbo victi MCCCCLXIX.
 Volusianus

I N D E X.

Volusianus Imp. MMCLXVI.	Ægyptum capit. MDXXXIII.	Zameis Assyriorum Rex. LII.
Votienus Montanus Orator. MMXLIII.	Athenas incendit. MDXXXVI.	Zebennus Antiochenus Episcop. MMCCXLIV.
Vrbanus Ro. Episcopus. MMCCXL.	Xerxes II Perfarum Rex. MDXCII.	Zeno. MDLX. MDLXXXI. Moritur. MDCCCLIII.
Vrbica Priscilliani discipula lapi- dibus à plebe obruta. MMCCCCI.	Xerxes Perfar. Rex ab Alexandro. Mammææ victus. MMCCXXXVIII.	Zenobia Odenati Palmyreni uxor vincitur ab Aureliano. MMCCCLXXXVII.
Vrsacius Episcopus à communio- ne Ecclesiæ privatur. MMCCCCV.	Xerxes Assyrior. Rex. CLX.	Triumphata. MMCCCLXXXVIII.
Vrsinus urbis Romi. Episcopus. MMCCCLXXXII.	Xyftus urbis Ro. Episc. MMCCXXXV.	Zenobia familia Romæ. MMCCCLXXXVIII.
Voltaçilius Plotus Rhetor. MDCCCCXXXVI.	Xyftus alius. MMCCCLXXI.	Zephyrinus urbis Romæ Episcop. MMCCXVII.
	Xyftus alius. MMCCCCXLVIII.	Zetus & Amphion. DCCVII. Thebis regnant. DC. DCXXXI.
		Zeuxippus Rex Sicyoniorum. DCCCLVII.
X.	Zabdas Jerosolymarum Episcop. MMCCXCIV.	Zeuxis pictor. MDLXIX.
Xanthus Triopa Lesbos condit. CCCCXLIX.	Zachæus Jerosolymarum Episc. MMCCXXVII.	Zorobabel Hebræorum dux. MCCCLXXVII. MCCCLXXXVII.
Xenocrates successor Speusippi. MDCLXXIX.	Zacharias Rex Israel. MCCXX.	Zoroastes Bactrianus. VII.
Xenophanes Colophonius Physi- cus. MCCCCLXV. MCCCCLXXX.	Zacharias Propheta occiditur à Rege Joas. MCXXX. MCLVIII.	Zosimus urbis Rom. Episcopus. MMCCCCXXXII.
Xenophon. MDCXVII. MDCXLI II I.	Zacharias Propheta. MCCCCLX. MCCCXCVII.	
Xerxes Darii F. MDXXXI.	Zaleucus Locrorum legislator. MCCLIV.	

N O M E N C L A T O R
A U C T O R U M,
QUORUM SCRIPTA ADDUCUNTUR
IN HIS CHRONICIS.

A fricanus. MXXI. MDLXXXIV. MMCCXXX.	Latina Historia. MCI.
Apollodorus Atheniensis. DCCCXVII. MCI. MCCXVIII.	Lucas in <i>Actis Apostolicis</i> . MMLXIX.
Archilochus. DCCCXVIII.	Macchabæorum liber. MDLXXXIV. <i>Primus liber</i> . MDCCIV. MDCCCLXXXIV. <i>Secundus liber</i> . MDCCCXXIX. <i>Tertius liber</i> . MDCCXCVI.
Aristarchus. DCCCXVIII.	Manetho Ægyptius. DCCCXXXV. MDCLXVII.
Bruttius. MMXXII.	Moses in Genesi. MDCCCLXXXIII. <i>In Exodo</i> . LXXV.
Castor <i>de Regno Argivorum</i> . CLXI. DXLII. <i>De Regno Assyriorum</i> . DCCCLXXXIX. <i>De Regno Atheniensium</i> . DCCCLXXXIX.	Palæphatus <i>libro de incredilibus</i> . DCXXXIV. DCLXXV. DCXCV. DCCXXXVI. DCCLVI. DCCLXXII. DCCCXIII.
Cicero. MDXCVI. MDCCCXXIX.	Paradius. DCCCLXV.
Clemens Alexandrinus <i>in primo Stromate</i> . MCCCXXXVI. MCCCXCXVIII.	Paulus Apostolus <i>ad Galatas</i> . LXXV.
Cornelius Nepos. MCI.	Phanocles Poëta. DCLVI.
Crates. DCCCXIII.	Phlego Olympiadarum supputator. MMXLVII.
Cyprianus <i>de mortalitate</i> . MMCLXVIII.	Philistus. DCCCIV.
Daniel Propheta. MDCCCLXXXII. & Ibid.	Philo Judæus <i>libro legationis secundo</i> . MML.
Didymus <i>in peregrina historia</i> . DCLXXI.	<i>Libro, qui Flaccus inscribitur</i> . MMLIII. MMLIV.
Dinarchus Poëta. DCCXX.	Philochorus. DCXI. DCXX. DCCCXVIII.
Dionysius Episcopus <i>de pestilentia</i> . MMCLXVIII.	<i>Secundo Atthidos libro</i> . DCCXX. DCCLXXVI.
Eratosthenes. DCCCXVIII.	Plato. CCCXC. DCCCLXV. DCCLXVIII.
Esdra. MDLXXXIV.	<i>In Timæo</i> . CCXII.
Ethnicorum commentarii. MMXLVII.	Plinius Secundus. MMCCXXIII.
Euphorbius. MCI.	Porphyrius. MCCX.
Euripides. CCCLXXIX.	Tertullianus <i>contra Judæos</i> . MMXIV. <i>Apologetico</i> . MMCCXXIII.
Flavius Josephus Hebræus. DCCXLIV. MDLXXXIV. MMXLVII. MMLIV. MMLXIX. MMLXXXV. <i>in primo libro Antiquitatum</i> . MMCVIII.	Virgilius <i>in Bucolicis</i> . MDCCCLXXXII. MDCCCLXXXVII. MMXXX.
Homerus. DCCCXXXV.	<i>In Epithaphio suo</i> . MDCCCXCXVII.
Jeremias. MCCCXXVI.	Xenophon <i>in Anabasi</i> . MDCXVI.
Iesus Fil. Sirach <i>in Panareto</i> . MDCCCLXXV.	Zacharias Propheta. MCCCXCXVII.
Iohannes Euangelista. MMXLVII.	
Irenæus Episcopus Lugdunensis. MMCCXVI.	

V I C T O R I S

E P I S C O P I T U N U N E N S I S

C H R O N I C O N

C O N T I N U A N S

U B I P R O S P E R D E S I N I T.

Isidorus de viris illustribus cap. xxxviii.

Victor Tununensis Ecclesiæ Africanæ Episcopus. Hic à principio Mundi, usque ad primum Justinij junioris imperium, brevem per Consules annuos bellicarum, ecclesiasticarumque rerum nobilissimam promulgavit historiam laude, & notatione illustrem, ac memoria dignissimam. Hic pro defensione trium Capitulorum à Justiniano Aug. exilio in Ægyptum transportatur. Inde rursus Constantinopolim vocatus, dum Justiniano Imperatori, & Eutychio Constantinopolitanæ Urbis Episcopo obrectatoribus eorundem trium Capitulorum resisteret, rursus in monasterio ejusdem civitatis custodiendus mittitur, atque in eadem damnatione, ut dicunt, permanens moritur.

Idem Originum lib. v. cap. ultimo.

Dehinc Eusebius Episcopus Cæsariensis atque sanctæ memoriæ Hieronymus Presbyter Chronicorum Canonum multiplicem ediderunt historiam regnis simul & temporibus ordinatam: dehinc alii, atque alii: inter quos præcipue Victor Tununensis Ecclesiæ Episcopus recensitis priorum historiis, gesta sequentium ætatum usque ad Consulatum Justinij junioris Imperatoris explevit.

*Meminerunt etiam Victoris hujus Ado Viennensis in principio Chronici, & Otho Frisingensis lib. v. Historiæ cap. 1v.**Descripsimus ex Chirographo una cum Joanne Abbate Biclariensi, triennio ante editionem Ingolstadtensem.*

AXVIII Consulatu Theodosij junioris, Victor Episc. Tununensis Ecclesiæ Africanæ historiam prosequitur, ubi Prosper reliquit.

Igitur **THEODOSIO XVIII & ALBINO COSS.** Antiochenæ Ecclesiæ episcopatum post Johannem Dæonus suscepit.

AETIO III, & SYMMACHO COSS.

CALIPPIO & ARDABURE COSS. Eutyches Presbyter & Archimandrita cujusdam monasterii Constantinopolitani apparuit: qui sui nominis hæresim condidit. Hic etenim Dominum nostrum Jesum Christum sic asserebat natum ex Maria semper virgine matre, ut nihil in eo confiteretur humanæ naturæ. qui synodali invitatus colloquio Constantinopoli congregato, cui sanctus præfuit Flavianus ejusdem urbis Episcopus, dum nollet Christum in duabus consiteri naturis post nativatem ex Virgine, & nobis secundum carnem * substantialem esse, damnationem cum proprio errore suscepit: quam sanctus Romanus antistes Apostolica auctoritate firmavit: Pro quo, imperatore Theodosio patrocinate, Leone Romano, Dioscoreo Alexandrino, Diacono Antiocheno, Javenale Jerosolymitano, & Flaviano Constantinopolitano præsulibus sedium

POSTHUMIANO & ZENONE COSS. Synodus generalis in Epheso, in qua Dioscorus Alexandrinus sibi principatum usurpans imperiali favore Eutychen post legitimam damnationem absolvit, & ejus obrectatores duarum in Christo naturarum doctores, Flavianum Constantinopolitanum, Eusebium Dorylei, Theodoretum Cyri, Ibam Edessenum Antistites cæterisque alios impia auctoritate, contradicentibus etiam legatis sedis apostolicæ, condemnavit, rotamque Synodum sibi favore Monachorum, seditione, militariq; violentia inclinavit.

ASTURIO, & PROTOGENE COSS. Attila Rex Hunnorum, postquam est Valentiniani Augusti ducis prælio superatus, & in fugam conversus, vires recepit, & ad Italiam importabiliter pergit, cujus mala Romana Respublica pacis foedere sopiit. Qui Attila Leonis Papæ legatione suscepta non solum à Reip. vastatione quievit, sed & trans Danubium pace data recessit.

VALENTINIANO VII, & * ATTIANO COSS. Theodosius Imperator anno vitæ sue LXVII Constantinopoli moritur. Chrysaphius Præpositus, Imperatoris, amicitias Eutychetis male usus occiditur: & Martianus totius Reip. consensu Imp. efficitur.

ROMANORUM XLVII regnat annis v, mensibus

His diebus Gothæ cum Hunis dimicant in campis Catalaunicis, in quo prælio Theodoredus rex occubuit, & Gothæ victores extiterunt, dimicante Thurimundo Rege. Attila rex Hunnorum nullamquam compatuit.

* AVIENO.

fibus vi qui in ipso regni sui exordio Ecclesiarum paci prospiciens Chalcedone fieri synodum imperiali auctoritate denunciat.

Constantinopolitanae Ecclesiae praesulatum post Flavianum Anatolius suscepit.

Post Theodoredum Turisimum filius eius Gothorum Regiam regit ann. x.

CONSULATU MARTIANI Augusti VIII. Cal. Octobris, Leone Romano, Dioscuro Alexandrino, Maximo Antiocheno, Iuvenale Hierosolymitano, & Anatolio Constantinopolitano Praesulibus, Synodus generalis Chalcedone colligitur Episcoporum **DCXXXII.** ubi Ephesina **II** nec dicenda Synodus abdicatur. Eutyches cum Dioscuro patrono suo Alexandrino Episcopo, atq; Nestorio condemnatur: Antistitesque catholici injuste damnati ab eodem Dioscuro in Synodo praefata Ephesina **II** solvuntur, fidesque sanctorum Patrum, qui in Nicena, Constantinopolitana, & Ephesina prima convenerunt, sanctis Synodis explanatur. His itaq; definitis, & subscriptionibus totius Synodi roboratis, Eusebio Dorieci, Theodoreto Cyri, & Iba Edeffeno propriis restitutis ecclesiis, iis, quos pro eis Dioscorus haereticus substituerat, pulsus, omnia, quae ad statum Ecclesiae pertinent, disposita sunt, ratumque terminum susceperunt.

OPILIGNE & VINCOMALO Coss. Dioscuro Gangra exilio relegato, Proterius Alexandrinae Ecclesiae suscepit praesulatum.

Eo tempore Attila moritur: de cuius regno dum filii dimicant, Huni vastantur, ac deinde minorantur.

AETIO & STUDIO Coss. Aetius Patritius Valentiniani Augusti manu intra Palatium primo percussus circumstantium gladiis crudeli morte extinguitur. Boethiusque Praefectus nihilominus occiditur.

VALENTINIANO VIII. & ANTHEMIO Coss. Valentinianus Imper. Romae in Campo Martio dolis Maximi Patritii, & Heraclii Praepositi perimitur: idemque Maximus ex consule & Parritio ejus sumit imperium diebus **LXVII.** Hic itaque malum, quod latebat, apparuit. Mox relictam Valentiniani Augustam viri exitum sui lugere non permittens in matrimonio sumit. Sed his malis pejora succedunt, dum adventum Genferici Vandalorum Regis formidat: & cunctis volentibus Urbe recedere licentiam tribuit, priusquam fugam, quam cogitabat, assumeret, occisus, membratimque concisus in Tiberium fluvium projectus est.

AETIO & STUDIO Coss. & Praefectis, tertia

die postquam maximus occiditur, Genfericus Vandalorum rex Romanam urbem ingreditur, & per **XIV** dies cunctis opibus nudat, secumque inde Valentiniani filias, & uxorem, ac captivorum multa milia tollit. Ut autem ab incendio, tormentis, & gladio abstineret, Papae Leonis intercessio facit. Hujus quoque captivitatis **LXXV** die * Anitius vir totius simpliciter in Galliis imperium sumit.

* Avitus.

JOHANNES & VARANE Coss. Ricimirus Patritius Avitum superat, cujus innocentiae parcens Placentiae civitatis episcopum facit.

CONSTANTINO & RUFO Coss. Martianus Imperator Orientis Constantinopoli moritur, & pro eo Leo Imperator efficitur Romanorum **XLVIII.** Leo regnat annis **XVI.**

Alexandria & Aegyptus errore Dioscori languens decreta Chalcedonensis Synodi non recepit. Proterium Antistitem Dioscorigo successorem, & Synodi Chalcedonensis decretorum custodem populus Dioscoritanus, seditione facta Timotheo auctore cognomento * Herulo, interfecit * **VI** Kal. Aprilis, **VI** feria, ultimae jejuniorum Hebdomadae, die, qua noster Salvator & Dominus a Iudaeis est crucifixus. Tunc enim Pascha Domini * cum quarto est Kal. April. celebratum. Proterio itaque interempto, Timotheus praefatus cognomento * Herulus Chalcedonensis Synodi obtrectator ejus episcopatum ecclesiamque pervadit.

His temporibus Theodoricus frater Thurisimundi Gothos regit ann. **IX.**

alias Aeluro leg. **VI.** anno **CCCLVII.** * **IV.**

* Aelurus.

LEONE AUG. Coss. Majoranus Romae Imperium sumit. Timotheus Alexandrinae Ecclesiae incubator defensores Synodi Chalcedonensis insequitur.

His diebus Gothi contra Suevos dimicant in campo Paramo juxta flumen Orbicum, in quo praelio Gothi extiterunt victores.

PATRICIO & RICIMERO Coss. Juvenalis Hierosolymarum Episcopus literis Leonis Romani Antistitis adversus errorem Eutychis Dioscorique armatur.

MAGNO & APOLLONIO Coss. Timotheus Episcopus interfecto Proterio Episcopi, Leonis Principes praepcepto, vi a sede Alexandrinae raptus Ecclesiae Chersona exilio relegatur: & post menses **V** eidem Alexandrinae Ecclesiae alius pro eo Timotheus cognomento * Salafratatus Synodi Chalcedonensis defensor Episcopus ordinatur.

His diebus Majoranus Imp. Caesar Augustam venit.

* Salafratatum.

* **GADALAIFO & SEVERINO.**

* **LEONE AVG. II, VIVIANO V.C. Coss.** Carthaginensis Ecclesiae post Capreolum, quod vult Deus Eugenius Episcopus ordinatur.

* **DAGALAIFO.** * **LEONE AVG. II. & SEVERO.** * **AUG. Coss. BASILIO & VIVIANO.** * **Coss.**

OLYBRIO & RVSTICO Coss. Genferico

His Conf.
Mojoranus
Imper. à Ri-
cimerò in-
terfectus est.
* Hunericus

* HERMI-
NERICHO.

His diebus
Theodoti-
cus Rex Go-
thorum a
suis gladio
interfectus
est: & hu-
nicus frater
ejus Gotho-
rum Rex ef-
ficatur. Re-
gnat annos
xvi.
* Anthemius.

JORDANE
His COSS.
Arelatum &
Masiliam
Gothis oc-
cupata sunt.

fericus Vandalorum Rex post multarum provinciarum clades & Christiani apud Africam populi spolia atque neces, moritur anno regni XL. Post quem * Ugnericus filius ejus regnat annos VII, menses V. Huic Ugnerico Pater Gensericus Valentiniani filiam, quam ex Roma captivam abduxerat, in conjugium tradidit.

HERMIA & BASILISCO COSS. Antiochena Ecclesiae episcopatum post Maximum cepit Alexander. Hierosolymitanae vero Ecclesiae post Juvenalem praest Anastasius.

LEONE AVG. III COSS. Ugnericus Vandalorum Rex Arriano suscitatus furore Catholicos per Africam plus patre persequitur: Christianorum Ecclesias tollit, & Catholicos Sacerdotes exilio mittit.

BUSEO & JOHANNE COSS. Signum in caelo ex nube velut contum apparuit per dies X. * Antherius Romae Imperium sumpsit.

LEONE IV & ANTHEMIO II COSS. Leo Aug. supplicationibus Egyptiorum per-motus, ut Synodus fieret, quae de gestis Synodi Chalcedonen-sis judicium ferret, ad cognoscendam singulorum fidem, Ecclesiarum praesulibus unicuique semotim scripsit: singulis epistolas tanquam ex una collatione consonas suscepit, id fieri nullatenus posse: sed magis ac magis in sua perpetuitate Synodi gesta Chalcedonen-sis manere. Extant quae *εγκύκλια* Graeco eloquio vocitantur.

ZENONE & MARTIANO COSS. Romanae Ecclesiae episcopatum post Leonem Hilarius suscepit.

IOHANNE & SEVERO COSS. Leo Aug. Patritium Asparis filium Caesarem facit.

LEONE AVG. V & PROBINO COSS. Aspar & duo filii ejus Patritius Caesar, & Ardaburius Constantinopoli, praescepto Leonis Aug. occiduntur.

LEONE VI & PROBINO COSS. Leo Aug. Leonem nepotem suum Zenonis & uxoris suae filiae filium Caesarem facit: & imperat ann. I. Romanae Ecclesiae Episcopus post Hilarium Simplicius ordinatur, & post Simplicium Felix.

Constantinopolitanae Ecclesiae Gennadius Anatolio succedit in episcopatu, & Gennadio Acacius.

Antiochena Ecclesiae post Alexandrum Martyrius, & post Martyrium Julianus ordinatur Episcopus. Hierosolymitanae vero Ecclesiae Martyrius post Anastasium Episcopus ordinatur. His COSS. Oly-

brius Romam venit, & imperium factione Ricimeri Patritii, regnante Anthemio, sumit. Quo agnito Anthemius in fugam conversus occisus est, & post certos dies Herculani Orestis filius arripens imperium cum patre suo occiditur: & ejus regnum nepos assumit.

LEONE MINORE AVG. COSS. Leo major Aug. Constantinopoli moritur. Zenon a Leone Aug. F. in Septimo contra consuetudinem coronatur.

ROMANORUM XLIX ZENON regnat annis XVII. Post Consulatum Leonis junioris Aug. Zenon Imp. quarens Leonem Aug. proprium filium suum occidere, & ejus imperium pervadere, alium pro eo ejus uxor Ariadne Augusta similem puerum ad mortem obtulit, & Leonem eundem Augustum occulte totondit, eumque clericum unius Ecclesiae Constantinopolitanae fecit. Qui Leo usque ad Justiniani tempora Principis vixit.

Eodem Consulatu Basiliscus cum filio Marco imperium quam tyrannice Constantinopoli sumit.

Zenon Aug. in Isauriam, unde exortus fuerat, fugit: & cum Ariadne Augusta sub hiemis discrimine navali itinere subsecuta.

His COSS. Basiliscus Tyrannus lege data Chalcedonensem Synodum damnari, & Ephesinam II praescepit absolvi & suscipi.

Timotheus Episcopus cognomento * Hel-lurus Proterii successor pariter & peremptor ab exilio Chersona rediit: & fugato alio Episcopo Timotheo Salafatiatio cognomento defensore Synodi Chalcedonen-sis, Alexandrinam, Ecclesiam etiam pervadit.

BASILISCO TYRANNO & * ARMATO COSS. Zenon Aug. vicesimo mense, donato sibi exercitu, Constantinopolim ab Isauria redit: imperium resumit, & Basiliscum cum filiis & uxore exilio in Sase-mis Cappadociae mittit: finemque vitae ibi misere facit.

Inter haec, quae gesta sunt, quia nullus Cos. accessit, & Basiliscus Tyrannus a Consalatu recessit, * Armatus praesenti anno Consul remansit.

Post Consulatum * Armati v. c. Timotheus. * Hellurus Chalcedonensis Synodi obtrectator, & Proterii Episcopi intersector moritur: & Alexandrinae Ecclesiae praesulatum alius Timotheus Salafatiatus Chalcedonensis Synodi defensor resumit. Hierosolymitanae itaque Ecclesiae Sallustius Martyrio succedit

* Aelurus.

* HARMAT-
TIO.

* HARMAT-
TIO.

* HARMAT-
TIO.

Episcopus: Antiochenæ vero Petrus cognomento Fullo post Julianum, qui Martyrio successerat, ordinatur Episcopus.

ZENONE AUG. COS. Hunericus Vandalorum Rex persecutioni per totam Africam nimis insistens, Tubunnis, Macri Nippis, aliisque Eremi partibus Catholicos jam non solum Sacerdotes & cuncti ordinis Clericos, sed & Monachos, atque Laicos quatuor circiter millia exiliis durioribus relegat, & Confessores ac Martyres facit, Confessoribusque linguas abscidit. Quos Confessores, quod linguis abscissis perfecte finem adusque locuti sunt, Urbs Regia adtestatur, vbi eorum corpora jacent. Tunc Lætus Neptensis Ecclesiæ Episcopus martyrio coronatur $\overline{\text{ix}}$ Kal. Octob. & Eugenius Episcopus Carthaginensis Ecclesiæ, post dira Eremi exilia plurimis afflictionibus, pœnisque clarus habetur. Hic itaque Hunericus inter innumerabiles suarum impietatum strages, quas in Catholicos exercebat, octavo regni sui anno interioribus cunctis effusus, ut Arrius pater ejus, misere vitam finivit: cui succedit Guntamundus: regnat annis xii : qui nostros protinus de exilio revocavit.

Post Consulatum Zenonis $\overline{\text{iii}}$. Timotheus cognomento Salafatiatus Synodi Chalcedonensis defensor moritur: & pro eo Alexandrinæ Ecclesiæ Johannes Tabennesiota Presbyter & Oeconomus, Synodi Chalcedonensis defensor Episc. ordinatur. Quem Zenonis præcepto Principis, Petrus, qui superstitite Timotheo Salafatiatio Episcopo ab hæreticis fuerat ordinatus, ejiciens Alexandrinam Eccles. pervadit. Qui confestim favore Zenonis Principis Synodum Chalcedonensem de pulpito coram populis damnat: nomina Proterii & Salafatiatii de Ecclesiasticis Diptrychis tollit, & Dioscori, & Helluri, qui Proterium interfecit, scribit: corpusque præfati T. Salafatiatii de Ecclesia ejiciens in loco deserto foris civitatem projecit.

TRICUNDIO V. C. COS. Zenon Imperator Eutychiani poculo erroris sopitus Acacium Constantinopolit. Episcopum damnatoribus Synodi Chalcedonensis Petro Alexandrino, & Petro Antiocheno Episcopis per Henoticum à se prolatum socians eorum communione polluitur, & cum eis à Catholica fide recedit.

Post Consulatum Tricundii v. c. Leontius Tyrannus Hylli Patritii factione imperium in Isauria cum tyrannide sumit.

THEODORITO V. C. COS. Felix Romanæ

Ecclesiæ Præful Monachis & Clericis per Orientem, Ægyptum, & Bithyniam commorantibus scribit, ut Petrum Alexandrinum Episcopum Chalcedonensis Synodi obtrectatorem & ejus communicatores tanquam Hæreticos vitent.

Post Consulatum Theodoretii v. c. Orientales Episcopi, præter paucos, per Henoticum Zenonis communione atque consensu polluti, Petri Alexandrini, Petri Antiocheni, & Acacii Constantinopolitani Episcoporum Synodo Chalcedonensi renunciant.

LONGINO V. C. COSS. Acacius Constantinopolitanus Episcopus literis Felicis Romanæ Ecclesiæ Præfulis admonitus, ut à damnatorum Synodi Chalcedonensis communione atque societate abstineat, legatos ejus custodiæ mancipat.

Post Consulatum Longini v. c. Acacius Constantinopolitanus, Petrus Alexandrinus, Petrus Antiochenus Episcopi Chalcedonensis Synodi inimici à Felice R. E. Præfule & Synodo in Italia facta damnantur: & ipsa damnatio Acacii Constantinopolim legatis missis per Monachos monasteriorum Achimitentium Basiani atque Dii ingeritur.

Post Consulatum $\overline{\text{ii}}$ Longini v. c. Corpus Sancti Barnabæ Apostoli in Cypro, & Euangelium secundum Matthæum ejus manu scriptum, ipso eodem revelante, inventum est, Leontius tyrannus & Patritius prodicione castelli capti morte turpissima pereunt. Petrus Antiochenus sub damnatione moritur: & in ejus loco Calendionem ordinat. Orientales autem Episcopi tanquam nescientes Johannem cognomento Codonatum eidem Antiochenæ Ecclesiæ consecrant Episcopum: cui Petrus successit hæreticus.

EUSEBIO V. C. COSS. Acacius Constantinopolitanus Episcopus sub damnatione moritur: & pro eo Flavianus Episcopus ordinatur: cui tertio promotionis suæ mense mortuo Euphemius Synodi Chalcedonensis decretorum custos in Episcopatu succedit.

Post Consulatum $\overline{\text{iii}}$ Longini v. c. Petrus Alexandrinæ incubator Eccl. sub damnatione moritur: cuius episcopatum simul & errorem suscepit Anastasius Calendion Antiochenus Episc. reliquias prædecessoris sui Eustochii Episcopi & Confessoris ex * Philippis populi Mæcedoniæ colligit, & Antiochiam summo cum honore producit. Hoc tempore Annianus super Euphraten fluvium oratione podagros curat.

His dieb. Eusebius Rex moritur, & Alaricus filius ejus pro eo Rex efficitur, Regnat annis xviii .

* Philippo-poli.

curat. Auxentius dæmones fugat. Daniel & Anastasius, Vindemiolus, Manasse, Severus, & cæteri alii per diversa Eremiti loca virtutibus variis, ac præscientia claruerunt.

OLYBRIO V. C. COSS. Zenon Imperator Constantinopoli moritur anno vitæ suæ XLII. Ariadne Augusta Zenonis relicta Anastasium Silentiarium Illyricianum, Patre Dyrrhacheno, Matre Arriana, Imperatorem designat. Anastasii autem fide, imo perfidia, procul jam * patre nota, coactus est Euphemio Constantinopolitano Episcopo insistente, scripto promittere, nihil sinistrum contra Apostolicam fidem, & Synodum Chalcedonensem agere. Chirographum Euphemius Episcopus suscipit, & in Archivo Ecclesiæ reponit.

ROMANORUM L regnat Anastasius annis XXXVII: qui imperium sumens violenter Chirographum suum ab Euphemio Episcopo recolligit, & adversus Synodi Chalcedonensis defensores Episcopos atrociter sævit: inter quos mortuo Petro Antiocheno Episcopo, qui Calendione Synodi Chalcedonensis defensore superstite fuerat ab hæreticis Zenonis temporibus Principis ordinatus, sententiam mutat in pejus, ut Calendio quidem de malis ad pejora ducatur, & pro eo Palladius ordinetur.

ANASTASIO & RUFO COSS. Romanæ Ecclesiæ Felici succedit Gelasius, & Gelasio Anastasius. Alexandrinæ verò Athanasius præerat hæreticus. Antiochenæ etiam Ecclesiæ Palladius Calendione superstite factus, & Hierosolymorum Sallustius. Euphemius Constantinopolcos Episcopus Anastasii Imperatoris calliditate prævisa Synodum congregat: Synodi Chalcedonensis decreta confirmat.

HIS COSS. SACI IN HISPANIAS INGRESSI. **ASTERIO & PRÆSIDIO COSS.** Johannes Episcopus Alexandrinus à Romana Ecclesia veniens Anastasio Imperatori supplicat, ut cum throno suo pro antiqua amicitia reddat. Sed hoc pro defensione Chalcedonensis Synodi dum non impetrat, Romam furtim, unde venerat, remeavit.

VICTORE V. C. COSS. Bellum Isauricum cum exardescit. Athenodorus & Longinus tyranni occiduntur. Athanasio Alexandrino mortuo, Johannes cognomento Hemula succedit: quo occumbente, post paucos dies ei Iohannes alius cognomento Niceta succedit Episcopus.

PAULO V. C. COSS. Anastasius Imperator Hæreticorum Synodum faciens Henoticum Zenonis confirmat, & Euphemium Episcopum Constantinopolitanum Chalcedonensis Synodi defensorem deponit, quem Euchaida in exilium mitens pro eo Macedonium facit.

ANASTASIO AUG. COSS. Macedonius Constantinopolitanus Episcopus, Synodo facta, condemnat eos, qui Chalcedonensis decreta Synodi suscipiunt, & eos, qui Nestoris & Eutychem defendunt. Anastasio Romano Episcopo mortuo succedit Symmachus, & ex alia parte Laurentius ordinatur. qui dum Nuceriæ civitatis * episcopus nollet esse contentus, Synodo Romæ facta, à coetu est sacerdotali projectus. Palladius Antiochenus moritur: & pro eo Flavianus ordinatur Episcopus. Alexandrinæ Ecclesiæ Johannes cognomento Niceta adhuc præsedebat. Hierosolymæ verò post Sallustium Elias suscepit præfulatum.

Gunthamundo Vandalorum rege Carthagine mortuo, Thrasamundus regnat ann. XXXVII, menses IV. Et hic Arriana insania plenus Catholicos insectatur. Catholicorum Ecclesias claudit: & in Sardiniam exilio ex omni Africana Ecclesia cxxx Episcopos mittit. Eo tempore Fulgentius Ruspensis civitatis Episcopus in nostro dogmate claruit.

JOHANNES SCYTHA & PAULO COSS. Olympius quidam Arrianus in balneis, quæ Helianæ vocantur, ad Regiam Urbem, sanctam & consubstantialem Trinitatem blasphemans, tribus * ignis scelis, Angelo ministrante, invisibiliter in piscina frigidæ aquæ perfusus vitam impie simulque prodigiose finivit.

GIBBO V. C. COSS. Anastasius Imperator Flaviano Antiocheno, & Philoxeno Hieropolitano præfulibus Constantinopolim Synodum congregat: & contra Diodorum Tarsensem, Theodorum Mopsuestenum cum scriptis, Theodorum Cyri, Ibam Edessenum, Andream, Eucherium, Quirum, & Iohannem Episcopos, cæterosque alios, qui in Christo duas prædicabant naturas, duasque formas, & qui non consententur unum de Trinitate crucifixum, una cum Leone Episcopo Romano, & ejus Tomo, atque Chalcedonensi Synodo inferre anathema persuasit.

PATRITIO & HYPATIO COSS. Barbas quidam Arriani erroris Episcopus, dum præsumit contra Regulam supra baptizandum

HIS COSS. Burdimolus in Hispania tyrannidem assumit.

HIS COSS. Gorbi intra Hispanias sedes acceperunt, & Burdimolus a suis traditus, & Toloſam directus, in Tauroneo impolitus igne crematus est. * Episcopatu.

zandum dicere, Baptizat te Barbas in nomine Patris per Filium in Spiritu sancto: protenus aqua, ex qua futurus erat baptizare hominem, nunquam comparuit: vas vero ipsum, in quo aqua erat, confractum est. Quod considerans qui baptizandus erat, protinus ad Catholicum currit, & baptismum regulariter sumit.

ABIENO & POMPEJO COSS. Anastasius Imperator Macedonium Constantinopolitanum Episcopum cum quibusdam Clericis nolentem Synodi Chalcedonensis decreta damnare ab Ecclesia rapit, & in exilium mittit: atque pro eo Timotheum presbyterum Episcopum facit: qui continuo damnatores Synodi Chalcedonensis in communionem suscepit.

ABIENO JUNIORE COSS. Ingens terræmotus cum conuulsionibus magnis atque grandine, & totius cæli ac terræ commotione factus.

CETHEGO V. C. COSS. Flavianus Antiochenus Episcopus fera pœnitentia Anastasium Imperatorem deserit, & in possessione Platani vocabulo, relicto throno suo, secedit. Huic Anastasius Imperator Severum Chalcedonensis Synodi inimicum subrogat: Ecclesiæ Orientis scandala magna subministrat.

THEODORO V. C. COSS. Eugenius Carthaginensis Episcopus Confessor moritur. Julianus Bostrenus & Iohannes Paltensis Episcopi ab Ecclesiis propriis ultro recedunt. & alii eis subrogantur.

MESSALLA V. C. COSS. Constantinopoli, jubente Anastasio Imperatore, sancta Euangelia tanquam ab idiotis Evangelistis composita reprehenduntur, & emendantur.

VENANTIO & CELERE COSS. Populos Alexandrinos & totius Ægypti simul pusillos, & magnos, liberos ac seruos, clericos, atque monachos, præter peregrinos, immundi spiritus occupant: & humana locutione privati latrare cunctis diebus ac noctibus, ut canes, ceperunt, ita ut vinculis ferreis vincti ad Ecclesias postea, ut sanitatem perciperent, traherentur. Comedebant enim suas manus, simulque & brachia pariter omnes. His evenientibus Angelus in viri specie quibusdam ex populo apparuit, dicens hoc eis pro eo, quod anathema Synodo Chalcedonensi dederint, evenisse, comminatus deinceps nihil eos tale aliquid præsumere.

VENANTIO JUNIORE V. C. COSS. Cawades rex Persarum Zumdaber castellum plurimis thesauris ab initio suæ conditionis plenum & Dæmonum leonibus mancipatum custodiaque munitum, ubi nullus unquam ingredi potuit, Christianorum orationibus capit: & ingressus universos ex eo thesauros tulit.

IMPORTUNO JUNIORE V. C. COSS. Helias Episcopus Hierosolymitanus Synodi Chalcedonensis defensor nolens Severum Antiochenum Apostolicæ fidei inimicum in communionem præcipiente Anastasio Imperatore suscipere, exilio Paraxenensi Castello truditur: & pro eo Joannes crucis custos Episcopus ordinatur. qui confestim & Severum Antiochenum in communionem suscepit, & Synodum Chalcedonensem damnavit.

BOETIO V. C. COSS. Vitalianus Patrioli F. fidei Catholicæ subversionem, & Synodi Chalcedonensis damnationem, remotionesque Orthodoxorum Episcoporum, atque successiones hæreticorum cognoscens virorum fortium validam manum congregat, & Anastasii imperio rebellat.

FELICE V. C. COSS. Vitalianus Comes in Patritium nepotem Anastasii Principis, magistrum Romanæ militiæ, congressione facta, LXVII viris ex militia Romana peremptis, vivum capit, & vinculis æreis vinctum in custodiam cavæ ferreæ tradit, & postea diltrahit.

PAULO & MUSCHIANO COSS. Alamundarus Saracenorum rex a defensoribus Synodi Chalcedonensis baptizatus, Theopaschitas Episcopos à Severo Antiocheno Episcopo ad se cum literis missos, barbaram mirabiliter propositionem concludens atque superans Deum immortalem ostendit.

PROBO V. C. COSS. Anastasii Imperatoris præcepto Plato civitatis præfectus & Maximus pulpitem Ecclesiæ sancti Theodori ascendentes, & hymno, quem Græci Trisagion dicunt, τὸ πρῶτον δὲ ἡμῶν noviter apponentes, dum per forum Constantinianum id psallentes ad majorem Ecclesiam pergunt, nubes ex improvise cinerem super eos pro pluvia emisit, totaque civitatem atque Provinciam contexerunt: pro qua novitate Constantinopolitanæ multa mala obvenerunt civitati, multique sunt male interempti. Præsertim siquidem, simulque & Venetorum turbæ adversus Anastasium Imper. unitæ inter mille injurias atque mala incendium in

urbem

His COSS. Gelasius Hæricum Barcinone in Palatio interfecit: quo anno Gelasius ab Helibane Theodoricus Italiæ Regis duce ab Hispania fugatus Africam petiit. Comes vero Veilici Barcinone occiditur.

His COSS. Cæsarangulæ Circus expectatus est.

His COSS. Dextera à Gothis ingressa est. Peritriannus interfectus est: & caput ejus Cæsarangulam deportatum est.

His diebus pugna Gothorum & Francorum Boglodoreta, Alaricus Rex in prælio à Francis interfectus est. Regnum Tolosanum destructum est.

Post Alaricum Theodoricus Italiæ Rex Gothorum regit in Hispania, ann. XV. Amalatici parvuli tutelam gerens.

- urbem miserunt combustaque est Civitas $\alpha\tau\tau\delta\ \tau\varsigma\ \chi\alpha\alpha\kappa\eta\varsigma$, usque ad Constantini forum supra longitudinem plateæ columnarum **xciv.**
- SENATORE V. C. COSS.** Vitalianus Comes cum manu valida barbarorum Constantinopolim veniens in Sosthene sedit: qui non aliter postulatus pacem Anastasio Imperatori promittit, nisi prius defensores Synodi Chalcedonensis relegatos exilio sedibus propriis reddat, & Romanæ Ecclesiæ cunctas Orientis Ecclesias uniat.
- FLORENTIO V. C. COSS.** Ugni Armeniam, Cappadociam, & Galatiam, Pontumque atrociter vexavere. Eo tempore Euphemius Constantinopolitanus Episcopus apud Ancyram Galatiæ, & Ariadne Augusta in regia Urbe de hac vita transiere.
- PETRO V. C. COSS.** Universi Archimandrite & monachi Eremi trans Palæstinam & Iordanem fluvium Anastasio Imperatori scribunt pro statu Chalcedonensis Synodi, & adversum impietates Severi Antiocheni Episcopi.
- AGAPITO V. C. COSS.** Ioannes Alexandrinus Episcopus moritur: & pro eo Dioscorus ordinatur. Timotheus Constantinopolitanus Episcopus obtrektor Synodi Chalcedonensis v die mensis Aprilis occubuit, & Ioannes Cappadox in cella propria, atque Presbytero episcopatum tradidit. Hunc Anastasius ante ordinationem suam, ut Synodum Chalcedonensem prædamnaret, coegit.
- AGAPITO II & MAGNO COSS.** Anastasius Imperator intra Palatium suum tonitruorum terrore fugatus & coruscationis jaculo percussus, in cubiculo, quo absconditus fuerat, moritur: & cum ignominia absque consuetis exequiis ad tumulum ducitur anno vitæ suæ **xxcix.**
- ROMANORUM LI JUSTINUS** regnat an. **ix.** mens. **ix.**
- Illyricianus Catholicus Synodi Chalcedonensis amator simulque defensor, cujus conjunx Lupicina nomine dicebatur, quam Constantinopolitani Euphemiam postea vocaverunt, cui nepos Justinianus vocabulo fuit Candidati militia functus. * * *
- JUSTINO AVG. & HERACLIO COSS.** Amantius Præpositus seditones in populo suscitans Imperator alius postulatur: qui Justinii præcepto Principis una cum Andrea cubiculario occiditur, & in rheuma jactatur.
- RUSTITIONE V. C. COSS.** Ioannes, qui ante Justinum ad Imperium erat electus, Heraclie Thracie Episcopus ordinatur. & Justinianus nepos Justinii Aug. ex candidato Magister militum ordinarius constituitur.
- VALERIO & IUSTINIANO COSS.** Alexandrinæ Eccles. Dioscoro Episcopo mortuo Timotheus succedit. Antiochenæ vero Ecclesiæ Severus Princeps heres fit, & Hierosolymitanæ Ecclesiæ Ioannes.
- Justinus Imperator orientales, præter parvos Pontifices, Acatium quondam Constantinopolitanum, Petrum Antiochenum, & Petrum Alexandrinum Episcopos pristino errore implicitos occidentalibus Antistitibus sub digna satisfactione conjungit, redivivaque facit Synodi Chalcedonensis decreta Zenonis & Anastasii Principum temporibus abdicata.
- SYM MACHO & BOETIO COSS.** Vitalianus sacramento suscepto Constantinopolim redit: quem Justinus Aug. grate suscipiens Magistrum militum facit, & Consulatum dari permittit.
- MAXIMO V. C. COSS.** Trasamundus Vandalorum Rex Carthagine moritur: cujus uxor Amalafida fugiens ad Barbaros, congressione facta, Capse juxta Eremum capitur, & in custodia privata moritur.
- Hilderic, qui ex Valentiniani Imp. filia à Giserico captivata & Ugnérico juncta natus est, regnavit annis vii, mens. iiii. Hic ergo sacramento à decessore suo Trasamundo obstrictus, ne Catholicis in regno suo aut Ecclesias aperiret, aut privilegia restitueret, priusquam regnaret, ne sacramenti terminos præteriret, præcepit & Sacerdotes Catholicos ab exilio redire, & Ecclesias aperire, & Bonifacium cum dogmatibus divinis satis strenuum ad postulationem totius urbis Carthaginiensis Ecclesiæ Episcopum consecravit.
- Vitalianus Constantinopoli intra Palatium, loco, quem Delphicum Græco vocabulo dicunt, Justiniani Patritii factione dicitur interfectus fuisse.
- IUSTINO AVG. & APIONE COSS.** Romanæ Ecclesiæ in Episcopatu, mortuo Symmacho, succedit Hormisda. Alexandrinæ Ecclesiæ adhuc Timotheus superstit. Antiochenæ Ecclesiæ Severus Chalcedonensis Synodi obtrektor, quem à Iustino Imperatore quæreretur ad pœnas, fugit: & in ejus loco substituitur Paulus. Hierosolymitanæ Ecclesiæ Ioannes præfuit. Constantinopolitanæ vero Ecclesiæ Ioanni Epiphanius succedit Episcopus.

Post Consulatum II Justinii, & Apionis, Justinus Augustus Justinianum nepotem suum ad Senatorum supplicationem invitavit Cæsarem facit.

PHILOXENO & PROBO Coss.

MARKOTIO Cos. Justinus Imp. moritur.

ROMANORUM LII JUSTINIANUS regnat annis XXXIX mens. VII. Huic erat uxor vocabulo Theodora.

JUSTINIANO AUG. Cos. Orientales Ecclesiæ ejusdem Principis iussione IV Synodos, Constantinopolitanam, Ephesinam I , & Chalcedonensem, atque Sanctorum CL Patrum fidem præsentibus sacrificiis, publica voce suscipiunt.

His diebus Stephanus præfectus Hispaniarum efficitur: qui tertio anno præfecturæ suæ in civitate Gerundensi in consilio diffidit.

DECIO V. C. Cos. Theodoræ Augustæ factione unum de Trinitate passum non asserens secundum quid, sed absolute suscipiendum cunctis generali lege imponit: & à Clericis atque Monachis subscriptiones violenter exegit. Qua de causa plurimi se ab Ecclesia subtraxerunt, & Monachi à propriis monasteriis recesserunt, asserentes sibi sufficere fidem eorum, qui in præfatas sanctas IV Synodos convenerunt.

* Hypatius.

LAMPADIO & ORESTE Coss. * Epitius Anastasii Principis nepos tyrannidem Constantinopoli assumens, multis hominum millibus in Circensi spectaculo militari gladio cæsis, capitur, & nocte cum Pompejo occiditur, atque in rheuma jactatur.

His Coss. Amalaticus rex cum Zidibetto Francorum rege in Gallia superatus Nabonnensi in prælio Barcinonem fugiens venit, ibique à Franco angone percussus interit. * superatum.

Post Consulatum Lampadii & Orestis Geilimer apud Africam regnum cum tyrannide sumit, & Carthaginensem ingressus Hildericum regno privat, & cum filiis custodiæ mancipat, atque Oamerdigum, multosque nobilium perimit.

Post Consulatum Lampadii & Orestis anno tertio. Belisarius magister Romanæ militiæ duobus * superatis præliis Traicium mirabiliter Persicum prælio superavit.

JUSTINIANO AUG. III Cos. Geilimer Tyrannus multos nobilium Africæ provinciæ crudeliter extinguit, multorumque substantias per Bonifacium tollit.

JUSTINIANO IV Cos. Justinianus Imp. visitatione Læti Episcopi ab Hunerico Vandalorum rege martyre facto exercitum in Africam, Belisario Magistro militum duce, contra Vandalos mittit: quos idem Belisarius prælio superans, Gunthimer, & Gebamundum Gadinges Regis fratres perimit, ipsoque Geilimer Rege in fugam converso, Africam capit, nona-

gesimo septimo Vandalorum ingressionis anno. In ipso etiam Belisarii ingressu, priusquam congressio fieret, Geilimer Tyrannus Hildericum Regem cum quibusdam generis ejus affinibus occidit. Belisarius Magister militum ac Patritius Geilimer Tyrannum capit, & eum cum divitiis ex rapinis Africæ conquisitis Constantinopolim Justiniano Imperatori adducit.

BELISARIO V. C. Cos. Reparatus Carthaginensis Ecclesiæ episcopatum post Bonifacium suscipit. Hierosolymitanæ vero Ecclesiæ præfatum Petrus Joanni mortuo succedit.

Post Consulatum Belisarii anno secundo. Justinianus Imperator libros de incarnatione Dominica edidit, & Illyricianos Episcopos ad subscribendum coëgit.

Post Consulatum Belisarii anno III . Epiphanius Episcopus Constantinopolitanæ Ecclesiæ mortuo, qui Joanni successerat, Anthemius Episcopus * Eutychia Justa Trapezontensis, factione Theodoræ Augustæ, Constantinopolitanam pervadit Ecclesiam.

JOANNE V. C. Cos. Romanæ Ecclesiæ post Ormisdam Joannes, post Joannem Felix, post Felicem Bonifacius, post Bonifacium alius Joannes, & post Joannem Agapitus Episcopus ordinantur. Alexandriæ Ecclesiæ Timotheo mortuo, qui Dioscoro minori successerat, duo, populi electione, perversi ordinantur uno die Episcopi, Theodosius scilicet & Gaius. Quibus ordinatis Alexandria in utrisque est Christi inimicis divisa. À Theodosio enim Theodosiani, & à Gaiano Gajanitæ voluerunt appellari: quavis æqualiter Synodum Chalcedonensem non suscipiant, & erroris Eutychetis & Dioscori proprios faciant.

APIONE V. C. Cos. Severus Antiochenus hæresis princeps, à quo Severiani vocantur, & Julianus Halicarnassensis Episcopi, Apostolicæ fidei, & Chalcedonensis Synodi impugnatores exilio Alexandria Justiniani iussione mittuntur, ubi adversus sequaces Chalcedonensis Synodi scribentes ex duabus unam in Christo naturam esse dixerunt, quam dudum Severus corruptam, & Julianus adstruit incorruptam. Alexandria, Ægyptus, & Libya in utrisque est Christi inimicis divisa. Theodosiani enim Severum, & Gajanitæ Julianum secuti sunt. Sed à Theodosianis aliæ duæ hæreses exierunt: una Agnoitarum, & altera Tritheitarum. Agnoitæ siquidem perversitati, à qua exierunt, id adjiciunt,

adjiciunt, quod Christi divinitas ignoret futura, quæ sunt scripta de die, & hora novissima. Tritheitæ vero sicut tres personas in Trinitate, ita quoque tres adstruunt Deos esse contra illud, quod scriptum est: Audi Israel: Dominus Deus tuus unus est. Et rursum: Nullus Deus, nisi unus: & Ego sum Deus, & non est alius præter me.

JUSTINO V. C. COS. Agapitus Archiepiscopus Romanus Constantinopolim venit, & Anthemium Episcopum Constantinopolitanum Ecclesiæ perversorem, Chalcedonensis Synodi inimicum deponit, Theodoram Augustam ejus patronam communione privat, & Menam protinus Constantinopolitanæ Ecclesiæ Episcopum facit.

Theodosius & Gaius Alexandrini Episcopi cum suo errore damnati, exilio transportantur. Sed Theodosius Constantinopoli Sycas relegatus totum pene Palatium, & maximam regis urbis partem sua perfidia maculavit. Quæ occasio cunctis pene hæresibus licentiam tribuit: ita ut non solum Theodosianitæ, sed & Gaiantæ monasteria atq; oratoria apud urbem regiam construxissent. Vixit enim Theodosius præfatus hæreticus usque ad primum Justinii junioris Augusti Consulatum. Eo anno, Paulo Antiocheno Episcopo superstitite, subrogatur Euphrasius.

BASILIO V. C. COS. Agapito Archiepiscopo Romano Constantinopoli mortuo, Silverius pro eo Episcopus ordinatur: Alexandrinæ vero Ecclesiæ Theodosio atq; Gajano exulatis, * Paulus prior pro eis Zabinnensiotarum Dioscori hæretici prædecessoris sui depositionem celebrans Palæstino concilio deponitur: & pro illo Zoilus ordinatur Episcopus.

Consulatu præfato Stuzas apud Africam regnum in Eremi partibus cum Tyrannide assumit.

Post Consulatum Basilii v. c. anno secundo. Theodora factione Augustæ, quæ occulta esse Synodi Chalcedonensis nunquam destitit inimica, ex quo regnare cepit, proscriptionum insidiæ preparantur. Silverius Romanus Episcopus exilio mittitur, & pro eo Vigilus ordinatur: à quo Theodora memorata Augusta, priusquam ordinaretur, occulto chirographo clicuit, ut Papa effectus in proscriptione Synodi Chalcedonensis tria capitula condemnaret, id est Epistolam Ibæ Edesiæni ad Murim Persam, quæ judicio Synodi Chalcedonensis approbata, & orthodoxa

judicata est, & gestis Synodalibus sociata. Theodorum dein Mopsuestanum Episcopum synodaliter similiter gestis apud Antiochiam sub Ioanne Episcopo ejusdem Ecclesiæ, & Chalcedone laudatum: & Theodoretum Cyri Episcopi dicta cum eodem Theodoro Synodi Chalcedonensis vocibus collaudata. Hic itaque Papa effectus ab Antonia Patricia Belisarii uxore compellitur, ut Theodosio Alexandrino, Anthemio Constantinopolitano, & Severo Antiocheno jam pridem ab Apostolica sede damnatis, tanquam Catholicis scriberet: & ita de fide, quemadmodum & illi, sentiret. Cujus epistolæ illius tenor ita se habere probatur: *DOMINIS, & in Christi Dei Salvatoris nostri charitate conjunctis fratribus, Theodosio, Anthemio, & Severo Episcopis Vigilus Episcopus: Scio quidem quæ ad sanctitatem vestram antefidei meæ credulitas, Deo juvante, pervenit. Sed quia modo gloriosa Domina & filia mea Patricia Christianissima desideria mea facit impleri, ut fraternitati vestræ presentia scripta transmitterem: salutans ego gratia, qua nos in Christo D. N. Salvatore conjungimur, eam fidem, quam tenetis, Deo jubente, & tenuisse me & tenere significo: scientes illud inter nos, quod predicamus, & legimus, quia anima una, & cor nobis sit unum in Deo, profectus mei, qui est vester, Deo juvante, nunciare vobis gaudia maturavi, ex meo animo fraternitatem vestram, quæ optat, libenter amplectitur. Oportet ergo, ut hæc, quæ vobis scribo, agnoscat: sed magis tanquam suspectum me sapientia vestra ante alios aestimet se habere, ut facilius possit Deus, quæ capit operari, perficere. Et subscriptio: ORATE PRO ME DOMINI MEI FRATRES IN CHRISTI DOMINI NOSTRI SERVATORIS CHARITATE CONNEXI.*

Horum exordia malorum generalis orbis terrarum mortalitas sequitur, & iugium percussione major pars populorum necatur.

Post Consulatum Basilii v. c. anno III, Stuzas Tyrannus gentium multitudine ordinata Solomoni Magistro militiæ & Patrio Africae Aduciq; Romanæ militiæ ducibus Cilio occurrit: ubi congressione facta, peccatis Africae, Romanæ Reipub. militia superatur, Solomon utriusque.

Post Consulatum Basilii v. c. anno IV, Iustinianus Imperator Acephalorum subreptionibus instigatus Vigilium Roma-

* Paulus prætor pro is Tabennensiotarum monasteriorum a defensoribus Synodi Chalcedonensis ordinatur Episcopus, qui Dioscori.

Hoc anno Francorum Reges & per Pampaliam Hispanias ingressi Cæsar Augustam veniunt: quam obfessam per tres dies omnem eam Tarracoensem Provinciam depopulatione triverunt.

His diebus inguinalis plaga totam pene contrivit Hispaniam.

Tandi mortuo Flaudifolus Gothos regit ann. i. mens.

III.

num Episcopum subtiliter compellit, ut ad urbem Regiam properaret, & sub speciem congregationis eorum, qui ab Ecclesiæ sunt societate divisi, tria Capitula condemnaret.

*Fudiso mortuo Agila Gothos regit. ann. v. ment. vi. Hierosolymitanæ Ecclesiæ præfulatum post Petrum Macarius suscipit.

Post Consulatum Basilii v. c. anno v. Stuzza Tyrannus apud Africam, portu Taceæ congressione facta, Ioannis Romanæ militiæ ducis jaculo percussus est: pariq; vice & Ioannes Stuzæ: qui confestim alterutro utriusque gladio ceciderunt: & Dominico die, quo pugna facta est, moriuntur.

Post Consulatum Basilii v. c. anno vi. Ferrandus Charthaginis Ecclesiæ Diaconus clarus habetur. Guntarith Magister militum Ariobindam Patritium Principemq; Romanæ apud Africam militiæ eo tempore ab Imp. missum Charthagine intra Palatium nocte perimit, & regnum cum tyrannide assumit. Huic Charthaginis dux Artabanus trigesimo sexto regni sui die prandentem interfecit.

Post Consulatum Basilii v. c. anno vii. Iustinianus Imp. per diversas Provincias in regni sui finibus constitutas instantissime scribit: & Antistites cunctos præfata Capitula damnare compellit. Euphemio Antiocheno Episcopo succedit Dominus.

Post Consulatum Basilii v. c. anno viii. Illyriciana Synodus in defensione Capitulum Iustiniano Aug. scribit: & Benenatum primæ Iustinianæ Civitatis Episcopum obtrectatorem eorumdem Capitulum condemnat.

Theodora Augusta Chalcedonensis Synodi inimica canceris plaga corpore toto perfusa vitam prodigiote finivit.

Post Consulatum Basilii v. c. anno ix. Africani Antistites Vigilium Romanum Episcopum damnatorem Capitulum synodaliter à Catholica communione, reservato ei pœnitentiæ loco, recludunt, & pro defensione memoratorum trium Capitulum literas satis idoneas Iustiniano Principi per Olympium Magistrum mittunt. Eo tempore Facundi Hermianensis Ecclesiæ Episcopi refulserunt: quibus evidentissime declaravit tria sæpèfata Capitula in præscriptione fidei Catholicæ & Apostolicæ Chalcedonensis Concilii fuisse damnata.

Post Consulatum Basilii v. c. anno x. Reparatus Archiepiscopus Carthaginensis Ecclesiæ, Firmus Numidarum Episcoporum

Primates, & Primasius, & Verecundus Concilii * Binzanteni Episcopi pro fidei causa ad urbem Regiam ejusdem præcepto Principis evocantur. Apollinarius Zoilo iii memorata capitula damnare nolenti Episcopus Alexandrinæ Ecclesiæ subrogatur.

Post Consulatum Basilii v. c. anno xi. Reparatus Archiepiscopus plurimis calumniis impetitus pro eo, quod damnationi trium capitulum memoratorum assensum non præbuit, officio sumptibusque privatus, Eucayda exilio relegatur: & Primasius Diaconus Apocrysiarius eius, postquam damnavit quæ sunt synodaliter atque universaliter defensata, eo superstite contra vota Cleri simulque & populi Episcopus Carthaginensis Ecclesiæ ordinatur.

Firmus Concilii Numidiæ primas donis Principis corruptus damnationi eorumdem capitulum assensum præbuit. Sed ad propria remeans in navi morte turpissima periit. Primasius quoque Aquimontensis monasterio relegatus. Sed Boëtio Primate Byzanteni concilii morte prævento, ut ei succederet, memoratæ damnationi protinus assensit, reversusque ad sua, quæ prius defendebat, validissimis persecutionibus impugnavit, fidelibusq; calumnias generando, eorumq; substantias auferendo. Sed in quibus peccavit, latere non potuit. Siquidem postquam à Catholicis sui Concilii Antistitibus pro suis prævaricationibus condemnatus infelici morte extinguitur: & quæ conquieserat fraude, fideliter à Iudicibus auferuntur Verecundus vero Ecclesiæ Nicensis Episcopus in defensione memoratorum perdurans Capitulum Chalcedone urbe, ubi refugium fecerat, in diversorio gloriosæ matris Euphemie de hac vita migravit ad Dominum. Macarius Hierosolymitanus Episcopus ejicitur, & eo superstite Eustochius ordinatur.

Post Consulatum Basilii v. c. an. xii. Constantinopolim Synodus Iustiniani Principis præcepto colligitur: cui præfules sedium aderant. Vigilium Romanum Episcopum, superstite Silverio, ordinatur: Apollinarius Alexandrinus, Zoilo vivente: Promotus Antiochenus * Dominus: * Eustochius, Macario remoto Hierosolymitano Episcopo, Episcopus factus: & Eutychius Constantinopolitanus, qui Menæ fuerat subrogatus. Ibi tria sæpèfata Capitula cum defendentibus ea damnationi subijciunt, sibi que ipsis pœnitentiæ regref-

Byzanteni.

* Dominus alius Dominus, * Eutocius.

regressum pœnaliter intercludunt, tali se perpetuo anathemate obstringentes, si aliquando absolvere tentaverint, quæ damnationis sententiæ subdiderunt. Quorum decretis Rusticus Romanæ Ecclesiæ Diaconus, & Felix Guillensis Monasterii Provinciæ Africanæ Hegumenos contradicentes scripto Thebaida in exilium cum suis sociis transmittuntur. His itaq; gestis terræmotus Urbem Regiam à fundamentis concutiens ædificia plurima porticusque dejecit, & Basilicis consistentibus altaria pene cuncta prostravit.

Post Consulatum Basilii v. c. annor. $\overline{\text{xiv}}$. Frontinus Episcopus ad Urbem Regiam evocatus pro defensione trium eorundem Capitulorum * Antiochensi primæ Thebaidæ Civitatis exilio deputatur: & pro eo ab hæreticis Petrus Salonensi Ecclesiæ ordinatur.

Proconsularis concilii Provinciæ Africanæ sacerdotes Rufini & Vini Episcoporum Reparati Archiepiscopi obtreçtatorum arte delusi tanquam defensoribus fidei occurrunt, & Primasii Prævaricatoris Carthagenis Ecclesiæ communionem, præter paucissimos, polluunt.

Dacius Mediolanensis Episcopus Constantinopolim venit, & damnationi eorundem trium Capitulorum consentiens eodie percussus occubuit.

Narſes Eunuchus ex Præposito Patritius Totilam Gothorum regem prælio apud Italiam mirabiliter superat, ac perimit, & omnes ejus divitias tollit.

Post Consulatum Basilii v. c. anno $\overline{\text{xv}}$. Concilii Numidiæ Episcopi ad instar Proconsularium Sacerdotum collecti Cartaginem veniunt, & Primasii ejusdem Ecclesiæ incubatoris communionem polluti, prævaricatoresque effecti ad propria redeunt.

Victor Tununensis Ecclesiæ Episcopus hujus auctor operis post custodias simulque & plagas, quas Sala & Valericis perpeſſus, nec non in Monasterio de Mandra primo ac secundo exilio Egi Mauritanix insulæ, tertio Alexandrinæ una cum Theodoro Cebarſusitanæ Ecclesiæ Episcopo pro præfatorum trium Capitulorum defensione exilio mittitur: & carceri Castellii Dioclesiani post prætorianum carcerem truditur. Antiochenæ Anastasius Domnino succedit Episcopus

Post Consulatum Basilii v. c. anno $\overline{\text{xvi}}$. Primosius Carthagenensis incubator Ecclesiæ sibi nolentes assensum præbere nunc fustibus, nunc custodiis, nunc quoque

exiliis affligit.

Victor & Theodosius antefati Episcopi Africanani de carcere ejiciuntur: & post disputationes in Prætorio continuas dierum $\overline{\text{xv}}$, ad aliam custodiam Monasterii Tabenensiotarum, quod est apud Canopum $\overline{\text{xii}}$ millibus ab urbe Alexandrina, mittuntur.

Post Consulatum Basilii v. c. anno $\overline{\text{xvii}}$. Vigilus Romanus in insula Sicilia moritur. Eo tempore Felix Hegumenus Monasterii Gallitani exilio apud Sinopen de hac vita migravit ad Dominum.

Post Consulatum Basilii v. c. anno $\overline{\text{xviii}}$. Pelagius Romanus Archidiaconus trium præfatorum defensor Capitulorum Iustiniani Principis persuasione de exilio redit: & condemnans ea, quæ dudum constantissime defendebat, Romanæ Ecclesiæ Episcopus à prævaricatoribus ordinatur: qui fuit annis $\overline{\text{v}}$.

Post Consulatum Basilii v. c. anno $\overline{\text{xix}}$. Illyriciani Episcopi, præter parva monasteria paruosque fideles persecutiones passi consentiunt pristinam fidem in irritum deducentes. Eo tempore Ugni Armeniam gravissime vexaverunt.

Post Consulatum Basilii v. c. anno $\overline{\text{xx}}$. Bulgares Thraciam invadunt, & usque ad Sucas Constantinopolim veniunt. Sergium Patritium, qui dudum Africanæ fuerat dux militiæ, capiunt: simulque distrahunt. Sed patritii Belisarii armis fortiter debellati, pariterque fugati Danubium transferunt.

Post Consulatum Basilii v. c. anno $\overline{\text{xxi}}$. corpus Sancti Antonii Eremitæ repertum cum maximo honore Alexandriam perducitur, & in Basilica Sancti Ioannis Baptistæ honorifice collocatur.

Post Consulatum Basilii v. c. anno $\overline{\text{xxii}}$. Frontinianus Salonensis Episcopus de exilio Antinoensi Ancyram Galatiæ transfutatur. Petrus ejus incubator Ecclesiæ moritur: & pro eo Prodinus substituitur.

Post Consulatum Basilii v. c. anno $\overline{\text{xxiii}}$. Reparatus Archiepiscopus Carthagenensis Ecclesiæ exilio apud Euchaidam gloriosa confessione transit ad Dominum die $\overline{\text{vii}}$ Idus Januarii.

Eo anno Iustinianus Princeps legatos gentis * Abarorum, unde venerant facit *. Anno $\overline{\text{xxxvii}}$ imperii præfati Principis Iustiniani, Pelagius Romanus Episcopus ordinatur: præfuit ann. $\overline{\text{xi}}$.

Eustochius Hierosolymitanus Episcopus, qui fuerat Macario superstite ordinatus, ejicitur: & rursùm Macarius reformatur.

Ann^o

Anno xxxviii Imperatoris eiusdem Muscus, Brumafius, Donatus, & Chrysonius Episcopi de Africa, & Victor, ac Theodorus Episcopus similiter ex Ægypto ad Urbem Regiam imperiali præcepto evocantur. Qui dum eidem Iustiniano Principi præsentibus præsentibus, & postea Eutychio Regiæ Urbis Episcopo altercanti novæ superstitioni resistunt, abinuicem segregati per monasteria eiusdem Urbis custodiæ mittuntur.

Anno xxxix Imperii sui Iustinianus Eutyrium Constantinopolitanum Episcopum damnatorem trium Capitulorum, & Euagrii Eremitæ Diaconi, ac Didymi Monachi & Confessoris Alexandrini, quorum laudes supra illustrium virorum ex auctoritate protulimus, exilio dirigit, & pro eo Iohannem eiusdem erroris confimilem Episcopum facit.

Eo anno Prasini apud Regiam Urbem civile bellum faciunt, multosque Reip. viros gladio frequenti congressione prosterunt. Sed eorum atroces plurimi postea à Juliano Præfecto extincti sunt.

xl Imperii sui anno Iustinianus vitæ suscepit finem indictione xv.

Theodorus Cabarfuffitanus Episcopus defensor trium Capitulorum exilio ad Urbem Regiam eo mense & die, quo Iustinianus, moritur: & juxta Confessores, quibus Vgnericus Vandalorum Rex linguas absciderat, sepelitur.

Iustinus junior Vigilantiæ sororis Iustiniani Augusti filius, patre Dulcissimo natus cum tranquillitate populi magna Imperii sumit sceptrum. Hujus conjunx Sophia Theodoræ Augustæ neptis asseritur.

Colliguntur omnes anni ab Adam primo homine, usque ad navitatem D. N. Iesu Christi secundum carnem, quæ facta est vmcxcix. A navitate vero D. N. Iesu Christi, quæ facta est xlili Augusti Octaviani Cæsaris imperii anno, usque in annum Iustini primum Principis Rom. qui Iustiniano imperio successit, anni dxxvii. Fiunt simul ab Adam, usque in annum primum memorati Principis Rom. anni

vmdcclxvi.

HACTENUS VICTOR TUNUNENSIS

AB HINC HISTORIAM DUCIT VENERABILIS

PATER NOSTER

IOANNES ABBAS

MONASTERII BICLARIENSIS FUNDATOR.

Isidorus de Viris illustribus cap. XLIV.

Joannes Gerundinensis Ecclesiæ Episcopus nativitate Gothus, Provinciæ Lusitanæ Scalabi natus. Hic quum esset adolescens, Constantinopolim perrexit, ibique Græca & Latina eruditione munitus, post decem & septem annos in Hispaniam reversus est eodem tempore, quo, incitante Leovigildo Rege, Arriana fervebat insania. Hunc suprascriptus Rex, quum ad nefandæ hæresis crudelitatem compelleret, & hic omnino resisteret, exilio trusus, & Barcinonem relegatus, per decem annos multas insidias, & persecutiones ab Arrianis perpeffus est. Qui postea condidit Monasterium, quod nomine BICLARO dicitur: ubi congregata Monachorum societate scripsit regulam ipsi Monasterio profuturam, sed & cunctis Deum timentibus satis necessariam. Addidit in libro Chronicorum ab anno primo Iustini junioris principatus, usque in annum octavum Mauricii Principis Romanorum, & quartum Reccaredi regis annum historico, compositoque sermone valde utilem historiam: & multa alia scribere dicitur, quæ ad nostram notitiam non pervenerunt.

DOST Eusebium Cæsariensis Ecclesiæ Episcopum, Hieronymum toto orbe notum Presbyterum, nec non & Prosperum virum religiosum, atque Victorrem Tununensis Ecclesiæ Africanæ Episcopum, qui historiam omnium pene gentium summa brevitate & diligentia contexere visi sunt, & usque ad nostram ætatem congeriem perduxerunt annorum, & quæ

acta sunt in mundo, ad agnitionem nostram transmiserunt: nos ergo in adjutorio D. N. Iesu Christi, quæ temporibus nostris acta sunt, ex parte quod oculata fide pervidimus, & ex parte quæ ex relatu fidelium didicimus, studuimus ad posteros notescenda brevi stilo transmittere. Quintadecima ergo Indictione, ut dictum est, Iustiniano mortuo, Iustinus junior nepos ejus Romanorum efficitur imperator.

ROMA-

ROMANORUM LIII regnat Justinus junior annis XI, qui Justinus anno primo regni sui ea, quæ contra Synodum Chalcedonensem fuerant commentata, destruxit, symbolumque sanctorum CL Patrum Constantinopoli congregatorum, & in Synodo Chalcedonensi laudabiliter receptum, in omni Catholica Ecclesia à populo concinendum intromisit, priusquam Dominica dicatur oratio.

Armeniorum gens, & Iberorum, qui à prædicatione Apostolorum Christi susceperunt fidem, dum à Cosdra Perfarum Imperatore ad culturam idolorum compellerentur, renuentes tam impiam iustionem, Romanis se cum provinciis suis tradiderunt: quæ res inter Romanos & Perfas pacis foedera rupit.

Anno II memorati Principis, in Regia Urbe Ætherius & Additus Patritii, dum Iustino mortem vellent veneno potius, quam ferro per medicos inferre, detecti capitali sententia puniri iussi, prior à feris devoratus, secundus incendiis concrematus interiit. Justinus filius Germani Patritii, consobrinus Iustini Imperatoris, factione Sophiæ Augustæ in Alexandria occiditur. His temporibus Athanildus rex Gothorum in Hispania vitæ finem suscepit: & Luiba pro eo in regnum provehitur.

Anno III Iustini Imp. Garamantes per legatos paci R. P. & fidei Christianæ sociari desiderantes poscunt: qui statim utrunque impetrant. Theodorus præfectus Africae à Mauris interfectus est. Mauritarum gens his temporibus fidem recipit. Hujus imperii anno III Leovigildus germanus Luibani Regis, superstiti fratre, in regnum citerioris Hispaniæ constituitur: Gosuintham relictam Athanildi in conjugium accipit: & provinciam Gothorum, quæ jam pro rebellionem diversorum fuerat diminuta, mirabiliter ad pristinos revocat terminos.

Anno IV Iustini Imp. qui est Leovegildi Regis secundus annus, Theoctistus Magister militum provinciæ Africanæ à Mauris bello superatus interiit.

Leovegildus Rex loca Bastaniæ & Malacitanæ urbis, repulsis militibus, vastat: & victor solio redit. Justinus Imper. per Tiberium excubitorum comitem in Thracia bellum genti Barbarorum ingerit, & victor Tiberius Constantinopolim redit, In provincia Gallæciæ, Miro post Theodorum Suevorum Rex efficitur.

Anno V Iustini Imp. qui est III Leovegil-

di Regis annus, Iustinus Imperator Armeniam & Iberiam, repulsis Persis, Romanas provincias facit: & bellum Perfarum Imp. per duces * parcit. Amabilis * Peragit. Magister militiæ Africanæ à Mauris occiditur. Leovegildus Rex A sinodam fortissimam civitatem prodicione cujusdam Frainidanei nocte occupat: & militibus interfectis memoratam urbem ad Gothorum revocat jura. Donatus Abbas monasterii Pernitani mirabilium operator clarus habetur.

Anno VI Iustini Imp. qui est Leovegildi Regis IV annus, Gepidarum regnum finem accepit, qui à Longobardis prælio superati, Cunicmundus Rex campo occubuit: & thesauri ejus per Trafaricum Arrianæ sectæ Episcopum, & Reptilanem Cunicmundi nepotem Iustino Imp. Constantinopolim ad integrum perducti sunt. Leovegildus Rex Cordubam civitatem diu Gothis rebellem nocte occupat, & cæsis hostibus propriam facit: multasque urbes & castella, interfecta rusticorum multitudine, in Gothorum dominium revocat. Miro Suevorum Rex bellum contra Aragonos movet. Dominus Helenensis Ecclesiæ Episcopus clarus habetur.

Anno VII Iustini Imp. qui est Leovegildi V annus, Alboinus Longobardorum Rex factione conjugis suæ à suis nocte interficitur. Thesauri vero ejus cum ipsa Regina in Reip. Romanæ ditionem obveniunt: & Longobardi sine Rege & thesauro remanere. His diebus Luiba Rex vitæ finem accepit: & Hispania omnis in regno & potestate Leovegildi Regis Galliaque Narbonensis concurrit. Iustinus Imperator gravi infirmitate concutitur: quæ infirmitas ab aliis quidem cerebri motio, ab aliis Dæmonum vexatio putabatur. In Regia Urbe mortalitas inguinalis plagæ exardescit: in qua multa millia hominum vidimus defuisse. Leovegildus Rex Sabariam ingressus Sapos vastat, & provinciam ipsam in suam redigit ditionem: duosque filios suos ex amissa conjugis Ermenegildum & Recaredum consortes regni facit. Legati gentis Macuritarum Constantinopolim veniunt: dentes elephantinos, & camelopardalim Iustino Principi munera afferentes sibi cum Romanis amicitias collocant. Post Johannem Romanæ Ecclesiæ Benedictus ordinatur Episcopus. Præfuit annis IV. Mausona Emeritenensis Ecclesiæ Episc. in nostro dogmate clarus habetur.

Anno

ANNO ^{lx} Justinus, qui est Leovegildi ^vi annus, Persæ cum Romanis pacis fœdera rumpunt: & congressione facta Daras civitatem fortissimam bello superant, & cæsa multitudine Romanorum memoratam urbem ingressi depopulati sunt.

His diebus Leovigildus Rex Cantabriam ingressus provinciæ pervasores interficit: Amaya occupat: opes eorum pervadit, & provinciam in suam revocat ditionem.

Justinus Imp. Tiberium, quem superius Excubitorum Comitem diximus, Cæsarem facit, & non multo post imperiali fastigio provehit, & Reip. principem designat. Hujus Tiberii Cæsaris die prima in Regia Urbe inguinalis plaga sedata est.

ANNO ^{lxx} Justinus Imperatoris, qui est Leovegildi Regis ^{vii} annus, Cosdroes Persarum Imperator cum nimia multitudine exercitus ad vastandos Romanorum territorios promovet: cui Justinianus Dux Romanæ militiæ, & Magister militum Orientis à Tiberio destinatus bellum parat: & in campos, qui inter Daras & *Neziuios ponuntur, forti pugna congressus, habens secum gentes fortissimas, quæ barbaro sermone Herman nuncupantur, memoratum Imperatorem bello superat. Quo cum suo exercitu in fugam verso, castra ejus pervadit: & provinciæ Persidæ fines victor Iustinianus vastat, exuviasque eorum pro triumpho Constantinopolim dirigit, ^{xxiv} Elefantos inter cætera, qui magnum spectaculum Romanis in Urbe Regia exhibuerunt. Prædam vero de manubiis Romanorum

* Neziuios.

* Aragonenses.
* montes.

..... Persarum multitudo ob nimiam vilitatem nummo publico vendita sunt. Leovegildus Rex * Aregenses montibus ingreditur. Aspidium loci Seniores cum uxore & filiis captivos ducit, opesque ejus ac loca in suam redegit potestatem. Aramundarus Saracenorum Rex Constantinopolim venit, & cum stemate suo, & donis Barbariæ Tiberio Principi occurrit. Qui à Tiberio benigne exceptus, & donis opimis exornatus ad patriam abire permissus est.

ANNO ^{lxxx} Justinus Imp. qui est Leovegildi Regis ^{viii} annus, Bandarius gener Justinus Principis à Longobardis prælio vincitur: & non multo post vitæ finem accipit. Romanus filius Anagasti Patritii, Magister militiæ genti Suevorum Regem vivum cepit: quem cum suo thesauro, uxore, & filiis Constantinopolim adducit, & provinciam ejus in Romanorum dominium redigit. Leovegildus Rex in

Gallæcia Suevorum fines conturbat. & à Rege Mirone per legatos rogatus pacem eis pro parvo tempore tribuit. Sclavini in Thracia multas urbes Romanorum pervadunt: quas depopulatas vacuas relinquere. Abares litora maris captiose obsident, & navibus litora Thaciæ navigantibus satis infesti sunt. Post Benedictum Romanæ Ecclesiæ Pelagius junior ordinatur Episcopus. Præest ann. ^{xi}

ANNO ^{xxi} regni sui Justinus diem clausit extremum, & Tiberius singulare obtinuit imperium.

ROMANORUM ^{lxxv} Tiberius regnat annis ^{vi}.

ANNO ergo primo imperii Tiberii, qui est Leovegildi annus ^{lx}, Abares Thracias vastant, & Regiam urbem à muro longe obsident. Leovigildus Rex Orospedam ingreditur, & civitates atque castella ejusdem provinciæ occupat, & suam provinciam facit: & non multo post inibi Rustici rebellantes à Gothis opprimuntur: & post hæc integra à Gothis possidetur Orospeda.

ANNO ^{lxi} Tiberii Imperatoris, qui est Leovegildi annus ^{lxx}, Gennadius Magister militum in Africa Mauros vastat: Gasmulem fortissimum Regem, qui jam tres Duces superius nominatos Romani exercitus interfecerat, bello superat, & ipsum Regem gladio interficit. Tiberius Mauricium Excubitorum Comitem Magistrum militiæ Orientis instituit, & ad repugnandum Persis direxit. Romani contra Longobardos in Italia lacrymabile bellum gerant.

Leovegildus Rex extinctis undique tyrannis, & pervasoribus Hispaniæ superatis sortitus requiem propria cum plebe resedit, & civitatem in Celtiberiæ ex nomine filii condidit, quæ Recopolis nuncupatur: quam miro opere, & incensibus, & suburbanis adornans privilegia populo novæ urbis instituit. Joannes Presbyter Ecclesiæ Emeritenfis clarus habetur.

ANNO ^{lxxii} Tiberii Imp. qui est Leovegildi ^{xxi} annus, Abares a finibus Thraciæ pelluntur, & partes Græciæ, atque Pannonis occupant. Leovegildus Rex Hermengildo filio suo filiam Silberti Regis Francorum in matrimonium tradit: & provinciæ partem ad regnandum tribuit. Leovigildo ergo quæta pace regnante adversariorum domestica rixa conturbat. Nam eodem anno filius ejus Hermenegildus factione Gostinthæ Reginæ tyrannidem assumens in Hispali civitate rebellione facta

facta recluditur, & alias civitates atque castella secum contra patrem rebellare facit. Quæ causâ in provincia Hispaniæ tam Gothis, quam Romanis majoris exitii, quam adversariorum infestatio fuit. Novellus Complutensis Episcopus clarus habetur.

Anno iv Tiberii, qui est Leovegildi xii annus, Mauricius Magister militum Orientis contra Persas bellum movet, & repulsa Persarum multitudine in Oriente hiemavit. Leovigildus Rex in urbem Tolitanam Synodum Episcoporum Sectæ Arrianæ congregat, & antiquam hæresim novello errore emendat dicens de Romana religione ad nostram Catholicam fidem venientes non debere baptizari, sed tantummodo per manus impositionem, & communionis præceptionem * pollui & gloriam Patri per Filium in Spiritu sancto * dare. Per hanc ergo seductionem plurimi nostrorum cupiditate potius impulsii in Arrianum dogma declinant.

Anno v Tiberii, qui est Leovegildi xiii annus, Longobardi in Italia Regem sibi ex suo genere eligunt vocabulo Antarich, cujus tempore & milites Romani omnino sunt cæsi: & terminos Italiæ Longobardi sibi occupant. Scavinarum gens Illyricum, & Thracias vastant.

Leovegildus Rex partem Vasconiæ occupat, & civitatem, quæ Victoriacum nuncupatur, condidit. Tiberius Imperator Magistro militum Orientis filiam suam in conjugium tradit.

Anno vi Tiberii, qui est Leovegildi xiv annus, Tiberius vitæ terminum dedit, & Mauricius pro eo Romanorum Imperator efficitur.

ROMANORUM xv MAURICIUS regnat annos xx Leovegildus Rex exercitum ad expugnandum tyrannum filium colligit.

Anno ergo primo Mauricii Imperatoris, qui est Leovegildi Regis xv annus, Leovegildus Rex civitatem Hispalensem congregato exercitu obsidet, & rebellem filium gravi obsidione concludit: in cuius solatio Miro Suevorum Rex ad expugnandam Hispalim devenit, ibique diem clausit extremum: cui Eburicius filius in provincia Gallæciæ in regnum succedit. Interea Leovegildus Rex suprascriptam civitatem nunc fame, nunc ferro, nunc Bætis conclusionem omnino conturbat.

Anno ii Mauricii Imperatoris, qui est Leovegildi xvi annus, Leovegildus muros Italiæ antiquæ civitatis restaurat: quæ res maximum impedimentum Hispalenti

populo exhibuit. His diebus Andeca in Gallæcia Suevorum regnum cum tyrannide assumit: & Sifeguntiam relictam Mironis Regis in conjugium accepit: Eboricum regno privat, & Monasterii monachum facit. Leovegildus Rex filio Hermenegildo ad Rempubl. commigrante, Hispalim pugnando ingreditur: Civitates, & Castella, quas filius occupaverat, cepit, & non multo post memoratum filium in Cordubensi urbe comprehendit, & regno privatum in exilium Valentiam mittit.

Mauricius Imperator contra Longobardos, Francos per conductelam movet: quæ res utrique genti non parva contulit damna. Eutropius Abba Monasterii Servitani discipulus sancti Donati clarus habetur.

Anno iii Mauricii, qui est Leovegildi xvii annus, Mauricius per Duces bellum infert. Leovegildus Rex Gallæcias vastat. Andecanim Regem comprehensum regno privat. Suevorum gentem, thesaurum, & patriam suam in potestatem redigit, & Gothorum provinciam facit. Hermenegildus in urbe Tarraconensi à Sisberto interficitur.

Franci Galliam Narbonensem occupare cupientes cum exercitu ingressi: in quorum congressionem Leovegildus Recaredum filium obviam mittens: & Francorum est ab eo exercitus repulsus, & provincia * Gallæciæ ab eorum infestatione est liberata. Castra vero duo quum nimia hominum multitudine unum pace, alterum bello occupat. Castrum vero, qui Hodierno vocatur, tutissimum valde in ripa Rodani fluminis ponitur: quod Recaredus Rex fortissima pugna aggressus obtinuit: & victor ad patrem patriamque redit. Andeca vero regno privatus tondetur, & honore Presbyteri post regnum honoratur. Non dubium quod in Eiborico Regis filio rege suo fecerat, patitur: & exilio Pacensi urbe relegatur. Malaricus in Gallæcia tyrannidem assumens quasi regnare vult: qui statim à Ducibus Leovegildi oppressus comprehenditur, & Leovegildo vinctus præsentatur. Leander Hispalentis Eccles. Episc. clarus habetur.

Anno iv Mauricii Imperatoris, qui est Leovegildi Regis xviii annus, Anthane Longobardorum Rex cum Romanis congressione facta superat, & cæsa multitudine militum Romanorum Italiæ fines occupat.

Hoc anno Leovegildus Rex diem clausit extremum: & filius ejus Recaredus cum tranquillitate regni ejus sumit sceptrum.

Anno v̄ Mauricii Imperatoris Romanorum, qui est Recaredi Regis primus feliciter annus, Mauricius Theodosum filium suum ex filia Tiberii Imp. natum Cæsarem facit. Pelagio juniore mortuo, Romanæ Ecclesiæ Gregorius in Episcopatum succedit. Præest annis xv̄. Romani per Francorum adiutorium Longobardos vastant, & provinciæ Italiæ partem in suam redigunt potestatem. Sisbertus interfectus Hermegildi morte turpissima perimitur. Recaredus primo regni sui anno, mense x̄, Catholicus, Deo juvante, efficitur, & sacerdotes Sectæ Arrianæ sapienti colloquio aggressus ratione potius, quam imperio converti ad Catholicam fidem facit: gentemque omnium Gothorum & Suevorum ad unitatem & pacem revocat Christianæ Ecclesiæ. Sectæ Arrianæ, gratiâ divina, in dogmate veniunt Christiano.

Desiderius Francorum Dux Gothus satis infestus à Ducibus Recaredi Regis superatur: & cæsa Francorum multitudine in campo moritur.

Recaredus Rex aliena à prædecessoribus direpta & fisco sociata placabiliter restituit. Ecclesiarum & Monasteriorum conditor & ditator efficitur.

Anno v̄ Mauricii, qui est Recaredi iī annus, quidam ex Arrianis Sunna Episcopus, & Seggo cum quibusdam tyrannidem assumere cupientes deteguntur. Convicti Sunna exilio traditur, & Seggo manibus amputatis in Gallæciam exulans mittitur. Mauricius Theodosium filium, quem supra Cæsarem diximus, Romanorum Imperatorem facit.

Anno viī Mauricii, qui est Recaredi Regis iiī annus, Uldila Episcopus cum Gofuintha Regina insidiantes Recaredo manifestantur: & fidei Catholicæ communionem, quam sub specie Christiana quasi fumentes projiciunt, publicantur. Quod malum in cognitionem hominum deductum, Uldila exilio condemnatur: Gofuintha vero Catholicis semper infesta vitæ tunc terminum dedit. Francorum exercitus à Gonterano Rege transmissus, Bosone Duce, in Galliam Narbonensem obveniunt, & juxta Carcaffonensem urbem castra metati sunt. Cui Claudius Lusitanæ Dux à Recaredo Rege directus obviam inibi occurrit: cum quo congressione facta, Franci in fugam vertuntur: & direpta castra Francorum: & exercitus à Gothis cæditur. In hoc ergo certamine gratia divina, & fides catholica, quam Recaredus Rex in Gothis fide-

liter adeptus est, esse noscitur operata: quoniam non est difficile Deo nostro, * si in paucis una in * multis detur victoria. Nam Claudius Dux cum ccc̄ viris lx̄ millia ferme Francorum noscitur infugasse, & maximam eorum partem gladio trucidasse. Non immerito Deus laudatur temporibus nostris in hoc prælio esse operatus, qui similiter ante multa temporum spatia per manum Ducis Gedeoni m̄ccc̄ viris multa millia Madianitarum Dei populo infestantium noscitur extinxisse.

Anno iix̄ Mauricii Imperatoris, qui est Recaredi iv̄ annus, sancta Synodus Episcoporum totius Hispaniæ, Galliæ, & Gallæciæ in urbe Toletana, præcepto Principis Recaredi congregatur Episcoporum numero lxx̄ii. in qua Synodo intererat memoratus Christianissimus Recaredus ordinem conversionis suæ & omnium Sacerdotum, vel gentis Gothicæ confessionem tomo scriptam manu sua Episcopis porrigens, & omnia, quæ ad professionem fidei Orthodoxa pertinent, innotescens cujus toni ordinem decrevit sancta Episcoporum Synodus Canonicis applicare monumentis. Summa tamen Synodalis negotii penes sanctum Leandrum Hispalensis Ecclesiæ Episcopum, & beatissimum Eutropium Monasterii Servitani Abbatem fuit. Memoratus vero Recaredus Rex, ut diximus, sancto intererat Concilio renovans temporibus nostris antiquum Principem Constantinum Magnum sanctam Synodum Nicenam sua illustrasse præsentia: nec non & Martianum Christianissimum Imperatorem, cujus instantia Chalcedonenis Synodi decreta formata sunt. Siquidem & in Nicena urbe hæresis Arriana & initium sumpsit, & damnationem meruit, radicibus non amputatis Chalcedone vero Nestorius & Eutychius una cum Dioscoro ipsorum patrono, & hæresibus propriis condemnati sunt. In hac vero sancta Toletana Synodo Arrii perfidia post longas Catholicorum neces atque innocentium strages ita radicitus amputata est, insistente Principe memorato Recaredo Rege, ut ulterius non pullulet, Catholica ubique pace data Ecclesiis. Hæc ergo nefanda hæresis, secundum quod scriptum est, *De domo Domini exiet tentatio ab Alexandria, &c.* detegente sancto Alexandro ejusdem urbis Episcopo, per Arrium Presbyterum inolevit: qui in Nicena Synodo ccc̄xix̄ Episcoporum judicio, vigesimo imperii Con-

si paucis
* multos

stantini senioris anno synodaliter damnationem cum proprio errore suscepit. Quæ post hæc non solum Orientis, & Occidentis partem maculavit, sed & Meridianam & Septentrionis plagam, & ipsas insulas sua perfidia irretivit. A vigesimo ergo Constantini Principis anno, quo tempore Hæresis Arriana initium sumpsit, usque in octavum annum Mauricii Principis Romanorum, qui est Recaredi quartus regni annus, anni sunt CCLXVI, quibus Ecclesia Catholica hujus Hæresis infestatione laboravit. sed favente Deo vicit, quoniam fundata est super petram. In his ergo temporibus, quibus omnipotens Deus, prostrato veterinosæ Hæresis veneno, pacem suæ restituit Ecclesiæ, Imperator Persarum Christi suscepit fidem, & pacem cum Mauricio Imperato-

re firmavit. Recaredo ergo Orthodoxo quietâ pace regnante, domesticæ insidiæ prætenduntur. Nam quidam ex cubiculo ejus etiam Provinciæ Dux, nomine Argimundus, adversus Recaredum Regem tyrannidem assumere cupiens, ita ut, si posset, eum & regno privaret & vita. Sed nefandi ejus consilii detecta machinatione, comprehensus, & in vinculis ferreis redactus, habita discussione, socii ejus impiam machinationem confessi condigna sunt ultione interfecti. Ipse autem Argimundus, qui regnum assumere cupiebat, primum verberibus interrogatus, deinde turpiter decalvatus, post hæc dextra amputata, exemplum omnibus in Toletana urbe Asino sedens pompizans dedit, & docuit famulos domini non esse superbos.

CHRONICI IOAN. ABBATIS BICLAR. FINIS.

IDATII EPISCOPI CHRONICON

E T

FASTI CONSULARES.

Ex editione I A C. S I R M O N D I
Lutetiæ Paris. MDCXIX.

L E C T O R I.

De Chronico & Fastis Idatii.

IDATII Chronicon, cujus excerpta tantum quædam ab Henrico Canisio primum, deinde à Josepho Scaligero edita fuerant, integrum nunc demum indidem prodit, unde nuper Romæ vulgari cœptum est. ex antiquo videlicet codice nostro, quem qui Romanam editionem curavit, quia Parisiis esse audiverat, Parisiensem appellavit: nos Metensem potius dicturi eramus quod Metis olim exscriptum arbitremur; inde certè ad nos ex Monasterio non ignobili nec obscuro pervenerit. Quanti autem meritò esse debeat hic libellus, tute, Lector, statim agnosces. Intelliges enim, non solum ab hoc fonte hausta ea esse, quæ de Gothorum, Suevorum, aliarumque gentium rebus in Hispania Galliæque per ea tempora gestis, apud Isidorum, & alios scriptores, non aliis fermè quàm Chronici hujus verbis contexta leguntur: sed alia præterea tum ad sacram, tum ad civilem historiam plurima hic doceri, quæ ut ceteris omnibus intacta qui extant, ipsi nos etiam, nisi ab Idatio prodita essent, ignorare cogeremur. Facile ergo judicabis, publici usus fuisse, ut non diutius hoc beneficio careremus. Nec verò minor, ut spero, erit gratia Fasto-

rum Consularium, quos Chronico adjecimus, Idatianósque jam alibi nominavimus: non tam quòd in eodem codice Idatii Chronico subjiiebantur; quàm quòd rerum & verborum in utroque opere affinitas & cognatio, epocharúmque & temporum par observatio, totius denique scriptionis color idem ac genius eundem utriusque auctorem fuisse satis ostendant, rametli auctoris nomen nullum præferat Inscriptio, quæ his verbis ibi concepta est, **DECLARATIO CONSULUM EX QUO PRIMUM ORDINATI SUNT.** Etsi porrò in exemplari nostro procedebant hi Fasti ad secundum usque Anthemii Consularum, hoc est ad ea tempora, in quibus Idatii Chronicon desinit, atque à primis orsi Consulibus, omnia exinde ad cum usque annum paria Consulium percensébant: nobis tamen, dum aliud consilium dies proferat, satis in præsens visum est, eam duntaxat partem edi, quæ & ab antiquariis minùs fuerat depravata, & memorabilium rerum varietate, atque fructu tibi acceptior, jucundiórque fore videbatur. Fruere itaque, Lector, & vale.

D E N U M E R O R U M
N O T I S,
Q U Æ
C H R O N I C I E T F A S T O R U M
marginibus affixæ sunt.

IN Chronico Idatii, præter Olympiadas, & singulorum Imperatorum annos, qui ordine digeruntur, duo præcipuè numeri adnotantur. Unus major, cujus initium ducitur ab Abrahamo, hoc est ab exordio Chronici Eusebiani. Nam cum Eusebi Chronicon continuaret Idatius, consequens erat, ut illius etiam epochas sectaretur. Hic igitur prior numerus est Eusebianus. Alter est ære Hispanica, quam in Fastis quoque, ut Hispanis usitatam & familiarem adjecit. Hæc verò Christi natalem XXXVIII. tantum annis antecedit, cum numerus Eusebianus præcedat annis II. XV. Quare si adsignata æra, Christi annum indagari placeat, deducendi ab æra sunt anni XXXVIII. Verbi gratia, Barbarorum in Hispanias ingressum in Chronico pag. 10. & in Fastis pag. 63. contigisse notat æra CCCCXLVII. deduc annos octo & triginta, reliqui fiunt CCCIX. Is ergo Christi annus fuit, cum Barbari in Hispanias penetrarunt. Quod sanè confirmant reliqui etiam characteres, qui unà ibidem comparantur. Olympias enim CCXCVII. & Consules Honorius VIII. Theodosius III. & feria tertia quarto Calendas Octobris, omnia congruunt anno Christi CCCCIX. Rursus pag. 40. prodigia quedam in Gallæcia VI. Nonas Martias visa, eamque feriam sextam fuisse narrat in Chronico, æra quingentesima. Si de quingentis tollantur XXXVIII. restant CCCCLXII. Annus ergo Christi fuit CCCCLXII. in quem & feria item illa quadrat, & Severi Aug. qui Majoriano successit, annus secundus, cui hæc adscripta sunt. Atque in hunc modum ratiocinari in ceteris licebit, nisi si quando numeri suis locis antiquariorum culpa moti scrutantium industriam & conatum eludent.

V E T E R V M D E I D A T I O
T E S T I M O N I A.

Leo Magnus sub finem epistolæ xci. ad Turibium Episcopum Asturicensem.

SI autem aliquid, quod absit, obtiterit, quo minus possit celebrari generale Concilium, Gallæciæ saltem in unum conveniant Sacerdotes. quibus congregatis fratres nostri HYDATIUS & Ceponius imminébunt, conjuncta cum eis instantia tua, quo citius vel provinciali conventu remedium tantis vulneribus adferatur. Neque enim mihi dubium, quin hic noster sit Hydatius, Episcopus Gallæciæ, quo unà cum Turibio, ut Chronici pagina 24. declarat, adversus hæreticos laborabat. Hydatium autem, Ἰδατιος, origine Græca dictum fuisse verisimile est, cum ita quoque scribarur in eodem exemplari nostro, & apud Sigebertum, & alios.

Ex Libello de XII. Scriptoribus Ecclesiasticis, qui Isidoro & Ildefonso subijci solet.

IDATIUS provinciae Gallaciae Episcopus, secutus Chronicam Eusebii Caesariensis Episcopi, seu Hieronymi presbyteri, quae usque hodie in Valentis Augusti imperium edita declaratur, dehinc ab anno primo Theodosii Augusti, usque in annum imperii Leonis VIII. subiectam sequitur historiam: in qua magis barbararum gentium bella crudelia narrat, quae premebant Hispaniam. Decessit sub Leone principe, ultima jam penè senectute, sicut etiam praefationis suae demonstrat initio.

Sigebertus de viris Illustribus, cap. XVIIII.

IDATIUS Lemicae Hispaniarum urbis Episcopus Chronicam initiatam à primo Theodosii Imperatoris Consulatu composuit. In vulgari Chronico Sigeberti Idatius Chronicam suam perduxisse dicitur ad Christi usque annum ccccxc. Zenonis Augusti XVII. quod falsum est, cum viginti ante minimum annis sub Leone Augusto scribendi virvendique finem fecerit, ut superiora declarant.

P R A E F A T I O.

IDATIUS servus D. N. JESU Christi universis fidelibus in Domino nostro Jesu Christo, & servientibus ei in veritate salutem.

ROBATISSIMORUM in omnibus virorum studia, quos praecipue in fide Catholica, & conversatione perfecta testes veritatis divini cultus docet adfertio, ut ornantur decore dictorum, ita & commendantur honore meritorum, ut virum in omni opere suo obtineant firmitatem. Verum **I**DATIUS provinciae Gallaciae natus in Lemica civitate, magis divino munere, quam proprio merito, summi praesul creatus officii, ut extremus plaga, ita extremus & vitæ, per exiguum informatus studio seculari, multo minus docilis sanctae lectionis volumine saluari; sanctorum & eruditissimorum patrum in precedenti opere suo, pro capacitate proprii sensus aut verbi, ostensum ab his secutus exemplar. Quorum primus Eusebius Caesariensis Episcopus, qui Ecclesiasticas sui numeri libris scripsit historias, ab initio Nini regnantis Assyriis, & sancti Abrahæ Patriarchæ Hebraeis, & reliquorum contemporales his annos regum, in vicesimum Constantini Augusti quo imperabat annum, Graeci sermonis Chronographice concludit historiæ. Post hunc successor syngrapheus perfectus universis factorum dictorumque monumentis, Hieronymus presbyter, idem Eusebius cognomento, de Graeco in Latinum scripturae hujus interpretæ, à vicesimo anno supradicti Imperatoris in quartum decimum Valentis Augusti annum subditam textit historiæ. Esto ut in sanctis quibus degit Hierosolymorum locis, à memorato Valentis anno in tempus, quo in presenti vita duravit, forte quamplurima de his quæ sunt insecuta subjecerit: quia hæc unquam, dum valuit, à diverso styli opere cessavit. Quem quodam tempore propriae peregrinationis in supradictis regionibus adhuc infantulus vidisse me certus sum. Qui post aliquot annos beatot ut erat marxit in corpore. Si tunc proprio operi quod subdidit aliqua subjunxerit, apud eos, ad quos scriptorum ejus omne opus vel summa pervenit, certa & plena cognitio est. Sed quoniam in cujusdam studii sui scriptura dixisse eum constat, debacchantibus jam in Romano solo barbaris omnia haberi permixta, atque confusa, opinamur ex hujus iudicio sermonis, in hoc per se annorum volumine subdito de successione temporum ab ipso nihil adjectum. Tamen quia ad nostri temporis cursum, ut superior lectio docet, descriptio defluxu annorum, cum membrana hujus historie curam contigisset expertis, mentem monuit imperiti, ut de cognitis, etsi in omnibus impari gressu, vel vestigiis se substerneret praecessorum. Quæ fidei suscipiens cordis intuitu, partim ex studio scriptorum, partim ex certo aliquantum relatu, partim ex cognitione quam jam lacrymabile propriae vitæ tempus ostendit, quæ subsequuntur adjecimus. Quorum continentiam gestorum & temporum, qui legis ita discernes. Ab anno primo Theodosii Augusti in annum tertium Valentini Augusti, Placidie reginae filii, ex supradicto à nobis conscripta sunt studio, vel ex scriptorum stylo, vel ex relationibus indicantium. Exim inmerito adlectus ad Episcopatus officium, non ignarus omnium miserabilis temporis arummarum, & conclusi in angustiis imperii Romani metis subdidimus ruituras, & quod est luctuosius, intra extremam universi orbis Gallaciae deformem Ecclesiastici ordinis statum, creationibus indiscretis honestæ libertatis interitum, & unumverse propemodum in divina disciplina religionis occasum ex furentium dominantem permixta iniquarum perturbatione nationum. Hæc jam quidem inserta; sed posteris in temporibus quibus offenderint, reliquimus consummandæ.

IDATII EPISCOPI CHRONICON.

ROMANORUM XXXIX. Theodosius per Gratianum in consortium regni adsumptus, cum ipso, & Valentiniano juniore regnat annis xvii.

1 Theodosius natione Hispanus, de provincia Gallæcia, civitate Cauca, à Gratiano Augustus appellatur.

Inter Romanos, & Gothos multa certamina conferuntur.

2 Theodosius Constantinopolim ingreditur in primo consulatu suo, quem cum Gratiano agebat Augusto.

Alexandriæ xxi. habetur episcopus Theophilus vir eruditissimus, insignis, qui à primo consulatu Theodosii Augusti Laterculum per centum annos digestum de Paschæ observatione conscripsit.

3 Athanaricus rex Gotthorum apud Constantinopolim decimo quinto die ex quo à Theodosio fuerat susceptus, interiit.

4 Gothi infida Romanis pace se tradunt.

Ambrosius in Italia Mediolani episcopus, Martinus in Galliis Turonis episcopus, & vitæ meritis, & patris miraculis virtutum habentur insignes.

5 Theodosius Arcadium filium suum Augustum appellans regni facit sibi esse consortem.

6 Honorius nascitur filius Theodosii.

Legati Persarum ad Theodosium Constantinopolim veniunt.

7 Greothingorum gens à Theodosio superatur.

Priscillianus declinans in hæresim Gnosticorum, per episcopos, quos sibi in eadem pravitate collegerat, Abulæ episcopus ordinatur. qui aliquot Episcoporum conciliis auditus, Italiam petit, & Romam. Ubi ne ad conspectum quidem sanctorum episcoporum Dàmasi, & Ambrosii receptus, cum his cum quibus iverat, redit ad Gallias. Inibi similiter, à sancto Martino episcopo, & ab aliis episcopos hæreticus iudicatus, appellat ad Cæsarem, quia in Galliis his diebus potestatem tyrannus Maximus obtinebat imperii.

8 Arcadii quinquennalia celebrantur.

Romanæ ecclesiæ xxxvi. habetur episcopus Siricius.

9 Priscillianus propter supradictam hære-

sim ab episcopatu depulsus, & cum ipso Laetronianus laicus, aliquantique sectatores ejus apud Trevirim sub tyranno Maximo cæduntur. Exin in Gallæciam Priscillianistarum hæresis invasit.

10 Maximus tyrannus occiditur per Theodosium tertio lapide ab Aquileia quinto Kalendas Augustas: & eodem tempore, vel ipso anno in Galliis per Arbogastem Comitem filius Maximi nomine Victor extinctus est.

Cynegius Theodosii præfectus habetur illustris, qui factis insignibus præditus, & usque ad Ægyptum penetrans gentium simulacra subvertit.

11 Theodosius cum Honorio filio suo Romam ingressus est.

12

13

14 Valentinianus junior apud Viennam scelere Comitum Arbogasti occiditur, & Eugenius tyrannus efficitur.

15

16 Eugenius à Theodosio Augusto superatus occiditur.

17 Theodosius in valetudine hydropis apud Mediolanum defunctus est anno regni sui xvii. Et iste annus, qui Theodosii xvii. ipse Arcadii. & Honorii in initio regni eorum primus est. quod ideo indicatur, ne Olympiadem quinque annorum turbet adjectio, in hoc loco tantum propter regnantem inserta principum.

1 ROMANORUM XL. Arcadius, & Honorius Theodosii filii defuncto patre regnant annis xxx.

2

3 [Romanæ Ecclesiæ xxxvii. habetur episcopus Anastasius.]

4

5 In provincia Carthaginensi in civitate Toletum synodus episcoporum contrahitur, in qua quod gestis continetur, Symphosius, & Dictinius, & alii cum his Gallæciæ provinciæ episcopi, Priscilliani sectatores hæresim ejus blasphemissimam cum adfertore eodem professionis suæ subscriptione condemnant. Statuuntur quædam etiam observanda de ecclesiæ disciplina, communicante in eodem concilio. Ortigio episcopo, qui Cælenis fuerat ordinatus, sed agentibus

OLYMP.
CCXC.

CCCCXVII.
Jobeleus ex
quo Dominus
ascendit.

II, CCCC.

OLYMP.
CCXCI.

OLYMP.
CCXCII.

CCCCXXI.

OLYMP.
CCXCIII.
II. CCCCX.

OLYMP.
CCXCIV.

tibus Priscillianistis pro fide catholica pul-
sus factionibus exulabat.

6

7 Solis facta defectio tertio Idus Novem-
bris feria secunda.

Romanæ ecclesiæ xxxviii. habetur epi-
scopus Innocentius.

9 Theodosius Arcadii filius nascitur.

10 Constantinopoli Joannes episcopus
prædicatur insignis, qui ob fidem catholi-
cam Eudoxiam Arcadii uxorem infestissi-
mam patitur Arrianam.

11

12 Hierosolymis Joannes, Cæsarea Eulo-
gius, Cipro Epiphanius, Alexandria Theo-
philus qui supra, episcopi habentur insi-
gnes.

Hieronymus presbyterio præditus, in
Bethleem Judæ vicinia consistens, præci-
pius habetur in cunctis.

13 Post superscriptos sanè Arrianos qui
Hierosolymis ante Joannem episcopi fue-
rint, Idatius, qui hæc scribit, scire non po-
tuit. Hunc verò sanctum cum sanctis Eulo-
gio, Theophilo, & Hieronymo vidit, &
infantulus, & pupillus.

14

15 Alani, & Wandali, & Suevi Hispa-
nias ingressi æra ccccxlvi. alii quar-
to Kalendas, alii tertio Idus Octobris me-
morant die, tertia feri, Honorio viii.
& Theodosio Arcadii filio iiii. Consuli-
bus.

Alaricus rex Gothorum Romam ingressus.
cùm intra, & extra Urbem cædes ageren-
tur, omnibus indultum est, qui ad sancto-
rum limina confugerunt.

Placidia Theodosii filia, Honorii Impe-
ratoris soror, à Gothis in Urbe capta.

Alaricus moritur, cui Ataulfus succedit
in regno.

Barbari, qui in Hispanias ingressi fue-
rant, cæde deprædantur hostili. Pestilen-
tia suas partes non segnus operatur.

16 Debaçantibus per Hispanias bar-
baris, & sæviente nihilominus pestilentia
malo, opes & conditam in urbibus sub-
stantiam tyrannicus exactor diripit, & mi-
les exhaurit: fames dira grassatur, adeo
ut humanae carnes ab humano genere vi fa-
mis fuerint devoratae: matres quoque ne-
catis, vel coctis per se natorum suorum
sint pastæ corporibus. Bestiæ occisorum
gladio, fame, pestilentia, cadaveribus
adsuetæ, quosque hominum fortiores in-
terimunt, eorumque carnibus pastæ pas-
sim in humani generis esserantur interitum.
Et ita quatuor plagis, ferri, famis,

pestilentia, bestiarum, ubique in toto
Orbe sævientibus, prædictæ à Domino
per prophetas suos adnuntiationes imple-
ntur.

17 Subversis memorata plagarum grassa-
tione Hispania provinciis, barbari ad pa-
cem ineundam, Domino miserante conver-
si, forte ad habitandum sibi provinciarum
dividunt regiones. Gallæciam Wandali
occupant & Suevi, sitam in extremitate
Oceani maris occidua. Alani Lusitaniam,
& Carthaginensem provincias: & Wan-
dali cognomine Silingi Bæticam forti-
untur. Hispani per civitates, & castella
residui à plagis, barbarorum per provin-
cias dominantium se subjiciunt servitu-
ti.

Constantinus post triennium invasæ ty-
rannidis ab Honorii duce Constantio intra
Gallias occiditur.

18 Jovinus, & Sebastianus fratres intra
Galliam, & in Africa Heraclianus parit-
rannidis inflantur infania.

Augustinus Hipponensis episcopus
habetur insignis, inter cujus studia ma-
gnifica, Donatistas ab eo Dei adjutorio su-
peratos, probata fides demonstrat aucto-
rum.

19 Jovinus, & Sebastianus oppressi ab Ho-
norii ducibus Narbona interfecti sunt.

Gothi Narbonam ingressi vindemiæ tem-
pore.

Heraclianus movens exercitum de Afri-
ca adversus Honorium, Utriculo in Italia
in conflictu superatus effugit in Africam,
cæsis in loco suprascripto l. millibus armato-
rum. Ipse post Carthagine in aede Memoræ
per Honorium percussoribus missis occidi-
tur.

20 Ataulfus apud Narbonam Placidiam
duxit uxorem: in quo prophetia Danielis
putatur impleta, qui ait filiam regis Austri
sociandam regi Aquilonis: nullo tamen e-
jus ex ea semine subsistente.

21 Hierosolymis Joanne de quo supra epi-
scopo præidente, sanctus & primus post
Christum Dominum martyr Stephanus re-
velatur.

[Hieronymus, qui supra, præcipuus in
omnibus, clementorum quoque peritissi-
mus Hebræorum, in lege Domini, quod
scriptum est, diurna, nocturnaque medita-
tione continuus, studia operis sui reliquit
innumera. Ad ultimum Pelagianorum se-
ctam cum ejusdem auctore adamantino ve-
ritatis malleo contrivit. Adversus hos, &
alios hæreticos extant ejus probatissima
monimenta.

22 Ataulfus à Patritio Constantio pulsa-

tus ut, relicta Narbona Hispanias peteret, per quendam Gothum apud Barcinonam inter familiares fabulas jugulatur. Cui succedens Wallia in regno, cum Patricio Constantio pace mox facta, Alanis, & Wandalis Silingis, in Lusitania, & Bætica sedentibus ad-versatur.

Alexandrinæ ecclesiæ post Theophilum quis præfederit, ignoravi hæc scribens.

Constantius Placidiam accepit uxorem.

[Fredibalum regem gentis Wandalorum sine ullo certamine ingeniose captum ad Imperatorem Honorium destinat.]

23 Wallia rex Gothorum Romani nominis causa intra Hispanias cædes magnas efficit barbarorum.

24 Solis facta defectio die decimo quarto Kal. Augusti, qui fuit quinta feria.

Romanæ Ecclesiæ xxxix. præsidet Episcopus Zosimus.

Durante Episcopo quo supra, gravissimo terræmotu sancta in Hierosolymis loca quassantur, & cætera, de quibus in gestis ejusdem Episcopi scripta declarant.

Wandali Silingi in Bætica per Walliam regem omnes extincti.

Alani, qui Wandalis, & Suevis potentabantur, adeo cæsi sunt à Gothis, ut extincto Atace rege ipsorum, pauci, qui superfuerant, abolito regni nomine, de Gunderici regis Wandalorum, qui in Gallæcia resederat, se patrocínio subjugarent.

Gothi intermisso certamine, quod agebant, per Constantium ad Gallias revocati, sedes in Aquitanica à Tolosa usque ad Oceanum acceperunt.

Wallia eorum rege defuncto Theodores succedit in regno.

25 Inter Gundericum Wandalorum, & Hermericum Suevorum reges certamine orto, Suevi in Nervæ montibus obsidentur à Wandalis.

Valentinianus Constantii, & Placidia filius nascitur.

In Gallicana regione in civitate Biterris multa signa effecta terrifica, Paulini epistola ejusdem civitatis episcopi enarrat ubique directa.

26 Wandali Suevorum obsidione dimissa, instante Asterio Hispaniarum Comite, & sub Vicario Maurocello, aliquantis Braccaræ in exitu suo occisis, relicta Gallæcia ad Bæticiam transferunt.

[Romanæ Ecclesiæ xl. præsidet Episcopus Bonifacius.]

Honorius apud Ravennam Constantium consortem sibi facit in regno.

27 Constantius Imperator Ravennæ moritur in suo tertio consulatu. OLYMP. CCC.

28 Castinus Magister militum cum magna manu, & auxiliis Gothorum, bellum in Bætica Wandalis infert. quos cum ad inopiam vi obsidionis arctaret, adeo ut se tradere jam pararent, inconsultè publico certamine confligens, auxiliorum fraude deceptus, ad Tarracoram victus effugit.

Bonifacius palatium deserens Africam invadit.

29

30 Honorius actis tricennialibus suis Ravennæ obiit. II. CCCCL.

Paulinus nobilissimus, & eloquentissimus, dudum conversione ad Deum nobilior factus, vir Apostolicus, Nola Campaniæ episcopus habetur insignis: cui Therasia de conjugè facta soror, testimonio vitæ beatæ æquatur, & merito. Extant operis ipsius egregii studia prædicanda. OLYMP. CCCI.

ROMANORUM xli. Theodosius Arcadii filius ante aliquot annos regnans in partibus Orientis, defuncto patre, post obitum Honorii patris, monarchiam tenet imperii, cum esset annorum viginti sex.

Joannes arripit tyrannidem.

1 Theodosius Valentinianum, amicitæ suæ Placidia filium, Constantinopoli Cæsarem facit, & contra Joannem mittit. sub quo à ducibus, qui cum eo per Theodosium missi fuerant, apud Ravennam primo anno invasæ tyrannidis occiditur, & Felix Patricius ordinatur ex Magistro militum.

Valentinianus, qui erat Cæsar, Romæ Augustus appellatur.

Wandali Balearicas insulas deprædantur: deinde Carthagine Spartaria, & Hispali everfa, & Hispaniis deprædatis, Mauritaniam invadunt.

2 Romanæ ecclesiæ xli. præsidet episcopus Cælestinus.

3

4 Gundericus rex Wandalorum capta Hispali, cum impiè elatus, manus in ecclesiam civitatis ipsius extendisset, mox Dei judicio dæmone correptus interiit. Cui Gaisericus frater succedit in regno. Qui ut aliquorum relatio habet, effectus apostata de fide Catholica in Arianam dictus est transisse perfidiam.

5 Gaisericus rex de Bæticiæ provinciæ litoribus cum Wandalis omnibus, eorumque familiaribus, mense Majo ad Mauritaniam, & Africam relictis transit Hispaniis. Qui priusquam pertransiret, admonitus Hermigarium Suevum vicinas in transitu suo provincias deprædari, recursu cum aliquantis suis factus, OLYMP. CCCII.

facto, prædantem in Lusitania consequitur. Qui haud procul de Emerita, quam cum S. martyris Eulaliæ injuria spreverat, multis per Gaifericum cæsis, ex his quos secum habebat, arrepto, ut putavit, Euro velocius fugæ subsidio, in flumine Ana divino brachio præcipitatus interiit. Quo ita extincto, mox quò cœperat Gaifericus enavigavit.

6 Suevi sub Hermerico rege medias partes Gallæciæ deprædantes, per plebem, quæ castella tutiora retinebat, acta suorum partim cæde, partim captivitate, pacem, quam ruperunt, familiarum, quæ tenebantur, rehibitione instaurant.

Per Aërium Comitem non procul de Arelate quædam Gothorum manus exringuitur, Anaolfo optimate eorum capto. Juchungi per eum similiter debellantur, & Nori.

Felix qui dicebatur Patricius Ravennæ tumultu occiditur militari.

7 Aëtius Dux utriusque militiæ Noros edomat rebellantes. Rursum Suevi in itam cum Gallæcis pacem libata sibi occasione conturbant. Ob quorum deprædationem Idatius episcopus ad Aëtium ducem, qui expeditionem agebat in Galliis, suscipit legationem. Vetto, qui de Gothis dolose ad Gallæciam venerat, sine aliquo effectu redit ad Gothos.

8 Superatis per Aëtium in certamine Francis, & in pace susceptis, Censorius Comes legatus mittitur ad Suevos, supradictò secum Idatio redeunte.

Bonifacius in æmulationem Aëtii de Africa per Placidiam evocatus in Italiam ad palatium redit. Qui depulso Aëtio in locum ejus succedens, paucis post mensibus, in toto adversum Aëtium conflictu, de vulnere, quo fuerat percussus interiit. Cui Sebastianus gener substitutus per Aëtium de palatio superatus expellitur.

9 Regresso Censorio ad palatium, Hermericus pacem cum Gallæcis, quos prædabatur assidue sub interventu episcopali datis sibi reformat oblidibus.

Sympholius episcopus per eum ad comitatum legatus missus, rebus in cassum frustratur arreptis.

In conventu Lucensi contra voluntatem Agrestii Lucensis episcopi, Pastor & Syagrius episcopi ordinantur.

Aëtius Dux utriusque militiæ Patricius appellatur.

10 Sebastianus exul & profugus effectus, navigat ad palatium Orientis.

Romanæ ecclesiæ XLII. habetur episcopus Xystus.

11 Hierosolymis Juvenalem episcopum præsidere, Germani presbyteri Arabicæ regionis exinde ad Gallæciam venientis, & aliorum Græcorum relatione comperimus, adjicientibus Constantinopolim eum cum aliis, & Palæstinæ provinciæ & Orientis episcopis evocatum, sub præsentia Theodosii Augusti, contracto episcoporum interfuisse concilio ad destruendam Hebonitarum hæresim, quam Nestorius ejusdem urbis episcopus pravo stultissimæ sectæ refuscitabat ingenio.

Quo verò tempore sancti Joannes, Hieronymus, & alii, quos supra diximus, obierint, vel quis Joanni ante Juvenalem successerit, sicut & fecisse cognitum est in brevi seniore quendam, referentum sermo non edidit.

12 Narbona obsideri cœpta per Gothos.

Burgundiones, qui rebellaverant, à Romanis duce Aëtio debellantur.

Uno, eodémque tempore Alexandriae Cyrillum episcopum præsidere, & Constantinopoli Nestorium hæreticum Hebonæum, Cyrilli ipsius ad eundem epistola, & hæresim destruendis, & regulam fidei exponentis ostendit. Hæc cum aliis habentur allata.

13 Narbona obsidione liberatur Aëtio Duce, & Magistro militum. Burgundionum cæsa viginti millia.

Rurfus Censorius, & Fretimundus legati mittuntur ad Suevos.

14 Gothorum cæsa octo millia sub Aëtio duce.

Suevi cum parte plebis Gallæciæ, cui adversabantur, pacis jura confirmant.

Hermericus rex morbo oppressus Rechilam filium suum substituit in regnum: qui Andevotum cum sua, quam habebat, manu ad Singilionem Baticæ fluvium aperto Marte prostravit, magnis ejus auri & argenti opibus occupatis.

15 Carthagine fraude decepta decimo quarto Kal. Novemb. omnem Africam rex Gaifericus invadit.

Bello Gothico sub Theodore rege apud Tolosam, Litorius Romanus dux, inconsultius cum auxiliari manu irruens, cæsis his, ipse vulneratus capitur, & post dies paucos occiditur.

Inter Romanos & Gothos pax efficitur.

Gaifericus elatus impiè Episcopum, clerumque Carthaginis depellit ex ea, & juxta prophetiam Danielis, demutatis ministeriis sanctorum, ecclesias catholicas tradit Arrianis.

Rechila rex Suevorum Emeritam ingreditur.

16 Gai-

16 Gaifericus Siciliam deprædatus Panorum diu obsedit: qui damnati à catholicis episcopis Maximini, apud Siciliam Arrianorum ducis, adversum catholicos præcipitatur instinctu, ut eos quoquo pacto in impietatem cogeret Arrianam. Nonnullis declinantibus, aliquanti durante in catholica fide consummare martyrium.

Censorius Comes, qui legatus missus fuerat ad Suevos, residens Mirtyli, obsesus à Rechila in pace se tradidit.

OLYMP.
CCCV.

17. Rex Suevorum diuturno per annos septem morbo afflictus moritur Hermericus.

Rex Rechila Hispali obtenta, Bæticam, & Carthaginiensem provincias in suam redigit potestatem.

[Romanæ ecclesiæ XLIII. præsidet episcopus Leo.]

Sabino episcopo de Hispali factione depulso, in locum ejus Epiphanius ordinatur fraude, non jure.

Asturius Dux utriusque militiæ ad Hispanias missus Tarraconensium cædit multitudinem Baccadarum.

18 Cometæ sidus apparere incipit mense Decembri: quod per menses aliquot visum, subsequens in pestilentia plagæ, quæ fere in toto orbe diffusa est, præmisit ostentum.

Constantinopolitanæ ecclesiæ depulso Nestorio præsidet episcopus Flavianus.

19 Asturio Magistro utriusque militiæ gener ipsius successor ipsi mittitur Merobaudis, natu nobilis, & eloquentiæ merito, vel maximè in poëmatis studio veteribus comparandus, testimonio etiam provehitur statuarum. Brevi tempore potestatis suæ Aracellitanorum frangit insolentiam Baccadarum. Mox nonnullorum invidia perurgente, ad urbem Romam sacra præceptione revocatur.

II. CCCCLX.

20 Sebastianus illic, quò confugerat, deprehensus sibi adversa moliri, è Constantinopoli fugit admonitus, & ad Theodorem regem Gothorum veniens, conquæsitam sibi qua potuit, Barcinonam hostis ingreditur.

OLYMP.
CCCL.

21 In Asturicensi urbe Gallæciæ, quidam ante aliquot annos latentes Manichæi gestis episcopalibus deteguntur, quæ ab Idatio, & Turibio episcopis, qui eos audierant, ad Antoninum Emeritensem episcopum directæ sunt.

Wandali navibus Turonio in litore Gallæciæ repente advecti, familias capiunt plurimorum.

Sebastianus de Barcinona fugatus migrat ad Wandalos.

Per episcopum Romæ tunc præsiden-

tem gesta de Manichæis per provincias diriguntur.

22 Vitus Magister utriusque militiæ factus ad Hispanias missus, non exiguæ manus fultus auxilio, cum Carthaginienses vexaret, & Bæticos, succedentibus cum rege suo illic Suevis, superatis etiam in congressione, qui ei ad deprædandum in adjutorium venerant, Gothi, territus miserabili timore diffugit. Suevi ex illas provincias magna deprædatione subvertunt.

23 Romanæ ecclesiæ XLIII. præsidet episcopus Leo. hujus scripta per episcopi Turibii diaconem Pervincum contra Priscilianistas ad Hispanienses episcopos deferuntur. Inter quæ ad episcopum Turibium de observatione catholici fidei, & de hæresum blasphemis, disputatio pleno dirigitur, quæ ab aliquibus Gallæcis subdolo probatur arbitrio.

Solis facta defectio die nono Kal. Januariæ, qui fuit tertia feria.

24 Rechila rex Suevorum Emeritæ gentilis moritur mense Augusto: cui mox filius suus catholicus Recharius succedit in regnum, nonnullis quidem sibi de gente sua æmulis, sed lateenter obtento tamen regno, sine mora posteriores regiones invadit ad prædam.

Pascentium quendam urbis Romæ, qui de Asturica diffugerat, Manichæum Antoninus episcopus Emeritæ comprehendit, auditumque etiam de provincia Lusitania facit expelli.

Per Ajulfum Hispali Censorius jugulatur.

25 Recharius accepta in conjugium Theodori regis filia, aspiciatur initium regni Vasconias deprædatur mense Februario.

OLYMP.
CCCVII.

Basilus ob testimonium egregii ausus sui congregatis Baccadis in ecclesia Tyriassone foederatos occidit. ubi & Leo ejusdem ecclesiæ episcopus, ab eisdem qui cum Basilio aderant, in eo loco obiit vulneratus.

Recharius mense Julio ad Theodorem focerum profectus, CæsarAugustanam regionem cum Basilio in reditu deprædatur. Irrupta per dolum Ilerdensi urbe acta est non parva captivitas.

26 Asturius vir illustris ad honorem provehitur consulatus.

Sebastianus exul factus perniciosam sibi, sicut post exitus docuit, Gaiferici confugit potestatem: parvò post tempore quàm venerat per eum jubetur occidi.

De Galliis epistolæ deferuntur Flaviani episcopi ad Leonem episcopum missæ, cum scriptis Cyrilli episcopi Alexandrini ad

ad Nestorium Constantinopolitanum de Eutyche Hebrionita hæretico, & Leonis episcopi ad eundem responsa: quæ cum aliorum episcoporum & gestis, & scriptis, per ecclesias diriguntur.

27 Theodosius Imperator moritur Constantinopoli anno ætatis suæ quadragesimo octavo.

Post quem XLIII. statim apud Constantinopolim Marcianus à militibus, & ab exercitu, instante etiam sorore Theodosii Pulcheria regina, efficitur Imperator. Quæ sibi in conjugium adsumpta, regnat in partibus Orientis.

28 Valentiniani Imperatoris mater Placidia moritur apud Romam.

In Gallæcia terræmotus assidui, signa in cælo plurima ostenduntur. Nam pridie nonas Aprilis tertia feria, post Solis occasum, ab Aquilonis plaga cælum rubens sicut ignis, aut sanguis, efficitur, intermixtis per igneum ruborem lineis clarioribus in speciem hastarum rutilantium deformatis. à die clauso usque in horam noctis ferè tertiam signi durat ostensio, quæ mox ingenti exitu perdocetur.

Gens Hunnorum pace rupta deprædatur provincias Galliarum. plurimæ civitates effractæ: in campis Catalunicis, haud longè de civitate, quam effregerant, Mettis, Aëtio duci, & regi Theodori, quibus erat in pace societas, aperto Marte confligens, divino casu superatur auxilio: bellum nox intempesta diremit. Rex illic Theodores prostratus occubuit: ccc. fermè millia hominum in eo certamine cecidisse memorantur.

Multa anno signa procedunt. Quinto Kalen. Octobris à parte Orientis Luna fuscatur. In diebus sequentis paschæ visa quædam in cælo regionibus Galliarum, epistola de his Eufronii Augustodunensis episcopi ad Agrippinum Comitem facta evidenter ostendit. Stella cometes à decimo quarto Kal. Julias apparere incipit, quæ III. Kal. diluculo ab Oriente visa, post occasum Solis ab occidua parte mox cernitur. Kalendis Augusti à parte Occidentis apparet.

Occiso Theodore Thorisimo filius ejus succedit in regno.

Hunni cum rege suo Attila relictis Galliis post certamen Italiam petunt.

29 Secundo regni anno principis Marciani Hunni, qui Italiam prædabantur, aliquantis etiam civitatibus irruptis, divinitus partim fame partim morbo quodam plagis cælestibus feruntur: missis etiam per Marcianum principem Aëtio duce caduntur auxiliis, pariterque in sedibus suis, & cælestibus plagis,

& per Marciani subiguntur exercitum. & ita subacti, pace facta cum Romanis, proprias universis repetunt sedes, ad quas rex eorum Attila mox reversus interiit.

Ad Suevos Mansuetus Comes Hispaniarum, & Fronto similiter Comes, legati pro pace mittuntur, & obtinent condiciones injunctas.

Thorisimo rex Gothorum spirans hostilia à Theodorico & Frederico fratribus jugulatur: cui Theudoricus succedit in regno.

30 Tertio regni anno principis Marciani IIccccclxx regina moritur Pulcheria mense Julio.

Per Fredericum Theudorici regis fratrem Bacaudæ Tarraconenses caduntur ex auctoritate Romana.

In Gallæcia terræmotus, & in Sole signum in ortu, quasi altero secum concertante monstratur.

Aëtius Dux, & Patricius fraudulenter singularis accitus intra palatium manu ipsius Valentiniani Imperatoris occiditur. Et cum ipso per spatarium ejus aliqui singulariter intromissi jugulantur honorati.

His gestis legatos Valentinianus mittit ad gentes, ex quibus ad Suevos venit Justinianus.

31 Quarto regni anno principis Marciani, per duos barbaros Aëtii familiares Valentinianus Romæ Imperator occiditur in campo, exercitu circumstante, anno ætatis suæ xxxvi. & regni xxxi. Post quem mox Maximus ex consulibus XLIII. Romæ Augustus appellatur. qui cum Imperator factus relictam Valentiniani sibi duxisset uxorem, & filio suo ex priore conjugate Palladio, quem Cæsarem fecerat, Valentiniani filiam in conjugium tradidisset, magnorum motuum, quos verebatur, perturbatione distortus, & quia in occisorum per Valentinianum, & in ipsius interitum Valentiniani, ambitu regni consilia scelestâ patrata contulerat, cum imperium deserere vellet, & Romam, vix quatuor regni sui mensibus expletis, in ipsa urbe tumultu populi, & seditione occiditur militari.

Ipsa anno in Galliis Avitus Gallus civis ab exercitu Gallicano, & ab honoratis, primum Tolosæ, dehinc apud Arelatum Augustus appellatus, Romam pergit, & suscipitur.

Usque ad Valentinianum Theodosii generatio tenuit principatum.

I ROMANORUM XLIII. Marcianus quarto jam regni sui anno obtinet monarchiam.

Per Avitum, qui à Romanis, & evocatus & susceptus fuerat Imperator, legari ad Mar-

Marcianum pro unanimitate mittuntur imperii.

Gaifericus sollicitatus à relicta Valentiniani, ut malum fama dispergit, priusquam Avitus Augustus fieret, Romam ingreditur, direptisque opibus Romanorum Carthaginem redit, relictam Valentiniani, & filias duas, & Aëtii filium Gaudentium nomine, secum ducens.

Suevi Carthaginenses regiones, quas Romanis reddiderant, deprædantur.

Marcianus, & Avitus concordēs principatu Romani utuntur imperii.

Per Augustum Avitum Fronto Comes legatus mittitur ad Suevos. Similiter & à rege Gothorum Theudorico; quia fides Romano esset imperio, legati ad eosdem mittuntur, ut tam secum, quam cum Romano imperio, quia uno essent pacis fœdere copulati, jurati fœderis promissa servarent. Remissis legatis utriusque partis, atque omni juris ratione violata, Suevi Tarracoensem provinciam, quæ Romano imperio deserviebat, invadunt.

De Erulorum gente septem navibus in Lucensi litore aliquanti advecti, viri ferme cccc. expediti, superventu multitudinis congregatæ duobus tantum ex suo numero effugantur occisis. qui ad sedes proprias redeuntes, Cantabriorum, & Varduliarum loca maritima crudelissimè deprædati sunt.

Legati Gothorum rursus veniunt ad Suevos. post quorum adventum rex Suevorum Rechiarius cum magna suorum multitudine regiones provinciæ Tarracoenensis invadit, acta illic deprædatione & grandi ad Gallæciam captivitate deducta.

Mox Hispanias rex Gothorum Theudoricus cum ingenti exercitu suo, & cum voluntate, & ordinatione Aviti Imperatoris ingreditur. Cui cum multitudine Suevorum rex Rechiarius occurrens duodecimo de Asturicensi ube milliario, ad fluvium nomine Urbicum, tertio nonas Octobris die sexta feria inito mox certamine superatur. cæsis suorum agminibus, aliquantis captis, plurimisque fugatis, ipse ad extremas sedes Gallæciæ plagatus vix evadit, ac profugus.

Theudorico rege cum exercitu ad Bracaram extremam civitatem Gallæciæ perpendente, quinto Kal. Novemb. die Dominico, & si incruenta, sit tamen satis mœsta, & lacrymabilis ejusdem direptio civitatis. Romanorum magna agitur captivitas captivorum, Sanctorum basilicæ effractæ, altaria sublata atque confracta, virgines Dei exin quidem abductæ, sed integritate servata, clerus usque ad nuditatem pudoris exutus, promiscui sexus cum parvulis, de

locis refugii sanctis, populus omnis abstractus, jumentorum, pecorum, camelorumque horrore locus sacer impletus, scripta super Hierusalem ex parte cælestis iræ revocavit exempla.

2 Rechiarius ad locum, qui Portuale appellatur, profugus regi Theudorico captivus adducitur. quo in custodiam redacto, cæteris, qui de priore certamine superfuerant, tradentibus se Suevis, aliquantis nihilominus interfectis, regnum destructum, & finitum est Suevorum.

Hisdem diebus Rechimeris Comitibus circumventionem magna multitudo Wandalarum, quæ se de Carthagine cum LX. navibus ad Gallias, vel ad Italiam moverat, regi Theudorico nunciatur occisa per Avitum.

Hesychius Tribunus legatus ad Theudoricum cum sacris muneribus missus ad Gallæciam venit, nuncians ei id quod supra, in Corsica cæsam multitudinem Wandalarum, & Avitum de Italia ad Gallias Arrelate successisse. Orientalium naves Hispalim venientes per Marciani exercitum cæsas nunciat.

Occiso Rechiario mense Decembri, rex Theudoricus de Gallæcia ad Lusitaniam succedit.

In conventus parte Bracarensis latrocinantium deprædatione perpetratur.

Ajulfus deserens Gothos in Gallæcia refidet.

Suevi, qui remanserant in extrema parte Gallæciæ, Massiliæ filium nomine Maldram sibi regem constituunt.

Theudoricus Emeritam deprædari volens beatæ Eulaliæ martyris terretur ostentis.

3 Avitus tertio anno posteaquam à Gallis, & à Gotthis factus fuerat Imperator caret imperio, Gothorum promisso destitutus auxilio, caret & vita.

In Orientis partibus septimo anno imperii sui moritur Marcianus.

ROMANORUM XLIV. Majorianus in Italia, & Constantinopoli Leo Augusti appellatur.

1 Theudoricus adversis sibi nunciis territus, mox post dies Paschæ, quod fuit quinto Kal. Aprilis, de Emerita egreditur, & Gallias repetens, partem ex ea quam habebat multitudine variæ nationis, cum ducibus suis ad campos Gallæciæ dirigit. qui dolis, & perjuriis instructi, sicut eis fuerat imperatum, Asturicam, quam jam prædones ipsius sub specie Romanæ ordinationis intraverant, mentientes ad Suevos, qui remanserant, jussam sibi expeditionem, ingrediuntur pace fucata solita arte perfidiæ. Nec

mora

mora promiscui generis reperta illic cæditur multitudo, sanctæ effringuntur ecclesiæ, altarib. direptis, & demolitis, sacer omnis ornatus, & usus aufertur. Duo illic episcopi inventi cum omni clero abducuntur in captivitatem: invalidior promiscui sexus agitur miseranda captivitas; residuis, & vacuis civitatis domibus datis incendio, camporum loca vastantur. Palentina civitas simili, quo Asturica, per Gothos perit exitio. Unum Coviacense castrum tricesimo de Asturica milliario à Gothis diutino certamine fatigatum, auxilio Dei, hostibus & obstitit, & prævalet: quàm plurimis ex eorum manu interfectis, reliqui revertuntur ad Gallias.

Ajulfus dum regnum Suevorum spirat, Portucale moritur mense Junio.

Suevi in partes divisi pacem ambiunt Gallæciarum: è quibus pars Frantanem, pars Maldram regem appellat. Solito more perfidiæ Lusitaniam deprædatur pars Suevorum Maldram sequens. acta illic Romanorum cæde, prædîsque contractis, civitas Ulyxipona sub specie pacis intratur.

Frantanes moritur per Pascha, & Pentecostem. Iubente Maldra Suevi in solitam perfidiam versi, regionem Gallæciæ ad hærentem flumini Durio deprædantur. Quinto idus Iunias, die quarta feria, ab hora quarta in horam sextam, ad speciem Lunæ quintæ, vel sextæ, Sol de lumine orbis sui minoratus apparuit.

2 Gothicus exercitus duce suo Cyrila à Theudorico rege ad Hispanias missus mense Julio succedit ad Bæticam. Legati Gothorum, & Wandalorum pariter ad Suevos veniunt, & revertuntur.

3 Theudoricus cum duce suo Sunierico exercitus sui aliquantam ad Bæticam dirigit manum: Cyrila revocatur ad Gallias. Suevi nihilominus Lusitanæ partes cum Maldra, alii cum Remismundo Gallæciam deprædantur.

Eruli maritima conventus Lucensis loca nonnulla crudelissimè invadunt ad Bæticam pertendentes.

Maldras germanum suum fratrem interficit, & Portucale castrum idem hostis invadit.

Inter Suevos, & Gallæcos interfectis aliquantis honestis natu, malum hostile miscetur.

Legati à Nepotiano Magistro militiæ, & à Sunierico Comite missi veniunt ad Gallæcos, nuncianres Majorianum Augustum, & Theudoricum regem firmissima inter se pacis jura sanxisse, Gothis in quodam certamine superatis.

4 Maldras in fine mensis Februarii jugulatus merito perit interitu.

Per Suevos Luco habitantes, in diebus Paschæ, Romani aliquanti cum rectore suo honesto natu repentino securi de reverentia dierum occiduntur incurfu.

Mense Majo Majorianus Hispanias ingreditur Imperator: quo Carthaginensem provinciam pertendente, aliquantas naves, quas sibi ad transitum adversum Wandalos præparabat, de litore Carthaginensi commoti Wandali per proditores abripiunt. Majorianus ita à sua ordinatione frustratus ad Italiam revertitur.

Pars Gothici exercitus à Sunierico & Nepotiano Comitibus ad Gallæciam directa, Suevos apud Lucum deprædantur, quæ Diætino, Spinione & Ascanio delatoribus, spargentibusque ad terrorem propriæ venena perfidiæ, indicata recurrit ad suos. ac mox usdem delatoribus, quibus supra, Frumaricus cum manu Suevorum, quam habebat impulsus, capto Idatio episcopo septimo Kalen. Augusti in Aquæflaviensi ecclesia, eundem conventum grandi evertit excidio.

Remismundus vicina pariter Auregensium loca, & Lucensis conventus maritima populatur.

Inter Frumarium, & Remismundum oritur de regni potestate dissensio.

Gallæcorum & Suevorum pacis quædam umbra conferitur.

A Theudorico legati ad Suevos veniunt, & recurrunt.

Suniericus Scalabim, cui adversabatur, obtinet civitatem.

Idatius, qui supra, tribus mensibus captivitatis impletis, mense Novembri miserantis Dei gratia, contra votum, & ordinationem supradictorum delatorum, redit ad Flavias.

De rege Theudorico legati gentis perfidæ revertuntur.

Gaifericus rex à Majoriano Imperatore per legatos postulat pacem.

5. 1 Majorianum de Galliis Romam redeuntem, & Romano imperio vel nomini res necessarias ordinantem, Rechimer livore percitus, & invidorum consilio fultus, fraude interficit circumventum.

ROMANORUM XLV. Severus à Senatu Romæ Augustus appellatur anno imperii Leonis quinto.

6. 2 Suniericus redit ad Gallias. Nepotianus Theudorico ordinante Arborium accipit successorem.

In provincia Gallæcia prodigiorum videntur signa diversa. Aëra d. vi. Nonas Martias pullorum cantu, ab occasu Solis Luna

in sanguinem plena convertitur. Idem dies sexta feria fuit.

Antiochia major * Ifauriæ inobediens monitis salutaribus, terra dehiscente demergitur, tantum ipsius civitatis aliquantis, qui eum obaudientes timori Domini sunt secuti, de interitu liberatis, turrium etiam solis cacuminibus extantibus super terram.

Gaisericus Valentiniani relictam Constantinopol. remittit. Filia ipsius una Geroni Gaisericus filio, alia Olybrio senatori urbis Romæ jure matrimonii copulantur.

OLYMP.
CCXI.

Agrippinus Gallus & Comes, & civis, Ægidio Comiti viro insigni inimicus, ut Gothorum mereretur auxilia, Narbonam tradidit Theudorico.

Adversus Ægidium Comitem utriusque militiæ, virum, ut fama commendat, Deo bonis operibus complacentem, in Armorica provincia Freiricus frater Theudericus regis insurgens, cum his cum quibus fuerat, superatus occiditur.

Cum Palegorio viro nobili Gallæciæ, qui ad supradictum fuerat regem Cyrila legatus ad Gallæciam veniens, euntes ad eundem regem legatos obviat Remismundi. qui regressi in celeri, revertentem Cyrilam in Lucensi urbe suscipiunt. Post cujus mox egressum de Gallæcia, Suevi promissionum suarum ut semper fallaces & perfidi, diversa loca infelicis Gallæciæ solito deprædantur.

Per Theudoricum ad Suevos Remismundus, & Cyrila cum aliquantis Gothis, qui prius venerant, remittuntur. Cyrila in Gallæcia remanente, Remismundo mox recurrente ad regem, inter Gallæcos, & Suevos indisciplinata perturbatio dominatur.

Romanæ ecclesiæ XLIV. præsidet episcopus Hilarus.

7. 3 Nepotianus recedit è corpore.

Frumario mortuo, Remismundus omnibus Suevis in suam ditionem regali jure revocatis, pacem reformat elapsam.

Mense Majo supradicti viri Ægidii legati per Oceanum ad Wandalos transeunt, qui eodem cursu Septembri mense revertuntur ad suos.

Decimotertio Kalend. Augusti die secunda feria, in speciem Lunæ quintæ Sol de lumine suo ab hora tertia in horam sextam cernitur minoratus.

Legatos Remismundus mittit ad Theudoricum, qui similiter suos ad Remismundum remittit, cum armorum adjectione, vel munerum, directa & conjuge, quam haberet.

Wandali per Marcellinum in Sicilia cæsi effugantur ex ea.

Ægidius moritur, alii dicunt infidiis, alii veneno deceptus. Quo desistente, mox Gothi regiones invadunt, quas Romano nomini tuebatur.

Suevi Conimbricam dolosè ingressi, familiam nobilem Cantabri spoliant, & captivam abducunt matrem cum filiis.

Legati eodem anno duabus vicibus à rege Suevorum mittuntur ad regem Theudoricum, ad quem & Arborius proficitur evocatus.

8. 4 Reversi legati Suevorum obiisse nuntiant Severum imperii sui anno quarto. qui supra remittuntur ad Conimbricam.

Ajax natione Galata, effectus apostata, & senior Arrianus, inter Suevos regis sui auxilio hostis Catholicæ fidei, & divinæ Trinitatis emergit. de Gallicana Gothorum habitatione hoc pestiferum inimici hominis virus advectum.

Suevi adversum Aunonensem sæviunt plebem. qua de causa legati à Theudorico ad Remismundum mittuntur in cassum, spretique ab eo mox redeunt.

De Constantinopoli à Leone Augusto Anthemius frater Procopii cum Marcellino, aliisque comitibus viris electis, & cum ingenti multitudine exercitus copiosi, ad Italiam, Deo ordinante, directus ascendit.

ROMANORUM XLVI. Anthemius octavo milliario de Roma Augustus appellatur, anno Leonis imperii octavo, mense Augusto.

9. 1 Expeditio ad Africam adversus Wandalos ordinata metabolarum commutatione, & navigationis inopportunitate revocatur.

Per Theudericum Salla legatus mittitur ad Remismundum regem Suevorum, qui reversus ad Gallias eum à fratre suo Eurico reperit interfectum.

Euricus pari scelere quo frater, succedit in regnum: qui honore provectus, & crimine, legatos ad regem dirigit Suevorum, quibus sine mora à Remismundo remissis, ejusdem regis legati ad Imperatorem, alii ad Wandalos, alii diriguntur ad Gothos.

De Aunonensi plebe, cui Suevorum adversabatur hostilitas, Opilio cum viris secum à rege profectis, & cum aliquantis, qui cum ipso missi fuerant, revertitur.

Gothi, qui ad Wandalos missi fuerant, supradictæ expeditionis rumore Perterriti revertuntur in celeri: pariter & Suevi, qui post legatos, more solito, per diversa loca in prædam dispersi fuerant, revocantur: sed paucis post mensibus ipse rex Suevorum ad Lusitaniam transit.

2 Conimbrica in pace decepta diripitur: domus

domus destruuntur cum aliqua parte murorum, habitatoribusque captis atque dispersis, & regio desolatur, & civitas.

Legati de Gothico reversi portenta in Galliis visa aliquanta, in conspectu similem ipsi de continuo paruisse Solem alium visum Solis occasu. Congregatis etiam quodam die concilii sui Gothi tela, quæ habebant in manibus, à parte ferri, vel acie, alia viridi, alia roseo, alia croceo, alia nigro colore naturalem ferri speciem aliquandiu non habuisse mutata. Medio Tolosæ civitatis hisdem diebus è terra sanguinem erupisse, totoque diei fluxisse curriculo.

3 Legatorum Suevorum reditum aliquanta Gothorum manus insequens Emeritam petit.

Ulixippona à Suevis occupatur, cive suo, qui illic præerat, tradente Lusidio. Hac re cognita Gothi, qui venerant, invadunt, & Suevos deprædantur, pariter & Romanos ipsis in Lusitanix regionibus servientes.

Legati, qui ad Imperatorem missi fuerant, redeunt, nuntiantes sub præsentia sui magnum valde exercitum cum tribus ducibus lectis adversum Wandalos à Leone Imperatore descendisse, directo Marcellino pariter cum manu magna eidem per Imperatorem Anthemium sociata. Rechimerum generum Anthemii Imperatoris, & Patricium factum: Asparem degradatum ad privatam vitam, filium ejus occisum, adver-

sus Romanum imperium, sicut detectique sunt, Wandalis consulentes.

Hilaro defuncto sex sacerdotii sui annis expletis, XLV. Romanæ ecclesiæ Simplicius episcopus ordinatur.

Aunonenses pacem cum rege faciunt Suevorum, qui & Lusitanix, & conventus Asturicensis quædam loca prædantes invadunt.

Gothi circa eundem conventum pari hostilitate desæviant, partes etiam Lusitanix deprædantur.

Lusidius per Remismundum cum suis hominibus Suevis ad Imperatorem in legatione dirigitur.

Durissimus extra solitum hoc eodem tempore annus hiberni, veris, æstatis, autumnus in æris, & omnium fructuum permutacione diffunditur.

Signa etiam aliquanta, & prodigia in locis Gallaciæ pervidentur. In flumine Minio, de municipio Lais milliaro ferme quinto, capiuntur pisces quatuor novi visus, & specie, sicut retulere, qui cœperant Christiani, & religiosi, Hebræis, & Græcis litteris, Latinis autem ærarum numeris insigniti, ita CCCLXV. anni circulum continentes, pari mensium intervallo. Haud procul de supradicto municipio in speciem lenticulæ viridissimorum ut herba quædam forma granorum plena amaritudine defluxit è cælo. & multa alia ostenta, quæ memorare prolixum est.

I D A T I I E P I S C O P I F A S T O R U M C O N - S U L A R I U M P A R S ,

ab exordio Aureliani Aug. ad obitum Honorii.

ANTIOCHIANO & Orfito.

His Consulibus levatus Aurelianus Imperator.

Aureliano & Basso.

His Consf. muri urbis capti fieri.

Quieto & Voldumiano.

Tacito & Placidiano.

Aureliano II. & Capitolino.

Aureliano III. & Marcellino.

His Consf. occisus est Aurelianus Imper. Cænosfrurio, & levatus est Tacitus Romæ.

Tacito II. & Æmiliano.

Probo & Paulino.

His Consf. occisus est Tacitus Tyana.

Probo II. & Lupo.

Probo III. & Paterno.

Meslala & Grato.

Probo IV. & Tiberiano.

Probo V. & Victorino.

Caro II. & Carino.

His Consf. occisus est Probus Sirmio.

Carino II. & Numeriano.

His Consf. magna fames fuit.

Diocletiano II. & Aristobulo.

His Consf. occisus est Carinus Margo, [& levatus est Diocletianus Imperator,] qui ipso anno cum Aristobulo Consul processerat.

Maximo II. & Aquilino.

- His Conss. levatus est Maximianus Imperator senior die Kal. April.*
Diocletiano III. & Maximiano.
Maximiano II. & Ianuario.
Basso & Quintiano.
Diocletiano IV. & Maximiano III.
Tiberiano & Dione.
His Conss. tenebre fuerunt inter diem. & eo anno levati sunt Constantius & Maximianus Cæsares die Kal. Mart.
Annibaliano & Afclepiodoto.
Diocletiano V. & Maximiano IV.
Constantio & Maximiano.
His Conss. castra facta in Sarmatia contra Acinco & Bononia.
Tufco & Annulino.
His Conss. Carperum gens universa in Romania se tradidit.
Diocletiano VI. & Constantio II.
Maximiano V. & Maximiano II.
His Conss. victi Persæ.
Fausto II. & Gallo.
Diocletiano VII. & Maximiano VI.
His Conss. victi Marcomanni.
Constantio III. & Maximiano III.
Titiano II. & Nepotiano.
Constantio IV. & Maximiano IV.
His Consulib. vilitatem iusserunt Imperatores esse.
Diocletiano VIII. & Maximiano VII.
His Conss. persecutio Christianorum.
Diocletiano IX. & Maximiano VIII.
His Conss. deposuerunt purpuram privati effecti Diocletianus & Maximianus, & vestierunt Severum & Maximinum. Nam Constantius & Maximianus, qui Cæsares fuerunt, eadem hora Augusti nuncupati sunt die Kal. April.
Constantio V. & Maximiano V.
Constantio VI. & Maximiano VI.
His Conss. diem functus Constantius, & postea levatus est Constantinus VIII. Kal. Aug.
Novies & Constantino.
His Conss. quod est post sextum Consulatum, occisus Severus Romæ.
Item Decies & Maximiano VII.
His Conss. quod est Maxentio & Romulo, levatus Licinius Carnunto III. Id. Nov.
Post Consulatum Decimum & Septimum.
His Conss. quod est Maxentio II. & Romulo II.
Anno II. post Consulatum Decimum & Septimum.
His Conss. quod est Maxentio III. solo, diem functus Maximianus senior.
Maximiano VIII. Consule.
His Conss. quod est Rufino & Volusiano, diem functus Maximianus junior.
- Constantino II. & Licinio II.**
His Conss. quod est Maxentio IV. solo, victus & occisus Maxentius Romæ ad pontem Mulvium.
Constantino III. & Licinio III.
Volusiano II. & Anniano.
His Conss. bellum Cibalense fuit die VIII. Idus Octobr.
Constantino IV. & Licinio IV.
Sabino & Rufino.
His Conss. diem functus Diocletianus Salona die III. Non. Decemb.
Gallicano & Basso.
His Conss. levati tres Cæsares, Crispus, Licinius & Constantinus die Kal. Mart.
Licinio V. & Crispo Cæsare.
His Conss. tenebre fuerunt inter diem hora IX.
Constantino V. & Licinio Cæsare.
Constantino VI. & Constantino Cæsare.
Crispo II. & Constantino II.
Probiano & Iuliano.
Severo & Rufino.
Crispo III. & Constantino III.
His Conss. bellum Hadrianopolitanum die V. Non. Iulias, & bellum Calchedonense XIV. Kal. Octob. & levatus est Constantius Cæsar VI. Idus Novemb.
Paulino & Iuliano.
His Conss. occisus Licinius.
Constantino VII. & Constantio Cæsare.
His Conss. occisus est Crispus, & edidit vicennalia Constantinus Augustus Romæ.
Constantino & Maximo.
Ianuario & Iusto.
Constantino VIII. & Constantino IV.
Gallicano & Symmacho.
His Conss. dedicata est Constantinopolis die V. Idus Maius.
Basso & Ablabio.
Pacatiano & Hilariano.
His Conss. victi Gothi ab exercitu Romano in terris Sarmatarum die XII. Kal. Maji.
Dalmatio & Xenophilo.
His Conss. levatus est Constantinus die VIII. Kal. Ianuar.
Oprato & Paulino.
His Conss. Sarmatæ servi universa gens dominos suos in Romaniam expulerunt.
Constantio & Albino.
His Conss. tricennalia edidit Constantinus Aug. die VIII. Kal. Aug. & levatus est Dalmatius Cæsar XIV. Kal. Octob.
Nepotiano & Facundo.
Feliciano & Titiano.
His Conss. Constantinus Aug. ad cælestia regna ablati sunt XI. Kal. Iunias. & ipso anno nuncupati sunt tres Augusti Constantinus, & Constantius, & Constantinus V. Idus Septemb.

Urso & Polemio.

Constantio II. & Constante.

Acyndino & Procuro.

His Consf. occisus est Constantinus junior.

Marcellino & Probino.

His Consf. pugna facta est cum gente Francorum à Constante Aug. in Galliis. & ipso anno tremotus fuit ad Orientem per totum annum præter Antiochiam.

Constantio III. & Constante II.

His Consf. victi Franci à Constante Aug. seu pacati. tractus Hermogenes.

Placido & Romulo.

Leontio & Salustio.

Amantio & Albino.

Constantio IV. & Constante III.

Rufino & Eusebio.

Philippo & Salia.

His Consf. bellum Persicum fuit nocturnum.

Limenio & Catullino.

Sergio & Nigriniano.

His Consf. Constantius occisus est in Galliis à Magnentio. & levatus est Magnentius die XV. Kal. Februar. & Vetunio apud Sirmium Kal. Mai. eo anno. & Nepotianus Romæ III. Non. Junias. & pugna magna fuit cum Romanis & Magnentianis.

Post Consf. Sergii & Nigriniani.

His Consf. bellum Magnentii fuit Morfa die IV. Kal. Octob. & eo anno depositus Vetranio VIII. Kal. Januar. & levatus est Constantius Cæsar Id. Mart. & apparuit in Oriente signum Salvatoris die III. Kal. Februar. Luna XXVIII.

Constantio V. & Constantio Cæf.

Constantio VI. & Constantio II.

His Consf. Magnentius se interfecit in Galliis apud Lugdunum die III. Idus Aug. & Decentius frater Magnentii laqueo se suspendit XV. Kal. Septemb.

Constantio VII. & Constantio III.

His Consf. occisus est Constantius Cæsar in insula Flanona.

Arbetione & Lolliano.

His Consf. levatus est Iulianus Cæsar die VIII. Idus Novembres.

Constantio VIII. & Iuliano Cæfare.

His Consf. introierunt Constantinopolim reliquie Apostoli Timothei die Kal. Iun.

Constantio IX. & Iuliano Cæf. II.

His Consf. introierunt Constantinopolim reliquie S.S. Apostolorum Andreæ & Lucæ die V. Non. Mart. & introiit Constantius Aug. Romam IV. Kal. Majas, & edidit XXXV.

Datiano & Cæreale.

His Consf. introierunt Constantinopolim legatione Persarum die VII. Kal. Mart. Ipso anno tremotus factus, ita ut civitas Nicomedensium funditus versaretur die IX. Kal. Septemb.

aliæ verò CL. civitates partibus vexatæ sunt.

Eusebio & Hypatio.

His Consf. natus est Gratianus filius Augusti Valentimiani die XIV. Kalend. Majas. & ipso anno primum processit Constantinopolim Prefectus urbis, nomine Honoratus, die III. Idus Decemb.

Constantio X. & Juliano III.

His Consf. dedicatum est Constantinopoli Dominicum die XV. Kal. Martias.

Tauro & Florentio.

His Consf. diem functus Constantius Aug. Mopsucrimas in finib. Cilicie Phœnicie provincie III. Non. Novemb. & introiit Iulianus Aug. Constantinopolim die III. Idus Decemb.

Mamertino & Nevitta.

cccc.

Juliano Aug. IV. & Salustio.

His Consf. occisus est Iulianus Aug. in bello Persico die VI. Kal. Julias. & quia apostata à Deo factus est Christianorum etiam persecutor, occisus est, & levatus est Christianissimus Iovianus Aug. V. Kal. Julias.

Joviano Aug. & Varroniano.

His Consf. recessit Iovianus Aug. Dadašana die XI. Kal. Mart. & levatus est Valentinianus Aug. apud Nicæam die V. Kal. Mart. Ipso anno levatus est Valens Aug. Constantinopoli in miliario VII. in tribunali à fratre suo Valentiniano die IV. Kal. April.

Valentiniano & Valente Aug.

His Consf. mare ultra terminos suos egressum est die XII. Kal. Aug. & ipso anno latro nocturnus hostisque publicus intra urbem Constantinopolim apparuit die IV. Kal. Octob.

Gratiano nob. & Dagalaifo.

His Consf. natus est Valentinianus Junior filius Augusti Valentimiani die XV. Kal. Febr. & ipso anno idem hostis publicus & prædo intra Phrygiam salutarem, & in Nacoliensium campis ab Augusto Valente oppressus atque extinctus est die VI. Kal. Junias. Ipso anno Augustus Valentinianus gentem Alamannicam pervicit.

Lupicino & Iovino.

His Consf. in civitate Constantinopoli, Deus grandinem pluit in modum petrarum die IV. Nonas Julias. Et ipso anno levatus est Gratianus Aug. in Galliis apud Ambianos in tribunali à patre suo Augusto Valentiniano die IX. Kal. Sept.

Valentiniano II. & Valente II.

His Consf. tremotus factus, ita ut civitas Nicæenorum terre funditus prosterneretur die V. Idus Octob.

Valentiniano nob. & Victore.

His Consf. opus magnificum cisternæ Constantinopol. completum est à Domitio Modesto V. C.

uerum Praefecto urbis. quod in prima incho-
auerat Praefectura. Agon post an. XVII. re-
stitutus est ab Aug. Valente.

Valentiniano III. & Valente III.

His Conss. magna fames fuit in partibus Phry-
giae; & dedicata est sancta Ecclesia, ubi beati
Apostoli positi sunt, v. Idus April.

Gratiano Aug. II. & Probo.

Modesto & Arintheo.

Valentiniano IV. & Valente IV.

Gratiano III. & Equitio.

Post Conss. Gratiani III. & Equitii.

His Conss. thermæ Carosiane dedicate sunt a-
gente Praefecto v. c. Vindalonio Magno. Et
ipso anno diem functus Valentinianus senior
xv. Kal. Decemb. in castello Virgitione. & le-
vatus est Valentinianus junior Aug. filius
Aug. Valentiniani ab exercitu in tribunali die
x. Kal. Decemb. in civitate Acinco.

Valente Aug. v. & Valentin. jun. Aug.

His Conss. victi & expulsi sunt Gothi a gente
Hunorum, & suscepti sunt in Romania pro
misericordia iussione Aug. Valentis. Et ipso
anno introiit corpus Augusti Valentiniani
Constantinopolim, v. Kal. Ian.

Gratiano IV. & Merobaude.

His Conss. gens Gothorum, qui pro misericor-
dia suscepti sunt, rebellaverunt adversus Ro-
manos. ad quos expugnandos sunt missi Comi-
tes cum militibus, & pugnauerunt cum Go-
this.

Valente VI. & Valentiniano II.

His Conss. ingressus est Valens Aug. ab Orien-
te Constantinopolim die III. Kal. Iun. Et ipso
anno profectus est Valens Aug. ex urbe ad fos-
satum die III. Idus Iunias. & pugna magna
fuit cum Romanis & Gothis miliario XII. ab
Hadrianopoli, die v. Id. Aug. Ex ea die Va-
lens Aug. nusquam apparuit. & toto anno per
diocesim Thraciarum, & Scythiae, & Mæ-
siae, Gothi habitaverunt simul, & eas præda-
verunt. deinde usque ad portas urbis Const-
antinopolitanae venerunt.

Antonio & Olybrio.

His Conss. levatus est Theodosius Aug. ab Au-
gusto Gratiano die XIV. Kal. Februar. in civi-
tate Sirmio. Ipso anno multa bella Romani
cum Gothis commiserunt. Deinde victorie
nuntiate sunt adversus Gothos, Alanos, atque
Hunos die xv. Kal. Decemb.

Gratiano Aug. v. & Theodosio Aug.

His Conss. victorie nuntiate sunt amborum
Augustorum. Et ipso anno ingressus est Theo-
dosius Aug. Constantinopolim die XVIII. Kal.
Decemb.

Syagrio & Eucherio.

His Conss. ingressus est Athanaricus rex Go-
thorum Constantinopolim die III. Idus Ianuar.

Eodem mense diem functus idem Athanari-
cus VIII. Kal. Februar.

Antonio & Syagrio.

CCCCXX.

His Conss. Theodosius Aug. corpus Augusti Va-
lentiniani in sarcophago deposuit die IX. Kal.
Mart. Ipso anno universa gens Gothorum
cum rege suo in Romaniam se tradiderunt die
v. Non. Octob.

Merobaude II. & Saturnino.

His Consulibus levatus est Arcadius Aug.
Constantinopoli in miliario VII. in tribunali à
Theodosio Aug. patre suo die XVII. Kal. Febr.
Et ipso anno ingressum est Constantinopolim
corpus Constantiae filiae Augusti Constantini
die II. Idus Septemb.

Ricomere & Clearcho.

His Conss. introierunt Constantinopolim lega-
ti Persarum. Ipso anno natus est Honorius nob.
in purpuris die v. Id. Sept.

Arcadio Aug. & Bautone.

Honorio nob. & Evodio.

His Conss. victi atque expugnati, & in Roma-
nia captivi adducti gens Greothingorum à no-
stris. Theodosio & Arcadio. deinde cum victo-
ria & triumpho ingressi sunt Constantinopo-
lim die IV. Idus Octob.

Valentiniano III. & Eutropio.

His Conss. Quinquennialia Arcadius Aug. pro-
pria cum Theodosio Aug. patre suo editionibus
ludisque celebravit XVII. Kal. Feb.

Theodosio Aug. II. & Cynegio.

Defunctus est Cynegius Praefectus Orientis in
Consulatu suo Constantinopoli.

Hic universas provincias longi temporis tabe
deceptas in statum pristinum revocavit. & us-
que ad Aegyptum penetravit, & simulacra gen-
tium evertit. Unde cum magno fletu totius po-
puli civitatis deductum est corpus ejus ad A-
postolos die XIV. Kal. April. Et post annum
transtulit cum matrona ejus Achantia ad Hi-
spanias pedestre. Et ipso anno occiditur hostis
publicus Maximus tyrannus à Theodosio Aug.
in miliario III. de Aquileja v. Kal. Aug.
Sed & filius ejus Victor occiditur post paucos
dies in Galliis à Comite Theodosio.

Timasio & Promoto.

His Conss. introiit Theodosius Aug. in ur-
bem Romam cum Honorio filio suo die Iduum
Iuniarum, & dedit congiarium Romanis.

Valentiniano IV. & Neuterio.

Tatiano & Symmacho.

Arcadio Aug. II. & Rufino.

CCCCXXV.

Valentinianus junior apud Viennam est inter-
fectus. & levavit se Eugenius tyrannus. post-
modum Theodosius Aug. occidit Eugenium.

Theodosio Aug. III. & Abundantio.

Arcadio Aug. III. & Honorio Aug. II.

Olybrio & Probino.

HLK

His Consulibus recessit apud Mediolanum Theodosius Aug.

Arcadio Aug. IV. & Honorio Aug. IIII.
Attico & Casario.

Honorio Aug. IV. & Eutychniano.
His Conss. Gildo occisus.

Manilio & Theodoro.
His Conss. templa gentilium demolita sunt, Ioviniano & Gaudentio Comitibus.

Stilicone v. c. Consule.
Vincentio & Fravito.

Arcadio v. & Honorio v.
His Conss. Solis facta defectio IIII. Id. Nov.

Theodosio & Rumorido.
Honorio IV. & Aristaneto.

His Conss. bellum civile fuit ex IIII. Kal. Sept.
Stilicone II. & Anthemio.

His Conss. inter Catholicos & Donatistas unitas facta.

Arcadio VI. & Probo.
Honorio VII. & Theodosio Aug. II.

Basilio & Philippo.
Honorio VIII. & Theodosio IIII.

His Conss. barbari Hispanias ingressi.
Honorio IX. & Varari, quod fuit Tertullo.

Theodosio Aug. IV.
His Conss. Constantini tyranni in conto caput

adlatum est XIV. Kal Octob.

Honorio IX. & Theodosio v.
P. C. Honor. IX. & Theod. V. Lucio Cof.
His Conss. occisi sunt Iovinus, Sebastianus, Salustius. & Heraclianus abolutus est.

Constantio v. c.
Honorio x. & Theodosio VI.

His Conss. S. Stephanus primus martyr revelatur S. Presbytero Luciano die VI. feria, quæ fuit tunc IIII. Non. Decemb. in Hierosolymis S. Ioanne Episcopo presidente. & extant ex his gestis epistola supradicti presbyteri, & S. Aviti presbyteri Bicarcarensis, qui tunc in Hierosolymis degebant.

Theodosio VII. & Palladio.
Honorio XI. & Constantio II.

Honorio XII. & Theodosio VIII.
Monaxio & Plenta.

His Conss. S. Ioannes Hierosolymorum Episcopus qui supra, epistolam dirigit per Ecclesias orbis terrarum, quæ habetur, de signis terroribusque divinitus perpetratis.

Theodosio IX. & Constantio III.
Agricola & Eustatio.

Honorio XIII. & Theodosio X.
Mariniano & Asclepiodoro.

His Conss. Honorius Aug. recessit Ravennæ.

MARCELLINI V. C. COMITIS

ILLYRICIANI

CHRONICON.

Ex editione I A C. S I R M O N D I
Lutetiæ Paris. M D C X I X.

L E C T O R I .

DE Chronici huius auctore necessariò monendus es, Lector, non omnia Marcellini esse, quæ in illo continentur. Testatur enim præfatione sua Marcellinus se opus suum ab initio principis Theodosii, ad Magni usque Consulatum, per annos cXL. perduxisse: tum deinde alios tantum XVI. annos adjecisse, à primo Justinii ad quartum usque Justiniani Aug. Consulatum, hoc est ad annum Christi DXXXIV. Ultra hunc annum igitur non processerat Marcellinus: nec plura sanè his fuerant in editione Ant. Sconhovii, qui Chronicon hoc in lucem primus dedit. Quæ deinceps sequuntur ad finem usque principis Justiniani, ab alio postea quopiam adjecta sunt, & à Panuino primùm, deinde ab aliis nullo discrimine pro Marcellinianis edita. Nos ex vetustissimo Tiliannæ bibliothecæ Codice, tum Marcellini omnia multò quàm hæctenus emendatiora, tum Appendicem, quæ & ipsa perantiqui est scriptoris, multis partibus auctiorem damus: integram daturi, nisi nos lacerum exemplar in septimo post Basilii Consulatum anno destituisset. Quo factum, ut in reliquis ad finem usque Panuinianam editionem sequi necessè fuerit, demptis annorum ad calcem epilogismis, quos idcirco prætermittendos censuimus, quia nihil illos neque ad Marcellini Chronicon, neque ad ejus Appendicem pertinere constabat.

Cassiodorus Institutionis divinarum Scripturarum cap. XVII.

MARCELLINUS etiam quatuor libros de temporum qualitatibus, & positionibus locorum pulcherrima proprietate conficiens, itineris sui tramitem laudabiliter percurrit: quem vobis pariter dereliqui. Chronica verò, quæ sunt imagines historiarum, brevissimæque temporum commemorationes, scripsit Græcè Eusebius, quem transtulit Hieronymus in Latinum, & usque ad tempora sua deduxit eximiè. Hunc subsecutus est superscriptus Marcellinus Illyricianus, qui adhuc patricii Justiniani fertur egisse cancellos: sed meliore dictione devotus, à tempore Theodosii principis, usque ad fores imperii triumphalis Augusti Justiniani opus suum, Domino juvante, perduxit: ut qui ante fuit in obsequio suscepto gratus, postea ipsius imperio copiosè amantissimus appareret.

P R Æ F A T I O.

POST mirandum opus, quod à mundi fabrica usque in Constantinum principem Eusebius Casariensis, hujus seculi originem, tempora, annos, regna, virtutesque mortalium, & variarum artium repertores, omniumque pene provinciarum monumenta commemorans, Græco cecidit stylo, nosler Hieronymus cuncta transtulit in Latinum, & usque in Valentinum Casarem Romano adjecit eloquio. Igitur uterque hujus operis auctor \bar{v} . & DLXXIX. annorum hunc mundum tunc fore miro computavit ingenio. Ego verò simplici duntaxat computatione Orientale tantum secutus imperium, per indictiones, perque Consules infra scriptos, centum & XL. annos, à septima videlicet indictione, & à Consulatu Ausonii & Olybrii (quibus etiam Consulibus Theodosius Magnus creatus est Imperator) enumerans, & usque in Consulatum Magni indictionis undecimæ colligens, eorundem auctorum operi subrogavi: itémque alios XVI. annos, à consulatu Iustini Augusti primo, usque in consulatum Iustiniani Augusti IV. suffeci: id sunt simul anni CLVI. & meum rusticum opus supposui.

INDICTIONE VII.

Ausonio & Olybrio Coss.

THEODOSIUS Hispanus Italicæ divi Trajani civitatis, à Gratiano Augusto apud Sirmium XXXIX. post Valentis interitum imperator creatus est, XIV. Kalendas Februarias, Orientalem duntaxat Remp. rector, vir admodum religiosus, & catholicæ ecclesiæ propagator, omnibusque Orientalibus principibus præponebatur, nisi quod Marcianum tertium post se principem imitator habuerit. Alanos, Hunos, Gothos, gentes Scythicas magnis multisque præliis vicit.

INDICTIONE VIII.

Gratiano Aug. V. & Theodosio Aug. Coss.

Gregorius Nazianzenus facundissimus Christi sacerdos, & Hieronymi nostri præceptor, ecclesiæ nostra apud Byzantium capta ab Arrianis, plebem catholicam in beatæ Anastasiæ oratorio catholica quotidie allocutione continuit. Sæpe namque pravorum convitiis insectatus est: sed gratia Christi præditus, usque ad id tempus, quo eadem ecclesiæ sui præsentia nostris est reddita, perfidus obstiterit Arrianis. Nam his Coss. Theodosius Magnus postquam de Scythicis gentibus

triumphavit, expulsis continuò ab Orthodoxorum ecclesiæ Arrianis, qui eam per XL. ferme annos sub Arrianis Imperatoribus tenuerant, nostris Catholicis Orthodoxus restituit Imperator mense Decembri.

INDICTIONE IX.

Eucherio & Euagrio Coss.

Sanctis CL. patribus urbe Augusta congregatis adversus Macedonium in Spiritum Sanctum naufragantem, ab iisdem episcopis sancta Synodus confirmata est: Damaso videlicet sedem beati Petri tenente, Constantinopoli verò per Timotheum Alexandrinum, perque Meletium Antiochenum & Cyrillum Hierosolymitanum episcopos, Nectario ex pagano protinus baptizato, & in præfata Synodo pontifice ordinato. Athanaricus rex Gothorum, cum quo Theodosius Imp. foedus pepigerat, Constantinopolim mense Januario venit, eodemque mense morbo periit.

INDICTIONE X.

Antonio & Syagrio Coss.

Divi Valentiniani magni cadaver Theodosius princeps ab Italia reportatum, apud Comitatum regio in sepulchro recondidit. Eodem anno universagens Gothorum,

rum, Athanarico rege suo defuncto, Romano sese imperio dedit. Mense Octobri Damafus Romanæ ecclesiæ, exceptis Liberio & Felice, xxxv. episcopus, anno pontificatus sui xviii. in Domino requievit.

I N D I C T I O N E. XI.

Merobaude II. & Saturnino Coss.

Romanæ ecclesiæ Siricius xxxvi. antistes factus, vixit annos xv. Archadius à patre suo Theodosio Aug. confors imperii septimo ab urbe milliario coronatus est. Gratianus imp. Maximi tyranni dolo apud Lugdunum occisus est viii. Cal. Septembris.

I N D I C T I O N E XII.

Richomere & Clearcho Coss.

Legati Perfarum Constantinopolim advennerunt pacem à Theodosio principe postulantes. Eodem tempore Honorius alter Theodosio natus est filius mense Septembri.

I N D I C T I O N E XIII.

Archadio & Bautone Coss.

Theodosius Imp. aliquantas Eoas nationes per legatos suo ut pote imperio subdidit.

I N D I C T I O N E XIV.

Honorio Casare & Euodio Coss.

Invasam princeps Theodosius ab hostibus Thraciam vindicavit, victorque cum Archadio filio suo urbem ingressus est. Galla Theodosii regis altera uxor his consulis Constantinopolim venit.

I N D I C T I O N E XV.

Valentiniano III. & Eutropio Coss.

Archadius Cæsar cum patre suo Theodosio sua quinquennalia celebravit. Theodosius Magnus Italiam contra Maximum tyrannum pugnaturus accessit.

I N D I C T I O N E I.

Theodosio Aug. II. & Cyncgio Coss.

Valentinianus Gratiani frater & Theodosius Imp. Maximum tyrannum & Victorrem filium ejus apud Aquileiam rebelantem vicerunt. Andragathius Comes morte Maximi cognita præcipitem sese

è navi in undas dedit ac suffocatus est.

I N D I C T I O N E. II.

Timasio & Promoto Coss.

Theodosius Imp. cum Honorio filio suo Romam mense Junio introivit, congiarium Romano populo tribuit, urbemque egressus est Cal. Septembris. Per idem tempus grando crepitans per biduum continuum pro pluvia cecidit, pecorum arborumque pernicies. Stella à Septentrione gallicinio surgens, & in modum Luciferi ardens potius quàm splendens apparuit, vicesimo sexto die esse desivit. Templum Serapidis apud Alexandriam Theodosii imp. edicto solutum est.

I N D I C T I O N E III.

Valentiniano Aug. IV. & Neoterio Coss.

Signum in cælo quasi columna pendens ardensque per dies xxx. apparuit. Galla Theodosii uxor ab Archadio privigno suo ejecta est. Obeliscus in circo positus est. columna haud longè ab ecclesia constituta est, quæ argenteam Theodosii Magni statuam ferens hactenus contemplatur.

I N D I C T I O N E IV.

Tatiano & Symmacho Coss.

Theodosius Imp. Italia decedens Constantinopolim remeavit. Valentinianus Imp. apud Viennam dolo Arbogastis strangulatus interiit Idib. Martii. Eugenius Arbogastis favore confusus imperium sibi met usurpavit.

I N D I C T I O N E V.

Archadio II. & Rufino Coss.

Arbogastes Valentiniano Imp. extincto, & Eugenio Casare facto, innumeras invictasque copias undique in Gallias contraxit, Occidentale imperium utpote sibi vindicaturus, vir barbarus animo, consilio, manu, audacia, potentiâque nimis. Contraxit autem undique innumeras copias, vel Romanorum præsidii, vel Barbarorum auxiliis, alibi potestate, alibi cognatione subnixus. Usque hunc xiiii. Theodosii imperii annum, beatus Hieronymus post ascensionem D. N. Jesu Christi, à Petro Apostolo incipiens, & in semetipsum delinens, cxxxv. virorum illustrium ecclesiastica volumina descripsit, apud Bethleem oppidum

degens, ubi & monasterium sibi condidit, & alia multa ecclesiastica literis quoque Hebraicis edoctus scripsit, finemque vitæ suæ admodum senex fecit, ibique sepultus est, Catholicis quidem inexpugnabilis ecclesiæ turris, hæreticis autem omnibus infatigabilis hostis, tam proposito vitæ suæ, quàm librorum à se editorum assertionibus depugnans.

I N D I C T I O N E VI.

Theodosio III. & Abundantio Coss.

Honorium pater suus Theodosius in eodem loco quo fratrem ejus Archadium Cæsarem fecit, id est septimo ab urbe regia milliario. Tunc quippe hora diei tertia tenebræ factæ sunt.

I N D I C T I O N E VII.

Archadio III. & Honorio II. Coss.

Theodosius Augustus assumpto Honorio Cæsare, eodemque filio, contra Arbogastem, qui Eugenium tyrannum Imperatorem facere ausus est, iterum properavit. bello commisso Eugenius victus atque captus interfectus est, Arbogastes sua se manu perculit. Terræmotu à mense Septembrio in Novembrium continuo imminente, aliquantæ Europæ regiones quassatæ sunt. Thermæ Archadianæ ex conditoris sui nomine nomen acceperunt.

I N D I C T I O N E VIII.

Olybrio & Probino Coss.

Theodosius Magnus apud Mediolanum vita decessit. Imperavit annos xvii. Corpus ejus eodem anno Constantinopolim allatum, atque sepultum. Archadius & Honorius germani, utrumque imperium divisit tantum sedibus tenere cœperunt. Rufinus patricius Archadio principi insidias tendens, Alaricum Gothorum regem, missis ei clam pecuniis, infestum Reip. fecit, & in Græciam misit. Porrò detecto dolo suo Rufinus ab Italicis militibus, olim cum Gaina Comite Archadio missis, ante portas ubi meritò trucidatus est. Caput ejus manusque dextra per totam Constantinopolim demonstrata.

I N D I C T I O N E IX.

Archadio IV. & Honorio III. Coss.

Rufini uxor & filia exulant. Eutropius fa-

cri palatii cubicularius omnes opes abripuit, avaritiamque transgressus est. Terræmotus per dies plurimos fuit, cælumque ardere visum est.

I N D I C T I O N E X.

Cæsario & Attico Coss.

His consulibus Flaccilla Archadio nata est filia.

I N D I C T I O N E XI.

Honorio IV. & Eutychiano Coss.

Romanæ ecclesiæ Anastasius xxxvii. episcopus ordinatus vixit annos quatuor. Ambrosius Mediolanensis, virtutum episcopus, arx fidei, orator Catholicus, ad Christum Dominum commigravit. Joannes Antiochiæ natus, ibique à Meletio ejusdem civitatis episcopo, eodemque confessore, lector ecclesiæ ordinatus, per singulos officii gradus ascendit. Ubi per quinquennium continuum Diaconus multos divinosque edidit libros: Presbyter quoque factus per xii. annos plures confecit. Tanta dehinc opinione ubique meritò propagatus, Constantinopoli in locum Nectarii pontifex successit. ubi plurima dulciâque divinarum scripturarum volumina suo operi catholico addidit, hosque episcopos habuit inimicos, Theophilum Alexandrinum, Epiphanium Cyprium, Acacium Beroënses, Antiochum Ptolomensem, Severianum Gabalensem, & Severum Calchedonensem. Gildo Comes, idemque paganus, qui mortuo Theodosio principe Africæ præerat, dum Archadio & Honorio adhuc pueris regnantibus invidet, Africamque nititur obtinere, frater ejus Mascezel cognita ejus vesania, relictisque duobus apud Africam filiis, in Italiam remeat: Gildo utrumque fratris filium dolo trucidat. Mascezel fratris scelere cognito, cum quinque millibus suorum contra Gildonem cum lxx. millibus armatorum sibimet obviantem infestus accedit, Gildonemque parricidam jejuniis & orationibus suis, immò beati Ambrosii in somnis admonitu, auxiliantibus fugavit. Gildo fugiens propria se manu strangulavit: sicque Mascezel sine bello victoriam meruit, ac sine cæde vindictam.

I N D I C T I O N E XII.

Theodoro & Eutropio cunnucho Coss.

Hic Eutropius omnium spadonum primus

mus atque ultimus consul fuit: de quo Claudianus poëta ait,

*Omnia cesserunt Eunucho consule
monstra.*

Pulcheria Archadio altera filia nata est, Gaina Comes apud Constantinopolim ad præparandum civile bellum barbaros suos occultè admonet; ipse valetudinem simulans urbe digreditur. cæpto adversus Byzantios prælio plurimi hostium cadunt, cæteri fugientes ecclesiæ nostræ succedunt, ibique relecto ecclesiæ culmine, jactisque desuper lapidibus obruuntur.

I N D I C T I O N E XIII.

Stilichone & Aureliano Coss.

Bellum navale contra Gainam tyrannum inter Cherronesum & Hellepontum gestum est: multa millia Gothorum cæsa, vel demersa sunt. Gaina Comes de hoc bello fugiens evasit. ipso tamen anno occisus est mense Februario.

I N D I C T I O N E XIV.

Vincentio & Fravita Coss.

Caput Gainæ hastili præfixum Constantinopolim allatum est. Maris Pontici superficies ita gelu frænata est, ut per triginta dies soluta tandem glacies instar montium per Propontidem supernè portata decurreret. Theodosius junior patre Archadio natus est III. Idus Apriles.

I N D I C T I O N E XV.

Archadio V. & Honorio V. Coss.

Romanæ ecclesiæ Innocentius xxxviii. creatus antistes, vixit annos xv. Theodosius junior in loco quo pater, patruusque suus, Cæsar creatus est. Constantinopoli ingens terræ motus fuit.

I N D I C T I O N E I.

Theodosio juniore & Rumorido Coss.

Marina patre Archadio nata III. Idus Febr. Eudoxiæ Archadii uxori super porphyreticam columnam argentea statua juxta ecclesiam posita hætenus sistit. Joannem Constantinopolitanæ civitatis episcopum, cui supradicti sex antistites in casum æmuli fuere, aliósque triginta subimet episcopos conscivere, nolente Archadio principe, in Cucusum Armeniæ oppidum exulem miserunt, eumque post annum unum in villam, quæ Comana in

regione Pontica dicitur, de exilio in exilium relegarunt. Hunc ibidem mortuum religiosa Orthodoxorum plebs in atrio Basilisci episcopi sancti, idemque martyris, ab eodem Martyre in somnis admonita, in novum moxque repertum sepulchrum condidit.

I N D I C T I O N E II.

Honorio VI. & Aristaneto Coss.

Ecclesiam Constantinopolitanam flamma ignis, quæ de beati Joannis throno quondam episcopi nata fuit, subito conflavit, vicinamque ecclesiæ urbis faciem serpens nihilominus exussit. Eudoxia uxor Archadii diem obiit.

I N D I C T I O N E III.

Stilichone II. & Anthemio Coss.

Isauri per montem Tauri discursantes ingens dispendium Reip. importarunt: quibus Narbazaicus legatus majus continuo rependit incommodum.

I N D I C T I O N E IV.

Archadio VI. & Probo Coss.

Theodosius junior quinquennalia dedit. Radagaisus paganus & Scythia cum ducentis millibus suorum totam Italiam inundavit. Huldin & Sarus Hunnorum Gothorumque reges Radagaisum continuo devicerunt, ipsius capite amputato, captivos ejus singulis aureis distrahentes.

I N D I C T I O N E V.

Honorio VII. & Theodosio juniore II. Coss.

Cisterna maxima juxta porphyreticam Constantiniani Imperatoris columnam in foro ejus sub plateæ transitum constructa est.

I N D I C T I O N E VI.

Bassæ & Philippo Coss.

Stilicho Comes, cujus duæ filiæ Matia & Thermantia singulæ uxores Honorii principis fuere, utraque tamen virgo defuncta, spreto Honorio, regnumque ejus inhians, Alanorum, Suevorum, Wandalarumque gentes donis pecuniisque illectas contra regnum Honorii excitavit, Eucherium filium suum paganum & adversum Christianos insidias molientem cupiens Cæsarem ordinare. qui cum eodem Eucherio dolo suo detecto occisus est. Romæ in foro pacis per dies septem terra mugitum dedit. Archadius Imp. vita

vitæ finem fecit. regnavit post obitum patris sui Theodosii annos XIII.

INDICTIONE VII.

Honorio VIII. & Theodosio juniore III. Coss.

Apud Constantinopolim magna exarsit populi seditio, panis scilicet penuria sibimet ingruente.

INDICTIONE VIII.

Varane solo Coss.

Alaricus trepidam urbem Romam invasit, partemque ejus cremavit incendio, sextoque die quam ingressus fuerat deprædata urbe egressus est, Placidia Honorii principis sorore abducta, quam postea Ataulfo propinquo suo tradidit uxorem.

INDICTIONE IX.

Honorio IX. & Theodosio IV. Coss.

Theodosius junior decennalia, Honorius Romæ vicennalia dedit. Constantinus apud Gallias invasit imperium, filiumque suum ex monacho Cæsarem fecit: ipse apud Arelatum civitatem occiditur, Constans filius apud Viennam capite plectitur.

INDICTIONE X.

Theodosio Imp. v. solo Coss.

Iovinus ac Sebastianus in Galliis tyrannidem molientes occisi sunt. Attalus in mari captus, atque Honorio exhibitus, truncata manu vitæ relictus est.

INDICTIONE XI.

Lucio solo Coss.

Heraclianus Africæ Comes cum septingentis navibus & tribus militum millibus ad urbem tendens, mox ad urbem Romam egressus est, occursum Marini Comitis teritus & in fugam versus, arrepta nave solus Carthaginem rediit, ibique illico interfectus est.

INDICTIONE XII.

Constantio & Constante Coss.

Pulcheria Theodosii soror Augusta appellata est. Valia res Gothorum facta cum Honorio principe pace, Placidiam sororem ejus eidem viduam reddidit.

INDICTIONE XIII.

Honorio X. & Theodosio VI. Coss.

Ecclesia Constantinopolitana dudum igni cremata, his Coss. restaurata dedicataque est, Attico episcopo eandem regente ecclesiam. Lucianus presbyter vir sanctus, cui revelavit Deus his Consulibus locum sepulcri & reliquiarum corporis sancti Stephani primi Martyris, scripsit ipsam revelationem Græco sermone ad omnium ecclesiarum personas.

INDICTIONE XIII.

Theodosio VII. & Palladio Coss.

Orosius presbyter Hispanici generis septem libros historiarum descripsit. Missus ab Augustino episcopo idem Orosius pro discenda animæ ratione ad Hieronymum Presbyterum, reliquias beati Stephani tunc nuper inventas rediens primus intulit Occidenti. Atticus Constantinopolitanus episcopus scripsit ad reginas, Archadii Imp. filias, de fide & virginitate librum valde egregium, in quo præveniens Nestorianum dogma impugnat.

INDICTIONE XV.

Honorio XI. & Constantio II. Coss.

Tenebræ in die factæ sunt. Cybera Asiæ civitas, aliquantaque prædia terræ motu demersa. Romanæ ecclesiæ Zosimus xxxviii. episcopus ordinatus vixit annis III.

INDICTIONE I.

Honorio XII. & Theodosio VIII. Coss.

Plinta Comes, idemque rebellio, apud Palæstinam provinciam deletus est. Solis defectio facta est. Stella ab Oriente per septem menses surgens ardensque apparuit.

INDICTIONE II.

Monaxio & Plinta Coss.

Valentinianus junior apud Ravennam patre Constantio, & Placidia matre, v. Nonas Julias natus est. Multæ Palæstinæ civitates villæque terræ motu collapsæ. Dominus noster Jesus Christus semper ubique præsens, & super montem Oliveti Hierosolymæ vicinum sese de nube manifestavit. Multæ tunc utriusque sexus vicinarum gentium nationes, tam visu quàm auditu perterritæ, atque credulæ, sacro Christi fon-

sti fonte ablutæ sunt, omniumque baptizatorum in tunicis crux Christi salvatoris, divinitatis nutu, extemplò impressa refulsit.

I N D I C T I O N E III.

Theodosio IX. & Constantio III. Coss.

Romanæ ecclesiæ Bonifacius XL. episcopus ordinatus vixit annis tribus. In Oriente tumultum milites excitarunt, ductoremque suum Maximinum nomine extinxerunt. In Perside in Christianos persecutio defævit.

I N D I C T I O N E IV.

Eustathio & Agricola Coss.

Theodosius Imp. Eudociam Achinam duxit uxorem. Archadio patri suo in foro ejus, super immanem columnam, ingentem statuam idem Theodosius dedicavit. Cisterna Aëtii constructa est. Romanicum cum Persis confluxere.

I N D I C T I O N E V.

Honorio XIII. & Theodosio X. Coss.

Theodosius Imp. Eudoxiam filiam genuit. In tricennalia Honorii, Maximus tyrannus & Jovinus ferro victi, adducti de Hispanis atque interfecti sunt. Hunni Thraciam vastaverunt. Persæ cum Romanis pacem pepigere.

I N D I C T I O N E VI.

Asclepiodoto & Marimiano Coss.

Cælestinus Romanæ ecclesiæ XLI. Antistes creatus est, vixit annos IX. Evagrius scripsit altercationem Judæi Simonis & Theophili Christiani, quæ penè omnibus nota est. Terræmotus multis in locis fuit, & frugum inedia subsequuta. Philippus & Salustius philosophi morbo perierunt. stella sæpe ardente crinita Honorius Imp. fatale munus implevit.

I N D I C T I O N E VII.

Victore & Castino Coss.

Placidia mater Valentiniani Augusta nuncupata est. Valentinianus Cæsar creatus Theodosii Imp. Eudoxiam filiam sibi mer desponsavit, Joannes regnum Occidentale Honorio defuncto invasit.

I N D I C T I O N E VIII.

Theodosio IX. & Valentiniano Cæsare Coss.

Suprafatus Joannes dolo potius Ardaburis

& Asparis, quàm virtute occiditur. Valentinianus junior apud Ravennam factus est Imperator.

I N D I C T I O N E IX.

Theodosio XIII. & Valentiniano II. Coss.

Sisinnius vir sanctæ simplicitatis, & simplicis sanctitatis, Constantinopolitanus episcopus factus est.

I N D I C T I O N E X.

Hierio & Ardabure Coss.

Pannoniæ quæ per quinquaginta annos ab Hunnis retinebantur, à Romanis receptæ sunt. Thermae Theodosianæ dedicatae.

I N D I C T I O N E XI.

Felice & Tauro Coss.

Nestorius Antiochia natus, vir satis quidem eloquentiæ, sapientiæ verò parum habens, Constantinopolitanis admodum adnitentibus, ex presbytero episcopus ordinatus est. Beatissimi Joannis episcopi, dudum malorum episcoporum invidia exulati, apud Comitatum cœpit memoria celebrari mense Septembrio die XXVI.

I N D I C T I O N E XII.

Florentio & Dionysio Coss.

Orthodoxi nostri Macedonianorum ecclesiam extra muros urbis positam abstulerunt, quoniam iidem Macedoniani Antoninum Germis Catholicum episcopum interfecerunt. Beatissimus Augustinus Hipponensis ecclesiæ elegantissimus Christi sacerdos, doctôrque præcipuus, morte placida quievit.

I N D I C T I O N E XIII.

Theodosio XIII. & Valentiniano III. Coss.

Theodosius Imp. tricennalia gessit. Felix apud Ravennam occiditur. Cælestinus Romanæ arcis pontifex, Nestorio pravitatis episcopo per epistolam suam, datis eidem X. dierum induciis, vel pœnitenti veniam, vel dissentienti damnationem denunciavit. Idem Nestorius ecclesiæ Constantinopolitanæ perfidus Antistes, à quo & Nestoriana perfidia pullulavit, apud Ephesum ducentorû sanctorum patrum sententia in Synodo condemnatus est, Cælestino Cyrillum Alexandrinæ civitatis episcopum pro tempore vicarium denunciante: in locum Nestorii Maximianus episcopus est subrogatus.

Antiocho & Basso Coss.

Flacilla Theodosii Augusti filia extremum spiritum fudit. Barbari urbe Augusta enutriti ad ecclesiam nostram hostili ritu confluunt: ignem in ecclesiam ad comburendum altare dum infesti jaciunt, invicem sese, resistente Deo, trucidant. Hoc tempore dum ad horrea publica Theodosius processum celebrat, tritici in plebe ingruente penuria Imperator ab esuriente populo lapidibus imperitur.

INDICTIONE XV.

Valerio & Aetio Coss.

Romanæ ecclesiæ Xystus XLII. episcopus ordinatus vixit annis VIII. Placidia matris Valentiniani Imp. instinctu, ingens bellum inter Bonifacium & Aetium patricos gestum est. Aëtius longiore Bonifacii telo pridie sibi met præparato, Bonifacium congregientem vulneravit illæsus: tertioque mense Bonifacius vulnere, quo fauciatu fuerat, emoritur: Pelagiam uxorem suam valde locuplerem, nulli alteri nisi Aëtio ut nuberet, exhortans.

INDICTIONE I.

Theodosio XIV. & Maximo Coss.

Maxima urbis regie pars Septentrionalis per tres dies continuos incensa, collapsaque est mense Augusto.

INDICTIONE II.

Ariobinda & Aspare Coss.

Honorina Valentiniani Imp. soror ab Eugenio procuratore suo stuprara concepit, palatioque expulsa, Theodosio principi de Italia transmissa, Attilanem contra Occidentalem remp. concitabat.

INDICTIONE III.

Theodosio XV. & Valentiniano IV. Coss.

Forum Theodosii imp. in loco qui Helianæ dicitur, ædificatum est, Sebastianus Bonifacii quondam patricii gener urbe Augusta fugit, atque in Africa interemptus est.

INDICTIONE IV.

Isidoro & Senatore Coss.

Theodosius Imp. Cyzicum civitatē navibus perit, multaq; eidem civitati munificentia præstita, urbem Augustam renavigavit.

Aëtio II. & Sigisvuldo Coss.

Valentinianus Imp. Roma digressus, ad copulandam sibi in matrimonium Eudoxiam Theodosii principis filiam, quam dudum desponsaverat, Constantinopolim advenit, eaque sibi nupta apud Thesalonicensem, Italiam repetens hyemavit.

INDICTIONE VI.

Theodosio XVI. & Fausto Coss.

Cotradis prædo cum piratis suisque comitibus captus, interfectusque est. Reliquæ beatissimi Joannis Augustæ urbis quondam episcopi, eidem redditæ civitati, ibique sepultæ, mense Januario, die XXVIII. Valentinianus Imp. cum Eudoxia uxore Ravennam ingressus est.

INDICTIONE VII.

Theodosio XVII. & Festo Coss.

Theodosius Imp. octava quinquennalia edidit. Eudocia uxor Theodosii principis ab Hierosolymis urbem Regiam remeavit, beatissimi Stephani primi martyris reliquias, quæ in Basilica S. Laurentii positæ venerantur, secum deferens. Hoc tempore Gensericus rex Vandalorum Africæ civitates, Carthaginensemque metropolim cum suis satellitibus occupavit x. Cal. Novembris.

INDICTIONE VIII.

Valentiniano V. & Anatolio Coss.

Paulinus magister officiorum in Cæsarea Cappadociæ, jubente Theodosio Principe, interemptus est. Romanæ Ecclesiæ Leo XLIII. papa creatus vixit annos XXI.

INDICTIONE IX.

Cyro solo Coss.

Persæ, Sarraceni, Zanni, Isauri, Hunni finibus suis egressi Romanorum sola vastarunt. Milli sunt contra hos Anatholius & Aspar magistri militiæ, pacemque cum eis unius anni fecerunt. Joannes natione Wandalus, magisterque militiæ, Arnegiseli fraude in Thracia interemptus est. Hunnorum reges numerosis suorum cum millibus in Illyricum irruerunt: Naifum, Singidunum, aliisque civitates, oppidaque Illyrici plurima exciderunt.

INDICTIONE X.

Eudoxio & Dioscoro Coss.

Stella quæ crinita dicitur per plurimum tempus

tempus ardens apparuit. Bleda & Attila fratres, multarumque gentium reges, Illyricum, Thraciamque depopulati sunt.

I N D I C T I O N E X I.

Maximo II. & Patricio Coss.

His consulibus tanta nix cecidit, ut per sex menses vix liquefcere potuerit: multa hominum & animalium millia frigoris rigore confecta perierunt. Theodosius Imp. ex Asiatica expeditione in urbem redit. Thermarum quæ Achilleæ dicuntur, encarniæ factæ.

I N D I C T I O N E X I I.

Theodosio XVIII. & Albino Coss.

Theodosius princeps nona quinquennalia dedit: Archadia soror Theodosii vivendi finem fecit. Aliquanta Bithyniæ oppida atque prædia continuarum vi longa pluviarum, & fluviorum inundatione crescentium, sublapsa dissolutaque perierunt. Severum presbyterum & Joannem Diaconum Eudociæ reginæ apud Æliam urbem ministrantes, missus ab Imp. Theodosio Saturninus Comes domesticorum occidit. Eudocia nescio quo excita dolore Saturninum protinus obtruncavit: statimque mariti Imp. nutu, regiis spoliata ministris, apud Æliam civitatem moritura remansit.

I N D I C T I O N E X I I I.

Valentiniano VI. & Nomo Coss.

Bleda rex Hunnorum Attilæ fratris sui infidiis interimitur. Apud Byzantium populari orta in Circo seditione multi sese invicem occiderunt, multaque intrinsecus hominum pecudumque morbo corpora perierunt.

I N D I C T I O N E X I V.

Ætio III. & Symmacho Coss.

His consulibus magna fames Constantino-
polim invasit, pestisque ilicò subsecuta. Templum Regiæ civitatis igne crematū.

I N D I C T I O N E X V.

Ardabure & Callepio Coss.

Ingenti terræ motu per loca varia imminente plurimi urbis Augustæ muri recenti adhuc reedificatione constructi, cum LVII. turribus corruerunt. Saxa quoque ingentia in foro Tauri dudum super sese in ædificio posita, statumque plurimè sine

ullius videlicet læsione collapsæ sunt, plurimis nihilominus civitatibus collapsis: fames, & ærum pestifer odor multa millia hominum jumentorumque devit. Ingens bellum & priore majus per Attilam regem nostris inflictum, penè totam Europam, excisis invasisque civitatibus, atque castellis, contrahit. Eodem anno, urbis Augustæ muri olim terræmotu collapsi, intra tres menses, Constantino Præfecto prætorio operam dante, reedificati sunt. Attila rex usque ad Thermopolim infestus advenit. Arnegisclus magister militiæ in ripense Dacia, juxta Utum anem, ab Attila rege, viriliter pugnans, plurimis hostium interemptis, occisus est.

I N D I C T I O N E I.

Zenone & Postumiano Coss.

Provincia India Theodosio principi Tigrim domitam pro munere misit. Utramque porticum Troadensem, turreisque portarum utrasque ignis subitus exussit: quarum ruina continuo repurgata, Antiochus Præfectus prætorio in pristinam erexit speciem: legatis Attilæ à Theodosio despectas olim pecunias flagitantibus.

I N D I C T I O N E I I.

Protogene & Asturio Coss.

Marina Theodosii regis soror fati munus implevit. Flavianus episcopus in secunda apud Ephesum Synodo, vi Dioscori Alexandrini episc. & Saturnini spadonis in Epipam exulatus est. Areobinda & Taurus patricii communi vita defuncti sunt.

I N D I C T I O N E I I I.

Valentiniano VII. & Abieno Coss.

Theodosius Imp. vivendi finem fecit: regnavit post mortem Archadii patris sui annos XLII. Loco ejus Marcianus imperium adeptus est. Crysfapius eunuchus, Pulcheriæ Theodosii sororis nutu, sua cum avaritia interemptus est.

I N D I C T I O N E I V.

Marciano Aug. & Adelfio Coss.

Leone pontifice sedem B. Petri regente, DCXXX. patrum sancta & universalis synodus contra Eutychem nefandissimum præfulem monachorum apud Calchedonam in basilica sanctæ Eufemiæ firmata est: solus Dioscorus Alexandrinæ ecclesiæ episcopus dissensit, statimque ab iisdem catholicis patribus sacerdotio abdicatus est.

INDICTIONE V.

Sporacio & Herculano Coss.

Marcianus Aug. suis statuit decretis, ut hi, qui consules fieri cupiebant, nihil æris in populum spargerent, sed statutam pecuniam ad reparandum urbis aquæductum dependerent. Hoc tempore tres magni lapides è coelo in Thracia ceciderunt. Aquileia civitas ab Attila Hunnorum rege excisa est.

INDICTIONE VI.

Vincomalo & Opilione Coss.

Joannes præcurfor Domini & Baptista, caput suum, quod olim Herodias impia nefandaque postulatione ab humeris amputatum & in disco positum accepit, proculque à truncato ejus corpore sepelivit, duobus Orientalibus monachis ob adorandam apud Hierosolymiam Christi Domini resurrectionem introeuntibus revelavit, ut ad Herodis quondam regis habitaculum accedentes admoniti requirerent, fideliterque humo extollerent. Hoc ergo caput fide repertum, suæque hispida in mantica conditum, dum ad propria remeantes habitacula pervehunt, quidam Emisenæ figulus civitatis, diutinam imminentemque sibi fugiens paupertatem, sese his exhibuit comitem: quique dum nescius peram sibi creditam cum sacro capite portat, ab eo cujus caput vehebat, noctu admonitus, utrumque comitem fugiens dereliquit, statimque Emisenam urbem cum sancto levique onere introgressus est. Ibi dum advixit præcurforis Christi veneratus est caput, moriensque sorori suæ rerum nesciæ signatum in vasculo tradidit recolendum. Illa verò successori suo repositum, signatumque ut erat dereliquit. Porrò Eustochius quidam occultus Arrianæ perfidiæ presbyter, talem tantumque thesaurum indignus obtinuit, gratiamque quam Christus Dominus per Joannem Baptistam infirmo populo tribuebat, is eam, ac si suam duntaxat, in vulgo disseminabat. Hinc pravitate sua detecta Emisena civitate expulsus est. Hoc inde antrum, in quo beatissimi Joannis caput in urnam missum, sub teraque reconditum erat, quidam monachi pro habitaculo habere cœperunt. Marcellus demum presbyter, totiusque monasterii præful, dum in eodem specu vita irreprehensibili habitat, idem B. Joannes Christi que præcurfor sese eidem suumque ostendit caput, ibidemque sepultum multis præfulgens virtutibus patefecit.

Hoc igitur venerabile caput sub Uranio memoratæ episcopo civitatis, per præfatum Marcellum presbyterum constat inventum Vincomalo & Opilione coss. mense Februario, die xxiv. media jejuniorum paschaliū septimana, Imperatoribus vero Valentiniano & Marciano regnantibus. Pulcheria Augusta Marciani principis uxor, B. Laurentii atrium inimitabili opere consummavit, beatumque vivendi finem fecit.

INDICTIONE VII.

Aëtio & Studio Coss.

Attila rex Hunnorum Europæ orbator provinciae noctu mulieris manu cultròque confoditur. Quidam verò sanguinis rejectione necatum perhibent. Aëtius patricius magna Occidentalis Reip. salus, & regis Attilæ terror, à Valentiniano Imp. cum Boëtio amico in palatio trucidatur, atque cum ipso Hesperium cecidit regnum, nec hætenus valuit relevari.

INDICTIONE VIII.

Valentiniano VIII. & Anthemio Coss.

Valentinianus princeps dolo Maximi patricii, cujus etiam fraude Aëtius perierat, in campo Martio per Optilam & Thraustilam Aëtii satellites, jam percusso Heraclio spadone, truncatus est. Idem Maximus invasit imperium, tertioque tyrannidis suæ mense, membratim Romæ à Romanis tractus discerptusque est. Gensericus rex Vandalorum, ab Eudoxia Valentiniani uxore epistolis invitatus ex Africa Romanam ingressus est, eaque urbe rebus omnibus spoliata, eandem Eudoxiam cum duobus filiabus secum rediens abduxit.

INDICTIONE IX.

Varano & Ioanne Coss.

His consulibus innumera locustarum agmina fructum Phrygiæ vastaverunt. Eucherius Lugdunensis Ecclesiæ pontifex multa scripsit tam ecclesiasticis, quam monasticis studiis necessaria.

INDICTIONE X.

Constantino & Rufo Coss.

Marcianus Imp. bonis principibus comparandus vitæ spiritum amisit. imperavit annos vi. menses vi. Leo eidem defuncto successit, cujus voluntate Majorianus apud Ravennam Cæsar est ordinatus.

I N D I C T I O N E X I.

Leone Aug. & Majoriano Coss.

Leo Imp. pro tomo Chalcedonensi per univ-
ersum orbem singulis orthodoxorum
episcopis, singulas consonantesque misit
epistolas, quo sibi quid de eodem tomo
sentirent cuncti suis rescriptionibus in-
dicarent. Horum omnium episcoporum
ita conspirantes suscepit epistolas, ut eas
putares uno tempore unius viri eloquio
fuisse dictatas.

I N D I C T I O N E X I I.

Patricio & Ricimere Coss.

Isaac Antiochenæ ecclesiæ presbyter scri-
psit dyro sermone multa, præcipueque
adversus Nestorianos & Eutychianos.
Rumam etiam Antiochiæ elego carmine
planxit, quemadmodum Ephrem diaconus
Nicomedie læ lapsum.

I N D I C T I O N E X I I I.

Apollonio & Magno Coss.

Cyzicus civitas terræmotu concussa, muro-
rumque suorum ambitu interrupto, sese
suosque diu deplanxit.

I N D I C T I O N E X I V.

Dagalaifo & Severino Coss.

Romanæ ecclesiæ Hilarus XLIV. pontifex
factus, vixit annos VI. Majorianus Cæsar
apud Dertonam, juxta fluvium qui Hyra
dicitur, interemptus est. Locum ejus Se-
verus invasit.

I N D I C T I O N E X V.

Leone Aug. II. solo Coss.

Jacobus natione Achivus, religione paga-
nus, medicinæ artis peritia, tam ingenio
quàm literatura perclaruit. Hic ob me-
dendum Leonem Aug. febre defatiga-
tum, sacrum palatii cubiculum vocatus
intravit, statimque in sella juxta thorum
imperiale[m] posita, sine ullo Augusti nu-
tu consedit, sicque medicas adhibuit ma-
nus. Porro meridie ad eundem sacrum
pulvinar reversus, sublatum sui propter
folium, in quo matutinus resederat, pro-
tinus intellexit, spondamque thori re-
giam intrepidus superfedidit, veterumque
studii sui repertorum præceptionibus
monitum id sese gessisse, non temerè præ-
sumpsisse, ægrotantem docuit princi-
pem.

I N D I C T I O N E

Viviano & Felice Coss.

Prosper homo Aquitanicæ regionis, sermo-
ne scholasticus, & assertionibus nervo-
sus, multa composuisse dicitur. Episto-
la quoque Papæ Leonis adversus Euty-
chem de vera Christi incarnatione data, ab isto dictatæ creduntur.

I N D I C T I O N E I I.

Rufico & Olybrio Coss.

Beorgor rex Alanorum à Ricimere rege oc-
ciditur.

I N D I C T I O N E I I I.

Basilisco & Hermenerico Coss.

Constantinopolis magno invasa incendio,
facièque foedata deplanxit. Severus, qui
Occidentis arripuit principatum, Romæ
interiit.

I N D I C T I O N E I V.

Leone Aug III. solo Coss.

Theodoritus episcopus Cyri civitatis, scri-
psit de incarnatione Domini adversus
Eutychem presbyterum, & Dioscorum
Alexandrinæ ecclesiæ episcopum, qui
humanam in Christo carnem fuisse denegant.

I N D I C T I O N E V.

Paseo & Ioanne Coss.

Leo Imp. Anthemium patricium Romanum
misit, Imperatoremque constituit. Ro-
manæ ecclesiæ Simplicius XLV. Pontifex
creatus vixit annos XV. Ravennam civi-
tatem terræmotus deterruit.

I N D I C T I O N E V I.

Anthemio Aug. II. solo Coss.

Marcellinus Occidentis patricius, idem-
que paganus, dum Romanis contra
Wandalos apud Carthaginem pugnan-
tibus opem auxiliumque fert, ab iisdem
dolo confoditur, pro quibus palam ve-
nerat pugnaturus.

I N D I C T I O N E V I I.

Zenone & Marciano Coss.

His consulibus caput Denzicis Hunnorum
regis Attilæ filii Constantinopolim alla-
tum est.

INDICTIONE VIII.

Iordane & Severo Coss.

Gennadius Constantinopolitanæ ecclesiæ pontifex Daniëlem prophetam ex integro ad verbum commentatus est, & Homilias multas composuit, & Pauli epistolâs omnes exposuit.

INDICTIONE IX.

Leone Aug. III. & Probiano Coss.

Aspar primus patriciorum cum Ardabure & Patriciolo filii, illo quidem olim patricio, hoc autem Cæsare, generoque Leonis principis appellato, Arrianus cum Arriana prole spadonum ensibus in palatio vulneratus interiit.

INDICTIONE X.

Marciano & Festo Coss.

Vesuvius mons Campaniæ torridus intestinis ignibus æstuans exusta evomuit viscera, nocturnisque in die tenebris incumbentibus, omnem Europæ faciem minuto contexit pulvere. Hujus metuendi memoriam cineris Byzantii annuè celebrant VIII. Idus Novemb. Anthemius Imp. Romæ à Ricimere genero suo occiditur. Loco ejus Olybrius substitutus, septimo mense imperii sui vita defunctus est. In Asia aliquantæ civitates vel oppida terræ motu collapsa sunt.

INDICTIONE XI.

Leone Aug. V. solo Cof.

Glycerius apud Ravennâ plus præsumptione quàm electione Cæsar factus est. Constantinopoli seditione in Circo orta, multi Isaurorum à populo interempti sunt.

INDICTIONE XII.

Leone juniore solo Cof.

Leo senior Imp. Leone juniore à se jam Cæsare constituto, morbo periit, tam sui imperii annis, quàm hujus Leonis regni mensibus computatis, anno XVII. mense VI. Zenonem Leo junior, idemq; filius Imperator principem regni constituit. Glycerius Cæsar Romæ imperium tenens, à Nepote, Marcellini quondam patricii sororis filio, imperio expulsus, in portu urbis Romæ ex Cæsare episcopus ordinatus est, & obiit.

INDICTIONE XIII.

Zenone Aug. II. solo Cof.

Zeno Imp. Verinæ socrus suæ, & Basilisci

fratris ejus insidiis circumventus, cum Ariadne uxore sua profugus in Isauriam tendit. Regnum Zenonis Basiliscus tyrannus invasit. Nepos, qui Glycerium regno pepulerat, Romæ elevatus est Imperator. Nepote Orestes protinus effugato, Augustulum filium suum in imperium collocavit.

INDICTIONE XIII.

Basilisco & Armato Coss.

Basiliscus tyrannus Marco filio suo Cæsare facto, dum contra fidem Catholicam Nestoriana perfidia intumescens conatur assurgere, antè inflatus crepuit, quàm pœnitens stare potuerit. Basiliscus cum filio, & cum Zenonida uxore sua, jam Zenone pristinum ad imperium remeante, in exilium missus est, atque in oppidulum, quod Leminis in provincia Cappadociæ dicitur, trusus fame extabuit. Odoacer rex Gothorum Romam obtinuit, Orestem Odoacer ilicò trucidavit, Augustulum filium Orestis Odoacer in Luculano Campaniæ castello exilii pœna damnavit. Hesperium Romanæ gentis imperium, quod septingentesimo nono urbis conditiæ anno primus Augustorum Octavianus Augustus tenere cœpit, cum hoc Augustulo periit, anno decessorum regni Imperatorum DXXII. Gothorum dehinc regibus Romam tenentibus.

INDICTIONE XV.

Sine consulibus.

Bracilam Comitem Odoacer rex apud Ravennam occidit.

INDICTIONE I.

Illo solo Cof.

Theodulus presbyter in Cœlesyria multa conscripsit, clarusque habetur.

INDICTIONE II.

Zenone Aug. III. solo Cof.

Sabinianus magnus Illyricianæ utriusque militiæ ductor creatus, curiam fragilem, conlapsumque justum Reipublicæ censum, vel præpaventem fovit, vel dependentem tutatus est. Disciplinæ præterea militaris ita optimus institutor coërcitorque fuit, ut prisca Romanorum ductoribus comparetur. Theodoricum idem Sabinianus regem apud Græciam debacchantem ingenio magis quàm virtute deterruit.

I N D I C T I O N E III.

Basilio solo Cof.

Urbs regia per XL. continuos dies assiduo terrę motu quassata magnoperè sese afflicta deplanxit. Ambæ Troadenses porticus corruerunt, aliquantæ ecclesiæ vel scissæ sunt, vel collapsæ. Statua Theoposii magni in foro Tauri super cochlidem columnam posita corruit, duobus fornicibus ejusdem collapsis. Hunc formidolosum diem Byzantii celebrant VII. Cal. Octobris. His Coss. Nepos, quem dudum Orestes imperio abdicaverat, Viatoris & Ovidæ comitum suorum insidiis, haud longè à Salonis, sua in villa occisus est.

I N D I C T I O N E IV.

Placido solo Cof.

Theodoricus Triarii filius rex Gothorum adscitis suis usque ad Anaplum, quarto urbis milliario advenit: nulli tamen Romanorum noxius continuò reversus est. Porrò in Illyricum properans, dum inter suorum moventia plaustra progreditur, jacentis super carpentum teli acumine, & pavescens equi sui impulsione, fixus transverberatusque interiit. Sabinianum magnum mors, quæ huic peccanti mundo meritò imminet, antè cum ademit, quàm integrum defatigatæ reip. subsidium foret.

I N D I C T I O N E V.

Trocondo & Severino Coss.

Romanæ ecclesiæ Felix XLVI. episcopus ordinatus vixit annis XII. Theodoricus cognomento Valamer utramque Macedoniam, Thessaliàmque depopulatus est, Larissam quoque metropolim deprædatus.

• I N D I C T I O N E VI.

Fausto solo Cof.

Idem Theodoricus rex Gothorum Zenonis Aug. munificentis penè pacatus, Magisterque præsentis militiæ factus, Consul quoque designatus, creditam sibi ripensis Daciæ partem, Mœsiæque inferioris, cum suis satellitibus pro tempore tenuit.

I N D I C T I O N E VII.

Theodorico & Venantio Coss.

Illus natione Isaurus, dignitate Magister

officiorum, amputata apud Comitatum auricula, Orientem Zenoni infestus invasit. Porrò cum Leontio tyrannidem arripuit. Totam namque per Africam crudelis Hunerici Wandalorum regis in nostros Catholicos persecutio importata est. Nam exulatis, diffugatisque plurquam CCCXXXIV. orthodoxorum Episcopis, ecclesiisque eorum clausis, plebs fidelium variis subacta suppliciis, beatum consummavit agonem. Nempe tunc idem rex Hunericus, unius Catholici adolescentis, vitam à nativitate sua sine ullo sermone ducentis, linguam præcepit excidi, idemque mutus quod sine humano auditu Christo credens fide didicerat, mox præcisa sibi lingua locutus est, gloriamque Deo in primo vocis suæ exordio dedit. Denique ex hoc fidelium contubernio aliquantos ego religiosissimos viros præcisilis linguis, manibus truncatis, apud Byzantium integra voce conspicere loquentes. Hæc Arrianorum crudelitas in religiosos Christi cultores superscriptis Coss. mense Februarii cœpit infligi.

I N D I C T I O N E VIII.

Symmacho solo Cof.

Longinus Zenonis frater Augusti, post decennalem custodiam, quam eidem Illus apud Isauriam inflixerat, ad germanum suum Constantinopolim advenit.

I N D I C T I O N E IX.

Longino solo Cof.

Joannes Antiochenæ parœciæ ex grammatico presbyter, scripsit adversum eos, qui in una tantum substantia adorandum asserunt Christum, nec adquiescunt duas in Christo confitendas esse naturas.

I N D I C T I O N E X.

Batio solo Coss.

Theodoricus rex Gothorum Zenonis Augusti nunquam beneficiis satiatus, magna suorum manu, usque ad regiam civitatem & Melentiadam oppidum infestus accessit, plurimisque locis igne crematis, ad Novensem Mœsiæ civitatem, unde advenerat, remeavit.

I N D I C T I O N E XI.

Dinamio & Sifidio Coss.

Leontius interea rex, & Illus tyrannus, in

Papyrio Ifauriæ castello capti, decollati que sunt. Capita eorum Constantino-
polim allata præfixa hastilibus tabuere.
Eodem anno Theodoricus rex omnium
suorum multitudine assumpta Gotho-
rum, in Italiam tendit.

INDICTIONE XII.

Eusebio & Probino Coss.

Idem Theodoricus rex Gothorum opta-
tam occupavit Italiam: Odoacer itidem
rex Gothorum metu Theodorici perter-
ritus, Ravennam ingressus est porro ab
eodem Theodorico perjuriis illectus, in-
terfectusque est.

INDICTIONE XIII.

Longino II. & Fausto Coss.

Zeno Imp. Pelagii gulam in insula quæ
Panormum dicitur, laqueo frangi præ-
cepit.

INDICTIONE XIV.

Olybrio solo Cof.

Zeno Augustus vita decessit, tam sui impe-
rii annis, quam Basilisci tyrannidis men-
sibus computatis, anno xvii. mense vi.
Anastasius ex silentiario imperator crea-
tus est. Bellum plebejum inter Byzantios
ortum, parique urbis plurima atque Cir-
ci igne combusta.

INDICTIONE XV.

Anastasio Aug. & Rufo Coss.

Dum bellum paratur Ifauricum, dumque
Ifauri imperium sibi vindicare nituntur,
in Phrygia juxta Cotiæ civitatem un-
dique confluunt, ibique Lilingis, segnis
quidem pedes, sed eques in bello acerri-
mus, à Romanis primus in prælio truci-
datur, omnesque simul Ifauri fugæ dedi-
ti, per montana aspera que loca Ifauriam
repetunt. Hoc bellum Ifauricum per sex
annos tractum est.

INDICTIONE I.

Eusebio II. & Albino Coss.

Bella civilia adversus Anastasii regnum a-
pud Constantinopolim gesta sunt: sta-
tuæ regis reginæque funibus ligatæ at-
que per urbem tractæ. Julianus Magi-
ster militiæ nocturno prælio pugnans,
Scythico ferro in Thracia confossus in-
terit.

INDICTIONE II.

Asterio & Presidio Coss.

Anastasius Imp. contra Orthodoxorum fi-
dei majestatem intestina cœpit prælia
commovere, piaculi sui perfidiam prius
in Eufemium urbis episcopum, sibi pro
orthodoxorum fide viriliter resultantem,
profano manifestavit ingenio. Laodicea,
Hierapolis, & Tripolis, atque Agathicū,
uno tempore unoque terræmotu colla-
psæ sunt Romanæ ecclesiæ XLVII. Gela-
sius episcopus ordinatus vixit annos IV.

INDICTIONE III.

Viatore solo Cof.

Eufemius Augustæ civitatis antistes, de quo
superius fecimus mentionem, falso ab A-
nastasio principe accusatus atque da-
mnatus, in exilium ductus est. Locum Eu-
femii Macedonius tenuit.

INDICTIONE IV.

Paulo solo Cof.

Augustatico suo dudum Anastasius militi-
bus præstito, donativum quoque hoc
fratre Consule tribuit. India Anastasio
principi elephantem, quem Plautus poë-
ta noster Lucabum nomine dicit, duâs-
que Camelopardalas pro munere misit.

INDICTIONE V.

Anastasio Aug. solo Cof.

Solis defectus apparuit. bellumque Ifauri-
cum hoc sexto anno sedatum. Atheno-
dorus Ifaurorum primus in Ifauria captus
decollatusque est. Caput ejus Tarsum
civitatem allatum pro portis hastili fi-
xum extabuit.

INDICTIONE VI.

Ioanne Scythæ & Paulino Coss.

Romanæ ecclesiæ XLVIII. Anastasius ponti-
fex ordinatus vixit annos II. Longinus
Ifaurus cognomento Selinunteus, apud
Antiochiam Ifauriæ civitatem à Prisco
Comite captus, Constantinopolim mis-
sus est, catenatusque per Agentem cir-
cumductus. Anastasio principi, & populo
ingens spectaculum fuit, variisque dein-
de cruciatibus apud Nicæam Bithyniæ
civitatem expensus est. Nummis, quos
Romani Terentianos vocant, Græci fol-
lares, Anastasius princeps suo nomine fi-
guratis, placabilem plebi commutatio-
nem distraxit.

I N D I C T I O N E VII.

Ioanne Gibbo solo Cof.

Aristus Illyricianæ ductor militiae cum xv. millibus armatorum, & cum dxx. plaustris armis ad præliandum necessariis oneratis, contra Bulgares Thraciam devastantes profectus est. Bellum juxta Zurtam fluvium confertum, ubi plus quam iv. millia nostrorum, aut in fuga, aut in præcipitio ripæ fluminis interempta sunt. Ibique Illyriciana virtus militum perit, Nicostrato, Inaocentio, & Aquilino Comitibus interfectis. Hoc anno ingens terræ motus Ponticam concussit provinciam.

I N D I C T I O N E VIII.

Patricio & Hypatio Cof.

Romanæ ecclesiæ XLIX. Symmachus episcopus factus, vixit annos xv. Anastasius Imp. donativum Illyricianis militibus, per Paulum tribunum Notariorum erogandum misit.

I N D I C T I O N E IX.

Pompejo & Avieno Cof.

Constantio Præfecto urbis ludos theatrales meridiano tempore spectante, pars in eodem spectaculo Cerealis parti diversæ cæreuleæ occultas præparavit insidias. Nam enses saxaque in vasis inclusa fidelibus, eadēque arma diversis pomis desuper cumulata, sub Theatri porticu ritu vendentium statuit. Dum residente Constantio ex more civium concrepant voces, antè visa quam audita arma excutuntur, saxaque in incautos cives instar imbrium jaciuntur ensesque vibrantes in amicorum, inque vicinorum sanguine oblitī, suis cum percussoribus debacchantur: nutat & congemiscit Theatri cavea, & refugientium huc atque illuc suorum pedibus conculcata, occisorūque fœdata cruore deplangit. Plus enim quam tria millia civium saxis, gladiisque, compressionibus, & aquis proscenis amissos urbs Augusta deflevit.

I N D I C T I O N E X.

Probo & Avieno Cof.

Consuetæ gens Bulgarorum deprædatam sæpe Thraciam, nullo Romanorum milite resistente, iterum devastavit. Amidam opulentissimam civitatem, monachorum ejus astu proditam, Choadis rex Persarum, quinto mense quam expugnare

eam cœperat, irrupit, proditorēque ejus monachos obtruncavit.

I N D I C T I O N E XI

Dexicrate & Volustano Cof.

Tres Romanorum Ductores, Patricius, Hypatius, & Areobinda, qui cum xv. millibus armatorum olim in Persas missi fuerant, pugnaturi, juxta Syficum castellum cum iisdem Persis sine audacia conflixerunt, multis tunc militum ductoribus de prælio fugientibus cæsis. Immenso dehinc auri pondere hostibus dato, captam rebūque vacuam Amidam civitatem, iisdem nostri redemere ductores, Celere magistro officiorum sibi cum duobus millibus bellatorum in subsidium destinato.

I N D I C T I O N E XII.

Cethego solo Cof.

Interea Celer Magister officiorum per Callicum Mesopotamiæ civitatem armatum ducens militem, ad devastanda Persarum rura discurrit, plurimos agrestes rusticis intentos laboribus more pecudum trucidat, pastores diverforum pecorum cum numerosis jumentis abducit, castella latere lutoque constructa invadit, usque ad pontem ferreum, sic nomine dictum cuncta vastando progreditur, omnique præda potitus ad communia castra ditato milite remeat, aliquanta dehinc obpercutiendum fœdus cum Persis deliberat, missō ad se pro pepigendo fœdere Armonio à secretis.

I N D I C T I O N E XIII.

Sabiniano & Theodoro Cof.

Idem Sabinianus Sabiniani magni filius, ductorque militiae, delegatus contra Mandonem Getam arma construxit, x. millia armatorum sibimet adscitorum, plaustraque armis atque com meatibus onerata secum trahens, pugnaturus accessit. commissōque ad Horreo Margo prælio, multis suorum militibus in hoc conflictu perditis, & in Margo flumine enecatis, amissis præterea plaustris, in castellum quod Nato dicitur, cum paucis fugit. tanta in hoc lamentabili bello spes militum cecidit, ut quantum apud mortales nequaquam potuerit reparari.

I N D I C T I O N E XIV

Ariobinda & Messala Cof.

His Cof. Anastasii principis statua, in eodem

dem loco quo dudum Theodosii magni steterat, super immanem columnam in foro Tauri statuta est.

INDICTIONE XV.

Anastasio Aug. III. Cof.

Seditio popularis in Circo facta est, miles & armatus obstitit. Gradus Circi septentrionalis sua cum fornice incensi collapsique sunt, Anastasio Cæsare in processibus commorante.

INDICTIONE I.

Celere & Venantio Cof.

Romanus Comes Domesticorum & Rusticus Comes Scholariorum, cum centum armatis navibus, totidemque dromonibus, octo millia militum armatorum secum ferentibus, ad devastanda Italiæ litora processerunt, & usque ad Tarentum antiquissimam civitatem aggressi sunt, remensôque mari inhonestam victoriam, quam piratico ausu Romani ex Romanis rapuerunt, Anastasio Cæsari reportarunt.

INDICTIONE II.

Opportuno solo Cof.

Orto Augusta urbe incendio utramque porticum à foro Constantini usque ad Perdicæ tenuissimam statuam ignis in pulverem redegit. Portus Juliani undis suis rotalibus machinis prius exhaustus, cœnôque effosso, purgatus est.

INDICTIONE III.

Boëtio solo Cof.

Simulacrum æneum in foro Strategii super fornitem residens, & cornu copix fortunæ retinens incendio proflammatum est, combustumque amisit brachium, quod tamen statuarii continuò solidarunt. Appius Patricius exulatus est. Constantinus olim Magister militiæ episcopus Laodicæ ordinatus.

INDICTIONE IV.

Secundino & Felice Cof.

Macedonius Augustæ urbis episcopus, licet olim Anastasii Imperatoris dolis fallaciisque circumventus, pravorum testimoniis eidem accusatus, quoniam tomum sanctorum Patrum apud Calchedonam sancta dudum subscriptione roboratum, ei-

dem principi dare distulit, ab eodem Euchaïta in exiliûm deputatus est. Locum Macedonii Timotheus meridiano tempore ab Anastasio Cæsare episcopus ordinatus invasit.

INDICTIONE V.

Paulo & Musciano Cof.

Sæpe cælum à septentrionali plaga ardere visum est. Die dominico, dum jubente Anastasio Cæsare, per Marinum, perque Platonem in ecclesiæ pulpito consistentes, in hymnum Trinitatis Deipassionum quaternitas additur, multi Orthodoxorum pristina voce psallentes, perfidôsque præcones clamoribus objurgantes, in ejusdem ecclesiæ gremio cæsi sunt, ductique in carcere perierunt: altera nihilominus die in atrio sancti Theodori majori cæde Catholici pro fide unica percussi sunt. Quapropter commota Orthodoxorum agmina die sequenti, id est VIII. Idus Novemb. (in quo die memoria cineris dudum totam Europam tegentis apud Byzantios celebratur) in forum Constantini undique confluunt: quorum alii quidem, cæteris die noctûque hymnum Trinitatis Christo Deo psallentibus, totam peragrant civitatem, & Anastasii Cæsaris monastico habitu adsentatores ferro flammisque interimunt: alii claves portarum, omniâque signa militaria ad forum, quo religionis castra metati fuerant, deferunt; ibique Anastasio Cæsare in processibus degente, Areobindam sibi imperatorem fieri clamitant. Imaginibus deinde, statuisque Anastasii in terram dejectis, Celerem & Patricium Senatores, ad se supplicandi sibi vel satisfaciendi gratia missos, jactis pluvix instar lapidibus repulerunt. domibus Marini & Pompei succensis. In Circum ad Anastasium venientes, & ante suum solium consistentes, hymnum Trinitatis juxta morem Catholicorum concinentes, coruscansque Euangelium, crucemque Christi ferentes, è foro plurimi convenerunt, Marinum, Platonemque pravitatis ejus autores feris subjici conclamantes. Hos cives idem Anastasius Cæsar solitis perjuriis, simulatisque vocibus, sese facturum cuncta promittens, tertio die quam in forum advenerant, sine ullo rerum effectu ad sua fecit habitacula repedare. Porrò redintegrata Anastasius pravitate, infamem & irridendam synodum apud Sidonem civitatem, cujus de nomine in ridiculis nomina præ-

præponuntur, LXXX. fermè perfidorum episcopis congregatis, adversum Orthodoxorum episcopum, fieri imperavit. Flavianus Anthiochiæ Catholicus Patriarcha, & Joannes Paltensium oppidi pontifex, quoniam hunc cœtum sacrilegum refellerant, in castellum quod Petra dicitur, exules missi sunt. Ibi Flavianus confessor Christi in Domino requievit: Joannem Justinus Aug. mox Imperator factus est, revocavit. Iisdem fermè temporibus solis defectus contigit. Gens Erulorum in terras atque civitates Romanorum jussu Anastasii Cæsaris introducta.

I N D I C T I O N E VI.

Clementino & Probo Coss.

Severus Eutychetis perfidiæ cultor, Anastasio Cæsare volente, sedem Flaviani antistitis ex monacho factus episcopus occupavit. Dorotheus Ancyræ civitatis venerandus antistes, Anastasio principi propter unicum Orthodoxorum fidem jugiter adversarius, sinem vivendi, quem sibi met misso contra se à Cæsare Magistriano ipse prædixerat, in dicto tempore fecit.

I N D I C T I O N E VII.

Senatore solo Coss.

Vitalianus Scythia assumptis Romanorum equitum peditumque plusquam LX. millibus armatorum in tri. tuo congregatorum, auxilio in locum qui Septimus dicitur, advenit, ibique castra metatus est, dispositisque à mari in mare suorum ordinibus, ipse ad usque portam, quæ aurea dicitur, sine ullius accessit dispendio; scilicet pro Orthodoxorum se fide, proque Macedonio urbis episcopo, in cassum ab Anastasio principe exulato, Constantinopolim accessisse asserens. Porrò Anastasii simulationibus atque perjuriis per Theodorum internuncium illectus atque illusus, octavo die quàm urbem accesserat, remeavit. Hinc Odyssum Mœsiæ civitatem Vitalianus pernoctans astu ingressus est. Cyrillum lenocinantem magis, quàm strenuum militiæ ductorem, inter duas pellices Vitalianus reperit dormientem, eumque abstractum mox cultro Getico jugulavit, hostemque se Anastasio Cæsari palam apertè que exhibuit.

I N D I C T I O N E VIII.

Anthemio & Florentio Coss.

Romanæ ecclesiæ L. Hormisda episcopus

ordinatus vixit annos IX. Idem Vitalianus eidem Anastasio Imp. immanior factus est inimicus, præmissis quippe suorum equitibus, armatisque naviculis sinistro sibi littore decurrentibus, ipse peditum armis stipatus Sythenense prædium ingressus est, totiusque loci palatium habuit mansionem. Missi sunt ad Vitalianum à Cæsare Senatores, qui pacis cum eo leges componerent, nonaginta auri pondo, exceptis regalibus muneribus, pro pretio tunc accepit Hypatii, jam mille centum auri libris cum Uranio captivo sibi à suis in Sozopoli oblati. Magister militum Vitalianus per Thraciam factus, Hypatium, quem captivum catenatumque apud Acres castellum tenebar, reversus suo remisit avunculo. Ea tempestate Hunni Armenia transmissa totam Cappadociam devastantes, usque Lycaoniam perrexerunt: Ariadne Augusta LX. annis in palatio exactis vita decessit.

I N D I C T I O N E IX.

Petro solo Coss.

Mutata fide Anastasius Imp. Vitaliano succedit, eidemque Rufinum destinat successorem. Helias Hierosolymitanæ urbis episcopus in villa, quæ Haila dicitur, ab eodem principe relegatus emoritur. Laurentium præterea Lychnidersem, Domnionem Serdicensem, Alcissum Neopolitanum, Gajanum Naistitanum, & Evangelum Pautahensem, Catholicos Illyrici sacerdotes, suis Anastasius præsentari jussit obtutibus. Alcissus, & Gajanus episcopi apud Byzantium vita defuncti sunt, unoque sepulchro reconditi. Domnionem & Evangelo ad sedes proprias, ob metum Illyriciani Catholici militis, ex templo remissis, solus Laurentius Anastasium Imp. in palatio pro fide Catholica sæpe convincens, apud Comitatum, ac si in exilio relegatus, retentus est, mobiliorque deinde corpore quàm Constantinopolim advenerat, effectus. Nam septimo infirmitatis suæ anno idem Laurentius fide sua, sed Christi gratia, in atrio Cosmæ & Damiani sanatus est, pedibusque sistere propriis, gressibusque meruit confirmari, suæque dein patriæ incolumis reddi, ubi major octogenario requiescit.

I N D I C T I O N E X.

Anastasio & Agapito Coss.

Olla illa quæ in Hieremia vate ab Aquilone adver-

adversum nos nostraque delicta saepe succenditur, tela ignita fabricavit, maximamque partem Illyrici iisdem jaculis vulneravit. Duæ tunc Macedonia, Thessaliæque vastata est, & usque Thermopylas, veteremque Epirum, Getæ equites deprædati sunt. Mille tunc librarum auri denarios per Paulum Anastasius Imperator pro redimendis Romanorum captivis, Joanni Præfecto Illyrici misit. deficiente pretio, vel inclusi suis cum domunculis captivi Romani tenti sunt, vel pro muris clausarum urbium trucidati.

INDICTIONE XI.

Magno solo Cof.

In provincia Dardania assiduò terræmotu xxiv. castella uno momento collapsa sunt. Quorum duo suis cum habitatoribus demersa, quatuor dimidia ædificiorum suorum hominumque amissa parte destructa, undecim tertia domorum, totidemque populi clade dejecta, septem quarta tectorum suorum, tantæque plebis parte depressa, vicina verò metu ruinarum despecta sunt. Scopus namque metropolis, licet sine civium suorum hostem fugientium clade, funditus tamen corruit. Uno in castello regionis Canisæ, quod Sarnunto dicitur, ruptis tunc terra venis, & ad instar torridæ fornacis exæstuans, diutinum altrinsecus ferventemque imbrem evomuit. Plurimi totius provinciæ montes hoc terræmotu scissi sunt, saxaque suis evulsa compagibus, devolutæque arborum crepido per xxx. passuum millia patens, & in xii. pedum latitudinem dehiscens, profundam aliquantis voraginem civibus, castellorum saxorumque ruinas, vel adhuc hostium incurfiones fugientibus, iussa paravit. Anastasius Imp. subita morte præventus major octogenario periit: regnavit annos xvii. menses ii. dies xxix.

INDICTIONE XII.

Iustino Aug. & Eutharico Cof.

Justinus à Senatu electus Imperator continuò ordinatus est. Amantius palatii Præpositus, Andreas, Misael & Ardabur cubicularii, Manichæorum fautores, & Justinianus Angusti deprehensi sunt proditores. Quorum duo, Amantius & Andreas, ferro trucidati sunt: Misael & Ardabur Serdicam in exilium missi. Theocritus Amantii fatelles, quem idem Amantius Præpositus ad regnandum clam præpara-

verat, comprehensus, & in carcere faxis contusus ingentibus periit, falsoque in gurgite jacuit, sepultura quoque cum imperio cui inhierat caruit. Vitalianus Scytha Justinianus principis pietate ad rempublicam revocatus, Constantinopolim ingressus est, septimòque receptionis suæ die Magister militiæ ordinatus.

INDICTIONE XIII.

Vitaliano & Rustico Cof.

Vitalianus Consul vii. mense consulatus sui xvi. vulneribus confossus, in palatio cum Celeriano & Paulo satellitibus suis interemptus est.

INDICTIONE XIV.

Iustiniano & Valerio Cof.

Famosissimum hunc Consulatum Justinianus Consul omnium Orientalium Consulatu profecto munificentior his liberalitatibus edidit. Nam cclxxxviii. millia solidorum in populum, inque spectacula sive in spectaculorum machinam distributa, xx. leones, xxx. pardos, exceptis aliis feris, in amphitheatro simul exhibuit. Numerosos præterea phalarotisque in Circo caballos jam donatis quoque impertivit aurigis, una duntaxat ultimaque mappa infanienti populo denegata.

INDICTIONE XV.

Symmacho & Boetio Cof.

INDICTIONE I.

Maximo solo Cof.

Plerique lapidatorum, percussorum, urbisque depopulatorum, sua ob scelera deprehensi, ferro, igni, suspendiòque expensi sunt, gratum bonis civibus spectaculum exhibentes.

INDICTIONE II.

Iustino Aug. ii. & Opilione Cof.

His Consulibus inopia olei magnam penuriam in populum importavit.

INDICTIONE III.

Filoxeno & Probo Cof.

Joannes Romanæ ecclesiæ Papa li. anno à Petro Apostolorum Pontificumque præfule cccclxxv. sessionis ejus, Theodorico rege pro Arrianorum suorum ceremoniis reparandis laborante, solus duntaxat

taxat

taxat Romanorum sibi decessorum, urbe digressus Constantinopolim venit, miro honore susceptus est. Dexter dextrum ecclesiæ insedit solium, diemque Domini nostri resurrectionis plena voce Romanis precibus celebravit.

I N D I C T I O N E IV.

Olybrio solo Cof.

Totam Antiochiam Syriæ civitatem repens interprandendum terræmotus inuasit. alioquin occiduum urbis magnamque ejus partem, sinistris mox ventis undique flantibus, flammæque coquinarum pro tempore æstuantes ruentia in ædificia miscens, duplex torridumque exitium importavit. Eufrasium quoque totius urbis episcopum adempto ejus capite, combusto simul obruit sepulchro, obelisco Circi inverso, & humi defosso.

I N D I C T I O N E V.

Abortio solo Cof.

Anno regiæ urbis conditæ cxcviii. Justinus imperator Justinianum ex sorore sua nepotem, jamdudum à se nobilissimum designatum, participem quoque regni sui, successoremque creavit Cal. Aprilis. ipse verò quarto ab hoc mense vita decessit, anno imperii ix. mense ii.

I N D I C T I O N E VI.

Justiniano Aug. solo Cof.

Anno regiæ urbis conditæ cxcviii. regium vestibulum, priscumque in eo solium, ob aspicienda probandaque in Circo certamina structum, victor Justinianus princeps, eminentius clariusque quam fuerat, & vtramque Senatorum ex more spectantium porticum solita magnanimitate redintegavit, bonis quidem agitatoribus præmium, ignavis autem severitatem innuens.

I N D I C T I O N E VII.

Decio solo Cof.

Parthis bella moventibus arma Romanus paravit exercitus, finisque suos rebellans tutatus est. Hæc expeditio nostrorum pene per quinquennium tenuit, digressaque Oriente Africam petit, contra Wandalos feliciter dimicatura.

I N D I C T I O N E VIII.

Lampadio & Oreste Cof.

Mundo Illyricianæ utriusque militiæ ductor, dudum Getis Illyricum discursantibus primus omnium Romanorum ducum incubuit, eosque haud paucis ipsorum interemptis fugavit. His autem deinde Cof. idem dux audaciæ suæ secundus in Thraciam quoque advolans, prædantes eam Bulgares feliciorè pugna cecidit, quingentis eorum in prælio trucidatis.

I N D I C T I O N E IX.

P. C. Lampadii & Orestis Cof.

His Cof. Codex Justinianus orbi promulgatus est.

I N D I C T I O N E X.

item P. C. Lampadii & Orestis Cof.

Hypatius, Pompeius, & Probus genere consobrini, Divique Anastasii nepotes, imperium quod sibi singuli indigna ambitione exoptabant, Idibus Januariis, jam plerisque nobilium conjuratis, omni- que seditiosorum turba armis donisque ministratis illecta, dolis invadere tentarunt, atque per quinque continuos dies urbem regiam rapinis, ferro, igneque per sceleratos cives, sine certo interrege discursantes; hostili impietate, ipse se fideles reipublicæ in palatio dissimulantes, depopulati sunt. Quinta verò hujus infandi sceleris die, dum de foro Hypatius sceleratorum comitum manibus torque redimitus aureo, & Pompejus comes ejus sua sub veste loricatedus, ad invadendum conscendunt palatium; uterque eorum ante fores palatii captus est, statimque piissimi principis nostri nutu catenatus, trucidatusque pœnas luit, & antè imperium perdidit, quam haberet, innumeris passim in Circo populis trucidatis, & tyrannorum sociis continuò proscriptis. Ecclesia tunc incensa mox cepit ab eodem Augusto renovari.

I N D I C T I O N E XI.

Justiniano Aug. iii. Cof.

Post diuturnum immanemque laborem contra Medos Romanis gestum sudoribus, tandem per Rufinum patricium, perque Hermogenem Magistrum officiorum, utrumque legatum à principe nostro missum, pax cum Parthis depacta est. Sponsionem percussæ foederis ab utroque

Imperatore invicem sibi munera in concordiam missa secuta sunt.

INDICTIONE XII.

Iustiniano Aug. IV. & Paulino Coss.

Provincia Africa, quæ in divisione orbis terrarum à plerisque in parte tertia posita est, volente Deo vindicata est. Carthago quoque civitas ejus anno excidionis suæ xcv. pulsus devictisque Wandalis, & Gelimero rege eorum capto, & Constantinopolim misso, quarto Justiniani principis Consulatu ipsius moderatione recepta est, sua cum patria firmitus, quam dudum fuerat, redintegrata Quo tempore Theodahadus rex Gothorum Amalafuentham reginam creatricem suam de regno pulsam in Insula laci Bulliniensis occidit. Cujus mortem Imperator Justinianus ut doluit, sic & ultus est.

INDICTIONE XIII.

Belisario solo Coss.

Postquam Carthago Libyaque suo cum rege Gelimero per Belisarium est subjugata, de Roma Italiaque deliberat Imperator. iterumque expeditio, iterumque classis paratur, idemque ductor qui Consul eligitur, rectoque navigio Siciliam properat, Catanam & Syracusas sine mora, immo omnem pervadit Trinacriam. Ibi que comperiens quod in Africa civile bellum exoritur, & miles in proprium ducem insurgit, cum paucis ad Africam tendit, Solomoni qui præerat, subvenit: exercitum verò partim blandiendo, partim ulciscendo, inimicum tyrannum effugando, reipublicæ consulit utilitati, remensoque navigio Trinacriam redit. Agapitus Romanæ urbis episcopus à Theodato rege Gothorum in legationem directus Constantinopolim venit. Tzitta Patricius in Mysia cum hoste Bulgarum congregiens ad Jatrum superior invenitur. Epiphanius episcopus regni Urbis ante adventum Romani præfulis moritur. cujus episcopatum contra canones Anthimus Trapezuntena ecclesia relicta invadit.

INDICTIONE XIV.

Post Consulatum Belisarii,

Ebremud Theodati gener relicto exercitu regio in Brutiis, ad Belisarium in Siciliam convolvit. In Africa verò, Solomone itidem cum exercitu dissidente, Germanus

succedit Solomonem remittens ad Principem. Belisarius Campaniam transiens Neapolim vastat. Gothorum exercitus Theodahadum regem habens suspectum, Vitigem in regnum adsciscit. qui mox in campo barbarico regnum pervasit. Expeditione soluta Romam ingreditur, ubi jam Agapito Constantinopoli defuncto, Theodahadus rex Silverium episcopatu subrogat ibique residens dirigit Ravennam, Theodatum occidit, in loco qui dicitur Quintus, juxta fluvium Santernum: & ipse subsequitur per Tusciam, omnes opes Theodati diripiens, quas in Insula, vel in Urbe vetus congregaverat. Ravennamque ingressus Mateuentham neptem Theodoricisibi sociam in regno plus vi copulat, quam amore. Belisarius favente Domino Romam ingreditur Germanus in Africa feliciter administrat. Agapitus Constantinopolim, ut diximus, de Roma adveniens, Anthimum mox ecclesia pellit, dicens eum juxta ecclesiasticam regulam adulterum, qui sua ecclesia dimissa ambierat alienam. in cujus locum Mennam presbyterum episcopum ordinavit: & ipse extremum diem obiit in Domino. in nullo tamen, sicut ei à Principe objiciebatur, sentiens contra fidem. Ipso namque anno ob nimiam siccitatem pastura in Perside denegata, circiter quindecim millia Saracenorum ab Alamundaro cum Chabo & Hezido phylarchis limites Enphratesis ingressa sunt. Ubi Batzas dux eos partim blanditiis, partim distractione pacifica fovit, & inhiantes bellare represit.

INDICTIONE XV.

Iterum P. C. Belisarii.

Vitiges Tyrannus exercitu aggregato Romam obsidet. cui tunc faventem Papam Silverium Belisarius ab episcopatu summovit, & loco ejus Vigilium Diaconum ordinavit. Temporéque longo Romam obsidente Vitige, Belisarius intus inedia vigiliisque laborans, auxilium ab Imperatore deposcit. Cui directi sunt Martinus & Valerianus, uterque Magister militiæ nec sic tamen Vitiges oblivionem reliquit. In Africa Germanus rebelliones milites cum Stotza Tyranno inter Maurorum deferra bellando effugat. In Oriente quoque Joannes Cottistis arripens tyrannidem, antequam adversi quicquam tentaret, Daras extinctus est. Ecclesia major Constantinopoli ab Imperatore Justiniano singulariter in mundo

do constructa dedicatur die vi. Kalend. Ianuarias.

I N D I C T I O N E I.

Ioanne solo Cof.

Adhuc Vitige in obsidione Romæ morante, Joannes Magister militum cum Barza, Conone, Paulo, Remaque illustribus, magnoque exercitu apparato, ad Italiam properant, castraque ad portum Romanum collocant, laboranti Romæ subveniunt. Quorum adventum Vitiges cernens, trium mensium temporis cum Belisario pacta confirmat, suosque legatos ad Imperatorem transmittit. In qua pace Belisarius Campaniam redit, annonæ copiam Romæ illaturus. reversusque Campania contrarium sibi de medio auferit Constantinum Patricium. Joannes verò in portu quæ posuerat, castra deferens, Samnitum regionem ingressus est, Aternoque oppido expugnato, Tremonem Gothorum ducem cum suis prostermit: Ortonam quoque similiter invadit, Picenum deprædans Ariminum occupat. Quo audito Vitiges ab obsidione Urbis, in qua adhuc post turbatam pacem consistebat, relicta Roma, per Clodiæ aggerem, & annonariam Tusciam transit Apenninum; & in Rubiconis fluminis ripa castrametatus, Ariminum obsidet. Unde proturbatus à Narsete de Constantinopoli, & à Belisario de Roma venientibus, fugit Ravennam Cujus nepos Orajō Mediolanū longa inedia deterit, Mundilam, Paulūmq; duces ibi positos cum suo milite obsidens. Narsete verò Arimino residente Belisarius accedens Romam ad exhyemandum, deditioe suscipit Urbinum, & Urbem vetus, & Insulam lacu Bulsinensis.

I N D I C T I O N E II.

Appione solo Cof.

Narsetes revertitur Constantinopolim. Belisarius obsidens Auximum septimo mense ingreditur, similiterque & Fesulam. Gothi Mediolanum ingressi muros diruunt, prædamque potiti omnes Romanos interficiunt. Mundilam, Paulūque duces abducunt Ravennam. Theudibertus Francorum Rex cum magno exercitu adveniens, Liguriam, totamque deprædat Æmiliam. Genuam oppidum in litore Tytreni maris situm evertit ac prædat. Exercitu dehinc suo morbo laborante, ut subveniat, paciscens cum Belisario, ad Gallos revertitur. Germanus de Africa Constantinopolim evocatur. Solomon ibi rursus dirigitur. Calluc Magister mi-

litum cum Gepidis primū feliciter dimicans, secundo infeliciter ruit.

I N D I C T I O N E III.

Justino jun. solo Cof.

Parthi in Syriam ingressi multas urbes subvertunt. contra quos Germanus arma arripiens, Justinum filium, cundemque Consulem, in ipsis fascibus secum ducit. Antiochia magna deprædata demolitur à Persis. Belisarius Ravennam ingreditur, regem Vitigem, & reginam, cunctasque opes, Gothosque nobiliores tollens secum, ad Imperatorem revertitur, evocante se Marcello Comite. Solomon in Africa feliciter dimicans rebellionem proturbat. Gothi trans Padum residentes, Orajō Vitigis nepote & Heldebado ductantibus, Vitigem regem cum regina, opibusque Palatii, necnon & Gothos audientes sedibus propriis pulsos, Orientemque per Belisarium abductos, rebellare disponunt, regem sibi statuentes Heldebadam. contra quem debellaturus Bessa Patricius Placentiam à Ravenna conscendit Constantino Ravennam de Dalmatiis, ut præfesset exercitui, ab Imperatore directo.

I N D I C T I O N E IV.

Basilio solo Cof.

Parthis persistentibus inimicis, Belisarius Orientis suscepit expeditionem, Germano regresso ad urbem regiam. Gothi Heldebado occiso Erarium sibi ordinant regem. Solomon in Africa interficitur, Sergius loco ejus dux successit belli, moderatorque provinciæ.

I N D I C T I O N E V.

Post Consulatum Basilii.

Milites clam Veronam ingressi, dum avaritia inhiante de præda concertant, à Gothis egredientibus de latebris cum suo dedecore civitate pelluntur. Gothi Erario rege occiso Totilam in regnum manciparunt. Qui malo Italiæ mox Padum transit, & ad Faventiam Æmiliæ civitatem Romanorum exercitum superat, duces effugar, Cæsenam & Urbinum, Montem Feretris, & Petrapertusa occupat, huc illucque discurrens devastat Italiam. Rursus in annonaria Tuscia ad Mucellos per Ruderit, & Viliarid, Bledamque duces suos Romanum exercitum superat. Quo prælio Bessa patricius vulneratus evadit: cæteri verò fugientes per quaquam salvati sunt.

I N D I C T I O N E VI.

Post Consulatum Basilii anno II.

Totila devastat Campaniam, urbisque muratas

ratas evertes, per suos Tiburim obsidet. Mortalitas magna Italiæ solum devastat, Oriente jam & Illyrico peræq; attritis. In oriente Persis adhuc tenentib. conflictum cum nostris, Sergius in Africa inquietatur à rebellionibus cum Stotza & Mauris.

INDICTIONE VII.

P. C. Basilii anno III.

Totila obsidet Firmum & Asculum, invasamque Neapolim desolat, & Tibur. Roma verò obsidetur à longe, in qua præerat Joann. Magister militum. In Oriente Belisario constituto, exulatur Ioann. ex Consule ordinario, Patricius, atq. Præfectus prætorio, & domus ejus datur Belisario.

INDICTIONE VIII.

P. C. Basilii anno IV.

Totila Firmum & Asculum sub juramento ingressus est: milite Romano cum rebus suis dimisso, crudelitatem suam in Romanos exercuit, eosque omnes nudat & necat. In Africa Joannes intruens super tyrannum Stotzam; interimit eum, & ipse ab ejus occiditur armigero. In qua tyrannide Joannes quidam electus Stotzas junior vocitatur. Belisarius de Oriente evocatus, in offensam periculumque incurrens grave, & invidiæ subjacens, rursus remittitur ad Italiam. Qui veniens, Romam dirigit Bessam, Joannem mittit ad Imperatorem. Totilas vastato Piceno, pugnansque ad Auximum vincit. Indéque discurrens per Tusciam, Spoletium destruit, & Asilium, Clusiumque oppida tequit, & obsidet Perusiam.

INDICTIONE IX.

P. C. Basilii anno V.

Vigilius Papa LIX. ab Apostolo Petro evocatus ab Imperatore Roma egreditur, & in Siciliam venit. Totila occupata Lucania & Brutis Neapolim subvertit, Romam obsidet. De Africa Sergius evocatur, & Areobindas nepte Imperatoris accepta, ibi judex dirigitur. In Oriente cum Parthis foedus initur per Constantianum Magistrum militiæ, & exercitus revertitur Constantinopolim.

INDICTIONE X.

P. C. Basilii VI.

Gothi legationem mittunt ad Imperatorem per episcopum civitatis Asisinatium, nomine Aventium. Joannes Magister militum ad Italiam properat. Belisarius à Ravenna egressus venit Dyrrachium. indéque directo Joanne Calabria, ipse per Siciliam Romam perrexit. Papa Vigilius

ingressus est Constantinopolim VIII. Kal. Febr. Totila dolo Isaurorum ingreditur Romam die XV. Kal. Januariæ, ac evertit muros, domos aliquantas igni comburens, ac omnes Romanorum res in prædam accepit. hos ipsos Romanos in Campaniam captivos abduxit. Postquam devastationem, XL. aut amplius dies Roma fuit ita desolata, ut nemo ibi hominum, nisi bestiæ morarentur. Hinc veniens Belisarius murorum partem restaurat, venientéque Totila ad pugnam resistit. Eodemque anno de Africa neptis Imperatoris revertitur vidua, occiso Areobinda à Gunthario Tyranno, qui cum Stotza juniore tractans eum occiderat. Sed Artabanes utrosque comprehensos Guntharium occidit, Joannem idem Stotzam juniorem vincit, & Joannem transmittit ad principem. Post aliquantos dies mittitur in Africa Joannes, & Artabanes evocatus præfentale accepit Magisterium.

INDICTIONE XI.

P. C. Basilii VII.

Joannes Magister militum in Campania prædans Gothos, nonnullos liberat Senatores. qui postea patitur nocturnum Totilæ superventum Bulgarum suorum prodicione.

IND. XII. *P. C. Basilii VIII.*

IND. XIII. *P. C. Basilii IX.*

IND. XIV. *P. C. Basilii X.*

His temporibus in Africa Mauri per Joannem Patricium domiti sunt.

INDICTIONE XV.

P. C. Basilii XI.

Hoc tempore Justinianus Augustus Narsena Eunuchum Chartularium & Cubicularium suum Principem militiæ fecit, & in Italiam misit. Qui commissa pugna, Dei gratia, victor Totilam occidit, & gentem Gothorum, auxiliantibus etiam Longobardis in Italia exterminavit. Per hæc tempora cum Buccelinus Comes cum sociis à Theodeberto Rege Francorum dudum missus per annos aliquot Italiam Siciliamque infestaret, & Romanum sæpe exercitum superaret, tandem exercitus ejus profluvio ventris attritus à Narse pugna victus & profligatus, ipse Dux occisus est. nec multo post socius ejus Omnirugus Dux cum reliquis Gothorum, quibus se junxit, peremptus est.

INDICTIONE I.

P. C. Basilii V. C. XII.

Theodebaldus Francorum ex moritur; & re-

regnum ejus uxoremq; Vanderadam Hlotarius rex patris ejus Theodeberti patreus accepit, qui jam XLIV. annis regnabat. Quo ipso anno Hlotarius ipse Saxones rebellantes juxta Wiserā fluvium magna cæde domuit, & Thuringiam pervasam devastavit.

I N D I C T I O N E II.

P. C. Basilii V. C. XIII.

Vigilius Papa tandem ab Imperatoribus Romanis, & à Narſe de exilio relaxatus, cum Romam redire cœpiſſet, in Sicilia morbo calculi tactus deceſſit: moxque Romam perlatus apud S. Marcellum in via Salaria ſepultus eſt. Pro quo ordinatus Pelagius Papa LXII. ſedit annis XI. menſibus X. Qui à populo Romano factionis contra Vigilium inculſus, celebratis una cum Narſe litaniis, apud S. Petrum ambone aſcenſo, Euangelióque ſuper caput ſuum poſito, juramento ſe crimine purgavit.

I N D I C T I O N E III.

P. C. Basilii V. C. XIV.

Hoc tempore Saxones iterum Hlotario rebellantes, cum ab eo peterentur hoſtiliter, eique pro ſatiſfactione dimidium rerum ſuarum offerrent, idque exercitus Francorū refutans eo invito pugnaſſet, magna ab eis cæde protritrus fugæ præſidium petiit.

I N D I C T I O N E IV.

P. C. Basilii V. C. XV.

His diebus Hramnus patri ſuo Hlotario, annuente patre Hildeberto rebellans, regnum Francorum ſeditione perturbat. Saxones factione Hildeberti in Francia prædas egerunt. Hildebertus Remenſem Campaniam populatur.

I N D I C T I O N E V.

P. C. Basilii V. C. XVI.

In Britannia Bridus rex Pictorum efficitur. Hildebertus rex Francorum circa hæc tempora moritur, & Pariſius in Baſilica S. Vincentii à ſe conſtructa ſepelitur, regnumque ejus frater Hlotarius aſſumēs, totam paterni regni monarchiam obtinuit.

I N D I C T I O N E VI.

P. C. Basilii V. C. XVII.

Hramnus patrem Hlotarium, quem multis malis offenderat, hoc tempore in Britanniam fugiens, inſequentem eo ibidem cum Conoboro rege pugna victus & captus, cum uxore & filiabus vivus incenſus eſt. Quo etiam tempore Turonis baſilica S. Martini rebellibus ad eam fugientibus igne crematur.

IND. VII. *P. C. Basilii V. C. XVIII.*

IND. VIII. *P. C. Basilii V. C. XIX.*

IND. IX. *P. C. Basilii V. C. XX.*

IND. X. *P. C. Basilii V. C. XXI.*

IND. XI. *P. C. Basilii V. C. XXII.*

IND. XII. *P. C. Basilii V. C. XXIII.*

IND. XIII. *P. C. Basilii V. C. XXIV.*

IND. XIV. *P. C. Basilii V. C. XXV.*

COLLECTIO OMNIUM ANNO-
RUM ISTIUS CHRONICI.

Colliguntur omnes anni, uſque ad Conſulatum Valentis VI, & Valentiniani junioris Augg. primum à XV. anno Tiberii, & prædicatione Domini noſtri J E S U C H R I S T I, anni CCCL.

Ab anno Darii Regis Perſarum, quo tempore templum Hieroſolymis inſtauratum eſt, anni DCCCXCIX.

Ab Olympiade prima, qua ætate apud Hebræos Eſaias prophetabat, anni MCLV.

A Solomone & prima ædificatione Templi, anni MCCCCXI.

A Captivitate Trojæ, quo tempore Sanſon apud Hebræos erat, anni MDLXI.

A Moyſe & Cecrope primo rege Atticæ, anni MDCCXC.

Ab Abraham & regno Nini & Semiramidis, anni MMCCCXCV.

A Diluvio, uſque ad Abraham, ſupputantur anni DCCCXLI.

Ab Adam, uſque ad Diluvium, anni MMCCXLII.

Fiant igitur ab Adam, uſque ad XIV. Valentis annum, id eſt uſque ad Conſulatum ejus VI, & Valentiniani junioris, omnes anni MMMMMDLXXIX.

A Valente VI, & Valentiniano juniore, uſque ad Conſulatum Eudocii, colliguntur LXIV. anni & per hoc à XV. Tiberii anno, quo Dominus prædicare cœpit, ad Conſulatum Eudocii, & Dioſcori, ſunt anni CCCCXI.

A Trojæ excidio, uſque ad primam Olympiadem anni ſunt CCCCVI.

Item à Trojæ excidio, uſque ad conſtructionem urbis Romæ, anni CCCCXXXVI. quæ condita eſt CCCCXXXII.

à Romulo, VII. Olympiadis anno ſecundo: qui XV. II. ab Ænea regnavit.

Ab urbe Roma condita, uſque ad adventum Domini, anni DCLII: & ab eadem conditione uſque ad paſſionem Domini, anni DCLXXI. Et à paſſione, uſque ad Conſulatum Euftochii, anni CCCCII.

Simul ab Urbe condita, uſque ad prædictum Conſulatum, colliguntur anni MCLXXV. Uſque ad Conſulatum D. Theodoſii XV, anni MCLXXXIX.

A morte Cæſaris, uſque ad Conſulatum Theodoſii XV, ſunt anni CCCCXXXVI.

Paſſus eſt Dominus noſter J E S U C H R I S T U S à conſtitutione Mundi poſt annos MMMMMCCXXXIX. Eufebius ponit MMMMMCCXXX. ſi numeri non ſunt tranſpoſiti.

Ab Abraham autem, uſque ad paſſionem Domini, anni ſunt MMXXIV. Idem Eufebius libro temporum, ubi agit de paſſione Domini.

A paſſione Domini uſque ad Conſulatum Euftochii, anni ſunt CCCCIV. Et uſque ad Conſulatum D. N. Theodoſii Aug. XV, anni ſunt CCCCIX.

EXPLICIT CHRONICON MARCELLINI COMITIS V. C.

EXCERPTA UTILISSIMA
EX PRIORE LIBRO CHRONOLOGICO
EUSEBII, ET AFRICANO, ET ALIIS

LATINE CONVERSA
AB HOMINE BARBARO, INEPTO, HELLE-
NISI ET LATINITATIS IMPERITISSIMO.

*Non parva autem pars confarcinata est ex deliriis Breviatoris, aut Interpretis, qui
commenta sua in scripta aliena infulsit.*

Primus homo factus est à Deo, cui nomen Adam. Uxor autem ejus Eva. Ab Adam, usque ad diluvium Noe, generationes decem: anni autem duo millia ducenti quadraginta duo.

Adam factus est annorum ducentorum triginta: & sic genuere Seth. Mortuus est autem novem annorum noningentorum trecenta.

Seth autem vixit annos centum quinque. Fiunt simul anni quadringenti triginta quinque: & genuere Enos. Mortuus est autem Seth annorum noningentorum duodecim.

Enos autem vixit annos centum nonaginta. Fiunt simul anni sexcenti quinquaginta quinque: & genuere Cainan. Mortuus est autem Enos noningentorum quinque.

Cainan autem vixit annos centum septuaginta. Fiunt simul anni septingenti nonaginta quinque: & genuere Maleleel. Mortuus est autem Cainan annorum noningentorum undecim.

Maleleel autem vixit annos centum sexaginta quinque. Fiunt simul anni noningenti sexaginta: & genuere Jared. Mortuus est autem Maleleel annorum octingentorum nonaginta.

Jared autem vixit annos centum sexaginta duos. Fiunt simul anni mille centum viginti duo: & genuere Enoch. Mortuus est autem Jared annorum noningentorum sexaginta duorum.

Enoch autem vixit annos centum sexaginta quinque. Fiunt simul anni mille ducenti octuaginta septem: & genuit Mathufalam. Placuit autem Enoch Deo factus annorum tricentorum sexaginta quinque: & translatus est.

Mathufalam autem vixit annos centum sexaginta septem. Fiunt simul anni mille quadringenti quinquaginta quatuor: & genuit Lamech. Mortuus est autem Mathufalam annorum noningentorum sexaginta novem.

Lamech autem vixit annos centum octuaginta octo. Fiunt simul anni mille sexcenti quadraginta duo: & genuit Noë. Mortuus est autem Lamech annorum septingentorum.

Factus est autem Noë annorum quingentorum. Fiunt simul anni duo millia centum quadraginta duo: & genuit Noë tres filios, Sem, Cham, & Japheth.

Et factum est, quum homines multiplicarentur super terram, & filias procreassent, videntes autem Angeli Dei filias hominum, quod essent pulchræ, acceperunt sibi uxores ex omnibus, quas elegerunt. Et dixit Dominus Deus: Non permanebit spiritus meus in hominibus istis in æternum, quia caro sunt: eruntque dies eorum annorum centum viginti. Gigantes autem erant super terram in diebus illis, & ultra. Quumque introissent Angeli Dei ad filias hominum, illæ, quæ genuerunt, illæ fuerunt Gigantes à sæculo homines nominati. Corrupta

rupta est autem terra coram Deo: & repleta est terra iniquitate. Et vidit Dominus Deus terram, quia corrupta erat. Omnis quippe caro corruerat viam suam super terram. Et dixit Dominus Deus ad Noë: Tempus omnium rerum venit coram me. Et quia repleta est terra iniquitate eorum, & ecce corrumpam eos, & terram. Fac autem tibi Arcam de lignis quadratis: & linies eam intrinsecus & extrinsecus asphaltou bitumini. Et quod sequitur. Et fecit Noë omnia, quæ præceperat illi Dominus Deus. Et erat Noe annorum sexcentorum. Fiunt autem simul anni duo millia ducenti quadraginta duo. Et Diluvium aquarum factum est supra terram quadraginta diebus, & quadraginta noctibus: & mortua est omnis caro: quique habuit spiritum vitæ in semetipso super teram, ab homine, usque ad pecus, & reptile, & ferarum, & omnium, quod erat super terram habens spiritum vitæ in semetipso.

Post hæc autem in sexcentesimo primo anno exiit Noe, & omnes, qui cum eo erant, de Arca. Fiunt autem simul ab Adam, usque ad Diluvium Noe; anni duo millia ducenti quadraginta duo. Et à Diluvio Noe, usque ad Turris ædificationem, & confusionem linguarum, generationes sex: anni autem quingenti quinquaginta octo.

Hi autem sunt filii Noe, Sem, Cham, & Japhet post Diluvium, sic: Sem factus est annorum centum unius. Fiunt simul anni duo millia trecenti quadraginta tres: & genuit Arfaxad.

Arfaxad autem vixit annos centum triginta quinque. Fiunt simul anni duo millia quadringenti septuaginta octo: & genuit Cainan.

Cainan autem vixit annos centum triginta. Fiunt simul anni duo millia sexcenti octo: & genuit Salam.

Salam autem vixit annos centum triginta. Fiunt simul anni duo millia septingenti triginta octo: & genuit Eber.

Eber autem vixit annos centum triginta quatuor. Fiunt simul anni duo millia octingenti duodecim: & genuit Phaleg, & Ragau fratrem ejus. Sub ipso factum est dispersio, & fuit omnis terra labia & vox una omnibus. Et factum est, dum moverent ab Oriente, invenerunt Paneum, quod est terra fructifera, in tera Sennaar: & habitaverunt ibi. Et dixit homo ad proximum suum: Venite faciamus nobis lateres, & coquamus eos igne. Et facta est eis ipsa latera quasi lapis, & bitumen erat eis lutus. Et dixerunt: Venite, ædificemus nobis civitatem, & turrem, cujus caput sit usque ad cælum: & faciamus nobis nomen antequam dispersi fuerimus super omnem faciem terræ. Et descendit Dominus Deus videre civitatem, & turrem, quam ædificaverunt filii hominum. Et dixit Dominus: Ecce labia & vox omnibus una: & hoc initiarunt facere: & nunc non minuitur ex ipsis omnia quæcunque proposuerunt facere. Venite, descendentes dispersas faciamus ibi eorum linguas, ut non obaudiat unusquisque vocem proximi sui. Et dispersit illos Dominus Deus inde super faciem omnis terræ: & cessaverunt ædificantes civitatem & turrem. Propter hoc vocatum est nomen ejus confusio: quia ibi confudit Dominus labia omnis terræ. Et exinde dispersit eos Dominus Deus super omnem faciem terræ. Fiunt autem simul ab Adam, usque ad Turris ædificationem, & dispersionem terræ, Generationes quindecim, anni duo millia octingenti septuaginta octo.

TERRÆ DIVISIONES TRES FILIOS NOE POST
DILUVIO FACTUM EST. SIC:

Σημ τῆ ἀποστολικῆς ἀποφάνσεως. Sem & Cham & Japhet trium fratrum, secundum *tribum partiti sunt *
ταῖς ἡμέραις ἐδύκεν διὰ Περσῶν καὶ Βακτριανῶν, ἕως.

Et Sem primogenito à Perside & Bactriam usque in India longitudo. Latitudo autem ab India usque Rinocoruram.

κατὰ φύλον ποτὶ κατὰ φύλλον.

Cham

Ινδικῆς κῆκθ, πάλαι
 ὅ, ἀπὸ Ἰνδικῆς, ἕως Ρι-
 νοκορυφῶν τῆς Αἰγύπτου.
 Cedren. 10. 17.
 ἀπὸ Μηδίας πρὸς ἄρ-
 κτον καὶ ἄστυ, ἕως Γα-
 δείρων. Cedren. 10. 31.
 οὐ πρὸς τὸν ἀνατολὴν τὸν
 Νεῖλον, ὅς ἐστι Γεὼν καὶ
 Χρυσόπυλός καλεῖται.
 Cedren. 10. 30.

Cham autem secundo ab Rinocoruram * usque Garirum.
 Japhet autem tertio ^a à Midia usque Garirum, ad Aquilonem.
 Habet autem Japheth fluvium Tigrem, qui dividit Midiam, & Baby-
 Ioniam in terra Syriorum.
 Cham autem ^o habet fluvium Geon, qui vocatur Nilus, Sem autem
 Euphratem.
 Confusæ sunt autem linguæ super terram post Diluvium. * Fuerunt au-
 tem, quæ confusæ sunt linguæ, septuaginta duo. Qui autem turrem
 ædificabant, fuerunt gentes septuaginta, quæ in linguis super faciem
 terræ divisæ sunt. Nebrod autem Gigas filius Chus Ethiopu
 iste pro cibaria eorum venando porrigebat feras.

x μέγιστοι Γαδείρων sed irre-
 p̄sis ex sequenti.

ἡ σὺν ἡ πρὸς πᾶσι τῶν
 ἀνατολικῶν ἐθνῶν, ἐβ-
 δομήκων. Φωνὴ ἡ αὐ-
 τοῦ πᾶσι ὑπερβαίνει.
 Νεβρόδ' ὅ ἐστι ὁ Γί-
 γας ὁ τῆς Αἰθιοπίας
 Χοῦς ἡ ὅ ἐστι βροχῶν
 ἀρῶν ἐργασίαν ζῶα.
 Cedren. 9. 25.

NOMINA AUTEM SEPTUAGINTA SUNT HÆC :

Filii Japheth filio Noë tertio juniori, Gamer, à quo Cappadoci : &
 Magog, à quo Chaldæi & Galates : & Made, à quo Midi : & * Vojas,
 à quo Græci & Hiones : & Thobali, à quo Tettali : & Mosoch, à
 quo Illyrici : & Tyrach, à quo Thraci : & Chattaim, à quo Macedoni.
 Et filii Gamer filio Japheth tertio filio Noë, Aschanath, à quo Sarmati :
 & Erisphan, à quo Rhodii : & Thorgaman, à quo Armenii.
 Et filii filiorum Japhet filio Noë, Elisa, à quo Siculi : & Chæreis, à
 quo Iberi, qui & Tyrannii : & Etici, à quo Romei, qui & Latini.
 Omnes isti filii Japheth tertio filio Noë. Ex istis dispersæ sunt insu-
 læ gentium.

Sunt autem & Cyprii ex Citteis ex filiorum Jareth simul gentes quin-
 decim. Invenimus autem qui ab Aquilone sunt ex ipsis ex tribu
 Citteis. Est autem de Elladii gente omnes ex ipso, excepto his, qui
 habitaverunt in postero ibi Effaitai, qui habitaverunt circa mare
 honorabilem civitatem, quæ vocatur Athenas, simul autem & Thi-
 bas, qui Sidonii sunt accolæ de Cathmo Aginoru. Chalcedonii au-
 tem tyranni peregrini fuerunt, & alii simili modo, qui post hac in
 Ellada migraverunt.

Hæc sunt autem gentes Japeth tertio filio Noë. A Midia, usque ad Spe-
 riam, à parte Oceani adtendens ad Aquilonem sic: Midii, Albani,
 Gargani, Errei, Armenii, Amazonii, Coli, Corzini, Dennaci, Cap-
 padoci, Paphlagoni, Mariandini, Tabarini, Challyri, Mossionici,
 Sarmati, Saurobati, Meoti, Scythi, Taurini, Thraci, Bastarni, Illy-
 rici, Macedoni, Græci, Ligyrii, Istrii, Alunni, Dauni, Iapycii, Co-
 labri, Oppici, Latini, qui & Romei, Tyranni, Calli, qui & Latini,
 Ligistini, Celtibirii, Ibirii, Galli, Aquitanii, Illyrici, Bafantii, Cyr-
 tani, Lyfitani, * Hu accai . . . Cynii, Britanni, qui in insulis habi-
 tant. ^v Qui autem sapiunt ex istis literis, hi sunt : Ibirii, Latini, ^b qui
 utuntur Romei, Spani, Græci, Midi, Armenii. Sunt autem termina
 eorum à Midia * usque Garirum, quod ad Aquilonem. Lateræ autem
 à fluvio, & fluvium usque Masfusias contra Solem. Provinciæ au-
 tem eorum sunt hæc : Media, Albania, Amazonia, Armenia parva
 & magna, Cappadocia, Paphlagonia, Galatia, Colchus, Ludia,
 Achaja, Bosporina, Meotia, Derris, Sarmatia, Tauriania : Bastarnia,
 Scythia, Thracia, Macedonia, Dennalia, Molchia, Tettalia, Lu-
 cria, Byotia, Etolia, Attica, Achaja, Peleponissus, Acarnia, Ipiro-
 tia, Illyria lucidissima, Adracia, à quo Adriaticum pelagus, Gallia,
 Tuscinia, Lyfitania, Midia, Messalia, Italia, Celtica. Spanogallia, Ibi-
 ria, Spania magna. Simul provinciæ Japeth quadraginta : usque ad
 Britaniacas insulas, quæ ad Aquilonem respiciunt. Sunt autem eis &
 insulæ. commune autem Sicilia, Eubya, Rodus, Chius, Lesbus, Cy-
 thira, Zacynthus, Cephalina, Ithaci, Corcyra, & qui in circuitu
 sunt, parte Asiæ, quæ vocatur Ionia. Fluvius autem est iis Tigris di-
 videns Midiam & Babyloniam. Hæc sunt termini tertio filio Noë.

Filii autem Cham secundo filio Noë, Chus primogenitus, ex quo
 Æthio-

γ οὐ ἢ τῶν σφῶν πρὸς τὴν
 ἰσθμῶν.

b οὐ ἢ ἡμετέροις ἐπι-
 κληθῆναι.
 * ἕως Γαδείρων.

Ethiopi: & Mestreim, ex quo Ægyptii: & Fud, ex quo Troglodyti: & Chanaan, ex quo Afri, & Funic.

Filii autem Chus Ethiopu filio Cham secundo filio Noe, Sabat, & Eugilat, & Sabascatha, & Regma, & Sefathath.

Et filii Regma filio Chus, filio Cham secundo filio Noe Sabat, & Judadad. Et Chus genuit Nebrod Ethiopem & venatorem & Gigantem, & Egyptiorum patrias cum Mestreim patre eorum octo. Dicit autem sic: Et Mestreim genuit ^a Illuslydiim, ex quo facti sunt Lydii: & Illusenemigim, ex quo Pamphyli: & ^b Illuslabiim, ex quo Libii: & illusnephthabiim, ex quo Fygabii: & Illuspatrosoniim, ex quo Licii: & Illuscathforiim, ex quo Cilicii.

Illos Lydiim. τὸς Ἀυ-
δίου.
Illos Labiim. τὸς Λα-
βίου.

Chananeorum autem patrias cum Chanaan patre eorum sunt duodecim. Dicit enim sic: Et Chanaan genuit Sidona primogenitum, & Chetteum, & Amorream, & Gergefeum, & Æggeum, & Aruceum, ex quo Tripolitani, & Asethneum, ex quo Orthosiafi, & Arudiam, ex quo Aridii, & Samareum, & Ferezeum, & Amathium, Est autem habitatio eorum ab ^c Rinocorurum, usque Garirum aspiciente usque ad Septentrionem longitudo.

^c ἀπὸ Ρινόκορον ἕως Γαδίρων.

QUÆ AUTEM EX IPSIS NATÆ SUNT GENTES:

Æthiopi, Troglodyti, Aggei, Gugarini, Isabini, ^d Piscescomeduli, El- d ἰχθυοφάγοι.
laini, Ægyptii, Finici, Libyi, Marmaridii, Carii, Pnylliti, Mylli, Mosofini, Fygadii, Mæxonii, Bithynii, Nomadii, Lycii, Marian- dini, Pamphyli, Mosofini, Pissidii, Antulei, Cilicii, Maurisii, Cri- ti, Magartei, Numidii, Macarii, Nasamonii. Hi possident ab Ægypto, usque ad Septentrionalem Oceanum, gentes xxxii. Qui autem ex iis sciunt literas, sunt hæc: Phynici, Ægyptii, Pamphili, Phrygii. Est autem terminum ab Rinocorurum, qui extendit Assyria, & Æthiopia, usque Garitum. Nomina autem Provinciarum sunt hæc:

Ægyptus cum omnibus, qui in circuitu ejus sunt. Æthiopia, quæ ad- spicit ad Indos, & alia Æthiopia, unde creditur Æthioporum flu- vius Geon, qui vocatur Nilus. Rubra, qui adspicit ad Orientem. Thebaida, tota Libya, quæ extendit usque Corcyna, Marmaria, & omnia, quæ in circuitu ejus sunt, Syrta habens gentes tres, Nasamo- na, Macas, Tautameus: Libya alia, qui respicit & extendit usque ad minorem Syrticum. Numeda. Malsyris. Mauritania, qui exten- dit usque Eracleoticum terminum contra Gararicum habet, qui aspicit ad Aquilonem, qui circa mare sunt, Ciliciam, Pamphy- liam, Pissidiam, Mylliam, Mygdoniam, Phrygiam, Camiliam, Ly- ciam, Caryam, Lydiam, Troadam, Eoliam, Bithyniam antiquam, quæ vocatur Phrygia. Simul Provincias xlii.

Sunt autem eis & insulæ communes: Corsula, Lapandusa, Gaulu, Me- licia, Cercina, Minna, Taurana, Sardava, Salata, Gorfuna, Crita, Gauloroda, Thira, Gariatha, Asta vetera, Chius, Lesbos, Teneda, Lambra, Jafa, Samus, Cous, Cnidus, Nisyra, Magna Cyprus. Simul insulas xxxv.

Habet enim & fluvium Geon, qui vocatur Nilus, qui circuit Ægyptum, & Æthiopiam, dividet inter Cham, & Japeth ab ore occi- dui maris.

Hæc est Genealogia Cham secundo filio Noe.

De Sem autem primogenito filio Noe sunt tribus viginti quinque. Hi contra Orientem habitaverunt.

Elam, unde Elimeci, Asur, unde Assyrii, & Arfarad, unde Chaldei, & Lud, unde Elayonii, Futh, unde Perli, & Aram, unde Vantii. Et si- lius Aram filii Sem filio Noe, qui & Hul, ex quo nascuntur Lydii: & Gather, unde Gosphinii, & Mosoch, unde Mofynii. Et Arfaxad genuit Cainan, unde fiunt qui ab Oriente Samaritæ. Caiuan autem genuit Salathee, unde fiunt Salathii. Et Salathee genuit Eber unde fiunt

fiunt Ebrei. Eber autem nati sunt ei filii duo. Falec, unde ascendit generatio Abrahamæ, & Ectam fratrem ejus. Ectam autem genuit Ermodad, unde nascuntur Ludii: & Saleph, unde nascuntur Baëtrianii: & Arani, unde & Arabii: & Idūram, unde & Milii: & Ethil, unde Arriani: & Abimeil, unde Yrcanii: & Declam, unde Cedryfii: & Gebal, unde Scythii: & Sabal, unde Adamofynii: & Huir unde Armenii: & Eugee, unde Nudi Sapientes. Hi omnes de Sem primogenito Noe. Omnium filiorum Sem est habitatio à Bachione usque Rinocorurum, qui pertinet usque ad Syriam & Ægyptum, & mare rubrum, & ab oræ, quæ est Arfinoita India.

HÆC AUTEM, QUÆ EX IPSIS FACTÆ
SUNT, GENTES:

Hebraei, qui & Judæi, Persi, Midi, Peoni, Ariani, Assyrii, Yrcani, Indii, Magardi, Parthi, Germani, Elymei, Cossæi, Arabi antiqui, Cedrusii, Arabi primi, Nudi Sapientes.

Extendit autem habitatio eorum usque Rinocorurum, & usque Cilicia. Qui autem noverunt ex ipsis literas, sunt; Ebrei, qui & Iudæi, Persi, Midi, Chaldæi, Indii, Assyrii.

Est autem habitatio filiorum Sem primogenito filio Noë. In longitudine autem India usque Rinocorurum. Latitudo autem à Persida, & Baëtrium usque inferiorem Indiam.

NOMINA AUTEM PROVINCIARUM
FILIORUM SEM SUNT HÆC:

Persida cum omnibus subjacentibus gentibus, Baëtriana, Hyrcania, Babylonia, * Cordylia, Assyria, Mesopotamia, Arabia antiqua, Elymea, India, Arabia famosa, Cylisyria, Commagenia, & Funice, quæ est filiorum Sem. * al. Cordyns.

Omnes isti ex trium filiorum Noe tribus LXXII.

Gentes autem, quas dispersit Dominus Deus super faciem omniteras, secundum linguas earum in diebus Falec & Ectam fratrem ejus in Turris ædificatione, quando confusas sunt linguas eorum, sunt autem hæc:

I	Ebrei, qui & Judæi.	II	Assyrii.	III	Chaldæi.
IV	Midi,	V	Persi.	VI	Arabi primi & secundi.
VII	Madiani primi & secundi.	VIII	Adiabini.	IX	Tajani.
X	Salomoffini.	XI	Sarracini.	XII	Magi.
XIII	Caspiani.	XIV	Albani.	XV	Indi primi & secundi.
XVI	Etiopi primi & secundi.	XVII	Egypti & Thibei.	XVIII	Libyi.
XIX	Chottæi.	XX	Chananæi.	XXI	Ferezei.
XXII	Eugci.	XXIII	Amorreï.	XXIV	Gergefei.
XXV	Jebusei.	XXVI	Idomei.	XXVII	Samarei.
XXVIII	Fynici	XXIX	Euri.	XXX	Cilicii, qui & Tharfi.
XXXI	Cappadoci	XXXII	Armenii.	XXXIII	Ibiri.

XXXIV Bibrani.	XXXV Scythi.	XXXVI Colchi,
XXXVII Sanni.	XXXVIII Bosporani.	XXXIX Afiani.
XL Ifaurii.	XLI Lycaonii.	XLII Piffidii.
XLIII Galatas.	XLIV Pamphlagoni.	XLV Phlygii.
XLVI Græci, qui & Achæi.	XLVII Theffali.	XLVIII Macedonii.
XLIX Thraci.	L Myffi.	LI Beffi.
LII Dardani.	LIII Sarmati.	LIV Germani.
LV Pannonii.	LVI Norici.	LVII Delmatii.
LVIII Romei, qui & Cittei.	LIX Lygii.	LX Galli, qui & Celtei.
LXI Aquitani.	LXII Britanni.	LXIII Spani, qui & Tyranni.
LXIV Mauri.	LXV Macuaci.	LXVI Getuli.
LXVII Afri.	LXVIII Mazici.	LXIX Tarantii exteriores.
LXX Boradii.	LXXI Celtionii.	LXXII Taramantii ex-

teriores, qui usque in Æthiopia extendunt.

Fiunt simul Tribus LXXII.

a φῦλα nationes, non φῦλα.

Istas gentes dispersit Dominus Deus super faciem omnis terræ secundum linguas eorum.

Et hæc studui significare tibi quales sunt & accolæ, ignotas gentes, & interpretationes eorum, & fines, & habitationes eorum. Initiamus scribere ab Oriente, usque in Occidentem secundum ordinem.

Perfæ & Midi accolæ facti sunt, Parthi & quæ in circuitu gentes pacis usque media Syria. Arabi autem accolæ facti sunt Arabi famosi. Ist hoc autem nomine nominatur Arabia ab omnibus famosa. Chaldei autem accolæ facti sunt Mesopotamitæ. Madianitæ accolæ facti sunt Cinedocolpitas & Troglodytas, & Piscescomeduli.

Græcorum autem gentes & nomina eorum sunt quinque: Hionii, Arcadii, Byotii, Eolii, Laconii. Istorum autem accolæ facti sunt Pontici & Bithynii, Troji, & Afiani, Carii, & Lycii, Pamphylii, Cyrinei: & insulæ multæ, quæ vocantur Cyclades undecim, qui Myrtium pelagum habent. Sunt autem hæc: Andrus, Tinus, Tio, Naxus, Ceus, Curus, Dilus, Sifnus, Nirea, Cyrnus, Marathum, Andrus. Insulas Elladicas, quæ vocantur Cycladas.

Sunt & alias insulas magnas duodecim, qui etiam & civitates plures habent, quæ vocantur Esphoradas, in quas habitaverunt Græci. Sunt autem hæc: Eubia, Crita, Sicilia, Cyprus, Cous, Tamus, Rodus, Chius, Thassus, Lesbos, Samothraci. Insulas Elladicas, quæ vocantur Esporadas.

Est autem ab Biotes Eubia, sicut ab Hiones Hionidis civitates sedecim nominatas. Sunt autem hæc: Clazomena, Mitilina, Focea, Priina, Erythra, Samus, Teus, Colofu, Chius, Efesus, Smyrna, Perinthus, Byzantius, Chalcedona, Pontus, Arnissus, Eleuthra.

Romanorum autem, qui & Cittei, gentes & accolæ sunt septem, Tusci, Emillifui, Sicinii, Campani, Apulifui, Calabrii, Lucani.

Afrorum autem gentes & accolæ sunt quinque, Nebdini, Cnithi, Numidii,

midii, Sii, Nafamonii. Sunt autem eis & insulas v̄ civitates habentes: Sardinia, Corsica, Girba, Cercinia, Galata. Insulas Africae famosas & magnas.

Maurorum autem gentes & accolæ sunt tres: Mosulami, Tigzitanii, & Sarinei.

Spanorum autem, qui & Tyrinniorum. vocantur (autem) Paracon-^{a Τυρρηνῶν,} nifii gentes, & accolæ sunt quinque Lysitanii, Betycii aut Rigoni, Wafcones, Callaici, qui & Aspores vocantur. Gentes & accolæ sunt quatuor.^{b Νεφέλιαι.}

* Galloi.

* Tallorum autem, qui & Narbudifii vocantur, gentes & accolæ sunt quatuor: Lugdunii, Bilici, Sicani, Ednii.

Germanorum autem gentes & accolæ sunt quinque: Matcomallii, Bardunii, Cuadrii, Berdili, Ermunduli.

Sarmatarum autem gentes, & accolæ sunt duo: Amaxobii, & Græcofarmates.

Istas gentes & peregrinationes eorum, sicut dispersæ sunt super terram. Et hoc studium fuit significare tibi de ignotas gentes, & oppidos eorum, & nominatos montes, & illos principales fluvios, ac ne de hoc immemor sis.

Iniciemus autem dicere de illas ignotas gentes, ab Oriente usque ad occiduum Solis, quomodo habitant. Illi Adiabini habitant ultra Arabia interiore. Tainaii autem ultra illos. Alamosyni autem ultra Arabes in inferiore Arabia. Saccini autem ultra Taones. Albani autem ultra Caspianorum portus: Madynii fortiores, qui expugnati sunt à Moysè in rubro maris. Illa autem modica Madian est ultra de illa rubra mare, ubi regnavit Raguel, & Jothor focer Moysi. Et ultra Cappadocia in dextra Armenii, & Birri, & Birrani: in læva autem Schythi & Colchi, & Bosporani. Sanni autem, qui dicuntur Sanniggii, qui & usque Pontum extendunt, ubi est congregatio Aspari, & Sebastopolis, & Caulfolimin, & Phasis fluvius, usque ad Trapezuntum extendunt istas gentes. In læva autem parte Naulchi, & Labooti. Montes autem sunt nominati duodecim in terra excepto illum Deospiratum montem Sina. Sic Libanus in Syria inter Biblio & Birytho. Caucasus in Scyria. Taurus in Cilicia & Cappadocia. Atlas in Libya. Parnassus in Focide. Cytherus in Byotia. Elicus in Teumiso. Parthenius in Eubia. Nisseus in Arabia. Lycabantus in Italia & Gallia. Pinnius in Chio, qui & Mimas. Olympus autem in Macedonia. ^{a οὐρανὸς ὄρος.} Significantes autem nomina montium terræ necesse est de illos principales fluvios nunciare tibi. Fluvii autem sunt nominati quadraginta. Indus, qui vocatur Fison: & Nilus, qui vocatur Geon: Tigris, & Euphrates, Jordanis, Ciphissus, Taneus, Iminius, Erymanthus, Alyus, Assopus, Thermodus, Erasinus, Rius, Borysthenus, Alfius, Taurus, Eurotus, Meandrus, Axius, Pyramus, Orenus, Danubius, Ebrus, Saggarius, Achelmus, Pinnius, Euginus, Sperchius, Caustrus, Semojus, Scamandrus, Styramus, Parthenius, Istrus, Rinus, Betus, Rodanus, Eridanus, Beas, Thubiris, qui nunc vocatur Thubiris. Fiunt simul fluvii currentes XL.

Maria & fluvia conveniētes in semetipsis dant voces. Significantes autem his omnibus tempus advenit ad textū Chronicæ currere annos, sicut prius demonstravimus, dicentes: Ab Adam, usq; ad Diluvium Noe, generationes quindecim: anni duo millia ducenti quadraginta duo. Et à Diluvio Noe, usque ad Turris ædificationem, & confusione linguarum, generationes quidem sex, anni autem quingenti quinquaginta octo. Fiunt simul anni duo millia octingenti. Et à divisione terrarum, usque dum genuit Abraham Isaac generationes quidem sex, anni autem sexcentitres. Sic post divisionem terrarum Falec factus est annorum centum. Fiunt simul anni duo millia noningenti, & genuit Ragau. Sub isto divisio facta est. Falec enim interpretatur divisio. Vixit autem Ragau annos centum triginta duos. Fiunt simul anni tria millia triginta duo: & genuit Scruch. Vixit autem

autem annos centum triginta duos. Fiunt simul anni tria millia CLXIV: & genuit Nachor. Vixit autem Nachor annos septuaginta novem. Fiunt simul anni tria millia CCCLXXXV I I I, quando præcepit illi Deus exire de domo patris sui, & venire in terram Chanaan. Habitavit autem Abraham in terra Chanaan alios annos xxv. Fiunt anni centum. & sic genuit Isaac. Fiunt simul ab Adam, usque quod genuit Abraham Isaac, omnes anni tria millia, quadringenti x i i i.

Inclusa virgulis abun-
dant.

Temporibus vero Abrahæ, [quando genuit Isaac] Syrorum primus regnavit Bilus ann. LXII. Sicyoniorum autem regnavit Egialeus. In Ægyptios regnavit Arouth Pharao. Fiunt simul ab Adam, usque dum genuit Abraham Isaac, generationes xx i, anni tria millia quadringenti x i i i. & ab Abraham, usque ad exitum filiorum Israël per Moysem, generationes quidem sex, anni autem quadringenti quadraginta tres.

Abraham autem erat annorum centum, quando genuit Isaac. Fiunt simul ab Adam, anni tria millia, quadringenti x i i i. Vixit autem Isaac annos. Fiunt anni tria millia quadringenti septuaginta tres: & genuit Jacob. Vixit autem Jacob annos octuaginta tres. Fiunt simul anni tria millia quingenti, quinquaginta sex. & genuit Levi, & fratres ejus. Vixit autem Levi annos XLV. Fiunt simul anni tria millia DCI: & sic genuit Caath. Vixit autem Caath annos XL. Fiunt simul anni tria millia DCLXI, & genuit Ambram. Vixit autem Ambram annos LXXV. Fiunt simul anni tria millia septingenti xxxvi: & genuit Moysem, & Aaron, & Mariam sororem eorum. Factus est autem Moyse annorum LXXX. Fiunt simul anni tria millia octingenti xvi, quando intravit ad Pharonem regem Ægypti. Et fecit Dominus Deus signa, & prodigia per manum Moyfi, mittens decem plagas in Ægypto. Et eduxit filios Israel de Ægypto in manu forti: & transferunt mare rubrum pedibus, sicut per aridam. Fecerunt autem & in herimo Sinai filii Israel comedentes manna annos XL. Fiunt simul anni tria millia octingenti LVI. Fiunt ab Adam, usque ad mortem Moyfi, anni tria millia octingenti LVI. In diebus autem Moyfi Phoroneus Argeon regnavit cum Inachum. Leucippus autem regnavit Sicceis. Eretheus Athineis regnavit. Hilochus autem Assyriis regnavit. Petessontius autem Pharao in Ægypto. Occiduum enim sine regno erat. Fiunt simul ab Adam, usque ad mortem Moyfi, generationes quidem xxvi, anni autem tria millia octingenti LVI. & à morte Moyfi, usque ad mortem Hiesu Nave, & Phinees Sacerdotis, anni LIII, sic: Post mortem autem Moyfi, & Aaron, suscitavit Dominus Deus spiritum suum super Hiesu filium Nave, & transmeavit populum filiorum Israel Jordanis fluvium: & ceciderunt muri Hiericho: & exterminavit à facie filiorum Irahel Chananeum & Chetteum, & Eugeum, & Pherezeum, & Amoreum, & Gergeseum, & Hiebuseum: & fecit in terram, quam invasit, annos xxx i. Sic pugnando fecit annos sex: & possidens alios viginti quinque annos terram illam. Fiunt simul anni xxx i. Fiunt simul ab Adam anni tria millia octingenta, octuaginta septem. Et post obitum Hiesu filii Nave præfuit populo Phinees Sacerdos annos xxi i i. Fiunt anni LIV. Fiunt simul ab Adam, usque ad obitum Hiesu filii Nave, & Phinees Sacerdotis, omnes anni tria millia noningenti decem.

ὅτι τὸ ἐξ ἀρχῆς ἡ τῆ Μα-
σίως ἰσοπέδισεν Ἀσσυ-
ριαν Βηλοχ^Ϟ, Ἀθηναί-
ων ἡ Ερεχ^Ϟ τεύς, Αἰγυ-
πτίω γέγονε Πι-
πσων^Ϟ ὁ κ^Ϟ Φαράω.
Cedren. 37. 40.

a Φαραώ τῶν Ἀγυπτίων
ἦν Ἰναχὸν ἰσοπέδισεν.
Cedren. 66. 15.

POPULUS HEBRÆORUM TRANSEUN-
TES JORDANEM.

Et ab obitu Hiesu & Phinees usque ad initium Heli Sacerdotis, finis autem Judicium filiorum Israel, anni sunt quadragenti xxx. Sic post obitum Hiesu & Phinees peccavit populus filiorum Irahel ad Deum, & tradidit illos Deus Chufalteri Regi Mesopotamiæ: & fervierunt illi annos novem. Fiunt simul anni tria millia noningenti

xix. Et clamaverunt ad Dominum : & suscitavit illis Dominus Deus Principem Gotionial fratrem Chaleb juvenem de Tribu Juda. Iste pugnavit cum Chufater in bello, & interfecit eum. Et judicavit Gothoniel populum annos xxxiv. Fiunt simul anni tria millia noningenti lxi. Et iterum peccavit populus ad Deum : & traditi sunt à Domino Eglom Regi Moab : & servierunt illi filii Israël an. xviii. Fiunt simul anni tria millia noningenti lxxi. Convertentes autem iterum ad Deum, suscitavit illis Principem Naoth, virum de tribu Ephraim, & interfecit Eglom : & præfuit populo annos lv. Fiunt simul anni quatuor millia li.

In diebus Naoth & Semega filium ejus Judicum scribuntur in iis fuisse Prometheus, Epimetheus & Atlas, & Providens Algius, item Deucalios, & post eos Diluvius sub Græcorum memoratur : Prometheus plasmare homines sicut Phitoniffa. non autem sic : sed quia sapiens fuit valde, imperitos homines quasi parvulos plasmabat. Atlas autem Promethei frater amabilis astrologus fulgebat per disciplinam ejus, & cœlum fertur deponi. Euripides autem poëta super nubes dixit Atlatum esse. Epimetheus autem dicitur inventor lyrae, & omne organa musica. Et post obitum Naoth & Semega Judicum, iterum peccavit populus coram Domino Deo : & tradidit illos Dominus Deus Jabi regi Assyriorum : & servierunt annos xx. Fiunt simul anni quatuor millia lxxxi. Sub isto prophetauit Deborra uxor Lafiu, & per ipsam tenuit Principatum filiorum Israël Barach annos xl. Fiunt simul anni quatuor millia cxl. In diebus autem Deborra & Barach omnes de dena scribuntur esse Arthineorum autem tunc regnavit Cecrops, qui vocabatur Dipfysis, annos l. Dipfysis autem vocabatur, quia statura procerus erat.

Post mortem autem Deborra & Barach iterum peccavit populus coram Deo. & tradidit illos Dominus Deus Orib Madianitis : & servierunt eis ann. vii. Fiunt simul anni quatuor millia cxviii. Post hæc suscitavit Deus Gedeon habentem trecentos viros : & interfecit Orib, & Zeb, & duodecim millia Allophylorum. Et judicavit Gedeon Israël ann. xl. Fiunt simul anni quatuor millia clviii. In diebus autem Gedeoni Principis Zethus & Aphius filii Zini scribuntur : & illa Ganymidis, & Persea & Dyonifu. Amphius autem Cadmu nepos Thibeis regnavit, & condidit muros Thibæ.

Et post Gedeon præfuit filius Abimelech : & ipse judicavit Israel ann. lli. Fiunt simul anni quatuor millia clxli. Et post istum iterum rexit filios Israel ann. xxlii. Fiunt simul anni quatuor millia clxxxiv. In diebus autem his illas de Lycurgum & Æleum & Pelopum scribuntur. Et post mortem Tholæ filii Fila surrexit Jaher ille Galodita de tribu Manasse. Et ipse judicavit Israel annos xxi. Fiunt simul anni lv. millia ccii. Et post mortem Jaher Principis, iterum peccaverunt filii Israel coram Deo : & traditi sunt Amanitis : & servierunt ipsis annos xviii. Fiunt simul anni lv. millia ccxxiv. Et clamaverunt iterum ad Deum, & suscitavit eis Principem Jephte illum Galaditen de tribu Manasse : & liberavit eos : & præfuit populo an. vi. Fiunt simul anni lv. millia ccxxx. Et post judicavit Eglom ille Zabulonita annos x. Fiunt simul lv. millia ccxl. Et post illum judicavit Esbal ille Bethlemita de tribu Juda : & ipse judicavit Israel annos vii. Fiunt simul anni lv. millia ccxlvii. Et post illum præfuit populo Abdon filius Ella ille Pharatonita de tribu Ephraim : & ipse judicavit Israel annos vii. Fiunt simul anni quatuor millia ducenti lv. Et post illum iterum peccavit pop. coram Domino : & tradidit illos Deus Philistæis, & alienigenis : & servierunt illis ann. xl. Fiunt simul anni quatuor millia ducenti xcv. In diebus autem illis Solis ædificatus est, & mura Dardani scribuntur esse ædificata, in quo regnavit Darius, & post eum Laomedus, & Sarpidus, & Siamus Scolafticus Rex.

c Cedron. 67. 5.
d Atlas ἡ ἀσπίς ἡ ἀει-
λακτινὸς ἐπιπέτης
ἐκείν τ' ἔχον ὡπλῶν
φίερον πεφήμεται. Ευ-
ριπίδης ἢ τὸν Ἀτλαντῆ
ὄρεθ' ἐναί φησιν ὑπερ-
υψίς Εὐσεβ.
τ θ.

η τα ἄσθι Γανυμήδες, ἢ
Περσεύς ἢ Διονύς.

x Ita semper vertit ἄλιον
non Ιλιον.

a ὁ Προμηθεύς ἢ Ἐπιμη-
θεύς, ἢ Ἀτλας π' ἢ ὁ
πρωτοπῆγς Ἀργῶ.

b ὡς νεπίης, id est ἰδιώτης.
g ὄρεθ' ἢ pro ἄειτθ'.

f Ἐπιμηθεύς ἢ πρῶτον
κλῶ ἐξέειρε. Cedron. 67. 7.

h ὁ Κέκροψ ἢ Διφύης ἀνο-
μοδίη ἢ Διφύ μινθῶ
σω μινθῶ & c. ἢ ἢ ἢ
Ἀπίης ἐδατλάδι
ῤεόνες v. Cedron. 67. 9.

m Σηνός.

p τα ἄσθι Λυκάγος, ἢ
Ηλείων ἢ Πέλοπθ'.

q ἢ ἢ ἢ τῆς τῆς ῤεόνες
Ιλιον ἀπὸ τῆς Cedron.
68. 25.

* Dardanus.
* Priamus.

Post-

Postquam autem reversi sunt filii Israel ad Dominum, suscitavit illis Deus Sampson filium Manoe de Tribu Dan. Iste expugnavit Allophylos, & judicavit Israel annos xx. Fiunt simul anni quatuor millia cccxv. In diebus autem Sampson Judicis illa qui Dedela * erat Rea, & Theyesten scribuntur: item autem Orpheus & Musæus cognoscebantur. & * qui ad Eraclem pertinent, & opus illorum, de quo * Apollonius historiographus scripsit.

* & Atrea.

γ τὸ πρὸς Ηρακλίου, καὶ τὸ ἔργον αὐτῶν.

* Apollodorus.

Et post obitum Sampson sine principem & pacem per ann. xl. Fiunt simul anni quatuor millia ccclv. Et post hæc Heli Sacerdos judicavit Israel ille Solis confixus est ab Achæis, & Dardana mura confracta sunt. Huc usque Judices Israel constaverunt. Judices enim Israel secundum proprias eorum generationes finierunt.

γ τὸ Ἰλιον ἤλιον ὑπὸ Ἀχαιοῦ ὡς. non ἤλιος ἡλιώτης.

δ ἐν ταῖς ἡσπέραις οἱ οὐκ εἶδος διέφερα ἀλλήλων.

De illis autem, qui sine Geneologia, manifestatio hæc est. Temporibus vero Judicum recensuimus dicendo. In istis fuerunt qui eadē depinguntur: unde Picus ille Cronu pronepos partibus occasu ipsis temporibus imperavit. Cronus quidem propater ejus in divisione terræ fuit occidentales partes tenens, sicut sine urbes sine reges essent, de quo multus est sermo, & sine interpretatione sunt.

g αὐτὸν ὡς πολλοὺς λόγους ἀδιεξήγητος ἐστίν.

k μὲν τὴν Κρόνου πελοπόννησον καὶ διὰ τὸν Πίνον. &c.

Post Cronis autem perditionem secundum successiones annorum Picus pronepos ejus per tempora regnavit in Italia primus: quem & Serapin quidam interpretati sunt: alii autem Dia Olympium: Cæteri autem Plutea Aidonjum: & alii Chthonium Posidona. Istorum autem nominum ei pertinuit pro eo quod ille multa potuisset super omnes. Iste autem in Assyriis in juventute regnans Ninus ibi vocabatur: & condidit Ninivem civitatem Assyriorum.

Uxor autem ejus Semiramis mulier fuit maligna, & præsumens, & impudica, quam Ream vocaverunt: alii autem Iram Zygiam: & alii Nemesin multiformem: cæteri autem Ecatim Chthonicam propter innumeram ejus atrocitatem. Iste quidem relinquens uxori imperium, occidentis partibus veniens imperavit. Erant enim partes illæ sine urbibus, & sine rege, secundum quod narrat historia. In illis autem temporibus Picus Croni pronepos inveniens terram illam spatiosam manentem imperavit in illa an. lxxx, patrias possidens, & illas nobilissimas feminas per mægicas & ingenia maligna convertens, & abortivos faciebat: & sic mulieres, quæ ab ipso deludebantur, domos & sedes præparabant ei, & sculptilia multa illi conficiebant sicut placebat eis, & quasi Deo eas commiscuisset, & in Deum eum esse gloriabantur.

b εὐθὺς ἐν τῷ ἐκείνου ἐυμρίαν ἢ ἔσαν, non μετῴκισαν.

c Totam historiam aliis verbis p. te ex Cedreno 15. 45.

e μὲν τὴν τῶν Διὸς πελοπόννησον καὶ οὐκ εἶδος αὐτῶν ἐδαπέλους. Cedren. 13. 1.

e δὲ μὲν τὴν Διὸς πελοπόννησον ἐδαπέλους ἢ Ἰταλίας ἐστὶν πελοπόννησον καὶ μαθηματικῶν καὶ λογικῶν. &c. εἰς Ἀιγυπτίον ἄλλοι. Cedren. 14. 27.

e ἀνιέστησαν εἰς Αἴγυπτον, ὅς ἐστιν διεσπασμένη ἐκείνη περὶ φρονίμων πάντων ἡσπέραις, καὶ πολλὰ ἐφορῶν, καὶ πολλὰ ἐφελούσων παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις λέγων αὐτοῖς μυστικῶν. λογικῶν γὰρ ἡ φύσις, καὶ περὶ κύνου αὐτῶν Ερμούως ἡσπέραις καὶ μέλλοντος καὶ ἀφελούσων αὐτῶν τῶν ἡσπέραις καὶ μέλλοντος ὅτι τὸ θεὸς ἔθεν ἄσπεκτον, ἐπαρξίαν αὐτῶν καὶ ἡσπέραις. ὅς ἐστιν πολλὰ ἀφελούσων ἐκείνων, ὡς τὸ γένος ἡσπέραις νομισθῆναι. Cedren. 15. 13.

τὸ ἐν Ἰταλίᾳ ἐδαπέλους ἐστὶν ὁ εἶδος αὐτῶν ὅτι ἢ Αἴγυπτος τελευτῶν καὶ αὐτῶν.

Post istius autem perditionem Faunus filius ejus regnavit in Italia an. xxxv. Hic factus est vir impius & strenuus valde tunc descendit in Ægyptū, & ibidem denotatus est, imperialem vestem indutus: & * sapiens videbatur apud Ægyptios, quos per mægicas & maleficia decipiebat; & suspiciones & divinationes illos decipiebat. Avium narrationes, & opupas denuntiationes, & equorum hinnos disciebat, & mortuorū divinationes, & alia plura mala. Et dum computatorem illum cernerent, & valde loquacem sapiētes Ægyptiorū, Hermem terbeatissimum illum glorificabant, pro eo quod linguas eorum bene novisset ubiq;: simul autem & polyorbium, & multo ditatum, & Deorum illum ministrum suspicabantur. Regnavit autem ibi an. xxxv. Fiunt autem ab Adam, usq; ad initium Pici, qui interpretatur Serapidis pronepos Croni, ann. iv millia c.

Tunc Eraclius ab Spanorum partibus rediens arma sua posuit in Roma in Boarium forum in templo clausit. Dicunt enim Eraclium in Latobribis fuisse, Ecdius & Alcinius, & fugiens Erysthea regem Thybeosium cum omnia sua navigavit, & navigavit Occidentis partibus: unde imagines auro vestitas sibi composuit in novissimis occidentis partibus, qui & usque hodie stant: pro quo & Euripedes ille memoravit Fecit autem & filium ex illa Neocorum Alea filia Telephonum, & Latinum cum vocavit. Regnavit autem Eraclius annos xxxv. Post mortem autem Eraclii Telephus filius ejus, qui & Latinus vocatus est, regnavit in ipsa provincia annos

Et dum computatorem illum cernerent, & valde loquacem sapiētes Ægyptiorū, Hermem terbeatissimum illum glorificabant, pro eo quod linguas eorum bene novisset ubiq;: simul autem & polyorbium, & multo ditatum, & Deorum illum ministrum suspicabantur. Regnavit autem ibi an. xxxv. Fiunt autem ab Adam, usq; ad initium Pici, qui interpretatur Serapidis pronepos Croni, ann. iv millia c. Tunc Eraclius ab Spanorum partibus rediens arma sua posuit in Roma in Boarium forum in templo clausit. Dicunt enim Eraclium in Latobribis fuisse, Ecdius & Alcinius, & fugiens Erysthea regem Thybeosium cum omnia sua navigavit, & navigavit Occidentis partibus: unde imagines auro vestitas sibi composuit in novissimis occidentis partibus, qui & usque hodie stant: pro quo & Euripedes ille memoravit Fecit autem & filium ex illa Neocorum Alea filia Telephonum, & Latinum cum vocavit. Regnavit autem Eraclius annos xxxv. Post mortem autem Eraclii Telephus filius ejus, qui & Latinus vocatus est, regnavit in ipsa provincia annos

Et dum computatorem illum cernerent, & valde loquacem sapiētes Ægyptiorū, Hermem terbeatissimum illum glorificabant, pro eo quod linguas eorum bene novisset ubiq;: simul autem & polyorbium, & multo ditatum, & Deorum illum ministrum suspicabantur. Regnavit autem ibi an. xxxv. Fiunt autem ab Adam, usq; ad initium Pici, qui interpretatur Serapidis pronepos Croni, ann. iv millia c. Tunc Eraclius ab Spanorum partibus rediens arma sua posuit in Roma in Boarium forum in templo clausit. Dicunt enim Eraclium in Latobribis fuisse, Ecdius & Alcinius, & fugiens Erysthea regem Thybeosium cum omnia sua navigavit, & navigavit Occidentis partibus: unde imagines auro vestitas sibi composuit in novissimis occidentis partibus, qui & usque hodie stant: pro quo & Euripedes ille memoravit Fecit autem & filium ex illa Neocorum Alea filia Telephonum, & Latinum cum vocavit. Regnavit autem Eraclius annos xxxv. Post mortem autem Eraclii Telephus filius ejus, qui & Latinus vocatus est, regnavit in ipsa provincia annos

α πρὸς τὴν ἀνευλογοῦσαν αὐτῆς ἡ δὴλωσις.

στὰ δὲ δυπηρὸν καὶ τὰ κατὰ Ἰβλίου μέση ὑπὸ τῶν ἡσπέραις ἐπισημασθῆναι Cedren. 66. 49.

α ἔστ' ἡ ἐξ ἡσπέραις ἐκ τῶν αὐτῶν φύλης καλεσμένης Σιμίχμου. Τάτων ἡ Πικρὸν ὠνομασθῆναι, ὡς ἐν δυνάμει καὶ ἐξ ἡσπέραις καὶ ἐπερὶ ἀσπέραις φύσιν ἡσπέραις ἀρῶν Cedren. 12. 36.

δ καὶ ταῖς πολλὰς αὐτῶν καὶ φασὶν ἀρῶν καὶ μυστικῶν σωματικῶν καὶ τῶν φασὶν αὐτῶν, καὶ ἀσπέραις ἐπισημασθῆναι ταῖς ἀσπέραις Cedren. 14. 4.

* Ἰβλίου φῶς. Cedr. 5. 16.

ε λογικῶν καὶ λογικῶν.

α ἀλλὰ τὸ φωνῶν ἐπισημασθῆναι τὸ πρὸς τὴν ἀσπέραις ἐπισημασθῆναι Cedren. 13. 27.

η ἐπισημασθῆναι ἀσπέραις Cedr. 14. 40.

κ ἡ ἐν Ἡρακλίου καὶ τῶν ἐν ταῖς ἀσπέραις ἐπισημασθῆναι τῶν ἀσπέραις ἐπισημασθῆναι Cedren. 13. 27.

νῆμα πλὴν Διούλου πλὴν
Ἀλλήβ βασιλείας θυρα-
περα, ὅθεν ἔσθλας αὐ-
πῆρουσοσφουρῆσι ἀνέ-
σιου οἱ ἱελοὶ βασι-
λεῖς εἰς οὐμὴ Ρῶνας οὐ
τῆ ἡβύας αὐτῆ, ἀφῆνες
σῆλαμ μέγχι τῶ πτερόν-
τῶ. ἰσανται. Cedren.
115. 21.

* μὲν πλὴν ἱλίου πόρθητον.
non ἡλίε.

ο μετ' αὐτὸν ἢ Ἀσκανίου
ἱελοῦ υἱός. Αἰνείας δὲ
Κρηύσης Τρωάδῶν ἢ
σπῶτης αὐτῆ γυναικός
ἔτη λε. ὅς ἐξ Λαβινίαν
κτίσας. δεσ. Cedren.
112. 13.

xviii : & de ejus nomine Romeos, & Cittei vocantur, Latinos
nominavit, qui & usque hodiernum diem Latini vocantur. ^m Tem-
poribus illis Phrygius Æneas Anchifēs & Aphrodite filius venit de
Lybia, & cum Latino se conjunxit, & fecit pugnam cum Rutulis : &
in ipsa pugna Latinus occisus est : & imperium ejus sumpsit Æneas,
& condidit Libyniam civitatem in nomine Dido ille Libyssa. Re-
gnavit autem Æneas * post Solis defolationem annos xix à Solis va-
stitione : & vixit in regno an. xxxviii. ^o Post autem Æneæ mortem
Ascanius filius ejus regnavit ibi annos xxxv : & condidit Albaniam,
& regnum Albanii imposuit. ^p Post autem Ascanii mortem regna-
vit Albas Posthumus ille Æneæ nepos annos xxxvi, & condidit
Silvem ab istoque postea Reges Silvani vo-
cati sunt. Reges autem, qui regnaverunt ab Alba in occiduum,
sunt isti :

- Albas Silvius Æneæ nepos regnavit annos xxxvi.
- Titus Silvius regnavit annos xxxviii.
- Francus Silvius regnavit annos liii.
- Latinus Silvius regnavit annos lvi.
- Procuas Silvius regnavit annos xlvi.
- Tarquinius Silvius regnavit annos xviii.
- Cidenus Silvius regnavit annos xxxv.
- Abjulinus Silvius regnavit annos xxi.
- Rimus Silvius regnavit annos xix.

Post istos regnavit Romulus in Roma, & condidit Romam, & leges
Romanis imposuit, & causas edocuit. Fiunt vero simul ab Adam,
vsque ad initium regni Romuli, qui & Romam condidit, anni iv
millia, octingenti xx. ^q Primus quidem regnavit in Roma Romulus :
a quo Romani dicti sunt, qui & Romam condidit, & regnavit O-
lympias [annos] ix & dimidium. Fiunt simul anni iv millia octin-
genti lviii. Post istum regnavit Numma Pompilius annos xli.
Fiunt anni iv millia octingenti xcix. ^r Iste primum nummum ad-
invenit : pro quo usque hodie nummus dicitur ille Denarius. Post
istum regnavit in Roma Tullius Servilius annos xxxii. Fiunt simul
anni iv millia noningenti xxxi. Post istum regnavit in Roma Lucius
Tarquinius annos xxxiii. Fiunt simul anni iv millia noningenti
liv. Post istum regnavit in Roma Titus Superbus annos xxxviii.
Fiunt anni iv millia noningenti xcii. Post hunc regnavit in Roma
Julius Servius annos xliv. Fiunt simul anni v millia xxxvi. Post hunc
regnavit in Roma Quintus Tarquinius annos xxxv. Fiunt anni v
millia lxxi. Simul Reges Romanorum à Romulo vii permanserunt
ann. cclv. Et ab initio Latini, qui fuit filius Eraclii, anni dclxxx.
Isti reges, qui regnaverunt in Romam, & in omnem occiden-
talis parte terram. ^r iunt simul ab Adam, usque ad initium Romuli,
qui & Romam condidit, anni iv millia octingenti xx. Et ab initio
Romuli usque Q. Tarquinio, anni ccl.

Ecce nunc manifestavimus quidem ædificationes Romanorum, &
quomodo quot annos regnaverit. Necessè est enim ad historiam
currere Chronographum annos per Ebreorum regna, quis & clarior
manifestior temporis singillatim, & annos secundum ordinem, sicut
prius manifestavimus. Ab Adam, usque ad finem Judicum Israël, ab
initio Heli Sacerdotis, fiunt anni iv millia cclxxxv. Et tradidit
Dominus Deus Arcam in manus alienigenarum. ^a In diebus autem
Heli Sacerdotis * Solis exterminatio facta est ab Acheis, in quibus
memorantur Agamemnus, & Menelaus, & Achilleus, & ^b quanti alii
Danci: de quibus historiam posuit Omirus literator & * scriba. Post
mortem autem Heli Sacerdotis judicavit Samuel propheta filios Is-
rael, & reduxit Arcam Domini, & introduxit eam in domo Amina-
dab: & mansit ibi annos xx. Fiunt simul iv millia cccxcv. Post hæc un-
xit Samuel Saulem filium Cis regem super Israel. Iste primus regna-
vit in Juda annos xx. Fiunt simul anni ab Adam iv millia ccccxcv.
Post

* ἱλίου ἀπὸ πόρθησις.

* συζευφύσις.

αὐτὸν ἢ Ἰελοῦ
ἱελοῦ υἱός. Αἰνείας δὲ
Κρηύσης Τρωάδῶν ἢ
σπῶτης αὐτῆ γυναικός
ἔτη λε. ὅς ἐξ Λαβινίαν
κτίσας. δεσ. Cedren.
112. 13.

m Αἰνείας ὡς τὸ
τοπικῶν ἱταλι-
καίων ἐφορμῶν. ἢ ἢ
ἢ Ραπλῶν συν αὐτῶ
ἢ ἀπὸ ἀπεί. ἐν ὁ πολ-
μῶ Λατίνῶ ὁ Τηλι-
φῶ υἱός ἀναρῆται
αὐτὸς μὲν Λατίνων ἢ
βασιλεύσας πελώτῃ
112. 3.

n Cedren. vocat Alaba-
niam. Ibid.

p Λαβινίαν ἢ ἡρῶν Ἀλ-
βαν. ὁ υἱός Ἀσκανίου
λε. ὅς ἐξ κτίσας πλὴν
λίαν Σιλβαν, ἐξ ἢ κτί-
βασιλείας Σιλβανίαν
λαυθῶ. Cedr. 112. 16.

q ἢ τῶ μετὰ ἡμέρας τῶ
πόλιν, ἢ τὸ ἐθνῶν ἢ
ἰδῶ ἐνόματι Ρωμαί-
ων ἐπὶ ἐν ληθῆναις
λατίνος. Cedr. 121. 59.

r Cedren. 122. 18. ἀπὸ
ἐν τῶ ἰδῶ ὀνόματι
νεμῆα ἀνάληψ.

a Cedren. 99. 11.

b καὶ ὅσοι ἄλλοι.

Post mortem autem Saul Regis regnavit David filius Iesse de tribu Juda annos XL, & menses sex, sic: In Chebron annos septem & dimidium: & in Hierusalem annos XXXI. FIUNT ANNI XL, & dimidium. Simul anni IV. millia quadringenti, LV, & menses sex. Iste reduxit Arcam Domini à domo Aminadab: & dum duceret eam, declinavit vitulus, & oppressit Oram: & mortuus est. & timuit David: & introduxit eam in domo Abdede Chetrei: & fecit ibi menses V. Prophetaverunt autem sub David Caath & Nathan. Fuit autem archistratigus David Moab filius Sarvæ. forori David. Iste dinumeravit tribus Israel: & invenit millia CLXX. Levi autem & Benjamin non dinumeravit. Numerum autem de his, qui ceciderunt in Israel, millia LXX. pro quod dinumerati sunt: & probare voluerunt Dominum. Post David autem Regem regnavit Salomon filius ejus annos XL. Fiunt simul anni IV. millia quadringenti XLV. Iste ædificavit in Hierosolymis Templum duodecimo anno regni sui. Et prophetaverunt sub Salomone Natan & Achiasille Salonita, & Sameus, & Abdæus. Princeps autem Sacerdotum fuit super eos Sadoc. Post Salomon autem regnavit Roboam filius ejus annos septem, & dimidium. Fiunt simul anni IV. millia quingenti XVI. Sub isto divisum est regnum. Et regnavit Hieroboam servus Salomonis de tribu Ephraim in Samaria. Iste fecit scandalum in Israel, duas damulas aureas. Prophetavit autem & Hieroboam & Achias ille Silonita, & Sammeus filius Ellamei. Post istum regnavit Abia filius ejus annos tres. Fiunt simul anni IV. millia quingenti XV, & dimidium. Prophetaverunt autem ipsi prophetæ. Post hunc regnavit Afa filius Abia annos XL. Fiunt simul anni IV. millia quingenti IV, & dimidium. Iste in senectute sua podalgivus factus est. Prophetavit autem sub ipso Ananias. Post hunc regnavit Josaphat filius ejus ann. XXV. Fiunt simul anni IV. millia quingenti LXXXI, & dimidium. Sub ipso prophetavit Helias ille Thesbita, & Micheas filius Embla, & Abdeus filius Ananei. Sub Michea autem fuit Pseudopropheta Sedechias ille de Chanaa. Post istum regnavit filius ejus Joram annos VI. Fiunt simul anni IV. millia quingenti LXXXIX, & dimidium. Et sub ipso prophetavit Helias. Post quem Helisæus. Sub istum autem & filium Ochoziam, populus in Samaria stercora columborum comederunt, quando oravit Helias, ut non plueret super terram, & non pluit cælum per ann. tres, & mens. sex. Post istum regnavit filius ejus Ochozias annum vnum, & dimidium. Fiunt simul anni IV. millia quingenti XC. Et sub isto prophetavit Helisæus, & Abdoneus. Post hunc prophetavit Godolia mater Ochoziæ, uxor Joram an. VII. Fiunt simul anni IV. millia DXXVI. Hæc surgens interfecit filios filiorum suorum, quia erat de genere Achab Regis Samariæ uxor Ochoziæ filii ejus. Soror autem Ochoziæ filii Josabe dum esset uxor Jodæ principis Sacerdotum, rapuit Joham filium Ochoziæ, & hunc imposuit Joda in regnum. Prophetavit enim & sub Godolia Elisseus, & Abdias, & Hiju. Post hæc autem regnavit Johas filius Ochoziæ an. XL. Fiunt simul anni IV. millia sexcenti XXXVII. Iste occidit Zachariam filium Jodæ Sacerdotis inter Templum, & altare. Post Joas autem regnavit filius ejus Amasias an. XXVI. Fiunt simul anni IV. millia DCCLXVI. Post Amasiam autem regnavit filius ejus Osiã ann. LI. Fiunt simul anni IV. millia DCCXVI. Hic fuit leprofususque dum mortuus est. Iudicabat pro eo Ioatham filius ejus, quem non sinebat sedere in folium regni. Prophetaverunt autem sub Ozia Amos & Esaias filius ejus, & Osee Hebræi, & Jonas Amathi de Gomor. Post Osiã autem regnavit Ioatham filius ejus annos XVI. Fiunt simul anni IV. millia DCCXXXIV. Et sub isto similiter prophetaverunt. Esaias & Osee, & Micheas ille Morathita, & Iohel Bathueli. Et post istum regnavit Ahas filius ejus annos XVI. Fiunt simul anni IV. millia septingenti L. Et sub isto similiter prophetaverunt Esaias & Micheas. Fuit autem princeps

Sacerdotum super eos Hurias. Sub istius regno, anno vndecimo illa prima Olympiada venit ad Græci. Fiunt vero simul, ab Adam usque initium Olympiadæ, omnes anni iv millia septingenti XLV. Est autem Olympiada anni iv. Sub istius regno, anno xvi surrexit Salbanasar Rex Assyriorum, & venit in Judæam, & transmigravit qui in Samaria erant in Midia, & in Babylonia. Duo solummodo tribus remanserunt in Hierusalem qui fuerunt ex genere David regnaturi. Post Achas autem regnavit Ezechias filius ejus annos XXIIX. Fiunt simul anni iv millia septingenti LXXV. Et sub istum iterum prophetaverunt & Oseas & Micheas. Sub istius regno Romulus, qui Romam condidit, regnavit Olympiadas IX, & dimidiam. Fiunt ann. XXXVI. Post istum Ezechiam regnavit Manasses filius annos LV. Fiunt anni iv millia octingenti XXXI, sic. Iste interfecit Esaiam prophetam. *ferrens eum divisit in duas partes eo quod arguebat eum propter sacrificia idolorum. Post regnum autem Manasse regnavit filius ejus Amos annos II. Fiunt simul anni iv millia octingenti XXXI. Post Amos autem regnavit Josias filius ejus annos XXXI. Fiunt simul anni iv millia octingenti LXIII. Iste est Josias, qui supposuit membra hominum sub membra idolorum, sicut scriptum est. Sub isto & Pascha inventa est in Israhel anno xviii regni Iosia. A quo enim obiit Hiesu Nave, non servata est Pascha sic, nisi tunc. Helcheus Sacerdos invenit in Templo illum librum legis absconditum octavo decimo anno Iosia. Prophetaverunt autem & sub Iosia Elibasillim, qui fuit vesterarius Sacerdotum, & Sophonias, & Hieremias, & Oldad, & Baruch. Fuit autem Pseudopropheta Ananias lurdus. Post Iosiam autem regnavit Ioachim filius ejus ann. iv & mens. III. Fiunt anni iv millia octingenti LXVII. Istum ligavit * Sennachaoch Rex Ægyptiorum ferreis vinculis, & duxit in Ægyptum: fratrem autem ejus Eliachim ordinavit pro eo: & sub istum iterum prophetaverunt Hieremias & Buzzi, & Baruch, & Hurias filius Samia de Cariathiarim. Sub isto regnavit Eleachim pro Ioachim fratre suo annos XI. Fiunt simul anni iv millia octingenti LXXVIII. Sub istius regno surrexit Nabuchodonosor Rex Assyriorum & translatavit qui in Samaria erant, in Midia, & in Babylonia. Et Eleachim regem ligans æreis ligaminis duxit in Babylonia. Prophetaverunt autem Hieremias & Baruch, & Hurias. Post hunc regnavit pro Eliachim patre suo Ioachim filius ejus annos III. Fiunt simul anni iv millia octingenti LXXXI. Et hunc iterum abduxit Nabuchodonosor Rex Babylonia ad se ligatum cathenis, & multitudinem populi filiorum Israhel: in quibus & Danielelem, & qui cum eo erant, Ananiam, & Hiezechielem captivos duxit in Babylonia. Et ordinavit Nabuchodonosor in loco Ioachim Sedechiam, quem & Iechoniam, fratrem Ioachim juvenem. Regnavit autem Sedechias in Israhel annos XI. Fiunt simul omnes anni iv millia octingenti XCII. In duodecimo autem anno duxit & ipsum Nabuchodonosor in Babylonia, & cæcavit eum, & multitudinem populi filiorum Israhel duxit in Babylonia, nisi pauci, qui & in Ægyptum descenderunt. Tunc & Templum in Hierosolymis * venundatum est, permanens per annos quadringentos XXV. Prophetabant autem in ipsa * deprecatione Hezechiel & Naum, & Daniel, & Hieremias in Ægypto, & Habacuc in Hostracina. In quinto autem anno regni Nabuchodonosor in Babylonia initiaverunt prophetae Hezechiel & Naum & Malachias juvenis, & tunc Aggæus & Zacharias. Usque Sedechiam & Iechoniam tenuit regnum Iudæorum: & ultra Rex in Israhel non est factus usque in hodiernum diem. Fiunt vero anni iv millia octingenti XLV. Illi vero reges, qui in Israhel & in Iudæa, & in Samaria finierunt. Et tunc tradidit Dominus Deus regnum terræ in manus Assyriorum & Chaldæorum, & Persarum, & Midorum, & tributaria facta est eis omnis terra. Vixit vero Nabuchodonosor judicans omnem terram à Caspianis portis, usque

α τ μέγαν Ησαϊαν πέλ-
σας ζυλίω πέλονι. Ce-
drem. 91. 5.

* Nechao.

* ἐπεσφύθη, non ἐπεσφύθη.
ἐπεσφύθη.

* μεθ' ἐμοῦ, non μεθ' ἐμοῦ
σιν.

EX EUSEBIO, AFRICANO, ET ALIIS. 71

usque in Eraclia finibus, & Ægyptum, & omnem Judæam, sub-
 ctos faciens sibi Pontum, & totam Asiam, & omnem terram Roma-
 norum annos. XIX. Fiunt simul ab Adam anni quatuor millia non-
 ingenti XII. Post istum autem regnavit Balthasar filius ejus men-
 ses IX, & dimidium. Fiunt simul anni quatuor millia noningenti
 XII. Prophetabant autem in his diebus Hiezechiel, & Daniel
 & Baruch in Babylonia. Post hunc autem regnavit in Baby-
 lonia Darius ille primus annos IX. Fiunt simul anni quatuor millia
 noningenti XXI. In quinto autem anno Darii Regis vidit Daniel
 visionem de illas hebdomadas: & prophetavit, dicens: * Ædifica-
 bitur Hierusalem lata & magna. Sexto autem anno Dario filio Asue-
 ri, quo regnavit in regno Chaldæorum, Zorobabel Ebræorum pri-
 mus ascendit in Hierosolima, & cepit ædificare Hierusalem. Post
 istum autem regnavit Cyrus Perses annos XXX. Fiunt simul anni IV.
 millia noningenti. In secundo autem anno Cyrus regnans jussit
 populo filiorum Israel, ut ascenderet in Hierosolyma. Tunc Tem-
 plum ædificatur sub quinquagesima quinta Olympiade, Cyro Re-
 ge regnante. Simul Zorobabel Hebræi ascendentes de Babylonia in
 Judæa ædificare ceperunt Templum. Prophetaverunt autem sub
 Cyro Rege Hiezechiel, Daniel, & Haggæus, & Habacus, & Za-
 charias, Baruch. In ipsis autem temporibus Pythagoras & * Prin-
 cept Agoras famosi Philosophi cognoscebantur. In ipsis autem tem-
 poribus Cyrus interfecit Cræsum Regem Ludias. & Ludiorum re-
 gnum dissipatum est sub quinquagesima quinta Olympiada, Post
 Cyrum autem regnavit filius ejus Cambyfus annos VI. Fiunt si-
 mul anni quatuor millia noningenti LIX. Et sub istum iterum pro-
 phetaverunt Daniel & Aggæus, & Zacharias & Abucuc. Post
 Cambysum autem regnavit Darius stultus frater Cyri annos XXXIII.
 Fiunt anni IV millia noningenti XCII. Et sub istum iterum pro-
 phetaverunt Daniel & Aggæus, & Zacharias, & Abacuc. Sub
 istum autem missus est Daniel in laccum leonum. Post Darium
 autem stultum regnavit Xerxes Persus annos XI. Fiunt simul anni
 V millia III. Iste est Xerxes, qui expugnavit universa, & in Athinas
 veniens combussit eas, & suspiriosus factus in Babylonia reversus
 est. Post Xerxem autem regnavit Artaxerxes * filius Achilei de
 genere David, qui factus est & pincerna Artaxarxis Regis. vigesi-
 mo quarto anno regni ejus petiit Regi Artaxerxi, & jussus ab eo
 ædificavit Hierusalem: & ascendens in Judæa ædificabat Hierusa-
 lem, & finem dedit ædificationis Templi. Mura autem civitatis ere-
 xit, & plateas in ipsa composuit secundum Danielis prophetiam, qui
 dicit sic: * *Et ædificabitur Hierusalem, & circummurabitur.* Sub istum
 & illa advertus Mardocheum & Hester, Aman autem suspensus est
 eo tempore. Hefdras ascendens in Hierusalem legem docebat, Prin-
 cept autem Sacerdotum erat Hiesus filius Josedec. Post hæc & A-
 fricanus dinumerans ipsam prophetiam septem hebdomadarum, &
 septuagesimum numerum extendens ad Christi adventum, Post Ar-
 taxerxem autem regnavit Xerxes filius ejus menses quinque, & oc-
 cibus est. Et post hunc regnavit Ogdianus menses VI. Fiunt simul
 anni V millia XXXVI. Post istos regnavit Darius juvenis, qui voca-
 tur Memoratus, annos XIX. Fiunt anni V millia LVI. Fuit autem sub
 istos in Hierusalem, Princeps sacerdotum Joachim. Philosophi au-
 tem cognoscebantur illi circa Agoram. Post Darium autem regnavit
 filius ejus Artaxerxes secundus, qui vocatur Memoratus, annos
 XLII. Fiunt simul anni V millia XCVIII. Fuit autem sub istum princeps
 Sacerdotum in Hierusalem Heliasibus. * Philosophi autem cogno-
 sciebantur tempore Artaxerxis Sophoclus & Eraclitus & Anaxago-
 rus, & Hirototus, & Melissus, & Euripidus canto compositor, &
 Protagorus, & Socrator Ritor, & Phideas statuas compositor, &
 Theetitus artifex, & Dimocritus Abderitus, & Ippocratis medicus,
 & Thucididus Ritor, & Empedoclus, & Gorgias, & Zinon, & Par-
 meni-

* διγδομηθήσεη πλάτεια
 ης περιεχθη.

* Ηρωταζόρας.

* Dcest: sub hoc fuit
 Nehemias

* διγδομηθήσεη ιερουσα-
 λημ ης περιεχθη.

a φιλόσοφοι ἰσχυροὶ ἔσαν
 οὗτοι περὶ διαζώσαν.

a Τότε καὶ ἀνοήτω
 Ἀδελφῶν ἐνοσηνοῦσι
 λίσσεσθε ἰσχυροὶ ἔσαν,
 καὶ ἐπιπέλασε ἄνευ
 ραπῆσθε, ἴκταν περὶ
 Παριώνας ο. φιλοσο-
 φοι, καὶ ἰπποκράτης
 καὶ ἰπποκράτης, ἰπποκράτης
 ἰπποκράτης καὶ ἰπποκράτης.

a Euseb. MDLXX ησημε
 ad MDLXXV.

ἢ Ἀντιθένης ὀνομαζόμενος, Ἀριστοφάνης τε ὁ Κωμικός, ἔ Ευριπίδης ποιητής, ἔ Ηρόκλητος Φυσικός φιλόσοφος ἔ. c. Euseb. apud Georgium Monachum.

menides, & Socrates Athineus, & Periclus, & Eupolus & Aristophanus * architector. Hi omnes cognoscebantur. Vnde & Africanus sub Artaxarxe Rege dinumerat Philosophos. Post Artaxerxem autem Memoratum regnavit filius ejus Ochus in Babylonia annos XXI. Fiunt simul anni v millia cxxix. Fuit autem in Hierusalem princeps Sacerdotum Jodæ. [In Asia autem regnavit Philippus ille Alexandri.] In his temporibus Ochus Rex Persarum & Midorum præliavit in Ægyptum. * novissimus Pharao regni Ægypti : & cognoscens quia cessavit fortitudo Ægyptiorum, caput suum radens & mutans vestimenta sua alio specie fugiit per Piluscum, & relinquens proprium regnum in Macedonia moratus ibidem astrologica arte didicebatur. Philosphi autem in Athinas Phideas statuas compositor, & Theetitus magister ludum, & Euripidus poëta, & Dicritus Abdirus, & Ippocratis medicus, & Dimosthenus Ritor cognoscebantur. ceteri autem mortui sunt. Post hunc autem regnavit in Babylonia Alfus Ochi filius annos iv. Fiunt anni v milla cxxiiii Fuit autem in Hierusalem princeps Sacerdotum Jodæ. Post hunc autem regnavit in Babyloniâ Darius Midus ille Alfami annos vi. Fiunt simul anni v millia cxxix. Istum * deposuit Alexander Macedo, & conditor, postquam legem poneret in Ellada, & omnem Romanorum terram, Syriam quoque & Ægyptum, & partes Lybiæ. Tunc venit in partes Orientales & * expugnatus omnes civitates & oppida gentium, obsedit Regem Persarum Darium : tradidit Dominus Deus in manus ejus Darium : & omnem fortitudinem ejus disperdit, & omnem domum ejus scrutavit. Et dominavit Alexander Macedo, & conditor omnem terram Chaldæorum : & introivit in omnem fortitudinem Darii, & legem posuit in omnes civitates ejus. & tributarii facti sunt ei, sicut proprio Regi. ut enim condidit Alexander Alexandriam contra Ægyptum, veniens in Hierosolyma Domino Deo adoravit dicens: Gloria tibi Deus solus omnia tenens, qui vivis in sæcula. Fuit autem tunc in Hierusalem filius Sacerdotum Jaddus. Philosophi autem in Athinas sub Alexandro conditore Dimosthenus Ritor, & Æschinus, & Dimas, & Plato, & Lyfias, & Dimocritus alius cognoscebantur. Regnavit autem Alexander Macedo & * conditor, postquam superavit Darium Regem Persarum, & Porum Regem Indorum, & omnes gentes subjugavit à Caspiacas portas, quæ sunt in ortu Solis, usque ad exteriores terminos Eraclii, qui jacent in exteriores Occidentis partibus contra * Garirum. Veniens ad mortem Alexander testamentum scripsit, ut unusquisque Principum Alexandri regnarent singuli in proprias eorum provincias, sicut imperavit eis Alexander sic : * Macedonia quidem Arideum, quem & philippum, præcepit regnare. Ponton autem Leona dixit regnare. Paphlagonia autem in Cappadocia Eumenium scriba memoratum præordinavit regnare. Phrygiam autem & illam magnam Cæfaria Deasandro tradidit. Cilicia autem & Isauria, & omnia circuita ejus Philone ordinavit. Syriam autem usque Mesopotamiam dedit Tapithone ut regnaret. Syriam vero Cylem vocatam, Phynicen autem interpretatam, Meleagro ordinavit dominare. Babylonia autem Seleucum præcepit regnare. Ægyptum autem, & quæ circa eum, usque superiorem Lybiam Philippo, qui vocabatur Ptolomeus, donavit. Quæ autem de superiore Babylone, usque Caspiacas portas, Principes quidem in ea & Satrapes, archistratigum autem eorum Perdicum ordinavit. India autem, quæ extendit circa Hydaspem fluvium, Taxio dedit regnare. India autem, quæ dicitur sub Indo, & usque Hydaspem fluvium extendens, Pythonæ dominare præcepit. Super Parapanifodum autem Oxydarcum ordinavit regnare. Aracusia autem & Cedrusia Sybartum ordinavit regnare. Arabiam autem totam Stafanoro donavit, & Togdianiam Philippo minori dedit dominare. Illam autem, qui circuit contra Aquilonis partes, & illam, qui

* δεμωποιός pro κωμαρχοποιός ut infra de Me-nandro.

* Νεώτερος μὴ φέροντι τὴν ἔφοδον τῆς Ἀρταξέρξεως ἀρχιλαβόντι τε τὴν Αἴγυπτον, κειράμενοι τὴν κόμη, ἢ τὸ χρίμα τῆς βασιλείας ἀμείψας κατέλαβον τὴν Περσικὴν τὴν Μακεδονίαν ἀγρῶ Θεσσαλονικῆς κειμήλιον, φαντασίας πινύς ἐμαρτίας Αἰγυπτιακῆς ἐνδεκανύμφου καὶ περὶ ἀγορεύσαν ἡ μέλλουσα. ἔ. c. Cedren. 124. 14.

* Deest: Nechtenabo.

a Euseb. lib. 1.

a καθεύων.

b καὶ πᾶν κράτος αὐτῶ διέφθειρε.

d κτήσης. ita semper Eusebio ἢ Africano.

* ἐκπορνήσας.

c καὶ ἐπέδου πᾶν κράτος Δαρείου.

g καὶ τὴν Αἴγυπτον.

* Ἀλέξανδρος ὁ κτήσης.

* Γαδίριον.

d ὁ συζυγισμός.

* Hæc longe aliter Cedreno. 128. 21

habet Ircaniam, Antigono donavit regnare. * Germaniam autem totam Tripolemo donavit. Persidam autem totam Perco donavit. * Spaniam autem usque Alyo fluvio & Eracleoticum terminum, Antipatum ordinavit regnare. Sic vero statuit & donavit Alexander suis Principibus: & unusquisque eorum sic regnaverunt, sicut ipse disposuerat. Vixit autem Alexander annos xxxvi. Regnavit quidem annos xvii. sic: Pugnavit enim annos ix usque dum factus est annorum xxviii. Illos autem alios viii. annos vixit in pace & securitate. Subjugavit autem gentes barbaras xxvi, & Græcorum tribus xiiii. * Condidit autem Alexander civitates xii, quæ usque nunc inhabitantur, Alexandriam, quæ in Pentapolim, Alexandriam, quæ in Ægyptum, Alexandriam, quæ ad Arpam, Alexandriam, quæ Cabiosum, Alexandriam Scythiam in Ægæis, Alexandriam, quæ super Cyprium fluvium. Alexandriam, quæ in Troada. Alexandriam, quæ in Babylonia, Alexandriam, quæ in Metasgiges, Alexandriam, quæ in Persida, Alexandriam fortissimam: & mortuus est. Fiunt vero ab Adam, usque ad finem Alexandri conditoris, simul anni v millia, cxxxvii. Et ab obitu Alexandri, usque ad Cleopatram illam Ægyptiam, anni ducenti xciv, sic. Post autem mortem Alexandri, ut dictum est, regnavit in Ægypto Philippus Ptolomeus, qui fuit consiliarius Alexandri, annos vii. Fiunt simul anni v millia cxiiv. Fuit autem princeps Sacerdotum Janneus. In his temporibus Menander * ædificator videbatur. Post philippum autem regnavit Alexander Ptolomæus, quem & ipse consiliarius Alexandri, annos xii. Fiunt simul anni v millia clvi. Princeps autem Sacerdotum fuit in Hierusalem ipse Janneus. Iisdem temporibus illi septuaginti Hebræi Sapientes illam legem interpretaverunt Græco sermone. Post hunc regnavit in Ægypto Lagus Ptolomeus annos xx. Fiunt simul anni v millia clxxvi. Fuit autem in Hierusalem princeps Sacerdotum Iaddus. Temporibus istis Jesus filius Sirach cognoscebatur, qui illam à Deo spiratam Sapientiam Ebræis edocuit. Post hunc autem regnavit in Ægypto Philadelphus Ptolomeus annos xxxviiii. Fiunt simul anni v millia ccxiv. Fuit autem princeps Sacerdos Onias. Post Philadelphum autem regnavit in Ægypto Euergetus Ptolomæus annos xxv. Fiunt simul anni v millia ccxxxix. Fuit autem in Hierusalem princeps Sacerdotum Simon, & post hunc Onias alius. Post Euergetum autem regnavit in Ægypto filius ejus Philopator Ptolomeus annos xviii. Fiunt simul anni v millia cclvi. Fuit autem in Hierusalem Princeps Sacerdotum Manasses. Post Epiphanium autem Ptolomeum regnavit filius ejus in Ægypto Philomitor Ptolomeus annos xxxv. Fiunt simul anni v millia ccxv. Fuit autem in Hierusalem princeps Sacerdotum Simon. Hisdem temporibus illa in Maccabei finiebantur. in Hierusalem sub Antiocho rege Syriae. Post Philomitorem autem Ptolomeum regnavit filius ejus Euergetus alius in Ægypto annos xxix. Fiunt simul anni v millia ccliv. Fuit autem in Hierusalem princeps Sacerdotum Onias alius. Post hunc autem regnavit in Ægypto Soter vocatus Ptolomeus annos xxxvi. Fiunt simul anni v millia cclxxx. Princeps autem Sacerdotum fuit in Hierusalem Hiefus annos vi, & Onias alius annos vii, & Tiannus annos xv. Post hunc regnavit in Ægypto novus Dionysius annos xxix. Fiunt simul anni v millia cccviii. Fuit autem in Hierusalem princeps Sacerdotum Simon annos viii. & Johannis annos xx. Hisdem temporibus Sofates cognoscebatur ille Ebraicus Onias in Alexandria. Post autem * novum Dionysium novissimum illum. & novissimorum Ptolomæorum regnavit in Ægypto Beronice Cleopatra annos xxi. Fiunt simul anni v millia cccxxxii. Quod sunt omnes anni Ptolomeorum regna à morte Alexandri, usque ad mortem Cleopatraz quæ & in Alexandriam Pharum condidit. Simul anni ducenti xciv. Fiunt simul ab Adam, usque ad mortem Cleopatraz, anni v millia quadringen-

a Iberiam.

* Longe aliter Stephanus qui xviii numerat.

a δευτεροῦ προ κωνσταντινῶν.

ti xxxi. Et deincepstradidit Dominus Deus regnum Ægyptiorum in manus Romanorum usque hodie : & ultra rex non est in Ægypto factus usque in hodiernum diem. Et quia minus sunt in Christianorum & Ebræorum libris, istos, qui foris sunt gentium scripta temporum necessitate compulsus prævidi exquirere singillatim antiquorum Regum, qui regnaverunt & eorundem tempora de primo & secundo Tomo Manethonis, & conjungere qui apud nos sunt, & quos in Chronica Deos & Herois vocatos reges, & quæ ab eis historialiter acta sunt, tradere . . . his in divino verbo, incipiens à diebus protopatoris Abraham & Isaac & prophetarum singillatim regna recensere cunctatim, ac nobis, ut nobis per omnium scripturarum eorum unitum sit regnum.

Hæc sequentia plane sunt ab Aphricano & Eusebio, & Castore.

ASSYRIORUM REGNA ET TEMPORA.

Assyriorum primum regem scribunt Bilum, quem & ab Assyriis & Phœnices & Persi Deum vocaverunt. Hunc^a Dium Græco nomine interpretaverunt. Bilus vero primus in Assyrios regnavit annos LXII, & partem Asiæ. Post hæc regnavit Ninus annos LII. Iste condidit Ninevem civitatem Assyriorum, & veniens in Asia vocatus est Picus. post quem Semiramis uxor ejus annos XLII. ^b Hanc Ream vocaverunt propter ejus multam atrocitatem. Post hunc Zinanas regnavit annos XXXVII. Post hunc Arius annos^aXXX. Post hunc Aranus annos XL. Post hunc Xerxes, qui & Balleus, annos XXX. Post hunc Mamithrus annos XXXVII. Post hunc Bilochus annos XXXV. Post hunc Balleus annos LII. Post hunc Altallus annos XXXV. Post hunc Mamithus annos XXX. ^a Itasserus annos XX. Mamythus annos XXXV. Spareus annos XL. Ascatagus annos XL. Amintus annos^l L. A-ctofai & Semiramis femina annos XXI. Bilochus annos XXV. Beleroparus annos XXXIV. Lampridus annos XXXI. Pofarus annos XX. Lamparus annos XXX. Pannius & Zeus annos XLV. Sofarmus ann. XX. Mithreus annos XXXV. Tautelus annos XXXI. ^a Anno isto tricesimo secundo confixus est Sol ab Acheis. Euteus annos XI. Thineus ann. XXI. Cercillus annos XL. Eupalus annos XXXV. Lausthenus annos XLV. Peritiadus annos XXX. Ophrateus annos XX. Ophratanus ann. L. Acrapazus annos XL. Tonos Conceleros, qui vocatur Græce Sardanapalus, annos XXX. Ninus annos XIX. Simul Reges XXXIX. antiqui Assyriorum perseverantes annos mille quadringentos triginta. Ab istis autem in prima Olympiada, annos LXXVI. Assyriorum regnum.

Ægyptiorum regnum invenimus vetustissimum omnium regnorum : cujus initium * sub Manethono dicitur memoramus scribere. ^a Primum Deorum, qui ab ipsis scribuntur faciam regna sic : Isestum dicunt quidam Deum regnare in Ægypto annos sexcentos LXXX. Post hunc Solem Isesti annos LXXVII. Post istum * Olinosirim annos ccccxxx. Post hunc Oron Stoliarchum annos XXVII. Post hunc Typhona annos XLV. Colliguntur Deorum regna anni mille DL.

Deinceps * Mitheorum regna sic : * Prota Anubes Amusim, qui etiam Ægyptiorum scripturas composuit, annos LXXXIII. ^a Post hunc Apion Grammaticus, qui ^b secundum Inachum interpretabatur . . . annos LXXVI. quem sub Argios initio regnaverunt. Post hæc ^c Ecyniorum reges interpretavit Imitheus vocans & ipsos, annos duo millia c, fortissimos vocans. Hæc finis de primo Tomo Manethoni habent tempora annorum duo millia c. Mineus & pronepotes ipsius septem regnaverunt annos ccliii. Regnaverunt & aliorum octo annos ccii. Necherocheus, & aliorum octo ann. ccxiv. Similiter aliorum septendecim annos ccxiv. Similiter aliorum viginti unus annos cclviii. Othoi, & aliorum septem annos cciii. Similiter & aliorum quatuordecim annos cxl. Similiter & aliorum viginti annos ccccix. Similiter & aliorum septem annos cciiii.

Δίος.

q ε' α Σφαιρε

* Manethone.

* Olinosirim.

* ημιτίων.

a μ' j τ' τον Απών ο γραμματικός. &c.

b πρώτου η βίαν αίμασαν ως εν δυνάμει η εξεστία η αποστάσις φάσμα η ανθρωπων η γουσαν Ced, 12. 42.

l Αβουσα η καβι

a τ' ης εν λ β' η λω λωι' απο Αχμοι.

a πρώτου Θεω η απίς γραφομένων πριπ βασιλείας. ε' τως Ηφαιστον πνίς φαι. &c.

* πρώτου Α' υδεις.

b κα' η' Ι' αχον

c νεκύων.

CCIV. Potestas Diopolitanorum ann. IX. Potestas Bubastanorum ann. CLIII. Potestas Tanitorum ann. CLXXXIV. Potestas Sebennitorum ann. CCXXIV. Potestas Memphitorum ann. CCCXVI. Potestas Iliopolitorum ann. CCXXI. Potestas Ermupolitorum ann. CCLX. Usque ad septimam decimam Potestatem secundum scribitur totum, ut docet, numerum habentem annos mille quingentos xx. Hæc sunt Potestates Ægyptiorum. De regna autem, quæ in cæteris gentibus facta sunt, & paulatim creverunt, proferamus temporibus regni Argivorum.

* Primus in Argis Inachus regnavit an. L. quo tempore Moyfes natus est. Post hunc Phoroneus regnavit ann. LX. * quo anno quinquagesimo quinto ex Ægypto egressio Judæorum per Moysen facta est. Post hunc Argius regnavit ann. LXX. Post hunc Criassus regnavit an. LVI. Post hunc Phorbas regnavit ann. xxxv. Post hunc Triopas regnavit ann. LXVI. Post hunc Crotopus regnavit an. xxxi. Post hunc Steneus regnavit ann. xi. Post hunc Danaus regnavit, qui illas filias annos L. Post hunc Lyggeus Ægyptius XL. * à quo Cadmus Aginorus ascendit Biotia Europissa ad exquirendum. Post hunc Abas regnavit an. XXI. Post hunc Pritus regnavit ann. XXVI. Post hunc Acrisius regnavit ann. xxxi. Post hunc Pelops regnavit cum * Nomaum, à quo Peloponnesus vocatur, ann. xxxvi. Post hunc Atreus & Thyestes an. XLV. Post hos * Agamemnus Atreus an. xxxiii. Colliguntur nunc ab Inacho Rege, usque * ad desolationem Solis, quod est octavodecimo Agamemnonis, anni septingenti XVI. * A Solis devastatione, usque ad primam Olympiadam, anni cccvii. Et Porphyrius autem in historia Philosophiæ sic dixit: Post autem Solis devastationem Agamemnonus reliquos annos xv. Post hunc Egestus regnavit ann. vii. Post hunc Orestus regnavit annos xxvi. Post hunc Penthilus regnavit ann. xli. Et Argivorum regnum * dissipatum est. Colliguntur vero Argivorum regna simul anni septingenti xc. Proferamus iterum & Sicyoniorum, qui nunc Elladii vocantur. Disponamus regna, à quibus initiati sunt temporibus, & in quibus diffinierunt, manifestemus. Africanus quidem dixit sic tenere eis omnes annos mille vii, à minuitate autem eorum, in primam Olympiadam, anni cccxxi. Sicut numeratur ab initio Sicyoniorum regna in primam Olympiadam, omnes anni mille cccxxxvi. Vicefimo nono autem anno Patriarchæ Jacob illum Sicyoniorum initiavit regnum sic:

I	Egiaeus	ann. LII.	anni autem Jacob	xxviii.
II	Europs	ann. XLV.	anni Isaac	LXXXVIII.
III	Telchus	ann. XX.	anni Abraham	CXIV.
IV	Amphus	ann. XXV.	initiaverunt regna.	
V	Thelxius	ann. LII.		
VI	Egydrus	ann. XXXIV.		
VII	Thurimachus	ann. XLV.		
VIII	Leucippus	ann. LIII.	Anno quadragesimo tertio Leu-	
IX	Mesapsus	ann. XLVII.	cippi egressio Judæorum ex	
X	Eratus	ann. * XVI.	Ægypto.	
XI	Plammeus	ann. XLVIII.	Ellada.	
XII	Orthopolus	ann. XLV.	Marathus ann. xxx.	Echirus ann. LV.

Corax ann. xx. Epopeus ann. xxxv. Laomedus ann. xliii. Inachus ann. xlv. Festus ann. l. Adrastus ann. iv. Polifidus ann. xxxi. Pelasgus ann. xx. Xeuxippus ann. xxxv. Polybus ann. xlv. usque Xeuxippum tenuit Sicyoniorum regnum permanens annos quingentos lxxxii. Post Xeuxippum autem reges quidem non fuerunt: sed præ-

δίνπερ ἐργάζηται

αργείον ἐν Αργείῳ
g ἔτι τι.

Oenomaos.

ἰσὶ ἐξημῶστος ἰλῖς.

ἂν ἰλῖς ἐκπερὶ ἧστος.

νυ πλὴν.
καὶ ἰσοπλῆα ἴσ' Αργείων
ἔτι φεβέτη διαρκίσα-
σα ἰσὶ Σικυονίῳστος πύς
Ελλάδων ἰσὶ μετὰ τῆ-
πὶ ἰσὶ Cedren. 66. 22.

xLVI.

non ἔτι.

Αργείον. Τατιανός.

* ἰφ' ἑ, ποτ' ἂν ἑ.

* Αγαμέμνων ὁ Αργείος.

g οὐ κατὰ τὸ ἀντικειμένον
κατὰ τὸ βασιλείας
ἰλ. σὶ ἑάλω. Τατιανός.

m καὶ ἄλλοι.

y αὐτῶστος, αὐτῶστος.

z Charidemus.

γ' ὅς ἐστι ἡ ἀποστολή, αἷς 294 φη' φέρεται.

Ofuch sustinens cibaria fugiit: à quo, in prima Olympiada, ut fertur scriptura, anni cccxxvi. Fiunt vero omnes Sicyoniorum regna ab Ægiæleo, usque in prima Olympiada, anni mille cccxxxv. * Nondum multo transacto tempore Athineorum regnum, ab Ægypto populi egressio. Anno enim ducentesimo octavo egressionis primus in Athenis regnavit Cecrops procerus, & qui post eum: sicut manifestatur sic:

* ἔπειτα πάλιν διεληλυθε τὸν χρόνον τῆς Ἀθηναίων βασιλείας, ἢ ἐξ ἀιγύπτου τοῦ λαοῦ ἐξοδῶ (σωμ. β. η.)

δ' διφυής.

- I Cecrops procerus ann. L. Anno trecesimo quinto Cecropis Promitheus & Epimitheus & Atlas scribuntur, qui & Diu scribuntur.
- II Amphitrius ann. XL.
- III Erychthonius ann. X.
- IV Pandius ann. L.
- V Erechtheus ann. XL.
- VI Cecrops Erichtheus ann. LIII.

b οἱ τοῦ δὲ 294 φησὶ.

ε' 294 φησὶ τῶν ποιητῶν, 11011 φησὶ.

VII Pandius Cecropus ann. XLIII. Temporibus Pandii Cecropi Cadmus Aginori literarum versos primus duxit ad Græcos. Ereus Pandionus an. XLVI. Thiseus Erei ann. xxxi. Menestheus ann. xix. Dimophus ann. xxxv. Oxyntus ann. xiv. Aphydus annos i. Thymytus ann. ix. Melanthus ann. xxxvii. Codrus ann. xxi. A Cecropo procero, usque Codrum, anni quadringenti xcii. Post Codrum autem fuerunt, sicut vixerunt, Principes. Difysis autem vocatus est Cecrops, quoniam proceræ staturæ fuit præ omnibus. * Post Codrum autem primus filius ejus Diabeus. Medrus Codri an. xx. Acastus ann. xxxv. Archippus ann. xl. Phorbis ann. xxxiii. Megaclus ann. xxvii. Diognitus ann. xxv. Phereclus ann. xv. Aripheus ann. xxx. Thispius ann. xl. Agamistor ann. xxvi. Therippus ann. xxiii. Æschylus ann. . . . Æschylo anno secundo prima Olympiada adducta est à Græcis. Colliguntur vero ab initio regni Ceropi in prima Olympiada, anni octingenti xiv. Post Æschylum autem illi xiii. Almeus ann. x. Corops ann. x. Esimidus ann. x. Celdicus ann. x. Ippomenus ann. x. Leocratis ann. x. Apfandrus ann. x. Erygias ann. x.

d' εὐσεβίου, σ. κ. ὁ Κένεργος διφυής αἰ. μὲν ἐστὶ 294, μὲν κ' ἐστὶ 294. Cedren. 67. 9.

ο' μὲν Κόδρον ἢ πρῶτον αἰὸς αὐτοῦ 294 βίβ. ἐξ ἡρώτων ἀρχῶν Ἀθηναίων, non Διῶσι.

Et cessavit regnum Athineorum in Olympiada vicesima quarta. Fiunt vero omnem Athineorum fortitudinem à Cecropo usque * Oxurium, anni noningenti septem.

* Oxuriam.

a τίνε) ἢ ὅλα Ἀθηναίων κερύτεις ἀπὸ Κένεργου, εἰς Εὐρύτου, ἐπὶ ἀναρτισία ἐπέω.

a Λατίνων ἢ Ἰταλῶν Παρθίων βασιλείαν ἰσχυροτέρων τῆς ἑλληνικῆς ἑστῆσαν, ἢ ἑλληνικῶν, ἢ Ἀθηναίων ἐν ἰσχυρίαι ἀπορροφῶν μνημονοῦσθαι. καὶ ἡμεῖς μὲν ἀπολοῦσθαι καὶ τὸ πᾶν Παρθίων ἢ καὶ Λατίνων χρόνος ποιησῶμεν.

Latinorum autem, qui & Romanorum, regnum fortioerem Assyriorum & Ægyptiorum, & Argiorum, seu & Sicyoniorum, quem & Græcorum, & Athineorum in historia invenimus memorantem: & nos quidem sequi pedes Romanorum . . . quem & Latinorum, tempora disponimus.

Latinorum autem regnum ab Eraclio quidem & Telepho, qui & Latinus vocatur, conatur, in quibus præscripsimus dicendo, cum quibus regnavit ille Æneas ille Phrygius Anchisæ & Aphroditis filius nono & decimo post vastationem Solis, in diebus Heli Sacerdotis & Samuelis Prophetæ secundum Ebræam historiam. Obtinuit autem Romanorum imperium usque annos sexcentos LIII, sic: Æneas Silvius ann. xxxviii. Ascanius Silvius ann. xxxv. Albas Silvius ann. xxxvi. Titus Silvius ann. xxxviii. Francus Silvius ann. LIII. Latinus Silvius an. LVI. Procuax Silvius ann. XLVI. Tarquinius Silvius ann. xviii. Cidenfus Silvius ann. xxxi. Abiatus Silvius ann. xxi. Rimus Silvius ann. xxix. Usque Rimum Silvium Latinorum regnum diffamabatur, permanens usque ad annos cccii.

b Λατίνων ἢ βασιλεία ἀπὸ ἡρακλέους ἢ τῆς Τηλέφου τοῦ καὶ Λατίνου κελευμένου ἐπιχειρήσαντος, οἷς ἀπορροφῶν συλλέγηται.

Post hæc autem regnavit Romulus, qui & condidit Romam, à quo Romani vocati sunt. Romulus regnavit ann. xxxviii. Nummas Pompus ann. xli. Tullius Servilius ann. xxxi. Lucius Tarquinius ann. xxiii. Titus Superbus ann. xxxviii. Tullius Servius annos xli. Quintus Tarquinius ann. xxxv. Colliguntur autem & à Romulo anni ducenti l. Fiunt vero simul Latinorum, qui & Romanorum, an. * sexcenti LIII. Defexit autem regnum in Olympiada sexagesima sexta: & tunc Principes ordinati sunt, usque dem regnaret C. Julius Cæsar.

c διεφραμίζετο, διεφραμίζετο.

f' παθί.

* DLIII.

TEMPORA REGNI LACEDÆMONIORUM.

Regnaverunt Lacedæmonii per annos cccxxv, & defecerunt in prima Olympiada, quæ facta est sub Achæ regem Judæ in diebus Eſaiæ Prophetæ, sicut scribunt eorum initium ab Eryſtheo, initiatum. Anno viceſimo Saul. initiaverunt Lacedæmoniorum Reges, & defecerunt in anno primo Achæ regi Judæ. in quo tempore prima Olympiada à Græcis adducta est. Illa autem sigillatim regnorum hæc. Eryſtheus ann. xlii. Egeus ann. ii. Echeſtratus ann. xxxiv. Labotus ann. xxxvii. Doryſſus ann. xxix. Ageſilaus ann. x. x. * Ce-

πῖπ ὁ Εὐρυθεὺς ἀρχή-
τοι τῶν Λακεδαιμονίων ἐπὶ
μ.β. ὁ ἀρχὸς μὲτ' αὐ-
τὸν ἔκτα. τὰ δὲ πάντα
ἐπὶ κατέχον ἢ αὐτῶν
ἀρχὴ τῶν. C. d. n. n.
101. 20.

* καὶ Μελέαθ.

CORINTHIORUM REGES ET TEMPORA.

Corinthiorum regnum stabilitum est secundo anno Eryſthei regis Lacedæmoniorum. Permansit autem cccxxiii. Eodem vero tempore Lacedæmonii congregantes commutaverunt illos trecentos xxiii annos, quos obtinuerunt Corinthiorum Reges, Euryſtheo regnante Lacedæmoniorum anno secundo. Regnavit autem Corinthiorum primus Alitus, & qui sequuntur post hæc, sic regnarunt. Alitus ann. xxxv. Exius ann. xxxvii. Achelaus ann. xxxviii. Prymnus ann. xxxv. Bacchus ann. xxxv. Agelas ann. xxxiv. Eumidus ann. xxv. Aristomidus ann. xxxv. Igemonius ann. xvi. Alexander ann. xxv. Teleſtus ann. ix. Automenus ann. iv. Hi Corinthiorum Reges sub anno tricessimo primo Saulis regi Judæ initiaverunt, & defecerunt anno quindecimo regni Jonathan filii Ozia, patri autem Achæ regis Judæ.

MACEDONIORUM REGES ET TEMPORA.

Macedoniorum autem regnum non silendum est. Et enim Romeis obtinentibus fortitudinem nondum longinquo tempore sub Ozia rege Judæorum, anno tricentesimo tertio novimus eam sustentare: & regnavit per annos dclxvii. Cessavit autem annos * unusquisque in quinquagesima tertia Olympiade. Regnavit autem Ozias in Hierusalem & in Juda annos lxi. Sub tricessimo autem tertio anno Ozia horum regnum ordinatum est. Cranaus primus in Macedonia regnans, sicut numerus manifestat sic: Cranaus annos xxxviii. Cynus ann. xli. Tyrimnus ann. xxxviii. Perdicas ann. li. Argeus annos xxxviii. Philippus xxxvi. Aëropus ann. xxxviii. Alcetus ann. xxix. Amyntus ann. l. Alexander ann. xliii. Perdicus ann. xxviii. Arce- laus ann. xxi. Orestus ann. iii. Arcelaus alius ann. unum, & dimidium. Amyntus ann. iii. Pausanius ann. i, & dimidium. Argeus ann. iii. Amyntus alius ann. xviii. Alexander alius ann. i. Ptolomeus ann. iii. Perdicas alius ann. vi. Philippus ann. xxxvi. Amyntus alius ann. vi. Alexander alius ann. xliii. Alexander omnia regna tenens Macedonorum regno conjunxit. Post Alexandrum autem conditorem in Principes ejus regna venerunt. Et Macedonum principato successit Philippus frater ann. vii. Cassandrus ann. xix. * Pedes Cassandrus ann. iv. Dimitrius ann. v. Pyrrhus menses vi. Lyſimachus annos. v. Ptolemæus Ceraunus annos ii. Meleagrus menses vii. Antipatrus menses ii. Soſthenus annos ii. Antigonus Gonata annos xxxv. Dimitrius annos x. Antigonus annos xv. Philippus alius annos. v. Perſeus annos x. Hæc Macedonum regna, regnantes ab anno Ozia regis Judæ tricentesimo tertio, obtinuerunt per annos dclxvii. & cessaverunt in Olympiada centesima lxi.

usque in C quinquagesima tertia.

† Ρωμαίων ἔπειτα καὶ τῶν ἑξήκτων ἔργων αὐτῶν ἢ φησὶν αὐτῶν.

καὶ δὲ Κασσανδρῶν.

LYDORUM REGNA ET TEMPORA.

Et Lydorum regnum tenuit per annos CCXXXII, incipiens ab Ardyo primum Regem Lydorum sub Crœsum illum à Cyro Persarum * dissipatum. Finit in Olympiada quinquagesima octava. Initium * *μεγαλοθρονία* vero primæ Olympiadæ invenitur exordium regni Lydorum in anno primo Achas. Regnavit quidem & Lydorum principatus per annos CCXXXII, sic : Ardyrus ann. XXXVI. Alyatus ann. XLV. Midus ann. LII. Caudalus XLII. Gygyus ann. XXXVI. Ardyffus ann. XXXVIII. Salyatus ann. XV. Alyatus alius annos XLIX. Cryffus ann. XV. Hæc Lydorum regnum. Incipit à principio primæ Olympiadæ in primo anno Achas regis Judæ : & cessavit in Olympiada quinquagesima octava. Fiunt anni CCXXXII.

MIDORUM REGNA ET TEMPORA.

Midorum autem regnum obtinuit per annos CCLXIX. & hæc Cyrus Persus destruens regnum eorum in Persida duxit in principio quinquagesimæ quintæ Olympiadæ in ipsa nunc quinquagesima quinta Olympiada. Fiunt CCXVI, sicut pridem. Trium annorum primæ Olympiadæ Midorum initium invenimus esse regnum, quod est quinto decimo anno Ozix regis Judæ. Quod vero CCLXIX annorum Midorum obtinuerunt tempora, sic : à principio Abbaei, qui primus regnavit in Midia, utque Alyatum, quem Cyrus exterminans in Persida regnum migravit. Abracus ann. XXVIII. Sofarmus ann. IV. Mamythus ann. XL. Cardiceus ann. XXIII. Diycus ann. LIV. Fraortus ann. XXIV. Cyaxarus ann. XXXII. Astyacus ann. XXXVIII. Hæc Midorum regna permanferunt per annos CCLXIX. à quintodecimo anno Ozix regis Judæ, hoc est, * *νέτερον α Ολυμπιάδων* LIII annorum primæ Olympiadæ. Finit autem quinquagesima quarta Olympiada anno trecentesimo octavo regnante Astyago, quem exterminavit Cyrus Persus. in quinquagesima quarta Olympiada. Et Lydorum, & Midorum regna dissipata sunt sub Cyro Persarum.

REGNI PERSARUM TEMPORA.

Cyrus Persarum rex * dissipans regna Lydorum, & Midorum regnavit * *μεγαλόσας* Olympiadas VII, & dimidiam. In anno autem primo regni ipsius, * in quo contigit consummari septuaginti annos * *deprecationi, μεταστασίας, non μεθυστίας.* deprædicationi genti Iudæorum, relaxavit multitudinem filiorum Israel remeari ad propriam habitationem: in quo anno fuit initium quinquagesimæ quintæ Olympiadæ Tenuit autem Persarum regnum usq; Darium, quem * Alexander Macedo & conditor occidit, annos CCXXX, sic : *Αλέξανδρον Μακεδόνος κτίστης.* Cyrus Persus ann. XXX Cambysus ann. IX Serdius VII. Darius juvenis VI. Xerxes major ann. XX. Artabanus VII. Artaxerxes minor ann. XL. Xerxes junior menses 11 Sogdianus menses VI 1. Darius stultus annos . . . IX. Artaxerxes memoratus ann. *α νόθον tanquam νόθος.* XLII. Ochus filius Artaxerxis annos XXII. Allus filius Ochi ann. IV. Alexander Macedo & conditor exterminans Persarum regnum traduxit in Macedonium regnum * *Διόμεινον.* permanens annos CCXXX. sub Olympiada centesima duodecima.

* πύτα τῆ πρώτῃ ἐπιάντῃ ἐσθὲν ἀποκρίσεως ἔσθῃ τῆ μετακρίσεως συμπληροῦσθαι. Cedren. 118. 17.

MACEDONUM REGNA ET SYRIÆ.

Alexander Philippi cœpit regnare Macedon. in Olymp. centesima undecima omnia simul regna comprehendens, & sub Macedonorū jura redigens per an. XII. & dimidium obiit in anno . . . relinquens principes post se quatuor, Philippum fratrem suū Macedonia regnū Antigonus autem Asiæ reliquit regnare. Philippū vocatum Ptolomeū omnem Ægyptū præcepit regnare. Seleucū autem, quem & Nicanorē, Syriam

Syriam omnem jussit regnare. Qui autem regnaverunt in Syria per tempora, sunt ita: Seleucus, qui & Nicanor, ann. xxxi i. Antiochus Soter annos xix. Antiochus Theoidus ann. xv. Seleucus Callinicus ann. xxi. Seleucus Ceraunos ann. ii. Antiochus Megaclus ann. xxxvi. Antiochus Philomitor ann. xii. Antiochus Epiphanius ann. xi. Iste est qui in Judæis iniquitatem imposuit, cujus historia est in Maccabeis. Antiochus Eupator ann. i i. Dimitrius Soter ann. xii. Alexander Grypus ann. x. Dimitrius Grypus ann. iiii. Antiochus Situs ann. ix. Dimitrius juvenis ann. iv. Antiochus* ille Grypi ann. * ὁ Γρύπης. xii. Antiochus Cyzicinus ann. xviii. Philip. i i. Sub Philippo novissimo Syrorum regnum* dissipatum est. Macedonorum principatum venit in Romanos Gajo Julio Romanorum Cæsare migrans eam, & permanens per annos ccxxi.

ÆGYPTIORUM REGNA ET TEMPORA.

Ægypti autem reges, qui & Ptolomei nuncupati sunt, regnaverunt post Alexandri discessum annos ccxciv, sic: Philippus Ptolomæus ann. vii. Philadelphus Alexander annos xii. Lagous Ptolomæus ann. xx. Evergetus Ptolomæus annos xxviii. Philopator Ptolomæus ann. xvi i. Epiphanius Ptolomæus ann. xxi i i. Philomitor Ptolomæus ann. xxxv. Evergetus Fauscus Ptolom. ann. xxi x. Soter Ptolom. ann. xxxv i. Philadelphus Ptolom. ann. xxv. Novus Dionysius Ptolom. ann. xxi x. Cleopatra ann. xii. Dissipatus est Ptolomæorum principatus sub Octaviano Augusto Romanorum imperatore, sub imperium ejus anno xiv, permanens annos ccxxiv. Primus factus est Princeps Sacerdotum Hiesus filius Josedech. simul Zorobabel. Post hunc Jachimus filius Hiesu. Post hunc Eliasibus filius Jachimi. Post hunc Jodæ filius Eliasibi. Post hunc Joan. filius Jodæ. Post hunc Jaddus filius Johannis. quo tempore Alexander Macedo & conditor Alexandriam condidit, & veniens in Hierusalem Domino Deo adoravit dicens: Gloria tibi Deus, qui vivis in sæcula solus princeps. Post hunc Onias filius Jaddi. Post hunc Eleazarus filius Oniæ: quo tempore illi Septuaginta Ebræorum Sapientes in Alexandria legem interpretaverunt Græco eloquio. Post hunc Onias filius Simoni frater Eleazari. Post hunc Simon filius Jaddi: quo tempore Hiesus filius Syrach, qui & magnam Ebræis scripsit sapientiam, agnoscebatur. Post hunc Onias filius Simoni: quo tempore Antiochus Syrorum rex Judæos expugnans* Græca * ἡ κωίσις ἡ τὸ γράμματα. locutione cogebat. Post hunc Iudas Maccabæus filius Oniæ. Post hunc Ionathas frater Judæ. Post hunc Simon frater Ionathæ. Post hunc Ioannes filius Ionathæ, qui dicebatur Urcanus. Post hunc Aristobulus filius Ioannis, qui primus imposuit diadema regni principatum Sacerdotii. Post hunc Ianneus, qui & Alexander, rex simul & princeps Sacerdotum. Usque ad istum illi, qui à Curo uncti præfuerunt permanentes per an. cccclxxxiii: quæ sunt Ebdomadæ annorum lxxvi i i, quæ & à Daniele, quemadmodum definierunt. Post Ianneum autem, quem & Alexandrum, principem Sacerdotum, & regem, in quo finierunt qui secundum ritum Principes Sacerdotum uncti nominabantur. Post hos regnavit Salina & Alexandra uxor ejus. Post hunc tumultum inter se ejus pueri facientes Pompejus Romanorum archistratigus expugnavit Hierusalem tenens usque ad progressionem Templi apertionis. Tunc gens illa Iudæorum tributaria facta est Romanis. Principatum quidem Sacerdotum Urcano tradidit. Antipatrum autem Ascalona. Palæstinæ procuratorem faciens. quo tempore Romanorum primus Monarchus C. Iul. Cæsar. Regnavit autem an. xvi i i. Post hunc Augustus regnavit an. lvi. & qui post eos sequentes. Romanorum autem regnavit Monarchus primus C. Iul. Cæsar in Olympiada centesima octuagesima tertia. Iste est C. Iul. Cæsar, qui bisextum & Solis cursum adinvenit. Post istum regnavit Octavianus, qui & Augustus, & qui sequuntur Consules, sic:

Augustus regnavit ann. *lvi*. Dedit Consulatus *xiii*. Tiberius regnavit ann. *xxiii*. Coss. *v*. Cajus regnavit annos *x*. Coss. *iv*. Claudius regnavit annos *xv*. Coss. *v*. Nero regnavit annos *xiv*. Coss. *iv*. Galba, *Stultus, Vitellio annos *i*, & dimidium. Titus regnavit annos *ii*. Coss. *viii*. Domitianus regnavit annos *xv*. Coss. *viii*. Nerva regnavit annos *ii*. Coss. *iv*. Trajanus regnavit annos *xx*. Coss. *vi*. Hadrianus regnavit annos *xii*. Coss. *iiii*. Antoninus regnavit ann. *xiiii*. Coss. *iv*. Marcus Byrrus regnavit. ann. *xx*. Coss. *xxiv*. Commodus regnavit an. *xiiii*. Coss. *vii*. Vespasianus regnavit an. *ix*. Coss. *x*. Pertinax Didius an. Coss. *iv*. Severus regnavit menses *iiii*. Consules Getas Caracallas regnavit ann. Consules *xxv*. Macrinus Ilogabalus regnavit an. *v*. Consulem *i*. Alexander Mameas regnavit ann. *xiii*. Coss. *iiii*. Maximus regnavit ann. *iiii*. Coss. *ii*. Balbinus, & Publianus, & Cordus ann. *i*. Gordianus regnavit ann. *vi*. Coss. *ii*. Philippus regnavit ann. *vi*. Coss. *iiii*. Decius regnavit ann. *ii*. Consulem *i*. Gallus & Volusianus regnavit annos *iii*. dederunt Consulatus *vii*. Æmilianus, & Valerianus, & Galerianus, hi tres simul annos *xv*. Coss. *vii*. Gallianus cum Claudio ann. *i*. Consulem *i*. Quintillus & Aurelianus regnaverunt ann. *vi*. dederunt Consul. *iiii*. Tacitus & Florianus ann. *i*. Consulem *i*. Probus regnavit annos *vi*. Coss. *v*. Carus & Carinus & Numerianus simul hi tres ann. *ii*, & dimidium. Dederunt Consulatus unusquisque *ii*. Dioclitianus & Maximianus regnaverunt ann. *xxi*. Regnaverunt & Constantinus & Maximus cum eis annos *xii*. Constantius & Constantinus Magnus cum Constantio filio ejus ann. *xxx*. Constantius & Constans & Constantinus junior simul ann. *xxiv*. Julianus regnavit annos *ii*. Consules *ii*. Jovianus regnavit menses *viii*. Valentinus & Valens, & filii eorum Gratianus & Valentinianus annos *xxii*. Theodosius Magnus cum Arcadio & Honorio filios ejus simul annos *xxxvi*. Theodosius cum Valentiniano annos *li*. Valentinus cum Marciano annos *v*. Martianus solus annos *vii*. Leo cum Anithimo annos *xvii*. Leo junior cum Zinone annos *ii*. Basiliscus & Marcus mens. *xx*. Zino solus annos Anastasius solus annos Et equidem manifestavimus omnium potestatem Regum. Volumus percurrere quod ad Romanum pertinet imperium. Usque Cleopatra enim facta est omnis Ægyptiorum Ptolemæorum potestas permanens annos *ccxciv*. & post Cleopatram ultra non regnaverunt Ptolomæi in Ægypto usque in hodiernum diem. In diebus, quibus regnaverunt Ptolomæi in Ægypto & fecerunt Romani prælium cum Spanis, & levaverunt imperatorem julium, quem & Cæsarem vocaverunt. Iste est, qui Julius Cæsar, qui & bissextum, & Solis cursum adinvenit. Hic & Consulatum unumquenque annum fieri instituit. Regnavit autem C. Julius Cæsar annos *xviii*. & post hunc Octavianus, qui & Augustus. Gajo Julio Cæsare secundo, Marco clarissimo. Gratiano & Antonino clarissimorum. C. Iulio Cæsare secundo, & Flavio Marco clarissimo. Iurbo & Paneo virorum illustrium. Burto & Cortilano clarissimorum. Cajo Iulio Cæsare tertio, & Lepido illustrium. Munatio & Plachano illustrium. Emelio & Cæsario illustrium. Antonino & Serviliano clarissimorum. Chrysaforico & Crispo clarissimorum. Octavio & Pollione clariss. Censorio & Savino clariss. Pulco & Enobaudo clariss. Gallo & Agrippino clarissimorum. Octaviano & Neru. filio clarissimorum. Pompejo & Cornelio clarissimorum. Libono & Antonino clarissimorum. Cicerone & Publi. Catonem illustrium. Hisdem Consulibus Julius Cæsar occisus est : & sumpsit imperium Octavianus, qui & Augustus, annos *lvi*. & dedit Consulatus *xiii*. Fiunt vero ab Adam, usque initium imperii Augusti, anni *v* millia, *cccclxvii*. Augusto primo & Tullio. *ii*. Augusto secundo & Socio. *iii*. Augusto tertio, & Crasso. *iv*. Augusto quarto. & Messallo. *v*. Thenebaudo *v*, & Scipione. *vi* Augusto sexto, & Apulia. *vii* Augusto

gusto septimo & Agrippa. Hisdem Consulibus Carthago renovata est, Idus Julias, Epifi xviii. viii Augusto octavo & Sylvano. ix Aug. nono & Tauro. x Aug. decimo & Sullio. xi Augusto undecimo & Pisone. xiii Saturnio & Cinno. xvi Lentulo & Sylvano. In his temporibus adnunciavit Elizabeth Angelus de Joanne, in eodem consulatu Lentuli & Silvani viii Kal. Aprilis. xix Lentulo secundo & Lepido. xx Rufino & Pisone. xxi Messalla & Seriniano. xxii Maximo & Tuberone. xxiii Africano & Maximo xxv Aruntio & Prisco. xxvi Censorino & Gallione. xxvii Nerone & Plaudo. xxviii Balbino & Bereto. Eodem tempore missus est Angelus Gabriel ad Mariam Virginem sub Augusto tertio decimo, octavo Kalendarum Aprilium. xxix Feleccio & Sullio. xxx Lentulo & Aulonio. xxxi Cæsario & Auctorino. xxvii Sylvano & Paullino. In sexto autem mense abiit Maria ad cognatam suam Elizabeth, & salutavit eam. Et dixit ei Elizabeth. Unde hoc mei, ut mater Domini mei veniat ad me? Ecce enim qui est in me exultavit infans, & benedixit te. xxxiii Prisco & Romano. xxxiv Juetore & Protarcho. xxxv Senecione & Bardone. xxxvi Timageno & Nigriano. xxxvii Syriano & Peregrino. xxxviii Xiridio & Marcello. In his temporibus sub Augusto natus est Joannes præcursor Zachariæ filius viii Kal. Julias xxxix. Fruro & Antorino. xl Augusto & Sacerdote. xli Pompejano & Plutone. xlii Augusto & Sylvano xliiii Antulo & Julio. xliii Augusto & Sylvano. Hisdem Consulibus Dominus noster Jesus Christus natus est sub Augusto viii Kal. Januarius. In deserto natus est, cujusdam nomine Puusdu : quod est Eusebii. In ipsa enim die, in qua natus est, Pastores viderunt stellam Chuac xxviii. Fiunt vero ab Adam, usque ad nativitatem Domini nostri Jesu Christi, anni v millia quingenti. xlv Vincio & Birro. xlvi Cæsario & Servilio. xlvii Macrino & Saturnio. xlviii Sacerdo & Bolenso. xlix Lepido & Arruntio. In his diebus sub Augusto Kal. Januarias Magi obtulerunt ei munera, & adoraverunt eum. Magi autem vocabantur Bithisarea, Melchior, Gathaspar. Audiens autem Herodes à Magis, quoniam rex natus esset, conturbatus est, & omnis Hierosolyma cum eo. Et videns quia inclusus esset à Magis, misit homicidas suos dicens eis: Interficite omnes pueros à bimatu & infra. Herodes autem quærebat Joannem: & misit ministros ante altare ad Zachariam dicens illi: Ubi abscondisti tuum filium? an ignoras, quia potestatem habeo te occidendi, & sanguis tuus in manibus meis est? Et dixit Zacharias: Ego testis sum Dei viventis. Tu effundis sanguinem meum. Spiritum autem meum Deus recipiet. Et sub aurora occisus est Zacharias. li Critico & Nerva. lii Camerino & Birillo. liii Dolomallo & Sophiano. liii Quintiliano & Carbilio. Elizabeth autem cognoscens, quia quærebatur Joannes, apprehendit eum ascendens in montana, & aspiciebat ubi eum absconderet: & non erat locus abscondendi. Tunc suspirans Elizabeth exclamavit dicens: Mons Dei suscipe me matrem cum filio. & statim scissus est mons, & suscepit eos. liv Germano & Caspio. lv Afustorio & Sylvano. lvi Plachno & Avito. lvii Pompiano & Flacco. His Consulibus Augustus obiit, & regnavit Tiberius ann. xxi. Dedit Consulatus vii. lviii Tiberio Augusto & Germano. lix Flavio & Rupino. lx Drusollo & Sorano. In his diebus planxerunt Zachariam & fleverunt eum tribus diebus noctibus. Et suscitavit eis Dominus Deus in loco Zachariæ Simonem. Ille acceperat responsum ab Angelo, non visurum se morrem, nisi vidisset Christum Domini in carne. Et videns eum dixit: Nunc dimittis servum tuum, Domine, in pace: quia viderunt oculi mei salutarem tuum, quod parasti ante faciem omnium populorum, lumen ad revelationem gentium, & gloria plebis tuæ Israel. lxi Tauro & Libone. lxii Sylvano & Gerontio. lxiii Messaulico & Baldino. lxiv Tiberio Augusto secundo & Cotta. v Agrippa & Druso. Tunc responsum accepit Ioseph, ut recipiens

- Jesum ac Mariam fugiit in Ægyptum, & fuit ibi menses **xii**. de quo nunc sileam. **lvi**. Nerone & Lentulo. **lvii** Celetho & Pisone. **lix** Getulo & Barro. Et veniens Jesus faciebat mirabilia sub Consulatu Asiatici & Silvani, in quibus & aquam vinum fecit **vi** Kal. Novemb. Crasso Tiberio Seriniano secundo. Baptizatus est autem sub Consulatu Meura **vi** **ii** Kal. Januarias. **lxix** Tiberio quarto & Antonino. Transfiguratus est autem in monte sub Consulatu Rubellionis **xiv** Kal. April. Quando autem mysterium agebat cum discipulis suis sub Consulatu Rubellionis **ix** Kal. Aprilis. **lxx** Tiberio quinto, & Prisco. **lxxi** Bicino & Arruntio. Eodem tempore Natalitium factum est Herodis. Saltavit filia Herodiadis in medio, & petiit caput Johannis, & adductum est caput Johannis in disco **vi** **i** Kal. Junii, Pauni **ii**. Traditus est autem Dominus noster Jesus Christus à Iuda sub Consulatu Rubellionis **viii**. Kal. Aprilis. Videns autem hostiaria Petrum agnovit eum, & ait illi: Vere & tu ex illis es. Nam & loquela tua manifestum te fecit. Et ille negavit dicens: Non sum. Et confestim Gallus cantavit. Nomen autem hostiariæ Balla dicebatur: quod interpretatur Quærens.
- lxxii** Tiberio Augusto sexto & Silo. Eodem anno Dominus noster Jesus crucifixus est sub Consulatu Rebellionis **vi** **ii** Kal. Aprilis: quod est Famenoth. **xxix**.
- Miles autem vocabatur Hieremias, id est Atlas crucem custodiens. Centurio vocabatur Apronianus. Alius. illi autem duo Angeli, qui in sepulchro, vocabantur unus Azabel, quod est Justus Deo, alius autem Caldu, quod est fortis. Judas autem abiens suspendit se in arbore nomine Tramarice. Surrexit autem Dominus noster Iesus Christus sub Consulatu Rubellionis **vi** Kal. Aprilis. Ascendit autem Dominus noster **iii** Non. Majas.
- Missus est autem Spiritus Sanctus Idus Majas. Paulus autem Apostolus post ascensionem Domini, & post passionem Stephani dierum, in Apostolatam ordinatur **vi** Idus Januarias in Consulatu Rubellionis, post ascensionis Salvatoris nostri menses **vi** **ii**. post dies **xii** passionis Stephani, pridie Epiphaniæ.
- lxxiii**. Scipio & Sulano. **lxxiiii** Persico & Bitellio. **lxxiv** Tiberio Augusto & Druso. Hisdem Consulibus Tiberius obiit: & regnavit pro eo Cajus ille Callus annos **iii**. Dedit Consulatus **iv**. **lxxv** Cajo Gallo Aug. tertio & Sulla. **lxxvi** Cajo Augusto quarto & Apollione. **lxxvii** Venusto & Saturnino. Scurdo & Clemente. His Coss. Gajus Gallus obiit: & regnavit pro eo Claudius ann. **iv**. Dedit Consulatus.
- lxxviii** Claudio & Cornelio Tauro. **lxxix** Crispino & Silvano. **lxxx** Asiatico & Bereto. **lxxxi** Bincomallo & Publio. **lxxxii** Claudio secundo & Gallione. **lxxxiii** Bitellio & Antonino. **lxxxiv** Claudio tertio & Sylvio. **lxxxv** Bereto & Orphito. **lxxxvi** Claudio quarto & Crispino. **lxxxvii** Silvano & Agiolo. **lxxxviii** Marcelino & Bereto. **lxxxviiii** Nerone filio Claudio & Nerva. **lxxxix** Claudio Augusto quinto & Scipione. **xc** Saturnino & . . . Hisdem Consulibus Claudius obiit: & imperium sumpsit filius ejus Nero annos **iv**. Dedit Consulatus **xiv**. **xcii** Nerone Augusto secundo & Rupo. **xciii** Saturnino & Publio. **xciv** Nerone Augusto tertio & Posone. Hisdem Consulibus passus est beatus Apostolus crucifixus in Roma, capite deorsum, sub Nerone. Similiter & sanctus Paulus Apostolus capite truncatus. Martirizaverunt **iii** **i** Kal. Julias: quod est Epipi **v**.
- xcv** Marcellino & Calliano. **xcvi** Nerone & Comipilo. **xcvii** Rigoilo & Bailliano. **xcviii** Sylvano & Crispino. **xcix** Cælestino & Salustio. **c** Capitone & Flavio. **ci** Romillo & Lucio. **cii** Secundo & Matonio. **ciii** Longino & Apulio. **civ** Iulio & Paullino. Hisdem Consulibus Nero imperio labefactus est: & imperium ejus Galba suscepit . . . mens. **iv**, & occisus est. Et regnavit Otho mens. **vii**,

vii, & occifus eft. Et regnavit Bitellio menf. v, & occifus eft. Et imperium fumpfit Vefpafianus annos x. Dedit Confulatus ix. Post Confulatam Galbæ Italico. cv Vefpafiano Augusto & Tito filio ejus primo. cvi Vefpafiano Augusto fecundo & Tito Cæfare. cvii Vefpafiano tertio & Tito Cæfare. cviii Vefpafiano quarto & Tito quinto. Hifdem Confulibus viâti funt Judæi, fub Vefpafiano & Tito imperatoribus, & Judæa depopulata eft. cix Vefpafiano & Tito fexto. cx Vefpafiano feptimo & Nerva. cx i Vefpafiano octavo & Commodo. cx ii Vefpafiano nono & Tito. Hifdem Confulibus Vefpafianus obiit : & imperium Titus invafit annos ii. Dedit Confulatus ii. cxiii Tito Augusto octavo & Birro. cxiv Silvano & Commodo. Hifdem temporibus Titus obiit : & imperium ejus fumpfit Domitianus annos Dedit Confulatus ix. cxv Domitiano Augusto primo & Meffalino & Rufo. cxvi Domitiano fecundo & Sabiniano. cxvii Domitiano tertio & Cerilao. cxviii. Domitiano quarto & Domomallo. cxix Domitiano quinto & Sabinno. cxx. Flavio & Crifpo illuftrium. cxxi Glabrione & Nerva. cxxii Domitiano fexto & Rufino. cxxiii Domitiano feptimo & Nigriano. cxxiv Afperiato & Papiſio. cxxv Sinatore & Longino. cxxvi Modefio & Buftio. cxxvii Domitiano & Prifco. cxxviii Senecione & Palmato cxxix Crifpo & Sorano.

* * * * *

Defiderantur valde multa.

* * * * *

xii Dioclitiano Augusto quinto & Maximo Cæfare fecundo. xiii Maximino Cæfare quinto & Maximino Cæfare quinto. xiv Fauſto & Tatiano clariffimorum. Constantino & Maximino clariff. Dioclitiano & Maximiano clariff. Tatiano & Nepotiano clariff. Constantio & Maximo novorum Cæfarum quarto. Hifdem Confulibus venit Dioclitianus in Alexandria, & Eccleſias exterminavit, & multi martyrizaverunt, in quibus & beatus Petrus Epifcopus Alexandrinus capite truncatus eft. Martyrizavit vii Kal. Decemb. In eodem anno Caſtritus in Alexandria donatus eft, & Dioclitiano balneum ædificatum eft. Dioclitiano & Maximo nobilium Augusto feptimo. Dioclitiano & Maximo octavo. Hifdem Confulibus perfecutio Chriftianorum facta eft in occiduam, & multi martyrizaverunt, in quibus & Timotheus Epifcopus in Carthagine glorioſe martyrizavit.

Dioclitiano nono & Constantio quinto nobilium Augg. Dioclitiano decimo & Maximiano octavo invictiffimorum. Constantio Cæfare & Maximiano Nobili quinto. Hifdem Coſſ. Dioclitianus à regno receſſit, & Constantius abiens ſedit in Bizantio. Licinio & Constantino primo novorum Auguſtorum. Licinio & Constantio fecundo. Hifdem Coſſ. filius Dioclitiani Maximus obiit : & imperium tenuit Constantius cum filio ſuo. Constantino & Constantio clariffimor. Rufo & Sabino clariff. Constantio Augusto quarto & Licinio Cæfare tertio. Voluſiano & Annania clariff. Licinio & Crifpo Cæſaris. Hifdem Confulibus Constantius obiit : & imperium obtinuit Constantinus cum quinque filiis ſuis Constantio, & Licinio, & Crifpo, & Constantino, & condidit Constantinopolim. Constantino Augusto quinto & Constantio novo Cæfare. Constantio Augusto fexto & Licinio minimo primo. Eodem anno manifeſtatum eft honorabile lignum crux Domini & Salvatoris noſtri Ieſu Chriſti in Hieroſolyma per beatam Helenam imperatricem & matrem Constantini * viii Kal. * Decemb. quod eſt Thoth xvii. Crifpo & Constantio nobiliſſimos Cæſares filios Auguſti fecundo. Severo & Rufino clariff. Crifpo & Constantio fecundo Cæfare. Probino & Iuliano clariff. Eodem anno congregata Synodus in Nicæa tricentorum decem & octo Epifcoporum ſub Alexandro Archiepiſcopo Alexandria: in qua eſt Symbolum ſanctæ Trinitatis manifeſtatum, & Averi ferro.

* xviii. Kal. Octob.

ferocitas atque hæresis diminuta est. Constantino Augusto quarto & Constante Aug. tertio. Constantino Aug. quinto, & Constante Aug. invictissimorum Aug. Licinio & Crispino & Crispino novorum Cæsarum. Eodem anno in Alexandria Episcopus Alexander obiit Farmuthi xxii: & successit ei in sacerdotio Athanasius an. XLVI Constantio Augusto septimo & Constantio sexto. Crispino & Licinio secundo. Constante septimo & Constante tertio Augustorum. Lolliano & Justo clarissimor. Constantino Magno octavo & Constante Augg. quarto. Galliano & Symmacho clariss. Basilio & Albino clariss. Pacatiano & Hilariano clariss. Dematio & Zinophilo clariss. Optato & Paulino clarissimorum. Constantino novo Augusto primo & Savino. Nepotiano & Facundo clariss. Hisdem Consulibus translati sunt in Constantinopolim sanctus Andreas Apostolus, & Lucas Evangelista x Kal. Julias. Feliciano & Tatiano clariss. Urso & Polemio clarissimor. Constantio Augusto secundo & Constante novo Cæfare quinto. Acindino & Proclo clariss. Constantio tertio & Constante secundo Augg. nobilium. Marcellino & Probino clariss. Placidiano & Romulo clariss. Leontio & Sallustio clariss. Amantio & Saviniano clariss. Eodem anno Constantinus major Imperator obiit vi Kal. Decembris & susceperunt imperium v filii ejus. Constantio quarto & Constante tertio. Constantio quinto & Constante quarto invictissimorum Augg. Rufino & Eusebio clarissimorum. Limenio & Tolino clariss. Sergio & Nigriano clariss. Constantio sexto & Constantio novorum Augg. Hisdem Consulibus Arriani invaserunt Ecclesias: & expulsus est beatus Episcopus Alexandriae Athanasius. Constantio septimo & Constantio novo secundo Augustorum. Arberione & Iuliano clariss. Constantio octavo & Constantio tertio Augustorum. Constantio nono & Lolliano. Datiano & Cerilao clariss. Constantio Aug. decimo & Iuliano Cæfare secundo. Eusebio & Ypatio clarissimorum. Constantio Aug. undecimo & Iuliano Cæfare tertio. Hisdem Coss. Constantius imperat. obiit: & regnavit pro eo Iulianus annos v, & dimidium. Eodem anno completi sunt decem cycli sæculares, ab anno quingentesimo trecentesimo secundo. Fiunt vero ab Adam, usque ad Consulatum hujus anni omnis quinque millia octingenti LII Iuliano Augusto quarto & Sallustio clarissimo. Eo anno *maris ascendit, & iterum recessit. x Kal. Augustas, Epiphi xxvii. Barroniano & Iuliano & Ioviniano clariss. Eodem anno Julianus Imp. obiit. vi Kal. Majas: & regnavit Jovianus menses vii, & occisus est: & regnaverunt pro eo duo fratres Valentinianus annos xi, & dimidium: similiter & frater ejus Valens annos xiiii. Dedit autem Valentinianus Consulatus iv. & Valens Consulatus vi. Valentiniano & Valente Augustorum. Paulo & Florentio clariss. Valentiniano & Valente Augg. Gratiano filio Valentiniani Cæfare & Galaiso. Lupiciano & Jobino clariss. Eo anno introivit Tatianus in Alexandria primus Augustalium vi Kal. Februarias. Valentiniano & Valente Augg. tertio sub Tatiano Augustalio. Valentiniano & Valente Augustorū quarto, sub eodem Tatiano Augustalio. Gratiano * Augustalio secundo clarissimo, sub eodem Tatiano Eodem anno martyrizavit beatus Dorotheus in Alexandria vii Idus Octobris: quod est Faosi duodecimo, ferarū esca traditus est, sub Tatiano Præside, pro quo tunc erant hæretici. Modesto & Arintheo clariss. sub Publico Augustalio, Valentiniano & Valente v, sub eodem Publico Augustalio. Hisdem Consulibus armati omnem Spaniam desolaverunt: & eo anno Valentinianus in bello mortuus est vii Idus Octob. Gratiano Augusto tertio & Equitio clarissimo, sub Tatiano Præside. Gratiano Augusto quarto Merobaudo: sub eodem Tatiano Augustalio secundo. Hic condidit in Alexandria fluvium, qui vocatur Trianus, & portas fecit auro

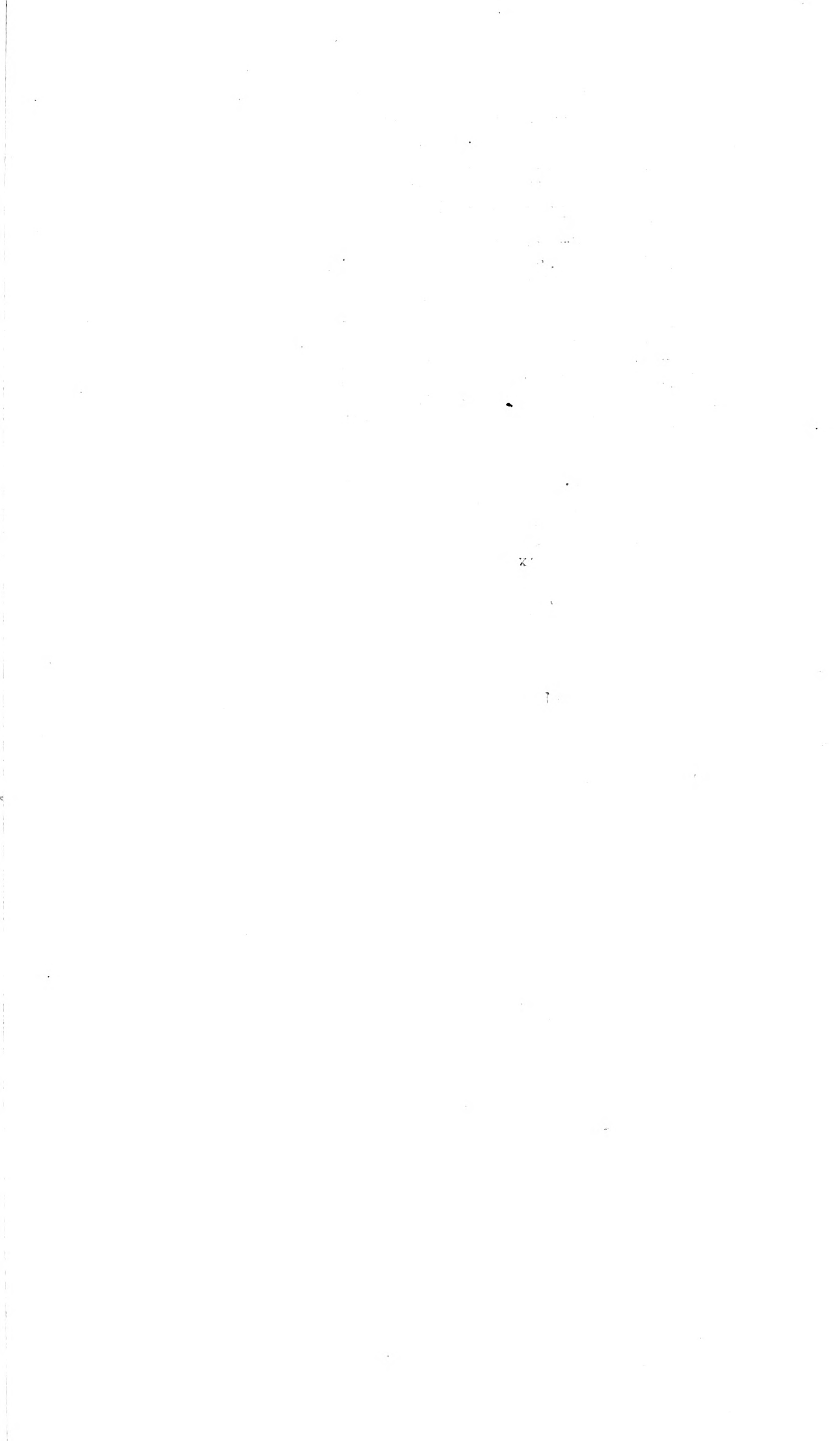
* Augusto.

* ἡ ἑσπέρη ἀνακατασκευασμένη.

Eo anno Athanasius Episcopus obiit in Alexandria Pachon vii : & sedit pro eo Petrus Archipresbyter annos vii. Valentiniano novo Augusto quinto & Merobauda clarissimo sub Palladio Augustalio. Valente sexto & Valentiniano Augustorum, sub Tatiano Augustalio præside. Hisdem Consulibus Valens obiit : & imperium obtinuerunt Gratianus & Valentinianus novus. Ausonio & Olybrio clarissimorum, sub Adriano Augustalio. Eusebio & Olybrio clarissimorum, sub Adriano, Gratiano Augustalio quarto & Gadalaiso clarissimorum. Luppiciano & Eutropio clarissimorum. Antonino & Eutropio clariss. sub Paullino Augustalio. Eo anno Petrus Alexandrinus obiit in Alexandria: & sedit pro eo frater ejus Timotheus annos v, Mechir vicensimo. Ausonio & Olybrio secundo clarissimorum, sub Bassiano Præside. Eo anno Theodosius elevatus est in imperio, sub Gratiano Imperatore in Sirmio xiv Kal. Februarias : & regnavit annos xvi. Dedit Consulatus iii Gratiano quinto & Theodosio primo nobilium Augustorum, sub Hypatio Augustalio. Suagrio & Eucerio clarissimor. sub Antonino Augustalio. Eo anno occisus est Gratianus Imperator sub Maximo Tyranno in Leududa vii Kal. Septembris. Et eodem anno coronatus est in imperio Arcadius in Constantinopolim v Idus Septembris Richomodo & Clearco clarissimor. sub eodem Antonino. Eo anno Timotheus Episcopus Alexandrus obiit Epifi xxvi. & sedit pro eo Theophilus Archidiaconus annos xxvi : & illos sacrilegos exterminavit. Arcadio Augusto filio Theodosii & Baudone clarissimor. sub Florentio Augustalio. Eo anno natus est Honorius in Constantinopolim, v Idus Septembris, Valentiniano Augusto iii, & Eutropio clarissimorum.

EXCERPTORUM CHRONOLOGICORUM

F I N I S.

ΤΩΝ
ΧΡΟΝΙΚΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ
ΠΑΝΤΟΔΑΠΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΜΦΙΛΟΥ
ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΠΕΡΙ ΤΩΝ
ΧΡΟΝΙΚΩΝ ΕΥΣΕΒΙΟΥ.

Ευσέβιου ἐν τῷ προομίῳ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας.

Ὡς μὲν ἐν τέτων καὶ πρότερον ἐν οἷς διεσπασάμην χρονικοῖς ὑπομνήμασι καλεσησάμην. πληρησάτω ἡ ἐν ὅμοις
αὐτῶν ἑπιπέσει παρόντων ὁρμήθην τὴν ἀφ᾽ ἡμῶν ποιήσασθαι.

Τὸ αὐτὸ ἐκ τῆς δεκάτης λόγου διαγγελικῆς προῤῥασκδυῆς.

Ταῦτα μὲν ἐν δωδεκακλικῶς ἐν πῶς πηγήσιν ἡμῶν χρονικοῖς κανόνσιν ἕτως ἔχοντα συνέστη.

Ἐπιφάνιου λόγῳ ἀγκυρωτῶ.

Κοιτίαν. Τὸ τὸ μέτρον ὅτι ἐν χρονογραφίαις Εὐσεβίου, καὶ τῶν ἄλλων χρονογράφων, ὧν ἕκαστος τὴν τότε βασι-
λεύοντι Φιλομήτιαν τῶν δὴμῶν Ῥωμαίων πρὸς θυφρασίαν ἐχαρίζοντο.

Ἐκ τῶν Γεωργίου τῆς Κεδρυνῆς.

Ὁ πάντων πολυμαθὴς καὶ πολυίσωρος Εὐσεβίου ἐν πῶς χρονικοῖς κανόνσιν περὶ τῶν Ἀντιόχων, καὶ Σελεύκων, καὶ Πτολε-
μαίων, καὶ τῶν μὲν τῶν ἐκ τῆς βασιλευσάντων ἐπινοῶν κατηγρησμένων ἀρχαίων διεξῆλθεν ἐν ὑπομνήματι καὶ ταῖς λοιπαῖς.

Ἐκ τῆς αὐτῆς.

Ὅτι ἐκ τῆς Ἀβραάμ καὶ τῆς Χετῆρας γυναικὸς Ἰεζάν. ἐκ τῆς Δαδάν, ἐκ τῆς Ραββήλ, καὶ Ἰοθὴρ ὁ καὶ Ἰοθάβ. ἐκ τῆς
Ἰοθὴρ Σεπφώρα, ἣν ἐγέννησε Μαυσῆς, καθὼς ἰστορεῖ Δημήτριος, ὡς Φάσκις ἐν Εὐσεβίῳ ἐν τῷ χρονικῷ.

Τὸ αὐτὸ.

Ἐν τῇ τοῖς αἰωτέροις προγεγραμμένοις χρόνοις ἐκ τῆς Φυλῆς τῆς Ἰαφὲθ ἐγγλήθη Σεραχ, ὅστις πρῶτος ἤρξατο τῆς ἑλλη-
νισμοῦ καὶ τῆς δόξιας τῆς εἰδωλολατρίας, καθὼς Εὐσεβίου ὁ Παμφίλος συνειργάσθη.

Τὸ αὐτὸ.

Ἐπὶ τῆς τῆς Αὐγύστου, ὡς Φησὶν Εὐσεβίου τῆς Παμφίλου, ἀρχὴν ἢ πέρας λαμβάνει βασιλεία, ἢ ὁ Δανιὴλ ἐν τῇ
τῆς πεσάρων θηρίων ὀπίσθια πέρας θηρίων φοβερόν ὀνομάζει.

Τὸ αὐτὸ.

Αναγκαῖον ἡ ζήτησις περὶ τῆς Ἀσσυρίων βασιλείας, πῶς αὐτῆς πρὸς ἡμῶν ἐτῶν καθαιρεθείσης ὑπὸ Ἀρβάνου τῆς
Μήδου τῆς αὐτῆς εἰς Μήδου μετεπέστησεν, ἢ γραφὴ τῆς Σαλμανασάρ βασιλέως Ἀσσυρίων καλεῖται. καὶ Φησὶν
[Εὐσεβίου] ὅτι Μήδων μὲν ἦν καὶ Ἀχδοχλὸς ἀπὸ Ἀρβάνου ἐδοσίστασεν. καὶ τὰ ἑξῆς.

ΤΩΝ ΧΡΟΝΙΚΩΝ
ΠΑΝΤΟΔΑΠΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΜΦΙΛΟΥ
ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

Ἐκίω σὲ τὴ μεταγραφομένην τὸ βιβλίον τῶν κτ' ἔκλειψάντων ἰσχυροῦς κτ' ἔτι δὲ διόξεν
παραστάς αὐτῶν, ἡς ἔρχετο) κελύκει τῶν βιβλίων. ἵνα αὐτῶν οὐ μὲν ἐπιφύω, κτ' κτ' ἐπιφύω-
σης πρὸς τὴ ἀντιγραφήν τῶν, ὅθεν μελετήσω, Ἰππικεῖας, ἔτ' ὅρκεν τῶν ὁμοίως μετὰ γρά-
φης, κτ' ἡλικίας ἐν τῷ ἀντιγράφῳ.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΗΣ ΠΑΝΤΟΔΑΠΗΣ ΤΩΝ
ΧΡΟΝΙΚΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

ΛΕΙΠΕΙ ΠΟΛΛΑ.

ΠΡΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΥ.

ᾠδὴ τ' ὁ ἐρμινωδίων.

Ἰδαίων ἐν πρώτων, ἡ τ' ὁ ἐρμινωδία πρὸς Ἀδὰμ μέχρι τ' Ἐλαρῶν ἡμέσως χρονολογίαν παραλείπει·
Πρώτ' ἀνθρώπων Ἀδὰμ ἡμέσως ἐτῶν σ'λ' γενεᾶ τὸν Σηθ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ̅Ϛ̅, μέχρι φεῖ Μαλαλεήλ.
Σηθ' ἡμέσως ἐτῶν σ'ε' γενεᾶ τ' Ἐνώχ. ἔπεζησεν ἔτη ̅ϛ̅, μέχρι Κ' ἔτος Ἐνώχ.
Ἐνώχ γενόμενος ἐτῶν ρ'γ' γενεᾶ τὸν Καϊνᾶν. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ̅ϛ̅ μέχρι γ' ἔτος Μαθουσίλα.
20 Καϊνᾶν γενόμενος ἐτῶν ρ'ο' γενεᾶ τ' Μαλαλεήλ. ἔπεζησεν ἔτη ̅ϛ̅ μέχρι π' ἔτος Λάμεχ.
Μαλαλεήλ γενόμενος ἐτῶν ρ'ε' γενεᾶ τ' Ιάρεδ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ̅ϛ̅, μέχρι μ' ἔτος Νῶε.
Ιάρεδ γενόμενος ἐτῶν ρ'ε' γενεᾶ τ' Ἐνώχ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ̅ϛ̅, μέχρι σ'α' ἔτος Νῶε.
Ἐνώχ γενόμενος ἐτῶν ρ'ε' γενεᾶ τ' Μαθουσίλα. καὶ ἐπέζησεν ἔτη σ', ἔτι μετέθη ὄν ἐτ' λγ' ἔτος Λάμεχ.
Μαθουσίλα γενόμενος ἐτῶν ρ'ε' γενεᾶ τ' Λάμεχ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη α'β'.
Λάμεχ γενόμενος ἐτῶν ρ'ε' γενεᾶ τ' Νῶε. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ρ'λε. πρῶτος Λάμεχ πρὸς τ' ἰδίῃ πατρὸς πλσ' λγ' ἔτος
Μαθουσίλα. ἐπέζησε γ' μέχρι φεῖ ἔτος Νῶε. Ταῦτα μὲν κτ' πρὸ τ' ὁ ἐρμινωδίων.

ᾠδὴ δ' ᾠδὴ Ἰθαδαίσις Εβραϊκῆ.

Κατὰ δὲ τὸ ᾠδὴ Ἰθαδαίσις Εβραϊκῆν.
Ἀδὰμ γενόμενος ἐτῶν ρ'λ' γενεᾶ τ' Σηθ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ̅ϛ̅, ἕως ν' ἔτος Λάμεχ.
Σηθ' γενόμενος ἐτῶν ρ'ε' γενεᾶ τ' Ἐνώχ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη α'ζ', μέχρι ρ'ε' ἔτος Λάμεχ.
30 Ἐνώχ γενόμενος ἐτῶν ρ'γ' γενεᾶ τ' Καϊνᾶν. ἔπεζησεν ἔτη α'ε', μέχρι πδ' ἔτος Νῶε.
Καϊνᾶν γενόμενος ἐτῶν ρ'ο' γενεᾶ τ' Μαλαλεήλ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη α'μ', μέχρι ρο' ἔτος Νῶε.
Μαλαλεήλ γενόμενος ἐτῶν ρ'ε' γενεᾶ τὸν Ιάρεδ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη α'λ' μέχρι σλδ' ἔτος Νῶε.
Ιάρεδ γενόμενος ἐτῶν ρ'ε' γενεᾶ τ' Ἐνώχ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ̅ϛ̅, μέχρι τ'ε' ἔτος Νῶε.
Ἐνώχ γενόμενος ἐτῶν ρ'ε' γενεᾶ τὸν Μαθουσίλα, καὶ ἐπέζησεν ἔτη τ. καὶ μετετέθη ὄν ἐτ' ργ' ἔτος Λάμεχ.
Μαθουσίλα γενόμενος ἐτῶν ρ'ε' γενεᾶ τὸν Λάμεχ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ̅ϛ̅, ἕως αὐτῶν τ'ε' κατὰ κλυσμοῦ.
Λάμεχ. * * * *

ᾠδὴ τδ' ᾠδὴ Σαμαρείτις Εβραϊκῆ.

Κατὰ τὴν τὸ ᾠδὴ Σαμαρείτις Εβραϊκῆν.
40 Ἀδὰμ γενόμενος ἐτῶν ρ'λ' γενεᾶ τὸν Σηθ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ̅ϛ̅ μέχρι σ'γ' ἔτος Νῶε.
Σηθ' γενόμενος ἐτῶν ρ'ε' γενεᾶ τὸν Ἐνώχ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη α'ζ', ἕως τ'λε' ἔτος Νῶε.
Ἐνώχ γενόμενος ἐτῶν ρ'γ' γενεᾶ τὸν Καϊνᾶν. καὶ ἐπέζησεν ἔτη α'ε' μέχρι υ'λγ' ἔτος Νῶε.

Καϊνὸν γενόμενον ἐτῶν ὀ γεννᾶ τὸν Μαλαλεήλ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ὠμ, μέχρι φκα ἔτος Νῶε.
 Μαλαλεήλ γενόμενον ἐτῶν ῥε γεννᾶ τὸν Ιάρεθ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη αλ, μέχρι ραε ἔτος Νῶε.
 Ιάρεθ γενόμενον ἐτῶν ςβ γεννᾶ τὸν Ενώχ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ῥπε, μέχρις αὐτῶ ῥ καθυκλυσμῶ.
 Ενώχ γενόμενον ἐτῶν ς γεννᾶ τὸν Μαθθαίλα. καὶ ἐπέζησεν ἔτη τ. Μετετέθη ἐν ἔτη ῥπ ῥ Νῶε.
 Μαθθαίλα γενόμενον ἐτῶν ςβ γεννᾶ τὸν Λάμεχ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη χνγ, ἕως ῥ καθυκλυσμῶ.
 Λάμεχ γενόμενον ἐτῶν τγ γεννᾶ τὸν Νῶε. καὶ ἐπέζησεν ἔτη χ, μέχρις αὐτῶ ῥ καθυκλυσμῶ.

* * * * *

Μαθθαίλα. ἔτῳ μακροβιώπειτῳ πάντων τῶν πρὸ αὐτῶ δποφρονόντων γέγονεν. ἔτῳ καὶ ταῖς πᾶσι βίβλως ὑπερέβη τὸν κατακλυσμόν ἔπειτα. ὡς ἀπρον εἶναι πρὸ διεσώθη ἐν τῷ κατακλυσμῷ. Τινὰ ἢ τῶ ἀντιγράφων ἐχρῆ, ὅτι ῥπε ἔτη ἐπέζησεν μὴ τὸ γεννησάμεν αὐτὸν. ὡς γίνεσθαι τὸν πάντα τῆς ζωῆς αὐτῶ χρόνον 10 ἔτη Αμβ.

Ἀφεικανῶ.

Ἀδάμ γενόμενον ἐτῶν σλ γεννᾶ τὸν Σηθ. καὶ τέτραις ὄπζησεν ἔτη ῥ ἀπέθανεν, ἦτοι τὸν δέυτερον θάνατον.
 Σηθ γενόμενον ἐτῶν σν ἐγέννησε τὸν Εὔω.

Ἀπὸ Ἀδάμ πίνω, μέχρι τῶ ἡμέσεως Εὔω, ἔτη πὰ σύμπαντα ὑλε.
 Εἰὼς ὑπάρχων ἐτῶν ςβ γεννᾶ τὸν Καϊνᾶν.
 Καϊνᾶν ἢ ἐτῶν ρο γεννᾶ τὸν Μαλαλεήλ.
 Μαλαλεήλ ἢ ἐτῶν ρε γεννᾶ τὸν Ιάρεθ.
 Ιάρεθ δὲ ἐτῶν ςβ γεννᾶ τὸν Εὔω.
 Εὔω ἢ ὑπάρχων ἐτῶν ρε γεννᾶ τὸν Μαθθαίλα, καὶ δέκα ἡμέραις τῷ θεῷ, ὄπζησεν ἔτη π, ἐχρὸς κείνο. 20
 Μαθθαίλα γενόμενον ἐτῶν ςβ γεννᾶ τὸν Λάμεχ.
 Λάμεχ ὑπάρχων ἐτῶν ρπ γεννᾶ τὸν Νῶε.

* * * * *

Μαθθαίλα. ἔτῳ ἀπαιτῶν πλείονα χρόνον βίαι τῶ πρὸ αὐτῶ καὶ ἐξῆς εἰς ἡμᾶς, εἰς ἔτη πὰ σύμπαντα Αμβ.
 Εἰσι τρεῖς ὁμωνυμία τῶ δπο Καϊν τοῖς δπο Σηθ, ὡς Εὔω, καὶ Μαθθαίλα, καὶ Λάμεχ.

Ἐκ Τιμοθέου ῥ χρονογράφου περὶ κοσμοποιίας.

Ἐν τοῖς χρόνοις ῥ Γεδεών ἡ Ὀρφθεὺς ὁ Ὀραξ ὁ λυρικὸς Ὀδρυσίτῳ ὁ σοφώτατῳ καὶ περὶ θῆτῳ ποιητῆς, ὅσις ἐξέθετο θεογονίας καὶ κόσμου κτίσιν, καὶ ἀνθρώπων πλαστικῶν, εἰρηκῶς ἐν τῇ ἀρχῇ τῶ σωτήριον αὐτῶ ὡς ἐξ ἰδίας ἐπιμήσεως αὐτῶ ἐξέθετο πὸ θεῶ, ἢ τῶ κοσμητικῆς κτίσεως, ἀλλὰ αἰτησαμένω αὐτῶ μαθεῖν τῶ ῥ φείβετῳ Τιταίτῳ. ἡλίε τῶν θεογονίαν, καὶ τῶν κόσμου κτίσιν, καὶ πῶς ἐποίησεν αὐτῶ. ἐκφέρειται γὰρ ἐν τῇ 30 αὐτῶ ἐπιθέσει ῥ ποιητικῶν εἰχων ἕτως:

ὦ νῆξ Λητῶς ἢ ἑκατηβόλε, Φοῖβε κραταίε,
 παιδοκόε, θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάστων,
 ἡλίε χρυσάεισιν ἀειρόμενε περὶ γέουσι,
 δαδενάπτω δὴ τῶν δὲ πυροσόν ἐκλυον ὀμφῶ
 σεῦ Φαρμόιοι, σὲ δ' αὐτὸν, ἐκβόλε, μάρτυρα γέλλω.

καὶ αἰλικὸς ἢ πολλὰς περὶ τῶν εἰπε εἰχων. Ἐφρασε ἢ ἐκ τῶ περὶ ἡρώων εἰχων, ὅτι ὡς ἐκ τῶ Ὀραξ ἀκρίως περὶ θεογονίας καὶ κτίσεως κόσμου σωεγράψατο. παρείρησαν ἢ Δία τὸ πλῆθῳ. λέγει δὲ πρὸς τοῖς ἀλλοῖσι καὶ πῶπι, ὅτι ἐξ Ὀραξ ἀνεδείχθη τῶ κόσμῳ ὁ αἰθῆρ ὑπὸ ῥ θεῶ δημοκρηθείς. ἐν τῶν ἢ κακίην ῥ αἰθῆρῳ ἡ χάτῳ καὶ ἡ ῥ φέρει, πάντα ἢ ἐκάλυπτε πὸ ὑπὸ τὸν αἰθῆρα, σημαίνων τῶν νύκτα ὑπερβῶειν, εἰρηκῶς ἐν τῇ 40 αὐτῶ ἐπιθέσει ἀκατάληπτον ἡνα καὶ πάντων ὑπερβῶειν εἶναι, πρὸ ἡμερῶν τε καὶ δημοκρητῶν ἀπάντων. καὶ αὐτῶ ῥ αἰθῆρῳ, καὶ πάντων τῶ αὐτὸν τὸν αἰθῆρα. τῶ ἢ γῶ εἶπεν ὑπὸ ῥ σφῶτος ἀόρατον εἶναι. Ἐφρασε δὲ, ὅτι τὸ Φῶς ῥ ἢ τῶ αἰθῆρα, ἐφῶλις πᾶσιν τῶ κτίσιν, εἰπὼν ἐκείνο εἶναι τὸ Φῶς τὸ ῥ ἢ τῶ αἰθῆρα τὸ περὶ ῥ φέρει, τὸ ὑπερβῶειν πάντων. ἔνομα ὁ αὐτὸς Ὀρφθεὺς ἀκρίως ἐκ τῶ μαθητικῶς ἐξέειπε, ΜΗΤΙΣ, (ὅπερ ἐρμει- 50 ἰθυεῖ) βελῆ) ΦΩΣ, ΖΩΟΔΟΤΗΡ. εἶπεν ἐν τῇ αὐτῶ ἐπιθέσει πάντας τὰς τρεῖς θείας τῶ ὀνομάτων διωάμεν μίαν εἶναι διωάμεν, καὶ ἐν κτίσιν τῶν θεῶν, ὡς ἰδὸς διωάμεν εἰδὸς διωά) γινῶμαι ἰδέαν ἢ Φύσιν. ἐξ αὐτῶ ἢ τῶ διωάμεν πᾶσι πάντων γεννηθῶν, ὡς ἀσφαμάτης, ἡλίον καὶ σελήνην καὶ ἐξοσίαν, καὶ ἄλλα πάντα, γῶ, καὶ θαλάσσαν, καὶ τὰ ἐρώμενα ἐν αὐτοῖς πάντα, καὶ τὰ ἀόρατα. τὸ δὲ τῶ ἀνθρώπων γῶ εἶπεν ὑπὸ αὐτῶ ῥ εἰς πλάσθην ἐκ γῆς, καὶ ψυχῶν ὑπὸ αὐτῶ λαθεῖν λογικῶν, καθὼς Μωσῆς ἐξέθετο. ὁ δὲ αὐτὸς Ὀρφθεὺς ἐν τῇ αὐτῶ ἐπιθέσει συνεπαῖξεν, ὅτι Δία τῶ αὐτῶν τριῶν ὀνομάτων μίαν θεοτήτῳ τὰ πάντα ἐγένετο, καὶ αὐτὸς 50 ὄβη τὰ πάντα. Περὶ δὲ τῶ παλαιῶν γενεῶν τῶ ἀνθρώπων ὁ αὐτὸς Ὀρφθεὺς ἐξέθετο ποιητικῶς εἰχων πολλὰς. ἀφῶν εἶσιν ἔπει:

ἡμέρετ

ἤϊρεςτ' εἰωνοῖτε, θροῶντ' ἀλιήσια Φύλα,
 ἀχθεα γῆς, εἰδάλια πετυγμῶρα, μήτε' ἠ' ἐσθλὸν
 εἰδότες, ἔτε κακεῖο προσερχομῶμοιο νοῆσσι
 φράδομινες, ἔτ' ἐπόν μάλ' ἀποσρέψαι κακότη(θ),
 ἔτ' ἀραθῆσ περιόντ(θ) ὄπιπρέψαι πὶ καὶ ἔρξαι
 ἰδρίες, ἀλλὰ μάπτω ἀδαήμονες, ἀπρονοήτοι. καὶ ἄλλες ἢ πολλὰς περὶ τῶ ἀνθρωπίνης γένους
 ἐξέθετο εἴχρας ὁ αὐτὸς σφώπατ(θ) Ὀρφύς. Ταῦτα Τιμόθε(θ) σιωπεροῦσατο ὁ χρονογράφ(θ) λεγὼν τὸν Ὀρ-
 φέα πρὸ πσῶτων χρόνων εἰπόντα, Τελαδα ὁμοῦσιν δήμεργῆσσι τὰ παντα.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΡΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΥ ΕΝ ΤΑΙΣ

ΕΞΩ ΙΣΤΟΡΙΑΙΣ ΕΜΦΕΡΟΜΕΝΩΝ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΧΑΛΔΑΙΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ

Ἐκ τῶν Ἀ' εἰσδηῶν.

10
 20
 30
 ,, Χάλδαίων μὲν τῶ σφίης πέρι τσῶντα. βασιλεύσαι δὲ τῶ χῶρας πρώτον λέγεται Αλαρον, τὸν δὲ ὑπερ
 ,, εἰωτῶ λόγον διαδέναι, ὅπ μιν τῶ λεῶ πιμῶρα ὁ θεὸς ἀποδείξαι. βασιλεύσαι δὲ Σάρξ ι'. Σάρξ(θ) δὲ
 ,, δὲι Χ καὶ Γ ἔπει. Νεῖρ(θ) δὲ χ. Σῶσος δὲ ξ. μῆ δὲ τῶτον Αλαπαρον ἀρξῆαι σάρξ γ. μεθ' ὃν Αμιλλαρ(θ)
 ,, ἐκ πίλεως Παντιεῖθλων ἐβασίλευσε σάρξ ιγ. ἐφ' ἧ δούπερον Ανηδοτον τῶν Ἰάλασων ἀναδύσαι
 ,, ὄρα σπῆσιον Ωάνηη τῶν ἰδεάν ημιδαίμονα. μεθ' ὃν Αμμέναν ἐκ Παντιεῖθλων ἤρξε σάρξ ιβ. μεθ' ὃν Με-
 ,, γάλαι(θ) ἐκ Παντιεῖθλων ἤρξε σάρξ ιν. εἶτα Δαῶς πιμῶν ἐκ Παντιεῖθλων ἐβασίλευσε σάρξ ι. ἐφ'
 ,, ἧ δ' διφυῖς εἰς γλῶ ἐκ θαλάσσης ἀνεδύσαι. ὦν τῶ ὀνόματα τῶντα, Ευέδακ(θ), Ειθύχεμ(θ), Ειάβελ(θ), Ανη-
 ,, μεντ(θ). ὅπτι δὲ τῶ μῆ τῶντα Αεδώραχ(θ) Ἀνάδα(θ). μεθ' ὃν ἄλλοι τε ἤρξαν, καὶ Σίσθθρ(θ) ὅπτι τῶ-
 ,, τοις. ὡς τῶς πάντας εἶναι βασιλεῖς ι. ὦν ὁ χρόν(θ) τῶ βασιλείας σιωῆξε σάρξ ρκ.

Ἐκ τῶν Α' πολλοδῶρα.

30
 ,, Ταῦτα μὲν ὁ Βηρωσὸς ἰσθῆσε. πρώτον γενέσθαι βασιλέα Αλαρον ἐκ Βαβυλῶν(θ) Χαλδαίων. βασιλεύσαι δὲ
 ,, σάρξ ι. καὶ καθεξῆς Αλαπαρον καὶ Αμηλῶνα τὸν ἐκ Παντιεῖθλων. εἶτα Αμμένωνα τὸν Χαλδαίων, ἐφ' ἧ
 ,, Φησι Φανῆσαι τὸν μουσρὸν Ωανῶν τὸν Ανηδοτον ἐκ τῶ Ερυθρῶς. ὅπερ Αλέξανδρ(θ) περλαθῶν εἶρηκε Φα-
 ,, νῆσαι τῶ πρώτῳ ἐτῆ. ἔτ(θ) δὲ μῆ σάρξ μ. ὁ δὲ Αβιδιὸς τὸν δούπερον Ανηδοτον μῆ σάρξ κτ. εἶτα Μεγάλα-
 ,, ρον ἐκ Παντιεῖθλων πόλεως. βασιλεύσαι δὲ αὐτὸν σάρξ ιη. καὶ μῆ τῶτον Δάωνον πιμῶρα ἐκ Παντιεῖ-
 ,, θλων βασιλεύσαι σάρξ ι. κατὰ τῶτον πῆλιν Φησι Φανῆσαι ἐκ τῶ Ερυθρῶς Ανηδοτον δ' τῶν αὐτῶν τοῖς ἀνω
 ,, ἔχον διαίθεσιν, καὶ τῶν ἰχθύ(θ) πρὸς ἀνθρώπους μίξιν. εἶτα ἤρξεν Αεδώραχ(θ) ἐκ Παντιεῖθλων, ἧ βασι-
 ,, λεύσαι σάρξ ιν. ὅπτι τῶ τῶ Φησιν ἄλλο Φανῆσαι ἐκ τῶ Ερυθρῶς θαλάσσης ὁμοιον κατὰ τῶν ἰχθύ(θ) πρὸς ἀν-
 ,, θρωπῶν μίξιν, ὦ ὄνομα Ωδάκων. Τῶτῶς ἔν Φησι πάντας τῶ ὑπὸ Ωάνηη κεΦαλαιωδῶς ῥηθέντα κατὰ μέ-
 ,, ρ(θ) ἐξηγησασθ. περὶ τῶν Αβυδιῶς δὲ ἐν εἶπεν. εἶτα ἀρξῆαι Αμμένωνον Χαλδαίων ἐκ Λαροῦχων. βασιλεύσαι
 ,, ἧ σάρξ ιη. ὅπτι τῶ τῶν μέρων κατακλυσμὸν Φησι γενεῆσθ. ὡς γενέσθαι ὁμῶ πάντας βασιλεῖς ι, σάρξ ρκ.

Κατάλογον τῶν πρώτων Χαλδαίων βασιλέων.

Χαλδαίων α	ἐβασίλευσεν	Αλαρ(θ)	σάρξ ι.
Χαλδαίων β	ἐβασίλευσεν	Αλαπαρ(θ)	σάρξ γ.
Χαλδαίων γ	ἐβασίλευσεν	Αμηλῶν	σάρξ ιγ.
Χαλδαίων δ	ἐβασίλευσεν	Αμμέναν	σάρξ ιβ.
Χαλδαίων ε	ἐβασίλευσεν	Μετάλαρ(θ)	σάρξ ιη.
Χαλδαίων ς	ἐβασίλευσεν	Δάωρ(θ)	σάρξ ι.
Χαλδαίων ζ	ἐβασίλευσεν	Αεδώραχ(θ)	σάρξ ιη.
Χαλδαίων η	ἐβασίλευσεν	Αμφίς	σάρξ ι.
Χαλδαίων θ	ἐβασίλευσεν	Ὀβιάσθης	σάρξ κ.
Χαλδαίων ι	ἐβασίλευσεν	Σίσθθρ(θ)	σάρξ ιη.

Αλέξανδρ(θ) Πολυίσωρ ἐκ τῶ πρώτης Βηρωσῶ Χαλδαϊκῆς ἰσοθείας.

30
 ,, Βηρωσὸς ἐν τῶ πρώτῃ τῶ Βαβυλωνιακῶν Φησι γενέσθαι αὐτὸν κατ' Αλέξανδρον τῶ Φιλίππου τῶ ἡλικίαν,
 ,, ἀναγραΦὰς δὲ πολλὰν ἐν Βαβυλωνί Φυλασσεσθαι μῆ πολλῆς ὄπιμελείας ἀπὸ ἐτῶν πχ ὑπερ μυριαθῶν τε
 ,, πειεχῶσας χρόνον. πειεχεσθαι δὲ πῶς ἀναγραΦὰς ἰσοθείας περὶ τῶ ἔρανοῦ, καὶ θαλάσσης, ἧ πρωτογενίας, καὶ
 Α 3 βασιλέων

23 βαπλέων κη τ' αὐτὰς πράξων. Καὶ πρῶτον μὲν τῶν βαθυλωνίων γλῶφῃσι κἀδομ' ὅππ' τ' Ἰγρί-
 24 δ' ἢ Ευφράτης πρὸς μὲν μέσῳ. Φύειν δὲ αὐτῶν πρὸς ἀγρὸς κ' κρήνας, κ' ἔρπον, κη σήπιμον, κη τὰς ἐν
 25 τοῖς ἐλεσι Φουμλίαις ῥίζας ἐστίειδ'· ὄνομα ζεῶν αὐτὰς γόγλας. ἰσοθωαμείν' ἢ τὰς ῥίζας ταύτας κρηναίαις, γνε-
 26 αὐτ' ἢ Φοῖνικας, κη μίλα, κη τὰ λοιπὰ ἀκρόδρουα, ἢ ἰχθύας, κη ὄνομα χροσπία π' ἢ λιμναία. εἶναι δὲ αὐτῆς τὰ
 27 μὲν κατὰ τῶν Αραβίων μερῶν ἀνδροειτεῖ ἢ ἀκαρπια. τὰ δὲ ἀντικαύδρα τῆ Αραβία ὀρῶν κ' ἄφορα. ἐν δὲ τῆ Βα-
 28 θυλωνίῳ πλὴν πολλῆς ἀνθρώπων γενέας ἀλλεθῶν καπινησάων τῶν Καλδαίων. ζῆν' ἢ αὐτὰς ἀτάκως,
 29 ὡπερ τὰ θηρία. ἐν δὲ τῷ πρῶτῳ ἐνιαυτῷ Φανῆται ἐκ τ' Εὐφράτης θάλασσης κατὰ τ' ὁμορῶν ἢ τόπον τῆ Βα-
 30 θυλωνίαι ζῶν ἄφοροι: ὀνομαζομένην ὀνομαζομένην, τὸ μὲν ἄλλο σῶμα ἔχον ἰχθύου,
 31 ὡπὸ δὲ τῶν κεφαλῶν ὡραπεφυκῆσαν ἀλλῶν κεφαλῶν ἰσοκάτω τ' ἰχθύου κεφαλῆς, κη π' ἢ ὁμοίως
 32 αὐθροπικ, ὡραπεφυκῆσι δὲ ἐκ τ' ἔρασι τοῦ ἰχθύου, εἶναι ἢ αὐτῶν Φανῶν ἀνθρώπων. τῶν δὲ εἰκόνα αὐτῶν ἐπ' 10
 33 κη νῦν διαφυλάσσειται. τῆτο δὲ Φησι τὸ ζῶν τῶν μὲν ἡμέραν διατρίβειν μὲν τ' ἀνθρώπων ἔδεικναι τροφῶν
 34 πρὸς Φερόμενον, ὡραπιδόναυ τε τοῖς ἀνθρώποις γραμματίων κη μαθημάτων ἢ πεχνῶν παντοδαπῶν ἐμπέριον. καὶ
 35 πλέων σωκοισμῶς, κη ἱερῶν δρυσῶς, κη ὄνομα ἐισηγήτης, κη γεωμετρίαν διδάσκειν, ἢ σπέρμα, κη καρπῶν σωματω-
 36 γας ἰσοδίκι ὕναυ. καὶ σωκόως πάντ' αὐτὰ πρὸς ἡμέρωσιν ἀνθρώπων τὰ τοῦ βίου ὡραπιδόναυ τοῖς ἀνθρώποις. διὰ δὲ
 37 τῶν ῥέων ὀκείων ἔστιν ἄλλο πείσιον ὄνομαζομένην. ἢ ἢ ἡλίος θηλωνίον, τὸ ζῶν τε τὸν δῶμα πάλιν εἰς τῶν θά-
 38 λασσῶν, κη τὰς νύκτας ἐν τῷ πελάγῳ διαλάσσει. εἶναι γὰρ αὐτὸ αἰμφόειον. ὕπερον ἢ Φανῆται κη ἔπει ζῶα ὄμοια
 39 τῆτο, πείσιον ἐν τῇ τ' βασιλεων ἀναγραφῇ Φησι δηλώσειν. τὸν ἢ ὀνομαζομένην πείσιον γενέας κη πολιτείας γράψαι, κη
 40 ὡραπιδόναυ τῆδε τὸν λόγον τοῖς ἀνθρώποις. Γενέσθαι Φησι ῥέον, ἐν ᾧ τὸ πάνσοτον κη ὕδαρ εἶναι, κη ἐν τῶν
 41 ζῶα πρῶτῶν, κη διφύεις τὰς ιδέας ἔχοντα ζῶα ὄνομαζομένην. ἀνθρώπων γὰρ διπτέρες γεννηθῶναι, ὀκείας δὲ ἢ πε-
 42 τεραπτερες, κη διπτεροσάπτες, κη σῶμα μὲν ἔχοντας ἐν κεφαλῆς ἢ δύο, ἀνδροειαντε κη γυναικείαν. κη αἰδοία τε 20
 43 δισα, ἀρῶν κη θῆλυ, κη ἑτέρας ἀνθρώπων τὰς μὲν αἰγῶν σκέλη κη κέρατα ἔχοντας, τὰς ἢ ἰπποσποδας. τὰς
 44 δὲ τὰ ὀπίσω μὲν μερῶν ἰππων, τὰ δὲ ἐμπροσθεν ἀνθρώπων, ἔς ἰπποκέν τῶν τῶν ιδέων εἶναι. ζῶα ὄνομαζομένην
 45 κη τῶν ἀνθρώπων κεφαλῆς ἔχοντας, κη κῶνας πετραζωμάτους, ἔρασι ἰχθύου ἐκ τ' ὀπίσθε μερῶν ἔχοντας,
 46 κη ἰππος κη κεφαλῆς, κη ἀνθρώπων κη ἔπει ζῶα κεφαλῆς μὲν κη σῶματα ἰππων ἔχοντα, ἔρασι ἢ
 47 ἰχθύων, κη ἄλλα ζῶα παντοδαπῶν θηρίων μερῶν ἔχοντα. πρὸς ἢ τῆτο ἰχθύας κη ἔρασι, κη ὄφεις κη
 48 ἄλλα ζῶα πλείονα θηριασῶν, κη παρηλαγαθῶν τὰς ὄφεις ἀλλήλων ἔχοντα, ὡν κη τὰς εἰκόντας ἐν τῶ τῶ
 49 Βήλων αὐτῶν ἀνεκείσθαι. ἄρχον ἢ τῆτων πάντων γυναικῶν, ἢ ὄνομα Ὀμορκα. εἶναι ἢ τῶν καλδαίων μὲν θα-
 50 λατῶν, ἀλλήλων δὲ μετρημένων ἔρασι θάλασσα, κατὰ δὲ ἰσὺ Φησι σελήνη, ἔρασι δὲ τ' ὄλων συνεσηκῶν, ἐπαρῶν
 51 θῆτο Βήλων ἀνεκείσθαι τῶν γυναικῶν μέσῳ, κη τὸ μὲν ἡμισυ αὐτῆς ποιῆται γλῶ, τὸ δὲ ἄλλο ἡμισυ ἔρασι, κη
 52 τὰ ἐν αὐτῇ ζῶα ἄφανισθαι. ἀλλήλων κη δὲ Φησι τῶν πεφυσιολογησῶν ὕπερον γὰρ ὄντος ἢ πειντῶς, κη ζῶων 30
 53 ἐν αὐτῇ γεννημένων, τῆτων τὸν θεὸν ἀφελῶν τῶν αὐτῶν κεφαλῆν, κη τὸ ῥύον αἶμα τὰς ἀλλῆς θεῶς Φυρά-
 54 σαι τῇ γῆ, κη διαπλάται τὰς ἀνθρώπων. διὸ νοερός τε εἶναι, κη φρονήτως θείας μετέχειν. τὸν δὲ Βήλων, ὃν
 55 Δία μετρημένων ὄνομα, μέσῳ πειντῶν τὸ σκόπος, χωλεσαι γλῶ κη ἔρασι ἀπ' ἀλλήλων, κη διατάξαι τὸν κόσ-
 56 μον. τὰ δὲ ζῶα οὐκ ἐνεκείσθαι τῶν τῶ Φωτὸς δῶαμι Φησι θῆται. ἰδόντα δὲ τὸν Βήλων χῶρον ἔρασι κη καρ-
 57 ποφόρον κηλεσῶν ἐν τ' θεῶν τῶν κεφαλῆν ἀφελόντι ἐκ τῶν δῶαμι αἵματι Φυράσαι τῶν γλῶ, κη δια-
 58 πλάσαι ἀνθρώπων κη θηρίων ὄνομαζομένην ἢ ἔρασι Φύρειν. διὰ πλέσθαι δὲ τὸν Βήλων κη ἄρα ἢ ἡλίον κη σελή-
 59 νῶν, κη τὰς πέντε πλανήτας. ταῦτα Βηρωσὸς ἐν τῇ πρώτῃ φάσκει. ἐν τῇ θη δῶαμι τὰς ἢ βασιλεῖς τ' Καλ-
 60 δαίων, κη τ' ῥέον τ' βασιλείας αὐτῶν ἀρῶν μῆ, ἢ πειντῶν μυριάδας μῆ κη Β, ἔως ἢ κατὰ κλυζμῶ.

Περὶ τῶν Αἰγυπτίων βασιλείας.

Αἰγύπτωι δε θεῶν κη ἡμίθειαν κη ὡραπιδόναυ τῆτο κη νεκῶν κη θηρίων ἰτέρων βασιλείων πολλῶν κη Φλύαρον σωείρη 40
 μυθολογίαν. οἱ γὰρ παρ' αὐτοῖς παλαιότατοι σελήνηαις ἔφασκον εἶναι τὰς [Γ, Δ] μνημαίαις τὰς] εἰναυτὰς ἐξ
 ἡμερῶν ἢ συνεσῶτας, οἱ δὲ μὲν τῆτο κη ἡμίθει ὄνομαζομένην ἐκάλεον τὰς ἐνιαυτῶν τὰς ἢ τριμηνιαίας.
 Ἐκ τῶν Μανεθῶ τῶν Σεθεννύτης, ὅς ὅππ' Πτολεμαίαις τὸ φιλαδέλφω ἔρασι τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἐδώλων χρηματί- 40
 σαι ἐκ τ' ἐν τῇ Σηραδιῇ γῆ κειμένων σελήνηαις, Φησι. Διαλέκτω κη ἱερογραφικῶς γράμμασι κεχαρσκη-
 ρισμένων ὡπὸ Ὁαυθῆ πρῶτος Ἐρμῶ κη ἔρασι τῶν ἰσὺ τῶν κατὰ κλυζμῶν ἐκ τ' ἱεράς Διαλέκτω εἰς τῶν ἑλλη-
 νίδα Φανῶν γράμμασιν ἱερογλυφικῶν, κη δῶαμι τῶν ἐν βιβλοῖς ὡπὸ ἢ Αραβδαίμων τῶν δῶαμι ἔρασι Ἐρ-
 μῶ, πατρὸς ἢ ἢ τῶν ἐν τοῖς ἀδύτοις τ' ἱερῶν Αἰγυπτίων. ἢ πρὸς ἐφάνησε τῶν αὐτῶν φιλαδέλφω βασιλεῖ δῶαμι
 πρὸ Πτολεμαίῳ ἐν τῇ βίβλῳ τ' Σώθῆως, γράφων ἔρασι:
 45 Βασιλεῖ μεγάλῳ Πτολεμαίῳ φιλαδέλφῳ σεβασῶ Μανεθῶς ἔρασι κη γραμματίδῶς τ' κατ' Αἰγύπτον ἱε-
 46 ρῶν ἀδύτων γενεῖ Σεθεννύτης ὡραπιδόναυ Ἡλιαπολίτης τῶν δεσποτῶν μῆ Πτολεμαίῳ χαίρειν. ἡμᾶς δὲ λογί- 50
 47 ζεσθαι, μέγιστε βασιλεῦ, πείσιον πάντων, ὡν βέβη ἡμᾶς ἐξέτασθαι πρῶτα γράμματα. Ἐπιζητήσῃ σοι πείσιον τῶν μελλόντων τῶ
 48 κόσμῳ γνεσθαι καθὼς ἐκέλευσας μοι, ὡραπιδόναυ ἢ ἔμαθον ἱερά βιβλία γράφοντα ὡπὸ τῶν πρῶτων τῶ
 49 ρησιμεγίστῳ Ἐρμῶ. ἔρασι μοι δεσποτῶν μῆ βασιλεῦ.

Θεῶν βασιλεία κη τὸ παλαιὸν χρονικὸν ἐκ τῶν Μανεθῶ.

52 Ἡφαίς κη ῥέον τῶν ὄνομαζομένην, Δια τὸν νύκτας κη ἡμέρας αὐτῶν φαίνειν. ἔρασι Κρύν τῶν, κη οἱ λοιποὶ πάντες θεοὶ ἢ
 ἔρασι

5, ἐβασίλευσεν ἔτη Γ Α' πδ. ἔπειτα ἡμίθει βασιλεὺς ἔτη σιζ'. Καὶ μετ' αὐτὸς ἡραμῆ κινικὸς κύκλιος ἀν' ἡρώ-
 2, Φοσων ἐν ἔπεισι ὑμγ. εἶτα Τανυῶν ἰθ' δυναστεία γενεῶν η', ἐτῶν ρθ'. παρὸς οἷς ἰθ' δυναστεία Μερμφίῶν, γενεῶν ιδ', ἐτῶν
 2, τμη. ἔπειτα ἰθ' δυναστεία Διοσπολίῶν, γενεῶν ε', ἐτῶν ρδ'. εἶτα κ' δυναστεία Διοσπολίῶν, γενεῶν η', ἐτῶν σπγ,
 2, ἔπειτα κ' δυναστεία Τανυῶν, γενεῶν ιθ', ἐτῶν ρκ'. εἶτα κβ' δυναστεία Τανυῶν, γενεῶν τ', ἐτῶν μν'. ἔπειτα κγ' δυ-
 2, ναστεία Διοσπολίῶν, γενεῶν ιθ', ἐτῶν ιθ'. εἶτα κδ' δυναστεία Σαί. ὦν, γενεῶν λγ', ἐτῶν μδ'. μεθ' οὗ κς' δυναστεία
 2, Μερμφιῶν, γενεῶν ζε' ἐτῶν ρζ'. καὶ μετ' αὐτὸς κζ' δυναστεία Πε. σῶν, γενεῶν ε', ἐτῶν ρκδ'. κη' δυναστεία ... ἔπειτα
 2, κθ' δυναστεία Τανυῶν, γενεῶν ἐτῶν λθ'. καὶ ὅτι πάσης λ' δυναστεία Τανυῶν ἐνός ἔτη ιθ'. τὰ πάντα ὁμῶ
 2, τ' λ' δυναστειῶν ἔτη Α' γ, καὶ ε' φκε. Ταῦτα ἀναλυόμενα ἦτι μερικζόμενα ὡς δ' αὐτὰ ἔτη εἰς ἑπεντακίς πλὴν
 2, πᾶρ' Αἰγυπτίους καὶ Ἑλλήσιν ἀποκατασκευαστὴ ζωδιακῶν μυθολογικῶν δηλοῖ, τὸτ' ἐστὶ πλὴν ἀπὸ ε' αὐτῶν σημείων
 10, ὅτι τὸ αὐτὸ σημείον, ὃ ὄδιν ἐν λεπτῶν τ' πρώτης μοίρας ε' ἰσημερινῶ ζωδίου Κρητὸς λεγομένης πᾶρ' αὐτοῖς, ὡσπερ καὶ
 2, ἐν πῆσι Γενικοῖς ε' Ἐρμῶ, καὶ ἐν πῆσι Κυρκανίσι βίβλοις εἶρη).

Πρώτη δυναστεία.

Αἰγυπτίων α' ἐβασίλευσεν	Ηφαιστῶ	ἔτη λκδ. δ.
Αἰγυπτίων β' ἐβασίλευσεν	Ηλιῶ Ηφαιστῶ	ἔτη πς.
Αἰγυπτίων γ' ἐβασίλευσεν	Λαγοδοαίμων	ἔτη νς. ια.
Αἰγυπτίων δ' ἐβασίλευσεν	Κρόνῶ	ἔτη μ.
Αἰγυπτίων ε' ἐβασίλευσεν	Οσιρως καὶ Ισις	ἔτη λε.
Αἰγυπτίων σ' ἐβασίλευσεν	ἔτη
Αἰγυπτίων ζ' ἐβασίλευσεν	Τύφω	ἔτη κθ.
Αἰγυπτίων η' ἐβασίλευσεν	Ωρῶ ἡμίθεῶ	ἔτη κε.
Αἰγυπτίων θ' ἐβασίλευσεν	Λρης ἡμίθεῶ	ἔτη κγ.
Αἰγυπτίων ι' ἐβασίλευσεν	Αναβις ἡμίθεῶ	ἔτη ιζ.
Αἰγυπτίων ια' ἐβασίλευσεν	Ηρακλῆς ἡμίθεῶ	ἔτη ιε.
Αἰγυπτίων ιβ' ἐβασίλευσεν	Απολλῶ ἡμίθεῶ	ἔτη κε.
Αἰγυπτίων ιγ' ἐβασίλευσεν	Αμμῶν ἡμίθεῶ	ἔτη λ.
Αἰγυπτίων ιδ' ἐβασίλευσεν	Τιθῆς ἡμίθεῶ	ἔτη κζ.
Αἰγυπτίων ιε' ἐβασίλευσεν	Σῶσος ἡμίθεῶ	ἔτη λβ.
Αἰγυπτίων ις' ἐβασίλευσεν	Ζεὺς ἡμίθεῶ	ἔτη κ.

Εἰς περὶ τ' αὐτῶν βασιλείων Αἰγυπτίω.

30 Μετὰ ἣ πλὴν Ἐρμῶ πλὴν ὁ Ηφαιστῶ ὅτι πέντε ἡμισυ ἔτη τ' Αἰγυπτίω ἐβασίλευσεν. ἡ δέ, Φασι, πολεμι-
 κῆς, ὃν συμπεσόντα τῷ ἴπρω ἀληγλωαί τ' πόδα, ἐ χαλωδόντα ἄξει πέλως διαρκέσαι. Απεθεώθη ἣ ὁ Ηφαιστῶ
 ὑπὸ Αἰγυπτίω, διὰ τὸ νομοθετήσαι μονοθεῖν, καὶ σωφρόνως βίωσιν πᾶσι γυναικῶν τ' Αἰγυπτίων, πᾶσι ἣ μοι-
 χολογίας πικρῶναι. ἀλλὰ μὲν, καὶ, αἷς ὁ Πλάτων, πολεμικῶν καὶ γεωργικῶν ἐργαλείων πλὴν ἐν σιδήρῳ κατα-
 σκεύων αὐτοῖς ὑποδείξαντα. λίθους γὰρ καὶ ῥοπάλοις ἐπολέμουν περὶ αὐτῶ. τὸ πν δὲ Φασι διὰ μυστικῆς ὀχῆς
 πλὴν ὄξυλάβου δεξάμενον ἐκ ε' ἀέρῶ ἔτω πλὴν χαλκὸν ἡμιπλὴν Αἰγυπτίωις ὡς αὐτῶ.

Μετὰ ἣ Ηφαιστῶν, ὁ ὕος αὐτῶ Ηλιῶ καλέμεν ὅτι εἴκοσι καὶ ἡμισυ ἔτη τ' Αἰγυπτίω ἐβασίλευσε. Καὶ μετ' αὐ-
 τῶν Σῶσις. Εἶπε Οσίρως. μεθ' ὃν Ωρῶ. Καὶ μετ' αὐτῶν Θέλης, ὅς καὶ ἕως ε' ἀκεαῶ πᾶσι πλὴν γλῶ παρείλη-
 φεν. ὅτι ἣ πλὴν Αφροδίτῶ ὑπερέφω ἐν τὸ μανίειον, ἐπὶ τῶν γένετ, πῆσ ὡς αὐτῶ, καὶ τίς μετ' αὐτῶν ἔτω διωή-
 σε; ἀνεκαῶ ἣ ε' χρηστῶ ἔτως.

40 Πρῶτα θεὸς, μετὰ πῆσ λόγῶ, καὶ Πνεύμα σὺ αὐτοῖς.
 Σύμφυτα δὲ δὲ πᾶδε, κρατῶ ὦν αἰώνιον ὄδιν.
 Ωκέσι, Θνητῶ, βᾶδι ζε πσιν βηλῶ διὰ νηῶν.
 Τὸ πν δὲ εἰς ε' μανίειν ὄδελγλυθότα οἰδίωι ἐν αὐτῶ τῆ Αφροδίτῶ καίεσφαζαν. Μετὰ ἣ τὸ πν Σέσωφρις τ' Αἰγυ-
 πτίω ὅτι εἴκοσι ἔτη ἐβασίλευσεν. ε' τῶ Ασυρίως καὶ Χαλδαίως, καὶ Περσας, ἕως Βαβυλῶν ὦν, ὑπέταξε, καὶ
 πλὴν Ἀσίαν, Ευρώπην, καὶ Μυσίαν, καὶ Σκυθίαν. Ὑπερέφω ἣ δεκαπέντε χιλιάδας ἀδελφῶν νεαίσκων Σκυθῶν
 μαχιστάτων ὅτι λέκων ἐν τῆ Περσικῆ γῆ καλώκιζεν. Ἀνέστη ἣ μετ' αὐτῶν ἐπ' Αἰγυπτίων Φαραῶ, ὁ καὶ Ναρ-
 χῶ καλέμεν κρατήρας ἔτη, ὡς Φασι, πενήτηκοντα. Ἐκ τῶ τῶ οἰ δὲ ε' γένεσ αὐτῶ κατέργησαν βασιλεῖς
 Φαραῶ ὡς αὐτῶ, ἕως ὅδε αἰ τ' Αἰγυπτίων βασιλεύσιν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΥ.

50 Ἀπὸ Ἀδάμ, ὅτι τ' κατακλυσμὸν, ἔτη βς' μβ.

Αλεξάνδρου ἑπολιτιστοῦ ἐκ τῆς δευτέρας τῶν Βηρωσῶν Χαλδαίων.

,, Ἀρδάβης ἡ πελοπόνητος, τὴν αὐτὴν εἰσέθερον βασιλεύουσα σείρας ἴη. ὅτι τέτρα μέρων κατακλυσμὸν γενέ-
 ,, σθη. ἀναρχοφθαῖ τὸ λόγον ἕτως· τὸ κρόνον ἀπὸ κτῆ τὸ ὕπνου ὀπισθὸν φάναι, μικρὸς δαιρις ἰε τὸς
 ,, ἀνθρώπους ὑπὸ κατακλυσμῷ φθαρήσασθ. κελεύσται ἐν ἀπὸ γραμμάτων πάντων δὲ χάσ και μέγα και πε-
 ,, λωῶδες ἐρύξαι τὰ θάνατος ἐν πύλῃ Ηλίας Σιππάρους, καὶ ναυπηγησάμενον σκάφῃ ἐμβύναται μετὰ τὸ συγγενῶν και
 ,, ἀναγκαιῶν φίλων. ἐνθένδε ἡ βοώματα και πέρας. ἐμβαλεῖν ἡ και ζῶα πηγά, και περὶ πύλας. και πάντα
 ,, διτρεπιδάμενον πλάιν. ἐρασιώμενον ἡ πᾶσ πλά φάναι πρὸς τὸς θεῶς ἀξίωμανον ἀνθρώποις ἀράβια γενέ-
 ,, σθη. τὸν ἡ ἔφρακῆσται ναυπηγησάμενον σκάφῃ τὸ μὲν μήκους σταδίων πέντε, τὸ ἡ πλάτος σταδίων δύο.
 ,, τὰ ἡ σιωπηθῆσται πάντα σιωπῆσται, και γυναικα, και τέκνα, καὶ τὸς ἀναγκαιῶς φίλους ἐμβύνασται. γενο-
 ,, μιν δὲ ἔ κατακλυσμῷ, και ὀθίως λήξαι, τὸ ὄρονεν πνά τὸν εἰσέθερον ἀφίναται. πὸ δὲ ἔ τρεπιδά 10
 ,, ὀρόντα, ἔτε πῶν ὄπε καίησται, πάλιν ἐλθεῖν εἰς τὸ πλάιν. τὸν δὲ εἰσέθερον πάλιν μετὰ ἵνας ἡμέρας ἀφίε-
 ,, ναι πὸ ὄνεα. τὰ δὲ πάλιν εἰς τὴν καυὴ ἐλθεῖν τὸς πόδας πεπωλωμένους ἔχοντα. πὸ δὲ τρίτον ἀφεινῆσται
 ,, ἐκεῖ ἐλθεῖν εἰς τὸ πλάιν. τὸν ἡ εἰσέθερον ἐνοσηθῆσται γλυῦ ἀναπεφηνῆσται. διελόγηται τὸ τῶ πλοῖς ῥαφῶν
 ,, μέρῃ πὸ καὶ ἰδόντα περὶ σπῆλαιον τὸ πλάιν ὄρα πνὴ ἐκῆσται μετὰ τὸ γυναικός, καὶ τὸ τῶ πρὸς καὶ ἔ κυβερνήτης
 ,, περὶ σπῆλαιον πνὴ γλυῦ και βασιλὸν ἰδουσάμενον, ἔ θυσιάζουσα τῶς θεοῖς, γενεσθ μετὰ τὸ ἔκδοσαν ἔ πλοῖς
 ,, ὀφθῆσται. τὸς δὲ ὑπεμείναντας ἐν τῷ πλοῖῳ, μη εἰσπορευομένων τὸ πρὸ τὸ εἰσέθερον, αὐτὸν μὲν αὐτοῖς ἐκεῖ
 ,, ὀφθῆσται, φωνῶ δὲ ἐκ τῶ ἀφῆσται γενεσθ κελύεσται, ὡς δέον αὐτὸς εἶναι θεοσεβῆς, καὶ πᾶρ αὐτὸν ἀπὸ
 ,, τῶν ὀσεβῆσται πρὸς μετὰ τὸ θεῶν ὀκῆσται. τὸ δὲ αὐτῆς πρὸς ἔ τῶν γυναικα αὐτῆ, καὶ τῶν θυγατέρα, καὶ
 ,, τὸν κυβερνήτην μεπερηνῆσται. εἰπέ πᾶσται, ὅτι πάλιν ἐλθῆσται εἰς βαβυλωνῶνα, καὶ ὡς εἶμαρ αὐτῶν ἐκ
 ,, Σιππάρων ἀνελομένων πὸ γραμμάτα διαδύναται πῶς ἀνθρώποις, ἔ ὅπῃ εἰσιν, ἡ ἕως Ἀρμενίας ὄσιν. τὸς 20
 ,, δὲ ἀκούσαντας πᾶσται θυσιάζουσα πῶς θεοῖς, καὶ πῶς πρὸς ἔκδοσαν εἰς βαβυλωνῶνα. τῶ δὲ πλοῖς τέτρα κατὰ κλιθέν-
 ,, τῃ ἐκ τῆ Ἀρμενίας μέρῃ ἡ . . . ἐν τοῖς Κορκυραῖοις ὄρασι τὸ Ἀρμενίας ἀγαμέμον, και πῶσ δὲ τῶ
 ,, πλοῖς κελύεσται δὲ πρὸς τὸς ἀποτροπαζόμενος. ἐλθῆσται ἐν τέτρα εἰς
 ,, βαβυλωνῶνα, πῶσται ἐκ Σιππάρων γραμμάτα ἀνορύξαι, καὶ πλοῖς πολλὰς κήζοντας, και ἱερεῖ ἀνδρουσάμενος
 ,, πάλιν ἐπιβύσται τῶν βαβυλωνῶνα.

Λεῖδινε ἐκ τῶν Βηρωσῶν.

,, Μετὰ Εὐεδώροσθον ἄλλοι πῶσται ἤρξαν, και Σίσιθῃ, τῶ δὲ κρόνῃ περὶ σπῆλαιον ἔσεσται πλῆθος ὄμερων δαισις
 ,, ἰε. κελύεσται δὲ πᾶν ὄ, ἡ γραμμάτων ἡ ἐχόμενον, ἐν ἡλίας πύλῃ τῆ ἐν Σιππάρουσι ἀποκρύψαι. Σίσιθῃ δὲ
 ,, ταῦτα ὀπισθὸν πῶσται ὀθίως ἐπὶ Ἀρμενίας ἀνέπλωε, και παρῶν ἡ μιν κατελάμβανε τὰ ἐκ τῶ θεῶ.
 ,, τρίτη δὲ ἡμέρη ἐπέτε ὦν ὀκῆσται, μετὰ τὸ ὄροντων, πῶσται πῶσται ἔπε γλυῦ ἰδουσάμενον τῶ ὄκδο-
 ,, σαν. αἰ ἡ, ὀκῆσται σφῆας πῶσται ἀμφιχανῆσται ἀπορῆσται ὄκη και ὄρῆσται, ὡς δὲ Σίσιθρον ὀπισθῶ 30
 ,, κελύεσται, και ὀπισθῶ αὐτῶσται ἔπερα. ὡς δὲ τῆσται τρίτησται ἐπετύχεσται (ἀπῆσται γὰρ δὲ πῶσται κατὰ πλοῖοι τὸς περ-
 ,, σῆς) θεῶ μιν ἐξ ἀνθρώπων ἀφαιρῆσται. τὸ δὲ πλάιν ἐν Ἀρμενίῃ ἔσται πῶσται ἀλεξίφάρμακα καὶ τοῖσται
 ,, ὀπισθῶσται παρῆσται.

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΝ.

Αφρικανῶσται πῶσται τῶν Αἰγυπτίων και Χαλδαίων μυθῶσται χρονολογίας.

Αἰγύπτιοι μὲν ἐν ὀπισθῶ τὸ κομπαδέσται χρονῶσται σφῆσται περιόδους καὶ μυριάδας ἔτων καὶ θεῶν ἵνα τὸ πᾶρ αὐτοῖς
 ἀπολογησάμενων ἐξέσται, ὡς πῶσται πῶσται ἀκρῆσται δοξάντων συσῆλκοντες σελωαῖσται εἶπου ἐναυτῆς, ἔδον
 ἔλασται ὀπισθῶ τὸ μυθῶσται ἀπονεδῶσται συμπίπῆσται πῶσται ὀκῆσται καὶ ἐνέα χιλιάσται ἔτων, ὡς Αἰγυπτίων οἰσται
 Πλάτωνι ἱερεῖσται εἰς Σόλωνα κατὰ ἡμεῖσται σφῆσται ἀληθῶσται τὰ γὰρ φοινίκων τριζυμῆσται 40
 ἔσται, και τὸ τὸ Χαλδαίων μύσται λῆρον τὸ τὸ μυριάδων τί δὲ λέγειν; Ἐκ τέτρα γὰρ ἰκδῶσται τὸ ἀνέκασται γεγε-
 νόσται ἀπὸ Ἀβραάμ δὲ ἔσται ἀνθρώπων, αὐτοῦσται πῶσται καὶ ἀνθρωπίνως μετὰ τὸ ἀληθῆς ἀπὸ τῶ Μωσῶσται πῶσται δι-
 δαχθέντες, ἐκ τῶ τῶ ἰσραῖων δὲ ἔσται ἔτων ἔφ εἰς τῶ ὀπισθῶσται ἔσται σφῆσται λόγῶσται τῶ ὀπισθῶ τὸ
 ναρχίας τῶ Καισάρων κηροσομῶσται πῶσται δεδῶσται.

* * * * *

Κατὰ τῶν τῶ ὀριμῶσται.

Καὶ γενόμενον ἔτων φ γενεῶσται τῶ Σῆμ, τὸν Χάμ, τὸν Ἰάφεθ. και ἐπέσται μέχρι τῶ κατακλυσμῶ ἔτη β.

Ἔτος χ̄ Νῶε ὁ κατακλυσμός ἐγένετο. καὶ ἐπέζησε Νῶε μὲν τὸ κατακλυσμὸν ἔτη τν̄, μέχρι π̄η ἔβρο. ἰμοὶ τὰ πάντα β̄ σ̄μβ. ταῦτα μὲν κ̄ τὴν τ̄ ὀερμινείαν.

κατὰ δὲ τὸ π̄δρ̄α Ἰσραὴλ Ἑβραϊκόν.

Νῶε γῑ ὁμοῦ ἐτῶν φ̄ γηνᾶ τ̄ Σῆμ, τ̄ Χάμ, τ̄ Ιάφεθ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ἑκατὴν, μέχρι τδ̄ κατακλυσμοῦ. ἐν ἔτη χ̄ τδ̄ Νῶε ὁ κατακλυσμός ἐγένεθη. καὶ ἐπέζησε Νῶε μὲν τὸ κατακλυσμὸν ἔτη τν̄, μέχρι ν̄η ἔτος Ἀβραάμ. ἰμοὶ τὰ πάντα ἔτη ᾱ χ̄ν̄.

κατὰ τὸ π̄δρ̄α Σαμαρείτης Ἑβραϊκόν.

10 Νῶε γῑ ὁμοῦ ἐτῶν φ̄ γενᾶ τ̄ Σῆμ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ρ̄, μέχρι τδ̄ κατακλυσμοῦ. ἐν ἔτη τδ̄ Νῶε ὁ κατακλυσμός ἐγένεθη. καὶ ἐπέζησε Νῶε μὲν τὸ κατακλυσμὸν ἔτη τν̄, μέχρι π̄τ̄ ἔτος Ἑβρο. ἰμοὶ τὰ πάντα ἔτη ᾱ τ̄ζ.

* * * * *

Γενεαλογία τδ̄ Ἀβραάμ

Κατὰ τὸν Ἀφρικανόν.

Μετὰ δὲ τὸ κατακλυσμὸν Σῆμ ἐγέννησε τὸν Ἀρφαξάδ.

Ἀρφαξάδ δὲ γῑ ὁμοῦ ἐτῶν ρ̄λε γηνᾶ τ̄ Σαλα.

Σαλα γῑ ὁμοῦ ἐτῶν ρ̄λε γηνᾶ τ̄ Ἑβρο.

Ἑβρο γῑ ὁμοῦ ἐτῶν ρ̄λε γηνᾶ τὸν Φάλεκ ἕως ἴπικληθέντα Δαδ τὸ ἐν ἡμέραις αὐτοῦ μεροσθῆναι τὴν γῆν.

β̄ τ̄ γ̄ ζ̄.

β̄ φ̄ κ̄ ζ̄.

χ̄ ᾱ β̄.

Φάλεκ ἐτῶν ρ̄λε ἐγέννησε τὸν Ραγάμ, καὶ ἴπικληθῆναι ἔτη σ̄θ̄ ἐπέλυθησεν.

Ἀπὸ Ἀδάμ, ὅπν̄ ἐπέλυθησεν ὁ Φάλεκ, ἔτη

τ̄.

Ραγάμ ἐτῶν ρ̄λε γῑ ὁμοῦ ἐγέννησε τὸν Σερῶχ.

Σερῶχ ρ̄λε ἐτῶν τὸν Ναχῶρ.

Ναχῶρ ὁ δὲ ἐτῶν τὸν Ἐβρο.

Ἐβρο ὁ δὲ ἐτῶν τὸν Ἀβραάμ, καὶ Ἀρράμ. Συναγῆ πίνω εἰς τὴν ἴπικληθῆναι τὴν κατεπιγελομένην γῆν Ἀβραάμ, ἀπὸ μὲν τδ̄ κατακλυσμοῦ καὶ Νῶε γενεῶν δεκά, ἔτη

μ̄ π̄ ε̄.

ἀπὸ Ἀδάμ γενεῶν κ̄, ἔτη

γ̄ σ̄ ο̄ ζ̄.

Ἐγένθη ἄρχεται τῶν Ἑβραίων ἡ περὶ Ἰερουσαλὴμ. Ἑβραῖοι γὰρ οἱ Περσῶν ἐρμινεύοντες, Δαδ περὶ Ἰερουσαλὴμ Ἑβραῖον τὸν Ἀβραάμ, καὶ ἔχ, ὡς εἶρηται πινες, ἀπὸ Ἑβρο τδ̄ περὶ Ἰερουσαλὴμ.

30

κατὰ τὴν τ̄ ὀερμινείαν.

Μετὰ τὸ κατακλυσμὸν ἔτος β̄ Σῆμ ἕως Νῶε γενᾶ τὸν Ἀρφαξάδ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη φ̄, μέχρις ἰμ̄ ἔτος Φάλεκ.

Ἀρφαξάδ γῑ ὁμοῦ ἐτῶν ρ̄λε γενᾶ τ̄ Σαλα. Ἐπέζησεν ἔτη ῡ γ̄, μέχρι ἰμ̄ ἔτος Ραγάμ.

Σαλα γῑ ὁμοῦ ἐτῶν ρ̄λε γενᾶ τ̄ Ἑβρο. Ἐπέζησεν ἔτη ῡ σ̄, μέχρι ἰμ̄ ἔτος Σερῶχ.

Ἑβρο γῑ ὁμοῦ ἐτῶν ρ̄λε γενᾶ τὸν Φάλεκ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ρ̄λε, μέχρι ἰμ̄ ἔτος Ναχῶρ.

Φάλεκ γῑ ὁμοῦ ἐτῶν ρ̄λε γενᾶ τὸν Ραγάμ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη σ̄θ̄, μέχρι ἰμ̄ ἔτος Σερῶχ. Ἐν ταῖς ἡμέραις Φάλεκ . . . τῆ Ἑβραίων Φωνῆ μερῶν. καὶ ἔτος περὶ Ἰερουσαλὴμ πινες. Κατὰ τῶν ἡμερῶν τῆς ἰπικληθῆναι τὴν κατεπιγελομένην γῆν Ἀβραάμ, ἀπὸ μίας τῆς πάλαι Δαδ ἐκ τῶν πολυφωνῶν γέγονεν, καὶ ἡ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τῶν λαῶν Δαδ περὶ Ἰερουσαλὴμ.

Μετὰ τὸν Φάλεκ Ραγάμ γῑ ὁμοῦ ἐτῶν ρ̄λε [ρ̄λε] γενᾶ τὸν Σερῶχ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη σ̄ ζ̄, μέχρι ἰμ̄ ἔτος Ναχῶρ.

Σερῶχ γῑ ὁμοῦ ἐτῶν ρ̄λε γενᾶ τὸν Ναχῶρ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη σ̄, μέχρι ἰμ̄ ἔτος Ἀβραάμ. Ἐτος πρῶτος ἤρξατο τῶν Ἑβραίων, καὶ τῶν Ἰσραηλῶν τῆς ἀδωλοκατείας.

40

Ναχῶρ γῑ ὁμοῦ ἐτῶν σ̄θ̄ γενᾶ τὸν Ἐβρο. καὶ ἐπέζησεν ἔτη π̄ η̄, μέχρι ἰμ̄ ἔτος Ἀβραάμ.

Ἐβρο γῑ ὁμοῦ ἐτῶν σ̄θ̄ γενᾶ τὸν Ἀβραάμ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ρ̄λε, μέχρι ἰμ̄ ἔτος Ἰακώβ.

Ἀβραάμ ἔτος ᾱ. Ἐπὶ τῶν ἰσραηλῶν ἔτος περὶ Ἰερουσαλὴμ. καὶ τῶν λαῶν καὶ τῶν Ἀσσυρίων πάσης ἐσπίδου. καὶ Σαμάρειας. Οἱ δὲ ἀπὸ τῶν κατακλυσμοῦ, ὅπν̄ τὸ πρῶτον ἔτος Ἀβραάμ, ἔτη μ̄ π̄. ἦν δὲ τὰ ἀπὸ τδ̄ Ἀδάμ, ὅπν̄ τὸ κατακλυσμὸν, ἔτη β̄ σ̄ μ̄ β̄. τὰ πάντα συναγῆ ἔτη γ̄ ρ̄ τ̄ δ̄.

κατὰ τὸ π̄δρ̄α Ἰσραὴλ Ἑβραϊκόν.

Ἔτος β̄ μ̄ τὸν κατακλυσμὸν Σῆμ ἕως Νῶε γενᾶ τὸν Ἀρφαξάδ. Ἐπέζησεν ἔτη φ̄, μέχρι ἰμ̄ ἔτος Ἰακώβ.

Β

Ἀρφαξάδ

Αρφαξάδ γενόμενός ἐστὼν ἡ γενεὴ τὸν Σαλαῶ. Ἐπέζησεν ἔτη ̅ϗ̅, μέχρ᾽ ἡ μὴ ἔτης Ἰουάμ.
 Σαλαῶ γενόμενός ἐστὼν ἡ γενεὴ τὸν Ἐθερ. Ἐπέζησεν ἔτη ̅ϗ̅, μέχρ᾽ ἡ μὴ ἔτης Ἰακώβ.
 Ἐθερ γενόμενός ἐστὼν ἡ γενεὴ τὸν Φάλεκ. Ἐπέζησεν ἔτη ̅ϗ̅, μέχρ᾽ ἡ μὴ ἔτης Ἰακώβ.
 Φάλεκ γενόμενός ἐστὼν ἡ γενεὴ τὸν Ραγαῦ. Ἐπέζησεν ἔτη ̅ϗ̅, μέχρ᾽ ἡ μὴ ἔτης Ἀβραάμ.
 Ραγαῦ γενόμενός ἐστὼν ἡ γενεὴ τὸν Σερέχ. Ἐπέζησεν ἔτη ̅ϗ̅, μέχρ᾽ ἡ μὴ ἔτης Ἀβραάμ.
 Σερέχ γενόμενός ἐστὼν ἡ γενεὴ τὸν Ναχώρ. Ἐπέζησεν ἔτη ̅ϗ̅, μέχρ᾽ ἡ μὴ ἔτης Ἰουάμ.
 Ναχώρ γενόμενός ἐστὼν ἡ γενεὴ τὸν Θάρρα. Ἐπέζησεν ἔτη ̅ϗ̅, μέχρ᾽ ἡ μὴ ἔτης Ἀβραάμ.
 Θάρρα γενόμενός ἐστὼν ἡ γενεὴ τὸν Ἀβραάμ. Ἐπέζησεν ἔτη ̅ϗ̅, μέχρ᾽ ἡ μὴ ἔτης Ἰουάμ.
 Ἀβραάμ ἐτὼ ̅α̅. Οὐδὲ γὰρ διὰ τῶν καθ' ἑαυτοὺς, ἐπὶ τὸ πρῶτον ἐτὼ Ἀβραάμ, ἔτη ̅ϗ̅. τὰ δὲ πάντα διὰ
 Ἀδάμ ἐτὼ ̅μ̅.

καὶ ἡ τὸ Σαμαρικὸν Ἑβραϊκόν.

Ἐτὼς ̅β̅ μὲν τὸ καθ' ἑαυτοὺς. Σὴμ υἱὸς Νῶε γενεὴ τὸν Ἀρφαξάδ. Ἐπέζησεν ἔτη ̅ϗ̅, μέχρ᾽ ἡ μὴ ἔτης Φάλεκ.
 Ἀρφαξάδ γενόμενός ἐστὼν ἡ γενεὴ τὸν Σαλαῶ. Ἐπέζησεν ἔτη ̅ϗ̅, μέχρ᾽ ἡ μὴ ἔτης Φάλεκ.
 Σαλαῶ γενόμενός ἐστὼν ἡ γενεὴ τὸν Ἐθερ. Ἐπέζησεν ἔτη ̅ϗ̅, μέχρ᾽ ἡ μὴ ἔτης Ραγαῦ.
 Ἐθερ γενόμενός ἐστὼν ἡ γενεὴ τὸν Φάλεκ. Ἐπέζησεν ἔτη ̅ϗ̅, μέχρ᾽ ἡ μὴ ἔτης Ραγαῦ.
 Φάλεκ γενόμενός ἐστὼν ἡ γενεὴ τὸν Ραγαῦ. Ἐπέζησεν ἔτη ̅ϗ̅, μέχρ᾽ ἡ μὴ ἔτης Ραγαῦ.
 Ραγαῦ γενόμενός ἐστὼν ἡ γενεὴ τὸν Σερέχ. Ἐπέζησεν ἔτη ̅ϗ̅, μέχρ᾽ ἡ μὴ ἔτης Ναχώρ.
 Σερέχ γενόμενός ἐστὼν ἡ γενεὴ τὸν Ναχώρ. Ἐπέζησεν ἔτη ̅ϗ̅, μέχρ᾽ ἡ μὴ ἔτης Ἀβραάμ.
 Ναχώρ γενόμενός ἐστὼν ἡ γενεὴ τὸν Θάρρα. Ἐπέζησεν ἔτη ̅ϗ̅, μέχρ᾽ ἡ μὴ ἔτης Θάρρα.
 Θάρρα γενόμενός ἐστὼν ἡ γενεὴ τὸν Ἀβραάμ. Ἐπέζησεν ἔτη ̅ϗ̅, μέχρ᾽ ἡ μὴ ἔτης Ἀβραάμ.
 Ἀβραάμ ἐτὼ ̅α̅. Οὐδὲ γὰρ διὰ τῶν καθ' ἑαυτοὺς, ἐπὶ τὸ πρῶτον ἐτὼ Ἀβραάμ, ἔτη ̅μ̅, ὅπου καὶ καὶ τῷ 20
 ἡ ὁ ἐρμηνεύειαν.

* * * * *

Η ΔΙΑΣΠΟΡΑ ΕΝ ΤΑΙΣ ΗΜΕΡΑΙΣ ΤΟΥ ΦΑΛΕΚ.

* * * * *

ΜΕΡΙΣΜΟΣ ΓΗΣ.

τῷ βραβ' ἐπὶ τῷ κόσμῳ, ἐκαθεστῶς τριακασιοῦ ἔτη τῶν Νῶε, καὶ θεῖον δηλονότι χρησμὸν, ἐμέριξε Νῶε τοῖς
 τρισὶν υἱοῖς αὐτοῦ τὴν γῆν ὕψω.
 Σὴμ τῷ πρωτοτόκῳ αὐτοῦ ἡ ἀρχὴ ἐτὼ τετρακκοσιοτὸν τριακασίων πρῶτον ἔδωκεν διὰ Περσίδος καὶ Βακτρῶν,
 ἕως Ἰνδικῆς, μῆκος. πλάτος δὲ, διὰ Ἰνδικῆς, ἕως Ρινοκεράων τῆς Αἰγύπτου, ἤτοι διὰ ἀνατολῆς, ἕως μέρους
 τῆς μεσημβρίας, τὴν τε Συρίαν, ἢ καὶ Ἰσραὴλ λέγει (Ἐξ ἧς οἱ παλαιὸι Σύρες οὖν Παλαιστίνης ἀνόμαζον) 30
 καὶ Μηδίαν, καὶ πᾶσι δὲ διορίζοντα αὐτὸν τὸ ὄρος τὸν Εὐφράτην.
 Χάμ δὲ τῷ δευτέρῳ αὐτοῦ ἡ ἀρχὴ ἐτὼ ὕψω ἔδωκε τὴν πρὸς νότον καὶ λίβαν, καὶ μέρος τῆς δύσεως διὰ Ρινοκερά-
 ρων τῆς Αἰγύπτου, Αἰθιοπίας, Ἐθιοπίας, Ἐλιθίου, Αφρικῆν, Ἐμαυριανίαν, ἕως Ἡρακλειῶν σπηλαίων, ἢτοι
 ἕως τῆς δυτικῆς, καὶ λιθουκῆ ἀκκαίης, πᾶσι δὲ διορίζοντα τὸν Νεῖλον, ὃς καὶ Γεὼν καὶ Χρυσορροίας λέγει.
 Ἰάφεθ δὲ τῷ τρίτῳ αὐτοῦ ἡ ἀρχὴ ἐτὼ ὕψω, διὰ Μηδίας τὴν πρὸς ἀρκτον δυσμῶν, ἕως Γαδείρων, καὶ Βρεταννι-
 κῶν νήσων, Ἀρμενίαν, Ἰσθρίαν, Πόνον, Κόλχης, καὶ τὰς κατὰ πῖν χώρας καὶ νήσους, ἕως Ἰταλίας, καὶ Γαλιῶν,
 Ἰαπωνίας τε, καὶ Κελτικῆς, καὶ Λυσιανῶν.
 Οὕτω μερίδας καὶ ἐξέτασεν διαθέμενος, ὡς φασιν, ἐπαναγὰς τε αὐτοῖς τὴν διαθήκην αὐτὸν ἐσφραγίσας
 ὡς εἶπε αὐτῷ καθ' ἑαυτοῦ, ἕως τῆς βραβ' ἔτης διὰ Ἀδάμ, ἐν ᾗ καὶ ἐκοιμήθη. μέλλων δὲ πλεονεξίας ἐνελεῖσθαι
 τρισὶν υἱοῖς αὐτοῦ, μηδὲνα ἐπελθεῖν τοῖς τῶν ἀδελφῶν ὀρίοις, Ἐ ἀπᾶντως ἐνεχθῆναι πρὸς τὸ ἔπερον, αἷς τότε 40
 γεννησάμενος αὐτῶν αἰσῶν αἰσῶν καὶ πλεονεξίας τῶν ἀδελφῶν. τὴν ἡ διαθήκην αὐτῶν δέδωκε τῷ Σὴμ ὡς πρῶ-
 τοτόκῳ ἡ καὶ θεοφιλεστέρῳ. ὃς καὶ τὴν ἡγεμονίαν διεδέξατο μετ' αὐτῶν, καὶ τὰς ἐξαιρέτους τῆς πατρῴας
 ἐκκληρώσειτο, αἷς καὶ ἐν τῇ γενεῇ φέρεται.
 Ἐν ἡ τῷ βραβ' ἐπὶ τῷ κόσμῳ, ἢτοι μὲν διακόσια ἔτη τῆς τελευτῆς Νῶε, νεωτερίστως ὁ τῶν Χάμ υἱὸς Χαναάν ἐπέβη
 τοῖς ὀρίοις τῆς Σὴμ, καὶ κατώκησεν ἐκεῖ ὡς φασὶν τὴν ἐν πολλῇ Νῶε, αὐτῶν τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ γενόμενοις ἔθνεσιν ἑπτά,
 Ἀμορραίοις, Φερεζαίοις, Ευαίοις, Γεργεσαίοις, Ἰεβουσαίοις, καὶ Χανααναίοις, ἕως Διὰ Μωσῆος καὶ Ἰησοῦ τῶν Ναυῶ
 ἐξολοθροῦσεν ὁ θεός, καὶ κατὰ ἰσχυρῶν καὶ τῶν Κερτιῶν ἀπέδωκε τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ τὴν πατρῴαν γῆν, δικαίως
 καὶ ἐν τῷ φανείῳ ὁ θεός, ὡς ἐκ τῆς Σὴμ καταγεγραμμένοις Διὰ γενεῶν ἡ καὶ, ἐστὼν χιλιῶν ἐξακοσίων ὀγδοηκοντα
 ἑπτά, ὃ ἔφθασεν εἰς τὸν τετρακκοσιοτὸν ὀγδοον ἔτος, ἢτοι τῷ καὶ τῆς βασιλείας Σαλομωνος
 καὶ ὅν ἐνεκαίνισεν τὸ ἕως αὐτῶν κληθέντα πολυεληθῶν, οὖσις τῶν πατρῴων θεῶν λαμπρῶς. πλεονεξίας ἐν τοῖς ἰσραὴλ 50
 τόποις

πίπεις ἐκάστῃ τῶν ἰσραὴλ γένεων κτ' ἐγγχωρῶν σινοχῶδ' ὀππὶ μὴ σὺν θεῷ λεχθῆσε. Νεὺ ἡ ἐπιελθὼν πάλιν ἐπὶ τὴν περσοπίαν, κτ' τὴν σύγχυζιν τῶν ἐθνῶν, κτ' ἰσραὴλ, αἱ συνεχυήσαν κτ' ἀπὸ τῶν ἰσραὴλ πολλοῖς τῶν ἰσραὴλ περσῶν, πῆρα κτ' ὁππὶ ἐθνη ἐκάστῃ τῶν ἰσραὴλ ἡ Νῶε ἐλαχεν ὅκα τῶν ἀρετῶν οὐ ἐθῶν. κτ' δὲ ἀναμνησθῆναί τῃ περσοχθῆντων ἀνωτέρω, ὅτι ἀρχὴ ἀρχὴ τῆς καθολικῆς βίβλης ἐπὶ οὐκοδομῆν τῆς πύργου, ὁπερὶ τῆς ζωῆς τῆς Σὴμ εἶπε, τῆ δὲ ἡδ' ἀρφαζῶδ' κτ' γ, κτ' τῆς τῆς Καϊνῶν τῆς, κτ' τῆς Σαλαῶν κτ' ἡ Εἰσερ ἡ, ἐμφαν οὐκοδομῆνες ἐπὶ ἔτη μ, εὐς ἡ κωσμικῆ βίβλης. ἐν τῆς γὰρ τῆς διεστιαρησῶν ἰσραὴλ ἡ εἰς πᾶσαν τὴν οὐκοδομῆν ἔτως.

Ἐκ τῆς Σὴμ τῆς περσοχθῆντων Νῶε ἐθνη κτ' ἔτως.

α Ἀρφαζῶδ.	αφ' ἡ Καλδαῖοι.	β Ἀλέμ.	αβ' ἡ Ελουαῖοι.
γ Ἀσῶρ.	αφ' ἡ Ασῶροι.	δ Λεῶ.	αβ' ἡ Λυδοί.
ε Ἀράμ.	αφ' ἡ Σύροι		

ἡοὶ Ἀράμ.

ε Ως.	αφ' ἡ Τράχωνες.	ζ Οὐλ.	αφ' ἡ Μαζαρδοί.
η Γάβερ.	αφ' ἡ Ἀρμένιοι.	θ Μοσῶ.	αφ' ἡ Μεσῆιοι.

ἡοὶ Ἀρφαζῶδ.

ι Καϊνῶν.	αφ' ἡ Γατφῆροι.	ια Σασῶν.	αφ' ἡ Κοσῆιοι.
ιβ Εἰσερ.	αφ' ἡ Εἰσεραῖοι.	ιγ Φαλει.	αφ' ἡ Βάκτροι.
ιδ Ελωδάμ.	αφ' ἡ Ἰνδοί.	ιε Ιεκταν.	αφ' ἡ Μαδναῖοι.
ιε Ἀραβῶθ.	αφ' ἡ Ἀραβες.	ις Ἰδαρῶν.	αφ' ἡ Καμηλιοί.
ιη Δέσα.	αφ' ἡ Μῆδοι.	ιθ Ἰεζιά.	αφ' ἡ Ἀραβιοί.
κ Δεκλάμ.	αφ' ἡ Κεδρῶνιοι.	κθ Γεβῆλ.	αφ' ἡ Σκύθαι.
κβ Λεϊμεθῶ.	αφ' ἡ Τυρκαιοί.	κη Σαθάτ.	αφ' ἡ Ἀραβες Ἰνδαῖν.
κδ Ουῆρ.	αφ' ἡ Ουαρηῶιοι.	κε Ευήν.	αφ' ἡ Γυμνοσφισαί.

Ὅτι πάντες ἐκ τῆς Σὴμ κατῶν, ἢ ἡ καθολικῆ δὲν κτ' μὴ κτ' ἀπὸ Βάκτρον κτ' Ἰνδικῆς, ἕως Ρινοκλότρων τῆς ἐρῆσῶν Συρίαν, κτ' Λυθῶν, ἢ τῆς Ἐρυθρῶν θάλασσαν, ἀπὸ νότιοι κτ' κατ' Ἀρσινολῶν τῆς Ἰνδικῆς. κτ' δὲ ἀπὸ τῆς περσοχθῆντων κτ' Βάκτρον, ἕως Ἰνδικῆς. Ταῦτ' ὀνόματα τῶν χωρῶν ταῦτα.

Περσῶν, κτ' τῶν ἐν αὐτῇ ἐθνη. Βακτριανῆ. Τυρκανία. Βαβυλωνία. Κεδρῶνία. Ασσυρία. Μεσοποταμία. Ευδαίμων Ἀραβία. Καίλη Συρία. Κομμαγενῆ. κτ' ἡ Φυζικῆ Περσῶν. πᾶσι δὲ ἀπὸ τῶν γενόμηναι ἐθνη ταῦτα. Εἰσεραῖοι. Ἰσραὴλιοι. Περσῶν. Μῆδοι. Μαζαρδοί. Παρσῶν. Γερμανοί. Ἰλυμαῖοι. Ἀραβες ἀρχαῖοι. Κεδρῶνιοι. Σκύθαι. Γυμνοσφισαί. εἰ δὲ ὀππὶ αὐτοῖς ἀπὸν γράμματῶν. Ἰσραὴλιοι. Περσῶν. Μῆδοι. Καλδαῖοι. Ἰνδοί. Ασῶροι. Ταῦτα πᾶσι κτ' ἐθνη τῆς Σὴμ σὺν τῆς χάρις, κτ' ὁμοίως αὐτῶν.

Ἐκ τῆς Χάμ τῆς β ἡδ' Νῶε ἐθνη κτ' ἔτως.

α Χῆρ.	δζ ἡ Λιθῶπες.	β Μεσραῖμ.	δζ ἡ Αἰθῶπιοι.
γ Φῶλ.	δζ ἡ Τρωγλοδύται.	δ Χαναάν.	δζ ἡ Χανανῶιοι.

Ὅτι ἐφυζον ἀπὸ περσοχθῆντων τῶν ἰσραὴλ. κτ' κατῶν τῶν Τρογλοδύται τῆς Ἀφρικῆς ὡς ἔσαν ἐν τῇ κλήρῳ τῆς Χάμ.

ἡοὶ Χῆρ τῆς Αἰθῶπ κτ' τῆς πρώτης ἡδ' Χάμ.

ε Σαθατ.	δζ ἡ Σαθάτ.	ε Ευιλάτ.	δζ ἡ Γαζῆνοι.
ζ Σεθάά.	δζ ἡ Σαθῶνοι.	η Ρεγμα.	δζ ἡ ἰχθυοφάγοι.
θ Σεθακαῶ.	δζ ἡ		

ἡοὶ Ρεγμα.

ι Σεθά.	δζ ἡ Μαρμαρῆται.	ια Ἰσδαδάν.	δζ ἡ Φοίνικες.
ιβ Νεθρῶδ.	δζ ἡ Γαυῶπες.	ιγ Λεθῶνιοι.	δζ ἡ
ιδ Νεμεσιῖμ.	δζ ἡν	ιε Λαθῶνιοι.	δζ ἡν
ιε Νεφθαθῶνιοι.	δζ ἡν	ις Παρσασσῶνιοι.	δζ ἡν
ιη Χασλωνῶνιοι.	δζ ἡν	ιθ Φιλιπῶνιοι.	δζ ἡν
κ Χαφθονῶνιοι.	δζ ἡν		

ἡὶ Χαναάν, ὧν περὶ ὅπκⓄ Σιδών.

κα Σιδών.	δζ ε̄ Σιδώνιοι.	κβ ΧανναίⓄ.	δζ ε̄
κγ ΙεθραϊⓄ.	δζ ε̄ Ιεθραϊοί.	κδ ΑμορραϊⓄ.	δζ ε̄ Αμορραῖοι.
κε ΓερρεζαϊⓄ.	δζ ε̄ Γερρεζαῖοι.	κε ΕυαϊⓄ.	δζ ε̄ Ευαῖοι.
κζ ΑρσνⓄ.	δζ ε̄ . . .	κη ΑσενναϊⓄ.	δζ ε̄
κθ ΑραδⓄ.	δζ ε̄ Αραδῖοι.	λ ΣαμαραϊⓄ.	δζ ε̄ Ορθοσίται.
λα Αμαθείς.	δζ ε̄ Αμαθῆσσι.		

Οἱ πάντες σὺ τῷ Χάμ κβ. Τῶν τῆ κασικία δὸτ Ρινοκρέων, ἕως Γαδείρων πὲ πρὸς νότον. Τὰ δὲ δζ αὐ-
 τῶν γνηθέντα ἔθνη, Αἰθίοπες. Τρωγλοδύπη. Αἰθίοποι. Γαζινοί. Σαβῖοι. Ιζθουζάγοι. Ελαῖοι. Αἰγυπῖοι.
 Φοίνικες. Αἰθίοπες. Μαρμαρῖται. Κάρες. Ψυλλῖται. Μισοί. Μασύλλιοι. Φρύγες. Μάκωνες. Βιθωνοί. Νομάδες. Λύ- 10
 κιοι. Μαρχανδινεῖ. Παμφυλοὶ. Μασουνοί. Πισυνοί. Αουραλαῖοι. Κίλικες. Μαυρῆσσοι. Κρήτες. Μαζάρται. Νέ-
 μιδες. Μακωνες. ε̄ Ναζαμῶνες. ε̄ πὶ Σακεραῖσιν δὸτ Αἰγύπτου, ἕως ε̄ δυτικῆ πρὸς λίθου κὲ νότον ὠκεανῆ.
 οἱ ἡ δὲ πρὸς ἰσθμῶν αὐτῶν γράμματῶν, Φοίνικες. Αἰγυπῖοι. Πάμφυλοι. Φρύγες. αἱ δὲ χῶραι αὐτῶν, Αἰγυ-
 πτῖⓄ. Αἰθιοπία ἡ βλέπει κὲ ἰσθμῶν πρὸς ὄρονον. ἄλλη Αἰθιοπία πρὸς νότον, ὅταν ἐκπαρῶν ε̄ ὁ ΝεῖλⓄ
 πρὸς ἄρκτον. Ερυθρῆ ἡ βλέπει κὲ ἀνατολῆς. Θηβαῖς. Αἰθιοπία ἡ παρεκλίνουσι μέχρι Κορυμῆς. Μαρμα-
 ρῖς, κὲ πρὸς αὐτὸ πάντες. Σύδης ἔχουσι ἔθνη γ, Ναουμῶνας, Μάκωνας, Ταυταῖοις. Αἰθιοπία δὸτ ΛέπτιⓄ
 παρεκλίνουσι μέχρι μικρῆς Σύδης. Νεμιδῖαι. Μασουνοί. Μαυρῆσσια ἡ κὲ Αφελὴ παρεκλίνουσι μέχρι Πρα-
 κλιατικῶν σιλῶν κατὰ τὴν Γαδείρων. ἐχὲ δὲ ἐν ταῖς κὲ βορρῶν πὲ πρὸς θάλασσαν, Κιλικίαν, Παμφυ-
 λῖαν, Πισιδίαν, Λυκαονίαν, Φρυγίαν, Καρβαλλίαν, Λυκίαν, Λυδίαν, Καρίαν, Τρωάδα, Αἰολίαν, Βι-
 θυνίαν, τὴν ἀρχαίαν Φρυγίαν. ἐχὲ δὲ ἔθνη δὲ πρὸς ἄρκτον γ, Σαρδῶν, Κρήτων, Κύπρον. ἑπικρινῶν δὲ Κορζυλλῶν,
 Λαμπροδῶσαν, Γαυδῶν, Μελίτων, Κροθῶν, Μήλων, Γαλατίων, Γορζυῶν, Κρήτων, Γαυλοῖδων, Θήρων,
 Κάρπιων, Ασυπύλαιαν, Χῶν, Λέσβον, Τένεδον, Ἰμβρον, Θάσον, Σάμον, Κνῖδον, Κῶν, * Νίσην. πρὸ 20
 μὸν δὲ Γειῶν τὲ κὲ Νεῖλον, ὅς ε̄ κυκλῶν Αἰγυπτον, κὲ Αἰθιοπίαν. κὲ διερῆζι μεταξὺ τῶ Χάμ κὲ Ἰάφεθ τὸ σῆμα
 ἐπερὶ τῆς θαλάσσης. πᾶ ἐπί τῶνα τῶ Χάμ κὲ τῶ Ἰάφεθ.

*In V.
 Νήση-
 ρον.

οἱ τῶ Ἰάφεθ τῶ γ ἡ ε̄ Νῶε ἔθνη τῆ ἔτους.

ἡὶ Ἰάφεθ τῶ γ ἡ ε̄ Νῶε.

α Γάμερ.	δζ ε̄ Καππαδόκες.	β Μαγῶν.	δζ ε̄ Κέλαιοι κὲ Γαλαῖται.
γ Μαδνί.	δζ ε̄ Μήδοι.	δ Ιαυαν.	δζ ε̄ Ἕλληνες οἱ κὲ Ἴωνες.
ε Θωβελ.	δζ ε̄ Θεπάλοι.	ε Μασόχ.	δζ ε̄ Ἰλλυριοί.
ζ Θηραῖς.	δζ ε̄ Θηραῖες.	η Χεζαῖν.	δζ ε̄ Μακεδόες.

οἱ ἡὶ Γάμερ τῶ γ ἡ ε̄ Ἰάφεθ.

θ Λαγααῖς.	δζ ε̄ Ρηγῖνες.	ι Ριχαδ.	δζ ε̄ Σαυρομάται.
ια Θερραμαῖ.	δζ ε̄ Αρμενῖοι.		

οἱ ἡὶ Ἰωσάν.

ιβ Ελισά.	δζ ε̄ Σικελοί.	ιγ Θαρσεῖς.	δζ ε̄ Ἰσθρες.
ιδ Κίπιοι.	δζ ε̄ Λατῖνοι, οἱ κὲ Ρωμαῖοι.	ιε ΡόδοιⓄ.	δζ ε̄ Ρόδοι.

Εκ τῶν ἀφωρίσθησαν νῆσοι τῶ ἔθλων ἐν τῇ γῆ αὐτῶν ἕκαστⓄ κὲ γλῶσσαν αὐτῶν, ἐν τῷ Φυλαῖς αὐτῶν. ε̄ ἐν ταῖς
 ἔθνεσιν αὐτῶν, ὡς Φησιν ἡ γραφή. Ομοῦ ἔθνη οὐβ. Εἰσι δὲ ε̄ οἱ Κύπριοι ἐκ τῶ Κιταίων, κὲ οἱ ἐν τῷ Βαρρῶ ἀμό-
 φυλοὶ τῶ αὐτῶν Κιταίων, κὲ τῶ Ρωμαίων, κὲ τὰ ἔθνη τῶ ἙλλάδⓄ, πλὴν τῶ μετοικησάντων ὑπερὸν ἐκεῖ Σαι-
 τῶν κὲ καπικησάντων πλὴν τῶ ἙλλάδⓄ μητρόπολιν Αθήνας κὲ τὰς Θήβας. Σιδωνίων γδ ε̄ πὶ ἀπικεῖ ἐκ Κάδμου 40
 ε̄ Αἰθιοπῶν, οἱ δὲ Χαλδαῖοι Τυρίων εἰσὶν ἀπικεῖ, κὲ εἰσὶν ἄλλοι εἰς Ἑλλάδα μετὰ κήσαν. Τὰ δὲ τῶ Ἰάφεθ ἔθνη
 δὸτ Μήδων, ἕως τῶ ἐπερὶ τῶ ὠκεανῆ κατὰ τὴν βλῆπντα πρὸς βορρῶν ἔτους. Μήδοι. Αλβανοί. Γαργανοί.
 Εβραῖοι. Αρμενῖοι. Αραζῖοι. * Κολοί. Κορζηνοί. Δεναγῖνοί. Καππαδόκες. Παφλαγονες. Γαβιεννοί. Καλυβες.
 Σαζμαται. Θρησκες. Μασουνοί. Βασρανοί. Σαυρομάται. Ἰλλυριοί. Μαιῶται. Σκυθται. Ταῦροι. Μακεδόνες. Ἕλλη-
 νες. Ἰσριοι. Δαυνῆς. Ουερονόι. Ἰάπυρες. Καλαβροί. Οπασκοί. Λατῖνοι, οἱ κὲ Ρωμαῖοι. Γάλλοι, οἱ κὲ Κελταῖοι. Λυ-
 γιστινοί. Κελτικῶρες. Ἰσθρες. Γάλλοι Αρκταῖοι. Ἰλλυρικῶι. Βάσιυτες. Κυρῖνοί. Αυσιανοί. * Οὐακαὶ κῆ οἱ Βρε-
 τανικοί. οἱ δὲ ἐν τῷ νῆσοις οἰκῶντες δζ αὐτῶν εἰδότες γράμματῶν εἰσὶν ε̄ τοι, Ἰσθρες, Λατῖνοι, οἱ κῆ Ρωμαῖοι, Σπά-
 νοι, Ἕλληνες, Μήδοι, Αρμενῖοι. ἐπὶ δὲ κὲ μῆκⓄ τὰ ὅρια αὐτῶν, δὸτ Μήδων, ἕως δυτικῆ ὠκεανῆ, πᾶ πρὸς
 βορρῶν,

*Κόλ-
 χοι.

*Οὐακ-
 καιοι.

βορρᾶν, εὐρῶν δὲ ἀπὸ Ταναΐδῶσ ἀναμῆ, ἕως Μασσητίας τὴν ἡλίον. αἰχῶραι δὲ αὐτῶν. Μηθία, Αἰθωνία, Λομενία μικρὰ ἔτι μεγάλη, Αρμαζαίαι, Παφλαγονία, Καππαδοκία, Γαλατία, Κολχίαι, Βοσπορήνη, Μαϊώτις, Δέρις, Σαρματία, Ταυρανή Βαφρανή, Σκυθία, Θρακία, Μακεδονία, Ἑλλάς, Θεσσαλία, Βοιωτίαι, Λοκροίαι, Αἰτωλία, Αχαΐα, Πελοπόννησος, Αχαρνάναι, Πηλοῦσαι, Ἰλλυριοί, Λυχνίπιδαι, Αδριακή, ἀφ' ἧς τὸ Αδριακὸν πέλαγος ἐκλήθη, Καλαθρία, Ἰταλία, Γαλλία, Θρακινή, Λυσιτανία, Κελτική, Μασσαλία, Κελτογαλλία, Σπανογαλλία, Ἰθέρια, Σπανία ἡ μεγάλη. Ἐν τῷ τῷ καταλήθη τὰ ὄρια τῆς Ἰαφῆθ, ἕως Βρετανικῶν νήσων τὰ πρὸς βορρᾶν βλέποντα. ἔχει δὲ νήσους Βρετανίαν, Σικελίαν, Εὐβοίαν, Ρόδον, Χίον, Λέσβον, Κύθηρας, Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν, Ἰθάκην, καὶ τὰς Κυκλάδας, καὶ μέρος τι τῆς Ἀσίας, τῶν Ἰωνίων καλεσθέντων, πρὸς τὸν βορρᾶν περὶ τὴν Ἰαφῆθ, ἕως τῆς Ἰαφῆθ ὄρια Διὰ τὴν ἰερὴν ἀναγωγὴν μεταξὺ Μηθίας καὶ Βαβυλωνίας. Ἐν τῇ τοιαύτῃ ἐν πληρῶν τὰ τῆς Ἰαφῆθ ὄρια Διὰ τὴν ἰερὴν ἀναγωγὴν μεταξὺ Μηθίας καὶ Βαβυλωνίας. Ἐν τῇ τοιαύτῃ ἐν πληρῶν τὰ τῆς Ἰαφῆθ ὄρια Διὰ τὴν ἰερὴν ἀναγωγὴν μεταξὺ Μηθίας καὶ Βαβυλωνίας.

ἐκ τῶν Αβυδινῶν Ασυριακῶν.

Ἐν τῇ τοιαύτῃ ἐν πληρῶν τὰ τῆς Ἰαφῆθ ὄρια Διὰ τὴν ἰερὴν ἀναγωγὴν μεταξὺ Μηθίας καὶ Βαβυλωνίας. Ἐν τῇ τοιαύτῃ ἐν πληρῶν τὰ τῆς Ἰαφῆθ ὄρια Διὰ τὴν ἰερὴν ἀναγωγὴν μεταξὺ Μηθίας καὶ Βαβυλωνίας.

ἐκ τῶν Ἰστιάων Μιλησίων.

Ἐν τῇ τοιαύτῃ ἐν πληρῶν τὰ τῆς Ἰαφῆθ ὄρια Διὰ τὴν ἰερὴν ἀναγωγὴν μεταξὺ Μηθίας καὶ Βαβυλωνίας. Ἐν τῇ τοιαύτῃ ἐν πληρῶν τὰ τῆς Ἰαφῆθ ὄρια Διὰ τὴν ἰερὴν ἀναγωγὴν μεταξὺ Μηθίας καὶ Βαβυλωνίας.

Ἐκ τῆς Φυλῆς τῆς Ἰαφῆθ ἐγγυηθῆ Σερῶν, ὅσιν πρῶτον ἤρξατο Ἑλληνισμῶν, ἔτι δὲ δόγματι τῆς εἰδωλοκρατίας. αὐτοὶ γὰρ, καὶ οἱ αὐτῶν οἰκιστῶν πάλαι ἠγροκόμοι ἢ πολεμισταί, ἢ ἡγεμόνες, καὶ ἡ πράξαντες ἀνδρείας ἢ ἀρετῆς ἀξίον ἐν τῷ βίῳ ἔτι μνημονοῦνται, καὶ ὡς ὄντας οἰκιστῶν προπατορῶν ἀνδρείων ἐτίμησαν, καὶ ὡς θεοὺς προσεκύνησαν αὐτοὺς, καὶ ἐθυσίαζον. οἱ δὲ μὲν τὰ αὐτῶν ἀνθρώπων ἀγνοοῦντες τῶν τῶν προγόνων γλώσσῃ, ὡς ὡς πατέρων καὶ ἀγαθῶν θυραίων ἐτίμησαν μνήμασι μόναις, ὡς θεοὺς ἐπὶ θρανίοις ἐτίμων, καὶ ἐθυσίαζον αὐτοῖς. ἦν δὲ τὸ τῆς ἀπιδεώσεως ὄραμα τοῦτον. Ἐν τῇ ἰερῇ βιβλίῳ αὐτῶν βιβλίοις ἐτάσσοντο τὰ ὀνόματα αὐτῶν μὲν τελευτῶν, καὶ κατ' ἐκείνων τῶν κειμένων ἐστὶν αὐτῶν ἐπετελεῖν, λέγοντες τὰς αὐτῶν ψυχὰς εἰς τὰς τῶν μακάρων νήσους ἰέναι, καὶ μηκέτι κείεσθαι, καὶ εἰδομένην ἕως τῆς ἡμέρας Ἰαφῆθ ἢ πατρὸς Αβραάμ ταῦτα. ἀλλὰ καὶ ὁ σφῶντα Σοφοκλῆς ἐξέθετο ταῦτα.

ὡς τῆς ἀληθείας ἵνα εἶδῃ θεός,
ὡς ἔρανον πεδύχῃ καὶ γαίαν μακρὰν,
παντὸς τε χαροπὸν ὄμμα, καὶ νέμων βίας.
θιγαὶ δὲ πηλοκαρδία σπανάμοι
ἰδρισάμεθα εἰσημάτων πῶδε ψυχὴν
θεῶν ἀγάλματ' ἐκ λίθων τε καὶ ξύλων,
ἢ χρυσοτάκτων ἢ ἐλεφαντίνων τύπων.
Ἰσπας περὶ τοῖς, καὶ καλὰς πανηγύρεσσιν
τῶν ἄλλων ἡμῶν δὲ σέθεν νομιζομένην.

Μοναρχίαν γὰρ ἐδοξάζειν ὁ αὐτὸς Σοφοκλῆς. Ἴωνες δὲ οἱ ἐκ τῆς Ἰσθμῆς τῆς Ἑλλήνων ἀρχηγοὶ γεγενησῶν τοῖς ξοάνοις προσεκύνησαν, οἱ οἰκιστῶν Χαϊρανήσιον ὁ Πλάταρχος ὡς πλάνην ἀγαλαμάτων Ἰνῶν εἰσαγωγῆς ὅσον κατ' ἔρανον Φασήρας θεοποιήσαντες, τὴν ἡλίον καὶ τῶν πελοπόννησιν, ὡς ἢ τῆς Αἰγυπτίαν θεογονία περιέχει. αὐτοὺς γὰρ λέγει τὸ συμπῆλαιον κοσμοῦν οἰκιστῶν καὶ τῆς αὐξάνοντος τὰ πάντα τῆς περὶ μερῶν κινήσεως τῆς πέντε πλανήτων, καὶ τῆς λοιπῆς ἀστρονομίας καὶ γῆμοσῶν καὶ ἀσέρας.

οἱ Χαλδαῖοι πρῶτον ἀνηγόρευον ἐαυτοῖς βασιλεῖς ὡν πρῶτον Εὐήχοσθε ὁ παρ' ἡμῖν Νόσοδος ἐβασίλευσεν.

Βασιλεῖς Χαλδαίων.

Χαλδαίων ἐβασίλευσεν	ᾠ	Εὐήχοσθε	ἔτη 5.
Χαλδαίων ἐβασίλευσεν	β	Νομάσθεσθε	ἔτη 7.
Χαλδαίων ἐβασίλευσεν	γ	Πῶροσθε	ἔτη 12.
Χαλδαίων ἐβασίλευσεν	δ	Νεχώθης	ἔτη 17.
Χαλδαίων ἐβασίλευσεν	ε	Αβιόσθε	ἔτη 18.
Χαλδαίων ἐβασίλευσεν	ς	Ονίβαλλοσθε	ἔτη 19.
Χαλδαίων ἐβασίλευσεν	ζ	Ζιζιροσθε	ἔτη 20.

Διεδέξαντο ἡ Χαλδαίων βασιλείαν Ἀραβίαις ἔτη σ' ἐβασίλευσεν ὡν ὁ χρόνος ὑποπέσκει.

10

Ἀραβίων βασιλεῖς οἱ μὲν τὸς τ' Χαλδαίων.

Ἀραβίων ἐβασίλευσεν	α	Μαρδοκέντης	ἔτη 16.
Ἀραβίων ἐβασίλευσεν	β	Σισμιάδακθε	ἔτη 17.
Ἀραβίων ἐβασίλευσεν	γ	Γάβιθε	ἔτη 18.
Ἀραβίων ἐβασίλευσεν	δ	Πάρακθε	ἔτη 19.
Ἀραβίων ἐβασίλευσεν	ε	Ναδόννασθε	ἔτη 20.
Ἀραβίων ἐβασίλευσεν	ς	ἔτη 21.

Ἡ τ' Ἀραβίων βασιλεία διεδέξατο τὴν τ' Χαλδαίων ὡς ἐλέησεν. πρῶτον Ἀραβίων μὲν διεδέξαντο βασιλεῖς ἀπὸ τ' πρῶτου ἀπὸ τῶν Βήλων, ἕως τ' μὲν Μακροκλήρου ἔτι Σαρδαναπέλλου, ὡς συμφωνῆσαι πολλοὶ τ' ἱπποκράτους ἰστορικῶν Πιλούσιθε, καὶ Διόδωροσθε, Κεφαλλίων τε, καὶ Κάσωρο, καὶ Θάλλοσθε, καὶ ἕτεροι.

20

Περὶ τ' μὲν τ' κατὰ κλυτὰν Αἰγυπτίαν δυναστῶν.

Πρώτη δυναστεία βασιλέων ἡ.

Μετὰ ταῦτα, καὶ τὸς ἡμίτεροι πρῶτον δυναστείαν κατὰ κλυτὰν βασιλέων ἡ.

Α ὡν πρῶτον γένος Μήνης, ὅς ἐστι Μήνης ἀπὸ τῆς ἡγήσειτο. ἀφ' ἧ τὸς ἔτι ἐκάσθη γένος βασιλευσάντων ἀναρραψαμῶν ἢ Διὰδοχοῦ τῶν ἐχθρῶν τ' ἔσπον. Μήνης θανάτου, καὶ οἱ τῶν ἀπόγονοι ἐξ (ἐν ἄλλω ἢ Ζ) ὄν Ἡρόδοτος Μῆνα ἐνομίμασεν, ἐβασίλευσεν ἔπειτα ἔτι 80 ὑπερέβητο στρατείας ἐποίησεν, καὶ ἐνόησθε ἐκείνη. ὑπο ἡ ἰπποκράτους ἡράκλειος.

Β Ἀθωαδὸς ὁ τῶν ἡμίτεροι ἐπέσει καὶ, καὶ τὰ ἐν Μήμφη βασιλεία ἐκδόμασεν. ἰατρικῶν τε ἐξήσκησεν, καὶ βίβλους ἀνατομικὰς συνέγραψεν.

Γ Κροκίης ὁ τῶν ἡμίτεροι ἔτι 10.

30

Δ Ουενέφρης ἔτι 15. ἐφ' ἧ λιμὸς κατέχευε τὴν χώραν, ὅς καὶ τὸς Πυραμίδας τὸς ἐπὶ Κοχώνων ἡγήσεν.

Ε Ουσιφαῖς ἔτι 5.

ς Νιεθῆς ἔτι 15.

Ζ Σεμέμφης ἔτι 15. ἐφ' ἧ πολλὰ ἀσθένεια ἐγένετο, καὶ μεγίστη φθώρα.

Η Ουβιέντης ἔτι 15.

οἱ πάντες ἐβασίλευσεν ἔτη σι.

Δεύτερη δυναστεία βασιλέων ἡ.

Πρῶτος Βάχης. ἐφ' ἧ χάσμα καὶ Βεβασιν ἐγένετο, καὶ πολλοὶ ἀπώλοντο. μεθ' ὅν καὶ Β Χοός, ὅτε Ἐ Αππὸς, καὶ ὁ Μινύς, ἀλλὰ καὶ ὁ Μενδήσθε τράνος ἔπειτα ἐνομίμασεν. Γ Βιόφης. ἐφ' ἧ ἐκείνη καὶ τὸς γυναῖκας γένος βασιλείας εχεν. καὶ μὲν τῶν ἄλλοι τράεις, ἐφ' ὡν ἐδὲν ἀσθένειαν ἐγένετο. Ἐπὶ ἧ ἔτι ἐβδόμας μυθολογῆται τ' Νεῖλον μέλιμα καὶ 40 κρημῶν ἡμέραις ἐκρύβηται.

Η Σεζωχίς ἔτι 15. ὅς ἔτι ἔτι ἔτι πηχῶν 15, πλάτθε 7.

Θ Χενέρης ἔτι 15. ὅς ἔτι ἔτι 15. ὅς πρῶτος καὶ δευτέρα δυναστείας μὲν τ' κατὰ κλυτὰν Αἰγυπτίαν, ἔτι 15.

Τρίτη δυναστεία Μεμφιτῶν, βασιλέων ἡ.

Α Νεχέρης. ἐφ' ἧ λίθους ἀπέσκησεν Αἰγυπτίων, καὶ τ' σελήνης ἀσθένειαν ἔλεγον ἀσθένειας, ἀλλὰ δὲ ἐαυτοῖς παρέδωκεν. Μεθ' ὅν Σέσορθης, ὅς Ἀσκήπθε παρ' Αἰγυπτίους ἐκλήθη ἀπὸ τῶν ἰατρικῶν. Οὗτος καὶ τῶν ἀσθένειων λήτων εὐνομίμασεν εὐραστῶν. ἀλλὰ ἔτι γραφῆς ἐπεμελήθη. οἱ ἧ λοιπὸν ἐξ ἐδὲν ἀσθιομνημόνευσεν ἐπέσκησαν, οἱ καὶ ἐβασίλευσεν ἐπὶ 15.

Τετάρτη δυναστεία βασιλέων ἐξ Μεμφιτῶν συγγενείας ἑτέρας.

Α ἦν τῶν Σέφης ὁ τῶν μεγίστων Πυραμίδα ἐγένετο, ἣν Φησιν Ἡρόδοτος ὑπο Χέοπος γεγονέναι ὅσθη ὑπερόπτης

ρόπης εἰς θεὸς γέγονεν, ὡς μετὰ τὴν αὐτὸν πλὴν ἱερὰν συγγραφήν βίβλον, ἣν ὡς μέγα χρῆμα Αἰγύπτου περιέπεσσι. τῶν ἡ λαιπῶν ἔδεν ἀξιωματικόν ἀνεγράφη. εἰ καὶ ἐβασίλευσαν ἔτεσι 5 μὴ. ὁμῶς τῷ δ' δυνασζῶν μὲν τῷ κατὰ κλυσμὸν ἔτη α' ρθ' ε'.

Πέμπτη δυναστεία βασιλέων τετρακονταένος ἐξ Ελεφανίνης.

Ὡν πρῶτος Θωῆς. ἔτος ἑκὼτ' ἀποφύρων ἀνηρέθη. ὁ δ' Αφίωψ ἐξαέτης ἀρξάμενος ἐβασίλευσε μέχρις ἐτῶν ρ. γίνοντο ἔνσω τοῖς περὶ ἀγροῖς α' ρθ' ε' ἔτεσι τῷ δ' δυνασζῶν α' σθ' ε'.

Ἑκτὴ δυναστεία.

10 Γωῆ Νίτωκρος ἐβασίλευσε τῷ κατ' αὐτὴν γυνικωλάτη, καὶ δὲμοφοτάτη, ζαυήτε πλὴν χρόνῳ ὑπάρξασι, ἣ καὶ λέγετο πλὴν τρίτῳ πυραμίδα ἀνοδομηκεία. εἰ καὶ ἐβασίλευσαν ἔτη σ' γ. γίνοντο ἔνσω τοῖς περὶ ἀγροῖς α' σθ' ε' τῷ ε' δυνασζῶν ἔτη α' υθ' η'.

Ἑβδόμη δυναστεία.

Ἑβδόμη δυναστεία Μεμφιτῶν βασιλέων πέντε. εἰ ἐβασίλευσαν ἡμέρας σ' ε'.

Ὀγδόη δυναστεία.

Ὀγδόη δυναστεία Μεμφιτῶν βασιλέων ἑβ. εἰ ἐβασίλευσαν ἔτη ρ. γίνοντο ἔνσω τοῖς περὶ ἀγροῖς, ἔτη α' φθ' η' τῷ ὀκτώ δυνασζῶν.

Ἐνάτη δυναστεία.

Ἐνάτη δυναστεία Ηρακλεοπολιτῶν βασιλέων δ', εἰ ἐβασίλευσαν ἔτη ρ, ὧν πρῶτος Αχθὸς δφνότατος τῷ πρῶτῷ αὐτῷ ἡμέρας τοῖς ἐν πύσῃ Αἰγύπτῳ κακὰ ἐργάσθη. ὑπερῶν μακρὰ πειπέσεν, καὶ ὑπὸ κροκοδείλου διεφθάρη.

Δεκάτη δυναστεία.

Δεκάτη δυναστεία Ηρακλεοπολιτῶν, βασιλέων ἑβ. εἰ ἐβασίλευσαν ἔτη ρπ' ε'.

Ἐνδεκάτη δυναστεία.

Ἐνδεκάτη δυναστεία Διοσπολιτῶν, βασιλέων εσ'. εἰ ἐβασίλευσαν ἔτη μ' γ. μεθ' οὗς Ἀμμενέμης ἔτη εσ'. μέχρις τῶδε τῷ πρῶτον τῶν κατὰ τὸν ὄρον ὁ Μανεθῶ. ὁμῶς βασιλεῖς ρμ' β, ἔτη β' τ, ἡμέρας σ' θ'.

ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΤΟΜΟΥ ΜΑΝΕΘΩ. Δωδεκάτη δυναστεία.

Δωδεκάτη δυναστεία Διοσπολιτῶν, βασιλέων ζ', ὧν πρῶτος Σεσόχωρις Ἀμμενέμης ἕως ἔτη μ' ε'.

Β' Ἀμμενέμης ἔτη λ' η'. ὅς ὑπὸ τῷ ἰδῶν εὐνύχων ἀνηρέθη.

30 Γ' Σεζωφρις ἔτη μ' η'. ὅς λεγέται γερονεῖα πηχῶν δ', παλαισῶν γ', δακτύλων β'. ὅς πᾶσαν ἐχρήσαστο πλὴν Ἀσίαν ἐν ἐνιαυτοῖς ἐνεία, καὶ τῷ Ἑυρώπης πᾶς μέχρι θαλάσσης πάλαιχόσε μνημόσυνα ἐγείρας τῷ τῷ ἔθνων κατασχέσεως, ὅτι μὲν τοῖς γυναῖκας αἰδρῶν, ὅτι ἡ τοῖς ἀγνέσι γυναικῶν μέρια τῷ σήλαις ἐγχαράσων, ὡς καὶ ὑπὸ τῷ Αἰγυπτίῳ μὲν Ὀσπριν νομισθῆναι.

Δ' Μεθ' ὃν Λάβαρις ἔτη η'. ὅς πᾶν ἐν Ἀρσενείτῃ λαβύρινθον ἑαυτῷ τάφον κατεσκεύασεν. εἰ ἡ τῶδε ἀνάδοχοι ὅτι ἔτη μ' β. εἰ πάντες ἐβασίλευσαν ἔτη σ' μ' ε'.

Τεσκαιδεκάτη δυναστεία.

Τεσκαιδεκάτη δυναστεία Διοσπολιτῶν, βασιλέων ξ'. εἰ ἐβασίλευσαν ἔτη υ' τ' γ'.

Τεσσαρεσκαιδεκάτη δυναστεία.

Τεσσαρεσκαιδεκάτη δυναστεία Ἐσιτῶν, βασιλέων σ' ε'. εἰ ἐβασίλευσαν ἔτη ρ' τ' δ'.

Πεντεκαιδεκάτη δυναστεία.

40 Πεντεκαιδεκάτη δυναστεία Διοσπολιτῶν βασιλέων, εἰ ἐβασίλευσαν ἔτη σ' ν'.

Ἑξκαιδεκάτη δυναστεία.

Ἑξκαιδεκάτη δυναστεία Θεβαῖτι βασιλεῖς πέντε, εἰ καὶ ἐβασίλευσαν ἔτη ρθ'.

ἑπτακαιδέκατη δυναστεία.

Ἐπτακαιδέκατη δυναστεία πικρῶς ἦσαν Φοίνικες ξένοι βασιλεῖς, οἱ καὶ Μίεμφιν εἶλον.

Α ὧν πρῶτ' Ὁ Σαίτης ἐβασίλευσεν ἔτη ιθ'. ἀφ' ἧ καὶ ὁ Σαίτης νόμ' Ὀκλήθη, οἱ καὶ ἐν τῷ Σεβροῖτῃ νόμῳ πάλιν ἐκτίσαν, ἀφ' ἧς ὀρμῶν ἄνθρωποι Αἰγυπτίους ἐχειρώσαντο.

Β Ἀνῶν ἔτη μγ'.

Γ Ἀφωφίς ἔτη ιδ'.

Δ Μεθ' ὃν Ἀρχλῆς ἔτη λ'. ὁμᾶ ἔτη ργ'. καὶ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεῖς Ἰωσήφ δέεικτο).

ὠκτωκαιδέκατη δυναστεία Διοπολιτῶν, βασιλέων ιε'.

10

α ὧν πρῶτ' Ὁ Ἀρωσίς ἔτη κε'.

β Χεθρῶν δεύπερ' Ὁ ἔτη ιγ'.

γ Ἀμένεφ' Ὁ ἔτη κα'.

δ Μιφρίς ἔτη ιβ'.

ε Μισφραγμῆθωσίς ἔτη κς'. ὁμᾶ δὲ τὸ Ἀμῶσι' Ὁ πρῶτος τῶν ποσειδημῶν τῆς δυναστείας, ἕως Μισφραγμῆθωσίως ἀρχῆς, ἔτη γίνοντ' ὁ α'. βασιλεῖς ε'.

ς Τῆθωσίς ἔτη θ'.

ζ Ἀμείωφίς ἔτη λα'. εἰς τὸν ὁ Μίεμνων εἰνανομιζήμωρος καὶ Φεθγῶμιν' Ὁ λίθ' Ὁ.

η Ὄρος ἔτη λς' (ἐν ἄλλῳ λη.)

θ Ἀχενχέρης ἔτη ιβ'.

ι Ἀθωρίς ἔτη λθ' (θ.)

ια Χενχέρης ἔτη ιε'. καὶ τῶν Μωυσῆς τῶν Αἰγυπτίων περὶ αὐτῶν Ἰεθδαίων ἠγήσαντο.

ιβ Ἀχέρης ἔτη η'.

ιγ Χεθρῆς, ἔτη ιε'.

ιδ Ἀρμαίς, ὁ δὲ Δαναός, ἔτη ε'. μεθ' αὐτῶν ἔτη τῶν Αἰγυπτίων ἐκπεσῶν, καὶ Φεύγων τὸ ἀδελφὸν Αἰγυπτίων, εἰς τὴν Ελλάδα ἀφικνεῖται, κρατήσας τῶν Ἀργείων βασιλευσὶν Ἀργείων.

ιε Ἀμμοσίς, ὁ καὶ Αἰγυπτί' Ὁ, ἔτη ξη'.

ισ Μειωφίς ἔτη μ'. ὁμᾶ τμη'. (σγς.)

20

ἐννεακαιδέκατη δυναστεία βασιλέων ε' Διοπολιτῶν.

α Σέθως ἔτη ιε'.

β Ράψης ἔτη ξς'.

γ Ἀμείωφίς ἔτη μ'.

δ Ἀμμενέμμης ἔτη κς'.

ε Ὁσῶρις ὁ παρ' Ὁμήρῳ καλεῖσθαι Πολύδοτος Ἀλκάνδρας ἀνὴρ, ἐφ' ἧ τὸ Ἰλιον εἶλω, ἔτη ζ'. ὁμᾶ ἔτη ργδ'.

Ἰπὶ τὸ τέλος αὐτὸ β' ὀμωθ' βασιλέων ἄν', ἐτῶν ἀρκα'.

30

ΤΡΙΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΜΑΝΕΘΩ.

εἰκοσὴ δυναστεία βασιλέων Διοπολιτῶν ιβ' οἱ ἐβασίλευσαν ἔτη ραη'.

α Σμένδης ἔτη κς'.

β Νυσέννης ἔτη μα'.

γ Κεφερχέννης ἔτη δ'.

δ Ἀμείωφίς ἔτη θ'.

ε Ὁσῶρις ἔτη ς'.

ς Νινάχης ἔτη θ'.

ζ Νυσέννης ἔτη λε'. ὁμᾶ ἔτη ρλ'.

40

εἰκοσὴ δέυτερα δυναστεία Βεβαστιῶν, βασιλέων γ'.

α Σεσέγχασις ἔτη κα'.

β Ὁσῶρις ἔτη ιε'.

γ Τακέλλωσις ἔτη ιγ'. ὁμᾶ ἔτη μθ'.

εἰκοσὴ τρίτη δυναστεία Τανιτῶν βασιλέων γ'.

α Πεσθῶσις ἔτη κα'. μεθ' ὃν

β Ὁσῶρις ἔτη θ', ἐν Ἡρακλέα Αἰγυπτίῳ ἐκάλεσαν.

γ Υαμμῆς ἔτη ι'. ὁμᾶ ἔτη μδ'.

50

είκοστή πέμπτη δυναστεία.

Βόκχωρις Σαΐτης ἔτη μδ. ἐφ' ἧ δένιον ἐφθέγγατο. ὁμδ' ἔτη μδ.

είκοστή πέμπτη δυναστεία Αἰθίοπων, βασιλέων γ.

α Σαββακῶν. ὃς αἰχμάλωτον Βόκχωριν ἐλὼν ἔκαυσε ζῶντα, καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη ιβ.

β Σεύχηθ ἕως ἔτη ιβ.

γ Ταρακς ἔτη κ. ὁμδ' ἔτη μδ.

10

κδ δυναστεία Σαΐτῶν, βασιλέων θ.

α Αμμερῆς Αἰθίοψ ἔτη ιβ.

β Σπεφανάθις ἔτη ζ.

γ Νεχεψῶς ἔτη σ.

δ Νεχαῶ ἔτη κ.

ε Ναμμίτιχθ ἔτη με.

ς Νεχαῶ δευτέρθ ἔτη σ. Οὗτθ ἔειλε πλὴν Ἰερουσαλήμ, καὶ Ἰωαχαζ τὴ βασιλέα αἰχμάλωτον εἰς Αἰγύπτου ἀπήγαγεν.

ζ Νάμμυθις ἔπερθ, ὃ καὶ Ναμμίτιχθ, ἔτη ιζ.

20

η Ουάφρις ἔτη κε. ᾧ περσέφυγον, ἀλέσης ὑπὸ Αἰγυπτίων Ἰερουσαλήμ, οἱ τ' Ἰεθραίων ὑπόλοιποι.

θ Αμωσις ἔτη μβ. ὁμδ' ἔτη ρξγ [ρξκ.]

είκοστή ἐβδόμη δυναστεία Περσῶν, βασιλέων η.

α Καμβύσης ἔτη πέμπτῳ τ' αὐτῆ βασιλείας ἐβασίλευσεν Αἰγύπτῳ ἔτη γ.

β Μάγοι μῶας ζ.

γ Δαρείθ ἔτη λς.

δ Ξέρξης ὁ Δαρείθ ἔτη κα.

ε Αρταξέρξης ὁ μακρόχειρ ἔτη μ.

ς Ξέρξης ὁ δευτέρθ μῶας β.

30

ζ Σογδιανὸς μῶας ζ.

η Δαρείθ ὁ Ξέρξθ ἔτη ιθ. ὁμδ' ἔτη ρκ. μῶας δ.

είκοστή ὄγδοη δυναστεία.

Αμυρταῖθ Σαΐτης ἔτη σ.

είκοστή ἐνάτη δυναστεία Μενδηζιοι, βασιλεῖς δ.

α Νεφερίτης ἔτη σ.

β Αχωρις ἔτη εγ.

γ Νάμμυθις ἔτη α.

40

δ Νεφερίτης μῶας δ.

ε Μῆθις ἔτθ α. ὁμδ' ἔτη κα, καὶ μῶας δ.

τριακοστή δυναστεία Σεβεντυτῶν, βασιλέων γ.

α Νεκτανεβις ἔτη ι.

β Τέως ἔτη β.

γ Νεκτανεβός ἔτη κ. ὁμδ' ἔτη κ.

τριακοστή πρώτη δυναστεία Περσῶν βασιλέων γ.

α Ωχθ εἰκοσὶ ᾧ ἔτῃ τ' αὐτῆ Περσῶν βασιλείας κρατεῖ Αἰγύπτῳ ἔτη σ.

β μέθ' ὃν Αρσῆς Ωχθ ἔτη δ.

50

γ μέθ' ὃν Δαρεῖθ ἔτη εξ. ὃν Αλέξανδρθ καθέειλεν.

πῶτα δ' ἔπειτα τόμυς Μανευῶ.

Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

ὁ πρῶτθ οἰκίχας πλὴν Μεσραϊῶν χώρων, ἤπει Αἰγύπτου, Μεσραῖμ ἐβασίλευσεν ἐν αὐτῇ τῇ Μεσραΐει.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν α. Μησραῖμ ὃ καὶ Μίνης ἔτη λε.

C

Αἰγυ-

Αιγυπτίων έβασίλευσεν	β	Κέρρας	ξγ.
Αιγυπτίων έβασίλευσεν	γ	Αρίστραχ	λδ.
Αιγυπτίων έβασίλευσεν	δ	Σπάνι	λς.
Αιγυπτίων έβασίλευσεν	ε	άνεπίγραφ	οβ.
Αιγυπτίων έβασίλευσεν	ς	άνεπίγραφ	...
Αιγυπτίων έβασίλευσεν	ζ	Σέραπς	κγ.
Αιγυπτίων έβασίλευσεν	η	Σεσύγχωσις	μβ.
Αιγυπτίων έβασίλευσεν	θ	Αμενεμής	κθ.

Απολλόδωρ χρονικός άλλην Αιγυπτίων τ̄ Θηβαίων λεγομένων βασιλείαν άνεγράψατο βασιλείων λη, έτων Μς. ών τών γνάσιν, Φησίν, ό Ερατοθένης λαθών Αιγυπτιακούς έσπομήμασι, κ̄ όνόμασι κ̄ πρόστιξιν βασιλικών 10 τῆ Ελλάδι φωνή παρέφρασεν έτως.

Θηβαίων Αιγυπτίων βασιλεις.

Θηβαίων βασιλεις τ̄ μ̄ α ρ̄κ̄δ̄ έτη ρ̄ Διαπορθός λα βασιλίων πρώτ̄ έβασίλευσεν Διήνης Θηβινίτης Θηβαί̄, ός έρμηνόει) Διόνι, έτη ξβ̄.
 Θηβαίων έβασίλευσεν όδύπερος Αθώθης υός Μίεως έτη νθ̄. έτος έρμυεύεται Ερμοζένης.
 Θηβαίων Αιγυπτίων έβασίλευσε τρίτος Αθώθης όμώνυμ̄ έτη λβ̄.

Αιγυπτίων βασιλεις.

Αιγυπτίων έβασίλευσεν	ι	Αμωσις	έτη β̄
Αιγυπτίων έβασίλευσεν	ια	Ακεσέφθρης	ιγ̄
Αιγυπτίων έβασίλευσεν	ιβ̄	Αχωρεύς	θ̄
Αιγυπτίων έβασίλευσεν	ιγ̄	Αμιούσις	δ̄
Αιγυπτίων έβασίλευσεν	ιδ̄	Χαμοίς	κς.
Αιγυπτίων έβασίλευσεν	ιε	Αμεσίσις	εξ̄.
Αιγυπτίων έβασίλευσεν	ισ̄
Αιγυπτίων έβασίλευσεν	ιζ̄	Ουση	ν̄.
Αιγυπτίων έβασίλευσεν	ιη	Ραμεσης	κθ̄.

Θηβαίων Αιγυπτίων βασιλεις.

Θηβαίων Αιγυπτίων έβασίλευσεν δ̄ Διαδιής υός Αθώθης, ός έρμυεύεται Φιλεταύρ̄, έτη ιθ̄.
 Θηβαίων Αιγυπτίων έβασίλευσεν ε̄ Πεμφώς υός Αθώθης, ό' όστιν Ηρακλείδης, έτη ιη̄.
 Θηβαίων Αιγυπτίων έβασίλευσεν ς̄ Τειχάραμ̄ άμαχ̄ χειρι Μεμφίτης, ό έρμυεύεται Τισσαδρ̄, έτη οθ̄. 30
 Θηβαίων Αιγυπτίων έβασίλευσεν ζ̄ Στοίχ̄ υός Αλιδ̄, όδιν Αρης αναισθη̄, έτη ς̄.
 Θηβαίων Αιγυπτίων έβασίλευσεν η̄ Γοσρμής, ό' όστιν αίτησις παντός, έτη λ̄.
 Θηβαίων Αιγυπτίων έβασίλευσεν θ̄ Μάρης υός Αιδ̄, ό' έστιν Ηλιόδωρ̄, έτη κς̄.
 Πάρ' Αιγυπτίους επύγχανεν ις̄ διωασεία, κάθ' λω̄ έβασίλευσαν Θηβαίοι έτη ρξ̄. έν ποι ᾗ ανίγραφοις ρθ̄.
 Τών τ̄ Αράβων βασιλείαν τών μ̄ τών Χαλδαίων διεδέξαντο Ασυριών βασιλεις Διαρκέσωντες από ε̄ πρώτες αὐτῶν β̄ ηλξ̄ έως ε̄ Θώνκ Κοκτολέρξ̄ κ̄ Σαρδαναπάλλξ̄.

Ασυριών βασιλεις.

Ασυριών έβασίλευσεν	α	Βήλ	έτη νε̄.
Ασυριών έβασίλευσεν	β	Νίν	έτη νδ̄.
Ασυριών έβασίλευσεν	γ	Σεμίραμις	έτη μβ̄.
Ασυριών έβασίλευσεν	δ	Νινύας, ό κ̄ Ζάμης, υός Νίνξ̄ κ̄ Σεμιράμ̄εως,	έτη λη̄.

Νίνξ̄ Ασυριών βασιλεύοντι Αιγυπτίων έβασίλευσεν ιε̄ Μιάμων έτη ιδ̄.
 Νίνξ̄ ε̄ βασιλέως Ασυριών πεσαρακς̄όν τέτον άγοντ̄ έτ̄ βασιλείας, γ̄νᾶ) Αθραάμ̄. κ̄ ᾗ τὰς αὐτὸς ρξ̄όνξ̄ πάρ' Αιγυπτίους έκκαιδεκάτη διωασεία, κάθ' λω̄ έβασίλευον Θηβαίοι.

Σικυωνίων βασιλεις πώς κ̄ πόθεν ήρξαντο.

Αι πάρ' Ελληνισιν δ̄ρχαίολογία πάσαι μὲν ασύμφωνοι φέρονται ᾗδὲ τοῖς ἀλλαγξ̄αμ̄οῖς αὐτῶν ἰσραηλ̄κ̄ις. δ̄χαίρε- 40 τως

τως ἢ οἱ παρὰ τὴν πρώτην Ολυμπιάδην. Τέτω πρώτη καὶ πασῶν παλαιότητι ἀνεγράφη Σικυωνίων ἀρχὴ, ἥς
 πρώτῳ ἠγήσαιο Αἰγιαλῆς. ἀφ' ἧς Αἰγιαλῆς, ἡ νῦν Πελοπόννησος, τὸ πρῶν ἐκαλεῖτο.

Σικυωνίων βασιλεία ἔτη ΜΞΞ, καὶ ἱερεῖς 5.

Γὰρ Γσλβ' ἔτη ἔχουσιν, αἱ δὲ Ναχῶρες, ἡ Σικυωνίων βασιλεία ἤρξατο, ἀπὸ πρώτου βασιλέως Αἰγιαλέως, ἕως
 καὶ βασιλέως Ζεύξιππος, ὅππῃ ἔτη διαρκέσασαι ΜΞΞ. μεθ' ἧς ἄρχοντες ἱερεῖς 5 ἔτη λγ'. Οὐδ' τὰ πάντα τὴν Σι-
 κυωνίων ἀρχῆς ἔτη μ', ὡς Ἀπολλόδωρος καὶ ἕτεροι ἔγραψαν.

ΚΑΣΤΟΡΟΣ παρὰ τὴν βασιλείαν τῶν Σικυωνίων.

10 Παράφημα ἢ καὶ τὸς Σικυῶν βασιλεύσαντες ἀρχομένους μὲν ἀπὸ Αἰγιαλέως ἔργον βασιλεύσαντες,
 ἢ ληξεντες ἢ ὅππῃ Ζεύξιππον. οἱ μὲν οὖν βασιλεῖς κατέχοντες ἑτῶν χρόνον Μνβ. Μετὰ ἢ τὸς βασιλεῖς κατεστά-
 ῃσαν ἱερεῖς 5 Καρνείας. Οὗτοι ἢ ἱεράτῳσαν ἔτη λγ'. μεθ' ἧς κατεστάθη ἱερεὺς Καλίδημος, ὅς καὶ ἔχ' ὑπομεί-
 νας τὴν δαπάνην ἔφυγεν.

Σικυῶνιοι ἐλέγοντο ἀπὸ Σικυῶν.

Πάντων μὲν Ἑλλήνων παλαιότατοι πῶς χρόνοι ἀναγράφονται Σικυῶνιοι βασιλεῖς, οἱ Σικυῶν ἠγησάμενοι. ὧν
 πρώτῳ ἤρξεν Αἰγιαλεὺς καὶ Βῆλον καὶ Νίνον χρόνως τὸς πρώτων Λοσυρίων βασιλεύσαντες, καὶ τὴν Ἀσίας μνημο-
 νουμένους, ἀφ' ἧς Αἰγιαλῆς τὸ πρῶν, ἡ νῦν Πελοπόννησος, ἐκαλεῖτο.

Περὶ τῶν Σικυῶν βασιλέων ἐν ἑπιτόμῃ.

Εἰσὶν οἱ Σικυῶν βασιλεῖς κατὰ τὴν ἔργον Καστορὸς ἔκθεσιν ὧδε.

Πρώτῳ Αἰγιαλεὺς ἔτη νβ'. ἔργον λέγετο βασιλεύσαντες Σικυῶν κατὰ τὸ ἔργον Βῆλος ἔργον πρώτου τῶν Λοσυρίων
 ἀρχῆς ἠγησάμενος, ὃν Ποσειδῶν ἦν εἶναι, καὶ Διόνης μυθεύεσσι.

20 δευτέρῳ Εὐρωψ ἔτη με.
 τρίτῳ ἔτη . . .
 τετάρτῳ Πέλοψ ἔτη κε.
 ἢ Πελοπόννησος ἐκλήθη.
 πέμπτῳ Θελέσιον ἔτη νβ.
 ἕκτος . . . χρόνος ἔτη λδ.
 ἕβδομος Θεοκίμαχος ἔτη με.

Κατὰ τῆσιν Ἀργείων πρώτος βασιλεύει Ἰναχος.

ὄγδοῳ Λεύκιππος ἔτη γλ.
 ἕνατος Μέσασππος ἔτη μζ.

Κατὰ τῆσιν σκωιάται ἀρχῆς τῆς Αἰγύπτου Ἰωσήφ, ὁ παρ' Ἑβραίοις μνημονουόμενος.

δέκατος Ἐρατὸς ἔτη μς.
 ἑνδέκατος Πιληναῖος ἔτη μθ.
 δωδέκατος Ορθύπλις ἔτη ξγ.
 τρισκαίδεκατος Μαργαρίωνος ἔτη λ.

30 Κατὰ τῆσιν πρώτος τῶν Ἀθηναίων ἐβασίλευσε Κέκροψ ὁ διφυής.
 πεσκαίδεκατος Μάραξος ἔτη η.
 Κατὰ τῆσιν σκωιάται τῶν ἀπ' Αἰγύπτου πορείας τῶν Ἑβραίων ἠγησάμενος Μωϋσῆς, ὡς κατὰ
 καιρὸν δεχθήσεται.

πεντηκαίδεκατος Ἐχυρεὺς ἔτη νε.
 Κατὰ τῆσιν Ἀργείων βασιλεύει Δαναός.

ἑκκαίδεκατος Κόραξ ἔτη λ.
 ἑπτακαίδεκατος * Ἐποπεύς ἔτη λε.
 ὀκτώκαίδεκατος Λαομέδων ἔτη μ.
 ἑννεακαίδεκατος Σικυῶν ἔτη με.

40 Κατὰ τῆσιν Ἀργείων βασιλεῖς ἐπάσαντες διαρκέσαντες ἔτη ςμ.

εἰκοστὸς Πόλυβος ἔτη με.
 εἰκοστὸς πρώτος Ἰναχὸς ἔτη μ.
 εἰκοστὸς δεύτερος Φαίσιος ἔτη η.
 εἰκοστὸς τρίτος Λδαρτος (Λαφρατος) ἔτη δ.
 εἰκοστὸς τέταρτος Πολυφείδης ἔτη λα.

Κατὰ τῆσιν Ἰλιον ἡλῶ.

εἰκοστὸς πέμπτος Πελαργῶν (Πελαργός) ἔτη η.

Κατὰ τῆσιν Ἀπείας Λατινῶν ἐβασίλευσε.

εἰκοστὸς ἕκτος Ζεύξιππος ἔτη λα.

50 Οὐδ' γίνονται Σικυῶνος βασιλεῖς οἱ πάντες καὶ βασιλεύσαντες ἢ χρόνον ἑτῶν νβ.

Μετὰ Ζεύξιππον βασιλεῖς μὲν οὐκ εἶναι, ἱερεῖς ἢ 5 Καρνείας.

ὧν πρώτος ἱεράσεται Ἀρχέλαος ἔτος α.
 δεύτερος Λυταμέδων ἔτος α.
 τρίτος Θεόκλυτος ἔτη δ.

τέτατος Ευνε
 πέμπτη Θεόνομ
 έκτη Αμφιγύης
 έβδομη Χαλδήμη πλοταία
 έτ' έχ' Ισομείνας πλώ δαπάνω έφυγεν. άφ' ε' έπι πρώτω Ολυμπιάδα, έτη τ'α.
 όμ'ε Σικωνίων βασιλέων τε κ' ιερέων έτη 51,

Από Αδάμ, έως τ' γρηγόρειας Αβραάμ, έτη Γ' ραδ.
 Αβραάμ Χαλδαί'ων τον ήρ' πλώ πρώτω ήλικίαν ω'ρά Χαλδαιοίς έσράφη, κ' τ' πάρ' αυτοίς άσρολογία
 κ'η λοιπής μετέχε σοφίας, θεοφιλής ή ών, κ' τοίς κήσμασι τ' νοώ έαυ'ε μη κατάδεξάμην έ'ασα έν Δια- 10
 ρεβαν, αλλά έπι τον γρηγορειον εκ τ' τ' κήσμάτων αναχθείς καλλονής, θείας έλάμψεως ήξιώθη έν Δια-
 ρεβαν έν τ'η πατρίδι.
 Αρχή τ'ε μα Ιαθλαίς πάρ' Εβραίοις. Ιωθ'η ή πάρ' αυτοίς ή πεντηκονταετηρίς. άς'ε'να κ' αυτες έπι με'ε'τες
 Αβραάμ, έτη εν.
 Κατά τ'ε σ. Τά μ'η δ'όπο τ'ε Αδάμ, έπι τον κατακλυσμόν, έτη β σ μ β. Τά ή δ'όπο τ'ε κατακλυσμ'ε, έπι τ'ο α
 έτ' Αβραάμ, έτη Αμ β. Τά πάντα έτη Γ ρ π δ.
 Κατά ή τ'ο ω'ρά Ισραίοις Εβραϊκόν. δ'όπο Αδάμ, έπι τον κατακλυσμόν, έτη α χ ν ε, δ'όπο ή τ'ε κατακλυσμ'ε, έπι
 τ'ο α έτ' Αβραάμ, έτη σ γ β. Τά πάντα έτη Α Μ μ.
 Κατά ή τ'ο ω'ρά Σαμαρείταις Εβραϊκόν. δ'όπο Αδάμ, έπι τον κατακλυσμόν, έτη α τ ζ. δ'όπο δε τοδ κατακλυσμ'ε,
 έπι τ'ο α έτ' Αβραάμ, έτη Α μ β. όμ'ε τα πάντα έτη β σ μ θ.
 Αβραάμ λω' έτων πέντε κ'η έβδομήκοντα, ότε θεία χρησμ'ε καταξιδ'ετα κατά πλώ π'ε'ς αυτον γηομ'η'ων έπαρ'ε- 20
 λ'ιαν. δ'όπο δε σ'ε'ε'τες αυ'ε Αβραάμ, έπι Μαύσεα (ήρω'ω' π'α'ε'τες τ' σ'κείνης ήλικίας κατά πλώ έξ Αιγύπτ'ε π-
 ρείαν τ'ε Εβραίων έθν'ε) έτη τυγχάν'ε υ λ, ών μέμνηται Παύλ'ος Γαλάταις επ'ε'λλων. Διαθήκ'ην περ'κειη-
 ρυγ'η'ων υπό τ'ε θε'ε είς Χερσόν ό μ'ν έτη υ λ γερονώς νόμ'ος σ'κ'ακ'υροί, κ' Μαυ'ο'ς δε έν Γ'ξόδω σ'ω'αδ'ε,
 λέγον. ή δε κατόικησις τ' ή'ων Ισραήλ, ήν κατόικησαν έν Αιγύπτω, κ' έν γ'η Χαναάν, αυτοί, ή πατέρες
 αυ'ων, έτη υ λ.
 Τω' π'ε' έτ' Αβραάμ έτεκεν αυ'ω' Αγαρ ή παιδίσκη τον Ισμαήλ, άφ' ε' τ'ο τ' Ισμαηλιτών γέν'ος. εί δε αυτοί έν
 Αραβίω, εί κ' Σαρακενίοι καλ'έμ'ροι.

ώπει τ' καταστροφής τ' πέντε πόλεων.

Π'ρ' κατά τ' Πενταπόλεως υπ'ε'ξ'ε' θε'ος, κ'η αναλίσκη μ'η' δ'ε αυ'ής άπαν τ'ο γέν'ος τ' ανθρώπων, Διαφθείρ'ε δε
 κ'η αυ'ο τ'ο ανάστημα τ' γ'ης, κ'η τ' περ'κειμ'ής θαλάσσης νεκρ'ε' τ'ά ύδα'τα. 30

Αφ'ε'κ'αν'ε' ώπει ε' αυ'ε'.

Διμ'ε' καταρ'όντ' πλώ γ'λω πλώ Χαν'η'ίδα, κατήλθεν είς Αιγύπ'ιον Αβραάμ. δεδιώς ή'μ'η' Δι'ε' π'ε' κάλλ'ος γ'ω'μα-
 κ'ς άνειρεθ'η, (έδελφ'ος είναι σ'ήπ'ε'). έπαινεθ'ε'σιν ή' ή'ραγε'ο Φαραώ. ούτω γάρ Αιγύπ'ιοι τ'ε'ς βασιλείς
 έρμ'η'ω' β'ε'σι. κ' ή ό μ'ν δίκας έτι'ε' π'ω' θε'ω'. ή' άμα τοίς ιδίοις Αβραάμ ήδη π'α'ε'των άπηλάτ'ε'ο. Εν Χαναάν
 διεπληκ'ίζοντο πιμ'νες τ'ε'τε Αβραάμ, κ' ε' Λώτ. ε' δόξαντ' αυ'οίς, ε'χω'ε'ισθησαν, ε'λομ'η'ε' Λώτ έν σο-
 δόμοις είκ'ιν δι' ε'ρε'π'ω' κ' κάλλ'ος τ' γ'ης ε'χ'ε'σις πέντε πόλεις, Σόδομα, Γέμορρα, Αδαμα, Σε'ε'ω'ε'μ, Σηγ'ω'ρ,
 κ'η π'ε'ε'τες βασιλείς. τ'ε'π'ις εί π'λησιόχ'ω'ροι π'ε'σαρες βασιλείς Σύρων επ'ο'λέμησαν, ών ή'γ'ε'ο Χοδολλαγόμορ
 βασιλεύς Αιλώμ. σ'ω'έβαλλον ή' ω'ρά πλώ θ'άλασσαν πλώ άλκυλ'ω', ή καλ'ε'ταμ'ν'ω' θαλάσσεα νεκρ'ε'. έν π'ω-
 τη π'λ'ε'ε'σι τ' θ'ω'μασίων πε'ε'ε'μα. ζ'ω'ων τε γάρ ε'δ'εν είκ'ινο τ'ο ύδωρ Φέρ'ε'. κ'η νεκροί μ'ν έπ'ο'ε'ρυ'χοι φέ- 40
 ρονταμ. ζ'ωντες δε ε'σ' αν' ρα'δ'ιως βαπτ'ίσαντο. Λύγ'η'νοι μ'ν καιόμ'η'ροι κ' επ'φ'ε'ρονταμ, σ'θεννύμ'η'ροι ή' κα'α'δ'υ'ε-
 σιν. Ενταύ'η'α δε είσιν α'ί ασ'φ'άλτ'ε' π'η'ρα. Φέρ'ε' ή' συπ'η'ρία κ' άλλα όλίγον ή' τ' άλλων Διαφ'ε'ροντα. π'κ'ε'ρ'ε' τε
 γάρ ε'σι κ' Διαγ'η'. έν'η'α δ'ε' αυ' καρπ'ος ε'ρε'θ'η, καπ'η'ε' π'λείον ε'δ'εν ε'ρίσκεταμ θ'ο'λερω'τάτ'ε'. π' ή' ύδωρ ία'ταμ τ'ε'ς
 χ'ε'ω'μ'η'ε'ς αυ'ω'. λ'ή'γ'ε' ή' παντ' ύδα'π'ι π'ά'χ'ον έν'αν'ί'α. εί δε μ'η' Ιορδάν'ω' είχε τ' ποταμόν ως περ'φ'ύραμ Διατ'ε'ε-
 χοντα κ'η έπιπολύ άντ'ε'χοντα, ε'ληξεν αν' θ'άπ'ιον, ή' φαίνεταμ. ε'σι ή' πάρ' αυ'η' π'άμ'πολυ ε' βαλαμ'ε'ς φυτόν.
 έπ'ο'νοε'ταμ δε άν'α'τε'ρε'άφ'η'α υπό ε' θε'ε' Δι'ε' πλώ τ' πε'ο'ικο'ε'υ'ώτων α'σ'ε'β'ε'ιαν.

Αιγυπτιών βασιλεις.

Αιγυπτιών έβασίλ'ε'σεν ιθ	Ραμεσομεινής	έτη ι ε.
Αιγυπτιών έβασίλ'ε'σεν χ	Ουσμάρης	λα.
Αιγυπτιών έβασίλ'ε'σεν κα	Ραμεσήσεως	κ γ.
Αιγυπτιών έβασίλ'ε'σεν κβ	Ραμεσοαμενω'ς	ιβ.

Ου'π'ε'ς π'ε'ω'π'ε'ς Φαραώ έν τ'η' ιε'ρα' γ'ραφ'η' μ'νημ'ονθ'ύ'ε'. Ε'πί τ'ε'τ'ε' ο' π'α'τρι'άρ'χ'ης Αβραάμ κατήλθεν είς Αιγύπ'ιον.

Αιγυπτιών έβασίλ'ε'σεν κ γ Ραμεσο ή Ισ'ε'ασ'η έτη λ θ.

Θηβαί-

Θηβαίων Αιγυπτίων βασιλῆς.

Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ι	Αναύφης, ὃ ἐστὶν ἦος ἐπίκουϛ,	ἔτη ιθ̄.
Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ια	Σίροϊς, ὃ ἐστὶν ἦος Κέρρης, ὡς δὲ ἔπειροι, ἀεάσκανϛ	ἔτη ιη.
Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ιβ	Χνδϛ Χνεύρϛ, ὃ ἐστὶ Χρύσης Χρύση ἦος,	ἔτη κζ.
Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ιγ	Ραύωσις, ὃ ἐστὶν δὲρχικράτωρ,	ἔτη ιη.
Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ιδ	Αἰύρης,	ἔτη ι.
Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ιε	Σαῶφισ κωμασίης, κατὰ δὲ ἐπίεις χρημαπίης,	ἔτη κθ

Σικυωνίων βασιλῆς.

Σικυωνίων ἐβασίλευσεν β Ευρωψ. ἔτη με̄.

10 κατὰ τὸ κ̄ ἔτος Ευρωπὸς τῆς β̄ βασιλείως Σικυωνίων, ἥτοι Πελοποννησίων, ἤνναται ὁ πῶρ Ἐβραίοις Αβραάμ. ὅκ τῶς Φασί πινες πῶ Ευρώπῳ προσερχομένην πῶσαν Ἰππρον ἐνὶ ὀνόματι, ἕστα μετρη νῶ ὀνομάζουσα. τῆτ' ἐστὶ πῶ ἀνικημένη τῆ μεγάλη Ἀσία γῶ.

Σικυωνίων ἐβασίλευσεν γ	Τελχίν	ἔτη κθ̄.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν δ	Λπς	ἔτη με̄.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ε	Θελξίων	ἔτη νβ̄.

Ασυρίων βασιλῆς.

Ασυρίων ἐβασίλευσεν ε	Αρξϛ	ἔτη λ̄
Ασυρίων ἐβασίλευσεν ς	Αρχλιϛ	ἔτη μ̄.
Ασυρίων ἐβασίλευσεν ζ	Ξέρξης	ἔτη λ̄.
Ασυρίων ἐβασίλευσεν η	Αρμαμίθης	ἔτη λη.

20 ἔτος ρ̄ Αβραάμ. πρῶτω προσφιλῶν ὄντι τῶ Αβραάμ ὁ εἰς λόγος Φανείς ἐν ἀνθρώπῳ γήματι πῶ τ̄ ἐθνῶν κλησὶν θεασίξ. ἦν καθ' ἡμῶς ὁ εἰς Χελς λόγϛ εἰς πέρας ἤραγεν διὰ τ' εἰς πάντα τὰ ἔθνη διαγγελικῆς διδασκαλίης. Τῶ Αβραάμ παῖς γησιϛ ἤννατ'.

Σάρρα ἐτῶν ρκζ̄ ἐπελύθησε, ἕ ἐπέφη ἐν Χεβρῶν, ἡ νῦν Ἐλδθερόπολις καλεῖται, ἐν τῶ σπηλαίῳ, ὃ ὠνήσατο Αβραάμ. Ἰσιὰκ ἔλαβε γυναικα Ρεθέκκαν θυγατέρα Φαθγῆλ.

Αιγυπτίων βασιλῆς.

Αιγυπτίων ἐβασίλευσε κδ	Ραμεσσηάφρϛ	ἔτη κθ.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσε κε	Κόγχαρϛ	ἔτη ε̄.

Τῶ τῶ ἔτι εἰκοστῆ πέμπτῃ βασιλεύσασσιν Κογχάρως τ' Αιγύπτῃς ὅτι τ' ἰς δυναστείας τῆ κυριακῆ γεννη-
 μέν κύνκλῃ τῶ Μανεθῶ δὲ τῆ πρῶτῃ βασιλείῃ κη οἰκιστῆ Μεσρέμ τ' Αιγύπτῃς, πληροῦται ἔτη β̄ βα-
 σιλέων κε. καὶ διεδέξαντο Τανίται βασιλῆς δ; οἱ κῆ ἐβασίλευσαν Αιγύπτῃς ὅτι τ' ἰς δυναστείας ἔτη σνδ̄.

Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν κς Σιλίτης ἔτη ιθ̄.

30 πρῶτϛ τ' εἰς τ' ἰς δυναστείας τῶ Μανεθῶ.

Θηβαίων Αιγυπτίων βασιλῆς.

Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ις	Σεναῶφισ δδ̄περϛ	ἔτη κζ̄.
Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ιζ	Μόαερεμ ἡλιόδοτϛ	ἔτη λᾱ.
Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ιη	Μεσῆις	ἔτη λγ̄.
Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ιθ	Πάμιϛ δὲρχόνδης	ἔτη ιγ̄.
Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν κ	Απαπϛ μέριςϛ	ἔτη ς̄.

Οὗτϛ, ὡς Φασί, τῶ ἔτι ἕνα μίαν ἐβασίλευσεν ἔτη ς̄.

Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν κα	Εχεσϛ ὁ Κάρας	ἔτϛ ᾱ.
Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν κβ	Νίτωκρς γυνὴ ἀντιξ ἀνδρὸς, ὃ ἐστὶν ἀθηνᾶ νικη- Φόρϛ	ἔτη ς̄.
Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν κγ	Μυρταῖϛ ἀμμωνόδοτϛ	ἔτη κβ̄.

40

Σικυωνίων βασιλεῖς.

Σικυωνίων ἐβασίλευσεν $\bar{\varsigma}$	Αιγυδο Θ	ἔτη $\bar{\lambda}\delta$.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν $\bar{\zeta}$	Θαρίμαχ Θ	ἔτη $\bar{\mu}\epsilon$.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν η	Λεύκιπ Θ	ἔτη $\bar{\nu}\gamma$.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν $\bar{\theta}$	Μέστω Θ	ἔτη $\bar{\mu}\zeta$.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν $\bar{\iota}$	Εργασός	ἔτη $\bar{\mu}\varsigma$.

Ἐξηκοσῶ ἐτὶ Ἰσαὰκ γίνονται δύο παῖδες δίδυμοι ἐκ τῆς Ρεβέκκας. πρῶτ Θ Ησαῦ ὁ καὶ Εδωῖμ. ἀφ' ἧς τὸ Ἰδουμαίων ἔθν Θ . δεύτερος Ἰακώβ ὁ μεθονομασθεὶς Ἰσραήλ. ἀφ' ἧς Ἰσραηλιταί, οἱ καὶ Ἰσραῖοι.
 Ἰδ Θ Εδουμαίων Ἰακώβ μέχρι τῆς παιδὸς δὲ χηρῆς τῆς ἐν Αἰγύπτῳ ἔζησεν ἔτη $\bar{\rho}\lambda\zeta$. καὶ $\bar{\mu}\zeta$ πῶτα ἔτερα $\bar{\iota}\zeta$.

10

Αφρικανῶ.

Ἡ πικρὴ σκηνὴ τῆς Ἰακώβ ἐν Εδύτῃ σωζομένη κατὰ τὰς χρόνας Ἀντανίνας βασιλείας Ρώμης διεφθάρη κεραινωῶ.

Αφρικανῶ.

ὁ $\bar{\zeta}$ ἐτῶν λέγει ἔλθειν τῆς Ἰακώβ εἰς Μεσσοποταμίαν, ὡς ἐκ τῆς γραφῆς.

Αφρικανῶ.

20

Τῶ $\bar{\omega}\zeta$ ἐτὶ τῆς Ἰακώβ ἐγενήθη Λαῖ.

Τινὲς τὸ ἀντόχονα Κρήτα πρῶτον Κρήτης βασιλευσά Φασὶ κατὰ τὸν χρόνον, ὃν αἰωτέρω ἰσορήσωμεν. Κατ' ἄλλους δὲ τὸ Νινύα Ἰπποσηλωαμνῆς, ὅτι περὶ αὐτῆς τῆς λεγομένης Κρητῶν. καὶ ὅτι Ζεὺς παρ' αὐτῶν κρυβείας ἐπέσφη, καὶ ὅτι νῆσος Κρήτη πρῶτον ἰδ Θ αὐτῶν πρὸς ἰσορηγορίαν.

Αφρικανῶ.

Ἰακώβ ἀπαρεοδεὶς τοῖς ὑπὸ Συμεὼν καὶ Λεὺ πραχθεῖσιν ἐν Σικίμοις, ἀπὸ τῶν τῆς ἀδελφῆς Φθορᾶν εἰς τὰς Ἰπποχωρίας, θάψας ἐν Σικίμοις ἕως ἐφέρετο θεὸς ὡρᾶ τὴν πέτραν ὑπὸ τὴν θυμασίαν πρέβινον, ἧς μέχρι νῦν εἰς τιμὴν τῆς πατριαρχῶν ὑπὸ τῶν πηλοσχωρίων τιμᾶται, μετῆρην εἰς Βεθλὴλ. Ταύτης ὡρᾶ τὴν πρέβινον τῆς 30 πρέβινος βωμοῦ $\bar{\lambda}\omega$, ἐφ' ὃν τὰς * ἐκ τετὰς ἀνέφερον ἐν τῆς πανηγύρεσιν τῆς χώρας ἐνοικεῖ.

Αφρικανῶ.

Ἀπὸ Ἀδάμ πίνω, Ἰππὶ τὴν πηλο τὴν Ἰωσήφ, καὶ τῆς δε βίβλος, γρηαὶ μὲν $\bar{\kappa}\gamma$, ἔτη δὲ $\bar{\Gamma}\bar{\phi}\bar{\xi}\bar{\gamma}$.

Ασσυρίων βασιλεῖς.

Ασσυρίων ἐβασίλευσεν $\bar{\theta}$	Βήλωχ Θ	ἔτη $\bar{\lambda}\epsilon$.
Ασσυρίων ἐβασίλευσεν $\bar{\iota}$	Βαλαῖ Θ	ἔτη $\bar{\nu}\beta$.
Ασσυρίων ἐβασίλευσεν $\bar{\iota}\alpha$	Σέθως	ἔτη $\bar{\lambda}\beta$.
Ασσυρίων ἐβασίλευσεν $\bar{\iota}\beta$	Μάμυθος	ἔτη $\bar{\lambda}$.

40

Αιγυπτίων βασιλεῖς.

Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν $\bar{\kappa}\zeta$	Βαιών	ἔτη $\bar{\lambda}\theta$.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν $\bar{\kappa}\eta$	Απαχναῖς	ἔτη $\bar{\lambda}\varsigma$.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν $\bar{\kappa}\theta$	Αφωφίς	ἔτη $\bar{\xi}\alpha$.

Τῶτον λέγασί πινε κληθῆναι Φαραῶν, καὶ τῶ δ ἐτὶ τῆς βασιλείας αὐτῆς τῆς Ἰωσήφ ἐλθεῖν εἰς Αἰγύπτου δέλον. ἔτ Θ κατέστησε τὴν Ἰωσήφ κύριον Αἰγύπτου πάσης τῆς βασιλείας αὐτῆς. ἢ ἢ θεία γραφὴ καὶ τὴν Ἰππὶ τῆς Ἀβραὰμ βασιλεία Αἰγύπτου Φαραῶ καλεῖ.

Θηβαίων Αιγυπτίων βασιλεῖς.

50

Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν $\bar{\kappa}\delta$	Θουσιμάρης κραπτός, ὅ ἐστιν ἡλι Θ ,	ἔτη $\bar{\iota}\beta$.
Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν $\bar{\kappa}\epsilon$	Θύραλλ Θ , ὅ ἐστιν ἀνξήσας τὸ πάτριον κράτ Θ ,	ἔτη $\bar{\eta}$.
Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν $\bar{\kappa}\varsigma$	Σεμφρακράτης, ὅ ἐστιν Ηρακλῆς Ἀρπκράτης,	ἔτη $\bar{\iota}\eta$.
Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν $\bar{\kappa}\zeta$	Χεθῆρ Ταῦρος τύραννος	ἔτη $\bar{\zeta}$.

Θηβαί-

Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν	κ̄η	Μερῆς Φιλόσοφ	ἔτη ιβ̄.
Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν	κ̄θ	Χομοεφτᾶ κόσμ	ἔτη ιᾱ.
Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν	λ̄	Σκονίσοχ	ἔτη ζ̄.

Σικυωνίων βασιλεῖς.

Σικυωνίων ἐβασίλευσεν	ιᾱ	Πλημανί	ἔτη ν̄. κ̄ζ̄ ἢ ἄλλως μ̄ε.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν	ιβ̄	Ορθόπολις	ἔτη ξ̄γ̄.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν	ιγ̄	Εχυρβύς	ἔτη η̄ε.

Τῶ β̄ ἔτη δ̄ λιμῶς κατήλθον οἱ ἀδελφοὶ δ̄ μὲν Ἰωσήφ λ̄θ̄ ἔτη, δ̄ ἢ Ἰακώβ ρ̄κ̄θ̄.
 10 Ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως πρώτου Ἀβραάμ ἔτος, Γ̄ρ̄π̄δ̄ ἔτη. καὶ δὲ δ̄ πρώτου ἔτος Ἀβραάμ, ἕως τέλους Ἰωσήφ, ἐν ᾧ κα-
 τὰ ἀλήθειαν γένεσεν ἡ βίβλος, ἡγουῦ τῶ ρ̄ι ἔτη τ̄ ζ̄ωῆς Ἰωσήφ, ἔτη τ̄ ξ̄ᾱ. γίνονται οὖν δὲ ἀπὸ Ἀδὰμ,
 ἕως τέλους τῆς Ἰωσήφ, ἔτη Γ̄φ̄μ̄ε.

* * * * *

ἡ τ̄ ὕλ̄ ἀπειρήθησι τ̄ ἐν γῆ Χαναάν παροικίας τῆ Ἰσραὴλ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ κατὰ τὴν πρὸς Ἀβραάμ τῶ θεῶ
 περιήρησιν κ̄ζ̄ πάντας οὗτον ἐρμηνεύσαντας καὶ ἰσορκῶς δὲ τῶ ε̄ καὶ ο̄ ἔτος ἀριθμῶται.

* * * * *

Ἀσυρίων βασιλεῖς.

Ἀσυρίων ἐβασίλευσεν	ιγ̄	Αρχάλι	ἔτη κ̄η.
Ἀσυρίων ἐβασίλευσεν	ιδ̄	Σφαῖρ	ἔτη κ̄β̄.
Ἀσυρίων ἐβασίλευσεν	ιε̄	Μάμυλ	ἔτη λ̄.
Ἀσυρίων ἐβασίλευσεν	ισ̄	Σπαρθέως	ἔτη λ̄.

Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	λ̄	Σέθως	ἔτη ν̄.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	λᾱ	Κηρτῆς	ἔτη κ̄θ̄. κατὰ Ἰώσηππον, κατὰ ἢ τ̄ Μανεθῶ ἔτη μ̄δ̄.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	λβ̄	Ασηθ	ἔτη κ̄.

οὗτ' ὡς προσέθηκε τῶ ἐνιαυτῶ τὰς ἐπιτηθέμενας, κ̄ ἐπ' αὐτῶ, ὡς Φασιν, ἐξημεράπησε τ̄ ξ̄ ἡμερῶν ὁ Αἰγυπτιακὸς
 ἐνιαυτὸς τ̄ ξ̄ μόνον ἡμερῶν πρὸς τῶ τέσσα μετρημένον. Ἐπὶ αὐτῶ ὁ μόσχ' Ἰεσοποιηθεὶς ἄπης ἐκλήθη.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν λ̄γ̄ Ἀμωσις, ὁ καὶ Τέθμωσις, ἔτη κ̄β̄.

Θηβαίων Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	λᾱ	Πενταδυεὶς	ἔτη ις̄.
Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	λβ̄	Σταμενεμῆς	ἔτη κ̄γ̄.
Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	λγ̄	Σισσιχηρμῆς Ηρακλῆς κραταῖος	ἔτη ν̄ε.
Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	λδ̄	Μάρις	ἔτη μ̄γ̄.
Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	λε̄	Σιφώασος, ὁ καὶ Ερμῆς ἕως Ηφαίστου	ἔτη ε̄.

Σικυωνίων βασιλεῖς.

Σικυωνίων ἐβασίλευσεν	ιδ̄	Μαραθῶν	ἔτη λ̄.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν	ιε̄	Μαράθι	ἔτη κ̄.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν	ισ̄	Κόραξ	ἔτη λ̄.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν	ιζ̄	Επωπέυς	ἔτη λ̄β̄.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν	ιη̄	Λαομέδων	ἔτη μ̄γ̄.

Αργείων βασιλεῖς.

Δευτέρα οὖν τὴν Σικυωνίων βασιλείαν κ̄ τὴν Ευρώπην λέγει ἡ γένεσις καὶ αὐτὴ ἀρχαιοτάτη ἡ τῶ Αργείων χρόνοις
 ὑπερον ὄνομα Ζορμῶν δὲ πιν' Ἀργε βασιλεύσαντ'. ταύτης πρώτ' Ἰναχ' ἐβασίλευσεν ἔτη η̄. ἀφ'
 ἧ ἡ χώρα πρώτων Ἰναχίαι ἐλέγετο, ἕως Ἀργε. ὁ ἢ χρόν' αὐτῶ βασιλείας ἀσυμφών' φέρεται παρ' Ἑλλήσι
 21α

20

30

40

Διὰ τὴν ἀρχαιότητα κατὰ περὶ τῶν λαιπῶν. ἔστι ἡ καὶ τὰς πολλὰς δόξαι μὲν ἔργα Ἰνάχου, ἕως ἧς ἔσθ' Ἰσθηνέλης, ἔστιν ὅτι. Τὸν ἧσθηνέλην Δαναὸς ἐκβαλὼν ἐκράτησε ἔργα Ἀργεῶν, ὡς μαρτυροῦσι πάντες ἱστορικῶσι τοῖς δόξαισι ἔτη ρεϛ. Οὐδ' ἔτη ρσδ δόξαι Ἰνάχου, ὅτι Ἀκρίσιον πέμπτην δόξαι Δαναὸς βασιλέως. Μετὰ ἧσθηνέλην Ἀκρίσιον ἔργα τῶν Δαναῶν εἰς Μυκῆνας μετέβη ἡ βασιλεία τῶν Ἀργεῶν καὶ Εὐρυπύου τῶν Ἰσθηνέλης ἔργα Περσέως. καὶ οἱ διεδέξαντο τὴν βασιλείαν εἰς Πελοπόννησον. ὧν πρῶτος ἔβασίλευσε Πέλοψ. ἀφ' ἧσθ καὶ ἡ χώρα Πελοπόννησος. Οὗτος Ὀλυμπίαν προσέει. βασιλεύει ἧσθ ἔτη νγ. ἐν ἧσθ πῶς περὶ αὐτῶν ἔπεισι Σφραγιστικῶν ἔτη κζ. καὶ Οἰνόμαον ἔπεισι Σφραγιστικῶν, μετεβίβησε τῶν ἀρχῶν εἰς Μυκῆνας καὶ Ἀκρίσιον ὅτι Εὐρυπύου, ὧν εἰ μὲν περὶ Πελοπόννησος ἔτη Φασί βασιλεύει πγ. οἱ ἧσθ μὲν Πελοπόννησος ἔτη με. ἔπεισι Πελοπόννησος καὶ Πέλοψ, Ἀργεῶν καὶ Οὐρέσης ἔτη ξε. Μετὰ ὧν Ἀργεῶν Ἀργεῶν ὅτι σὺν ἀδελφῶν Μενέλαου, καὶ μὲν Πύρρον, καὶ ἡ καὶ κλ. Αἰγισθικῶν ζ, ἡ ιζ. Οὐρέσης Ἀργεῶν ὅτι σὺν ἧσθ, καὶ Πενθίλου, καὶ Κομήτης ἔτη νη, Ἡρακλειδῶν κατὰ δόξαι, εἰς Πελοπόννησον λαθόντες ἐκράτησαν. Μετὰ αὐτῶν Πελοπόννησος ἔτη νη. ἀφ' ἧσθ ὅτι τὴν Ἰώνων δόξαισι, ἔτη ξ. δόξαι ἧσθ Ἰώνων δόξαισι, ὅτι πρῶτον Ὀλυμπιάδα, ἔτη ἀναγράφειν σξξ.

Ἀρχὴ βασιλείας Ἀργεῶν. ὧν ὁ πρῶτος βασιλεὺς Ἰναχος ἔτη ιτ' ἔβασίλευσεν. Φορωνεὺς ἔτη ξ. Φορωνεὺς παῖς Ἰνάχου καὶ Νιόβης πρῶτος λέγεται ἰόμβης, ἔκκλητον παρὰ Ἑλλησι θείων. Φασί δὲ πινε Νιόβην Φορωνεὺς εἶναι θυγατέρα. ὅπερ σὺν κλήθεις.

Περὶ τῶν Ἀργεῶν βασιλέων ὡς ἐν Ὀλυμπίᾳ.

Μετὰ δὲ Σικυῶν ἡγεμονίαι, ὅτι ἂν ἔχει καὶ δὲ Ἀργεῶν βασιλεὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ διελεῖν, καθὼς τὸ ἀκριβὲς τῶν παλαιῶν ἱστορῶν φείσεται. Μνημονεύει ἡ καὶ τῶν ἑτάμων Κάστωρ ὡδὲ πῶς γράφει.

- Πρῶτος Ἰναχος, ἀφ' ἧσθ Ἰναχία χώρα ἐκαλεῖτο, ἔτη ι.
- βασιλεύει ἧσθ πρῶτος Ἰναχος Ἀργεῶν κατὰ Σφραγιστικῶν, ὡς ἔβασίλευσεν ἧσθ Σικυωνίων δόξαισι.
- δεύτερος Φορωνεὺς ἔτη ξ.
- Κατὰ τῶν Ὀργυρῶν Ἐλευσῖνα ἔκλειπεν.
- τρίτος Ἀπὸ ἔτη λε.
- τετάρτος Ἀργεῶν ὁ Διὸς καὶ Νιόβης. ἀφ' ἧσθ ἡ χώρα μετωνομάσθη Ἀργεῖα ἔτη σ.
- πεντῆκοντος Κομήτης ἔτη ιδ.
- ἕκτος Φορβῶν ἔτη λε.
- ἑβδόμου Τριόπιος ἔτη μς.
- ὄγδοος Κροταπῶν ἔτη κα.
- ἐνάτος Σθηνέλης ἔτη ια.

- Τῶν δὲ Δαναῶν ἐκβαλὼν ἐκράτησεν Ἀργεῶν, καὶ οἱ τότε δόξαισι.
- δέκατος Δαναὸς ἔτη ν.
- ἐνδέκατος Λυγκεὺς ἔτη μα.
- δωδέκατος Ἀβῶν ἔτη κη.
- τρισκαιδέκατος Προῖπης ἔτη ιζ.
- πεντακαιδέκατος Ἀκρίσιος ἔτη λα.
- ὁμῶς τὰ πάντα τῶν Ἀργεῶν ἀρχῶν ἔτη ρ με.

Μέγιστος τότε οἱ Δαναῶν. Μετὰ ἧσθ Ἀκρίσιον, εἰς Μυκῆνας μετέβησε τῶν Ἀργεῶν ἀρχῶν κατὰ Εὐρυπύου καὶ Ἰσθηνέλης, εἰς Πελοπόννησον διεδέξαντο. βασιλεύει ἧσθ πρῶτος Πελοπόννησος Πέλοψ. Πέλοψ Ὀλυμπίαν προσέει.

- εἰς Μυκῆνας μετέβησε τῶν Ἀργεῶν δόξαισι, καὶ Ἀκρίσιον ἔβασίλευσεν Εὐρυπύου
- ἔπεισι ἧσθ εἰς Πελοπόννησον Ἀργεῶν καὶ Οὐρέσης, ἔτη με.
- Ἀργεῶν μὲν τότε ἔτη ξε.
- Αἰγισθῶν ἔτη λ.
- Οὐρέσης καὶ Τιζαμνῶν, καὶ Πενθίλου, καὶ Κομήτης ἔτη ιζ. (ς.)
- Μέγιστος Ἡρακλειδῶν καθὼς ὅτι Πελοπόννησον εἶλον, ὅτι τὴν Ἰώνων δόξαισι, ἔτη νη.
- δόξαι ἧσθ Ἰώνων δόξαισι, ὅτι Ὀλυμπιάδα πρῶτον, ἔτη σξξ.

ΣΠΟΡΑ ΔΗΝ. Κατὰ τότε δὲ Σφραγιστικῶν ἔβασίλευσε Κρήσις πῶς ἀπὸ τῶν, ὧν ἕνα λέγεται τῶν Κρητῶν, παρὰ οἷς Ζεὺς κουφθεὶς ἀνεστράφη, καὶ Κρήτης ἐτυράνησεν. δὲ αὐτῶν ἔργα Κρήτης ἡ νῆσος ἀνομάσθη Κρήτη. δὲ αὐτῶν Φασί Κρητῶν κτίσται πλὴν Ἰναχῶν ἐν Κρήτῃ καὶ ἱερὸν Κυδέλης. Ἀργεῶν καὶ Σικυῶν πῶς. [Πελοπόννησος.] ἡ θυγάτηρ Ἰνάχου ἰὼ εἰς Αἰγύπτου ἐλθῶσι ἰσθὶς ἀνομάσθη, ἧσθ Αἰγύπτου πῶς, ἰσθὶς Φαρίαν καλεῖντες, διὰ τὸ πρῶτος ἐν Φαρίᾳ τῆς ἡσθ ἀναστράφη. Φασί ἧσθ αὐτῶν πινε γηματοῦρον Τηλεστῶν τῶν Ἐπαφῶν θυγάτηρ. Ἀπὸ Ἰνάχου πῶς Ἰναχος ἐν Ἀρχὴ ἀνομάσθη. καὶ ὁ Βόασπος ἐπώνυμος τῶν Ἰσθ. Κάππος καὶ Βήλος Ἰνάχου παῖδες πῶς τῶν ὀρίων πῶς πῶς τὴν Ἀντιόχου τῶν Ἀσσοῦν πῶς ἐκπῶν. Νιόβη θυγάτηρ Ἰνάχου, μητρὶ ἧσθ Φορωνεὺς πρῶτος γυναικῶν ἐμίγη Ζεὺς, δὲ ἧσθ ἔργα Ἀπὸ ἧσθ τῶν Σάραπιν. Κατὰ δὲ αὐτῶν γόνος μνησθῶν Ἑλλήνες μνησθῶν τῶν ἀειρότων Δία ἰσθὶς τῶν θυγατρῶν Ἰνάχου, ἡ καὶ Βοῶν ἐπίσθ. ἀφ' ἧσθ ὁ Βόασπος ἐκλήθη. Γῶν παρὰ Ἑλλησι θυγατρὶς πῶς δόξαισι τῶν Ἰνάχου γόνων, ἔργα Φορωνεὺς εἰς τὸ μετέπειτα Φέει. οἷο καὶ Ἰλκῶν ἐν Τιμαίῳ τῶν ἀειρότων Φορωνεὺς ὀρίων μνησθῶν γόνων ὡς πάντων παλαιῶν, καὶ Νιόβης, καὶ ἔργα Ὀργυρῶν

Ωγυρον ἀρχαιοπάτε κατακλυσμῶ, ὡς λέγεῖται. κατὰ τὴν Φορωνέα Απδα γνέσθ. ΘΕΣΣΑΛΙΑ. Κατὰ τὰς τὸς τὸς χρόνους πρῶτ' ἐβασίλευσε Θεσσαλίας ὁ Γραικὸς παῖς Θεσσαλός. ἀφ' ἧσ' ἡ χώρα, ἕως νῦν, ἀνόμαται. Ωγυρος πρῶτ' ἐβασίλευσε Ἀκτῆς τῆν νῦν Ἀπικῆς τέτοις τοῖς χρόνοις ἐγνωρίζετο. Ωγυρ' ἐν Ἀκτῆ. Τελωνίδι λίμνη Ἀθηνᾶ πῆρ' Ἑλλεσιν ὀνομάσθη. Τελχίνες καὶ Καρροῖαται πρὸς Φορωνέα, καὶ Παρράσιος ἐπολέμησαν.

Μιωσῆς ἐκ τῆς Ἀθραῖμ καὶ τῆς Χεπίθρας γυνᾶται Ἰεζαί. ἐκ τῆς Δαδαί. ἐκ τῆς Ραγυθῆλ, καὶ Ἰοθῆρ, ὁ καὶ Ἰοδαβ. ἐκ δὲ Ἰοθῆρ Σεπφόρα, ἣν ἐγγίμε Μιωσῆς, καθ' ὡς ἰσορεῖ Δημήτρι'.

Ἀσυρίων βασιλεῖς.

10

Ἀσυρίων ἐβασίλευσεν ἰζ	Ἀσκαδῆς	ἔτη λη.
Ἀσυρίων ἐβασίλευσεν ιη	Ἀμώτης	ἔτη με.
Ἀσυρίων ἐβασίλευσεν ιθ	Βήλοχ	ἔτη κε.
Ἀσυρίων ἐβασίλευσεν κ.	Βαλάτορ	ἔτη λ.
Ἀσυρίων ἐβασίλευσεν κ α	Λαμπεῖδης	ἔτη λ.
Ἀσυρίων ἐβασίλευσεν κ β	Σωσίρης	ἔτη κ.

Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν λ δ	Χεθρών	ἔτη ιγ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν λ ε	Ἀμφῆς	ἔτη ιε.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν λ σ	Ἀμεσῆς	ἔτη ισ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν λ ζ	Μισφραγμέθωσις	ἔτη ις.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν λ η	Μισφρῆς	ἔτη κγ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν λ θ	Τεθρωσις	ἔτη γδ.

20

Θηβαίων Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν λ ζ	Φεράων, ἦτοι Νεῖλ	ἔτη ε.
Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν λ η	Ἀμρεθῆ	ἔτη εγ.

Ἡ τ' λη βασιλείων τ' κατ' Αἰγυπτίον λεγομένων Θηβαίων, ὧν τὰ ὀνόματα Ἐρατοσθένους λαβὼν ἐκ τ' ἐν Διοπόλῃ ἱερογραμματείων παρέφρασαν ἐξ Αἰγυπτίας εἰς Ἑλλάδα Φωνῆν ἐνταῦθα ἔληξεν ἀρχὴ διαρκέσαι αὐτῶν ἔτη. Τῶν δὲ τ' τοῖς ἐφεξῆς ἄλλων τῶν Θηβαίων βασιλείων ἵστω τὸ αὐτὸ Ἀπολλοδώρῳ πρὸς ἀειδομῶν τὰς πρῶτης γοίας περὶ τὸν ἡγεμέτα ἐνταῦθα ὡς μηδὲν συμβαλλομένης πρὸς ἀειδομῶν.

Σικυωνίων βασιλεῖς.

30

Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ιθ	Σικυών	ἔτη μ β.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν κ	Πολύσι	ἔτη μ γ.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν κ α	Ἰναχ	ἔτη μ ε.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν κ β	Φαῖς	ἔτη ι.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν κ γ	Ἀδρας	ἔτη ζ.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν κ δ	Πολυφείδης	ἔτη λ α.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν κ ε	Πελασγός	ἔτη κ.

Αργείων βασιλεῖς.

Αργείων ἐβασίλευσεν γ	Ἀπς	ἔτη λ ε.
-----------------------	-----	----------

40

Ὁ δ' Ἰππὶ Ωγυρ' παλαιότατ' πῆρ' Ἑλλεσιν ἰσραῖμ ἐν Ἀκτῆ τῆν νῦν Ἀπικῆ κατακλυσμὸς τέτοις χρόνοις. Διαφόρως γὰρ ἰσορεῖται, τ' μὲν Ἰππὶ Φορωνέως, τ' δὲ Ἰππὶ Απιδ' λεγόντων. ἰμοίως δὲ καὶ ἡ ἀπ' Αἰγύπτου περὶ τοῖς ἰσραῖμοις πρὸς Φερέται Διαφόρως κατὰ τὸς αὐτὰς χρόνους τῶν Ἰππὶ Ωγυρ' κατακλυσμῶ. συμφωνοῦσι δὲ τέτοις ἐν τῆσ' καὶ Ἰωσήπω καὶ Ἰεσ' Ἰοδαῖοι ἰσορακοί, καὶ τὸ κατ' ἡμᾶς λόγος Κλήμης ὁ Στραματόδης, καὶ Ἀφελκανός, καὶ τῶν ἑξῆς ἐφεξῆς πρὸς ἀειδομῶν.

,, Αφρικανὸς ἐν τρίτῳ λόγῳ Φησὶν. Φαμέν τόνωυ ἐκε τῶν τῶν σωτάγματ', Ωγυρον, ὅς τῶν πρῶτος κατὰ κλυσμῶ χρόνον ἐπώνυμ', πολλῶν Διαφθαρῶν Διασωθείς, μὲν πῶν ἀπ' Αἰγύπτου τὸ λαὸν μὲν Μιωσῆς, ἐξοδόν, γεγνησθε. Ἐμέτ' ὀλίγα. Μετὰ δὲ Ωγυρον Διὰ πῶν δὲ τῶν κατακλυσμῶ πολλὴν Φθορὰν, ἀβασί- λυτος ἔμεινεν ἠν νῦν Ἀπικῆ, μέχρι Κέκροπ', ἔτη ρπθ. πῶν μὲν γὰρ Ωγυρον Ἀκταίων, ἢ τὰ πρῶτος ἔμεινεν τῶν ὀνομάτων ἐδὲ γνέσθ Φησὶν ὁ φιλόσοφος. καὶ μετ' ἕτερα. Ἀπὸ Ωγυρ' τόνωυ, Ἰππὶ Κύρον, ὅπως δὲ τῶν Μιωσῆς Ἰππὶ πῶν αὐτῶν χρόνον, ἔτη α σ λ ε. ἀλλὰ καὶ Ἑλλήνων δὲ πνευ ἰσορακοί κατὰ τὸς αὐτὰς χρόνους γνέσθ

„ γινέσθαι Μωσέα, Πολέμων μὲν ἐν πρώτῃ τῶν Ἑλληνικῶν ἱστορῶν λέγων, Ἐπὶ Ἀπδος ἔφορῶντος μοῖρα ἔστι
 „ γυπτιῶν στρατῶν ἔζεπεσεν Αἰγύπτῳ, οἱ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ καλεσμένη Συρία ἔπαρῶν Ἀραβίας ἄκησαν. Ἀπίων δὲ
 „ Ποσειδῶνις πειραγῶτατος Γραμματικῶν ἐν τῇ κατὰ Ἰσθαίων βίβλῳ, καὶ ἐν δὲ τῶν ἱστορῶν Φησι, κατὰ Ἰναχρον
 „ Ἀργος βασιλεῖα, Ἀμώσιος Αἰγύπτῳ βασιλεύοντος, δόποσῃνα Ἰσθαίως, ἂν γινέσθαι Μωσέα. Μέννη δὲ καὶ Ἡρό-
 „ δотος τῆς δόποσῃνας πύτης καὶ Ἀμώσιος ἐν τῇ δευτέρῃ, τρεῖσι δὲ πινὶ καὶ Ἰσθαίων ἐν τοῖς περὶ τετραμορίαις αὐτῶν
 „ κατὰ ἑλθῶν.

* * * * *

Τὴν δὲ Ἀπιν Φασὶ πρώτον Αἰγυπτίοις νομισθῆναι θεῶν, καὶ Σάραπιν κληθῆναι. ἔτος τῶν ἀδελφῶν Αἰγιαλῆα 10
 τῆς Ἀχαιῶν, ὡς Φασὶ, κατέστησε βασιλεῖα. αὐτὸς εἰς Αἰγυπτῶν ἐπέλη σὺν ὄχλῳ. Τελχῆνες ὀκπεσοῦτες Πε-
 λοποννήσου Ρόδον ἄκησαν νῆσον τὴν καλεσμένην Οφιδῶσαν. Τότε Μένμφις ἐν Αἰγυπτῶ κατὰ τέτατος ἐκπίσθη
 τῶν χρόνων. Σπάρτη ἐκπίσθη ὑπὸ ἔσπάρτα παιδὸς φορῶντος.

Αργείων βασιλεῖς.

Αργείων ἐβασίλευσεν δ	Αργος	ἔτη 0.
Αργείων ἐβασίλευσεν ε	Κρίασος	ἔτη νε.

Τῶν τοῖς χρόνοις, ὡς Φασὶ, Προμηθεὺς μὲν, ὃς ἐμυθεύετο πλάθειν ἀνθρώπους, ἔξ ἀπαίδουσίας καὶ ἀλογίας
 εἰς αἰδουσίαν μετῴγων, ὡς Φησὶν ὁ τῶν παλαιῶν Καμωδῶν ἐν Σοφισαῖς. Προμηθεὺς γάρ ὄντι
 ἀνθρώποις ὁ νῆσ. ἐρμηνεύσασιν δὲ οἱ Ἀναξαγόρειοι ὄντι μυθῶδες θεὸς νοῦ μὲν τὴν Δία, τὴν δὲ Ἀθηνῶν τέχνῳ.
 „ ὄθεν ἔτι; Χειρῶν ὀλλυμῶν ἐρρῆ πολύμηλις Ἀθήνη. 20

Αφρικανῶν.

„ ΣΦΟΡΑ ΔΗΝ. Καλλίθημα Σπείρανος ἐν Ἀρχῇ πρώτων ἱερατεύσει τῆς Ἡρας. τῶν τοῖς χρόνοις Ἀτλας ὁ Προ-
 μηθεὺς ἀδελφὸς ἄριστος ἀσρολόγος διέλαμπεν, ὃς ὄπισθῆμις ἔνεκεν τῶν χρόνων αὐτὸν φέρειν πεφῆμισα.
 Εὐερπίδης δὲ τῆς Ἀτλαντα ὄριστος εἶναι φησὶν ὑπερνεφέας. Οὗτος καὶ ὄντι χρόνος Γοθονήλ ἠκμαζεν, ὡς μαρ-
 „ τρεῖσι πάντες οἱ ἐκτὸς καθ' ἡμᾶς λόγος ἱστορικοί. ἐν οἷς καὶ Ἀφρικανὸς φησὶν. Οἱ δὲ τῆς Κρητείας τῆς νῦν
 „ Ἀκαρνανίας Κέρητες καὶ Κορύθαντες Γνωσὸν ἄκησαν, οἱ τῶν ἐν ὄπλοισ ἐνρῆθμον κίνησιν θύροντες. Τῶν τοῖς
 „ χρόνοις Σὺρ ὄριστος ἱστορεῖται γεγονέναι γηγενῆς, ἔξ ἐπώνυμῳ ἢ Συρία, ἄλλοι δὲ πῶτερον ἔπειτα καὶ περὶ Προμη-
 θεῶν δὲ ἔξ Ἐπιμηθεῶν τὸ αὐτὸ διαφόρως ἱστορεῖται; καὶ Ἀτλαντῶν, Ἀργος τε, καὶ Ἰσθῶν τῆς Προμηθεῶν, καὶ Πανόπης.
 οἱ μὲν γὰρ ὄντι κατὰ Κέκροσιν τὴν διφυῆ γεγονέναι. οἱ δὲ ὄντι πῶτερον ἔπειτα. ἄλλοι δὲ ὄντι ἐνεήκοντα. Ἐπιμηθεὺς 30
 δὲ τῶν μετὰ τὴν ἔξ ἔξ. Ἐ δὲ οὐκαλίαν τὰ περὶ ἔξ κατὰ κλυσμῶν τῆς Ἀττικῆς ἀνεπέστα.

Ασσυρίων βασιλεῖς.

Ασσυρίων ἐβασίλευσεν κγ	Λαμπραῆς	ἔτη λ.
Ασσυρίων ἐβασίλευσεν κδ	Πανύας	ἔτη μ.
Ασσυρίων ἐβασίλευσεν κε	Σάουρμ	ἔτη κβ.
Ασσυρίων ἐβασίλευσεν κς	Μιθραῖ	ἔτη κγ.
Ασσυρίων ἐβασίλευσεν κζ	Τεύταμ, ὁ καὶ Τευτάνης	ἔτη λβ.
ἔξ ἔξ πινὶ λεγόμενῳ. ὄντι τῶν Ἰλιον ἔαλω.		
Ασσυρίων ἐβασίλευσεν κη	Τευταῖ	ἔτη μδ.

Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν μ	Ἀμενῶφθις	ἔτη λδ.
-------------------------	-----------	---------

Οὗτος Ἀμενῶφθις ἐστὶν ὁ Μένμων εἶναι νομιζόμενῳ, καὶ Φηγεγόμενῳ λίθος, ὃν λίθον χρόνοις ὑπερὸν Καμωδῶν
 ὁ Περσῶν τέμνη, νομιζῶν εἶναι γηγενῆ ἐν αὐτῶ, ὡς Πολύαινος ὁ Ἀθηναῖος ἱστορεῖ.

Περὶ Αἰθιοπῶν, πῶθεν ἦσαν.

Αἰθιοπες δὲ τῶν Ἰνδῶν πῶτα ἀναστάντες πρὸς τῇ Αἰγυπτῶ ἄκησαν.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν μα	Ἐσλαρ	ἔτη μη.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν μβ	Ἀχερχερῆς	ἔτη κν.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν μγ	Ἀθυρις	ἔτη κθ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν μδ	Χενχερῆς	ἔτη κς.

Σικωνίων βασιλεῖς.

Σικωνίων ἐβασίλευσεν κς	Ζεύσιπ	ἔτη λ.
-------------------------	--------	--------

Ἰως τῶν ἢ τῶν Συκουανίων, ἧτοι Πελοποννησίων λεγομένων, βασιλεία διήρκεσεν ἐν ἡμεῖς μὲν, ἧτοι βασιλευῖς, κ̄ τ̄, ἐπει δὲ Ἰβ. μέθ' ἔς κ̄ τ̄ βασιλεῖς, ὡς φασιν, ἡγεῖτο αὐτῶν οἱ ἱερεῖς Ἐκαρνεῖς ἔτη λγ'. ὁμδ' τὰ πάντα τῶν Συκουανίων ἀρχῆς ἔτη α.

Αργείων βασιλεῖς.

Αργείων ἐβασίλευσεν τ̄ Φόρβας ἔτη κ̄ε.
 Οὗτ' ἔπει ῥοδὸς ἐκράτησε.
 Αργείων ἐβασίλευσεν ζ̄ Τελόπας ἔτη λ̄ε.
 Αργείων ἐβασίλευσεν η̄ Κροτωπὸς ἔτη κ̄ε.

Φασίπνες, ὅτι μὲν Σθένελον Αργεὺς ἐβασίλευσε Γελάνωρ, ὃν Αργεῖοι τῶν ἀρχῆς παύσαντες Δαναὸν Αργεὺς ἐβασίλευσαν, ὃς ἐκπετρῶν Αιγύπτου, καὶ κρατήσας Ἐ Αργεὺς ἐνυδρὸν αὐτὸ ἐποίησε διὰ τῶν λεγομένων Δαναίδων. αὐτῶν ἦσαν αὐτῶν θυροπόροι τ̄, αἱ δὲ τ̄ ἦσαν ἔξ ἁδελφῶν αὐτῶν Αιγύπτου διεκρήσαντο, χωρὶς ἑνὸς Ἐ Λυγκεως, ὃς καὶ ἐβασίλευσε μετ' αὐτῶν. οὗκ ἄπιστον δὲ ἐν βαρβαροῖς ἢ πολυτεχνία διὰ τὸ πλῆθος τῶν παλαιῶν.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Ἰωὴ δευτέρα εἰς Αἰγυπτὸν ἐλθῆσα κ̄ τ̄ τινας, ἧ καὶ ἰσὶς περὶ σφραγίδου φαεῖα. καὶ γηγαμλήνη Τηλεγονῶν Ἐπαφὸν ἐγέννησεν. Ἐπαφὸς ἔξ τῶν δευτέρων ἐβασίλευσεν Αἰγύπτῳ, καὶ Μίμφιν ἐκπέτρῶν. Κόρινθ' ἢ πέλας Ἐφύρα καλεσμένη ἐκπέτρῶν. Φοῖνιξ καὶ Κάδμ' ἔξ τῶν θεῶν τῶν Αἰγυπτίων ἀελθόντες εἰς τὴν Συρίαν Τύρος καὶ Σιδῶν' ἐβασίλευσαν. Βασίλειος Πεσδῶν' καὶ Λιθύης τῶν Ἐπαφῶν παῖς τ̄ κ̄ τ̄ Νεῖλον τόπαν ἐτυράννης, καὶ οὗτ' ἐπεροδδύοντες κατέθυσεν ξένους. Τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν ἐνεπέτησεν ὑπὸ Φλεγύου. Κρητῶν ἐβασίλευσεν Ἀσέρι' ἔξ τῶν Φοινικῶν μυθολογῶν) Ζθὸς μιγῆνας. ὁ δὲ ἔξ τῶν πενηνθῶν ἐν Κρήτῃ, ὡς μαρτυρεῖ αὐτῶν ὁ πάφ'. αὐτῶν ἔξ τῶν Ἀσεριῶν Ἐ Κρητῶν βασιλεύουσα γαμετή. ἔξ τῶν ἔχοντες τρεῖς ἦσαν, Μίνωα, καὶ Ραδάμανθυ, καὶ Σαρπηδόνα, οἱ δὲ Διὸς ἐμυθεύοντο παῖδες εἶναι.

Περὶ τῶν Ἀθηναίων βασιλέων ὡς ἐν ὀπιτιμῇ.

ἔξ τῶν δὲ ἂν εἴη τῶν τοῖς καὶ τῶν Ἀθήνησι βασιλευσάντων κατάλογον σιβάψαι.

Πρῶτος παρ' Ἀθλωαίοις μνημονεύεται Ωρυγος, καθ' ὃν παρ' Ἑλλήσιν ὁ μέγας καὶ παλαιὸς ἰσραῖτις κατὰ κλυσμός. τῶν λέγεται συγχερόσιν φορωνδὸς ὁ ἰνάχης Αργείων βασιλεύς. Γίνεται δὲ Ωρυγος κ̄ τ̄ Μίεσαππων ἕνατον Συκουανῶν βασιλεῖα, ἔξ τῶν Βήλοχον Ἀσσυρίων ὀγδοῦν βασιλεία. Μετὰ δὲ Ωρυγον διὰ τὴν δὸν ἔξ τῶν κατὰ κλυσμοῦ πολλῶν Φθωρῶν φασιν ἀβασίλευσεν Διαιμῆνας τὴν νῦν Ἀττικῶν, μέγας Κέκροπος, ἔτη ρθ'. Ταῦτα δὲ διακριθῆναι τὰ ἔτη καὶ δὸν τῶν Αργείων βασιλείας περὶ Ωγύγος ἀξιαμύνης. δὸν δὲ τῶν πελευταίων φορωνέως Αργείων βασιλέων, καθ' ὃν μνημονεύεται ὁ δὲ Ωγύγος κατὰ κλυσμός, ὅτι φόρβαντα, ἐφ' ἔξ τῶν νῦν Ἀττικῆς πρώτος ἐβασίλευσε Κέκροψ' ὁ διφυῆς, σιβάρεται ἔτη ρ. δὸν δὲ Κέκροπος, ὅτι τὴν πρώτῃ ολυμπιάδα, κατὰ κλυσμοῦ) βασιλεῖς μὲν ἑπτακαίδεκα, ἄρχοντες δὲ διὰ βίος δώδεκα, φ' ἂν λέγεται γεγονέναι τὰ ἐν Ἑλλάδι ἱθαμάσια μυθολογῶν. οἱ δὲ οὗκ ἔξ τῶν Ωρυγον καὶ τῶν κατὰ κλυσμοῦν Ἀθλωαίων βασιλεῖς εἰσὶν οἵδε.

πρῶτος Κέκροψ' ὁ διφυῆς κ̄ τ̄ Μαραθῶνιον βασιλεύσας, ὃς ἤρξε Συκουανῶν τρισκαδέκατ', ἔτη ν.

Κατὰ δὲ τῶν καὶ Μαυῶν παρ' Ἑβραίοις ἐγνωρίζεται, ὡς κατὰ καιρὸν ὀπιδαῖον, ἐφ' ἔξ τῶν δὲ δὲ Δευκαλίων κατὰ κλυσμός ἐν Θεσσαλίᾳ, ἧτε ἐπὶ φαεθονῶν ἐκπύρωσις ἐν Αἰθιοπία.

δεύτερος Κραναὸς αὐτόχθων ἔτη θ̄.
 τρίτος Ἀμφικλύων Δευκαλίων ἔτη ῑ.
 τετάρτος Ἐριχθῶν Ἡφαίστος, ὁ παρ' Ὀμήρω Ἐρεχθεὺς, ἐφ' ἔξ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι ἔτη ν.
 πέμπτος Πανδίων Ἐριχθῶν, ἐφ' ἔξ Κόρης ἀρπαγῆ, καὶ τὰ περὶ Τελπίλεμον, ἔτη ις.
 ἕκτος Ἐρεχθεὺς Πανδίου, ἐφ' ἔξ τῶν περὶ Περσέα, ἔτη ν̄.
 ἕβδομος Κέκροψ' ἀδελφὸς Ἐρεχθῆος, ἐφ' ἔξ τὰ περὶ Διόνυσον, ἔτη μ̄.
 ὀγδοὺς Πανδίων Ἐρεχθῆος ἔτη κ̄ε.
 ὃς Φεύγων ἐν Μεσσηνίᾳ ἐβασίλευσεν. ἐφ' ἔξ Ἐυρώπη, Κάδμ' ἔξ τῶν περὶ Σπάρτης.
 ἔνατος Αἰγέως Πανδίου ἔτη μ̄η.
 ἐν ᾧ τὰ περὶ οὗτ' Ἀργοναύτης καὶ Κενταύρης, Ἡρακλῆος τε οὗτ' ἄλλου ἐτέλει.
 δέκατος Θεσέως Αἰγέως ἔτη λ̄.
 ἐφ' ἔξ Μίνως ἐνομοθέτη.
 ἑνδέκατος Μενεάδης Γεπεῶν Ἐρεχθῆος, ἐφ' ἔξ Ἴλιον ἰάλω, ἔτη κ̄γ.
 δωδέκατος Δημοφῶν Θεσέως ἔτη λ̄γ.
 ἐφ' ἔξ τὰ περὶ Ὀδυσσεά, καὶ Ὀρέστω. Ἐ Αἰνείας ἐβασίλευσε Λαθινίς.
 τρισκαδέκατος Ὀξυῆτος Δημοφῶν ἔτη ιβ̄.
 ἐφ' ἔξ τῶν Ἐφεσων ἑνὸν ἐπέτησεν Ἀμαζόνες.
 τεσσαρεσκαδέκατος Ἀφείδας Ὀξυῆτος ἔτη ᾱ.
 πενήτεκαδέκατος Θυμοίτης Ἀφείδας ἀδελφός, ἔτη η̄.

ἐκαταδέκατ' Ἐλευθερίου Ἀνδροπόμπου Πύλου ἔτη λζ.
 ἐφ' ἧς Ἡρακλειδῶν κάθοδος, καὶ κράτησις Πελοποννήσου.
 ἐπιεκαταδέκατ' Κρόνου Μελάμβου ἔτη κα.
 ἐφ' ἧς Ἴωνες ἐξ Ἀχαιῶν ἐκπεσόντες εἰς Αθῶνας κατέφυγον.
 ἐκλιεκαταδέκατ' Κρόνου Μεδών ἔτη η.
 ἐπιεκαταδέκατος Ἀκαστος Μεδόντος ἔτη λς.

ἐφ' ἧς Ἴωνων Σπαικία, ἐν αἷς Ὀμηρον ἰστοροῦσι.
 Κατὰ τὴν πύρ' Ἐσθραίοις Σολομῶν τὸν ἐν Ἱεροσολύμοις ὠκεθόμην νεόν, ὡς κατὰ καιρὸν
 ἐπιδείξομεν.

εἰκοστὸς Ἀρχιππου Ἀκάστου ἔτη ιθ.
 εἰκοστὸς πρώτου Θέρσιππου Ἀρχιππου ἔτη μα.
 εἰκοστὸς δεύτερου Φόρβου Θερσίππου ἔτη ...
 εἰκοστὸς τρίτου Μεγακλῆος Φόρβου ἔτη ...
 εἰκοστὸς τέταρτου Διόγνητος Μεγακλέους ἔτη ...
 ἐφ' ἧς Λυκῆρος ἐγνωρίζεται.
 εἰκοστὸς πέμπτου Φερεκλῆος Διογνήτου ἔτη ιθ.
 εἰκοστὸς ἕκτου Ἀρίφρου Φερεκλέους ἔτη η.

10

εἰκοστὸς ἑβδομοῦ Θεασπίδου Ἀρίφρου ἔτη κζ.
 ἐφ' ἧς Λυκῆρος ἐνομοθέτη Λακεδαιμονίοις.
 εἰκοστὸς ὄγδοου Ἀγαμήστου Θεασπίδου ἔτη ιζ.
 εἰκοστὸς ἐνάτου Αἰγύλου Ἀγαμήστου ἔτη κγ.

20

ἐφ' ἧς ἐπὶ δωδεκάτῳ πρώτῳ Ὀλυμπιάδῃ, ἡν ἐνίκα Κόρυθος Ἡλῆος Σάδιον.
 ὁμοδωμάτῳ ἔτι πῶν πρώτων Ὀλυμπιάδων, ἀπὸ μὲν Κέκροπος ἔτι Διφύου, ἔτη ψη. ἀπὸ δὲ Ὠγύγου
 ἔτη ο.

ἐντεῦθεν δὲ κατὰ τὰς Ὀλυμπιάδας ἀριθμητικῶς τὰς χρόνας.
 πριακοστὸς ἢ μὲν Αἰγύλου Ἀθῶναιων βασιλέως Ἀλκμαίων ἔτη ιβ.
 πικετῶντος ἐδόξεν εἶναι τὰς ἀρχαῖς δεκαετίαις.

Χάροι ἔτη ι.
 Αἰσιμήδης ἔτη ι.
 Κλείδικος ἔτη ι.
 Ἰππομνήτης ἔτη ι.
 Λεωκράτης ἔτη ι.
 Ἀλέξανδρος ἔτη ι.
 Ερυξίας ἔτη ι.

30

ἐδόξεν αἰρεῖσθαι ἀρχόντας κατ' ἐνιαυτὸν. καὶ πρώτῳ ἡγήσατο ἐνιαύσιον ἀρχῶν Κρέων ὅστις τῆς εἰκοστῆς πετάρτης
 Ὀλυμπιάδος. μετ' ὃν καὶ ἕκαστον ἔτος εἰς πῖς πύρ' αὐτοῖς ἤρχεν, ὡς ἔτι ἀναγκαῖον νῦν τὰ ὀνόματα πύρ-
 πύρῳ.

οὔτοι οἱ τῆς Ἀθῶναιων ἀρχαιότητος ἐπιτομῆ μνημονοῦμενοι χρόνοι, καὶ ἂν ἐν ταῖς παλαιαῖς καὶ μάλλον ἀκρι-
 βεσέροις ἰστορίαις ἀναφέρονται. τὰς μὲν οὖν ἔμπροσθεν χρόνας τῆς Ἰλίου ἀλώσεως καὶ τὰς ἐν ταῖς πρῶταις πρῶταις
 ἰστορίας ὅτι ἀκριβεῖς ἀναγκαῖα, ἐχέσας, ὡς αἰὶντα ἡν ἐκ τῆς ἀφύρου μνημονοῦμενων ἐπετεμόμεθα.
 τὰ δὲ ἀπὸ τῆς Ἰλίου ἀλώσεως, μέχρι τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος ἐδ' αὐτὰ μὲν ἡξιώθη μνήμης ἐντελέως. ὁμοίως
 δὲ ὁ Πορφύριος ἐν τῷ πρώτῳ τῆς Φιλοσόφου ἰστορίας, ἀδὲ πως ἐπιτιμνεταὶ πρὸς λέξιν.

40

Πορφύριος.

Ἀπὸ τῆς ἀλώσεως Ἰλίου, ὅστις πῶν τῆς Ἡρακλειδῶν κάθοδος, ἔτη π Φησὶν εἶναι ὁ Ἀπολλόδοτος. ἀπὸ δὲ τῆς κατ' ἑ-
 δεκάτης, εἰς πῶν Ἰωνίας κτίσιν, ἔτη ε. ἐντεῦθεν Λυκῆρον ἔτη θ, καὶ ἕκατον καὶ πενήκοντα. ἀπὸ δὲ Λυκῆρος εἰς
 πῶν πρώτων Ὀλυμπιάδων, ὡς καὶ ἕκατον. τὰ δὲ πάντα ἀπὸ τῆς ἀλώσεως Ἰλίου, ὅστις πῶν πρώτων Ὀλυμ-
 πιάδων, ἔτη ἐπὶ α καὶ β.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν α Αἰγύλιος Πανδίωνος. ἔτη η.

Κέκροψ ὁ Διφύου τῆς τότε Ἀκτῆς, νῦν δὲ Ἀττικῆς, ἐβασίλευσεν ἔτη η, ἀπὸ μῆκος σώματος ἔτι καλῆς ἄλλοις, ὡς
 Φησὶν ὁ Αἰλιόχορος. ἢ ὅτι Αἰγύλιος ὡς τὰς δύο γλώσσας ἠπίετο. ἔτος ἀπὸ τῆς Ἀθηνῶν τῆς πόλιν Ἀθηνῶν ὠνό-
 μαζεν. ὅτι αὐτὸς ἦ ἐν τῇ ἀκροπόλει ἐλαίαις πρώτως ἐφύη. ἀπ' αὐτῆς δὲ Κεκροπία ἢ χώρα ἐκλήθη. ἔτος πρῶ-
 τος βουῶν ἔθυσεν, καὶ Ζῆνα προσεχρόσυσεν, ὡς πινε. ἀπ' αὐτῆς, ὅτι πρῶτων Ὀλυμπιάδων, βασιλεὺς ἔσθ, ἀρ- 50
 χοντες δὲ ἀπὸ βίβλια ἔτη ψ. καὶ τὰς τὰς πύρ' Ἑλλησι γυμνασίου δοκίμῳ μυστολογεῖται.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. ἢ τῆς ἑαυτῶν κρήσις Ἰσοδώδωνος καὶ Ἀθηνῶν ἐπὶ Κέκροπος μυσθόεται Ἑλλησι πρὸς τῆς χώρας. τὸ ἐν Δήλῳ ἱερὸν
 Ἀπόλλωνος Δελφῶν ἀπὸ Ερυσιχθονος καὶ Κέκροπος ἰδρῶθη. Καλδαῖοι κατὰ φοινίκων ἐσετάσσοντο. Μισθὸς δὲ
 Εὐκλείδης καὶ Νύμφης ἠκμαζεν. Δωκακλίον βασιλεύον τῆς κατὰ Παρνασσὸν ἤρξατο. Κέκροψ Ἀθηνῶν τὰς ἐβασίλευσεν
 ἐν Εὐβοίᾳ ἔκτισεν. Εὐβοῖαι δὲ πῶν Ὀρχημερῶν μετωνόμασαν. Ἑλλῶν ἕως Δωκακλίονος ἐγνωρίζεται, ἀπὸ δὲ
 Ἑλλῶν ἐς Γραικοὺς μετακλήθησαν. Ἀμπελουργία ἔτι Διούσης ἐγνωρίζεται ἔτι ἔτι Σεμελίης. Ἀρειὸς πάρος
 ἐκλήθη-

ἐκλήθη, καὶ δικασήμενον κατέστη. Ἡρακλέα πινέσ Φασιν ἐν φοινίκῃ γινώσκεισθαι Διωδῶν ὄππληρομένον, ὡς καὶ μέχρι νῦν ὑπὸ Καππαδοκίων καὶ Ἰλίων κεκλήθηται.

Κατὰ Κέκροπα τὸ Διφυῖ πρῶτον Ἀθηνησι βασιλέα, μετὰ Ὀρυσον καὶ τὸ ἐπ' αὐτῷ κατὰ κλυσιμὸν ἐγένετο Μωσῆς.

Τῷ μετ' ἐτὶ Κέκροπος ἔ Διφυῶς πρῶτος βασιλέως Ἀθωαίων ἢ ἔξ Αἰγυπτίου πορεία ἔ Ἰσραήλ διὰ Μωσέως ἐγένετο.

Ἀσσυρίων βασιλεῖς.

Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν	κθ	Εἰναῖ	ἔτη λ.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν	λ	Δέρκυλ	ἔτη μ.

Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	με	Αχερῆς	ἔτη π.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	μς	Αρμαῖς ὁ καὶ Δαναὸς	ἔτη θ.

10

Αρμαῖς, ὁ καὶ Δαναὸς, Φεύγων τὸν ἀδελφὸν Ραμεσῆν, τὸν καὶ Αἰγυπτίον, ἐκπίπτε τὸ κατ' Αἰγυπτίον βασιλείας αὐτῶ, εἰς Ἑλλάδα περὶ Ἄφικνείῃ. Ραμεσῆς ἦ ὁ ἀδελφὸς αὐτῶ ὁ Αἰγυπτῖος καλέμενος ἐβασίλευσεν Αἰγυπτίῳ ἔτη ξη. Μεθινομάσεν τὴν χώραν Αἰγυπτίον τῷ ἰδίῳ ὀνόματι, ἢ τις περὶ τὸν Μεσραία, παρ' Ἑλλήσι ἦ Αερία, ἐλέγετο. Δαναὸς ἦ ὁ καὶ Αρμαῖς κρατήσας ἔ Ἀργεῖς, καὶ ἐκβαλὼν Σθένελλον τὸν Κροθωπῆ, Ἀργείων ἐβασίλευσεν, καὶ οἱ διάδοχοι αὐτῶ μετ' αὐτὸν Δαναῖδες καλέμενοι, ἐπ' Εὐρυθεῖα τὸν Σθένελα τῶ Περσεῶς μετ' ἔς οἱ Πελοπίδαϊ διὰ Πέλοπ' ἀφ' Ἀλαβόντες τῷ δὲ χλῷ. ὧν πρῶτος Ἀτρεΐς.

Αργείων βασιλεῖς.

Αργείων ἐβασίλευσεν	ι	Δαναὸς	ἔτη ιη.
Αργείων ἐβασίλευσεν	ια	Λυγκός	ἔτη λε.
Αργείων ἐβασίλευσεν	ιβ	Αἶσας	ἔτη ε.
Αργείων ἐβασίλευσεν	ιγ	Προῖτος	ἔτη ιζ.
Αργείων ἐβασίλευσεν	ιδ	Ακείσιος	ἔτη λα.

20

Μετὰ Ακρίσιον, ὡς Φασι, τὸ δὲ χλῆς τῶ Αργείων εἰς Μυκλήας μετὰ τεθείσας διεγένοντο βασιλεῖς οἶδε. Περσεὺς, ὅς ἀνείλεν ἀκροσῆας τὸν Ακρίσιον, Σθένελα, Εὐρυθεὺς, Πέλοψ, Ατρεΐς, Ουέσης, Αραμέμων, Αἰγισθῖος, Ορέσης, Τισαμενός, Γενθίλ, καὶ Κομήτης. μετ' ἔς Ἡρακλέδων καθοδῶ. Γίνοντ' ἔ Ἀργείων βασιλείας ἔτη φα. ἐν γενεαῖς ἰδ, ἦτοι βασιλεύσιν, ὧν ἦ μὲν κυρίως Ἀργεῖοι λεγόνται. μετ' ἦ τῶ τῶτος ἐβασίλευσε ἔ Ἀργεῖς Πέλοψ παρ' ὀμῶ τῷ πιητῇ λεγόμενος [πλ' ἔξ ἰπ'] ἐν τῇ Ἰλιάδι τὸ σκῆπρον τῶ βασιλείας παρ' αὐτῶ Διὸς εἰληφέναι. Οὗτος Ἀτρεΐ παιδί κατέλιπε τὴν βασιλείαν. μετ' ἔς Ουέσης, εἶτα Αραμέμων, καὶ Μενέλαος ἡδὲ Ατρεΐως, εἰ καὶ τῶ Τροίας διὰ τῶ Ἑλένης κλοπῷ ὄππρητεύσαντες σὺν Ἀχιλλεῖ καὶ Ὀδυσσεῖ καὶ Αἰάντι καὶ τοῖς λοιποῖς τῶ Εὐρώπης καὶ τῶ νήσων βασιλεύσιν, καὶ ναυσί, καὶ στρατεύμασι. μετ' ἔς Αἰγισθῖος, εἶτα Ορέσης, καὶ οἱ λοιποὶ Πελοπίδαϊ Αργείων, καὶ αὐτοὶ βασιλεῖς ἀναγορεύμενοι καὶ τῶ ὀμῶς πῆσιν, καὶ δὲ πινας τῶ Ἰσραηλίων, Μυκλήαϊων, διὰ τὸ κυρδῶσαν ἀμφὼ τῶ χωρῶν. Τινὲς διαφέροντ', λέγοντες μετ' Ακρίσιον, εἰς Μυκλήας μετὰ τεθείσας τῶ ἀρχῆς, τῶ Αργείων βασιλεύσασιν Περσεῖα, Σθένελλον, Εὐρυθεῖα πρὸ ἔ Ἀτρεΐως.

30 Αἶσας ἔτη κγ ἐβασίλευσε. Προῖτος ἦ μετ' αὐτὸν ἔτη ιζ. μετ' ἦ Προῖτον ὁ δεύτερος Ακρίσιος ἐβασίλευσεν ἔτη λα. μετ' ὧν Πέλοψ ἔτη λβ. μετ' Πέλοπα ἐβασίλευσεν Ατρεΐς ἔτη κ. εἶτα Ουέσης ἔτη δώδεκα. μετ' ὧν Αραμέμων ἔτη ιη. εἶτα Αἰγισθῖος ἔτη ἐπτά. Κατέχεν οὗτ' ἦ βασιλεία Ἑλλήνων, ἦτοι Πελοποννησίων, ἔτη ἑκατὸν ἐξήκοντα τέσσαρα.

ΣΠΟΡΑ ΔΗΝ. Ἀμφίων Θηβῶν ἐβασίλευσεν, ὡς ἄλλοι. Οὗτος ἐμυθόετο κητερίζων θέλγειν σὺν λίθους, ἔς δολόγως ὑποληπτόν ἡλιθίους πινὰς ἀνθρώπους. Ζῆθος ἦ καὶ Ἀμφίων ἀδελφοὶ ἦσαν πιμδῆες λυρικὸι καλέμενοι διὰ τὸ κητερίζειν πιμδῆικως. Ορφὸς Θράξ ἐγνωρίζετο. Τῶτος μαθητῆς Μισαῖος ὁ Εὐμόλπος ἦος. Τὰ καὶ ὕψιπύλλω ἐν Λήμνῳ ἔ σφίγχα. Παλαίφατος Κάδμος γυναικῆ Φησιγνοιδίω, διὰ ζῆλον Ἀρμονίας διαψάσαν, Καδμείεις πολεμῆν. Τάπε περὶ Οιδίποδος, ὡς εἶλεν αὐτῷ. Καὶ τὰ κατὰ τῶ Ἀργῶ, καὶ σὺν Ἀρχιναύτας, ἐν εἰς ἦσαν Ἡρακλῆς, καὶ Διόσκοροι, καὶ Ασκληπιός. εἰ ἦ τῶ τοῖς οἱ Διόσκοροι σωήμαζον, πῶς διώα τῶτων ἀδελφῆ Ἑλένη εἶναι, εἰ μὴπω μετ' πολλὰ ἔτη παρθένος ἀρπάξεται ὑπὸ Ἑλένης, ἐν Ἀργὶ ἐβασίλευσεν Ὑπερμήστρα Δαναῶ. Ζῆθος καὶ Ἀμφίων Κάδμον ἐκβαλόντες Θηβῶν ἐβασίλευσαν. Κρήτης ἐβασίλευσε Λάπης. Κρήτης ἐβασίλευσεν Ἀπίερας, καὶ τῷ πόλιν ἐκτισεν.

40

Ἀθηναίων βασιλεῖς.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν β Κροναὸς ἀπόχθων. ἔτη θ.

Κροναὸς τῶτος δεύτερος βασιλέως τῶ Ἀθηναίων θυγάτηρ ἦ Ἀτθίς, καὶ τῷ Ἀθηναίῃ ἡ χώρα ἀνεμάθη περὶ τὸν Ἀκτῆ λεγομένη. Κατὰ τῶτον τῶ Κροναὸν ὁ ὄππ' Ἀσκαλίων κατὰ κλυσιμὸς ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ ὁ ὄππ' Ἀκτῆ ἐκτίθηται.

ἐμπροσθεν ἐν Αιθιοπία. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα γεγονόασιν Ἑλλήσι τοπικῇ φησὶν, ὡς Πλάτων ἐν Τιμαίῳ.
 Αθηναίων ἐβασίλευσεν γ' Ἀμφικτύων, υἱὸς Δακκαλίων, γαμβρὸς Κροναῖ' ἔτη α'.
 Κατὰ Ἀμφικτύωνα πῖν Δακκαλίῳ υἱὸν πινεὺς Φασι Διόνυσον εἰς τὴν Ἀθηναίαν ἐλθόντα ξενώθησαν Σημέλῳ, καὶ
 τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ νεβριδα δωρήσαντες. ἔπερ' αὐτῷ ἔκ Σημέλης ἔστ' ἔσθ'.
 Αθηναίων ἐβασίλευσεν δ' Ἐρχχόνι. ἔτη ν'.
 αὐτῷ Ἐρχχόνι Πφαίετο ὁ παρ' Ομήρῳ Ἐρεχθεύς ἐστιν. Ἐρχχόνι ἄρμα πρῶτον Ἑλλήνων ἐφεύρεν. ἦν γὰρ
 αὐτῷ βαρβάρων.
 Αθηναίων ἐβασίλευσεν ε' Πανδίων. ἔτη μ'.

Τέταρτος θυγατρὸς Πρόκην, καὶ φιλομήλην ἔστ' Πανδίων.
 ΣΦΟΡΑΔΗΝ. Λακεδαιμονία ἐκτίσθη ὑπὸ Λακεδαιμόνι ἔσθ' ἐν Μεσσηνίᾳ. Ἐπαφῶν ἰσὺς τ' δευτέρως καὶ 10
 Δίος υἱὸς Νιμφῶν ἐκτίσεν ἐν Αἰγύπτῳ. Ἀρκίος ὁ Καλλιπιδῆς, καὶ Δίος υἱὸς Πελοπιδῶν κρατήσας Ἀρκιδίαν τὴν
 χώραν μετωνόμασεν. Δαρδάνῳ ἐκτίσεν Δαρδανίαν. Κάδμῳ Θηβαίων ἐβασίλευσεν, ἔτ' θυγατρὸς Σε-
 μέλης υἱὸς ὁ Διόνυσος ἐκ Μειχίας, ὃν Ἕλληνες Δίος Φασί μινθικῶς. Κατὰ τέτατον Λυγῶν, ἔσθ' Ἀμφίων, καὶ
 Ζήθου λυραῖοι Θηβαῖοι, καὶ μισοκροτοὶ ἐγνωρίζοντο, ὡς πινεὺς. ἄλλοι δὲ μὴ πάντες. Φοινῆς Τυρραίων ἐβασίλευ-
 σεν. Μήνωσ Κρήτης ἐβασίλευσεν ἐν Ευρώπῃ. Ραδάμανθυς καὶ Σαρπηδῶν Λυκίων ἦρχον. Ἀμφίων καὶ Ζήθου Θη-
 βαίων ἐπιπύλων ἐβασίλευον. Δαρδανίας Ἐρχχόνι Δαρδάνε ἐβασίλευσεν. Ευρώπῃ ἀρπαγῆ. Ἀρμονία
 ἠρπαγῆ ὑπὸ Κάδμῳ. Οἰθαῖοι Δάκτυλοι λεγόμενοι οἱ σίδηρον ἀείροντες καὶ τέτατος ἦσαν. Μήλος, ἔσθ' Ὀάρος, καὶ
 Ἀλικιᾶδῃ ἐκτίσθησαν, καὶ Γάρος. Βιθυνία ἐκτίσθη ὑπὸ Φοίνικος ἢ πρὶν Μαργαδιονῆ καλεσμένη Ἐφύρα ἢ
 νῦν Κόρυθος ὑπὸ Σιουφραφίσθῃ. Κρήνης ἀρπαγῆ Περσεφόνης ὑπὸ Αἰδωνέως ἔσθ' Μολοσσῶν βασιλείας, ὃς
 εἶχε κνῖα παμμεγέθη τ' λεγόμενον Κέρβερον, ὃ τ' Πειρίστῳ ὑπερον διεχρήσατο αὐτῷ ἀρπαγῆ ἐφ'
 ἠρπαγῆ ἀμα Θησέϊ. Ἐθῆσα δὲ αὐτῶν Ηρακλῆος ἐρύσσειτο μέλλοντα σπυλαφθέρειται τῷ Πειρίστῳ. 20
 ἦν τὸ ἔσθ' κινδύως πρῶτον ἔσθ' ἀδελφὸς νομίζετο Θησέως ἀνεληλυθέναι, ὡς φιλόχορος ἰσχυρεῖ ἐν Ατθίδος δευτέρῳ.
 Ἐλευσίνος πόλεως Κελεὸς ἐβασίλευσεν, κατὰ ὃν Τελπλόλεμος ἔσθ' ὃν Φησὶν ὁ φιλόχορος μακρῶ παλαιοῦ
 περὶ σβαλόντα ταῦς πόλεις τ' σίπιν Δαδουῶναι. ὑπονοεῖται δὲ πηρωτὸν ἔσθ' εἶναι τὴν νῦν, ἔχειν δὲ π' καὶ
 ἔσθ' ἑρήματος. Αχαΐα ὑπὸ Αχαΐδ' ἐκτίσθη. Καδμεία ἐκτίσθη, καὶ Σίδη ἐν Κιλικία. Διόνυσος γένεσις ἐκ
 Σημέλης.

Ἀσσυρίων βασιλεῖς.

Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν λ' α	Εὐπαάκης	ἔτη λη.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν λ' β	Λαοσθένης	ἔτη με.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν λ' γ	Πυρπάδης	ἔτη λ
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν λ' δ	Οφρατῆος	ἔτη κα.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν λ' ε	Ἐφαχερῆς	ἔτη νβ.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν λ' ς	Ἀκραχῶνης	ἔτη με.

30

Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν μ' ζ	Ραμιασῆς ὁ καὶ Αἰγυπτιος	ἔτη ξη.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν μ' η	Ἀμένωφισ	ἔτη η.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν μ' θ	Θάρος	ἔτη ιζ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ν'	Νεχεψῆς	ἔτη ιθ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ν' α	Υάμμεθισ	ἔτη ιγ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ν' β	ἔτη ιε.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ν' γ	Κῆρτος	ἔτη ιβ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ν' δ	Ράμψις	ἔτη με.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ν' ε	Ἀρμενοῆς ὁ καὶ Ἀρμενέμης	ἔτη κς.

40

Μυκηνῶν Ἀργείων βασιλεῖς.

Μυκηνῶν Ἀργείων ἐβασίλευσεν ιε Πέλοψ ἔτη λε.

Τὸν Πέλοπον πινεὺς ἔσθ' μόνον Ἀργείων καὶ Μυκηνῶν ἰσορῆσι βασιλεύσει, ἀλλὰ καὶ πάσης τ' Πελοποννήσου. ἔσθ' Ὀλυμ-
 πίων προέση, καὶ ἐραλεύσει καὶ Ἰλίῃ ἠπήθη ὑπὸ Δαρδανίᾳ. ἀπ' αὐτοῦ Πελοπόννησος ἀνόμασαι. ἔσθ' Ἰππο-
 δάμφον ἐχημεν. Τινεὺς δὲ ὑγ' ἔτη, ἄλλοι ἐγ' λέγουσιν αὐτὸν βασιλεύσει, καὶ ἔπεροι λε.

Μυκηνῶν Ἀργείων βασιλεῖς.

Μυκηνῶν Ἀργείων ἐβασίλευσεν ιε Ἀτρεὺς ἔσθ' Ὀυέσης ἔτη λγ.
 κατὰ δὲ ἄλλως, ἔτη ξε.

50

Μετὰ

Αυδών κρηπίς ἐκέρυε τ' Ισραήλ ἔτη κ' μϛ' ἧ τ' τότε πλώ τὴν ἀλλόφυλοι φιλιισταῖοι ἐκράτησαν τ' Ισραήλ ἔτη μ. ἀ πεις τ' Σαμψών σπασαερωθεπαι ἐπει κατά πνα Εβραίων ἀρμόδοσαν.

Ασυρίων βασιλείς.

Ασυρίων βασιλεύσεν λξ Θών σπασαερωθεπαι Κοινόνεργ σπασαερωθεπαι Σαρδανάπαιλ ἔτη κ.

Σαρδανάπαιλ σπασαερωθεπαι Κοινόνεργ και Αγγιάλιω τας πόλεις ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. Ἐπι τότε ἡ τ' Ασυρίων βασιλεία κατελύθη τῷ κ' ἐτὶ Σαρδανάπάλει, ὅς περ ποσι Θών Κοινόνεργ ὠνομάζεται. περὶ εἰς καὶ Διοδώρ λέξει σιν ἀπὸς ἕτω γρᾶφῃ. Σαρδανάπαιλ ἡ τριακοσὸς μὲν καὶ πέμπτη δὲ τὸ Νίνυς ἔσυσσημιμλὴς τὴν ἡγεμονίαν, ἐργατος ἡ γενόμην βασιλεύσας Ασυρίων ὑπερῆρην ἀπαντας δὲν πωρ αὐτῆ τρυφή καὶ ῥαθυμία. καὶ μετ' ὀλίγη καὶ τῆσσι ὡν τ' τρεῖσι ἐμόνον αὐτὸς αἰσχυρῶς κατέσφειε τ' βίον, ἀλλὰ καὶ τὴν Ασυρίων ἡγεμονίαν ἀρδύω ἀέσφειε πολυχρονιωτέτη γενόμην τ' μνημονόμοιων. Ἀρβάκης γὰρ πεις Μῆδ μὲν τῶν ἡμῶν, ἀνδρείας ἡ καὶ ψυχῆς λαμπρότητι Διεφέρων ἐσρατήγη Μῆδων τ' κατ' ἐνιαυτὸν ἐκπεμπομῶν εἰς τὸν Νίνον. καὶ ἡ τὴν ἐσρατηγίαν ἡγέμεν σπασαερωθεπαι ἡ τ' Βαβυλωνίων ὑπερ' ἐκείνης παρεκλήθη κατελύθη τὴν τ' Ασυρίων βασιλείαν. Ταῦτα Διοδώρ περὶ τ' Σαρδανάπάλει κατεσφειε ἐργατος τ' Ασυρίων βασιλέων δὲ τὸ Νίνυς γενόμην, ὄν πρῶτον εἶναι βασιλεία τ' αὐτῶν Ασυρίων σπασαερωθεπαι ἀνωτέρω Φησὶν ἕτως. τὸ παλαιὸν καὶ τὴν Ἀσίαν ὑπερῆρην ἐργατος βασιλείς, ὡν ἕτε πρῶτος ἐπίσημοι, ἕτε ὀνομάσθη μνημονόμοι. πρῶτον ἡ τ' ἰσραήλ καὶ μνήμη σπασαερωθεπαι Νίνυς ὁ βασιλεύσας τ' Ασυρίων μεγάλης πράξεις ἐπετελεύσασα. Καὶ μετ' ἕπειρα. Μετ' ἡ τ' ὑπερ' ἡγεμονίας ἐκ Σεμιράμιδ ἦν Νίνυς ἐπιδύθησεν, τὴν γυναικῶν λιπὼν βασιλεύσασα. τὴν ἡ Νίνυς ἡ Σεμιράμις ἐθαψεν ἐν τοῖς βασιλείοις. καὶ ἐπάγη. αὐτὴ μὲν αὐτῶν βασιλεύσασα τ' Ἀσίας ἀπάσης, σπασαερωθεπαι Ἰνδῶν, ἐτελεύθησεν τὸν σπασαερωθεπαι τρέπον, βιάσασα μὲν ἔτη εβ, βασιλεύσασα πρὸς τοῖς μ. καὶ μετ' ἕπειρα. σπασαερωθεπαι δε καὶ οἱ λοιποὶ βασιλεῖς παῖδες πρὸς πατρός Διδεχομῶν τὴν δέχθη ἐσασίλευσαν ἐπὶ ἡγεμονίας καὶ μετ' ἕπειρα. Ἐπὶ τότε γὰρ ἡ τ' Ασυρίων ἡγεμονία μετέπεισε εἰς Μῆδους ἔτη Διδεχομῶν σπασαερωθεπαι καὶ τ', καθῆπερ Φησὶ Κτησίος ὁ Κνίδιος ἐν τῇ δ' βίβλῳ. τὰ δὲ ὀνομάσθη τ' βασιλείων, καὶ τὸ σπασαερωθεπαι τ' ἐτῶν ε κατεπεῖγα γρᾶφῃ, Διδεχομῶν ὑπερ' αὐτῶν πεπεράχθη μνήμης ἀξιον. μόνη γὰρ πετῶσεν ἀεργαφῆς ἡ πεμφθεῖσαι συμμαχία τοῖς Τρωσίν ὑπερ' Ασυρίων, ἡς ἐσρατηγῆ Μεμνῶν ὁ Τίμων. ταυτῶν γὰρ βασιλευσάντων, ὅς μὲν καὶ δὲ τὸ Νίνυς ἡ Σεμιράμιδ, φασὶ δὲ μὲν ἡ Αρξαμμένου Ἰλληνας ἐπὶ Τροίαν ἐσρατεύσασα, τὴν ἡγεμονίαν ἐχόντων τ' Ἀσίας Ασυρίων ἔτη σπασαερωθεπαι ἕτε ζιλίων.

Οἱ τ' ἀστυρμόμων οἱ τ' Ἕλληνων ἰσραήλ καὶ γρᾶφῃ περὶ τ' χρόνων καὶ βασιλέων τῶτων, παρέσω κεφαλαίω 30 ἐπίσημοι εἰς εχ ὁ τυχῶν ἕτω φάσων.

ἔκ τ' κεφαλαίων. Ἄρχομα γράφειν ἀφ' ὧν ἄλλοι τε ἐμνημόνῳσαν, ἐ τὰ πρῶτα Ἕλληνας τε ὁ Λέσβιος καὶ Κτησίος ὁ Κνίδιος, ἐπὶ τα ἡρόδοτος ὁ Αλικαρνασός. τὸ παλαιὸν τ' Ἀσίας ἐσασίλευσαν Ασυριοι, τ' ἡ δὲ Βίβλος Νίνυς. εἰτα ἐπίγει ἡγεμονίας Σεμιράμιδ, καὶ Ζωροάστρης μάγῃ ἔτη νβ τ' Νίνυς βασιλείας. μετ' ὃν Βαβυλωνία, Φησιν, ἡ Σεμιράμις ἐτέλεσε, τρέπον, ὡς πολλοῖσι λελεκε, Κτησία, Ζήνωνι, Προδοτῶ, καὶ τοῖς μετ' αὐτῶν, ἐσρατεύων τε αὐτῶν καὶ τ' Ἰνδῶν, καὶ ἤσαν, καὶ ὅτι τὸς ἰδίους αἰείλην ἕως, ἐ ὑπερ' Νίνυς τ' παίδων εἰὸς ἀνήρεση τ' Διδεχομῶν τὴν δέχθη καὶ μετ' ἕπειρα καὶ τ' λοιπῶν εἰς χίλια ἐτῶν δειθμόν ἦρχον παῖς ὑπερ' πατρός ἐκδεχομῶν τὴν δέχθη καὶ ἐχων ἤσαν ἕδεις αὐτῶν ἐτελεύθησεν τ' γ' ε' κ. τὸ γὰρ ἀπόλεμον τε καὶ ἀφίλοκῆδων γυναικῶδες αὐτοῖς κῆ ἀτφάλες. ἐνδον γὰρ ἕμενον, ἐ δὲ π αὐτοῖς ὡν ἐργον ἐπέσηςαεπ. ἐ δὲ ἕπειρα πεις αὐτῶν, σπασαερωθεπαι αἰτε παλλακίδες, καὶ τ' ἀνδρῶν οἱ γυναικῶδες. τὸς ἡ βασιλεῖς τῶσδε εἰπεις εἰδησασα βέλεσασα, Κτησίας ἐσιν ὁ λέγων τὰ ὀνομάσθη αὐτῶν, καὶ οἰση, καὶ γ. ἐμοὶ ἡ γρᾶφῃ πῆ περπνόν, ἡ τῆ χαρῆν ἐμειλην ἕξιν ὀνομακλήδιω ἀνευ πρῶτων βαρβάρων φανέοντι τυρανίας, δειλίας καὶ μαλακίας βαρβάρων, πρὸς οἷς καὶ ἐπάγη τὰ πρὸ τ' ἐτῶν αὐτῶν. ἐτῶν ἡ ὄντων δὲ τὸ Νίνυς πσασαερωθεπαι πσ καὶ χ' λ, Βέλιμ ἡ ἐσασίλευσεν Ασυρίαν, καὶ ἀφικνεῖσασα Περσίδος ὁ Δαναῆς εἰς τὴν χώραν αὐτῶν ναῦς ἕργων ρ. ἐφευγε ἡ Περσίδος Δίονυσον τ' Σεμιρῆς ἡγεία. καὶ μετέπηγα. ὑπερ' ἡ γρᾶφῃ καὶ Πανύαν ἄρχοντα ὁ τ' Ἀρξωναυτῶν σπασαερωθεπαι ἡ πῆ πε φᾶσαν, καὶ Μεδίω τὴν Κολχίδα καὶ ἡρακλῆα σπασαερωθεπαι δὲ τῶν νεῶς Διδεχομῶν τ' ἐργῶν τ' ὕλα λέγασα περὶ τῶν Καπαδόκων ἀληθῆσαι. καὶ αὐτοῖς. Χιλίων ἡ ἐτῶν δὲ τὸ Σεμιράμιδ, εἰς Μητραῖον βασιλεία, ἀν δειθμοῖτο, περὶ τειλομῶν, Μηδῶν Κολχίος ἀνεχώρησεν Αἰγύως. ἡς ἕτος Μῆδ. εἰς ἡ Μῆδει. καὶ ἡ χώρα ἐκλήθη Μηδία. εἰτα Φησι. Μητραῖος ἡ τὴν δέχθη Διδεχομῶν τ' ταυτῶν τ' καὶ καὶ αὐτῶν καὶ ἐπὶ τα Ασυρίων ἡ νόμος. καὶ ἄλλο μὲν ἕδεν ἡγεμονοτ' εδὲ ἑπὶ τῶσδε καὶ ὄντων. Αρξαμμένων δὲ καὶ Μενέλαοι οἱ μυκλήνωσι ἐσρατεύσαντ' αὐτῶν Ἀργεῖοι καὶ πῆσιν ἄλλοι εἰς Ἀχαιοῖς εἰς ἰλιον πόλιν τ' Πελάμιδ τ' Φρυγῶν ἐσρατηγῆς.

Αιγυπτίων βασιλεῖς.

Αιγυπτίων ἐσασίλευσεν νς	Ὀχυρεὺς	ἔτη ιδ.
Αιγυπτίων ἐσασίλευσεν νξ	Ἀμείδις	ἔτη κς.
Αιγυπτίων ἐσασίλευσεν νη	Θάωρις	ἔτη ν.

Οὗτος ἐσιν ὁ πᾶρος Ὀμήρου Πολύχως Ἀλκαίδρας ἀνῆρ ἐν οδυσεῖα Φερθόμην παρ' ἠ Φησὶ Μενέλαιον σπασαερωθεπαι τῇ Ἰλεια καὶ τὴν ἄλλωσιν Τροίας κατῆχθη σπασαερωθεπαι ἀνωμῶν.

Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν γβ	Αθώσις, ὁ κ' ἰσχυρός, ἐφ' ἑσφισμοὶ κ' τὴν Αἰγυπτίον ἐγένοντο μηδὲσων	
γεγονότες ἐν αὐτῇ περὶ τῆς τῆς,		ἔτη κη.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ξξ	Κενκένης	ἔτη λθ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ξα	Ουεννέφης	ἔτη ςθ.

Μυκλήων Αργείων βασιλεῖς.

Μυκλήων Αργείων ἐβασίλευσεν ιξ Αρχαμέμωνων ἔτη ιη. κ' ἡ ἄλλος λε.

Τῷ ιη ἔτη Αρχαμέμωνος ὁ κ' τ' Τροίας ἤρξατο πόλεμος διὰ τὴν Ελένης ὑπὸ Αλεξαίδρου ἔ Παρίδος κλυτῶ ἢ Πριάμου βασιλέως Ἰλίου. κ' διάρκεσεν ἔτη ι, ἕως ἀλώσεως Ἰλίου, ἦτοι τῷ ἑσπικειμένῳ ιξ ἔτη Αρχαμέμωνος γέγονεν.

10

Αρχαμέμωνος Αργείων κ' Μυκλήων βασιλεύοντος, Μενελάου ἡ ἔ ἀδελφῶ αὐτῶ Λακεδαιμονίων, Πριάμος ἦτος Λαομέδοντος τ' Τροίας κ' Ἰλίου ἐβασίλευσεν.

Τότε ὁ Παλαμήδης εὔρε τὰ ἰσ θράμματα ἔ ἀλφειῶτα, α β γ δ ε ι κ λ μ ν ο π ρ σ τ υ. προσέθηκε ἡ αὐτοῖς Κείδμος ὁ Μιλήσιος ἔτερα θράμματα τρία θ φ χ. διὸ κ' πολλῶ τῶ χρόνῳ τοῖς ιθ ἔχραντο. ὅθεν οἱ ἀρχαῖοι μὴ ἔχοντες τὸ ψ, τὴν ψαλίδα πωλιδα ἔλεγον κ' ἔγραφον, κ' ἄλλα πολλὰ ῥήματα ἄλλως ἔξεφώνουσι, κ' ἔλεγον, κ' ἔγραφον. περὶ ταῦτα Σιμωνίδης ὁ Κεῖος προσέθηκε δύο, η, κ' ω. Επίχαρμος ἡ ὁ Συρακῆσιος τρία κ' ζ ξ ψ. ἔτως ἐπληρώθησαν τὰ κδ σοιχεῖα.

Μυκλήων Αργείων ἐβασίλευσεν ιη	Αιγιάδος	ἔτη ε.
Μυκλήων Αργείων ἐβασίλευσεν ιθ	Ορέσης	ἔτη κγ.

Ορέσης Πύρρον τ' Αχιλλέως ἀναίρει ἐν Δελφοῖς εἰς τὸ ἔ Απόλλωνος ἱερὸν προσδοθέντα ὑπὸ Μαχαίρειος ἔ ἱερέως. κ' οἱ Ἐκτορος παῖδες τὸ Ἰλιον ἀνεκτέσαντο, ὅτ' Αντηνοργίδας ἐκβαλόμενοι Ελένης γνώμη, μ' τὴν ἀλωσιν Τροίας.

20

Λατίνων βασιλεῖς.

Πρῶτον Φασὶ Γεῖκον ἦτον Κρόνος βασιλεύσασα χώρας Λαυρέντας λξ ἔτη. αἶμα ἡ τὴν χώραν, ἕως τ' νυκτὶ Ρώμης πόλεως. μετ' ὃν φαῦνον τ' ἦτον αὐτῶ Πείκῃ ἔτη μδ. ἐπ' ἔτα Λατίνος ἔτη λς. τότε κ' τὸ λγ ἔτος Αινείας ἔξ Ἰλίου ἀφ' ἄρα γενόμενος σὺν τοῖς μετ' αὐτῶ ὄσποιοις κ' σπύτῳ παρεσιδασμένος, συμμαχήσας τε αὐτῷ Λατίνῳ κατὰ Ρατῆλων, κ' τ' ἔρνον ἀνελών, Λαβινία (Βουγυ) Λατίνῃ θυγατρὶ ἔ βασιλέως, κ' βασιλεύσας τ' χώρας μ' τ' Λατίνων ἔτη γ, κτίσας πόλιν ἐπ' ὀνόματι τ' γυναικὸς Λαβινίαν, ἐν ἣ κ' ἐβασίλευσεν. Τινὲς ἔτη η Φασὶ τ' Αινείαν βασιλεύσασα διὰ ἔ τ' ἔτος μ' τὴν αὐτῶ ἀλωσιν, ὡσεὶ αὐτὸν κατὰ τὸ ιβ ἔτος αὐτῆς ἀποθανεῖν.

30

Αινείας μ' τὴν ἀλωσιν Τροίας Λατίνων ἐβασίλευσεν ἔτη κγ.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Καρχηδὼνα Φησι φίλιτος κλυθῆναι ὑπὸ Εζώρη κ' Καρχηδόνου τ' Τυρίων. κ' τῆτον χρόνον Ηρακλῆς τ' ἐν Ολυμπίᾳ ἀγῶνα ἔθηκεν, ἀφ' ἑ ὄππῃ πρῶτῳ Ολυμπιάδα, ὡ ἔτη. κατὰ ἡ ἄλλος υλ. Αδαμάντα θυγάτηρ Ευρυδείως ἐν Αργὶ ἱεράτωσεν ἔτη λη. αἶ ἡ διὰ τούτης τὴν ἱερωσύνην διὰ δὲ ἀδελφῶν ἡ ἀλίδες ἐκαλοῦτο. Πριάμου ἦτος Λαομέδοντος μετὰ τὸν πατέρα, Τροίας κ' Ἰλίου ἐβασίλευσεν. Τότε παῖς Αλεξάνδρου, ὁ κ' Πάρης. Αμαζίνες κατὰ Αθηναίων ἐσπᾶτευσαν. Κάπρη Καλυδωνίῃς θύγα διὰ Μιλεαίργου. Μενελάου Λακεδαιμόνου ἐβασίλευσεν. Αμαζίνες Πριάμου σφεμάχησαν. Ἰλιον ἦλω τῷ Φθινοπώρῳ περὶ ἰξ ἡμερῶν τ' [χαμερμηῆς] προπῆς. Λυδοί, οἱ κ' Μαιόνες, ἐπ' ἄλασσε κρητήσαν ἔτη ςβ.

Αθηναίων βασιλεῖς.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν ι Θησεύς Αιγέως ἔτη λα.

40

Θησεύς Ελένην ἤρασεν, ἣν αὐτῆς ἀπέλαβον οἱ ἀδελφοὶ αὐτῆς Κάστωρ, κ' Πολυδεύκης τὴν μητέρα Θησεῖος ἀιχμαλωτίσαντες, ἀποδημοῦντ' ἔ ἔθῳ. Θησεύς Αθηναίως κατὰ χώραν ἐσαρκώσας εἰς ἐν σωμαργῶν, ἦτοι εἰς μίαν πόλιν περὶ τ' ἔθῳσρακίσθη, αὐτὸς περὶ τ' θείας τ' νόμον. Θησεύς ἔφυγεν ἀπὸ Αθηνῶν.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν ια Μενεσθεύς Πεπῶ ἔ Ὀρνέως ἔ Ὀρεχθέως ἔτη λγ.

Επὶ τῆς τ' Τρωϊκῆς πόλεμος σφέση ἕνεκα μήλα χρυσῆ, ὁ κάλλος ἐπιθλον ἡ γυναικῶν τριῶν ὑπὸ μιᾶς αὐτῶν προσθήσας Ελένης τῷ κερτῆ. Βακχέλος ἡ ἔτος ἡ Ἰλιεύς, [ὡς ἡ κομωδία.] Μενεσθεύς. ἔτος Ελληνιστὶ κατὰ τ' Τρωῶν σφεμάχησεν. Τότε τῷ λγ ἔτη Ἰλιον ἦλω. ἔπειτα ἡ διὰ Τροίας ἐν Μήλῳ τῆ νήσῳ τελευτᾶ.

Ε

Αθηναίων

Αθηναίων ἐβασίλευσεν ιβ̄ Δημοφῶν Οησεως ἔτη κγ̄.

Ἐπὶ τῆς τε περὶ Οδυσεύα καὶ Ορέσῃ. Αινείας ἐβασίλευσε Λαεϊνίδος. Τὰ κτ̄ Οδυσεύα καὶ Σκύλλαν, καὶ Χάρυβδιν, κτ̄ Σειριώας.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν ιγ̄ Οξώτης Δημοφῶντος ἔτη ι.
Αθηναίων ἐβασίλευσεν ιδ̄ Αφείδας ἔτη ᾱ.

Ἡσιόδῳ ἐγνωρίζετο, ὃν Εφορῶ ἀνεψιὸν κὲ σύγχρονον Ομήρῳ Φησί. Σαμιψῶν ἐκρινε τὴν Ἰσραήλ ἔτη κ̄. Τὰ μὲν Ἰησὺς ἔτι Ναυῆ, καὶ τὸ μετ' αὐτὸν πρεσβυτέρων ἡ γραφὴ παρεβίβησεν, ἢ ἡ ἀγραφοῦ σπηθῆαι ἔτι Ἰησὺς κτ̄, τὸ δὲ πρεσβυτέρων ἡ παρεδωκεν ὁ δὲ Αφρακάνος ἔτη λ̄ αὐτοῖς ἀπενειώειν, μεγάλα Διαιμαρτῶν, καὶ πολλοὺς ἀφροσύνας, καὶ ἄλλα ῥ. Τὰ δὲ ὡσαύτως ἀποσῶν ἐν τῇ πρῶτῃ Κερκῶν ἔτη ὕν, τὰ μὲν Μωσέως τελευτῶν ἄλλως κτ̄ ἐπιμέρη Σολομῶντος, ἔτι ἔτι ἱεροῦ ὀπισθοκῆς ἐν τῷ γ̄ τῶν βασιλευσάντων. λέγει γάρ· καὶ ἐγρήθη ἐν τῷ ὕμῳ ἔτι τὸ δὲ Ἰσραήλ ἔτι ἀπ' Αιγυπτίας ἠρξάτο οἰκοδομεῖν Σολομῶν τὸ ναόν. τὸ δὲ Εβραϊκὸν, καὶ ἐγρήθη ἐν τῷ ὕμῳ ἔτι. Ταῦτα δὲ οἱ τῶν Ἰσραηλίων διδασκαλοὶ ἀκρεβῶς συνάγουσιν ἔλεγον, μόνος τῶν δὲ Ἰσραήλ κερκῶν χρονικῆς ζήτησιν ἔτι, καὶ μὴ λογιζομένης ἰδίως τῶν ἄλλοφύλων, ἀλλὰ τῶν Κρητῶν σπουδαζομένης, ὁ δὲ ἱερεὺς Απέσολος ταῦν ἔτη τῶν Κρητῶν ἄριστος λογιζόμενος εἶπεν, ἀλλὰ ἐκδοχῆ κοινοτέρα.

Απὸ τῆς δὲ Ἰσραήλ, ὅτι πᾶσι τῶν Εβραίων κατεπισκῶν, ἔτη ὕσθ.

Απὸ Αδάμ, ἕως τελευτῆς τῶν Κρητῶν, καὶ δευτέρου Ηλείου ἱερέως, ἔτη Δμδ.

Ἡλείου ἱερέως ἠρξάτο ἔτι Ἰσραήλ ἔτη κ̄ κατὰ τὸν ὅ, καὶ τὸ Εβραϊκὸν, ἔτη μ̄, καθὼς ἡ πρώτη τῶν βασιλευσάντων ὡσαύτως Ἰσραηλίων καὶ Χριστιανῶν ἰσραεῖται.

Κατὰ τῆς τε περὶ χρόνος Ορφῶος ὁ Ἰσραὴλ ὁ λυρικὸς καὶ ποιητῶν ἀπὸ Ἰωνίου ὀπισθοκῆσι πᾶσι Ἑλλησιν ἐγνωρίζετο, ὃς ἐν ποιητικαῖς στίχοις περὶ σοικῶν ποιήσεως, ἐκ ἀνθρώπου γένεως, καὶ φωτός ἐκ ἀέρος ἐλάμψιν Φιλοσοφῶν δευτέρου ἐκασμάτων καὶ δευτέρου, ἡλιον, σελήνην, ἔτι ἀστρα πάντα, γῆν, ἔτι θάλασσαν, ἔτι ἐν αὐτοῖς ὁρατὰ τε καὶ ἀόρατα πάντα ὑπὸ τῆς δημιουργῆς τῶν ὄλων γένεσιν, καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ὑπὸ αὐτῆς καὶ πλάσθηναι ἐκ γῆς, καὶ ψυχῶν ὑπὸ αὐτῆς λογικῶν λαβῆν. εἰς μίαν δὲ διύαμιν, καὶ ἐν κρείττος θεότητος ἀνάγκῃ τὰ πάντα θεολογεῖ. ὃς ὅτι ὁ ὢν θεός, ὃν ἔδεξις ὁρα. Τετάρτη δὲ Φησιν ὀνόματα, Βαβύλῃ, Φῶς, Ζῆν ἐν αὐτῷ, ὀλίγη δὲ ἐν συμφῶναις τῇ ἀληθείᾳ τῇ καθ' ἡμᾶς περὶ τῆς καὶ ἀνθρώπων ὁ σοφώτατος ἀποφθεγῶντος Ορφῶος.

Κατὰ τῆς τε περὶ χρόνος καὶ Μαρσύαν Φιλίσσοφον λεγῶντι γένεσιν, ὃς δευτέρου Διαιμαρτῆς αὐτῆς ἀπὸ καλῶν, ἔτι ἀπενειώειτο ἀπὸ θεῶν ἑαυτὸν, καὶ λέγων ἀνθρώποις ὄρηκεναι Διαιμαρτῆς τῆς καλῶν περὶ τῶν. τῶν ὡσαύτως Φρονησάντων λέγειται ῥίψαι ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ. ὅθεν καὶ ὁ πῦρ Μαρσύας ὀνομάσθη. ἀπὸ Κολχίδος δὲ ἔτος ὄρηκετο.

Αιγυπτίων βασιλεῖς.

- Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ξβ̄ Σαουκίμ ἔτη λδ̄.
- Σαουκίμ λίβυας καὶ Αιθίοπας, καὶ Τρωγλοδύτης παρέλαθεν περὶ τῆς Ἰερρακλήμ.
- Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ξγ̄ Σειψύερος ἔτη κε.
- Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ξδ̄ Αμμενώφης ἔτη θ̄.
- Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ξε̄ Νεφεχέρης ἔτη σ̄.
- Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ξς̄ Σαίτης ἔτη ιε̄.
- Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ξζ̄ Υψάχης ἔτη θ̄.
- Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ξη̄ Πεταχάσης ἔτη μδ̄.
- Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ξθ̄ Οσόρθων ἔτη θ̄.
- Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ο̄ Ψάμμος ἔτη ῑ.
- Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν σᾱ Κόγχαρις ἔτη κᾱ.

Λατίνων βασιλεῖς.

- Λατίνων ἐβασίλευσεν β̄ Ασκάνιος ἔτη λζ̄.
- Ασκάνιος ἦος Αινείας, ὃς ἐκπέσεν Ἀλβαν. ἔτι ἔτι τὰ κατὰ Ορέσῃ, καὶ τὴν Αιγίσθου Φόνον ὑπὸ αὐτῆς, καὶ τῆς μητρὸς Κλυταμνήστρας.
- Λατίνων ἐβασίλευσεν γ̄ Σίλκιος Αινείας ἔτη κθ̄.
- Λατίνων ἐβασίλευσεν δ̄ Σίλκιος Ἰόλιος ἔτη λᾱ.
- Λατίνων ἐβασίλευσεν ε̄ Αινείας Σίλκιος ἔτη ν̄.
- Λατίνων ἐβασίλευσεν σ̄ Σίλκιος ἔτη λ̄.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. ὁ τῶν Λυκίων ἀγῶν πρῶτος ἐπέθη Ἡρακλεϊδῶν ἀπόδοτος, ὕλησ τε πρεσβυτέρου παιδὸς Ἡρακλεῖος ἠγχεμένης τῆς κατὰ Πελοποννησίων μάχης, ἢ τις ἐπεκράτησεν ἰκανοῖς ἔτεσι μετὰ τὴν Πελοποννησίων καὶ Ἡρακλεϊδῶν. Τότε Ρόδος ἡ νῆσος οἰκίζετο ὡσαύτως Λακεδαιμονίων, ὡς Ζεύξιππος ἰσραεῖται, μετοικησάντων ἐκ Πελο-

Πελοπόννησος διὰ τὴν Ἡρακλειδῶν ἐπίθεσιν. Τότε καὶ ἡ τῶν Μυκηνῶν δόξα κατελύθη διὰ τὴν ἐπιβίωσιν τοῦ κατὰ πινυας, καὶ δὲ ἄλλοις ἦσαν. Αἰμαζῶνες τῆ Ασίας ἐπήλθον ἅμα Κιμμερίοις, αὐτοὶ καὶ τὸ ἐν Ἐφέσῳ ἱερὸν προσενέπρησαν.

Ἀθηναίων βασιλεῖς.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ἰε Θυμοίτης Ἀφείδαντος ἀδελφός ἔτη β̄.
Ἐπὶ τῷ τῆς Ἡρακλειδῶν βασιλείᾳ κατελύθη παρ' Ἀθηναίους Ἀθηναίων λεγομένη, καὶ μετήλθεν εἰς ἕτερον γένος. Θυμοίτην γὰρ προσκαλεσάμενος Ἐαὐθῆς Βοιωτῆς, ἐμὴ ὑπακώσασθαι τῷ Θυμοίτῃ, κλέσθη Ἄνδροπόμπος Πύλιος αὐταδέξασθαι ἐμονομάχησεν, καὶ νικῶν ἐβασίλευσεν, ἐν τῇ Ἀθηναίῳ ἡ τῶν Ἀπιδάριων ἐορτὴ ἄρχη, διὰ τὸ σὺν ἀπάτῃ γενέσθαι τὴν νίκην.

10

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ἰγ Ἀνδροπόμπος Πύλιος ἔτη λζ.
Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ἰδ Κόδρος Μελαύτης ἔτη κ' α.

Ἐπὶ τῷ τῆς Ἡρακλειδῶν καθόδῳ εἰς Πελοπόννησον γέγονεν, Ἴωνες τε εἰς Ἀθήνας κατέφυγον ἀκροατοὶς διὰ Ἀχαιῶν. Πελοπόννησοι ἐσφάτευσαν ἐπ' Ἀθήνας, οἷς ἑαυτὸν ἔδεδωκε διὰ χρησμὸν Κόδρος Μελαύτης. Καὶ ἔκτετι βασιλεῖς, ἄρχοντες δὲ διὰ βίης τοῖς Ἀθηναίοις καθίσταντο.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ἰη Μελόδων ἔτη κ̄.

Ἐπὶ τῷ πρώτῳ ἐστὶ τῆς διὰ βίης γενόμενων ἀρχόντων παρ' Ἀθηναίους.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ἰθ Ἀκίλος Μελόδου Ἀρχων πρῶτος ἔτη λε.

Ἐπὶ Ἀκάτῃ Ἰώνων δόσικια, καὶ Ὀμηροῦ ἰσορέτια γέγονας παρ' Ἑλλήσιν, ὡς πνεσ. οἱ δὲ ὀλίγον πρότερον, καὶ ἄλλοι ὕστερον.

Λακεδαιμονίων βασιλεῖς.

Τότε καὶ Εὐρυδάδης ἐκράτη τῆς Λακεδαιμονίαν ἔτη μβ, καὶ ἄλλοι μετ' αὐτὸν οὐκ ἴσως. Τὰ δὲ πάντα ἔτη κατέχεν ἡ αὐτῶν δόξα τῆς.

20

Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν ᾱ Εὐρυδάδης ἔτη μβ.

Εὐρυδάδης καὶ Προκλῆς Σπάρτης ἐπικράτησαν.

Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν β̄ Ἄγρις ἔτη ᾱ.

Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν γ̄ Ἐχεράτης ἔτη λε.

Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν δ̄ Λαβώτης ἔτη λζ.

Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν ε̄ Δόρυδατος ἔτη κθ.

Ἐν ταῖς χρόνοις Σαδλ πρώτον ἀγῶνα οἱ Γισαῖοι ἐν Ὀλυμπίᾳ κατέβαλον, καὶ δι' Ὀλυμπίᾳ κοσμικῶν πρώτων ἐπέτελεσαν ἐορτῶν. ἐνταῦθεν καὶ τέσσαρα ἔτη τῆς ἀγῶνας καὶ τὴν ἐορτὴν ὀλιτελοῦντες Ὀλυμπιάδας ταῖς τέσσαρεσθίδας καθέξῃς ἠρίθμωσαν. ἐν αἷς χρόνοις καὶ Κορίνθιοι μὲν ὄντων Λακεδαιμονίους ποταρχοῦντες Ἑλλήνων, ἐβασίλευσαν τὰ πάντα ἔτη τῆς.

30

Κορινθίων βασιλεῖς.

Ἐκ τῆς Διοδώρου περὶ τῆς Κορινθίων δόξης. Τέτων ἡμῖν διευκρινημένων λείπειται περὶ τῆς Κορινθίας καὶ Σικυωνίας εἰπεῖν, ὃν τρόπον ὑπὸ Δωριέων κατεβλήθησαν. Τὰ γὰρ καὶ τὴν Πελοπόννησον ἔθνη σχεδὸν πάντα, πλὴν Ἀρκάδων, ἀνάστασιν συνέβη γενέσθαι κατὰ τὴν καθόδον Ἡρακλειδῶν. οἱ πίνω Ἡρακλειδαὶ κατὰ τὴν διὰ τῆς ἰσθμῶν δὲ ἀφαιρέτον ποιησάμενοι τὴν Κορινθίαν, καὶ τὴν πύργου πηλοσίου χωρον, διεπέμψαντο πρὸς τὴν Ἀθήναιων ὄψιν, δίδόντες αὐτῶν πρὸς τῆς ἰσθμῶν χωρον. Ἐπιφανὴς δὲ ἀνήρ γενόμενος, καὶ τὴν Κορινθίαν ἀνέξῃς ἐβασίλευσεν ἔτη λη. μὲν δὲ τὴν τῆς τελευτῆς ὁ πρὸς οὐτάτος αἰετῆς ἐκλήθην ἐβασίλευσε μέχρι τῆς Κυψέλης τυραννίδος, ἡ τῆς καθόδου Ἡρακλειδῶν ὑπερῷ ἔτετι ὄμῃ. καὶ πρώτος παρ' αὐτοῖς διεδέξατο τὴν βασιλείαν Ἰξίων ἔτη λη. μετ' ὃν ἦρξεν Ἀγέλας ἔτη λζ. καὶ δὲ τῆς τῆς Πρυμνῆς ἔτη λε. καὶ Βάκχης ὁμοίως τῆς ἰσθμῶν γενόμενος ἔπειτα πρὸς τὴν πρὸ αὐτῆς. Διὸ καὶ συνέβη ὄντων μὲν ταῦτα βασιλεύσαντας ἕκτετι Ἡρακλειδαί, ἀλλὰ Βακχίδαί πρὸς ἀγορεύεσθαι. Μετὰ τῆς τῆς Ἀγέλας μὲν ἔτη λ. Εὐδαμῆος δὲ ἔτη κε. Ἀρσομήδης ἔτη λ. Οὗτος δὲ τῆς τελευτῆς ἀπέλιπεν ἕξον Τελέσῳ παιδῶν τὴν ἡλικίαν, καὶ τὴν κατὰ γένος βασιλείαν ἀφείλατο τῆς ὄντων ἐπὶ τῆς τῆς Ἀθήναιων, ὅς ἦρξεν ἔτη ιε. μετὰ τῆς τῆς κατέχεν Ἀλέξανδρος ἔτη κε. Τῆτον αἰετῶν Τελέσης ὁ σερηθεῖς τῆς παρὰ τῆς ἀρχῆς ἦρξεν ἔτη ιβ. τῆς δὲ ὑπὸ τῆς τῆς ἀναρθεῖντος, αὐτομῆνης μὲν ἦρξεν ἐνιαυτὸν. οἱ δὲ δὸς Ἡρακλειδῆς Βακχίδαί πηλοσίου ἀντὶς διὰ τῆς τῆς κατέχον τὴν ἀρχὴν, καὶ κατὰ μὲν προσησῆσαν τῆς πόλεως ἀπαντες. διὰ αὐτῶν δὲ ἕνα κατ' ἐνιαυτὸν ἰσοῦτο πρὸς τῆς, ὡς τὴν τῆς βασιλείας εἶχε τῆς τῆς τῆς ἔτη θ, μέχρι τῆς Κυψέλης τυραννίδος, ὑφ' ἧς κατελύθησαν. εἰς τὴν αὐτὴν οἱ βασιλεῖς Κορινθίων εἶδε.

40

Κορινθίων βασιλεῖς.

ᾱ Βάκχης ἔτη λ' ᾱ ρπε. β̄ Ἀλήτης ἔτη λη
Ε 2

γ̄ Ἰξίων

γ̄	Ιζΐων	ἔτη λ̄ η̄ ο̄ σ̄.	δ̄	Αγέλας	ἔτη λ̄ ρ̄ ῑ γ̄.
ε̄	Πρύμνης	ἔτη λ̄ ε̄ ρ̄ κ̄ η̄.	ς̄	Αγελάσης	ἔτη λ̄ σ̄ ῑ γ̄.
ζ̄	Ευδημος	ἔτη κ̄ ε̄ σ̄ λ̄ γ̄.	η̄	Αρυσμηδης	ἔτη λ̄ ε̄ σ̄ ο̄ γ̄.
θ̄	Αρήμεν	ἔτη ῑ σ̄ σ̄ π̄ η̄.	ῑ	ΑλέξανδρⓄ	ἔτη κ̄ ε̄ τ̄ ῑ δ̄.
ιᾱ	Τελεσης	ἔτη ῑ β̄ τ̄ κ̄ σ̄.	ιβ̄	Αυτομύης	ἔτⓄ ᾱ . . .

μέθ' ἕς ἐνιαῦστοι πευπάνεις ἔτη θ̄. ὁμᾶ ὑ̄ ῑ ζ̄.

Διασολογία πρὸ αὐτῶν βασιλέων.

Κορινθίων ἐβασίλευσεν	ᾱ	Αλήτης	ἔτη λ̄ η̄.
Κορινθίων ἐβασίλευσεν	β̄	Ιζΐων	ἔτη λ̄ η̄.
Κορινθίων ἐβασίλευσεν	γ̄	Αγέλας	ἔτη λ̄ ε̄.
Κορινθίων ἐβασίλευσεν	δ̄	Πρύμνης	ἔτη λ̄ ε̄.
Κορινθίων ἐβασίλευσεν	ε̄	Βάκχης	ἔτη λ̄ ε̄.
ἀφ' ἧ μὲν τὸν βασιλεῖς ἐκλήθησαν Βακχίδαί.			
Κορινθίων ἐβασίλευσεν	ς̄	ΑγέλαςⓄ	ἔτη λ̄.

10

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Πελασγοὶ δευτέρου ἑθλασσοκράτησαν ἔτη π̄ ε̄. Ναιλεὺς Πελοποννησίων ἢ Ἀθηναίων ἠγάμενⓄ εἰς Ἀσίαν ἐλθὼν τ̄ Ἰωνίας ἤκισεν πόλεις, ἐκβαλὼν σ̄ ο̄ν Κᾶρας. Ομηρον πιητῶν οἱ μὲν πρὸ τ̄ Ἡρακλειδῶν καθόδε Φασί γεγενεαι, ὡσπερ ὁ Κράτης. οἱ δὲ πρὸ Ἐρατοθέλει μ̄ ἔτη ρ̄ τ̄ Τρωϊκῶν. οἱ δὲ πρὸ Ἀρξίφαρχον κ̄ τῶν Ἰωνικῶν δσποικίαν μ̄ ἔτη ρ̄. οἱ δὲ πρὸ φιλόχορον ἴππ̄ τῆς Ἰωνικῆς δσποικίας κάθ' ἕνα τ̄ Διάβις ὄρχοντων Ἀθήνησι Ἀρχιππων μ̄ τὰ Τρωϊκὰ ἔπει ρ̄ η̄. οἱ δὲ πρὸ Ἀπολλόδωρον τ̄ Ἀθηναίων ὑπερ̄ τ̄ Ἰλιακῶν ἔτη σ̄ η̄. ἄλλοι μικρόν πρὸ τ̄ Ὀλυμπιάδων, ἔπει ὑ̄ ἐγγυὺς μ̄ Ἰλίσ ἀλωσιν. ἢ ἔπειροι κατὰ Ἀρχιλόχον πρὸ κ̄ γ̄ Ὀλυμπιάδα. μ̄ ἔτη φ̄ πρὸ τ̄ ἀλώσεως Τροίας. καὶ ἀπλῶς ἐπείν ὁ πρὸ αὐτῶν χροῖνⓄ πᾶντη τοῖς πηλαιοῖς ἀμύφανⓄ. Μυρμίνοι ἢ πρὸ Ἰσι Σμύρνα λεγομένη ἐκτίσθη ἐν Ἀσία. ΕφεζⓄ ἐκτίσθη ἐν Ἀσία ὑπερ̄ Ἀνδρονίκου. Κύμη ἐκτίσθη ἐν Ἰταλία. Καρχηδῶν ἐπεκτίσθη ὑπερ̄ ΚαρχηδῶνⓄ ἢ Τυρίας, ὡς ἢ ἄλλοι, ὑπερ̄ Διδῶς τ̄ ἐκείνῃ θυρατρός μ̄ τὰ Τρωϊκὰ ἔπει ρ̄ η̄ γ̄. ἐκαλεῖτο ἢ πρὸ τῶν Ὀργῶν. Τεῖροι ἑθλασσοκράτησαν Ὀρακιεὶς ἔτη σ̄ θ̄. Ὀρακιεὶς δπρὸ ΣτρυμόνⓄ Διὰ βασιτεὶς ἐπέχον τῶν νυῦ Βιθωϊαν τὸ πρὸ Βεβρυκίαν καλαμυδῶν. Ὀρακιεὶς ἑθλασσοκράτησαν. Τέτάρτοι ἑθλασσοκράτησαν Ρόδιοι, κ̄ δὲ πινας πέμπτοι, ἔτη κ̄ γ̄. Κατὰ δὲ πινας ὈμηρⓄ ἠμαρτε. Φρύγες πέμπτοι ἑθλασσοκράτησαν ἔτη κ̄ ε̄. κατὰ δὲ πινας ε̄.

Σολομῶν ἕως Δαβιδ ἐβασίλευσε ἢ Ἰσραὴλ ἔτη μ̄. αὐτὸς τ̄ ἐν Ἱερουσαλήμ πρῶτον ναὸν ὠκοδόμησεν. ἐπ' αὐτῶν πρὸ Φητῶν Νάθαν ἢ Ἀχίας ὁ Σιλωνίτης, Σαμμαίας τε κ̄ Ἀδδῶ, καὶ Σαδῶκ. εἰσὶν οὖν δπρὸ Ἀδὰμ, ἕως τ̄ ἔτους αὐτῶν, ἔτη Δ ρ̄ ο̄. Ἐθραϊῶν ἀρχιερός ἢ δπρὸ Ἀαρῶν Σαδῶκ ἐγνωρίζετο. ὁ Τυρίων βασιλεὺς ἀπέστειλε Σολομῶνι πρὸς βοήθειαν τ̄ οἰκοδομῆς ἢ ναῦ μυρμάδας ἀνδρῶν ἢ. Εἰρώμας ἢ Τυρίων βασιλεὺς θυρατρεα ἐξημεν ὁ Σολομῶν, ὡς Ταπανὸς Ἰσραὴ. Τελυτήσαντος ΣολομῶνⓄ ἐσχίσθη ἢ βασιλεία τ̄ ἦν Ἰσραὴλ εἰς δύο. ἢ ἐβασίλευσεν Ροδοῦν ἕως αὐτῶν ἐν Ἱερουσαλήμ τ̄ δύο Φυλῶν, ἢ τε Ἰσραὴλ κ̄ ἢ Βενιαμίν. αἱ δὲ ἄλλαι δέκα Φυλαὶ ἢ Ἰσραὴλ ἐβασίλευσαν ἑαυτῶν ἐν Σαμαρεία τ̄ Ἱεροδοῦν δπρὸν ΣολομῶνⓄ. καὶ ἔμειναν ἔτω διρημνίσαι αἱ δύο βασιλείαι ἕως τ̄ εἰς Καλδαίους ἀίχμαλωτίας.

Ουαφρῆς βασιλεὺς τ̄ Αἰγυπτῶν ἀπέστειλε Σολομῶνι εἰς βοήθειαν τ̄ οἰκοδομῆς ἢ ἱερῶν ἢ ἐν Ἱεροσολύμοις μυρμάδας ἢ, καθὼς Ἰσραὴλ ΕὐπόλεμⓄ.

Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

Αἰγυπτίαν ἐβασίλευσεν	β̄	Οσέρθων	ἔτη ῑ ε̄.
Αἰγυπτίαν ἐβασίλευσεν	γ̄	Τακελάφης	ἔτη ῑ γ̄.
Αἰγυπτίαν ἐβασίλευσεν	δ̄	Βόχωρις	ἔτη μ̄ δ̄.
Βόχωρις Αἰγυπτίαις ἐνομοθέτη. ἐφ' ἧ λόγⓄ, ὅτι δένιον ἐφθέγγεζατο.			
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	ε̄	Σαθάκων Αιθίοψ	ἔτη ῑ β̄.
ἔτⓄ τ̄ Βόχωριν ἀίχμαλωτων λατῶν ζῶντες ἐκάωζε.			
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	ς̄	Σεθῆχων.	ἔτη ῑ β̄.

40

Λατίνων βασιλεῖς.

Λατίνων ἐβασίλευσεν	ζ̄	Αρχίσις Σιλείης	ἔτη ῑ.
Λατίνων ἐβασίλευσεν	η̄	ΑἰγυπⓄ ΣίλκιⓄ	ἔτη κ̄.
Λατίνων ἐβασίλευσεν	θ̄	Κάπυς Σιλείης	ἔτη λ̄ δ̄.
Λατίνων ἐβασίλευσεν	ῑ	ΤιθερμⓄ	ἔτη η̄.
ἀφ' ἧ ὁ πατριός Τιθερμς πρὸς ἠγορεύη ὁ πρὸν Ἀλθελα καλέμενⓄ.			
Λατίνων ἐβασίλευσεν	ιᾱ	ἈρέμκλⓄ ΣίλκιⓄ	ἔτη ῑ θ̄.
ἔτⓄ ἐκερανώθη Διὰ πολλὴν ἀσέειαν.			

50

Αθηναίων βασιλεῖς.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν	κ̄	Αρχιππῶ	⊙	Ακάτῃ	ἔτη ιβ̄.
Αθηναίων ἐβασίλευσεν	κ̄ ᾱ	Θερσιππῶ	⊙	Αρχίππῳ	ἔτη ιβ̄.
Αθηναίων ἐβασίλευσεν	κ̄ β̄	Φόρβας	⊙	Θερσιππῶ	ἔτη λ̄.
Αθηναίων ἐβασίλευσεν	κ̄ γ̄	Μεγακλῆς	⊙	Φορβαντῶ	ἔτη κ̄ η̄.
Αθηναίων ἐβασίλευσεν	κ̄ δ̄	Διογνήτῃ	⊙	Μεγακλῆς	ἔτη κ̄ ε̄.
Αθηναίων ἐβασίλευσεν	κε	Φερεκλῆς	⊙	Διογνήτῃ	ἔτη ιθ̄.
Αθηναίων ἐβασίλευσεν	κς	Αρίφρων	⊙	Φερεκλῆς	ἔτη κ̄.
		Κατὰ ἧ	⊙	Αφρικανόν	ἔτη λ̄ ᾱ.

10 Κατὰ τῆτον Αρίφρονα ἢ τ̄ Αἰσυρίων κατελύθη ἀρχὴ, ὡς πάντες συμφωνῆσι.

Λακεδαιμονίων βασιλεῖς.

Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν	ς	Αγεσίλα	⊙		ἔτη μᾱ.
Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν	ξ	Αρχέλα	⊙		ἔτη ξ̄.
Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν	η̄	Τήλεκλῃ	⊙		ἔτη μ̄.
Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν	θ̄	Αλκαιδῆς	⊙		ἔτη λξ̄.

Οὗτος τελευτῶν ἔτι τ̄ πρώτης οἰκίας. τ̄ ἧ δευτέρας οἰκίας κατὰ στυ αὐτῆς χρόνος ἐβασίλευσαν ἐξ βασι-
 λῆς. Αποκίδωρ ⊙. Λυκέργῃ νόμιμα ἐν τῷ ἧ Αλκαιδῆς. Ἐν Λακεδαιμονίᾳ πρῶτος Εφορ ⊙ κατεστάθη.

Κορινθίων βασιλεῖς.

Κορινθίων ἐβασίλευσεν	ξ	Ευδημῷ	⊙		ἔτη κᾱ.
Κορινθίων ἐβασίλευσεν	η̄	Αρισμῆδης	⊙		ἔτη λᾱ.
Κορινθίων ἐβασίλευσεν	θ̄	Αγήμων	⊙		ἔτη ις̄.
Κορινθίων ἐβασίλευσεν	ῑ	Αλέξανδρῷ	⊙		ἔτη κ̄ ε̄.
Κορινθίων ἐβασίλευσεν	ιᾱ	Ιξίων	⊙		ἔτη ιβ̄.

Οἱ Λακεδαιμονίων βασιλεῖς, καὶ οἱ Κορινθίων, ἕως τῆδε ἔχρονος διήρκεσαν ἐπὶ τῷ. Μεθ' ἧς ἐνιαύσιοι Πρυτάνεις,
 ὡς μὲν πινες ἔπι Αιγύλῃ ἀρχοντες, καὶ τ̄ πρώτης Ολυμπιάδος, ὡς ἧ ἔπεροι, μετ' αὐτῶν, ὡς παρὸν ἧ.

Βασιλεῖς Ἰσραὴλ καὶ Βενιαμίν.

Τῆ Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν	ᾱ	Ροβοὰμ	ἦος	Σολομώνος	ἔτη ις̄.
Τῆ Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν	β̄	Αβιά	ἦος	Ροβοὰμ	ἔτη γ̄.
Τῆ Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν	γ̄	Ασιὰ	ἦος	Αβιά	ἔτη μᾱ.

Οὗτος ἀποστῆναι τ̄ πατρικῆς ἀσθεῖας τὰ εἰδῶλα κατ' ἔβλην, καὶ τὰ ἄλλα ἔβλεπον, τῶν αὐτῶν τε μητέρα ἔβλεπων τε
 ἔβλεπωμανεῖν.

40 Οὗτος Ζορὰβ τ̄ Αθιάπα κατὰ τ̄ Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν μετ' αὐτῶν Λιθίων ἐν μυριάσιν ῥ ἐπελθόντων ἐτροπώσω-
 πο. Εβραίων ἱερός Αβιμέλεχ ἰγνωρίζετο. Προεφήτευσεν δὲ Αχιά, Σαμαίᾳ, καὶ ὅ ἔπι τῆ ἐν Σαμαραίᾳ Ἰουσια-
 σιρίε. Ιηθ. Ιωήλ. Αζαρίας. ὅ ἔ Αδδῶ. καὶ ὅ ἦος αὐτῶν Ζαχαρίας, ὅ ἔ Ιωδῆ. Ανανία, καὶ Ιωπᾶς.

Τῆ Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν δ̄ Ιωσάφατ ἦος Ασιὰ
 Προεφήτευσεν παρ' Εβραίοις Ηλίας, Ιηθ, Αβδιθ, Οζιήλ, Μιχαίας, Ψευδοπροφήτη δὲ Σεθεκίας, Ελιέζερ. καὶ
 ἔπεροι.

Τῆ Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν	ε̄	Ιωραμ	ἦος	Ιωσάφατ	ἔτη η̄.
Τῆ Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν	ς	Οχοζίας	ἦος	Ιωραμ	ἔτος ἐν̄.
Τῆ Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν	ξ̄	Ιοθολία	μήτηρ	Οχοζίας, θυγάτηρ	Αχάαβ, ἣν λιθοβολήσεν ὁ λαὸς κατὰ πρῶτον Ἰωδαὲ τῆ ἀρχιερέως, ἔτη η̄.
Τῆ Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν	η̄	Ιωᾶς			ἔτη μᾱ.

50 Ιωδαὲ θεοφιλῆς ἀρχιερέως ἰγνωρίζετο βιώσας ἔτη λλ̄ μόνος διὰ τ̄ χρόνων Μωσῆως. Ζαχαρίας ὁ προφήτης ἀ-
 ναιρέτη ἔπι Ιωᾶς τῆ βασιλείας. ἐν ἄλλῳ δὲ Αζαρίας. Ελισαῖος ὁ προφήτης ἐπελεύτησεν ἔπει λξ̄ τῆ Ιωᾶς.

Βασιλεῖς Ἰσραὴλ δεκάσηκτοὶ ἐν Σαμαρείᾳ.

Τῆ Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν	ᾱ	Ιεροβοὰμ	δδλος	Σολομώνος	ἔτη κβ̄.
-----------------------	----	----------	-------	-----------	----------

Προεφήτευσεν ὁ οἰκῶν ἐν Βαιθίλ, καὶ ὅ ἔπι τῆ Ἰουσιασιρίε.

Τδ̄ Ισραήλ ἐβασίλευσεν β̄	Ναδάβ.	ἔτη β̄.
Τδ̄ Ισραήλ ἐβασίλευσεν γ̄	Βααπὶ υἱὸς Αχιά	ἔτη κδ̄.
Ἰηϋ υἱὸς Αναίας πρὸς Φήτευσεν.		
Τδ̄ Ισραήλ ἐβασίλευσεν δ̄	Ηλὰ	ἔτη β̄.
Τδ̄ Ισραήλ ἐβασίλευσεν ε̄	Ζαμβελ ἡμέρας β̄.	
Τδ̄ Ισραήλ ἐβασίλευσεν ς̄	Αμβελ	ἔτη ιβ̄.
Οὗτ' ἐκτίθη τὴν Σαμαρείων πόλιν τῶν νῦν Καλαμβύλων Σεβαστῶν, καὶ ἐπωνόμασεν αὐτὴν Ζεμμὴρ εἰς ὄνομα Σομῶν δ̄ κυρίως ἑσθρῶν.		
Τδ̄ Ισραήλ ἐβασίλευσεν ζ̄	Αχαάβ υἱὸς Αμβελ	ἔτη κγ̄.
Τδ̄ Ισραήλ ἐβασίλευσεν η̄	Ορχοζίας υἱὸς Αχαάβ	ἔτη β̄.
Τδ̄ Ισραήλ ἐβασίλευσεν θ̄	Ἰωραμ ἀδελφὸς Ορχοζίας	ἔτη ιβ̄.
Ἐλισαὲ μ̄ ἠλία θωματάρχος καὶ πρὸς Φήτης ἐγνωρίζετο.		
Τδ̄ Ισραήλ ἐβασίλευσεν ῑ	Ἰηδ	ἔτη κβ̄.
Ἐπὶ ταῦτα λιμὸς καὶ σφοδρὸς μείρις ἐξ̄ τῶν Ἰσραηλῶν ἐγένετο.		

Αιγυπτίων βασιλεῖς.

Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ᾱζ	Ταρσίης	ἔτη γ.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν αη	Αρμαῖς	ἔτη λγ̄.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν αθ	Στεφινάθις	ἔτη κζ̄.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν π̄	Νεχεψός.	ἔτη ιγ̄.

Λατίνων βασιλεῖς.

Λατίνων ἐβασίλευσεν ιβ̄	Κάρμελ	ἔτη ιγ̄.
Λατίνων ἐβασίλευσεν ιγ̄	Σίλκι	ἔτη ιδ̄.
Λατίνων ἐβασίλευσεν ιδ̄	Προκῶς Σίλκι	ἔτη ιε̄.
Κατὰ τούτων ἡ πρώτη Ολυμπιάς.		
Λατίνων ἐβασίλευσεν ιε̄	Αμάλκι Σίλκι	ἔτη κγ̄.

Καὶ Ναρμητῶρ, ὡς περὶ δοκεῖ, ἔτη β̄ μ̄ Αμελιον ἰδίως. Τινὲς δὲ πῶν αὐτῶν Φασί. Γῶμ' καὶ Ρωμύλ' ἐβουλήθησαν Ἀρκτὴν Ἰλιά τῇ ε̄ * μετρωσ̄ κ̄ δὲ πινωσ̄ πρὸ ἐταῶν ῑ Ρωμύλον Φασί' κ̄ τὸ π̄- 30 λ' τ' ζ̄ Ολυμπιάδ' βασιλεύσασθ' Ἀτίνων δ' ἀπὸ Αινείας, Ρώμῳ τεκτίσασθαι, καὶ μετονομάσασθαι τὴν πόλιν καὶ τὸ ἔθνος τῶ ἰδίῳ ὀνόματι Ρωμαῖκῶν πρὸ πρῶτον Καλαμβύλους Λατίνους. ἄλλοι δὲ κ̄ τὴν ἐκτὴν Ολυμπιάδα. καὶ ἔπειτα κατὰ τὴν ἡ Φασί. καὶ ἀπλῶς εἰπὴν πολλὴ γέγονε διαφωνία περὶ τῶν χρόνων τ' κτίσεως αὐτῆς, καὶ τ' οἰκητόρων.

Ρωμαίων βασιλεῖς.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ᾱ	Ρωμύλ' ἀπὸ Αινείας	ἔτη λγ̄.
------------------------	--------------------	----------

ἀπὸ Ρωμύλου εἰ πρότερον Καλαμβύλοι Λατίνοι Ρωμαῖκοι προσσηγορεύθησαν. Οὗτ' ὁ Ρωμύλ' ἀνελὼν πέμψεν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Βασιλεύει μόνον, καὶ κτίθη, καὶ ταχίθη Ρώμῳ κατὰ τὴν 40 ζ̄ Ολυμπιάδα, ἢ, ὡς τινες, κατὰ τὴν οὐδὲν, ἢ τις ποῖς χρόνοις Ληξάζων τρέχουσι. ἀπὸ Ἰλίας ἀλώσεως, ἕως κτίσεως Ρώμης, γίνονται ἔτη υμδ.

Αθηναίων βασιλεῖς.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν κζ̄	Θεαπίδης Ἀρίφρον	ἔτη κζ̄. κατὰ ἡ ἄλλως	ἔτη μ̄.
Αθηναίων ἐβασίλευσεν κη	Αρχμήτωρ	ἔτη ιζ̄. κατὰ ἡ ἄλλως	ἔτη μ̄.
Αθηναίων ἐβασίλευσεν κθ	Λιχύλ'	ἔτη ιδ̄.	

Αιχύλος τῶ β̄ ἐπὶ πληρωσίῳ, τῶ τρίτῳ αὐτῶ ἔτη, ὅς ἐστι κθ βασιλεὺς Αθηναίων ἀπὸ δ̄ πρῶτος αὐτῶν Κέκροπος τδ̄ διφύλ' ἔτι τ' Διὰ βίβ' ἀρχόντων, ἢ πρώτη Ολυμπιάς ἤχη. Τῶ πρώτῳ Ολυμπιάδα ὁ Αφρικανὸς κατὰ Ἰωθάμ Ἑβραίων τδ̄ Ἰδδα βασιλεὺς σαυαγ'. Ἐὸ ἡμετέροισ' ἡ κανὼν κατὰ τ' αὐτὸν περιήσθη. Γραφὴ δὲ 50 ὁ Αφρικανὸς αὐτὸς πρὸς λέξιν. Αιχύλ' ὁ Αρχμήτωρ ἤρξεν Αθηναίων Διὰ βίβ' ἔτη κγ̄, ἐφ' ἧ Ἰωθαμ ἐβασίλευσεν ἐν Ἱερουσαλήμ. καὶ ὁ ἡμετέροισ' δὲ κανὼν (λιχύλ') ὅτι τ' πρώτης Ολυμπιάδ' τ' Ἰωθαμ βασιλεὺς, σιλεία Ἰδδα σαυαγ' ἔγενετο.

Ἐν ταῦτα μὲν δοκεῖ καλῶς εἶναι ἢ τίς πρὸς Ἑλλήσιν ἀναγραφομένης Ολυμπιάδας ὅτι συνάψαι τῶ λόγῳ. ἀπὸ γὰρ τούτων πρὸ Ἑλλήσιν ἀναγραφῆς ἀναγραφῆς πλεονέχουσα δοκεῖ, ἄλλα περὶ αὐτῶν, ὡς ἐκαστῶ φίλον ἴδ', ἀπεφάνηκετο.

Περὶ τῆς ἴσεως τῶν ἀγῶν τῶν Ὀλυμπίων.

Ὀλίγα ἢ ἀναγκαῖον περὶ τῶν ἀγῶν εἰπεῖν, ὡς οἱ μὲν περὶ ῥώπια πῆς χρόνους πῶν ἴσων αὐτῶν ἀναγνόντες περὶ Ἡρακλέους αὐτὸν τετῆναί φασιν ὑπὸ ἐνὸς τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, εἶτα ὑπὸ Αεθλίας ὅτι Αἰαπεύρα τῶν αὐτῶν παίδων, ἀφ' ὧν καὶ οἱ ἀγῶνες ἀθλητῶν ἐκλήθησαν. μετ' ὃν τὸν αὐτῶν Ἐπέην. εἶτα Ἐνδυμίονα. ἐξῆς ἢ Ἀλεξάνδρον. εἶτα Οινόμαον ἀναγνόντες τῆς ἴσεως. μετ' ὃν Πέλοπος εἰς τιμῶν τῶν πατέρων Διὸς ἀναγῶν. εἶτα Ἡρακλέου τὸν Ἀλκμυλῆος καὶ Διὸς, ἀφ' ὧν ἱερεὺς δέκα τυγχάνει. οἱ ἢ πῆς τελείας τῆς Φασίν, ὅτι Ἰφίτην τὸν ἀναγεωσόμενον τὸν ἀγῶνα. Τῆτον γὰρ Ἠλεῖον ὄντα, καὶ ἀναγεωσόμενον τῶν Ἑλλάνων, βαλόμενον τε παῦσαι πολέμων πῆς πόλεις ἐκ Πελοποννήσου πῆς εἶλαι θεωρῶν τῶν πῆς ἀναγεωσόμενον περὶ ἀπαλλαγῆς τῶν κατεχόντων πόλεμον. τῆ ἴσων πῆς

10 Πελοποννησίους χρῆται ταῦτα.
ὡ Πελοποννήσου νάετα, ὡς βωμόν ἰόντες
θύετε, ἔπειθεθε τὴν κεν μάντις ἐνέπωσιν
Ἠλεῖοι ἀναγῶν, πατέρων νόμον ἰθιῶντες.

Ταῖς ἢ Ἠλεῖοις τὰδε ἀναγεωσόμενον
πῶν αὐτῶν ῥέεθε πάτραν, πόλεμος δ' ἀπέχεθε.
Κνωσίδικος Φιλίας ἡγεμόνοι Ἑλλάνοισι,
εὐτ' ἂν πενταετής ἐλθῆ Φιλόφρων ἐνιαυτός.

Τῆτον χάριν Ἰφίτην ἀπήγειλε πῶν ἐκχεαίριαν, καὶ τὸν ἀγῶνα ἐπέπλεσε σὺν Λυκόντῳ τῶν Λακεδαιμονίων ἀναγεωσόμενον τυγχάνοντι. ἀμφοτέρω γὰρ ἀφ' Ἡρακλέους. καὶ πῆς μόνον ἑκάστῳ τῶν ἀγῶν. ὑπερον ἢ τὰ ἄλλα ἀθλα καὶ μερῶν ἀναγεωσόμενον. ἰσορῶν ἢ οἱ περὶ Ἀρκεσθέμων τῶν Ἠλεῖων, ὡς δὲ πῆς εἰκοσῆς καὶ ἐβδόμης Ὀλυμπιάδων ἦρξαντο οἱ ἀθλητῶν ἀναγεωσόμενον, οἱ δηλαδὴ νικηφόροι. ἀναγεωσόμενον γὰρ ἐβδὸς ἀναγεωσόμενον, ἀμειλιάντων τῶν ἀναγεωσόμενον. τῆ ἢ εἰκοσῆ ὄγδοῦ τῶν ἀθλων νικῶν Κόροιβον Ἠλεῖον ἀναγεωσόμενον πῆτον. καὶ ἢ Ὀλυμπίας αὐτῆς πῆτον ἐτάχθη, ἀφ' ἧς Ἑλλάνες ἀναγεωσόμενον τῶν χρόνων. τὰ δὲ αὐτὰ τῶν Ἀρκεσθέμων καὶ Πολύβιου ἰσορῶν. Καλλιμαχῶν δὲ δέκα τῆς Ὀλυμπιάδας δὲ πῆτον ἀναγεωσόμενον ἀναγεωσόμενον, τῆ δὲ τῶν ἀναγεωσόμενον Κόροιβον νικῶν. Πολλοὶ δὲ λέγουσιν, δὲ πῆτον ὑπὸ Ἡρακλέους τῶν Ἀλκμυλῆος ἀγῶν ἴσεως ὅτι πῶν πῆτον ἀριθμὸν Ὀλυμπιάδας, γενέσθαι ἔτη ὄγδοῦ. Ἀγασί δὲ Ἠλεῖοι πενταετηρὸν τὸν ἀγῶνα, τῶν ἀθλων ἐτῶν μεταξὺ ἀναγεωσόμενον.

Ἑλλάνων Ὀλυμπιάδες δὲ πῆτον, ὅτι πῶν σῆς, καθ' ἑκάστην ἑκατομῆσαν Ἀναγεωσόμενον ἴσων Σεβήρα.

30 Πρῶτη Ὀλυμπιάς, ἑκάστη Κόροιβον Ἠλεῖον ἀθλων. τῆτον γὰρ ἀναγεωσόμενον μόνον ὅτι Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων.

- Δεύτερα. Ἀντίμαχος Ἠλεῖος ἀθλων.
Ρώμιος καὶ Ραμύλιος ἐγερνήθησαν.
- Τρίτη. Ἀνδρεκλος Μεσσήνιος ἀθλων.
- Τετάρτη. Πολυχάρης Μεσσήνιος ἀθλων.
- Πέμπτη. Αἰσχίνης Ἠλεῖος ἀθλων.
- Ἑκτη. Οἰβάλας Δυμαῖος ἀθλων.
- Ἐβδόμη. Διοκλῆς Μεσσήνιος ἀθλων.
Ραμύλος Ράμιον ἔκτισε.
- Ὀγδόη. Ἀντικλῆς Μεσσήνιος ἀθλων.
- Ἐνάτη. Ξενοκλῆς Μεσσήνιος ἀθλων.
- 40 Δεκάτη. Δωτάδης Μεσσήνιος ἀθλων.
- Ἐνδεκάτη. Λεωχάρης Μεσσήνιος ἀθλων.
- Δωδεκάτη. Οξύθεμις Κορινθίος ἀθλων.
- Τρισκαιδεκάτη. Διοκλῆς Κορινθίος ἀθλων.
- Τεσσαρσεκαιδεκάτη. Δίσμων Κορινθίος ἀθλων.
Προσέτιθη καὶ Δίαυλον. καὶ ἐνίκα Ὑπώιος Ἠλεῖος.
- Πεντεκαιδεκάτη. Ορσιππος Μεγαροῦς ἀθλων.
Προσέτιθη Δολιχός. καὶ γυμνοὶ ἔδραμον, ἐνίκα Ἀκανθος Λάκων.
- Ἑκκαιδεκάτη. Ρυθηρέρας Λάκων ἀθλων.
- Ἑπτακαιδεκάτη. Ρῶλος Ἐπιδάουρος ἀθλων.
- Ὀκτωκαιδεκάτη. Τέλλης Σικυωνίος ἀθλων.
Προσέτιθη πάλῃ. καὶ ἐνίκα Εὐρύδατος Λάκων.
- 50 Προσέτιθη καὶ Πένταθλος, καὶ ἐνίκα Λαμπίας Λάκων.
- Ἐννεακαιδεκάτη. * Μένος (Μένων) Μεγαροῦς ἀθλων.
- Ἐικοσῆ. Ἀθηράδας Λάκων ἀθλων.
- Ἐικοσῆ πρώτη. Παυσανίας Ἀθηναῖος ἀθλων.
- Ἐικοσῆ δεύτερα. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.
- Ἐικοσῆ τρίτη. Ἰκάρης Ὑπερσοῦν ἀθλων.

Προσε-

Προστέθη πυγμή, καὶ Ονόμασος Σμυρναῖος ἐνίκη, ὁ καὶ τῆ πυγμῆ νόμος θέμενος.

Εἰκοσὴ τετάρτη. Κλεοπόλεμος Λάκων σάδιον.

Εἰκοσὴ πέμπτη. Θάλπιος Λάκων σάδιον.

Προστέθη πῆλκων, καὶ ἐνίκη Πάτων Θεσσαῖος.

Εἰκοσὴ ἕκτη. Καλλιθένης Λάκων σάδιον.

φιλόμοστος ἢ Λάκων πένταθλον τρεῖσιν Ολυμπιάσιν ἐνίκησε. Κάρνιος ἐπέστη πρῶτον ἐν Λακεδαιμόνι κίχρωδων ἀγῶν.

Εἰκοσὴ ἑβδόμη. * Ευρυβίος Ἀθλωαῖος σάδιον.

Εἰκοσὴ ὀγδόη. Χάρμις Λάκων σάδιον.

ὅς σὺν τοῖς Ξηροῖς ἦσκη. Ταύτην ἤσαν Πισσῆι, Ηλείων ἀρχολεμνίων, διὰ τὸ πρὸς Δυμαίους πῆλεμον. 10

Εἰκοσὴ ἐνάτη. Χίονις Λάκων σάδιον.

οὗ τὸ ἄλμα ποδῶν ἦν ἄβ.

Τριακοσὴ. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.

Πισσαῖοι Ηλείων ἀποσάντες ταύτην τὴν ἤσαν, καὶ τὰς ἐξῆς κβ.

Τριακοσὴ πρώτη. Χίονις Λάκων τὸ τρίτον σάδιον.

Τριακοσὴ δεύτερα. Κρατῖνος Μεγαροῦς σάδιον.

ὅτε καὶ Κομαῖος, τεῖτος ἀδελφῶν ἀγωνιστάριος ἐνίκη.

Τριακοσὴ τρίτη. Γύγης Λάκων σάδιον.

Προστέθη παγκράτιον. καὶ ἐνίκη Λύδαμις Συρακάσιος ὑπερμεγέλης, ὅς σάδιον ἕξμετρησε τὰς ἐαυτοῦ πασῶν, μόνος ἐξακροσῶν ὑπερμεγέλης, ὅς σάδιον ἕξμετρησε τὴν πασῶν. 20

Προστέθη καὶ καὶ ἐνίκη Γραξίλλας Θεσσαλός.

Τριακοσὴ τετάρτη. * Στόμας Ἀθλωαῖος σάδιον.

Τριακοσὴ πέμπτη. Σφαῖρος Λάκων σάδιον.

καὶ διαυλον Κύλων ὁ Ἀθλωαῖος ὁ Ἰππιθέου τρεσινίδι.

Τριακοσὴ ἕκτη. Φρωῶν Ἀθλωαῖος, ὅς Πιθηκῶν μονομαχῶν ἀνίκησεν.

Τριακοσὴ ἑβδόμη. Ευρυκλείδης Λάκων σάδιον.

Προστέθη σάδιον παίδων. καὶ ἐνίκη Πολυνείκης Ηλείος.

Προστέθη καὶ παίδων πάλη. καὶ ἐνίκη Ἰπποθένης Λάκων, ὅς ἀγαλιπῶν μίαν τὰς ἐξῆς πέντε Ολυμπιάδας ἀνδρῶν πάλην ἐνίκησε.

Τριακοσὴ ὀγδόη. Ολυθεύς Λάκων σάδιον. 30

Προστέθη παίδων πένταθλον, καὶ ἠγωνίσαντο τότε μόνον. ἐνίκη Δοσπελίδης Λάκων.

Τριακοσὴ ἐνάτη. Ρίψολκος Λάκων σάδιον.

Τεσσαρακοσὴ. Ολυθεύς Λάκων τὸ δεύτερον σάδιον.

Τεσσαρακοσὴ πρώτη. Κλεώνδας Θεσσαῖος σάδιον.

Προστέθη παίδων πυγμή. καὶ ἐνίκη φιλόμαστος * σικαρίτης.

Τεσσαρακοσὴ δεύτερα. Λυκούργος Λάκων σάδιον.

Τεσσαρακοσὴ τρίτη. Κλέων Ἐπιδαύριος σάδιον.

Τεσσαρακοσὴ τετάρτη. Γέλων Λάκων σάδιον.

Τεσσαρακοσὴ πέμπτη. Ἀντικράτης Ἐπιδαύριος σάδιον.

Τεσσαρακοσὴ ἕκτη. Χρυσάμαξος Λάκων σάδιον.

Καὶ Πολυμνήτωρ Μιλήσιος παίδων σάδιον, ὅς αἰπλῶν λαγῶν κατέλαβε. 40

Τεσσαρακοσὴ ἑβδόμη. Ευρυκλής Λάκων σάδιον.

Τεσσαρακοσὴ ὀγδόη. Γλύκων Κροτωνιάτης σάδιον.

Πυθαγόρας Σάμιος ἀκροβόλος παίδων πυγμῶν. καὶ ὡς θῆλυς χλασάριος, πρὸς τοὺς εἰς οὐδὲν ἀνδρας, ἀπαίνας ἐξῆς ἐνίκησε.

Τεσσαρακοσὴ ἐνάτη. Λυκῖνος Κροτωνιάτης σάδιον.

Πεντηκοσὴ. Ἐπιτελίδης Λάκων σάδιον.

οἱ ἐπὶ σοφοὶ ὠνομάσθησαν.

Πεντηκοσὴ πρώτη. Ερατοθένης Κροτωνιάτης σάδιον.

Πεντηκοσὴ δεύτερα. Ἀρχιμήδης σάδιον.

Πεντηκοσὴ τρίτη. Ἄγνω Πεπαρήθιος σάδιον.

Πεντηκοσὴ τετάρτη. Ἰπποστράτης Κροτωνιάτης σάδιον.

Ἀρχίων Φυραλέως τὸ τρίτον νικῶν παγκράτιον ψιλῶθεις ἀπέθανε, καὶ νεκρὸς ἐσέφθη, φθάνωντα ἀπέπαυτο ἀνταγωνισθῆναι, κλωμῶν ἀπὸ τοῦ ποδὸς ὑπὸ ἐκείνου. 50

Πεντηκοσὴ πέμπτη. Ἰπποστράτης ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον, ὅτε Κύρος ἐβασίλευσε Περσῶν.

Πεντηκοσὴ ἕκτη. Φαῖρος Φαρασίλιος σάδιον.

Πεντηκοσὴ ἑβδόμη. Λαδρομος Λάκων σάδιον.

Πεντηκοσὴ ὀγδόη. Διόγνητος Κροτωνιάτης σάδιον.

Πεντηκοσὴ ἐνάτη. Ἀρχίλοχος Κερκυραῖος σάδιον.

Ἑξηκοσὴ. Ἀπελλαῖος Ηλείος σάδιον.

	Εξηκοστή πρώτη. Αγάθαρχ [⊗] Κερκυραῖ [⊗]	σαδίων.
	Εξηκοστή δευτέρα. Ερυξίας Χαλκιδίδης	σαδίων.
	Μίλων Κροτωνιάτης πάλλων, ὃς νικά Ὀλύμπια ἐξάκις, Πύθια ἐξάκις, Ἰσθμια δεκάκις, Νέ- μεα ἐνάκις.	
	Εξηκοστή τρίτη. Παρμυλίδης Καμαρναῖ [⊗]	σαδίων.
	Εξηκοστή τετάρτη. Ευανδρ [⊗] Θεσσαλός	σαδίων.
	Εξηκοστή πέμπτη. Ακωχᾶς Ταραντῖν [⊗]	σαδίων.
	Προστέθη ὁπλίτης, καὶ ἐνίκα Δαμαρζήτ [⊗] Ηρακλείδης.	
	Εξηκοστή ἕκτη. Ιαχυρ [⊗] Ἰμεραῖ [⊗]	σαδίων.
	Εξηκοστή ἑβδόμη. Φαναῖς Πελλήνιος.	σαδίων.
10	Πρωτ [⊗] ἐστὶς ὄσεν διαυλον, ὄσλον.	
	Εξηκοστή ὄγδοη. Ιαρόμαχ [⊗] Κροτωνιάτης	σαδίων.
	Εξηκοστή ἐνάτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.	
	ἑβδομηκοστή. Νικαῖστος Ὀπένη [⊗]	σαδίων.
	ἑβδομηκοστή πρώτη. Τισικράτης Κροτωνιάτης	σαδίων.
	ἑβδομηκοστή δευτέρα. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.	
	ἑβδομηκοστή τρίτη. Ασύαλ [⊗] Κροτωνιάτης	σαδίων.
	ἑβδομηκοστή τετάρτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.	
	ἑβδομηκοστή πέμπτη. ὁ αὐτὸς τρίτον.	
	ἑβδομηκοστή ἕκτη. Σκαμάνδρος Μιτυληναῖ [⊗]	σαδίων.
20	ἑβδομηκοστή ἑβδόμη. Δαυδῆς Αργεῖ [⊗]	σαδίων.
	ἑβδομηκοστή ὄγδοη. Παριυλίδης Γωσθωνιάτης	σαδίων.
	ἑβδομηκοστή ἐνάτη. Ξενοφῶν Κορίνθι [⊗]	σαδίων.
	ὄγδοηκοστή. Τυρύμμος Θεσσαλός	σαδίων.
	πάλλων Ἀρησιναῖς Βαρκαῖ [⊗] , ὃς βραχίων τῶν ἄλλων ἐγυμνάζετο, ὃν καὶ εἰς Πίσσαν ἀργῶν σκευῶν μνάσθη.	
	ὄγδοηκοστή πρώτη. Πολύμνος Κυρῶναῖ [⊗]	σαδίων.
	ὄγδοηκοστή δευτέρα. Λύκ [⊗] Λαρισαῖ [⊗] .	σαδίων.
	ὄγδοηκοστή τρίτη. Κρίσων Ἰμεραῖ [⊗]	σαδίων.
	ὄγδοηκοστή τετάρτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον,	
	ὄγδοηκοστή πέμπτη. ὁ αὐτὸς τὸ τρίτον	σαδίων.
30	ὄγδοηκοστή ἕκτη. Θεόπομπ [⊗] Θεσσαλός	σαδίων.
	ὄγδοηκοστή ἑβδόμη. Σώφρων Ἀμφρακιώτης	σαδίων.
	Ἐν ᾧ ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος συνεκροτήθη.	
	ὄγδοηκοστή ὄγδοη. Σύμμαχ [⊗] Μεσσηνῖ [⊗]	σαδίων.
	ὄγδοηκοστή ἐνάτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.	
	ἑννεηκοστή. Υπέρι [⊗] Συρακῆσι [⊗]	σαδίων.
	ἑννεηκοστή πρώτη. Ἐξάγγελτος Ἀκαραντῖνος	σαδίων.
	ἑννεηκοστή δευτέρα. αὐτὸς τὸ δεύτερον	σαδίων.
	ἑννεηκοστή τρίτη. Ευκαῖος Κυρηναῖος	σαδίων.
40	Γαγκράπιον Πολυδάμας Σκίθισσαῖος ὑπερμεγέθης, ὃς ἐν Περσῶν τῶν Ὀχρῶ γρόμνος λέον- τας ἀνήρ, καὶ ὠπλισομνίας γυμνὸς κατηγωνίστατο. ἴση δὲ καὶ ἄρματα ἐλαυνόμενα καὶ κράτος.	
	Προστέθη σωωρὶς, καὶ ἐνίκα Ευαγόρας Ηλείος.	
	ἑννεηκοστή τετάρτη. Κροκίνας Λαρισαῖος	σαδίων.
	ἑννεηκοστή πέμπτη. Μένων Ἀθλωαῖος	σαδίων.
	ἑννεηκοστή ἕκτη. Ευπόλεμος Ηλείος	σαδίων.
	Προστέθη σιλπηκτής, καὶ ἐνίκα Τίμαιος Ηλείος.	
	Προστέθη καὶ κήρυξ, καὶ ἐνίκα Κράτης Ηλείος.	
	ἑννεηκοστή ἑβδόμη. Τερμναῖ [⊗] Ηλεί [⊗]	σαδίων.
	ἑννεηκοστή ὄγδοη. Σώσιππ [⊗] ὁ Δελφός	σαδίων.
50	Ἀρσόδημ [⊗] Ηλεί [⊗] πάλλων, ὃ μέσσι τῶν ἄλλων ἐλάβεν.	
	ἑννεηκοστή ἐνάτη. Δίκων Συρακῆσιος	σαδίων.
	Προστέθη τήροππον παλικόν, καὶ ἐνίκα Ευρυβάτας Λάκων	σαδίων.
	ἑκατοστή. Διονυσίδωρος Ταραντῖνος	σαδίων.
	ἑκατοστή πρώτη. Δάμων Ἐβρίος	σαδίων.
	ἑκατοστή δευτέρα. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον	σαδίων.
	ἑκατοστή τρίτη. Πυθόστρατος Εφέσιος	σαδίων.
	ἑκατοστή τετάρτη. Φωκίδης Ἀθλωαῖος πάλλων, αὕτη ὑπὸ Πισαίων ἐτέθη.	
60	ἑκατοστή πέμπτη. Γαῦρος Κυρῶναῖος	σαδίων.
	ἑκατοστή ἕκτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.	

Εκατοστή ἑβδόμη. Μικρίνας Ταραντίνου	σαΐδιον.	
Εκατοστή ὀγδοή. Πολυκλῆς Κυρηναῖος	σαΐδιον.	
Εκατοστή ἐνάτη. Αἰσίολοχος Ἀθλωαῖος	σαΐδιον.	
Εκατοστή δεκάτη		
Εκατοστή ἑνδεκάτη. Κλεόμαυλος Κλειτόριος	σαΐδιον.	
Εκατοστή δωδεκάτη. Ευρύλας Χαλκιδικῆς	σαΐδιον.	
Ἀλέξανδρος Βαθυλώνα κατέχευε Δαρῆιον καθελάν.		
Εκατοστή τρισκαιδεκάτη. Κλίτων Μακεδῶν	σαΐδιον.	
Ἀργαῖος Ἀργαῖος δολιχόν, ὅς ἐν Ἀργῇ πλὴν ἑαυτοῦ νικῶν αὐθημερὸν ἀνήγαγεν.		
Εκατοστή τεσσαρκαίδεκάτη. Μικίννας Ρόδιος	σαΐδιον.	10
Ἀλέξανδρος ἐπελόγησε. μεθ' οὗ ἐς πολλὰς διαιρηθείσας τ' ἀρχῆς, Αἰγύπτου καὶ Ἀλεξανδρείας ἐβασίλευσε Πτολεμαῖος.		
Εκατοστή πεντακαιδεκάτη. Δαμασῖας Ἀμφιπολίτης	σαΐδιον.	
Εκατοστή ἑκκαιδεκάτη. Δημοθένης Λάκων	σαΐδιον.	
Εκατοστή ἐπτακαιδεκάτη. Παρρηίδης Μιτυληναῖος	σαΐδιον.	
Εκατοστή ὀκτωκαιδεκάτη. Ἀνδρομύνης Κορίνθιος	σαΐδιον.	
Ἀντήνωρ Ἀθλωαῖος, ἢ Μιλήσιος παγκράτιον, ἀγόντιον, πελοποννήσιος, ἄληπτος ἐν ταῖς τρισὶν ἡλικίαις.		
Εκατοστή ἑνεκαιδεκάτη. Ἀνδρομύνης Κορίνθιος	σαΐδιον.	
Εκατοστή εἰκοστή. Πυθαγόρας Μάγνης	σαΐδιον.	
Πάλλω Κερσῆς Ἀργαῖος, ὅς χηλὰς ἀπέσπασε Βοός.		20
Εκατοστή εἰκοστή πρώτη. Πυθαγόρας τὸ δεύτερον.		
Εκατοστή εἰκοστή δεύτερα. Ἀντίγονος Μακεδῶν	σαΐδιον.	
Εκατοστή εἰκοστή τρίτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.		
Εκατοστή εἰκοστή πέμπτη. Φιλίμηλος Φαρσάλιος	σαΐδιον.	
Εκατοστή εἰκοστή πέμπτη. Λάδας Αἰγέως	σαΐδιον.	
Εκατοστή εἰκοστή ἕκτη. Ἰδαῖος, ἢ Νικάτωρ, Κυρηναῖος	σαΐδιον.	
Εκατοστή εἰκοστή ἑβδόμη. Γεργύνης Ἀλεξανδρεὺς	σαΐδιον.	
Εκατοστή εἰκοστή ὀγδοή. Σέλδουκος Μακεδῶν	σαΐδιον.	
Εκατοστή εἰκοστή ἐνάτη. Φιλῆος Κῶος	σαΐδιον.	
Εκατοστή τριακοστή. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.		
Εκατοστή τριακοστή πρώτη. Ἀμμώνιος Ἀλεξανδρεὺς	σαΐδιον.	30
Εκατοστή τριακοστή δεύτερα. Ξενοφάνης Αἰτωλός	σαΐδιον.	
Εκατοστή τριακοστή τρίτη. Σπυρίλος Κεαπολίτης	σαΐδιον.	
Γάρθοι Μακεδόνων ἀπέσπασαν. καὶ πρῶτος ἐβασίλευσεν Ἀρσάκης. ὅθεν Ἀρσακίδαί.		
Εκατοστή τριακοστή τετάρτη. Ἀλκιδας Λάκων	σαΐδιον.	
Εκατοστή τριακοστή πέμπτη. Εὐρώτων Αἰτωλός	σαΐδιον.	
Γυγμῶν Κλεόξενος Ἀλεξανδρεὺς, πελοποννήσιος ἀτραυματίας.		
Εκατοστή τετρακοστή ἕκτη. Πυθολκῆς Σικυώνιος	σαΐδιον.	
Εκατοστή τετρακοστή ἑβδόμη. Μενεαθεὺς Βαρκυλίτης	σαΐδιον.	
Εκατοστή τετρακοστή ὀγδοή. Δημήτριος Ἀλεξανδρεὺς	σαΐδιον.	
Εκατοστή τετρακοστή ἐνάτη. Ἰωλαΐδας Ἀργαῖος,	σαΐδιον.	
Εκατοστή τεσσαρκακοστή. Ζώπυρος Συρακοσῖος	σαΐδιον.	40
Εκατοστή τεσσαρκακοστή πρώτη. Δωρόφιτος Ρόδιος	σαΐδιον.	
Εκατοστή τεσσαρκακοστή δεύτερα. Κράτης Ἀλεξανδρεὺς	σαΐδιον.	
Κάρος Ἠλεῖος καὶ Πάλλω, καὶ παγκράτιον ἐνίκα μετ' Ἡρακλεία. καὶ ἀναγκάσει δεῦτερος ἀφ' Ἡρακλέους.		
Εκατοστή τεσσαρκακοστή τρίτη. Ἡρακλείτος Σάμιος	σαΐδιον.	
Εκατοστή τεσσαρκακοστή τετάρτη. Ἡρακλείδης Σαλαμίνιος	σαΐδιον.	
Εκατοστή τεσσαρκακοστή πέμπτη. Πυρρίδας Αἰτωλός	σαΐδιον.	
Παίδων πυγμῶν Μόσχος Κολοφώνιος. μόνος παιδικῶν περίοδος.		
Προσετέθη παίδων παγκράτιον, καὶ ἐνίκα Φαίδιμος Ἀλεξανδρεὺς.		
Εκατοστή τεσσαρκακοστή ἕκτη. Μικίων Βοιωτῖος	σαΐδιον.	
Εκατοστή τεσσαρκακοστή ἑβδόμη. Ἀγέμαχος Κυζικηνός	σαΐδιον.	50
Πάλλω Κλεόφρατος [Κλεῖτος] Ρόδιος, ὅς τραχηλίζων ἀπελάμβανεν.		
Εκατοστή τεσσαρκακοστή ὀγδοή. Αἰεσίλας Μεγαλοπολίτης	σαΐδιον.	
Εκατοστή τεσσαρκακοστή ἐνάτη. Ἰππόστρατος Σελευκίδης	σαΐδιον.	
Εκατοστή πεντηκοστή. Οἰσηκράτης Σαλαμίνιος	σαΐδιον.	
Εκατοστή πεντηκοστή πρώτη. Θύμηλος Ασπενδῖος	σαΐδιον.	
Εκατοστή πεντηκοστή δεύτερα. Δημόκριτος Μεγαροσῖος	σαΐδιον.	
Εκατοστή πεντηκοστή τρίτη. Ἀρίστανδρος Λέσβιος	σαΐδιον.	

- Εκατοστή πεντηκοστή τετάρτη. Λεωνίδας ΡώμιⓄ τρ. αστής σάδιον.
 Εκατοστή πεντηκοστή πέμπτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεῦτερον.
 Εκατοστή πεντηκοστή ἕκτη. ὁ αὐτὸς τὸ τρίτον, ΡώμιⓄ, τρίτⓄ ἀφ' Ἡρακλέους πάλιν ὁμῶς καὶ πυγκράτιον.
 Εκατοστή πεντηκοστή ἑβδόμη. Λεωνίδας τὸ τέταρτον σάδιον.
 ΜίωⓄ δέ, καὶ πρῶτⓄ, Ἰππὶ πένταρας Ολυμπιάδας σεφάνας Ολυμπιακὸς ἔχει δώδεκα.
 Εκατοστή πεντηκοστή ὄγδοη. Οὐραν ΣυρακῆσιⓄ σάδιον.
 Εκατοστή πεντηκοστή ἑνάτη. ΑλκιμⓄ Κυζικηνὸς σάδιον.
 10 Εκατοστή ἑξήκοστή. ΑνάδοκⓄ Κυζικηνὸς σάδιον.
 Εκατοστή ἑξήκοστή πρώτη. ΑντίπατροⓄ Ἠπιδάτης σάδιον.
 Εκατοστή ἑξήκοστή δεύτερα. Δάμων Δελφός σάδιον.
 Εκατοστή ἑξήκοστή τρίτη. ΤιμόθεⓄ Τραλλιανός σάδιον.
 Εκατοστή ἑξήκοστή τετάρτη. Βοιωτὸς ΣικυώνιⓄ σάδιον.
 Εκατοστή ἑξήκοστή πέμπτη. ΑχχίλαⓄ ΚυρηνάϊⓄ. σάδιον.
 Εκατοστή ἑξήκοστή ἕκτη. ΧρυσόγονⓄ Νικαβύς σάδιον.
 Εκατοστή ἑξήκοστή ἑβδόμη. ὁ αὐτὸς τὸ δεῦτερον.
 Εκατοστή ἑξήκοστή ὄγδοη. ΝικόμαχⓄ Φιλαδελεφεὺς σάδιον.
 Εκατοστή ἑξήκοστή ἑνάτη. ΝικόδημⓄ ΛακεδαιμόνιⓄ σάδιον.
 20 Εκατοστή ἑβδομηκοστή. Σιμμίνας Σελευκίδος δὸτὸ ΤίχηριⓄ σάδιον.
 Εκατοστή ἑβδομηκοστή πρώτη. ΠαρμυνίσκⓄ ΚερκυραϊⓄ σάδιον.
 Εκατοστή ἑβδομηκοστή δεύτερα. ΕυδαμⓄ ΚῶⓄ σάδιον.
 Πρωτοφάνης Μάγνης πάλιν, καὶ πυγκράτιον, τέταρτⓄ ἀφ' Ἡρακλέους.
 Εκατοστή ἑβδομηκοστή τρίτη. ΠαρμυνίσκⓄ ΚερκυραϊⓄ τὸ β σάδιον.
 Εκατοστή ἑβδομηκοστή τετάρτη.
 Εκατοστή ἑβδομηκοστή πέμπτη. ΕπαίνετⓄ ΑργαῖⓄ σάδιον παιδῶν.
 Ἄνδρες γὰρ οὐκ ἠγωνίσαντο, Σύλλα πάντας εἰς Ρώμιω μετὰπεμψαμένους.
 Εκατοστή ἑβδομηκοστή ἕκτη. Δίων Κυπαριστός σάδιον.
 Εκατοστή ἑβδομηκοστή ἑβδόμη. Εκατόμνωσ ἨλεῖⓄ σάδιον.
 Εκατοστή ἑβδομηκοστή ὄγδοη. Διοκλῆς Υπαιπυλὸς σάδιον.
 30 Στρατόνικος Κορέγυς Ἀλεξάνδρου πάλιν καὶ πυγκράτιον πέμπτⓄ ἀφ' Ἡρακλέους. ὃς νεμεία τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ παιδῶν καὶ ἀγωνίων πένταρας σεφάνας ἔχεν.
 Εκατοστή ἑβδομηκοστή ἑνάτη. Ανδρίας ΛακεδαιμόνιⓄ σάδιον.
 Εκατοστή ὄγδοηκοστή ἈνδρόμαχⓄ Ἀμβρακιώτης σάδιον.
 Εκατοστή ὄγδοηκοστή πρώτη. ΛάμαχⓄ Ταυροκερῆτης σάδιον.
 Εκατοστή ὄγδοηκοστή δεύτερα. Αυπεσίων ΑργαῖⓄ σάδιον.
 Μαρτίων ΜαρτίωⓄ Ἀλεξάνδρου πάλιν καὶ πυγκράτιον ἕκτⓄ ἀφ' Ἡρακλέους.
 Εκατοστή ὄγδοηκοστή τρίτη. ΕἰόδωρⓄ ΜεσσήνιⓄ σάδιον.
 ἸβλιⓄ Καίσαρ ἰμονάρχης Ρωμαίων.
 40 Εκατοστή ὄγδοηκοστή τετάρτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεῦτερον.
 Αὐγχεσ Ρωμαίων βασιλεύς.
 Εκατοστή ὄγδοηκοστή πέμπτη. Αρτίων ΘύριⓄ σάδιον.
 Εκατοστή ὄγδοηκοστή ἕκτη. ΣκάμανδρⓄ Ἀλεξάνδρου σάδιον.
 Εκατοστή ὄγδοηκοστή ἑβδόμη. ΣάπατρεⓄ ΑργαῖⓄ σάδιον.
 Εκατοστή ὄγδοηκοστή ὄγδοη.
 Εκατοστή ὄγδοηκοστή ἑνάτη. Ασκληπιανὸς ΣιδώνιⓄ σάδιον.
 Εκατοστή ἑνενηκοστή. ΑυφίδιⓄ Πατρῆς σάδιον.
 Εκατοστή ἑνενηκοστή πρώτη. ΔιόδοτⓄ Τυανεύς σάδιον.
 50 Εκατοστή ἑνενηκοστή δεύτερα. Διοφάνης Λιολεύς σάδιον.
 Εκατοστή ἑνενηκοστή τρίτη. ΑρτεμίδωρⓄ Ευαλείου σάδιον.
 Εκατοστή ἑνενηκοστή τετάρτη. Δημέρατος Εφέσιος σάδιον.
 Εκατοστή ἑνενηκοστή πέμπτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεῦτερον.
 Εκατοστή ἑνενηκοστή ἕκτη. Γαμμάρης Μάγνης δὸτὸ Μαιάνδρου σάδιον.
 Εκατοστή ἑνενηκοστή ἑβδόμη. Ασιατικὸς Ἀλικαρνασσεὺς σάδιον.
 Εκατοστή ἑνενηκοστή ὄγδοη. Διοφάνης Πρασαεύς, σάδιον.
 Ἀρτίνας Στρατονεύς, ἢ ΜαιάνδριⓄ πάλιν καὶ πυγκράτιον ἑβδομⓄ ἀφ' Ἡρακλέους.
 ΤίβερεⓄ Ρωμαίων βασιλεύς.
 60 Εκατοστή ἑνενηκοστή ἑνάτη. Αισχίης Μιλήσιος ὁ Γλαυκίας σάδιον.
 Ἀπεδοθη τῶν ἵππων ὁ δρόμος πάλιν καλυφθεὶς, καὶ ἐνίκα ΤίβερεⓄ Καίσαρος τέταρτων.
 Διακοσιοστή. Πολέμων Γερμαίος σάδιον.

Διακοσις πρώτη. Δαμασίας Κυδωνεάτης	σαΐδιον.	
Διακοσις δεύτερη. Ερμογύης Περγαμένος	σαΐδιον.	
Διακοσις τρίτη. Απλωνίου Ἐπιδάουρου	σαΐδιον.	
Διακοσις τέταρτη. Σαραπίων Αλεξανδρέως	σαΐδιον.	
Στράτων (Στράτις) Αργεάτης πάλιν καὶ παγκρατίων ὄγδοος ἀφ' Ἡρακλέως, ἐν ᾧ ἑραβευόντων Ἡλείων ὄντι δυναμίδες.		
Διακοσις πέμπτη. Ευθυλίδας Λαοδικεύς	σαΐδιον.	
Κλαυδίου Ρωμαίων ἑβασίλευε.		
Διακοσις ἕκτη. Ουαλέριου Μιτυλλωαίου	σαΐδιον.	
Διακοσις ἑβδόμη. Αθιωόδωρου Αιγινεύς	σαΐδιον.	
Διακοσις ὄγδοη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.	σαΐδιον.	
Νέρων Ρωμαίων ἑβασίλευε.		
Διακοσις ἑνάτη. Καλλικλῆς Σιδώνιου	σαΐδιον.	10
Διακοσις δεκάτη. Αθιωόδωρου Αιγινεύς τὸ δεύτερον [τρίτον]	σαΐδιον.	
Διακοσις ἑνδεκάτη. Σοκράτης, Νέρων ἀναβαλλομένης εἰς πλὴν ἑαυτῆς Ἰπιδημίαν. Μετὰ ἧ ἔτι δύο ἀχθείσης αὐτῆς, σαΐδιον μὲν Τρύφων φιλαδελφεὺς ἑνίκα, Νέρων ἧ κηρύκων ἀγῶνας ἐσφραγίσας, τραγωδοὺς, κωμωδοὺς, ἄρμα πωλικὸν, καὶ τὸ τέλειον, καὶ τὸ δικάπωλον.		
Διακοσις δωδεκάτη. Πολίτης Κεραμίτης	σαΐδιον.	
Ουεσπασιανὸς Ρωμαίων ἑβασίλευε.		
Διακοσις τρισκαιδεκάτη. Ρόδων Κυμαίου, ἢ Θεόδοτου	σαΐδιον.	
Διακοσις τεσσαρεσκαιδεκάτη. Στράτων Αλεξανδρέως	σαΐδιον.	20
Τίτου Ρωμαίων ἑβασίλευε.		
Διακοσις πεντακαιδεκάτη. Ερμογύης Ξανθοῦ	σαΐδιον.	
Διοκλητιανὸς Ρωμαίων ἑβασίλευε.		
Διακοσις ἑξκαιδεκάτη. Απολλοφάνης, ὁ καὶ Πάπυς, Ταρσεύς	σαΐδιον.	
Διακοσις ἑπτακαιδεκάτη. Ερμογύης Ξανθοῦ τὸ δεύτερον	σαΐδιον.	
Διακοσις ὀκτωκαιδεκάτη. Απλωνίου Αλεξανδρέως, ἢ Ηλιόδωρου	σαΐδιον.	
Διακοσις ἑνεκαιδεκάτη. Στέφανου Καππαδόξ	σαΐδιον.	
Νερούς Ρωμαίων ἑβασίλευε. Μὲθ' ὃν [Τραϊανός.]		
Διακοσις εἰκοσὴ. Αχιλλεύς Αλεξανδρέως	σαΐδιον.	
Διακοσις εἰκοσὴ πρώτη. Θεωνάς, ὁ καὶ Σμάραγδος, Αλεξανδρέως	σαΐδιον.	
Διακοσις δευτέρα. Κάλλις Σιδήτης	σαΐδιον.	30
Διακοσις εἰκοσὴ τρίτη. Εὐσολοῦ Σιδήτης	σαΐδιον.	
Διακοσις εἰκοσὴ τέταρτη. Ἰσχυρίων [Ἰλαρείων] Αλεξανδρέως,	σαΐδιον.	
Αδριανὸς Ρωμαίων ἑβασίλευε.		
Διακοσις εἰκοσὴ πέμπτη. Αριστέας Μιλήσιου	σαΐδιον.	
Διακοσις εἰκοσὴ ἕκτη. Διονύσιου Οσημευμύς Αλεξανδρέως	σαΐδιον.	
Διακοσις εἰκοσὴ ἑβδόμη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.		
Διακοσις εἰκοσὴ ὄγδοη. Λοκάς Αλεξανδρέως	σαΐδιον.	
Διακοσις εἰκοσὴ ἑνάτη. Ἐπίδωρος, ὁ καὶ Ἀμμώνιος, Αλεξανδρέως,	σαΐδιον.	
Αντωνίνος Ευσεβίης Ρωμαίων ἑβασίλευε.		
Διακοσις τριακοσὴ. Δίδυμος Αλεξανδρέως	σαΐδιον.	
Διακοσις τριακοσὴ πρώτη. Κραναὸς Σικυώνιος	σαΐδιον.	
Διακοσις τριακοσὴ δεύτερη. Ἀπικὸς Σαρδιανὸς	σαΐδιον.	
Σακράτης πάλιν καὶ παγκρατίων ἀπογραφῆ ἀμύκτος ὑπὸ Ἡλείων, παρεβραβεύθη ὑπὸ Διονυσίῳ Σελευκέως.		40
Διακοσις τριακοσὴ τρίτη. Δεμήτριος Χίος	σαΐδιον.	
Διακοσις τριακοσὴ τέταρτη. Ἡρᾶς Χίος	σαΐδιον.	
Διακοσις τριακοσὴ πέμπτη. Μνασίθεος Ἐρατιεύς	σαΐδιον.	
Αντωνίνος Μάρκος Πίος, καὶ Λόκιος Βῆρος Ρωμαίων ἑβασίλευον.		
Διακοσις τετρακοσὴ ἕκτη. Αειθάλης Αλεξανδρέως	σαΐδιον.	
Διακοσις τετρακοσὴ ἑβδόμη. Ευδαίμων Αλεξανδρέως	σαΐδιον.	
Διακοσις τετρακοσὴ ὄγδοη. Αραχόπης Ἀπινίτης [Αιγινήτης]	σαΐδιον.	
Διακοσις τετρακοσὴ ἑνάτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.		
Κόμοδος Ρωμαίων ἑβασίλευε.		50
Διακοσις πεσσαρκοσὴ. Ἀνθῆ, ὁ καὶ Φόδρος, Αλεξανδρέως.	σαΐδιον.	
Διακοσις πεσσαρκοσὴ πρώτη. Ἡρων Αλεξανδρέως	σαΐδιον.	
Διακοσις πεσσαρκοσὴ δεύτερη. Μάγνης Κυρηνεαίου	σαΐδιον.	
Διακοσις πεσσαρκοσὴ τρίτη. Ἰσίδωρος Αλεξανδρέως	σαΐδιον.	
Περτινάξ, εἶπε Σεβήρ, Ρωμαίων ἑβασίλευσαν.		

Διακοσιοςή τεσσαρακοση τετάρτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.
 Διακοσιοςή τεσσαρακοση πέμπτη. Αλέξανδρος Αλεξανδρεὺς 54διον.
 Διακοσιοςή τεσσαρακοση ἕκτη. Επινίκιος Κυζικένιος, ὁ καὶ Κωῖος, 54διον.
 Διακοσιοςή τεσσαρακοση ἑβδόμη. Σατορνίλ. Θ. Κρηῆς Γορτυνίου. 54διον.
 Αντωνίου Θ., ὁ καὶ Καρέακαλλ. Θ., Ρωμαίων ἑβασίλευε.
 Διακοσιοςή τεσσαρακοση ὄγδοη. Ηλιόδωρος Θ., ὁ καὶ Τρωσιδάμας, Αλεξαν-
 δρεὺς 54διον.
 Διακοσιοςή τεσσαρακοση ἐνάτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.
 Μέγρι τὰ τετὰ τὴν Ὀλυμπιάδων ἀναγραφῶν εὐραβρυ.

10

ΑΦερκανδ.

10 οὐκ ἄμμεσον δι' αὐτὴν καὶ τὴν παρ' Αἰγυπτίοις περὶ τῆς πετραετηρικῶν Ὀλυμπιάδων ἐννοίαν πινὰ ἀλλίω τῷ ὄρει τοῖς
 20 Αθηναίοις ἔσται ἐν δόξῃ δηλώσει τοῖς ἀγνοῦσιν. ἡ γὰρ σελήνη παρ' Αἰγυπτίοις κυρίως Ὀλυμπίας καλεῖται Δία
 30 τὸ καὶ μῦθα περιπλεῖν τὸ ζωδιακὸν κύκλον, ὃν παλαιοὶ αὐτῶν Ὀλυμπον ἐκάλεον. αὕτη γὰρ ἀπὸ Καρκίνου ἔ
 40 ἰδίᾳ οἶκος, ἡ ἀπὸ κέντρως περὶ ἑκατόμβην τὰ ἐξ κατὰ πλάζην ζωδία ἐν νυχθημέροις καὶ, καὶ λεπτοῖς ἄγ. γ. τῷ ἡ ἑπι-
 50 αὐτῶ ἔλα δωδεκάκις αὐτὴ περιπλεῖται πληροῖ νυχθημέραι τῶν, καὶ ὥρας ἡ. λεπτὰ μ. ὁ ἡ ἡλιος ἐν νυχθημέ-
 60 ροῖς τῆς. δ' περιπλεῖ τὸν Ὀλυμπον. ὡς λέπεισται τὸ σεληνιακὸν ἐνιαυτὸν ἔξ ἡλιακῶν νυχθημέραι ε. ὥρας κα.
 70 λεπτὰ ε. πληροῖ οὖν ὁ ἡλιος ἐν Ὀλυμπιάδι μιᾷ τετραετηρικῇ ἡμέρᾳ α. ὤρα. ἡ ἡ σελήνη νυχθημέραι α. ὤρ.
 80 ὥρας ια. λεπτὰ κα. σελήνιον α. ἐν ἡ Ὀλυμπιάσι β. γίνοντ' ἡ σελήνια γ. νυχθημέραι δ. α. ἡ ἡλιος ἐν τοῖς
 90 ἡ ἔτεσι. * καὶ πιαύτη μὲν ἡ τῶν Αἰγυπτίων δόξα περὶ Ὀλυμπιάδων. τῇ ἡ ὄρει τοῖς Αθηναίοις Ὀλυμπιάδων αἰε-
 20 γράφησαν ἐπιδιονίκα σμῆ, μόναις ἐτῶν Α. πθ.

Μήδων βασιλεῖς.

Μήδων ἑβασίλευσεν α. Αρσάκης ὁ κατὰ λύσις τὴν τῆς Ασυρίων δόξαν ἔτη κα.
 Μήδων ἑβασίλευσεν β. Μανδαύκης ἔτη κα.
 Μήδων ἑβασίλευσεν γ. Σώσαρμος ἔτη λ.
 Μήδων ἑβασίλευσεν δ. Αρτύκας ἔτη λ.
 Μήδων ἑβασίλευσεν ε. Δηϊόκης ἔτη λδ.

Δηϊόκης ὁ Μήδων βασιλεὺς ἐκίσειν ἑκατάτα τὴν πόλιν μεγάλην καὶ διαβόητον.

30

περὶ τῆς Μακεδόνων δόξης πόθεν ἤρξατο.

Κάρανος ὁ Αργεῖος φείδωνος ἀδελφὸς ἔτι βασιλεύς Αργεῖος ἰδίαν κτήσασθαι χώραν σπεύδων, διώμιν λα-
 βῶν ὄρει φείδωνος ἑκτε Αργεῖος καὶ τῆς ἄλλης Πελοποννήσου, ὅν καὶ Μακεδονίαν πόπερς ἐπῆλθεν.
 συμμαχίας ἡ καὶ τῶν ὀρεσῶν βασιλεῖ καὶ τῶν πλησιοχώρων Δαρδάνων λεγομένων, τὴν κατωκτηθείσης χώρας
 τὸ ἡμισυ περιπλασῶν Δία τὴν συμμαχίαν, παρέλαβε τὴν Μακεδονίαν. Ἐέκτισε πόλιν ἐν αὐτῇ κατὰ χρῆσι-
 μὸν δὲ ἡς ὀρμώμενος σωσθήσειτο τὴν Μακεδονικὴν βασιλείαν, καὶ κατὰ τὴν εἰ ἀπ' αὐτῆς διεδίδχοντο. καὶ δὲ ὁ
 Κάρανος ἐνδεκατῶ ἀπὸ Ηρακλέους, ἑβδομῶ δὲ ἀπὸ Τημελῆος ἔτι τῶν ἄλλων Ηρακλεῶν κατελήθοντος
 εἰς Πελοπόννησον.

Μακεδόνων ἑβασίλευσεν α. Κάρανος ἔτη λ.

40

περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ἔπεισιν ἡ ἀπὸ Καρανάος βασιλέως Μακεδόνων, φείδωνος Αργεῖος κρατῶν ἀδελφὸς
 Καρανάος τῆς πρώτης βασιλέως Μακεδόνων μέτρα καὶ σάβρια πρώτῳ ἐφεῦρεν, ὡς πινες. ἦσαν δὲ καὶ περὶ
 τῆς.

Μακεδόνων ἑβασίλευσεν β. Κοῖος ἔτη κα.

Βασιλεῖς Ἰσδα.

Τῆς Ἰσδα ἑβασίλευσεν θ. Αμασίας ὕος Ἰωῶς ἔτη καθ.
 Τῆς Ἰσδα ἑβασίλευσεν ι. Αζαρίας, ὁ καὶ Ὀζίας, ὕος Αμασίας ἔτη νβ.
 Τῆς Ἰσδα ἑβασίλευσεν ια. Ἰωαθαμ ὕος Ὀζίας ἔτη ιγ.

Πρώτη Ὀλυμπιάς. Προεφήτευσεν Ωσηὲ, Ἰωῆλ, Ησαΐας, Ωδῆδ, Μιχαίας.

Τῆς Ἰσδα ἑβασίλευσεν ιβ. Αχαζ ὕος Ἰωαθαμ ἔτη ιδ.

50

ἐπὶ προεφήτευσεν Ησαΐας, Ωσηὲ, Μιχαίας.

Τῆς Ἰσδα ἑβασίλευσεν ιγ. Εζεκίας ὕος Αχαζ ἔτη καθ.

Βασιλεῖς Ἰσραήλ.

Τῆς Ἰσραήλ ἑβασίλευσεν ια. Ἰωαχὰς ὕος Ἰηῶ ἔτη ιζ.

Τῆς Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν	ιβ	Ἰωᾶς	ἔτη ιβ.
Τῆς πῶς χρόνους πρεφίθουσαν	Ωση, Αμῶς, Ἰωνῶς, Ναυῶμ.		
Τῆς Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν	ιγ	Ἰερωβοὰμ ἕως Ἰωᾶς	ἔτη μα.
Τῆς Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν	ιδ	Ζαχαρίας μῆνας 5.	
Τῆς Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν	ιε	Σιλῆμ ἡμερας λ.	
Τῆς Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν	ις	Μαναῆμ	ἔτη ι.
Τῆς Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν	ιζ	Φακεῆας ἕως Μαναῆμ	ἔτη β.
Τῆς Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν	ιη	Φακεῆ ἕως Ρωμελῆς	ἔτη γ.
Τῆς Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν	ιθ	Ωση ὁ 2 ^{ος} Ἡλᾶ	ἔτη δ.

Ἐπὶ ταῦτα πρῶτη αἰχμαλωσίη γέγονε τῆς Ἰσραὴλ τῶν δίκων Φυλῶν βασιλευσάντων μὲν ἐν Σαμαρείᾳ, νυτὴ μετρωθέντων εἰς ὅρη Αἰθῶν, καὶ Χαλδαίων, Ἰσραηλιτῶν αὐτῆς Σαλμανασὲρ 2^{ος} τῆς Χαλδαίων βασιλείας. ἐβασίλευσεν ἢ ἐν Σαμαρείᾳ ἔτη πενήκοντα.

Ἀναγκασθὲν ὁ σὺν τῇ παρῶσῃ αἰχμαλωσίᾳ ζήτησι, πῶς τῆς Ἀσσυρίων βασιλείας πρὸ 5^{των} καθαιρεθείσης. ὑπὸ Ἀρβάνου 2^{ου} Μήδου 2^{ου} πῶν εἰς Μήδου μετενεγκαντοῦ, ἡ γραφὴ τῆς Σαλμανασὲρ βασιλείας Ἀσσυρίων καλεῖ, καὶ τῶν δόστικων εἰς Ἀσσυρίους φησὶ τῶν Φυλῶν. εἰπε τῶν τοπιῶν ἡσιν τῆς καπυκίας αὐτῶν ἐν Χαλχαλ, ἐν Ἀθῶν παμῶσις Γοζῶν, ἐν ὄρεσι Μήδων, Διὰ τὸ ὄψιμον τῆς ἀρχαίας καὶ τῶν χώρων Μήδιαν λεγομένων. Σαλμανασὲρ ἢ καλῶς ἀν., οἰκιστὴς, νοηθεὶς αὐτὸς ἔτι ὁ δὲ Ἀρβάνου βασιλείας Ἀσσυρίων καὶ Μήδων, ὅς ἐστι τῆς Ἀσσυρίων καὶ ἀρχαίας, ὑπὸ τῆς ἡγεμονίας ἀρπ καταπέτρασαντο. ἔτα γὰρ Φακίον οἱ τῶν βασιλευσάντων καταγράφαντες, ὅτι Ἀρβάνου τῶν βασιλείας πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ἐν τῶν πλῆθον εἰς Μήδου μετήνεγκεν, Ἀσσυρίων δὲ βασιλεὺς κατέστησε Βέλεσιν ὑφ' αὐτῶν δηλοῦσι. καὶ ἔτα λοιπὸν ἦσαν καὶ Διδοχὴν ὑπὸ Μήδοις πεταγμένοι, ὡς πρὸς δοκεῖ. ἕως δὲ τῆς βασιλείας Ἀσσυρίων καὶ Μήδων Δαρείου 2^{ου} καὶ Ἀσνάγου, ὃν Κύρου καλεῖται εἰς Πέρσας τῶν βασιλείων μετήνεγκεν, ὡς πρὸν ἔδοξεν. ἔπειτα Φασίμ 2^{ος} Σαρδανάπαλον κρατήσας τῆς Ἀσσυρίων ἀρχαίας Νίνου, ὡς πρὸ καὶ Κῆς ὡς ἐν τῶν κανόνων αὐτῶν φησὶν ὡς: Πρῶτος μὲν εἶναι ἔσται Ἀσσυρίων βασιλεὺς κατὰ χάριν τῶν μὲν ἀρχαίων δὲ τῶν Βήλων πεποιημένων. τῶν ἢ τῶν βασιλείας αὐτῶν ἔτη μὴ πρὸς δεκάδωκα σαφῶς, 2^{ος} μὲν ὀνόματι 2^{ου} μνημονοῦμεν, τῶν ἢ ἀρχαίων τῆς χειρογραφήας δὲ τῶν Νίνου πεποιημένων, καὶ κατηράμεν ὅτι Νίνου τῆς ἀρχαίων δεξιάμεν τῶν βασιλείων πρὸς Σαρδανάπαλον.

* * * * *

Τὰ δὲ τῶν Ναβονασέρων ἔτη 2^{ος} καὶ Σαλμανασὲρ βασιλείας Χαλδαίων ἕως Ἀλεξάνδρου τῆς κλίσεως τελευτῆς καὶ τῆς ἀστρονομικῶν κανόνα.

α	Ναβονασέρ	ιδ	ιδ.	β	Ναβί	β	ις.
γ	Χινζήρ, καὶ Πόρ	ε	κα.	δ	Ἰλθαί	ε	κς.
ε	Μαρδοκემπίδης	ιβ	λη.	ς	Ἀρκεανθ	ε	μγ.
ζ	Ἀβασιλῶτις	β	με.	η	Βηλίθ	γ	μη.
θ	Ἀπρονάδης	ς	ιδ.	ι	Ἡρμεθάλ	α	νε.
ια	Νεσνομορδαίος	δ	ιθ.	ιβ	Ἀβασιλεύς ἄλλος	η	ξς.
ιγ	Ἰερακιδίος	ιγ	π.	ιδ	Σασσδεχίν	ς	πθ.
ιε	Κιλιθαδάλ	ιδ	ργ.	ις	Ναβαπαλασέρων πατὴρ	κα	ρδ.
					καὶ ἄλλος	κε.	
ιζ	Ναβαπλασέρ	τς	ε	Ναβαχοδονέρ		γμ	ρξς.
ιη	Ἰλλοαρδαίος	γ	ρς.	ιβ	Νηρηρασλασέρ	ε	ρσε.
κ	Ναβοναδῆς	λδ	σθ.	κα	Κύρος	ς	σιη.
κβ	Καμβύσης	η	σκς.	κγ	Δαρείος	λς	σξβ.
κδ	Ξέρξης	κα	σπγ.	κε	Ἀρταξέρξης πρῶτος	μα	τκδ.
κς	Δαρείος δεύτερος	τς	ε	κς	Ἀρταξέρξης δεύτερος	μς	τπθ.
κη	Ὀρχ	κα	σι.	κθ	Ἀρσ	β	σιβ.
κλ	Δαρείος τρίτος	τς	η	κς	Ἀλεξάνδρος	ς	σκδ.

ΝΑΒΟΠΑΛΑΣΑΡΟΣ. Τῶν δὲ τῶν Πολυίσωρ Ἀλεξάνδρου 2^{ου} Σαρδανάπαλον καλεῖ πέμψαντα πρὸς Ἀσνάγην Σαλαπίην Μήδου, καὶ τῆς θυγατέρος αὐτῆς Ἀρσίτιν λαβόντα νύμφην εἰς τὸν υἱὸν αὐτῆς Ναβαχοδονέρων. ὁ δὲ τῶν Σαλαπίων τῆς Χαλδαίων βασιλείας πρὸς, κατὰ τῶν αὐτῶν Σαλαπίων εἰς Νίνου Ἰσραηλιτῶν. καὶ τῶν ἔφοδον πηλοθεῖς ὁ Σαλαπίων ἑαυτὸν σὺν τοῖς βασιλείαις ἐπέστησεν, καὶ τῶν ἀρχαίων Χαλδαίων παρέλαβεν ὁ αὐτὸς τῶν Ναβοπλασέρων ὁ τῶν Ναβαχοδονέρων πατήρ.

Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	πα	Νεχαάβ	ἔτη η.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	πβ	Ναμμίχ	ἔτη ιδ.

Αἰγυπτίων

Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν πγ Νεχαάβ δεύπερ φαραῶ ἔτη ῡ.
 Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν πδ Υαμμύθης ἔπερ ὁ καὶ Υαμμίπχ ἔτη ιζ̄.
 Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν πε Ουάφρης ἔτη λδ̄.
 Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν πς Αμασις ἔτη ν̄.

10 Ἔως τότε ἡ τ̄ Αιγυπτίων βασιλεία Διαρκέσασα ἐν δυναστείᾳ τ̄ βασιλευσὶ ἡ πς, βασιλεύσαντι τ̄ Μεφραίᾳς, ἡτοι Αιγυπτίᾳ χώρας, Ἀνώσεως δὲ τὸ πρῶτον Μεφρὲμ τ̄ καὶ Μνούεως. Ἡ δὲ τότε γὰρ διαπορεύσαν τ̄ κ̄ τ̄σπον δὲ-
 χῆς τῶν Αιγυπτίων ὁσποῖς καὶ μάχαις κρατεραῖς ὑπεγράφητο Καμβύσης. ἐνθα καὶ Ρυδελόραν δούραν ὄπισθεν ἠνάθησε
 Διὰ Φιλοσοφίαν σὺν τοῖς ἀρχαλοῦσι εἰς Πέρσας * τελεῖ. ἡνίκα Φασιν αὐτὸν εἰς Χαλδαίους εἰλθεῖν, ὅ τ̄ παρ' ἑκείνοις ὄφρα μετελθεῖν. καὶ πάλιν ἐκείθεν ἀναζυζύξαντα εἰς Ἰταλίαν χωρῆσαι φυγόντα τῶν πατρίδα
 10 Σάμον Διὰ Ρολυκράτῃ τ̄ τύραννον, καὶ Διαζῆσαι τῶν Ἰταλικῶν Διατριβῶν συνησπόμενον. ἔμανε ἡ ἡ Αιγυ-
 πτῶν ὑπὸ Πέρσας, ἕως Δαρείου τ̄ Ξέρξ. Ἐστὶν αὖ καὶ δυναστεία, καὶ τῶν Πέρσων ἐκράτησιν, δὲ τὸ ἔτεος
 Καμβύσης.

Ρωμαίων βασιλεῖς.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν β Νημῆς Πομπίλιος ἔτη μᾱ.

20 Νημῆς μὲν Ρωμύλον βασιλεύσας Ρώμης πρῶτον Ρωμαίων νόμος εἰσήγαγεν, ὁ αὐτὸς τὸ Καπιτώλιον ἐκ θεμελίαν
 ὠκοδόμησεν. ὁ αὐτὸς τῶν ἐνιαυτῶν δύο μύσας προσέθηκε, τὸν τε Ἰαννάριον, καὶ Φεβρουάριον, δεκαμηνιαῖος τ̄ ἐπι-
 20 λεμον ἡ ἔθνα παποτε διεκλήσαστο.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν γ Τύλλος Οσίλιος ἔτη λβ̄.

Οὗτος πρῶτον προφύραν ἐπιβάλλει καὶ ῥάβδον κατέχευεν.
 Τῶν Φασὶ πρῶτον ἐπιβαλόμενον προφύραν ἐν βασιλευσὶ Ρώμης, καὶ ῥάβδον κατέχευεν. ἔτ' τὸ τ̄ Ρώμης πλίσ-
 μα δούροτερον καταστράφη. ἔτ' τ̄ οἰκίας αὐτῶν καταφλεγείσης σιγητῆρ συγκραυθεῖς τελεσθῆναι.

Αθηναίων βασιλεῖς.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν λ Αλκμαίων ἔτη β̄.

30 Ἐπὶ τῆς Αθήνησιν ἡ Διὰ βίης κατελύθη δρχή. Μετὰ Αλκμαίωνα τ̄ λ βασιλεία Αθηναίων κατεστῆσιν ἀρχον-
 30 τες δεκαετῆς ζ̄.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν λα Χάροψ ἄρχων δεκαετῆς ἔτη ῑ.
 Αθηναίων ἐβασίλευσεν λβ Αισιμήθης ἔτη ῑ.
 Αθηναίων ἐβασίλευσεν λγ Κλεόδικος ἔτη ῑ.
 Αθηναίων ἐβασίλευσεν λδ Ἰππομόλης ἔτη ῑ.
 Αθηναίων ἐβασίλευσεν λε Λεωκράτης ἔτη ῑ.
 Αθηναίων ἐβασίλευσεν λς Αψαιδρῶς ἔτη ῑ.
 Αθηναίων ἐβασίλευσεν λζ Ευρυξίας ἔτη ῑ.

Αφρικανῶς.

40 Ἔως τῆς δεοὶ Αθηναῖοι βασιλεῖς πρῶτον ιζ̄, καὶ μετ' αὐτῶν οἱ Διὰ βίης λεγόμενοι ἀρχοντες ιγ̄, ἔπειτα δεκαετῆς ζ̄,
 40 ὅμῃ πάντες λζ κρατήσαντες τ̄ Αθηναίων ἀρχῆς ἐπαύσαντο Διαρκέσαντες ὅτι ἔτη ὅλα αν̄ς. Μετὰ τῆς ἀρχον-
 τες Αθήνησιν δρχή κατεστάθη. ἡ ἡ τ̄ ἐνιαυσίων ἡρχῆ, Κρέοντος πρῶτος ἀρχοντος ἡρησαίμης ὅτι τ̄ τ̄ Ὀλυμ-
 πιάδος. οἱ ἡ ὅτι κε. ἀφ' ὅτι ὄν Ὀλυμπιάδα ἀρχοντες Αγ, μέχρι Φιλίνος. καὶ τ̄ ὄν ὑπὸ ἀτῶν Γραῖτος Σα-
 βινιανὸς Ρωμαίων, καὶ Σελδοκος δὲ τ̄ πρὸ Βρῆτον μὲν ὄν βασιλεῖς ὑπατοῦσάντων ἦκε καταλαβόμενοι,
 ὅτι τῶν ἐκτ' ἡ κόσμος κ̄ τ̄ Αφρικανῶν. ὅπερ ἡ Αντωνῶν καὶ Αυγέντος ἔτος γ̄.

ΣΠΟΡΑ ΔΗΝ. Ἀρκῆνος Μιλήσιος πρὸ πολλὴ ἡμαζεν. ἐν Ἰταλία Ραιδοσία καὶ Μετῶν πόντον πόλεις ἐκτίσθη-
 50 σων. Αθήνησιν πρῶτη ἐναυπηγήθη τριήρης ὑπὸ Μενοκλέους. Θηραῖοι Κυρῶν ὠκίσαν κ̄ χρησιμῶν. οἰκιστῆς δὲ
 αὐτῆς Βάπτος, ὁ καὶ Ἀρξιστέλης. ἐν Γόντῳ Τραπεζῆς ἐκτίσθη. ἐν Σικελία Κιάξος ἐκτίσθη. ἐν Σικελία Χερρό-
 νησος ἐκτίσθη.

Μήδων βασιλεῖς.

50 Μήδων ἐβασίλευσεν ε̄ Αφραδάτης ἔτη νᾱ.
 Μήδων ἐβασίλευσεν ζ̄ Κυαξάρης ἔτη λβ̄.

Μακεδόνων βασιλεῖς.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν γ Τύρμας ἔτη με̄.

Βασιλείς Ρωμαίων.

Ρωμαίοι ἐβασίλευσεν δ̄	Αγκός Μάρκι	ἔτη κγ̄.
Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ε̄	Ταρκυνί Πέλοκ	ἔτη λζ̄.
Ρωμαίων ἐβασίλευσεν σ̄	Σέρβι Τυλλ̄ ὁ ὀκ δ' ἄλγος	ἔτη λδ̄.
Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ζ̄	Ταρκυνί Σύπερβος	ἔτη λε̄.

Οὕτως βασιλεῖς Ρωμαίων ζ̄. μεθ' ἧς λοιπὸν ὑπάτοι δὲξάμενοι ἀπὸ Κολλατίνος, καὶ Βρόττος. εἶτα δήμαρχοι, καὶ δικτάτορες. μεθ' ἧς πάλιν ὑπάτοι διεχρόντο ἔπειτα οὖν, ἕως Ἰουλίου Καίσαρος πρώτου μοναρχήσαντος.

ΣΠΟΡΑ ΔΗΝ. Πρώτοι ὑπάτοι Ρωμαίων Κολλατίνος καὶ Βρόττος. Σάμος τύραννος Πολυκράτης, ἔξυλοσῶν, καὶ Παντόγνωτος ἀδελφοὶ γερουσίᾳ. Θαλῆς Διήσκφ. Κύρος Σάρδης εἶλεν. Αρπαγος βδοκιμῶν ὡς Κύρω καὶ Ἰωνίως ἐπέβλεψεν. Θεογνίς ποιητὴς ἐγνωρίζετο Πυθαγόρου διδύκταλος. Σιμωνίδης μελοποιὸς ἐγνωρίζετο. Φωκυλίδης ἔξενοφάνης φυσικὸς Τραγαδοποιὸς ἐγνωρίζετο. Πολυκράτης Σαμίων τυραννῶν ἀνεστυρώθη. Αρμόδιος ἔξερξοχάτων ἀνείλον Ἰππάρχων τύραννον. καθ' ἧς Λέαινα ἡ ἐπέμειν ὑπ' αὐτῶν ἐβασίλευε κατὰ πᾶν τὴν σπυραμότις πλὴν ἐαυτῆς ἀπέστηξε γλῶσσαν. Λέαιναν μολύβειον εἰκόνη Ἀθηναῖοι ἐτίμησαν ἐν ἀκροπόλει. ἀγγλῆτον ἢ Λέαιναν τῶν τῶν παρεζωγραφήσαν, αὐτὶ ὄπισθραφίς τὸ πάθος δηλῶντες. Τιμήσεως ἐν Ρώμῃ γυρομένης ἐρέθησαν μυριάδες ἑβ. Δημοκρίτους Ἀθηναίτης φυσικὸς φιλόσοφος, καὶ Ἡράκλειτος ὁ σκοπτικὸς λεγόμενος, καὶ Ἀναξαγόρας φυσικὸς ἠκμαζον. Ἑλλάνικος ἱστορικὸς ἐγνωρίζετο.

10

Μακεδόνων βασιλεῖς.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν σ̄	Φίλιππος	ἔτη λε̄.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ζ̄	Αερόπτης	ἔτη μγ̄.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν η̄	Αλέκτας	ἔτη κη̄.

20

ΣΠΟΡΑ ΔΗΝ. Τῆς Αιγύπτου σφοδρῆς πύρ' ἔτος, οἱ Καλδαῖοι δεδιότες ἀνέβησαν. ἐπολιόρκει ἡ αὐτῶν

Καμαρῖνα πόλις ἐκτίσθη. Ηοακλεία ἐκτίσθη. Πέρσης ἐκτίσθη. ἡ τ' Κορινθίων κατελύθη μοναρχία. Κατὰ τὰς τὴν χρόνος τοῖς ἀγωνίζομενοις πύρ' Ἑλλήσι, τράγος ἐδίδοτο. ἀφ' ἧς καὶ Τραγκοὶ ἐκλήθησαν. Θαλῆς Μιλήσι ἐκλήθη ἡλίος συμβάσαν περὶ αἶπε. Ἰαθμία ἔξυθια πρώτων ἤχη καὶ μελικέρτων. οἱ ἐπὶ αὐτοῖς ἀνομάσθησαν. Ασυάτης Λυδὸς κατεπολεμή. Ἀναξίμανδρ' Μιλήσι φυσικὸς φιλόσοφος ἐγνωρίζετο. Ἀβάρης ἦλθεν ἐκ τ' Σκυθίας εἰς Ἑλλάδα. καὶ τὰς τὴν χρόνος πύρ' Ἑλλήσι ἔξ φιλοσόφους ἀκμάσαι λόγος, ὧν πρὸ ὀνόματι, Σίλων Ἀθηναῖος, Θαλῆς Μιλήσι, Πιπτανὸς Λέσβος, Χείλων Λακεδαιμόνιος, Βίας Περσίδης, Ἀνάχαρξ ὁ Σκυθίας ἀγρομάτος, Κλεόδοτος Λίνδιος. ἑβ. Φωκαῖς ἐθαλασσοκράτησαν ἔτη μδ̄. Νέμεα πρώτων ἤχη ἀγῶν ὑπ' Ἀργείων, καὶ τ' ἐπ' Ἀρχεμόρω. Αἰζώπος μυθοποιὸς ἐγνωρίζετο, ὡς ὑπὸ Δελφῶν ἀπώλετο. ὁ τ' Παναθηναίων γυμνικὸς ἀγῶν ἤχη. Ευζάμων Κυρηνάιος ὁ πλὴν Τηλεγονίαν ποιήσας ἐγνωρίζετο. Πυθαγόρος ὁ Σάμιος * Ὀλυμπιαθῆσαι ἐκρίθη παιδῶν πυγμῶν, ὡς ἀπαλὸς προσέας τὴν ἀνδρας ἐνίκα καὶ πλὴν νῶ Ὀλυμπιάδα. Αρχίαν Φιλακίδης τὸ τρίτον κικῶν παγκράτιον ψιλιδίς * ἀπέθανεν, νεκρὸς τε ἐσεφθη, Φθιάκουτις ἀπέπαυται ἔξ ἀνταγωνιστῶν Κλεομένης ἔξ * πρὸς ὑπ' αὐτῶν. Πεισιπράτης Ἀθηναῖος ἐτυράννησεν, καὶ εἰς Ἰταλίαν παρήλθεν. Ἀναξίμανδρος φυσικὸς ἐγνωρίζετο. Στησίχορος πέθνηκε. Σιμωνίδης ἠκμαζε. Χείλων εἰς τ' ἔξ φιλοσόφων Λακεδαιμονίων ἐφορος γέγονεν. Ἡ Λυδῶν βασιλεία σκλβ̄ ἐτὶ κατελύθη ὑπὸ Κύρου.

30

Λυδῶν βασιλεῖς.

Λυδῶν ἐβασίλευσεν ᾱ	Αρδυστος Αλυάτης	ἔτη λς̄.
Λυδῶν ἐβασίλευσεν β̄	Αλυάτης	ἔτη ιδ̄.
Λυδῶν ἐβασίλευσεν γ̄	Μέλης	ἔτη ιβ̄.
Λυδῶν ἐβασίλευσεν δ̄	Κανδωλῆς	ἔτη ιδ̄.
Λυδῶν ἐβασίλευσεν ε̄	Γύρης	ἔτη λς̄.
Λυδῶν ἐβασίλευσεν σ̄	Αρδυστος	ἔτη λη̄.
Λυδῶν ἐβασίλευσεν ζ̄	Σαδυάτης	ἔτη ιε̄.
Λυδῶν ἐβασίλευσεν η̄	Αλυάτης	ἔτη μθ̄.
Λυδῶν ἐβασίλευσεν θ̄	Κροίσος	ἔτη ιε̄.

40

Κροίσος καὶ Κύρος στρατεύσας ἦλθον πρὸς τὴν Λυδῶν βασιλείαν ἀφ' ἀρκείσθη ἔτη τλβ̄, ἐν βασιλευσιν β̄. ἔτος ἑνατος βασιλεύσας Λυδῶν γέγονας ἔτη τε ἐβασίλευσεν, ἕως ἔξ ιδ̄ ἔτος Κύρου. Οὗτος ὁ Κροίσος πυθόμενος ὡς τῶ Ἀπόλλωνι εἴληφε μακρὰν χρησμόν ποιῶτον. Κροίσος Ἀλιεὺς μερῶν δυνάμιν κατέλαυσε. καὶ ἔξ νοήσας ἠπήθη. Ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ περὶ φητόσεν Δανιήλ, καὶ ἰεζεκίηλ, ἐν δὲ τῇ Ἰσραὴλ Ἀμβραμί. ἐν τῇ ἀνακλήσθη τ' αἰχμαλωσίας Ἀγλαῖος, καὶ Ζαχαρίας περὶ φητόσεν. Ζοροβάβελ γὸς Σαλαθιήλ ἦξ Ἰεχονίε ἔξ βασιλεύσας ἠγάτο, καὶ Ἰησῆς ὁ ἔξ Ἰωσέδου ἐράτοσεν. περὶ φητόσεν ἡ ὑστέρη περὶ φητῶν Ἀγλαῖος, Ζαχαρίας ὁ ἔξ Ἀδδῶ, καὶ Μαλαχίας.

50

Ἰσραηλίων ἀρχαιογενία, καὶ τ' κρητικῶν ἐν αὐτοῖς ἀπαρίθμησις, μόλις τ' Ῥωμαϊκῆς δυναστείας, ἀπὸ ἔξ Ἀβραάμ ἀρχομένη ὡς ἐν ἑπιτόμῃ.

Αβραάμ

Αβραάμ μὲθ' ἑτάστων ἔπαυσε
Ισαὰκ
Ιακώβ
Ἰωσήφ, ἐν οἷς ἀρχὴ Αἰγυπτῶν
Ἑβραῖοι δαλευσάντων Αἰγυπτίους
Μωϋσῆς ἐν τῇ ἐρήμῳ
Ἰησοῦς

ἔτη ρ.
ἔτη ζ.
ἔτη ρκα.
ἔτη π.
ἔτη ρμ.
ἔτη μ.
ἔτη κζ.

Οἱ Κεῖται.

Θουήλ
Αἰὼδ
Δαβὲρὰ καὶ Βαρεκ
Γεδων
Αβιμέλεχ
Θωλαῖ
Ἰάερ
Ἰεφθάε
Ἐσεβων
Ααβδων

ἔτη μ.
ἔτη π.
ἔτη μ.
ἔτη μ.
ἔτη μ.
ἔτη κβ.
ἔτη κβ.
ἔτη σ.
ἔτη ζ.
ἔτη η.

Ἐπὶ τέτρῳ Ἰλιον ἐάλω.

Σαμψών
Ἐλαί ἱερεὺς

ἔτη κ.
ἔτη μ.

Ομῆ ἔτη Μὲθ' ἕως κατέστησαν βασιλεῖς ἀπὸ τῆς Ἰούδα Φυλῆς. ὧν πρῶτος

Δαβιδ
Σολομών

ἔτη μ.
ἔτη μ.

20 Τῆς βασιλείας διαρθείσης, δύο Φυλῶν μόνων ἢ καὶ Ἱεροσόλυμα γέγονε βασιλεία. ἢ ἢ τῆς ἑτέρων δέκα Φυλῶν καὶ Σαμάρειαν ἀπεκρίθη. καὶ ἐλέγοντο οἱ μὲν ἐν Ἱεροσόλυμοις, τῶς Ἰούδα βασιλεῖς. οἱ ἢ καὶ Σαμάρειαν, τῶς Ἰσραὴλ. Ρητήριον ἢ πρῶτον τῶς ἀπὸ τῶς Ἰούδα, ἀπὸ καὶ ἀπὸ τῶς βασιλικῆς γῆρας καταγορευόμενος. ὁ πρῶτος Σαμαρείας, εἶτ' οὖν τῶς Ἰσραὴλ, βασιλεὺς ὁ Ἱεροβοάμ, δῆλος ἢ καὶ ἀποστάτης τῶς Ροβοάμ τῶς ἢ Σολομῶντος.

Ροβοάμ
Αβιά
Ασά
Ἰωσάφατ
Ἰωραμ
Οχοσία
Γοθολία μήτηρ
Ἰואς
Αμεσίας
Αζαρίας, ὁ καὶ Οζίας
Ἰωάθαν
Αχαζ

ἔτη ιζ.
ἔτη γ.
ἔτη κκ.
ἔτη κε.
ἔτη η.
ἔτη α.
ἔτη ζ.
ἔτη μ.
ἔτη κθ.
ἔτη νβ.
ἔτη ις.
ἔτη ις.

ἐφ' ἧς ὁ Ἰσραὴλ ἀντιμάχων ἀπήχθη.

Ἐζεχίας
Μανασσῆς
Αμὼν
Ἰωσίας
Ἰωαχάζ μιλῶν γ.
Ἐλιακίμ, ὁ καὶ Ἰωακίμ,
Ἰεχονίας, ὁ καὶ Ἰωακίμ, μιλῶν γ.
Σεδεκίας

ἔτη κθ.
ἔτη νε.
ἔτη ιβ.
ἔτη λα.
ἔτη ιβ.
ἔτη α.

ἐφ' ἧς ὁ Ἰούδας ἀντιμάχων ἀπήχθη. καὶ ὁ ναὸς πυρπολεῖται ὑπὸ Ναβαρχοδονόσου τῶς Ασσυρίων βασιλέως Ὀλυμπιάδι πεσασσικῆς ἡ ἐξέδομη.

Ομῆ ἔτη ὕπε, μίλλες γ. Διέμειναν τε ἕως ἐκείνης τῆς χρόνου Ἰουδαῖοι, καθὼς ἤδη (παραείρη), ἀβασίλευται, ὅσοι ὅπτι ἰδίους βασιλεῦσιν, ἀρχασιν μὲν καὶ ἡγεμόσι χρονοῖνοι τοῖς οἰκείοις ἀρχιερεῦσι, τοῖς ἢ Ασσυρίων βασιλεῦσι τὸ πρῶτον, ἢ τοῖς Γερσῶν, ὑπακούοντες, καὶ μετ' ἐκείνης, τοῖς μετ' Ἀλέξανδρον ἀρξασιν Μακεδόσι, μέχρις Ἀντίοχου Ἐπιφανῆς, ἕως ἰδ' Ἀσσυρίων βασιλέως ἐλλυβίου ἠδ' ἡλικίου τὸ Ἰουδαίων ἔθνος. Κατὰ ἢ Ἀντίοχου τρυπὶ Ματθαίου Ασσυρίων παῖς (ἢ λον ἢ ὑπερ τῆς πατρῆας θρησκείας ἀναλαθὼν τῶν Ἰουδαίων ἀρχὴν ἀνεκλήθη, καὶ ἡγήθη τῶς λαῶν. Μεθ' ὧν ὁ ἢ Ἰούδας ὁ ὅπτικηθεῖς Μακκαβαῖος. Ἰωάθης μὲν τῶτον. Σίμων τῶν ἢ ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς Δαδῆχης, εἰς τῶτον ἢ βίβλος τῆς Μακκαβαίων περιεῖχεται πρῶτον ἐτῶν πεσασσικῆς μέχρι τέλους ἢ Ὀλυμπιάδος.

10

30

40

50

Μετὰ ᾧ Σίμωνα Ισθαίων ἠγάπηται, καθὼς Αφρικανός, καὶ Ἰωσήπου Ἰσραῆλ,
 Ἰωνάθης, ὁ καὶ Υρκανός, ἔτη κγ.
 Μεθ' ὃν Αρσούβουλ ἔτη α.

Οὕτως πρῶτος Διόδημα περιέθετο, ὁμοῦ καὶ βασιλεὺς καὶ δεσχευεὺς γεννηθὼς τῶν Ἰσθαίων ἔθνος μὲν
 ἔτη ὑπὸ τῶν Βαβυλωνίων αἰχμαλωσίας.

Μεθ' ὃν Αλεξάνδρου, ὁ καὶ Ιανναῖος, ἔτη κβ.
 Μεθ' ὃν Αλεξάνδρου, ἢ καὶ Σααλίνα, γυνὴ αὐτοῦ, ἔτη θ.

Μεθ' ὃν Αρσούβουλ, καὶ Υρκανός. καθ' ἕως Ρομπή Ρωμαίων ἐπαλήθοι ἔπειτα φέρεται Ρωμαίοις ἐπιτή-
 σθησθεῖσθε Ἰσθαίους, Υρκανὸν μὲν ὀπίσθησθε αὐτῶν βασιλεῖα, τῷ ᾧ Αρσούβουλον δεσμιον εἰς Ρώμην ἀγαγόν.
 Κατὰ τῶν τῶν Υρκανόν, Ρωμαίων βασιλεῖα ὅτι τῷ ῤῥῶ (ῤῥῶ) Ολυμπιάδῃ Ἰβλῖος Καῖ-
 σαρῆτι γ, μιλῶσθε ζ. Μεθ' ὃν Αὐγαστος, ὁ καὶ Σεβαστός, ἔτη ις, μιλῶσθε ε. καθ' ὃν Ἡρώδης πρῶτος
 ἀλλόφυλος ἔσθεν περὶ σῆσθε αὐτῶν τῶν Ἰσθαίων βασιλείαν ὑπὸ Ρωμαίων χειρίζεται, ἢ Ἰσθαίων
 Ασκαλωνίτης. ἐν τῷ τῷ καὶ ὁ καὶ Χρυσός ὁ καὶ Ἰσθαίων ἐν Βηθλεὲμ γυνῆται τῷ Ἰσθαίους. 10

Μετὰ ᾧ Αὐγαστος Ρωμαίων ἐβασίλευσε Τιβερίος. Τῆσθε ἔτος μὲν πεντεκαίδεκατον, ἐν ᾧ σωτήρ, καὶ
 κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χρυσός ὁ καὶ Ἰσθαίων ἐν τῷ τῷ αὐθρόπων βίω.

Ὡς τῷ τῷ ἀπὸ Ἀδάμ, ἕως δευτέρου ἔτους Δαρείου, ἔτη δ' χ σ.
 Ἐπὶ τῷ τῷ δευτέρου ἔτους Δαρείου, ὅτι τῷ τῷ Τιβερίος, ἔτη ρμγ.
 ὁμοῦ τὰ πᾶσα ἀπὸ Ἀδάμ, ὅτι τὸ πεντεκαίδεκατον
 ἔσθε Τιβερίος, ἔτη * σιε.

Ἀπὸ ᾧ πεντεκαίδεκάτου ἔτους Τιβερίος, ὅτι τῷ τῷ ἀνοσαβηρίδα Κωνσταντῖνος ἔσθε νικητῆς Σε-
 βασθ, ἔτη τ.

συνάγει ὁ καὶ χρόνος εἰς ἔτη * εφθ (εφθ) καὶ τῷ τῷ ἑβδομήκοντα ἑρμηνεύει.
 Ἰσθαίων καὶ Ἰσθαίων Ἰσθαίων βασιλεῖας.

20

Ἰσθαίων βασιλεῖς.

Ἰεροβοάμ		ἔτη κβ.
Ναδάβ		ἔτη β.
Βασαῖ		ἔτη κδ.
Ἐλα		ἔτη β.
Ζαμβελ	ἡμέρας σ.	
Ἀμβελ		ἔτη β.
Ἀχαάβ		ἔτη κβ.
Οχοζίας		ἔτη β.
Ἰωραμ		ἔτη β.
Ἡθ		ἔτη κβ.
Ἰωάχαζ		ἔτη ιζ.
Ἰωάσ		ἔτη ις.
Ἰεροβοάμ		ἔτη μ.α.
Ζαχαρίας	μιλῶσθε ε, ἡμέρας ε.	
Σαλθμ	μιλῶσθε α, ἡμέρας ιε.	
Μαναημ		ἔτη ι.
Ἐφ' ἕξ ἐβασίλευσθε Ἀσσυρίων * ιδ α.		

30

.....		ἔτη
Φακείας		ἔτη ...
Φακείας		ἔτη κ.
Ἰσθαίων		ἔτη θ.

40

Ἐφ' ἕξ αἰχμαλωτὸς ληφθεὶς ὁ Ἰσθαίων ὑπὸ Σαλμαναπαρῶ ἔσθε Ἀσσυρίων βασιλεῖος κατέπαυσθε
 ὀγδόη Ολυμπιάδι.
 ὁμοῦ ἔτη σμθ, μιλῶσθε ζ, ἡμέρας κη.

Περσῶν βασιλεῖς.

Περσῶν ἐβασίλευσθε β	Καμβύσης ἕως Κύρος	ἔτη η.
Καμβύσης ὀπίσθησθε αὐτοῦ καὶ τῷ β ἀδελφῶν μάγων Ἐφ' ἵπτασθε τρωθῆσθε πλευσθε. Τῶν πινες Φασὶ ἔσθε Ναβου- χοδονόσθε δούπερον τῷ καὶ Ολοφέρνη καὶ τῷ Ἰσθαίων, ὁμοῦ Αφρικανός. ὁμοῦ ἀδελφῶν.		
Περσῶν ἐβασίλευσθε γ	Μαγαθῶ ἀδελφῶν β μιλῶσθε ζ.	
Περσῶν ἐβασίλευσθε δ	Δαρείος ἕως Ἰσθαίων	ἔτη λς.

50

Οὕτως πρῶτος μνηστευθῆσθε καὶ τῷ Ἑλλάδος μνηστευθῆσθε καὶ Δαλίας, Δατῖς, καὶ Σαφῆρος τῷ Ἰσθαίων ἀξέπεμψε πρὸς
 τοῖς πρῶτοις Ἰσθαίων τῷ Ἀθηναίων καὶ Δημοκρατῶν Λακεδαιμονίων διαχωθῆσθε αἰσθε, λοιπὸν ᾧ καὶ Διὸς τῷ
 Σάρδεων ἀλωσθε ὑπὸ τῷ Ἀθηναίων, καὶ Φερσίων τῷ καὶ τῷ Ἀσίαν τῷ Περσῶν ἀνέσθε. τῷ ᾧ κακῶς πρῶτος
 ΤΑΣΙΝ

τρων ἐν Μαραθῶνι Πέρσαι, Μιλτιάδης καὶ Ἀρμιστίδης, καὶ Καλλιμάχου καλῶς Ἰσραήληγκόντων. ἐν οἷς καὶ ὁ τυραννικὸς Ἰππίδας πίνθη μὲν τῷ βαρβάρων Ἀθηναίοις μαχόμενον. αὐτὸς δὲ Δαριάδῃ τῷ ἐνεργῶν τὸ πῦρ, ὃς ἀθροίμους ἀπόλλυται.

Μακεδόνων βασιλεῖς.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἦ	Ἀριμύτης	ἔτη μῶ.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἦ	Ἀλεξάνδρῳ	ἔτη μῶ.
Κατὰ τῶν ἠ Εὐρύξ Διάδοσος. οὗτος δὲ ἔδωκε πῆς Πέρσαις ὕδωρ καὶ γῆν.		
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἦ	Περδικκας	ἔτη κγ.

10 ΣΠΟΡΑ ΔΗΝ. Νάξιος ἐθαλασοκράτησεν ἑῷ ἔτη. καὶ μετ' αὐτὸς Ἐρετριεὺς ἑῷ ἔτη. Γέλων Συρακοῦσιον ἐκοίτησεν ἔτη ιξ. ἑθαλασοκράτησεν Αἰγνίτης ἔτη ι. Πυθαγόρας ὁ Φιλοσοφῷ τέθηκεν ἐτῶν γ'. οἱ δὲ σε. Αἰγυλῷ πραγμαδοπίδος ἐγνωρίζετο. ὁ Πειραιεύς ἐπέχθη ὑπὸ Σεμισσοκλήους. Λατῖνοι Ρωμαίων ἀπέστησαν. Ἐν Ρώμῃ ὁ δῆμῳ ἀπέστη τ' συγκλήτης. Ἀρμιστίδης ὄζωσρακίδης. Ἀθηναῖοι τῷ Πειραιῷ ἐπέχισαν. Τευξίς ζωγράφῳ ἐγνωρίζετο. Κίμων ἐπ' Ευρυμεδονί Πέρσαις ἐνίκα ναυμαχίᾳ, καὶ πελοπομαχίᾳ. καὶ ὁ μηδικὸς πόλεμῳ πικύπετο Διὰ Φιθάλεις ἰχθάρδας συσῆς Πέρσαις καὶ Ἀθηναίους καὶ πᾶσιν Ἕλλησιν ἀπ' αὐτῶν. Φιθάλεις ἡ δῆμος τ' Ἀθηνῶν. Κρατῖνος καὶ Πλάτων οἰκονομικοὶ ἤμαρζον. ἐν Ρώμῃ Κλαρίων ἀγῶν ἐκοιτῶσρακίδης ἦρχθη. Κρατῖνος ὁ Κομμικὸς, ἔτελεσθλα, καὶ Πραξίλλα, καὶ Κλεοθελίνα ἐγνωρίζετο. Βακχυλίδης ὁ μελοποιὸς ἤμαρζον. ὁ τ' Ἡράκλειος ἐνεπρήθη. Ἀθηναῖοι ἔτακευαίμονιοι σπονδᾶς ἐπιήσαντο πρὸς ἀλλήλους τριαικοῦτέτες. Ηρόδοτος ἰσορικός ἐπιμήθη πρὸς τ' Ἀθηναίων βελῆς ἐπαναγνῆς αὐτοῖς πᾶς βιβλος. Ευρυπίδης τραγωδοποιὸς ἐγνωρίζετο. Πρωταγόρας ὁ σοφιστὴς ἤμαρζον. Τάτῃ Ἀθηναῖοι πᾶς βιβλος ἐψηφίσαντο καῦσαι. Ἐν Ρώμῃ πάλιν ὕπατοι. Ἀθακίς ὑπερβόρειος χρῆσμολόγος ἐγνωρίζετο. Φειδίος σπλάτης καὶ ἀρολιματοποιὸς ἐγνωρίζετο, ὃς πῶν ελεφαντίνῳ Ἀθηνῶν ἐποήσεν. Θεαιτίτης μαθηματικὸς ἤμαρζον. Ἐν Ἰταλίᾳ Καμπανῶν ἔθνος σπύση. Δημόκριτος Ἀθηναίος Φυσικὸς Φιλόσοφος ἤμαρζον [ἐν Αἰγυπτιωμυθῆς ὑπὸ Ὁσάνου τ' μηδὲν σαλόντος ἐν Αἰγύπτῳ πρὸς τῷ τηλικαῦτα βασιλέων Περσῶν ἀρχεῖν τ' ἐν Αἰγύπτῳ ἱερῶν ἐν τῷ ἱερῷ τ' Μιέμφως σπύ ἀλλοῖς ἱερεῦσι καὶ Φιλοσόφοις. ἐν οἷς πῶν καὶ Μαρία τῆς Ἐβραίου σοφῆς, ἔταμιμίνης σπύσραφῆ πρὸς χρῆσθ καὶ δρυγῶν, καὶ λίθων, καὶ περφυρας λοξῶν. ὁμοίως καὶ καὶ Μαρία ἐπνηέθησεν πρὸς Ὁσάνου, ὡς πολλοὶς καὶ σοφοῖς αἰνιγματικῶν ἔργων πῶν τέχνῳ. Παμμένους ἡ κατέγνωσαν ἀφθόνως γράψαντος.] Ἰπποκράτης Κῶος ἱητρῶν ἀριστὸς ἐγνωρίζετο Ἀσκληπιάδης τὸ γῆος. Δικκίτωρ ἐν Ρώμῃ πρῶτος καπέστη Ρεφος Λάρκιος. Πανύας ποιητὴς ἐγνωρίζετο. Ἀρμιστίδης ὁ λεγομένος δίκαιος ὄζωσρακίδης μὲν πολλὰς πόδας ὑπὸ Ἀθηναίων. Ἰωακείμ ἕως Ἰησῶ β' ἱεράτευσεν ἔτη λδ.

30 Ελιασίδος ἡ ἱεράτευσεν ἔτη λδ ἐπτακαὶδέκατος ἀπὸ Ἀαρῶν τ' πρῶτος ἱερέως. Ἐσδρας ἱερέως πρὸς Ἰουδαίοις ἐγνωρίζετο. καὶ ὃν δὲ χειριεύς πῶν Ελιασίδους ἕως Ἰωακείμ τ' ἕως Ἰησῶ τ' ἱωσέδει. πῶν ἡ Ἐσδρας γραμματικὸς νόμων ἱερῶν διδάσκαλος ἐπταφανῆς τ' ἀπὸ Βαβυλωνῶν δππ' πῶν Ἰουδαίων ἐπανελήθονταν. τὰ καὶ πῶν Ἐσδρας καὶ Μαρδαχάειον Φασίτιες. ἐγὼ ἡ εὐ πᾶσραμα. εὐ γὰρ ἰσώσρα πῆς κατ' αὐτῶν πρᾶξις ἡ τ' Ἐσδρας γραφή. τὰ καὶ Νεεμῖαν. Νεεμίας ὁ Φυλῆς Ἰουδα ἀνοχῶς ἀρβῆξερζα εἰκοσῶ ἔτῃ τ' αὐτῶν Ἀρβῆξερζα αἰτήσρα τ' βασιλείᾳ αἰεσιν εἰς Ἰερουσαλήμ ἐκ Βαβυλωνῶν, πῶν πῶν τῶν αὐτοῖς τείχεσιν ἠγειρεν. ἡ ἡ ἀποδομήθη σπλάτεια ἔταμίτῃχος κατὰ πῶν πρὸ ῥῶσιν Δαυιὴλ τ' σπρφήτῃ, εἰκοσῶ ἔτῃ Ἀρβῆξερζα τ' μακρόχειρες ἀρβῆξερζα τ' ἔργα, καὶ πελαωνίντος κατὰ τὸ πῆτος αὐτῶν, ὡς ἰσραὶ ἡ τ' Ἐσδρας γραφή, ἐπᾶ ἀρχιερατευσεν ἔτη μετὰ ἡ Ἰωάννη ὁ καὶ Ἀλεξάνδρον γενόμενῳ ὑσπερον τ' Μακεδόνων.

40 Ἐως μὲν σπύ Ἐσδρας καὶ Νεεμίας ἀνεδιαθετο Ἐβραϊκῆ γραφῇ ἐκκλησιαστικῶν παρεδόθησιν ὑπὸ τ' μακαρλίον ἀπεσῆλων καὶ μαθητῶν τ' κυρία ἔταμῃ καὶ σπῆρ ἡμῶν Ἰησῶ Χρῆστῶ, καὶ τ' ἀγίων πατέρων ἔταμῃ σπλάτων ἡμῶν. τὰ δὲ μὲν πῶντα σμῶντα, ἡ πρᾶχθηται, ἕως τῆς ταίης σπρκῶσρα πῆς Ἰουδαίους Ἰωσῆπῳ ἐν πῆς Μακκαβαϊκῆς ἰσραὶ ἔταμῃ Ἐφρακαίος μετ' αὐτὸν ἐν Ἰσραὶμῳ. τὰς μὲν πῆ ἔταμῃ σπλάτῃ τῷ Δαυιὴλ, ἕως Χρῆστῶ ἠγχαμῶν, ἐπᾶ ἔταμῃ εἰς δρυμῆσεν, ἀγνῶντα ἔτη εγ, οὗροι αὐ αὐτῶν δππ' Νερωῖα Ρωμαίων ἀποκράτωρα περριχάρας, καὶ ὃν πολιορκῶσρα δρυξαμῶν ἡ πῆς μὲν Νερωῖα, ἔτῃ β' οὐεσπαραιανῶν πῶν ἐχά πῶν ἀλασιν ὑσπρῶν.

Περσῶν βασιλεῖς.

Τῶν Περσῶν ἐβασίλευσεν ἦ	Ξέρξης	ἔτη κ.
Ξέρξης Αἰγυπτιον παρελασεν. Ξέρξης εἰς Ἀθῆνας ἐλθῶν ἐπέστησεν αὐτᾶς δππ' Καλλιμάδης Ἀθηναίων ἀρχοντῳ. Ουτος καὶ πῶν Αἰγυπτιον τυραννῆσαισιν δππ' τ' πατὴρ αὐτῶν Δαρείος κατῆπέταξε, ἔταμῃ Ἀθῆνας ἐνεπρήσε σπύ πῶντα μυσία καὶ ναυτικῶ μερισῳ πρᾶγενόμενῳ εἰς Ἑλλάδα, ὡς ἔταμῃ πῶν Θερμοπύλως καὶ κατῆπῶν ἡς Πειραιῶ ἡ ἔταμῃ τῆρατῆρα Σεμισσοκλῆς ἐν Ἀρμιστιῳ καὶ Σαλαμῖνι. δεινῶν πρᾶξις μόλις ἐπᾶν ἔταμῃ εἰς τῆ οἰκείᾳ, Μακρόνιον καὶ Μασίτιον ἔταμῃ τῆρατῆρα καταλείφασ σπύ ἡμυριασιν ἐν Πλαταιαῖς καὶ Μυκάλῃ πῶν πῶν κρατήσεντας, καὶ καίσρα ἀρβῆξερζα πῶν τῶν βελῆθῆν ἔταμῃ Ἀθηναίους σπείτασρα, καὶ μη δμυησεντας. Τῶτῃ ἔταμῃ ἀτακίας ὁ σπλάτης καὶ Ηρόδοτῳ ἰσορικός ἤμαρζον. κατὰ τῶν Φακῖ πρῶτον γενέσρα Δικκίτωρα Ρωμαίους τιθεσκον μαρκίον, καὶ μιλιῆδων τ' ἔταμῃ τῶν πῶν Μαραθῶνι κατὰ Περσῶν νίκῳ ἀδικῶσ ὑπὸ Ἀθηναίων μεχρῆ σακῆτῃ δρῆσρα, ἔταμῃ πρῶτης ἀξιαθλῶσρα, ἕως Κίμων ἔταμῃ εἰς τ' δεσμὸν ὑπὸ τ' πατῆρς ἔταμῃ, μόλις		

ἔπειτα λυθείς δι' Ἑλληνικῆς ἰδίας ἀδελφῆς ἀνδρὶ πλεονεξίᾳ συναφθείσης Διᾶ πῶ ὤραν δ' ἔκρη τ' ἀδελφῶν ἔλυσε Κίμωνα.

Τῶν Περσῶν ἑβασίλευσεν ἑ	Αρτάδου υἱὸς Ξέρξης	μῆνας ζ.
Τῶν Περσῶν ἑβασίλευσεν ἑ	Αρταξέρξης Ξέρξης ὁ λεγόμενος Μακρόχειρ	ἔτη μα.

Ἐπὶ Αρταξέρξ τεταρτῷ Μακρόχειρ ἐπολέμησαν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν λεγόμενον ἱερὸν πόλεμον. Τότε καὶ Κάμιλλος ὁ Ῥωμαῖος ὑπὸ Γαλατῶν πῶ Ρώμῳ, διώσκειν συλλεξάμενος ἡλυσθέντα τὸν πόλιν ἰοπέπθαν ἔξωθεν καὶ Διὰ Φθίρων τὸς πλεμίας. Τότε ἔσχευδιθης ὁ συγγραφεὺς παρ' Ἀθηναίους ἤματι. Τότε καὶ ὁ Πελοποννησιακὸς συναρῆ πόλεμος Διὰ τὸν γένος ὑπὸ Περικλέους ψήφισμα, μὴ κινωκῶν Μεγαρέων τὸς Ἀθηναίους ὡς ὑβρίσασιν Ἀσπασίῳ πῶ γεμετῶ αὐτῷ, καὶ Διὰ πῶ τοιαύτῳ αἰτίᾳ προστεμεμένων τῶν Μεγαρέων τοῖς Λακεδαιμοῖσι. Τότε καὶ Κίμων στρατηγὸς ἀκμάζας ἀχαρμηθείς μετ' ἔ πολλῶν ἄνωρῶν στή χρονον ὑπὸ Ἀθηναίων τῶν Ἀριστείδου ἄριστῶν, ἔ τὸς εὐμισκλέους πόνους ἀγνωμονησάντων ἔγως, ὡς Φάρμακον αὐτὸν ἐλάστω καὶ κατελύπη τὸ βίον. Τότε καὶ Δημόκριτος Ἀθηναῖος Φυσικὸς Φιλόσοφος ἐγνωρίζετο, καὶ Ἐμπεδοκλῆς ὁ Ἀκρῶντινός, Ζήνων τε, καὶ Παρμενίδης οἱ Φιλόσοφοι, καὶ Ἰπποκράτης Κῶς ὁ ἰητροῦς. ῥήτορες ἦ καὶ Λυσίας τε, καὶ Ἰσαῖος, καὶ Ἀντισθένης ἀνομάζοντο, Ἀριστοφάνης τε ὁ Κωμικὸς, καὶ Εὐριπίδης ποιητὴς, καὶ Ἡράκλειτος Φυσικὸς Φιλόσοφος, καὶ ἔς Φασί καὶ Σωκράτῳ Φιλόσοφον τεχτήνηται.

20

Μακεδόνων βασιλεῖς.

Μακεδόνων ἑβασίλευσεν ἑβ	Ἀρχέλαος	ἔτη ἰδ.
Μακεδόνων ἑβασίλευσεν ἑγ	Ὀρέστης	ἔτη γ.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Ἐν Ρώμῳ Σπυρῶν παρθένος Φθαρῆσι καταρῶν ζῶσι. λίθῳ ἐν ἑβραῖς ἔπεσεν ἐν ποταμοῖς Αἰγῶν. Σωκράτης ἐξηγήθη. Πυθαγόρας καὶ Σιμωνίδης μελοποιοὶ ἐγνωρίζοντο. ἦ ἐν εὐερμοπόλει μάχη, καὶ ἦ ἐν Σαλαμῶνι ναυμαχία. Ἐν Ρώμῳ Πορπίλα τις παρθένος ἔπι Διὰ Φθόρα κατεγνωσθεῖσα ζῶσα καταρῶν. Χαιρίλῳ καὶ Πρηνίῳ ἐγνωρίζοντο. οἱ πῶτι Διαγῶραν Φυσικοὶ Φιλόσοφοι ἤματι. ἱερὸν Στρακασίον ἐπυρῶν, καὶ ὄλης Σικελίας. Σοφικλῆς τραγωδοποιὸς πρῶτον ἐπέδειξατο. Θεμιστοκλῆς εἰς Πέρσας Φθῶν Διὰ πῶ Ἀθηναίων ἀνείων, ὡς αἶμα πῶν πῶν τελοῦται. Σικελίας Δημοκρατία. Ἡλίας ἐκλειψίς. Ἀναξαγόρας Σησίης. Κίμων ἐπὶ Εὐρυμεδονίᾳ ναυμαχία Πέρσας νικᾷ καὶ πεζομαχία. Εὐλωτὸς ἐλεγείας ποιητὴς ἐγνωρίζετο. Ἐμπεδοκλῆς, καὶ Παρμενίδης Φυσικοὶ Φιλόσοφοι ἐγνωρίζοντο. Ζήνων καὶ Ἡράκλειτος ὁ σκῶνδος ἤματι. Δίμαρχοι ἐν Ρώμῳ, καὶ ἀγορανόμοι ἠρετήσαν μὴ κῶτι ὄντων ὑπᾶτων. νόμος ἐκ τῆ Ἑλλάδος Ῥωμαῖοι μετεσίλωτο, εἰ ᾧ πῶ δώδεκα δέλτος συνήθησαν.

30

Ἀρχιερεῖς.

Ἰσθαίων ἀρχιερεῖς ἑ	Ἰωάννης	ἔτη λβ.
Ἰσθαίων ἀρχιερεῖς ἑ	Ἰαδόξος	ἔτη κ.

Μανιασῆς ἀδελφὸς Ἰαδόξου ἀρχιερεῖος ἀποθνήσκουσε πῶ ἐν Γαργῶν ἱερὸν Σαμαρείταις.

40

Περσῶν βασιλεῖς.

Τῶν Περσῶν ἑβασίλευσεν ἑ	Ξέρξης υἱὸς Αρταξέρξης μῆνας β.	
Τῶν Περσῶν ἑβασίλευσεν ἑ	Σογδιανὸς μῆνας ζ.	
Τῶν Περσῶν ἑβασίλευσεν ἑ	Δαρεῖς ὁ νόθος ἀνελὼν Σογδιανὸν	ἔτη ἰθ.

Κατὰ τῶτον ἐπικληθέντα Δαρεῖον νόθον ἦ Ἀθηναίων συμφορὰ γέγονεν ἐν Σικελίᾳ, καὶ Αἰγυπτίους ἀπέστη Περσῶν. Τότε δὴ καὶ Πολυδάμειος Σικωτασῶος παγκράτιον νικήσας παρ' Ὀρχῶ τῶν Περσῶν βασιλεῖ γέγονε μετ' ἔχρονον λένουπα Διὰ χρωῶν, καὶ ὡπλισμῶσι γυμνὸς πολεμῶν, πῶν μετῶν ὑπᾶρχων, καὶ ἀλκιμῶστος.

Τῶν Περσῶν ἑβασίλευσεν ἑ Αρταξέρξης υἱὸς Δαρεῖος νόθος, ὁ καὶ Μνήμων, ἔτη μ.

Κατὰ τῶτον μοιδοκῆ ἦ καὶ πῶν Εὐθῆρα ἰστορία, εἰ δὴ αὐτῶ ἐστὶν ὁ πῶν μὲν Ἑβραίοις Ἀσάηρος, πῶν ἦ πῶς ὁ 50 ἔρμητοπῶς Αρταξέρξης. Τῶ λβ ἔτῳ Αρταξέρξης υἱὸς Δαρεῖος νόθος Ἀλεξάνδρος ὁ Φιλίππος Μακεδόνων βασιλεὺς ἐξ Ὀλυμπιάδος ἐξηγήθη. ἔπι ἔ Αρταξέρξης ἔ Μνήμωνος, Κῦρος ἀδελφὸς αὐτῶ, Δαρεῖος τῶ νόθου παῖς καὶ Παρυσάπιδος οἰκῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐπρατῶει κατὰ ἑ ἀδελφῶν πῶ τῆ βασιλείας.

Τῶν Περσῶν ἑβασίλευσε ἑβ Ὀρχος Αρταξέρξης παῖς ἔτη ε. καὶ δεῖνας ἔτη κ.

Ὀρχος Αρταξέρξης παῖς εἰς Αἰγυπτίον στρατῶν μερικῶ ἀίχμαλωσίᾳ ἐλθὼν Ἰσθαίων, ὡν ὄν μὲν ἐν Ἰσθαίᾳ κατῶκισε πῶς τῇ Κασπίᾳ θαλάσῃ, τῶς ἦ καὶ ἐν Βαθυλῶνι, εἰ καὶ μὲν ἰνῶ ἐστὶν αὐτόθι, ὡς πολλοὶ τῶ Ἑλλήνων ἴσασιν.

ἴσασιν.

ἰσοῦσιν. ἔτ' ὁ Ωχ' κρατήσας Αἰγύπτου β' ἔτη ἀναίρειται ὑπὸ Βαγῶν πρὸς Πέρσας τ' ἐν πέλει. ὁ αὐτὸς καὶ Σιδῶνα κατέσκαψεν. Ἐως Ωχ' καὶ Νεκ' ἐνεβῶ ὁ Μανειῶς πρὸς λαὸν δυναστείας Αἰγυπτίας ἐπιέγραψεν περιμεχομίδης ἔπει αὐτ'. Τὰ ἧ μὲν πῶτα δὲ Ἑλληνικῶν συγγραφέων. ἔτ' ὁ Ωχ' εἰς Αἰγυπτίαν ἐπιεγράψατο ἐπὶ ζῶντος ἔπειτος Ἀρξέρξου (ὡς καὶ ἄλλοι) μὲν πῶτα ἐκράτησεν Αἰγύπτου, Φυζήθη Νεκ' ἐνεβῶ, ὡς πινες, εἰς Αἰθιοπίαν, ὡς ἧ ἔπειτος, εἰς Μακεδονίαν, ἤνικα καὶ Ολυμπιάδι μιχθῆς 24 ἀποκτείναν ἔχει Ἀλεξάνδρου ἄντα καὶ θεῶν νομιζόμενον.

Τῶν Περσῶν ἐβασίλευσεν ἰγ' Ωχ' Ἰσδαί. ἔτη δ.
Τῶν Περσῶν ἐβασίλευσεν ιδ' Δαρειῶν Ἀρμισίμου ἔτη ε'.

10 Ὅπως ὁ Δαρειῶν ὁ Ἀρμισίμου συμβαλὼν Ἀλεξάνδρου ἐν Ἰσῶν ποταμῶ τ' Κιλικίας ἠτ' α'). Δαρειῶν Ἀρμισίμου, ὃν Ἀλεξάνδρου κατέβλεπεν, Σαναβαλάτιω πνῶ Χετταίων Σατραπίῳ ἐπεμψεν ἐν τῇ Ἰσδαίᾳ. τότε γαμβρὸς ἔπει θυγατρὶ γέγονε Νικαστὶ ὁ ἔπειτικαὶ δὲ χερσιερέως Ἰαδδῶ ἀδελφός, ὁ καὶ Μαναζῆς, ὃν μὴ δυναστεύσας Σαναβαλέτης εἰς Ἱερουσαλὴμ κατέστησε χερσιερέα κ' ἰζήσαν ἐν τῷ ἔρει Γαργίει δεχθεὶς πρῶτον μὲν Δαρειῶν, ἔπειτα ἧ καὶ Ἀλεξάνδρου ἔπει μετὰ καὶ κατὰ αὐτὸν χερσιερέα ἐν τῷ αὐτῷ ναῶ τῷ ὑπὸ Σαμαρειτῶν νῦν προσκυνητῶν.

ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑΙ.

Αἰγυπτίῳ ἀπέστη Περσῶν δευτέρῳ ἔτ' νόθῳ Δαρειῶν.

20 Αἰγυπτίων καὶ δυναστεία.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν Ἀμυρῆα Σαίτης ἔτη ε'.

Αἰγυπτίων καὶ δυναστεία.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν α' Νεφερίτης ἔτη ε'.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν β' Αχωρις ἔτη ιγ'.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν γ' Ψάμμυθις ἔτη β'.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν δ' Μνάς ἔτη δ'.

30 Αἰγυπτίων καὶ δυναστεία Σεβεννυτῶν.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν Νεκτανέβης ἔτη η'.

Αἰγυπτίων καὶ δυναστεία.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν Τέως ἔτη ιε'.

ΣΓΟΡΑΔΗΝ. Πλάτων πρὸς Σωκράτην ἐφοίτα. Σιμμίης, καὶ Κέβης, καὶ οἱ λοιποὶ Σωκρατικοί, καὶ Ἀφρικαίων Ολυμπίας πη, ὁ Πελοποννησίων ἐ Αθηναίων πόλεμος ἐπίκαιρα ἐκασαυτῆς, ἐν Θεκυρίδης ἀνεγράψεν, δι' Ἀσασίου πόντου Β' * καὶ Σείλας καὶ Μεγαρέων ἀσυγγετόνων Ἀθηναίους συνέστη. Ολυμπίας πη. Βακχυλίδης μελοποιὸς ἐγνωρίζετο. Ἀθηναίους ἔπεισεν ὁ λιμός. Σωκράτης Φιλόσοφος κατὰ τὸν ἦμα. Εὐπλοῖς καὶ Ἀρξοφάνης κωμικοί, Σεφοκλῆς τε ὁ τραγωδοποιὸς ἐγνωρίζετο. Γοργίας καὶ Ἰππίας, καὶ Πρόδικος, ὡς δὲ πινες, καὶ Ζήνων, καὶ Παρμενίδης καὶ τῶν ἡμαζόνων. Πῦρ ἐκ τ' Αἰτνῆς ἐν ποίε καὶ Σικελίαν πέποιε ἔρεισθη. Σεισμῶν γενομένων, ἧ πρὸς Λοκροῖς Ἀταλάντη ἐχιδεῖται νησὶ ἐγένετο. Λακεδαιμόνιοι πρὸς Ἀθηναίους ἐπέσταντο. Εὐδοξὸς ὁ Κιθιῶν ἐγνωρίζετο. Λακεδαιμόνιοι ἀπ' ἀκίτων Ηράκλειαν Ἀθηναίων συμφορὰ ἐν Σικελίᾳ. Ἀθηναῖοι ἐπερηνήθησαν. Ἀλκιβιάδου ἀνείλεν φαρνάβου. Κύρος Πέρσας ἀνάστασις, ἠνίστατο Ξενοφῶν ὁ Γρύλλος. Ἰσικράτης ὁ ἦμα. Κτησίας. Διόδωρος ἐγνωρίζετο. Ἀθηναῖοι πᾶσι καὶ ἑλληνικὰ ἡρώματα καὶ τῶν ὄντων ἡρώματα ἐχρήσαντο, ἔπει μάλιστα ἄντα πρῶτον. οἱ ἐν Ἀθήναις τύραννοι κατελύθησαν. Ἀθηναῖοι ἠπὶ τὴν ἦμα ὑπὸ Λυσιστράτου ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς περὶ δόσαν ἑαυτοὺς Λακεδαιμονίους. ἔπει ἦμα Ρόδιοι ἐκ τ' Τρηπύλεως εἰς μίαν σπηλιῶν πόλιν. ἐ Κῦρος ἔπει τ' ἀδελφὸν Ἀρξέρξου δὸς τ' Ἑλλάδ' ἀνελθὼν ἀναίρειται, ὡς ἰσορεῖ Ξενοφῶν * πῶν ἀνάστασις, ὃς ἠγῆσται τ' μυριάδων ἐν τῇ κατὰ δὴ. οἱ δ' ἐν Ἀθήναις κατελύθησαν τύραννοι. Σαλπυγκτῶν καὶ κηρύκων ἀγῶν πρὸς τὴν ἐν Ολυμπίᾳ. Ἐλίκη καὶ Βῆρα πόλεις ἐν Ἀχαιᾷ, ἧτοι Πελοποννήσῳ, κατεπέστησαν μετὰ ἡρώματων ἐπὶ κατὰ Σάλα (σαν ἰχνη φαίνε) τοῖς πλεῖστον δὸς Πατρῶν ἔπει Κέρωντος εἰς δεξιά. Εὐδοξὸς ἀπρὸς ἐγνωρίζετο. Καρχηδονίων ὁ ἦμα πόλεμος. Σηκίῳν Ἀφρικανὸς Ρωμαίων δικτάτωρ πρὸς Κερκερόνα Ἀφρικῶν πῶν χώρων μετάνομαζεν. Σωκράτης δὲ ἀνοίας Ἀθηναίων δὸς τὴν κατὰ κατὰ πᾶν τὸ κῶναιον. ὃν Ἐφέσω καὶ αὐτὸς ἐνεπρήθη. Δοιγῆς Κυρκῆς Φιλόσοφος ἐγνωρίζετο. Διοῦσις Σικελίας ἰταρῶν. Πλάτων καὶ ἄλλοι Σωκρατικοί Φιλόσοφοι ἠνίσταντο Γαλάται καὶ Κέλται Ρώμης ἀναίρειται πᾶν ἔπει Καπετωλίδ. Ευαγόρου βασιλῆος τ' Κύπρου ἦμα. Πραίνεσιν ἐνίκησαν Ρωμαῖοι. Ἰσικράτης σφίσις ἡμαζόνων. Διοῦσις Σικελίας τύραννος ἀπέστηεν κρατήρας ἔτη ιη. μετ' ὃν ὁ δὸς τ' ἦμα πρὸς αὐτὸν Διοῦσις ὁ

κείνη, καὶ ὃν ὁ Πλάτων ἐν Σικελίᾳ γεγονώς τὸ δούπερον. Ἀριστοτέλης Πλάτωνι ἐμαθήθη ὡς πρὸς τὸ ἔχειν αὐτὸς τὴν φιλοσοφίαν, ὡς φησὶ, καὶ Σωκράτης δὲ ἀνοίξας τὴν Ἀθηναίων τὸ κένειον πᾶν ἐτέλεσε τὸ βίον. ἐπὶ αὐτῷ Διονύσιῳ ἐπερνήθη τὴν Σικελίαν. καὶ ὃν ὁ Πλάτων ἀποδημήσας ἰστῶναι ἕνεκα τῆς λεγομένης Αἰτναίας τῆς πυρρῆς κρητῆρας, ὡς φασιν οἱ κατ' αὐτὸν Φιλόσοφοι, ὡς δὲ Ἀριστοτέλης ὁ ῥήτωρ κατὰ Πλάτωνος ἡρώδης, Σικελικῆς χάριν, ἡραπέζης τοῖς τυράννοις γνώσκε) Διὰ τὴν Δίον γυναικα ἀδελφῆ τῆς Διονυσίας ἀνδρὸς πεσοκευμένης φιλοσοφία. ὡς δὲ ἐπὶ ῥώτησε Διονύσιος Πλάτωνα τίς βύδαίμων ἐν ἀνθρώποις, ἐλπίζων ἀκῆσαι ὡς τὸ τῆς Φελοσώφου, ὅτι σὺ, ὁ δὲ ἐκ κολακῶν τὸ τυράννον, ἀλλ' εἰπὼν, ὅτι Σωκράτης ἀπάντων, καὶ οἱ κατ' ἐκείνους ζῶντες Φιλόσοφοι. αὐτὸς ἠρωτήθη, τί ἔργον πολιτικῆς καὶ ἀπεκρίνατο τῷ αὐτῷ τυράννῳ τὸ καλῶς καὶ ἀγαθῶς ποιῆν ὅσον πολιτικῆς. ἀκῆσαι πῶς τὸ ὡς Πλάτωνος, ὅτι τὸ ὀρθῶς δικάζειν. (ἡρχή γάρ ὅτι τῷ Διονύσιῳ.) εἶπε, φησὶ, τὸ ὀρθῶς δικάζειν ἢ τὴν ἔργον σὺ δοκῆς; πρὸς ὃν ὁ Πλάτων, μόνον τὴν μικρὸν πολιτικῆς τὸ δικάζειν ὀρθῶς. ἀκῆσαι γὰρ εἰκάσι τοῖς τὰ διεργάζομαι ἰμάτια ἀνφάινεισι. Τρίτον αὐτὸν ἐπῆνεροτο, τὸ τυράννον εἶναι, φῶς, πᾶσι σοὶ φαίνεται; πρὸς ὃν αὐτὸς Πλάτων, σφόδρα δαίον, ὁ πρὸς καὶ τὸ κερδοπικῆ μαχαίρα φοβῆται, μὴ ἴσῳ αὐτῶν ἀναρῆθῃ. πρὸς ταῦτα φησὶ ὁ Πλατωνικός Πλάτωνος ὑπεραπολογέμενος διδασκάλου ἐν πῖσι καὶ Ἐρμείδου. Διονύσιος ὁ Σικελίας τυράννος χαλεπήνας ὅτι τῷ Φιλοσοφῷ μὴ δ' ἔλας αὐτὸν κολακῶσαι ἀπεφῆνατο Πλάτωνος ἀρεσάτω ἡλίε ὑπὲρ γλῶσσῶν ὄντων, καὶ ἐπέτατο αὐτὸν Ἀνίκητος πρὸς δὲ Αἰγίνης, ἔχον ὁ λόγος ὡς τῶν Πλατωνικῶν μέγιστον ἐπεκράτησε, καὶ ἔδιδε Ἀνίκητον ἐγνώσκων, εἰ μὴ Πλάτωνα ἐπέτατο. ἐπειρῆ ἢ ἰσορροῖσι, ὅτι Πόλιδι πινὴ πρὸς αὐτίαν πινὴ ὡς πλεονεπτιὸν Σικελίαν πρὸς ὃν τυράννος ἐκβάλλει τὴν ἔρησον, ὡς τὸ Φιλόσοφον ὡς λαβῶν Αἰγινήτης πρὸς Ἀθηναίους ὡς ἐκβάλλει πρὸς σοφίας ἀποδεδωκε τὸ Πλάτωνα, τῶν κελυζαντος αὐτῷ λαβῶν Διονυσίας. ὡς ἢ Πλάτων, ἔπειτα μὲν μετεβήθη αὐτὸν, εἰς Ἀθήνας Διὰ πλεῖ. Διονυσίας ἢ πελοπόννησος καὶ τὴν τυραννίδα, κρητῆ Διονύσιος ὁ πᾶσι αὐτῷ μετ' αὐτὸν τὴν Σικελίας τυραννίδα, Πλατωνῆ μετεκαλεῖται τῷ Δίον χαλεπήνας, καὶ σφόδρα τιμῶν ὡς ἐργάζομαι Διὰ τὴν Δίον περὶ πλεῖ, ἐλπίδι ἔμεταβάλλειν εἰς ἐρισσοκρατίαν τὴν τυραννίδα. Δίον ἢ συκοφαντία περὶ σοφίας ἐκδιωχθέντες ὑπὸ ἔ τυράννου, τὴν ἔρησον, καὶ πλεονεπτος εἰς Ἀθήνας ἐκπέμπει) καὶ Πλάτων ἐν νήι. μετεκαλεῖται ὁ τυράννος μετεκαλεῖται Πλάτωνα ὑπεραπολογέμενος ἐπιναραγῆν καὶ Δίον δι' αὐτὸν. καὶ ὡς ἔρησον Πλάτων. Διονυσίας δὲ ὑπεκαμῆς, μετ' ὀλίγον ἀπαίρει. ὁ δὲ Δίον ἐπιναραγῆς μετ' Ἐλληνικῆς δυναμείας ἐκβάλλει Διονύσιον τὴν ἔρησον, αὐτὸς μετ' ὀλίγον αἰαρεῖται ὡς πινὴ οἰκείων. καὶ Διονύσιος πάλιν κρητῆς ὑπὸ Κερυνθίων καὶ Τιμαλίουτος φρατηγῶν ἀχθεῖς ἐν Κορίνθῳ ἀχθῆναι ἐκεί πλεῖστον ἐν πηνία καὶ ἡγεῖται.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Πλάτων τελευτᾷ καὶ τὴν ῥὺ Ολυμπιάδα Σπέρσιππον ἀδελφίδου Διὰ δόχον τὴν Πλατωνικῆς Διὰ τῆς ἔρησον περὶ σοφίας. Ἀριστοτέλης ὁ Νικαμάχος Στρωγγίτης μαθητῆς Πλάτωνος ἦν. Τότε μαθητῆς γησιώτικος Ἀλέξανδρος ὁ Φιλ. πρὸς πᾶσαν λογικῆν καὶ σωματικῆν ἀσκηθεῖς ὑπὸ αὐτῶν. ὅτι σοφία καὶ λογισμοῖς δογματικῆς ἦν τῶν Ξενοκράτης Διὰ δόχον Σπέρσιππον, Κράτης καὶ Διογένης Κυρκώος, καὶ Ἰπποκράτης Κράτης γυνὴ Φιλοσοφῆ. Δημοσθένης ῥήτωρ. Ἡρινα ποιήτης. Διονύσιος ὁ τυράννος ἔζητεσε Σικελίας.

Μακεδόνων βασιλεῖς.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἰδ	Ἀρχέλαος	ἔτη δ.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ιε	Ἀμύντας	ἔτη α.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ις	Γαυσιανίας	ἔτη α.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ιζ	Ἀμύντας	ἔτη ε.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ιη	Αργαῖος	ἔτη β.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ιθ	Ἀμύντας	ἔτη ιβ.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κ	Ἀλέξανδρος	ἔτη α.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κα	Πτολεμαῖος	ἔτη γ.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κβ	Περδίκκας	ἔτη ε.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κγ	Φίλιππος	ἔτη κγ.

Οὗτος δοθεὶς πρὸς ὀμηρείαν εἰς ὀθήνας Ἐπιμνωδῶτω κατὰ τὰς ὀθήνας ἀκμάζοντι φρατηγικῶ ἀνδρὶ τὴν ζῆλω- τῆς γέροντι τῆς αὐτῶν ἔρησον. βασιλεὺς δὲ ὄντως μετὰ καὶ τοῖς πρῶτοις ἀσκηθεῖς ὑπὸ αὐτῶν. ὅτι σοφία καὶ λογισμοῖς δογματικῆς ἦν τῶν Ξενοκράτης Διὰ δόχον Σπέρσιππον, Κράτης καὶ Διογένης Κυρκώος, καὶ Ἰπποκράτης Κράτης γυνὴ Φιλοσοφῆ. Δημοσθένης ῥήτωρ. Ἡρινα ποιήτης. Διονύσιος ὁ τυράννος ἔζητεσε Σικελίας.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κδ Ἀλέξανδρος Φίλιππος καὶ Ολυμπιάδος πᾶσι ἔτη ιβ.

Ἀπὸ Ναβονασίρου ἄετος, εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, ἔτη ιβ. ὡς τὸν Δεξιππῶν. Ἀλέξανδρος Ἰλλυριῶν ἔρησον εἶλε. ὀθήνας κατὰ πᾶσι. ὅτι Δαρείος φρατηγῆς ὅτι Γραικῶν πᾶσι Λυδῶν ἐκικήσε. Σάρδεις εἶλε. Τύρον ἐπολιόρησεν. Ἰερουσαλὴμ περὶ λαβῶν, καὶ τὸν ἔρησον ῥεῖα ἰαδδῶν ἐτίμησε θύσας τῷ θεῷ, ὡς πρὸς αὐτῶν τὴν οἰκονομῆν ὁμολογῶν πρὸς ἰαδδῶν. ἦς καὶ ἐπιμε- λητῶν μετὰ τῶν λοιπῶν τῶν Αἰθιοπῶν κατῆσεν, ὃν ἀνελοῖτες οἱ τὴν Σαμάρειαν οἰκονομῆν δίκας ἐπῆν, ἐπανεληθόντος Ἀλεξάνδρου δὲ Αἰθιοπῶν. τὴν Σαμάρειαν πάλιν ἐλὼν Ἀλέξανδρος Μακεδόνος ἐν αὐτῇ κα- τῆσεν.

μλον η μοῖρα τὴ ζῶ μετέστησεν ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ναυμαχίᾳ ἐν τῷ ὑπὸ Ἰβλίου Καίσαρος Κλεοπάτρας σύλλαμ-
 Βανουμίας. μετὰ ἣ τὴν ἀπάλειαν Πτολεμαίς, ὁ νεώτερός αὐτῆς ἀδελφός Κλεοπάτρας συνεθρονίσθη τῇ ἀδελφῇ
 Πτολεμαίῳ καλέμνῳ, γνῶμη Καίσαρος, ἔρχομαί ποσὶ τὸ πέμπτον ἔτος Κλεοπάτρας τὸ καὶ πρῶτον
 Πτολεμαίς, ἔτα τῶτοις ἐπέμνα, μέχρι τῆ ἀναρέσεως αὐτῆς, ἄλλα δύο. Τελουτήσῳ ἢ ἢ τὸτε παῖς
 Κλεοπάτρας ἀπάειος τῷ τετάρτῳ μὲν αὐτῆς, τῆ δὲ Κλεοπάτρας ὀγδόῳ, ὁ μεταγενέστερός εἰς μόνον Κλεο-
 πάτραν ανερχάφη χρόνῳ, ἕως ἔτων πεντεκαίδεκα. τὸ δὲ ἑκατάδεκατον ἀνομάσθη τὸ καὶ πρῶτον, ἐπειδὴ πλε-
 τήσῳ Λυσιμάχῳ τῆ ἐν Συρίᾳ Χαλκιδῶ βασιλείῳ, Μάρκος Αντώνιος ὁ αὐτοκράτωρ τῷτε Χαλκιδῶ,
 καὶ τὸς παρὶ αὐτῶν τόπος παρέδωκε τῇ Κλεοπάτρῃ. ἔτι δὲ τῆς δὲ καὶ τῶτων ἕτερα ἔτη μέχρι τῆς εἰκοσῆς δέ-
 τῆς, ὁ καὶ τελουταῖον ἐγύρετο Κλεοπάτρας, καὶ τὸν αὐτὸν χρόνον περὶ τὴν μὲν τῆς εἰκοσῆς, ἐρχάφει, ὡς γνη-
 10 δαμ τὸ δέυτερον καὶ εἰκοσὸν αὐτῆς τὸ καὶ ἑξῆς.

Ἀπὸ δὲ Κλεοπάτρας Οκτάβιῳ Καίσαρι, ὁ καὶ Αὐγούστος, τὴν δόχλῳ Διαδέχετο κρατήσας Αἰγύπτου τῇ ἐπ' Ἀκτίῳ
 μάχῃ, καὶ τὴν ἑκατοσὴν ὀγδοηκοσὴν τετάρτῳ Ολυμπιάδῃ, ἐν ἑτῆ δευτέρῳ.
 Ἀπὸ τῆς ἑκατοσῆς ἑνδεκάτης Ολυμπιάδος ἔτος πρῶτον, ἀφ' ἧς Ἀρχαῖος, ὁ ἑ Φίλιππος [Ἀλέξανδρος] ὁ φιλιπ-
 πος διεδίξατο τὴν δόχλῳ, ὅτι τὴν ἑκατοσὴν ὀγδοηκοσὴν τετάρτῳ Ολυμπιάδῃ, καὶ τῶτης ἔτος δέυτερον,
 Ολυμπιάδος γίνοντο ἑβδομηκοντα ἑξῆς, καὶ ἐνιαυτός. Τῶτων ἔτη σγγ. Τσαυταῖς ἢ καὶ δεξίμειται τὰ ἔτη τῆ ἐν
 Ἀλεξάνδρειᾳ βασιλεύσαντων, ὅτι τῆ Κλεοπάτρας πλετῆς.

Οἱ Πτολεμαίων χρόνοι τῆ μὲν Ἀλέξανδρον
 βασιλεύσαντων Αἰγύπτου.

20 Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν καὶ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἑκατοσῆς ἑνδεκάτης Ολυμπιάδος βασιλεύει, κατὰ τὴν πρῶτην Ἀλεξ-
 ξάνδρειαν τὴν πρὸς Αἰγύπτῳ. ὁ ἢ τῆ δόχλῳ αὐτῆς χρόνῳ ἔτη ββ, μύωες ζ.

- Πτολεμαῖῳ ὁ Λάγος ἔτη μ.
- Πτολεμαῖῳ ὁ Φιλᾶδελφος ἔτη λκ.
- Πτολεμαῖῳ ὁ Ευεργέτης ἔτη κδ.
- Πτολεμαῖῳ ὁ Φιλοπάτωρ ἔτη κα.
- Πτολεμαῖῳ ὁ Επιφανῆς ἔτη κδ.
- Πτολεμαῖῳ ὁ Φιλομήτωρ ἔτη λα.
- Πτολεμαῖῳ ὁ νεώτερος Ευεργέτης ἔτη κθ.
- Πτολεμαῖῳ ὁ φύσκων, ὁ καὶ Σωτήρ, ἔτη ιθ, μύωες τ.
- Πτολεμαῖῳ ὁ καὶ Ἀλέξανδρος, ὁ ζωαδέντος μὲν τῆ πρὸς αὐτῆς
- Πτολεμαῖῳ ὁ Φιλᾶδελφος κατελθὼν ἀπὸ τῆ Φυγῆς, ὁ ζωαδέντος τῆ Ἀλεξάνδρου, ἔτη κ.
- Πτολεμαῖῳ ὁ Διόνυσος ἔτη λ.
- Πτολεμαῖος Ἰννάτιος Κλεοπάτρας ἔτη κβ.

30 Κατὰ τῶτων Γάιος Ἰδλιος Καίσιος πρῶτος ἐμονάρχησε Ρωμαίων. μετ' ὃν Καίσιος Σεβαστὸς Οκ-
 πάειος, ὁ καὶ Αὐγούστος, Κλεοπάτραν ἐλὼν καθύειε τὴν τῆ Πτολεμαίων δόχλῳ, οἱ ἐβασιλεύον
 ἔτη σγγ. Ταῦτα καὶ τὰ παρ' Αἰγυπτίοις.

Ἀσίας ἐν Συρίᾳ βασιλεῖς οἱ μὲν τῆ μέραν
 Ἀλέξανδρον.

40 Φίλιππος ἧς Ἀρχαῖος ἔκτον ἔτος κατὰ γρηγορίου (ἀγροῖος) τὴν βασιλείαν [τῆ βασιλείας] ὅτι τῆς ἑκατοσῆς πεντεκα-
 δεκάτης Ολυμπιάδος ἔτη τρίτῳ, Αντίγονος ὁ πρῶτος ἐβασίλευσε τῆς Ἀσίας καὶ ἤρξε μὲν ἔπειν σικτακαίδεκα
 τὰ πάντα βιῶσας ἐξ καὶ ὀγδοηκοντα. Φοβερῶτάος ἢ τῆ τότε βασιλείων γέρονε, καὶ θηροῖς παρὶ τὴν φυρῆαν,
 πάντων ἀντῶ Δια Φοβόν τῆ δυνασῶν Ἰππικῶν, τετάρτῳ ἔτος τῆς ἑκατοσῆς ἑνεακαίδεκάτης Ολυμπιάδος, ὁ
 δὲ ἦος αὐτῆς Δημήτριος Φυρῆς εἰς τὴν Ἐφεσον διεκώθη, καὶ τῆς Ἀσίας ἀτάσῃς ἀποστρατεῖς πάντων δεινό-
 ταιος βασιλεύς ἐδοξεν εἶναι ἐν τῇ πελοποννησίᾳ. ἀφ' ἧς ὁ καὶ πελοποννησίης ἐπεκλήθη. βασιλεύει ἢ καὶ αὐτὸς ἔτη ιζ.

λείπει πολλά.

* * * * *

50 . . . καὶ σὺν αἰχμαλώτων βασιλικῶς ἐφύλαθην, ἦν Αντίοχος. καὶ τῆς Σελεύκου τῆς νεώτερος ἦος ὁ Αντίοχος ὁ ἐν Κυ-
 ζίκῳ πρὸς Κρατερῶ τῷ δυνάτῃ τρεφόμενος Δια δέος τῆς Δημητρίου, ὅς Δια τῆς Κυζικηνῶς ἐπεκλήθη. ὁ τοῖ-
 νου Δημήτριος ἀπολυθεῖς ὑπὸ τῆς Ἀρχαῖος, ὡς ἀρῆ, καὶ κατελθὼν, βασιλεύει. Πτολεμαῖος δὲ ἀρανακλήσας,
 ὅτι τῷ Πηλεσίῳ προσέβαλεν ὁ Δημήτριος, ἀπὸ τῆς κατ' Αἰγυπτίον πραγμάτων ἐχούστος, πέμπτῃ βασιλείᾳ τῆς
 Ἀσίας Ἀλέξανδρον, ὡς ἦν Ἀλεξάνδρου, ὅς Δια τὸ ὡς ἀγοραστὸς εἶναι νενομίσθη τῆ Πτολεμαίς, Ζαβινῶς ἐπε-
 κλήθη πρὸς τῆ Σύρων. συμβολῆς δὲ παρὶ Δαμασκὸν ἡγεμονίας, ἢ τῆς Δημητρίου Φύρῃ εἰς Τυρον, καὶ καὶ
 κωλυόμενος εἰσελθεῖν, πρὸς τῆς Ἰππικῶς κατεπέπη, βασιλεύσας πρὸς μὲν τῆς αἰχμαλωσίας ἔτη τρεῖς, μετ' ἧς
 τὴν καθῆδον, ἔτη δ. Διαδέχετο ἢ τῆς Δημητρίου Σελεύκος ὁ ἦος. καὶ εὐθὺς ἐκ Διαβολῆς τῆ μὲν πρὸς ἀποβήσῃ.
 Αντίοχος δὲ ὁ ἀδελφός αὐτῆς ὁ νεώτερος πρὸς Χαλκιδῶν τὰ πράγματα τῆς ἑκατοσῆς ἐξηκοσῆς πρῶτης Ολυμ-
 πιάδος ἔτος δευτέρῳ, καὶ τρίτῳ ἔτος νικᾷ τὸν Ζαβινῶν. ὁ δὲ τὴν ἦσαν μὴ ἐνεγκας Φαρμακῶ εὐνοῖον διερχομενο.
 Βασι

Βασιλεύει ἡ ἔτη ια, ἀρχὴ δὲ πέμπτου ἔτους τῆς ἐκατοστής ἐξηκοστῆς ἔπισης Ολυμπιάδου. συναρμύνηται γὰρ ὁ δὲ ἀδελφεὸς αὐτῆς Σελεύκου ἐνιαυτὸς τῆς δαρχῆς εἰς τέτον. ἐκαλεῖται δὲ Γρυπὸς καὶ φιλομήτωρ. καλεῖται δὲ τῶ ὁμομητρίῳ ἀδελφῶν ἀρχιτέχῳ, καὶ ἀνεψιῶν τῶ ὄκπιτρὸς τῶ Ἰππικλήθηντι Κυζικηνῶν, πρὶν ἔσθ' ὀλίγη εἰρηκαμν, ἐκχωρεῖ τῆς δαρχῆς ἀπελθὼν εἰς τὴν Ἀσπενδον, ὅθεν καὶ Ἀσπενδῶν ἐκαλεῖται ὁ αὐτὸς, καὶ Γρυπὸς, καὶ φιλομήτωρ Ἰππικλήθηντι. Τῶ πίνω Αντιόχου εἰς τὴν Ἀσπενδον ἐκχωρήσασθαι ἀρχὴ δὲ τῆς ὀλυμπιάδος ἔτους ἔσθ' ἡ πρώτη ὁ Κυζικηνὸς Αντιόχου. τῶ δὲ δευτέρῳ τῆς αὐτῆς Ολυμπιάδος κατήλπι πάλιν ἀπὸ τῆς Ἀσπενδῶν εἰς Αντιόχου. καὶ κελεύει μὲν αὐτὸς τῆς Συρίας, ὁ δὲ Κυζικηνὸς τῆς κίλης. Διαίρεσις δὲ τῆς δαρχῆς, ἡ μὲν Γρυπὸς παρελθὼν ἀρχὴ τῆς ἐκατοστής ἐβδομηκοστῆς Ολυμπιάδος τῆς τελευτῆς ἔτους, ἔτη δὲ τὴν κάρηδον Ἰππικλήθηντι δεκαπέντε, ὡς ἀρχαὶ τὰ πάντων εἰκοσιεξ, ἔνδεκα μὲν καὶ ἑσθ' ἔσθ' ἔπι, πενήκαδεκα ἡ τῆς δαρχῆς διηρημένης. ὁ δὲ Κυζικηνὸς κρατήσας ἀπὸ τῆς ἔσθ' ἔτους πρῶτος τελευτῆς ἔπι ἑσθ' Ολυμπιάδος, βασιλεύσας μὲν ἔτη ιη, βίους ἡ πᾶσι 10 πάντων ἔτη ν. τελευτῆς ἡ τέτον τρόπον. ἀποθανόντι γὰρ δὲ Γρυπὸς Αντιόχου καὶ τῆς εἰρημένου χρέον, Σελεύκος ὁ τέττος πᾶσι ἐπελθὼν μὲν δυνάμει πολλῆς πόλεις προσήγαγεν. Αντιόχου δὲ ὁ Κυζικηνὸς προσήγαγον ἐπὶ τῆς Αντιόχειας τὴν δυνάμει, καὶ ἑσθ' ἀπαξάμηντι, ἐνίκηθη δὲ γενεχθῆς δὲ ὑπὸ τῆς ἵππων αὐτῶν πρὸς ὄσων πολεμίας, καὶ μέλων συλλαμβάνεσθαι, ἑσθ' ἀπέσφραξεν. τῆς δὲ βασιλείας ὁ Σελεύκος ἐκράτης ἡρόμνος περιλαβε τὴν Αντιόχειαν. πρὸς δὲ τέτον ἐπολέμη τῆς Κυζικηνῶν ἡρόμνος Αντιόχου. ἡρόμνος δὲ μάχης ἐν τῇ Κιλικίᾳ πρὶν πάλιν ὀνομαζομένην Μοψουστίαν, ἐνίκησεν ὁ Αντιόχου. Σελεύκος δὲ φυγὼν εἰς τὴν πόλιν, καὶ πρὸς ἡρόμνος τῆς ἐγκωμίας, ἐπὶ διεγράκασιν αὐτὸν ζῶντα κατέκαυσαν, φθάρεις ἑαυτὸν ἀπέσφραξεν. εἰδὲ ἀδελφοὶ αὐτῆς εἰκλήθηντες δίδυμοι, Αντιόχου τε, καὶ Φίλιππος, Ἰππικλήθηντι μὲν δυνάμει, καὶ τὴν πόλιν βίαια χερσὶ καὶ μὲν ἡλθον τὴν ἀπώλῃαν τῆς ἀδελφῆς, κατασκάψαντες τὴν πόλιν. ἐπελθὼν δὲ ὁ τῆς Κυζικηνῶν ἡρόμνος μάχῃ αὐτῆς νικῶν. καὶ τέττον Αντιόχου μὲν ὁ τῆς Σελεύκου ἀδελφῆς ἀπὸ τῆς μάχης ἐλάων τῆς ἵππων, ἑσθ' ἀπὸ 20 φυγὼν εἰς τὸ ὀρόντιον, ὑπὸ τῆς ῥείθρου κατεφθάρη. λοιπῶν ἡ ὄντων τῆς ἀμφισβηλήτων πρὶν τῆς βασιλείας, Φίλιππος, καὶ τῆς Σελεύκου μὲν ἀδελφῆς, ἡ δὲ τῆς Γρυπὸς Αντιόχου, Αντιόχου τε τῆς παιδὸς τῆς Κυζικηνῶν, ἀπὸ τῆς ἔτους τῆς ὀλυμπιάδος ἀρχῆς ἀμῆνοι, καὶ δυνάμει ἀξιολόγους ἔχοντες, καὶ μέρος τῆς Συρίας Ἰππικλήθηντι διεπολέμειν πρὸς ἀλλήλους πρὶν τῆς Συρίας. καὶ ἡγήθην Αντιόχου εἰς Πάρθους ἀπέφυγε, καὶ ὑπερον Πομπηίου ἑαυτὸν ἐνεχείρισεν, ὡς ὑπὸ αὐτῆς κατέχρησασθαι εἰς τὴν Συρίαν. ὁ δὲ λαβὼν παρ' Αντιόχου χρήματα, τῶ μὲν ὄσων ἐφρόνισεν, αὐτόνομον δὲ τὴν πόλιν εἶασε. Περψάτων δὲ ἐπὶ αὐτὸν κινέλασεν, καὶ Λάμπαναν, ἑσθ' Καλλιμανδρον Ἀλεξανδρείαν, ὅπως Πτολεμαῖος τῆς Διονύσου τῆς Ἀλεξανδρείας ἐκάντες, αὐτὸς ἐλθὼν τῆς Αἰγύπτου βασιλεύσει μὲν τῆς Ἰουδαίων τῆς Πτολεμαῖος, νόσω συσχεθῆς ἐτελεύτησε. Κατάλυε δὲ καὶ αἰλιππῶν ὁ τῆς Γρυπὸς καὶ Τρουφάνης τῆς Πτολεμαῖος δὲ ὄσων ἡρόμνος ὁ προσήγαγον. καὶ καπῆται θελοντα αὐτὸν εἰς τὴν Αἰγύπτου (μελεπέμψαντο γὰρ ἑσθ' ὅσων τότε εἰ Ἀλεξανδρεῖς Ἰππικλήθηντι τὴν δαρχῆν) Γαβίνου ὁ τῆς Συρίας 30 ἀρχὸν Ρωμῶν ἐπαρχῶν ὡν τῆς Πομπηίου ἐπέχευ. καὶ ἔτος ἡ βασιλικὴ διαδοχὴ ἡ καὶ Συρίαν ἀρχὴ τέττον φθάρει κατελύθη.

Ἴσιν ἐν εφῆξῆς Ἀσίας καὶ Συρίας βασιλεῖς εἶδε.

Αντιόχου ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀσίας	ἔτη ια.
Δημήτριος ὁ πολιορκητὴς τῆς ἑσθ' ἄνω τόπων, καὶ Συρίας,	ἔτη ιβ.
Σελεύκος ὁ Νικάτορος	ἔτη λβ.
Αντιόχου ὁ Σωτήρ	ἔτη εβ.
Αντιόχου ὁ ὀσῆς	ἔτη ε.
Σελεύκος ὁ Καλλίνικος	ἔτη κα.
Σελευκος ὁ Κερραυίδης	ἔτη γ.
Αντιόχου ὁ Μέγας	ἔτη λδ.
Σελευκος ὁ Φιλομήτωρ	ἔτη ιβ.
Αντιόχου ὁ Επφάνης	ἔτη ια.
Αντιόχου ὁ Εὐπάτωρ	ἔτος α. μελώας β.
Δημήτριος ὁ Σωτήρ	ἔτη ιβ.
Ἀλέξανδρος	ἔτη ιε.
Δημήτριος Δημητρίος	ἔτη γ.
Αντιόχου ὁ Σιδητῆς	ἔτη δ.
Δημήτριος αὐτῆς	ἔτη δ.
Αντιόχου ὁ Γρυπὸς	ἔτη κδ.
Αντιόχου ὁ Κυζικηνὸς	ἔτη ιη.
Φίλιππος ὁ δὲ Γρυπὸς	ἔτη β.

Εφ' ἡ καὶ Συρίαν δαρχῆ κατελύθη. 50
 Συναγέσθαι ὡς ὁ τῆς βασιλείας τῆς ὑπὸ Μακεδόνων χρόνος, ἀπὸ μὲν τῆς Ἀντιόχου, εἰς ἔτη σδδ, ἀπὸ δὲ Σελεύκου τῆς Νικάτορος, ἔτη σλθ.
 Ἡ Μακεδονικὴ βασιλεία ἀπὸ τῆς Πορφύρας τῆς καὶ ἡμῶν Φιλοσόφου.

Μετὰ δὲ Ἀλεξανδρον τῆς Φίλιππος, Μακεδόνων ἐβασίλευσαν οἱ δὲ τῆς Μακεδονίας, καὶ Ἑλλάδος. Ἡ δὲ τῆς Μακεδονίας δαρχῆ, ἀρχὴ τῆς ὑπὸ Ρωμῶν κατέλευσας, τέτον διήρησε τῆς τρόπον. Ἀρχιδεῖος ὁ Φίλιππος καὶ Φιλῆνης τῆς Θεσσαλίας, ἐν εἰς Μακεδόνες πόθαι τῆς Φίλιππος γῆρας αἰλιππῶν προσήγαγον ἑσθ' ὄσων 60

Αρδαίῳ, ὁ καὶ Φίλιππος,
 Κάσσανδρος
 Κάσσανδρος παῖδες
 Δημήτριος ὁ πολιορκητὴς
 Γύρρος
 Λυσίμαχος
 Πτολεμαῖος ὁ Κεραυνὸς
 Μελέαγρος
 Αντίπατρος Λυσιμάχου
 Σωθένης
 Αναρχίας
 Αντίγονος ὁ Γονάτις
 Δημήτριος ὁ καλὸς
 Αντίγονος ὁ ἔσθρα
 Φίλιππος
 Περσῶς
 Αυτονομίας
 Ψάδο Φίλιππος

μύῳας ̄.

ἔτη ̄ζ.
 ἔτη ̄θ.
 ἔτη γ, μύῳας ̄.
 ἔτη ̄σ.
 ἔτη ̄ε, μύῳας ̄ε.
 ἔτ ̄α, μύῳας ̄ε.
 ἔτ ̄α, μύῳας ̄β.
 ἔτ ̄α, ἡμετέρας με.
 ἔτη ̄β.
 ἔτ ̄α, μύῳας ̄ε.
 ἔτη ̄λδ.
 ἔτη ̄ι.
 ἔτη ̄β.
 ἔτη ̄μβ.
 ἔτη ̄ι, μύῳας ̄ι.
 ἔτη ̄θ.
 ἔτ ̄α.

10

Μακεδόνων βασιλεῖς.

20

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κε Αρδαίῳ
 Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κ̄ς Κάσσανδρος

ἔτη ̄ζ.
 ἔτη ̄θ.

Ἰσθαίων ἀρχιερεῖς.

Ἰσθαίων ἀρχιερέα τευσεν ̄ζ Ονίας ἕως Ἰαδῶδ ἀρχιερέως
 Ἰσθαίων ἀρχιερέα τευσεν ̄η Σίμων ἕως Ονίας
 Σίμων Ἰσθαίων ἀρχιερέως ἕως Ονίας ἐγνωρίζετο, ὅς δι' ἀνυπόστατον πρὸς θεὸν δίκαιον ἐκλήθη, καὶ τὴν πατρὸς ἑμοῦ-
 φύλης εὐνοεῖαν.

ἔτη ̄κα.
 ἔτη ̄θ.

Ἰσθαίων ἀρχιερέα τευσεν ̄θ Ἐλεάζαρος Σίμωνος ἀδελφὸς ἀντ' Ονίας παῖδος Σίμωνος νηπίος ὡραλφφ- 30
 γέντ ̄, ἐφ' ἧ ἀ γραφῶν ἐρμηνεύοντα,
 Ἰσθαίων ἀρχιερέα τευσεν ̄ι Μανασσῆς ὁ θεῖος ἔ Ονίας μετ' Ἐλεάζαρος
 Ἰσθαίων ἀρχιερέα τευσεν ̄ια Ονίας ὁ προρρήθεὶς νηπίος ἕως Σίμωνος ἔ δικαίως κλη-
 θέντος

ἔτη ̄λβ.
 ἔτη ̄κς.
 ἔτη ̄ιδ.

Οὗτος Πτολεμαῖον παρελορίσαστο τὴ σωήθη Φόρον μὴ τελῶν. Ἰσθηππος δὲ πρὸς ἀθανῆς Ἰσθαίως παρὸς Πτολεμαῖον
 εἰλάμηνος, ἐ δὴθεν τὴν ὀργὴν ἡραπθύσας φρατηρὸς ἑσπ' αὐτῶ τὴ ὅλης Ἰσθαίας καθίσταται.

Μακεδόνων βασιλεῖς μετ' Ἀλέξανδρον.

40

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κ̄ε Φίλιππος ὁ Αρδαίως
 Πολυαπέρχης ἕως Αντιπάτρος ἀνέειλε τὸν Αρδαίον.
 Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κ̄ς Κάσσανδρος
 Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κ̄ς τρεῖς παῖδες Κάσσανδρος Φίλιππος, καὶ Ἀλέξαν-
 δρος, καὶ Αντίπατρος
 Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κ̄η Δημήτριος ὁ Αντιγόνου πολιορκητὴς, ὁ ἐ τῆς
 Ἀσίας,
 Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κ̄θ Λυσίμαχος
 Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ̄λ Πτολεμαῖος ὁ Λάγος
 Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ̄λα Πτολεμαῖος Μελέαγρος ἀδελφὸς Πτολεμαῖος ἔ
 Λάγος μῆνας β.

ἔτη ̄ζ.
 ἔτη ̄θ.
 ἔτη γ.
 ἔτη ̄σ.
 ἔτη γ.
 ἔτ ̄α.

Τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν Μελέαγρος ὡραλαμβάνη μετὰ τὴν ἀναίρεσιν Πτολεμαῖος ἔ Λάγος ἀδελφὸς αὐτοῦ.
 ον ὄψθως ἐκβάλλησιν Μακεδόνες μετ' μύῳας β ὡς ἀνάξιον Φανέντ. καὶ ἀντ' αὐτῶ βασιλεύσασιν Αντίπατρον
 ἀδελφίδην μὲν Κάσσανδρον, ἕπον δὲ Φίλιππον δι' ἀπορρίαν ἕως βασιλικῆς. ὃν μετ' ἐ ἡμέρας Σωθένης Δημοκλῆς
 ἀξήλασεν ὡς ἀδυνατῆντα φρατηρῶν, Βέρης ἔ Γαλάτης Ἰππὸν αὐτοῖς, ὃν Σωθένης ἐκδιώξας κρατῆσιν
 αὐτῶς ἔτη δύο τὴ Μακεδόνων. Τότες θανόντ ̄ ἀναρχία γέγονεν. τὴ δὲ πραγμάτων προῖπεντο εἰ δὲ Αντιπάτρος
 καὶ Πτολεμαῖος, καὶ Αρδαίως. ἔ δὲ Αντιπάτρος ζῶντος καὶ τοῖς πράγμασιν ὄπισθελθούστος, Αντίγονος ἕως Δημη-
 τρεῖς ἔ πολιορκητῆς, ἐ Κεφίλλης τὴ φρατηρὸς Αντιπάτρος μετ' ἀπιεῖται τὴ Μακεδόνων ἀρχὴς ἔτη ̄μδ, ὅς ἐν Γό-
 ναρι φραφῆς τὴ ἐσθηλίας Γονάτις ἐπεκλήθη. ἢ δὲ καὶ παρ' ἔ βασιλεύσασιν Μακεδόνων ἔτη ̄ιβ, βασιλεύσασιν.
 ἔτος τὴ πάσης Ἐλλάδος ἐγκρατῶς ἐκυλεύσασιν ζῆπας ἔτη ̄μγ.

50

Μακεδόνων εβασίλευσεν λβ	Αντίπατος Ήμέρας μτ.	
Μακεδόνων εβασίλευσεν λγ	Σωδείης	ἔτη β.
Αναρχία		ἔτη β.
Μακεδόνων εβασίλευσεν λδ	Αντίγονος ο Γενάτας	ετη μδ.

Μίλων Ρωμαίους παρέδωκε Τάραντα.

Πύρρος ὁ ἠπιδώτης, ὃς καὶ Μακεδόνων βασιλεύσας, πολέμῳ Ρωμαίοις περὶ τραπεζοῦ ὑπὸ Ταραντίνων καὶ κρατῆ κατ' ἀρχίας μὲν ἔχει πολέμου πρὸς αὐτῆν ἐξέδον μερῶς τῆ Ρώμῃ. τραπεζοῦ ἢ ὑπερον Φθυγῆς, στρατηγὸν περὶ Κόρινθον Λίον Τερπέλιον ἔχει ὑπάταν ἔχοντα δρχίαν. τὸ δὲ πλάσαν δοδοβαλῶν τῆ δυνάμεως, ὅς τε εἶχον ελεφαντας ὅσα ἄλλοτε Ρωμαίοις ὀφθέντες πρὸς τῆτος, Διαδραπέψαντες τῆ θηλατικῆς εἰς ἠπιδον ἔλθον. Πύρρος ὁ ἠπιδώτης μὲν πῶν πρὸς Ρωμαίους μάχην, ἔτι πῶν ἐκῆφεν Φυγίαν καὶ Πελοποννησίων ὑπερβαλλούσας ἀναστράτῃ χειρὶ φασηγῶν τῶν κεφαλήν ὑπὸ γυναικῶς Ἀργολίδος ἀπὸ στεγῆς διὰ τὴν ἀδελφὸν ἔσσελιον τῆ πέλας, ἔτι τὴν Ἀργος ἔλθον.

Μακεδόνων εβασίλευσεν λε	Δημήτριος ὁ ἦτος Αντιόχου	ἔτη τ.
--------------------------	---------------------------	--------

Σύττος Διεύης πύσης καὶ Κυρηνῶς ἐκράτησεν, πῶν πατριὰν τε δρχίαν ἀνεκτίθειτο.

Περὶ τῆ Αντιόχων, καὶ Σελεύκων, καὶ Πτολεμαίων, καὶ τῶν μὲν πῶν ἐκ τῆ Βαβυλῶν ἐπίνοδον καὶ ἡγεμονίαν δρχιερεων.

Ὁ γὰρ Ἀλέξανδρος ὁ τῆ Μακεδόνων βασιλεύς ἐκπὼν ἔτι ἄγων τῆ βασιλείας Δαρσίον τῆ Ἀραμίας χειρὸν πύρριον καθῆλε πῶν Περσῶν δυναστείαν Διαρκέσιον ἀπὸ Κύρου, μέχρι Δαρσίως, ἔτη σλ, τῆ δὲ τῆ Μακεδόνων βασιλείας καταρτίσας ἀπὸ Καραῖως, εἰς Ἀλέξανδρον, ἔτη πη. καὶ τῆτος πλῶν τῆσπαντες ἐν Βαβυλῶνι, Διαδραπέψαντες πῶν δρχίαν τῆ μὲν Μακεδονίας Φίλιππον, τῆ Ἀσίας Αντιόχον, τῆ Αἰγυπτῆς Πτολεμαῖον ὁ Λάγυ, τῆ Συρίας Σελεύκον ὁ Νικάνωρ. ὅς καὶ πλείους δύο ἐκπέσεν εἰς τὰ μέρη Κιλικίας, καὶ πέπεσαν εἰς Συρίαν. καὶ πῶν μὲν Σελεύκικον ἐκάλεσεν εἰς τὸ αὐτὸ ὄνομα, πῶν ἡ Αντιόχικον εἰς τὸ εἶναι αὐτῆ, πῶν ἡ Λαοδικεῖον εἰς τὸ εἶναι Συριακὸς αὐτῆ. Καὶ εἰ μὲν τῆ Συρίας βασιλεύσαντες μὲν Ἀλέξανδρον εἶπεν ἔπει Σελεύκον ὁ Νικάνωρ, Αντιόχον ὁ ὄπικληθεὶς Σωτήρ, Αντιόχον ὁ νότος, Σελεύκον ὁ Καλλιπικος, Ἀλέξανδρον Ἀντιόχον, Σελεύκον ὁ φιλοπύτων, Αντιόχον ὁ Ἐπιφανῆς, ὅς Οἰών τῆ δρχιερέα τῆ Ἰουδαίων πύρριον τῆ Ἱερουσαλῆς ὡμίση μετῆσθη τὸ πῶν ἐδν τῆ πατριὰς Φραγκίας, καὶ τὸ μὲν ἱερὸν μίαντος Ολυμπίας Διὸς ἱερὸν πρὸς ἀποστάση, πῶν ἡ ἐδν κελασὶς ἀνηκέως ἐπίγων ἐδνηνίσει ἠγάργαζεν. ἐφ' ἧ καὶ οἱ Μακκαβαῖοι ἐμαρτύρησαν. τὸ δὲ ἱερὸν ἔπει τρισὶν ἐρημωθῆν Ἰούδας ὁ ὄπικληθεὶς Μακκαβαῖον ἐκράτης τῆ ἀπεδῶν, τῆ χῶραν ἀνενοώπητο. εἶτα ἐβασίλευσεν Αντιόχος ὁ Εὐπίτωρ, Δημήτριος Σελεύκον, Ἀλέξανδρος ὁ Ἰουδαίῃ, Δημήτριος ὁ Νικάνωρ, Αντιόχος ὁ Τρύφων, Πτολεμαῖος ὁ Ἰσίδης, Δημήτριος ὁ Ἄντιοχος, Αντιόχος ὁ Γρυπός, Αντιόχος ὁ Κυζικηνός, Σελεύκον ὁ Ἰγρυπός. ἐφ' ἧ Ἀντιόχος ὑπὸ Ρωμαίων ἦλω, ἔτι Συρίας, δρχίαν κατελύθη διαρκέσασπι ετη σν.

οἱ δὲ Αἰγυπτῆς βασιλεύσαντες μὲν Ἀλέξανδρον, εἶπεν οἱ Πτολεμαῖος ὁ Λάγυ, ἐφ' ἧ Μένανδρον ὁ Καμωδοπίος ἠγνωρίζετο, καὶ Σέφρατος ὁ Φιλόσοφος. Πτολεμαῖος ὁ φιλάδελφος, ἐφ' ἧ οἱ Ἐβραίων σφῶν τῆ ἰέρμον ἠγνώρίζετο. Πτολεμαῖος ὁ Εὐεργάτης, ἐφ' ἧ πῶν πινάρετον σφῶν στυπίας Ἐβραίοις ἰσῆς ὁ ἔτι Σισαχ ἠγνωρίζετο. Πτολεμαῖος ὁ φιλοπύτων, ἐφ' ἧ οἱ Ἐβραίων λαὸς ἀχμαλώτων ἀχθείς ἐν Αἰγυπτῶ τοῖς πῶν πέπενη. πρὸς ἀπέπεσεν γὰρ ἔτι τοῖς αὐτῆ ὑπασιπύης ἐλεφαντας, φθῆν επίστασι, καὶ τῆτος μετῆσται εἰνα λῆσινων πῶν, ἡνα ἀποκτείνωσι οὗ Ἰουδαίως, τῆ Ἰουδαίων ἡ ἔτι ἀποδῶν, οἱ ἐλεφαντες εἰς οὗ ἑαυτῆ στρατιώτας τε καὶ ἄλλους ἔδωρμήσαντες πολὺν αὐτῶν ὄχλον ἐν τῆ πειτεχόση μανία διέβησαν. καὶ ἔτω πῶν ἀποδόξως εἰναιδῶν πρὸς ὀφθέντες ἀδολαθείς ἀπελύθησαν εἰς πῶν ἴδια τῶ εὐεργάτη θεῶν εὐχαρισθῆντες. εἶτα βασιλεύσεν Πτολεμαῖος ὁ ὄπικληθεὶς Σωτήρ, Πτολεμαῖος ὁ Ἀλέξανδρος, Πτολεμαῖος ὁ ἀδελφός αὐτῆ, Πτολεμαῖος ὁ Διούσιος, Κλεοπάτρα ἡ τῆτος θυγάτηρ, ἡν Ἀυγαστος ἀνελῶν ἐν τῶ ἴδ ἔτι τῆ αὐτῆ βασιλείας ἐκράτης τῆ Αἰγυπτῆς κατελων τῆ βασιλείαν τῆ Πτολεμαίων Διαρκέσιον ἐν ἔπει Διαρκείοις ἐνεήκονται. οἱ δὲ μὲν πῶν ἐκ Βαβυλῶν ἐπῶνδοι καὶ ἡγεμονίαν δρχιερεῖς, εἶπεν ἔπει ἰσῆς ὁ ἔτι Ἰωσάδου ἄμα Ζοροβάβελ, Ιακίμος ὁ ἔτι Ἰησῆ. Εὐλάπιος Ιακίμος, Ἰωδῆς Ἰωσάδου. Ἰωάννης ὁ τῆ Ἰουδαίας, Ἰωδῆς ἐφ' ἧ Ἀλέξανδρος ἐν Ἱερουσαλῆμ τῶ θεῶν πρὸς σκυώση, καταπύλων γὰρ ὄπικ τῆ ἔπει θεῶν τῆ σπῆς τῆ δρχιερέως, ἀπὸ τῆ ἀρματος καταπέσας μόνος πρὸς σκυώση τὸ θεῶν ὄνομα, καὶ τῆ δρχιερέα ἠπάσαστο. ἐν πῶν πῶν Ἰουδαῖοι μῶν Φανησῶν τῶ δρχιερέα ἡγεμονίως ἀντηπάσαστο. τῶν δὲ γὰρ τῆς Συρίας βασιλέων, καὶ τῆ λειπῶν καταπύλων, ἔτι διεφθῆραν πῶν Διόνειον Ἀλέξανδρον ὑπὸ Φίλων, καὶ Παρμενίωνος τῆ στρατηγῶ μῆλλον ἡγεμονίας, διὸ π κατῆπερ τις τῆ ὑπερῶν πρὸς σκυώση, εἶπεν Ἀλέξανδρος, ἔτι δρχιερέα πρὸς σκυώση, ἀλλὰ τῆ ὑπὸ αὐτῆ πμῶνδρον θεῶν, καὶ μῶν τῆ βεῆσταν καὶ τῆ ἑναντίον ὑπερῶνδρον. καὶ γὰρ πῶν καὶ Περσῶν διενούμιον στρατιάν, καὶ ἐδεδίαν τὸ μέγθος τῆς δυναστείας αὐτῶν, ἠφθῆ μετῆ κατῆ ὅσα καὶ τὸ ἔπει αὐτῆ ἀρχιερέως ὁ θεῶν, καὶ δῶρ ἡ μὲν παρεκελεύετο καὶ τῆ πρὸς σκυώσης ἀποστάση, λέγων, εἰς σῶ γὰρ καταλήξω πῶν Περσῶν δυναστείαν. διὸ τῆτον ἡγεμονίαν ἐν τοιαύτῃ σπῆ, καὶ τῆ καὶ οὗ ὑπερῶν ὑπερῶνδρος ἠφθῆ ἀποστάση πρὸς σκυώση. πῶν πῶν εἰπῶν, καὶ τῆ δρχιερέα δεξιοσύνδρος, τῆ ἱερῶν πρὸς σκυώσης, εἰς πῶν πῶν Ἱερουσαλῆμ πῶν ἀποστάση. οἱ δὲ γεραματεῖς πῶν βίβλους τῆ Ἰουδαίας πρὸς σκυώση πῶν πῶν φητεῖαν ὠν τῶ ἡγεμονίαν, ὅς δὲ πῶν τῆ Μακεδόνων πῶν βασιλείαν Περσῶν χηρῶνδρος. ὅς ὄπικ τῆτος μῶνδρον ἡδεῖς καὶ πρὸς σκυώσης ἡγεμονίαν, καὶ ὄπικ τὸ ἱερὸν ἀνελθῶν τῆ μὲν τῶ θεῶν καὶ πῶν τῆ ἀρχιερέως ὑπὸ ἡγεμονίαν, αὐτὸν πετῆ ἀρχιερέα καὶ πάντας οὗ ἱερεῖς ἀξιοπρὸς πύσης, ἔτι λαμπροῖς καὶ μεγίστοις ἀναθήμασι τῆ ναῶν Διαρκέσιον καὶ τῆ Περσῶν ἐχῶρησε. μετῆ τῆ Ἰουδαίων Οἰσίας Ἰωδῆς, Εὐλάπιος, Οἰσίας, Σίμων, Ἰούδας ὁ καὶ Μακκαβαῖος, Ἰωαθάς, Σίμων, Ἰωάννης, ὁ καὶ Χρυσάκος, Αἰμῆ εὐλα, ὅς καὶ πῶν πῶν

40

50

,, επήγετο Δι' αὐτὴν βασιλικὴν πρὸς τὴν δόχλειον ἡρώδη. Ιανεύς ὁ καὶ Ἀλέξανδρος βασιλεύς ἄμα καὶ δόχλειος.
 ,, Μέγροι τὰς αἰσὶν Κύρου Χρῆστοι ἡγεμόνοι, διαρκέσαντες ἔτη ὑπὸ γ', αἰσὶν ἐδομαδες ἑτῶν ἕβ, καθὼς ἔφη καὶ
 ,, Δαιμῆλ, πὸ καὶ γιῶση, καὶ σωήτης δὸτὸ δόδοκ λόγων ἔ' ἀπικρῆναι, ἔ' οἰκοδομήσαν Ἱερουσαλήμ, ἕως Χρῆστ
 ,, ἡγεμόνας, ἐδομαδες ἑτῆα, ἔ' ἐδομαδες ἕβ, ἅπανα εἰσὶν ἐτη ὑπὸ γ'. Ἀπὸ ἧ Κύρου δὸτὸ Ἀντίοχον τ' Ἐπιφανῆ, ἔ'
 τ' αἰχμαλωσίαν σακίτην, ἔτη εἰσὶ τ' γδ. Ἀρθμῶν ἧ δὲ σὸν δὸτὸ τ' ἡμέρας τ' ἐπανόδο, ἀλλὰ δὸτὸ δόδοκ λόγων
 ἀπικρῆναι, καὶ τ' οἰκοδομήσαν Ἱερουσαλήμ. σὸν δὸτὸ Κύρου ἧ οἰκοδομήθη, ἀλλὰ Ἰπὶ τ' Μακρόχρους Ἀρταξέρξης.
 Μετὰ γὰρ καθόδοι ἐβασίλευσε Καμβύσης, ἔπειτα οἱ Μάγροι, καὶ μετ' ἐκείνης Δαρείος ὁ Ὑστάτος. μετ' ὃν Ξερξῆς ὁ
 Δαρείος, καὶ Ἀρταβάνης, εἴτα Ἀρταξέρξης ὁ Μακρόχειρ ἐβασίλευσε τ' Περσίδος. ἐν ἧ τῷ ἐκείνῳ ἔτη τ' βασιλείας
 αὐτῆ, κερμίας ἀνελθὼν τὴν πόλιν ἀνέστη, καθὼς Ἐσδρας διηγήσεται. ἐντεῦθεν ὑπὸ ἑτη γρονάσιν, ἕως τ'
 καπιτωφῆς τ' πόλεως, καθὼς Ἰώσηπτος ὁ Ἐβραῖος μαρτυρεῖ.

10

Ἀλεξανδρείας καὶ Αἰγυπτῶν βασιλεὺς μετ' Ἀλέξανδρον.

Ἀλεξανδρείας καὶ Αἰγυπτῶν ἐβασίλευσεν ἁ Πτολεμαῖος ὁ Λάγος ἔτη μ.

Πτολεμαῖος ὁ Λάγος δόλω πρὸς λαθῶν τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ ἀπάτη, πολλὰς ἐκ τ' Ἰσδαίας μετῴκιζεν εἰς Αἰγυπτῶν,
 ἕως μετ' αὐτὸν ὁ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος ἠλώθηρωσεν.

Ἀλεξανδρείας καὶ Αἰγυπτῶν ἐβασίλευσεν β Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος παῖς αὐ-
 τῆ ἔτη λε.

Πτολεμαῖος ὁ Λάγος ἔ' καὶ Κερωνῆς πένθετος, ὡς περ ἐλέκετο, ἐν τῇ καὶ τ' Γαλατῶν μάχῃ, τὴν μὲν Αἰγυπτῶν δόχλειον
 κληροῦσα μετ' αὐτὸν Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος, παῖς αὐτῆ, ἀνὴρ τὰ πάντα σοφὸς καὶ φιλοπονῶταί, ὅς
 πάσας Ἑλλήνων τε καὶ Χαλδαίων, Αἰγυπτῶν, καὶ Ῥωμαίων, πρὸς βίβλους συλλέξασθαι, καὶ μεταφράσαι τὰς
 ἀλλογλώσσους εἰς τὴν ἑλλάδα γλώσσαν, μυριάδας βίβλων τ' ἀπέηλο κατὰ τ' Ἀλεξανδρείαν ἐν τ' ὑπὸ αὐτῆ
 συστάσας βιβλιοθήκας. ἔπος τ' ἀάρον Ἀλεξανδρείας μεγαλοπρεπῶς ἀνέστησεν διὰ Σωστράτους Δεξιοφάνους
 Κνιδίος, ἔ' καὶ τὸ ὄνομα Ἰπὶ γέγραπται ἐν τῷ ὑψηλοτάτῳ πύργῳ τ' φάρσ ἔτις· ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΟΦΑ-
 ΝΟΥΣ ΚΝΙΔΙΟΣ ΣΩΤΗΡΣΙ ΘΕΟΙΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΩΙΖΟΜΕΝΩΝ. Πτολεμαῖος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ βι-
 βλιοθήκην καθῆσθαι ἔβ' ολυμπιάδι, ἧς πληρομῆς τ' μυριάδες βίβλων ἦσαν, ὡς πινες Φισίν. ὁ ἧ σὸν κατ'
 Αἰγυπτῶν αἰχμαλωτῆς Ἰσδαίας ὑπὸ Πτολεμαῖος ἔ' πατὸς αὐτῆ γνημόνας ἐλώθηρωσ ἀνῆκεν, ἀναθ. ματὰ τε
 βασιλικὰ ἐν Ἱεροσολύμοις Ὀνία Σίμωνι τῷ δόχλειῳ ἀδελφῷ Ἐλεζάρου διαπεψάμενος πρὸς Ἰσδαίων γρα-
 φὰς ἐκ τ' Ἐβραίων Φανῆς εἰς τ' ἑλλάδα μεταβλήθησαν ἐσπύδασε διὰ τ' ἐδομῆκοντα δύο πᾶρ Ἐβραίοις σοφῶν
 ἐν φάρω τῇ νήσῳ Πρωτίως ἐν ὄβ οἰκίαι ἀποκλείσας. καὶ ἐν τ' κατὰ τ' Ἀλεξανδρείαν κατὰ σκῦλαθεῖταις αὐτῷ βιβλιο-
 θήκας ἀπέθετο καὶ ἄλλων πλείων, δὸτὸ ἐκάστης πόλεως φορολογησας, βιβλίων.

20

Ἀλεξανδρείας καὶ Αἰγυπτῶν ἐβασίλευσεν γ Πτολεμαῖος Ἐυεργέτης ἔτη κδ.

Ἀσίας βασιλεὺς μετ' Ἀλέξανδρον.

Ἀσίας ἐβασίλευσεν ἁ Αντίγονος ἔτη ιη.

Ἡ τ' Μακκαθαίαν ἰσχυρὴν γραφὴν σὸν Ἑλλήνων βασιλεὺς δὸτὸ Ἀντιγόνος δόχλειμα. Αντίγονος Ἀντιγονίαν τὴν πρὸς
 τῷ Ὀρόντῃ πᾶσι μὴ ἐκπῆσεν, ἕως Σέλευκος Ἰπὶ κτίσας Ἀντιόχειαν ἀνόμαζεν.

Ἀσίας ἐβασίλευσεν β Δημήτριος ὁ Ἀντιγόνος Πολιορκητῆς ἔτη ι.

Δημήτριον τ' πολιορκητῶν ὁ Σέλευκος λαθῶν ἐν Κιλικίᾳ βασιλικῶς τηρεῖσθαι πρὸς ἑσπῆσεν ἕως θανάτου, ὑπὸ χεῖρα
 τ' τ' Ἀσίας δόχλειον κτησάμενος. ἐκβαλὼν ἧ καὶ Λυσίμαχον τ' Μακεδόνων δόχλειος ἀναρῆσαι τέχισα ὑπὸ ἔ' Λα-
 γος Πτολεμαῖος ἔ' καὶ Κερωνῆς. καὶ κρατῆ Μακεδόνων ὁ αὐτὸς Πτολεμαῖος ἔτος α, μῦθος ε. καὶ ἀναρῆσαι κατὰ τ'
 Γαλατικὸν πόλεμον. Δημήτριος ὁ πολιορκητῆς τὴν πόλιν Σαμαρείων ἐπόρησεν. ἧ τ' Ἀσίας βασιλεία καὶ ἔτη
 Διερκέσασα ὑπὸ Σέλευκον γέγονεν.

40

Συρίας καὶ Βαβυλωνίας βασιλεὺς.

Συρίας καὶ Βαβυλωνίας καὶ τ' ἄλλων πόπων πρῶτον Σέλευκος ὁ Νικάνωρ ἐβασίλευσεν ἔτη λη, ἔ' Ἀντιγονίαν ἰσχυρῶς
 σεν ἔβ' ἐτὶ τ' βασιλείας αὐτῆ, ὁ αὐτὸς Λαοδίκειαν, Σελεύκειαν, Ἀπάμειαν, Ἐδεσσαν, Βέροϊαν, Πέλλαν. Σέλευ-
 κος Βαβυλῶνα παρεσῆλατο. Σέλευκος ἐν ταῖς νέαις πόλεσι Ἰσδαίας σαρῶναι Ἑλλήσιν. Ρωξάνην σὴν Ἀλε-
 ξάνδρῳ πατὴρ πεμφθεῖσαν εἰς Ἀμφίπολιν Σέλευκος Νικάνωρ ἀφανίσθη, Κασάνδρος κελύσουσιος, ὡς Φασί. Τότε
 Κάλιππος Κυζικηνὸς ἐγνωρίζετο, καὶ Διενύσιος ὁ πάσας πόλεις γράψας. Ἐρρασίραϊος Διερφανῆς ἰατρός
 δὸτὸ Σελεύκῳ ἐγνωρίζετο, ὅς Διερφάνης Ἀντίοχον Σελεύκῳ παῖδα δανῶς νοσῆναι δι' ἔρωτα τ' πρὸς τὴν Σελεύκῳ
 ἔ' πατὸς γαμετῶν θυγατέρα Δημητρίος ἐθωμάσθη. ὅθεν καὶ Σέλευκος τῷ πατὴρ σπυλαγίνας πρὸς χωρῶν τῷ
 παιδὶ Ἀντιόχῳ τ' γαμετῆς.

Ἀσίας, Συρίας, Βαβυλωνίας βασιλεὺς.

Ἀσίας καὶ Συρίας ἐβασίλευσεν β Αντίοχος ὁ Σωτήρ ἔτη ιθ.

Οὗτος Ἀντίοχος ὁ Σωτήρ λεγόμενος ἔρχεν ἐκ τ' θυγατέρος Δημητρίος γαμετῆς ἧ Σελεύκῳ ἔ' πατὸς αὐτῆ Στρα-
 τῶνικης ἀρσενάην Ἀντίοχον τ' Ἰπὶ κληθῆναι. ἔ' σὸν, ὅς καὶ ἐβασίλευσεν μετ' αὐτὸν Ἀσίας καὶ Συρίας.

Ἀσίας καὶ Συρίας ἐβασίλευσεν γ Αντίοχος ὁ Θεὸς ἔτη ιι.

ΣΠΟΡΑ ΔΗΝ. Ἀσπανάξ ὁ Μιλήσιος παγκράτιον νικᾷ τὸ τρίτον. ἔπος ἧ ἔ' ἀνδρῶν σιτία κατήδιεν. Δημήτριος ὁ Φα-
 ληρεὺς ἐγνωρίζετο γ νομοθέτης Ἀθήνησι. ἔτος Ἀθηναίαις δὸτὸ δὲ τὴν δημοκρατίαν ἤλθεν εἰς Αἰγυπτῶν. Μενεδη-
 μος καὶ Σπύσιππος Φιλόσοφοι ἐγνωρίζοντο. Ῥωμαῖοι Κελτῶν καὶ Τυρρῶν ἐκίνησαν, καὶ τὴν Σαβῶν γλῶσσην ἐκλή-
 ρώσαντο. οἱ Μακεδόνων ἡγεμόνες ἐπεστίασαν. Περδικίας εἰς Αἰγυπτῶν ἐστράτευσεν. Πολυπέρχης ἦος Ἀντιπάτρῳ
 ἀνείλε

50

ἀνέλετ' Ἀργείων. Λυσίμαχος ἐν Θράκη ἐκτίθη. Ἀραθηκλῆς ἐν Συρακούσαις ἵπταρην ἔγεν. Ρωμαῖοι Μαρσους, καὶ Ἰμῆρους, καὶ Παλλίνους περὶεσήσαντο. Ρωμαῖοι λατοικίας ἐπέμψαν. Κύπρος Ἰππολέμαϊον ἐκράτησεν. ὁ Λαμιακὸς πόλεμος ἐκινήθη. Ἀναξίμανδρος καὶ Ἐπίκουρος ἐγνωρίζουσιν. ἐν Ρώμῃ παρθένον Φηγερίστου αἰρηθήν. Ἐσόδωρος ἀθεῖ ἐγνωρίζετο. Ρωμαῖοι Σαυιτῶν Ἀργείων πλείους ἐκράτησαν. Μένανδρος ὁ Κωμικὸς ποιητῆς πρῶτον δράμα διδάξας Ὀργυλῷ ἐνίκα. Ἐσόφραστος Φιλέσφον ἐγνωρίζετο. Δημήτριος ὁ πολυερικηγῆς πάλιν Σαμαρέων ἐπέστησεν. Μένανδρος ὁ Κωμικὸς ἐπέμψθη. ὁ Σάραπης, ἢ ὁ Σόραπης, ἢ ὁ Σέραπης κατὰ πινας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἱδρύνθη. μία τ' ἐν Ρώμῃ παρθένων αἰρηθήν Φηγερίστου. Ρωμαῖοι Κρότωνα ἔλαβον. ἐν Ρώμῃ πρῶτον δόξουσαν ἐπέστη νόμισμα. Ρωμαῖοι Καλαβρίων ἔλαβον καὶ ὑπέταξαν, καὶ Μεσσήνῳ. Ἀρχιπότης ἐγνωρίζετο, ὅς ἐγραψεν πρὸς Φαινόβουλα. οἱ βασιλεῖς Ποντίων δικαιοκτὰ τέττας ἤρξαν ὅντων χρόνος ἁφορέσαντες ἔτη σσι, πρὶν ὧν Ἀπολλοδώρου καὶ Διονύσιον ἱστῶσι. Κατωπαδίκων βασιλεῖς ἐπὶ τῶν χρόνων ἁφορέσαντες καὶ τέττας ἤρξαν ὅντων χρόνος, ὡς Διόδωρος γράφει. Καρχηδόνιοι Ρωμαίων Ἰναῦς ἔλαβον ἐν Σικελίᾳ τρέψαντες, καὶ τὸ ὑπάλειον Μετελλον. Ρωμαῖοι ἀποικίας ἐπέμψαντο. ἐν Ρώμῃ παρθένον κατωγνωσθῆσαι τὸ ἔτος τ' Ἐστίας ἑαυτῷ αἰεῖλον. Νικημένησαν ἐπ' ὀνόματι αὐτῶν ἐκτίθη Νικημένης βασιλεὺς Βιθωῶν. Ρωμαῖοι Καρχηδόνιους ναυμαχίας νικῶντες ἠ πόλεις τ' Λιβύης ἔλαβον. καὶ τέττας ὅντων χρόνος ἱέρων τύραννον Σικελίας κρατεῖ Συρακουσῶν, καὶ κατὰ Ρωμαίων Καρχηδονίους συμμαχεῖ, ἡνίκα πρῶτον πόλεμον Ρωμαῖοις πρὸς Καρχηδονίους κινήθει ἔτη κρατεῖ καὶ. Δεύτερον μὲν Ἀπίωνα Ουαλιέριον ὑπατεύοντα πρὸς δεξιὰς τῆς Σικελίας Καρχηδονίους. πῶς τε ἐν αὐτοῖς πόλεις ὑπὸ Ρωμαίων ποιεῖται, πάλιν Συρακουσῶν πόλεως, ἃν εἶχεν ἱέρων σὺν ταῖς Ἀφορίσι βήτηθείς. Τότε ἔ Λιβύης ἠ πόλεις αἶλον Ρωμαῖοι. Ρωμαῖοι Καρχηδονίους ἐνίκησαν, ἡνίκα καὶ Τῆλλος [Δαίλιον] ὑπατεῖ μὲν πόλεμον καὶ ἐναντιῶν κρατεῖ Καρχηδονίων, ἔ ὑπὸ Ρωμαίων αὐτὸς καὶ πάλιν χώρην ποιεῖ, λαβὼν καὶ Συρακούσας καὶ ἱέρωνα τύραννον ἐκδόνα ἑαυτὸν καὶ πάλιν ὀλυμπιάδα ἔπιτιλαδέλφους τῶν Πτολεμαίων. ἐφ' ἧς στρατηγὸς Ἀπίων Κλαύδιον ὑπατεύοντα πεμφθεὶς πολλὴν Σικελίαν ἔ Καρχηδονίους ἐγράφαστο Φηγερίαν. Ἀθηναίσις Ἀπίων πάλιν ἰλδοθηρίαν ἀπέδωκεν. ἐν Ρώμῃ ἱέρων ἐπεπρήθη τ' Ἐστίας. ἐν Ρώμῃ ὑπὸ δούλου ἁφορέσθη παρθένον ἑαυτῷ διεχειρίσαστο. Ρωμαῖοι Γαλιῶν μυριάδας δ' ὡς τοῖς πρὶν αἰσίοις ἀνέειλον. τέττας αἰχμαλώτους αὐτῶν κατεδελώσαντο, Γαλιάρους καλῶντες αὐτούς. ἐν Ρώμῃ παρθένον ἀλδοθηρίαν ζῶσαν κατωρῶνθησαν. Σικητῶν Ἀφορέμανος Κελπηθρίαις πόλεμον πόλεως πολλὰς Ρωμαῖοις ὑπεγράφετο. Ζήνωνας Στωικὸν διδόντα Κλεαῦτης μαθητῆς διεδέξατο. Ἐπίκουρος αὐτοματίτης θνήσκει. Πόλεμον θνήσκει ὁ Φιλόσοφος. μὲθ' ὃν Ἀλέκτας καὶ Κρότης γνωρίζουσιν. Τιμήσιος ἐν Ρώμῃ γενουμένης εὐρέθησαν μυριάδες καὶ. Καρία καὶ Ρόδος ἐσείδησαν, ὡς καὶ τὸν μέγαν κολοσσὸν κατωπεσῆν. Ρωμαῖοι ἁφορέσαντες πυροκτίας ἐξεπεμψαν. οἱ Βιθωῶν βασιλεῖς ἠ καὶ Διονύσον ἐνθεν ἤρξαντο, ἁφορέσαντες ἔτη σσι.

10

20

30

40

Ἰσθαίων δόχειρῆς.

Ἰσθαίων δόχειρῆς ἔτευσεν ἰβ Σίμων ἵος Ονίας ἔτη κ.
 Ἰσθαίων δόχειρῆς ἔτευσεν ἰδ Ἰσθῆς ὁ δ' Ἰσθῆς, ὁ πάλιν σοφίαν γραφῆς πάλιν καλωμυλίω Πανάρετον, ἐν ἡ μέμηθ' ἔ Ονίας ἔ καὶ πρὸ αὐτῶν, ἔτη ε.
 Ἰσθαίων δόχειρῆς ἔτευσεν ἰγ Ονίας ἔτη . . .

Ἀπὸ τ' Ἀλεξάνδρου ἔ κπς χρόνων ὑποδύπτες Ἰσθαῖοι τῇ Μακεδόνων δόχειρῆ ποτέ μιν Πτολεμαίοις, ποτέ ἡ πῶς Ἀντιόχους ἐπέστη ὑποφόροι, ἕως Ονίας ἔ δόχειρῆς, αὐτὸ βασιλείων ὑπὸ τ' δόχειρῆων διεπέμψον πάλιν πολλὰ μὲν ἐρώτης. Ἐπὶ ἧς ἰδ Ονίας τῶνδε Σίμων τις πρὸς τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις ναῦ πρὸς Φόδωρ Ἀπολλωνίου στρατηγῶ φοινίκης, πάλιν δόχειρῆς αὐτῶν πρὸς τῶνδε μιν, καὶ πάλιν τῶνδε ἱερῶν χρόνῳ πρὸς δόχῳ ὑποδύπτες. αἶψα μαθὼν ὁ Σέλωκος ἁφορέσθη Ἀπολλωνίους πέμπει Ἡλιόδαρον τ' ἔπι τ' πρὸς τῶνδε, ὅς θείας μάστιγι παιδοθεῖς κενὸς ἐπανήθη. Ονίας ἧ ὁ δόχειρῆς ἁφορέσθη Φυλαδῶν τῶνδε Σίμωνας. καὶ ἐν τέττας θνήσκει Σέλωκος, ὁ καὶ φιλοπάτωρ, βασιλεύσας ἔτη ἰβ. μὲθ' ὃν Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανὴς ἀδελφὸς τῶνδε αὐτῶν Σέλωκος, ἵος ἧ Ἀντιόχους τῶνδε μετὰ, ὅς καὶ μὲν ὀμηρῶν ἐν Ρώμῃ.

Μακεδόνων βασιλεῖς.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἰδ Ἀντίγονος ὁ Φῶκος ἔτη ἰβ.
 Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἰε Φίλιππος ἵος Δημητρίου ἐκ Χρυσηίδος τῆς αἰχμαλώτης ἔτη μβ, κατ' ἑαυτὸν.

Ἐπὶ τέττας τῶνδε Φίλιππος Τίτος ὁ Ρωμαίων στρατηγὸς εἰς Μακεδονίαν ἔλθων κρατεῖ μὲν χεῖρῳ Μακεδόνων, καὶ ὑπὸ Ρωμαίων τήρησι συμμαχῶν Ἀντίονα καὶ Καρχηδονίους κατὰ Ρωμαίων σωτηρίαις. ὄμηρον τε λαμβάνει Δημήτριον τὸν αὐτῶν παῖδα, ὑπαρῶν καὶ Λακεδαιμονίους, καὶ ὅντων λοιπὸς Ἑλλήνας Φιλαιθραπίαι καὶ πρὸς τῆς καὶ σωῖσι πάλιν ἰλδοθηρίαν παρέχεν. Τότε Ἐρατοδένης ἐγνωρίζετο.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἰη Περσίδης ἔτη κ, μιλῶς θ.
 50 Ἐπὶ τέττας τῶνδε Περσίδης πάλιν Μακεδόνων κατωλέλυθ' ὡς πάλιν Πύδναν κατὰ κρατεῖ ὑπὸ Ρωμαίων ἡτήθητων. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἰθ ΨευδοΦίλιππος ἔτη β.

Αἰγύπτου καὶ Ἀλεξανδρείας βασιλεῖς.

Αἰγύπτου καὶ Ἀλεξανδρείας ἐβασίλευσεν δ Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ ἔτη ἰε.
 Αἰγύπτου καὶ Ἀλεξανδρείας ἐβασίλευσεν ε Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ ἔτη ἰε.

Αντίοχος ὁ μέγας, Πτολεμαῖος τῷ Ἰσθαίαν κρατῶντος Φιλοπότου, πόλεμον νικήσας αὐτὸν, τῷ χρόνῳ ἀφείλετο. ἢ τρίτη τῆ Μακκαδαίων βίβλος περὶ Φιλοπότου τῆς Πτολεμαῖος ἰστορεῖ ὅτι οὐδ' ὅπως ἀντι-
στρέφω πάξι.

Αιγύπτου καὶ Ἀλεξανδρείας ἐβασίλευσεν ἔ Πτολεμαῖος ὁ Ἐπιφανῆς ἔτη κβ.

Αντίοχος ὁ μέγας Πτολεμαῖω τῷ Ἐπιφανῆ Φιλαδέφῳ Κλεοπάτρῃαν ἐγγυμν θυγατέρι αὐτῆ, καὶ λόγω Φρονῆς αὐτῆς Συρίας, Φοινίκην, Σαμαρείαν τε καὶ Ἰσθαίαν ἔλαβε παρ' αὐτῆ, ἣν πρὸ μικρῆ λαβῆν τῷ Διῶ Σκεπῶ στρατηγῷ ὁ Πτολεμαῖος ὁ Ἐπιφανῆς. Τῷ δὲ Ἰσθαίαν καὶ τὰς ἄλλας πόλεις τῆ Συρίας πέμψας ἐχειρώσατο Διῶ Σκεπῶ στρατηγῷ. πρὸς δὲ Ἀντίοχον ὁ μέγας αὐτῆς πλεμῆσας τῷ τῷ ἐχειρώσατο, συμμαχούντων αὐτῷ καὶ Ἰσθαίων, οἱ δὲ ἑπιστολῶν πολλὰ μαρτυρήσας δωρεαῖς μεγάλας ἐτίμησεν. Υἱοῦτος Ἰωσήπου πῶς στρα-
τηγῷ τῆ Ἰσθαίων πρὸς Πτολεμαῖον ἐλθὼν καλὰς ὑπεδέχθη. οἱ δὲ ἀδελφοὶ αὐτῆ πρὸς αὐτὸν ἐπιστάσαντες με-
γάλης τιμῆς αἰτίαι γέγονασιν Ἰσθαίοις.

Πτολεμαῖος δὲ Ἐπιφανῆς ἀποθανόντι πατρὶ βασιλείας αὐτῆ, δύο παῖδες αὐτῆ Πτολεμαῖοι τῷ δὲ γέγονεν αὐτῆ διεδέξαντο, ἃν ὁ πρεσβύτερος φιλομήτωρ ἐπεκύκλιτο, ὃ ἢ νεώτερος Εὐεργέτης. πρὸς ἀλλήλους ἢ ἐπιμάχοντες ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐβασίλευσαν. διὸ σύγχυσις γέγονε ἐπὶ ὧν χρόνοις αὐτῶν. Πρῶτος γὰρ ὁ φιλομήτωρ μόνος ἦν ἔτη ἐβασίλευσεν, εἴπερ ὑπὸ Ἀντίοχου ἀνεβλήθη ἑπιστρατεύσαντι κατ' αὐτῆ εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἀφελόντι αὐτῆ τὸ Διείδημα, κρατῆς τῆ πραγμάτων Πτολεμαῖος ὁ Εὐεργέτης ὁ νεώτερος ἀδελφὸς τῆ φιλομήτωρ γνώμη τῆ Ἀλεξανδρείαν. Διῶ δὲ ἢ καὶ Ἀντίοχος, λυτρωθέντος καὶ τῆ φιλομήτωρος. καὶ βασιλεύσαν οἱ δύο. Ἀπὸ τῆ ἰβ' ἔτους, ἕως τῆ ιζ' ἔτους, ἐχειρώσαντων εἶναι πρὸς Ἀλεξανδρεῦσι. Τῷ δεκάτῳ δὲ φιλομήτωρος ἐπὶ πρῶτον ἔτος τῆ Εὐεργέτης. ἐβασίλευσεν οἱ δύο ἐν ὁμοιοῖα ἀπὸ τῆς ιβ' ἔτους δὲ φιλομήτωρος, ἕως τῆς ιζ' ἔτους αὐτῆ, ἔπειτα ἢ τῆ Εὐεργέτης. καὶ πάλιν ἐπιμάχοντες κατ' ἀλλήλων. καὶ ζηματίξιν ἀπὸ τῆς ιη' ἔτους μόνος τῆ φιλομήτωρος ἢ κατ' Αἴγυπτον δὲ γῆ, πρὸς ἀναχωρησέντος τῷ ἀδελφῷ τῷ Λιθύης καὶ Κυρηνῆς δὲ γῆ, καὶ τῷ ἐν Κύπρῳ μακχλῶν, καὶ τῷ ἐλατῆσι δὲ ὁ νεώτερος Πτολεμαῖος ἀελαβῆς ἔμεινε, Φιλανθρώπως αὐτῷ χρησαμένῳ τῆ πρεσβυτέρου, καὶ μὴ μόνον τῷ ἐρημιῶν αὐτῷ συχωρησέντι χρόνον, ἀλλὰ καὶ σίτις πλήρης λαμβάνειν κατ' ἐπιαιτῶν, τῶ μὲν Διῶ χρηστήξιν καὶ συχένειαν φυσικῶν, τῆ δὲ ἢ, ὡς Φασί, Διῶ τῆ ἀπὸ τῆ Ρωμαίων φόβον ὑπεροπιστομένην αὐτῆ. κρατῆ γὰρ ὁ αὐτῆς αἰλικμήτωρ μὲν τὸ ἰξ' ἔτη, ἀλλὰ ἔτη ιη'. δὲ καὶ τῷ Συρίαν ἀποθανόντος (ἐγκρατῆς γὰρ καὶ τῆ οὐκ εἰς γέγονε τόπων) μετὰ κληθῆς ἐκ Κυρηνῆς ὁ Εὐεργέτης λεγόμενος δὲ πρῶτον κρατῆ τῆς Αἴγυπτου λαπαρέτη καὶ, μόνος μὲν τῆ γενεῆν τῆ πρεσβυτέρου ἀδελφῆ. ὡς γίνεσθαι τῆ ἀπάντα χρόνον τῆ ἐκ νεώτερου ἀδελφῶν καὶ ἔτη, ἢ τοῖς ἔτη ιδ'. Διῶ δὲ Φησιν, ὅτι ἔτη ὁ νεώτερος Πτολεμαῖος ἐβασίλευσεν μὲν τῆ πρεσβυτέρου ἀδελφῶν, πολλὰς τε πρὸς ἀνομίας διεπράξατο, τῷ τε ἰδίῳ ἀδελφῷ Κλεοπάτρῃαν γῆμας, καὶ πολλὰς πεθερῶν ψεύδως ὡς ἑπιστάσαντος αὐτῷ, καὶ ὧν μὲν ἀναυρῶν, ὧν ἢ συκοφαντίας Φυραδύσις, καὶ πῆς ἑστῆας αὐτῶν ἀφαιρέμενος.

10

20

30

Συρίας καὶ Ἀσίας βασιλεῖς.

Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν δ' Ἀντίοχος ὁ ἑπικληθῆς Καλλίνικος, ὁ αὐτῆς καὶ Σελεύκος, ἔτη κβ.

Ἐπὶ τῆς τῆς Ἀντίοχου Περσῶν τῆ Μακεδόνων καὶ Ἀντιόχων δὲ γῆς ἀπέστησαν ὑπὸ αὐτῆς πλεόντες ἀπὸ Ἀλεξάνδρου τῆ κλῆσις, Διῶ ταυτῶν αἰτίαν. Ἀρσάκης τις καὶ Τηγεδάτης ἀδελφοὶ τὸ γένος ἔλκοντες ἀπὸ τῆ Περσῶν Ἀρταξέρξης ἰαυτρέπιδου Βακτριῶν ἑπὶ Ἀρατοκλεῆς Μακεδόνος ἐπάρχου τῆ Περσικῆς, ὃς Ἀρατοκλῆς ἐραδαῖος Τηγεδάτης, ὡς Ἀρσάκης Φησιν, ἐνὸς τῆ ἀδελφῶν, καὶ τῆ νεανίσκου παρδάξων ἑπιστάσαντος, Διῶ μαρτυρήσας ἀνηρέθη παρ' αὐτῆ καὶ Ἀρσάκης τῆ ἀδελφῆ. καὶ βασιλεύσει Περσῶν Ἀρσάκης (ἀφ' ὧ οἱ Περσῶν βασιλεῖς Ἀρσάκι-
δαί ἐχειρώσαντων) ἔτη β', ἔ ἀναυρεῖται. καὶ μετ' αὐτὸν Τηγεδάτης ἀδελφῆς ἔτη λς.

40

Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ἔ Σελεύκος ὁ καὶ Ἀλέξανδρος Σελεύκος, καὶ Καλλίνικος, ὁ Κεραι-
νος ἑπικληθῆς ἔτη μ.

Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ἔ Ἀντίοχος ἀδελφῆς αὐτῆ ὁ ἑπικληθῆς μέ-
γας ἔτη λς.

Οὗτος ὁ κληθῆς μέγας Ἀντίοχος καὶ μὲν πινυας ἀδελφῆς ἐπὶ Σελεύκῳ δὲ πρὸς αὐτῆ βασιλεύσαντι Κεραινῆ, καὶ ἢ ἐπρὸς ἑνὸς αὐτῆ. δὲ γῆν ἢ ἔλαβεν ἢ αὐτῆ βασιλεία κατὰ τῷ πρῶτῳ Ὀλυμπιάδα. Κατὰ ὧν αὐτῆς χρόνος Ἀντίοχος Ρωμαίοις πολέμων ὁ μέγας ἤρξατο, Ἀννίδα κατὰ πῆς Σπανίας καὶ τῷ Καρχηδόνα στρατηγῆντος, καὶ ὑπὸ Ρωμαίων κατὰ πολυκλήδης καὶ πλεμῆντος πρὸς τῆ εἰς Βιθυνίαν φυγῆς πρὸς Περσίαν. καὶ πρῶτον μὲν ἐν Θερμοπύλαις τῆ Ἑλλάδος Ρωμαίοις συμβαλὼν ὁ αὐτῆς μέγας Ἀντίοχος ἠπείτα. ἔπειτα ἢ συλλέξας στρατό-
πεδα, καὶ Ἀννίδα τὸν Καρχηδόνα ἐκ Βιθυνίας πρὸς Γλαβόμην, πρὸς εὐαταίων πόλεως τῆ Λυδίας αὐτῆς Ρωμαίοις πολέμῳ, Σκηπίωνος Ἀφρικανοῦ σὺν ἀδελφῷ Σκηπίωνι στρατηγῆντος. καὶ ἔτιως ἠπείτα, ὡς αὐτὸν ὑπὸ ἑσσανδρον γενέσθαι Ρωμαίοις πλεόντες ἀτάλαντα, καὶ τρεῖς πολλὰς δέσσαι, καὶ τῷ δαπάνῳ δὲ πόλεμος. Ἀννίδας δὲ πρὸς Περσίαν ἀναφυγῶν αὐτῆς ἀπὸ Θουαίρων Φαρμάκῳ πλεῖστα τῆ βίον τῷ φόβῳ Ρωμαίων. ἑπὶ τῆς ἐπὶ πρῶτης καὶ κατὰ τῷ πρῶτῳ τῆ Μακκαδαίων βίβλου πρὸς Ἰσθαίοις ἰστορεῖται. ἐπὶ ἢ καὶ ὁ πρὸς Καρχηδόνα δευτέρου πολέμου κινεῖται κρατήσις καὶ αὐτῆς ἔτη ιβ' Ρωμαίοις. Ἀννίδας γὰρ Καρχηδονίων στρατηγῆς νεὸς τῆ Φρονήματι καὶ τῆ ἡλικίᾳ Σπανίαν κατέχεν ὅταν ὑπὸ Ρωμαίους, καὶ τῆ Ἰταλία αὐτῆ ἐπὶ ἦλθεν, συμμαχῶν.

50

μαχόντων αὐτῶ Γαίλων, καὶ ἄλλων πολλῶν βαρβάρων. πρῶτος ἔν αὐτῶ Κορνήλιος Σικηπίων, καὶ Σεμπρόνιος Γράκχος ὕπατοι πολέμουσιν. εἰς γὰρ Φυγόντες μόλις διασώζονται ἔκινδυνος. μεθ' ὧς Λέκιος Φλαμίνιος πολέμους αὐτῶ μετ' ἑδωάμεως διεφθάρη. τρίτος ὧς αὐτὸν ἀγωνίζετο Ἀάσιος Μαξίμος ἀνήρ στρατηγὸς ὑπατεύων, καὶ τρίτος ἑ Αννίδαν στρατηγὸς μάλλον, ἢ δωάμη κρατησας. τότε καὶ Αρχιμήδης γεωμέτρης τοῖς μηχανήμασι Ρωμαίους ἀπέπειτο πολλὰς πολιουκέντας Συρακῶνας, καὶ ἀειρήνην ὑπὸ πνθ' στρατιώται, ἃ πόλεως ἄφνω ληφθείσας, ἐρῶταζόντων Συρακυσίων, ὡς ἔγνωμεν Μαρκίλλος στρατηγὸς Ρωμαίων. ὧς ὑπὸ Ρωμαίους αὐθις τῶν Σικελίαν θεῖς Ἰπνίκιον πομπῶν ἐβλάβεδυσεν.

10 Πολλῶν δὲ ἄλλων Ρωμαίων στρατηγῶν μετ' ὑπῆλυτο πολεμούντων Αννίσεια κρατῆντι Καρχηδόνος καὶ Σπανίας, καὶ μὴ καταποσύντων αὐτῶ, τέλος Σικηπίων Αφρικανὸς τρέψας τῶν Αννίσεια δύναμιν ἐν Ισπανία καὶ τῶν ἑμε Ολυμπαδα, ὑπατεύσας τε καὶ κατ' ἕξασίαν λαβὼν, καὶ διοικῶν τῶν ὅλων Ἰταλίαν. ἔπει Καρχηδὼνα διέσπει σέλω μεγάλα, καὶ τῶν ἀπεισσο πορθεῖ πρὸς τῇ λιθεῦν χώρῳ Καρχηδονίων, ὡς ἔσυν ἐν τέλος Καρχηδονίους μετασειλασθῆναι τὸν Αννίδαν ἕξ Ἰταλίας. ὧ τῶν Σικηπίων συγκρούσας ἐπανήντη πρὸς τῇ Καρχηδὼνι κρατῆι τῆς μάχης πρῶτον, ὡς Φυγεῖν τὸν Αννίδαν, καὶ πρὸς τῇ Βιθωσίας ἐλθεῖν βασιλεῖα Περσίαν αὐδῆ ἀλλοῦ Καρχηδονίους.

Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ζ Σέλδωκος ἕως αὐτῶ ἔτη ιβ.
εἰς τῶν φιλοπάτωρ ἐλέγητο.
Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν η Αντίοχος Ἐπιφανῆς ἔτη ια.
Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν θ Αντίοχος Εὐπάτωρ ἕως αὐτῶ ἔτη α. μετῶς τ.

20 Αντίοχος ὁ Ἐπιφανῆς Συρίας βασιλεύων πρῶτον μὲν Πτολεμαίῳ τῶ Φιλομήτορα Ἰππικῆ καὶ τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῆ Αἰγύπτου βασιλείας ἐκδόσθη πρὸς Βραχῦ. Κωλυθεῖς δὲ ὑπὸ Ρωμαίων, καὶ ὑπὸ τῆ Αλεξανδρείαν διωχθεῖς τῶν Ἰερουσαλήμ ἐκπορθεῖ, καὶ τὸ ναὸν Βεσηλοῦ Διὸς Ολυμπίου βδέλυγμα ἀνασπλάσας ἐν αὐτῶ καὶ τῶν πρὸς Φητείαν Δανιῆλ ἔμεγάλα. τότε ἔρχετο σφόδρα ἀφαιρέσασθαι, καὶ ἐλληνίζεσθαι ἀναγκάσει ἔσυν Ἰσδαίους. ἐφ' οἷς Ματθίας ὁ ἱερεὺς ζηλώσας σὺ τοῖς ἕοῖς Ἰσδα καὶ Ἰωνάθην τοῖς Μακκαδαίοις, Σίμωνί τε καὶ Ἰωάννη, καταγωνίσασθαι τῶν αὐτῶ στρατηγῶν Ἰππικῆ καὶ κατὰπολεμῆσας αὐτῶς τῇ τῶν ἰδίων παιδῶν ἀπειμαχία τῶν καὶ διατῆτο Μακκαδαίων κληθέντων ἀμα τοῖς τότε ζήλω τῶν πατρῶν νόμων ὑπεραθλησύντων. ἐν οἷς καὶ οἱ ζ νεοὶ σφόδρα Ἰωνάθην σὺ τῇ μητρὶ καὶ τῶν διδασκάλῳ Ελεαζάρῳ πολλῶν καὶ πικρῶν βασιάνῳ ὑπερφρονήσαντες νομίμως τὸ βίον κατέλυσαν θανάτῳ μαρτυρικῶν τελειώθεντες. Αουμαναῖοι λέγοντο οἱ ἐκ Ματθίας, δι' ὅτι ὁ πατήρ αὐτῶν Αουμαναῖος ἐλέγητο. ὡς ἦ ἐν κἀμῃ Μαυδαίμ. Ταρσεῖς καὶ Μαλλῶται καὶ Αντιόχος ἐβασίλευσεν ὡς δωρεῶν διδόμενοι τῇ παλλακῇ αὐτῶ Αντιόχιδι. πρὸς ὧς ἦκεν Αντιόχος Ανδρόνικον κατὰλείψας ἐν Δάφνῃ ἔπει τῶν πραγμάτων. ὧς αὐτῶν Ονίαν τῆ ἱερέα δόλω ἔμενελάς ἐ αὐτῶ ἀναερείσασθαι ὑπὸ ἔ Αντιόχου, ὡς Φονεύς.

30 Αντιόχος Εὐπάτωρ πατάξας Αἰγυπτίον, καὶ πρὸς τῆ Φιλομήτορα Πτολεμαῖον πολέμησας εἰς τῶν Ἰσδαίων ἐπανήλθεν, τῶν δὲ χειρωσύνων τε Ἰησθ, τῶν ἐ ἰάσωνι, ἐνεχείρουν ἀδελφῶ Ονίς, ἐ πάλιν ἐκκαλῶν αὐτὸν, ἀδελφῶν τε καὶ Μενελάου δέδωκεν. οἱ ἦ ἐβασίλευσεν πρὸς ἀλλήλους κακῶν μεγάλων αἰτίαι γερόνασιν Ἰσδαίοις

Ἰσδαίων δὲ χειρεῖς.

Ἰσδαίων δὲ χειρεῖς ἐβασίλευσεν ιε Ἰσδαὸς ἕως Ματθίας ἔτη γ.
οἱ ἦ ἔτη ε.
40 Τινὲς ἰσορῶσι Ματθίς ἔτη γ τῆ δὲ χειρωσύνης καὶ Ἰσδα ἔτη ε.
Ἰσδαίων δὲ χειρεῖς ἐβασίλευσεν ιε Ἰωνάθης ἀδελφὸς Ἰσδα τῶ Μακκαδαίε ἔτη ιθ.

Οἱ Φίλοι τῶ Ἰσδα τῆ Ἰωνάθην ἀδελφὸν αὐτῶ πρὸς ἐρήσασθαι ἄρχαι αὐτῶν. εἰς τῶν Βακχίδη συμβαλὼν εἰς πόλεμον διέφθερε τερχιλίδος τῶ αὐτῶ. μετ' ἦ ταῦτα περὶ δίδόντος αὐτὸν πνθ' τῶ Ἰσδαίων τῶ Βακχίδη, αἰδομένους ἀνείλεν αὐτῶ. καὶ διήγησεν εἰς πόλιν ἐν τῇ ἐρήμῳ κειμένῳ Βηθφεσῆ. ταύτῳ ἐπολιέρκησεν Βακχίδης. Ἰωνάθης ἦ ὑπεξελθὼν καὶ πολλὰς διαφθειράς ἀπέλαύνει αὐτὸν. Αλκιμος ὁ ἀνιέρους καθελὼν τὸ τεῖχος τῆς αὐλῆς τῶν ἀγίων δίκας ἐθῶκεν πικρῶς θανάτων. Βακχίδης Φοβηθεῖς Ἰωνάθην Φιλῆται αὐτῶ, κ' ἀκ τῶτα πρὸς αὐτῶ ἔλασ Ἰωνάθης.

Συρίας καὶ Ἀσίας βασιλεῖς.

Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ι Δημήτριος ὁ Σελδῶκος, ὁ καὶ Σωτήρ, ἔτη ιβ.
Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ια Αλέξανδρος ὁ τῶ Βαλαῦ ἕως Αντιόχου τῶ Ἐπιφανῆς Δημήτριον τὸν Σελεύκου καθελὼν ἔτη ε.
οἱ ἦ ἔτη θ.

50 Οὗτος ἐν Πτολεμαίῳ Φιλαθέις Ἰωνάθην δούροις καὶ σεφάνοις ἐτίμησεν.

Ισδαίων δρχιερείς.

Ισδαίων δρχιερείς τεύσεν ^{ἔτη η.} Σίμων
 Σίμων κ' Ισδαίοι Δημήτριον ^{ἔτη η.} πρὸς Φυζόντες εἰρήνευσαν. ὅθεν δὴ Σίμων δρχιερεῖται, γὰρ τε πόλεμον εἶλεν, τὸς
 πρὸς τῇ ἀκρᾷ τῆς Ἰερουσαλήμ. μετὰ Δημήτριον Αντίοχ ^{ἔτη η.} ὁ Σιδίτης Σίμωνι Φιλίστα. Αντίοχος ὁ Σιδίτης ἰάπ-
 πην, καὶ δρχιερὶς ταλάτων ἀπέστη Ισδαίως. ἥ ἢ μὴ ὑπακούσαντων Κενδοβαζόν ἐπέταξε πολεμεῖν αὐτοῖς, ὃν
 Ἰωνάθης υἱὸς Σίμωνος ἐτραπάσατο. Σίμων Ισδαίων δρχιερεὺς ἀδελφὸς Ἰσδα καὶ Ἰωνάθης τῶν Μακκαβαίων
 ἀναρεΐται ὑπὸ Πτολεμαῖος πρὸς Ισδαίους στρατηγόντος Ἱεραχῶ ραμβρὲ αὐτῷ δόλω. οὗτος ὁ Σίμων κ' ἔτη
 τὸς Ισδαίους ἡλευθέρωσεν τῷ Φέρων. ἐπέλεν γὰρ δὸπὸ τῷ ἀ Σελεύκῃ.

10

πρὸς τὸ Μακκαβαίων ὡς ἐν ὀπημοῖ.

Αφ' ὅθεν Πτολεμαῖος ὁ φιλοπάτωρ ἤρξατο πολεμεῖν πρὸς Αντίοχον τὸν μίτρον, ἢ τὸ Μακκαβαίων γεραφῆσι-
 ραῖ. ὃ ἦ γρὸν αὐτῶν δὸπὸ Αντίοχῃ Επφανῆς δρχιεμεΐται, ἔως δ' Ἰωνάθῃ Σίμων. ὃ γὰρ φιλοπάτωρ πολεμῆ-
 σαις Αντίοχῳ τῷ μεγάλῳ ἐστὶ Ισδαίους ἀφῆκεν ἀπολύσας ἐλευθέρους. Ισδαίοι ἢ τῷ Επφανῆ Αντίοχῳ υἱῷ ἔ-
 μεγάλῳ Αντίοχῃ σωεφενται. ὃ ἢ αὐτὸς Επφανῆς τὸ ναὸν ἐσύλησε, ἢ Ισδαίους ἐλληνίζεν ἠγάγε κασε. πρὸς τὰ Μακκαβαίων
 ἀ ἐσι σὺ πῆς πραισι, ζήλοιο ἢ πλεμῶν αὐτῶ. ἢ πλοῦτήσι, ἢ Ισδαίους ἢ ἐϋφρους ἠγάγετα. ὅτι τῶτοις Αν-
 τίοχῳ ὡρὸ οἰκρῶος φησι. ὃ ἢ υἱὸς αὐτῷ Εὐπάτωρ Αντίοχ ^{ἔτη η.} Λυσία γεραφῆ πρὸς ἐϋφρους Ισδαίων. εἶπε Ισδαίους
 οἰκονομῆς ἐγκραμνίζῃ τὸ ὑπαστήρων, Ρωμαίους τε πένδε) Φιλωθεῖς, ἢ πρὸς γεωργίαν Ισδαίους πρὸς ἐπφ-
 ΕΝ Τῶτοις ἐν Δημήτριῳ ὁ Σελδὸν κατὰ πλοῦσας ἐκ Ράμης πῆν τε Εὐπάτωρ. Αντίοχον ἀναρεῖ καὶ Λυσίαν.
 πρὸς ὅν Ισδαίους εἰς πύλῃ Ισδαίους ἐλάθητε ὑπὸ αὐτῷ Δημητρίῳ ἀνηρέθη ἀνδρείως πολεμῶν. Ἰωνά-
 θης κ' Ισδαίους ἠγάγετα Ισδαίων. Αλιμ ^{ἔτη η.} ἢ ὁ περὶ τῶτος καθέειλε πρὸς τὰ τειχῶν τὸ ἐπιδοτέρῳ αὐλῆς τῶ ἱερωῖ, ἠὲ καὶ
 Αλεξανδρ ^{ἔτη η.} υἱὸς Αντίοχῃ τῷ Εὐπάτωρ Δημήτριον τὸν λερόμλον Σωτήρα ἀειλῶν Ἰωνάθην ποφύρα ἐπέ-
 δυσεν βασιλεὺς τῶ ἔθνος Ισδαίων ἀνειπῶν. Τότε Δημήτριος Δημητρίους δὸπὸ Κοήτης ἐπανήλεν, ἢ Αλεξανδρ
 συμβαλῶν εἰς μάχην, ἐλαυνῆς τὸ δρχιερῆς. Πτολεμαῖος ἢ ὁ φιλομήτωρ πῆν συμμαχῶν καὶ Αλεξανδρ
 πύλο κεφαλῶν πρὸς Φυζόντες αὐτῷ Σαβηλ ^{ἔτη η.} διουάσης Ἀρσῶν Πτολεμαῖος ψυχόρα γένει πῆν πρὸς παρ-
 ἐμῆσι πετο. Ἰωνάθης ἢ κ' Δημητρίους ὅτι πύλο ἀκρον ἐστράδουσιν. ἀλλὰ Τρύφων, ὃ ἐ Διόδοτος, ἀναρεῖ πῆν
 Ἰωνάθῳ ἐν Πτολεμαῖοι δόλω ἐαυτῷ πύλο βασιλείαν Αντίοχῃ τῷ υἱῷ Αλεξανδρῃ πρὸς ἐπφ. Σίμων
 ἀδελφὸς Ἰωνάθῃ μετ' αὐτῷ ἠγάγετα κατὰ πύλο τῶ ἔθνος πρὸς ἐπφ. [ἠγάγετῳ τὸ δυνάμεν Ἰωνάθῳ
 υἱὸν αὐτῷ κ' Ρωμαίους πρὸς ἐπφ] τῶτον ἀναρεῖ Πτολεμαῖος ὁ Ἀρσῶ ραμβρὸς οἰκῆσθαι καὶ στρατηγὸς Ἱε-
 ραχῶ. Εὖς τῶτος τὰ Μακκαβαίων.

20

Ισδαίων δρχιερεῖται ^{ἔτη λ.} Ἰωνάθῃ ὁ Υρκανὸς
 Ἰωνάθης ὃ ἦ Ισδαίων ἐρῆιχὸς Υρκανῆς νικήσας Υρκανὸς ἀνομάθη. ὃ αὐτὸς πρὸς Ρωμαίους δόγματι συγκλήτε
 Φιλίαν πένδε). Ἰωνάθης, ὃ κ' Υρκανὸς, Ισδαίων δρχιερεὺς πύλο πόλιν Σαμαρείαν πολιορκήσας ἠδύφισεν.
 Τῶ πύλο Ηρώδης ἀνοικοδομήσας Σεβαστῶ εἰς ὄνομα τῷ Καίσαρος ἐκάλεσεν. ἐπῆτα Ἰωνάθης Υρκανὸς Δραπρε-
 πῶς ἠγάγετα πάντο ἔθνος Ισδαίων. ἢ δὲ πρῶτῃ τὸ Μακκαβαϊκῶν βίβλ ^{ἔτη λ.} ἔως αὐτῷ λήγη.
 Ἰωνάθης, ὃ κ' Υρκανὸς, Ισδαίων δρχιερεὺς, υἱὸς Σίμων, σφῶδρα Δραπρεπῶς ἠγάγετῳ τῶ ἔθνος Ισδαίων
 ἐν ἱερωσῳ ἢ πολεμοῖς καὶ πλετῶ τριτμυλίων ταλάτων ἢ τῶ πύλο καὶ Σολομῶν τῶ πύλο ἀνελέμην
 ἀλλοῖς τε πολλοῖς κατῶ ὄμασι ἢ πρὸς ἀμασι κ' τῶ πύλο καὶ Σαμαρείαν ὀδοκίμῃσας ἐν τῶ ἱερωῖ
 τῶ δύο βασιλείων Αντίοχῃ πρὸς ἀλλήλους τῶ Γρυπῆ καὶ τῶ Κυζικιῶς, ἀναρεΐται τελευτῶ δρχιερεῖται
 ἔτη κ'.

30

40

Αιγύπτῃ καὶ Αλεξανδρείας βασιλεῖς.

Αιγύπτῃ καὶ Αλεξανδρείας βασίλευσεν ^{ἔτη λβ.} Πτολεμαῖος ὁ φιλομήτωρ
 Πτολεμαῖος ὁ φιλομήτωρ πρῶτον Αλεξανδρῷ πύλο στρατῶ Κλεοπάτρῃ δρχ πρὸς γάμον, ἐπῆτα Δρα πύλο
 Ἀρμωνίους ἢ στρατηγῶ αὐτῷ ὀπερῆλη συμμαχῶ Δημητρίους κατ' αὐτῷ. ἢ ὁ μὲν κ' πύλο μάχην ἐκπεσῶν τῷ
 ἱππῶ πρῶσκε), Αλεξανδρῷ ἢ πύλο κεφαλῶν ἐκπεσῶν ψυχόρα γῶν δρχ).
 Αιγύπτῃ καὶ Αλεξανδρείας βασίλευσεν ^{ἔτη κη.} Πτολεμαῖος ὁ Εὐεργέτης δρχ πρῶτος
 Αιγύπτῃ καὶ Αλεξανδρείας βασίλευσεν ^{ἔτη ιη.} Πτολεμαῖος ὁ φύσκων
 οὗτος Σωτήρ ἐκαλεῖται, υἱὸς δὲ ἦν τῷ Εὐεργέτῃ Πτολεμαῖος καὶ Κλεοπάτρας πρῶτος. Τῶτον ἢ μήτηρ τῶ
 τῷ ἐπῆ τῶ βασιλείας ἀπέλασεν. ἢ ἐν βασιλεύσῳ ἐν Κύπρῳ. τὸ δὲ νεώτερον ἦν αὐτῆς καὶ ἀδελφὸν τότε Αλέ-
 ξανδρῷ ἀνεδείξε βασιλεία σὺ αὐτῆ. ὅς καὶ ἐβασίλευσεν Αλεξανδρείας ἔτη ιβ. καὶ διωχθεῖς ὑπὸ στρατευ-
 μάτων εἰς Λυκίαν πόλιν Μύρα φύσῃ μὲν γυναικὸς καὶ στρατῶς, κατὰ ἐν εἰς Κύπρον μὲν παῖδα. καὶ ἀνα-
 ρεΐται ὑπὸ ναυάρχῃ Χαίρει πολεμῶντος. μετ' ὃν παλιν τῶ ἀδελφῷ πρῶτος Πτολεμαῖος Σωτήρ καὶ
 αἰσκων δὴ ἔργῳ τῶ σάματ κληθέντι πύλο βασιλείαν ἀνεδείξαν τῶ δύο βασιλείων Αλεξανδρείας ἐπὶ ἀλλα
 ἔτη. Ὁμῆ ἔτη λγ. αὐτῶ μὲν ἀναρεσῆν ἔπειτα Αλεξανδρῷ τῷ ἀδελφῷ αὐτῷ ὡς αὐτῶν τῶτον.)

50

Σελῆς

Συρίας καὶ Ἀσίας βασιλείς.

Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ἑ Δημήτριος ὁ υἱὸς Σελεύκου, ὁ ἑπικληθεὶς Σωτήρ, ἔτη β΄.

Οὗτος ὁ Δημήτριος ὑπὸ Σελεύκου ἔπατρὸς αὐτοῦ δευτέρου ἔμμεν εἰς Ρώμην φυγὼν εἰς Τρίπλιον Φοινίκης ἐν ἡμέραις παρεγένετο. καὶ ἐπελθὼν Λυσίαν τε ὑπὸ τὸν ἄντιοχον ἑπικληθὲν ἑ παιδὸς ἀναρῆς, καὶ αὐτὸν ἄντιοχον ὡς δόξως ἐν ταῖς ὅλαις ἡμέραις πωσάτω κατακτησάμενος δὲ χεῖρ. καὶ τῆτος Πτολεμαῖος τε συμμαχεῖ Ἀλεξάνδρῳ ἀπὸ μισοφθόρον ξένων. καὶ Ἀπιάτος ὁ Γερράμις βασιλεὺς ὁ καὶ κατέγων αὐτὸν. πρὸς ὃν ἀντιπάλω μιν ὁ Δημήτριος τελευτᾷ ἐν ἔτη τῆ βασιλείας αὐτοῦ. καὶ κρατεῖ τῆ Συρίας Ἀλεξάνδρος ὁ ὑποπεγαυμνός ἔτη ἑ, καὶ ἀναρῆται πολέμων τῷ Πτολεμαίῳ καὶ τῷ ἄντιοχῳ κατέγειναι Δημητρίου ἑ Δημητρίους ὑπὸ τῷ βασιλείῳ Συρίας. συμπίπῃ δὲ καὶ ὁ Πτολεμαῖος. καὶ μετ' ἐπολιὼ χρόνον θνήσκει.

Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ἑα Ἀλεξάνδρος ἔτη ἑ.

Οὗτος ὁ υἱὸς τῷ ἄντιοχῳ ἑ ἑφανῶς. ἔτῳ Πτολεμαῖος Φιλωθεὶς Κλεοπάτραν ἑζημε θυγατέρα αὐτοῦ. καὶ ἐν Πτολεμαῖοι ὑπάρχουσιν αὐτοῖς ἰωνάθης ἑλθὼν ἐφιλόνη. Τρύφων, ὁ καὶ Διόδοτος, ὡς δὲ ἑ Ἀλεξάνδρος ἑ Βαλᾶ τῷ τῆ πραγμάτων ἐγγεγραφεὶς διοίκησιν ἄντιοχον τῆ Ἀλεξάνδρου ὡς δὲ *Ευχαλκῆν τὸν Ἀραβα τεσφόμινον ὄπολαβὼν ἐπολέμῃ τῷ Δημητρίῳ Φιλωθεὶς ἰωνάθης. ἡνίκα πολλῶν ἰωνάθης κρατήρας τῷ πρὸς Ρώμαίους Φιλίαν τῆ ἀδελφῆ ἀνεκτέπειτο. ὁ ἑ Τρύφων ἰωνάθην δεδοικῶς ὄποκλείνῃ παῖδα ἄντιοχον. καὶ αὐτὸν ἀνέπειν βασιλεῖα.

Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ἑβ Δημήτριος Δημητρίους, ὁ καὶ τῶ πρώτον *Σιρλωσίης, ἔτη γ΄.

Οὗτος Τρύφωνα τὸν ἀειλόνη ἰωνάθην καὶ ἄντιοχον ὡς Ἀλεξάνδρου καὶ αὐτὸν βασιλεῖα Συρίας ἀναπέπειτα ἐκ Σιδῆς ἑλθὼν πολιορκεῖ εἰς Δάρα κατὰ Φυγόντα, καὶ κρατεῖν εἰς Ὀρθωσίαν. ὡς ἑς διωχθεὶς εἰς πῶρ ἐναλλόμενος θνήσκει.

Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ἑγ ἄντιοχος ὁ Σιδῆτης ἔτη δ΄.
Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ἑδ Δημήτριος τῶ β΄. ἔτη δ΄.
Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ἑε ἄντιοχος ὁ Γρυπῆς ἔτη κτ΄.

Χρὴ γινώσκων, ὅτι τὰ καὶ ἔτη ὄνη εἰσι μόνων τῆ Γρυπῆ ἄντιοχος, ἀλλὰ καὶ τῆ Κυζικίης. Πρῶτον γὰρ ὁ Γρυπῆς βασιλεύσας ἔτη δ΄ ὡς ἐβλήθη ὑπὸ τῆ Κυζικίης. καὶ ἐβασίλευσεν ὁ Κυζικίος ἔτη ἑ. καὶ πάλιν ὁ Γρυπῆς ἐκβαλὼν τῆ Κυζικίον ἐβασίλευσε τὰ λοιπὰ ἔτη δ΄. ἑ ἔτιως ἐκ ἀδοχῆς ἐπολέμῃ ἀλλήλοις. ἄντιοχος ἄμα ὡς καὶ ὁ Γρυπῆς Σίνδαν πνᾶ στρατηγὸν νικήσας τρέπαιον ἑσησεν ὡς τῷ Λύκῳ πῶμα. Κατὰ Σικελίαν ὁ δολικὸς πόλεμος. Οἱ ἐν Σικελίᾳ ὄνη πολιορκούμενοι εἰς ἀλλήλοφραγίαν ἐστράπησαν. Σέλευκος ὡς ἄντιοχος τῆ Γρυπῆ τῆ Κυζικίον ἐκβαλὼν ἐκράτησε βραχύ. Σέλευκον ζῶντα κατέκασεν ὁ Κυζικίος ἄντιοχος. ἄντιοχος ὁ Κυζικίος φυγὰν εἰς Πάρθους Πομπήῳ παρέδωκεν αὐτὸν.

ἑσέν ὅτι καὶ ἔτος ὁ ὡς ὄνη λέγει ὑπὸ τῆ μητρὸς, καὶ ὁ μετ' αὐτὸν ὑπὸ τῆ στρατημάτων διωχθεὶς Ἀλεξάνδρος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ὁ ὡς ὄνη ὄνημαζεται. Τῆ Ἀλεξάνδρου τῆτος τῆ πρῶτος ὡς ἄντιοχος τῆ ἑφανῶς πεπόντος ἐν τῆ πρὸς Πτολεμαῖον μάχῃ, μεριζέ) ἡ τῆ Συρίας ἀρχὴ εἰς τε Δημητρίου τῆ Δημητρίους ὡς ἑμῶμινον ἐκ τῆ Σελευκείας, καὶ εἰς τὸν ὡς Ἀλεξάνδρου ἑμῶμινον ἐκ Συρίας καὶ ἄντιοχῳ ἄντιοχον. ἀλλὰ τῆτος ὁ Δημητρίους Δημητρίους τῆτος νικήσας χερσεται τῷ ἀρχῆν ἔτη γ΄. ὅθεν καὶ Νικάνωρ ἐβλήθη. στρατεύσας ἑ ἐπὶ Ἀραβίῳ εἰς Βαβυλῶνα ἀίχμαλῶτος γίνεται ὑπὸ Ἀραβίους, καὶ εἰς τῷ Παρθικῷ ἀναχθεὶς ἐφροεῖτο σιδηρωθεὶς, ὅθεν καὶ σιδηρίτης ἑλεγετο ὡς ἑρον. Οὗτος πρὸ τῆς εἰς Παρθικῷ φρεῖας ἐκ Κρήτης ἐπανελθὼν, καὶ Συρίας κρατήσας, Ἀπλωνίον ἑταξεν ἑδαίσις πολεμῆν. ἰωνάθης ἑ ἄμα μυρσίους ὄνηλέκτοις ἰωνάθην κατέγειναι κτενας ἡ τῆ πῶ Ἀπλωνίῳ, ὁ αὐτὸς ἄζωτον ἐμπήσας τὸ παρ' αὐτοῖς εἰδῶλον Δαγῶνα ἀφαιρεῖται. Τῷ αὐτῷ Δημητρίῳ Δημητρίους Σωτήρ ὄνηλερομνῶ καὶ Νικάνωρ Πτολεμαῖος διδώσιν ἀφελόμενος Ἀλεξάνδρου τῷ θυγατέρα Κλεοπάτραν ὄνη καὶ τῆ Συρίας δὲ χεῖρ. Ἀπέστησιν ἑ αἰ διώμεις τῆ Δημητρίους. καὶ ἑδεήθη ἰωνάθης πέμψαι φράσματα πρὸς συμμαχίαν ὑπὸ εἰς ἄντιοχῳ, ὑποχόμενος κατέγειναι τὰς πόλεις ἑδα τῆ ἐθνικῶν στρατημάτων, ἐν νικήσῃ. ἰωνάθης ἀπέσειλεν αὐτῷ τρεχίλιν, εἰ καὶ διεφθεραν εἰς ἄντιοχῳ ἑλλήνων μυριάδας ἑ ἑπανασάντων καὶ Δημητρίους πολιτῶν. καὶ τῷ πάλιν ἐπέσεισεν. Δημητρίους δὲ νικήσας πάντα διεψέσαστο τὰ πρὸς ἰωνάθην. ἑν τῆτος ἐν ἀναρῆται ἰωνάθης δόλω ὑπὸ Τρύφωρος, καὶ κρατεῖ μετ' αὐτὸν Σίμων ὡς αὐτῆ ἑτη ἑ. ὄνη Κελτῆς ἐχειρώσαστο. Κατὰ τῆτος ὄνη χρόνος ἐάλω Καρχηδῶν τὸ ἑγαπὸν ὑπὸ Σκηπίων Ἀφρικανῆς τῆτος, ἐχθρα ἑτη καὶ ὄνη κτεσας, καὶ ἑ ἄλλας ἑμη. ἄντιοχον τῆ Σιδίπῳ Ἀραβίῳ Πάρθῳ ἀνέλεν Πτολεμαῖος ὁ ὄνη μῆ τὸ ἀνελεῖν Σίμωνα τῆ οἰκείον πενήτηρον ὄλω ὡς ἑ πῶτον, τῷ ἄντιοχῳ ἐδήλωσεν ὄνησειλα διώμεις αὐτῷ πρὸς τὸ ὡς ἑ δὲναι αὐτῷ τῷ ἑδαίαν. ἰωνάνης ἑ ὁ Σίμων ὡς μαβῶν τὰ συμβαίεται τῷ πατρὶ καὶ τοῖς ἀδελφοῖς ὑπὸ Πτολεμαίους, ὄνη μὲν ἐλθόντας πρὸς αὐτὸν ἐν Γαζαρχίῳ

ρηαίς ἀναμάρτιαι, τῇ δ' Αντιόχῳ Φιλαθαίῳ, καὶ ἠδὲ τῷ πλήθει τῶν δέχων λαβῶν τὸ αὐτὸν ἀναμάρτιον Ππλεμαίων, καὶ τῷ Αντιόχῳ συμμαχῶν καὶ Υρκανῶν. ἐνταῦθα μετὰ τὴν ὁδοκίμησιν Ιωάννης Υρκανὸς ἀνομόματῶν δέξις ὄνομασιν πλάσσειν. ὅς ἐνεργήσῃσαν Ιουδαίων ἐτη καὶ σρατηγῶν καὶ ἀρχιερετῶν. Ἔως τότε οὐδεὶς ἠὲ πρώτη τῷ Μακκαθαίῳ. ἠὲ δὲ ὁ δὲ πρῶτος τὰ κατὰ Σέλευκον, ἔ Αντιόχον τὸν Επιφανῆ, καὶ Αντιόχον τὸν Ευπάτηρα, καὶ Δημήτριον τὸν Σωτήρα, καὶ Ἰθάκον τὸν Μακκαθαίον. ἠὲ τῇ τρίτῃ τὰ κατὰ τὸν φιλοπάτωρα Πτολεμαῖον ἰσχυρῶς, ὅπως τὸ ἐθνὸν τῷ Ιουδαίων ἐξέλευτο ἀφανίσαι παρὰ τὸ Αντιόχον καὶ Επιφανῆ βασιλείας ἐπιβῆναι, αὐτὴ δ' ἔπρωτη τῶν προτέρων ἐστίν. ἠὲ δὲ ὁ δὲ αἰρετῶν παρὰ τῷ αὐτοδίαστον εἶναι τὸν πατῶν εὐσεβῆ λογισμῶν, καὶ παρὰ τῷ τῷ πᾶσι τῇ μητρὶ ἀλλήλων κατὰ τὸν Ιωαννάδῳ καὶ Μακκαθαίῳ χρόνους, ἔ Σίμων δὲ τὸ ἀδελφὸν αὐτῶν.
 Αἰγυπτῶν μὲν Πτολεμαῖον ὁ Ευεργέτης, Συρίας δὲ ἔ τῆς μικρᾶς Ἀσίας Ἀλέξανδρον ὁ τῶ Βαλλῶν λεγόμενον, καὶ ἔως Αντιόχον καὶ Επιφανῆς, Ρωμαίων δὲ αἰρετῶν ἐκράτην, καὶ ἄλλοι μὲν σρατηγῶν, πάντων δὲ μάλλον Σκηπτῶν ὁ ἐκείνου τῶ Σκηπτῶν Ἀφρικανῆ, ὅς Καρχηδονίοις τοῖς κατὰ Λιεύῳ τὸν τρίτον ὁ Περσησὶς καὶ πλευτῶν πλέμων ἠγναίως τοῖς ὅπλοισιν ἐκράτησε καὶ καὶ ἔτη, καὶ ἐπὶ εὐθείᾳ τῆς οἰκοδομῆς τῶν Καρχηδῶνα κατεπεφάμενον. Τότε δύο σρατηγῶν Ρωμαίων ἠτήθησαν εἰς μὲν ἀνηρέθη, Γάτριον δὲ ζωογρηθείς εἰς Ρώμην ἐπέστη σὺν αἰχμαλώτοις, πολλοῖς, αὐτοῖς τε ἀνιζόφερον Σκηπτῶν.
 Μικῆς Νυμφιδας βασιλευς καὶ Ρωμαίων σύμμαχον ἐπέστηκεν. καὶ νόθος τῶν Ἰαγρόφῶν λεγόμενον ὁ δὲ ὅσον οὐκ εἶχε γνησίως ἀελῶν παιδάς χειρῶν τῶν ἀρχῶν. ἐφ' ἃ Ρωμαῖοι δευνοπαθησάμενος Ἀλέξ Μαρίν πρῶτον ὑπῆλθε σρατεύσῃσαν ἰσχυρῶς μάχῃ κερήθησαν. τῶ δὲ Ἰαγρόφῳ Φεβροντῶ ἐπέστη Ἀλέξ Μαρίν ἔ τῶ τῶ ὑπατικῶν ἠγναίως εὐδοκίμησαντος, πλευτῶν δὲ Ἀλέξ Σύλλα τῶ καὶ . . . αὐτὸν Ἰαγρόφῳ ζῶντε χωρὶς ἀμείβων ἔ θοραμβεύσαντος ἐπ' αὐτῷ παρὰ τῶ ἄσματος ἐν Ρώμῃ κατὰ τῶ αὐτῶ ὑπατίειαν ἀγομῶν δεσμίῳ, ἠὲ πρὸς ἡν ολυμπιάς ἔστῃ.

20

Συρίας καὶ Ἀσίας βασιλεύς.

Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ἔ Αντιόχον ὁ Κυζικῶν ἔτη ια.

Ιουδαίων δέξιερεῖς.

Ιουδαίων δέξιερεῖς τουσιν κα	Αριστοβουλ	ἔτος ἔν.
Ιουδαίων δέξιερεῖς τουσιν κα	Ιωαννάδον, ὁ ἔ Ἀλέξανδρον,	ἔτη λ.

Ιωαννάδῳ ὅσον λοιπὸν ἀδελφῶν καὶ συγγρηῖς ἀνάειν, μηδένα δὲ γῆρας ὑπολειψάμενον. Ἀλλὰ τῶ τῶ καὶ πᾶσαι αἱ πόλεις Ιουδαίων ἀπέστησαν ἀπ' αὐτῶ, ὡς Ἀλέξ Κλεοπάτρῃς μητρὸς Ἀλεξάνδρου ἠπέπεψεν, συμμαχούντων Αἰγυπτῶν αὐτῶ. Ιωαννάδῳ ὅζους καὶ ὑβερεῖς καὶ ἀγροίκασι τῶ σφόδρα. τῶ τῶ οἱ κολακόντες Ἀλέξανδρον ἔλεγον, Ἀλλὰ τὸ ἔ γνῶμης ὅζου καὶ ἀνεμπίδοσι, οἱ ἔ μισθῶντες Θρακιῶν, ὡς ἀδελφῶν. Κατὰ τῶ τῶ ὅσον προτέρους Κλεοπάτρῃς Σελήνῃ ὅσον παῖδας ἀποβαλέσθαι κατ' ἐαυτῶν ἔδοξε βασιλεύσειν, ὅτι προτέρους ἔχουσι δύο τῶ Ἰαδαίων, Ἀναταν, καὶ Καλικίαν πάντες τὰ κατ' αὐτῶν διοικούντες, δι' ὧν Ιωαννάδῳ Φιλωθῆς αὐτῇ συμμαχῶν Αἰγυπτῶν ἔλαξε καὶ Παλαιστίνης, καὶ τῶ ἀποστῆσαντων Ιουδαίων πρὸς πόλεις ἀφανίζων, καὶ τῶ ὁμοθῶν ἠφραδῶς ἀποστῆσαντων μέχρι γυναικῶν καὶ παιδῶν, δέξιερεῖς τῶ ἀπὸ τῶ πέραν Ἰουδαίων πόλιων, καὶ Ἐσθῆν τῶ κατὰ τῶ ἠλῶν, Ἀμμωνιῶν τε καὶ Μωαβῆτῶν ἐπελάθων, Δώρον τῶ πρὸς πᾶσι θερμαῖς ὑδάτων, Ἀβιλλαν, Ἰππων, Λίαν, Φιλιπητῶν Μακεδόνων δότικίας, καὶ Βασῶν τῶν κατὰ Σουθηόπολιν, Μαιλίαν, Σαμάρειαν, Ἐσθῶν ἠρῶ ραδαίαν. Ιωαννάδῳ, ὁ καὶ Ἀλέξανδρον, πόλεμον ἠγάγων παρὰ Αντιόχον τὸν παῖδα δὲ Γρυπῆ τῶ καὶ Διοῦσιον, ἐνίκησεν. οὐτῶ τῶν Τυριῶν γλῶ ἐπελάθων ἐπολιούριον τῶ νῆσον. ἐπαναστάσεως δὲ περὶ τῶς Νεβαπαίων ἔ Ἰσραελίαν Δίγακον σρατηγῶν ἐπεμφεν Γαλιλαίῳ καὶ Νασαταίων. αὐτὸς δὲ κατὰ τῶ Ἰσραελίαν εἰς πόλεμον ἐπιμαζιέμενος ἐνήσκη βασιλεύσας ἔτη λ, Σαλίην τῇ γαλιετῇ τῶ δέχων ἐγχειρίσας, ὅντων αὐτῇ δύο παῖδας ἔσῳτῆ, Υρκανῆ, καὶ Ἀριστοβούλου. Εντεύθη τὰ τῶ Ιουδαίων συγκεχώρῃ.

30

40

Ιουδαίων ἐβασίλευσεν Σαλίνα, ἠὲ καὶ Ἀλεξάνδρα, ἔτη θ.

Ἀλεξάνδρα, ἠὲ καὶ Σαλίνα, πάντες τῶ ἠμότη δὲ ἀποδέσσει δὲ ἀνδρῶν Ιωαννάδου καὶ Ἀλεξάνδρου τῶ Ιουδαίων ἔθνη τῶ τῶς χερσῶν ἐνταῦθα κερδήσασιν Ἀλλὰ δὲ τῶν ὄσθειας, καὶ τῶ πρὸς τὸ θεῶν ὄσθω πᾶσιν, καὶ παρὰ τῶ πᾶσιν ὄσθω ἠμῶν ἀκείβησαν ὄσθω τῶς βασιλεύσασιν ἔτη θ. Ταῦτῳ τὸ φαρμακῶν ἠρῶ περὶ σῆμα, ὡς τῶ ἄλλων δύο, Σαδδουκαίων ἔ Ἐσθῶν, ὄσθω τῶστρον εἶναι δοκῶν. καὶ τῶ τῶ τῶ πᾶσιν ἠγχεῖσιν διοικῆσιν ὡς θεοφιλῆς. καὶ τῶ ἠ μὲν ἀποδουλοῖς τῶ δέξιερεῖς τῶ φαρμακῶν δεσμῶντων καὶ λυόντων, ὡς ἠθελον, αἱ δὲ ὄσθω ἠρῶ τῶ γυναικῶν καί πᾶσι ὄσθω ἠρῶ τῶ φοβερῶ τῶ ἔσθω. πᾶσιν ἠρῶ τῶ πᾶσιν, καὶ ἠρῶ τῶ ὑπῆσαν. δύο δὲ παῖδων Ἀριστοβούλου καὶ Υρκανῆ τῶ τῶ ὄσθω, αὐτῇ τῶ βασιλείαν Υρκανῶ τῶ πᾶσιν ἐπετέλεσε παρὰ τῶ ἠμῶν, ὄσθω τῶ ἠμῶν, ὄσθω τῶ νεωτέρῳ τῶ δέξιερεῖς ὄσθω. ἄλλὰ ἔ τῶ ἀδελφῶν τῶ μητρῶν ἀρπᾶς τῶ καιρὸν καὶ πᾶσι πολλῶν οἰκετῶν κερῶ τῶ ἐρυμάτων, καὶ μισθοφόρος ἐν τῶ τῶ ἀθροῖσι πᾶσι χερσῶν ἀνῆσαν ἐαυτῶν βασιλεία. τῶ τῶ Υρκανῶν οἰκτεῖσθαι Σαλίνα πνεύμενον, τῶ Ἀριστοβούλου γαλιετῇ τῶ τῶν κούκων καθῆρξεν παρὰ τῶ βορείῳ κλίματι τῶ ναῦ εἰς Βάρκιν τὸ Φρέμον. καὶ ἐν τῶ τῶ πᾶσιν Ἀριστοβούλον πμωρησάσασιν τῶ κατὰ Υρκανῆς ἐπαναστάσεως, διοικῆσασιν, ὡς περὶ αἶρετῶν, τῶ δέχων ἐπέστη.

50

Αἰγυπτῶν

* * * * *

Αιγύπτου καὶ Αλεξανδρείας βασιλείς.

Αιγύπτου καὶ Αλεξανδρείας ἐβασίλευσεν	Ἦ	Αλέξανδρος	ἔτη ἦ.
Αιγύπτου καὶ Αλεξανδρείας ἐβασίλευσεν	Ἰ	Πτολεμαῖος Κλεοπάτρας υἱός	ἔτη ἦ.
Αιγύπτου καὶ Αλεξανδρείας ἐβασίλευσεν	ἹΑ	Πτολεμαῖος ὁ Διοίουτος	ἔτη λ.

10 **Ρομῶν** πολιορκία λαβὼν τὰ Ἱεροσόλυμα Ἀρξίδεον μὲν δεσμῖον σὺ τῆς πύσιν Αλεξάνδρου καὶ Αντίγονο κατέειχεν εἰς Ρώμην ἀπὸν Φεραμβούσων, καὶ ἀλλῶν ἐθνῶν βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας. Ὑρκαιῶ δὲ τῶ τῆτος ἀδελφῶ πῶν δὲ χειρωσῶν ἐγγυλίσις ὑποφόνος ἐπέθετο Ρωμαίοις Ἰσθαίος, καὶ Κικέρων ὁ Ῥήτωρ, καὶ συγκλητικὸς πρὸς Ρωμαίους ἤματι. ἔπος καθέειλεν Καλιλίαν, καὶ Κέθηρον, καὶ Λέντιλον σωμοπολίην καὶ συγκλητικόν, **Ρομπή** ἐλθὼν εἰς Ρώμην καὶ Φεραμβούσους ὅππιν νίκαις πηλάς ἀντιγράτωρ ἀνηγορεύθη, καὶ ἐπέπο Φιλία Γαίῳ Ἰδλίῳ Καίσαρι, καὶ γαμβρός ὅππιν θυγατρὶ Ἰσθαίῳ (ὁ δὲ Γαίος ἤχοπονῆεις κατὰ Γαίλων καὶ Βρετανίων στρατηγὸς ἐκπέμπει), μεράλαις μάχαις ἐν ἐπιστῇ Γαίως, ἐ Βρεταίους Ρωμαίοις ὑποπλάς κατησῆσις. * * *

20 **ΣΠΟΡΑΔΗΝ** Ρομπήος Ὑρκαιῶ πῶν δὲ χειρωσῶν ἐκέρωσεν. ὁ αὐτὸς Ἰσθαίος Ρωμαίοις ὑποφόνος ἐπέθετο. ὁ αὐτὸς Ἀντίπατρον ἀλλόφυλον Ἡρώδης υἱὸν καὶ πατέρα τῆ Φαλακίτης ἐπίτροπον κατέστησεν. Γαίος Ἰδλίος Λυστανίαν, Γαίως, Βρεταίους, καὶ πῶν πῶν ἀικεανὸν νήσους καπερεψάπο. ὁ αὐτὸς τὸν Ῥήιον πεπῶν Ἰσθαίος Γερμαίους, καὶ Γαίως, ἐχέρωσατο. τὸ ἐν Ὀλυμπίῳ ἀγῶνα ἐκέρωσῶν. Γαίος Καίσαρ πῶν Ρομπήιον ἐπολέμησεν. Γαίος Ἰδλίος εἰς Αἰγύπτου ἐλθὼν κατὰ τῆ Ρομπήιος σὺ τῆς στρατιῶν ἀναρεῖ μὲν τῆ Πτολεμαῖον Ἰσθαίον τὸν Ρομπήιος φόνον, βεδοαίῳ τῆ Κλεοπάτρα μόνῃ πῶν δὲ χῆν Αἰγύπτου Ἰσθαίον πῶν αὐτῶν, ὡς Φασιν, ἐρωσῶ.

Αιγύπτου καὶ Αλεξανδρείας βασιλείς.

Αιγύπτου καὶ Αλεξανδρείας ἐβασίλευσεν Ἰβ Κλεοπάτρα θυγατρὶ Πτολεμαῖος Ἰ καὶ Διανυσίῃ ἡ τελευτήσῶν ἔτη κβ.

Αντώνιος Ἀραβίαν Κλεοπάτρα παρέδωκεν. Ὑρκαιῶ τὰ Ἱεροσόλυμα ἀνέστησε τείχη ὑπο Ρομπήιος καθαιρέσῶν. Πραδῶν Κάσιος κείλης Συρίας στρατηγὸν ἐν Δαμασκῶ πῶν ἐχειρίσατο.

Ρωμαίων Μοναρχία.

30 **Ρομαίων** ἐμονάρχησεν Ἰβ Γαίος Ἰδλίος Καίσαρ ἔτη η.

Ὀλυμπιάς Ῥη. Ἀντώνιος τὸν Ἰσθαίον Ρωμαίοις μῆνα Κωυτίλιον καλῶν μῆρον Ἰδλίον μετονομασθῆναι ἐπέφισατο, Ἰσθαίον τὸ αὐτὸν ἡρηθῆναι ἐν αὐτῶ.

Ρομαίων ἐβασίλευσεν Ἰβ Οκταβίους Αὐγύστους ἔτη ιβ.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Ἰσθαίος πῶν ἐβασίλευσῶν ἀμύλις δογμα συγκλητικὸς καὶ Ἀθηναίων ψήφισμα πῶν Φιλίας ἐπέπεμψῶν, Κικέρων ὁ Ῥήτωρ καὶ συγκλητικὸς ἐν Γαίταις ἀνηγορεύθη τῆ Ἰταλίας. οἱ δὲ Φασιν, ὅππιν Φαρμακῶ διεφθαρῶν ἑαυτῶν. ἡ τῶν ἐν Ῥομῶν βασιλευσῶν ἐπέσατο Ἰβ βασιλείαν δὲ χῆν Ἰσθαίος Ἰσθαίος ἐπέθετο.

Ἀπὸ Γαίος Ἰδλίος Καίσαρος οἱ μετέπτα Ρομαίων βασιλεῖς Καίσαρες ἀνεμάσῶσῶν, ἀπὸ δὲ Αὐγύστους Αὐγύστους. Ἀντώνιον καὶ Λέπιδον νικήσῶν Αὐγύστους εἰς Φιλίαν προσδέχεσῶν, πῶν ἐβασίλευσῶν τῆ συγκλητικῆ. Αὐγύστους πῶν ἐθελεμάδουσε Φεραμβούσον. ἡ τῆ Ἡπείρωτῶν ἐξ βασιλείων δὲ χῆν ἐπέσατο διαρκεσῶν ἐτη γ.

40 **Ἰσθαίος** ἐπέθετο Ἰβ λόγος τῆς δὲ χῆν ἀμύλις πῶν Ἡρώδης ἀμύλις.

50 **Τῆτος** τὸ παθῶν σῶν ἐπὶ τῆ Ἱεροσολυμιτῶν πόλῃ, ὑποφόνος ἐν Ρώμῃ Μάρκος Ἀρχέππῶς, καὶ Κανιδίος Γαίως, καὶ ὅππιν τῆ Ῥη Ὀλυμπιάδῶν, τρίτω μῆνι, τῆ ἐροπῆς τῆ νησίας, ὡς ἐκ πῶν τῆς τῆ γῆρομῆς ὅππιν Ρομπήιος πῶν Ἰσθαίος συμφεσῶν. καὶ γὰρ ὑποφόνος ἐκείνης τῆ αὐτῆ ἐάλασῶν ἡμέρῃ. μὲν ἔτη κβ. Σῶσιος δὲ χῆν ἀναθῆσῶν μῆνι τῶν πῶν ἐφάνον ἀνέσῶν ἐξ ἐν Ἱεροσόλυμα, Ἀντίγονον ἀγῶν δεσμῶτην Ἀντωνίῳ. δεσπῶν δὲ Ἡρώδης, μὲν Φυλακῆς Ἀντίγονο ὑποφόνος Ἀντωνίῳ, καὶ κερμῶν εἰς Ρώμην δικαιολογήσῶν πῶν συγκλητικῶν, ἀπὸ δὲ χῆν, νῶς αὐτὸν μὲν ἐκ βασιλείων, Ἡρώδην δὲ ἰδιώτην, ἡ ὅππιν πῶν βασιλεύσῶν ἐπὶ παῖδας, εἰ αὐτὸς εἰς Ρωμαίους δὲ χῆν. πῶν Φοσῶν πῶν πηλάς χῆν πῶν Ἀντωνίον ἀνέλασῶν τῆ Ἀντίγονον. ἡ γῆρομῆς, τῆ δὲ χῆν μὲν Ἡρώδης ἀπὸ ἀπῶν, πῶν δὲ χῆν ἡ τῆ Ἀσσυμνιαίων δὲ χῆν μὲν ἔτη Ῥη, οἱ δὲ λαμῶν ἐπῶν, καὶ Δαίσιος Ῥη πῶν ἐνεκα καὶ τῆς ἰσραηλικῆς πῶν, ὡν τῆ ὑποφόνος ἐθῶν οἱ Ῥη αὐτῆ διεπεσῶν.

50 **ἀλλὰ** ἐπὶ μὲν Ἰσθαίον πῶν ἀλλήλους ἐσῶν πῶν δὲ χῆν ἀπέσατο, μετέπτα δὲ εἰς Ἡρώδην τὸν Ἀντίπατρον οἰκίας ὅππιν δημοκῆς, καὶ γῆρομῆς ἰδιωκῆς, ἐ ὑποφόνος πῶν βασιλευσῶν. καὶ τῆτος μὲν τὸ τέλῶν τῆ Ἀσσυμνιαίων γῆρομῆς πῶν ἀλλήλους.

„ ἡσπίδι λέγεσθαι, καὶ γλώσσης, καὶ σωήσῃ δὴ δόξα λόγῳ ἔδοξε κληθῆναι, καὶ ἔτι ἐκδομῆται Ἱεροσολίμη,
 „ ἕως Χερσῶν ἡγεμῶν, ἐδομαῖδες ζ, καὶ ἐδομαῖδες ζβ. αὐτὰ δὲ αἰ τὴ καὶ ἔδομαῖδες συμπληροῦσθαι χρῆνον
 ἑτῶν ἑπτά, ὅποσα ἔτη τυγχάνει τὰ τὴ δὲ χερσῶν ἡγεμῶν, ὡν πελοποννησιακοῦ Ἰεροσολίμων ἀρχιμα-
 λώτης ληφθέντος, Ἡρώδης Ἀντιπάτρως μηδὲν προσήκοντων αὐτῷ πλὴν τῶν Ἰουδαίων βασιλείων δὴ ἀυγῶν, καὶ τὸ
 συγκλήτης πῶδε λαμβάνει. καὶ πῶτε αἰ τῶτα πῶδες μέχρι τῆς ἑσπέρης Ἱεροσολίμων πολιουρίας, ἐκτετακτοῦ
 Διαδοχῆς ἔτι ἱερῶν γένους, ἱερῶν τῶν θεῶν, καὶ δὲ Διαδοχῆς καὶ τῶν Μωυσέως νόμων, ἀσκητοῦ δὲ πρὸς ἀλλοτρίους.
 καὶ οἱ μὲν ἐπιαιετοῖσι ἢ ἐπὶ ὀλίγον πλεον πῶδε τῶν ἡγεμῶν Ρωμαϊκῶν πλὴν δὲ χερσῶν αὐτῶν δὴ ἑσπέρης. Ἡρώδης
 Ἀντιπάτρως τῶν Ἀσκαλωνίτων πατρὸς, καὶ μητρός Κύπειδος Ἀραβίσης ἔδεν αὐτῷ προσήκοντων πλὴν Ἰουδαίων βα-
 σιλείων ὑπὸ Ρωμαίων ἡγεμῶν ἵσταται, καὶ ὄν τῆς τῶν Χερσῶν γνησίως πηλοποννησιακοῦ ἢ ἐκ προσόντων Διαδοχῆς,
 10 „ δὲ χερσῶν αὐτῶν, καὶ δὲ χερσῶν τῶν Ἰουδαίων κατελήθη συμπληροῦσθαι τῆς πῶδε Μωυσέως ἀρχῆς πρὸς οὐρανῶν,
 „ Οὐκ ἐκλείψεται ἀρχὸν δὲ Ἰούδα, καὶ ἡ ἡγεμῶν ὅσα τῶν μῶν αὐτῶν, ἕως ἀνέλθῃ ἡ δόξα. καὶ αὐτὸς πρὸς
 „ δοκίαν ἑθνῶν. ἔξῃς ἢ πρὸς Φησί, ὁ Δαυὶδ, λέγων, καὶ μὴ πῶς τῶν καὶ ζβ ἐδομαῖδας διολογούσθαι χρῆται,
 „ καὶ κῆμα ἔκει ἐν αὐτῷ. καὶ τὸ ἱερόν, καὶ τὸ ἄγιον Διαφορεῖ λαὸς ἡγεμῶν ἐρχομένων, καὶ κληρονομητοῦ ἐν
 „ κατὰ κλυσιμῶν πόλεμος, καὶ ἔξῃς Φησί, καὶ ὅτι τῶν ἱερῶν βδελυγμάτων ἐρημώσων, καὶ ἕως σωτηρίας καὶ
 „ σωτηρίας δόξῃσθαι ὅτι πλὴν ἐρημώσων.

Ὡς ἐν τοῖς Ρωμαϊκοῖς ἐκδόξῃσιν ἐμφέρεται ἐν ὅτι τῶν πῶδε
 Ἀλεξάνδρου, ἕως Ἀυγῶν χρῆνον, καὶ ἐπὶ τῶν κλίσεως
 Ρώμης, καὶ δὴ Τροίας ἀλώσεως, καὶ ἕως τῶν
 20 αὐτῶν Ἀυγῶν Καίσαρ.

„ Διαγερόνασι ἢ δὴ τῶν Ἀλεξάνδρου τῶν Φιλίπων πελοποννησιακοῦ, ἢ πρὸς γέροντες τὸ πῶς τῶν τῶν ἑσπέρων δὲ χερσῶν, μέχρι
 „ τῶν Ἀυγῶν, ἔτι Ἀντωνίου βασιλείας, Ολυμπιάδες αἰ ἔτι δὲ συνέχουσιν τῶν δὴ κτίσεως Ρώμης, εἰς πλὴν Ἀυγῶν
 „ βασιλείων, ἔτι ἑπτά, καὶ τῶν καὶ μ, καὶ ὅσα ἐπιαιετοῖσι δὴ Ρωμύλων, μέχρι τῆς τῶν ἑσπέρων δὲ χερσῶν, Διαγερόνασι
 „ κατὰ πῶδες ἔτι πῶδε δὴ ἀλώσεως Τροίας, εἰς πλὴν αὐτῶν Ἀυγῶν καὶ Καίσαρ δὲ χερσῶν, ἔτι ἀρχῆς, καὶ τὸ
 „ ὅσα ἐπιαιετοῖσι δὴ ἀλώσεως Τροίας, μέχρι τῆς Ρωμαίων βασιλείας εἶναι.

Ἐπὶ τῶν τῶν Ἀυγῶν δὲ χερσῶν ἢ τετάρτη λαμβάνει βασιλεία, ἢ ὁ Δαυὶδ ἐν τῇ τῶν τεσσάρων θεῶν ὀπισθία τε-
 30 παρὸν θεῶν Φοδερόν ὀνομάζει. τότε πρῶτον ὅτι τῆς τετάρτης βασιλείας ἐμὸν ἀρχήσθαι Ἀυγῶν, ὅτε ὁ κύριος
 ἡμῶν ἰσθῶς Χερσῶν πλὴν ἐκ γυναικῶν ἀειπρωθέντων γέννησιν δι’ ἡμῶν κατεδέξατο. οὗτ’ ὁ Ἀυγῶν ἀπέλθον
 εἰς Δελφῶν ἠρώτησε τίς μετ’ αὐτὸν βασιλεύσει; τῶν δὲ Πυθίης μηδὲν ἀποκρομῶν, καὶ τῶν Ἀυγῶν πάλιν
 ἐρωτήσων, καὶ τῶν τί σιγῶν τὸ μαντεῖον, ἔφη ἡ Πυθία ταῦτα,
 Ἐβραῖοι καλεῖται μεθ’ ἡμῶν μακάρεσσιν ἀνάσταν
 Τόνδε ὄμον προσλιπῶν, καὶ ὄμον πάλιν αὐθις ἰκέωται.
 ἄπθι λοιπὸν εἰς ὄμων ἡμετέρων.

Τῆς δὲ ἑπτά Ολυμπιάδων πρὸς ἐλθόντος, Ἀντωνίου ἐκτραπεί μὲν ὅτι Πέρσης, Ἡρώδης τῶν Περσῶν βασιλείως
 Φονδύθεντ’ ὑπὸ Φαραάτῳ τῶν μετ’ αὐτὸν βασιλεύσων. σταντήσιν δὲ Κλεοπάτρῳ πρὸς τῇ Κιλικίων
 40 Ταρσῶν, καὶ τῶν καλλί τῶν τῶν ἀλλῶν ἔδεν ἀξίολογον πρὸς τῶν Περσῶν. ὑπὸ γὰρ τῶν πρὸς αὐτῶν πῶδε πρῶτον
 εἰς Ἀρμῶν, ἔπειτα δὲ εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὄξῃσιν δι’ αὐτῶν ἐπανερχοῦν κατωλιγώρησις Οὐραίας τῆς γνησίας
 αὐτῶν γαμετῆς, ἀδελφῆς Ἀυγῶν Καίσαρ. τῆ δὲ ἑπτά Ολυμπιάδων ὁ Ἀντωνίου πλὴν μὲν γαμετῶν δὴ πῶδε
 διεσίω μὲν τῶν πέντων ὄξῃσιν, ἔτι Κλεοπάτρῳ εἰσικίττειται, καὶ τῶν πρὸς αὐτὸν ἀνίσταται πόλεμος Ἀυ-
 γῶν, καὶ ὄν μὲν πολλὰς ναυμαχίας, καὶ ἀλλῶν πλείους πολέμους φθῆναι Ἀντωνίου μὲν Κλεοπάτρῳ εἰς
 Αἰγυπτον, πρὸς χερσῶν δὲ αὐτῶν μαχόντες καὶ αὐτῶν Ἀυγῶν πρὸς γένεσθαι ὅσον ἔπω. ὅς εὐρὴν ἐλθὼν βιοφανα-
 τήσων. οὗτ’ δὲ Κλεοπάτρῳ πῶδε φθῆναι λαθὼν Ἡλιον ἐς Σελῶν κατῆξεν εἰς Ρώμην, ὄξῃσιν
 ἐπ’ αὐτῶν ἢ δὴσιν Ρωμαίοις ἐνδείξασθαι. τότε καὶ Πέρσαι Ρωμαίοις σπείσασθαι παρεκάλεσαν, ὄξῃσιν Ἀυγῶν
 πέμψαντες. τῶν γὰρ Ἀυγῶν Καίσαρ ἐκείνον Κλαύδιον τῶν μαχόντες εἰς Ἀσίαν ὑπὸ αὐτῶν φαλένται
 δόλωσθαι πρὸς ἀσπασθαι ὑπὸ φραγῶν τῶν Περσῶν δειξῆναι ἐπὶ γὰρ ἀλλῶν χερσῶν ἡγεμῶν ἡγεμῶν. διὸ
 μάλιστα πρὸς τῶν ἐρήνης πρὸς ἐλθόντων πλὴν ἐρημῶν ὄξῃσιν δὴ πῶδε δὴ πῶδε. τότε καὶ Πανδίων ὁ τῶν Ἰουδῶν βα-
 σιλεύς ἐπεκηρυκτοῦσθαι Φίλων Ἀυγῶν γένεσθαι, ἔτι σύμμαχος.

Οἱ ἐν Ἀλεξάνδρειᾳ δὴ τῶν ἔτι εἰς δὴ χερσῶν οὗτ’ Ἀυγῶν χρόνος. Πανδίων ὁ τῶν Ἰουδῶν βασιλεύς Φίλων Ἀυγῶν
 50 καὶ σύμμαχος εἶναι πρὸς ἐλθόντων. Οὐραίου Ἀυγῶν πρὸς χερσῶν. καὶ ὁ Σεξπλιῶν μὲν ὄξῃσιν πρὸς
 Ρωμαίοις ὄξῃσιν αὐτῶν πρὸς ἐλθόντων ἀνηγορεύθη.

Ἰουδαίων βασιλεῖς ἀλλόφυλοι.

Ἰουδαίων ἀλλόφυλοι ἐβασίλευσαν ἑπτά Ἡρώδης υἱὸς Ἀντιπάτρως ἔτη λζ.

Ἀνάηλον υἱὸν τῶν ἐν Βαβυλωνίᾳ Ἰουδαίων ἱερέα μεταξὺ γὰρ Ἡρώδης εἰς Ἱεροσολίμη, δὲ χερσῶν κατέστησεν. καὶ
 τῶν ἐκβαλῶν μὲν βραχὺ κατέστησεν Ἀρσάβελον δὲ χερσῶν πῶδε ἀδελφὸν τῶν αὐτῶν γυναικῶν, υἱὸν ἢ Ὑρκανῶν
 ἔτι ἐν Παρθίᾳ. καὶ τῶν ἀνελθόντων, πάλιν Ἀνάηλον προσῆξε μὲν ἐνιαυτῶν.

ΣΦΟΡΑΔΗΝ. Αὐγυστος Ρωμαίοις ἐνομοθέτησεν. Λόλλιο Θ Μάρκο Θ Ρωμαίοις Γαλατίαν ἐπεκτίησεν. Αὐγυσ-
 τος Θ μοναρχίαν ἐγχείρησεν ἰσχυρὰ ἀπάσαι. Αὐγυστος Θ Γαλατίας Φόρος ἔθετο. Τιβερίος Θ Ἀρμενίαν Αὐγυστος
 παρέστήσεν. Αὐγυστος Θ Κυζικίων ἐλθόντων ἀφ' ἡλίου. Αὐγυστος Θ Σαμείους ἐλθόντων παρέχεν. Κάν-
 πωροι ἐπιστάσις διεφθάρησαν. Σεισμός Κύπρου πολλὰ μέρη κατέπιπεν. Τιμησὺς γενόμενος ἐν Ρώμῃ ἀπε-
 γράφησαν Ρωμαίων μυριάδες ὡς, καὶ δ', ἢ τ' Βιθυνῶν ἢ βασιλείων δόρυ ἐπαύσεντο ὑπὸ Αὐγυστον χρηματί-
 σαι, ἂν τὰ ὀνόματι δηλωθῆσεν. ὁμοίως δὲ Θ ἢ τ' Ροντικῶν ἢ βασιλείων. Τιβερίος Καίσαρ ἀνηγορεύθη. Αὐγυστος
 Γαίον Ἀρσέππαν ἐνοθέτησεν. Αὐγυστος μοιχεύουσαν Ἰσθίαν θυγατέρα αὐτοῦ ἠφάνισεν. Τιβερίος Καίσαρ
 Ουινδίκης, καὶ οὐτὸν λοιπὸν παρεκλήθησεν τῆς Θράκης ὑπέταξεν. Διοικίας εἰς Γάστρας Θ Βηρυτὸν Ρωμαίοις ἐξέ-
 πεμψαν. Τιβερίος Καίσαρ καταπολεμήσας Γερμανὸς αὐτοκράτωρ ἀνηγορεύθη. Τιβερίος δὲ πῆ νίκη Γαυνο-
 νίαν ἐθράμβωσεν. ὁ αὐτὸς δὲ πῆ νίκη Ραίων, Ἀρμενίων, καὶ Ουινδικίων καὶ Γαυνονίων ἐθράμβωσεν. Αὐγυστος
 παρέχετο ναυμαχίαν καὶ μονομαχίαν. Γερμανὸς κατεπείσθη Λόλλιος Μάρκος νεωτέρου βασιλέως. Αὐγυστος
 Βόσπορον ἐχράσθη. Αὐγυστος μέγας δόρυ ἐπέστησεν. ΤΑ ΛΟΙΠΑ ΤΟΥ ΗΡΩΔΟΥ. Υγκανὸν ἐκ Παρ-
 θίας ἐλθὼν ἀναγορεύθη Φόρος τ' ἀγενείας Ἡρώδης ἀνείλεν, ὁμοίως καὶ Ἀρσέππλον ἦν αὐτῷ δόρυ ἐπέστησεν. ὁ αὐτὸς Θ
 Μαριάμμη ἰδίαν θυγατέρα Υγκανῶν δύο παισὶν αὐτῷ ἔδωκεν αὐτῆς αἰδρωθείσιν ἢ Φονεύῃ, καὶ τῷ
 Μαριάμμης μητέρα, οἰκίαν ἢ πενήτην ὁ μισθόνος. Κατὰ τὴν Ἰσθαίαν μέγας ἐγένετο σεισμός. Ἡρώδης πολλὰ Θ
 μερὰ ἐκτίησεν ἐν Ἰερουσαλήμ. Ἡρώδης τὴν πάλαι Σαμαρείαν ἐνομον ἔσεν ἐκ θεμελίων ἠγάγεν, Σεβαστῶν εἰς
 πηλῶν Θ Καίσαρος ἐνομόσας. Διμὸς μέγας καὶ τὴν Ἰσθαίαν καὶ ὅλην Συρίαν ἐγένετο. Ἡρώδης τ' Ἰερουσαλίμ
 καὶν διπλασεν αὐτὸν ἐδόμησεν. Ἡρώδης τ' πάλαι Σεβαστῶν πύργον καὶ πύργον εἰς πηλῶν Θ Καίσαρος ἐπεκτίησεν
 ὀνόμασεν. καὶ ἀλλὰ εἰς οἰκίαν ἐκάλεσεν ὄνομα πόλιν ἐγένετο Ἡρώδης τὴν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ Γαμάλ. Καὶ κα-
 τὰ πάσαις πόλιν Συρίας, καὶ Παλαιστίνης ἀνείλεν. ὁ αὐτὸς πρὸς τὸ πολλὰς μισθόνος τ' ἀνδρα Σαλώ-
 μης οἰκίας ἀδελφῆς ἀνείλεν. Καὶ πάλιν ἕτερον αὐτῆς ἀνδρα δούτερον ... ἔδωκεν. ὁ αὐτὸς οὐτὸν Ἰσθαίαν
 νομομαθῆς καὶ τ' πατρῶν ζήλων ἀπέκτιησεν. ὁ αὐτὸς τὰς ἀναγορεύσας Ἰσθαίων ὑπεραγορίας ἐπέστησεν
 θιασάρως ἐπιπέπαι κικίνοισι προσηματιδόμενοι Θ εὐχρίσαν. ὑπὸ τ' συγκλήτῃ Βελγῆ Κυρλίω Θ Ἰππε-
 λητῆς ἐπέστησεν ἔσεν καὶ οἰκητῶν ἀναγορεύσας ποικίλων Θ . Σέξτω Θ Πυθαγορέως ἠκμασεν. Ἰσθαί
 τὸς Γαλατῶν Θ καὶ Ρωμαίων διοικητῶν Ἰσθαίως ἐπέστησεν Δία τ' ἀπογραφῶν ὁ ἐκ Γαμαλαῶν. πρὸς Θ ὁ
 Γαμαλιῆλ ἐν τ' Πράξις τ' διοικητῶν εἶπεν.

Ἐν τῷ Θ ἐπὶ Ἡρώδῃ Κυρλίω Θ ὑπὸ τ' συγκλήτῃ Βελγῆ ἀπεσταλμένω Θ εἰς τὴν Ἰσθαίαν ἀπογραφῶν ἐπιή-
 σεν τ' ἔσεν καὶ τ' οἰκητῶν. ἐν τῷ αὐτῷ Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ θεὸς ἡμῶν ἐν Βηθλεὲμ τ' Ἰσθαί γέννηται. ἐμὲ
 σιωπῶν Θ ἀπὸ Ἀβραάμ, δὲ τὴν Χριστὸν γέννησιν, ἐπὶ β', π.

Ἡρώδης ὑδρῶν διέφυγε παῖδες σάλληκας ἢ ἐκθρόσας ἀπὸ Θ σάμαλ Θ , καὶ σιωπῶν Θ κατὰ σπέρμα τ' Βίον.
 ἔσασίλευσεν ἢ ἐν τῇ Ἰσθαίᾳ ἀπὸ αὐτῷ Ἀρχέλαω Θ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐπὶ θ'.
 Αὐγυστος Θ δὲ μετ' Ἰσθαίον Ἡρώδῃ Ἀρχέλαον μετ' ἢ ἦν Ἡρώδῃ Ἰσθαίων ἐθνάρχην κατέστησεν διὰς αὐτῶν πᾶσι
 Ἰερουσαλίμα ἔσεν, καὶ Σαμαρείαν ἢ ἔθνη Θ , καὶ Σεβαστῶν, καὶ Καισαρίαν, καὶ Ἰόππην, καὶ Ἀντιπι-
 πεδα, καὶ Λυδδαίαν, καὶ τ' πεδίων. Φιλίππω δὲ τὰ πρὸς τὴν Πανειάδα, καὶ Βάβυλωνα, καὶ Τράχωνα, καὶ τὴν
 Ἀκαβαθίνην, καὶ Γαυλαϊνίαν, καὶ Γάλαθα, ἐνθα ἡ Γάμαλα πόλις. Ἡρώδης ἢ τὴν Γαλιλαίαν, καὶ τὸ ὑπὸ
 τὴν Γάστραν πεδίων, καὶ Νάρθαθον, καὶ τὴν Περσίαν. ἔτ' Θ ἐκτίησεν Τιβεριάδα. Τῷ δὲ Λυωνίᾳ τ' Ἰσθαίαν,
 καὶ Ζιφηνῶν, καὶ τὰ τῶν χωρῶν, καὶ Ἀβιληνῶν.

Ἰσθαίων ἀλλόφυλ Θ ἔσασίλευσεν β' Ἀρχέλαω Θ υἱὸς Ἡρώδῃ ἐπὶ θ'.

οὗτ' Θ μετ' ἢ τ' δόρυ ἐπὶ εἰς Βίαναν πόλιν Γαλλίας ὑπὸ Ρωμαίων ἐξορίζετο).

Τὰ ὑπόλοιπα τ' Ρωμαίων, Καίσαρ Θ Οκταβίω Θ
 Θ καὶ Αὐγυστος.

Ἐπὶ Καίσαρ Θ Αὐγυστος Φιλόσοφοι ἠκμασεν ἐπίσημοι ἔσεν, Βιργίλιο Θ , Σαλλέστι Θ , Λίβιο Θ , Ορπίτιος, Τε-
 ρέντιο Θ , Οράτιος, Ἀθηνόδωρος Γαρζεύς, καὶ Σωτῆριον Ἀλεξανδρεὺς. Ἀθηνάιοι ἐκείνην δόρυ ἀμύνοι κλα-
 σθέντες ἐπαύσαντο. Αὐγυστος οὐτὸν οἰκητῶν Ρώμης καὶ πρὸς ὅσων ἀριθμῶν εὗρεν οἰκόντων αὐτῶν ἀνδρῶν μυ-
 ριάδας ἑπτά, καὶ α', λ'.

Ἰσθαίων ἀλλόφυλ Θ ἔσασίλευσεν γ' Ἡρώδης υἱὸς Ἡρώδῃ ἀδελφὸς Ἀρχελάω Θ ἐπὶ κδ'.
 Ρωμαίων ἔσασίλευσεν γ' Τιβερίω Θ ἐπὶ κβ'.

Τῆς μικρῆς Ἀσίας σφισμῶν ἑπτὰ πόλεις κατεπύθησαν, Ἐφεσος Θ , Μαγνησία, Σάρδεις, Μοσίνη, Αἰγάι, Ἰεροκω-
 σάρδα, Φιλαδέλφεια, Τρωάδω Θ , Τῆμο Θ , Μυρίνα, Κύμη, Ἀπλωνία, Δία, Υγκανία. Τιβερίος Δόρυσεν τ'
 ἀρχῆς κωνωνὸν περὶ λαβόμενοι Θ καὶ μικρὸν Φαρμάκω ἀνείλεν. Ρομπαίς Δίατρον ἐπέστησεν. Τιβερίω Θ
 Πανίον Πιλᾶτον ἠγμένην τ' Ἰσθαίως ἐπέστησεν. Φιλίππω Θ τετραρχῆς Πανειάδα αἰακτίως Καισαρίαν
 φιλίππω περὶ ὀνόμασεν. ὁ αὐτὸς πόλις Ἰσθαί ἐκτίησεν. Ἡρώδης ἐκτίησεν Τιβεριάδα εἰς ὄνομα Τιβερίω Καί-
 σαρ Θ . ὁ αὐτὸς Λιβιαδα.

Τῷ Θ ἐπὶ Τιβερίω βαπτίζετο ὁ Κύριος Θ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, καὶ ἐν τῷ ἑπτά σωτήριον ὑπέστη πάθω Θ .

10 Ιησους ο Χριστος ο υιος του Θεου ο Κυριος ημων κατα τις περι αυτου προφητειας οπιον παθησων σωσει, ετας ιθ και τιθερις βασιλειας, καθ'ον καιρον και εν αλλοις μιν ελληνικαις επομημασιν ευρομην ισορρομνα και λεξιν παυτα, ο ηλιος εξελιπεν. Βιθωια εισεστη. Νικαιας τα πολλα επεσεν. α και σωαδη τις περι το παθησων σωτηριον ημων συμβεβηκοσι. Γραφει η και λεξη ο τας Ολυμπιαδας περι τ αυτων εν τω ιγ, ρημασιν αυταις ταδε. τω δε ετη του ΣΒ Ολυμπιαδου εγυρετ εκλειψις ηλις μεριση τ εγνωρισμυνων, πεστρον, και νυξ ωρα 5 τ ημερας εγυρετ, ωσε και αστρας εν ερανω Φαιηται. σισμος τε μεγας κατα Βιθωιαν γρομην τα πολλα Νιγηας κατεσπειλατ. Καθ παυτα μιν ο δηλωθεισ ανηρ. πικμηριον δι αν γυροτο 5 κατα τοδε το ετος πεπονηται τ σωτηρα η [του κυριου] εν τω κατα Ιωαννην διαγγελιο μαρτυρια, ηπις μη το ιε ετη του Τιθερις τριετη χρονον τ διδασκαλιας αυτη διαγγελιοσ μαρτυρει. Κατα ουν αυτασ δε χρονουσ και Ιωσηππου ισορει εν ημερα πενηκοστησ κινήσεωσ κλυτωσ ιερασ ανηλαμβανεσθαι πρωτων, επηπε Φωνησ αθροασ ενδοθεν ακουσθαι απο του εσωτατου ιερου αυτοισ ρημασιν εισωσισ. ΜΕΤΑΒΑΙΝΩΜΕΝ ΕΝΤΕΥΘΕΝ. Καθ αλλοθι ο αυτουσ αναγραφε Ιωσηππουσ, ωσ Πιλατωσ του ηγεμονου κατα τον αυτον χρονον Καισαρ τασ εικονασ νυκτωρ εισ το ιερον, ασπερ ουν λω θεμισ, αναθεντοσ, μεριστ τε θορυβουσ και εσσεωσ αρχηλω εμβεβληκοτωσ τοισ Ιουδαίοισ. ενθεν απησθησ ποτω τ Ιουδαϊαν εθνοσ διεδεξαντ συμφοραϊ.

Αφρικανουσ περι τ κατα το σωτηριον παθησων και τω ζωοποιον αναστασιν. ον ε περιπησ λογουσ.

20

20 τω δε καθ εκασον τ πραξεν αυτη και θεραπειων σωματαων και ψυχων και τ της ηγυσεωσ διοκροφουσ, ανασασεωσ τε τ ον νεκρων αυταρεκεστωσ πεσ ημων μαθηταισ τε και αποστολοισ αυτησ δεδηλωσ. Καθ ολασ του κοσμου σκοτου επεγυρετ Φοδερωταλον. σισμω η αι πετρασ διερρηγνυωτ. και τα πολλα Ιουδαϊασ η τ λοιπισ γησ καπερριφη. τωτ σκοτου εκλειψι ηλις θαλλουσ διοκαλαε εν τριτη τ ιουδαϊαν, ωσ εμει διοκαι, αλογωσ. Εβραιοι γδ αγρα τ παχα κατα σελωησ ιδ. πεσ η μιασ του παχα τα περι τ σωτηρα συμβαινη. εκλειψις η ηλις, σελωησ υπελθουσ τ ηλιον, γινε). αδιωατον δε εν αλλω χρονω, πλω εν τω μετξου μιασ, η τ πεσ αυτησ κατα τω σωδοσ αυτων διοθενηται. πωσ εν εκλειψισ νομιθεισ κατα διαμετρον σχεδον υπαρχουσ τ σελήνησ ηλιω; εσω δη. σωαρπαζετω τασ πολλασ τ γεγημημινον, και το κρομμικον περασ ηλις, εκλειψι ηλις γεγονεσσι τελειαν απο ωρασ 5, μεριστ α, δηλον ωσ πρωτω τισ δε η κεινωνια σισμω και εκλειψη; πετρασ ρηγνυμναισ, και ανασασ νεκρων; ποσωτη τε κινήσ κρομμικη; εν γυν τω μακρω χρονω τοιστο ισ συμβαν εμνημονουε). αλλ ην σκοτου θεοπειληον, διοπι τ Κυριον σωεσθη πασαν. Καθ λογουσ αιρεσ, οπ ο εδομαδεσ εισ τστον σωαρθεν τ χρονον εν τω Δανιηλ. Καθ μεθ επερα,

30

30 Απο δε Αρθαξερξσ ο εδομαδεσ εισ τ οπι Χριστου σωπελεν χρονον κατα τασ Ιουδαϊων δεθιμωσ. απο γδ Νεεμιωσ, οσ υπ Αρθαξερξσ τω Ιερουσαλημ ενοικιτωσ επεμψη, οπι τω ιε και ρ τ Περωσων βασιλειασ, αυτησ δε Αρθαξερξσ κ ετη, Ολυμπιαδου πη ετει 5, οπι τστον τον χρονον, οσ ην Ολυμπιαδου ΣΒ ετουσ δυτρον, Τιθεριδ η Καισαρ του ηγεμονιασ ετουσ ι5, ετη σωαρησ) οσε, απερ Εβραϊκα ογ ετη γινε) κατα τον σελουαϊον μηνα ουν ενιαυτασ εκεινων εξαριθμημινων, ωσ εσι πεσχειρον εισειν, ημεραν κβ, ε κυκλικησ ενιαυτασ του κατα ηλιον υπαρχοντεσ ημερων τξε. 5, τω κατα σελήνησ δωδεκαμινον ωραλλασου ημερασ ια και δ. Δια τωσ και Ελληνεσ, και Ιουδαϊοσ τρεισ μηνασ εμβολιμωσ επεσιν η παρεμβαλλασιν. οκατικσ γδ τα ια δ ποιει τριμινον. τα πινωσ οσε ετη οκατια μιν γινου) νη, και μηνεσ τρεισ, ωσ τριμηνσ εμβολιμωσ τη οκατια γινουμνησ, ετη σωαρεται ιε. Ταυτα τε πεσ τοισ οσε επειν, ο εδομαδεσ. μη δη ηισ ημασ τ και απρονομιασ δεθιμων απειρασ ειναι νομιζετω τξε ημερων. και δ πεσπεσχενασ αυτω. εδε γδ αγνοια τ αληθεσ, Δια δε τω λεπολογιασ το ψηφισμινον σωεπεμουμν. τοισ η εσωσ απειρεσ παντωσ πεφρωμινωσ εξεπαζεν και τωσ ωσ εν γραφησ ωραπηθεδω. το μιν ετουσ οπιωων εκασον επη ημερων τξε.

40

40 και ημερασ και νυκτοσ εισ εννεακαιδεκαλον Διαρεθεισισ, μερη τστων τα ε. μετξου δε τω λεξη τ ενιαυτου ημερων τξε και τ απο ιθ τ νυχθημερα μερων εισ τα οσε * ημερασ το ωραλληλον ειτι 5 και δ. επι γε μιν τ τ σελωησ μηνα και τω ακριβε λεπολογιασ διοσκομιν κβ ημερων, και νυκτοσ Διαρεθεισισ εισ μερη 5 ε, τστων τα ο, α γινεται ενενηκοσα τεταρτα τρια. και ταυτα παρ ολιγον χρονον γινεται. συμβαινει δε των απο Αρθαξερξσ βασιλειασ ετασ κ, (ωσ εν τω Εσδρα παρ Εβραίοισ) οπερ καθ Ελληνασ ην Ολυμπιαδου ογδοηκοστησ τετροτον ετουσ, μερισ 5 και ι Τιθεριδ Καισαρ, οπερ ην Ολυμπιαδου ΣΒ, ετουσ ι, οπισωαρετωσ τα πεσερημνια οσε, α γινεται και Εβραϊασ ετη ογ, ωσ πεσπειρηται. τωτ εσιν εδομαδεσ ο, καθ α πεσροφητοθη τω Δανιηλ υπο τω Γαβριηλ η Χριστου περσσια. ει δε τω διοκαε, τα ιε ετη τα Εβραϊκα πλανω εν γυναν, μετ εκεινα εισ ημασ ετη ι εγγυσ (και οδεν εν μεσω ωραδοξον) διωαται και η μια και ημισα εδομασ, ην οπι σωπελειασ πελαμβανεσθαι διεν υπονομην, παρηγορεσ τον απηληθεμινον των ιε ετων και κσφισεν χρονον. οπ αμφιβολικωπερον αι πεσροφηταισ διλνεσ γινουμναι τυγακασιν, δηλον. οπισον δι εφ ημιν, ορθωσ, οισα, τωτ γραφειν εδεξαμεθα, επει ε σωαρετωσ παωσ τ οπασιασ πεικωπη διοκαε, ησ η δεχη, εν ετη τριτω τ βασιλειασ βαλτασαρ, ενθα περι τ καθημερωσ τ Περωσων δεχης οφ Ελληνων πεσδηλοσ, ην Δια του κυριου και τω τεταρασ πεσδηλοσ. η θυσια, Φησιν, η δεθισα, η τα αγια ερμωμησε) εισ καταπατημα απερ Β, τ ημερασ

50

50 πεσπειρηταισ

» πενταετησίῃσιν. εἰ γὰρ εἰς μίαν τὴν ἡμέραν λογισάμεθα, ὡς ἀλλαχῆ καὶ περὶ φηταῖν εἰς ἐνιαυτὸς αἰ-
 » ἡμέραι, ὡς οὐλομεθάνητες, καὶ ἄλλως ἀπαχθὲ ἀαλύτων ὁμοίως τοῖς περὶ τὰς εἰς μίαν εἰς Ε-
 » βραϊκὰς, ὅμοιοι ἀντὶ τῆς ἀρβύλλης βασιλείας ἀπὸ τῆς ἀλώσεως Ἱερουσαλὴμ συντελέμων τὸ χρόνον. ἔτη
 » γὰρ συνέχοντο ἔτι, καὶ ἐνιαυτὸς εἰς, ἐν ᾧ τὴν πόλιν ἐτείχισε Νεερίας. οὗτος ἔν τῃ ἐνιαυτὸς μῆνας δὲ
 » ἐπισημνῶν Β, τὴν ἑβραϊκὰς τὸ ὀκτωετίας ἀπολιθῶς οὗτος περὶ τὰς ἑβραϊκὰς τρεῖς μῆνας προσλαμβάνουσης.
 » ἀπὸ δὲ Ἀρπιζέρης, ὅθεν ὁ λόγος ἐξήλθεν οἰκοδομηθῆναι Ἱερουσαλὴμ, τὴν ἑβδομάδην συνελθόν. ἰδίᾳ ἢ περὶ
 » τούτων, ἢ ἀκριβεστέρων ἐν τοῖς περὶ ἑβδομάδων ἢ πῶς δὲ τὴν περὶ φηταῖς ἀπεδείξαμεν. ἑαυμάτω ἢ Ἰσδαίων
 » μήπω φασκεῖναι ἐληλυθῆναι τὸ Κύριον, τὰς ἢ ἀπὸ μαρτυριῶν ἢ ἀπὸ τῶν περὶ φηταῖν μὴ περὶ φηταῖς, ἔτω
 » γρηγοῦς ἢ ὅταν τὴν γρηγοῦς δεικνυσθῶν. Καὶ μετ' ὀλίγου. Συναρῶν πίνον οἱ χρόνοι ὅτι τὴν ἢ Κυρίου
 » παρσίαν, ἀπὸ Ἀδάμ ἢ τῆς ἀναστάσεως, ἔτη Ε, φλα. ἀφ' ἢ χρόνους, ὅτι Ὀλυμπιάδα ἢ, ἔτη γ, ὡς ἐν 10
 » τοῖς πρόσθεν ἡμῖν ἀποδεικνύται.

* * *

* Γάβριηλ ἀπὸ Ἀδάμ μέχρι σωτηρίας πάντας ἢ τὴν ζωοποιῶ ἀναστάσεως, ἔτη Ε, ἢ Β. Τῶν αὐτῶν ἔτη Πιλάτου μὲν τὴν ἐπισημνῶν Ἰσδαίων ἀπὸ τῆς Καίσαρος ἐκίνους, τὸν λεγόμενον Κορβανῶν, ἢ τοῖς ἱε-
 » ρῶν Ἰσραήλ, εἰς ὑδάτων καὶ ἑσπέρων ἐδαπάνησεν, καὶ αὐτοῖς ἐπιστάζων ἠνάγκαζεν. ὁ ἢ αὐτοῖς Πιλάτου
 » Τιβεριῶν τὰ καὶ τὴν Σωτήρα ἀναγών καὶ ἢ Χριστιανῶν δειγματῶν, ἐκίνησεν εἰς ἐρωτῆ πείσεως. Τιβε-
 » ρίου περὶ τὴν σύγκλητον ἐκονολογήσας περὶ τὴν εἰς ἢ ἑσπέρων πείσεως. τὴν ἢ μὴ πῆρομῆνης, ἀλλὰ μω-
 » ρίαν ἢ γρηγοῦς τὴν κηρυγματῶν σιωπῶν, ὁ αὐτοῖς θάνατον ἐψέφισατο κατὰ τὴν δειγματῶν τὴν Χριστιανῶν, ὡς Τερ-
 » πλλιανὸς ἰστορεῖ.

φλάκων ἢ Βαβυλῶν τὴν Ἀλεξανδρείας ἢ Αἰγυπτῶν ἐπισημνῶν ἢ ἀπὸ Τιβεριῶν ἐκπέμπεται. πολλὰ ἢ Ἰσδαίων 20
 » ἔθους καὶ ἐπεσθῶν.

Σημίους ἐπαρχῶν Τιβεριῶν Καίσαρος περὶ πλείας ἀπωλείας ἢ ἔθους τῶν Ἰσδαίων πολλὰ συνέσθῶν τῶν
 » Καίσαρος, ὡς φίλων Ἰσδαίων ἐν Ἀλεξανδρείας ἀπὸ τῶν ἰστορῶν ἐν τῇ ἢ τῆς παρ' αὐτῶν περὶ φηταῖς.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ἢ Γάϊος Καλιγύλας ἔτη γ, μῆνας ι.

Πίνου ἢ Πιλάτου ὅτι Γαίος Καίσαρος ποικίλως περὶ φηταῖς συμφοραῖς, ὡς φασιν οἱ τῶν Ρωμαίων συγγρα-
 » ψαῖοι, ἀποφασίζουσι εἶναι ἢ ἐξήρητο. Γαίος Καλιγύλας ἔχρονος Τιβεριῶν πολλὰς ἀναστάσεις τῆς γερουσίας ἀνε-
 » λαν ὁ αὐτοῖς τῶν ἰδίων ἀδελφῶν κατὰ νήσους ἐφυγάδωσεν. ὁ αὐτοῖς οὗτος ἐν δειγματῶν ἀνελῶν ὑπερὸν ἢ ἐν
 » στρατείαις Ἰσραήλ ἀνῆρητο. ἔτος ἢ τὸ Ἰσραὴλ Κανὸν ἕνα τῶν Στωϊκῶν Φιλοσόφων ἀνείλεν. περὶ ἢ ἑσπέρων
 » Ἰσραὴλ, ὡς δεικνύει, πέπλωσεν. ἀπαρῶν ἢ ἢ ἀπὸ τῶν θανόντων ἀπαρῶν λήσεται ἢ τῶν ἐπὶ φηταῖς Ἀντίχου τῶν
 » νομα Σελδουκῆ συνέσθῶν περὶ φηταῖς, ὡς ἐντεῦθεν αὐτῶν κατὰ τὴν αὐτῶν νύκτωρ μὲν τὴν ἔξοδον, ἢ ἀπὸ φη-
 » τῶν ἢ τῶν περὶ φηταῖς ἀξίων. ἢ ὅτι μὲν τρεῖς ἡμέρας Πείου εἰς τὴν ἐταίρων ἢ Γαίος Φουδὸς ἢ εἴσεται. ἢ ἢ γέροντες,
 » τὰ μὲν ἀναρῶν τῶν τρεῖς, τὰ ἢ Ἀντίχου τὴν ἐποσίαν εἰπόντος τὴν νυκτὸς, ὅτι Φουδὸς Ἰσραὴλ Κανὸν τὰ
 » περὶ ἀναρῶν τῶν ψυχῶν καὶ κατὰ τῶν φηταῖς μὲν τὴν ἔξοδον δειγματῶν. Ταῦτα Πλάτωνα ὁ Καί-
 » ρωνδὸς ἰστορεῖ.

Ἰσδαίων ἀλλόφυλος ἐβασίλευσεν Ἀρξίππας Ἡρώδης παῖς ἔτη ζ.

Ἀρξίππας Ἡρώδης παῖς ὅτι Τιβεριῶν Καίσαρος φερρηθεὶς ἀπὸ τῆς κατὰ ἢ ἰδίων πατρὸς κατηγορίας, ἢ ἀνε-
 » τῶν τῶν δειγματῶν ἢ Γαίος Καίσαρος βασιλεύς Ἰσδαίων ἐκπέμπεται. Ἡρώδης ἢ ὁ τὰς περὶ φηταῖς ἐν Λαγυδῶν 40
 » καὶ τῶν Γαλιλαίας ἐξοριθεὶς ἐν ἐσπέρων πονία σὺν Ἡρωδιᾷ τῇ μοιχαλίδι θυγατρὶ

α λακκῶν ἢ Βαβυλῶν Αἰγυπτῶν ἐπαρχῶν ποικίλως συμφοραῖς τῶν Ἰσδαίων ἔθους κατὰ φηταῖς ἔβασίλευσεν. Γαίος αὐ-
 » δριαντῶν εἶναι τῶν ἐπισημνῶν ἐπισημνῶν ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἀναθεῖναι Περσῶν τῶν Συρίας ἐπαρχῶν περὶ φη-
 » τῶν. αἰλῶν ἰστορῶν ἐν τῶν Ἰσραὴλ γρηγοῦς λόγῳ φλάκων, ὅτι περὶ φηταῖς ἢ Ἰσδαίων περὶ φηταῖς ἐπιση-
 » τῶν. ἢ ἀπὸ τῶν Ἰσδαίων ἢ Ἰσραὴλ, ἀκόνων, ἢ ἀνδριαντῶν, ἢ βωμῶν ἀναθεῖσεν τὰς συναγω-
 » γὰς ἐμίσησεν. Τότε ἢ ὁ τῶν Ἀλεξανδρείων δῆμος σωεπισημνῶν ποικίλως Ἰσδαίους ἐκίλευσεν. Ἰώσηπος ἢ
 » αἰλῶν ἰστορῶν ἐν τῶν ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν Ἰσδαίων ἀνδριαντῶν καὶ ἐκίνους Γαίος Ἱεροσολύμων ἀναθεῖναι.
 » Τὰς τοῖς χρόνοις Σίμων μάγος Σαμαρείους ἐκ κώμης Γηθῶν τῶν Σαμαρείας ἀναφανείας πολλὰς ἐξήπατα ση-
 » μείοις ἢ περὶ φηταῖς.

Τῆς θείας σαρκώσεως ἔτος μ. Πέτρος ὁ κροφῶτος τὴν ἐν Ἀντιόχειᾳ πρώτῳ θεμελιώσεως ἐκκλησίαν εἰς Ρώ-
 » μῳ ἀπέστειλε, κηρύττων τὴν ἀναγγελίαν. ὁ δὲ αὐτοῖς μὲν τῶν Ἀντιόχειας ἐκκλησίας, ἢ τῶν ἐν Ρώμῳ πρώτος περὶ φη-
 » τῶν, ὡς τῶν πλείωστος αὐτῶν. Πέτρος τὴν πρώτῳ καθολικῶν Ἰσραὴλ ἀπὸ Ρώμης ἀπέστειλεν, ἐπισημνῶν
 » ἔχων ἢ Μάρκον τὸν ἀναγγελεῖν. 50

Μάρκος ὁ ἀναγγελεῖς Αἰγυπτῶν ἢ Ἀλεξανδρείας τὴν σωτήριον λόγον διηγήθησεν. τῶν Ἀντιόχειας ἐκκλησίας πρώ-
 » τος ἐπίσκοπος Εὐδόκιος ἐξηγηματῶν ἔτη κη.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ἢ Κλαύδιος ἔτη ιγ.

ἢ ἐν τοῖς περὶ φηταῖς Ἀναγῶν περὶ φηταῖς περὶ φηταῖς, λιμὲν μεγάλῳ κατὰ φηταῖς τὴν οἰκουμενικῶν ὅτι Κλαύδιος.
 » Κλαύ-

Κλαύδιος κ' Βρετανῶν ἔθραμβόσιν. Κλαύδιος δ' ἄνδρα πολίτας Γαῖης ἀπογραφάμενος μυριάδας βύζην
 χιλιῶν, κ' α'. Κλαύδιος φήλικα τ' Ἰσθαίας ἡγεμονία ἐξέπεμψεν. Ἰσθαίαν ἐβασίλευσεν ἀλλόφυλος εἰ
 Ἀγρίππας, ὁ καὶ Ηρώδης, ἔτη κτ'. Ἀγρίππας τ' βασιλείως Ἰσθαίων πλοῦτησεν, Ἀγρίππας ἕως αὐτῶ ὑπὸ
 Κλαυδίου πλὴν δρχὴν ἐγχερέζετο Ἰσθαίων. Ἔτ' ὁ Ἀγρίππας, ὁ καὶ Ηρώδης ἐν ταῖς πράξεσι κατέκλιτο, ὁ
 πλὴν δρχοῦν ἐδίηται περιθέμενος, καὶ ἐν τῷ θάτρω Καίσαρος κατασετάμενος ὡς θεὸς ἐφειμένον, ὑπὸ
 ἀγγέλῳ π' αἰεὶ σκαληκῶ ἔρωτο ἀποθνήσκει. Ἀγρίππας θημέλια πηχάμενος τρεῖς τέρας τ' ἱερουσιλήμ,
 καὶ Φοβηθεῖς Κλαύδιος Καίσαρος, ἔργα ἐπέστυλο. Ἐποίητο τῶν δ' ἕξ χρόνις ἐπαρχία ἐχρηματίσθη, βασι-
 λεύσας πέν. Νῆκος μετὰ ξυθῆρας καὶ Θηρασίας ἐκιδίαν λ' ἐφάνη. Ἐν ταῖς ἡμέραις τ' ἀζύμων εἰσέως γε-
 νομένης ἐν ἱερουσιλήμ, συμπαιθθέντες πρὸς τὰς τὴν πύλων ἀξόδος Ἰσθαίοι ὤλοντο πρὸς τὰς τρεῖς μυριάδας, Κου-
 μανῶν Ρωμίων στρατηγόντες, καὶ τ' ὅλης Ἰσθαίας ἡγεμονοῦσι. Λιμὴ κ' πλὴν Ἑλλάδα γερονότος μερῶν, ὁ δ'
 σίτης μέδιος ἐξ ἀδράκμων ἐπράθη. Ἐν τέταρτος χρόνις ἐφάνη τὸ ἔρνεον ὀφεινῆ, καθὼς ἰσχυρῶν ἀγροθίαι,
 πρὸς χιλιῶν Φανείας, ὡς Δέξιππος συμφωνεῖ. Τότε καὶ Λαοδικαία, καὶ Ἱερὰ πόλις τῆς Ἀσίας καὶ ἄλλαι,
 πόλεις, Ἀνιόχῃα τε κατεπέδησαν. Ἐπ' αὐτῶ φήλικα Ἰσθαίας ἡγεμονοῦν ἐπέστη πλὴν καὶ ἄλλων Ἰσθαίων
 ἔθνη ἀπειτώντων, ἐν οἷς ἔστι Αἰγύπτιος ὑπόδοστος ἄμα τρισμυθίαις, μείζοντι ἑπιχειρῶν πράγμασιν
 τῇ φήλικα καπέλυθη στρατηγία. συμφωνεῖ Ἰωσήππος ἐν τῷ τῷ ταῖς πράξεσι τ' ἀπεστάν. ἐνταυτῷ θάτρω
 Παῦλος ὑπὸ δ' χιλιάρχῃ λελεκε, οὐκ ἄρα σὺ εἶ ὁ Αἰγύπτιος ὁ πρὸ τέτων τ' ἡμερῶν ἀναπαύσις, καὶ ἄλλοι
 ἀγροθίαι ἐς τὴν ἔρημον οὗν περὶ αἰχμαλώτους αἰόρας. Ἐπ' αὐτῶ Παῦλος ὑπὸ τ' Ἰσθαίων κατεπερὶ τὴν
 ἀπολογίας πεπέθη. Ἐπ' αὐτῶ εἰς Ἰσθαίων γερονότος ἐν Καυσαρίαις Στράτωνος. καὶ πολλοὶ διεφθέρησαν. Ἀν-
 ἰοχίαις ἐπίσκοπος Εὐδελῆς ἔτη κθ'.

10

20

30

40

50

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ἑ Νέρων

ἔτη ιγ'

Κλαύδιος Ρωμαίων ἔτη ιγ' μὲν Γαῖον ἐβασίλευσεν, Φονικὸς αὐτῷ, θάτος δ' αὐτῶ Γαῖος, ὃς Κελτῶν καὶ Βρεταν-
 νῶν ὄσσοις ἀνδρείως ὑπεράγατο ὁμοίως καὶ Ἑρῶνας, ἀναίρειθεν ἀπὸ τῆ βασιλείως Ρωμαίων καὶ ὑπὸ τ'
 ἰδίας γυναικός. Ἔτ' ἑραδαῖος ἀδελφίδος οἰκείας ἐνομοθέτησεν πρῶτος, ὡς Φασίθυρα ἀδελφὸς ἀραδαῖος.
 Ἐπ' τέταρτος πολλοὶ τ' ἐν παιδείῃ λόγων Ἑλληνικῶν ἡμαζον, ὡν ἑν καὶ Ἀπολλώνιος ὁ ἐκ Τυάνων. Ἐπ' αὐτῶ
 ὁ καὶ Ἀραβὸν λιμὸς τῆς οἰκουμένης, καὶ ὁ πλὴν Ἰσθαίων ἐπέστη ἰδίας κατέλαβόν. καθ' ὃν Ἑλένη τῆς Ἀθηνῶν
 ἔθνης βασίλισσα σίτον πολλῶν χρημάτων ἐξ Αἰγύπτου ἀνησαμμένη πρὸς ἀποδοξίαν διένειμεν, ἥς αἰ σήλαι Διαφα-
 νῆς κ' πᾶσιν ἐπεσείσκει φέρωνται, ὡς Ἰωσήππος.

Νέρων ἀνείλεν τὴν ἐαυτῶ μητέρα Ἀγριππίναν, καὶ τὴν τῶ πατρὸς ἀδελφίαν. Ἐν Ρώμῃ σέσμος μέγας ἐγένετο.
 Νέρων ὄπι Ρώμης κίθαρ' ἔκρινε ἐνίκησε. Κατὰ τῆς Νέρωνος τραπέζης κεραινοὶ ἐπέσαν. ἐμπρησμοὶ γερονότος
 πολλοὶ ἐν Ρώμῃ, πόλεις τε τ' Ἀσίας κατέπεσαν τρεῖς, Λαοδικαία, Ἱερὰ πόλις, καὶ Κολλοσαί. Φήτος ἀφάρατος φή-
 λικος ὑπὸ Κερωνος ἐπέμψθη. ἐφ' ὃ ὁ θεὸς Παῦλος, παρόντος καὶ Ἀγρίππας τ' βασιλείως, Ἰσθαίους ἀπολογί-
 αῖμος δισμιοὶ εἰς Ρώμην ἐπέμψθη. Ἀλεξίον Κέσιος φλώρος διεδίξατο. Ἰσθαίοι Ρωμαίων ἀπέστησαν ὄπι
 Κέσιος φλώρος ἀφ' ἀπονεξίαν αὐτῶ ἀμετρον. ἐφ' ὃς ὁ Νέρων οὐεσασιανὸν ἐξέπεμψε στρατοπεδάρχην πολλὰ
 τ' Ἰσθαίας ἀνάκτησάμενον. Νέρων οὗν θείους ἀποστῆρας Πέτρον καὶ Παῦλον ἀνελών, πολλὰς τε Χριστιανῶν
 ἀφάρατος, καὶ πλείονας δώξας, ὄπι τέταρτος κίθαρ' ἀδίας καὶ τραγωδίας κατὰ τε Ρώμην καὶ πλὴν Ἑλλάδα
 πιπεύων Ἰσθαίοις, καὶ Ρυθίοις, καὶ Ἰλίοις, καὶ Ἀκίοις ἐσφάνθη κήρυξιν ἀρμαπι πωλίκα, ἐ τῷ πλείων, καὶ
 δεκαπώλα, μετὰ θέντρος ἐ πλὴν Ὀλυμπιάδα κ' σκηνης αἰσχρῶς αὐτὸν ὑπεδείκνυ. τότε καὶ τὸν Ἰσθαίων ἡδολήθη
 διορῆσαι πρὸς τὸ γενεῶν νῆσον πλὴν Γελοπόννησον. ὄπι πᾶσιν ἀδικήμασιν αὐτῶ καὶ τὸν πρῶτον κ' Χριστιανῶν
 ἐνεδείξατο διαγωγὸν, ἠνίκα Πέτρος καὶ Παῦλος οἱ θεῖοι ἀποστολοὶ τῶ ὑπὸ Χριστῶ μαρτυρήσαντες καπέφ-
 θησαν ἀγῶνι.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ζ Ουεσασιανὸς

ἔτη ι.

Τίτος Ἰσθαίους πολιορκήσας, καὶ τὰ ἱεροσόλυμα κατὰ σκάψας ξ' μυριάδας ἀνδρῶν ἐφόνευσεν. Φησὶ καὶ Ἰωσήππος
 λιμὴ καὶ μαχαίρα με μύριαδας ἀπολέσασθαι, ἔ ἄλλας τρεῖς μυριάδας ἀπαιπεσῶσθαι αἰχμαλώτων, αἰπὸν δ'
 τῶ παρῶν πλὴν κ' πλὴν πλὴν εὐρύθῃ Φησὶ τὴν τῶ πάχα ἐορτήν, ἐν ἣ πάντες οἱ τῶ ἔθνος σωεληλυθότες
 ὡς ἐν εἰρήνῃ σωεκλείσθησαν. ἐδήξατο οὗν ἡμέραις τῶ πάχα ὄπι ἐβελόθεως τῶ σωτήρι ἡμῶν * πηθεῖν.
 Ουεσασιανὸς μὲν πλὴν τ' ἱεροσολύμων ἀλωσιν πάντας οὗν ἀπὸ γένους Δαβίδ ἀναζητήσας περὶ τῆς, ὡς μὴ πε-
 λειθῆναι ἵνα ὡς Ἰσθαίοις τ' ἀπὸ τ' βασιλικῆς φυλῆς. καὶ ὡς ἐκ τέτων μέγιστοι Ἰσθαίοις συμβῆναι διαγωγὸν
 παλιν.

Κερσίας πρώτος και σοφώς βασιλεύσας νόσφ' τελευτά εν κήποις Σαλαμινιαοῖς.

Ρωμαίων έβασίλευσεν ια Τραϊανός

έτη ιθ'.

185 Τίτ' οὐτος Ἰσθαῖο συγγραφῶς ἐγνωρίζετο. Τερτυλλιανὸς ἐξομῶν Πλίνιον Σεκουῦδον ἡγόμενον ἐπαρχίᾳ
 πλὴν Χριστιανῶν κάτακτείναν θανάτῳ, ὡς ἂν δόξαν τι πηγάς, τινεῖ Τραϊανῷ, μηδὲν ἄξιον θανάτου
 πρᾶττειν αὐτὸς, πλὴν ἔμψυκῶν εἰδώλων, καὶ ὅτι Χριστὸν, ὡς ἦεν, ἐώθεν ὑμνοῦσιν ἀπέμεινοι, πάντων κακῶν
 ἀπεχόμενοι. πρὸς ὃν ἀπέγραψε Τραϊανὸς μὴ ἐκζητεῖσθαι Χριστιανούς. Τραϊανὸς Δάκας καὶ Σκυθίας ὑπο-
 τάξας κ' τῶν ἐβελόμευσεν ἐπαρχίαν πηγάς τῶν Δακίαν. Ἐν Ρώμῃ ἐκτελέσθη ἡ χρυσῆ εἰκία. Ἀσίας δ' ἡ-
 λεις κατεπίσθησαν, Ἐλαία, Μυρία, Κατὶνη, καὶ Κύμη, Ἐλλάδος δ' Ὁρωπία καὶ Οὐριό. τὸ Γαίθρον ὑπὸ
 κεραυνῷ διεφθάρη. Γαλατίας γ' ἡλεις ἐσθμῶ κατεπίσθησαν. Ρώμης ἐπίσκοπος ἦ Ἀλέξανδρος ἔτη ιθ'.
 10 Ἀντιοχείας ἐπίσκοπος ἦ Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος ὅτι Τραϊανῷ τῷ ὑπὲρ Χριστοῦ κατεσφύθη μαρτυρία.
 Ἀλεξανδρείας δ' ἐπίσκοπος ἦ Κέρδων ἔτη ι. Ἔτος ὅτι Τραϊανῷ ἐμαρτύρησεν ἐν τῷ κλάτ' αὐτὸν διωγμῶ. Ἱε-
 ρουσολύμων ἐπίσκοπος γ' Ἰδσος ἔτη 5. Ἰωάννην τ' Θεολόγον Εἰρηναῖος καὶ ἄλλοι ἱεροῦ παρρησιάζονται τῷ βίῳ
 εὖς τ' ἡρώων Τραϊανῷ. μέθ' ὃν Παπῆσις Ἱεροπολίτης, καὶ Πολύκαρπος Σμύρνης ἐπίσκοπος ἀπέστει αὐτῶ
 ἐγνωρίζοντο. Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος Γαβρίας ἔτη δ. Ἰσθαῖοι κατὰ Λιβύῳ, καὶ Κυρήνην, Αἰγυπτῶν, καὶ
 Ἀλεξανδρίαν, καὶ Θεβαῖδα πολέμησαν πρὸς τῶν σωματικῶν Ἑλλήνων διεφθάρησεν. Ἀντιόχεια κα-
 τεπίσθη πρὸς Τραϊανῷ, Τραϊανὸς Λυσία Κυθῶ τῆς Μεσοποταμίας ὄραση τῶν σαρπασῶν ἐπέλευ-
 σεν. ὁ δὲ πολλὰς μυριάδας Ἰσθαῖων ἀνελὸν ἡμεῶν τ' Ἰσθαῖας Διὰ τῶν κατὰ τῶν. Τὸς ἐν Σαλαμῖνι τ' Ἰ-
 Κύπερ Ἑλλήνων Ἰσθαῖοι ἀνελόντες τῶν πόλιν κατέσκαψαν. Τραϊανὸς ἰσφ' τελευτά ἐν Σελυδῖνι, καὶ ἄλλοις
 ἐν Σελυδῖασι τ' Ἰσθαῖας, δυσενπεία. Τραϊανὸν ἡ στυκλητὸς θεὸν ἐψηφίσθη. Ρώμης ἐπίσκοπος ἦ ἡρόνος
 20 ἔως ἔτη β. Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπος ἦ Πρῆμος ἔτη β. Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος ἦ Βενιαμῖν ἔτη β. Ἱε-
 ρουσολύμων ἐπίσκοπος ἦ Ἰωάννης ἔτη β. Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος ἦ Κλαύδιος ἔτη β.

Ρωμαίων έβασίλευσεν ιβ' Αδριανός Αἰλίου

έτη κα.

Κοδραῖτος ὁ ἱερός τῶν δόξων ἀπέστει Ἀιλίῳ Ἀδριανῷ τῷ ἀποκράτορι λόγους δόξων ὑπὲρ Χριστιανῶν
 ἐπέδωκεν. τῶν καὶ Ἀρξένδης Ἀθηναῖος Φιλόσοφος ὑπὲρ Χριστιανῶν ἀπέστει τῷ ἀποκράτορι περὶ σφῶ-
 νησεν Ἀδριανῷ. ὑπὲρ δεξιάδης ὁ Καῖσιρ σὺ τοῖς ὄρα Σερηνίς λαμπερῶτα ἡγεμῶν, ὡς ἀδικῶν εἴη κεί-
 νειν γραψαμένῳ Χριστιανῶν ἀκρίτως ὅτι μηδεὶ τ' ἐγκλημάτων, γραφῆ Μινσκίῳ Φινδανῷ αὐτοπάτω τῆς
 Ἀσίας μηδεὶα κείνειν ἀπὸ ἐγκλημάτων καὶ κατηγορίας. Ἀδριανὸς Ἰσθαῖος καὶ Ἀλεξανδρίαν ἐπιστάζοντες ἐπέ-
 λασεν. Ἀδριανὸς ἡρώων ὀφειλάς τῶν ὑπὸ αὐτὸν πόλεων ἀνηκέστως τῷ δημοσίῳ λόγῳ περιέκοψε, καύσας
 τῶν χάρτας. ὁ αὐτὸς Ρωμαίοις φόρος πολλὸς ἐχαρίσαστο. ὁ αὐτὸς Νικημῆδειαν ἐσθμῶ κατέπαθεῖσεν καὶ Νί-
 30 καιαν πόλιν Βιθυῖας χημάσιν ἀνέστήσαντο. ὁ αὐτὸς Ἀθηναίους ἀξιάζασιν ἐκ τ' Δρακόνιος καὶ Σόλωνος νό-
 μους ἐπισωπέταξεν, χημάσιν εἰς Ἀθήνας, καὶ μυηθεῖς τὰ Ἐλευσίνα, καὶ γεφυρώσας Ἐλευσίνα κατέκλυσε θεί-
 σαν ὑπὸ Κηφισῶν πῶμα. Πλατάρχος Χαίρωνος Φιλόσοφος ἐπηρεάσασιν Ἑλλάδος ὑπὸ τ' ἀποκράτορος
 κατέσχεθη χημάσι. Σεξτος Φιλόσοφος καὶ Ἀγαθόθελος καὶ Οἰόμαος ἐγνωρίζετο. Σαυρομάτι κατεπολεμή-
 ησαν. Ἰσθαῖοι καὶ Λιβύῳ καὶ Αἰγυπτῶν διεφθάρησεν πόλεμος. δόξων εἰς Λιβύῳ ἐγκλωθεῖσεν Ἀδριανὸς
 ἐπέμψεν. Ἀδριανὸς πατὴρ πατρίδος ἦ ἡ γυνὴ αὐτῶ Σεβαστὴ ἀνηγορεύθησιν. Ρώμης ἐπίσκοπος ἦ Τελεσοφορος
 ἔτη ι. Ἀντιοχείας ἐπίσκοπος ἦ Κορνῆλιος ἔτη ιγ'. Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπος Ἰδσος ἔτη ι' Νικόπολις καὶ Κα-
 σάρεια ἐσθμῶ κατεπίσθησαν. Ἱεροσολύμων ια' ἐπίσκοπος Ἰδσος ἔτη δ. Ἱεροσολύμων ιβ' ἐπίσκοπος Λευῖς ἔτη δ.
 Ἀδριανὸς ὄρα χημάσιν ἐν Ἀθήνας μῦση τὰ Ἐλευσίνα, ἐνθα καὶ ἦξεν ἀγῶνα, ὅτι σκιάσας πολλὰ τῶ
 τόπῳ, καὶ βιβλιοθηκῶν συστάσασιν. Ἀδριανὸς Ἰσθαῖων δόξων εἰς Ἑλλάδα ὄρα χημάσιν κατέπαθεῖσεν
 40 τῶν Ἰσθαῖων δόξων Αἰγυπτῶν καὶ Λιβύῳ μ' πολλὰς πολέμας. ἡγεῖτο ἦ τῶ τίνι Ρεφῶ ὁ καὶ πολέμας
 Ἰσθαῖος. τῆς Ἰσθαῖων δόξων Χοχέβας τῆς ὁμογενῆς ἡγεῖτο, ὅς ἐρμυλῶσεν ἀσπῆρ. ἔτ' ὅ Χριστιανῶν ποικί-
 λως ἐμαρτύρησιν μὴ βελαμένως κατὰ Ρωμαίων συμμαχῶν. Ἰσθαῖοι κακῶς ἀπέλλαξαν. καὶ ὁ πρὸς αὐτῶ
 πόλεμος πῶμα ἔραεν, ἀλόντων Ἱεροσολύμων τὸ ἔρατον, ὡς μήτε λίθον ἐπὶ λίθον ἀφελθῆναι κατὰ τῶν θείων
 Φάσιν. ἐνθεν ἐν ἔρατον παντῆ τ' πόλεως ἐπιμύσαν πρὸς τῶν θεῶ, καὶ Ρωμαίων κράτῃ, Διὰ σαρπέντες κατὰ
 παντὸς ἔθνος. Ἀδριανὸς ὄρα χημάσιν ἐν Βαῖαις τ' Ἰταλίας.

Ρώμης ἐπίσκοπος ἦ Ἰγναῖος ἔτη δ. Ἀντιοχείας ἐπίσκοπος ἦ Ερωσῆτος κας. Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπος ἦ Εὐ-
 μῆμος ἔτη ιγ'. Ἱεροσολύμων ιγ' ἐπίσκοπος ἦ Εφραῖμ ἔτη β.
 Φαβωρῖν καὶ Πολέμων ὁ ῥήτωρ ἐγνωρίζετο. Ἡράδης ῥήτωρ Ἀθηναῖος. Μάσκος ῥήτωρ Βυζαντινός.
 Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος ἦ Ἰδσος ἔτη β. καθ' ὃν ἐπὶ Ἀδριανῷ τελεία καὶ ἔρατον χημάσιν τ' πόλεως, καὶ τ' ἔθνος
 50 Ἰσθαῖων ἀλώσας. λοιπὸν πρῶτος ὄρα ἔθνων ἐπίσκοπος ἦ Ἱεροσολύμων Μάρκος ἔτη η. Ἱεροσολύμων ἐπίσκο-
 πος Μάρκος.

Ρωμαίων έβασίλευσεν ιγ' Τίτ' Αντωνίνος ὁ ἐπικληθεῖς Εὐσεβῆς σὺ τοῖς πασιν Αὐρηλίῳ καὶ Λε-
 κία ἔτη κγ'.

Αντωνίου πατρὸς Πιπτιίου πατρὸς Σαυρομάτου. Ἰδὲν Φιλόσοφος ἐγνωρίζεται, ὡς ὑπερὸν ἔχει κατ' ἡμᾶς λέγου βίβλων διπολογίας Ἀθηνῶν ἐπέδωκεν. Ρώμης Ἐπίσκοπος Πιπτιίου ἐστὶν Κατὰ τῶν χρόνων Υἱοῦ καὶ Πιστῶν Ἐπίσκοπων Ρώμης, ἕως Ἀνικήτου, Ουαλεντινιανὸς καὶ Κερδων ἑσχηχοὶ τῶν Μαρκιανῶν αἰρέσεως Ἰππὶ Ρώμης ἐγνωρίζονται. Μισσημῆδος κρησ ποιητὴς νόμων κητεροδικῶν ἐγνωρίζεται. Καὶ Ταύρος Πλατωνικὸς Βηρυπιῶν. Λόριανος Φιλόσοφος Νικημηδὸς στρατηγὸς ἐγνωρίζεται, Ἐπιπέτος, καὶ Ευφράτης, καὶ Περεργινὸς ὁ ἑαυτὸν ἐμπρήσιος καὶ μίμησιν Καλαῶν Βραχυμῶν ἔχει κατ' Ἀλέξανδρον Μακεδόνα γυμνοσφιστῆ, Μάξιμος Τύριχος, Ἀπολλώνιος Στωϊκὸς Χαλκηδόνιος, Βασιλείδης Σκυροπολίτης. ἔπει καὶ διδάσκαλοι Ουηρησίμω Καίσαρ γυμνασι Κρίσκης Κωϊκὸς αἰλιόσοφος Ἰσπῆν τῶ κατ' ἡμᾶς θείω Φιλοσόφῳ τῷ μαρτυρικῶν σωιστικῶν στυατον, ἔλεγχοῦ καὶ ὑπὸ αὐτῷ λιχνητῆρα κωϊκῶν.

Ἀλεξανδρείας Ἐπίσκοπος Ευμῆνης ἐστὶν . . . Ἀλεξανδρείας ἡ ἐπίσκοπος Μαρκιανὸς ἐστὶν. Ἱεροσολύμων ἡ Μάρκος ἐστὶν ἡ Ἱεροσολύμων ἡ ἐπίσκοπος Κασπιανὸς ἐστὶν. Ρώμης ἐπίσκοπος ἡ Ἀνικήτος ἐστὶν. ἐπὶ τότε Πολύκαρπος ἐν Ρώμῃ πολλὰς αἰρέσεων μετήραγεν. Ἀλεξανδρείας ἡ ἐπίσκοπος Κελαδίων ἐστὶν. Ἱεροσολύμων ἡ ἐπίσκοπος Γάβλιος ἐστὶν. Ἱεροσολύμων ἡ ἐπίσκοπος Μάξιμος ἐστὶν. Ἱεροσολύμων καὶ ἐπίσκοπος Ἰταλικὸς ἐστὶν β.

10

Ρωμαίων ἐσασίλωσεν ἰδὸν Μάρκος Αυρήλιος, ὁ καὶ Κυῆρος, Λέκιος τε Αυρήλιος, ὁ καὶ Κόμοδος ἔτη ἰθ.

Λέκιος Καίσαρ Ἱεροσολύμων ἐν Ἀθήναις εἶδεν πύρ διπὸ δυσμῶν εἰς ἀνατολῶν κατ' ἔρανον Φαινόμενον. Λέκιος Καίσαρ Πάρθης ὑπερῆρας κατ' αὐτὸν ἐθροιάβεδον. Ουολόγετος Πάρθων βασιλεὺς τῶν Ρωμαίων χώρων κατέδραμν. Περεργινὸς ὁ Φιλόσοφος ἐν Παιτηγύρῳ περὶν ἀίνας ἑαυτὸν ἐπέπρηξεν μιμνήσκων Καλαῶν Βραχυμῶν κατ' Ἀλέξανδρον γυμνοσφιστήν. Πολύκαρπος ὁ ἱερώτατος Σμύρνης Ἐπίσκοπος τῶν ὑπερὸν Χριστῶν μαρτυρῶν ἐπέδωκεν, διαγμῶ καὶ τῶν Ἀσίων γυμνοσφιστῶν. πολλοὶ δὲ κατὰ τὰς Γαλλίας νομίμως ὑπερὸν Χριστῶν ἐθροίσαν, ὧν τὰ μαρτύρια ἀναγέγραπτα εἰς μνήμην τοῖς μετέπειτα. Ρωμαῖοι Γερμανοὺς, καὶ Σαυρομάτας, καὶ Δάκας, καὶ Κεάδους κατεπάλασαν. λοιμῶδης τε νόσος ἐπικρατήσασα μετὰ Ρώμης ἐφθασεν. Λέκιος ἀποκρίτωρ ὄναρ τῆ βασιλείας αὐτῶν ἔτι ἐτελευτήσεν. Ἀπολλινάριος Ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων ἐν Ἀσίᾳ ἱερός ἀνὴρ ἠκμασεν, καὶ Μελίτων Σαρδιανῶν ἐπίσκοπος τῆ Λυδίας, ὡς καὶ βίβλων διπολογίας Ἀθηνῶν ὑπερὸν Χριστιανῶν ἐπέδωκεν. Διονύσιος ἐπίσκοπος Κορίνθου ἱερός ἀνὴρ ἐγνωρίζεται. Οππιανὸς ἀλιόβηκῶν ποιητὴς ἠκμασεν Κίλιξ τῶ γρητῆ ταῖς Χριστιανῶν εὐχαῖς ὁ Ρωμαίων στρατῶν διψῆ διαφθείρεσθαι μέλλων ἐν Κεάδοις πεδισάρε, ἦς ὑπανός, ἐστὶν πολέμους Γερμανοὺς καὶ Σαυρομάτας σκηπῶν διαφθείρεσθαι, ὡς καὶ αὐτὸς Ἀθηνῶν ἐπιστέλλων μαρτυρεῖ. Περὶναξ ἡγετῆρ ἔστρατῶν ἐστὶν Πολύκαρπος ἐν Ρώμῃ.

20

Ρώμης ἐπίσκοπος ἰδὸν Σωτήρητος ἐστὶν ἡ Ἀλιοχέας ἡ ἐπίσκοπος ἐσφίλιος ἐστὶν. Θεοφίλος τότε συγγράμματα εἰσὶ καὶ φέρων. Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπος ἡ Ἀρηπιανὸς ἐστὶν. Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος καὶ Γαίος ἐστὶν. Ἱεροσολύμων καὶ ἐπίσκοπος Ἰταλικὸς ἐστὶν ἡ κατὰ Φρύγας σωιστικῆ ψευδοπροφητεία. Ἡρωδιανὸς Γραιμαλικὸς ἀεργὸς ἠκμασεν. Γαλλικός ἱατρὸς ἀεργὸς ἠκμασεν τῶ γρητῆ Περερμῆδος δ' Αυρηλῆς Ἀθηνῶν ἐστὶν ὁ Ουῆρος. Ἰταλικὸς νομοθέτης ἐν Ρώμῃ, καὶ φρόντων ὁ Ρήτωρ. Ἀρισείδης Σμυρναῖος σφιστῆς. Νικόστρατος Νικαεὺς. Οππιανὸς Κίλιξ ποιητὴς ἀλιόβηκῶν. Σέξτος ἀδελφιδῶν Πλατῶν καὶ τῶ Χαερωνίως Φιλοσόφου. Ἀθητικὸς Πλατωνικὸς Φιλόσοφος. Ἀθηνῶν κοινωνὸν τῆ βασιλείας Κόμοδος ἰδὸν παῖδα ἀνέδειξεν, ὁ αὐτὸς κατὰ τῶν πολέμων σὺν αὐτῷ ἐθροιάβεδον. Αντανίου καὶ Κόμοδος εἰς ἀποκρίτῆρας διανομῆς καὶ θείας παντοίας παρερχον, τὰτε δημόσια τέλη ἀνήκοντα ἐστὶν τῶν χρόνων χάριτας Ἰππὶ τῶν Ρωμαϊσῶν ἀγορῆς κατέφλεξαν. νόμος καὶ ἀπάξιεις εὐ σωφρότες ἀνευέσασαν. Αντανίου ἐν Πανονίαις, ὡς δὲ ἄλλοι ἐν Σπανίαις, νόσω τελευτῶν.

30

40

Ρώμης ἡ ἐπίσκοπος Ἐλευθέριος ἐστὶν. Ἀλιοχέας ἡ ἐπίσκοπος Μάξιμος ἐστὶν. Ἱεροσολύμων καὶ ἐπίσκοπος Ἡλίας ἐστὶν. Ἱεροσολύμων καὶ ἐπίσκοπος Ἀπῶν, οἱ δὲ Καπῶν, ἐστὶν δ. Σμύρνα πόλις τῆ Ἀσίας σήμα κατεπίωθη. Ἐπὸς ἀνικηδομῆν αἰείθη τῶ Φόρων ἐστὶν.

Ρωμαίων ἐσασίλωσεν ἰδὸν Κόμοδος ἔτη ἰθ.

Κόμοδος ὑπερὸν συγκλήτη Σεβαστὸς ἀνερόρηθη. ὁ αὐτὸς κατὰ Γερμανῶν ἐθροιάβεδον. Γερμανῶν ἐπίσκοπος Λυγδόνων πόλιος Γαλλίας θείους λόγους καὶ πράξιεις διαλαμπεν. τὸ Σεραπιόν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κατεφλέχθη. Τὰς ἐν τῶ Καπετωλίῳ βίβλιοθήκας καὶ ἄλλα τότε μέρη σκηπῶς κατέφλεξεν. τῶ ἡλιακῶ Κολοσσῶ τῶ κεφαλήν ἀφελαν Κόμοδος τῷ αὐτῷ ἐστῆσεν. Ἐμπρησμός μέγας τὸν Γαλάπρον Ρώμης, καὶ τῶν οἰκίαν τῶ Παρθένων, καὶ ἄλλα πολλὰ ἐνέπρησεν. Κόμοδος τὰς ἐν γερουσίᾳ πρῆξας ἀνελῶν, ἐν αἷς καὶ Ἰταλικῶν νομοθετῶν, καὶ Ἀντωνίου ἀδελφιδῶν, ὑπερὸν Ναρκίσσε πνὸς ἵπποδαμασῶ βασιλείως διαφθείρεται ἐν τοῖς βασιλείοις.

50

Ρώμης ἐπίσκοπος ἰδὸν Βίκτωρ ἔτη ἰθ.
 Ἀλιοχέας ἐπίσκοπος ἔστ Μάξιμος ἔτη . . .

Αντικ.

Αντιοχείας Ἐπίσκοπος ① ἦ Σεραπίων	ἔτη κβ.
Αλεξάνδρειας Ἐπίσκοπος ① ἰ Αγραπώνιος	ἔτη ββ.
Αλεξάνδρειας Ἐπίσκοπος ① ἰα Ἰβλιανός	ἔτη ι.
Αλεξάνδρειας Ἐπίσκοπος ① ἰβ Δημήτριος	ἔτη αγ.
Ἱεροσολύμων Ἐπίσκοπος ① κζ Μάξιμος	ἔτη δ.
Ἱεροσολύμων Ἐπίσκοπος ① κη Ἀντωνίνος	ἔτη ε.
Ἱεροσολύμων Ἐπίσκοπος ① κθ Ουάλης	ἔτη γ.
Ἱεροσολύμων Ἐπίσκοπος ① λ Νάρκισσος	ἔτη δ.

Ρωμαίων ἑβασίλευσεν ἰε Ἐλεῖ ① Περinnaξ μύνας ε.

10 Περinnaξ ἔπειτ' συγκλήτησεν Καὶ ἄρως ἀνήρ σφόδρα τ' ἐρασιμικῶν πνευμάτων ἔπειτ' ἐρασιμικῶν ἀναρεῖται διὰ τῶν βασιλεύσας μύνας ε, καὶ δὲ ἄλλως ἐδὲ τρεῖς ὅλως. Μεθ' οὗ βασιλεύσας Ἰβλιανός ὁ κληθεὶς Δίδιος [διὰ τὸ χρῆμασι τῶν βασιλείων ἀνηπίως] κατηγεῖται τ' ἀρχὴς μὲν δύο μύνας ἔπειτ' Φίλων Σεβήρης.

Ρωμαίων ἑβασίλευσεν ἰζ Σέυηρος ἔτη ιη.

20 Σέυηρος ① βασιλεύσας εὐθύς εἶπεν Περinnaξος Φονδύπες ἀνείλεν. Κλήμης ὁ ἐρωματιεύς πρεσβύτερος Αλεξάνδρειας ἄρως διδάσκαλος ἐν τῇ κτ' Χελσὸν Φιλοσοφία σιωπῆτων διελαμπεν. Πάντηνος Φιλόσοφος δὲ τὸ Σπικῶν ἐν τῷ θείῳ λογῶ διέπρεπεν. Αφρικανός ἰσορικὸς Χριστιανὸς ἤμαρζεν. Λεωνίδης Ωριγῆνης πατὴρ ἐμαρτύρησεν. Διωγμὸς γεροντός ἐν Αλεξάνδρειᾳ Μισιανὸς ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεὺς ἐγωνίζετο. Ωριγῆνης ἐγωνίζετο. Νίγηρα ἐρασιμικῶν ἐπαναστάντων πῖς πράγμασιν, καὶ τὸ Βυζάντιον χριστιανικόν Νικαίης μετροπολεως Βιθυλίας Περσικῶν δυνάμιν ἀθροίσματα, καὶ Βελόρισον τ' Περσῶν βασιλεία, καὶ ἄλλως βαρβαρὸς ὁ Σέυηρος ἀναρεῖται διὰ τ' ἑαυτῆς ἐρασιμικῶν. τὸ, τε Βυζάντιον ἀναλαμβάνει πλοιορκία, διὰ φθείρας εἶπεν Νίγηρος σιωδρόμους. Σέυηρος πρὸς Ουολίγισσον καὶ Πέρσης πολεμήσας Φυγάδα τῆτον τρεῖς ἀμυδρος κατέστησε. τῶν τε Νίσιον ἀναλαμβάνει πάλιν περδοθεῖσιν Πέρσης.

Ρώμης Ἐπίσκοπος ① ἰε Ζεφυρίν ①	ἔτη ββ.
Αντιοχείας Ἐπίσκοπος ① β Σεραπίων	ἔτη . . .
Ἱεροσολύμων Ἐπίσκοπος ① λ Νάρκισσος ①	ἔτη δ.
Ἱεροσολύμων Ἐπίσκοπος ① λα Δολιχιανός	ἔτη ββ.

30 Σέυηρος ① Ουιλιγίσσος Περσῶν βασιλέως Φυζόνος τῶν Νίσιον καὶ ἄλλας πόλεις Πέρσης περδοθείσας. Ρωμαίους ἢ πρὸ πρὸν ἀνηκέσας παρεστήσατο. Σέυηρος Ἀδιαβάνος καὶ Ἀραβας συμμαχήσας τῶν Νίγηρα κατηπέταξεν. ὁ αὐτὸς Κολχικῶν παρεστήσατο. Σέυηρος εἰς Ρώμην ἐλθὼν Ἀλβῖνον τυραννήσαντα καὶ Λαχρόδωνν πῖλον ἀνείλεν. Σέυηρος εἰς Βρετανίαν ἐλθὼν νόσφω πολεμῖα τελευτᾷ, ἠγῶν Ἰπλημία. Ρώμης Ἐπίσκοπος ἰε Ζεφυρίνος ἔτη ββ. Αντιοχείας Ἐπίσκοπος Σεραπίων ἔτη . . . Αλεξάνδρειας Ἐπίσκοπος ἰβ Δημήτριος ἔτη . . . Ἱεροσολύμων Ἐπίσκοπος λα Δολιχιανός. Ἱεροσολύμων Ἐπίσκοπος λα Δίος ἔτη η.

Ρωμαίων ἑβασίλευσεν ἰη Ἀντωνίνος ① ὁ Ἰπικληθεὶς Καρῖακαλλος ① ἦος Σευήρης ἔτη ζ.

Σὺν ἀδελφῶν Γέτα, ὃν καὶ ἀνείλεν Φονικώτερος ① γεροντὸς Κομόδος, καὶ πολλὰς ἀνελῶν ἀδικίας. ἔτ' ἐλθὼν εἰς Αλεξάνδρειαν τὸ πῶτης ἐπίσημον σὺν πολλῶ σπλήνῃ διέφθιρεν διὰ τῶσιν δημοτικῶν ἀπέρες ① ὡν αἰμάτων. ὁ ἦ αὐτὸς Ἀρξέβανη τῶν Περσῶν βασιλῶν πολεμῖν διοκιμάσας ἀναρεῖται δόλω πρὸς Καρίαις καὶ Ἐδέσση. πόλεις ἦ αὐταὶ τ' ὀσρολήης.

40 Ρωμαίων ἑβασίλευσεν ἰθ Μακελίνος ① ἔτ' α.

Ὡς ἄλλοι μῆνας ε. ἐσφάγη ἐν Ἀρχελαίδι. Κιρκησίους Ἡφαισεῖσις ἐκάη τὸ ἀμφιθέατρον ἐν Ρώμῃ. Αντιοχείας Ἐπίσκοπος ① ἰβ Ἀσκληπιάδης ἔτη β. Ἱεροσολύμων Ἐπίσκοπος ① Γερμανίων ἔτη δ.

Ρωμαίων ἑβασίλευσεν ἰκ Ἀντωνίνος ① Αὐρηλίος ① Ἐδεσλιῶς ἔτη δ.

Ρωμαίων ἑβασίλευσεν ἰα Ἀλέξανδρος ὁ Μαμμαίας ἦος, ἀδελφιδῆς αὐτῆς ἐν Ἀρκαίᾳ γῆς πρὸς τὰς τεχθεὶς Φοινίκης, ὑπαγόμηνος ① Ουιλπιανὸς ἔνομοθέτης τῇ γῆμῃ σφόδρα τ' ἐρασιμικῆς ἀπαξίας ἀντεχομῆς. Διὸ καὶ ἀνηρεθῆς.

ἀνηρέθη, τῷ βασιλέως ἐρέθη, ὑπὸ ἐραλιωτῶν. Ουρανίος δὲ τις ἐν Ἐδέσῃ τῷ Ουρανίῳ ἀποκορύπτω ἀνα-
γορεύει, καὶ κτ' Αλεξάνδρου περὶ τῆς Διαθήκης ὑπὸ αὐτοῦ, ἡνίκα καὶ Περσὶς καθ' ἄδραμόντως Καππα-
δοκίαν καὶ Νίσιον πολιουκέντως Αλεξάνδρου ἐβλήθη. Ἀλλὰ [ἐς Ρώμην] ἐπανελθὼν ἀναρείται σὺν τῇ
μητρὶ ὑπὸ ἐραλιωτικῶν χερῶν.

Ρώμης ἐπίσκοπος Ἰσ Κλήσις ἐτὴ κ'. Αντιοχείας ἐπίσκοπος Ἦ Ασκληπιάδης ἐτὴ β'. Ἱεροσολύμων ἐπίσκο-
πος Ἰδ Σαρδιανὸς ἐτὴ ε'.

Ἰππολύτου ἱερὸς Φιλόσοφος ἐπίσκοπος Πόντου κτ' πλὴν Ρώμην σφόδρα διαπεσπῶς ἤνθη ἐν τῇ κτ' Χριστὸν
Φιλόσοφος ἀπέπευτε συχαφελῆ συνῆπτων ὑπομνήματα. Αλεξάνδρος ὁ Μαμμαίας ἦος κτ' πλὴν ἀναίρειν
Ουρανίος τῷ τυραννὸς καὶ πλὴν κτ' Περσῶν ὀδοκίμησιν ἐπανελθὼν [ἐν Ρώμῃ] ἀναρείται σὺν μητρὶ Μαμμαίας
ἐν Μογυθιακῶ, ἐραλιωτικῇ ἐπαναστασί.

Ρώμης ἐπίσκοπος ἰζ Ουρανίος ἐτὴ ζ'. Αντιοχείας ἐπίσκοπος Ἦ Φίλιππος, ἢ Φίλιππος, ἐτὴ η'. Αντιοχείας ἐπί-
σκοπος ἰα Ζεβεννὸς ἐτὴ σ'. Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος ἰβ πάλιν Νάρκισσος ἐτὴ ι'.

Εμμαῖος ἢ ἐν Παλαιστίνῃ κάμη, πάλιν ἢ Φέρε) ἐν τοῖς ἱεροῖς εὐαγγελίοις, Νικόπολις ἐπιμήτη καλεῖται ὑπὸ Ἀ-
λεξάνδρου τῷ ἀποκορύπτω, Αφρικανὸς περὶ ἐβουλαῖος τῷ πᾶσι ἱσραήλ ἐν πενταετίῳ συζηταψαλμῶν.
Αφρικανὸς πλὴν ἐνεαετίῳ τῷ Κεσῶν ὀππυγεραμνῶν πρᾶγματεῖαν ιατρικῶν καὶ Φυσικῶν, ἢ γεωργικῶν,
καὶ χυμικῶν περὶ ἐχθροῦν διωκόμενος Αλεξάνδρῳ τῷ τῷ πρῶτῳ φανῆ. Αφρικανὸς Αὐραρον Φησὶν ἱερὸν αὐδρα
τῷ πρῶτῳ Αὐραρον ὁμώνυμον βασιλέως Ἐδέσσης.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν κβ Μαξιμῖν ἐτὴ γ.

Μαξιμῖν κτ' Χριστιανῶν διωγμὸν ἐκίνησεν. ἔτ' τυραννὸς τις καὶ ἀγροτάτῳ ὡς, ὡς καὶ πλὴν ἰδίαν ἡμε-
πλὴν ἀνελεῖν. ἔτ' ἀνηρέθη κακῶς ἐν τῇ Ἀκυλῆῃ ὑπὸ τῷ στρατομάτων. Θεμιστοκλῆς Φιλόσοφος ἡκμα-
σεν, ὃ τῷ Πύθιον Ἑλλῆνας μαρτυρήσῃ μυσθῶν) πῶς ἐπ' ἀνειπόντες,

Ἐδὲ ἄλλος ἀνὴρ μακάρεσσιν τελειῶν ὀλβιοδαίμων.

Πλωτῖν Φιλόσοφος ὁ πᾶσι ἐνεαετίῳ γράφας ἡκμασεν. Περσῶν ἐβασίλευσε Σαπῶρος ἐτὴ λβ.

Ρώμης ἐπίσκοπος ἰη Αντέρως μῆνα α'. Ρωμαίους ὀππυσκοπος ἰθ. Πονηλιανὸς ἐτὴ γ. Τινες Πονηλιανὸν πρὸ τῷ Αντί-
ρωτῷ Φασίῳ ὀππυσκοπήσῃ Ρώμης. Ἀνίσχεῖαν ἐπίσκοπος ἰα Ζεβεννὸς ἐτὴ σ'. Αλεξάνδρειας ἐπίσκοπος
ἰγ Ηρακλῆς ἐτὴ ἰζ. Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος ἰδ τὸ δεύτερον Νάρκισσος ἐτὴ ι'. Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος ἰε
Αλεξάνδρου ὁ μάρτυς ἐτὴ ιε.

Ωριγῆνης ἀπὸ Αλεξάνδρειας εἰς Καισάρεαν Παλαιστίνης μετέστη.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν κγ Γορδιανὸς ἐτὴ σ.

Οὗτος ἔξ Ἰταλίας εἰς Πάρθους ἐλθὼν, καὶ Σαπῶρος τῷ Ἀρξῆξέρξος ἦν Περσῶν βασιλεῖα πολεμήσῃς ἐτρέψατο,
καὶ Νίσιον καὶ Κάρρας αἰρεθείσῃς ὑπὸ Περσῶν ὀππ Μαξιμῖν τῷ Μυστῷ Ρωμαίοις ὑπέταξεν. ἀλλὰ πρὸς
Κτησιφῶν τῷ γνῶμῶν ἀναρείται ὑπὸ τῷ οἰκείῳ ἐραλιωτῶν ὑπάρχῃ Φιλίππῳ γνάμῃ.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν κδ Φίλιππος ἐτὴ ζ.

Ρώμης ἐπίσκοπος κ φλαβιανὸς μάρτυς ἐτὴ ιγ. Αντιοχείας ἐπίσκοπος ἰβ Βαβυλᾶς μάρτυς ἐτὴ ιγ. Αλεξάν-
δρειας ἐπίσκοπος ἰγ Ηρακλῆς ἐτὴ ισ. Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος ἰδ Αλεξάνδρος μάρτυς ἐτὴ ιε. Πλωτῖνος
Φιλόσοφος τῷ φλαβιανικῆς Διαθήκης καθηγνῶμος. Τότε Πορφύριος ἡκροάστωρ. Θεόπομπος Φιλόσοφος
ἐν Χαίρωνείᾳ ἡκμασεν. Νικαῖω τῷ σοφιστῆς Ἀθήνησιν ἡκμασεν. Τότε καὶ Ωριγῆνης ἐξήκοςὸν ἄγων ἐπὶ Δια-
λέξεις ἐποίησεν τῷ πλῆθὲ τῶν χυρῶν ἐν λαμβανόμενος, ἐπέπελλε ἢ καὶ Φιλίππῳ τῷ βασιλεῖ καὶ Σούρη τῇ
τότε γυναικὶ βασιλίδι.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν κε Δέκιος ἐτὴ β.

Οὗτος Διὰ τὸ πρὸς Φιλίππου ἔχθος πικρὸν ἤφραεν κατὰ Χριστιανῶν διωγμὸν, ἐν ᾧ Φαβιανὸς ἐπὶ τῷ Ρώμης
ὁ ταυτῆς ἐπίσκοπος τῷ μαρτυρικῶν ἀνεδήστωρ σέφανον. Βαβυλᾶς τε κατὰ πλὴν Αντιόχειαν ἐπίσκοπων, καὶ
Ἱεροσολύμων Αλεξάνδρος ἱερὸς τὸ δεύτερον πρᾶξας ἡγεμονικοῖς βήμασιν ἐπὶ τῷ εἰρκτῆς πελδοτᾶ. Τότε
καὶ Κυπριανὸς Διαπρέστων ἔργοις καὶ λόγοις θεοσεβείας ὁ μέγας Καρθαγῆνης ἐπίσκοπος τῷ ὑπὲρ Χριστῷ
μαρτυρίᾳ τελείσθη.

Αντιοχείας ἐπίσκοπος ἰβ Βαβυλᾶς μάρτυς ἐτὴ ιγ. Αλεξάνδρειας ἐπίσκοπος ἰγ Ηρακλῆς ἐτὴ ισ. Ἱεροσολύ-
μων ἐπίσκοπος ἰδ Αλεξάνδρος, ὁ καὶ μάρτυς, ἐτὴ ιε.

Ρώμης

Ρώμης ἐπίσκοπος Ⓞ κα Κορνήλι Ⓞ ἔτη γ. Αντιοχείας ἐπίσκοπος Ⓞ τῆ Φλαβιανὸς ἔτη β. Αλεξανδρείας ἐπίσκοπος Ⓞ ἰδ Διονύσι Ⓞ ἔτη ιζ. Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος Μαζαβάνης ἔτη κα. Ρώμης κβ ἐπίσκοπος Λύκιος ἔτη β.

Ναβᾶτος ἀρεσιάρχης πρεσβύτερος Ρώμης ἐγνωρίζετο.

10

Σκύθαι εἰ λεγόμενοι Γόθτοι περαιοῦντες τὴν Ἰσρον πᾶσι μὲν πλοίοις, πλὴν Ρωμαίων ἔπιπυρρῆσαν κατενέμοντο. οἱ οὖν Μυσὸς Φόροντας εἰς Νικέπολιν περιέρχον. Δέκιος ἦ ἐπελθὼν αὐτοῖς, ὡς Λιξιππος ἱστορεῖ, καὶ τριπυρρῆς κλένας ἐλαττέται κτ' τὴν μάχην, ὡς καὶ τὴν φιλιπποπόλιν διαπλέσει λαφύρεισιν ὑπὸ αὐτῶν, καὶ Θράκας πολλὰς αἰαρεθήναι. ἐπανιῶσι δὲ Σκύθαις ἄπὸ τῶν σφετερῶν ὁ αὐτὸς Δέκιος ἐπιφύεμος ἀναιρέτη ἐν Αβύρτῳ τῷ λεγομένῳ Φόρῳ εμεθρανίῳ, σὺν τῷ παιδί Διάνικτῳ. οἱτε Σκύθαι μὲν σπείρων ἀιχμαλώτων καὶ λαφύρων ἐπᾶνέρχονται. Καὶ τὰ στρατόπεδα βασιλέα πάλαι πνὰ γενόμερον ὑπέλον Γάλλον ἀναγορεύσιν ἄμα Βολγσιανῶ τῷ πασί. οἱ ἔ βασιλεύουσι κατὰ Δέξιππον μύσας τῆ πράξαιτες ἔδεν ἀξιόλογον κατὰ δὲ ἄλλος πνας, ἔτη γ, κ κατ' ἑτέρως ἔτη β. ἐσφάγησαν τε περδοθέντες ὑπὸ τῆς ἰδίας δουαμείως ἐν Φόρῳ Φλαμνίῳ.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν κε Γάλλος ἔ Βολγσιανὸς ἔτη β.
Ρωμαίων ἐβασίλευσεν κς Βαλερμανὸς κ Γαλιηνὸς ἔτη ιε.

20 Περσῶν γ ἐβασίλευσεν Ορμίσδας ἔτ Ⓞ α. Περσῶν δ ἐβασίλευσεν Ουαλαρζάνης ἔτη γ.

30

Ρώμης ἐπίσκοπος κδ Σπύφανος ἔτη β. Ρώμης ἐπίσκοπος κε Ξύσος ἔτη β. Ρώμης ἐπίσκοπος κς Διονύσιος ἔτη η. Αντιοχείας ἐπίσκοπος ἰδ Δημητριανὸς ἔτη δ. Αντιοχείας ἐπίσκοπος ιε Παῦλ Ⓞ ὁ Σαμοσατιθὺς ἔτη η. Οὐτ Ⓞ ἄβωδη θεία ψήφω καὶ κρσί πατερων ἀγίων τὴν Αρτέμιων Ⓞ ἀνανεωσάμεν Ⓞ ἀίρεσιν. Αντιοχείας ἐπίσκοπος ις Δομνί Ⓞ ἔτη γ. Αλεξανδρείας ἐπίσκοπος Ⓞ ἰδ Διονύσι Ⓞ ἔτη ιζ. Αλεξανδρείας ἐπίσκοπος Ⓞ ιε Μάξιμ Ⓞ ἔτη η. Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος ιζ Μαζαβάνης ἔτη κα. Ἐπι Βαλερμανὸς καὶ Γαλιηνὸς πάλιν οἱ Σκύθαι ἀβασάντες τὸν Ἰσρον πᾶσι μὲν τὴν τε Θράκην ἐλήϊσαν, ἔ εσσαλονίκην ἐπολιόρησαν τὴν Ἰλλυρίδα πόλιν, ἔδεν ἄρλον ἐπ' αὐτῇ δράσαιτες τῆ τ Φυλάκων ἀνδρεία. Διὰ τὸ το τεραχθέντες Ἕλληνας τὰς εερομπύλας ἐφρέρησαν, τὸ, τε τείχ Ⓞ Ἀθηναίων ἀνωκεδόμησαν καθαιρεθῆν διὰ τὴ Σύλλα χροῶν. Πελονηήσοι δὲ διὰ τῆ θαλάσσης εἰς θαλάσσαν πν Ἰσθμὸν διετείχισαν. οἱ δὲ Σκύθαι μὲν πολλῶν λαφύρων εἰς τὰ ἴλια ἤλθον. ἄπὸ τῆ τῆς κ Σαπώρης ὁ τ Περσῶν βασιλεὺς κατὰ δραμῶν Συρίαν ἤλθεν εἰς Αντιόχην, κ πᾶσαν Καππαδοκίαν ἐδήλωσεν. ἔ δὲ Ρωμαῖκῶ στρατῶ λιμῶξαν Ⓞ ἐν Ἐδέσῃ, κ διὰ τὸ τεραχθέντ Ⓞ, Ουαλερμανὸς πηθῆεις, κ ἀχημαλισάμεν Ⓞ ἐπὶ δούτερον ἵεναι μάχην ἐαυτὸν προσύδακεν τ Περσῶν βασιλῆ Σαπώρη σὺν θέμεν Ⓞ καὶ τὴν αὐτῶ στρατεῖαν περδῶσεν. ὦν αἰθόρμιοι Ρωμαῖοι μάλιστα διέφυγον, ὀλίγων αἰαρεθέντων. ἔς κατὰ διώκων ὁ Περσῶν βασιλεὺς Σαπώρης τὴν τε μεγάλην Αντιόχην αἰρεῖ, κ τὴν Κιλικίαν Ταρσὸν, ἔ τὴν Καππαδοκίαν Καισάρην. Τότε Πέρσαι ἀβασαρέντες ὑπὸ πλεονεξίας ἄλλοι ἄλλα κ πρθάντες αἰαρεθέντες πλεῖσοι, Καλλίστ τῶτοις ἐπελθόντ Ⓞ ἀδοκῆτως ναυσὶ μὲν δυνάμειως ἔ Ρωμαίων στρατηγῶ, ὦν Φυρόντες περσεύσαντ αὐτοῖς, ἔτ Ⓞ ἔ τὰς Σαπώρη πηλακίδας σὺν πολλῶ πλῆτῳ λαβὼν εἰς Σεβασίῳ κ Κορυκκον μετῆσιν σὺν τῷ σὸλῳ, ἔνθα τριχιλίς Περσῶν ἀνείλεν. Τῶτοις Σαπώρης πειραλήσους μὲν πρδῆς ἀνασρέφῃ, καὶ Φόβῳ. κ Ουαλερμανὸς μὲν πρδῆ Πέρσαις, ἔως τέλους ζωῆς. Οιδένετος ἦ Παλμυρηνὸς ἀνὴρ στρατηγικὸς συμμαχῶν Ρωμαίοις πολλὰς διέφθειρεν Περσῶν ἀνασρέφοντας κατὰ τὴν Ευφρατησίαν ἐπιθιμεν Ⓞ χώραν, ὡς κ στρατηγὸς τῆς ἐπείας ὑπὸ Γαλιηνὸς διὰ τὸ τῆ τῆ, ἀφθεῖρας καὶ πνας τ ἑπαναστάτων αὐτῶ Ρωμαίων κατὰ Φοινίκην. Τότε πάλιν οἱ Σκύθαι, οἱ ἔ Γόθτοι λεγόμενοι ἐπιχωρίως, διὰ τὴ Γοιτικῆς θαλάσσης ἐλθόντες εἰς Βιθυνίαν, κ πᾶσαν Ἀσίαν, κ Λυδίαν χωρήσαντες τὴν τε Νικομήδην.

40

* * *

Λ Ε Ι Π Ε Ι Ρ Ο Λ Α .

* * *

Γαλιηνὸς ὑὸς Βαλερμανὸς ἐσφάγη ὑπὸ στρατιωτῶν πηλοσίου Μεδιολάνων.

50

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν Κλαύδι Ⓞ ἔτη β.

Κωτίλι Ⓞ ἀδελφὸς Κλαυδίου ἐβασίλευσεν ἡμέρας . . .

Ρωμαίων ἐβασίλευσε Αυρηλιανὸς

ἔτη ̅.

Ανηρέθη ὑπὸ στρατιωτῶν μεταξὺ Ηρακλείας, καὶ Βυζαντίος ἐν τῷ καλεσμένῳ Καινῷ Φρασίῳ. ὅτι τῆς Μάνης ἀρεσιάρχης ἀνεφύη.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν Τάκιτος
Ρωμαίων ἐβασίλευσε Πρόβος

μύωας ἕξ.
ἔτη ̅.

Τῷ ̅ ἔτη Πρόβος Σατονίνος στρατοπεδάρχης τῷ καινῷ Ανιόχειαν ἤρξατο κλιζειν, ὃς ὕπερον ἐπαναστῆς τῆς Ρωμαίων δόχῃ ἐσφαγή ἐν Σερμιά.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν Κάρος ὡς τοῖς πασι Καρίνο καὶ Νυμεριανῷ. Κάρος ἀνὴρ Γαλάτης ἀνδρεῖος ὑπαρχῶν ἐχθροῦσι τοῖς Σαρμάτας ἐπαναστῆρας. πολέμησας ἢ καὶ Πέρσης παρέλαβε Κτησιφώντα. ὃς ἔδρα πτομαῶ Τίγριδι διαστρατοπεδοῦμενος, κεραυνῶ καὶ σκῆψαλι ἀθρόως, ἅμα τῇ σκηνῇ διαφθείρει. Μεθ' ὃν ὁ Ἰο Νυμεριανὸς ἦος αὐτῶ βασιλεύει ἡ μόνος ἡμέρας. ἐπανίων γὰρ ἐκ Περσῶν, καὶ Ὀφθελμιάσις ὑπὸ τῆς ἰδίας σπειροῦ Φονδίου τῷ μὲν προσηγορίαν Ἀπερ, δὲ ἀρχὴ καὶ κατὰ τὸ στρατόπεδον ὄντος, καὶ βασιλεύσει αὐτῶ δάσσει.

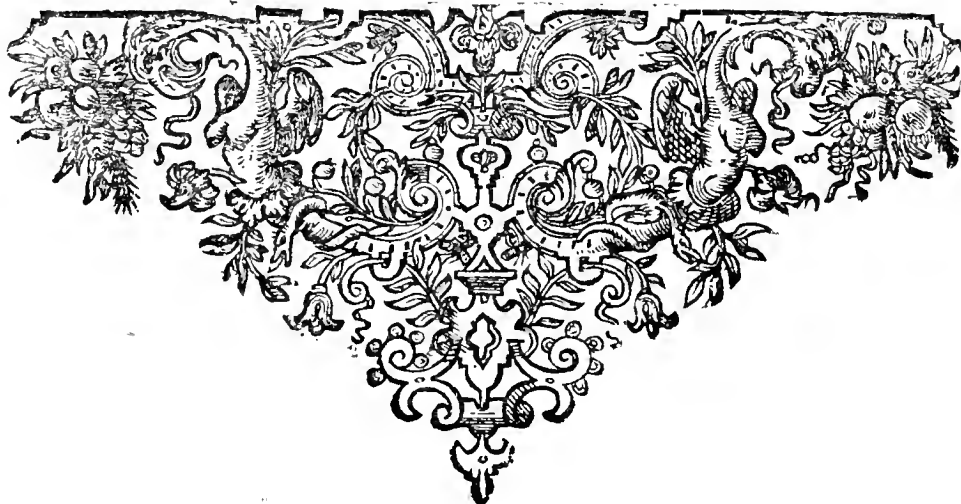
Ρώμης ἐπίσκοπος καὶ ἀγγλίζ ἔτη ̅. μὲν φήλικα Ευτυχιανὸς μύωας ̅. μεθ' ὃν καὶ Γάιος ἔτη ̅. Ανιολείας ἐπίσκοπος ἰδὸς Κύρην ἔτη ̅. Αλεξάνδρειας ἐπίσκοπος ̅ ἔτη ̅. Αλεξάνδρειας ̅ ἐπίσκοπος ̅. Σεωνῶς ἔτη ̅. Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος ̅ ἢ Ἰμβρία ̅.

Ρωμαίων ἐβασίλευσε Διοκλητιανὸς

ἔτη ̅.

Διοκλητιανὸς ὄδρα λαβὼν τῷ δόχῳ τὸν ὑπαρχον Ἀπερα τῶ Νυμεριανῶ σφαγία ὄδρα ἡμίμα Φονδίου.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΜΦΙΛΟΥ ΧΡΟΝΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ.

Π Ρ Ο Ο Ι Μ Ι Ο Ν .

Μῦθεά γ' ὁ Ἐβραϊὸν προφητῶν ἀπάντων πρώτων ἀμφὶ τῷ σωτήρῳ ἡμῶν, λέγω δὲ τῷ Χριστῷ, ἀμφὶ τε τῷ ἔθνει δι' αὐτὸν θεογνωσίας χρησίμως ἐν λόγῳ τῶν προφητῶν ἀπαδακῶτα τοῖς χρόνοις ἀκμαῖα κατὰ Ἰαχὸν ἐθήκασι ἀνδρες ἐν παιδείῃ γαίριμοι, κλημάς, Ἀφρικανός, Ταλιανός τε καὶ ἡμᾶς λόγῳ, τῷ τε ἐκ πελοποννήσου ἰασηίου ἐκαστοῦ τῷ ἀποδείξει ἐκ παιλαίας ὑποχολίης ἰσορίας. Ἰαχὸν ἢ Ἰλιακὸν ἐσησαν ἐπίσκοποις πρεσβύτων. Ἑλληνικῶν δὲ φιλοσόφων, ὅς τις ποτε ἦν ἐκείνος ἀνὴρ ὁ τῶν κατ' ἡμῶν συσταθῆν προεβλεβημένῳ, ἐν τῇ δ' εἰς μάτῳ αὐτῷ ποικιλίτης κατ' ἡμῶν ὑπερθεσως περὶ τῶν Σερμει-

οῦ μιν χρόνων τὸν Μωσέα γεγονέναι φησίν. Βαβυλεῦς δὲ Ἀσσυρίων ἢ Σερμειοῦ πρότερον ἐπιστῆναι πρὸς τοὺς ῥ. ὥστ' εἶναι κατὰ τῶν τῷ Τροϊκῶν Μωσέα πρεσβύτερον ἢ καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐπέστη. ἐγὼ δὲ περὶ πολλῶν τῶν ἀληθῶν λόγων πμώριμῳ, καὶ τὸ ἀκριβὲς ἀνιχνεύσει ἄλλοι παρῶν πρὸς ἡμῶν. ἐνθεν ὀρμηθεὶς ἐν μὲν τῇ περὶ πάντων συντάξει ὕλας ἐκπερὶζων ἐμαυτῷ, χρόνον ἀναγραφῆς συναλεξάμεν παντοίας βασιλείας τῶν Καλδαίων, Ἀσσυρίων, Μηδῶν, Περσῶν, Λυδῶν, Ἐβραίων, Αἰγυπτίων, Ἀθηναίων, Ἀργείων, Σικυωνίων, Λακεδαιμονίων, Κορινθίων, Σεπασίων, Μακεδονίων, Λαλίνων, εἰς ὑπερὸν γεροῖεν ἐπιπέλλω ὄνομα Ρωμαίων. ὅμοι γίνονται τῶν ἐν δὲ τῷ παρόντι ὅτι τὸ αὐτὸ ὄν χρόνος συναραγῶν, καὶ ἀνιχνεύσει ἐκ ὧν ἀκριβὲς τὸν παρ' ἐκάστῳ ἐθὲς τῶν ἐταῶν ἀριθμῶν, χρονικῶν Κανῶν συντάξιν ἐποιήσαί μιν. ὄρων τε παρ' Ἐβραίοις ἀποφύρας τῶν χρόνων ἀποδόσης, τῶν μὲν ἀποδοθέντων, τῶν ἢ ἐνδεσσαν, τῶν ἢ μετῆλθον. πλὴν ἀλλὰ καὶ ἕως κατὰ μὲν Ἰαχὸν, ἐν πρώτων Ἑλλήνων Ἀργεὺς βασιλευσάμενος Φασί, τὸν Ἐβραϊὸν προεπάρα Ἰσραὴλ γυμνῶν εὐρον, ἕξ δὲ τὸ δαδὲ καφύλον τῶν Ἰσραϊτῶν ἔθνος τῷ Ἰσραὴλ ἐπανομίμης ἤνωθη. Κατὰ δὲ Σερμειοῦ τὸν Ἀβραὰμ Καλδαίου μὲν τὸ γένεσθαι, ἀλλῶς γε ἀνδρῶν θεοφιλῆ καὶ πρώτων τῶν παρ' Ἐβραίοις προφητῶν εἶναι πιστεύωμεν. Μωσέα δὲ, Φιλαλήθως εἶπεν, τῶν μὲν νεώτεροι, τῶν δὲ παρ' Ἑλλήνων ἀρχαιολογικῶν πρεσβύτεροι, Ομηροῦ λέγω, καὶ Ησίοδος, καὶ αὐτῶν τῶν Τροϊκῶν, καὶ ἐπὶ Διοσκώρων, Ἀσκληπιῶν, Διονύσου, ἡρώων τε πάντων, Ερμῆος καὶ Ἀπόλλωνος, τῶν τε λοιπῶν παρ' Ἑλλήσι θεῶν, μυστηρίων τε καὶ τελετῶν, Διὸς τε αὐτῶν προέξων τῶν παρ' Ἑλλήσι μνημονουμένων. Τῶν γὰρ ἀπάντων τῶν ἰσορίαν νεώτερον τῶν Κέκροπος ἢ ἡλικίας παῖδες Ἑλλήνων ὡς ἀπαδακῶτα. Μωσία ἢ ἡ παρῶν ἕξτερος τῶν χρόνων γνέσθαι κατὰ Κέκροπος τῶν Διφυῶν, ἐν πρώτων Φασί τῶν Ἀθηναίων βασιλευσά, σιωπήσει περὶ τῶν Ἰλιακῶν ἀμφὶ τῶν ἐτη. *

Σωταρχόντων ὁμολογημένως τῶν χρόνων Ἀργεὺς Ρωμαίων ἀποκράτορ, καὶ τῶν σωτήρ ἡμῶν ἡμέρας, ἀρχὴν τε τῶν ἀναγεληκῶν ἀποδοθέντων κατὰ τὸν πενήκοντα κατὰ τὸν πενήκοντα ἐπὶ Τιβερίῳ Καίσαρος, εἰς πρὸς τῶν συναραγῶν ἐθέλει τῶν ἐταῶν ἀριθμῶν. περὶ ὧν ὅτι ὄν ἀνωτέρω χρόνος ὄν μέχρι Δαρείου τῶν Περσῶν βασιλέως, καὶ τῶν κατ' αὐτὸν ἀνανεώσεως ἐν Ἱεροσολύμοις νεῶν, ἢ γέρονε κατὰ τῶν Βαβυλωνίων ἐπ' ἀνοδοῦ τῶν Ἰσραϊτῶν ἔθνος, ὅροι ἀνὰ τῶν Τιβερίῳ, ὅτι τὸ δεύτερον ἐπὶ Δαρείῳ, ἐτη ὄν. Δαρεῖος μὲν γὰρ τὸ δώτερον κατὰ τὸν πρώτον ἐπὶ τῶν Ὀλυμπιάδων κατὰ τῶν Τιβερίῳ δὲ τὸ πενήκοντα ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων βασιλείας κατὰ τὸ τέταρτον τῶν Ὀλυμπιάδων συμπλή. Γίνονται πίνω ἀμειβῶν Δαρείῳ ἐπὶ Πέρσῳ, καὶ Τιβερίῳ ἐπὶ Ῥωμαίων βασιλέως, Ὀλυμπιάδες ἕξ, ἀμειβῶν χρόνον ἐταῶν ὄν, τετραετίας τῆς Ὀλυμπιάδος λογισθῆναι. Ἐπει δὲ κατὰ τὸ δώτερον ἐπὶ Δαρείῳ τὸ ἐβδομηκὸν ὑπέσχετο τῶν ἐρημίας ἐν Ἱεροσολύμοις νεῶν, κἀντέθεν πάλιν ἀναταρχόντων, ἀπὸ μὲν τῶν δώτερον ἕως Δαρείῳ, ὅτι τῶν πρώτων Ὀλυμπιάδα, ἐτη σιωπήσει ἀνὰ τῶν Ὀλυμπιάδων ἕξ. Τσαῦτα ἢ ὄροι ἀνὰ τῶν ἕξ ἕως ἕως τῶν ἐρημίας τῶν ἀποδοθέντων ἱερῶν, ὅτι τὸ ἕξ ὄρις τῶν Ἰσραϊτῶν βασιλέως αἰῶν, κατὰ ἕξ ὄρις τῶν ἱερῶν Ἡσαίας καὶ Ὡσηέ. ὥστ' εἶναι τῶν πρώτων κατὰ Ἑλλήνων Ὀλυμπιάδα σιωπήσει τῶν προφητῶν Ἡσαίας καὶ πρὸς τῶν συγχρόνοις. Πάλιν ἢ ἀπὸ τῶν πρώτων Ὀλυμπιάδων, ὅτι ὄν ἐμπερὸν ἀνιῶν χρόνος, μέχρι τῶν Ἰλιῶν ἀλώσεως, ἀρχῆς ἐτη συγκεκριαμένον ὄν. Καὶ κατὰ Ἐβραίοις ἀπὸ πενήκοντα ἕως ὄρις τῶν Ἰσραϊτῶν βασιλείας ἀνιῶν ὅτι τὸ τρίτον ἐπὶ Λαβδῶν τῶν παρ' Ἐβραίοις γυμνῶν κερτῶν, καὶ τῶν Σαμῶν, τῶν ἰσὺ σιωπῆς ἀριθμῶν ἐταῶν ὄν. ἢ κατὰ τῶν σώματι ἀλκὴν ἀνωτέρων ἡμέρας Φασί ἐσκότα τῶν Βωμῶν παρ' Ἑλλήνων Ἡρακλεῖ *

Καὶ ἐντέθεν ὅτι ὄν ἀνωτέρω βασιζῶν ἐν πρῶτῳ τε σιωπῆσι ἀνιῶν ἀριθμῶν ἐταῶν τῶν, ἕως αὐτῶν μὲν Ἐβραίοις Μωσέα, κατὰ δὲ Ἑλλήνων Κέκροπος τὸ γηγῆ *

ὄν

Οὗτ' ἔστιν Κέκροψ ὁ διφυῆς γηγῆης, ἔφ' ἔη ἐν τῇ ἀκροπόλει ἑλαία πρῶτος ἐφύη. ἔτ' ἔτι δ' ἀπὸ τῆς Ἀθηνῶν τῆς πό-
 λιν Ἀθηνῶν ἀνέβη (ἐν. ὅς πρῶτος λέγει) Ζῆνα κεκληθέμεναι ἵσον μὴ πρῶτον ἔτω παρ' ἀνθρώποις ὀνομασμέ-
 νον, ἔπειτα βασιλὸν παρ' Ἀθηναίους ἰδρύσει, Βουὴν δ' ὕψει, πρῶτ' Ἀθηνῶν ἀρχαίαν ἀστυπέδα, ὡς ἐδὲ τῶν
 ἐκ παλαιᾶς ἑσπαρχόντων. Κατώτερα δὲ τῆς Κέκροπος ἰσορῶται χρόνον τὰ παρ' Ἑλλήσι, Γαμμαζόμην.

γίνε' ἢ μὲν Κέκροπος ὁ ἐξ Δουκαλίωνα κατεκλυσμός, καὶ ἡ δὲ φαίθοντ' ἐκπύρωσις, Ἐραχθονίς τε γῆ-
 σις, καὶ ἡ δὲ Δαρδαίε καὶ Δαρδανίαις κλίσις, ὅν πρῶτον, φησὶν Ὀμηρ' — τίκετ νεφεληγερετα Ζεύς.
 Κέρης τε ἀρπαγή, καὶ Δήμητ' ἢ μυστήρια, καὶ ἡ δὲ ἐν Ἐλευσίνοι τελεῖς καθεύρισις, Τριπτόλεμος γεωργίας.
 Τρώας τε βασιλεία, ὅ ἵον

— ἀνηρείψατο θεοὶ Διὶ οἶνοχοοῦσιν
 Κάλιε' εἴνεκα οἶο, ἵν' ἀθηνάτισι μεΐειη.

Τῆσδε ἢ σιωπερόνισε Τάνταλον. καὶ μὲν ἡ Λητώ καὶ Τάνταλον. καὶ Ἀπόλλωνος γῆσις.

Κάδμ' ἢ τε ὁ Σεμέλης πατήρ εἰς Θήεας ἔρχε'.
 Καδμείη ἢ ἄρα Σεμέλη τίκε Φαίδιμον ἵον
 μιχθῆσ' ἐν Φιλότῃ Διόνυσον πλυγητή.

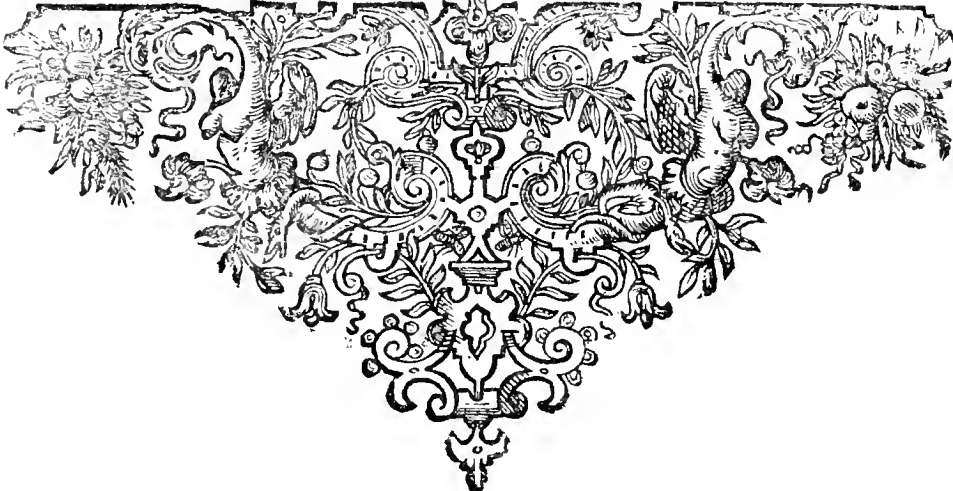
* * *

Τῶν ἐν ἀπάντων πρεσβύτερος γεγονὼς σωίζεται Μωσῆς, ὡς ἂν κατὰ Κέκροπος τῶν ἡλικίαν ἀκμάσις. Ἀπὸ ἢ δὲ
 π' Μωσῆος πάλιν ἀνιῶν ὅτι τὸ πρῶτον ἔτ' ἑξ ἑσθ' Ἀβραάμ, ὡς φησὶ ἔτη φε, ποσῶτα ἢ ἀπὸ τῆς ὀνηλωθῆσ' ἢ
 ἔτ' ἑξ ἑσθ' Κέκροπος βασιλείας τ' ἀνωτέρω χρόνον ἀπερὸ μῶμ' ἢ, ὅτι Κίνον ἤξεις τ' Ἀσούριον, ὅν πρῶτον
 Φασιν ἀπάσις τ' Ἀσίας, πηλὸν Ἰνδῶν, κεκρατηθέμεν ὡς εἶναι τ' Ἀβραάμ κατὰ τῶν.

Ἐν οἷς ἐδὲν ὀπίσημον γεγονός ἰσορῶται παρ' Ἑλλήσι.

Οὕτω τότε Ἀθηναίων ἔτε τῶν πόλιν, ὅτε τῶν περὶ ἡρώων. * * *

* * *
 * *

ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΜΦΙΛΟΥ

ΧΡΟΝΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ.

ΝΙΝΟΣ 13 ἔτη τῆς Ασσυρίων ἐβασίλευσεν. Τῶν πρώτων Φασιν ἀπείσως τῆς Ασίας, πλὴν Ἰνδῶν, κεκρατηκέναι. Νίνος δὲ βασιλεὺς Ασσυρίων πασαρχαγοσὸν τρίτον ἀγροτος ἔτος τῆς βασιλείας ἡγεῖται Αβραάμ. Συκουανίων δὲ ἐβασίλευσεν ἐβύπερος Εὐρώπῃ ἔτη με. κζ τὸ κβ Εὐρώπος τέταρτος δὲ βασιλεὺς Συκουανίων, ἡτοι Πελοποννησίων, ἡγεῖται ὁ παρ' Εβραίοις Αβραάμ. Κατὰ δὲ οὗτων αὐτῶν χρόνων παρ' Αιγυπτίοις ἐκαταδεκάτη διωασεία, κατ' ἰω ἐβασίλευσεν Οθηαῖοι ἔτη ρζ.

ΕΒΡΑΙΩΝ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΑΒΡΑΑΜ. ΝΙΝΟΣ. ΕΥΡΩΨ.

Α. ΜΓ. ΚΒ. Α.

Κατὰ τὸ αἰὶν Ἰουδαίους Εβραϊκὸν, ἀπὸ Αδάμ, ὅτι τὸ κατακλυσμῶν, ἔτη αχγτ. Ἀπὸ δὲ τῆς κατακλυσμῶν, ὅτι τὸ αἰτ Αβραάμ, ἔτη σγβ. Τὰ πάντα ἔτη, α. Αχγ. Ἀρχὴ δὲ μα Ιωδελαίς παρ' Εβραίοις. ΙΩΔΗΑ δὲ παρ' αὐτοῖς ἢ πεντηκονταετηρίς.

Αβραάμ Χαλδαῖος τὸ γῆν τῶν πρώτων ἡλικίαν αἰὶν Χαλδαίους ποιεῖ.

Νίνος ἐπάνυμος ἢ Νίνος πόλις, ἢ Νινὸς παρ' Εβραίοις ὀνόμασι.

Συκουανίων πρώτος ἦρξεν Αιγαλεὺς κζ Βῆλον καὶ Νίνον χρονῶς οὗτων πρώτων Ασσυρίων βασιλεύσασιν ἢ τῆς Ασίας μνημοειδομένης. δζ δὲ Αιγιάλις τὸ πρῶτον, ἢ νῦν Πελοπόννησος ὀκαλεῖται.

Γάρ' Αιγυπτίοις ἐκαταδεκάτη διωασεία Οθηαῖοι βασιλεὺς πέριτε, οἱ καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη ρζ.

Κατὰ Νίνον Ζωροάστρης ὁ μάγος Βακτριῶν ἐβασίλευσε.

Β. ΜΔ. ΚΓ. Β.

Γ. ΜΕ. ΚΔ. Γ.

Δ. ΜΣ. ΚΕ. Δ.

Ε. ΜΖ. Κς. Ε.

ς. ΜΗ. ΚΖ. ς.

Ζ. ΜΘ. ΚΗ. Ζ.

Η. Ν. ΚΘ. Η.

Θ. ΝΑ. Λ. Θ.

Ι. Ι. ΝΒ. ΛΑ. Ι.

ΣΕ ΜΙ-ΡΑΜΙΣ.

Ασσυρίων τῶν ἐβασίλευσεν ΣΕ ΜΙΡΑΜΙΣ ἔτη μδ.

Σεμίραμις ἢ περιβόητος, ἢ πολλὰ χεῖρ τῆς ἡγεῖται χάματι δὲ τὰς κατακλυσμῶν.

ΙΑ. Α. ΛΒ. ΙΑ.

ΙΒ. Β. ΛΓ. ΙΒ.

ΙΓ. Γ. ΛΔ. ΙΓ.

ΙΔ. Δ. ΛΕ. ΙΔ.

Μ

ΙΕ.

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.
ΙΕ.	Ε.	ΛϚ.	ΙΕ.
ΙϚ.	Ϛ.	ΛΖ.	ΙϚ.
ΙΖ.	Ζ.	ΛΗ.	ΙΖ.
ΙΗ.	Η.	ΛΘ.	ΙΗ.
ΙΘ.	Θ.	Μ.	ΙΘ.
<u>Κ.</u> Κ.	Ι.	ΜΑ.	Κ.
ΚΑ.	ΙΑ.	ΜΒ.	ΚΑ.
ΚΒ.	ΙΒ.	ΜΓ.	ΚΒ.
ΚΓ.	ΙΓ.	ΜΔ.	ΚΓ.
ΚΔ.	ΙΑ.	ΜΕ.	ΚΔ.

ΤΕΛΑΧΙΝ.

Σικυωίων ἡ βασιλεύσεν ΤΕΛΑΧΙΝ ἔτη κ̄.

ΚΕ.	ΙΕ.	Α.	ΚΕ.
ΚϚ.	ΙϚ.	Β.	ΚϚ.
ΚΖ.	ΙΖ.	Γ.	ΚΖ.
ΚΗ.	ΙΗ.	Δ.	ΚΗ.
ΚΘ.	ΙΘ.	Ε.	ΚΘ.
<u>Λ.</u> Λ.	Κ.	Ϛ.	Λ.
ΛΑ.	ΚΑ.	Ζ.	ΛΑ.
ΛΒ.	ΚΒ.	Η.	ΛΒ.
ΛΓ.	ΚΓ.	Θ.	ΛΓ.
ΛΔ.	ΚΔ.	Ι.	ΛΔ.
ΛΕ.	ΚΕ.	ΙΑ.	ΛΕ.
ΛϚ.	ΚϚ.	ΙΒ.	ΛϚ.
ΛΖ.	ΚΖ.	ΙΓ.	ΛΖ.
ΛΗ.	ΚΗ.	ΙΑ.	ΛΗ.
ΛΘ.	ΚΘ.	ΙΕ.	ΛΘ.
<u>Μ.</u> Μ.	Λ.	ΙϚ.	Μ.
ΜΑ.	ΛΑ.	ΙΖ.	ΜΑ.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΜΒ. ΛΒ. ΙΗ. ΜΒ.

ΜΓ. ΛΓ. ΙΘ. ΜΓ.

ΜΔ. ΛΔ. Κ. ΜΔ.

ΑΓΙΣ.

Σικυωνίων δ' ΑΓΙΣ ἐβασίλευσεν ἔτη κ̄ε.ύφ' ἔ Απία ἢ Πε-
λοπόννησος ἐκλήθη.

ΜΕ. ΛΕ. Α. ΜΕ.

ΜΣ. ΛϚ. Β. ΜΣ.

ΜΖ. ΛΖ. Γ. ΜΖ.

ΜΗ. ΛΗ. Δ. ΜΗ.

ΜΘ. ΛΘ. Ε. ΜΘ.

ΝΝ. Μ. Ϛ. Ν.

ΝΑ. ΜΑ. Ζ. ΝΑ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΜΑ ΙΩΒΕΛΛΑΙΟΥ ΠΑΡ' ΕΒΡΑΙΟΙΣ.
ΙΩΒΗΛ δὲ παρ' αὐτοῖς ἢ πενήκονταετηρίς. ὡς εἶναι δόξοι
Αδάμ κατ' αὐτὸς, ἴπ̄ι μ̄ε ἔτης Αθραάμ, ἔτη 67.

ΝΒ. ΜΒ. Η. ΝΒ.

ΖΑΜΗΣ.

Ασσυρίων δ' ἐβασίλευσεν ΖΑΜΗΣ ὁ καὶ ΝΙΝΥΑΣ ἔτη 17.

ΝΓ. Α. Θ. ΝΓ.

ΝΔ. Β. Ι. ΝΔ.

ΝΕ. Γ. ΙΑ. ΝΕ.

ΝϚ. Δ. ΙΒ. ΝϚ.

Κατὰ τέτρες οὗν χρόνος ἐβασίλευσε Κρήσις ἀντόχθων,
ὃν ἐναλεῖχθαι τ' Κρητῶν, παρ' οἷς 7 δὲ κρυφθεῖς
ἀντιράφη, καὶ Κρήτης ἐτυράνησεν. δὲ αὐτὸς ἔξ Κρήτης ἢ
νῆσος ὠνομάθη Κρήτη. Τὸς αὐτὸς φασὶ Κρήτης κτί-
σαι πόλιν Γνωσὸν ἐν Κρήτη, καὶ ἱερὸν Κυβελῆος.

ΝΖ. Ε. ΙΓ. ΝΖ.

ΝΗ. Ϛ. ΙΔ. ΝΗ.

ΝΘ. Ζ. ΙΕ. ΝΘ.

ΞΑ. Η. ΙϚ. ΞΑ.

ΞΒ. Θ. ΙΖ. ΞΒ.

ΞΓ. Ι. ΙΗ. ΞΓ.

ΞΔ. ΙΑ. ΙΘ. ΞΔ.

ΞΕ. ΙΒ. ΚΑ. ΞΕ.

ΞϚ. ΙΓ. ΚΒ. ΞϚ.

Ξϛ. ΙΔ. ΚΒ. Ξϛ.

ΞΖ. ΙΕ. ΚΓ. ΞΖ.

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.
ΞΗ.	ΙΣ.	ΚΔ.	ΞΗ.
ΞΘ.	ΙΖ.	ΚΕ.	ΞΘ.

ΘΕΛΞΙ-
ΩΝ.

Σικυωνίων ἑξετατίλωσεν ΘΕΛΞΙΩΝ ἔτη ἑβ.

ΙΟ	Ο.	ΙΗ.	Ι.	Ο.
	ΟΑ.	ΙΘ.	Β.	ΟΑ.
	ΟΒ.	Κ.	Γ.	ΟΒ.
	ΟΓ.	ΚΑ.	Δ.	ΟΓ.
	ΟΔ.	ΚΒ.	Ε.	ΟΔ.
	ΟΕ.	ΚΓ.	Ϛ.	ΟΕ.

ΠΡΩΤΟΝ ΕΤΟΣ ΕΒΑΓΓΕΛΙΑΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΑΒΡΑΑΜ.

Αβραάμ ἠὲ τῶν πέντε καὶ ἑβδομήκοντα, ὅτι θεία χρησμῶν κατὰξιδότη, καὶ τὸ πρῶτον γενομένης ἐπαγγελίας.

Πρῶτον ἔτος τὸ ἕξ πρῶτον τὸ Αβραάμ ἐπαγγελίας. ἀπὸ δὲ οὗ αὐτὸς Αβραάμ, ὅτι Μωυσῆα, (ἡγοῦνται ἔτος τὸ ἕξ ἐκείνης ἡλικίας καὶ τῶν ἐξ Αἰγύπτου πρεΐαν τῶν Εβραίων ἔθνος) ἔτη τοῦ γένους ἡλ. ὡν μνήμη) Παῦλὸς Γαλάτης ὁπίσθλων. Διαθήκῃ πρῶτον κηρυχθέντων ἡσπὸς τῶν ἕξ εἰς Χρῆστον ὁ μὲν ἔτη ἡλ. γενομένης νόμου σὺν αἰουροί. Καὶ Μωυσῆς δὲ ἐν Ἐξόδῳ συναδεδείχθων. ἡ δὲ κατοίκησις τῶν Ἰσραήλ, ἣν κατέφυκον ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἐν τῇ Λαλαῶν αὐτοὶ καὶ οἱ πατέρες αὐτῶν, ἔτη ἡλ.

	ΟϚ.	ΚΔ.	Ζ.	ΟϚ.
	ΟΖ.	ΚΕ.	Η.	ΟΖ.
	ΟΗ.	ΚϚ.	Θ.	ΟΗ.
	ΟΘ.	ΚΖ.	Ι.	ΟΘ.
Π	Π.	ΚΗ.	ΙΑ.	Π.
	ΠΑ.	ΚΘ.	ΙΒ.	ΠΑ.
	ΠΒ.	Λ.	ΙΓ.	ΠΒ.
	ΠΓ.	ΛΑ.	ΙΔ.	ΠΓ.
	ΠΔ.	ΑΒ.	ΙΕ.	ΠΔ.
	ΠΕ.	ΑΓ.	ΙϚ.	ΠΕ.
	ΠϚ.	ΛΔ.	ΙΖ.	ΠϚ.
	ΠΖ.	ΛΕ.	ΙΗ.	ΠΖ.
	ΠΗ.	ΑΣ.	ΙΘ.	ΠΗ.
	ΠΘ.	ΑΣ.	Κ.	ΠΘ.

Ἰ ΕΤΟΣ ΕΒΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Τὸ τῶν ἕξ τῶν Αβραάμ ἔπλεον αὐτῶν Αχάρ ἡ παιδίσκη τῆς Ἰσμαήλ. ἀφ' ἧς τὸ Ἰσραηλιτῶν γένος. οἱ δὲ αὐτοὶ εἶεν Αχάρωνοι, οἱ καὶ Σαρακλήων καλέσονται.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

Ϛ Ϛ. ΛΗ. ΚΑ. Ϛ.

ΑΡΕΙ-
ΟΣ.

Ασσυρίων ἔβασίλευσεν ΑΡΕΙΟΣ ἕτη λ.

ϚΑ. Α. ΚΒ. ϚΑ.

ϚΒ. Β. ΚΓ. ϚΒ.

ϚΓ. Γ. ΚΔ. ϚΓ.

ϚΔ. Δ. ΚΕ. ϚΔ.

ϚΕ. Ε. ΚΣ. ϚΕ. **Κ Ε Τ Ο Σ Ε Ρ Α Γ Γ Ε Λ Ι Α Σ .**

Ϛς. ς. ΚΖ. Ϛς.

ϚΖ. Ζ. ΚΗ. ϚΖ.

ϚΗ. Η. ΚΘ. ϚΗ.

ϚΘ. Θ. Λ. ϚΘ.

Ρ. Ρ. Ι. ΛΑ. Ρ.

Τῆτω τῷ ἑκατοσῷ ἔτη ἔβασίλευσεν ΑΒΡΑΑΜ γίνεται αὐτῷ παῖς γνήσιος, ὃ ἔτεζήσεν ἔτη σβ.

Ι Σ Α Α Κ.

Α. ΙΑ. ΛΒ. ΡΑ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΜΒ ΙΩΒΗΛΑΙΟΥ ΚΑΤΑ ΙΟΥΔΑΙΟΥΣ.

Β. ΙΒ. ΛΓ. ΡΒ.

Πρώτω προφητῶν ὄντι τῷ ΑΒΡΑΑΜ ὃς ἦεν λέγος Φανίς ἐν ἀνθρώποις ἀγαπῶν τὴν ἑθνην κλήσιν θεοῦ, ὡς καὶ ἡμᾶς ὅτε Χρῆστος λόγος εἰς πέρας ἤρχεν ἀγαπῶν εἰς πάντα τὰ ἔθνη διαχρηλικῆς διδασκαλίας.

Γ. ΙΓ. ΛΔ. ΡΓ.

Δ. ΙΔ. ΛΕ. ΡΔ.

Ε. ΙΕ. Λς. ΡΕ. **Λ Ε Τ Ο Σ Ε Ρ Α Γ Γ Ε Λ Ι Α Σ .**

ς. Ις. ΛΖ. Ρς.

Ζ. ΙΖ. ΛΗ. ΡΖ.

Η. ΙΗ. ΛΘ. ΡΗ.

Θ. ΙΘ. Μ. ΡΘ.

ΡΙ Ι. Κ. ΜΑ. ΡΙ.

ΙΑ. ΚΑ. ΜΒ. ΡΙΑ.

ΙΒ. ΚΒ. ΜΓ. ΡΙΒ.

ΙΓ. ΚΓ. ΜΔ. ΡΙΓ.

ΙΔ. ΚΔ. ΜΕ. ΡΙΔ.

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΙΕ.	ΚΕ.	ΜϚ.	ΡΙΕ.	Μ̄ ΕΤΟΣ ΕΦΑΓΓΕΛΙΑΣ.
ΙϚ.	ΚϚ.	ΜΖ.	ΡΙϚ.	
ΙΖ.	ΚΖ.	ΜΗ.	ΡΙΖ.	
ΙΗ.	ΚΗ.	ΜΘ.	ΡΙΗ.	
ΙΘ.	ΚΘ.	Ν.	ΡΙΘ.	
ΡΚ Κ.	Λ.	ΝΑ.	ΡΚ.	Ρ̄Κ̄ ΕΤΟΣ ΑΒΡΑΑΜ.
	ΑΡΑΛΙ- ΟΣ.			Ασσυρίων ἑξ̄εσασίλοῦεν ΑΡΑΛΙΟΣ ἔτη μ̄.
ΚΑ.	Α.	ΝΒ.	ΡΚΑ.	
		ΑΙΓΥ- ΔΡΟΣ.		Σικυωνίων ἑξ̄εσασίλοῦεν ΑΙΓΥΔΡΟΣ ἔτη λδ.
ΚΒ.	Β.	Α.	ΡΚΒ.	
ΚΓ.	Γ.	Β.	ΡΚΓ.	
ΚΔ.	Δ.	Γ.	ΡΚΔ.	
ΚΕ.	Ε.	Δ.	ΡΚΕ.	Ν̄ ΕΤΟΣ ΕΦΑΓΓΕΛΙΑΣ.
ΚϚ.	Ϛ.	Ε.	ΡΚϚ.	
ΚΖ.	Ζ.	Ϛ.	ΡΚΖ.	
ΚΗ.	Η.	Ζ.	ΡΚΗ.	
ΚΘ.	Θ.	Η.	ΡΚΘ.	Τινες τ̄ αὐτόχθονα Κρήτα πρώτων Κρήτης βασιλεύσῃ Φα- σι. Κατ̄ ἄλλοις κ̄ τὸν χρόνον, ὃν ἀνώτερω ἱστορήσαμεν, ἴπ̄η κινύα, ἴπ̄η σμῖλα μύς ὅτι τε εἰς δὲ τ̄ λεγομένων Κρητῶν, καὶ ὅτι Ζθὺς παρ̄ αὐτῶ κρυβεί; ἐγράφη, κ̄ ὅτι ἡ νῆσ̄ Κρήτη πρώτων δὲ αὐτῶ παρονομάθη.
ΡΛ Α.	Ι.	Θ.	ΡΛ.	
ΛΑ.	ΙΑ.	Ι.	ΡΛΑ.	
ΛΒ.	ΙΒ.	ΙΑ.	ΡΛΒ.	
ΛΓ.	ΙΓ.	ΙΒ.	ΡΛΓ.	
ΛΔ.	ΙΔ.	ΙΓ.	ΡΛΔ.	
ΛΕ.	ΙΕ.	ΙΔ.	ΡΛΕ.	Ξ̄ ΕΤΟΣ ΕΦΑΓΓΕΛΙΑΣ.
ΛϚ.	ΙϚ.	ΙΕ.	ΡΛϚ.	
ΛΖ.	ΙΖ.	ΙϚ.	ΡΛΖ.	
ΛΗ.	ΙΗ.	ΙΖ.	ΡΛΗ.	
ΛΘ.	ΙΘ.	ΙΗ.	ΡΛΘ.	

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

PM M.	K.	IO.	PM.
MA.	KA.	K.	PMA.
MB.	KB.	KA.	PMB.
MG.	KG.	KB.	PMG.
MD.	KΔ.	KΓ.	PMD.
ME.	KE.	KΔ.	PME.
MS.	KS.	KE.	PMΣ.
MZ.	KZ.	KS.	PMZ.
MH.	KH.	KZ.	PMH.
MΘ.	KΘ.	KH.	PMΘ.

Ὁ ΕΤΟΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

PN N.	Λ.	KΘ.	PN.
NA.	ΛΑ.	Λ.	PNA.
NB.	ΛΒ.	ΛΑ.	PNB.
NG.	ΛΓ.	ΛΒ.	PNG.
ND.	ΛΔ.	ΛΓ.	PND.
NE.	ΛΕ.	ΛΔ.	PNE.
NS.	ΛΣ.	Λ.	PNS.
NZ.	ΛΖ.	Β.	PNZ.
NH.	ΛΗ.	Γ.	PNH.
NΘ.	ΛΘ.	Δ.	PNΘ.

ΑΡΧΗ ΜΓ ΙΩΒΗΛΑΙΟΥ.

Ἢ ΕΤΟΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΘΟΥΡΙ-
ΜΑΧΟΣ.

Σικυωνίων ζ̄ ἑβασίλωσεν ΘΟΥΡΙΜΑΧΟΣ ἔτη μ̄ε.

PE E.	M.	E.	PE.
-------	----	----	-----

Ἐξηκοσῶ ἔτη (καὶκ γίνον) δύο παῖδες διδυμοὶ ὅμι τῆς Ρεβέκκας, πρῶτον Ηραῦ, ὃ κ̄ Ἐδάμ. ἀφ' ὃ τὸ Ἰδεμαίων ἔθνος. δεύτερος Ἰακώβ ὁ μετονομασθεὶς Ἰσραήλ. ἀφ' ὃ Ἰσραηλιτῆται, οἱ κ̄ Ἰσδαῖοι.

Ἀρχὴ τῆς Ἀργείων βασιλείας.

Ἐξ Ἑβραίων Ἰακώβ μέχρι τῆς ὄ παιδὸς δευτέρου τῆς ἐν Αἰγύπτῳ ἔζησεν ἔτη ρλζ. κ̄ μὲν πῶτε ἔπεσε ἔτη ιζ̄.

Λαυραίων ἑβασίλωσεν ἔ ΕΡΕΞΗΣ
 Ἀργείων πρῶτος ἑβασίλωσεν ΙΝΑΧΟΣ

ἔτη κ̄.
 ἔτη ν̄.

ΙΑΚΩΒ.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΡΡΕΙΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΙΑΚΩΒ. ΞΕΡΕΗΣ.

ΙΝΑΧΟΣ.

A.	A.	ς.	A.	ΡΞΑ.
B.	B.	ζ.	B.	ΡΞΒ.
Γ.	Γ.	Η.	Γ.	ΡΞΓ.
Δ.	Δ.	Θ.	Δ.	ΡΞΔ.
Ε.	Ε.	Ι.	Ε.	ΡΞΕ.
ς.	ς.	ΙΑ.	ς.	ΡΞς.
Ζ.	Ζ.	ΙΒ.	Ζ.	ΡΞΖ.
Η.	Η.	ΙΓ.	Η.	ΡΞΗ.
Θ.	Θ.	ΙΔ.	Θ.	ΡΞΘ.
<u>ΡΟ</u> Ι.	Ι.	ΙΕ.	Ι.	ΡΟ.
ΙΑ.	ΙΑ.	Ις.	ΙΑ.	ΡΟΑ.
ΙΒ.	ΙΒ.	ΙΖ.	ΙΒ.	ΡΟΒ.
ΙΓ.	ΙΓ.	ΙΗ.	ΙΓ.	ΡΟΓ.
ΙΔ.	ΙΔ.	ΙΘ.	ΙΔ.	ΡΟΔ.
ΙΕ.	ΙΕ.	Κ.	ΙΕ.	ΡΟΕ.
Ις.	Ις.	ΚΑ.	Ις.	ΡΟς.
ΙΖ.	ΙΖ.	ΚΒ.	ΙΖ.	ΡΟΖ.
ΙΗ.	ΙΗ.	ΚΓ.	ΙΗ.	ΡΟΗ.
ΙΘ.	ΙΘ.	ΚΔ.	ΙΘ.	ΡΟΘ.
<u>ΡΡ</u> Κ.	Κ.	ΚΕ.	Κ.	ΡΡ.
ΚΑ.	ΚΑ.	Κς.	ΚΑ.	ΡΡΑ.
ΚΒ.	ΚΒ.	ΚΖ.	ΚΒ.	ΡΡΒ.
ΚΓ.	ΚΓ.	ΚΗ.	ΚΓ.	ΡΡΓ.
ΚΔ.	ΚΔ.	ΚΘ.	ΚΔ.	ΡΡΔ.
ΚΕ.	ΚΕ.	Λ.	ΚΕ.	ΡΡΕ.
Κς.	Κς.	ΛΑ.	Κς.	ΡΡς.
ΚΖ.	ΚΖ.	ΛΒ.	ΚΖ.	ΡΡΖ.

Ιωθουάτηρ Ινάχσ, ἦν Ἰσν Αἰγύπτου μεπνο-
μάσαντες σέξοσι.
Ἀπὸ Ινάχσ πατὴρ Ιναχος ἐν Ἀργὴ ὠνομάθη,
καὶ ὁ Βάσσορ ἐπάνυμ τ' Ἰξς.

Ḳ̄ ΕΤΟΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Ṗ̄Ο ΕΤΟΣ ΑΒΡΑΑΜ ΚΑΙ Ὁ ΙΣΑΑΚ.
Ἀβραάμ ἀπέθανεν ζήσας τὰ πάντα ἔτη Ṗ̄οε.

Ṗ̄ ΕΤΟΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Ṗ̄ ΕΤΟΣ ΙΣΑΑΚ.

Τὸν Ἀπν Φασὶ πρῶτον Αἰγυπτίους νομιθῶσιν
θεόν, καὶ Σάραπιν κληθῆναι.

Ṗ̄Ι ΕΤΟΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΡΓΕΙΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΚΗ. ΚΗ. ΛΓ. ΚΗ. ΡΦΗ.

ΚΘ. ΚΘ. ΛΔ. ΚΘ. ΡΦΘ.

ΡΓ^α Λ. Λ. ΛΕ. Λ. ΡΓ. Γ̄ ΕΤΟΣ ΙΣΑΑΚ.

ΑΡΜΑΜΙ-
ΘΡΗΣ

ΓΟΙΜΕ-
ΝΕΣ.

Ασσυρίων ἑβασίλ. ὄψιν ΑΡΜΑΜΙΘΡΗΣ
ἔτη λη.

Αιγυπτίων ἐπτακαίδεκάτη δυναστεία ἔτη ργ.
Κατὰ τῆς Αἰγυπτίων βασιλείας Ἰωσήφ δείκνυ).

ΛΑ. Α. ΛΣ. ΛΑ. Α.

ΛΒ. Β. ΛΖ. ΛΒ. Β.

ΛΓ. Γ. ΛΗ. ΛΓ. Γ.

ΛΔ. Δ. ΛΘ. ΛΔ. Δ.

ΛΕ. Ε. Μ. ΛΕ. Ε. Ρ̄Κ ΕΤΟΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΛΣ. ς. ΜΑ. ΛΣ. ς.

ΛΖ. Ζ. ΜΒ. ΛΖ. Ζ.

ΛΗ. Η. ΜΓ. ΛΗ. Η.

ΛΘ. Θ. ΜΔ. ΛΘ. Θ.

Σ. Μ. Ι. ΜΕ. Μ. Ι. Ρ̄ ΕΤΟΣ ΙΣΑΑΚ.

ΛΕΥΚΙΠ-
ΡΟΣ.

Σικυανίων ἑβασίλ. ὄψιν ΛΕΥΚΙΠΡΟΣ ἔτη νγ.

ΜΑ. ΙΑ. Α. ΜΑ. ΙΑ. ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ̄Δ ΙΩΒΗΛΛΙΟΥ.

ΜΒ. ΙΒ. Β. ΜΒ. ΙΒ.

ΜΓ. ΙΓ. Γ. ΜΓ. ΙΓ.

ΜΔ. ΙΔ. Δ. ΜΔ. ΙΔ.

ΜΕ. ΙΕ. Ε. ΜΕ. ΙΕ. Ρ̄Ι ΕΤΟΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Μς. Ις. ς. Μς. Ις.

ΜΖ. Ιζ. Ζ. ΜΖ. Ιζ.

ΜΗ. ΙΗ. Η. ΜΗ. ΙΗ.

ΜΘ. ΙΘ. Θ. ΜΘ. ΙΘ.

Σ. Ν. Κ. Ι. Ν. Κ. Ρ̄Ι ΕΤΟΣ ΙΣΑΑΚ.
Ν

ΦΟΡΩ-

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΡΙΘΕΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΦΟΡΩΝΕΥΣ.

Αργείων ἐβασίλευσεν β' ΦΟΡΩΝΕΥΣ ἔτη ξ'. δ' τ' Θ' Ἰνάχρα καὶ Νιόβης παῖς. ἐς πρῶτος νόμος, καὶ κερτήρια ὄρασε.
πρὸς καὶ αὐτὸς φορωνεὺς πρὸ Νιόβου θυγατέρος Φασιν. δὲ ἦς παῖς τ' παῖδα Ἀπιν τὸν καὶ Σίραπιν.

ΝΑ.	ΚΛ.	ΙΑ.	Α.	ΚΑ.
-----	-----	-----	----	-----

Τῶτων ξ' φορωνεὺς χρόνων βλάτων ἐν Τιμαίῳ τῆ Διελόγω (Ἰπιμένη) ὡς πάνυ παλαιῶν, λέγων, Καί ποτε
, παραγαγὼν βελήθεις αὐτὸς πρὸ τ' ἀρχαίων εἰς λόγους τ' τῆδε τῆ πόλι, τὰ ἀρχαιότατα λέγειν Ἰπικραεῖ πρὸ
, φορωνεὺς πρὸ πρῶτος λεχθέντ' Θ', καὶ τὰ μὲν τ' καθ' ἀκλυσμέν.

ΝΒ.	ΚΒ.	ΙΒ.	Β.	ΚΒ.
-----	-----	-----	----	-----

Νιόβη γαμῆ ἢ Ἰνάχρα, μητρὶ τ' φορωνεὺς πρῶτη
γαμικῶν ἐμίγη Ζεὺς. δὲ ἦς εἶχεν Ἀπιν ἕον
τὸν Θ' Σίραπιν.

ΝΓ.	ΚΓ.	ΙΓ.	Γ.	ΚΓ.
-----	-----	-----	----	-----

ΝΔ.	ΚΔ.	ΙΔ.	Δ.	ΚΔ.
-----	-----	-----	----	-----

ΝΕ.	ΚΕ.	ΙΕ.	Ε.	ΚΕ.
-----	-----	-----	----	-----

ΡΜ ΕΤΟΣ ΕΦΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΝϚ.	ΚϚ.	ΙϚ.	Ζ.	ΚΖ.
-----	-----	-----	----	-----

ΝΗ.	ΚΗ.	ΙΗ.	Η.	ΚΗ.
-----	-----	-----	----	-----

ΝΘ.	ΚΘ.	ΙΘ.	Θ.	ΚΘ.
-----	-----	-----	----	-----

ΞΑ.	Α.	Κ.	Ι.	Α.
-----	----	----	----	----

ΡΚ ΕΤΟΣ ΙΣΑΑΚ.

ΞΒ.	ΛΑ.	ΚΑ.	ΙΑ.	ΛΑ.
-----	-----	-----	-----	-----

ΞΓ.	ΛΒ.	ΚΒ.	ΙΒ.	ΛΒ.
-----	-----	-----	-----	-----

ΞΔ.	ΛΓ.	ΚΓ.	ΙΓ.	ΛΓ.
-----	-----	-----	-----	-----

ΞΕ.	ΛΔ.	ΚΔ.	ΙΔ.	ΛΔ.
-----	-----	-----	-----	-----

ΞϚ.	ΛΕ.	ΚΕ.	ΙΕ.	ΛΕ.
-----	-----	-----	-----	-----

ΡΝ ΕΤΟΣ ΕΦΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Ξϛ.	ΛϚ.	ΚϚ.	ΙϚ.	ΛϚ.
-----	-----	-----	-----	-----

Κατὰ τῶτων ὅσων χρόνος πρῶτ' Θ' ἐβασίλευσε
Θεσσαλίας ὁ Γραμικὸς παῖς Θεσσαλός. ἀφ'
δ' καὶ ἡ χώρα ἕως νῦν ὀνόμασαι.

ΞΗ.	ΛΗ.	ΚΗ.	ΙΗ.	ΛΗ.
-----	-----	-----	-----	-----

Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν ἡ ΒΗΛΟΧΟΣ ἔτη λβ.
ΒΗΛΟΧΟΣ.

Τελχίνες καὶ Κασαῖται πρὸς φορωνεὺς ἔπαρσιν ἐπολέμησαν.

ΞΘ.	Α.	ΚΘ.	ΙΘ.	ΛΘ.
-----	----	-----	-----	-----

ΣΑ.	Β.	Λ.	Κ.	Μ.
-----	----	----	----	----

ΡΛ ΕΤΟΣ ΙΣΑΑΚ.

ΟΑ.	Γ.	ΛΑ.	ΚΑ.	ΜΑ.
-----	----	-----	-----	-----

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΡΓΕΙΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΟΒ.	Δ.	ΛΒ.	ΚΒ.	ΜΒ.
ΟΓ.	Ε.	ΛΓ.	ΚΓ.	ΜΓ.
ΟΔ.	ς.	ΛΔ.	ΚΔ.	ΜΔ.
ΟΕ.	Ζ.	ΛΕ.	ΚΕ.	ΜΕ.
Ος.	Η.	Λς.	Κς.	Μς.

Ιακώβ κάτησιν εἰς τὴν Μεσοποταμίαν πρὸς Λά-
βαν τὸ ἀδελφὸν τῆ μητρὸς αὐτοῦ, ἣ δουλὴν
παρ' αὐτῷ ἔτη ἦ χάριν Λείας ἣ Ραχὴλ.

Ρ̄Ν̄ ΕΤΟΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Ὁ γοργὸς ἐν Ακτῇ τῆ νυῖ Αἰκὴ ἐξασπίδωσεν, ὅτε παρθένος φανείζα παρὰ τῇ Τριτανίδι λίμνῃ Αθηνῶν παρ' Ἑλλη-
σιν ὠνομάσθη.

ΟΖ.	Θ.	ΛΖ.	ΚΖ.	ΜΖ.
ΟΗ.	Ι.	ΛΗ.	ΚΗ.	ΜΗ.
ΟΘ.	ΙΑ.	ΛΘ.	ΚΘ.	ΜΘ.
ΣΜ Ϝ.	ΙΒ.	Μ.	Λ.	Ν.

Ρ̄Μ̄ ΕΤΟΣ ΙΣΑΑΚ.

ϜΑ.	ΙΓ.	ΜΑ.	ΛΑ.	ΝΑ.
ϜΒ.	ΙΔ.	ΜΒ.	ΛΒ.	ΝΒ.
ΠΓ.	ΙΕ.	ΜΓ.	ΛΓ.	ΝΓ.
ϜΔ.	Ις.	ΜΔ.	ΛΔ.	ΝΔ.
ϜΕ.	ΙΖ.	ΜΕ.	ΛΕ.	ΝΕ.
Ϝς.	ΙΗ.	Μς.	Λς.	Νς.
ϜΖ.	ΙΘ.	ΜΖ.	ΛΖ.	ΝΖ.
ϜΗ.	Κ.	ΜΗ.	ΛΗ.	ΝΗ.
ϜΘ.	ΚΑ.	ΜΘ.	ΛΘ.	ΝΘ.

Ρ̄Ο̄ ΕΤΟΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ. Τότῳ τῷ ἔτῳ Ια-
κώβ γεννᾷ τὸ Ραββὴν.

Τότῳ τῷ ἔτῳ Ιακώβ γεννᾷ τὸν Συμεὼν.

Τότῳ τῷ ἔτῳ Ιακώβ γεννᾷ τὸν Λαβὴν πρὸ ἔτῳ
αὐτοῦ ἡλικίας.

ΣΝ Ϝ.	ΚΒ.	Ν.	Μ.	Ξ.
ϜΑ.	ΚΓ.	ΝΑ.	ΜΑ.	ΞΑ.
ϜΒ.	ΚΔ.	ΝΒ.	ΜΒ.	ΞΒ.
ϜΓ.	ΚΕ.	ΝΓ.	ΜΓ.	ΞΓ.

Ρ̄Ν̄ ΕΤΟΣ ΙΣΑΑΚ.

ΑΡΧΗ Μ̄Ε̄ ΙΩΒΗΛΑΙΟΥ.

ΜΕΣΑΡΟΣ.

Σικυαίων ἐξασπίδωσεν ὁ ΜΕΣΑΡΟΣ ἔτη κ̄ς̄.

ϜΔ.	Κς.	Α.	ΜΔ.	ΞΔ.
ϜΕ.	ΚΖ.	Β.	ΜΕ.	ΞΕ.

Ρ̄Π̄ ΕΤΟΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΡΓΕΙΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΓϚ. ΚΗ. Γ. ΜϚ. ΞϚ.

Γζ. ΚΘ. Δ. ΜΖ. ΞΖ.

ΓΗ. Λ. Ε. ΜΗ. ΞΗ.

ΓΘ. ΛΑ. Ϛ. ΜΘ. ΞΘ.

ΣΗΡ. ΛΒ. Ζ. Ν. Ο.

ΡΕ ΕΤΟΣ ΙΣΑΑΚ.

ΡΑ. ΛΓ. Η. ΝΑ. ΟΑ.

Ο θπὶ Ωζύγυ παλαιότατον πέρ' Ἑλλησπίνισ-
ρζυμνυ εν Ακτῆ τῆνυῦ Αθηνῶν κατὰ κλυ-
σμιες τέτοις γέγονε τοῖς χρόνοις.

ΡΒ. ΛΔ. Θ. ΝΒ. ΟΒ.

ΡΓ. ΛΕ. Ι. ΝΓ. ΟΓ.

ΒΑΛΛΙ-
ΟΣ.

Αουρείων ἐβασίλευσεν ΒΑΛΛΙΟΣ ἔτη κβ.

ΡΔ. Α. ΙΑ. ΝΔ. ΟΔ.

ΡΕ. Β. ΙΒ. ΝΕ. ΟΕ.

ΡΥ ΕΤΟΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΡϚ. Γ. ΙΓ. ΝϚ. ΟϚ.

Ιωσήφ πρὸς ἀπέτη ἑσὸ τ' ἀδελφῶν ἔτη
αγώνις.

Ρζ. Δ. ΙΔ. ΝΖ. ΟΖ.

ΡΗ. Ε. ΙΕ. ΝΗ. ΟΗ.

ΡΘ. Ϛ. ΙϚ. ΝΘ. ΟΘ.

ΣΟΡ. Ζ. ΙΖ. Ξ. Ρ.

ΡΘ ΕΤΟΣ ΙΣΑΑΚ.

ΑΡΙΣ.

Αργείων ἐβασίλευσεν ἄΡΙΣ ἔτη λε. Τῶν τ'
Απιν Φασί πρῶτον Αιγυπτίοις νομιθεῖναι
θεόν, καὶ Σάρραπιν κληθῆναι. ἔτη τ' ἀδελ-
φὸν Αιγυπτιῶν Αχάμιας, ὡς Φασί, κατέ-
στησε βασιλεία. αὐτὸς εἰς Αἴγυπτον ἐξέλιγ σὺν
ὄχλῳ.

ΡΙΑ. Η. ΙΗ. Α. ΡΑ.

ΡΙΒ. Θ. ΙΘ. Β. ΡΒ.

ΡΙΓ. Ι. Κ. Γ. ΡΓ.

ΡΙΔ. ΙΑ. ΚΑ. Δ. ΡΔ.

ΡΙΕ. ΙΒ. ΚΒ. Ε. ΡΕ.

Σ ΕΤΟΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΡΙϚ. ΙΓ. ΚΓ. Ϛ. ΡϚ.

Τελχῖνες ἐπιπόντες Πελοποννήσῳ Ρόδον ἄκτι-
σαν ἤσαν τὴν καλεσθῆναι Οφειῶσαν.

ΡΙΖ. ΙΔ. ΚΔ. Ζ. ΡΖ.

ΡΙΗ. ΙΕ. ΚΕ. Η. ΡΗ.

ΡΙΘ. ΙϚ. ΚϚ. Θ. ΡΘ.

Μέμφις ἐν Αἰγυπτῶν κτ' τέτταρς ἐκτίθη τῶν
χρόνων.

ΣΡΡΚ. ΙΖ. ΚΖ. Ι. Γ.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΡΙΘΙΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΡΚΑ. ΙΗ. ΚΗ. ΙΑ. ΓΑ.

ΙΩΣΗΦ.

Ιωσήφ Αιγυπτίων ἡγούμενος ἔτη π̄ γενόμενος ἐτών
λ̄α.

Α. ΙΘ. ΚΘ. ΙΒ. ΓΒ.

Β. Κ. Λ. ΙΓ. ΓΓ.

Γ. ΚΑ. ΛΑ. ΙΔ. ΓΔ.

Δ. ΚΒ. ΛΒ. ΙΕ. ΓΕ.

ΞΙ ΕΤΟΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Ε. ΚΓ. ΛΓ. ΙΣ. ΓΣ.

Ϛ. ΚΔ. ΛΔ. ΙΖ. ΓΖ.

Ζ. ΚΕ. ΛΕ. ΙΗ. ΓΗ.

Η. ΚϚ. ΛϚ. ΙΘ. ΓΘ.

ΞΓ Θ. ΚΖ. ΛΖ. Κ. Ρ.

Ι. ΚΗ. ΛΗ. ΚΑ. ΡΑ.

ΡΑ ΕΤΟΣ ΙΑΚΩΒ.

Τότε τῶ ἐπὶ δούτρω ἔλιμ̄, καὶ ἐνάτῳ ἡγεμονίας Ιωσήφ ἀπέστη Ιακώβ εἰς Αἴγυπτον, ἔ ἐση ἐκάντιον φαρ-
αώ. εἶπε ἡ Φαραώ τῶ Ιακώβ, πόσα ἔτη ἔ ἡμερῶν ἔ ζωῆς σ̄; Καὶ εἶπεν Ιακώβ τῶ Φαραώ, ἡμέραι ἔ ἐτών
ἔ ζωῆς μ̄, ἔς παροικῶ, ῤ ἔτη.

ΙΑ. ΚΘ. ΛΘ. ΚΒ. ΡΒ.

ΙΒ. Λ. Μ. ΚΓ. ΡΓ.

Αἴγυπτίων ἔ διωσθεῖς Διοσπολιῶν, βασιλέων ἔ. ἂν πρώτῳ βασιλῆϊ ΑΜΩΣΙΣ ἔτη κ̄.

ΑΜΩΣΙΣ.

ΙΓ. ΛΑ. ΜΑ. ΚΔ. Α.

ΙΔ. ΛΒ. ΜΒ. ΚΕ. Β.

ΣΚ ΕΤΟΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΙΕ. ΛΓ. ΜΓ. ΚϚ. Γ.

ΙϚ. ΛΔ. ΜΔ. ΚΖ. Δ.

ΙΖ. ΛΕ. ΜΕ. ΚΗ. Ε.

ΙΗ. ΛϚ. ΜϚ. ΚΘ. Ϛ.

ΙΤ, ΙΘ. ΛΖ. ΜΖ. Λ. Ζ.

ΡΜ ΕΤΟΣ ΙΑΚΩΒ. Σπύργη ἀκρίθη
ὑπὸ τῆ Σπάρτη παιδὸς Φαρωνεως.
Σικυανίων ἔβασίλευσεν ἔ ΕΡΑΤΟΣ ἔτη μ̄ς.

ΕΡΑΤΟΣ.

Κ. ΛΗ. Α. ΛΑ. Η.

Ν ΕΤΟΣ ΙΩΣΗΦ. ΑΡΧΗ Ν̄ ΙΩΣΗΦΑΙΟΥ.

ΚΑ. ΛΘ. Β. ΛΒ. Θ.

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΙΕΙΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΚΒ.	Μ.	Γ.	ΛΓ.	Ι.	
ΚΓ.	ΜΑ.	Δ.	ΛΔ.	ΙΑ.	
ΚΔ.	ΜΒ.	Ε.	ΛΕ.	ΙΒ.	ΣᾹ ΕΤΟΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.
			ΑΡΓΟΣ.		Αργείων ἐβασίλευσεν δ' ΑΡΓΟΣ ἔτη σ̄.
ΚΕ.	ΜΓ.	Ϛ.	Α.	ΙΓ.	
ΚϚ.	ΜΔ.	Ζ.	Β.	ΙΑ.	Τέταρτῶ ἔτη ἑκατοστὸν πεσσερακοστὸν ἔβδομοι ἔτος ἄγων Ἰακώβ̄ περὶ Φηλὸς̄ πρὸς Κυρίε, καὶ πρὸς τῶ ἑθίων κλήσεως Δαὲ Χρυσῆ, καὶ Δαοθνήσεφ.
ΚΖ.	ΜΕ.	Η.	Γ.	ΙΕ.	
ΚΗ.	ΜϚ.	Θ.	Δ.	ΙϚ.	
ΤῙ ΚΘ.	ΜΖ.	Ι.	Ε.	ΙΖ.	
Λ.	ΜΗ.	ΙΑ.	Ϛ.	ΙΗ.	Ξ̄ ΕΤΟΣ ΙΩΣΗΦ.
ΛΑ.	ΜΘ.	ΙΒ.	Ζ.	ΙΘ.	
ΛΒ.	Ν.	ΙΓ.	Η.	Κ.	
ΛΓ.	ΝΑ.	ΙΑ.	Θ.	ΚΑ.	
ΛΔ.	ΝΒ.	ΙΕ.	Ι.	ΚΒ.	ΣΜ̄ ΕΤΟΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.
	Α Λ Τ Α - Δ Α Σ.				Ασυρίων ἐβασίλευσεν ΤΑΛΤΑΔΑΣ ἔτη λβ̄.
ΛΕ.	Α.	ΙϚ.	ΙΑ.	ΚΓ.	
ΛϚ.	Β.	ΙΖ.	ΙΒ.	ΚΔ.	
ΛΖ.	Γ.	ΙΗ.	ΙΓ.	ΚΕ.	
				ΧΕΒΡΩΝ.	Αιγυπτιῶν β̄ ἐβασίλευσεν ΧΕΒΡΩΝ ἔτη γ̄.
ΛΗ.	Δ.	ΙΘ.	ΙΑ.	Α.	
ΤΚ̄ ΛΘ.	Ε.	Κ.	ΙΕ.	Β.	
Μ.	Ϛ.	ΚΑ.	ΙϚ.	Γ.	Θ̄ ΕΤΟΣ ΙΩΣΗΦ.
ΜΑ.	Ζ.	ΚΒ.	ΙΖ.	Δ.	
ΜΒ.	Η.	ΚΓ.	ΙΗ.	Ε.	
ΜΓ.	Θ.	ΚΔ.	ΙΘ.	Ϛ.	
ΜΔ.	Ι.	ΚΕ.	Κ.	Ζ.	ΣΟ̄ ΕΤΟΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.
ΜΕ.	ΙΑ.	ΚϚ.	ΚΑ.	Η.	

ΕΒΡ. ΛΕΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΡΓΕΙΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΜΣ. ΙΒ. ΚΖ. ΚΒ. Θ.

ΜΖ. ΙΓ. ΚΗ. ΚΓ. Ι.

ΜΗ. ΙΔ. ΚΘ. ΚΔ. ΙΑ.

ΤΛ ΜΘ. ΙΕ. Λ. ΚΕ. ΙΒ.

Ν. ΙΣ. ΛΑ. ΚΣ. ΙΓ. Π ΕΤΟΣ ΙΩΣΗΦ.

ΑΜΕΝΟΥ- Αιγυπτίων βασιλεύσεν ΑΜΕΝΟΥΦΟΣ ἔτη κα.
ΦΟΣ.

ΝΑ. ΙΖ. ΛΒ. ΚΖ. Α.

Τύποις τοῖς χρόνοις, ὡς Φασί, Προμηθεὺς ἴω, ὅς πλάττειν ἀνθρώπους ἐμυθεύετο. σοφὸς γὰρ ἂν εἰς παιδείαν αὐ-
τὸς διὰ τῶν ἰδιωτικῶν μετέπλαττειν.

ΝΒ. ΙΗ. ΛΓ. ΚΗ. Β.

ΝΓ. ΙΘ. ΛΔ. ΚΘ. Γ.

ΝΔ. Κ. ΛΕ. Λ. Δ. ΞΞ ΕΤΟΣ ΕΦΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΝΕ. ΚΑ. ΛΣ. ΛΑ. Ε.

ΝΣ. ΚΒ. ΛΖ. ΛΒ. ς.

ΝΖ. ΚΓ. ΛΗ. ΛΓ. Ζ.

ΝΗ. ΚΔ. ΛΘ. ΛΔ. Η.

ΤΜ ΝΘ. ΚΕ. Μ. ΛΕ. Θ.

Μ. ΚΣ. ΜΑ. ΛΣ. Ι. Ξ ΕΤΟΣ ΙΩΣΗΦ. ΑΡΧΗ ΜΖ ΙΩΒΗΛΑΙΟΥ.

ΜΑ. ΚΖ. ΜΒ. ΛΖ. ΙΑ.

ΜΒ. ΚΗ. ΜΓ. ΛΗ. ΙΒ.

ΜΓ. ΚΘ. ΜΔ. ΛΘ. ΙΓ.

ΜΔ. Λ. ΜΕ. Μ. ΙΔ. ΞΟ ΕΤΟΣ ΕΦΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΜΕ. ΛΑ. ΜΣ. ΜΑ. ΙΕ.

ΓΛΗΜ-
ΝΑΙΟΣ.

Σικυανίων βασιλεύσεν ΓΑ ΓΛΗΜΝΑΙΟΣ
ἔτη μγ.

ΜΣ. ΛΒ. Α. ΜΒ. ΙΣ.

ΜΑΜΥ-
ΘΟΣ.

Ασσυρίων βασιλεύσεν ΜΑΜΥΘΟΣ ἔτη λ.

ΜΖ. Α. Β. ΜΓ. ΙΖ.

ΞΗ.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΡΓΕΙΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΞΗ.	Β.	Γ.	ΜΔ.	ΙΗ.	
<u>ΤΝ</u> ΞΘ.	Γ.	Δ.	ΜΕ.	ΙΘ.	
Ο.	Δ.	Ε.	ΜϚ.	Κ.	ῬΕΤΟΣΙΩΣΗΦ. ΑΡΧΗ ΜΖ ΙΩΒΗΛΑΙΟΥ.
ΟΑ.	Ε.	Ϛ.	ΜΖ.	ΚΑ.	
				ΜΙΦΡΙΣ.	Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν δ' ΜΙΦΡΙΣ ἔτη ἰβ.
ΟΒ.	Ϛ.	Ζ.	ΜΗ.	Α.	
ΟΓ.	Ζ.	Η.	ΜΘ.	Β.	
ΟΔ.	Η.	Θ.	Ν.	Γ.	ΣΗ ΕΤΟΣ ΕΓΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.
ΟΕ.	Θ.	Ι.	ΝΑ.	Δ.	
ΟϚ.	Ι.	ΙΑ.	ΝΒ.	Ε.	
ΟΖ.	ΙΑ.	ΙΒ.	ΝΓ.	Ϛ.	
ΟΗ.	ΙΒ.	ΙΓ.	ΝΔ.	Ζ.	
<u>ΤΞ</u> ΟΘ.	ΙΓ.	ΙΔ.	ΝΕ.	Η.	
Ρ.	ΙΑ.	ΙΕ.	ΝϚ.	Θ.	

Τὸ τῶν ἔτη πᾶ ἔτος ἄγων τῆς ἡγεμονίας Ἰωσήφ, καὶ ῥα τῆς αὐτῆς ἡλικίας πελοῦσα τὸ βίον. Μετὰ θάνατον Ἰωσήφ δαλεύσιν Ἑβραῖοι τοῖς Αἰγυπτίοις ἕτερα ἔτη ῤῥῶδ. Τὰ δὲ πάντα τῆς ἐν Αἰγύπτῳ διατελέης τῶν Ἑβραίων ἐπιτυχάνη σιῆ, ἀρίθμημα δὲ τὸ καθόδε Ἰακώβ, καὶ τὸ τέτα παιδων εἰς Αἰγύπτον.

Α.	ΙΕ.	ΙϚ.	ΝΖ.	Ι.	ΔΟΥΛΕΙΑΣ ΕΒΡΑΙΩΝ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ ΕΤΗ ῬΜΔ.
Β.	ΙϚ.	ΙΖ.	ΝΗ.	ΙΑ.	
Γ.	ΙΖ.	ΙΗ.	ΝΘ.	ΙΒ.	
				ΜΙΣΦΡΑΓΜΟΥΘΩΣΙΣ.	Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ἔ ΜΙΣΦΡΑΓΜΟΥΘΩΣΙΣ ἔτη κϚ.
Δ.	ΙΗ.	ΙΘ.	Ξ.	Α.	ΣΓ ΕΤΟΣ ΕΓΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.
Ε.	ΙΘ.	Κ.	ΞΑ.	Β.	
Ϛ.	Κ.	ΚΑ.	ΞΒ.	Γ.	
Ζ.	ΚΑ.	ΚΒ.	ΞΓ.	Δ.	
Η.	ΚΒ.	ΚΓ.	ΞΔ.	Ε.	
<u>ΙΟ</u> Θ.	ΚΓ.	ΚΔ.	ΞΕ.	Ϛ.	
Ι.	ΚΔ.	ΚΕ.	ΞϚ.	Ζ.	

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΡΙΕΙΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΙΑ. ΚΕ. ΚϚ. ΞΖ. Η.

ΙΒ. ΚϚ. ΚΖ. ΞΗ. Θ.

ΙΓ. ΚΖ. ΚΗ. ΞΘ. Ι.

ΙΑ. ΚΗ. ΚΘ. Ο. ΙΑ.

Τ̄ ΕΤΟΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΚΡΙΑΣΟΣ.

Αργείων ἑβασίλευσεν ἔ̄ ΚΡΙΑΣΟΣ ἔτη ἰδ̄.

ΙΕ. ΚΘ. Λ. Α. ΙΒ.

Καλιθμα Σωείραντος ἐν Αργεί πρώτων Ἰσραήλ ὠ-
σεν ᾗ Ηρας.

ΙϚ. Λ. ΛΑ. Β. ΙΓ.

ΑΣΧΑ-
ΛΙΟΣ.

Ασσυρίων ἑβασίλευσεν ἰβ̄ ΑΣΧΑΛΙΟΣ ἔτη λ̄.

ΙΖ. Α. ΛΒ. Γ. ΙΔ.

ΙΗ. Β. ΛΓ. Δ. ΙΕ.

Τούτοις τῶς χρόνοις Ἀτλας ὁ Προμηθεύς ἀδελφὸς ἄριστος ἀστρολόγος διέλαμψεν, ὃς Ἰππιδάμης ἕνεκεν τ̄ ἕσσαν ἑ-
αυτὸν φέρειν πεφήμισα. Εὐριπίδης δὲ τὸν Ἀτλαντα ὄρος εἶναι φησὶν ὑπεριφές.

ΤΠ ΙΘ. Γ. ΛΔ. Ε. ΙϚ.

Κ. Δ. ΛΕ. Ϛ. ΙΖ.

ΚΑ. Ε. ΛϚ. Ζ. ΙΗ.

ΚΒ. Ϛ. ΛΖ. Η. ΙΘ.

ΚΓ. Ζ. ΛΗ. Θ. Κ.

ΚΔ. Η. ΛΘ. Ι. ΚΑ.

ΕΤΟΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΚΕ. Θ. Μ. ΙΑ. ΚΒ.

ΚϚ. Ι. ΜΑ. ΙΒ. ΚΓ.

ΚΖ. ΙΑ. ΜΒ. ΙΓ. ΚΔ.

ΚΗ. ΙΒ. ΜΓ. ΙΔ. ΚΕ.

ΤΓ ΚΘ. ΙΓ. ΜΔ. ΙΕ. ΚϚ.

ΤΟΥΘ-
ΜΩΣΙΣ.

Αιγυπτίων ἑβασίλευσεν ΤΟΥΘΜΩΣΙΣ ἔτη β̄.

Λ. ΙΔ. ΜΕ. ΙϚ. Α.

ΛΑ. ΙΕ. ΜϚ. ΙΖ. Β.

ΛΒ. ΙϚ. ΜΖ. ΙΗ. Γ.

Ο

ΛΓ.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΡΓΕΙΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΑΓ. ΙΖ. ΜΗ. ΙΘ. Δ.

ΟΡΘΟ-
ΠΟΛΙΣ.

Σικυωνίων ἄβ ἐθασίλωσεν ΟΡΘΟΠΟΛΙΣ ἐτη ξγ.

ΑΔ. ΙΗ. Α. Κ. Ε.

ΤΚ̄ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΑΕ. ΙΘ. Β. ΚΑ. ς.

ΑΣ. Κ. Γ. ΚΒ. Ζ.

ΑΖ. ΚΑ. Δ. ΚΓ. Η.

ΑΗ. ΚΒ. Ε. ΚΔ. Θ.

Τῶπις ταῖς χρόνοις Σύρ^Ϟ ἰσθρέπη γεγονέναι γηθής, δ̄ ἐπώνυμ^Ϟ ἢ Συρία. ἄλλοι δ̄ πρόπρον ἐπειν ϙ̄.

ΑΜΕΝΩΦΙΣ. Αιγυπτιών ἐθασίλωσεν Ἔ ΑΜΕΝΩΦΙΣ ἐτη λᾱ.
οὔτ^Ϟ ὁ μένων εἶναι νομίζομεν^Ϟ, καὶ
φθελόμεν^Ϟ λίθ^Ϟ.

γ. ΑΘ. ΚΓ. ς. ΚΕ. Α.

Μ. ΚΔ. Ζ. ΚϺ. Β.

ΑΡΧΗ ΜΗ̄ ΙΩΒΗΛΑΙΟΥ.

ΜΑ. ΚΕ. Η. ΚΖ. Γ.

ΜΒ. ΚϺ. Θ. ΚΗ. Δ.

ΜΓ. ΚΖ. Ι. ΚΘ. Ε.

ΜΔ. ΚΗ. ΙΑ. Λ. ς.

ΤᾹ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΜΕ. ΚΘ. ΙΒ. ΛΑ. Ζ.

ΜϺ. Λ. ΙΓ. ΛΒ. Η.

ΣΦΑΙΡΟΣ.

Αργείων ἐθασίλωσεν ἰγ ΣΦΑΙΡΟΣ ἐτη χ̄.

ΜΖ. Α. ΙΔ. ΛΓ. Θ.

ΜΗ. Β. ΙΕ. ΛΔ. Ι.

γλ, ΜΘ. Γ. ΙϺ. ΛΕ. ΙΑ.

Ν. Δ. ΙΖ. ΛϺ. ΙΒ.

ΝΑ. Ε. ΙΗ. ΛΖ. ΙΓ.

ΝΒ. ς. ΙΘ. ΛΗ. ΙΔ.

ΝΓ. Ζ. Κ. ΛΘ. ΙΕ.

ΝΔ. Η. ΚΑ. Μ. ΙϺ.

ΤΜ̄ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΝΕ. Θ. ΚΒ. ΜΑ. ΙΖ.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΡΒΕΙΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΝΣ. Ι. ΚΓ. ΜΒ. ΙΗ.

ΝΖ. ΙΑ. ΚΔ. ΜΓ. ΙΘ.

ΝΗ. ΙΒ. ΚΕ. ΜΔ. Κ.

ΥΚ. ΝΘ. ΙΓ. ΚΣ. ΜΕ. ΚΑ.

Μ. ΙΔ. ΚΖ. ΜΣ. ΚΒ.

ΜΑ. ΙΕ. ΚΗ. ΜΖ. ΚΓ.

ΜΒ. ΙΣ. ΚΘ. ΜΗ. ΚΔ.

ΜΓ. ΙΖ. Λ. ΜΘ. ΚΕ.

ΜΔ. ΙΗ. ΛΑ. Ν. ΚΣ.

ΜΕ. ΙΘ. ΛΒ. ΝΑ. ΚΖ.

ΜΣ. Κ. ΛΓ. ΝΒ. ΚΗ.

ΜΑΜΥ-
ΛΟΣ.

ΜΖ. Α. ΛΔ. ΜΓ. ΚΘ.

ΜΗ. Β. ΛΕ. ΜΔ. Λ.

ΦΟΡΒΑΣ.

ΥΛ. ΞΘ. Γ. ΛΣ. Α. ΛΑ.

Ω Ρ Ο Σ Αιγυπτίαν ἐβασίλευσεν ἦ ΩΡΟΣ ἔτη λβ. ὁ Προμηθεύς, καὶ Ἐπιμηθεύς, Ἀτλας τε, καὶ ὁ πανόπτης Ἀργεῖος ἐγνωρίζοντο.

Ο. Δ. ΛΖ. Β. Α.

ΟΑ. Ε. ΛΗ. Γ. Β.

ΟΒ. Σ. ΛΘ. Δ. Γ.

ΟΓ. Ζ. Μ. Ε. Δ.

ΟΔ. Η. ΜΑ. Σ. Ε.

ΟΕ. Θ. ΜΒ. Ζ. Σ.

ΟΣ. Ι. ΜΓ. Η. Ζ.

ΟΖ. ΙΑ. ΜΔ. Θ. Η.

ΟΗ. ΙΒ. ΜΕ. Ι. Θ.

ΥΜ. ΘΘ. ΙΓ. ΜΣ. ΙΑ. Ι.

ἸΝ ἔΤΟΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Τὸτῶ γὰρ ἔπ' ὅβ' τ' ἐαυτῶ ἡλικίας Ἀμβράμ γυνῆ
τ' Μωϋσῆν ἐκ τ' Ἰωχαβείδ.

Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν Ἰδ ΜΑΜΥΛΟΣ ἔτη λ.

Ἀργείων ἐβασίλευσεν ἦ ΦΟΡΒΑΣ ἔτη λβ.

ἸΞ ἔΤΟΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ. Ἰ. ΜΩΥΣΕΩΣ.

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	Γ.	ΙΔ.	ΜΖ.	ΙΒ.	ΙΑ.	
	ΓΑ.	ΙΕ.	ΜΗ.	ΙΓ.	ΙΒ.	
	ΓΒ.	ΙϚ.	ΜΘ.	ΙΔ.	ΙΓ.	
	ΓΓ.	ΙΖ.	Ν.	ΙΕ.	ΙΑ.	
	ΓΔ.	ΙΗ.	ΝΑ.	ΙϚ.	ΙΕ.	Τ̄Μ ΕΤΟΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ. Κ ΜΟΥΣΕΩΣ.
	ΓΕ.	ΙΘ.	ΝΒ.	ΙΖ.	ΙϚ.	
	ΓϚ.	Κ.	ΝΓ.	ΙΗ.	ΙΖ.	
	ΓΖ.	ΚΑ.	ΝΔ.	ΙΘ.	ΙΗ.	
	ΓΗ.	ΚΒ.	ΝΕ.	Κ.	ΙΘ.	
<u>ΥΝ</u> ΓΘ.	ΚΓ.	ΝϚ.	ΚΑ.	Κ.		
Γ.	ΚΔ.	ΝΖ.	ΚΒ.	ΚΑ.		ΑΡΧΗ Μ̄Θ ΙΩΒΗΛΛΙΟΥ.
ΓΑ.	ΚΕ.	ΝΗ.	ΚΓ.	ΚΒ.		
ΓΒ.	ΚϚ.	ΝΘ.	ΚΔ.	ΚΓ.		
ΓΓ.	ΚΖ.	Ξ.	ΚΕ.	ΚΔ.		
ΓΔ.	ΚΗ.	ΞΑ.	ΚϚ.	ΚΕ.		Τ̄Κ ΕΤΟΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ. Α ΜΟΥΣΕΩΣ.
ΓΕ.	ΚΘ.	ΞΒ.	ΚΖ.	ΚϚ.		
ΓϚ.	Λ.	ΞΓ.	ΚΗ.	ΚΖ.		
		ΣΠΑΡΕ- ΘΟΣ.	ΜΑΡΑ- ΘΟΣ.			Ασσυρίων ἐβασίλευσεν ἰε ΣΠΑΡΕΘΟΣ ἔτη μ. Σικυανίων ἐβασίλευσεν ΜΑΡΑΘΟΣ ἔτη λ̄.
ΓΖ.	Α.	Α.	ΚΘ.	ΚΗ.		
ΓΗ.	Β.	Β.	Λ.	ΚΘ.		
<u>ΥΞ</u> ΓΘ.	Γ.	Γ.	ΛΑ.	Λ.		

Κέκροψ ὀδιφυῆς τ̄ π̄τε Ακτῆς, ἠὲ Αττικῆς, ἐβασίλευσεν ἔτη ν̄. Ἀρχὴ τ̄ Αθηναίων βασιλείας.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΡΓΕΙΩΝ. ΑΘΗΝΑΙΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

Ἐπὶ Κέκροπος ἦ ἐν τῇ ἀκροπόλει ἐλαία πρώτης ἐφύη. οὗτος δὲ τ̄ Αθηναῖς πλεὺ πόλιν Αθήνας ἀνόμασε, Διφυῆς καλεῖται Διὸς μήκος σάμαλος, ἥ ὅτι Αιγύπτιος ὦν τὰς δύο γλώσσας ἐπίστατο.

Ρ.	Δ.	Δ.	ΛΒ.	Α.	ΛΑ.
ΡΑ.	Ε.	Ε.	ΛΓ.	Β.	ΛΒ.
ΡΒ.	Ϛ.	Ϛ.	ΛΔ.	Γ.	ΛΓ.

Κέκροψ

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΡΙΕΙΩΝ. ΑΘΗΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

Κέκροϊ πρώτος βῆν ἔθυσε ἡ Ζήνα παρσιζόουσαν, ὡς πινος. ἐπ' αὐτῆς ἡ Κεκοπίε ἡ χώρα ἐκλήθη. Διὸ τὸ αὐτῶ, ὅτι τὴν πρώτων Ὀλυμπιάδων, βασιλεὺς ἔσ' ἀρχόντες Διὸ βίβ' α. ἔτη ἦ. Κατὰ τὸ ἔτος τὰ παρ' Ἑλληνιστῶν μαρτυροῦνται μυθολογῆται.

ΡΓ.	Ζ.	Ζ.	ΛΕ.	Δ.	ΛΔ.	
			ΤΡΙΟ-			Αργείων ἐβασίλευσεν ἔ
			ΡΑΣ.			ἔτη μς.

ΡΔ.	Η.	Η.	Α.	Ε.	ΛΕ.	Ἰ ἔτος Ἑραττελίας, ἢ ΜΟΥ-
						ΣΕΩΣ.

Τῶν τῶ ἔτη Μαυσοῦς πρὸς ἴν Αἰγυπτῶν κατὰ λιπῶν Διὰ τριβῶν ἡ τὴν ἔργον ἐφιλοσόφη.

ΡΕ.	Θ.	Θ.	Β.	Σ.	ΛΣ.	
ΡΣ.	Ι.	Ι.	Γ.	Ζ.	ΛΖ.	
ΡΖ.	ΙΑ.	ΙΑ.	Δ.	Η.	ΛΗ.	
						Α ΧΕΝ-
						ΧΕΡΣΗΣ. Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ἦ ΑΧΕΝΧΕΡ-
						ΣΗΣ ἔτη β.

ΡΗ.	ΙΒ.	ΙΒ.	Ε.	Θ.	Α.	
-----	-----	-----	----	----	----	--

ΥΟ ΡΘ. ΙΓ. ΙΓ. Σ. Ι. Β.

ΡΙ.	ΙΑ.	ΙΑ.	Ζ.	ΙΑ.	Γ.	
-----	-----	-----	----	-----	----	--

Οἱ δὲ τὸ ἔ Κρητείας νῦν Ακαρνανίας Κρήτες ἡ Κορύθαντες Γνωσὸν ὄρισαν οἱ ἔ ἐν ὄσπλοις ἐρυθρὸν κίνησιν εὐρόντες.

ΡΙΑ.	ΙΕ.	ΙΕ.	Η.	ΙΒ.	Δ.	Χαλδαῖοι κατὰ φενίκων ἐβασίλευσαν.
------	-----	-----	----	-----	----	------------------------------------

ΡΙΒ.	ΙΣ.	ΙΣ.	Θ.	ΙΓ.	Ε.	Μασιπὸς ὁ Εὐλαῖα καὶ Νύμφης ἡμασεν.
------	-----	-----	----	-----	----	-------------------------------------

ΡΙΓ.	ΙΖ.	ΙΖ.	Ι.	ΙΑ.	Σ.	
------	-----	-----	----	-----	----	--

ΡΙΑ.	ΙΗ.	ΙΗ.	ΙΑ.	ΙΕ.	Ζ.	Ἰ ἔτος Ἑραττελίας, ἢ
						ΜΟΥΣΕΩΣ.

ΡΙΕ.	ΙΘ.	ΙΘ.	ΙΒ.	ΙΣ.	Η.	Δευκαλίων βασιλεύσεν ἔ κατὰ Παρνασσὸν ἡρξάτο.
------	-----	-----	-----	-----	----	---

ΡΙΣ.	Κ.	Κ.	ΙΓ.	ΙΖ.	Θ.	
------	----	----	-----	-----	----	--

ΡΙΖ.	ΚΑ.	ΚΑ.	ΙΑ.	ΙΗ.	Ι.	
------	-----	-----	-----	-----	----	--

ΡΙΗ.	ΚΒ.	ΚΒ.	ΙΕ.	ΙΘ.	ΙΑ.	Ἡ ἔ Ἰεὼν κρίσις Πασίδανος ἡ Αθῆνας ὅτι Κέκροπος μυθῶν ἐπὶ τῆς χάρας.
------	-----	-----	-----	-----	-----	--

ΥΠ ΡΙΘ. ΚΓ. ΚΓ. ΙΣ. Κ. ΙΒ.

Α ΧΩΡΙΣ. Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ΑΧΩΡΙΣ ἔτη ζ.

ΡΚ.	ΚΔ.	ΚΔ.	ΙΖ.	ΚΑ.	Α.	
-----	-----	-----	-----	-----	----	--

Ζεὺς ἐμίγη Ἰοτὴν Ἰουραστὸν Ἰνάχης, ἡ καὶ βῆν ἐπίησεν, αὐτὸς ὁ Βάσπερος ἐκλήθη. ἡ καὶ εἰς Αἰγυπτῶν ἐλθῶσα Ἰσις ἀνομάσθη, ἡ Αἰγυπτῶν σέβασιν. Φασὶ δὲ αὐτὴν ἕως ζήμαρῶν Τηλεγόνου ἔ Ἐπαστον γενήσασθαι.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΡΙΓΙΩΝ. ΑΘΗΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

PKA. KE. KE. IH. KB. B.

PKB. KΦ. KΦ. IO. KG. Γ.

PKΓ. KZ. KZ. K. KA. Δ.

PKΔ. KH. KH. KA. KE. E.

PKE. KO. KO. KB. KΦ. Φ.

PKΦ. Λ. Λ. KG. KZ. Z.

ΥΙ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ. Ε ΜΟΥ-
ΣΕΩΣ.

Κέρκρω Αθήνας πὰς καὶ Διάδας ἐν Ευ-
βοία ἐκλήσεν. Ευβοῆς δὲ πάντων Ορ-
χώμερον κατωνόμεσαν.

Σικυονίων ἰδ' ἐβασίλευσεν ΜΑΡΑΘΟΣ ἔτη 12.
Αἰγυπίων ἐβασίλευσεν ἰα ΧΕΝΧΕΡΗΣ ἔτη 15.

ΜΑΡΑΘΟΣ.

ΧΕΝΧΕΡΗΣ.

PKZ. ΛΑ. Α. ΚΔ. ΚΗ. Α.

PKH. ΛΒ. Β. ΚΕ. ΚΘ. Β.

ΥΓ. PKΘ. ΛΓ. Γ. ΚΦ. Λ. Γ.

PL. ΛΔ. Δ. ΚΖ. ΛΑ. Δ.

PLA. ΛΕ. Ε. ΚΗ. ΛΒ. Ε.

PLB. ΛΦ. Φ. ΚΘ. ΛΓ. Φ.

PLΓ. ΛΖ. Ζ. Λ. ΛΔ. Ζ.

PLΔ. ΛΗ. Η. ΛΑ. ΛΕ. Η.

PLΕ. ΛΘ. Θ. ΛΒ. ΛΦ. Θ.

PLΦ. Μ. Ι. ΛΓ. ΛΖ. Ι.

Ο' ὅτι Δοκαλίαν⊕ κατακλυσμός ἐν
εσσαλία, καὶ ὁ ὅτι παειθονί⊕ ἐμ-
πυρισμός ἐν κηθισσία. πολλάι δὲ καὶ
ἄλλα γεγονόσιν Ἑλλησι τοπικῆ φθο-
ραί, ὡς Πλάτων ἐν Τιμαίῳ.

ΥΚ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ. Ο ΜΟΥ-
ΣΕΩΣ.

Ἑλλῶν ἕως Δοκαλίαν⊕ ἐγνωρίζετο,
ἀφ' ἧς Ἑλλῶνες οἱ Γεαικοὶ μετεκλή-
θησαν.

Κέρκρω⊕ ἡ πάλαι Εφύρα καλχυμένη ἐκλήθη.

Τὸ ἐν Δήλῳ ἱερὸν Ἀπόλλων⊕ Δήλιε ὑπὸ Ερυσίχθον⊕ ἢ Κέρκρω⊕ ἰδρωθή.

ΑΣΚΑΤΑ-
ΔΗΣ.

Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν ἰς ΑΣΚΑΤΑ-
ΔΗΣ ἔτη 15.

PLZ. Α. ΙΑ. ΛΔ. ΛΗ. ΙΑ.

Ἡρακλέα πνὲς φαίν ἐν εοινίχῃ γνωρίζεσθαι διαδάν Ἰπιλεζόμρον, ὡς καὶ μέχρι νῦν ὑπὸ Κατωαδίων καὶ
Ιλιέων ἔτω κεκλήσθαι.

PLH. Β. ΙΒ. ΛΕ. ΛΘ. ΙΒ.

Φ. PLΘ. Γ. ΙΓ. ΛΦ. Μ. ΙΓ.

PM. Δ. ΙΔ. ΛΖ. ΜΑ. ΙΔ.

Ἀρει⊕ πάγ⊕ ἐκλήθη, καὶ δικαστήριον
καπέση. ΑΡΧΗ Ν ΙΩΒΗΛΛΙΟΥ.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΡΓΕΙΩΝ. ΑΘΗΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΡΜΑ.	Ε.	ΙΕ.	ΛΗ.	ΜΒ.	ΙΕ.
ΡΜΒ.	Ϛ.	ΙϚ.	ΛΘ.	ΜΓ.	ΙϚ.
ΡΜΓ.	Ζ.	ΙΖ.	Μ.	ΜΔ.	ΙΖ.
ΡΜΔ.	Η.	ΙΗ.	ΜΑ.	ΜΕ.	ΙΗ.

Μαΐως θεοφανείας Ἰπὶ τῷ Σιναίς ὄρος
ἡΐστ.

ΥΛ ΕΤΟΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ. Π ΜΩΣΕΩΣ.

Αμπελοργία ὑπὸ Διονύτῃ ἐγνωρίθη τῷ ἔκ Σερμέλης.
Τῷ μὲν ἐτῷ κέκροπ[⊙] τῷ διφύσῃ πρώτῃ βασιλείῃς Αθιναίων ἢ δὲ Αιγύπτου πορεία τῷ Ἰσραὴλ διὰ Μωσέως ἐγέρθη.
Μαΐως ἐν ἐρημῷ.

Καθηγεῖται τῷ λαῷ Μωϋσῆς Ἰπὶ τῷ ἐρήμῳ ἐτῷ μ.

ΑΧΕΡΡΗΣ.

Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν Ἰβ ΑΧΕΡΡΗΣ
ἐτῷ η.

ΜΩΣΗΣ.

Α.	Θ.	ΙΘ.	ΜΒ.	ΜϚ.	Α.
Β.	Ι.	Κ.	ΜΓ.	ΜΖ.	Β.
		ΕΧΥ- ΡΕΥΣ.			
Γ.	ΙΑ.	Α.	ΜΔ.	ΜΗ.	Γ.
Δ.	ΙΒ.	Β.	ΜΕ.	ΜΘ.	Δ.
ΦΙ. Ε.	ΙΓ.	Γ.	ΜϚ.	Ν.	Ε.

Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ἰε ΕΧΥΡΕΥΣ
ἐτῷ νε.

Δαρων ἀδελφὸς Μωϋσέως πρώτ[⊙] Ε-
Βραίων δεξιερῶς καίση.

Αργείων ἐβασίλευσεν ἦ ΚΡΟΤΩΓΟΣ ἐτῷ κα.
Αθιναίων ἐβασίλευσεν β ΚΡΑΝΑΟΣ ἐτῷ θ.

ΚΡΟΤΩ- ΚΡΑΝΑ-
ΓΟΣ. ΟΣ.

Ϛ.	ΙΔ.	Δ.	Α.	Α.	Ϛ.
Ζ.	ΙΕ.	Ε.	Β.	Β.	Ζ.
Η.	ΙϚ.	Ϛ.	Γ.	Γ.	Η.

Κραναῶς τῆς δευτέρας βασιλείας τῆς
Αθηναίων θυγάτηρ ἢ Ατθίς, καὶ ἢ ἢ
Αθηναίη ἢ χώρα ἀνομάσθη, ἀπὸ τῆς
Ακτῆς λεγομένης.

Κρήτης ἐβασίλευσεν Ατθίς, καὶ τὴν πόλιν ἐκίσεν.

ΧΕΡΡΗΣ.

Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ιγ ΧΕΡΡΗΣ
ἐτῷ ιε.

Θ.	ΙΖ.	Ζ.	Δ.	Δ.	Α.
Ι.	ΙΗ.	Η.	Ε.	Ε.	Β.
ΙΑ.	ΙΘ.	Θ.	Ϛ.	Ϛ.	Γ.
ΙΒ.	Κ.	Ι.	Ζ.	Ζ.	Δ.
ΙΓ.	ΚΑ.	ΙΑ.	Η.	Η.	Ε.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΡΓΕΙΩΝ. ΑΘΗΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΙΑ. ΚΒ. ΙΒ. Θ. Θ. ς.

ΑΜΦΙΚ-
ΤΥΩΝ.

Αθηναίων έβασίλευσεν γ' ΑΜΦΙΚΤΥΩΝ
έτη ι.

ΔΚ ΙΕ. ΚΓ. ΙΓ. Ι. Α. Ζ.

Κατὰ Αμφικτύωνα τ' Δοκαλίω^ν ὄν, πνές Φα^ρ Διόνυσον εἰς τὴν Ἀθηκῶν ἐλθόντα ξενωθῆναι σημάχῳ, καὶ τῆ^ς θυγατρὶ αὐτῶ^ν νεβριδα δωρήσασθαι. ἐπρ^ο δὲ ἰ^ω τῶ^ν ἔκ Σεμέλης ἔτ^ο.

ΙϚ. ΚΔ. ΙΔ. ΙΑ. Β. Η. Καθηγαῖπυ τέ λαδ Μιωσῆς Ἰππὶ τ' ἐρήμα.

ΙΖ. ΚΕ. ΙΕ. ΙΒ. Γ. Ε.

ΙΗ. ΚϚ. ΙϚ. ΙΓ. Δ. Ι.

ΙΘ. ΚΖ. ΙΖ. ΙΔ. Ε. ΙΑ. Ἐπαφ^ο Ἰδς τ' δούτερας έβασίλευσεν Αἰγυπία, καὶ Μέμφιν εκλίπεν.

Κ. ΚΗ. ΙΗ. ΙΕ. ς. ΙΒ.

ΚΑ. ΚΘ. ΙΘ. ΙϚ. Ζ. ΙΓ.

ΚΒ. Α. Κ. ΙΖ. Η. ΙΔ.

ΚΓ. ΑΑ. ΚΑ. ΙΗ. Θ. ΙΕ.

ΑΡΜΑΙΣ. Ασσυρίων έβασίλευσεν ιδ ΑΡΜΑΙΣ ο' ε' ΔΑΝΑΟΣ έτη ε.

ΚΔ. ΑΒ. ΚΒ. ΙΘ. Ι. Α.

ΕΡΙΧΘΟ-
ΝΙΟΣ.

Αθηναίων έβασίλευσεν δ' ΕΡΙΧΘΟΝΙΟΣ
έτη ν.

ΦΛ ΚΕ. ΑΓ. ΚΓ. Κ. Α. Β.

ΚϚ. ΑΔ. ΚΔ. ΚΑ. Β. Γ. Οὗτ^ο Ερμχθόνιος Ηφαίστος ὁ παρ' Ομήρω^ν Ερεχθεύς. Λακεδαιμονία ἐκλήθη ὑπὸ Λακεδαίμων^ο τῶ^ν ἔκ Μεσσήνης. Αργείων έβασίλευσεν θ' ΣΘΕΝΕΛΟΣ
έτη ια.

ΚΖ. ΑΕ. ΚΕ. Α. Γ. Δ.

ΚΗ. ΑϚ. ΚϚ. Β. Δ. Ε. Ἀρκάς ὁ Καλλιστῆς καὶ Διὸς υἱὸς Πελασγῶν κρατήσας Ἀρκαδίαν τὴν χώραν μετωνόμασεν.

ΡΑΜΕΣΗΣ. Αἰγυπίων έβασίλευσεν ιε ΡΑΜΕΣΗΣ
έτη ξη.

ΚΘ. ΑΖ. ΚΖ. Γ. Ε. Α.

Ραμεσῆς ὁ καὶ Αἰγυπ^ο καλέσθ^ο, βασιλεύσας Αἰγυπία έτη ξη, μετωνόμασε τὴν χώραν Αἰγυπ^ο τῶ^ν ἰδ^ο ὀνόματι, ἢ πρὸ τούτου παρ' Ἑλλή^{ων} Αερία ἐλέγετο.

Α. ΑΗ. ΚΗ. Δ. ς. Β.

ΑΑ. ΑΘ. ΚΘ. Ε. Ζ. Γ.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΡΓΕΙΩΝ. ΑΘΗΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΑΒ. Μ. Λ. Σ. Η. Δ.

ΑΜΥΝ-
ΤΗΣ.

Ασσυρίων ἐβασίλευσεν ἱς ΑΜΥΝΤΗΣ
ἔτη με.

ΑΓ. Α. ΛΑ. Ζ. Θ. Ε.

Δάρδαν⊕ ἐκίσε Δαρδανία.

ΑΔ. Β. ΛΒ. Η. Ι. Σ.

ΦΜ ΛΕ. Γ. ΑΓ. Θ. ΙΑ. Ζ.

ΑΖ. Δ. ΛΔ. Ι. ΙΒ. Η.

ΑΖ. Ε. ΛΕ. ΙΑ. ΙΓ. Θ.

Φασίπνες, ὅτι μὲν Σθέnelον Ἀργεὺς ἐβασίλευσε Γελάνωρ, ὃν Ἀργεῖοι τὴν γῆν πάντας αἰεὶ, Δαναῶν ἐβασίλευσαν, ὅς ἐκπεσὼν Αἰγύπτου, καὶ κρατήσας τὸ Ἀργεὺς ἐνυθρον αὐτὸ ἐποίησε Δία τὴν λεγομένην Δαναΐδων. αὐτῶν δὲ αὐτῶν ἦσαν θυγατέρες ἑπτὰ, αἱ οὗτοι ἦσαν τὰ ἀδελφῶν αὐτῶν Αἰγύπτου διμεχρήσαντο, χωρὶς ἑνὸς τῶν Λυγέως, ὅς καὶ ἐβασίλευσε μετ' αὐτόν. οὐκ ἄπασαν δὲ ἐν βαρβάρους ἢ πολυεικνία, Δία τὸ πλεῖστον παλακῶν.

„ΚΑΣΤΟΡΟΣ περὶ Ἀργείων βασιλείων. Δαναὶς κρατήσας τὸ Ἀργεὺς, καὶ ἐκβαλὼν Σθέnelον τὸν Κροτάωρα, Ἀργείων ἐβασίλευσεν, ὅσοι δὲ ἀπέγοντο αὐτῶν μετ' αὐτόν Δαναῶν καλεῖσθαι, ἐπὶ Εὐρυσθεῖα τὸν Σθέnelον τὸν Περσέως. Μεθ' οὗτοι Πελοπίδα καὶ Πέλοπος⊕ ὡς γλαυκῶν τὴν γῆν. ὡν πρῶτος Ἀργεὺς.

ΔΑΝΑ-
ΟΣ.

Αργείων ἐβασίλευσεν ἱς ΔΑΝΑΟΣ ἔτη ἑπτὰ.

ΑΗ. Σ. ΑΖ. Α. ΙΔ. Ι.

Ερχθόνι⊕ ἄρμα πρῶτος⊕ Ἑλλήνων ἐφείδον.
ἦν γὰρ ὡς βαρβάρων.

ΑΘ. Ζ. ΑΖ. Β. ΙΕ. ΙΑ.

Μ. Η. ΑΗ. Γ. ΙΣ. ΙΒ.

Ἑβραίων τὴν γῆν ἰσραηλῶν δευτέρου⊕ διεδέξατο Ἐλεάζαρ⊕ υἱὸς Ααρῶν.
Ἰησοῦς Ναυῆ τὴν Γαλαζίνων γῆν τῶν Ἰσραηλίων ἐθνήθην Διανεμῆ πρὸς κλήρον κατὰ Φυλὴν.

ΙΗΣΟΥΣ
ΝΑΥΗ.

Ἑβραίων ἡγεμόνισεν ἱς ΙΗΣΟΥΣ Ναυῆ
ἔτη κζ.

Α. Θ. ΑΘ. Δ. ΙΖ. ΙΓ.

Βῆσπερς Προσδῶν⊕ καὶ Λιεύης τὴν Ἐπαφῶρα
παῖς τὴν κατὰ τὴν Νεῖλον πόσων ἐπυράν-
νη, καὶ οὗτος παρεδούσης κατὰ τὴν ἑξέ-
νους.

Β. Ι. Μ. Ε. ΙΗ. ΙΔ.

Γ. ΙΑ. ΜΑ. Σ. ΙΘ. ΙΕ.

Δ. ΙΒ. ΜΒ. Ζ. Κ. ΙΣ.

ΦΝ Ε. ΙΓ. ΜΓ. Η. ΚΑ. ΙΖ.

Σ. ΙΔ. ΜΔ. Θ. ΚΒ. ΙΗ.

Ζ. ΙΕ. ΜΕ. Ι. ΚΓ. ΙΘ.

Η. ΙΣ. ΜΖ. ΙΑ. ΚΔ. Κ.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΡΓΕΙΩΝ. ΑΘΗΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

Θ.	ΙΖ.	ΜΖ.	ΙΒ.	ΚΕ.	ΚΑ.
Ι.	ΙΗ.	ΜΗ.	ΙΓ.	ΚϚ.	ΚΒ.
ΙΑ.	ΙΘ.	ΜΘ.	ΙΑ.	ΚΖ.	ΚΓ.
ΙΒ.	Κ.	Ν.	ΙΕ.	ΚΗ.	ΚΔ.
ΙΓ.	ΚΑ.	ΝΑ.	ΙϚ.	ΚΘ.	ΚΕ.
ΙΑ.	ΚΒ.	ΝΒ.	ΙΖ.	Λ.	ΚϚ.
Φ Ξ ΙΕ.	ΚΓ.	ΝΓ.	ΙΗ.	ΛΑ.	ΚΖ.
ΙϚ.	ΚΔ.	ΝΔ.	ΙΘ.	ΛΒ.	ΚΗ.
ΙΖ.	ΚΕ.	ΝΕ.	Κ.	ΛΓ.	ΚΘ.

Κρήτης ἐβασίλευσεν Λάπης.

Φοῖνιξ, καὶ ΚάδμϚ ὡς ἐπὶ ἑβῶν τῶν Αἰγυπτίων ἐξεληθήηεις εἰς τὴν Συρίαν Τύρος καὶ Σιδῶν ἐβασίλευσεν.

ΚΟΡΑΞ.

Σικυωνίων ἐβασίλευσεν 15 ΚΟΡΑΞ ἔτη 13.

ΙΗ.	ΚϚ.	Α.	ΚΑ.	ΛΔ.	Λ.
ΙΘ.	ΚΖ.	Β.	ΚΒ.	ΛΕ.	ΛΑ.
Κ.	ΚΗ.	Γ.	ΚΓ.	ΛϚ.	ΛΒ.
ΚΑ.	ΚΘ.	Δ.	ΚΔ.	ΛΖ.	ΛΓ.
ΚΒ.	Λ.	Ε.	ΚΕ.	ΛΗ.	ΛΔ.
ΚΓ.	ΛΑ.	Ϛ.	ΚϚ.	ΛΘ.	ΛΕ.
ΚΔ.	ΛΒ.	Ζ.	ΚΖ.	Μ.	ΛϚ.
Φ Ο ΚΕ.	ΛΓ.	Η.	ΚΗ.	ΜΑ.	ΛΖ.
ΚϚ.	ΛΔ.	Θ.	ΚΘ.	ΜΒ.	ΛΗ.
ΚΖ.	ΛΕ.	Ι.	Λ.	ΜΓ.	ΛΘ.

Τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερόν ἐνεπαρήσθη ὑπὸ Φλεγύα.

Κρητῶν ἐβασίλευσεν Αἰετῶν.

Εὐρώπη τῇ φοῖνικϚ Ζεὺς ἐμίγη. αὕτη ἦ ἡ Ἀστειρία τῆς Κρητῶν Βασιλέως γαμετή, ἧς ἦεν ἔχεν τρεῖς υἱοὺς, Μίνωα, καὶ Ραδάμανθυον, καὶ Σαρπηδόνα, οἳ καὶ Διὸς ἐμυθθόνον παῖδες εἶναι. Μετὰ περὶ τὴν Ἰησδ κρατῶσιν Εβραίων ἀλλόφυλοι ἔτη ἦ, ἢ σιμιάπτε) τοῖς τῆς Γοθονιῆλ ἐκ Φυλῆς Ἰόδα καὶ τὰς Ἰσδαίων ὡς ἀδύσσης.

ΓΟΘΟΝΙΗΛ.

Πρῶτῶν ἦρξεν ΓΟΘΟΝΙΗΛ κρῖνων τὸν λαὸν ἔτη 13.

Α.	ΛϚ.	ΙΑ.	ΛΑ.	ΜΔ.	Μ.
Β.	ΛΖ.	ΙΒ.	ΛΒ.	ΜΕ.	ΜΑ.
Γ.	ΛΗ.	ΙΓ.	ΛΓ.	ΜϚ.	ΜΒ.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΡΓΕΙΩΝ. ΑΘΗΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

Δ.	ΛΘ.	ΙΑ.	ΛΔ.	ΜΖ.	ΜΓ.
Ε.	Μ.	ΙΕ.	ΛΕ.	ΜΗ.	ΜΔ.
ς.	ΜΑ.	Ις.	Λς.	ΜΘ.	ΜΕ.
Ζ.	ΜΒ.	ΙΖ.	ΛΖ.	Ν.	Μς.

ΠΑΝΔΙΩΝ.

Αθηναίων έβασίλευσεν ΕΠΑΝΔΙΩΝ έτη μ.
Τέτις δ' Πανδιον Θ' θυγατέρες Υρόκνη
ή Φιλομήλα.

Ραδάμανθους ή Σαρπηδών Λυκίων ήρχον.

ΦΡΗ.

ΜΓ.	ΙΗ.	ΛΗ.	Α.	ΜΖ.
Θ.	ΜΔ.	ΙΘ.	ΛΘ.	ΜΗ.
Ι.	ΜΕ.	Κ.	Μ.	Γ.
	ΜΘ.			

Εν Αργεία έβασίλευσεν Υπερμένηστρα Δαναδ.

ΒΗΛΟΧΟΣ.

Αστυλίων έβασίλευσεν τή ΒΗΛΟΧΟΣ
έτη κε.

ΙΑ.	Α.	ΚΑ.	ΜΑ.	Δ.	Ν.
ΙΒ.	Β.	ΚΒ.	ΜΒ.	Ε.	ΝΑ.
ΙΓ.	Γ.	ΚΓ.	ΜΓ.	ς.	ΝΒ.
ΙΔ.	Δ.	ΚΔ.	ΜΔ.	Ζ.	ΝΓ.
ΙΕ.	Ε.	ΚΕ.	ΜΕ.	Η.	ΝΔ.

Ευρώπης άρπαγή.

Κάδμος Θηβαίων έβασίλευσεν, δ' τής θυγατέρος Σεμέλης υός ο Διόνυσος.

Ις.	ς.	Κς.	Μς.	Θ.	ΝΕ.
ΙΖ.	Ζ.	ΚΖ.	ΜΖ.	Ι.	Νς.
ΦΙΗ.	Η.	ΚΗ.	ΜΗ.	ΙΑ.	ΝΖ.
ΙΘ.	Θ.	ΚΘ.	ΜΘ.	ΙΒ.	ΝΗ.
Κ:	Ι.	Λ.	Ν.	ΙΓ.	ΝΘ.

Μήλος, ή Θάσος, καί Αλικιά ή έκτίθησαν, ή Πάφος.

Σικυωνίων έβασίλευσεν Ις ΕΠΩΡΕΥΣ έτη λε.
Αργείων έβασίλευσεν Ια ΛΥΓΚΕΥΣ έτη μσ.

ΕΡΩ- ΛΥΓ-
ΡΕΥΣ. ΚΕΥΣ.

ΚΑ.	ΙΑ.	Α.	Α.	ΙΑ.	Ξ.
ΚΒ.	ΙΒ.	Β.	Β.	ΙΕ.	ΞΑ.
ΚΓ.	ΙΓ.	Γ.	Γ.	Ις.	ΞΒ.

Βιθυνία έκτίθη από Φοίνικος ή τὸ πρὶν Μαργαδική καλεσμένη.

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΙΕΙΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΚΑ.	ΙΑ.	Δ.	Δ.	ΙΖ.	ΞΓ.	
ΚΕ.	ΙΕ.	Ε.	Ε.	ΙΗ.	ΞΔ.	Λίβ [⊙] , ὁ Ἀμφίων, καὶ Ζῆθ [⊙] λιγυκοὶ εἰθεαῖσι, καὶ μεσοπρῶσι ἐγνωρίζοντο, ὡς πινες. ἄλλοι δὲ μὴ ταῦτα.
ΚΣ.	ΙϚ.	Ϛ.	Ϛ.	ΙΘ.	ΞΕ.	
ΚΖ.	ΙΖ.	Ζ.	Ζ.	Κ.	ΞϚ.	Οἱ Ἰδαῖοι Δαίλυλοι λεγόμενοι οἱ σιδηρον δύοντες καὶ τρίτες ἤσαν.
ΚΗ.	ΙΗ.	Η.	Η.	ΚΑ.	ΞΖ.	Ἀμφίων, καὶ Ζῆθ [⊙] Θεσῶν ἐπιπαύλων ἐβασίλευσαν.
ΚΘ.	ΙΘ.	Θ.	Θ.	ΚΒ.	ΞΗ.	
				ΜΕΝΩ- ΦΙΣ.		Αἰγυπῶν ἐβασίλευσεν ἑῷ ΜΕΝΩΦΙΣ ἔτη μ.
Λ.	Κ.	Ι.	Ι.	ΚΓ.	Α.	
ΛΑ.	ΚΑ.	ΙΑ.	ΙΑ.	ΚΔ.	Β.	Δαρδανίας Γελχόν [⊙] Δαρδάνος ἐβασί- λευσεν.
ΛΒ.	ΚΒ.	ΙΒ.	ΙΒ.	ΚΕ.	Γ.	
ΛΓ.	ΚΓ.	ΙΓ.	ΙΓ.	ΚϚ.	Δ.	Τὰ κατὰ Διμήτησαν, ἡ Ἰνὸς Ἴσον Φασίν. καὶ τὰ περὶ Δανάην, ὅς ἦς ὁ Περσός.
ΛΔ.	ΚΔ.	ΙΑ.	ΙΑ.	ΚΖ.	Ε.	
ΛΕ.	ΚΕ.	ΙΕ.	ΙΕ.	ΚΗ.	Ϛ.	
	ΒΑΛΑ- ΤΟΡΗΣ.					Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν ἑῷ ΒΑΛΑΤΟ- ΡΗΣ ἔτη λ.
ΛϚ.	Α.	ΙϚ.	ΙϚ.	ΚΘ.	Ζ.	Εφύρα ἡ νῦν Κόρινθος ὑπὸ Σισύφου ἐκτίσθη.
ΛΖ.	Β.	ΙΖ.	ΙΖ.	Λ.	Η.	
ΝΙ ΑΗ.	Γ.	ΙΗ.	ΙΗ.	ΛΑ.	Θ.	Ἀρμονία ἠρπάγη ὑπὸ Κἀδμω.
ΛΘ.	Δ.	ΙΘ.	ΙΘ.	ΛΒ.	Ι.	Μίνως Κρήτης ἐβασίλευσεν ὁ Εὐρώπης.

Καδμεία ἐκτίσθη, καὶ Σίδη ἐν Κιλικίᾳ.

Ἐλευσί[⊙] πόλεως Κελεός ἐβασίλευσεν, καὶ ὄν Τελχιδόλεμ[⊙] ἡν Φηῖν ὁ φιλόχορος μακρῶν πολίων ποστ-
βαλόντα ταῖς πόλεσι τὸ σίτην ἀφάδεναι. Ἰσωνοῖα δὲ τὴν περὶ τὸν ὄφιν εἶναι πῶ ναιῶ, ἔχον δὲ ἕκα καὶ ἑξή-
ματ[⊙].

Μ.	Ε.	Κ.	Κ.	ΛΓ.	ΙΑ.	
ΑΩΔ.						Ἐθραίων ἡγεμῶν ΑΩΔ ἀνὴρ ἐκ Φυλῆς Ἰδα.
Α.	Ϛ.	ΚΑ.	ΚΑ.	ΛΔ.	ΙΒ.	
Β.	Ζ.	ΚΒ.	ΚΒ.	ΛΕ.	ΙΓ.	
Γ.	Η.	ΚΓ.	ΚΓ.	ΛϚ.	ΙΑ.	

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΡΓΕΙΩΝ. ΑΘΗΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

Δ.	Θ.	ΚΔ.	ΚΔ.	ΛΖ.	ΙΕ.
Ε.	Ι.	ΚΕ.	ΚΕ.	ΛΗ.	ΙΣ.
ς.	ΙΑ.	Κς.	Κς.	ΛΘ.	ΙΖ.
Ζ.	ΙΒ.	ΚΖ.	ΚΖ.	Μ.	ΙΗ.

Αχαΐα ὑπὸ Ἀχαιῶν ἐκτίθη.

Ερεχθέως θυγατέρα Βορέας ἕως Ἀργεΐας ἐράσθη ἤρπασεν Ωρεΐθην. ὃ ἢ μῦθῳ τὸν ἄνεμον, ὡς φιλόχορος ἐν δακρυφῶσι. Ἐπὶ τούτῳ δὲ καὶ λεγόμενα μυθῆρια ἤρξαντο.

ΕΡΕΧ-
ΘΕΥΣ.

Αθηνάων ἑβασίλευσεν ἔ ΕΡΕΧΘΕΥΣ
ἔτη ν.

ΧΚ Η. ΙΓ. ΚΗ. ΚΗ. Α. ΙΘ.

Κόρης ἀρπαγή Γερσεφόνης ὑπὸ Αἰδωνίας ἔ Μολοσσῶν βασιλέως, ὅς εἶχε κύνά πημιμεγέθη τὸ λεγόμενον Κερβερον, ὃν τὸ Πειρίθην ὑπερον διεχρήσατο πρὸς ἀναγόμενον ἐφ' ἀρπαγή τὴ γυναικὸς αἰμα εἰσεί. Θήσασα δὲ πρὸς Ἀχιλλῶν Ἡρακλῆς ἐρύσαστο μελλοντῶ σιωδιαφθείρεσθαι τῷ Πειρίθῳ. Διὰ δὲ τὸ ἔ κινδύνα πρὸς πῖον δὲ Ἀδὰ νομίζε) Θησεύς ἀνεληλυθεναι, ὡς φιλόχορος ἰσορῶν ἐν Αἰθ. δ. δ. Ἀλέξω.

Θ.	ΙΑ.	ΚΘ.	ΚΘ.	Β.	Κ.
Ι.	ΙΕ.	Λ.	Λ.	Γ.	ΚΑ.
ΙΑ.	Ις.	ΛΑ.	ΛΑ.	Δ.	ΚΒ.
ΙΒ.	ΙΖ.	ΛΒ.	ΛΒ.	Ε.	ΚΓ.
ΙΓ.	ΙΗ.	ΛΓ.	ΛΓ.	ς.	ΚΔ.
ΙΔ.	ΙΘ.	ΛΔ.	ΛΔ.	Ζ.	ΚΕ.
ΙΕ.	Κ.	ΛΕ.	ΛΕ.	Η.	Κς.

Πέλοψ ἑβασίλευσεν ἔτη νγ, ἀφ' ἧ καὶ ἡ χώρα Πελοπόννησος.

ΛΑΟΜΕ-
ΔΩΝ.

Σικυωνίων ἑβασίλευσεν ἔ ΛΑΟΜΕΔΩΝ
ἔτη μ. Διονύσος γῆσις ἐκ Σεμελης.

Ις.	ΚΑ.	Α.	Λς.	Θ.	ΚΖ.
ΙΖ.	ΚΒ.	Β.	ΛΖ.	Ι.	ΚΗ.
ΙΗ.	ΚΓ.	Γ.	ΛΗ.	ΙΑ.	ΚΘ.
ΙΘ.	ΚΔ.	Δ.	ΛΘ.	ΙΒ.	Λ.
Κ.	ΚΕ.	Ε.	Μ.	ΙΓ.	ΛΑ.
ΚΑ.	Κς.	ς.	ΜΑ.	ΙΔ.	ΛΒ.

Ζηθῶν, καὶ Ἀμφίων Κάδμον ἐκβαλέτης Θηβῶν ἑβασίλευσαν.

ΑΒΑΣ.

Αργείων ἑβασίλευσεν ἔ ΑΒΑΣ ἔτη ζ.

ΚΒ.	ΚΖ.	Ζ.	Α.	ΙΕ.	ΛΓ.
-----	-----	----	----	-----	-----

Κατὰ τούτους φρίξας ἐδόξε πῖον ὀχιάσθαι ὅτι γυσομαλῶ κελῶ ἀμα τῇ ἀδελφῇ Ἐλλῃ Φεύγων μητρῶν ὅτι βδλεῦ.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΤΩΝ. ΑΡΓΕΙΩΝ. ΑΧΗΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

βυλεύσαν, καὶ ἐτύχησε πόλις, ὡς τὸ ᾠδύσημον κελός ην. Παλαίφαλ^Θ ἢ Κρ^Θ ὄγ Φησι καλεῖται τὸν Δα-
σώσαν^Θ αὐτὸς τσοφέα.

ΚΓ. ΚΗ. Η. Β. Ις. ΛΔ.

ΚΔ. ΚΘ. Θ. Γ. ΙΖ. ΛΕ.

ΚΕ. Λ. Ι. Δ. ΙΗ. Λς.

Λ Α Μ Π Ρ Ι -
Δ Η Σ.

Ασσυρίων ἐβασίλευσεν κ Λ Α Μ Π Ρ Ι Δ Η Σ
ἐτη λθ.

Κς. Α. ΙΑ. Ε. ΙΘ. ΛΖ.

ΚΖ. Β. ΙΒ. ς. Κ. ΛΗ.

ΧΜ ΚΗ. Γ. ΙΓ. Ζ. ΚΑ. ΛΘ.

Τὰ κ^ς Γρόκνλω καὶ φιλεμήλαι θυγατέρας
Γρανδίου,

ΚΘ. Δ. ΙΔ. Η. ΚΒ. Μ.

Αιγυπτίων ἑνεακαιδέκατη δυναστεία βασιλέων ἑ Δικασολιτῶν, οἱ ἐβασίλευσαν ἐτη ςϿδ.

Σ Ε Θ Ω Σ. Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ᾠ Σ Ε Θ Ω Σ
ἐτη τε.

Λ. Ε. ΙΕ. Θ. ΚΓ. Α.

ΛΑ. ς. Ις. Ι. ΚΔ. Β.

ΛΒ. Ζ. ΙΖ. ΙΑ. ΚΕ. Γ.

ΛΓ. Η. ΙΗ. ΙΒ. Κς. Δ.

ΛΔ. Θ. ΙΘ. ΙΓ. ΚΖ. Ε.

Ὁ καὶ^ς Εὐμολπον πόλεμι^Θ. ἀφ' ὧ οἱ Εὐ-
μολπίδα Αθήνη^{σι}.

ΛΕ. Ι. Κ. ΙΔ. ΚΗ. ς.

Λς. ΙΑ. ΚΑ. ΙΕ. ΚΘ. Ζ.

Μελάμω^ς μάνης ἐγνωρίζετ.

ΛΖ. ΙΒ. ΚΒ. Ις. Λ. Η.

Τῆς Δαρδανίας ἐβασίλευσεν Τρῶς, ἑ Ἴλος.
ἀφ' ὧ Τρῶες, ἑ Τρῶας, καὶ ἡ πόλις Ἴλιον.

ΝΥ ΛΗ. ΙΓ. ΚΓ. ΙΖ. ΛΑ. Θ.

Πυθῆ Φημοίη χρησμοδος πρώτη δι' ἑξαμέτρων ἰσορέιται ως θεασίση.

ΛΘ. ΙΔ. ΚΔ. ΙΗ. ΛΒ. Ι.

Κατὰ τάτ^ς Τάν^αλος ἐβασίλευσε τ φρυ-
γίας, ἡτοι Μαιονίας. ἀφ' ἧς καὶ Μαιονες.

Μ. ΙΕ. ΚΕ. ΙΘ. ΛΓ. ΙΑ.

ΜΑ. Ις. Κς. Κ. ΛΔ. ΙΒ.

ΜΒ. ΙΖ. ΚΖ. ΚΑ. ΛΕ. ΙΓ.

Γανυμήδων Τάν^αλι^Θ ἀρπάσις ἦν ἕ Τρῶς ὑπ' αὐτῶ κατεπολεμῆ^ν Τρῶς, ὡς ἰσορέ^α Δίδυμ^Θ ἐν ἰσορέ^α
ξείη, καὶ φανοκλής. Μάπλω ἀρα ἕ Διός, ὡς αἰετῶ, τῆπον ἀρπά^σαυ^Θ ὁ μῦθ^Θ κατὰ ψεύδα^ς.

Τιτυὸς συνεχρόνισε Ταντάλω. Κατὰ ἧ Τίτυον Ληϊώ. ἀφ' ἧς Απὸλλων, ὅς καὶ σὼ Ηρακλεῖ Αδμήτω ἐδόλθυσεν.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΡΓΕΙΩΝ. ΑΘΗΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΜΓ. ΙΗ. ΚΗ. ΚΒ. ΛϚ. ΙΔ.

ΜΔ. ΙΘ. ΚΘ. ΚΓ. ΛΖ. ΙΕ.

ΠΡΟΙΤΟΣ.

Αργείων ἑβασίλωσεν ἰγ ΠΡΟΙΤΟΣ ἔτηιζ.

ΜΕ. Κ. Λ. Α. ΛΗ. ΙϚ.

ΜϚ. ΚΑ. ΛΑ. Β. ΛΘ. ΙΖ.

ΜΖ. ΚΒ. ΛΒ. Γ. Μ. ΙΗ.

ΧΞ ΜΗ. ΚΓ. ΛΓ. Δ. ΜΑ. ΙΘ.

ΜΘ. ΚΔ. ΛΔ. Ε. ΜΒ. Κ.

Τὰ κατὰ Φράζον, ἢ Μελικέρτω, ἐφ' ὅ Ιοθμια.

Ν. ΚΕ. ΛΕ. Ϛ. ΜΓ. ΚΑ.

ΝΑ. ΚϚ. ΛϚ. Ζ. ΜΔ. ΚΒ.

ΝΒ. ΚΖ. ΛΖ. Η. ΜΕ. ΚΓ.

ΝΓ. ΚΗ. ΛΗ. Θ. ΜϚ. ΚΔ.

ΝΔ. ΚΘ. ΛΘ. Ι. ΜΖ. ΚΕ.

ΝΕ. Λ. Μ. ΙΑ. ΜΗ. ΚϚ.

ΣΙΚΥΩΝ.

Σικυωνίων ἑβασίλωσεν ἰθ ΣΙΚΥΩΝ ἔτη με. Γέλοιψ Ιπποδάμειαν ἔγημε.

ΝϚ. ΛΑ. Α. ΙΒ. ΜΘ. ΚΖ.

ΝΖ. ΛΒ. Β. ΙΓ. Ν. ΚΗ.

Ασσυρίων ἑβασίλωσεν κα ΣΩΣΑΡΗΣ ἔτη κ.

ΣΟΣΑ-ΡΗΣ.

ΚΕΚΡΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Αθηναίων ἑβασίλωσεν ζ ΚΕΚΡΟΥ δούτερ ἔτη μ.

ΧΟ ΝΗ. Α. Γ. ΙΔ. Α. ΚΘ.

ΝΘ. Β. Δ. ΙΕ. Β. Λ.

Ο' Περσός τὰς φρασίμας ἐπετέλεζ κ' ἐπὶ Πέρσας ἐφράτωσε, τὴν ἢ Γοργόνα ἐκαρκατόμησεν ἐπ' ἄραν Ὀμορφον Διὰ κάλλ' ἔθις ὡσαν ὄντ' θεαίμας, ὡς ἀπολιθῶσθαι δοκεῖν. Δίδυμ' ἔφησιν ἐν ἰστορίᾳ ξενί, ἔ' ὡφρατιθεταί τ' συγγραφέα ταύτης.

Ξ. Γ. Ε. ΙϚ. Γ. ΛΑ.

ΞΑ. Δ. Ϛ. ΙΖ. Δ. ΛΒ.

ΑΚΡΙΣΙΟΣ.

Αργείων ἑβασίλωσεν ἰδ ΑΚΡΙΣΙΟΣ ἔτη λα.

ΞΒ. Ε. Ζ. Α. Ε. ΛΓ.

ΞΓ.

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.
ΕΓ.	Ϛ.	Η.	Β.	Ϛ.	ΛΔ.
ΕΔ.	Ζ.	Θ.	Γ.	Ζ.	ΛΕ.
ΕΕ.	Η.	Ι.	Δ.	Η.	ΛϚ.
ΕϚ.	Θ.	ΙΑ.	Ε.	Θ.	ΛΖ.
ΕΖ.	Ι.	ΙΒ.	Ϛ.	Ι.	ΛΗ.
<u>ΧΓ</u> ΕΗ.	ΙΑ.	ΙΓ.	Ζ.	ΙΑ.	ΛΘ.
ΕΘ.	ΙΒ.	ΙΔ.	Η.	ΙΒ.	ΛΜ.
Ο.	ΙΓ.	ΙΕ.	Θ.	ΙΓ.	ΜΑ.
ΟΑ.	ΙΔ.	ΙϚ.	Ι.	ΙΔ.	ΜΒ.
ΟΒ.	ΙΕ.	ΙΖ.	ΙΑ.	ΙΕ.	ΜΓ.
ΟΓ.	ΙϚ.	ΙΗ.	ΙΒ.	ΙϚ.	ΜΔ.
ΟΔ.	ΙΖ.	ΙΘ.	ΙΓ.	ΙΖ.	ΜΕ.
ΟΕ.	ΙΗ.	Κ.	ΙΔ.	ΙΗ.	ΜϚ.
ΟϚ.	ΙΘ.	ΚΑ.	ΙΕ.	ΙΘ.	ΜΖ.
ΟΖ.	Κ.	ΚΒ.	ΙϚ.	Κ.	ΜΗ.

Ιων πολέμαρχος γεγονώς Ιωνας ὄντι Αθηναίως ἀφ' αὐτῶν ὀνόμαζεν.

Αργείων Ουρανὸν ἐβασίλευσεν, ὡς ἄλλοι. ἔτος ἐμυθεύετο κίθαριζων θέλην ὄντι λίθους. ἐς εὐλόγως ἰσσοληπῆον ἡλιθίως πνὰς ἀθρώπας.

	ΛΑΜΠΡΑΗΣ.				
<u>ΧΔ</u> ΟΗ.	Α.	ΚΓ.	ΙΖ.	ΚΑ.	ΜΘ.
ΟΘ.	Β.	ΚΔ.	ΙΗ.	ΚΒ.	ΜΝ.
Ρ.	Γ.	ΚΕ.	ΙΘ.	ΚΓ.	ΝΑ.
ΔΕΒΒΟ- ΡΑ. ΒΑΡΑΚ.					
Α.	Δ.	ΚϚ.	Κ.	ΚΔ.	ΝΒ.
Β.	Ε.	ΚΖ.	ΚΑ.	ΚΕ.	ΝΓ.
Γ.	Ϛ.	ΚΗ.	ΚΒ.	ΚϚ.	ΝΔ.
Δ.	Ζ.	ΚΘ.	ΚΓ.	ΚΖ.	ΝΕ.

Ασσυρίων ἐβασίλευσεν κβ ΛΑΜΠΡΑΗΣ ἔτη λ.

Εβραίων ΔΕΒΒΟΡΑ, κβ ΒΑΡΑΚ ἔτη μ.

Κάδμος Θηβαίων ἐβασίλευσεν. Ευρώπη Αθηνόρος ἰσσο Κρητῶν ἡρπάγη ἐμπίρων, ὡς Φησιν Ηρόδοτος. ἔ δὲ παλοῖς ἐξάσημον ἰω Ταῦρος.

Πέλοποι πνὲς ἐ μόνον Αργείων κβ Μυκηνῶν ἰσσο Ἐβασίλευσεν, ἀλλὰ κβ πάσης τῆς Πελοποννήσου. ἔτος Ολυμπίων ἀρῆσεν, κβ σρατεῦσαι κατὰ Ἰλίε ἡ πῆγη ἰσσο Δαρδάνη. ἀπ' αὐτῶν Πελοπόννησος ὀνόμασεν.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΡΡΗΛΩΝ. ΑΘΗΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΡΑΜΥΗΣ.

Αιγυπτίων βασιλεύσεν ΕΡΑΜΨΗΣ
ἔτη ζϛ.

Ε. Η. Α. ΚΔ. ΚΗ. Α.

Ευρώπης ἐπὶ ζήτησιν Κάδμος ἀβελθὼν κίχθη πρὸς Κάδμειον, ἢ Ὁρσίω ἐβαπτίλευται. οὗτος ὁ πληστοχόμος αἰσ.
Φιντίας ἐπιθνήσκεις αὐτῷ, διὰ τὸ πικρὸν ἔχον ὡς δασυγῆς σαρκεῖ κατ' αὐτὸν, Σιαρῆτες ἀνέμασαν, ὡς Πα-
λαίφατος ἐν πρώτῳ Φησί.
Μίδας ἀρυγῶν ἐβασιλεύσεν.

Ϝ.	Ϟ.	ΛΑ.	ΚΕ.	ΚΘ.	Β.
Ζ.	Ι.	ΛΒ.	ΚϚ.	Λ.	Γ.
Ψ	Η.	ΙΑ.	ΚΖ.	ΛΑ.	Δ.
Ϟ.	ΙΒ.	ΛΔ.	ΚΗ.	ΛΒ.	Ε.
Ι.	ΙΓ.	ΛΕ.	ΚΘ.	ΛΓ.	Ϛ.
ΙΑ.	ΙΔ.	ΛϚ.	Λ.	ΛΔ.	Ζ.
ΙΒ.	ΙΕ.	ΛΖ.	ΛΑ.	ΛΕ.	Η.

Ιλιον ὑπὸ Ἰλίου Πηλεΐδῃ καὶ Ἀσκληπιδῆς
πρὸ ἰατρικῆν ἐπισημὸν μετήξ.

μετὰ Ἀκρίπην, ὡς Φασπ, τὸ δὲ χεῖρὸς τῆς Ἀργείων εἰς Μυκλήας μετὰ τεθείσθαι διαγέροντο βασιλεὺς εἶδη: Περσεύς
αἰετῶν ἀνεστῆσεν ἡ Ἀκρίπην, Σθέριελος, Ευρυπιδεύς, Ατρεΐδης, Ευείσης, Αγραμεμνων, Αἰγισθοῦς, Θυέσης, Τισσα-
μφυός, Πενθίλος, Ἐκομήτης. μετ' οὗς Ἡρακλεΐδων κάθοδος.
Ἡρξε Μυκλήων βασιλεὺς ἔτη * τλβ.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ ΜΥΚΗΝΩΝ. ΑΘΗΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΣΘΕΝΕ-
ΛΟΣ.

Μυκλήων βασιλεύσεν ἄ ΣΘΕΝΕΛΟΣ
ἔτη η̄.

ΙΓ.	ΙϚ.	ΛΗ.	Α.	ΛϚ.	Ϟ.
ΙΑ.	ΙΖ.	ΛΘ.	Β.	ΛΖ.	Ι.
ΙΕ.	ΙΗ.	Μ.	Γ.	ΛΗ.	ΙΑ.
ΙϚ.	ΙϞ.	ΜΑ.	Δ.	ΛΘ.	ΙΒ.
ΙΖ.	Κ.	ΜΒ.	Ε.	Μ.	ΙΓ.

ΠΑΝΔΙ-
ΩΝ.

Αθηναίων βασιλεύσεν ἡ ΠΑΝΔΙΩΝ
ἔτη κε.

ΨΙ	ΙΗ.	ΚΑ.	ΜΓ.	Ϛ.	Α.	ΙΑ.
ΙΘ.	ΚΒ.	ΜΔ.	Ζ.	Β.	ΙΕ.	
Κ.	ΚΓ.	ΜΕ.	Η.	Γ.	ΙϚ.	

Σικυωνίων βασιλεύσεν ἄ ΠΟΛΥΒΟΣ ἔτη μ̄.

ΠΟΛΥΒΟΣ. ΕΥΡΙΣΘΕΥΣ.

Μυκλήων βασιλεύσεν ΕΥΡΙΣΘΕΥΣ
ἔτη μγ̄.

ΚΑ. ΚΔ. Α. Α. Δ. ΙΖ.

Q

ΚΒ.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΜΥΚΗΝ. ΑΘΗΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΚΒ.	ΚΕ.	Β.	Β.	Ε.	ΙΗ.
ΚΓ.	ΚϚ.	Γ.	Γ.	Ϛ.	ΙΘ.
ΚΔ.	ΚΖ.	Δ.	Δ.	Ζ.	Κ.
ΚΕ.	ΚΗ.	Ε.	Ε.	Η.	ΚΑ.
ΚϚ.	ΚΘ.	Ϛ.	Ϛ.	Θ.	ΚΒ.
ΚΖ.	Λ.	Ζ.	Ζ.	Ι.	ΚΓ.

Λάγος Χρύσιππον ἤρπασεν, ὃ ἐν Ἐλευσίῃ
νεῶς ἐκτίθη.

ΠΑΝΥ-
ΑΣ.

Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν καὶ ΠΑΝΥΑΣ
ἐτη μϛ.

ΥΚ ΚΗ. Α. Η. Η. ΙΑ. ΚΔ.

Διόνυσος παράξίς, καὶ πῶς ἐβίβησεν, Λυκουργόν τε, καὶ Ἀπιδάωνα, καὶ Πενθεά, ὅπως τε Πέρση σφεδρῶς εἰς μάχην ἀναι-
ρήτην, ὡς φησὶ Δάναρχος ὁ ποιητής, ἐχέοι ῥήτωρ. πῶς ἔβηλο μὲν παρῆσιν ἰδὲν αὐτῶ πλὴν ταφῶ ἐν Δελ-
φοῖς ὡς φησὶ ἡ Ἀπιδάωνα τὸ γένος. καὶ ἔτω γράφεται, Ἰηλυμορφος διὰ τὴν ἄλλαν αἰσχρῶς αἰτίας, καὶ διὰ
τὸ μὴ ἐθελῶν στρατὸν ὀπίσσειν. ὡς πλὴν γὰρ σὺ τοῖς ἀρεσὶ καὶ τῆς Ἰηλείας, ὡς φησὶν ὁ φιλόσοφος ἐν τῷ
δευτέρῳ.

ΚΘ.	Β.	Θ.	Θ.	ΙΒ.	ΚΕ.
Λ.	Γ.	Ι.	Ι.	ΙΓ.	ΚϚ.
ΛΑ.	Δ.	ΙΑ.	ΙΑ.	ΙΔ.	ΚΖ.
ΛΒ.	Ε.	ΙΒ.	ΙΒ.	ΙΕ.	ΚΗ.
ΛΓ.	Ϛ.	ΙΓ.	ΙΓ.	ΙϚ.	ΚΘ.
ΛΔ.	Ζ.	ΙΔ.	ΙΔ.	ΙΖ.	Λ.
ΛΕ.	Η.	ΙΕ.	ΙΕ.	ΙΗ.	ΛΑ.
ΛϚ.	Θ.	ΙϚ.	ΙϚ.	ΙΘ.	ΛΒ.
ΛΖ.	Ι.	ΙΖ.	ΙΖ.	Κ.	ΛΓ.

ΥΔ ΔΗ. ΙΑ. ΙΗ. ΙΗ. ΚΑ. ΛΔ.

Μίλητος ἐκτίθη πόλις.

ΛΘ.	ΙΒ.	ΙΘ.	ΙΘ.	ΚΒ.	ΛΕ.
Μ.	ΙΓ.	Κ.	Κ.	ΚΓ.	ΛϚ.

Ευρώπης Ἀγίνουρος ἀρπαγή.

ΓΕ ΔΕ ΩΝ.

Εβραίων ΓΕ ΔΕ ΩΝ ἔτη μ.

Α.	ΙΑ.	ΚΑ.	ΚΑ.	ΚΔ.	ΛΖ.
Β.	ΙΕ.	ΚΒ.	ΚΒ.	ΚΕ.	ΛΗ.

ΑΙΓΕΥΣ.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ἡ ΑΙΓΕΥΣ ὁ Παν-
δίων ἔτη μϚ.

Γ.	ΙϚ.	ΚΓ.	ΚΓ.	Λ.	ΛΘ.
----	-----	-----	-----	----	-----

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΜΥΚΗΝ. ΑΘΗΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

Δ. ΙΖ. ΚΔ. ΚΔ. Β. Μ. *Φιλάμμων ὁ Δέλφις ἤκμαζεν ὁ πρῶτος
σησας Πυθοῖ χροῶν.*

Ε. ΙΗ. ΚΕ. ΚΕ. Γ. ΜΑ.

*Τὰ κατὰ Δαίδαλον, ὃς ἔδοξεν ἀγαλμάτῃ κινέμενα ποιῆναι, πρῶτος γὰρ διέστη στυ τὴ ἀγαλμάτων πόδας, ὡς ὁ
Παλαίφατος ἴσχυρεῖ, τὴ πρὸ αὐτῶ πάντων συμπεφυκῶς αὐτὰς πλατύνταν. ἕτος δὲ τοπῆναι μυθώδεται
σὺν Ἰκάρῳ τῶ ἡμῶ αὐτῶ, πλοῖα λαβόμενος, καὶ Δαφυγῶν τὴ Μίνωνα, διὰ τὸ ἀνδύρετον γενέσθαι τῶ δικάσει.*

ς. ΙΘ. Κς. Κς. Δ. ΜΒ.

Ζ. Κ. ΚΖ. ΚΖ. Ε. ΜΓ.

ΨΜ Η. ΚΑ. ΚΗ. ΚΗ. ς. ΜΔ. *Τύρος ἐκτίθη πρὸ ς ἐν Ἱερουσολύμοις νεώ
ἐπεὶ τριακισίοις πενήκοντα καὶ ἑνὶ.*

Θ. ΚΒ. ΚΘ. ΚΘ. Ζ. ΜΕ. *Κυζίκος Ἐλλησπόντος καὶ Ἀσίας μητροπολις
ὑπὸ Κυζίκου ἐκτίθη μὲν ἐτὴ ς τὸ
ἔλιον κλισίῃσιν.*

Ι. ΚΓ. Λ. Λ. Η. Μς.

ΙΑ. ΚΔ. ΛΑ. ΛΑ. Θ. ΜΖ.

ΙΒ. ΚΕ. ΛΒ. ΛΒ. Ι. ΜΗ.

ΙΓ. Κς. ΛΓ. ΛΓ. ΙΑ. ΜΘ.

ΙΔ. ΚΖ. ΛΔ. ΛΔ. ΙΒ. Ν.

ΙΕ. ΚΗ. ΛΕ. ΛΕ. ΙΓ. ΝΑ. *Ορφύς Ἐραξ ἐγνωρίζετο. Τῆσδε μαθη-
τῆς Μισσάτος ὁ Ευμολπις ἦος.*

Ις. ΚΘ. Λς. Λς. ΙΔ. ΝΒ.

ΙΖ. Λ. ΛΖ. ΛΖ. ΙΕ. ΝΓ.

ΨΝ Η. ΛΑ. ΛΗ. ΛΗ. Ις. ΝΔ.

ΙΘ. ΛΒ. ΛΘ. ΛΘ. ΙΖ. ΝΕ. *Λίνος διάσκαλος Πρακλέης ἐγνωρίζετο.*

Κ. ΛΓ. Μ. Μ. ΙΗ. Νς.

ΙΝΑΧΟΣ.

*Σικυωνίων ἐβασίλευσεν καὶ ΙΝΑΧΟΣ
ἐτὴ μβ.*

ΚΑ. ΛΔ. Α. ΜΑ. ΙΘ. ΝΖ.

ΚΒ. ΛΕ. Β. ΜΒ. Κ. ΝΗ. *Τὰ κατὰ Υψιπύλλω ἐν Λήμνῳ.*

ΚΓ. Λς. Γ. ΜΓ. ΚΑ. ΝΘ.

ΑΤΡΕΥΣ,
ΘΥΕΣ-
ΤΗΣ.

*Μυκηνῶν ἐβασίλευσεν ΑΤΡΕΥΣ, καὶ
ΘΥΕΣΤΗΣ ἐτὴ ξε.*

ΚΔ. ΛΖ. Δ. Λ. ΚΒ. Η.

*Τὰ κατὰ Σφίγχα, τὰ τε αὖτις Οιδίποδος, ὡς εἶπεν αὐτῶν, τὰ τε κατὰ τὴν Ἀργῶν, καὶ στυ Ἀργοναυτῶν, ἐν αἷσιν ἦσαν
Ἡρακλῆς, ὁ Ἀσκληπιός, καὶ οἱ Διόσκουροι. εἰ δὲ τῆσδε οἱ Διόσκουροι σιγήμαζον, πᾶς δὲ αὐτῶν ἀδελφῆ
Ἐλένη πρὸσέειπε, ἡ μητέρα μὲν πολλὰ ἔτη παρθένος ἀρπάξεν ὑπὸ Θησεως ἢ Παλαίφατος Σφίγχα Καδμικῆ
γυναῖκά φησι γενόμενῳ διὰ ζῆλον Ἀρμονίας δόποσσιδου Κασμείοις πολεμῆσιν.*

Q 2

ΚΕ.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΜΥΚΗΝ. ΑΘΗΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΚΕ. ΛΗ. Ε. Β. ΚΓ. ΞΑ.

Κς. ΛΘ. ς. Γ. ΚΔ. ΞΒ.

ΚΖ. Μ. Ζ. Δ. ΚΕ. ΞΓ.

ΥΕ ΚΗ. ΜΑ. Η. Ε. Κς. ΞΔ.

ΚΘ. ΜΒ. Θ. ς. ΚΖ. ΞΕ.

Λ. ΜΓ. Ι. Ζ. ΚΗ. Ξς.

ΑΜΕΝΩ-
ΦΘΙΣ.

Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν γ̄ ΑΜΕΝΩΦΘΙΣ
ἔτη μ̄.

ΛΑ. ΜΔ. ΙΑ. Η. ΚΘ. Α.

ΛΒ. ΜΕ. ΙΒ. Θ. Λ. Β.

Σ Ω Σ Α Ρ -
Μ Ο Σ.

Ασσυρίων ἐβασίλευσεν κδ̄ ΣΩΣΑΡΜΟΣ
ἔτη ιθ̄.

ΛΓ. Α. ΙΓ. Ι. ΛΑ. Γ.

Μίνως ἑθαλασοκράτης, ὃς κρησὶν ᾧ δὲ Διὸς ἐνομοθέτη καμίζων ὄντων νόμους δὲ ἀντρῶς ἔειπε ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐννεαετηρίδι, ὅπερ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις ἐλέγχει.

ΛΔ. Β. ΙΔ. ΙΑ. ΛΒ. Δ.

ΛΕ. Γ. ΙΕ. ΙΒ. ΛΓ. Ε.

Θάμυρις ὁ φιλάμμονος ἠκμαζε.

Λς. Δ. Ις. ΙΓ. ΛΔ. ς.

Ἡρακλῆς ὄντων ἄθλων ἐτέλει, καὶ Ἀνταῖον ἐν τῇ Λιθύῃ κατὰ Πυλαίνας ἀναιρεῖ τὸ λεγόμενον γιγαντῆ, διὰ τὸ ὄπισθιμονα εἶναι τὸν λεγόμενον ᾧ δὲ τοῖς Πυλαίσις πρόπον ΧΑΜΑΙ, ὡς ἀπὸ μητρος γῆς βοηθείᾳ δοκεῖν, ὃν Ἡρακλῆς ἰσχυρὸς ἂν * μὴ πεσοδεηθεὶς ζώοις τὸν Ἀνταῖον τοῖς ἄμμασι, καὶ μεταωρίζας διεχθρίσατο. τὴν δὲ Ἰδραν τὸ μυθευόμενον ζῶον ὁ Πλάτων σοφιστῶν λέγει, δι' ἧν ὁ αὐτὸς Ἡρακλῆς Ἰλιον ἐπύρθησεν.

ΛΖ. Ε. ΙΖ. ΙΔ. ΛΕ. Ζ.

ΥΟ ΛΗ. ς. ΙΗ. ΙΕ. Λς. Η.

ΛΘ. Ζ. ΙΘ. Ις. ΛΖ. Θ.

Μ. Η. Κ. ΙΖ. ΛΗ. Ι.

Γόλεμ Θ̄ Κενταύρων καὶ Λαπιθῶν. Κένταυροι δὲ Θεσσαλῶν ἦσαν ἰπποῖς ἄριστοι, ὡς Φησι Παλαίφαλος ἐν πρώτῃ ἀπίσων.

Α Β Ι Μ Ε -
Λ Ε Χ.

Εχθραίων ἐβασίλευσεν ΑΒΙΜΕΛΕΧ ἔτη Γε-
δὲ ἂν ἔτη γ̄.

Α. Θ. ΚΑ. ΙΗ. ΛΘ. ΙΑ.

Β. Ι. ΚΒ. ΙΟ. Μ. ΙΒ.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΜΥΚΗΝ. ΑΘΗΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

Γ. ΙΑ. ΚΓ. Κ. ΜΑ. ΙΓ.

Πελαγονίους λαομέδοντες μετ' ἑπαύρα Τροίας καὶ Ἰλίου ἐβαπύλευσεν. Τότε παῖς Ἀλέξανδρος, ὁ καὶ Πάρις.

Θ Ω Λ Α.

Εβραίων Θ Ω Λ Α ἔτη κβ.

Α. ΙΒ. ΚΔ. ΚΑ. ΜΒ. ΙΔ.

Τὰ περὶ τὸ Μινώταυρον, ὡς μὲν ὁ μῦθος, ὅτι δὴ ἐκ ταύρου ἔζωσεν καὶ Παισιφίας μισθόφιτος ἐγήρατο, καὶ τὸ παρ' Ἀθηναίων διασμὸν κομιζόμενος ἐποίησεν ὄνυ παῖδας. αὐτοὶ δὲ οἱ Ἰνάσται λεγόντων ἐστὶ Μινώταυρος Σοφίτην, ὃς ἀνομάζετο μὲν Ταῦρος, πλὴν ἡ φύσιν ὠμός καὶ ἀνήμερος ἦν. Ἐπεὶ δὲ ἡ Μινώταυρος ἀγῶνα ἐπ' Ἀνδρόγεω ἐπέη, ὃν ἀπέκτεναν Ἀθλιναῖοι, ὄνυ ἡ Ἀττικὸς παῖδας ἐπέθλον ἐδίδοι, ἰσχυρὸς ὡν ὁ Ταῦρος πάντων κατεκράτη. ὡς δὲ πῶς ἐπὶ τῶν ἀγῶνων μελεδοῖτο, καὶ τὸ Ταῦρον κατεπάλασε, συνείθη καὶ ὄνυ παῖδας διασωθῆναι, καὶ πλὴν πόλιν ἀφαιρέθῆναι ἔδρασκε, ὡς Φιλόχορος ἰσθόρηκεν ἐν δευτέρῳ Ἀττικῷ.

Β. ΙΓ. ΚΕ. ΚΒ. ΜΓ. ΙΕ.

Γ. ΙΔ. ΚϚ. ΚΓ. ΜΔ. ΙϚ.

Δ. ΙΕ. ΚΖ. ΚΔ. ΜΕ. ΙΖ.

ΨΠ Ε. ΙϚ. ΚΗ. ΚΕ. ΜϚ. ΙΗ.

Ϛ. ΙΖ. ΚΘ. ΚϚ. ΜΖ. ΙΘ.

Ζ. ΙΗ. Λ. ΚΖ. ΜΗ. Κ.

Μήδης Κολχίς ἀνεχώρησεν Αἰγύπτου.

ΘΗΣΕΥΣ.

Αθλιναίων ἐβασίλευσεν ΘΗΣΕΥΣ ἔτη λ.

Η. ΙΘ. ΛΑ. ΚΗ. Α. ΚΑ.

ΜΙΘΡΑΙΟΣ.

Λαυρῶν ἐβασίλευσεν καὶ ΜΙΘΡΑΙΟΣ ἔτη κζ.

Θ. Α. ΛΒ. ΚΘ. Β. ΚΒ.

Οἱ ἐπὶ τῷ Θήεως ἰσραῖοι.

Ι. Β. ΛΓ. Α. Γ. ΚΓ.

Ἀνδρόγεως ἐδόλοφονήθη ἐν Ἀθήναις.

ΙΑ. Γ. ΛΔ. ΛΑ. Δ. ΚΔ.

Θησεύς Ἐλένην ἤρπασεν, ἣν αὐτῷ ἀπέλασον οἱ ἀδελφοὶ αὐτῆς Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, πλὴν μητέρα Θησεύς ἀχμαλώτισαντες, ἡσποδημέντος ἔσθλως.

ΙΒ. Δ. ΛΕ. ΛΒ. Ε. ΚΕ.

Θησεύς Ἀθηναίους καὶ χῶρον ἐπαρμένους εἰς ἓν συναγαγὼν, ἤτοι εἰς μίαν πόλιν, πρῶτος ἐξωστράκιδη αὐτὸς πρῶτος θεῖς τὸ νόμον.

ΙΓ. Ε. ΛϚ. ΛΓ. Ϛ. ΚϚ.

ΙΔ. Ϛ. ΛΖ. ΛΔ. Ζ. ΚΖ.

ΨΓ ΙΕ. Ζ. ΛΗ. ΛΕ. Η. ΚΗ.

ΙϚ. Η. ΛΘ. ΛϚ. Θ. ΚΘ.

ΙΖ. Θ. Μ. ΛΖ. Ι. Λ.

ΙΗ. Ι. ΜΑ. ΛΗ. ΙΑ. ΛΑ.

ΕΡΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΜΥΚΗΝ. ΑΘΗΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΙΘ. ΙΑ. ΚΒ. ΛΘ. ΙΒ. ΛΒ.

ΦΑΙΣΤΟΣ

Σικυωνίων ἑβασίλευσεν κγ̄ ΦΑΙΣΤΟΣ
ἔτη η.

Κ. ΙΒ. Α. Μ. ΙΓ. ΛΓ.

ΚΑ. ΙΓ. Β. ΜΑ. ΙΔ. ΛΔ.

ΚΒ. ΙΔ. Γ. ΜΒ. ΙΕ. ΛΕ.

ΙΑΙΡΟΣ.

Ἐβραίων ΙΑΙΡΟΣ ἐκ Φυλῆς Μανασῆ
ἔτη κβ̄.

Α. ΙΕ. Δ. ΜΓ. Ις. Λς.

Β. Ις. Ε. ΜΔ. ΙΖ. ΛΖ.

Ω. Γ. ΙΖ. ς. ΜΕ. ΙΗ. ΛΗ.

Δ. ΙΗ. Ζ. Μς. ΙΘ. ΛΘ.

Μίνως ἐνομοθέτη.

Ε. ΙΘ. Η. ΜΖ. Κ. Μ.

ΑΔΡΑΣ-
ΤΟΣ.

Α Μ Μ Ε-
ΝΕΜΜΗΣ.

Σικυωνίων ἑβασίλευσεν κγ̄ ΑΔΡΑΣΤΟΣ
ἔτη δ.

Αιγυπτίων ἑβασίλευσεν ιγ̄ ΑΜΜΕΝΕΜ-
ΜΗΣ κς̄.

ς. Κ. Α. ΜΗ. ΚΑ. Α.

Ζ. ΚΑ. Β. ΜΘ. ΚΒ. Β.

Καρχηδόνα Φησὶ φίλις Θ κλυθῆναι
ὑπὸ Ἐζώρε κ̄ Καρρηδόν Θ τ̄ τυ-
ρίων.

Η. ΚΒ. Γ. Ν. ΚΓ. Γ.

Θ. ΚΓ. Δ. ΝΑ. ΚΔ. Δ.

ΡΟΛΥ-
ΦΕΙΔΗΣ.

Σικυωνίων ἑβασίλευσεν κδ̄ ΡΟΛΥΦΕΙ-
ΔΗΣ ἔτη λα.

Ι. ΚΔ. Α. ΝΒ. ΚΕ. Ε.

ΙΑ. ΚΕ. Β. ΝΓ. Κς. ς.

ΙΒ. Κς. Γ. ΝΔ. ΚΖ. Ζ.

ΩΙ. ΙΓ. ΚΖ. Δ. ΝΕ. ΚΗ. Η.

Κατὰ τῶν τ' χρόνον Ἡρακλῆς τ' ἐν Ολυμπίᾳ ἀγῶνα ἔθηκεν. ἀφ' οὗ ἔτι τῶν πρώτων Ολυμπιάδα, 100 ἔτη.
κς̄ ἡ ἀλυσὶς οὐ.

ΤΕΥΤΑ-
ΝΗΣ.

Ασσυρίων ἑβασίλευσεν κς̄ ΤΕΥΤΑΜΟΣ,
ὁ καὶ ΤΕΥΤΑΝΗΣ, ἔτη λα. Ἐπὶ τῷ τῷ
Ιλιον ἔαλω.

ΙΑΔ. Α. Ξ. Νς. ΚΘ. Θ.

ΙΕ. Β. ς. ΝΖ. Α. Ι.

Αμαζόνες κατ' Αθηναίων ἐσφράτθισαν. Κάπρις Καλυδωνίς θῆρα Διὸς Μελεάγρου. Θησβὺς ἐφυγὼν ἀπὸ Αθηνῶν.

ΜΕΝΕ-

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΜΥΚΗΝ. ΑΘΗΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΜΕΝΕΣ-
ΘΕΥΣ
ΠΕΤΕΩ.

Αθηναιών ἐξ-σίνδωπον ΜΕΝΕΣΘΕΥΣ
ΠΕΤΕΩ ὁ Ὀρνέως ὁ Ὀρεχθίδης ἐτη κγ̄.

ΙΣ. Γ. Ζ. ΚΗ. Α. ΙΑ.

Μίνως ὄπι Σικελίαν στρατεύσας διὰ Δαίδαλον ἀναερεῖται ὑπὸ τῷ Κικάλῃ θυρατέρῳ.

ΙΖ. Δ. Η. ΝΘ. Β. ΙΒ.

ΙΗ. Ε. Θ. Ξ. Γ. ΙΓ.

ΙΘ. ς. Ι. ΞΑ. Δ. ΙΔ.

Μετὰ τὴν Πέλοπ @ πάλιν τὴν ἐμερλί-
σσηο πῶν ἀρχῶν Ἀργείων Ἀτρεΐδης π ς
Θυένης.

Κ. Ζ. ΙΑ. ΞΒ. Ε. ΙΕ.

Φαίδρα Ἰππολύτη ἡγεσίθη.

ΚΑ. Η. ΙΒ. ΞΓ. ς. ΙΣ.

ΚΒ. Θ. ΙΓ. ΞΔ. Ζ. ΙΖ.

Μετὰ Ἰάερον δὴμαρτην ὁ λαὸς πάλιν ἐναντίον Κυβίς ὁ θεῶ. καὶ προσέθακεν αὐτὸς Κύβη @ ὁ θεὸς τοῖς Ἀμμωνίταις, καὶ ἐδδλ. ὤσαν αὐτοῖς ἐτη ιη̄.

ΙΕΦΘΑΕ

ΙΕΦΘΑΕ ἔκρινε τὸν Ἰσραήλ ἐτη ε̄.

Ὁ Ἰεφθαὴ πᾶσιν Μωσέως, ἕως αὐτῶ, τὴν λέγῃ εἶναι ἐτη ἐν τῇ Βίβλ. φ τ̄ Κελίων.

Κ Α. Ι. ΙΔ. ΞΕ. Η. ΙΗ.

Ἀρχαίμενων διεδέξαντο τὴν ἀρχὴν Μυκηναίων. Μενελα @ ἡ Ἀρχαίμενοι @ ἀδελφὸς Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν.

Α Γ Α Μ Ε-
Μ Ι Ν Ω Ν.

Μυκηναίων ἐβασίλευσεν Α Γ Α Μ Ε Μ Ι Ν Ω Ν
ἐτη ιε̄. Μενελα @ Λακεδαίμονος ἐβα-
σίλευσεν.

Β. ΙΑ. ΙΕ. Α. Θ. ΙΘ.

Γ. ΙΒ. ΙΣ. Β. Ι. Κ.

Οἱ Ἰσραῖνοι τὴν ἑπτά ὄπι εἰσὶν ἐστρά-
τησαν.

Δ. ΙΓ. ΙΖ. Γ. ΙΑ. ΚΑ.

Ε. ΙΔ. ΙΗ. Δ. ΙΒ. ΚΒ.

Ἡρακλῆς νόσω λοιμώδη πεπεσάν, καὶ μαιεῖς, αἷς πῦρ ἐαυτὸν ῥίψας τελευτᾷ, βιῶσιν πᾶσιν ἐτη ιβ̄. ἄλλοι δὲ
πλεονα ἐτη ζήτη αὐτὸν.

ς. ΙΕ. ΙΘ. Ε. ΙΓ. ΚΓ.

Ἐβραίων Ε Ζ Ε Β Ω Ν ἐτη δ̄.

Ε Ζ Ε-
Β Ω Ν.

Α. Ις. Κ. ς. ΙΔ. ΚΔ.

Ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος συνέση ἕνεκα μήλα χρυσοῦ, ὃ κάλλης ἐπαθλον ἦν γυναικῶν Τρωῶν, ὑπὸ μίας αὐτῶν προ-
πθείσης Ἑλένης τῷ κελτῆ. Βυκόλ @ ἡ ἔτ @ ἦν Ἰλιθίς.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΡΓΕΙΩΝ. ΑΘΗΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

Β.	ΙΖ.	ΚΑ.	Ζ.	ΙΕ.	ΚΕ.
Γ.	ΙΗ.	ΚΒ.	Η.	ΙϚ.	ΚϚ.
Δ.	ΙΘ.	ΚΓ.	Θ.	ΙΖ.	Α.
ΩΔ Ε.	Κ.	ΚΔ.	Ι.	ΙΗ.	Β.
Ϛ.	ΚΑ.	ΚΕ.	ΙΑ.	ΙΘ.	Γ.
Ζ.	ΚΒ.	ΚϚ.	ΙΒ.	Κ.	Δ.

ΘΟΥΩΡΙΣ. Αιγυπτίων βασιλεύσεν ἑ ΘΟΥΩΡΙΣ ἔτη ζ̄.

ΛΑΒΔΩΝ.

Εβραίων ΛΑΒΔΩΝ ἔτη η̄.

Α.	ΚΓ.	ΚΖ.	ΙΓ.	ΚΑ.	Ε.
Β.	ΚΔ.	ΚΗ.	ΙΑ.	ΚΒ.	Ϛ.
Γ.	ΚΕ.	ΚΘ.	ΙΕ.	ΚΓ.	Ζ.

Αμαζόνες Πελοπόννησος ἡγεμόνησαν.

Ἡ Ἰ μυκίων δόρυ κατελύθη Ἀαρμύσαζα ἔτη σ̄, κζ̄ ἡ ἀνὰ κρητήον.

ΤΡΟΙΑΣ ΑΛΩΣΙΣ.

Ἐώρας, ὁ παρ' ἡμῶν καλεῖται Πολύβος. Ἀλκάνδρος ἀνὴρ ἐν Οδυσσεύῳ φερόμενος, παρ' ᾧ Φησὶ Μενέλαος σωτὴρ ἴλην μὲν πλὴν ἄλλων Τροίας κατήχθη σπλανώμενον. Μενεσθόος ἑπαιτιῶν ἀπὸ Τροίας ἐν κήλῳ τήνησφι πεδύλα.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΘΗΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

			ΔΗΜΟΦΩΝ.	
Δ.	ΚϚ.	Λ.	Α.	Α.
Ε.	ΚΖ.	ΛΑ.	Β.	Β.
Ϛ.	ΚΗ.	Α.	Γ.	Γ.

Αθηνάων ἐβασίλευσεν β̄ ΔΗΜΟΦΩΝ ἔτη λγ.

Αιγυπτίων ἐκοσῆ δυναστεία βασιλέων Διοσπολιτῶν β̄, οἱ ἐβασίλευσεν ἔτη ρθ̄. Τελθ̄ Ἰπὶ πὸ αὐτῶ β̄ πῦμα Μανέτω, βασιλεῶν ὄν, ἔτῳ α. ρκ̄α.

Σικυωνίων ἐβασίλευσεν κ̄ ΠΕΛΑΣΓΟΣ ἔτη κ̄.

ΠΕΛΑΣΓΟΣ.

Αινείας βασιλεύς τῆς χώρας μὲν Ἰ Λατίνων ἔτη γ̄. Τίτες ἔτη ἡ Φασίτ̄ Αινείαν βασιλεύσῃ Λατίνων μὲν πλὴν ἄλλων Τροίας ἔπεραι δὲ τρία μόνα βασιλεύσῃ ἀπὸ Ἰ ἑ ἔτῳ ρζ̄ πλὴν αὐτῶν ἄλλων.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΘΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

			ΑΙΝΕΙΑΣ.	
Ζ.	ΚΟ.	Β.	Δ.	Α.
ΩΜ Η.	Λ.	Γ.	Ε.	Β.
				Ε.

Λατίνων ἐβασίλευσεν ᾱ ΑΙΝΕΙΑΣ ἔτη γ̄.

Μυκίων ἐβασίλευσεν Αιγισθ̄.

Λυδοί, οἱ καὶ Μαιόνες, ἔθαλασοκράτησαν ἔτη ς̄β̄.

ΜΕΤΑ

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΘΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

Μετὰ τὴν ἑβραϊκὴν πελοπόννησον ἀλλόφυλοι φιλιππῶσι ἐκράτησαν τὴν Ἰσραήλ. ἔτη 5, ἀπὸ τῆς Σαμψωνίαι καὶ τῆς μετ' αὐτὸν Κελίων σιβαρηθμῆται καὶ ἵνα ἑβραίων ἀφείδουσι.

ΣΑΜΨΩΝ.

Α.	ΛΑ.	Δ.	Σ.	Γ.	Σ.
				ΑΣΚΑ-	
				ΝΙΟΣ.	

ἑβραίων ΣΑΜΨΩΝ ἔτη 5. Τῶτον ἰσχυρὸν ἀέσημον γεγέννηται Φασί τὸ πολεμήσαντα ἀλλοφυλίας, καὶ ὡς πρὸς τὴν πᾶς περὶ αὐτῆς ὡς ἀλλοφυλίας τῆς Ηρακλεος Φασί. Λατίνων ἑβραίου βασιλευσεν ΒΑΣΚΑΝΙΟΣ ἔτη 14. Ασκάσι ΑΛΕΑΝ ἔκτισε πόλιν.

Β.	ΑΒ.	Ε.	Ζ.	Α.	Ζ.
----	-----	----	----	----	----

ΤΕΥΤΑΙΟΣ.

Ασσυρίων ἑβραίου βασιλευσεν καὶ ΤΕΥΤΑΙΟΣ ἔτη 14.

Γ.	Α.	Σ.	Η.	Β.	Η.
Δ.	Β.	Ζ.	Θ.	Γ.	Θ.
Ε.	Γ.	Η.	Ι.	Δ.	Ι.
Σ.	Δ.	Θ.	ΙΑ.	Ε.	ΙΑ.
Ζ.	Ε.	Ι.	ΙΒ.	Σ.	ΙΒ.
Η.	Σ.	ΙΑ.	ΙΓ.	Ζ.	ΙΓ.
Θ.	Ζ.	ΙΒ.	ΙΔ.	Η.	ΙΔ.
Ι.	Η.	ΙΓ.	ΙΕ.	Θ.	ΙΕ.
ΙΑ.	Θ.	ΙΔ.	ΙΣ.	Ι.	ΙΣ.
ΙΒ.	Ι.	ΙΕ.	ΙΖ.	ΙΑ.	ΙΖ.
ΙΓ.	ΙΑ.	ΙΣ.	ΙΗ.	ΙΒ.	ΙΗ.
ΙΔ.	ΙΒ.	ΙΖ.	ΙΘ.	ΙΓ.	ΙΘ.
ΙΕ.	ΙΓ.	ΙΗ.	Κ.	ΙΔ.	Κ.
ΙΣ.	ΙΔ.	ΙΘ.	ΚΑ.	ΙΕ.	ΚΑ.
ΙΖ.	ΙΕ.	Κ.	ΚΒ.	ΙΣ.	ΚΒ.

Τὰ πρὸς Οδυσεῖα ἑβραίου βασιλευσεν καὶ Σκύλλαν, καὶ Χάρουδιν, καὶ Σφελῶνας.

Ορέσης Πύρρον τὸν Ἀχιλλέως ἀκίρει ἐν Δελφοῖς εἰς τὸ ἑβραίου ἀπόλλωνος ἱερὸν παραδοθέντα ὑπὸ τῆς Μαχαιρέως τῆς ἱερέως.

ΖΕΥΞΙΠΠΟΣ.

Σικυωνίων ἑβραίου βασιλευσεν καὶ ΖΕΥΞΙΠΠΟΣ ἔτη 13.

„ΚΑΣΤΟΡΟΣ πρὸς τὴν βασιλείαν τῆς Σικυωνίων. Παρατίθηται δὲ καὶ ἅπασαν Σικυωνίων βασιλεύσαντας ἀρχομῶνας
 „μὲν ἀπὸ Αιγαλέως τῆς πρώτης βασιλεύσαντος, ἡγήσαντας δὲ ὑπὸ Ζεῦξίππου. αἱ μὲν δὲ βασιλεῖς κατὰ
 „χρον ἐτῶν χρόνον 13. μετὰ δὲ ἅπασαν βασιλεῖς καλεσθήσαν ἱερεῖς τῆς Καρνείδ. ἔπειτα δὲ ἱερέτωσαν ἔτη 14.
 „Μετὰ δὲ καλεσθήθη ἱερεὺς Χαλιδημῶ, ὃς καὶ ἔχεν ὑπομνήμας πῶς δαπανῶν ἐφυγῆν.

ΙΗ.	ΙΣ.	Α.	ΚΓ.	ΙΖ.	ΚΓ.
-----	-----	----	-----	-----	-----

R

10.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΘΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΙΘ.	ΙΖ.	Β.	ΚΔ.	ΙΗ.	ΚΑ.
ΩΞ Κ.	ΙΗ.	Γ.	ΚΕ.	ΙΘ.	ΚΕ.

Εβραίων ΗΛΕΙ ἔτη μ.

ΗΛΕΙ.

Ηλεί ιεβδος ἡγήσθη Ἰσραήλ ἔτη κ' κζ' σ' ο. Κατὰ δὲ τὸ Ἡεραϊκόν, ἔτη μ.
Ἀπὸ Ἀδάμ, ἕως τέλους τῶν Κεμετών, καὶ ἀρχῆς Ηλεί ἔτη δ' μδ.

Α.	ΙΘ.	Δ.	ΚΖ.	Κ.	ΚΖ.
Β.	Κ.	Ε.	ΚΖ.	ΚΑ.	ΚΖ.
Γ.	ΚΑ.	ς.	ΚΗ.	ΚΒ.	ΚΗ.
Δ.	ΚΒ.	Ζ.	ΚΘ.	ΚΓ.	ΚΘ.
Ε.	ΚΓ.	Η.	Λ.	ΚΔ.	Λ.
ς.	ΚΔ.	Θ.	ΛΑ.	ΚΕ.	ΛΑ.
Ζ.	ΚΕ.	Ι.	ΛΒ.	Κς.	ΛΒ.
Η.	Κς.	ΙΑ.	ΛΓ.	ΚΖ.	ΛΓ.

Οἱ Ἐκτοροῦ παῖδες τὸ Ἰλιον ἀνεκτίσαντο
σὺν Ἀθηνορχίδας ἐμβαλόμμοι ΕΛΙΝΩ
γάρμη μ' πλὴ ἀλώειν Τροίας.

Κατὰ Ἰνας Ἡερακλιδῶν κατὰ δ' ο.

ΘΞΥΝΤΗΣ

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ἡ ΘΞΥΝΤΗΣ
ἔτη ββ.

Θ.	ΚΖ.	ΙΒ.	Α.	ΚΗ.	ΛΔ.
Ω Ι.	ΚΗ.	ΙΓ.	Β.	ΚΘ.	ΛΕ.
ΙΑ.	ΚΘ.	ΙΔ.	Γ.	Λ.	Λς.
ΙΒ.	Λ.	ΙΕ.	Δ.	ΛΑ.	ΛΖ.
ΙΓ.	ΛΑ.	Ις.	Ε.	ΛΒ.	ΛΗ.
ΙΔ.	ΛΒ.	ΙΖ.	ς.	ΛΓ.	ΛΘ.
ΙΕ.	ΛΓ.	ΙΗ.	Ζ.	ΛΔ.	Μ.
Ις.	ΛΔ.	ΙΘ.	Η.	ΛΕ.	ΜΑ.
ΙΖ.	ΛΕ.	Κ.	Θ.	Λς.	ΜΒ.
ΙΗ.	Λς.	ΚΑ.	Ι.	ΛΖ.	ΜΓ.
ΙΘ.	ΛΖ.	ΚΒ.	ΙΑ.	ΛΗ.	ΜΔ.

Ἀμαζόνες τὸ ἐν Ἡφέσῳ ἱερὸν ἐπέπησαν.

Ὁ τ' Λυκίων ἀγῶν πρῶτος ἐτίθη.

ΣΙΛΟΥΙ-
ΟΣ.

Λαλίων ἐβασίλευσεν ΣΙΛΟΥΙΟΣ ΡΟ-
ΣΤΟΥΜΟΣ ἔτη κβ.

Ω Ρ.	Κ.	ΛΗ.	ΚΓ.	ΙΒ.	Α.	ΜΕ.
------	----	-----	-----	-----	----	-----

ΑΦΕΙΔΑΣ.

ΚΑ.	ΛΘ.	ΚΔ.	Α.	Β.	Μς.
-----	-----	-----	----	----	-----

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ἰδ' ΑΦΕΙΔΑΣ
ἔτ' α.

ΚΒ.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΘΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΘΥΜΟΙ-
ΤΗΣ.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν ἡ ΘΥΜΟΪΤΗΣ
ἔτη ἦ.

ΚΒ. Μ. ΚΕ. Α. Γ. ΜΖ.

ΘΙΝΑΙ-
ΟΣ.

Ασσυρίων ἐβασίλευσεν ἡ ΘΙΝΑΪΟΣ
ἔτη ἦ.

ΚΓ. Α. ΚΣ. Β. Δ. ΜΗ.

ΚΔ. Β. ΚΖ. Γ. Ε. ΜΘ.

ΚΕ. Γ. ΚΗ. Δ. Ϛ. Ν.

ΚϚ. Δ. ΚΘ. Ε. Ζ. ΝΑ.

ΚΖ. Ε. Α. Ϛ. Η. ΝΒ.

ΚΗ. Ϛ. ΛΑ. Ζ. Θ. ΝΓ.

ΚΘ. Ζ. ΛΒ. Η. Ι. ΝΔ.

Εως τῆς Σικυωνίων, ἡπειροπονησιῶν, λεγομένη βασιλεία διαρκέσασα ἐν γενεαῖς, ἡπειροβασιλεύσι, ἡς, κατεπαύθη ἐν τῷ ἔτη. Μεθ' ἧς, ὡς Φασιν, ἤγεντο αὐτῶν οἱ ἱερεῖς ἔ Καρνεὶς ἔτη ἦγ. Ομδ τὰ πάντα τὰ Σικυωνίων ἀρχῆς ἔτη ἦγ.

Ἡ τ' Ἐρεχθιδῶν βασιλεία κληρούνη παρ' Αθηναίους Απικῶν λεγομένη, ἡ μετῆλθεν εἰς ἕτερον γένος. Ουμοίτιω γὰρ περικαλεομένης Ἐκιδῆς ἔ Βοιωτῆς, ἡ μὴ Ἰσακῆσιν ἔ Ουμοίτις, Μελανθοῦς Ἀνδροπίμπης γυλιῶ ἀναδέξάμην ἔ ἐμονομάχησεν, ἡ νικήσας ἐβασίλευσεν. ἔνθεν Αθηναίους ἡ τ' Απατρείων ἐορτή ἄγε, ἀπὸ τῆς αὐτῆς γενεᾶς τῶν νικητῶν.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΑΘΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΜΕΛΑΝ-
ΘΟΣ.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν ἡ ΜΕΛΑΝΘΟΣ ἔτη ἦζ.

ΩϚ Α. Η. Α. ΙΑ. ΝΕ.

ΛΑ. Θ. Β. ΙΒ. ΝϚ.

ΛΒ. Ι. Γ. ΙΓ. ΝΖ.

ΛΓ. ΙΑ. Δ. ΙΔ. ΝΗ.

ΛΔ. ΙΒ. Ε. ΙΕ. ΝΘ.

ΛΕ. ΙΓ. Ϛ. ΙϚ. Ξ.

ΛϚ. ΙΔ. Ζ. ΙΖ. ΞΑ.

ΛΖ. ΙΕ. Η. ΙΗ. ΞΒ.

ΛΗ. ΙϚ. Θ. ΙΘ. ΞΓ.

ΛΘ. ΙΖ. Ι. Κ. ΞΔ.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΑΘΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

Α Μ. ΙΗ. ΙΑ. ΚΑ. ΞΕ.

Μετὰ πλοῦτων ἠλιῶν ἔβρωτος Διόδηκος ἕως οἴων Ἀμινάδα ποιῶ ἔτη κ̄.

ΣΑΜΟΥ-
ΗΛ.

Εβραίων ΣΑΜΟΥΗΑ ἔτη μ̄.

Α. ΙΘ. ΙΒ. ΚΒ. ΞΣ.

Πρῶτ' ἔβασίλευσεν ἐν τῇ Ἰσθαίᾳ Σαύλ ἕως
Κίε Φυλῆς ἐνιαμίν.

Β. Κ. ΙΓ. ΚΓ. ΞΖ.

Γ. ΚΑ. ΙΔ. ΚΔ. ΞΗ.

Δ. ΚΒ. ΙΕ. ΚΕ. ΞΘ.

Ε. ΚΓ. Ις. Κς. Ο.

ς. ΚΔ. ΙΖ. ΚΖ. ΟΑ.

Ζ. ΚΕ. ΙΗ. ΚΗ. ΟΒ.

Η. Κς. ΙΘ. ΚΘ. ΟΓ.

Ομηρ' κτ' Ἰνας ἐγνωρίσε.

Ομηρον οἱ μὲν ποτ' Ἰηρακλειδῶν καθόδε φασὶ γεγονέναι, ὡς οἱ περὶ Κράτηρα. οἱ δὲ περὶ Εραποθέων κτ' ἔτη ρτ
Τροίαν. οἱ δὲ περὶ Ἀρχιπυλον κτ' Ἰωνικῶν ἀποικίαν μὲν ἔτη ρ. οἱ δὲ περὶ Φιλόχορον ὅτι Ἰωνικῆς ἀποικίας.
Καθ' ἕνα τ' Διὸς βίβ' ἀρχόντων Ἀθηνῶν Ἀρχιπυλον μὲν τὰ Τρωϊκὰ ἐπέρι ρπ. οἱ δὲ περὶ Ἀπολλοδωρον τ' Ἀθηναίων
ἕως τ' Ἰλιακῶν ἔτη σμ. ἄλλοι μικρὸν ποτ' Ὀλυμπιάδων, ἔπειτα ἕγγυς μὲν Ἰλίου ἄλωσιν. Καὶ ἔπειτα κτ'
Ἀρχιλοχον περὶ κτ' Ὀλυμπιάδα, μὲν ἔτη φ πς τῆς ἀλώσεως Τροίας. Καὶ ἀπὸ τῆς εἰπέειν ὁ περὶ αὐτῶν χρόν' ἔστι
πάντη τοῖς παλαιῶς ἀσύμφων'.

ΣΙΛΟΤΙ-
ΟΣ ΑΙ-
ΝΕΙΑΣ.

Λάϊων ἔβασίλευσεν δ' ΣΙΛΟΤΙΟΣ ΑΙΝΕΙΑΣ
ἔτη λ̄α.

Θ. ΚΖ. Κ. Α. ΟΔ.

ΑΙ Ι. ΚΗ. ΚΑ. Β. ΟΕ.

Σαμὴλ ἐποφῆτ' ὄσεν.

ΙΑ. ΚΘ. ΚΒ. Γ. Ος.

ΙΒ. Α. ΚΓ. Δ. ΟΖ.

ΔΕΡΚΥΛΟΣ.

Δουρίων ἔβασίλευσεν κτ' ΔΕΡΚΥΛΟΣ ἔτη μ̄.

ΙΓ. Α. ΚΔ. Ε. ΟΗ.

ΙΔ. Β. ΚΕ. ς. ΟΘ.

ΙΕ. Γ. Κς. Ζ. Π.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΑΘΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΛΑΚΕΔ. ΚΟΡΙΝΘ. ΑΙΓΥΠΤ.

Λακεδαμνίων πρῶτ' ἔβασίλευσεν ΕΥΡΥΣΘΕΥΣ ἔτη μ̄β.

ΕΥΡΥΣΘΕΥΣ. ΑΛΗΤΗΣ.

Κορινθίων ἔβασίλευσεν ΑΛΗ-
ΤΗΣ ἔτη λ̄ε.

Ις. Δ. ΚΖ. Η. Α. Α. ΓΑ.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΑΘΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΛΑΚΙΔ. ΚΟΡΙΝΘ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΙΖ. Ε. ΚΗ. Θ. Β. Β. ΡΒ.

ΙΗ. ς. ΚΘ. Ι. Γ. Γ. ΡΓ.

Ηρακλιδών καὶ τοῦ Θ εἰς
Πελοπόννησον.

ΙΘ. ζ. Λ. ΙΑ. Δ. Δ. ΡΔ.

Κ. Η. ΛΑ. ΙΒ. Ε. Ε. ΡΕ.

ΚΑ. Θ. ΛΒ. ΙΓ. ς. ς. Ρς.

ΚΒ. Ι. ΛΓ. ΙΔ. ζ. ζ. Ρζ.

ΚΓ. ΙΑ. ΛΔ. ΙΕ. Η. Η. ΡΗ.

ΚΔ. ΙΒ. ΛΕ. Ις. Θ. Θ. ΡΘ.

ΚΕ. ΙΓ. Λς. Ιζ. Ι. Ι. Ρ.

Κς. ΙΔ. Λζ. ΙΗ. ΙΑ. ΙΑ. ΡΑ.

ΚΟΔΡΟΣ.

Αθηναίων ἐξασίδευσεν
ἰξ ΚΟΔΡΟΣ Μελαιθε
ἐτῆ κ.

ΚΖ. ΙΕ. Α. ΙΘ. ΙΒ. ΙΒ. ΡΒ.

ΚΗ. Ις. Β. Κ. ΙΓ. ΙΓ. ΡΓ.

ΚΘ. Ιζ. Γ. ΚΑ. ΙΔ. ΙΔ. ΡΔ.

Λ. ΙΗ. Δ. ΚΒ. ΙΕ. ΙΕ. ΡΕ.

Ἴωνες εἰς Ἀθήνας κατέφυ-
γον ἄπαισόντες ἰξ
Ἀχαιῶν.

ΛΑ. ΙΘ. Ε. ΚΓ. Ις. Ις. Ρς.

ΛΒ. Κ. ς. ΚΔ. Ιζ. Ιζ. Ρζ.

ΛΓ. ΚΑ. ζ. ΚΕ. ΙΗ. ΙΗ. ΡΗ.

ΛΔ. ΚΒ. Η. Κς. ΙΘ. ΙΘ. ΡΘ.

ΛΕ. ΚΓ. Θ. ΚΖ. Κ. Κ. Ρ.

Λς. ΚΔ. Ι. ΚΗ. ΚΑ. ΚΑ. ΡΑ.

Λζ. ΚΕ. ΙΑ. ΚΘ. ΚΒ. ΚΒ. ΡΒ.

Πελοποννήσιοι ἐφράτῳσαν
ἐπ' Ἀθήνας.

ΛΗ. Κς. ΙΒ. Λ. ΚΓ. ΚΓ. ΡΓ.

ΛΘ. ΚΖ. ΙΓ. ΛΑ. ΚΔ. ΚΔ. ΡΔ.

Ἀμαζόνες τῆ Ἰσθμίου ἐπέλ-
θον ἀμα τοῖς Κριμαερίαις.

Λατίνων ἐξασίδευσεν ἑ ΛΑΤΙΝΟΣ ΣΙΛΟΥΙΟΣ ἐτῆ ν.

ΛΑΤΙΝΟΣ
ΣΙΛΟΥΙΟΣ.

Μ. ΚΗ. ΙΑ. Α. ΚΕ. ΚΕ. ΡΕ.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΑΧΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΛΑΚΕΔ. ΚΟΡΙΝΘ. ΑΙΓΥΠΤ.

Δ Α Β Ι Δ.

Εβραίων βασιλεύς πρώ-
τος ἐκ Φυλῆς Ἰσδα
ΔΑΒΙΔ ἔτη μ.

Α.	ΚΘ.	ΙΕ.	Β.	ΚϚ.	ΚϚ.	ΡϚ.
Β.	Λ.	ΙϚ.	Γ.	ΚΖ.	ΚΖ.	ΡΖ.
Γ.	ΛΛ.	ΙΖ.	Δ.	ΚΗ.	ΚΗ.	ΡΗ.
Δ.	ΛΒ.	ΙΗ.	Ε.	ΚΘ.	ΚΘ.	ΡΘ.
Ε.	ΛΓ.	ΙΘ.	Ϛ.	Λ.	Λ.	ΡΙ.
Ϛ.	ΛΔ.	Κ.	Ζ.	ΛΑ.	ΛΑ.	ΡΙΑ.
Ζ.	ΛΕ.	ΚΑ.	Η.	ΛΒ.	ΛΒ.	ΡΙΒ.

Πελοποννήσιοι ἐφράτευ-
σαν ἐπ' Αθῆνας.

Εβραίων ἀρχιερέως Αβι-
αθὰς ἐγνωρίζετο.

Προφήτευσεν Γαδ, ἢ Ναφθάν, ἢ Ασάφ.

Τοῖς Πελοποννησίοις εἰαυτὸν ἔδεδωκε Κόδρ^Ϛ μελαίθυ. ἢ ἐκείνῃ βασιλεῖς, ἄρχοντες δὲ Δαβὶ β. ὑποῖς Αθηναίοις
καθίσταντο.

Μ Ε Δ Ω Ν.

Αθηναίων πρώτος τ' Δαβὶ
β. ὑποῖς ΜΕΔΩΝ ἔτη κ.

Η.	ΛϚ.	Α.	Θ.	ΛΓ.	ΛΓ.	ΡΙΓ.
Θ.	ΛΖ.	Β.	Ι.	ΛΔ.	ΛΔ.	ΡΙΔ.
ΑΝΙ.	ΛΗ.	Γ.	ΙΑ.	ΛΕ.	ΛΕ.	ΡΙΕ.

ΙΞΙΩΝ.

Κορινθίων ἐβασίλευσεν β
ΙΞΙΩΝ ἔτη λζ.

ΙΑ.	ΛΘ.	Δ.	ΙΒ.	ΛϚ.	Α.	ΡΙϚ.
ΙΒ.	Μ.	Ε.	ΙΓ.	ΛΖ.	Β.	ΡΙΖ.

ΕΥΠΑ-
ΛΗΣ.

Ασσυρίων ἐβασίλευσεν λ
ΕΥΠΑΛΗΣ ἔτη λη.

ΙΓ.	Α.	Ϛ.	ΙΔ.	ΛΗ.	Γ.	ΡΙΗ.
ΙΔ.	Β.	Ζ.	ΙΕ.	ΛΘ.	Δ.	ΡΙΘ.
ΙΕ.	Γ.	Η.	ΙϚ.	Μ.	Ε.	ΡΚ.
ΙϚ.	Δ.	Θ.	ΙΖ.	ΜΑ.	Ϛ.	ΡΚΑ.
ΙΖ.	Ε.	Ι.	ΙΗ.	ΜΒ.	Ζ.	ΡΚΒ.

ΑΓΙΣ.

Λακεδαιμονίων ἐβασίλευ-
σεν β ΑΓΙΣ ἔτη α.

ΙΗ.	Ϛ.	ΙΑ.	ΙΘ.	Α.	Η.	ΡΚΓ.
-----	----	-----	-----	----	----	------

ΕΧΕΣ-
ΤΡΑΤΟΣ.

Λακεδαιμονίων ἐβασίλευ-
σεν γ ΕΧΕΣΤΡΑΤΟΣ
ἔτη λε.

ΙΘ.	Ζ.	ΙΒ.	Κ.	Α.	Θ.	ΡΚΔ.
-----	----	-----	----	----	----	------

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΑΘΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΛΑΚΕΔ. ΚΟΡΙΝΘ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΑΚ.	Η.	ΙΓ.	ΚΑ.	Β.	Ι.	ΡΚΕ.	Πελασγοὶ ἐθαλασσοκροτήσαν ἔτη αι.
ΚΑ.	Θ.	ΙΑ.	ΚΒ.	Γ.	ΙΑ.	ΡΚς.	
ΚΒ.	Ι.	ΙΕ.	ΚΓ.	Δ.	ΙΒ.	ΡΚΖ.	
ΚΓ.	ΙΑ.	Ις.	ΚΔ.	Ε.	ΙΓ.	ΡΚΗ.	
ΚΔ.	ΙΒ.	ΙΖ.	ΚΕ.	ς.	ΙΑ.	ΡΚΘ.	Πυρρίνα, η εὐφρέϊσι τμήρνα λεγομένη, ἐκτίσθη ἐν Ασία.
ΚΕ.	ΙΓ.	ΙΗ.	Κς.	Ζ.	ΙΕ.	ΡΛ.	
Κς.	ΙΑ.	ΙΘ.	ΚΖ.	Η.	Ις.	ΡΛΑ.	Κύμη ἐκτίσθη ἐν Ἰταλίᾳ.
ΚΖ.	ΙΕ.	Κ.	ΚΗ.	Θ.	ΙΖ.	ΡΛΒ.	

ΑΚΑΣΤΟΣ.

Αθωαίων ἐβασίλευσεν β ΑΚΑΣΤΟΣ ἔτη λς.

ΚΗ. Ις. Α. ΚΘ. Ι. ΙΗ. ΡΛΓ. Εφεστῶ ἐκτίθη ἐν Ασία ὑπὸ Ανδρονίκου.

ΚΘ. ΙΖ. Β. Λ. ΙΑ. ΙΘ. ΡΛΔ.

ΑΛ. ΙΗ. Γ. ΛΑ. ΙΒ. Κ. ΡΛΕ.

ΛΑ. ΙΘ. Δ. ΔΒ. ΙΓ. ΚΑ. ΡΛς. Καρχηδῶν ἐκτίσθη ὑπὸ Καρχηδῶν ὧ Τυρίας. ὡς ἀναι, ὑπὸ Διὸς. ὃ ἐκείνη θυγατρὸς μὲ πᾶ Τραϊάνα ἐπέβλεψεν.

ΛΒ. Κ. Ε. ΛΓ. ΙΔ. ΚΒ. ΡΛΖ.

ΛΓ. ΚΑ. ς. ΛΔ. ΙΕ. ΚΓ. ΡΛΗ.

ΛΔ. ΚΒ. Ζ. ΛΕ. Ις. ΚΔ. ΡΛΘ.

ΛΕ. ΚΓ. Η. Λς. ΙΖ. ΚΕ. ΡΜ.

Ἰωνικὴ δόσικία.

Λς. ΚΔ. Θ. ΛΖ. ΙΗ. Κς. ΡΜΑ.

Ἐπὶ Ανάστῃ Ἰωνικὴ δόσικία, ἢ Ομηρεῖσι ἰσοπέπυρα γο ὡς παρ' Ἑλλήσιν, ὡς ἴνες. αὐ δὲ ὀλίγον πρῶτον, ἢ ἀλλοὶ ὑστερον.

ΛΖ. ΚΕ. Ι. ΛΗ. ΙΘ. ΚΖ. ΡΜΒ.

ΛΗ. Κς. ΙΑ. ΛΘ. Κ. ΚΗ. ΡΜΓ.

ΛΘ. ΚΖ. ΙΒ. Μ. ΚΑ. ΚΘ. ΡΜΔ.

ΑΜ. ΚΗ. ΙΓ. ΜΑ. ΚΒ. Λ. ΡΜΕ.

ΣΟΛΟΜΩΝ.

Δεύτερῶ ἐβασίλευσε ΣΟΛΟΜΩΝ ἔτη μ.

Α. ΚΘ. ΙΔ. ΜΒ. ΚΓ. ΛΑ. ΡΜς.

Β. Λ. ΙΕ. ΜΓ. ΚΔ. ΛΒ. ΡΜΖ.

Γ. ΛΑ. Ις. ΜΔ. ΚΕ. ΛΓ. ΡΜΗ.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΑΘΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΛΑΚΕΔ. ΚΟΡΙΝΘ. ΑΙΓΥΠΤ.

Δ. ΑΒ. ΙΖ. ΜΕ. ΚΣ. ΛΔ. ΡΜΘ.

Σολομών ἔτι ἐν Ἱεροσολύμοις νεῶν οἰκοδομῆν ἤρξατο, ὃν καὶ συνετέλεσεν ἔτη ὀκτώ.
 Ἐβραίων ἀρχιερέως ὀγδόου ἀπὸ Ααρων Σαδὰκ ἐγνώριζετο.

Ε. ΑΓ. ΙΗ. ΜΣ. ΚΖ. ΛΕ. ΡΝ.

ς. ΛΔ. ΙΘ. ΜΖ. ΚΗ. Λς. ΡΝΑ.

ζ. ΛΕ. Κ. ΜΗ. ΚΘ. ΛΖ. ΡΝΒ.

ΑΓΕΛΑ-
ΟΣ.

Κορινθίων ἐβασίλευσεν
ἦ ΑΓΕΛΑΟΣ ἔτη λζ.

η. Λς. ΚΑ. ΜΘ. Λ. Α. ΡΝΓ.

θ. ΛΖ. ΚΒ. Ν. ΛΑ. Β. ΡΝΔ.

ΑΛΒΑΣ ΣΙ-
ΛΟΥΙΟΣ.

Λατίνων ἐβασίλευσεν ἦ
ΑΛΒΑΣ ΣΙΛΟΥΙΟΣ
ἔτη λθ.

ⲬϞ Ϟ.

ΛΗ. ΚΓ. Α. ΛΒ. Γ. ΡΝΕ.

ΛΑΟΣ-
ΣΕΝΗΣ.

Ασσυρίων ἐβασίλευσεν
ἦ ΛΑΟΣΘΕΝΗΣ
ἔτη λς.

ΙΑ. Α. ΚΔ. Β. ΛΓ. Δ. ΡΝς.

ΙΒ. Β. ΚΕ. Γ. ΛΔ. Ε. ΡΝΖ.

ΙΓ. Γ. Κς. Δ. ΛΕ. Ϟ. ΡΝΗ.

ΛΑΒΩ-
ΤΗΣ.

Λακεδαιμονίων ἐβασί-
λευσεν ἦ ΛΑΒΩΤΗΣ
ἔτη λς.

ΙΔ. Δ. ΚΖ. Ε. Α. Ζ. ΡΝΘ.

ΙΕ. Ε. ΚΗ. Ϟ. Β. Η. ΡΞ.

Ις. Ϟ. ΚΘ. Ζ. Γ. Θ. ΡΞΑ.

Κατά πνας Ομηροῦ ἤκ-
μαζε.

ΙΖ. Ζ. Λ. Η. Δ. Ι. ΡΞΒ.

ΙΗ. Η. ΛΑ. Θ. Ε. ΙΑ. ΡΞΓ.

Ἐπεροφῆτευον Ναθαὴν, καὶ
Αχίας ὁ Σιλανίτης,
Σαμμίας τε, καὶ Ἀδδὼν,
καὶ Σαδὰκ.

ΙΘ. Θ. ΛΒ. Ι. Ϟ. ΙΒ. ΡΞΔ.

Α. Κ. Ι. ΑΓ. ΙΑ. Ζ. ΙΓ. ΡΞΕ.

ΚΑ. ΙΑ. ΛΔ. ΙΒ. Η. ΙΔ. ΡΞς.

ΚΒ. ΙΒ. ΛΕ. ΙΓ. Θ. ΙΕ. ΡΞΖ.

ΚΓ. ΙΓ. Λς. ΙΔ. Ι, Ις. ΡΞΗ.

ΑΓΡΙΡ-

ΙΟΥΔΑ ΑΣΣΥΡ. ΑΘΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΛΑΚΕΔ. ΚΟΡΙΝΘ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΑΡΧΙΕΡ-
ΡΟΣ.

Αθηναίων ἐξουσίλευσεν ἦ
ΑΡΧΙΕΡΟΣ ἔτη θ.

ΚΔ.	ΙΔ.	Α.	ΙΕ.	ΙΑ.	ΙΖ.	ΡΞΘ.
ΚΕ.	ΙΕ.	Β.	ΙϚ.	ΙΒ.	ΙΗ.	ΡΟ.
ΚϚ.	ΙϚ.	Γ.	ΙΖ.	ΙΓ.	ΙΘ.	ΡΟΑ.
ΚΖ.	ΙΖ.	Δ.	ΙΗ.	ΙΔ.	Κ.	ΡΟΒ.
ΚΗ.	ΙΗ.	Ε.	ΙΘ.	ΙΕ.	ΚΑ.	ΡΟΓ.
ΚΘ.	ΙΘ.	Ϛ.	Κ.	ΙϚ.	ΚΒ.	ΡΟΔ.
ΑΙ. Λ.	Κ.	Ζ.	ΚΑ.	ΙΖ.	ΚΓ.	ΡΟΕ.
ΛΑ.	ΚΑ.	Η.	ΚΒ.	ΙΗ.	ΚΔ.	ΡΟϚ.
ΛΒ.	ΚΒ.	Θ.	ΚΓ.	ΙΘ.	ΚΕ.	ΡΟΖ.
ΛΓ.	ΚΓ.	Ι.	ΚΔ.	Κ.	ΚϚ.	ΡΟΗ.

Εἰκοστὴ πρώτη δυναστεία Διγυπθίων βασιλέων Τανυθῶν ζ.

ΣΕΜΕΝ-
ΔΙΣ.

Αιγυπθίων ἐξουσίλευσεν ἂ
ΣΕΜΕΝΔΙΣ ἔτη κϚ.

ΛΔ.	ΚΔ.	ΙΑ.	ΚΕ.	ΚΑ.	ΚΖ.	Α.
ΛΕ.	ΚΕ.	ΙΒ.	ΚϚ.	ΚΒ.	ΚΗ.	Β.
ΛϚ.	ΚϚ.	ΙΓ.	ΚΖ.	ΚΓ.	ΚΘ.	Γ.
ΛΖ.	ΚΖ.	ΙΔ.	ΚΗ.	ΚΔ.	Λ.	Δ.
ΛΗ.	ΚΗ.	ΙΕ.	ΚΘ.	ΚΕ.	ΛΑ.	Ε.
ΛΘ.	ΚΘ.	ΙϚ.	Λ.	ΚϚ.	ΛΒ.	Ϛ.
ΛΚ. Μ.	Λ.	ΙΖ.	ΛΑ.	ΚΖ.	ΛΓ.	Ζ.

Τριπλίθη βασιλευσεν ἄ
Θράκες ἔτη αθ.

Μετὰ πλεονικίαν Σολομών[⊙], ἐκιστάπηλ[⊙] τῆς Ἰσραήλ ἐθνος, καὶ τῆς βασιλείας αὐτῶν ἀγαπηθείσης, ἐν Σαμαρείᾳ δέκα Φυλῶν ἤγαγον τῆς Ἰσραήλ Ἱεροβοάμ ἕως Ναδάβ, δὲλ[⊙] ἀν Σολομών[⊙], ἐκ Φυλῆς Εφραϊμ, ἔτη κβ. Ἰσραὴλ ἤκει Βενιαμὴν ἐν Ἱεροβελήμ βασιλεύει Ροδοάμ ἕως Σολομών[⊙], αἷς ἐπάνυμοι Ἰσραήλ, ἀλλὰ τὸ ἐκ Φυλῆς Ἰσραὴλ ἐπὶ τὴν βασιλείαν. ὅθεν καὶ τὸ παῦ[⊙] ἔθνος πῶ τῆς Ἰσραήλ ἐπὶ τὴν ἐπανομίαν.

ΙΟΥΔΑ. ΙΣΡΑΗΛ. ΑΣΣΥΡ. ΑΘΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΛΑΚΕΔ. ΚΟΡΙΝΘ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΡΟΒΟΑΜ. ΙΕΡΟΒΟΑΜ.

ΡΟΒΟΑΜ ἕως Σολομών[⊙] ἐκ Φυλῆς Ἰσραὴλ βασιλεύει καὶ τῆς Ἰσραὴλ ἔτη κβ.

ΙΕΡΟΒΟΑΜ πρῶτος[⊙] ἐξουσίλευται ὅππῃ Ἰσραὴλ ἔτη κβ.

Α. Α ΛΑ. ΙΗ. ΛΒ. ΚΗ. ΛΔ. Η.

ΙΟΥΔΑ. ΙΣΡΑΗΛ. ΑΣΣΥΡ. ΑΘΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΛΑΚΕΔ. ΚΟΡΙΝΘ. ΑΙΓΥΠΤ.

Β. Β. ΛΒ. ΙΘ. ΛΓ. ΚΘ. ΛΕ. Θ.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν δ̄ ΘΕΡΣΙΓΓΟΣ ἔτη μᾱ.

ΘΕΡΣΙΓΓΟΣ.

Γ. Γ. ΛΓ. Α. ΛΔ. Λ. ΛΣ. Ι.

Δ. Δ. ΛΔ. Β. ΛΕ. ΛΑ. ΛΖ. ΙΑ.

Κορινθίων ἐβασίλευσεν δ̄ ΦΡΟΥΜΝΙΣ λ̄.

ΦΡΟΥΜΝΙΣ.

Ε. Ε. ΛΕ. Γ. ΛΣ. ΛΒ. Α. ΙΒ.

Τέτρα π̄ ἔτη Ἱεροβοάμ βασιλέως Ἰσραὴλ Σχοπιὰμ βασιλέως Αἰγύπτου Ὀδραλαβῶν Λίβουας, καὶ Αἰθίοπας, καὶ Τρωγλοθύπας, ἀναβὰς εἰς Ἱερουζαλήμ ἐτύλησε ἔτη ν̄.

ς. ς. ΛΣ. Δ. ΛΖ. ΛΓ. Β. ΙΓ.

ζ. ζ. ΛΖ. Ε. ΛΗ. ΛΔ. Γ. ΙΔ.

η. η. ΛΗ. ς. ΛΘ. ΛΕ. Δ. ΙΕ.

ΑΙΓΙΓ-
ΓΟΣ.

θ. θ. ΛΘ. ζ. Α. ΛΣ. Ε. Ις.

ΑΛ. Ι. Ι. Μ. Η. Β. ΛΖ. ς. ΙΖ.

Λατίνων ἐβασίλευσεν ζ̄ ΑΤΥΣ, ἥπι ΑΙΓΙΓΟΣ ἔτη κδ̄.

ΛΟΡΥΣ-
ΣΟΣ.

ΙΑ. ΙΑ. ΜΑ. θ. Γ. Α. Ζ. ΙΗ.

ΙΒ. ΙΒ. ΜΒ. Ι. Δ. Β. Η. ΙΘ.

ΙΓ. ΙΓ. ΜΓ. ΙΑ. Ε. Γ. θ. Κ.

ΙΔ. ΙΔ. ΜΔ. ΙΒ. ς. Δ. Ι. ΚΑ.

ΙΕ. ΙΕ. ΜΕ. ΙΓ. Ζ. Ε. ΙΑ. ΚΒ.

Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν ἔΔΟΡΥΣΣΟΣ ἔτη κθ̄.

ΓΥΡΙΤΙ-
ΑΔΗΣ.

Ις. Ις. Α. ΙΔ. Η. ς. ΙΒ. ΚΓ.

ΙΖ. ΙΖ. Β. ΙΕ. θ. Ζ. ΙΓ. ΚΔ.

Ασσυρίων ἐβασίλευσεν λ̄β ΠΥΡΙΤΙΑΔΗΣ ἔτη λ̄.

ΑΒΙΑ. Μετὰ Ροβοάμ ἐβασίλευσεν ζ̄ Ἰσραὴλ δ̄ ΑΒΙΑ ἤδ̄ς αὐτ̄ς ἔτη γ̄.

Α. ΙΗ. Γ. Ις. Ι. Η. ΙΔ. ΚΕ.

ΙΟΥΔΑ. ΙΣΡΑΗΛ. ΑΣΣΥΡ. ΑΘΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΛΑΚΕΔ. ΚΟΡΙΝΘ. ΑΙΓΥΠΤ.

Β. ΙΘ. Δ. ΙΖ. ΙΑ. Θ. ΙΕ. ΚΣ.

Αιγυπτίων έβασίλευσεν β̄ ΥΕΥΣΕΝΝΗΣ έτη μ̄α. ΥΕΥΣΕΝΝΗΣ.

ΑΜ.Γ. Κ. Ε. ΙΗ. ΙΒ. Ι. ΙΣ. Α.

ΑΣΑ. Εβραίων Ιδδα έβασίλευσεν γ̄ ΑΣΑ έτη μ̄α.

Α. ΚΑ. ς. ΙΘ. ΙΓ. ΙΑ. ΙΖ. Β.

Β. ΚΒ. Ζ. Κ. ΙΔ. ΙΒ. ΙΗ. Γ.

ΝΑΔΑΒ. Εβραίων Ισραήλ έβασίλευσεν β̄ ΝΑΔΑΒ έτη β̄.

Γ. Α. Η. ΚΑ. ΙΕ. ΙΓ. ΙΘ. Δ.

Δ. Β. Θ. ΚΒ. ΙΣ. ΙΔ. Κ. Ε.

Προφήτουν Αχιά, Σαμμαάις, κ̄ ό Ππ̄ δ̄ ου Σαμαρείς, Ήπασηείς, Ιε, Ιωήλ, Εζραή, ός Αδδ̄, κ̄ ό υός αυτ̄ δ̄ Ζαχαρίας ό κ̄ Ιωδ̄, Ανανία, κ̄ Ιωπ̄ς.

Β Α Α Σ Α. Εβραίων Ισραήλ έβασίλευσεν γ̄ Β Α Λ Σ Α έτη κδ̄.

Ε. Α. Ι. ΚΓ. ΙΖ. ΙΕ. ΚΑ. ς.

Θρακες δ̄πό Σερμοί ς̄ Δαβαήτες επέχον τών νω̄ Βιθωίαν, τότε η̄ Βεβρυκίαν καλεμδίνω.

ς. Β. ΙΑ. ΚΔ. ΙΗ. ΙΣ. ΚΒ. Ζ.

Ζ. Γ. ΙΒ. ΚΕ. ΙΘ. ΙΖ. ΚΓ. Η.

Η. Δ. ΙΓ. Κς. Κ. ΙΗ. ΚΔ. Θ.

Θ. Ε. ΙΔ. ΚΖ. ΚΑ. ΙΘ. ΚΕ. Ι.

ΑΝ.Ι. ς. ΙΕ. ΚΗ. ΚΒ. Κ. Κς. ΙΑ.

ΙΑ. Ζ. Ις. ΚΘ. ΚΓ. ΚΑ. ΚΖ. ΙΒ.

ΙΒ. Η. ΙΖ. Λ. ΚΔ. ΚΒ. ΚΗ. ΙΓ.

ΚΑΡΥΣ.

Λατίνων έβασί-
λευσεν η̄ ΚΑ-
ΡΥΣ έτη κη̄.

ΙΓ. Θ. ΙΗ. ΛΑ. Α. ΚΓ. ΚΘ. ΙΔ.

ΙΔ. Ι. ΙΘ. ΛΒ. Β. ΚΔ. Λ. ΙΕ.

ΙΕ. ΙΑ. Κ. ΛΓ. Γ. ΚΕ. ΛΑ. Ις.

Ις. ΙΒ. ΚΑ. ΛΔ. Δ. Κς. ΛΒ. ΙΖ.

ΙΖ. ΙΓ. ΚΒ. ΛΕ. Ε. ΚΖ. ΛΓ. ΙΗ.

ΙΗ. ΙΔ. ΚΓ. Λς. ς. ΚΗ. ΛΔ. ΙΘ.

ΙΟΥΔΑ. ΙΣΡΑΗΛ. ΑΣΣΥΡ. ΑΘΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΛΑΚΕΔ. ΚΟΡΙΝΘ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΙΘ. ΙΕ. ΚΔ. ΛΖ. Ζ. ΚΘ. ΛΕ. Κ.
 Δακεδαμονίων βασιλευσεν 5 ΑΓΗΣΙΑΔΟΣ
 έτη μδ.
 ΑΓΗΣΙ-ΒΑΚΧΙΣ.
 ΛΑΟΣ.

Κορινθίων έ-
 βασιλευσεν
 5 ΒΑΚΧΙΣ,
 αφ' εοι μδ
 τετον βασι-
 λεϊς έλλη-
 θησαν Βακ-
 χίδαμ.

ΑΞΚ.	Ις.	ΚΕ.	ΛΗ.	Η.	Α.	Α.	ΚΔ.
ΚΑ.	ΙΖ.	Κς.	ΛΘ.	Θ.	Β.	Β.	ΚΒ.
ΚΒ.	ΙΗ.	ΚΖ.	Μ.	Ι.	Γ.	Γ.	ΚΓ.
ΚΓ.	ΙΘ.	ΚΗ.	ΜΑ.	ΙΑ.	Δ.	Δ.	ΚΔ.

ΦΟΡΒΑΣ.

Αθηναίων βασιλευσεν 5 ΦΟΡΒΑΣ έτη λα.

ΚΔ.	Κ.	ΚΘ.	Α.	ΙΒ.	Ε.	Ε.	ΚΕ.
ΚΕ.	ΚΑ.	Λ.	Β.	ΙΓ.	ς.	ς.	Κς.

ΟΦΡΑΤΑΙΟΣ. Ασυρίων βασιλευσεν 5 ΟΦΡΑΤΑΙΟΣ έτη κ.

Κς.	ΚΒ.	Α.	Γ.	ΙΑ.	Ζ.	Ζ.	ΚΖ.
ΚΖ.	ΚΓ.	Β.	Δ.	ΙΕ.	Η.	Η.	ΚΗ.
ΚΗ.	ΚΔ.	Γ.	Ε.	Ις.	Θ.	Θ.	ΚΘ.

ΗΛΑ. Εβραίων Ισραήλ δ βασιλευσεν ΗΛΑ έτη β.

ΚΘ.	Α.	Δ.	ς.	ΙΖ.	Ι.	Ι.	Λ.
ΑΘΛ.	Β.	Ε.	Ζ.	ΙΗ.	ΙΑ.	ΙΑ.	ΛΑ.

ΑΜΠΙ. Εβραίων Ισραήλ βασιλευσεν 5 ΑΜΠΙ έτη β.

ΛΑ.	Α.	ς.	Η.	ΙΘ.	ΙΒ.	ΙΒ.	ΛΒ.
ΛΒ.	Β.	Ζ.	Θ.	Κ.	ΙΓ.	ΙΓ.	ΛΓ.
ΛΓ.	Γ.	Η.	Ι.	ΚΑ.	ΙΑ.	ΙΑ.	ΛΔ.
ΛΔ.	Δ.	Θ.	ΙΑ.	ΚΒ.	ΙΕ.	ΙΕ.	ΛΕ.
ΛΕ.	Ε.	Ι.	ΙΒ.	ΚΓ.	Ις.	Ις.	Λς.
Λς.	ς.	ΙΑ.	ΙΓ.	ΚΔ.	ΙΖ.	ΙΖ.	ΛΖ.
ΛΖ.	Ζ.	ΙΒ.	ΙΑ.	ΚΕ.	ΙΗ.	ΙΗ.	ΛΗ.
ΛΗ.	Η.	ΙΓ.	ΙΕ.	Κς.	ΙΘ.	ΙΘ.	ΛΘ.
ΛΘ.	Θ.	ΙΑ.	Ις.	ΚΖ.	Κ.	Κ.	Μ.

ΙΟΥΔΑ. ΙΣΡΑΗΛ. ΑΣΣΥΡ. ΑΧΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΛΑΚΕΔ. ΚΟΡΙΝΘ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΑΗ Μ.	Ι.	ΙΕ.	ΙΖ.	ΚΗ.	ΚΑ.	ΚΑ.	ΜΑ.
						ΚΑΛΡΕΤΟΣ.	ΝΕΦΕΡΧΕΝΗΣ.

Λατίνων βασιλεύσεν ἦ ΚΑΛΡΕΤΟΣ ἔτη ιγ.
 Αιγυπτίων βασιλεύσεν ᾗ ΝΕΦΕΡΧΕΝΗΣ ἔτη δ.

ΜΑ.	ΙΑ.	ΙΣ.	ΙΗ.	Λ.	ΚΒ.	ΚΒ.	Α.
-----	-----	-----	-----	----	-----	-----	----

ΙΩΣΑΦΑΤ. Εβραίων Ιούδα βασιλεύσεν ἑ ΙΩΣΑΦΑΤ ὄσσεθις ἔτη κε.

Α.	ΙΒ.	ΙΖ.	ΙΘ.	Β.	ΚΓ.	ΚΓ.	Β.
----	-----	-----	-----	----	-----	-----	----

ΑΧΑΒ. Εβραίων Ισραήλ βασιλεύσεν ζ ΑΧΑΒ ἔτη κβ.

Β.	Α.	ΙΗ.	Κ.	Γ.	ΚΔ.	ΚΔ.	Γ.
----	----	-----	----	----	-----	-----	----

Γ.	Β.	ΙΘ.	ΚΑ.	Δ.	ΚΕ.	ΚΕ.	Δ.
----	----	-----	-----	----	-----	-----	----

Αιγυπτίων βασιλεύσεν δ ΑΜΕΝΩΦΘΙΣ ἔτη ι.

Δ.	Γ.	Κ.	ΚΒ.	Ε.	Κς.	Κς.	Α.
----	----	----	-----	----	-----	-----	----

ΟΦΡΑΚΤΕΝΗΣ. Ασσυρίων βασιλεύσεν λβ ΟΦΡΑΚΤΕΝΗΣ ἔτη γ.

Ε.	Δ.	Λ.	ΚΓ.	ς.	ΚΖ.	ΚΖ.	Β.
----	----	----	-----	----	-----	-----	----

ς.	Ε.	Β.	ΚΔ.	Ζ.	ΚΗ.	ΚΗ.	Γ.
----	----	----	-----	----	-----	-----	----

Ζ.	ς.	Γ.	ΚΕ.	Η.	ΚΘ.	ΚΘ.	Δ.
----	----	----	-----	----	-----	-----	----

Η.	Ζ.	Δ.	Κς.	Θ.	Λ.	Λ.	Ε.
----	----	----	-----	----	----	----	----

Προφήτων παρ' Εβραίων Ηλίας, Ιηθ, Αουθια, Οζιήλ, Μιχαίας, Ψευδοπροφήται Σεδεκίας, Ελιέζερ, ἑ ἑτεροι.

ΑΓ Θ.	Η.	Ε.	ΚΖ.	Ι.	ΛΑ.	ΛΑ.	ς.
-------	----	----	-----	----	-----	-----	----

Ι.	Θ.	ς.	ΚΗ.	ΙΑ.	ΛΒ.	ΛΒ.	Ζ.
----	----	----	-----	-----	-----	-----	----

ΙΑ.	Ι.	Ζ.	ΚΘ.	ΙΒ.	ΛΓ.	ΛΓ.	Η.
-----	----	----	-----	-----	-----	-----	----

ΙΒ.	ΙΑ.	Η.	Λ.	ΙΓ.	ΛΔ.	ΛΔ.	Θ.
-----	-----	----	----	-----	-----	-----	----

ΤΙΒΕΡΙΟΣ.

ΟΣΟΧΩΡ.

Λατίνων βασιλεύσεν ἑ ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΣΙΛΟΥΙΟΣ ἔτη η, ἀφ' ἧς ὁ πῦρ ἐκ Τιβέριου περιήρηθη, ὁ πῦρ ἀλέλα καλέσθη.

Αιγυπτίων βασιλεύσεν ἑ ΟΣΟΧΩΡ ἔτη ς.

ΙΓ.	ΙΒ.	Θ.	ΛΑ.	Α.	ΛΕ.	ΛΕ.	Α.
-----	-----	----	-----	----	-----	-----	----

Αθινάϊων βασιλεύσεν ἑ ΜΕΓΑΚΛΗΣ ἔτη λ.

ΜΕΓΑΚΛΗΣ.

ΑΓΕΛΑΣ.

Κορινθίων βασιλεύσεν ἑ ΑΓΕΛΑΣ ἔτη λ.

ΙΑ.	ΙΓ.	Ι.	Α.	Β.	Λς.	Α.	Β.
-----	-----	----	----	----	-----	----	----

ΙΕ.	ΙΑ.	ΙΑ.	Β.	Γ.	ΛΖ.	Β.	Γ.
-----	-----	-----	----	----	-----	----	----

ΙΟΥΔΑ, ΙΣΡΑΗΛ, ΑΣΣΥΡ, ΑΘΗΝ, ΛΑΤΙΝ, ΛΑΚΕΔ, ΚΟΡΙΝΘ, ΑΙΓΥΠΤ,

ΙϚ. ΙΕ. ΙΒ. Γ. Δ. ΛΗ. Γ. Δ.

ΙΖ. ΙϚ. ΙΓ. Δ. Ε. ΛΘ. Δ. Ε.

ΙΗ. ΙΖ. ΙΔ. Ε. Ϛ. Μ. Ε. Ϛ.

ΨΙΝΑ-
ΧΗΣ.

Αιγυπτίων έβα-
σίλευεν Ϛ
ΨΙΝΑΧΗΣ
έτη Η.

ΑΡ. ΙΘ. ΙΗ. ΙΕ. Ϛ. Ζ. ΜΑ. Ϛ. Α.

Κ. ΙΘ. ΙϚ. Ζ. Η. ΜΒ. Ζ. Β.

Τέταρτοι έθαλασσοκράτησαν Ρόδιοι, κϚ' δέ ΐνας πέμπτοι, έτη κγ. Κατά δέ ΐνας ΟμηροϚ ήκημαζε.

ΑΓΡΙΠ-
ΡΑΣ.

Λατίων έβα-
σίλευσεν ια
ΑΓΡΙΡΡΑΣ
ΣΙΛΟΥΙΟΣ
έτη μ.

ΚΑ. Κ. ΙΖ. Η. Α. ΜΓ. Η. Γ.

ΚΒ. ΚΑ. ΙΗ. Θ. Β. ΜΔ. Θ. Δ.

ΑΡΧΕΛΑ-
ΟΣ.

Λακεδαιμονίων
ξ έβασίλευσεν
ΑΡΧΕΛΑΟΣ
έτη ξ.

ΚΓ. ΚΒ. ΙΘ. Ι. Γ. Α. Ι. Ε.

ΟΧΟΖΙ-
ΑΣ.

Εβραίων Ισρα-
ήλ η έβασί-
λευσεν ΟΧΟ-
ΖΙΑΣ έτη β.

ΚΔ. Α. Κ. ΙΑ. Δ. Β. ΙΑ. Ϛ.

ΚΕ. Β. ΚΑ. ΙΒ. Ε. Γ. ΙΒ. Ζ.

ΙΩΡΑΜ. ΙΩΡΑΜ.

Εβραίων Ισραήλ έβασίλευσεν ζ ΙΩΡΑΜ έτη η.
Εβραίων Ισραήλ έβασίλευσεν θ ΙΩΡΑΜ έτη ιβ.

Α. Α. ΚΒ. ΙΓ. Ϛ. Δ. ΙΓ. Η.

Β. Β. ΚΓ. ΙΔ. Ζ. Ε. ΙΔ. Θ.

ΨΟΥΣΕΝ-
ΝΗΣ.

Αιγυπτίων έβα-
σίλευσεν ζ.
ΨΟΥΣΕΝ-
ΝΗΣ έτη λε.

Γ. Γ. ΚΔ. ΙΕ. Η. Ϛ. ΙΕ. Α.

ΑΡΙ. Δ. Δ. ΚΕ. ΙϚ. Θ. Ζ. ΙϚ. Β.

Ε. Ε. ΚϚ. ΙΖ. Ι. Η. ΙΖ. Γ.

Ϛ. Ϛ. ΚΖ. ΙΗ. ΙΑ. Θ. ΙΗ. Δ.

Ζ. Ζ. ΚΗ. ΙΘ. ΙΒ. Ι. ΙΘ. Ε.

Η. Η. ΚΘ. Κ. ΙΓ. ΙΑ. Κ. Ϛ.

Τέτω τῶ έτη
Ηλίας ό Θε-
σβίτης ανε-
λήφθη.

ΙΟΥΔΑ. ΙΣΡΑΗΛ. ΑΣΣΥΡ. ΑΧΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΛΑΚΕΔ. ΚΟΡΙΝΘ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΟΧΟΖΙΑΣ. Εβραίων Ιούδα ἢ ΟΧΟΖΙΑΣ ἔτη ̅Ϟ̅.

A. Θ. Λ. ΚΑ. ΙΔ. ΙΒ. ΚΑ. Ζ.

ΙΟΥΘ- Εβραίων Ιούδα ἢ βασιλευσεν ἢ ΓΟΥΘΟΛΙΑ μήτηρ οὐχίζε ἔτη ̅ϛ̅.
ΛΙΑ.

A. Ι. ΛΑ. ΚΒ. ΙΕ. ΙΓ. ΚΒ. Η.

B. ΙΑ. ΛΒ. ΚΓ. ΙϚ. ΙΔ. ΚΓ. Θ.

Γ. ΙΒ. ΛΓ. ΚΔ. ΙΖ. ΙΕ. ΚΔ. Ι.

Ιουδαία ἦδὲ
Ριζαὶ ἄγνωστοί.
ελξίτη.

ΙΗΟΥ.

Εβραίων Ισρα-
ὴλ ἐβασίλευ-
σεν ἢ ΙΗΟΥ
ἔτη κγ.

Δ. Α. ΛΔ. ΚΕ. ΙΗ. ΙϚ. ΚΕ. ΙΑ.

ΑΡΚ. Ε. Β. ΛΕ. ΚϚ. ΙΘ. ΙΖ. ΚϚ. ΙΒ.

Ϛ. Γ. ΛϚ. ΚΖ. Κ. ΙΗ. ΚΖ. ΙΓ.

Ζ. Δ. ΛΖ. ΚΗ. ΚΑ. ΙΘ. ΚΗ. ΙΔ.

ΙΩΑΣ. Εβραίων Ιούδα ἢ βασιλεύσεν ἢ ΙΩΑΣ ἔτη μ̅. ἢ ἰωδαὶ πὰρ' Ἐβραίοις ἀγνωστοί, ἄγνωστοί μόνῳ.
ἢ ἢ κωσέα βιῶσις ἔτη ρλ.

A. Ε. ΛΗ. ΚΘ. ΚΒ. Κ. ΚΘ. ΙΕ.

B. Ϛ. ΛΘ. Α. ΚΓ. ΚΑ. Α. ΙϚ.

Αθωαίων ἢ βασιλεύσεν ἢ ΔΙΟ- ΔΙΟΓΝΗ- ΕΥΔΗ-
ΙΝΗΤΟΣ ἔτη κγ. ΤΟΣ. ΜΟΣ.

Κορινθίων ἢ
βασιλεύσεν ἢ
ΕΥΔΗΜΟΣ
ἔτη κε.

Γ. Ζ. Μ. Α. ΚΔ. ΚΒ. Α. ΙΖ.

Δ. Η. ΜΑ. Β. ΚΕ. ΚΓ. Β. ΙΗ.

Ε. Θ. ΜΒ. Γ. ΚϚ. ΚΔ. Γ. ΙΘ.

Ϛ. Ι. ΜΓ. Δ. ΚΖ. ΚΕ. Δ. Κ.

Τούτες πέμψοις
ἐβαλκασοκρά-
τησαν ἔτη κε.
ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ.

Ζ. ΙΑ. ΜΔ. Ε. ΚΗ. ΚϚ. Ε. ΚΑ.

ΑΡΑ. Η. ΙΒ. ΜΕ. Ϛ. ΚΘ. ΚΖ. Ϛ. ΚΒ.

Σαχαρίας ὁ
πρεσβύτερος ἦδὲ
Ιωδαε ἢ ἢ ἢ
Χιζκιὺς ἀνη-
ρίθη.

Θ. ΙΓ. ΜϚ. Ζ. Α. ΚΗ. Ζ. ΚΓ.

Ι. ΙΔ. ΜΖ. Η. ΛΑ. ΚΘ. Η. ΚΔ.

ΙΑ. ΙΕ. ΜΗ. Θ. ΛΒ. Α. Θ. ΚΕ.

Λικάρη ἢ ἢ
γραβίτη.

ΙΒ. ΙϚ. ΜΘ. Ι. ΛΓ. ΛΑ. Ι. ΚΓ.

ΙΓ. ΙΖ. Ν. ΙΑ. ΛΔ. ΛΒ. ΙΑ. ΚΖ.

ΙΟΥΔΑ, ΙΣΡΑΗΛ, ΑΣΣΥΡ, ΑΘΗΝ, ΛΑΤΙΝ, ΛΑΚΕΔ, ΚΟΡΙΝΘ, ΑΙΓΥΠΤ.

ΟΚΤΑ-
ΖΑΠΗΣ.

Ασσυρίων ἑβασίλδων ἢ ΟΚΤΑΖΑ-
ΠΗΣ ἔτη μβ.

ΙΑ.	ΙΗ.	Α.	ΙΒ.	ΛΕ.	ΛΓ.	ΙΒ.	ΚΗ.
ΙΕ.	ΙΘ.	Β.	ΙΓ.	ΛϚ.	ΛΔ.	ΙΓ.	ΚΘ.
ΙϚ.	Κ.	Γ.	ΙΔ.	ΛΖ.	ΛΕ.	ΙΔ.	Λ.
ΙΖ.	ΚΑ.	Δ.	ΙΕ.	ΛΗ.	ΛϚ.	ΙΕ.	ΛΑ.
ΑΡΜ. ΙΗ.	ΚΒ.	Ε.	ΙϚ.	ΛΘ.	ΛΖ.	ΙϚ.	ΛΒ.
ΙΘ.	ΚΓ.	Ϛ.	ΙΖ.	Μ.	ΛΗ.	ΙΖ.	ΛΓ.

ΑΡΕΜΟΥΛΟΣ.

Λαλίων ἑβασίλδων ἢ ΑΡΕΜΟΥΛΟΣ ΣΙΑΟΥΙΟΣ ἔτη ιβ. οὐτ. Ⓞ. Σιερρανώη 21^α πλ. λω ἀσέβαν.

Κ.	ΚΔ.	Ζ.	ΙΗ.	Α.	ΛΘ.	ΙΗ.	ΛΔ.
ΚΑ.	ΚΕ.	Η.	ΙΘ.	Β.	Μ.	ΙΘ.	ΛΕ.

Αιγυπτίων ἑβασίλδων δούρα δυναστία Βαβαπῶν, βασιλέων ἢ, ὧν πρῶτ. Ⓞ. ΣΕΣΕΓΧΩΣΙΣ ἑβασίλδων ἔτη κα.

ΣΕΣΕΓΧΩΣΙΣ.

ΚΒ.	ΚϚ.	Θ.	Κ.	Γ.	ΜΑ.	Κ.	Α.
ΚΓ.	ΚΖ.	Ι.	ΚΑ.	Δ.	ΜΒ.	ΚΑ.	Β.
ΚΔ.	ΚΗ.	ΙΑ.	ΚΒ.	Ε.	ΜΓ.	ΚΒ.	Γ.

ΙΩΑΧΑΒ.

ΚΕ.	Α.	ΙΒ.	ΚΓ.	Ϛ.	ΜΔ.	ΚΓ.	Δ.
ΚϚ.	Β.	ΙΓ.	ΚΔ.	Ζ.	ΜΕ.	ΚΔ.	Ε.
ΚΖ.	Γ.	ΙΑ.	ΚΕ.	Η.	ΜϚ.	ΚΕ.	Ϛ.

Εβραίων Ισρα-
ήλ ἑβασίλδων ἢ
ΙΩΑΧΑΒ ἔτη ιζ.

ΑΡΙΣΤΟ-
ΔΗΜΟΣ.

Κορινθίων ἑβα-
σίλδων ἢ
ΑΡΙΣΤΟΔΗ-
ΜΟΣ ἔτη λβ.

ΑΡΝ. ΚΗ.	Δ.	ΙΕ.	ΚϚ.	Θ.	ΜΖ.	Α.	Ζ.
ΚΘ.	Ε.	ΙϚ.	ΚΖ.	Ι.	ΜΗ.	Β.	Η.
Λ.	Ϛ.	ΙΖ.	ΚΗ.	ΙΑ.	ΜΘ.	Γ.	Θ.

ΦΕΡΕ-
ΚΛΟΣ.

Αθηνάων ἑβα-
σίλδων ἢ
ΦΕΡΕΚΛΟΣ
ἔτη ιβ.

ΛΑ.	Ζ.	ΙΗ.	Α.	ΙΒ.	Ν.	Δ.	Ι.
-----	----	-----	----	-----	----	----	----

ΛΒ.

ΙΟΥΔΑ. ΙΣΡΑΗΛ. ΑΣΣΥΡ. ΑΘΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΛΑΚΕΔ. ΚΟΡΙΝΘ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΑΒ.	Η.	ΙΘ.	Β.	ΙΓ.	ΝΑ.	Ε.	ΙΑ.
ΑΓ.	Θ.	Κ.	Γ.	ΙΔ.	ΝΒ.	Ϛ.	ΙΒ.
ΑΔ.	Ι.	ΚΑ.	Δ.	ΙΕ.	ΝΓ.	Ζ.	ΙΓ.
ΑΕ.	ΙΑ.	ΚΒ.	Ε.	ΙϚ.	ΝΔ.	Η.	ΙΔ.
ΑϚ.	ΙΒ.	ΚΓ.	Ϛ.	ΙΖ.	ΝΕ.	Θ.	ΙΕ.
ΑΖ.	ΙΓ.	ΚΔ.	Ζ.	ΙΗ.	ΝϚ.	Ι.	ΙϚ.
<u>ΑΡΞ.</u> ΑΗ.	ΙΑ.	ΚΕ.	Η.	ΙΘ.	ΝΖ.	ΙΑ.	ΙΖ.

Ελισσα^α Ⓞ ὁ
προφήτης με-
τήλαξε τὸ βί-
ον προφητεύ-
σας ἔτη μ.

ΑΒΕΝ-
ΤΙΝΟΣ.

Λαλίνων ἐθα-
σίωσεν ἔγ-
ΑΒΕΝΤΙ-
ΝΟΣ ΣΙ-
ΛΟΥΙΟΣ
ἔτη λζ.

ΑΘ.	ΙΕ.	ΚϚ.	Θ.	Α.	ΝΗ.	ΙΒ.	ΙΗ.
Μ.	ΙϚ.	ΚΖ.	Ι.	Β.	ΝΘ.	ΙΓ.	ΙΘ.

ΑΜΑΣΙ-
ΑΣ.

Εθραίων ἰσθα-
σία ἐθασίω-
σεν ΑΜΑ-
ΣΙΑΣ κθ.

Α.	ΙΖ.	ΚΗ.	ΙΑ.	Γ.	Ξ.	ΙΑ.	Κ.
----	-----	-----	-----	----	----	-----	----

Εθραίων ἰσραήλ ἐθασίωσεν ἔγ ΙΩΑΣ ἔτη ιϚ.

ΙΩΑΣ.

ΤΕΛΕΚΛΟΣ.

Β.	Α.	ΚΘ.	ΙΒ.	Δ.	Α.	ΙΕ.	ΚΑ.
Γ.	Β.	Λ.	ΙΓ.	Ε.	Β.	ΙϚ.	Α.
Δ.	Γ.	ΛΑ.	ΙΔ.	Ϛ.	Γ.	ΙΖ.	Β.
Ε.	Δ.	ΛΒ.	ΙΕ.	Ζ.	Δ.	ΙΗ.	Γ.
Ϛ.	Ε.	ΛΓ.	ΙϚ.	Η.	Ε.	ΙΘ.	Δ.
Ζ.	Ϛ.	ΛΔ.	ΙΖ.	Θ.	Ϛ.	Κ.	Ε.
<u>ΑΡΟ.</u> Η.	Ζ.	ΛΕ.	ΙΗ.	Ι.	Ζ.	ΚΑ.	Ϛ.
Θ.	Η.	ΛϚ.	ΙΘ.	ΙΑ.	Η.	ΚΒ.	Ζ.

Λακεδαιμονίων
ἦ ἐθασίω-
σεν ΤΕΛΕ-
ΚΛΟΣ ἔτη μ.
Αιγυπτίων ἐθα-
σίωσεν ἔο-
ΣΟΡΕΩΝ ἔ-
τη ιε.

ΟΣΟΡ-
ΩΝ.

ΑΡΙΘΡΩΝ. Αθλιωίων ἐθασίωσεν ἔγ ΑΡΙΘΡΩΝ ἔτη χ.

Κατὰ τῶν Αρβέρων ἢ Ἐσσυρίων καλελῶθη δόχη, Ἐ Σαρδανάπαλ Ⓞ ἀνηρέθη ὡς πάντες συμφωνῶσι.

Ι.	Θ.	ΛΖ.	Α.	ΙΒ.	Θ.	ΚΓ.	Η.
----	----	-----	----	-----	----	-----	----

T

ΙΑ.

ΙΟΥΔΑ. ΙΕΡΑΗΛ. ΑΣΣΥΡ. ΑΘΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΛΑΚΕΔ. ΚΟΡΙΝΘ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΙΑ.	Ι.	ΛΗ.	Β.	ΙΓ.	Ι.	ΚΔ.	Θ.
ΙΒ.	ΙΑ.	ΛΘ.	Γ.	ΙΔ.	ΙΑ.	ΚΕ.	Ι.
ΙΓ.	ΙΒ.	Μ.	Δ.	ΙΕ.	ΙΒ.	ΚϚ.	ΙΑ.
ΙΔ.	ΙΓ.	ΜΑ.	Ε.	ΙϚ.	ΙΓ.	ΚΖ.	ΙΒ.
ΙΕ.	ΙΔ.	ΜΒ.	Ϛ.	ΙΖ.	ΙΔ.	ΚΗ.	ΙΓ.

ΘΩΝΟΣ
ΚΟΝΚΟ-
ΛΕΡΟΣ.

Assurion βασιλευσεν 17 ΘΩΝΟΣ ΚΟΝΚΟΛΕΡΟΣ ἠλλ-
ησι ΣΑΡΔΑΝΑΠΛΑΟΣ, ἔτη κ.

ΙϚ.	ΙΕ.	Α.	Ζ.	ΙΗ.	ΙΕ.	ΚΘ.	ΙΔ.
ΙΖ.	ΙϚ.	Β.	Η.	ΙΘ.	ΙϚ.	Λ.	ΙΕ.

ΙΕΡΟ-
ΒΟΑΜ.

ΤΑΚΕΛ-
ΛΩΘΙΣ.

Αιγυπτίων ἑ-
βασιλευσεν
ΤΑΚΕΛΛΩ-
ΘΙΣ ἔτη ιγ.

Εβραίων Ισραήλ βασιλευσεν ιγ ΙΕΡΟΒΟΑΜ ἔτη μβ.

ΑΡΗ. ΙΗ.	Α.	Γ.	Θ.	Κ.	ΙΖ.	ΛΑ.	Α.
ΙΘ.	Β.	Δ.	Ι.	ΚΑ.	ΙΗ.	ΛΒ.	Β.
Κ.	Γ.	Ε.	ΙΑ.	ΚΒ.	ΙΘ.	ΛΓ.	Γ.
ΚΑ.	Δ.	Ϛ.	ΙΒ.	ΚΓ.	Κ.	ΛΔ.	Δ.
ΚΒ.	Ε.	Ζ.	ΙΓ.	ΚΔ.	ΚΑ.	ΛΕ.	Ε.

Σαρδανάπιλ. Ταρσόν ἔπιβε, καὶ Αρχιάλω τὰς πόλεις ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ.

ΑΓΗΜΩΝ

Κορινθίων ἑ-
βασιλευσεν
Ἡ ΑΓΗΜΩΝ
ἔτη ιϚ.

ΚΓ.	Ϛ.	Η.	ΙΔ.	ΚΕ.	ΚΒ.	Α.	Ϛ.
ΚΔ.	Ζ.	Θ.	ΙΕ.	ΚϚ.	ΚΓ.	Β.	Ζ.
ΚΕ.	Η.	Ι.	ΙϚ.	ΚΖ.	ΚΔ.	Γ.	Η.
ΚϚ.	Θ.	ΙΑ.	ΙΖ.	ΚΗ.	ΚΕ.	Δ.	Θ.
ΚΖ.	Ι.	ΙΒ.	ΙΗ.	ΚΘ.	ΚϚ.	Ε.	Ι.

Προφῆτου
Αμώς, Ωσηῆ,
Ησαίας.

ΑΓΩ. ΚΗ.	ΙΑ.	ΙΓ.	ΙΘ.	Λ.	ΚΖ.	Ϛ.	ΙΑ.
ΚΘ.	ΙΒ.	ΙΔ.	Κ.	ΛΑ.	ΚΗ.	Ζ.	ΙΒ.

ΑΣΑΡΙΑΣ.

ΘΕΣΠΙΕΥΣ.

Αθηνάων βασιλευσεν ι Θεσπιεύς ἔτη κζ.

Εβραίων Ιούδα βασιλευσεν ιζ ΑΣΑΡΙΑΣ, ὁ καὶ ΟΧΟΣΙΑΣ, ἔτη νβ.

Α.	ΙΓ.	ΙΕ.	Α.	ΛΒ.	ΚΘ.	Η.	ΙΓ.
----	-----	-----	----	-----	-----	----	-----

Αιγυπ-

ΙΟΥΔΑ. ΙΣΡΑΗΛ. ΑΣΣΥΡ. ΑΘΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΛΑΚΕΔ. ΚΟΡΙΝΘ. ΑΙΓΥΠΤ.

Αιγυπτίων ἐκαστή τρίτη δυναστεία, Ταυτην, βασιλείων τριῶν, αἱ ἐβασίλευσαν ἔτη μδ.
 ωι πρώτῃ ἐβασίλευσεν ΠΕΤΟΥΒΑΣΤΗΣ ἔτη κε. ΠΕΤΟΥΒΑΣΤΗΣ.

Β.	ΙΔ.	ΙϚ.	Β.	ΛΓ.	Λ.	Θ.	Α.
Γ.	ΙΕ.	ΙΖ.	Γ.	ΛΔ.	ΛΑ.	Ι.	Β.
Δ.	ΙϚ.	ΙΗ.	Δ.	ΛΕ.	ΛΒ.	ΙΑ.	Γ.
Ε.	ΙΖ.	ΙΘ.	Ε.	ΛϚ.	ΛΓ.	ΙΒ.	Δ.
Ϛ.	ΙΗ.	Κ.	Ϛ.	ΛΖ.	ΛΔ.	ΙΓ.	Ε.

Λυκδον Λακεδαιμονίοις ἐνομοθέτη.
 Αρβάκης ὁ Μῆδ' ἔβασίλευσεν τὴν Ἀσσυρίαν καθ' ἑαυτὸν, εἰς Μῆδον μετέβηκεν.

ΙΟΥΔΑ. ΙΣΡΑΗΛ. ΜΗΔΩΝ. ΑΘΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΛΑΚΕΔ. ΚΟΡΙΝΘ. ΑΙΓΥΠΤ.

Μῆδων ἐβασίλευσεν ἁ ΑΡΒΑΚΗΣ, ὁ κατὰ γλύπας τὴν Ἀσσυρίαν ἀρχῶν, ἔτη κη.

		ΑΡΒΑΚΗΣ.		ΠΡΟΚΑΣ ΣΙΛΟΥΙΟΣ.	Λατίνων ἐβασίλευσεν ἁ ἔτη κγ.	ΠΡΟΚΑΣ ΣΙΛΟΥΙΟΣ	
Ζ.	ΙΘ.	Α.	Ζ.	Α.	ΛΕ.	ΙΑ.	Ϛ.
Η.	Κ.	Β.	Η.	Β.	ΛϚ.	ΙΕ.	Ζ.
ΑΣ. Θ.	ΚΑ.	Γ.	Θ.	Γ.	ΛΖ.	ΙϚ.	Η.

Κορινθίων ἐβασίλευσεν ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἔτη κε. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Ι.	ΚΒ.	Δ.	Ι.	Δ.	ΛΗ.	Α.	Θ.
ΙΑ.	ΚΓ.	Ε.	ΙΑ.	Ε.	ΛΘ.	Β.	Ι.
ΙΒ.	ΚΔ.	Ϛ.	ΙΒ.	Ϛ.	Μ.	Γ.	ΙΑ.

ΙΟΥΔΑ. ΙΣΡΑΗΛ. ΜΗΔΩΝ. ΑΘΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΛΑΚΕΔ. ΜΑΚΕΔ. ΚΟΡΙΝΘ. ΑΙΓΥΠΤ.

Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν ἁ ΑΛΚΑΜΕ-
 ΝΗΣ ἔτη λζ. ΑΛΚΑΜΕ- ΚΑΡΑ-
 ΝΗΣ. ΝΟΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἁ
 ΚΑΡΑΝΟΣ ἔτη κη.

ΙΓ.	ΚΕ.	Ζ.	ΙΓ.	Ζ.	Λ.	Α.	Δ.	ΙΒ.
ΙΔ.	ΚϚ.	Η.	ΙΔ.	Η.	Β.	Β.	Ε.	ΙΓ.
ΙΕ.	ΚΖ.	Θ.	ΙΕ.	Θ.	Γ.	Γ.	Ϛ.	ΙΔ.
ΙϚ.	ΚΗ.	Ι.	ΙϚ.	Ι.	Δ.	Δ.	Ζ.	ΙΕ.
ΙΖ.	ΚΘ.	ΙΑ.	ΙΖ.	ΙΑ.	Ε.	Ε.	Η.	ΙϚ.
ΙΗ.	Λ.	ΙΒ.	ΙΗ.	ΙΒ.	Ϛ.	Ϛ.	Θ.	ΙΖ.

ΙΟΥΔΑ. ΙΣΡΑΗΛ. ΜΗΔΩΝ. ΑΘΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΛΑΚΕΔ. ΜΑΚΕΔ. ΚΟΡΙΝΘ. ΑΙΓΥΠΤ.

<u>ΑΣΙ.</u>	ΙΘ.	ΛΑ.	ΙΓ.	ΙΘ.	ΙΓ.	Ζ.	Ζ.	Ι.	ΙΗ.
	Κ.	ΛΒ.	ΙΑ.	Κ.	ΙΑ.	Η.	Η.	ΙΑ.	ΙΘ.
	ΚΑ.	ΛΓ.	ΙΕ.	ΚΑ.	ΙΕ.	Θ.	Θ.	ΙΒ.	Κ.
	ΚΒ.	ΛΔ.	ΙΣ.	ΚΒ.	ΙΣ.	Ι.	Ι.	ΙΓ.	ΚΑ.
	ΚΓ.	ΛΕ.	ΙΖ.	ΚΓ.	ΙΖ.	ΙΑ.	ΙΑ.	ΙΔ.	ΚΒ.
	ΚΔ.	ΛϚ.	ΙΗ.	ΚΔ.	ΙΗ.	ΙΒ.	ΙΒ.	ΙΕ.	ΚΓ.
	ΚΕ.	ΛΖ.	ΙΘ.	ΚΕ.	ΙΘ.	ΙΓ.	ΙΓ.	ΙϚ.	ΚΔ.
	ΚϚ.	ΛΗ.	Κ.	ΚϚ.	Κ.	ΙΑ.	ΙΑ.	ΙΖ.	ΚΕ.

Φάδων Αργύς κροτών μέτρα. Ἐ σέθμια πρώτ Θ. ἰφεύζεν.

Αιγυπτιῶν ἑβασίλευσεν β̄ ΟΣΟΡΩΝ, ὃν Ηρακλίας Αιγυπτιῶσι ἐμάλεσαν, ἔτη β̄. ΟΣΟΡΩΝ.

ΚΖ.	ΛΘ.	ΚΑ.	ΚΖ.	ΚΑ.	ΙΕ.	ΙΕ.	ΙΗ.	Α.
-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	----

Τὰ Λιπέργα ἰόμια, ὡς Απολλόδωρ Θ.

ΑΓΑΜΗΣΤΩΡ. Αθωαίων ἑβασίλευσεν ιᾱ ΑΓΑΜΗΣΤΩΡ ἔτη λ̄.

ΚΗ.	Μ.	ΚΒ.	Α.	ΚΒ.	ΙϚ.	ΙϚ.	ΙΘ.	Β.	
<u>ΑΣΚ.</u>	ΚΘ.	ΜΑ.	ΚΓ.	Β.	ΚΓ.	ΙΖ.	ΙΖ.	Κ.	Γ.

Λαθίων ἑβασίλευσεν ιε̄ ΑΜΟΥΛΙΟΣ ΣΙΛΟΥΙΟΣ ἔτη μδ̄.

ΑΜΟΥΛΙΟΣ.

Λ.	ΜΒ.	ΚΔ.	Γ.	Α.	ΙΗ.	ΙΗ.	ΚΑ.	Δ.
----	-----	-----	----	----	-----	-----	-----	----

Ἑβραίων Ἰσραήλ ἑβασίλευσεν ιδ̄ ΖΑΧΑΡΙΑΣ μῶσας Ϛ̄. Μεθ' ὃν τε ΣΕΛΛΟΥΜ ἡμέρας γ̄. Μεθ' ὃν ις̄ ΜΑΝΑΕΜ ἔτη ῑ.

ΜΑΝΑΕΜ.

ΛΑ.	Α.	ΚΕ.	Δ.	Β.	ΙΘ.	ΙΘ.	ΚΒ.	Ε.
ΛΒ.	Β.	ΚϚ.	Ε.	Γ.	Κ.	Κ.	ΚΓ.	Ϛ.
ΛΓ.	Γ.	ΚΖ.	Ϛ.	Δ.	ΚΑ.	ΚΑ.	ΚΔ.	Ζ.
ΛΔ.	Δ.	ΚΗ.	Ζ.	Ε.	ΚΒ.	ΚΒ.	ΚΕ.	Η.

ΣΩΣΑΡΜΟΣ.

ΤΕΛΕΣΤΗΣ.

Μήδων ἑβασίλευσεν β̄ ΣΩΣΑΡΜΟΣ ἔτη λ̄.

Καρυθίων ἑβασίλευσεν ιᾱ ΤΕΛΕΣΤΗΣ ἔτη ιβ̄.

ΛΕ.	Ε.	Α.	Η.	Ϛ.	ΚΓ.	ΚΓ.	Α.	Θ.
-----	----	----	----	----	-----	-----	----	----

Αιγυπτιῶν

ΙΟΥΔΑ, ΙΣΡΑΗΛ, ΜΗΔΩΝ, ΑΘΗΝ, ΛΑΤΙΝ, ΔΑΚΕΔ, ΜΑΚΕΔ, ΚΟΡΙΝΘ, ΑΙΓΥΠΤ.

Αιγυπτίων ἐπέστη δυνασεία, Τανζών.

Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ἄ ΦΑΜΜΙΣ ἔτη 1.

ΦΑΜΜΙΣ.

ΑΣ.	ς.	Β.	Θ.	Ζ.	ΚΑ.	ΚΔ.	Β.	Α.
ΑΖ.	Ζ.	Γ.	Ι.	Η.	ΚΕ.	ΚΕ.	Γ.	Β.
ΑΗ.	Η.	Δ.	ΙΑ.	Θ.	Κς.	Κς.	Δ.	Γ.
ΑΣΛ. ΛΘ.	Θ.	Ε.	ΙΒ.	Ι.	ΚΖ.	ΚΖ.	Ε.	Δ.
Μ.	Ι.	ς.	ΙΓ.	ΙΑ.	ΚΗ.	ΚΗ.	ς.	Ε.

Εβραίων Ισραήλ ἐβασίλευσεν ἄ ΦΑΚΕΑΣ ἔτη 1.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν β ΚΟΙΝΟΣ ἔτη 13.

ΦΑΚΕΑΣ.

ΚΟΙΝΟΣ.

ΜΑ.	Α.	Ζ.	ΙΑ.	ΙΒ.	ΚΘ.	Α.	Ζ.	ς.
ΜΒ.	Β.	Η.	ΙΕ.	ΙΓ. ^β	Λ.	Β.	Η.	Ζ.
ΜΓ.	Γ.	Θ.	Ις.	ΙΑ.	ΛΑ.	Γ.	Θ.	Η.
ΜΔ.	Δ.	Ι.	ΙΖ.	ΙΕ.	ΛΒ.	Δ.	Ι.	Θ.
ΜΕ.	Ε.	ΙΑ.	ΙΗ.	Ις.	ΛΓ.	Ε.	ΙΑ.	Ι.

Αιγυπτίων κδ δυνασεία, Σαΐτων

Αιγυπτίων β ΒΟΚΧΩΡΙΣ ἐβασίλευσεν ἔτη μδ. ἐφ' ἧ δένιον ἐφλέξατο.

ΒΟΚΧΩ-
ΡΙΣ.

Μς.	ς.	ΙΒ.	ΙΘ.	ΙΖ.	ΛΔ.	ς.	ΙΒ.	Α.
-----	----	-----	-----	-----	-----	----	-----	----

Κορινθίων ἐβασίλευσεν β ΑΥΤΟΜΕΝΗΣ ἔτη εν.

ΑΥΤΟΜΕ-
ΝΗΣ.

ΜΖ.	Ζ.	ΙΓ.	Κ.	ΙΗ.	ΛΕ.	Ζ.	Α.	Β.
-----	----	-----	----	-----	-----	----	----	----

Οἱ Κορινθίων βασιλεῖς ἕως τῆδε ἔχοντες. Μίθ' ἧς ἐνιαύσιοι Πρυτάνεις.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν β ΑΙΣΧΥΛΟΣ ἔτη κγ.

Λυδῶν ἐβασίλευσε ἄ ΑΡΔΥΣΟΣ Αλυάτης ἔτη λς.

ΙΟΥΔΑ, ΙΣΡΑΗΛ, ΜΗΔΩΝ, ΑΘΗΝ, ΛΑΤΙΝ, ΔΑΚΕΔ, ΜΑΚΕΔ, ΛΥΔΩΝ, ΑΙΓΥΠΤ.

ΑΙΣΧΥ-
ΛΟΣ.

ΑΡΔΥ-
ΣΟΣ.

ΜΗ.	Η.	ΙΑ.	Α.	ΙΘ.	ΑΣ.	Η.	Α.	Γ.
ΑΣΜ. ΜΘ.	Θ.	ΙΕ.	Β.	Κ.	ΑΖ.	Θ.	Β.	Δ.

Τ 3

ΠΡΩΤΗ.

ΙΟΥΔΑ. ΙΣΡΑΗΛ. ΜΗΔΩΝ. ΑΘΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΛΑΚΕΔ. ΜΑΚΕΔ. ΛΥΔΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΠΡΩΤΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Αιχύλα τῷ β' ἐτὶ πλημελίῳ, τῷ τρίτῳ αὐτῆς ἔτη, ὅς ἐκ βασιλευσάντων Ἀθηναίων ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτῶν Κεκροπτοῦ
 τῷ πρώτῳ Ολυμπιάδα ὁ Αφρικανὸς καὶ Ἰωαθαμ Ἑσραίων τῆς Ἰούδα βασιλεῖα συνάξῃ. Καὶ ὁ ἡμέτερος ἡ κα-
 νὼν κατὰ τὴν αὐτὴν περιήγησι. γραφῆς ὁ Αφρικανὸς ἄνευ λέξι' Αιχύλα ὁ Αραμῆσος ἤρξεν
 Ἀθηναίων Διδάβις ἔτη κγ'. ἐφ' ἧς Ἰωαθαμ ἐβασίλευσεν ἐν Ἰερουσαλήμ, καὶ ὁ ἡμέτερος ἡ κανὼν, (λέξι)
 ἵππ' τῆς πρώτης Ολυμπιάδος τῆς Ἰωαθαμ βασιλεία Ἰούδα συνέληφεν.
 Ἡ πρώτη Ολυμπιάς ἤρχη ἀπὸ τῆς Ἡλείας, ἥτις ὄντι τετραετηρῆς, ἐκ τῆς Ἰφίτης ὁ Αιμων, κατὰ δὲ ἄλλους Πρα-
 ξωνίδος πινός τ' ἀπὸ Ἡρακλεὸς Ἡλείου ἀνήγεν. ἐπιτύχεν Ἕλληνας ὅσους χρόνος ἀκροῦσθαι ἐπέμισην, πάντων
 συγκεχυμένων, καὶ κατὰ μὲν αὐτοῖς τῶν τε συμφωνούντων.
 Οἱ Λακεδαιμονίων βασιλεῖς ἕως τῆς δευτέρας διήρκεσαν.

ΙΟΥΔΑ. ΙΣΡΑΗΛ. ΜΗΔΩΝ. ΑΘΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΜΑΚΕΔ. ΛΥΔΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΟΛΥΜ- ΠΙΑΣ Α.	Ν.	Ι.	ΙΓ.	Γ.	ΚΑ.	Ι.	Γ.	Ε.
------------------	----	----	-----	----	-----	----	----	----

Φ Α Κ Ε Ε. Ἑσραίων Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν ἐπὶ Φ Α Κ Ε Ε Ρ α μ ε λ ῖ ς ἔτη ζ'.
 Α ρ κ ῆ ν μ ι λ ῆ σ ἵ π π ῖ πολὺ ἤμαρζεν.

ΝΑ.	Α.	ΙΖ.	Δ.	ΚΒ.	ΙΑ.	Δ.	Ζ.
-----	----	-----	----	-----	-----	----	----

[Κατά πινος] τῆς αὐτῆς Ὀζίας, τῆς καὶ Αζαρίας, βασιλεύς Ἰούδα πρώτη Ολυμπιάς ἐπέστη ὑπὸ Ἰφίτης, καὶ ἐκ τῆς
 Φήτων Ἡσαίας υἱὸς Ἀμώς, Ὡσέ ὁ τῆς Βεθαί, Ἰωὴλ ὁ τῆς Βαθσῆλ, Ὡσέδ, καὶ Μιχαίας ὁ Μωραθίτης.
 Ράμ καὶ Ρωμύλ ἐγεννήθησαν Ἀρφ καὶ Ἰλία.

ΝΒ.	Β.	ΙΗ.	Ε.	ΚΓ.	ΙΒ.	Ε.	Ζ.
-----	----	-----	----	-----	-----	----	----

Ἑσραίων Ἰούδα ἐβασίλευσεν ἐπὶ ΙΩΔΘΑΜ ἔτη ιγ'.
 Μακεδόνων ἐβασίλευσεν Ἰ ΤΥΡΙΜΜΑΣ ἔτη λη'.

	ΙΩΔΘΑΜ.				ΤΥΡΙΜΜΑΣ.			
	Α.	Γ.	ΙΘ.	Ζ.	ΚΔ.	Α.	Ζ.	Η.
ΟΛ. Β.	Β.	Δ.	Κ.	Ζ.	ΚΕ.	Β.	Ζ.	Θ.
	Γ.	Ε.	ΚΑ.	Η.	Κς.	Γ.	Η.	Ι.
	Δ.	ς.	ΚΒ.	Θ.	ΚΖ.	Δ.	Θ.	ΙΑ.
	Ε.	Ζ.	ΚΓ.	Ι.	ΚΗ.	Ε.	Ι.	ΙΒ.
ΟΛ. Γ.	ς.	Η.	ΚΔ.	ΙΑ.	ΚΘ.	ς.	ΙΑ.	ΙΓ.
ΑΣΝ.	Ζ.	Θ.	ΚΕ.	ΙΒ.	Λ.	Ζ.	ΙΒ.	ΙΑ.
	Η.	Ι.	Κς.	ΙΓ.	ΛΑ.	Η.	ΙΓ.	ΙΕ.
	Θ.	ΙΑ.	ΚΖ.	ΙΑ.	ΛΒ.	Θ.	ΙΑ.	Ις.
ΟΛ. Δ.	Ι.	ΙΒ.	ΚΗ.	ΙΕ.	ΛΓ.	Ι.	ΙΕ.	ΙΖ.
	ΙΑ.	ΙΓ.	ΚΘ.	Ις.	ΛΔ.	ΙΑ.	Ις.	ΙΗ.

ΙΟΥΔΑ. ΙΣΡΑΗΛ. ΜΗΔΩΝ. ΑΘΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΜΑΚΕΔ. ΛΥΔΩΝ. ΑΙΓΥΡΤ.

ΙΒ. ΙΑ. Α. ΙΖ. ΛΕ. ΙΒ. ΙΖ. ΙΘ.

Εν προφήτῳ Ωση, Ιωήλ, Ησαΐας, Ωδιδ', Μιχαίας, Ιωαθάν. Αθήνησι πρώτη ἐναυπηγήθη τριήρης ὑπὸ Μινοκλιδος.

ΜΕΔΙΔΟΣ Μήδων ἐβασίλευσεν ἢ ΜΕΔΙΔΟΣ ἔτη μ̄.

ΙΓ. ΙΕ. Α. ΙΗ. ΛΣ. ΙΓ. ΙΗ. Κ.

Δ. Ε.

ΙΔ. ΙϚ. Β. ΙΘ. ΛΖ. ΙΔ. ΙΘ. ΚΑ.

ΙΕ. ΙΖ. Γ. Κ. ΛΗ. ΙΕ. Κ. ΚΒ.

ΙϚ. ΙΗ. Δ. ΚΑ. ΛΘ. ΙϚ. ΚΑ. ΚΓ.

Εν Λακεδαιμονίᾳ τῷ Εὐδορίῳ κατεστράτη.

Θηραῖοι κυριώτερον ἔκτισαν κατὰ χρησμόν. οἰκιστὴς ἢ αὐτῆς Βάσις, ὃ καὶ Ἀριστοτέλης.

ΑΧΑΣ. Ἐβραίων Ἰδὰ ἐβασίλευσεν ἢ ΑΧΑΣ ἔτη ιτ̄.

ΑΣΕ.

Α. ΙΘ. Ε. ΚΒ. Μ. ΙΖ. ΚΒ. ΚΔ.

Δ. ς.

Β. Κ. Ϛ. ΚΓ. ΜΑ. ΙΗ. ΚΓ. ΚΕ.

Ἐβραίων Ἰσραήλ ἐβασίλευσεν ἢ ΩΣΗΕ ἔτη δ̄.

ΩΣΗΕ

ΑΛΚΜΑΙΩΝ.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν ἢ ΑΛΚΜΑΙΩΝ ἔτη β̄.

Γ. Α. Ζ. Α. ΜΒ. ΙΘ. ΚΔ. ΚϚ.

Δ. Β. Η. Β. ΜΓ. Κ. ΚΕ. ΚΖ.

Αθήνησιν ἡ Διὰ Βίβη κατελύθη δόρυ. μετὰ Αλκμαίωνα τ' ἄ Βασιλεία Αθηναίων κατεστράτησαν ἄρχοντες δεκάετες ζ̄.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν ἢ ἄ δεκάετης ΧΑΡΩΝ ἔτη ἰ̄.

ΧΑΡΩΝ.

Ε. Γ. Θ. Α. ΜΔ. ΚΑ. ΚϚ. ΚΗ.

ΙΟΥΔΑ. ΙΣΡΑΗΛ. ΜΗΔΩΝ. ΑΘΗΝ. ΡΩΜΑΙ. ΜΑΚΕΔ. ΛΥΔΩΝ. ΑΙΓΥΡΤ.

[Ρώμη κατὰ πέντας ἐκλήθη.]

ΡΩΜΥΛΟΣ. Ρώμης πρῶτος ἐβασίλευσεν ΡΩΜΥΛΟΣ ἔτη λη̄.

Δ. ζ̄.

Ϛ. Δ. Ι. Β. Α. ΚΒ. ΚΖ. ΚΘ.

Ζ. Ε. ΙΑ. Γ. Β. ΚΓ. ΚΗ. Λ.

Η. Ϛ. ΙΒ. Δ. Γ. ΚΔ. ΚΘ. ΛΑ.

Κύριος ἐστράτη.

Θ. Ζ. ΙΓ. Ε. Λ. ΚΕ. Λ. ΛΒ.

Δ. Η.

Ι. ΙΙ. ΙΔ. Ϛ. Ε. ΚϚ. ΛΑ. ΛΓ.

ΙΟΥΔΑ. ΙΣΡΑΗΛ. ΜΗΔΩΝ. ΑΘΗΝ. ΡΩΜΑΙ. ΜΑΚΕΔ. ΛΥΔΩΝ. ΑΙΓΥΡΤ.

ΑΣΟ. ΙΑ. Θ. ΙΕ. Ζ. ς. ΚΖ. ΛΒ. ΛΔ.

Τέτατονάτω έφ' εβαπλείας Ωπὲξ Ἡλὰ πρώτη αἰχμαλωσία γέγονε τῷ Ἰσραὴλ ἧ δέκα Φυλῶν βασιλευσ-
 γλῶν μὲν ἐν Σαμαρείᾳ, νυῖ ἡ μετοικισθέντων εἰς ὄρη Μήδων καὶ Χαλδαίων, ὅπερ ἀτθύσαντες αὐτῇ Σαλ-
 μονααὶρ ἔξ ἧ Χαλδαίων βασιλείως. ἐβασίλευσαν ἡ ἐν Σαμαρείᾳ ἔπειτα Σακεσῖος πενήτην ἔ.

ΙΟΥΔΑ. ΜΗΔΩΝ. ΑΘΗΝ. ΡΩΜΑΙ. ΜΑΚΕΔ. ΛΥΔΩΝ. ΑΙΓΥΡΤ.

ΙΒ. ΙϚ. Η. Ζ. ΚΗ. ΛΓ. ΛΕ.

ΙΓ. ΙΖ. Θ. Η. ΚΘ. ΛΔ. ΛϚ.

ΟΛ. Θ. ΙΔ. ΙΗ. Ι. Θ. Λ. ΛΕ. ΛΖ.

ΑΙΣΙΜΗ-
ΔΗΣ.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν ΑΙ-
ΣΙΜΗΔΗΣ ἔτη ἱ.

ΙΕ. ΙΘ. Α. Ι. ΛΑ. ΛϚ. ΛΗ.

ΑΛΥΑΤ-
ΤΗΣ.

Λυδῶν ἐβασίλευσεν β' ΑΛΥ-
ΑΤΤΗΣ ἔτη ιδ.

ΙϚ. Κ. Β. ΙΑ. ΛΒ. Α. ΛΘ.

ΕΖΕΧΙΑΣ.

Ἰσραὴλ Ἰσάκ ἐβασίλευσεν ἑνὶ
 ΕΖΕΧΙΑΣ ἔτη κθ.

Α. ΚΑ. Γ. ΙΒ. ΛΓ. Β. Μ.

Ἐν τέτῳ τῷ ἔτῳ Σιθουλὰ ἡ Ἐ-
 ρυθραία ἐγνωρίζετο.

ΟΛ. ἱ. Β. ΚΒ. Δ. ΙΓ. ΛΔ. Γ. ΜΑ.

Γ. ΚΓ. Ε. ΙΔ. ΛΕ. Δ. ΜΒ.

Δ. ΚΔ. ς. ΙΕ. ΛϚ. Ε. ΜΓ.

ΑΣΡ. Ε. ΚΕ. Ζ. ΙϚ. ΛΖ. ς. ΜΔ.

Μίδας Φρυγῶν ἐβασίλευσεν.

ΣΑΒΑ-
ΚΩΝ.

Ἐικοστὴ πέμπτη δυναστεία Αι-
 γυπτίων, Αιθίοπων, Βασι-
 λείων γ. ὧν πρῶτος ΣΑΒΑ-

ΟΛ. ΙΑ. ς. ΚϚ. Η. ΙΖ. ΛΗ. Ζ. Α.

ΠΕΡΔΙΚ-
ΚΑΣ.

ΚΩΝ ἐβασίλευσεν ἔτη ιβ.
 Ἐν Σικελίᾳ Νάξος ἐκτίσθη.
 Μακεδόνων ἐβασίλευσεν δ'
 ΠΕΡΔΙΚΚΑΣ ἔτη νβ.

Ζ. ΚΖ. Θ. ΙΗ. Α. Η. Β.

Η. ΚΗ. Ι. ΙΘ. Β. Θ. Γ.

ΚΛΕΙΔΙΚΟΣ.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν ιϚ
 ΚΛΕΙΔΙΚΟΣ ἔτη ἱ.

Θ. ΚΘ. Α. Κ. Γ. Ι. Δ.

Ρωμύλος πρῶτος ὅστις δῆμος ἐράτευσεν ἄνδρας, συγκλητικὸς τε ἡ γέροντες ἐποίησε, καὶ Πατρικίους [οὗν] ἔβ-
 ἀπὸν ἐκάλεσε. ναὸς τε ἔχ' εἰς τὴν ἐν Ρώμῃ ἐκδόρησε.

ΙΟΥΔΑΙ. ΜΗΔΩΝ. ΑΘΗΝ. ΡΩΜΑΙ. ΜΑΚΕΔ. ΑΥΔΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

<u>ΟΛ. ΙΒ.</u> Ι.	Α.	Β.	ΚΑ.	Δ.	ΙΑ.	Ε.
ΙΑ.	ΛΑ.	Γ.	ΚΒ.	Ε.	ΙΒ.	Ϛ.
ΙΒ.	ΛΒ.	Δ.	ΚΓ.	Ϛ.	ΙΓ.	Ζ.
ΙΓ.	ΛΓ.	Ε.	ΚΔ.	Ζ.	ΙΑ.	Η.

ΜΕΛΗΣ.

Λυδών ἐβασίλευσεν ᾗ ΜΕΛΗΣ ἔτη β̄.

<u>ΟΛ. ΙΓ.</u> ΙΔ.	ΛΔ.	Ϛ.	ΚΕ.	Η.	Α.	Θ.
<u>ΑΣΓ.</u> ΙΕ.	ΛΕ.	Ζ.	ΚϚ.	Θ.	Β.	Ι.
ΙϚ.	ΛϚ.	Η.	ΚΖ.	Ι.	Γ.	ΙΑ.
ΙΖ.	ΛΖ.	Θ.	ΚΗ.	ΙΑ.	Δ.	ΙΒ.

ΣΕΥΗ-
ΝΟΣ.

Αιγυπτίων ΣΕΥΗΝΟΣ ἐβασίλευσεν ἔτη β̄.

<u>ΟΛ. ΙΔ.</u> ΙΗ.	ΛΗ.	Ι.	ΚΘ.	ΙΒ.	Ε.	Α.
--------------------	-----	----	-----	-----	----	----

ΙΡΡΟ-
ΜΕΝΗΣ.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν ἔτη ιζ̄ ΙΡΡΟΜΕΝΗΣ ἔτη ι.

ΙΘ.	ΛΘ.	Α.	Λ.	ΙΓ.	Ϛ.	Β.
Κ.	Μ.	Β.	ΛΑ.	ΙΑ.	Ζ.	Γ.

ΚΑΡΔΙ-
ΚΕΑΣ.

Μήδων ἐβασίλευσεν ᾗ ΚΑΡΔΙΚΕΑΣ ἔτη ιγ̄.

ΚΑ.	Α.	Γ.	ΛΒ.	ΙΕ.	Η.	Δ.
-----	----	----	-----	-----	----	----

<u>ΟΛ. ΙΕ.</u> ΚΒ.	Β.	Δ.	ΛΓ.	ΙϚ.	Θ.	Ε.
--------------------	----	----	-----	-----	----	----

ΚΓ.	Γ.	Ε.	ΛΔ.	ΙΖ.	Ι.	Ϛ.
-----	----	----	-----	-----	----	----

ΚΔ.	Δ.	Ϛ.	ΛΕ.	ΙΗ.	ΙΑ.	Ζ.
-----	----	----	-----	-----	-----	----

<u>ΑΤ.</u> ΚΕ.	Ε.	Ζ.	ΛϚ.	ΙΘ.	ΙΒ.	Η.
----------------	----	----	-----	-----	-----	----

ΚΑΝΔΑΥ-
ΛΗΣ.

Χερσόνησος ἐν Σικελίᾳ ἐπιτάθη. Λυδών ἐβασίλευσεν ᾗ ΚΑΝΔΑΥΛΗΣ ἔτη ιζ̄.

<u>ΟΛ. ΙϚ.</u> ΚϚ.	Ϛ.	Η.	ΛΖ.	Κ.	Α.	Θ.
--------------------	----	----	-----	----	----	----

ΚΖ.	Ζ.	Θ.	ΛΗ.	ΚΑ.	Β.	Ι.
-----	----	----	-----	-----	----	----

ΜΕΣΟΒΑ-
ΣΙΑΙΑ.

ΚΗ.	Η.	Ι.	Α.	ΚΒ.	Γ.	ΙΑ.
-----	----	----	----	-----	----	-----

ΙΟΥΔΑ, ΜΗΔΩΝ, ΑΘΗΝ, ΡΩΜΑΙ, ΜΑΚΕΔ, ΛΥΔΩΝ, ΑΙΓΥΠΤ.

Αθηναίων έβασίλευσεν η̄ ΛΕΟΚΡΑΤΗΣ έτη ῑ.

ΛΕΟΚΡΑ · ΝΟΥΜΑΣ.
ΤΗΣ.

Ρωμαίων έβασίλευσεν η̄
ΝΟΥΜΑΣ ό και ΡΟΜΠΙ-
ΛΙΟΣ έτη ιϛ̄.

ΚΘ. Θ. Α. Α. ΚΓ. Δ. ΙΒ.

Εβραίων Ιούδα ιϛ̄ ΜΑΝΑΣΣΗΣ έβασίλευσεν έτη ν̄.

ΜΑΝΑΣΣΗΣ.

ΤΑΡΑΚΟΣ.

Αιγυπτίων γ̄ έβασίλευσεν
ΤΑΡΑΚΟΣ έτη κ̄.

ΟΛ. ιζ̄. Α. Ι. Β. Β. ΚΔ. Ε. Α.

Σίβυλλα Σαμία χρησιμώδης, η̄ και Ηροφιλη, έγνωρίζετ.
Κεμάς πόλεμον εδενά πάποτε διακήστω.

Β. ΙΑ. Γ. Γ. ΚΕ. ς. Β.

Κεμάς ό Ρομπίλιος τῷ ενιαυτῷ δύο μιλῶας προσέθηκε, τ̄ Ιανθάρον, και τ̄ Αεθραρίον, δεκαμυλιαίς ε̄ εν-
αυτῷ πρὸ τέττα χρηματίζοντι.

Γ. ΙΒ. Δ. Δ. Κς. Ζ. Γ.

Δ. ΙΓ. Ε. Ε. ΚΖ. Η. Δ.

Κεμάς Ρομπίλιος πεπύρτω έτη τ̄ βασιλείας αυτῷ κπίζη τὸ Καπετώλιον εν θεμελίον. Κορθιάριον έδακεν εν
Ρώμη άσάρια ξύλινα, και σκύπνα, και έσράκινα.

ΔΗΙΟΚΗΣ. Μήδων έβασίλευσεν η̄ ΔΗΙΟΚΗΣ έτη νδ̄.

ΟΛ. ιη̄. Ε. Α. ς. ς. ΚΗ. Θ. Ε.

Δηϊόκης ό Μήδων βασιλεύς
έκτισεν εκβάπνα πύν πό-
λιν μεγάλην και πεισό-
ητων.

ΑΤΙ. ς. Β. Ζ. Ζ. ΚΘ. Ι. ς.

Ζ. Γ. Η. Η. Α. ΙΑ. Ζ.

Η. Δ. Θ. Θ. ΛΑ. ΙΒ. Η.

ΟΛ. ιθ̄. Θ. Ε. Ι. Ι. ΛΒ. ΙΓ. Θ.

ΑΨΑΝ-
ΔΡΟΣ.

Αθηναίων έβασίλευσεν η̄ Α-
ΨΑΝΔΡΟΣ έτη ῑ.

Ι. ς. Α. ΙΑ. ΛΓ. ΙΔ. Ι.

ΙΑ. Ζ. Β. ΙΒ. ΛΔ. ΙΕ. ΙΑ.

ΙΒ. Η. Γ. ΙΓ. ΛΕ. Ις. ΙΒ.

ΟΛ. κ̄. ΙΓ. Θ. Δ. ΙΔ. Λς. ΙΖ. ΙΓ.

ΓΥΓΗΣ.

Λυδών έβασίλευσεν η̄ ΓΥ-
ΓΗΣ έτη λς̄.

ΙΑ. Ι. Ε. ΙΕ. ΛΖ. Α. ΙΔ.

ΙΟΥΔΑ. ΜΗΔΩΝ. ΑΘΗΝ. ΡΩΜΑΙ. ΜΑΚΕΔ. ΛΥΔΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΙΕ. ΙΑ. ς. Ις. ΛΗ. Β. ΙΕ.

ΑΤΚ. Ις. ΙΒ. Ζ. ΙΖ. ΛΘ. Γ. Ις.

ΟΑ. ΚΑ. ΙΖ. ΙΓ. Η. ΙΗ. Μ. Δ. ΙΖ.

Μίδας ὁ Φρυγίας βασιλεὺς αἶμα ταύρου πῶν ἐπέ-
λβύτησεν.

ΙΗ. ΙΔ. Θ. ΙΘ. ΜΑ. Ε. ΙΗ.

ΙΘ. ΙΕ. Ι. Κ. ΜΒ. ς. ΙΘ.

ΕΡΥΞΙ-
ΑΣ.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν ἔτη
ΕΡΥΞΙΑΣ ἔτη ι.

Κ. Ις. Α. ΚΑ. ΜΓ. Ζ. Κ.

Α Μ Μ Ε-
Ρ Η Σ.

Αιγυπτίων ἄνω βασιλεία Σαί-
των, βασιλεων ἑ. ὧν
πρώτῳ ἐβασίλευσεν
Α Μ Μ Ε Ρ Η Σ ἄνω
ἔτη ιβ.

ΟΑ. ΚΒ. ΚΑ. ΙΖ. Β. ΚΒ. ΜΔ. Η. Α.

ΚΒ. ΙΗ. Γ. ΚΓ. ΜΕ. Θ. Β.

ΚΓ. ΙΘ. Δ. ΚΔ. Μς. Ι. Γ.

ΚΔ. Κ. Ε. ΚΕ. ΜΖ. ΙΑ. Δ.

ΟΑ. ΓΓ. ΚΕ. ΚΑ. ς. Κς. ΜΗ. ΙΒ. Ε.

ΑΤΔ. Κς. ΚΒ. Ζ. ΚΖ. ΜΘ. ΙΓ. ς.

ΚΖ. ΚΓ. Η. ΚΗ. Ν. ΙΔ. Ζ.

ΚΗ. ΚΔ. Θ. ΚΘ. ΝΑ. ΙΕ. Η.

ΑΡΓΕΙ-
ΟΣ.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἔτη
ΑΡΓΕΙΟΣ ἔτη λη.

ΟΑ. ΚΔ. ΚΘ. ΚΕ. Ι. Λ. Α. Ις. Θ.

μετὰ τούτων βασιλεῖς ἀρχόντες ἐκινῶσι τὰ ἱερέησιν ἐξ Εὐπατρῶδων, ἐννεά τε δὲ χρόνων Αθήνησιν δὲ χρόνῳ κατεπέστη.

ΙΟΥΔΑ. ΜΗΔΩΝ. ΡΩΜΑΙ. ΜΑΚΕΔ. ΛΥΔΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

Α. Κς. ΛΑ. Β. ΙΖ. Ι.

Κύζικος ἀκίωθη.

ΛΑ. ΚΖ. ΛΒ. Γ. ΙΗ. ΙΑ.

ΛΒ. ΚΗ. ΛΓ. Δ. ΙΘ. ΙΒ.

Σ Τ Ε Φ Ι-
Ν Α Τ Η Σ.

Αιγυπτίων ΣΤΕΦΙΝΑΤΗΣ ἐβα-
σίλευσεν ἔτη ζ.

ΛΓ. ΚΘ. ΛΔ. Ε. Κ. Α.

ΟΑ. ΚΕ. ΛΔ. Α. ΛΕ. ς. ΚΑ. Β.

ΙΟΥΔΑ. ΜΗΔΩΝ. ΡΩΜΑΙ. ΜΑΚΕΔ. ΑΙΤΩΝ. ΑΙΓΥΡΤ.

ΛΕ.	ΛΛ.	ΛΣ.	Ζ.	ΚΒ.	Γ.
ΑΤΜ. ΛΣ.	ΛΒ.	ΛΖ.	Η.	ΚΓ.	Δ.
ΟΔ. ΚΣ. ΛΖ.	ΛΓ.	ΛΗ.	Θ.	ΚΔ.	Ε.
ΛΗ.	ΛΔ.	ΛΘ.	Ι.	ΚΕ.	ς.
ΛΘ.	ΛΕ.	Μ.	ΙΑ.	Κς.	Ζ.

Ρωμαίων βασιλεύοντων ΤΟΥΛΛΟΣ ΟΣΤΙΑΙΟΣ ἔτη λβ.
 Τὸν Θ' Οσίλιον πρῶτον πρὸ ἕως πεντακλίου, καὶ ἐξ ἑξῆς καὶ ἕξ. Ἡ οἰκίαι αὐτῶν κερματωθεὶς συγκα-
 πλέχθη αὐτῇ καὶ ἀπέβηεν. Ἐπὶ τὸ τ' Ἰάμβης πολιτῶν ὄνομα καὶ βασιλεύσας.

ΤΟΥΛΛΟΣ ΟΣΤΙΑΙΟΣ.

ΝΕΚΙΦΟΣ. Αἰγυπτίων βασιλεύοντων ΝΕΧΕ-
ΨΟΣ ἔτη ς.

Μ.	Λς.	Α.	ΙΒ.	ΚΖ.	Α.
ΟΔ. ΚΖ. ΜΑ.	ΛΖ.	Β.	ΙΓ.	ΚΗ.	Β.
ΜΒ.	ΛΗ.	Γ.	ΙΔ.	ΚΘ.	Γ.
ΜΓ.	ΛΘ.	Δ.	ΙΕ.	Λ.	Δ.
ΜΔ.	Μ.	Ε.	Ις.	ΛΑ.	Ε.
ΟΔ. ΚΗ. ΜΕ.	ΜΑ.	ς.	ΙΖ.	ΛΒ.	ς.

Γυμνή παιδεία πρῶτον ἐν Λακε-
δαιμονίῳ ἤρχθη.

ΝΕΧΑΩ. Αἰγυπτίων βασιλεύοντων ΝΕΧΑΩ
ἔτη η.
Σίδουλλα Σαμία χρηστωμένης, ἡ καὶ
Ἡροφίλα, ἐγνωρίζετο.

ΑΤΝ. Μς.	ΚΒ.	Ζ.	ΙΗ.	ΛΓ.	Α.
ΜΖ.	ΜΓ.	Η.	ΙΘ.	ΛΔ.	Β.
ΜΗ.	ΜΔ.	Θ.	Κ.	ΛΕ.	Γ.
ΟΔ. ΚΘ. ΜΘ.	ΜΕ.	Ι.	ΚΑ.	Λς.	Δ.

ΑΡΔΥΣ. Αὐδῶν βασιλεύοντων Ἐ ΑΡΔΥΣ
ἔτη λς.
Ἀρχιλόχος, καὶ Σιμωνίδης, καὶ Ἀρισ-
τένιος οἱ μυσικὸι ἐγνωρίζοντο.
Ζάλευκος ὁ νομοθέτης Λοκρῶν
ἠκμαζεν.

Κ.	Μς.	ΙΑ.	ΚΒ.	Α.	Ε.
ΝΑ.	ΜΖ.	ΙΒ.	ΚΓ.	Β.	ς.
ΝΒ.	ΜΗ.	ΙΓ.	ΚΔ.	Γ.	Ζ.
ΟΔ. Λ. ΝΓ.	ΜΘ.	ΙΔ.	ΚΕ.	Δ.	Η.

ΥΑΜΜΗ-ΤΙΧΟΣ. Αἰγυπτίων βασιλευσάντων Ἐ ΥΑΜ-
ΜΗΤΙΧΟΣ ἔτη μδ.

ΝΑ.	Ν.	ΙΕ.	Κς.	Ε.	Α.
ΝΕ.	ΝΑ.	Ις.	ΚΖ.	ς.	Β.

Βυζάντιον

ΙΟΥΔΑ. ΜΗΔΩΝ. ΡΩΜΑΙ. ΜΑΚΕΔ. ΛΥΔΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

Βυζάντιον ἐκτίσθη ὑπὸ Βύζυ βασιλέως τῆς Θρακίας, ὡς λέγουσιν, Μεγαρέων. ἐφ' ὧν καὶ Σίβυλλα Σαμίου ἐγνωρίζετο.
Κύβελος Κομνηθῶν ἐπεχίτησεν.

Εβραίων Ἰσδάτῃ ΑΜΩΝ ἐδασίλωσεν καὶ μὲν οὖν ὁ ἔστηβ, καὶ ἡ οὖν Εβραῖος ἔτη β.

ΑΜΩΝ.

ΑΤΕ. Α. ΝΒ. ΙΖ. ΚΗ. Ζ. Γ.

Λέγους Λέσθ. ὅτι καὶ μικρὴν Ἰλιάδα ποιήσας, Ἐλευσίαν ἠκμαζαν.
Ακταὺς καὶ Σαργεῖα ἐν Ἐλλάδι ἐκτίσθησαν.

ΟΛ. ΑΑ. Β. ΝΓ. ΙΗ. ΚΘ. Η. Δ.

Γ. ΚΔ. ΙΘ. Λ. Θ. Ε. Ἐν Πόντῳ πόλις ἔστ' ἐκτίσθη.

Ἐν Πόντῳ Βερυσθένης ἐκτίσθη.
Φάλαγγις Αιγυπτιακῶν ἐκράτησε.
Ἐν Σικελίᾳ Σελίνας ἐκτίσθη.
Λαμψακὸς καὶ Ἀδδῆος ἐκτίσθησαν.

ΦΡΑΟΡΤΗΣ. Μήδων ἐδασίλωσεν ὁ ΦΡΑΟΡΤΗΣ ἔτη κδ.

Δ. Α. Κ. ΛΑ. Ι. ς.

Ε. Β. ΚΑ. ΛΒ. ΙΑ. Ζ.

ΟΛ. ΑΒ. ς. Γ. ΚΒ. ΛΓ. ΙΒ. Η.

Ζ. Δ. ΚΓ. ΛΔ. ΙΓ. Θ.

Η. Ε. ΚΔ. ΛΕ. ΙΔ. Ι.

Θ. ς. ΚΕ. Λς. ΙΕ. ΙΑ.

ΟΛ. ΑΓ. Ι. Ζ. Κς. ΛΖ. Ις. ΙΒ.

ΑΤΟ. ΙΑ. Η. ΚΖ. ΛΗ. ΙΖ. ΙΓ. Τέρσιανδρος μισθῶς ἐγνωρίζετο.

Εβραίων Χελκίας ἀρχιερεὺς ἐγνωρίζετο.
Ασδωνὸς τῶν Μανιέων καὶ τῶν ἑλλήνων οὖν χεῖρας ἐχρήσαντο.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ. Μακεδόνων ἐδασίλωσεν ὁ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ἔτη λη.

ΙΒ. Θ. ΚΗ. Α. ΙΗ. ΙΔ.

ΙΩΣΙΑΣ. Εβραίων Ἰσδάτῃ ἸΩΣΙΑΣ ὁ ἄρσεβης ἔτη λβ.

Α. Ι. ΚΘ. Β. ΙΘ. ΙΕ.

ΟΛ. ΑΔ. Β. ΙΑ. Λ. Γ. Κ. Ις.

Γ. ΙΒ. ΛΑ. Δ. ΚΑ. ΙΖ.

Δ. ΙΓ. ΛΒ. Ε. ΚΒ. ΙΗ.

ΙΟΥΔΑ. ΜΗΔΩΝ. ΡΩΜΑΙ. ΜΑΚΕΔ. ΛΥΔΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΑΓΚΟΣ Ρωμαίων έβασίλευσεν δ' ΑΓΚΟΣ ΜΑΡΤΙΟΣ έτη κγ.
ΜΑΡΤΙΟΣ.

Αρχη Μάρτιου έπισημασθε Νημα Γομπλίε γεγωνας το ε Ρώμης τείχησμα προς τοις έρημύεις πλατύ-
νας, ε τ' πλάμον Τίβερον προς τ' εκβολαις τήχισις, έσ' αυτης ε βαχίως ανίστητι πόλιν, ω οσίω λπτο ε
θέσεως προσσηγόμεν, ο σημαίνη θυραν, εκκηθήδεκα πε σημείοις απέχουσιν Ρώμης. ετ' νόσω πελυία.

Ε.	ΙΑ.	Α.	Ζ.	ΚΓ.	ΙΘ.
ΟΑ. ΛΕ. ς.	ΙΕ.	Β.	Ζ.	ΚΔ.	Κ.

Θαλής Εξαμίς Μιλήσι Φιλόσοφος εΐς τ' έπιτα σφών έγνωρίζετο. λέγει ζήσων ισαέρτα ε.

Ζ.	Ις.	Γ.	Η.	ΚΕ.	ΚΑ.
Η.	ΙΖ.	Δ.	Θ.	Κς.	ΚΒ.
ΑΤΗ.	Θ.	ΙΗ.	Ε.	ΚΖ.	ΚΓ.
ΟΑ. Λς.	Ι.	ΙΘ.	ς.	ΙΑ.	ΚΗ.

ΙΑ.	Κ.	Ζ.	ΙΒ.	ΚΘ.	ΚΕ.
ΙΒ.	ΚΑ.	Η.	ΙΓ.	Λ.	Κς.
ΙΓ.	ΚΒ.	Θ.	ΙΔ.	ΛΑ.	ΚΖ.

Μυρτώ Αθωαί ποιητής έγνωρί-
ζετο.
Τω εγ' έτη Ιωσίε ήρξαστο προσφηθύνει Ιε-
ρεμίας.

ΟΑ. ΙΖ.	ΙΑ.	ΚΓ.	Ι.	ΙΕ.	ΛΒ.
	ΙΕ.	ΚΔ.	ΙΑ.	Ις.	ΛΓ.

Σινώπη εκτίσθη.
Λιπίερα εκτίσθη.

Ολδα γυνή παρ' Εβραίοις προσεφήτδσεν.

ΚΥΑΞΑΡΗΣ. Μήδων έβασίλευσεν ζ ΚΥΑΞΑΡΗΣ έτη λβ.

Βάτη Κυρύνω επέκτισεν.

Σκυθου πύ Παλαισίνω καπέδραμον.

Ις.	Α.	ΙΒ.	ΙΖ.	ΛΔ.	Λ.
ΙΖ.	Β.	ΙΓ.	ΙΗ.	ΛΕ.	ΛΑ.
ΟΑ. λΗ.	ΙΗ.	Γ.	ΙΔ.	ΙΘ.	Λς.
ΑΤς.	ΙΘ.	Δ.	ΙΕ.	Κ.	ΛΖ.

Κορινθίων Πείσανδρο ο Κυψέλας επε-
ράνησεν.
Σοφονίας προσεφήτδσεν.
Φάλαερας τυραννών καβελύθη.
Λυδών έβασίλευσεν ζ ΣΑΛΥΑΤΤΗΣ
έτη ιε.

ΣΑΛΥΑΤ-
ΤΗΣ.

Κ.	Ε.	Ις.	ΚΑ.	Α.	ΛΔ.
ΚΑ.	ς.	ΙΖ.	ΚΒ.	Β.	ΛΕ.
ΟΑ. ΛΘ.	ΚΒ.	Ζ.	ΙΗ.	ΚΓ.	Γ.
	ΚΓ.	Η.	ΙΘ.	ΚΔ.	Δ.
	ΚΔ.	Θ.	Κ.	ΚΕ.	Ε.

Δελφικών κτ' Ινας έπομοθέτη.

ΙΟΥΔΑ, ΜΗΔΩΝ, ΡΩΜΑΙ, ΜΑΚΕΔ, ΛΥΔΩΝ, ΑΙΓΥΠΤ.

ΚΕ. Ι. ΚΑ. ΚϚ. Ϛ. ΛΘ.

ΟΛ. Μ. ΚϚ. ΙΑ. ΚΒ. ΚΖ. Ζ. Μ.

ΚΖ. ΙΒ. ΚΓ. ΚΗ. Η. ΜΑ.

Αρίων ἐγνωρίζετ Μηθυμναίῳ. Οὗτῳ ἔπι Δελφῶν εἰς Τάιναρν Διεσώθη.

ΤΑΡΚΥΝΙΟΣ Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ἔ ΤΑΡΚΥΝΙΟΣ ΠΡΙΣΚΟΣ ἔτη λζ.
ΠΡΙΣΚΟΣ.

Ταρκύνῳ Πρίσκῳ πλὴν Ρώμῃν τείχεϊ μεγάλῳ ἀχύρωσε περιγραφῶν μόνῳ ἔσπετο ἑπισημίῳ, ὅπως ἔπειτα παρὰ τὴν ἑσπέρην τὴν Τίβεριν τὴν ἐκ τῆς σενωπῶν ὑδῶν ὀχευόμενῃ, ἔργον ἐς τεμαλίαν τῆς πόλεως χρησίμον, κατεσκεύασεν. Οὗτῳ λβ [λζ] ἔτη τῆς δὲχῆς κρατήσεως ὑπὸ τῆς Μαρκίας περὶ τὴν ἀπὸ τῆς διωασίας τῆς Ρώμης ἀναρῆται.

ΚΗ. ΙΓ. Α. ΚΘ. Θ. ΜΒ.

ΑΥ. ΚΘ. ΙΔ. Β. Α. Ι. ΜΓ.

ΟΛ. ΜΑ. Α. ΙΕ. Γ. ΛΑ. ΙΑ. ΜΔ.

ΝΕΧΑΩ. Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ἔ ΝΕΧΑΩ δού-
περῳ, ὁ ἔ ΝΕΧΕΨΟΣ, ἔτη 5. Οὗτῳ
εἶχε πλὴν Ιερουσαλήμ, καὶ Ιωαχὰζ τῆς
Βασιλείας αἰχμαλώτων εἰς Αἴγυπτον
ἀπήγαγον.

ΛΑ. ΙϚ. Δ. ΛΒ. ΙΒ. Α.

ΛΒ. ΙΖ. Ε. ΛΓ. ΙΓ. Β.

Ιωσίας Βασιλεὺς Ιούδα συμβαλὼν Νεχαῶ, τῷ ἔ Νεχεψῶ, ἀναρῆται ὑπὸ αὐτῶ. Καί μοι θαυμάζειν ἔπειτα, πῶς σινεδραμον οἱ χρόνοι καὶ τῆς περικείμενον Κανόνα, ὡς ἀνὴρ πρῶτων [εἰναι] ἔ Ιωσιὰ τῆς Αἰγυπτίων Βασιλείας Νεχαῶ, τῆς ἑταμίτητον, ἐν ἣ θεία ἔ Ιερεμίας γραφῆ φαρεῶ Νεχαῶ ὀνομάζει.

Ἑβραίων ἰούδα ἐβασίλευσεν ἔ ΙΩΑΧΑΣ μύνας γ. μέθ' ὃν ΕΛΙΑΚΙΜ, ὁ ἔ ΙΩΑΚΕΙΜ, ἔτη ια.

ΕΛΙΑ-
ΚΕΙΜ.

Α. ΙΗ. Ϛ. ΛΔ. ΙΔ. Γ.

ΟΛ. ΜΒ. Β. ΙΘ. Ζ. ΛΕ. ΙΕ. Δ.

ΑΛΥΑΤ-
ΤΗΣ.

Λυδῶν ἐβασίλευσεν ἔ ΑΛΥΑΤΤΗΣ ἔτη
μβ.

Γ. Κ. Η. ΛϚ. Α. Ε.

Καβαχοδενόσωρ Βασιλεὺς Βαβυλῶν τῆς Ἰουδαίαν χερσοπέδῳ ἔπλητ ἔ Ιουδαίαν αἰχμαλώτους λαβῶν, καὶ τῆς ἱερῶν σκευῶν τῶν ἐν τῷ ναῶ τὰ πλείετα λαβῶν, φέρων ἐν τῷ Ελιακίμ ἑπιτάξας, ἀνεχώρησεν.

Δ. ΚΑ. Θ. ΛΖ. Β. Ϛ.

ΨΑΜΜΙ-
ΤΙΧΟΣ

Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ἔ ΨΑΜΜΙ-
ΤΙΧΟΣ ἔτη ιβ.

Ε. ΚΒ. Ι. ΛΗ. Γ. Α. Αλκμάν καὶ Ἰνας ἐγνωρίζετ.

ΑΕΡΟ-

ΙΟΥΔΑ. ΜΗΔΩΝ. ΡΩΜΑΙ. ΜΑΚΕΔ. ΛΥΔΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

			ΑΕΡΟ- ΦΑΣ.			Μακεδόνων ἐβασίλευσε ᾧ ΑΕΡΟΦΑΣ ἐτη κς.	
ΟΛ. ΜΓ.	ς.	ΚΓ.	ΙΑ.	Α.	Δ.	Β.	
ΑΥΙ.	Ζ.	ΚΔ.	ΙΒ.	Β.	Ε.	Γ.	
	Η.	ΚΕ.	ΙΓ.	Γ.	ς.	Δ.	
	Θ.	Κς.	ΙΔ.	Δ.	Ζ.	Ε.	
ΟΛ. ΜΔ.	Ι.	ΚΖ.	ΙΕ.	Ε.	Η.	ς.	
	ΙΑ.	ΚΗ.	Ις.	ς.	Θ.	Ζ.	
ΙΩΑΝΕΙΜ.	Εβραίων Ιούδα ἐβασίλευσεν καὶ ΙΩΑΝΕΙΜ, ὁ καὶ ΙΕΧΟΝΙΑΣ, μύνας γ̄.						
	Α.	ΚΘ.	ΙΖ.	Ζ.	Ι.	Η.	
ΣΕΔΕΚΙΑΣ.	Εβραίων Ιούδα ἐβασίλευσεν καὶ ΣΕΔΕΚΙΑΣ ἐτη ιᾱ.						
	Α.	Λ.	ΙΗ.	Η.	ΙΑ.	Θ.	
ΟΛ. ΜΕ.	Β.	ΛΑ.	ΙΘ.	Θ.	ΙΒ.	Ι.	
	Γ.	ΛΒ.	Κ.	Ι.	ΙΓ.	ΙΑ.	
		ΑΣΤΥΑ- ΓΗΣ.					Μήδων ἐβασίλευσεν ἡ ΑΣΤΥΑΓΗΣ ἐτη λη̄.
	Δ.	Α.	ΚΑ.	ΙΑ.	ΙΔ.	ΙΒ.	
					Ο Υ Α- Φ Ρ Η Σ.	Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ἡ ΟΥΑΦΡΗΣ ἐτη λ̄.	
ΑΥΚ.	Ε.	Β.	ΚΒ.	ΙΒ.	ΙΕ.	Α.	
ΟΛ. Μς.	ς.	Γ.	ΚΓ.	ΙΓ.	Ις.	Β.	
	Ζ.	Δ.	ΚΔ.	ΙΑ.	ΙΖ.	Γ.	
	Η.	Ε.	ΚΕ.	ΙΕ.	ΙΗ.	Δ.	
	Θ.	ς.	Κς.	Ις.	ΙΘ.	Ε.	
ΟΛ. Μζ.	Ι.	Ζ.	ΚΖ.	ΙΖ.	Κ.	ς.	
	ΙΑ.	Η.	ΚΗ.	ΙΗ.	ΚΑ.	Ζ.	

Κατὰ τέτταρες σὺν χρόνους πέντε ἀγωνισμοῖς πρὸς Ἕλλησι τράγῳ ἐδίδοτο. ἀπὸ δὲ Τραχηνοῦ ἐκλήθησαν. Πρῶτον ἐστὶν αἰχμαλωσίας τῆς Ἰσραηλιτῶν ἐθ. κς, κατ' ἑξῆς ὁ τῆς Χαλδαίων βασιλέως Ναβουχοδονόσορος πολιορκήσας τὴν Ἱερουσαλήμ τὴν νεῶν πυρπολῆ. διηρκεῖεν τε ὁ νεῶς ἀπὸ πρῶτης καὶ ἀσπικυῖς ἐπέκει οὐκ. σωμαδὲ δὲ ἡμῶν καὶ Κλήμης ἐν τῇ πρῶτῳ Στραμαίῃ, φάσκων ὅτι τὸ ὄργος καὶ ποταμοκωφῆς Ὀλυμπιάδῳ πῶς εἰς Βαβυλῶνα αἰχμαλωσίαν τῆς Ἰσραηλιτῶν λαοῦ γεγονέναι βασιλευσῆν μὲν Αἰγυπτίων Ουαφρῆ, ἀρχοῦν δὲ Ἀθήνησιν Αἰλίπποσ.

Συνάγε

ΙΟΥΔΑ. ΜΗΔΩΝ. ΡΩΜΑΙ. ΜΑΚΕΔ. ΛΥΔΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

Σωάρεται τὰ πάντ' αὐτῶν ἐτη τῆ ἐρημίας ἔτ' ὅπως εἰς τὸ β' ἔτ' αὐτῶν Δαρείδ' Εὐβοϊῶν αἰχμαλωσίας καὶ ἀφανισμῶν τῶν ἐν Ἱερουσολύμοις γὰρ.

Οὐαφρὲλ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεῖα προσέφυγον, ἀλέσθησ' ὑπὸ Ασυρίων τῆ Ἱερουσαλήμ, αἱ τῶν Ἰσθαίων ὑπόλοιποι λέμνηται ἢ τῶν Οὐαφρὲλ καὶ Ἱερεμίας ὁ προσφῆτης.

ΠΡΩΤΟΝ ΕΤΟΣ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑΣ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑΙΩΝ ΕΘΝΟΥΣ.

	Α.	Θ.	ΚΘ.	ΙΘ.	ΚΒ.	Η.	
<u>ΟΛ. ΜΗ.</u>	Β.	Ι.	Λ.	Κ.	ΚΓ.	Θ.	
<u>ΑΥΛ.</u>	Γ.	ΙΑ.	ΛΑ.	ΚΑ.	ΚΔ.	Ι.	Ἡ τῆ Κερμανίων κατελύθη μοναρχία.
	Δ.	ΙΒ.	ΛΒ.	ΚΒ.	ΚΕ.	ΙΑ.	Θαλῆς Μιλήσι αὐτῶν ἐκλείβη ἡλίος συμ- βῶσαν προσῆπε.
	Ε.	ΙΓ.	ΛΓ.	ΚΓ.	ΚΣ.	ΙΒ.	
	Σ.	ΙΔ.	ΛΔ.	ΚΔ.	ΚΖ.	ΙΓ.	
<u>ΟΛ. ΜΕ.</u>	Ζ.	ΙΕ.	ΛΕ.	ΚΕ.	ΚΗ.	ΙΑ.	
	Η.	ΙΣ.	ΛΣ.	ΚΣ.	ΚΘ.	ΙΕ.	
			ΑΛΚΕΤΑΣ.				Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἡ ΑΛΚΕ- ΤΑΣ ἔτη κθ.
	Θ.	ΙΖ.	ΛΖ.	Α.	Λ.	ΙΣ.	οἱ ἐπὶ τὸ σοφοὶ ἀνομάσθησαν.

Μετὰ Νάβαρχοδονόσωρ διεδέξατο τὴν Χαλδαίων δόχμω ὁ ἕως αὐτῶν Εὐλαδμερωδάχ. Μετὰ Εὐλαδμερωδάχ βασιλεύει ὁ ἀδελφὸς αὐτῶν Βαλτάσωρ.

Ἰσθμια, καὶ πύθια πρῶτον ἤχθη μετ' Μελικέρτιω.

ΣΕΡΟΥΙΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ΣΕΡΟΥΙΟΣ ἔτη λδ.

Ι.	ΙΗ.	Α.	Β.	ΛΑ.	ΙΖ.	
Σέρει αὐτῶν Τύλλι αὐτῶν πεχθεῖς ἐκ γυναικῶν θυγενῶς μὲν, αἰχμαλωτῆς ἢ καὶ δόλης κατὰ τὴν συμφορὰν νενομισμέ- νης, ὅς ἐπ' αὐτῶν ἐβῆμε τῶν μεγάλῃ τῆς πόλεως, καὶ τὰ φρονόπριμεγίστων περὶ τὸ ταχῶν ἤλασε, καὶ πρῶτος τὸ τῶν Ρωμαίων ἀλλήθως ἠρίθμησε, καὶ διαφθεῖρε ἢ δολοφονηθεῖς ὑπὸ Τερκινίω Σαπερέδω.						

<u>ΟΛ. Ν.</u>	ΙΑ.	ΙΘ.	Β.	Γ.	ΛΒ.	ΙΗ.	
	ΙΒ.	Κ.	Γ.	Δ.	ΛΓ.	ΙΘ.	
	ΙΓ.	ΚΑ.	Δ.	Ε.	ΛΔ.	Κ.	
<u>ΑΥΜ.</u>	ΙΑ.	ΚΒ.	Ε.	Σ.	ΛΕ.	ΚΑ.	Ασυάγης Λυδῶν κατεπλέμψ.
<u>ΟΛ. ΝΑ.</u>	ΙΕ.	ΚΓ.	Σ.	Ζ.	ΛΣ.	ΚΒ.	
	ΙΣ.	ΚΔ.	Ζ.	Η.	ΛΖ.	ΚΓ.	Αναξίμανδρῶν Μιλήσιος Φυσικός Φι- λόσοφῶν ἐγνωρίζετο.
	ΙΖ.	ΚΕ.	Η.	Θ.	ΛΗ.	ΚΔ.	
	ΙΗ.	ΚΣ.	Θ.	Ι.	ΛΘ.	ΚΕ.	
<u>ΟΛ. ΝΕ.</u>	ΙΘ.	ΚΖ.	Ι.	ΙΑ.	Μ.	ΚΣ.	

ΙΟΥΔΑΙ. ΜΗΔΩΝ. ΡΩΜΑΙ. ΜΑΚΕΔ. ΛΥΔΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

	Κ.	ΚΗ.	ΙΑ.	ΙΒ.	ΜΑ.	ΚΖ.
	ΚΑ.	ΚΘ.	ΙΒ.	ΙΓ.	ΜΒ.	ΚΗ.
	ΚΒ.	Λ.	ΙΓ.	ΙΔ.	ΜΓ.	ΚΘ.
ΟΛ. ΝΓ.	ΚΓ.	ΛΑ.	ΙΔ.	ΙΕ.	ΜΔ.	Λ.
ΑΥΝ.	ΚΔ.	ΛΒ.	ΙΕ.	ΙΣ.	ΜΕ.	Α.
	ΚΕ.	ΛΓ.	ΙΣ.	ΙΖ.	ΜΣ.	Β.

Νέμεα πρώτον ἤχηθ' ἀγών ὑπὸ Ἀργείων
 μὲν τ' ἐπ' Ἀρχεμείρῳ.
 Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ὁ ΑΜΑΣΙΣ ἔτη
 μβ.

Εὐνάμων Κυρηναίων ὁ τ' Τηλεγονίου ποιήσας ἐγνωρίζετο.
 Ο τ' Παναθηναίων γυμνικὸς ἀγὼν ἤχηθ'.

	ΚΣ.	ΛΔ.	ΙΖ.	ΙΗ.	ΜΖ.	Γ.
ΟΛ. ΝΔ.	ΚΖ.	ΛΕ.	ΙΗ.	ΙΘ.	ΜΗ.	Δ.
	ΚΗ.	ΛΣ.	ΙΘ.	Κ.	ΜΘ.	Ε.
					ΚΡΟΙΣΟΣ.	
	ΚΘ.	ΛΖ.	Κ.	ΚΑ.	Α.	Σ.
	Λ.	ΛΗ.	ΚΑ.	ΚΒ.	Β.	Ζ.

Αἰσωπὸς μυθολογὸς ἐγνωρίζετο, ὃς ὑπὸ
 Δελφῶν ἀπώλετο.
 Ἀθαρῆς ἦλθεν ἐκ τ' Σκυθίας εἰς Ἑλ-
 λαδα.
 Λυδῶν ἐβασίλευσεν ὁ ΚΡΟΙΣΟΣ ἔτη ιε.

Πειρίστρατος Ἀθηναίων ἐτυράνησεν, καὶ εἰς
 Ἰταλίαν παρήλαθε.

Κύρος τ' Ἀστυάγου καθελάων πλὴν Μήδων καθεῖλε βασιλείαν γενομένην ἐν ἔτεσι σνθ.
 Κύρος εἰ ἦεν πλὴν Αἰχμάλωσιον τῶν Ἰσθαίων ἔθνους πορεύσας εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Κάθ' ὃν ἐπανεληθῆς ἀπὸ
 Βαβυλῶνος ἀμφοτέρως πενήμερον ἴδας Ἰσθαίων τὸ Ἰουσιασηρον ἠγάσαν, καὶ ἡμετέρας κατέβαλον τ' Ἱερῶ.
 τ' ἡ σπειρίων ἐθ. ὠν πείριστην, διέμνηε τὸ ἔσρον ἀτελὲς μέχρι δούτερος ἔτος Δαρείου τῶν Ὑσέως βασι-
 λείας Περσῶν, μόνος τῶν Ἰουσιασηρῶν σωσῶν τ'.

Συνέχευ ὁ πᾶς χρόνος τ' Αἰχμάλωσιος τ' ὅ ἐτῶν τῶν Ἰσθαίων ἔθνους ἀριθμῶν καὶ ἀνδρῶν ἀπὸ πρῶτος
 εἰς τ' βασιλείας Ἑλιακῶν τ' Ἰωακείμ, ὅτι τὸ ἔναλον καὶ δέκατον ἔτος Κυρος τῶν Περσῶν βασιλείας. Καθ'
 δευτέρως, ἀπὸ ἀρχῆς τ' Ἱερεμίας προφητείας, ἡ γ' ἔτος καὶ τὸ ἔτος Ἰωσὶς τῶν Ἰσθαίων βασιλείας,
 ὅτι τὸ ἔτος Ἀστυάγου ἀπὸ τ' ἔτος προφητείας Ἱερεμίας, ὅτι τὸ πρῶτον ἔτος Κυρος, ἔτη γίνεται ὅ. ὅπερ δοκεῖ
 πιθανὸν εἶναι. τὸ ἡ ἀληθές, τ' ἐρημίας τῶν Ἱερῶ ἐδομηκῶν αἰτία ὅτι τὸ β' ἔτος Δαρείου τῶν Ὑσέως πε-
 ραίεται ἀπὸ τ', καὶ τ' ἔτος καθεχοδοσοῦν ἀρχομένη.

ΙΟΥΔΑΙ. ΠΕΡΣΩΝ. ΡΩΜΑΙ. ΜΑΚΕΔ. ΛΥΔΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΚΥΡΟΣ. Περσῶν ἐβασίλευσεν πρῶτος ΚΥΡΟΣ ἔτη λ.

ΟΛ. ΝΕ.	ΛΑ.	Α.	ΚΒ.	ΚΓ.	Γ.	Η.
	ΛΒ.	Β.	ΚΓ.	ΚΔ.	Δ.	Θ.
	ΛΓ.	Γ.	ΚΔ.	ΚΕ.	Ε.	Ι.
ΑΥΕ.	ΛΔ.	Δ.	ΚΕ.	ΚΣ.	Σ.	ΙΑ.
ΟΛ. ΝΣ.	ΛΕ.	Ε.	ΚΣ.	ΚΖ.	Ζ.	ΙΒ.

Στησίχορος τέθνηκεν.
 Σιμανίδης ἐγνωρίζετο.
 Αναξίμανδης Φυσικὸς Φιλόσοφος ἐγνω-
 ρίζετο.
 Χείλων ὁ τ' ἐπὶ σφῶν ἔφορος ἐν Λα-
 κεδαιμονίᾳ ἐγένετο.
 Προεφήτευσαν Ἀρχαῖοι, καὶ Ζαχαρίας.

ΙΟΥΔΑΙ, ΠΕΡΣΩΝ, ΡΩΜΑΙ, ΜΑΚΕΔ, ΛΥΔΩΝ, ΑΙΓΥΠΤ.

ΛϚ. Ϛ. ΚΖ. ΚΗ. Η. ΙΓ.

ΛΖ. Ζ. ΚΗ. ΚΘ. Θ. ΙΔ.

ΑΜΥΝ-
ΤΑΣ.

Μακεδόνων ἑβασίλευσεν ἦ ΑΜΥΝΤΑΣ
ἔτη ̅ν̅.

ΛΗ. Η. ΚΘ. Α. Ι. ΙΕ.

Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος ἐγνωρίζετο.

ΟΛ. ΝΖ. ΛΘ. Θ. Λ. Β. ΙΑ. ΙϚ.

Μ. Ι. ΛΑ. Γ. ΙΒ. ΙΖ.

Κροῖσος ἦπ' ἑβασίλευσεν ἐβρατύσεν.

ΜΑ. ΙΑ. ΛΒ. Δ. ΙΓ. ΙΗ.

Καὶ τῆς τετάρτης ἡμέρας ὅσ' ἰωσέδεκ ἱερεὺς ἐγνωρίζετο, καὶ Ζοροβάβελ ὁ δ' ἑβρατὴ βασιλικῆς γένους ὦν, εἰ καὶ
ἠγγιστορ τ' ἀπὸ βαβυλωνίων ἐπανίδετο.

ΜΒ. ΙΒ. ΛΓ. Ε. ΙΔ. ΙΘ.

Θαλῆς ὁ ἑξαμίτις Μιλήσιος πρῶτος φυσικὸς
φιλόσοφος ἀπέθανεν ζήσας ἔτη ̅Ϛ̅.
Ρξσίραβλος ἀθιωμαίων τὸ εἰ βασίλευσεν.

ΟΛ. ΝΗ. ΜΓ. ΙΓ. ΛΔ. Ϛ. ΙΕ. Κ.

Κροῖσος καὶ κύρος ἐβρατύσεν ἠλωσὺν τῆς Λυδῶν βασιλείας ἀφαιρέσασθαι ἔτη ̅π̅β̅.
Ἡ Λυδῶν βασιλεία ̅π̅β̅ ἔτη κατελύθη ἀπὸ κύρου.

ΙΟΥΔΑ, ΠΕΡΣΩΝ, ΡΩΜΑΙ, ΜΑΚΕΔ, ΑΙΓΥΠΤ.

ΤΑΡΚΥΝΙΟΣ Ο
ΣΟΥΡΕΡΒΟΣ.

Ρωμαίων ἑβασίλευσεν ἦ ΤΑΡΚΥΝΙΟΣ Ο
ΣΟΥΡΕΡΒΟΣ ἔτη ̅λε̅.

Ταρκύνιος ὁ σὺρρεβος ἔβρατύσεν ἀργύρας, χρυσά, σίδηρος, ἀίρκας, φυλακὰς, κλοῦς, πέδας, ἀλύσις,
ἄσπρα, μέταλλα. Ἐπὶ ἄλλο κικέν.
Θεογνίς ποιητὴς ἐγνωρίζετο.

ΑΥΟ. ΜΔ. ΙΔ. Α. Ζ. ΚΑ.

ΜΕ. ΙΕ. Β. Η. ΚΒ.

Κῦρος Σάρδεις εἶλεν.

ΜϚ. ΙϚ. Γ. Θ. ΚΓ.

ΟΛ. ΝΘ. ΜΖ. ΙΖ. Δ. Ι. ΚΔ.

ΜΗ. ΙΗ. Ε. ΙΑ. ΚΕ.

Αρπαγος εὐδοκίμων ἠπ' ἑβασίλευσεν ἠγωνίως ἐβρατύσεν.

ΜΘ. ΙΘ. Ϛ. ΙΒ. ΚϚ.

Ν. Κ. Ζ. ΙΓ. ΚΖ.

ΟΛ. Ξ. ΝΑ. ΚΑ. Η. ΙΔ. ΚΗ.

ΝΒ. ΚΒ. Θ. ΙΕ. ΚΘ.

Περικύδης ἰσραηλὶς ἐγνωρίζετο Πυθαγόρας διδάσκαλος.

ΝΓ. ΚΓ. Ι. ΙϚ. Λ.

ΑΥΠ. ΝΔ. ΚΔ. ΙΑ. ΙΖ. ΛΑ.

Φακυλίδης καὶ Ξενοφάνης φυσικὸς τετραγώνιστος ἐγνωρίζετο.

ΙΟΥΔΑΙ. ΠΕΡΣΩΝ. ΡΩΜΑΙ. ΜΑΚΕΔ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΟΔ. ΕΑ. ΝΕ. ΚΕ. ΙΒ. ΙΗ. ΛΒ.

ΝΣ. ΚΣ. ΙΓ. ΙΘ. ΛΓ.

ΝΖ. ΚΖ. ΙΔ. Κ. ΛΔ.

ΝΗ. ΚΗ. ΙΕ. ΚΑ. ΛΕ.

ΟΔ. ΕΒ. ΝΘ. ΚΘ. ΙΣ. ΚΒ. ΛΣ.

Ξ. Λ. ΙΖ. ΚΓ. ΛΖ.

Τόμυρις γυνή Μασσαγατών βασίλισσα Κῦρον ἀνεί-
λεν.

Περσῶν ἑβασίλευσεν β̄ ΚΑΜΒΥΣΗΣ ἔτη γ̄.

ΚΑΜΒΥ-
ΣΗΣ.

ΞΑ. Α. ΙΗ. ΚΔ. ΛΗ.

Καμβύσιω φασι παρ' Ἑβραίοις δύο πρὸν Ναερχοδονόσῃ καλεῖσθαι, ἐφ' ἧ πλὴν κ̄ Ἰουδαίαν ἰσραήλιν λέγουσι
μεγίστην.

ΞΒ. Β. ΙΘ. ΚΕ. ΛΘ.

ΟΔ. ΕΓ. ΕΓ. Γ. Κ. ΚΣ. Μ.

ΑΥ Γ. ΞΔ. Δ. ΚΑ. ΚΖ. ΜΑ.

Σάμυς τύραννος Πολυκράτης, ἡ Συλοσῶν, ἔ Γαυ-
πύγνωτ⊕ ἀδελφοὶ μεγίστη.

ΞΕ. Ε. ΚΒ. ΚΗ. ΜΒ.

Αιγύπτῃ ἀκροῦ ἐβδόμη δυναστεία Περσῶν, βασιλέων ἦ. Καμβύσης γὰρ ἔτι πέμπτῳ τ' αὐτῆ βασιλείας
ἑβασίλευσεν Αἰγύπτῃ ἔτη γ̄.

ΞΣ. ς. ΚΓ. ΚΘ.

ΟΔ. ΕΔ. ΞΖ. Ζ. ΚΔ. Λ.

ΞΗ. Η. ΚΕ. ΛΑ.

Περσῶν τρίτῃ ἑβασίλευσεν δὲ δύο ἀδελφοὶ Μέρδι⊕, καὶ Πατζάτης, μιλῶνς ζ̄.

ΞΘ. Θ. ΚΣ. ΛΒ.

Δ Α Ρ Ε Ι -
Ο Σ.

Περσῶν ἑβασίλευσεν δ̄ ΔΑΡΕΙΟΣ ἕως Υερίανθ ἔτη λς.

Ο. Α. ΚΖ. ΛΓ.

ΠΕΡΣΩΝ, ΡΩΜΑΙ, ΜΑΚΕΔ.

ΟΔ. ΕΕ. Β. ΚΗ. ΛΔ.

Ολυμπίας Ξε, καὶ τὸ β̄ ἔτ⊕ Δαρεῖα Υερίανθ.

Πυθαγόρας Φυζικὸς Φιλόσοφ⊕ ἐγνωρίζετ.

Προφήτῳ ὕψιστοι Αἰχά⊕, ἔ Ζαχαρίας ὁ Ξ̄ Αδδῶ, ἡ Μαλαχίας.

Ἐτ⊕ β̄ Δαρεῖα Ξ̄ Υερίανθ. Επωληρώθη τὰ ὅ ἔτη τ' ἐρημίας Ξ̄ ἱερῶ καὶ κ̄ μὲν Κῦ-
ρον ἡ τ' ἀχμαλωσίας Ξ̄ Ἰουδαίων ἔθνος ἐλθούσῃ γινέ'), καὶ ἡ συγχώρησις τ' τῶ ἱερῶ ἀποδομῆς. εἰς
ἐργον ἡ χωρῆς ἔ πελῆσται ὁ ναὸς κ̄ τὸ η̄ ἔτ⊕ Δαρεῖα τῶ Υερίανθ, κατ' ὃ ἱεράτῳσεν Ἰησοῦς ὁ τῶ Ἰασιδέκ
ἄμα

ΠΕΡΣΩΝ. ΡΩΜΑΙ. ΜΑΚΕΔ.

ἄμα Ζοροβάβελ ἔβαλεθ' ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ πρὸς οὐρανὸν ἐπισημαίνων. Συναδὴ
 ἡ τῶν ἁγίων καὶ ὁ Κλήμης ἐν τῷ πρώτῳ Σπρωματικῷ γραβωνίῳ. Καὶ ἐμφάνη αἰχμαλωσία ἐτη ὁ κατε-
 ἤξαται εἰς τὸ β' ἐτ' Δαρείου ἔγραψεν τῷ Περσίαν, καὶ Ασσυρίαν καὶ Βαβυλωνίαν βασιλέως.
 ἡ Φ' ἔγραψεν καὶ Ζαχαρίας, καὶ ὁ ἐκ τῆς Βαβυλωνίας ἀποφθίσας. Καὶ ταῦτε μὲν ὁ ἐλαθεὶς ἀνὴρ.
 ἡ Περλ' ἔγραψε δὲ πρὸς Δαρείου τὸ ὅτι ἐρημίας τὸ ἱεὺς ἐτ' ἀφ' ἡμετέρας, μέγιστος ἐχέσθ' ὁ
 ἡ ἀφ' ἡμετέρας Ζαχαρίας ἐτ' δὲ πρὸς Δαρείου εἰπὼν, Κύριε παντοκράτωρ, εὐσεβῆσαι ἢ μὴ ἐλεήσεις τὴν
 ἡ ἱερὸν ἱερόν, καὶ τὰς πόλεις Ἰσραὴλ, ἃς ὑπερῆρας τὸ πρὸς ἐτ' ἡμετέρας.
 Ἀρμόδιος ἔγραψε γὰρ ἀντὶ τὸν Ἰππικὸν τυραννον, καὶ ἔγραψε ἡ ἐπὶ τὴν ἐπισημαίνων κατὰ
 πάντων ὅσων σωμάτων, τὴν ἐαυτῆς ἀπετηρε γλώσσων.

Γ.	ΚΘ.	ΛΕ.
Δ.	Λ.	ΛΣ.
Ε.	ΛΑ.	ΛΖ.
ΣΤ.	ΛΒ.	ΛΗ.
Ζ.	ΛΓ.	ΛΘ.
Η.	ΛΔ.	Μ.
Θ.	ΛΕ.	ΜΑ.

Απ' ἐπέμψεν ἐπιστολὴν, ἐν ᾗ ὁ ἐν Ἱερουσαλήμιν βασιλεὺς πέλεον ἐπαγγέλλεται, ἕως
 τελευταίᾳ ἐτ' ἡμετέρας Ἰσραὴλ ἡγεμονίας καὶ βασιλείας, ὑπέστη ἡμο-
 μίαν ἐκ τῆς ἱερουσαλήμ, ἐτη τυγχάνει ὑπὸ τῶν ὀπλοῦν καὶ ἐκ τῆς Βαβυλωνίας
 ἀποφθίσας ἀντὶ τὸν Ἰππικὸν τυραννον ἐδομαδίας.

Ομοῦ βασιλεὺς Ρωμαίων ἔγραψε. Μὲθ' ἧς λοιπὸν ὑπάτοι δὲ ἐξ ἡμετέρας ἀπὸ Κολλατίου καὶ πρώτου αἰτα δὲ μαρτυροῦν, καὶ
 διὰ τῶν ἁγίων. μὲθ' ἧς πάλιν ὑπάτοι πάντες διεγίνοντο ἐπὶ τὸ πρὸς ἐτ' ἡμετέρας ἕως Ἰουλίου Καίσαρος πρώτου μοναρχουμένου.

ΠΕΡΣΩΝ. ΜΑΚΕΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

Ι.	ΜΒ.
ΙΑ.	ΜΓ.
ΙΒ.	ΜΔ.
ΙΓ.	ΜΕ.

Αἰχμητῶν ἐπισημαίνων ἐτ' ἡμετέρας.

ΙΔ.	ΜΣ.	Λ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΒΡΟΥΤΟΣ. Λ. ΤΑΡΚΥΝΙΟΣ ΚΟΛΛΑΤΙΝΟΣ.
ΙΕ.	ΜΖ.	Π. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΡΟΒΛΙΚΟΛΑΣ. Τ. ΛΟΥΚΡΗΤΙΟΣ.
ΙΣ.	ΜΗ.	Π. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΡΟΒΛΙΚΟΛΑΣ ΤΟ Π. Μ. ΟΡΑΤΙΟΣ ΤΟ Ε.
ΙΖ.	ΜΘ.	ΣΡ. ΛΑΡΤΙΟΣ. Τ. ΕΡΜΙΝΙΟΣ ΑΚΥΛΙΝΟΣ.
ΙΗ.	Ν.	Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΟΥΟΛΟΥΣΙΟΣ. Π. ΡΟΣΤΟΥΜΙΟΣ ΤΟΥΒΕΡΤΟΣ.

Τιμήσεως ἐν Ρώμῃ; ἡμετέρας θύρεθρον μνημάδες πρὸς ἡμετέρας.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. Μακεδόνων ἐπὶ τὸ πρὸς ἐτ' ἡμετέρας.

ΙΘ.	Α.	Π. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΡΟΒΛΙΚΟΛΑΣ ΤΟ Δ. Τ. ΛΟΥΚΡΗΤΙΟΣ ΤΟ Ε.
-----	----	---

Δικτάτωρ ἐν Ρώμῃ πρῶτος καὶ δεύτερος ΡΩΜΑΙΟΝ ΛΑΡΚΙΟΝ.

ΠΕΡΣΩΝ. ΜΑΚΙΔ.

ΥΓΑΤΩΝ.

Κ. Β. Ρ. ΡΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΤΟΥΒΕΡΤΟΣ ΤΟ Β. ΑΓΡΙΠΠΑΣ ΜΕΝΕΝΙΟΣ.

ΚΑ. Γ. ΟΠΙΤΕΡ ΒΕΡΓΙΝΙΟΣ ΤΡΙΚΟΣΤΟΣ. ΣΡ. ΚΑΣΣΙΟΣ ΟΥΙΣΚΕΛΛΙΝΟΣ.

ΟΛ. Δ. ΚΒ. Δ. ΡΟΣΤΟΥΜΟΣ ΚΟΜΙΝΙΟΣ ΑΥΡΟΥΓΚΟΣ. Τ. ΛΑΡΤΙΟΣ ΦΛΑΒΟΣ.

Ἑλλάνιστες ἱστοριογράφοι, καὶ Δημόκριτος Φιλόσοφος, καὶ Ἡρόκλητος ὁ Σκοπτικός, καὶ Ἀρκεζιγόρας Φυσικός
Φιλόσοφος ἐγνωρίζοντο.

ΚΓ. Ε. ΣΡ. ΣΟΥΛΗΡΙΤΙΟΣ ΚΑΜΕΡΙΝΟΣ. Μ. ΤΟΥΛΙΟΣ ΛΟΓΓΟΣ.

ΚΔ. Σ. Ρ. ΟΥΪΤΟΥΡΙΟΣ ΓΕΜΙΝΟΣ. Τ. ΑΛΒΟΥΤΙΟΣ ΕΛΟΥΑΝΟΣ.

ΛΕΚ. ΚΕ. Ζ. Τ. ΛΑΡΤΙΟΣ ΦΛΑΒΟΣ ΤΟ Β. ΚΟΙΝΤΟΣ ΚΑΟΙΛΙΟΣ.

Ρυθιγόρας ὁ Φιλόσοφος πέθνηκεν ἐτῶν 76, αἱ δὲ 66.

ΟΛ. ΟΑ. ΚΣ. Η. Α. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΑΤΡΑΤΙΝΟΣ. Μ. ΜΙΝΟΥΚΙΟΣ ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΣ.

Αιχὺλος Τραγῶδοποιὸς ἐγνωρίζεται.

ΚΖ. Θ. Α. ΡΟΣΤΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΟΣ. Τ. ΟΥΪΡΙΝΙΟΣ ΤΡΙΚΟΣΤΟΣ.

Λατῖνοι Ρωμαίων ἀπέστησαν.

ΚΗ. Ι. Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΣΑΒΙΝΟΣ. Ρ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΡΡΙΣΚΟΣ.

Ἐνράμη ὁ δῆμος ἀπέστη ὁ συγκλήτης.

ΚΘ. ΙΑ. Α. ΟΥΒΕΡΓΙΝΙΟΣ ΤΡΙΚΟΣΤΟΣ. Τ. ΟΥΪΤΟΥΡΙΟΣ ΓΕΜΙΝΟΣ.

Λ. ΙΒ. ΣΡ. ΚΑΣΣΙΟΣ ΟΥΙΣΚΕΛΛΙΝΟΣ ΤΟ Β. ΡΟΣΤΟΥΜΙΟΣ ΚΟΜΙΝΙΟΣ ΤΟ Β.

ΟΛ. ΟΒ. ΛΑ. ΙΓ. Τ. ΓΕΓΑΝΙΟΣ ΜΑΚΕΡΙΝΟΣ. Ρ. ΜΙΝΟΥΚΙΟΣ ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΣ.

ΛΒ. ΙΔ. Α. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΑΤΡΑΤΙΝΟΣ ΤΟ Β. Μ. ΜΙΝΟΥΚΙΟΣ ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΣ ΤΟ Β.

ΛΓ. ΙΕ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΣΟΥΛΗΡΙΚΙΟΣ ΚΑΜΕΡΙΝΟΣ. ΣΡ. ΛΑΡΤΙΟΣ ΦΛΑΒΟΣ ΤΟ Β.

Γανύασις ποιητὴς ἐγνωρίζεται.

ΟΛ. ΟΓ. ΛΔ. ΙΣ. Γ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΙΟΥΛΟΣ. Ρ. ΡΙΝΑΡΙΟΣ ΡΟΥΦΟΣ.

ΑΡΔ. ΛΕ. ΙΖ. ΣΡ. ΝΑΥΤΙΟΣ ΡΟΥΤΙΛΟΣ. ΣΞΕ. ΦΟΥΡΙΟΣ. ΜΕΔΟΥΛΛΙΝΟΣ.

Γέλων Συρρακωσῶν ἀκρόατησεν ἐτη 12.

ΛΣ. ΙΗ. Γ. ΑΚΥΛΙΟΣ ΤΟΥΣΚΟΣ. Τ. ΣΙΚΙΝΙΟΣ ΣΑΒΙΝΟΣ.

Πίνδαρος καὶ Σιμωνίδης μελοποιοὶ ἐγνωρίζοντο.

ΞΕΡΞΗΣ. Περσῶν ἐβασίλευσεν ἐ ΞΕΡΞΗΣ Δαρείου ἐτη 1.

Α. ΙΘ. ΣΡ. ΚΑΣΣΙΟΣ ΟΥΙΣΚΕΛΛΙΝΟΣ ΤΟ Γ. ΠΡΟΚΛΟΣ ΟΥΒΕΡΓΙΝΙΟΣ ΤΡΙΚΟΣΤΟΣ.

ΠΕΡΣΩΝ. ΜΑΚΕΔ.

ΥΠΑΤΩΝ.

Εν Ρώμη Πομπίλια πὺς παρθένος ἐπὶ Διαφορᾷ καταγνωθεῖσα ζῶσι καλωρύγη.

ΟΛ. ΟΔ. Β. Κ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΟΥΙΒΟΥΛΑΝΟΣ. ΣΕΡ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ.

Ξέρξης Αιγυπτιον παρῆλαθεν.
Αρισείδης θζωσρακίδη.

Γ. ΚΑ. Α. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΜΑΜΕΡΚΙΝΟΣ. Κ. ΦΑΒΙΟΣ ΟΥΙΒΟΥΛΑΝΟΣ.

Χαιρίλ. ἐγνωρίζετο.

Δ. ΚΒ. Μ. ΦΑΒΙΟΣ ΟΥΙΒΟΥΛΑΝΟΣ. Α. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΡΟΥΤΟΣ.

Οί παρὶ Διαγόραν Φυσικὸι Φιλόσοφοι ἤκμαζον.

Ε. ΚΓ. Γ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΙΟΥΛΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΟΥΙΒΟΥΛΑΝΟΣ ΤΟ Β.

Ξέρξης εἰς Αθήνας ἐλθὼν ἐπέσκηψεν αὐτὰς ἐπὶ Καλλιᾶδος Αθηναίων ἀρχοντῶ.

ΟΛ. ΟΕ. Σ. ΚΔ. ΚΑΙΣΩΝ ΦΑΒΙΟΣ ΟΥΙΒΟΥΛΑΝΟΣ ΤΟ Β. ΣΡ. ΦΟΥΡΙΟΣ ΦΟΥΣΟΣ.

Η ἐν Θερμοπύλαις μάχη, καὶ ἡ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχία.

Ζ. ΚΕ. ΓΝ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΒΟΥΛΣΩΝ. Μ. ΦΑΒΙΟΣ ΟΥΙΒΟΥΛΑΝΟΣ.

Αθηναῖοι τὴν Περσῶν ἐπέχρισαν.

Η. ΚΣ. ΚΑΙΣΩΝ ΦΑΒΙΟΣ ΟΥΙΒΟΥΛΑΝΟΣ ΤΟ Γ. Τ. ΟΥΕΡΓΙΝΙΟΣ ΤΡΙΚΟΣΤΟΣ.

Αιχὺλ. τραγωδοποιὸς ἐγνωρίζετο.

ΑΦΜ. Θ. ΚΖ. Α. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΜΑΜΕΡΚΙΝΟΣ ΤΟ Β. Γ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΣΤΡΟΥΚΤΟΣ.

ΟΛ. ΟΣ. Ι. ΚΗ. Γ. ΟΡΑΤΙΟΣ ΡΟΥΛΒΙΑΛΟΣ. Τ. ΜΕΝΕΝΙΟΣ ΛΑΝΑΤΟΣ.

ΙΑ. ΚΘ. Α. ΟΥΙΡΓΙΝΙΟΣ ΤΡΙΚΟΣΤΟΣ. ΣΡ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΣΤΡΟΥΚΤΟΣ.

Ιέρων Συρακουσίων ἐπεσκήψεν, καὶ ὅλης Σικελίας.

ΙΒ. Α. Ρ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΡΟΒΛΙΚΟΛΑΣ. Γ. ΝΑΥΤΙΟΣ ΡΟΥΤΙΛΟΣ.

ΙΓ. ΛΑ. Α. ΦΟΥΡΙΟΣ ΜΕΔΟΥΛΛΙΝΟΣ. Α. ΜΑΝΛΙΟΣ ΒΟΥΛΣΩΝ.

Γίνδαρος. ἐγνωρίζετο.

ΟΛ. ΟΖ. ΙΔ. ΛΒ. Α. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΜΑΜΕΡΚΙΝΟΣ ΤΟ Γ. ΟΥΟΠΙΣΚΟΣ ΙΟΥΛΙΟΣ ΙΟΥΛΟΣ.

Θεμιστοκλῆς εἰς Πέρσας φθίγει.

ΙΕ. ΛΓ. Ρ. ΦΟΥΡΙΟΣ ΜΕΔΟΥΛΛΙΝΟΣ. Α. ΠΙΝΑΡΙΟΣ ΜΑΜΕΡΚΙΝΟΣ.

Σοφοκλῆς τραγωδοποιὸς πρῶτον ἐπεδείξατο.

ΠΕΡΣΩΝ. ΜΑΚΕΔ.

ΥΠΑΤΩΝ.

ΙΒ. ΛΔ. Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΒΑΡΒΑΤΟΣ. ΑΓΓΙΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΣΑΒΙΝΟΣ.

Εν Ρώμῃ Σύνῃ παρήνθη φηραῖσα καλωρύγη ζωσι.

ΙΖ. ΛΕ. Α. ΟΥΑΔΕΡΙΟΣ ΡΟΤΙΤΟΣ. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΜΑΜΕΡΚΙΝΟΣ.

Ευρωπαϊδης ἐγνωρίζετ.

ΟΛ. ̅̅. ΙΗ. Λς. Α. ΟΥΕΡΓΙΝΙΟΣ ΤΡΙΚΟΣΤΟΣ. ΝΟΥΜΙΚΙΟΣ ΠΡΙΣΚΟΣ.

Πρόδοτ. Αλικαρνασούς ἰσομογράφ. ἐγνωρίζετ.

ΑΡΜ. ΙΘ. ΛΖ. Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΒΑΡΒΑΤΟΣ ΤΟ Β. ΚΟΙΝΤΟΣ ΣΕΡΟΥΕΙΑΙΟΣ ΠΡΙΣΚΟΣ.

Βακχυλίδης ἠμαζεν.
Ξεῦξίς ζωγράφ. ἐγνωρίζετ.

Κ. ΑΗ. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΜΑΜΕΡΚΙΝΟΣ ΤΟ Β. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΟΥΙΒΟΥ-
ΛΑΝΟΣ.

Θεμισκλῆς ἄμα πάρειον πῶν πλωτῶ.
Σακεράτης ἐγιγνήθη.

ΑΡΤΑΒΑ- Περσῶν ἐδασίλωσεν ἑ ΑΡΤΑΒΑΝΟΣ μῦσας ζ.
ΝΟΣ.

Α. ΛΘ. ΣΡ. ΡΟΣΤΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΣΕΡΟΥΕΙΑΙΟΣ ΠΡΙΣΚΟΣ ΣΤΡΟΥΚ-
ΤΟΣ ΤΟ Β.

Λ'θ. ἐκ' ἑρῶν ἔπεζεν ἐν ποταμοῖς Αιγίς.

ΑΡΤΑΞΕΡ- Περσῶν βασιλευσεν ζ ΑΡΤΑΞΕΡΕΗΣ ὁ Πηκληθεῖς Μακρόχρη ἔτη μ.
ΞΗΣ.

ΟΛ. ̅̅̅. Α. Μ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΟΥΙΒΟΥΛΑΝΟΣ ΤΟ Β. ΚΥΝΤΙΟΣ ΒΑΡΒΑΤΟΣ
ΤΟ Γ.

Τὰ τῶν πῶν Εσθέρ ὁ μαρδοχαῖον Φασίλινες ἐν πῆς χρόνοις τέτοις γεγνηῶται, ἐγὼ δὲ ἐπέθορα. ἔ γὰρ ἂν
ἐπιώπησε πῆς κ' ἐπ' αὐτὸν πράξεις ἡ ἔ Εσδρα γραφῆ, ἡ τις κ' τ' Ἀρῶξ ἐρξίαν ἰσορῶ Εσδραν ὁ Νεεμίαν
ὁκ Βαβυλων. ἀποληλυθεν, ἡ πῆς ἀναφερομένης αὐτῶν πράξεις γερονέται.

Β. ΜΑ. Α. ΠΟΣΤΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΟΣ. ΣΡ. ΦΟΥΡΙΟΣ ΜΕΔΟΥΛΛΙΝΟΣ ΦΟΥΣΟΣ.

Γ. ΜΒ. Ρ. ΣΕΡΟΥΕΙΑΙΟΣ ΠΡΙΣΚΟΣ. Α. ΑΙΒΟΥΤΤΙΟΣ ΕΛΟΥΑΣ.

Δ. ΜΓ. Α. ΛΟΥΚΡΗΤΙΟΣ. Τ. ΟΥΕΤΟΥΡΙΟΣ ΓΕΜΙΝΟΣ.

Σικελίας Δημοκρατία.
Κίμων ἑπ' Ευρυμεδονία ποταμῶ Πέρους ἐνίκαναυμαχία ἡ πεζομαχία. ὁ Μηδικὸς πόλεμος ἐπιούσῃ.
Ηλια ἐκλειψῆ.
Αναξαγορας θνήσκῆ.

ΠΕΡΔΙΚ- Μακεδόνων ἐδασίλωσεν ἑ ΠΕΡΔΙΚΚΑΣ ἔτη λη.
ΚΑΣ.

ΟΛ. ̅̅̅̅. Ε. Α. Η. ΟΥΟΛΟΥΜΝΙΟΣ ΑΜΙΝΤΙΝΟΣ. ΣΡ. ΣΟΥΛΠΤΙΟΣ ΚΑΜΕΡΙΝΟΣ.

ΠΕΡΣ. ΜΑΚΕΔ.

ΥΠΑΤΩΝ.

Εσθρας ἱερέως ᾤδρα Ἰσθαίοις ἐγνωρίζετο, καθ' ὃν ἐργηροῦσι ἰωὺ Ἐλιασὶς ὡς Ἰωακείμ ἔψα Ἰησὺς ἔψα Ἰωσὴφ δεκ. ἰωὺ δὲ Εσθρας γραμματῶς νόμων ἱεραῶν διδάσκαλος ἐπιφανής, τὸ δὲ Βαβυλῶν ἐπὶ τῶν ἰουδαίων ἐπανελθόντων.

5. Β. Ρ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΡΟΒΛΙΚΟΛΑΣ ΤΟ Β. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΣΑΒΙΝΟΣ.

Z. Γ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΟΥΙΒΟΥΛΑΝΟΣ ΤΟ Γ. Α. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΟΣΣΟΣ.

ΑΦΧ. Η. Δ. Γ. ΝΑΥΤΙΟΣ, ΡΟΥΤΙΛΟΣ ΤΟ Β. Α. ΜΙΝΟΥΚΙΟΣ ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΣ.

Εμπειροκλήης καὶ Παρμηίδης φιλόσοφοι φυσικὰ ἐγνωρίζοντο.
Ζώων ἐπὶ Ἡράκλειτον ὁ σκοπὸν ἤμαζον.

ΟΛ. ΠΑ. Θ. Ε. Γ. ΟΡΑΤΙΟΣ ΡΟΥΑΒΙΑΛΟΣ, ΚΟΙΝΤΟΣ ΜΙΝΟΥΚΙΟΣ ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΣ,

Φερεκύδης ὁ δούτερος ἰσορρογογράφος ἐγνωρίζετο.

I. Σ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ, ΣΠ. ΟΥΕΡΓΙΝΙΟΣ ΤΡΙΚΟΣΤΟΣ.

Κρατὶν, καὶ Πλάτων οἱ κωμικοὶ ἤμαζον.

IA. Z. Τ. ΡΩΜΗΛΙΟΣ, Π. ΟΥΕΤΟΥΡΙΟΣ ΓΕΜΙΝΟΣ.

IB. Η. ΣΠ. ΤΑΡΡΗΙΟΣ ΚΑΡΙΤΩΝ, Α. ΑΤΕΡΙΟΣ,

Εν Ρώμῃ Κλαυδίων ἀγῶν ἐκαλοντο αὐτῆς ἡχθῆ.

ΟΛ. ΠΒ. Θ. ΙΓ. Θ. ΣΕΞ, ΚΥΝΤΙΛΙΟΣ ΝΕΡΩΣ, Ρ. ΟΡΑΤΙΟΣ.

Νόμος ἐκ τῆς Ἑλλάδος Ῥωμαῖοι μετέπειλαντο, ἀφ' ὧν πᾶς δώδεκα δέλτος συνήθηκα.

IA. I. Ρ. ΣΕΣΤΙΟΣ ΚΑΡΗΤΩΛΕΙΝΟΣ, Τ. ΜΕΝΕΝΙΟΣ ΛΑΝΑΤΟΣ.

Κρατῆς ὁ κωμικός, καὶ Τελέσιλλα, καὶ Πραξιλλὰ, ἐκ Κλεοβελίνα ἐγνωρίζοντο.

IE. IA. Ο' τῆς Ἡρας νεὼς ἐνεπεγήθη.

IS. IB.

Αθαρῆς ὑπερβόρειος χηρησμολόγος ἐγνωρίζετο.

ΟΛ. ΠΓ. ΙΖ. ΙΓ.

ΑΦΟ. IH. IA. Α. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΡΟΒΛΙΚΟΛΑΣ ΡΟΥΤΙΤΟΣ, Μ. ΟΡΑΤΙΟΣ ΒΑΡΒΑΤΟΣ,

IΘ. IE. ΑΛΑΡΤΙΟΣ ΕΡΜΙΝΙΟΣ ΑΚΥΛΙΝΟΣ, Τ. ΟΥΕΡΓΙΝΙΟΣ ΤΡΙΚΟΣΤΟΣ.

Δήμαρχοι ἐν Ρώμῃ καὶ ἀγορανομοὶ ἠρέθησαν, μηκέτι ὄντων ὑπάτων.

K. IS. Μ. ΓΕΓΑΝΙΟΣ ΜΑΚΕΡΙΝΟΣ, Γ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΙΟΥΛΟΣ.

Αθλιναῖοι ἐκ Λακεδαιμόνιοι πονοδῶς ἐπιήσιντο πρὸς ἀλλήλους τετρακοιλίτης.
Ἡροδῶτος ἐπιμήθη ᾤδρα τῆς Αθλιναίων βουλῆς ἐπαναγνὸς αὐτοῖς πᾶς βίβλος.

Υ

ΚΑ.

ΠΙΡΩΝ. ΜΑΚΙΔ.

ΥΡΑΤΩΝ.

ΟΑ. ΠΔ. ΚΑ. ΙΖ. Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΒΑΡΒΑΤΟΣ ΤΟ Δ. ΑΓΡΙΠΠΑΣ ΦΟΥΤΙΟΣ ΜΕΔΟΥΛΛΙ- ΚΟΣ.

ΚΒ. ΙΗ. Μ ΓΕΡΟΥΚΙΟΣ ΑΥΓΟΥΡΕΙΝΟΣ. Γ. ΚΟΥΤΙΣ ΦΙΩΝ.

Επιπέδης τραγωδοποιός ἐγνωρίζετο.
Γράψερός ὁ σφοδρὸς ἠμαζεν. Τέταθ Ἀθηνᾶσι πὰς βιβλῆς ἐψηφίσαντ καὶ ζαυ.

ΚΓ. ΙΘ. Δ. ΣΕΜΠΡΩΚΙΟΣ ΑΤΡΑΤΕΙΝΟΣ. Α. ΠΑΠΕΡΙΟΣ ΜΟΥΣΙΛΛΑΝΟΣ.

ΚΔ. Κ. Μ. ΓΕΓΑΝΟΣ ΜΑΚΕΡΙΝΟΣ ΤΟ Β. Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΒΑΡΒΑΤΟΣ.

ΟΑ. ΠΕ. ΚΕ. ΚΑ. Μ. ΦΑΒΙΟΣ ΟΥΒΟΥΛΑΝΟΣ. ΠΟΣΤΟΥΜΟΣ ΑΙΒΟΥΤΙΟΣ ΕΛΟΦΑΣ.

Εν ῥώμῃ πάλιν ὕπαισι.

ΚΣ. ΚΒ. Γ. ΦΟΥΡΙΟΣ ΜΑΚΙΛΟΣ. Μ. ΠΑΠΕΡΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.

σέξιδας πλὴν ἐλεφαντίνῳ Ἀθηνᾶν ὑπέστηεν.
σεαίτητο μαθηματικὸς ἦν.

ΚΖ. ΚΓ. ΠΡΟΚΛΟΣ ΓΕΓΑΝΙΟΣ ΜΑΚΕΡΙΝΟΣ. Α. ΜΕΝΙΝΙΟΣ ΛΑΝΑΤΟΣ.

ΑΦΠ. ΚΗ. ΚΔ. Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΒΑΡΒΑΤΟΣ. ΑΓΡΙΠΠΑΣ ΜΕΝΕΝΙΟΣ ΛΑΝΑΤΟΣ.

Γυπαλὶς ἐξ Ἀριστοφάνους Κομικοῦ, Σεφοκλῆς τε ὁ τραγωδοποιός ἐγνωρίζετο.
Εν Ἰταλίᾳ Καμπανίᾳ ἐδίθη σινση.

ΟΑ. ΠΣ. ΚΘ. ΚΕ.

Δημόκριτος Ἀθηναίτης Φυσικὸς Φιλόσοφος ἐγνωρίζετο, ἔ Εμπεδοκλῆς ὁ Ἀκραγαυτῖνος, καὶ Ἰπποκρά-
της Κῆρος ἰατρὸς, Ἰσχυρίας, καὶ Πρόδικος. ὡς δὲ βίβλεις, ἔ Ζώνταν, καὶ Παρδρῖδης καὶ τέτατος ἠμα-
ζον.

Λ. ΚΣ. Μ. ΓΕΓΑΝΙΟΣ ΜΑΚΕΡΙΝΟΣ ΤΟ Γ. Α. ΣΕΡΓΙΟΣ ΦΙΔΗΝΑΣ.

Σακερῆτης Φιλόσοφος καθαρῶς ἠΐτι.

ΛΑ. ΚΖ. Μ ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ. Α. ΠΑΠΕΡΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.

ΛΒ. ΚΗ. Γ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΙΟΥΛΟΣ ΤΟ Δ. Α. ΟΥΕΡΓΙΝΙΟΣ ΤΡΙΚΟΣΤΟΣ.

Νεεμίης ὁκ Φυλῆς ἰσθὰ οἰνοπότος Ἀρξὲξίρξου αἰτήσας τὴ βασιλέα ἀΐφην εἰς Ἱερουζαλήμ ὅκ βασιλῶν, πλὴν πάλιν πὲ αὐτοῖς ταῖς συνήθειαν. ἠ δὲ ὠκεδομήθη πάλαιε καὶ πειπῆτος καὶ πλὴν πόρρησιν Δαυιδ καὶ περὶ φητα, ἀκωσῶ ἐπὶ Ἀρξὲξίρξου καὶ Μακρόχειρος καὶ ἀρξὲξ ἀμλν καὶ ἴογος, καὶ περὶ ἀθένη καὶ τὸ ἄβ ἐπὶ ὠπῶ, ὡς ἰσραὴ ἢ ἔ Ἰσθὰα γραφή, ὅπτι δὲ χιερειως Ἰωδαὴ ἢ Ἰακκίμ. μετὰ τὴ Ἰωδαὴ, Ἰωάννης ὁ ἦος αὐτὸ δὲ γεγράφεν ὁ καὶ Ἀλεξάνδρον γλύμν ὕπερον τὴ Μακεδόνα. τὰς μῆρτι ὁ ἐβδουμάδας ὠδὸ πῶ Δαυιδ, ἔως Χριστὸς ἠγκαμλν, ἐντεῦθεν εἰς δὲ θμῆσεν, αἰ γίνον ἔτη 57, ὄροι αἰ. αὐτὰς ὅπτι Νερανα Γωμῶν αὐτοκράτορα περαισμλν, καθ' ὃν πολιορκεῖτο δὲ ἀμλν ἢ πόλις, καὶ Νερανα, ἐπὶ ὅ ουεσαζιαν, πλὴν ἰσραὴ πλὴν ἀλωζιν ἔσπομλν.

Ἰωσὴφ ἐν Ἰσθὰα ἢ Νεεμίης αἰ ἐνδίασται Ἐβραϊσμῶ γραφαί. τὰ ἢ μετὰ ταῦτα συμδῶτα, ἢ περὶ ἀθῶτα, ἔως τὸ ἔσθας σαρκώσας, πῆς Ἰσθαίσις Ἰωσηππος ἢ πῆς Μακκαδοῦκῆς ἰσραὴ, καὶ Ἀρξὲξ καυὸς μετ' αὐτὸν ἐν Ἰσραὴμ.

ΠΕΡΣΩΝ. ΜΑΚΕΔ.

ΥΡΑΤΩΝ.

ΑΡΧΕ-ΛΑΟΣ. Μακεδόνων ἑξασίλωσεν ἢ ΑΡΧΕΛΛΑΟΣ ἔτη κδ.

ΟΛ. ΠΖ. ΑΓ. Α. Γ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΙΟΥΛΟΣ ΤΟ Β. Δ. ΟΥΕΡΓΙΝΙΟΣ ΤΡΙΚΟΣΤΟΣ ΤΟ Ε.

Ο Γελοποννησιακὸς αὐτῆς πόλεμος.

ΛΔ. Β. Βακχυλίδης μελοποιὸς ἐγνωρίζεται.

ΛΕ. Γ. Αθλιναίους ἔπεισεν ὁ λιμός.

Θεκυλίδης ὁ συγγραφεὺς παρ' Ἀθηναίοις ἤμαρ ζεν.

Λς. Δ. Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΡΕΝΝΟΣ. Γ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΜΕΝΤΩΝ.

ΟΛ. ΠΗ. ΛΖ. Ε. Α. ΠΑΡΕΙΡΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ ΤΟ Β. Α. ΙΟΥΛΙΟΣ ΙΟΥΛΟΣ.

Ευπλίας ἑξ Ἀρσινόης κωμαδοποιὸς ἐγνωρίζεται.

ΑϞΓ. ΔΗ. ς. Α. ΣΕΡΓΙΟΣ ΦΙΔΗΝΑΣ ΤΟ Β. ΟΣΤΟΣ ΛΟΥΚΡΗΤΙΟΣ.

Ἐρράγη ἐν Σικελίᾳ τὸ Ἀθηναίων ὄρεον, καὶ ἐξῆλθε πῦρ.

ΛΘ. Ζ. Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΠΙΝΝΟΣ. Α. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΟΣΣΟΣ.

Σησμῶν γρομῶν ἢ πρὸς Λοκροῖς Ἀτλαντὴν χροῦσται νῆσον ἐγέρει.

Μ. Η. Γ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ. Α. ΠΑΡΕΙΡΙΟΣ ΜΟΥΓΙΛΛΑΝΟΣ ΤΟ Β.

Γλάτων γυνάται
Περσῶν ἑξασίλωσεν ἢ ΞΕΡΞΗΣ μελέας β.

ΔΑΡΕΙΟΣ. Περσῶν ἑξασίλωσεν ἢ ΔΑΡΕΙΟΣ, ὁ Ἰπικληθεὶς Νόβθ, ἔτη ιθ.

ΟΛ. ΠΘ. Α. Θ. Λακεδαιμόνιοι πρὸς Αθλιναίους ἐπέσεινησ.

Β. Ι.

Γ. ΙΑ. Εὐδοξὸς ὁ Κνίδιος ἐγνωρίζεται.

Δ. ΙΒ. Α. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΑΤΡΑΤΙΝΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΟΥΙΒΟΥΛΑΝΟΣ.

Λακεδαιμόνιοι ἀπέκισαν Ηράκλειαν.

ΟΛ. Γ. Ε. ΙΓ.

ς. ΙΔ. Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΚΑΠΙΤΩΛΕΙΝΟΣ. ΦΑΒΙΟΣ ΟΥΙΒΟΥΛΑΝΟΣ, Αθλιναίων συμφορὰ ἐν Σικελίᾳ.

Ζ. ΙΕ.

ΑΧ. Η. Ις.

ΟΛ. ΓΑ. Θ. ΙΖ.

ΠΕΡΣ. ΜΑΚΕΔ.

ΥΡΑΤΩΝ.

Ι. ΙΗ.

ΙΑ. ΙΘ.

Αιγυπτίων ἀπέστη Περσῶν.
 Παλιν Αιγυπτίων ὀχθὴν εἰκεσὶ δωασεία.

ΠΕΡΣ. ΜΑΚΕΔ. ΑΙΓΥΡΤ.

ΥΡΑΤΩΝ.

ΑΜΥΡΤΑΙΟΣ Σαίτης ἐβασίλευσεν ἔτη ̄ϵ.

ΙΒ. Κ. Α.

ΟΛ. ̄ϑ̄. ΙΓ. ΚΑ. Β.

ΙΑ. ΚΒ. Γ. Μ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΟΣΣΟΣ. Α. ΦΟΥΡΙΟΣ ΜΕΔΟΥΛΛΙΝΟΣ.

ΙΕ. ΚΓ. Δ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΑΜΒΟΥΣΤΟΣ. Γ. ΦΟΥΡΙΟΣ ΡΑΚΙΛΟΣ.

ΙϚ. ΚΔ. Ε. Μ. ΓΑΡΕΪΡΙΟΣ ΜΟΥΠΙΛΛΑΝΟΣ. ΣΡ. ΝΑΥΤΙΟΣ ΡΟΥΤΙΛΟΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ιγ ΟΡΕΣΤΗΣ ἔτη γ̄.

ΟΛ. ̄ϑ̄. ΙΖ. Α. Ϛ. ΙΝ. ΚΟΡΝΕΛΙΟΣ ΚΟΣΣΟΣ. Α. ΦΟΥΡΙΟΣ ΜΕΔΟΥΛΛΙΝΟΣ
 ΤΟ Β.

Ευελπίδης πλὴν ἄ, καὶ ἰ. καὶ Σοφοκλῆς ἐν Αθλίαις.
 Αιγυπτίων εἰκεσὶ ἐνάτη βασιλεία Μενδήσιοι, βασιλεῖς δ̄.

ΝΕΦΕΡΙ- Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ἄ ΝΕΦΕΡΙΤΗΣ ἔτη ̄Ϛ.
 ΤΗΣ.

ΑΧΙ. ΙΗ. Β. Α.

ΙΘ. Γ. Β.

Περσῶν ἐβασίλευσεν ια ΑΡΤΑΞΕΡΕΗΣ ὁ Ὀπικληθὴς μνήμων, ὁ Δαρεῖς καὶ Παρυσάπιδ̄, ἔτη μ̄. Κατὰ
 πλὴν Εὐδήρα ἰσραῖα, εἰ δὲ αὐτὸς ἐστὶν ὁ ὠρεῖ μὲν Εβραίοις Αασεῖρ̄, ὠρεῖ δὲ τοῖς ὀ ἐρμυλυθαῖς Αρ-
 ταξέρξης.

ΑΡΤΑ- ΑΡΧΕ- Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ιδ̄ ΑΡΧΕΛΑΟΣ ἔτη δ̄.
 ΕΡΕΗΣ. ΛΑΟΣ.

Α. Α. Γ.

ΟΛ. ̄ϑ̄. Β. Β. Δ.

Γ. Γ. Ε.

Δ. Δ. Ϛ. Διονύσῑ Σικελίας ἐτυράνησεν.

Αθλιῶν ἐτυράνησεν.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ιε ΑΜΥΝΤΑΣ ἔτη ἄ.

ΑΜΥΝΤΑΣ. ΑΧΩΡΙΣ. Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν β̄ ΑΧΩΡΙΣ ἔτη β̄.

Ε. Α. Α. Ισκράτης ὁ ῥήτωρ ἐγνωρίζεται.

Δημό-

ΠΕΡΣ. ΜΑΚΕΔ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΥΡΑΤΩΝ.

Δημόκριτος πλεῖστα ζήσας ἔτη ῥ.
 Αλκιβιάδην ἀνείλε παρὰ βασιλέως.
 Κύρος Πέρσης ἀνάσαστος, ἡ Ἰσραὴλ Ξενοφῶν ὁ Γρύλλος.
 Οἱ ἐν Ἀθήναις τύραννοι κατελύθησαν.
 Ἀθηναῖοι ἤρξαντο σοιχεῖσι καὶ ἡγεμόσι πρότερον ἢ ἡγεύμενοι.

ΠΑΥΣΑ- ΜΑκεδόνων ἐβασίλευσεν ἔτη ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ ἔ. 5. α.

ΝΙΑΣ.

ΟΛ. 97. 5. Α. Β. Ξενοφῶν ὁ Γρύλλος, καὶ Κτησίας ἐγνωρίζοντο.

ΑΜΥΝ- ΜΑκεδόνων ἐβασίλευσεν ΑΜΥΝΤΑΣ ἔτη 5.

ΤΑΣ.

Ζ. Α. Γ. Σωκράτης ὁ Φιλόσοφος ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ πᾶν τὸ κώϊον ἀπέθουε ζήσας ἔτη 6.

Η. Β. Δ. Οἱ ἐν Εφέσῳ ναὸς αὐτοῦ ἐνεπρήθη.

ΑΧΚ. Θ. Γ. Ε. Πλάτων, καὶ ἄλλοι Σωκρατικοὶ ἤθοντο.

ΟΛ. 97. Ι. Δ. 5. Διογῆρος Ἰκεσίος ὁ Κωικός ἐγνωρίζοντο.

ΙΑ. Ε. Ζ.

ΙΒ. 5. Η. Διονύσιος Σικελίας ἐτυράνη.

ΑΡΓΕΙ- ΜΑκεδόνων ἐβασίλευσεν ἔτη ΑΡΓΕΙΟΣ ἔτη 6.

ΟΣ.

ΙΓ. Α. Θ.

ΟΛ 97. ΙΔ. Β. Ι. Α. ΛΟΥΚΡΕΤΙΟΣ ΦΛΑΟΥΟΣ. ΣΕΡ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΚΑΜΕΡΕΙΝΟΣ.

Ευδοξὸς ἀστρολόγος ἐγνωρίζοντο.
 Γαλατία, οἱ καὶ Κελτοὶ, Ῥώμης ἐκράτησαν, πᾶσι τῷ Καπέτωλι.

ΑΜΥΝ- ΜΑκεδόνων ἐβασίλευσεν ἔτη ΑΜΥΝΤΑΣ ἔτη 17.

ΤΑΣ.

ΙΕ. Α. ΙΑ. Λ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΡΟΤΙΤΟΣ. Μ. ΜΑΝΑΙΟΣ ΚΑΡΙΤΩΛΕΙΝΟΣ.

Ι5. Β. ΙΒ.

ΥΑΜΜΟΥ- Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ἔτη ΥΑΜΜΟΥΘΙΣ ἔ. 17. ἐν Μιθ' ὄν δ' ΚΝΕΦΕΡΙΤΗΣ
 ΘΙΣ. μήνας δ.

ΙΖ. Γ. Α. Πλάτων Φιλόσοφος ἤκμαζεν.
 ΜΟΥΘΙΣ. Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ἔτη ΜΟΥΘΙΣ ἔτος 17.

ΟΛ 97. ΙΗ. Δ. Α.

Αιγυπτίων δυναστία Ἰ Σεβεντυάν. ΝΕΚΤΑΝΕΒΙΣ ἔτη 17.

ΑΥΛ. ΙΘ. Ε. Α. Ευαγέρας βασιλεὺς τῆς Κύπρου θύσθη.

ΠΕΡΣΩΝ, ΜΑΜΕΔ. ΑΙΓΥΠΤ.			ΥΠΑΤΩΝ.
Κ.	Ϛ.	Β.	
ΚΑ.	Ζ.	Γ.	
<u>ΟΛ. Ϛθ.</u> ΚΒ.	Η.	Δ.	
ΚΓ.	Θ.	Ε.	
ΚΔ.	Ι.	Ϛ.	
ΚΕ.	ΙΑ.	Ζ.	
<u>ΟΛ. Ρ.</u> ΚϚ.	ΙΒ.	Η.	Σεισμὸν θρουλιῶν ἐν Αχαΐᾳ, Ἑλλάδι, καὶ Βύβω καταπέψθησαν, ἃν κατὰ θάλασσαν ἄρξει νυκτὶ ἰκνη φαίνοντο) πλοῦσι/ων ἀπὸ Κροίθου εἰς Πάργας ἐπὶ τὰ ἀριστερά μέρη.
ΚΖ.	ΙΓ.	Θ.	
ΚΗ.	ΙΔ.	Ι.	
<u>ΑΧΜ</u> ΚΘ.	ΙΕ.	ΙΑ.	Γρανεστίνης ἐνίκησεν Ρωμαῖοι.
<u>ΟΛ. ΡΑ.</u> Λ.	ΙϚ.	ΙΒ.	Ἰσικράτης σοφιστὴς ἤκμαξεν.
ΛΑ.	ΙΖ.	ΙΓ.	
ΛΒ.	ΙΗ.	ΙΔ.	Πλάτων, καὶ Ξενοφῶν, καὶ ἄλλοι Σωκρατικοὶ, ἐγνωρίζοντο. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἌΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἔτη ἑν.
ΛΓ.	Α.	ΙΕ.	
	ΡΤΟΛΕ- ΜΑΙΟΣ.		Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ΡΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΑΛΩΡΕΙΤΗΣ ἔτη ἡ.
<u>ΟΛ. ΡΒ.</u> ΛΔ.	Α.	ΙϚ.	
ΛΕ.	Β.	ΙΖ.	
ΛϚ.	Γ.	ΙΗ.	
	ΤΙΩΣ.		Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν Β ΤΙΩΣ ἔτη β.
ΛΖ.	Δ.	Α.	
	ΡΕΡΑΙΚ- ΚΑΣ.		Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κβ ΡΕΡΑΙΚΚΑΣ ἔτη ἑ.
<u>ΟΛ ΡΓ.</u> ΛΗ.	Α.	Β.	Διονύσιος Σικελίας τύραννος ἀπέθανε κατὰ ἡσυχίαν ἔτη ιη. Μεθ' οὗ ἐδύπερ ἕως αὐτοῦ Διονύσιος ὁ νεώτερος. ΝΕΚΤΑ Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν γ ΝΕΚΤΑΝΕΒΩΣ ἔτη ιη. ΝΕΒΩΣ.
<u>ΑΧΝ.</u> ΛΘ.	Β.	Α.	Αριστέλης τῷ Πλάτωνι μαθητῶν ἀπὸ δέκα ἐπέτη χρόνων τῆς ἡλικίας αὐτοῦ.

ΠΕΡΣΩΝ. ΜΑΚΕΔ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΥΠΑΤΩΝ.

Α. Γ. Β.

ΑΡΤΑΞΕΡΕΗΣ
ΩΧΟΣ.

Περσῶν ἐβασίλευσεν β' ΑΡΤΑΞΕΡΕΗΣ, ὁ ΩΧΟΣ, ἔτη κγ'.

Α. Δ. Γ.

Α. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΜΑΜΕΡΚΙΝΟΣ. Α. ΣΣΕΤΙΟΣ ΣΣΕΤΙΝΟΣ.

ΟΛ. ΡΔ. Β.

Ε. Δ.

Α. ΓΕΝΟΥΚΙΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΣΣΡΟΥΕΙΛΙΟΣ.

Γ. Σ. Ε.

Γ. ΣΟΥΛΗΤΙΟΣ ΠΕΤΙΚΟΣ. Γ. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΚΑΛΟΥΟΣ,

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κγ'. ΦΙΛΙΠΠΟΣ ἔτη κγ'.

Δ. Α. Σ.

Α. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΜΑΜΕΡΚΙΝΟΣ ΤΟ Β. ΓΝ. ΓΕΝΟΥΚΙΟΣ.

Ε. Β. Ζ.

ΚΟΙΝΤΟΣ ΣΣΡΟΥΕΙΛΙΟΣ. Α. ΓΕΝΟΥΚΙΟΣ ΤΟ Β.

ΟΛ. ΡΕ. Σ.

Γ. Η.

Γ. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΚΑΛΟΥΟΣ ΤΟ Β. Γ. ΣΟΥΛΗΤΙΟΣ ΠΕΤΙΚΟΣ ΤΟ Β.

Δημοθείης ὁ ρήτωρ ἐγνωρίζετο.

Ζ. Δ. Θ.

Μ. ΦΑΒΙΟΣ ΑΜΒΟΥΣΤΟΣ. Γ. ΡΟΪΤΙΛΙΟΣ ΛΕΙΒΩΝ.

Ωχ' Αρταξέρξης εἰς Αἴγυπτον εβγ. θύων διαδοσάμεν ἔλεν ἰσθαίων, ἔς ἐν ὕμναις κατόμισε πρὸς τῆ Κασσιῶν βασιλείᾳ.

Η. Ε. Ι.

Μ. ΡΟΪΤΙΛΙΟΣ ΛΗΝΑΣ. ΓΝ. ΜΑΝΑΙΟΣ

ΑΧΕ. Θ.

Σ. ΙΑ.

Γ. ΦΑΒΙΟΣ ΑΜΒΟΥΣΤΟΣ. Γ. ΠΛΑΥΤΙΟΣ ΕΡΕΚΛΟΣ.

ΟΛ. ΡΣ. Ι.

Ζ. ΙΒ.

Γ. ΜΑΡΚΙΟΣ ΡΟΥΤΙΛΟΣ. ΓΝ. ΜΑΝΑΙΟΣ ΤΟ Β.

Διονύσι' ὁ πέρων ὁ δξίππε τ' Σικελίας.

ΙΑ. Η. ΙΓ.

Μ. ΦΑΒΙΟΣ ΑΜΒΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β. Μ. ΡΟΪΤΙΛΙΟΣ ΛΗΝΑΣ.

Αλέξανδρ' ὁ βασιλεὺς Μακεδόνων βασιλεύς ἐξ Ολυμπιάδ' ἐγενήθη.

ΙΒ. Θ. ΙΔ.

Γ. ΣΟΥΛΗΤΙΟΣ ΠΕΤΙΚΟΣ ΤΟ Γ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΡΟΒΑΙΚΟΛΑΣ.

Δίων ἀναρῆται.

ΙΓ. Ι. ΙΕ.

Μ. ΦΑΒΙΟΣ ΑΜΒΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ. Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΠΕΝΝΟΣ.

ΟΛ. ΡΖ. ΙΔ.

ΙΑ. ΙΣ.

Γ. ΣΟΥΛΗΤΙΟΣ ΠΕΤΙΚΟΣ ΤΟ Δ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΡΟΒΑΙΚΟΛΑΣ ΤΟ Β.

ΙΕ. ΙΒ. ΙΖ.

Ρ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΡΟΤΙΤΟΣ. Γ. ΜΑΡΚΙΟΣ ΡΟΥΤΙΛΟΣ ΤΟ Β.

ΙΣ. ΙΓ. ΙΗ.

Γ. ΣΟΥΛΗΤΙΟΣ ΠΕΤΙΚΟΣ ΤΟ Ε. Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΠΕΝΝΟΣ.

Εως Ωχ' καὶ Κελανεῶν ὁ Μανιθέτης τὰς δυνάμεις Αἰγύπτου περιέγραψε.

ΙΖ. ΙΔ.

Α. ΦΟΥΡΙΟΣ ΚΑΜΙΛΛΟΣ. ΑΡΗΙΟΣ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.

ΠΕΡΣΩΝ. ΜΑΚΕΔ.

ΥΠΑΤΩΝ.

- ΟΛ. ΠΗ. ΙΗ. ΙΕ. Α. ΦΟΥΡΙΟΣ ΚΑΜΙΛΛΟΣ. ΑΡΡΙΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ,
 Ωχθ Σιδώνα κατέσκαψεν, καὶ κρατὶ Αιγύπτου.
- ΑΧΟ. ΙΘ. ΙΣ. Μ. ΡΟΪΑΛΙΟΣ ΑΗΝΑΣ ΤΟ Δ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΚΟΡΒΟΣ,
 Δημοθένης ὁ ῥήτωρ ἐγνωρίζετο.
- Κ. ΙΖ. Γ. ΠΛΑΥΤΙΟΣ ΥΨΑΙΟΣ. Τ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΙΜΠΕΡΙΩΣΟΣ.
 Πλάτων τελευτῶν Σπυρίππων ἀδελφιδῶν Διάδοχον τῆς Πλατωνικῆς Διαδοχῆς προσήκουσα.
- ΚΑ. ΙΗ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΚΟΡΒΟΣ ΤΟ Ε. Γ. ΡΟΪΤΑΛΟΣ ΔΕΙΒΩΝ.
- ΟΛ. ΡΘ. ΚΒ. ΙΘ. Μ. ΦΑΒΙΟΣ ΔΡΟΥΣΩΝ. ΣΕΡ. ΣΟΥΛΗΤΙΟΣ ΚΑΜΕΡΕΙΝΟΣ,
 ΚΓ. Κ. Γ. ΜΑΡΚΙΟΣ ΡΟΥΤΙΛΟΣ ΤΟ Γ. Τ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΙΜΠΕΡΙΩΣΟΣ ΤΟ Β.
 ΚΔ. ΚΑ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΚΟΡΒΟΣ ΤΟ Γ. Α. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΟΣΣΟΣ,
 ΚΕ. ΚΒ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ. Γ. ΜΑΡΚΙΟΣ ΡΟΥΤΙΛΟΣ ΤΟ Δ.
- ΟΛ. ΡΙ. ΚΣ. ΚΓ. Α. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΜΑΜΕΡΚΕΙΝΟΣ. Γ. ΠΛΑΥΤΙΟΣ ΥΨΑΙΟΣ ΤΟ Ε.
 ΑΡΣΗΣ. Περσῶν ἐβασίλευσεν ἡ ΑΡΣΗΣ ἔτη ἑξήκοντα ἑπτὰ.
- Α. ΚΔ. Τ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΙΜΠΕΡΙΩΣΟΣ ΤΟ Γ. Ρ. ΔΕΚΙΟΣ ΜΥΣ.
 Ἰσθαίων ἰαδδῶς διεχειράτευσεν.
- Β. ΚΕ. Τ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΜΑΜΕΡΚΕΙΝΟΣ, ΚΟΙΝΤΟΣ ΡΟΒΑΙΛΙΟΣ ΦΙΛΩΝ.
 Ξενοκράτης Διάδοχθ Σπυρίππων.
- ΑΧΡ. Γ. ΚΣ. Α. ΦΟΥΡΙΟΣ ΚΑΜΙΛΛΟΣ. Γ. ΜΑΙΝΙΟΣ ΝΕΡΩΣ.
 ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν καὶ ΑΛΕΧΑΝΔΡΟΣ ἔτη ἑξήκοντα ἑπτὰ, μύνας ἑξήκοντα ἑπτὰ.
- ΟΛ. ΡΙΑ. Δ. Α. Γ. ΣΟΥΛΗΤΙΟΣ ΛΟΙΓΟΣ. Ρ. ΑΙΛΙΟΣ ΓΑΙΤΟΣ.
 Μανασσῆς ἀδελφὸς Ἰαδδῶς ἔτη διεχειρέως κλήθη ναὶν ἐν τῷ ὄρει Γαργλίμ.
- ΔΑΡΕΙΟΣ. Περσῶν ἐβασίλευσεν ἡ ΔΑΡΕΙΟΣ ὁ Αρσάμης ἔτη ἑξήκοντα ἑπτὰ.
- Α. Β. Α. ΠΑΓΕΡΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ, ΚΑΙΣΩΝ. ΔΟΥΙΛΛΙΟΣ ΝΕΡΩΣ,
 Β. Γ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΚΟΡΒΟΣ ΤΟ Δ. Μ. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΡΗΓΟΥΛΟΣ.
 Αλέξανδρθ Ἰλλυριῶς καὶ Ερᾶκας εἶλε, Θήβας κατέσκαψε, ὅδυν Δαρεῖος στρατηγὸς ἐπὶ Γρανικῷ ποταμῷ Λυδῶν ἐνίκησε, Σάρδης εἶλε.
 Μαίλιθ ὑπαὶ τῷ ἴδιον ἔγονε ἐπέλεμισε ὡδὲ γνώμην αὐτῷ συμβαλόντι πόλεμον καὶ νικήσαντα.
- Β. Δ. Α. ΟΥΕΤΟΥΡΙΟΣ ΚΑΛΟΥΕΙΝΟΣ, ΣΕΡ. ΓΕΣΤΟΥΜΙΟΣ. ΑΛΒΕΙΝΟΣ.

ΠΕΡΣΙΑΝ, ΜΑΚΕΔ.

ΥΠΑΤΩΝ.

ΟΛ. ΠΓ. Δ. Ε. Α. ΚΟΡΝΗΑΙΟΣ ΚΟΣΣΟΣ, Γ. ΔΟΜΙΤΙΟΣ ΚΛΑΟΥΕΙΝΟΣ.

Αλέξανδρ^Ϝ Τύρον ἄμα Σιδῶνι δρώσας ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων ἐλθὼν, καὶ ταύτων ἀφραλαβὼν, τὴν ἱερέα Ἰαθιδδὸν ἐπέμπε, θύσας τε τῷ θεῷ Ανδρομάχων τὴν πύλιν ἐπιμελησὼν κατέστησεν, ἐν ὕστερον Σαμαρείταις ἀποκτείναντες δικαίως ἐπέμπε ἐπιπελῆσθαι^Ϝ Αλέξανδρον ἐξ Αἰγύπτου. τῶν δὲ Σαμαρείαν πόλιν ἐλὼν Ἰακαδόνας ἐν αὐτῇ κατέσκησεν.

Ε. Ζ. Γ. ΟΥΔΑΕΡΙΟΣ ΦΟΤΗΤΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ. Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.
 Σ. Ζ. Α. ΠΑΡΕΙΡΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ ΤΟ Β. Α. ΠΛΑΥΤΙΟΣ ΒΕΝΝΩΝ.

Αλέξανδρ^Ϝ καὶ Αἰγυπτῶν ἔτι Αλέξανδρον ἐπέμπε.
 Κατέσκη βασιλεύσας Αλέξανδρ^Ϝ, καὶ ἡ Περσῶν βασιλεία καταλύθη Δαμασκίνασα ἔτεσιν σμς, ἀπὸ πρώτης ἔτεσ Κύρου, ἕως δὲ περὶ ἡ^Ϝ ἕκτος ἔτεσ Δαρείου δ' Αρσάμης.

ΜΑΚΕΔ.

Η. Α. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΜΑΜΕΡΚΙΝΟΣ, Γ. ΠΛΑΥΤΙΟΣ ΥΨΑΙΟΣ.

Αλέξανδρ^Ϝ Υρκαιῶς καὶ Μάρδης ἐχθρώσασα.

ΟΛ. ΠΓ. Θ. Γ. ΚΟΡΝΗΑΙΟΣ ΣΚΑΡΟΥΛΑΣ, Γ. ΠΛΑΥΤΙΟΣ ΠΡΟΚΛΟΣ.

Αλέξανδρ^Ϝ τῶν Αορνιν ἐχειρώσασα, καὶ Βερναβοῶν πῶτον Ἰνδῶν διέβη.

ΑΧΓ. Ι. Α. ΚΟΡΝΗΑΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ, ΚΟΙΝΤΟΣ ΡΟΒΑΙΟΣ ΦΙΛΩΝ ΤΟ Β.

ΙΑ. Α. ΠΑΡΕΙΡΙΟΣ ΜΟΥΣΙΔΑΛΛΑΝΟΣ, Γ. ΦΟΙΤΙΛΙΟΣ ΛΕΙΒΩΝ ΤΟ Β.

ΙΒ. Α. ΦΟΥΡΙΟΣ ΚΑΜΙΔΑΛΟΣ ΤΟ Β. Δ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΒΡΟΥΤΟΣ.

Επίσκηρ^Ϝ ὁ Φιλόσοφ^Ϝ ἐγνωρίζετ.
 Αλέξανδρ^Ϝ ἡ^Ϝ ἔτ^Ϝ ἄγων ἀναμειβείς Φαρμάκω πελώρῳ ἐν Βαβυλώνι.
 Μετὰ τῶν Αλέξανδρ^Ϝ τελευτῶν εἰς πολλὰς δεχθῆς ἡ βασιλεία αὐτῶν διηρέθη.

ΑΛΕΞΑΝΔ. ΜΑΚΕΔ.

ΥΠΑΤΩΝ.

ΠΤΟΛΕ- ΦΙΛΙΠ- Αλέξανδρ^Ϝ εἰς Αἰγύπτῳ πρώτ^Ϝ ἐβασίλευσε ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ Λάγος καὶ Αρσινόης
 ΜΑΙΟΣ ΡΟΣ Α- ἔτη μ.
 ΛΑΓΟΥ, ΡΙΔΑΙΟΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσε καὶ ΦΙΛΙΠΠΟΣ, ὁ καὶ Αρσινόης, ἀδελφὸς Αλέξανδρ^Ϝ, ἔτη ζ.

ΟΛ. ΠΙΔ. Α. Α. ΔΙΚΤΑΤΩΡ Α. ΠΑΡΕΙΡΙΟΣ ΚΟΥΡΕΩΡ. ΑΝΕΥ ΥΠΑΤΩΝ.

Β. Β. Γ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΛΟΓΓΟΣ ΤΟ Β. ΚΟΙΝΤΟΣ ΑΥΛΙΟΣ.

Αραθροκλήης ἐν Συρακῆσιν ἐτυράννησεν.
 Λαμιακὸς πόλεμ^Ϝ ἐκινήθη.
 Περδικκας εἰς Αἰγυπτῶν ἐστράτευσεν.

Γ. Γ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ. Α. ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΚΟΥΡΕΟΣ.

Πτολεμαῖ^Ϝ ὁ Λάγος δόλω ἀφραλαβὼν τῶν ἱερῶν ἀλλήλων καὶ ἀπάτη, πολλὰς ἐν τῆς Ἰουδαίας μερίκισα
 εἰς Αἰγυπτῶν.
 Ἰουδαίαν δεχθῆσθαι Ονίας ἕως ἰαδδὸς ἐγνωρίζετ.

ΑΛΞ. ΜΑΚΕΔ.

ΥΠΑΤΩΝ.

Δ. Δ. Τ. ΟΥΕΤΟΥΡΙΟΣ ΚΑΛΟΥΕΙΝΟΣ ΤΟ Β. ΣΡ. ΡΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ ΤΟ Β.

ΟΛ. ΡΙΓ. *Μένανδρ⊕ ὁ κωμικὸς ποιητὴς πρῶτον δράμα διδάξας ὀργλῶ ἐνίκησε.
 *Εὐφροῆς⊕ φιλόσοφ⊕ ἐγνωρίζετο.**

Ε. Ε. Λ. ΠΑΡΕΙΡΙΟΣ ΚΟΥΡΕΩΡ ΤΟ Β. ΚΟΙΝΤΟΣ ΡΩΒΑΙΛΙΟΣ ΦΙΛΩΝ ΤΟ Γ.

*Εὐίδωρ⊕ ὁ ἀθε⊕ ἐγνωρίζετο.
 *Δημητρί⊕ ὁ φαληρεὺς ἐγνωρίζετο.
 *Γαμάδιαι Σαωνηῶν πελαγὸς ἐκράτησαν.***

ΑΛΞ. ΜΑΚΕΔ. ΑΣΙΑΣ.

ΑΝΤΙΘΟΝΟΣ. *Ἀσίας πρῶτ⊕ ἐβασίλευσεν ΑΝΤΙΘΟΝΟΣ ἔτη η.*

ς. ς. Α. Λ. ΠΑΡΕΙΡΙΟΣ ΚΟΥΡΕΩΡ ΤΟ Γ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΑΥΑΙΣ ΤΟ Β.

ζ. ζ. Β. Λ. ΠΛΑΥΤΙΟΣ ΒΕΝΝΩΝ. Μ. ΦΟΣΣΙΟΣ.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ. *Μακεδόνων ἐβασίλευσεν καὶ ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ ἔτη θ.*

ΑΥ. Η. Α. Γ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΒΑΡΒΟΥΛΑΣ. Γ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΒΟΥΒΟΥΛΚΟΣ.

ΟΛ. ΡΙΣ. Θ. Β. Δ. ΣΡ. ΝΑΥΤΙΟΣ ΡΟΥΤΙΛΟΣ. Μ. ΡΟΦΙΛΛΙΟΣ ΑΗΝΑΣ.

Μενέδημ⊕, καὶ Σπθίσιππ⊕ φιλόσοφοι ἐγνωρίζοντο.

Ι. Γ. Ε. Λ. ΠΑΡΕΙΡΙΟΣ ΚΟΥΡΕΩΡ ΤΟ Δ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΡΩΒΑΙΛΙΟΣ ΦΙΛΩΝ ΤΟ Δ.

ΙΑ. Δ. ς. Λ. ΡΟΙΤΙΛΙΟΣ ΛΕΙΒΩΝ. Γ. ΣΟΥΛΗΤΙΟΣ ΛΟΓΓΟΣ ΤΟ Γ.

ΙΒ. Ε. ζ. Λ. ΠΑΡΕΙΡΙΟΣ ΚΟΥΡΕΩΡ ΤΟ Ε. Γ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΒΟΥΒΟΥΛΚΟΣ ΤΟ Β.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΣΥΡΙΑΣ, ΒΑΒΥΛΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΝΩ ΤΟΡΩΝ.

ΑΛΞ. ΣΥΡΙΑΣ. ΜΑΚΕΔ. ΑΣΙΑΣ.

ΣΕΛΕΥΚΟΣ. *Συρίας πρῶτ⊕ ἐβασίλευσεν ΣΕΛΕΥΚΟΣ Νικάνωρ ἔτη λβ.*

ΟΛ. ΡΙΖ. ΙΓ. Α. ς. Η. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ. Τ. ΔΕΚΙΟΣ ΜΥΣ.

*Εν πύθην πλὴν Ἑλλήνων βασιλείαν ἢ μακκαβαίων ἀρχὴν καθ' ἑρθεμείαδ' ἀρχεῖ.
 *Ρωμαῖοι μαρσός, καὶ Οὐρόρες, καὶ Γελιγνὸς περιεσήσαντο.**

ΙΑ. Β. ζ. Θ. Γ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΒΟΥΒΟΥΛΚΟΣ ΤΟ Γ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΒΑΡΒΟΥΛΑΣ ΤΟ Β.

Ρωμαῖοι διπλοῖς ἔπεμφαν.

ΙΕ. Γ. Η. Ι. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ, Γ. ΜΑΡΚΙΟΣ ΡΟΥΤΙΛΟΣ.

Λυσισμαχία ἐν Θρακίᾳ ἐκτίθη.

ΠΕΡΣ. ΣΥΡΙΑΣ. ΜΑΚΕΔ. ΑΣΙΑΣ.

ΥΠΑΤΩΝ.

ΙϚ. Δ. Θ. ΙΑ. ΑΝΕΥ ΥΠΑΤΩΝ.

Κύπρος Πιολημαί[⊙] ἐκράτησε.
Θεόδωρος[⊙] ὁ ἄφθ[⊙] ἐγνωρίζετο.

ΟΛ. ΡΙΗ. ΙΖ. Ε. Ι. ΙΒ. Ρ. ΔΕΚΙΟΣ ΜΥΣ ΤΟ Β. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙ-
ΜΟΣ ΤΟ Γ.

Δημήτρι[⊙] ὁ Φαληρεὺς Ἀθηναίσις διαποδὲς πλὴ δημοκρατίαν ἤλθεν εἰς Αἰγυπτῶν.

ΑΥΙ. ΙΗ. Ϛ. ΙΑ. ΙΓ. ΑΓΓΙΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣ Ο ΤΥΦΛΟΣ. Λ. ΒΟΛΟΥΜΝΙΟΣ
ΦΛΑΜΑ.

ΙΘ. Ζ. ΙΒ. ΙΔ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΜΑΡΚΙΟΣ ΤΡΕΜΟΥΛΟΣ, Ρ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ
ΑΡΒΕΙΝΑΣ.

ΟΛ. ΡΙΘ. Κ. Η. ΙΓ. ΙΕ. Λ. ΡΟΣΤΟΥΜΙΟΣ ΜΕΓΕΛΛΟΣ, ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΜΙΝΟΥ-
ΚΙΟΣ ΛΥΓΟΥΡΕΙΝΟΣ.

ΚΑ. Θ. ΙΔ. ΙϚ. Ρ. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΣΟΦΟΣ. Π. ΣΟΥΛΗΤΙΣ ΣΑΒΕΡ-
ΡΙΩΝ.

Ὁ Σέλευκος ἢ Λαοδικέαν ἐκτίθει, ἢ Σελεύκειαν, Ἀπάμειαν, Ἐδεσσαν, Βέρρειαν, Πέλλαν, Ἀντιζοनीαν
ἐπέκλισεν ἰβ' ἐτὶ τῆ βασιλείας αὐτοῦ, ἢ Ἀντιόχειαν ὠνόμαζεν.

ΚΒ. Ι. ΙΕ. ΙΖ. ΣΕΡ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ. Λ. ΡΕΝΟΥΚΙΟΣ.

ΚΓ. ΙΑ. ΙϚ. ΙΗ. Μ. ΛΙΟΥΙΟΣ ΔΕΝΤΡΟΣ. Μ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΡΑΥΛΟΣ.

Σέλευκος Βαβυλωνία παρεσήσατο.

ΔΗΜΗ- Ασίας ἰβασίλευσεν β' ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, ὁ ἢ Πολιορκητὴς, ἔτη ἰβ'.
ΤΡΙΟΣ.

ΚΔ. ΙΒ. ΙΖ. Α. ΑΝΕΥ ΥΠΑΤΩΝ.

ΟΛ. ΡΚ. ΚΕ. ΙΓ. ΙΗ. Β. ΚΟΙΝΤΟΣ ΑΡΡΟΥΛΗΙΟΣ ΡΑΝΣΑΣ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ
ΚΟΡΒΟΣ.

Σίμων Ἰσθαίμων ἀρχιερεὺς ἕως Ονίας ἐγνωρίζετο, ὅς Δαβὶ πλὴ εὐσεβείαν πρὸς θεὸν Δίκαι[⊙] ἐκλήθη, ἢ πλὴ
πρὸς αὐτῷ ἑμοφύλης εὐνοίαν.

ΚϚ. ΙΔ. ΙΘ. Γ. Μ. ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΡΑΙΤΕΙΝΟΣ. Τ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΤΟΡ-
ΚΟΥΑΤΟΣ.

ΑΛΕΧΑΝ- ΔΡΟΣ ΑΝ- ΤΙΓΟΝΟΣ. Μακεδόναν ἰβασίλευσαν πρὸς ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ, ὁ ἢ ΑΛΕΧΑΝΔΡΟΣ Κασσάν-
δρος ἕως ἔτη δ'.

ΚΖ. ΙΕ. Α. Δ. Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΡΙΩΝ. ΓΝ. ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΜΑΞΙ-
ΜΟΣ.

ΑΥΚ. ΚΗ. ΙϚ. Β. Ε. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ ΤΟ Δ. Ρ. ΔΕΚΙΟΣ
ΜΥΣ ΤΟ Γ.

ΟΛ. ΡΚΑ. ΚΘ. ΙΖ. Γ. Ϛ. ΑΡΗΙΟΣ ΚΛΑΥΜΟΣ Ο ΤΥΦΛΟΣ ΤΟ Β. Τ. ΒΟΛΟΥ-
ΜΝΙΟΣ ΦΛΑΜΑ ΤΟ Ε.

Δημήτρι[⊙] ὁ Πολιορκητὴς πλὴ πῶν Σαμαρείων ἐπέβησεν.

Α. ΙΗ. Δ. Ζ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ ΤΟ Ε. Ρ. ΔΕΚΙΟΣ
ΜΥΣ ΤΟ Δ.

ΑΔΕΣ. ΣΥΡΙΑΣ, ΜΑΚΕΔ. ΑΣΙΑΣ,

ΥΠΑΤΩΝ.

ΔΗΜΗ-
ΤΡΙΟΣ,

Μακεδόνων έβασίλευσεν κη ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ έτη 5.

ΛΑ. ΙΘ. Α. Η.

Α. ΡΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΜΕΓΕΛΛΟΣ ΤΟ Ε. Μ. ΑΤΕΙΛΙΟΣ
ΡΗΓΟΥΛΟΣ.

ΛΒ. Κ. Β. Θ.

Α. ΠΑΡΕΙΡΙΟΣ ΚΟΥΡΕΩΡ. ΣΡ. ΚΑΡΒΙΛΙΟΣ ΜΑΞΙ-
ΜΟΣ.

ΟΑ. ΡΚΒ. ΛΓ. ΚΑ. Γ. Ι.

ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ ΓΟΥΡΓΗΣ. Δ. ΙΟΥΝΙΟΣ
ΒΡΟΥΤΟΣ.

Κέναι η θ δ κωμικος παλ δατα.

Ρωμαίοι Κελίβας και Τυρόλιωδ' ενίκησαν η ην Σαβίτων γλώ εκληρόπωντ.

ΛΔ. ΚΒ. Δ. ΙΑ.

Α. ΡΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΜΥΤΕΛΛΟΣ ΤΟ Γ. Γ. ΙΟΥΝΙΟΣ
ΒΟΥΒΟΥΛΟΣ.

Ο Σέλευκος εν πώς νίκης πόλεσιν Ιουδαίας σωθήσιν Ερδησιν, κη πληθείας αυτ'δς ηζήσασε, η ην πος ενουκι-
δωσιν ιστομίνας απειδείξε.

ΛΕ. ΚΓ. Ε. ΙΒ.

Ρ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΡΟΥΘΕΙΝΟΣ. Μ. ΚΟΥΡΟΣ ΔΕΝΤΑ-
ΤΟΣ.

ΛΣ. ΚΔ. Σ. ΙΓ.

Μ. ΒΑΛΙΜΙΟΣ ΚΟΡΒΙΝΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΚΑΙΜΙΤΙΟΣ.

ΕΥΡΡΟΣ. Μακεδόνων έβασίλευσεν κη ΕΥΡΡΟΣ μιλῶας 5.

ΟΑ. ΡΚΓ. ΛΖ. ΚΕ. Α. ΙΔ.

ΚΟΙΝΤΟΣ ΜΑΡΚΙΟΣ ΤΡΕΜΟΥΛΟΣ ΤΟ Ε. Ρ. ΚΟΡΝΗ-
ΛΙΟΣ ΑΡΒΕΙΝΑΣ.

Ιουδαίαν δρχηρεράτευσεν θελεάζαρ θ Σίμων θ αδελφός αυτ' ονίε παίδος Σίμων θ νηπίε καθελφθέν-
τ θ εφ' ε α γ ρ α φ α η έριμε θύοντα, έτη λβ.

ΛΥΣΙΜΑ-
ΧΟΣ.

Μακεδόνων έβασίλευσεν λ ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ έτη 6.

ΑΥΑ. ΛΗ. ΚΣ. Α. ΙΕ.

Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ. Γ. ΝΑΥΤΙΟΣ ΡΟΥΤΙ-
ΛΟΣ.

Ο Σέριπτε εν Αλεξανδρεία ιδρωθή.

ΛΘ. ΚΖ. Β. ΙΣ.

Μ. ΟΥΑΛΛΙΡΙΟΣ ΡΟΥΤΕΙΤΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ. Γ. ΑΙΛΙΟΣ
ΡΑΙΤΟΣ.

Μ. ΚΗ. Γ. ΙΖ.

Γ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΚΑΝΙΝΑΣ. Μ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΛΕΠΙΔΟΣ.

Δημήτριον η πλιορκησάτω ο Σέλευκος λαβών εν Κιλικία υπό χείρα, ην η Ασίας δρχλώ εκτήσαρ.
Η η Ασίας βασιλεία κη, έτη διαρκεσασι υπό Σέλευκον γέρονεν.

ΡΤΟΛΕ-
ΜΑΙΟΣ
Ο ΦΙΛΑ-
ΔΕΛΦΟΣ.

Αιγύπτιε η Αλεξανδρείας έβασίλευσεν β ΡΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ο ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ έτη λη.

ΟΑ. ΡΚΔ. Α. ΚΘ. Δ.

Γ. ΣΕΡΟΥΕΙΜΙΟΣ ΓΕΜΙΝΟΣ. Α. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ.

Ρωμαίοι Κρότωνα έλαβον.

Β. Α. Ε.

Π. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΑΟΛΑΒΕΛΛΑΣ. ΓΝ. ΔΟΜΙΤΙΟΣ ΚΑΛΟΥ-
ΕΙΝΟΣ.

ΠΕΡΣΩΝ, ΣΥΡΙΑΣ, ΜΑΚΕΔ. ΑΣΙΑΣ.

ΥΡΑΤΩΝ.

Πτολεμαῖος ὁ φιλάδελφος ὄν' κατ' ἰσχυρὴν ἀρχιμακάριον Ἰσθαίης ὑπὸ Πτολεμαίῳ ὄπισθός αὐτοῦ ἡμο-
μίχης ἐλευθέρως ἀνήκεν, ἀναλήματι βασιλικῷ ἐν Ἱερουζολύμοις ὡς Πύρρον τῷ δόχμῳ ἀδελφῷ Ἐλευ-
ζίου Δαπέμφαίου, πρὸς Ἰσθαίην γενομένης ἐν τῇ Ἑβραίων Φανίᾳ εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ ἑλθόντων Ἰσθί-
δα(ε) Δαί τ' ἐδομημένῳ δύο πᾶρ Ἑβραίοις σὺν [ἐν τῇ τῇ νήσῳ Πρωτίῳ ἐν ὅσιν οἰκίαι αὐτῶν δόμο-
κλείαις] καὶ ἐν τῇ καὶ πᾶσι Αλεξάνδρειαν καὶ ἑσπερίων ἀπὸ Βιθυνίας ἀπέβητο καὶ καὶ ἄλλων
πλείων, ὅσοι ἐκείνης πόλεως Φορολογίας, Βιθυνίαν.

ΠΤΟΛΕ- ΜΑΙΟΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν καὶ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ, ὁ ἑκτὸς υἱός, μὲν ἔτι
ἔ. μεθ' ὃν ἐβασίλευσεν καὶ ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ μὲν ἔτι γ. μεθ' ὃν ΑΝΤΙ-
ΠΑΤΡΟΣ καὶ ἡμέρας με.

Γ. ΛΑ. Α. Γ. ΦΑΒΡΙΚΙΟΣ ΛΟΥΣΚΕΙΝΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΑΙΜΙΑΙΟΣ ΠΑΠ-
ΡΟΣ,

ΣΩΣΘΕ- ΝΗΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν καὶ ΣΩΣΘΕΝΗΣ ἔτι β.

Δ. ΛΒ. Α. Α. ΑΙΜΙΑΙΟΣ ΒΑΡΒΟΥΛΑΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΜΑΡΚΙΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

ΑΝΤΙΟ- ΧΟΣ ΣΩ- ΤΗΡ. Ασίας καὶ Συρίας ἐβασίλευσεν β. ΑΝΤΙΟΧΟΣ, ὁ καὶ ΣΩΤΗΡ, ἔτι θ.

ΟΛ. ΠΚΕ. Ε. Α. Β. Η. ΟΥΛΛΕΓΙΟΣ ΛΑΒΕΙΝΟΣ. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΚΟΡΟΥΚΡΑΝΙΟΣ ΝΕ-
ΠΩΣ.

ΑΝΤΙΓΟ- ΝΟΣ ΓΟ- ΝΑΘΑΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν καὶ ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ ὁ ΓΟΝΑΤΑΣ ἔτι λς.

ς. Β. Α. Η. ΣΟΥΛΗΤΙΟΣ ΣΑΒΕΡΡΙΩΝ. Γ. ΔΕΚΙΟΣ ΜΥΣ.

Ζ. Γ. Β. Γ. ΦΑΒΡΙΚΙΟΣ ΛΟΥΣΚΕΙΝΟΣ ΤΟ Β. ΚΟΙΝΤΟΣ ΑΙΜΙΑΙΟΣ ΠΑΠ-
ΡΟΣ.

ΑΨΜ. Η. Δ. Γ. Η. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΤΟ Β. Γ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΒΡΟΥΤΟΣ ΒΟΥΒΟΥΛΚΟΣ
ΤΟ Β.

ΟΛ. ΠΚΖ. Θ. Ε. Δ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ ΓΟΥΡΗΣ ΤΟ Β. Γ. ΓΕΝΟΥΚΙΟΣ
ΚΛΕΨΕΙΝΑΣ.

Ἐν Ρώμῃ παρὲν Φαρμακίῳ ἀνηρέθη.

Ι. ς. Ε. Μ. ΚΟΥΡΙΟΣ ΔΙΝΤΑΤΟΣ ΤΟ Β. Α. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΔΙΝΤΑΟΣ
ΚΑΥΔΕΙΝΟΣ.

Μίλων Ρωμαίοις παρέδωκε Τάρον.

ΙΑ. Ζ. ς. ΣΕΡ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΜΕΡΕΝΔΑΣ. Μ. ΚΟΥΡΙΟΣ ΔΙΝΤΑΤΟΣ
ΤΟ Γ.

Ρωμαίοι Καλαβρίαν ἔλαβον, καὶ ὑπέταξαν, ἔ. Μεσσηνίαν.

ΙΒ. Η. Ζ. Γ. ΦΑΒΙΟΣ ΔΡΟΥΣΣΩΝ. Γ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΚΑΝΙΝΑΣ ΤΟ Β.

ΟΛ. ΠΚΖ. ΙΓ. Θ. Η. Α. ΠΑΠΕΡΙΟΣ ΚΟΥΡΕΩΡ ΤΟ Β. ΣΗ. ΚΑΡΒΙΑΙΟΣ ΜΑΞΙ-
ΜΟΣ.

ΑΔΕΞ. ΣΥΡΙΑΣ, ΜΑΚΕΔ.

ΥΠΑΤΩΝ.

Λεξιπλοκή πικτήτων ἐγνωρίζεται, ὅς ἔγραψε τὰ Φαινόμενα.

ΙΔ. Ι. Θ. Γ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΚΛΑΥΔΟΣ. Δ. ΓΕΝΟΥΚΙΟΣ ΚΛΕΦΕΪΝΑΣ.

Ἐν Ρώμῃ πρῶτον δὲ γυρῶν ἐκόπη νόμισμα.

ΙΕ. ΙΑ. Ι. Γ. ΓΕΝΟΥΚΙΟΣ ΚΛΕΦΕΪΝΑΣ ΤΟ Β. ΙΝ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΒΛΑΣΙΩΝ.

Πολέμων θνήσκῃ ὁ Φιλόσοφος. μετ' ὃν Ἀρκεσίλαος καὶ Κράτης γνωρίζονται.

ΙΣ. ΙΒ. ΙΑ. Γ. ΦΑΒΙΟΣ ΡΙΚΤΩΡ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΟΓΟΥΑΝΙΟΣ ΓΑΛΛΟΣ.

ΟΛ. ΡΩ. ΙΖ. ΙΓ. ΙΒ. Ρ. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΣΟΦΟΣ. ΑΡΗΙΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.

Ρωμαῖοι δότικῶς ἐσεύχονται.

ΑΥΝ. ΙΙΙ. ΙΔ. ΙΓ. Μ. ΑΤΕΪΛΙΟΣ ΡΗΓΟΥΛΟΣ. Λ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΛΕΪΩΝ.

Ἐν Ρώμῃ παρδένοντες ἱερῶν τῶν ἑστίων κατὰ γνωσθέντων φησὶς ἑαυτῶν ἀπέειπεν.

ΙΘ. ΙΕ. ΙΔ. Μ. ΦΑΒΙΟΣ ΡΙΚΤΩΡ. Λ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΡΗΡΑΣ.

Κ. ΙΣ. ΙΕ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ ΓΟΥΡΓΗΣ ΤΟ Γ. Α. ΜΑΝΙΛΙΟΣ ΟΥΪΤΟΥΛΟΣ.

ΟΛ. ΡΩ. ΚΑ. ΙΖ. ΙΣ. ΑΡΗΙΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΚΑΥΔΕΞ. Μ. ΦΟΥΑΒΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ.

Ζήνωνα Στωϊκὸν θαινόντα Κλεάνθους μαθητῆς διεδέξατο.

ΚΒ. ΙΗ. ΙΖ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ ΜΕΣΣΑΛΑΣ. Μ. ΟΤΑΚΙΛΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.

ΚΓ. ΙΘ. ΙΗ. Α. ΠΟΣΤΟΥΜΙΟΣ ΜΕΓΕΛΛΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΜΑΜΙΛΙΟΣ ΟΥΪΤΟΥΛΟΣ.

*Νικημένης Βιθυνίας βασιλεύσας Ἀσικῶν Ἰππικλήτιος Νικημένησαν ὠνόμασε.*ΑΝΤΙΟΧΟΣ Ἀσίας καὶ Συρίας ἐβασίλευσε ἢ ΑΝΤΙΟΧΟΣ, ὁ δὲ Ἰππικλήτιος θεός, ἔτη ιβ.
εὖρος.

ΚΔ. Α. ΙΘ. Α. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ. Τ. ΟΤΑΚΙΛΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.

Ρωμαῖοι Καρχηδονίους ναυμαχίᾳ νικήσαντες ἢ πόλεις τῆς Λιβυῆς ἔλαβον.

ΟΛ. ΡΩ. ΚΕ. Β. Κ. ΙΝ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΡΪΩΝ ΑΣΙΝΑΣ. Γ. ΔΟΥΛΙΛΙΟΣ ΝΕΡΩΣ.

ΚΣ. Γ. ΚΑ. Α. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΡΪΩΝ. Γ. ΑΚΥΛΙΟΣ ΦΛΩΡΟΣ.

ΚΖ. Δ. ΚΒ. Μ. ΑΤΕΪΛΙΟΣ ΚΑΛΑΤΕΪΝΟΣ. Γ. ΣΟΥΛΜΪΤΙΟΣ ΠΑΤΕΡΚΟΥΛΟΣ.

Ἐρμῆος ἐπιπέσει ἀφανῆς ἱερέως ἐγνωρίζεται.

ΑΥΞ. ΚΗ. Ε. ΚΓ. Γ. ΑΤΕΪΛΙΟΣ ΡΗΓΟΥΛΟΣ. Γ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΒΛΑΣΙΩΝ.

ΟΛ. ΡΩ. ΚΘ. Σ. ΚΔ. Α. ΜΑΝΙΛΙΟΣ ΒΟΥΛΣΩΝ ΛΟΓΓΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΚΑΙΔΙΚΙΟΣ.

ΑΛΕΞ. ΣΥΡΙΑΣ. ΜΑΚΕΔ. ΥΡΑΤΩΝ.

Αθλασάεις Αντίχων τὴν ἐλθόντων ἀπέδωκεν.

Α. Ζ. ΚΕ. ΣΕΡ. ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΠΑΥΤΕΙΝΟΣ. Μ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ.

Ιεδαίων δρχιεράτωσαν μὲν Ελευζάρων Μαννασῆς ὁ θεῖος Ἔοντα.

ΑΔ. Η. ΚΣ. ΓΝ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΡΙΩΝ ΑΣΙΝΑΣ ΤΟ Β. Α. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΚΑΛΑΤΕΙΝΟΣ ΤΟ Β.

ΑΒ. Θ. ΚΖ. ΓΝ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΚΑΠΙΩΝ. Γ. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΒΛΑΙΣΟΣ.

ΟΛ. ΡΑΒ. ΑΓ. Ι. ΚΗ. ΓΝ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΟΤΤΑΣ. Π. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΓΕΜΙΝΟΣ.

Καρχηδόνοι Ρωμαίων Ἰναῦς ἔλαβον ἐν Σικελίᾳ τρεῖς αἰῶνες καὶ τὸ ὕψιστον μέτρον.

ΑΔ. ΙΑ. ΚΘ. Α. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ. Γ. ΦΟΥΡΙΟΣ ΠΑΚΙΛΟΣ.

ΑΕ. ΙΒ. Λ. Γ. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΡΗΓΟΥΛΟΣ. Λ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΒΟΛΩΝ.

ΑΣ. ΙΓ. ΛΑ. Γ. ΚΑΛΥΔΙΟΣ ΡΟΥΛΑΧΕΡ. Α. ΙΟΥΝΙΟΣ ΡΟΥΛΟΣ.

ΟΛ. ΡΑΓ. ΑΖ. ΙΔ. ΑΒ. Γ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΟΤΤΑΣ. Π. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΓΕΜΙΝΟΣ ΤΟ Β.

Πάρθη καὶ Μακεδόνων καὶ Αντίχων δρχίης ἀπέστησαν. Πρῶτος βασιλεύει αὐτῶν Ἀρσάκης. ἀφ' οὗ οἱ Πάρθων βασιλεῖς Ἀρσακίδαί ἐχρημάτισαν.

ΑΨΟ. ΔΗ. ΙΕ. ΑΓ. Α. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ ΤΟ Β. ΚΟΥΜΕΡΙΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΒΟΥΤΕΩΝ.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΣΕΛΕΥΚΟΣ Αιγύπτου καὶ Ἀλεξανδρείας ἐβασίλευσεν ἧ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ ἔτη κς.

ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ Συρίας Ἐσσίας ἐβασίλευσεν δ ΣΕΛΕΥΚΟΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ ἔτη λ.

Α. Α. ΛΔ. Μ. ΟΤΑΚΙΜΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ ΤΟ Β. Μ. ΦΑΒΙΟΣ ΔΙΚΙΝΟΣ.

Ιεδαίων δρχιεράτωσαν Ονίας ἕως Σίμωνος καὶ Δικαίου κληθέντος, ὁσ Πτολεμαῖον παρελοζίατο τὴ σωθή φέρον μη πλῶν. Ἰωσήφου δὲ ἕως ἀφανῆς Ἰεδαίου πρὸς Πτολεμαῖον σφλαμδρ, καὶ δῆθεν τὴν ἀρχὴν δρχιεράτους σφεληγός ἔστω αὐτῶν ὅλης Ἰεδαίας καθίστα).

Β. Β. ΑΕ. Μ. ΦΑΒΙΟΣ ΒΟΥΤΕΩΝ. Γ. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΒΟΥΛΒΟΣ.

ΟΛ. ΡΑΔ. Γ. Γ. ΑΣ. Α. ΜΑΝΛΙΟΣ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ ΑΤΤΙΚΟΣ. Γ. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΒΛΑΙΣΟΣ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσε λς ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ἔτη ι.

Δ. Δ. Α. Γ. ΦΟΥΝΔΑΝΙΟΣ ΦΟΥΝΔΟΥΛΟΣ. Γ. ΣΟΥΛΡΗΤΙΟΣ ΓΑΛΛΟΣ.

Ε. Ε. Β. Γ. ΛΟΥΤΑΤΙΟΣ ΚΑΤΛΟΣ. Α. ΡΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΙΝΟΣ.

Εν Ρώμῃ ἱερὸν ἐνεπέστη Ἐσίας.

ς. ς. Γ. Α. ΜΑΝΛΙΟΣ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ ΑΤΤΙΚΟΣ ΤΟ Β. ΚΟΙΝΤΟΣ ΛΟΥΤΑΤΙΟΣ ΚΕΡΔΩΝ.

	ΑΛΕΞ.	ΣΥΡΙΑΣ, ΜΑΚΕΔ.	ΥΡΑΤΩΝ.
<u>ΟΑ. ΡΑΕ.</u>	Ζ.	Ζ.	Δ. Γ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΚΕΝΤΩΝ. Μ. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΤΟΥΑΙΤΑΝΟΣ.
	Η.	Η.	Ε. Γ. ΜΑΜΗΛΙΟΣ ΤΟΥΡΡΕΙΝΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΦΑΛΤΩΝ.
	Θ.	Θ.	ς. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΓΡΑΚΧΟΣ. Ρ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΦΑΛΤΩΝ.
<u>ΑΨΗ.</u>	Ι.	Ι.	Ζ. Α. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΑΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΟΥΑΒΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ.
<u>ΟΑ. ΡΑΣ.</u>	ΙΑ.	ΙΑ.	Η. Π. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΑΟΣ ΚΑΥΔΕΙΝΟΣ. Γ. ΔΙΚΙΝΙΟΣ ΟΥΑΡΟΣ.
<i>Εν Ρώμῃ ὑπὸ δέλε Διοκροβύτου παρὸν Θ' ἐσωτὶς διερχόμενος.</i>			
	ΙΒ.	ΙΒ.	Θ. Τ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ. Γ. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΒΟΥΛΒΟΣ.
	ΙΓ.	ΙΓ.	Ι. Α. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ. ΣΗ. ΚΑΡΒΙΛΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ.
			ΑΝΤΙΓΟ- ΝΟΣ. <i>Μακεδόνων ἑβασίλευσεν λξ ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ ἔτη ιε.</i>
	ΙΔ.	ΙΔ.	Α. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ ΒΕΡΟΥΚΟΣ. Μ. ΠΟΜΠΡΩΝΙΟΣ ΜΑΞΩΝ.
<u>ΟΑ. ΡΑΣ.</u>	ΙΕ.	ΙΕ.	Β. Μ. ΛΙΜΗΛΙΟΣ ΛΕΗΛΑΟΣ. Μ. ΠΟΒΑΙΚΙΟΣ ΜΑΛΛΑΚΑΟΣ.
<i>Ἀρχιερεὺς ἐν Ἱερουσαλὴμ Σύμων. Κατὰ τὸν 1188ς ὁ Ἰπέρσης πῶν καλεσθέντων Πανάξου πατὴρας αὐτοῦ Ἰ Σίμων Θ' ἐμνημόνευσεν.</i>			
	Ις.	Ις.	Γ. Μ. ΠΟΜΠΡΩΝΙΟΣ ΜΑΘΩΝ. Ρ. ΠΑΡΕΙΡΙΟΣ ΜΑΞΩΝ.
	ΙΖ.	ΙΖ.	Δ. Μ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΒΑΡΒΟΥΛΑΣ. Μ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΠΗΡΑΣ.
	ΙΗ.	ΙΗ.	Ε. Α. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ. ΙΝ. ΦΟΥΑΒΙΟΣ ΚΕΝΤΟΥΜΑΛΟΣ.
<u>ΟΑ. ΡΑΣ.</u>	ΙΘ.	ΙΘ.	ς. ΣΡ. ΚΑΡΒΙΛΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ ΤΟ Β. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞ, ΒΕΡ- ΡΟΥΚΟΣ. ΤΟ Β.
<i>Ρωμαῖοι Γάλλων μυριάδας δ' πρὸς τοὺς τετρακοσίους ἀνέβησαν.</i>			
<u>ΑΨΓ.</u>	Κ.	Κ.	Ζ. Η. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ. Μ. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΡΗΓΟΥΛΟΣ.
			ΣΕΛΕΥ- ΚΟΣ ΚΕ- ΡΑΥΝΟΣ. <i>Συρίας καὶ Ἀσίας ἑβασίλευσεν ἑ ΣΕΛΕΥΚΟΣ ΚΕΡΑΥΝΟΣ ἔτη γ'.</i>
	ΚΑ.	Α.	Η. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΜΕΣΣΑΛΑΣ. Α. ΑΠΟΥΣΤΙΟΣ ΦΟΥΑΛΩΝ.
	ΚΒ.	Β.	Θ. Α. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΠΑΡΡΟΣ. Γ. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΡΗΓΟΥΛΟΣ.
<u>ΟΑ. ΡΑΣ.</u>	ΚΓ.	Γ.	Ι. Τ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ ΤΟ Β. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΟΥΑΒΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ ΤΟ Β.
			ΑΝΤΙΟ- ΧΟΣ ΜΕ- ΓΑΣ. <i>Ἀσίας καὶ Συρίας ἑβασίλευσεν γ' ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ΜΕΓΑΣ ἔτη λγ'.</i>
	ΚΔ.	Α.	ΙΑ. Γ. ΦΛΑΜΙΝΙΟΣ ΝΕΠΩΣ. Η. ΦΟΥΡΙΟΣ ΦΙΛΟΣ.

ΑΛΕΞ. ΣΥΡΙΑΣ. ΜΑΚΕΔ.

ΥΠΑΤΩΝ.

Καρία και Ρόδος ἐσείσθησαν, ως καὶ τὴν μέραν Κολοσσὸν καὶ Ἄπεσάν.

ΚΕ. Β. ΙΒ. ΓΝ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΡΙΩΝ ΚΑΛΒΟΣ. Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.

ΚΣ. Γ. ΙΓ. Π. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΡΙΩΝ ΑΣΙΝΑΣ. Μ. ΜΙΝΟΥΚΙΟΣ ΡΟΥΦΟΣ.

ΠΤΟΛΕ- Αιγύπτου Ἡ Αλεξανδρείας ἐβασίλευσεν ὁ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΦΙΛΟΠΑΤΩΡ ἔτη 13.
ΜΑΙΟΣ
ΦΙΛΟ-
ΠΑΤΩΡ.

ΟΛ. ΡΜ. Α. Δ. ΙΔ. Λ. ΟΥΕΤΟΥΡΙΟΣ ΦΙΛΩΝ. Γ. ΛΟΥΤΑΤΙΟΣ ΚΑΤΛΟΣ.

Ἡ τρίτη τῆς Μανναβαίων βίβλος περὶ τοῦ Φιλοπάτορος τῆς Πτολεμαίης ἱστορεῖ ὅτι οὕτως ἀνεγράφηται.

Β. Ε. ΙΕ. Μ. ΛΙΟΥΙΣ ΣΑΛΙΝΑΤΩΡ. Λ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἡ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ἔτη 13.

Γ. Σ. Α. Π. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΡΙΩΝ. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΛΟΓΓΟΣ.

ΑΩ. Δ. Ζ. Β. Γ. ΦΛΑΜΙΝΙΟΣ ΤΟ Β. ΓΝ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΓΕΜΙΝΟΣ.

ΟΛ. ΡΜΑ. Ε. Η. Γ. Γ. ΤΕΡΕΝΤΙΟΣ ΟΥΑΡΡΩΝ. Λ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΡΑΥΛΟΣ ΤΟ Β.

Ιεδαίοι λεηθέντες, πωσαρέκοντο χιλιάδας ὀπλιτῶν ἀπὸ Βαλδύβοι.

Σ. Θ. Δ. Λ. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ ΤΟ Γ. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΓΡΑΚΧΟΣ.

Εν Ρώμῃ παρθέναι ἀλῶσαι φηροῦσι ζῶσαι καλωρύγησαν.

Ζ. Ι. Ε. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΧΙΜ. ΒΕΡΡΟΥΚΟΣΣ. ΤΟ Δ. Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ ΤΟ Δ.

Εξαίθετος ἔγνωρίζου.

Η. ΙΑ. Σ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΧΙΜΟΣ. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΓΡΑΚΧΟΣ ΤΟ Β.

ΟΛ. ΡΜΒ. Θ. ΙΒ. Ζ. ΑΡΡΙΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΡΟΥΑΧΕΡ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ ΤΟ Β.

Ι. ΙΓ. Η. Π. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΓΑΛΒΑΣ. ΓΝ. ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΚΕΝΤΟΥΜΑΛΟΣ.

ΙΑ. ΙΔ. Θ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΛΑΙΒΕΙΝΟΣ. Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ ΤΟ Δ.

ΙΒ. ΙΕ. Ι. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞ. ΒΕΡΡΟΥΚ. ΤΟ Ε. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ ΤΟ Δ.

ΟΛ. ΡΜΓ. ΙΓ. ΙΣ. ΙΑ. Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ ΤΟ Ε. Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΚΡΙΣΠΕΙΝΟΣ.

ΑΩΓ. ΙΔ. ΙΖ. ΙΒ. Γ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΝΕΡΩΝ. Μ. ΛΙΟΥΙΣ ΣΑΛΙΝΑΤΩΡ ΤΟ Β.

ΙΕ. ΙΗ. ΙΓ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΚΑΙΚΙΜΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ. Λ. ΟΥΕΤΟΥΡΙΟΣ ΦΙΛΩΝ.

ΙΣ. ΙΘ. ΙΔ. Π. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΡΙΩΝ. Ρ. ΜΙΚΙΝΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.

ΟΛ. ΡΜΔ. ΙΖ. Κ. ΙΕ. Μ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΕΣΗΓΟΣ Ρ. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΤΟΥΔΙΤΑΝΟΣ.

ΑΔΕΞ. ΣΥΡΙΑΣ. ΜΑΚΕΔ.

ΥΠΑΤΩΝ.

Σκηπίων Αφρικανός πόλεμω Κεληθρηίας πόλεις πολλὰς Ρωμαίοις ὑπεγράφη.

ΠΤΟΛΕ-
ΜΑΙΟΣ
ΕΠΙΦΑ-
ΝΗΣ.

Αιγύπτω κ̄ Αλεξανδρείας ἐξουσίλωσεν ἔ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΕΠΙΦΑΝΗΣ ἔτη κδ̄.

Α.	ΚΑ.	ΙϚ.	ΓΝ. ΣΕΡΟΥΤΕΙΛΙΟΣ ΚΑΙΡΙΩΝ. ΓΝ. ΣΕΡΟΥΤΕΙΛΙΟΣ ΝΕΡΩΣ.
Β.	ΚΒ.	ΙΖ.	ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΝΕΡΩΝ. Μ. ΣΕΡΟΥΤΕΙΛΙΟΣ ΓΕΜΙΝΟΣ.
Γ.	ΚΓ.	ΙΗ.	ΓΝ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ. Ρ. ΑΛΛΙΟΣ ΡΑΙΤΟΣ.
ΟΛ.ΡΜΕ. Δ.	ΚΔ.	ΙΘ.	Ρ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΓΑΛΒΑΣ ΤΟ Β. Γ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΟΤΤΑΣ.
Ε.	ΚΕ.	Κ.	Α. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ. Π. ΒΙΛΛΙΟΣ ΤΑΡΡΟΥΛΟΣ.
Ϛ.	ΚϚ.	ΚΑ.	Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΦΛΑΜΙΝΕΙΝΟΣ. ΣΕΞ. ΑΙΔΙΟΣ ΡΑΙΤΟΣ ΚΑΤΟΣ.
ΑΩΚ. Ζ.	ΚΖ.	ΚΒ.	Γ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΕΘΗΙΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΜΙΝΟΥΚΙΟΣ ΡΟΥΦΟΣ.
ΟΛ.ΡΜΕ. Η.	ΚΗ.	ΚΓ.	Α. ΦΟΥΡΙΟΣ ΠΟΥΡΦΟΥΡΕΩΝ. Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.
Θ.	ΚΘ.	ΚΔ.	Μ. ΠΟΡΚΙΟΣ ΚΑΤΩΝ. Α. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ.
Ι.	Λ.	ΚΕ.	Ρ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΠΙΩΝ ΑΦΡΙΚΑΝΟΣ ΤΟ Β. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΣΕΜ- ΡΩΝΙΟΣ ΛΟΓΓΟΣ.

Αντίοχος ὁ Μέγας ἰσχυραῖς δι' ὀπισθοῶν πολλὰ μαρτυρήσας δωρεῶς μεγάλας ἐτίμησεν.

ΙΑ.	ΛΑ.	ΚϚ.	Α. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΜΕΡΟΛΑΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΜΙΝΟΥΚΙΟΣ ΘΕΡΜΙΟΣ.
ΟΛ.ΡΜΕ. ΙΒ.	ΑΒ.	ΚΖ.	ΚΥΝΤΙΟΣ ΦΛΑΜΙΝΕΙΝΟΣ. ΓΝ. ΔΟΜΙΤΙΟΣ ΑΗΝΟΒΑΡΒΟΣ.

*Αντίοχος ὁ ἐν Θερμοπύλαις τ̄ Ελλάδι Ρωμαίοις συμβαλὼν ἠπάτη, ὥστε αὐτὸν ὑπάσανδρον γράσας Ρω-
μαίοις τελέσσει αὐτὰν ἔ.*

ΙΓ.	ΛΓ.	ΚΗ.	Μ. ΑΚΙΛΙΟΣ ΓΛΑΒΡΙΩΝ. Ρ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΠΙΩΝ ΝΑΣΙΚΑΣ.
-----	-----	-----	--

Ρωμαῖοι Δαξόθους ὑπεκίνας ἐξίπεμφαν.

ΙΔ.	ΛΔ.	ΚΘ.	Α. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΠΙΩΝ. Α. ΚΟΙΛΙΟΣ ΝΕΠΩΣ.
-----	-----	-----	---

*Αντίοχος βασιλεύς Συρίας Φιλωθέα Πολεμεῖω τῷ Επιφανῆ ἀπονδὰς πρὸς αὐτὸν ἐπέστησε, καὶ Κλεο-
πάτραν τὴν αὐτοῦ θυγατέρα ἐκιδίδωσι τῷ Πτολεμαίῳ εἰς γυνῆκα, πρὸς χωρήσας αὐτῷ Φερίας ὀνόματι
Συρίαν, καὶ Φοινίκην, κ̄ Ἰσθαίαν.*

ΙΕ.	ΛΕ.	Λ.	ΓΝ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΒΟΥΛΣΩΝ. Μ. ΦΟΥΑΒΙΟΣ ΝΩΒΙΛΙΩΡ.
-----	-----	----	--

ΟΛ.ΡΜΕ. ΙϚ.	ΛϚ.	ΛΑ.	Γ. ΔΙΟΥΤΙΟΣ ΣΑΛΕΙΝΑΤΩΡ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΜΕΣΣΑΛΛΑΣ.
-------------	-----	-----	---

*Ἡ δὲ πρὸς τ̄ Μακκαδαίων τὰ κζ' Σέλδωκεν τ̄ Κερραυνόν, ἔ Αντίοχον τ̄ Μέγαν, κ̄ Σέλδωκεν τ̄ Φιλοπάτρα, καὶ
Αντίοχον τ̄ Επιφανῆ, κ̄ Αντίοχον τ̄ νέον, τ̄ ἔ Ευπάτορα, καὶ ἔως πέμπτῃ ἔτος Δημητρεῖς ἔ Σαλή-
ρι, κ̄ ἔτα ἔ Μακκαδαίος, Μαθηαδὶς παγιδος περιέχῃ.*

ΑΛΕΞ. ΣΥΡΙΑΣ, ΜΑΚΕΔ.

ΥΡΑΤΩΝ.

ΣΕΛΕΥΚΟΣ ΦΙΛΟΠΑΤΩΡ. Συρίας ἢ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ἔτη αἰβ. Ἡ ΣΕΛΕΥΚΟΣ ΦΙΛΟΠΑΤΩΡ ἔτη αἰβ.

ΔΩΑ.	ΙΖ.	Α.	ΔΒ.	Μ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΛΕΠΙΔΟΣ. Γ. ΦΛΑΜΙΝΙΟΣ ΝΕΡΩΣ.
	ΙΗ.	Β.	ΔΓ.	ΣΕΞ. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΜΑΡΚΙΟΣ ΦΙΑΓΓΟΣ.
	ΙΘ.	Γ.	ΔΔ.	ΑΡΡΙΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΠΟΥΑΚΛΡ. Μ. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΤΟΥΑΙΤΑΝΟΣ.
ΟΛ. ΡΜΘ. Κ.		Δ.	ΔΕ.	Ρ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΠΟΥΑΚΛΡ. Λ. ΠΟΡΚΙΟΣ ΛΙΚΙΝΟΣ.

Σίμων τις προσέτις ἔνι ἱεροζολύμοις ναὺ πρεσβυτέρῳ Ἀπολλωνίῳ στρατηγῷ αἰνίκτης πρὸ ἑτέρῳ γράμματι προσδίδεται ὑποχρῆσθαι. ἃ ἐπιμαθὼν ὁ Σελεύκῳ Δ' ἔσ' Ἀπολλωνίῳ, πέμπει ἠλιοσάρον τὸ ὄππ' ἔπραγμάτων, ὅς θείας μάστιγι παροδύσας κενὸς ἐπαίηλθεν. Ονίας ὃ ὀδύχρῆτος Δ' ἀπεπέτι, φυγαδύθῳ τ' Σίμωνα.

ΚΑ.	Ε.	ΔΣ.	ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΛΑΒΕΩΝ. Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.
ΚΒ.	ς.	ΔΖ.	Λ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ. ΙΝ. ΒΑΙΒΙΟΣ ΤΑΜΦΙΛΟΣ.
ΚΓ.	Ζ.	ΔΗ.	Π. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΕΘΗΓΟΣ. Μ. ΒΑΙΒΙΟΣ ΤΑΜΦΙΛΟΣ.

Υρκανὸς ἰασήπωρ πᾶς στρατηγὸς ἔτ' Ἰσθαίων πρὸς Πτολεμαίον ἰλθὼν, καλῶς ὑποδέχθη. οἱ δὲ ἀδελφοὶ αὐτῷ πρὸς αὐτὸν ἐκρίσταιτες μεγάλης παραχῆς αἴποι γιγνώσκοντες αὐτοῖς.

ΟΛ. ΡΝ.	ΚΔ.	Η.	ΔΘ.	Λ. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ. Γ. ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΣ ΠΕΙΣΩΝ.
	ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΦΙΛΟΜΗΤΩΡ.			Αιγύπτου ἢ Ἀλεξανδρείας ἐβασίλευσεν ἔτη λβ. Ἡ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΦΙΛΟΜΗΤΩΡ ἔτη λβ.
	Α.	Θ.	Μ.	Λ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΑΚΙΑΕΙΝΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΟΥΑΒΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ.
	Β.	Ι.	ΜΑ.	Μ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΒΡΟΥΤΟΣ. Α. ΜΑΝΛΙΟΣ ΒΟΥΑΣΩΝ.
ΑΩΜ.	Γ.	ΙΑ.	ΜΒ.	Γ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΡΟΥΑΚΕΡ. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΓΡΑΚΧΟΣ.
				ΠΕΡΣΕΥΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἔτη ι.

Αελσίβελῳ Ἰσθαῖῳ πειπαιτηκὸς φιλόσοφῳ ἔγνωρίζετο, ὅς Πτολεμαῖω τῷ φιλομήτορι ἐξηγήσας τὸ μαύσας γραφῆς ἀπέτηκεν.

ΟΛ. ΡΝΑ.	Δ.	ΙΒ.	Α.	ΙΝ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΠΙΩΝ ΙΣΠΑΛΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΠΕΤΙΛΙΟΣ ΣΠΟΥΡΙΝΟΣ.
	ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΕΠΙΦΑΝΗΣ.			Συρίας ἢ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ἔτη ια. Ἡ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΕΠΙΦΑΝΗΣ ἔτη ια.
	Ε.	Α.	Β.	Π. ΜΟΥΚΙΟΣ ΣΚΑΙΒΟΛΑΣ. Μ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΛΕΠΙΔΟΣ ΤΟ Β.
	ς.	Β.	Γ.	ΣΓ. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΜΟΥΚΙΟΣ ΣΚΑΙΒΟΛΑΣ.
	Ζ.	Γ.	Δ.	Λ. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ. Μ. ΠΟΗΛΛΙΟΣ ΛΑΙΝΑΣ.

ΑΛΕΞ. ΣΥΡΙΑΣ. ΜΑΚΕΔ.

ΥΠΑΤΩΝ.

ΟΛ. ΡΝΒ. Η. Δ. Ε. Γ. ΡΟΦΙΑΛΙΟΣ ΛΑΙΝΑΣ. Π. ΑΛΛΙΟΣ ΛΙΓΥΣ.

Αντίοχος πρὸς τὸ φιλομήτρεα Πτολεμαῖον πολεμήσας εἰς τὴν Ἰσθαίαν ἐπανῆλθεν, τὴν δὲ χειρῶν αὐτῶν περὶ Ἰσθμῶν, τῶν δὲ Ἰσθμῶν, ἐνεχείρισεν ἀδελφῶν Ονίας. Ἐπίδην ἐκβαλὼν αὐτὸν, ἀδελφῶν Ονίας, τῶν δὲ Μηνελάω, δίδωκεν. οἱ δὲ ἐπιτάσσουσιν πρὸς ἀλλήλους κακῶν μεγάλων αἴτιοι γέγονασιν Ἰσθαίαις.

Θ. Ε. Σ. Π. ΔΙΚΙΝΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ. Γ. ΚΑΣΣΙΟΣ ΛΟΓΓΙΝΟΣ.

Ι. Σ. Ζ. Α. ΟΣΤΙΑΙΟΣ ΜΑΡΚΕΙΝΟΣ. Α. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΣΕΡΡΑΝΟΣ.

ΙΑ. Ζ. Η. ΚΟΙΝΤΟΣ ΜΑΡΚΙΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΤΟ Β. ΓΝ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΚΑΛΠΙΩΝ.

ΟΛ. ΡΝΓ. ΙΒ. Η. Θ. Α. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΡΑΥΛΟΣ ΤΟ Β. Γ. ΔΙΚΙΝΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.

Αντίοχος ἀρμήτρη μετέστησεν τὸ πᾶν ἔθνος τῆς πατρῴας θρησκείας, καὶ τὸ μὲν ἱερὸν τὸ ἐν Ἱεροσολύμοις μιάνας, Ὀλυμπία Διὸς ναὸν, τὸ δὲ ἐν Γαργλίν ὄρει Διὸς ἑνὸς, ἕτως ἀξιδόντων τῶν Σαμαρείων, ἀποσηρόδωκεν. ἐφ' οὗς Μακκαθαῖας ὁ ἱεροῦς ἕως Ἀσιμωναίς αὐτῶν τοῖς ἕξιν ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν ἑσπερίων, τοῖς αὐτῶν ἑσπερίων ἐπιθέμενος, καὶ κατὰ πολεμήσας αὐτὸς τῆ τ' ἰδίαν παῖδων ἀντιμαχία.

ΑΩΝ. ΙΓ. Θ. Ι. ΚΟΙΝΤΟΣ ΑΛΛΙΟΣ ΠΑΙΤΟΣ. Μ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΓΕΚΝΟΣ.

Ἡ τὴν Μακεδόνων καλεσμένη βασιλεία.

ΙΔ. Ι. Γ. ΣΟΥΛΗΤΙΟΣ ΓΑΛΛΟΣ. Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.

ΙΕ. ΙΑ. Τ. ΜΑΝΑΙΟΣ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΚΑΣΣΙΟΣ ΛΟΓΓΙΝΟΣ.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΕΥΠΑΤΟΡ. Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ὁ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΕΥΠΑΤΟΡ ἔτη β̄.

ΟΛ. ΡΝΔ. ΙΣ. Α. Α. ΜΑΝΑΙΟΣ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΚΑΣΣΙΟΣ ΛΟΓΓΙΝΟΣ.

Ἰσθμῶν, ὁ καὶ Μακκαθαῖος, ἕως Μακκαθαῖος τρεῖς ἐπέτι τὴν θρησκείαν πατέρα του ἀνεκλήσας Ὀλυμπιάδι ρνδ, τὴν χιόρας ἀπελάσας ἀπαντῶν ἐστὶν Ἀντιόχου.

ΙΖ. Β. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΓΡΑΚΧΟΣ. Μ. ΙΟΥΒΕΝΤΙΟΣ ΘΑΛΛΑΣ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ. Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ὁ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ὁ ΣΩΤΗΡ ἔτη β̄.

ΙΗ. Α. Π. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΠΙΩΝ ΝΑΣΙΚΑΣ. Γ. ΜΑΡΚΙΟΣ ΦΙΓΟΥΛΟΣ.

ΙΘ. Β. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΜΕΣΣΑΛΛΑΣ. Γ. ΦΑΝΝΙΟΣ ΣΤΡΑΒΩΝ.

Ονίας, τῶν δὲ Μηνελάω, δὲ χειρῶν Ἰσθαίων, τῶν καὶ τὸ ἔθνος ἀποδεδωκότ' Ἀντιόχου τῶν Ἐπιφανεί, ἀναίρεθ' ἐν τῶν Ἀντιόχου τῶν Εὐπάπυρος, Ἀλκίμου ἢ σὺν ὄντ' ἐκ γένους ἱεροσολίτου τὴν ἱερῶν αὐτῶν ἐκ σφιδρομῆς ἀξιδεχόμενος, Ονίας ὁ τῶν Ονίας πρὸς Πτολεμαῖον ἀγαφύων, καὶ παρ' αὐτῶν λαβῶν τόπον ἐν τῶν Ἡλυσπολίτην νόμῳ, παλινῶν τε τοῖς Ἱεροσολύμοις ἀπὸ καστρώων, καὶ ναὸν ἔκτισεν ὅμοιον.

Ἰσθαίων ἡγεῖται πρῶτ' Ἰσθμῶν, ὁ καὶ Μακκαθαῖος, Μακκαθῶν παῖς τρίτῳ ἔτη ρνδ Ὀλυμπιάδι, ὅς ἐρωμαίοις ἀνδρῶν.

ΑΛΕΞ. ΣΥΡΙΑΣ. ΙΟΥΔ.

ΥΠΑΤΩΝ.

ΙΟΥΔΑΣ.

Ισδαίων ἡγεῖται ΙΟΥΔΑΣ ἐτη γ̄.

<u>ΟΔ. ΠΝΕ</u> Κ.	Γ.	Α.	Λ. ΑΝΙΚΙΟΣ ΓΑΛΛΟΣ. Μ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΕΧΗΤΟΣ.
ΚΑ.	Δ.	Β.	ΓΝ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΔΟΛΟΒΕΛΛΑΣ. Μ. ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΝΩΒΙΔΙΩΡ.
ΚΒ.	Ε.	Γ.	Μ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΛΕΡΙΔΟΣ. Γ. ΡΟΨΙΑΙΟΣ ΛΑΙΝΑΣ.

Μετὰ Ἰούδαν ἡγεῖται Ἰωνάθης ἀδελφὸς αὐτῆ.

ΙΩΝΑΘΗΣ.

Ισδαίων ἡγεῖται ΙΩΝΑΘΗΣ ἐτη ἰβ̄.

<u>ΑΩΞ.</u> ΚΓ.	Σ.	Α.	ΣΞΞ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ. Α. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ.
-----------------	----	----	---

<u>ΟΔ. ΠΝΖ.</u> ΚΔ.	Ζ.	Β.	Α. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ ΛΟΥΡΟΣ. Γ. ΜΑΡΚΙΟΣ ΦΙΓΟΥΛΟΣ ΤΟ Β̄.
---------------------	----	----	---

Αρίστρχος γραμματικὸς ἤμαρζεν.

ΚΕ.	Η.	Γ.	Ρ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΦΙΩΝ ΝΑΣΙΚΑΣ ΤΟ Β̄. Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ ΤΟ Β̄.
Κς.	Θ.	Δ.	ΚΟΙΝΤΟΣ ΟΡΕΙΜΙΟΣ ΝΕΡΩΣ. Α. ΡΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ.
ΚΖ.	Ι.	Ε.	ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΝΩΒΙΔΙΩΡ. Τ. ΑΝΝΙΟΣ ΛΟΥΣΚΟΣ.
<u>ΟΔ. ΠΝΞ.</u> ΚΗ.	ΙΑ.	Σ.	Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ ΤΟ Γ̄. Α. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ.

Υδούδοφίλιππος Μακεδόνων ἑβασίλωζεν ἔτος ἔν.

ΚΘ.	ΙΒ.	Ζ.	Α. ΔΙΚΙΝΙΟΣ ΛΟΥΚΟΥΛΛΟΣ. Α. ΡΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ.
-----	-----	----	---

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Συρίας ἢ Ἀσίας ἑβασίλωζεν ἰᾱ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἐτη ιβ̄, μιλῶνς ζ̄.

Λ.	Α.	Η.	Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΦΛΑΜΙΝΕΙΝΟΣ. Μ. ΑΚΕΙΛΙΟΣ ΒΑΛΒΟΣ.
----	----	----	---

Ο̄ Ξ Βαλαῖος Ἀντόχος Ξ Ἐπφανῆς Ἀλέξανδρος ἐν Γπλεμαίδι φιλοθεῖς Ἰωνάθη, δώροις ἢ σφραῖσις αὐτὸν ἐτίμησεν.

ΛΑ.	Β.	Θ.	Α. ΜΑΡΚΙΟΣ ΚΕΝΣΩΡΕΙΝΟΣ. Μ. ΜΑΝΑΙΟΣ ΚΕΡΩΣ.
<u>ΟΔ. ΠΝΗ.</u> ΛΒ.	Γ.	Ι.	ΣΓ. ΡΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ. Α. ΚΑΛΦΟΥΡΝΙΟΣ ΡΕΙΣΩΝ.

Σαμαρεῖται ἢ Ἰσδαῖοι ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὡς δὲ Γπλεμαίφ τῶ φιλομήπει (Μακρίνον) πρὶ τ̄ πὰρ ἑκατέρῳ μέρει πμωμλων ἱερῶν, ἑ νικῶσιν Ἰσδαῖοι.

<u>ΑΩΟ.</u> ΛΓ.	Δ.	ΙΑ.	Ρ. ΚΟΡΝΗΛ. ΣΚΗΦ. ΑΦΡΙΚ. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ. Γ. ΛΙΟΤΙΟΣ ΔΡΟΥΣΟΣ.
ΛΔ.	Ε.	ΙΒ.	ΓΝ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ. Α. ΜΟΥΜΜΙΟΣ ΚΕΡΩΣ.

Οππιος Κελτὰς ἐχειρώσεται.

Κατὰ τέτταρς ὄντ' ἔξοντες ἐάλω Καρχηδὼν τὸ ἔργον ὑπὸ Σκηπίωνος Ἀφρικανῆς Ξ̄ νέυ, ἔχουσι ἐτη λβ̄ ἀπὸ κτίσεως, κατὰ ἣ̄ ἄλλος Ξ̄ μη.

ΑΛΕΞ. ΣΥΡΙΑΣ. ΙΟΥΔ.

ΥΡΑΤΩΝ.

ΚΕ. Σ. ΙΓ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞ. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ. Λ. ΟΣΤΙΛΙΟΣ ΜΑΓΚΕΙΝΟΣ.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ Αλεξανδρείας η Αιγύπτου βασιλευσεν ̅̅ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ο ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ ετη ̅̅.
ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ.

ΟΛ. ΠΝΘ. Α. Ζ. ΙΑ. ΣΕΡ. ΣΟΥΛΗΤΙΟΣ ΓΑΛΒΑΣ. Λ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΟΤΤΑΣ.

Ιωνάθης προς Ρωμαίους απέστειλεν ἀνευσπίστα βασιλευσεν ̅̅ πλὴν ἡμερῶν πῶ ἐνδὲ πρὸς αὐτὸς ἐμπαροῦσεν Φιλίππου τοῦ ἑσπεροῦ πρὸς ἐπέστειλεν δὲ τὸν ἑσπεροῦ ἀναστρέψαι πρὸς τὸν Σπάρτακος ἀφικουμένη, ἢ πλὴν παλαιὰ πρὸς αὐτὸς ὑπομνήσαι Φιλίππου ἢ συγγενεῖαν.

Β. Η. ΙΕ. ΑΓΓΙΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΠΟΥΛΧΕΡ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ.

Αλεξανδρῶν Συρίας ἢ Ἀσίας βασιλεῖ Πτολεμαῖος ο νεώτερος [δεύτερος] Ευεργέτης πλὴν ἑαυτῶν ἡμερῶν πρὸς γάμον ἐκδίδωσι.

Γ. Θ. ΙΣ. Λ. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ ΚΑΛΒΟΣ. ΚΟΙΝΤ. ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΑΝΟΣ.

Δ. Ι. ΙΖ. ΙΝ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΚΑΙΦΙΩΝ. ΚΟΙΝΤ. ΓΟΜΦΗΝΙΟΣ ΡΟΥΦΟΣ.

Τρύφων Ἀντιόχου Αλεξανδρῶν παῖδα δικοκλήει.
Αλεξανδρῶν βασιλεὺς Συρίας ἢ Ἀσίας ἀνηρέθη ὑπὸ Πτολεμαῖου ̅̅ ἰδίῃς ἡμερῶν.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Συρίας ἢ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ̅̅ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ετη ̅̅.
ΤΡΙΟΣ.

ΟΛ. ΠΕ. Ε. Α. ΙΗ. Γ. ΛΑΙΛΙΟΣ ο ΣΟΦΟΣ. ΚΟΙΝΤ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΚΑΙΦΙΩΝ.

Δημητρίῳ πῶ μετ' Αλεξανδρῶν βασιλευσεν Συρίας ἢ Ἀσίας Πτολεμαῖος ο νεώτερος Ευεργέτης πλὴν ἑαυτῶν ἡμερῶν δίδωσι πρὸς γάμον πλὴν ἢ Αλεξανδρῶν πρὸς ἡμερῶν ἡμερῶν.

Σ. Β. ΙΘ. ΙΝ. ΚΑΛΦΟΥΡΝΙΟΣ ΠΕΙΣΩΝ. Μ. ΓΟΡΙΑΛΙΟΣ ΛΑΙΝΑΣ.

Τρύφων, ος Διάδοτος, ἀναστρέψαι Ἰωνάθου. Σίμων ἀδελφὸς Ἰωνάθου μετ' αὐτὸν ἡγήσατο καλλιπῶς ἔθνους.

ΣΙΜΩΝ. Ἰδαίων ἡγήσατο ΣΙΜΩΝ ετη ̅̅.

Ζ. Γ. Α. Π. ΚΟΡΝΗΛ. ΣΚΗΡ. ΝΑΣΙΚΑΣ ΣΕΡΑΠΙΩΝ. Δ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΒΡΟΥΤΟΣ.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΣΙΔΗΤΗΣ Συρίας ἢ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ̅̅ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΣΙΔΗΤΗΣ ετη ̅̅.

ΑΩΠ. Η. Α. Β. Μ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΛΕΠΙΔΟΣ ΠΟΡΚΙΝΑΣ. Γ. ΟΣΤΙΛΙΟΣ ΜΑΓΚΕΙΝΟΣ.

ΟΛ. ΠΕΑ. Θ. Β. Γ. Π. ΦΟΥΡΙΟΣ ΦΙΛΟΣ. ΣΕΞ. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΣΕΡΡΑΝΟΣ.

Ι. Γ. Δ. ΣΕΡ. ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ. ΚΟΙΝΤ. ΚΑΛΦΟΥΡΝΙΟΣ ΠΕΙΣΩΝ.

ΑΛΞ. ΣΥΡΙΑΣ. ΙΟΥΔ.

ΥΦΑΤΩΝ.

Κατὰ Σικελίαν ὁ δὲ γλιτὸς πόλεμος.

- ΙΑ. Δ. Ε. Ρ. ΚΟΡΝ. ΑΦΡΙΚ. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ ΤΟ Β. Γ. ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ,
 ΙΒ. Ε. ς. Ρ. ΜΟΥΚΙΟΣ ΣΚΑΙΒΟΛΑΣ, Α. ΚΑΛΦΟΥΡΝΙΟΣ ΠΡΕΙΣΩΝ ΦΡΟΥΓΤΕΙ.

Ἡ πρώτη τῶν Μακκαθαϊκῶν βίβλων ἕως τῆς τέτης περιχρήσθη.

- ΟΛ. ΡΞΒ. ΙΓ. ς. Ζ. Ρ. ΡΟΦΙΛΛΙΟΣ ΔΑΙΝΑΣ. Γ. ΡΟΥΦΙΛΙΟΣ ΝΕΡΩΣ.

Ἀντίοχος ὁ Σιδήτης ἐπελθὼν πρὸς Ἱερουσολύμοις, καὶ ὠρύσσας τὰ μνηστῆρας εἰς πολιορκίαν ἐπὶ σωτήριαις ταῖς ὡς Σίμωνι ἀναχωρεῖ.

- ΙΔ. Ζ. Η. Ρ. ΔΙΚΙΝΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ. Α. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ.
 ΥΡΚΑΝΟΣ. Ἰσθαίων ΙΩΑΝΝΗΣ ΥΡΚΑΝΟΣ κς.

- ΙΕ. Η. Α. Μ. ΠΕΡΓΕΡΝΑΣ ΝΕΡΩΣ. ΑΡΡ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΡΟΥΛΧΕΡ.

- Ις. Θ. Β. Γ. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΤΟΥΔΑΙΤΑΝΟΣ. Μ. ΑΚΙΛΛΙΟΣ ΝΕΡΩΣ.

Ἀντίοχον τῶν Σιδήτων Ἀραβίας Πάρθους ἀνῆλθεν.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ. Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν Ἰδ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ἔτη δ.

- ΟΛ. ΡΞΓ. ΙΖ. Α. Γ. ΓΝ. ΟΚΤΑΒΙΟΣ ΝΕΡΩΣ. Τ. ΑΝΝΙΟΣ ΛΟΥΣΚΟΣ.

Οἱ ὄν Σικελίαι δὲ λαὶ πολιορκούμενοι εἰς ἀλληλοφαγίαν ἐπέστησαν.

- ΑΩΓ. ΙΗ. Β. Δ. Α. ΚΑΣΣΙΟΣ ΛΟΓΓΕΙΝΟΣ. Α. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΙΝΝΑΣ.

- ΙΘ. Γ. Ε. ΜΑΜ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΔΕΡΙΑΟΣ. Α. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ.

- Κ. Δ. ς. Μ. ΠΛΑΥΤΙΟΣ ΥΦΑΙΟΣ. Μ. ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ.

Ἰωάννης ἱερεὺς ἐμὲ καὶ στρατιῶδες κατὰ Ὑρκανῶν στρατεύσεις, Ὑρκανὸς μετωνομάσθη, ὃς καὶ πρεσβυτέρους ὡς Ρωμαίους ὀνόματι συγκλήτη Φιλίαν ὡς αὐτὸς ἀπένδρατι.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΤΡΥΦΟΣ. Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν Ἰε. ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΤΡΥΦΟΣ ἔτη β.

- ΟΛ. ΡΞΔ. ΚΑ. Α. Ζ. Γ. ΚΑΣΣΙΟΣ ΛΟΓΓΕΙΝΟΣ. Γ. ΣΕΞΤΙΟΣ ΚΑΛΒΕΙΝΟΣ.

- ΚΒ. Β. Η. ΚΟΙΝΤ. ΚΑΙΚΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ. Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΦΛΑΜΙΝΕΙΝΟΣ.

- ΚΓ. Γ. Θ. ΓΝ. ΔΟΜΗΤΙΟΣ ΑΗΝΟΒΑΡΒΟΣ. Γ. ΦΑΝΝΙΟΣ ΣΤΡΑΒΩΝ.

- ΚΔ. Δ. Ι. ΚΟΙΝΤ. ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΧΙΜΟΣ. Α. ΟΡΕΙΜΙΟΣ ΝΕΡΩΣ.

- ΟΛ. ΡΞΕ. ΚΕ. Ε. ΙΑ. Ρ. ΜΑΝΙΛΙΟΣ ΝΕΡΩΣ. Γ. ΡΑΠΕΡΙΟΣ ΚΑΡΒΩΝ.

Ἰωάννης ὁ Μακκαθαῖος Ἰσθαίων ἀρχιερεὺς τῶν Σαμαρείαν τῶν καθ' ἡμᾶς Σεβαστῶν καλεσθέντων Σαμαρείαν ἔπαι πολιορκήσας εἰς Ἱδαφῶν καθῆλθεν. ἠὲ ὕστερον Ἡρώδης ἀλλόφυλος βασιλεύσας Ἰσθαίων ἀναστήσας Σεβαστῶν ἀνόμασεν.

ΔΑΞΕ. ΣΥΡΙΑΣ. ΙΟΥΔ.

ΥΠΑΤΩΝ.

ΚΖ.	Ζ.	ΙΒ.	Α. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ ΚΑΛΒΟΣ. Λ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΟΥΤΤΑΣ.
ΚΖ.	Ζ.	ΙΓ.	Μ. ΠΟΡΚΙΟΣ ΚΑΤΩΝ. ΚΟΙΝΤ. ΜΑΡΚΙΟΣ ΡΗΞ.
<u>ΑΛ.</u>	ΚΗ.	ΙΔ.	Α. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ ΔΕΛΜΑΤΙΚΟΣ. ΚΟΙΝΤ. ΜΟΥΚΙΟΣ ΣΚΑΙΒΟΛΑΣ.
<u>ΟΛ. ΡΕΖ.</u>	ΚΘ.	ΙΕ.	Γ. ΔΙΚΙΝΙΟΣ ΓΕΤΑΣ. ΚΟΙΝΤ. ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ ΕΒΟΥΡΝΟΣ.

ΠΤΟΛΕ-
ΜΑΙΟΣ
ΦΥΣΚΩΝ.

Αιγυπτίων Ἐλευθέριος ἐβασίλευσεν ἢ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΦΥΣΚΩΝ, ὁ καὶ ΣΩΤΗΡ, ἔτη 15.

Α.	Ι.	ΙΣ.	Μ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΣΚΑΥΡΟΣ. Μ. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ.
----	----	-----	---

Πρῶτος ὁ Γρυπὸς Βαπλεύπις ἔτη 8 ἀνεβλήθη ἐπὶ Κυζικίῃς καὶ ἐβασίλευσεν ὁ Κυζικιῶν ἔτη 14. καὶ πάλιν ὁ Γρυπὸς ἐπέβαλον τὸ Κυζικιον ἐβασίλευσεν ἔτη 6. καὶ ἔταυς ἐκ Διαδοχῆς ἐπολέμουν ἀλλήλοις.

Β.	ΙΑ.	ΙΖ.	Μ. ΑΚΙΛΙΟΣ ΒΑΛΒΟΣ. Γ. ΠΟΡΚΙΟΣ ΚΑΓΩΝ.
Γ.	ΙΒ.	ΙΗ.	Γ. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ ΚΑΡΡΑΡΙΟΣ. ΓΝ. ΠΑΡΕΙΡΙΟΣ ΚΑΡΒΩΝ.

ΑΝΤΙΟ-
ΧΟΣ ΚΥ-
ΖΙΚΗΝΟΣ.

Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν 15 ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΚΥΖΙΚΗΝΟΣ ἔτη 14.

<u>ΟΛ. ΡΕΖ.</u>	Δ.	Α.	ΙΘ.	Μ. ΛΙΟΥΙΟΣ ΔΡΟΥΣΟΣ. Α. ΚΑΛΦΟΥΡΝΙΟΣ ΓΕΙΣΩΝ ΚΑΙΣΩ- ΝΕΙΝΟΣ.
	Ε.	Β.	Κ.	Ρ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΡ. ΝΑΣΙΚΑΣ. Α. ΚΑΛΦΟΥΡΝΙΟΣ ΒΕΣΤΙΑ.
	Ϛ.	Γ.	ΚΑ.	Μ. ΜΗΝΟΥΚΙΟΣ ΡΟΥΦΟΣ. ΣΡ. ΡΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΛΑΒΕΙΝΟΣ.
	Ζ.	Δ.	ΚΒ.	ΚΟΙΝΤ. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ. Μ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΣΕΙΑΑΝΟΣ.

<u>ΟΛ. ΡΕΗ.</u>	Η.	Ε.	ΚΓ.	ΣΡ. ΣΟΥΛΠΗΤΙΟΣ ΓΑΛΒΑΣ. Α. ΟΡΤΕΝΣΙΟΣ ΝΕΡΩΣ.
-----------------	----	----	-----	--

Σελουκῆς οἱ πρὸς Αντιόχειαν τῆς Συρίας ἀπ' ἐπιεύθεν εὐν' ἐαυτῶν χεῖρας ἀριθμῶσι.

<u>ΑΛΙ.</u>	Θ.	Ϛ.	ΚΔ.	Α. ΚΑΣΣΙΟΣ ΛΟΓΓΙΝΟΣ. Γ. ΜΑΡΙΟΣ ΝΕΡΩΣ.
-------------	----	----	-----	---------------------------------------

Ρόδῳ σιδηρεῖς ὁ Κολοσσὸς κατέπεσεν.

Ἰωνάθης ὁ Μακκαβαῖος Ἰουδαίων ἀρχιερεὺς ἀπαγορεύει τῆς Ἰουδαίας ἡγῶν.

Ι.	Ζ.	ΚΕ.	Γ. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΣΕΡΡΑΝΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΣΕΡΟΥΕΛΙΟΣ ΚΑΙΡΙΩΝ.
ΙΑ.	Η.	ΚϚ.	Ρ. ΡΟΥΤΙΛΙΟΣ ΡΟΥΦΟΣ. ΓΝ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ.

ΑΡΙΣΤΟ-
ΒΟΥΛΟΣ. *Ἰουδαίων Ἀριστέβελος ἔτη 11 ἔν.*

*Οὗτος Ἀριστέβελος υἱὸς Ἰωνάθε, ἔξ ἢ Ἰουδαίῃ, πρὸς τῆς ἀρχιερατικῆς Διαθήκης ἀπέβη βασιλικὸν πρῶ-
τος ὅτι ἐπὶ ἐνιαυτῶν ἑνα, ἔτη * φησὶ δὲ πρῶτος ἔταυς τῆς ἀρχιερατικῆς. Μετ' ὅν Ἰωνάθης, ὁ καὶ Ἀλέξαν-
δρος, βασιλεύς ἄμα καὶ ἀρχιερεὺς ὡμότατα παρέστη.*

ΑΛΕΞ. ΣΥΡΙΑΣ. ΙΟΥΔ.

ΥΠΑΤΩΝ.

ΟΛ. ΡΕΘ. ΙΒ' Θ. Α. Γ. ΜΑΡΙΟΣ ΝΕΡΩΣ ΤΟ Β. Γ. ΦΛΑΒΙΟΣ ΦΙΜΒΡΙΑΣ,

Ασκαλωνίτη στυλ' εαυτών χρονας ενθευθεν Σειθμδπ.

ΙΑΝΝΑΙ-
ΟΣ.

Ισθαίων ΙΑΝΝΑΙΟΣ ο ε ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ετη κζ.

ΙΓ. Ι. Α. Γ. ΜΑΡΙΟΣ ΝΕΡΩΣ ΤΟ Γ. Α. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΙΔ. ΙΑ. Β. Γ. ΜΑΡΙΟΣ ΝΕΡΩΣ ΤΟ Δ. ΚΟΙΝΤ. ΛΟΥΤΑΤΙΟΣ ΚΑΤΛΟΣ.

ΙΕ. ΙΒ. Γ. Γ. ΜΑΡΙΟΣ ΝΕΡΩΣ ΤΟ Ε. Μ. ΑΚΥΛΛΙΟΣ ΝΕΡΩΣ.

ΟΛ. ΡΟ. Ις. ΙΓ. Δ. Γ. ΜΑΡΙΟΣ ΝΕΡΩΣ. ΤΟ ς. Α. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ.

ΙΖ. ΙΔ. Ε. Μ. ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΝΕΡΩΣ. Α. ΓΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ.

Πτολεμαίον τ' φύσκωνα ή μήτηρ Κλεοπάτρα τ' βασιλείας απέλασεν, ή τω Βεπιδύων εν Κύπρω. τήν νεώτερον ήον αυτής και αδελφον τ' ετα Αλέξανδρον ανέδειξε βασιλέα αυτ' η.

ΡΤΟΛΕ-
ΜΑΙΟΣ
ΑΛΕΞΑΝ-
ΔΡΟΣ.

Αιγύπτω και Αλεξανδρείας εβασίλευσεν η ΡΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ετη ι.

Α. ΙΕ. ς. ΚΟΙΝΤ. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ ΝΕΡΩΣ. Τ. ΔΙΔΙΟΣ ΝΕΡΩΣ.

ΑΛΚ. Β. Ις. Ζ. ΙΝ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ. Ρ. ΔΙΚΙΝΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.

ΟΛ. ΓΟΑ. Γ. ΙΖ. Η. ΓΝ. ΔΟΜΙΤΙΟΣ ΑΗΝΟΒΑΡΒΟΣ, Γ. ΚΑΣΣΙΟΣ ΛΟΓΓΙΝΟΣ.

Σέλευτον ζώντα κατέκασεν ο Κυζικι' Αντίοχος.

Δ. ΙΗ. Θ. Α. ΔΙΚΙΝΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ. ΚΟΙΝΤ. ΜΟΥΚΙΟΣ ΣΚΑΙΒΟΛΑΣ.

ΦΙΛΙΠ-
ΠΟΣ.

Συρίας και Ασίας εβασίλευσεν ις ΦΙΛΙΠΠΟΣ ετη β.

Ε. Α. Ι. Γ. ΚΟΙΛΙΟΣ ΚΑΛΔΟΣ. Α. ΔΟΜΙΤΙΟΣ ΑΗΝΟΒΑΡΒΟΣ.

Αντίοχος ο Κυζικι' Φυγίων εις Γάρθος Γομπητώ παρέδωκεν εαυτόν.

ς. Β. ΙΑ. Γ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ. Μ. ΕΡΕΝΝΙΟΣ ΝΕΡΩΣ.

Η Συρίας ερχή κατελύθη Σιζορκέσσου ετη σν.

ΑΛΕΞ. ΙΟΥΔ.

ΥΠΑΤΩΝ.

ΟΛ. ΡΟΒ. Ζ. ΙΒ. Γ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΓΟΥΛΑΝΕΡ. Μ. ΠΕΡΡΕΡΝΑΣ ΝΕΡΩΣ.

Η. ΙΓ. Α. ΜΑΡΚΙΟΣ. ΦΙΛΙΠΠΟΣ. ΣΕΞ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.

Θ. ΙΔ. Α. ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ. Ρ. ΡΟΥΤΙΛΙΟΣ ΛΟΥΡΟΣ.

ΑΛΕΞ. ΙΟΥΔ.

ΥΡΑΤΩΝ.

Ι. ΙΕ. ΓΝ. ΡΟΜΗΙΟΣ ΣΤΡΑΒΩΝ. Α. ΡΟΡΚΙΟΣ ΚΑΤΩΝ.

ΠΤΟΛΕ-
ΜΑΙΟΣ
ΦΥΣΚΩΝ.

Αιγυπτίων η Αλεξανδρείας ἐβασίλευσεν ἰ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΡΟΘΕΪΝΟΣ ὁ αὐτὸς ὦν η ΦΥΣΚΩΝ, η ΣΩΤΗΡ, ἕως Κλεοπάτρας, ἔτη η̄.

ΟΛ. ΡΟΓ. Α.

ΙϚ.

Α. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΥΛΛΑΣ. ΚΟΙΝΤ. ΡΟΜΗΙΟΣ ΡΟΥΦΟΣ ΣΕΪΑΩΝ

ΑΛΛ. Β.

ΙΖ.

ΓΝ. ΟΚΤΑΒΙΟΣ ΝΕΡΩΣ. Α. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΙΝΝΑΣ.

Γ.

ΙΗ.

Α. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΙΝΝΑΣ ΤΟ Β. Γ. ΜΑΡΙΟΣ ΝΕΡΩΣ ΤΟ Ζ̄.

Σαλαδέτι ἐξηγήθη Καλάνδαις οκτωβρίαις.

Δ.

ΙΘ.

Α. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΙΝΝΑΣ ΤΟ Γ̄. ΓΝ. ΡΑΓΕΪΡΙΟΣ ΚΑΡΒΩΝ.

ΟΛ. ΡΟΔ. Ε.

Κ.

ΓΝ. ΡΑΓΕΪΡΙΟΣ ΚΑΡΒΩΝ ΤΟ Β̄. Α. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΙΝΝΑΣ ΤΟ Δ̄.

Ϛ.

ΚΛ.

Α. ΚΟΡΝ. ΣΚΗΡ. ΑΣΙΑΤΙΚΟΣ. Γ. ΝΟΡΒΑΝΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ.

Ζ.

ΚΒ.

Γ. ΜΑΡΙΟΣ ΝΕΡΩΣ. ΓΡΑΤΙΔΙΑΝΟΣ. ΓΝ. ΡΑΓΕΪΡΙΟΣ ΚΑΡΒΩΝ ΤΟ Γ̄.

Η.

ΚΓ.

Μ. ΤΟΥΛΛΙΟΣ ΔΕΚΟΥΛΑΣ. ΓΝ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΔΟΛΑΒΕΛΛΑΣ.

ΠΤΟΛΕ-
ΜΑΙΟΣ
ΔΙΟΝΥ-
ΣΙΟΣ.Αλεξανδρείας η Αιγυπτίη ἐβασίλευσεν ἰα ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ νέος ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΑΥ-
ΛΗΤΗΣ Πτολεμαίος φύσκων, ἔ η Σωτήρ, ἕως, ἀδελφὸς η Κλεοπάτρας, ἔτη λ̄.

ΟΛ. ΡΟΕ. Α.

ΚΔ.

Α. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΥΛΛΑΣ ΤΟ Β̄. ΚΟΙΝΤ. ΚΑΪΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ ΠΙΟΣ.

Β.

ΚΕ.

Ρ. ΣΕΡΟΥΕΪΛΙΟΣ ΒΑΤΙΑΣ. ΑΡ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΡΟΥΛΑΧΕΡ.

Γ.

ΚϚ.

Μ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΛΕΡΙΑΟΣ. ΚΟΙΝΤ. ΛΟΥΤΑΤΙΟΣ ΚΑΤΛΟΣ.

ΑΛΛ. Μ.

Δ.

ΚΖ.

Δ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΒΡΟΥΤΟΣ. ΜΑΜ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΛΕΡΙΑΟΣ.

ΑΛΕΞΑΝ-
ΔΡΑ.

Ισδαίων ἐβασίλευσεν ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ, η η ΣΑΛΙΝΑ, ἔτη θ̄.

Εντεῦθεν πρὸ Ἰσδαίων συγχεχῶ.

ΟΛ. ΡΟΖ. Ε.

Α.

ΓΝ. ΟΚΤΑΒΙΟΣ ΝΕΡΩΣ. Γ. ΣΚΡΙΒΩΝΙΟΣ ΚΟΥΡΙΩΝ.

Ϛ.

Β.

Α. ΟΚΤΑΒΙΟΣ ΝΕΡΩΣ. Γ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΟΤΤΑΣ.

Ζ.

Γ.

ΔΙΚΙΝΙΟΣ ΛΟΥΚΟΥΛΛΟΣ. Μ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΟΤΤΑΣ.

Η.

Δ.

Μ. ΤΕΡΕΝΤΙΟΣ ΟΥΑΡΡΩΝ ΛΟΥΚΟΥΛΛΟΣ. Γ. ΚΑΣΣΙΟΣ ΟΥΑΡΟΣ.

ΟΛ. ΡΟΖ. Θ.

Ε.

Α. ΓΕΛΛΙΟΣ ΡΟΒΑΙΚΟΛΑΣ. ΓΝ. ΚΟΡΝΗΛ. ΛΕΝΤΛΟΣ ΚΛΩΔΙΑΝΟΣ.

Ι.

Ϛ.

ΓΝ. ΑΥΦΙΛΙΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ. Ρ. ΚΟΡΝΗΛ. ΛΕΝΤΛΟΣ ΣΟΥΡΑΣ.

ΑΔΕΞ. ΙΟΥΔ.

ΥΠΑΤΩΝ.

ΙΑ. Ζ. ΓΝ. ΡΟΜΗΙΟΣ ὁ ΜΕΓΑΣ. Μ. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.

ΙΒ. Η. ΚΟΙΝΤ. ΟΡΤΕΝΣΙΟΣ ΝΕΡΩΣ, ΚΟΙΝΤ. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ.

Βιργίλιος ἐγενήθη.

ΟΛ. ΓΟΗ ΙΓ. Θ. Α. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ, ΚΟΙΝΤ. ΜΑΡΚΙΟΣ ΡΗΞ.

Ρομπήϊος Ἰσθαίος Ρωμαίος ὑπὸ φόρον ἐπέζηεν.

ΥΡΚΑΝΟΣ. Ἰσθαίων ΥΡΚΑΝΟΣ ἀρχιεράτωσεν ἔτη λδ.

ΑΛΛΝ ΙΔ. Α. Γ. ΚΑΛΦΟΥΡΝΙΟΣ ΠΕΙΣΩΝ ΦΡΟΥΓΕΙ. Μ. ΑΚΕΙΛΙΟΣ ΓΛΑΒΡΙΩΝ.

Ρομπήϊος δις στρατηγὸς Ρωμαίων ἐπελθὼν πολιορκεῖ μὲν τὰ Ἱερουσόλυμα, ἕξ μὲχρι τῶ ἀδύτων, τῆτι ἔστι τὸ ἀγρὸν τῶ Ἱερῶ, περὶ πηλὸν [τὸ γὰρ σιλήσας, ἔπειθ' ἀπὸ τῶ ἀφειδομένου] ἀρχιερέων δέσμιον ποιῶν Ρωμαίους, Υρκανῶ τε τῷ ἀρχιερωσιῶν τῷ ἡγῶν Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀλεξάνδρου τῶ Παλίας ἐπεκύρωσαν. ὁ αὐτὸς Ἀντίπατρον ἀλλόφυλον Ἡρώδου υἱὸν καὶ πατέρα τῶ Παλατινῆς ἀπὸ τῶσπον κατέστησεν.

ΙΕ. Β. Μ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΛΕΓΙΑΟΣ. Α. ΟΥΟΛΚΑΤΙΟΣ ΤΟΥΛΛΟΣ.

ΙΣ. Γ. Α. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΟΤΤΑΣ. Α. ΜΑΝΑΙΟΣ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ.

ΟΛ. ΡΟΘ ΙΖ. Δ. Α. ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΜΑΡΚΙΟΣ ΦΙΦΟΥΛΟΣ.

ΙΗ. Ε. Μ. ΤΟΥΛΛΙΟΣ ΚΙΚΕΡΩΝ, Γ. ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΝΕΡΩΣ.

Φιλαδέλφους ἐπέστησεν ἀριθμοῖσι τῶν ἑαυτῶν χρόνων.

Ρομπήϊος ἐλθὼν τὰ Ἱερουσόλυμα τὸ πᾶν ἔθνος Ἰσθαίων Ρωμαίους ὑπὸ φόρον κατέστησεν.

ΙΘ. ς. Δ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΣΙΛΛΑΝΟΣ. Α. ΜΟΥΡΗΝΑΣ.

Ἐπέστησεν Γαζαίσι τῶν ἑαυτῶν χρόνος ἀριθμοῖσι.

Κ. Ζ. Μ. ΠΟΥΡΓΙΟΣ ΠΕΙΣΩΝ ΚΑΛΦΟΥΡΝΙΟΣ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΜΕΣΣΑΛΑΣ.

Κικέρων ὁ ῥήτωρ διτὸ ἄρχειος μετεβλήθη διὰ μίλων ἱς.

Ρομπήϊος ὁ μάρτυς Ρωμαίων στρατηγὸς αὐτοκράτωρ προσήγορόσθη, καὶ ἡμέλεισι θανάτωσεν ὑπὸ αὐτῶ ἐβλήθησεν ἐν Ρώμῃ.

ΟΛ. ΡΗ ΚΑ. Η. ΚΟΙΝΤΟΣ ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ ΚΕΛΕΡ. Α. ΑΦΡΑΝΙΟΣ.

Γ. Ἰέλιος Καίσιρ Λυστανίαν, [Γαλλίαν, Βρετανίαν,] καὶ πᾶσιν ἀπὸ ἀρκανὸν ἡσας κατέστρεψεν.

ΚΒ. Θ. Κ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ. Μ. ΚΑΛΦΟΥΡΝΙΟΣ ΒΙΒΑΟΣ.

ΚΓ. Ι. Α. ΠΕΙΣΩΝ ΚΑΙΣΩΝΙΑΝΟΣ. Α. ΓΑΒΙΝΙΟΣ.

ΑΛΞ ΚΔ. ΙΑ. Γ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ ΝΕΡΩΣ.

ΟΛ. ΡΗΑ ΚΕ. ΙΒ. ΓΝ. ΚΟΡΝΗΛ. ΛΕΝΤΛΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ. Α. ΜΑΡΚΙΟΣ ΦΙΛΗΠΠΟΣ.

Γ. Καίσιρ τῶ Ρῆνον πεταμὸν ἀπὸ τῶσ Γερμανίαν, καὶ Γαλλίαν ἐχειρώσεν.

ΑΛΕΞ. ΙΟΥΔ.

ΥΠΑΤΩΝ.

ΚΣ. ΙΓ.

ΓΝ. ΠΟΜΠΗΙΟΣ ΜΕΓΑΣ ΤΟ Β. Μ. ΔΙΚΙΝΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ ΤΟ Β.

Πομπήϊος μίγας τὸ κλιθὲν ὑπὸ αὐτῶν θάατρον ἀφίερωσεν, καὶ θωαίης ἐλεφάντων πασαρέκοντο, καὶ ἵππων τ, ἔπεζάνω, καὶ μονομάχων καὶ ε. εφαντομαχίας πύθους.

ΚΖ. ΙΑ.

ΑΡ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΦΟΥΛΧΕΡ. Λ. ΔΟΜΙΤΙΟΣ ΑΕΝΟΒΑΡΕΟΣ.

ΚΗ. ΙΕ.

ΓΝ. ΔΟΜΙΤΙΟΣ Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΜΕΣΣΑΛΛΕΣ.

ΟΛ. ΠΠΒ. ΚΘ.

Ις.

ΓΝ. ΠΟΜΠΗΙΟΣ ΜΕΓΑΣ ΤΟ Γ. Κ. ΜΕΤΕΛΛΟΣ ΣΚΗΠΙΩΝ.

Τὸ ἐν Ολυμπίᾳ ἀγάλμα ὑπερανωθή.

Λ. ΙΖ.

Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ. ΣΕΡ. ΣΟΥΑΡΗΤΙΟΣ ΡΟΥΦΟΣ.

Γ. Ἰέλιος Καίσαρ Γαλάτις εἰς τέλειον νικήσας εἰς Ρώμην ἐπανήλθεν.

ΚΛΑΥΔΙΑ-
ΤΡΑ-

Αλεξιαδρείας καὶ Αἰγύπτου ἑασίλωσεν ἱβ ΚΛΑΥΔΙΑ ΤΡΑ ἔτη αβ.

Α. ΙΗ.

Α. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΓΑΥΛΟΣ. Γ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.

Β. ΙΘ.

Γ. ΚΟΡΚΗΝΑ. ΛΕΝΤΑΟΣ ΚΡΟΥΣΚΕΛΛΙΟΣ. Γ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ ΤΟ Β.

ΡΩΜΑ. ΑΛΕΞ. ΙΟΥΔ.

ΥΠΑΤΩΝ.

ΓΑΙΟΣ.
ΙΟΥΛΙΟΣ.
ΚΑΙΣΑΡ.

Ρωμαίων ἑμναρχήσεν Γ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ἔτη δ, μιλῶς ζ.

ΟΛ. ΠΠΓ. Α.

Γ.

Κ.

Γ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Β. Ρ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΒΑΤΙΑ ΙΣΑΥΡΙΚΟΣ.

Απὸ πρώτης ἔτους ζ Γαίος Ἰούλιος Καίσαρ Αἰλιος ἔς τὸς ἑαυτῶν χρόνος δέ. θμζπ.

ΑΠΟ Β.

Δ.

ΚΑ.

ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΟΥΦΙΟΣ. Ρ. ΒΑΤΙΝΙΟΣ.

Λαοδικῆς ἐντεῦθεν ὄντ' ἑαυτῶν χρόνος δέ. θμζπ.

Γ.

Ε.

ΚΒ.

Γ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Γ. Μ. ΛΕΡΙΑΔΟΣ.

Καίσαρ Βεβασιότη Κλεοπάτρα μόνη πλὴν δέχων Αἰγύπτου ἀπὸ τῶν αὐτῶν, ὡς φαίνεται, ἔρωτα. Ἰσθαίους πρὸς ἑσθραμνοῖς δόγμα συγκλήτη καὶ Ἀθηναίων ψήφισμα διεπέμφθη.

Δ.

ς.

ΚΓ.

Γ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Δ. ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ.

ΟΛ. ΠΠΔ. Ε.

Ζ.

ΚΔ.

Γ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Ε. Μ. ΑΝΤΩΝΙΟΣ.

Αἰλιος ὁ ὑπάτος ἐψηφίσθη Ἰέλιον μιλῶς λέγεσθαι τὸ Κωνσταντῖον, ἀπὸ τὸ αὐτὸν ἐν αὐτῷ γενησθαι.

ΟΚΤΑΟΥ-
ΙΑΝΟΣ.

Ρωμαίων ἑσασίλωσεν β ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ἔτη πς, μιλῶς ε.

ΡΩΜΑ. ΑΛΕΞ. ΙΟΥΔ.

ΥΠΑΤΩΝ.

Από τῶν Σεβαστῶν καὶ Αυγαστῶν οἱ Ρωμαίων βασιλεῖς ἀνηγορεύθησαν.

A. H. KE. A. ΙΡΤΙΟΣ. Γ. ΠΑΝΣΑΣ.

B. Θ. ΚΣ. Μ. ΛΕΠΙΔΟΣ. Λ. ΦΛΑΓΚΟΣ.

Εκλειψίς ἡλίου.

Γ. I. ΚΖ. Η. ΣΕΡΟΤΗΛΙΟΣ ΤΟ Β. Α. ΑΝΤΩΝΙΟΣ.

νόμος ὑπὸ τῆς Περσίδος Φαυλιδίς Δημαρχεῖν ἐπέθη, ὥστε ἵνα τὸ τέταρον τῆς κατὰ ἐξουσίας οἰκίας, αἴνεσθαι βαρυνήσῃ, λαθόντα, τὸ λοιπὸν ἀφῆκε.

Κικέρων ὁ ῥήτωρ καὶ συγκλητικὸς ἐν Γαίης ἀνηρέθη τῆς Ἰταλίας. οἱ δὲ Φαβί, ὅτι Φαρμάκον διέφθρεν ἑαυτῶν.

Αντώνιος καὶ Λέπιδος νικήσαντες Αυγαστῶν εἰς Φιλίαν πρὸςδέχεται, πρὸςδοσαμένης τῆς συγκλήτου.

ΟΛ. ΡΗΕ. Δ. ΙΑ. ΚΗ. ΓΝ. ΔΟΜΙΤΙΟΣ. Γ. ΑΣΙΝΙΟΣ.

E. ΙΒ. ΚΘ. Λ. ΚΕΝΣΩΡΙΝΟΣ. Γ. ΚΑΛΟΥΣΙΟΣ.

Εκλειψίς ἡλίου ἐγένετο. Αντίγονος τῆς Ἰουδαίων βασιλείας ἐπινασῶν, καὶ πολλὰ Ἀμαρυσιῶν ἀναγένοι. Καὶ ἐν τούτῳ κατὰ ἐλπίδα τὸ τῆς Ἰουδαίων βασιλείας. Ηρώδης δὲ αὐτῶν μὴ πύστα ἠγείνηται, εἰδὼν αὐτῶν προσήκοντα τῶν Ἰουδαίων βασιλείαν ἀπὸ τῶν Ρωμαίων ὑποδέξασθαι.

Ϛ. ΙΓ. Λ. ΑΡ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ. Γ. ΝΟΓΒΑΝΟΣ.

Α. Π. Ζ. ΙΔ. ΛΑ. Μ. ΑΙΡΙΦΡΑΣ. Λ. ΚΑΝΙΝΙΟΣ.

ΟΛ. ΡΗΕ. Η. ΙΕ. ΛΒ. Λ. ΓΕΛΛΙΟΣ. Μ. ΚΟΚΚΗΙΟΣ.

Σαλέστιος ἀπέθανεν πρὸ τῶν εἰδῶν Μαίων.

Θ. ΙϚ. ΛΓ. Λ. ΚΟΡΝΗΦΙΚΙΟΣ. ΣΕΞ. ΠΟΜΠΗΙΟΣ.

Ι. ΙΖ. ΛΔ. Λ. ΣΚΡΙΒΩΝΙΟΣ ΛΙΒΩΝ. Λ. ΑΤΡΑΤΙΝΟΣ.

Ηρώδης Αιλιπύτης τῆς Ασκαλωνίτιδος καὶ μητρός Κύπριδος Ἀρχιεπίσκοπος εἰδὼν αὐτῶν προσήκοντα τῶν Ἰουδαίων βασιλείαν ὑπὸ Ρωμαίων ἐγκράτεια, καὶ ἔν τῷ Χρυσῷ ἠγείνησας πηλοποιήσεως ἢ ἐν πρῶτον Ἰουδαίαν ἀρχιερασίαν καὶ ἀρχὴ τῶν Ἰουδαίων κατελύθη, συμπληρωμένης τῆς ἑξῆς καὶ ἡμιτέρας πενήτητος, ὅτι κατὰ ἐξουσίαν οἰκίας, ὅτι ἐκλειψίς ἀρχῶν ἐξ Ἰούδα, καὶ ἠγείνησας ὅτι τῆς μητρὸς αὐτῶν, ἕως ἀνελθῆναι ὡς δόξα. καὶ αὐτῶν πρὸςδοκίαν ἐβίωσεν. ἐν τούτῳ ἢ καὶ ὁ περὶ τῶν ἀρχιερέων ἀπὸ τῶν Δαυιδῶν Χρυσῶν ἠγείνησας πάλιν λαμβάνει. Μέχρι γὰρ Ηρώδης Χρυσῶν ἠγείνησας ἐπὶ δεξιῶν οἱ ἀρχιερεῖς, οἱ πρὸς πρῶτον τῶν Ἰουδαίων ἐβίωσας, ἀπὸ τῶν Δαυιδῶν καὶ ἀπὸ τῶν Ἰουδαίων βασιλείαν ἀπὸ τῶν Ρωμαίων ὑποδέξασθαι. τὰ ἢ μετὰ τὴν τέτατον ἡμέραν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν, ὅτι καὶ ἢ τῶν Δαυιδῶν περὶ τῆς ἡμετέρας θρασυτέρας λέγουσιν, καὶ γνώση ἢ σωτήρας ἀπὸ τῶν ἡμετέρας λόγῳ τῶν ἀποκριθῆσας, καὶ τῶν οἰκοδεμησῶν Ἰουδαίων, ἕως Χρυσῶν ἠγείνησας, ἐβδόμενος ζ, καὶ ἐβδόμενος β, αὐτῶν ἢ αἱ καὶ ἢ ἐβδόμενος συμπληρωσῶν χρόνον ἐπὶ τῶν ἡμετέρας, ὅτι οἱ ἐπὶ τῶν τυχερῶν τὰ τῶν ἀρχιερέων τῶν Χρυσῶν ἠγείνησας. ὡν πρῶτον ἡμετέρας ὑπὸ Πάυλων ἀρχιερασίαν λαμβάνει, Ηρώδης Αιλιπύτης μὴδὲν προσήκοντα αὐτῶν πρὸ τῶν Ἰουδαίων βασιλείαν ἀπὸ Αυγαστῶν, καὶ τῆς συγκλήτου λαμβάνει, κατὰ οἱ τῶν κατὰ ἐξουσίαν, μέχρι τῆς ἡμετέρας Ἰουδαίων πολιτοκίας. εἰς τῶν γὰρ οἱ οἱ ἀρχιερέων τῶν Ἰουδαίων ἡμέρας ἐβδόμενος τῶν ἡμετέρας, εἰς ἀρχιερέων καὶ τῶν ἡμετέρας ἡμέρας ἡμέρας, ὅτι οἱ ἡμετέρας ἡμέρας, οἱ δὲ ἐπὶ ὀλίγον πλέον τῶν ἡμετέρας ἡμετέρας ἡμετέρας ἡμετέρας ἡμετέρας. Διὸ καὶ Δαυιδῶν ἡμετέρας ἡμετέρας, μετὰ τῶν ἡμετέρας καὶ ἐβδόμενος δυο ἐβδόμενος ἀπολοθῆσας τῶν ἡμετέρας. καὶ ἡμετέρας ὅτι ἐν αὐτῶν, καὶ τὸ ἡμετέρας καὶ τὸ ἡμετέρας ἀρχιερέων λαὸς ἡμετέρας ἡμετέρας, καὶ ἡμετέρας ἐν κατὰ ἡμετέρας

ΡΩΜΑ. ΑΛΕΞ. ΙΟΥΔ.

ΥΠΑΤΩΝ.

„ κ' ἔστι β' πολέμου. ἢ ἕξῃς Φησί. Καὶ οὕτω τὸ ἱερόν βδέλυγμα τ' ἐρημώσεως, καὶ ἕως αὐτοελεύσεως κ' ἔσται, „ συνελευσε σφύλλοσεν αὐτὴ τὴν ἐρήμωσιν.

ΗΡΩΔΗΣ. Ἰουδαίων ἐσατίλδωσεν πρώτῃ τ' ἄλλο φύλων ΗΡΩΔΗΣ ἔτη λζ.

ΙΑ. ΙΗ. Α. Γ. ΚΑΙΣΑΡ ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ ΤΟ Β. Α. ΒΟΛΚΑΤΙΟΣ.

Ἡρώδης Ἀνανήλων πνὰ μετέπεμψάμην τὸν Βαβυλῶν τ' Ἰουδαίων ἐρχομένη καθίστησι. Μὲτ' αὐτὴν πολλὴ τῶν πούσας, Ἀριστόβουλον τ' ἀδελφὸν τ' ἑαυτῶν γυναικός, ἢ νὺν δὲ Ὑρκαῖος, ὅτι τὴν τιμὴν παρὰ γὰρ ἑαυτῶν δὲ Διόδοτου, πάλιν τῷ Ἀνανήλῳ διαδοῦσιν τὴν λ' ἔργον, τ' Ἀριστόβουλον ἀνελεῖν. Αὐγὺς τ' περὶ ἐπιγραμμοῦσεν θρίαμβον.

ΟΛ. ΡΗΜ. ΙΒ. ΙΘ. Β. ΓΝ. ΔΟΜΗΤΙΟΣ ΑΕΝΟΒΑΡΒΟΣ. Γ. ΝΟΣΙΟΣ.

Αὐτῶν τ' Ἀρβύλων Κλεοπάτρα παρέδωκε.

ΙΓ. Κ. Γ. Γ. ΚΑΙΣΑΡ ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ ΤΟ Ξ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΜΕΣΣΑΛΑΣ.

ΙΔ. ΚΑ. Δ. Γ. ΚΑΙΣΑΡ ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ ΤΟ Δ. Μ. ΔΙΚΙΝΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.

Κλεοπάτρα ἑαυτὴν τὴν Διομήτῳ. Ἀλεξάνδρου ἐπιγραμμοῦσεν πρώτῃ τ' ἔργον Αἰγύπτου πέμπτῃ Γ. Κορήλι τ'.

ΙΕ. ΚΒ. Ε. Γ. ΚΑΙΣΑΡ ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ ΤΟ Ε. ΣΕΒ. ΑΠΟΥΛΗΙΟΣ.

Οὐκ ἔστι Αὐγὺς τ' πρὸς τὴν ἑαυτῶν. Καὶ ὁ Σεξτίλι τ' μὴ ὄγδο τ' ὅτι Ρωμαίοις ὁμοίως Αὐγὺς τ' πρὸς τὴν ἑαυτῶν. Μετ' αὐτῶν δὲ οἱ Λαγῆδες. Ἐπιδοῦν ἄλλοις ἐπιδοῦσιν τὸ πρῶτον ἐπ' αὐτῶν ἐπιδοῦσιν. Ἡλ' τ' καὶ Σελλῶν τα τ' Κλεοπάτρας συνηθῆσεν πρὸς τὴν ἑαυτῶν Ρώμης. Νικητοῦσιν ἢ Ἀκίον ἐπιδοῦσιν, ἢ Ἀκίον ὁ ἀγὼν ἐπέθη. Αὐγὺς τ' Ρωμαίοις ἐπιδοῦσιν.

ΡΩΜΑ. ΙΟΥΔ.

ΟΛ. ΡΗΜ. ΙΣ. Σ. Γ. ΚΑΙΣΑΡ ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ Ξ. Μ. ΑΓΡΙΠΠΑΣ ΤΟ Β.

Τιμῆτος ἐπιδοῦσιν ὅτι Ρώμῃ ἀπεγράφησεν Ρωμαίων μυριάδες 55, καὶ 5.

ΑΛΓ. ΙΖ. Ζ. Γ. ΚΑΙΣΑΡ ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ ΤΟ Ξ. Μ. ΟΥΡΑΝΙΟΣ ΑΓΡΙΠΠΑΣ ΤΟ Ξ.

ΙΗ. Η. Γ. ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Η. Τ. ΣΤΑΤΙΔΙΟΣ.

ΙΘ. Θ. Γ. ΚΑΙΣΑΡ ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ ΤΟ Θ. Μ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΣΙΛΛΑΝΟΣ.

Αὐγὺς τ' Καῖσαρ Καλαβρίαν καὶ Γαλιτίας ὑποφόρος ἐπέθησεν. Λο' τ' Μάρκ' τ' Ρωμαίοις Γαλαθίαν ἐπέθησεν. Αὐγὺς τ' μοναρχίαν ἐπιδοῦσιν ἀπώσατο. Θιατρὸν Μαρκελλῶν ἐν Ρώμῃ ἐπέθη.

ΟΛ. ΡΗΜ. Κ. Ι. Γ. ΚΑΙΣΑΡ ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ ΤΟ Ι. Γ. ΝΟΡΒΑΝΟΣ.

ΚΑ. ΙΑ. Γ. ΚΑΙΣΑΡ ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ ΤΟ ΙΑ. ΓΝ. ΡΙΣΩΝ.

ΚΒ. ΙΒ. Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ, Λ. ΑΡΡΟΥΝΤΙΟΣ.

ΚΓ. ΙΓ. Μ. ΔΟΛΛΙΟΣ Η. ΛΕΠΙΔΟΣ.

ΡΩΜΑ. ΙΟΥΔ.

ΥΦΑΤΩΝ.

Τιβέριος ὁ Αρμενίαν παρεστήσει.
Καὶ ἄλλοι ἐπιστάταις διεφθέρησαν.

ΟΛ. ΡΓ. ΚΔ. ΙΔ. Μ. ΑΦΟΥΛΗΙΟΣ. Ρ. ΣΙΛΙΟΣ ΝΕΡΟΥΑΣ.

Ηρώδης ἐν Ιεροζολύμοις πλείους ἔμεγάλα ἔκλιτεν.

ΚΕ. ΙΕ. Γ. ΣΕΝΤΙΟΣ ΣΑΤΟΥΡΝΙΝΟΣ. ΣΡ. ΛΟΥΚΡΗΤΙΟΣ ΚΙΝΝΑΣ.

Κς. Ις. ΓΝ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ. Ρ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ.

Ηρώδης πάλαι Σαμάρειαν καί ερημιαν ἐκ θεμελίων ἐγείρας εἰς πηλὸν τῷ Σεβαστῷ Αυγύστῳ Σεβαστῶ ἀνέμαζεν. Ἐν Πανιάδι δὲ τὸ Πάνιον καί εσκιάσεν.

Αυγύς ὁ Σαμίους ἐλθόντων παρέρχεν.

Β. ΚΖ. ΙΖ. Τ. ΦΟΥΡΝΙΟΣ. Γ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΣΙΛΛΑΝΟΣ.

Σεισμός Κύπρον πολλὰ μέρη κατέπιψε.
Γερμανὸς καί ερέψατο Λόλιον νεωτεροσάντα.
Αυγύς ὁ Γαίον Ἀργίππων ὑπέστησε.

ΟΛ. ΡΓΑ. ΚΗ. ΙΗ. Α. ΔΟΜΙΤΙΟΣ ΑΕΝΟΒΑΡΒΟΣ. Π. ΣΚΗΡΓΙΩΝ.

ΚΘ. ΙΘ. Μ. ΔΡΟΥΣΟΣ ΛΙΒΩΝ. Α. ΚΑΛΦΟΥΡΝΙΟΣ ΠΙΣΩΝ.

Τιβέριος ὁ Καίσαρ Ουινδίκης, ἔστυ' λοιπὸν ὠδρακειμὸν τῇ ἑραμῇ ὑπέταξεν.

Λ. Κ. Μ. ΚΟΡΝΗΛ. ΛΕΝΤΛΟΣ ΑΥΓΟΥΡ. Μ. ΔΙΚΙΝΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.

Αποικίας εἰς Πάτρας ἔβηρυτὸν Ρωμαῖοι ἐξέπεμψαν.
Ἀργίππων Βόσπορον ἐχειρώσατο.

ΛΑ. ΚΑ. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΝΕΡΩΝ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΚΥΝΤΙΛΙΟΣ ΟΥΑΡΟΣ.

Αυγύς ὁ μέγας ἀρχιερέως ἐψηφίσθη.
Ηρώδης Καίσαρα εἰς ὄνομα Καίσαρος Ἀυγύστῳ ἐκλίσειεν Στρατῶν πύργον τὸ πρὸν καλεσμένον.

ΟΛ. ΡΓΒ. ΛΒ. ΚΒ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΜΕΣΣΑΛΑΣ ΤΟ Β. Ρ. ΣΟΥΛΗΤΙΟΣ ΚΥΡΙΝΟΣ.

Ηρώδης Ἀνθηδόνα ὀπισθεῖται Ἀργιππίου ἐκάλεσεν. ἐπὶ δὲ ἡ Περσιεῖν ἄνθρωπος εἰς ὄνομα Ἀντιπάτρος ἔπειρος αὐτῷ. ἡ ἄλλω εἰς εἰκῆον ἐκάλεσεν ὄνομα Ηρώδειον πάλαι ἐν Γαλιλαίᾳ Γαμάλ. ἡ ἡ παῖς πόλεις Συρίας καὶ Παλαιστίνης ἐπέκλιθεν.

ΛΓ. ΚΓ. Η. ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΑΙΛΙΟΣ ΤΟΥΒΕΡΩΝ.

Τιβέριος ὁ ἐπὶ νίκη Παιονίων ἐθράμβωσεν.

ΛΔ. ΚΔ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΣ. ΦΑΒΙΟΣ ΑΦΡΙΚΑΝΟΣ.

ΛΕ. ΚΕ. ΔΡΟΥΣΟΣ ΝΕΡΩΝ. Α. ΚΥΝΤΙΟΣ ΚΡΙΣΠΙΝΟΣ.

Τιβέριος ὁ Καίσαρ καὶ ἐπιλεμήσει Γερμανὸς ἀντιπράτωρ ἀνηρξέθη.

ΟΛ. ΡΓΓ. Λς. Κς. Γ. ΑΣΙΝΙΟΣ ΓΑΛΛΟΣ. Γ. ΜΑΡΚΙΟΣ ΚΕΝΣΩΡΕΙΝΟΣ.

Ηρώδης

ΡΩΜΑ. ΙΟΥΔ.

ΥΡΑΤΩΝ.

Ηρώδης Υρκανών τ' παλαιά ἀρχιερέα ἐκ Γερουσίας ἐλθόντα ἀπέλεν. ἐμείψεν καὶ Ἀριστίθεον ἦν αὐτῷ ἀρχιερέα, καὶ πάλιν τὸ αὐτὸ ἀδελφῶν, ἰδίαν δὲ γαμέτην σὺν δύο πατρὶσι αὐτῷ ἀδελφοῖσιν ἡδὴ Φονείῃ, ἧ πάλιν μητέρα Μαριάμης, ἰδίαν δὲ πενήτην.

Βι. ΛΖ. ΚΖ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΝΕΡΩΝ ΤΟ Β. ΓΝ. ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΣ ΡΙΣΩΝ.
ΛΗ. ΚΗ. Δ. ΛΑΙΛΙΟΣ ΒΑΛΒΟΣ. Γ. ΑΝΤΙΣΤΙΟΣ ΟΥΕΤΟΥΣ.

Τιβερίῳ ἔπει νίκη Ραϊῶν, Αρμενίων, καὶ Ουινδίκων, ἔβανον ἐθελήμασθεσαν.

ΛΘ. ΚΘ. Γ. ΚΑΙΣΑΡ ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ ΤΟ Β. Α. ΣΥΛΛΑΣ.

Αυγῆς ἰσθίων πάλιν αὐτῷ θυγατέρα ἐφυγάδουσε κατὰ γένος αὐτῆς μιχερίαν.

ΟΛ. ΡΓΔ. Μ. Α. Γ. ΚΑΛΟΥΣΙΟΣ ΣΑΒΙΝΟΣ ΤΟ Β. Α. ΠΑΣΣΙΗΝΟΣ ΡΟΥΦΟΣ.

Αυγῆς παρέχευε ναυμαχίαν καὶ μονομαχίαν.

ΜΑ. ΛΑ. Α. ΔΕΝΤΛΟΣ ΓΕΤΟΥΔΙΚΟΣ. Μ. ΜΕΣΣΑΛΙΝΟΣ.

Ηρώδης πρὸς πολλὰ τ' συγγενῶν Φονακλιάνους ἀναίρησεν Σαλώμης τ' ἰδίαν ἀδελφῆς τ' ἀνδρα. Γήμαντα δὲ αὐτῶν ἕτερον, ἔτερον παρ' ἡσπ. πρὸς δὲ, καὶ σὺν ὑφηγηταῖς τ' ἱερῶν νόμων, καὶ σὺν τῶν πατρῶν ζήλωτας ἀπέκτενε.

ΜΒ. ΛΒ. Γ. ΚΑΙΣΑΡ ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ ΤΟ Π. Μ. ΠΛΑΥΤΙΟΣ.

Κυβέριῳ ἔπει τὴ συγκλήτη βουλῆς εὐλαῖς εἰς πάλιν Ἰσθαίαν ἀπογραφὰς ἐπιπέσειν τ' ἑσίων καὶ τ' οἰκνύων.

ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν Βηθλεὲμ τ' Ἰσθαί ἡννῆται.

Ομῆ σὺν ἡσπ. ἀπὸ Ἀβραάμ, ἔπει πάλιν Χρῆστ' ἡννῆται, ἔτη ΒΗΓ.

ΜΓ. ΛΓ. Α. ΚΟΣΣΟΣ ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΔΕΝΤΛΟΣ. Α. ΡΙΣΩΝ.

ΟΛ. ΡΓΔ. ΜΔ. ΛΔ. Β. Γ. ΚΑΙΣΑΡ. Α. ΡΑΥΛΟΣ.

Σέξτῳ Πυθιαγορικῶς ἠκμαζεν.

ΜΕ. ΛΕ. Γ. Ρ. ΟΥΙΝΙΚΙΟΣ. Ρ. ΑΛΦΗΝΙΟΣ ΟΥΑΡΟΣ.

Ἰούδας τις Γαλιλαῖος καὶ Ρωμαίων ἀποστειτῶν Ἰσθαίως ἀπέκτετεσαν.

ΜΣ. ΛΣ. Δ. Μ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ. Α. ΛΑΜΙΑΣ.

ΒΚ. ΜΖ. ΛΖ. Ε. ΣΕΞ. ΑΙΛΙΟΣ. Γ. ΣΕΝΤΙΟΣ.

Ηρώδης ὑδέρῳ δεινῶν παιδῶν σκώληκας δὲ ἐκβράσας ἀπὸ τ' σώματι, καὶ σαπῶν ὄλ' ἀκατέφ' ἔβιον.

ΑΡΧΕΛΑΟΣ Ἰσθαίων ἐβασίλευσεν β' ΑΡΧΕΛΑΟΣ ἔτη θ'.

Αντὶ Ηρώδου ἐβασίλευσεν ἐν τῇ Ἰσθαίᾳ Ἀρχέλαος ὁ υἱὸς αὐτῷ.

ΟΛ. ΡΓΔ. ΜΗ. Α. Σ. ΓΝ. ΚΙΝΝΑΣ. Α. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ.

ΡΩΜΑ. ΙΟΥΔΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΦΑΤΩΝ.

ΜΘ. Β. Ζ. Μ. ΛΕΡΙΑΔΟΣ. Α. ΑΡΟΥΝΤΙΟΣ.

Λιμὸς ἐν Ρώμῃ γέγονεν, ὡς παρθέναι * μύδιον χρυσίνων κζ. *

Ν. Γ. Η. ΚΟΙΝΤΟΣ ΚΑΙΚΙΑΙΟΣ. Α. ΔΙΚΙΝΙΟΣ.

ΝΑ. Δ. Θ. Μ. ΦΟΥΡΙΟΣ. ΣΕΞ. ΚΩΝΙΟΣ.

Αβελόδορος Θ. Ταρσώος Φιλόσοφος Θ ἠκμαζεν.

ΔΛ. ΡΓΖ. ΝΒ. Ε. Ι. ΚΟΙΝΤΟΣ ΣΟΥΛΗΠΙΤΙΟΣ. Γ. ΡΟΓΓΗΙΟΣ.

Αβελόδοι σπιάζεν δόξάμνοι κολαθέντες ἐπαύσαντο.

ΝΓ. Ϛ. ΙΑ. Η. ΔΟΛΟΒΕΛΛΑΣ. Γ. ΣΙΛΑΝΟΣ.

ΝΔ. Ζ. ΙΒ. Μ. ΛΕΡΙΑΔΟΣ. Τ. ΣΤΑΤΙΛΙΟΣ.

ΝΕ. Η. ΙΓ. ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΚΑΙΣΑΡ. Γ. ΦΟΝΤΗΙΟΣ.

Αυγρς Θ σὺν οἰκήτορας Ρώμης κζ' παύσαντων δόξισθας εὗρεν οἰκόντας αὐτῶν ἀνδρῶν μυριάδας ιγ, κ' αλξ. Σωλίων Αλεξάνδρου Φιλόσοφος Θ ἠκμαζεν.

ΟΛ. ΡΓΗ. ΝΣ. Θ. ΙΔ. Α. ΠΛΑΓΚΟΣ. Γ. ΣΙΛΙΟΣ.

Ο' Αρχέλαος κζ' ἦ τ' δόξῆς ἔτη εἰς Διένναν πόλιν τ' Γαλλίας ὑπὸ Ρωμαίων ὄξωρίσθη.

ΗΡΩΔΗΣ. Ισδαίων τετάρχης ΗΡΩΔΗΣ ἔτη κδ.

ΒΛ. ΝΖ. Α. ΙΕ. ΣΕΞ. ΠΟΜΠΗΙΟΣ. ΣΕΞ. ΑΡΟΥΛΗΙΟΣ.

ΤΙΒΕ- ΡΙΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν γ' ΤΙΒΕΡΙΟΣ ἔτη κγ.

Α. Β. ΙϚ. ΔΡΟΥΣΟΣ ΚΑΙΣΑΡ. Γ. ΝΟΡΒΑΝΟΣ.

Β. Γ. ΙΖ. ΣΙΣΕΝΝΑΣ. ΣΤΑΤΙΛΙΟΣ. Α. ΣΚΡΙΒΩΝΙΟΣ.

ΟΛ. ΡΓΘ. Γ. Δ. ΙΗ. Α. ΡΟΜΦΩΝΙΟΣ. Γ. ΚΑΙΚΙΑΙΟΣ.

Δ. Ε. ΙΘ. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ. ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.

Τῆς μικρῆς Ασίας σὺν ἡ πόλεις κατεπλήθησαν, Εφέζοι, Μαγνησία, Σάρδεις, Μεσίνη, Αιγάι, Ιεροκασι- σιρεία, Φιλαδέλφεια, Τρωῶν Θ, Τίμ Θ, Μυρίνα, Κύμη, Απολλωνία, Δία, Υρκανία.

Ε. Ϛ. Κ. Μ. ΣΙΛΑΝΟΣ. Γ. ΝΟΡΒΑΝΟΣ.

Ϛ. Ζ. ΚΑ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ. Μ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ.

ΟΛ. Σ. Ζ. Η. ΚΒ. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Α. ΔΡΟΥΣΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Β.

Ρομπήις θίατρον ἐπέσθη.

Η. Θ. ΚΓ. Δ. ΑΤΕΡΙΟΣ. Γ. ΣΟΥΛΗΠΙΤΙΟΣ.

ΡΩΜΑ. ΙΟΥΔ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

Θ. Ι. ΚΑ. Γ. ΑΣΙΝΙΟΣ. Γ. ΑΝΤΙΣΤΙΟΣ.

Τιβερίῳ Δρῶσον τ' ἀρχῆς κωνωνόν πρεσβυτέρῳ καὶ μικρὸν φαρμάκον ἀνείλιν.

ΒΜ. Ι. ΙΑ. ΚΕ. ΣΕΡ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ. Α. ΟΥΙΣΕΛΛΙΟΣ.

ΟΛ. ΣΤ. ΙΑ. ΙΒ. ΚΖ. Μ. ΑΣΙΝΙΟΣ. ΚΟΣΣΟΣ ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ.

Φίλιππῳ ὁ πτεράρχης Παιναάδα ἀνακτίπαις Καισάρῳ Φιλίππῳ πρεσωνόμαζεν, ἢ Ἰσλαάδα.

ΙΒ. ΙΓ. ΚΖ. Γ. ΚΑΛΟΥΣΙΟΣ. ΓΝ. ΙΕΤΟΥΛΙΚΟΣ.

Ρόμῳ Φιλῶτῳ ἐπίτροπῳ τ' Ἰσδαίας ὑπὸ Τιβερίῳ ἐπιπέμπεται ἢ ἔτη τ' βασιλείας αὐτοῦ, ὡς ἰσραὴ ἰώσηππος.

ΙΓ. ΙΔ. ΚΗ. Λ. ΠΙΣΩΝ. Μ. ΚΡΑΣΣΟΣ.

Ἡρώδης ἐκίσε Τιβερίῳ εἰς ὄνομα Τιβερίῳ Καίσαρος. ὁ αὐτὸς Λιζιάδα.

ΙΑ. ΙΕ. ΚΘ. ΑΠ. ΣΙΛΑΝΟΣ. Ρ. ΣΙΛΙΟΣ.

ΟΛ. ΣΒ. ΙΕ. ΙΣ. Λ. Γ. ΡΟΥΒΕΛΛΙΟΣ. Γ. ΡΟΥΦΙΟΣ.

Τῷ ἢ ἔτη τ' Τιβερίῳ βασιλείῃ ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Ἦν ἡ πᾶσι ἀπὸ Ἀδάμ, ἕως δευτέρου ἔτους Δαρείου,

ἔτη δΨ.

καὶ πᾶσι ἀπὸ δευτέρου ἔτους Δαρείου, ἕως τῷ ἢ Τιβερίῳ,

ἔτη φμῆ.

οὐκ ἔστι πᾶσι ἀπὸ Ἀδάμ, ἕως τῷ πενήκοντι δέκατον ἔτος Τιβερίῳ,

ἔτη σιε.

ἀπὸ δὲ πενήκοντι δέκατου ἔτους Τιβερίῳ, ἕως τῷ ἢ ἐκστρατηγίδα Κωνσταντίνου τ' Νικητῆ Σεβαστοῦ, καὶ πᾶσι τ' ἐξ ἑξήκοντα ἔτη ἰωσήππος.

ἔτη ελμῆ.

ΙΣ. ΙΖ. ΛΑ. Μ. ΟΥΙΝΙΚΙΟΣ. Α. ΚΑΣΣΙΟΣ.

ΙΖ. ΙΗ. ΛΒ. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ. ΤΟ Ἐ ΜΟΝΟΣ.

ΙΗ. ΙΘ. ΛΓ. ΦΟΥΡΙΟΣ ΚΑΜΙΛΛΟΣ. ΓΝ. ΔΟΜΙΤΙΟΣ.

Ἰησοῦς ὁ Χριστός, ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ, ὁ κύριος ἡμῶν καὶ τὰς πρὸ αὐτοῦ προφητείας ὅτι τὸ πάσης πρεσβείας ἔτος ἦν τ' Τιβερίῳ βασιλείας, καὶ ὅτι ὄν κωνωνόν καὶ ἐν ἄλλοις μὲν ἑλλήνοισι ὑπομνήματιν ὄνοματιν ἰσραὴλῶν καὶ λέξιν πᾶσι, ὁ ἦλιος ἀπέλιπεν, Βιθυνία ἐσπίθη Νικητῆς πᾶσι πολλὰ ἔπεσεν. ἂ καὶ σωτῆρὸς πᾶσι τὸ πάσης τ' σωτῆρος ἡμῶν συμβεβηκόσι. Γραφῆ ἢ καὶ λέξιν ὁ πᾶσι Ολυμπιάδας πρὸ τῶν ἁπάντων ἐν τῷ ἔτη, ῥήμασι αὐτοῖς πᾶσι. τῷ δ' ἔτη τ' ἢ Ολυμπιάδας ἐγένετο ἐκλειψίς ἡλίου μεγίστη τ' ἔγνωρισμῶν πρὸς τὸν ἥλιον. καὶ νύξ ἦν τ' ἡμέρας ἐγένετο, ὡς ἐξ ἁσέρας ἐξ ἔργων Φανήναι. σφισμός τε μέγας κατὰ Βιθυνίαν γινώσκοντα πᾶσι πολλὰ Νικαίας κατεσφραγίσθη, ἔπειτα ὁ δηλωθεὶς ἀνήρ. Τεκμήριον δ' ἀνθρώπων τ' κατὰ τὴν ἐπίσημον πεπινθέναι Σωτῆρα ἢ τ' κατὰ Ἰωάννην εὐαγγελίου μαρτυρία, ἥτις καὶ τῷ ἢ ἔτος Τιβερίῳ πρὸς τὸν χρόνον τ' διδασκαλίας αὐτοῦ Διαγγελάς μαρτυρεῖ. Κατὰ τὴν αὐτῆς ἢ χρόνος Ἰωσήππος ἰσραὴ ἐν ἡμέρα πενήκοντος, κινήσας ἢ κλύων ἱερέας ἀνιλαμμά: εἰς πρῶτον, ἔπειτα Φανῆς ἀθρείας ἐνδοθεν ἀπέστη ἀπὸ τ' ἑσπέρων ἱερῶν αὐτοῖς ῥήματιν ἐπέσθη, μετὰ εὐαγγελίου ἐπέστη. καὶ ἄλλοι οὐκ αὐτὸς ἀναγράφει Ἰωσήππος, ὡς Πιλάτος ἡγεμόνος κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον Καίσαρος πᾶσι ἐκείνας νύκτωρ εἰς τὸ ἱερόν, ὡς πρὸς τὸν ἥλιον, ἀναθῆναι, μεγίστη τε θύρῳ ἐπέσθη δέχων ἐμδελγηκό: πᾶσι Ἰσδαίαις. ἔην ὅτις τῆς πόσῃ τὸ Ἰσδαίων ἔθνος διεδοξάνη συμφορᾷ.

ΟΛ. ΣΓ. ΙΘ. Κ. ΛΔ. ΣΕΡ. ΣΟΥΛΗΤΙΟΣ ΓΑΛΒΑΣ. Α. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΥΛΛΑΣ.

ΡΩΜΑ. ΙΟΥΔ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΡΑΤΩΝ.

Τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις ἐκκλησίας πρῶτος ἑπίσκοπος ἸΑΚΩΒΟΣ ὁ ἀδελφός ἐστι.
 Τῶ αὐτῷ ἔτι Πιλάτος μὲν τὸ ἔθνος Ἰουδαίων διὰ τὸς Καίσαρος ἐπέκεινται τὸ λεγόμενον Κορβανῶν, ἢ τὸν Ἰη-
 σαυρόν, εἰς ὑδάτων καὶ ἄλλων ἕδαπάνησιν, ἐξ αὐτοῦ κατασκευάζειν ἠνάγκαζεν.

ΒΝ. Κ. ΚΑ. ΛΕ. ΠΕΡΕΙΚΟΣ, καὶ ΒΙΤΤΛΙΟΣ.

Σημίως ἐπερχοῦ Τιβερὶς Καίσαρος περὶ τελείας ἀπολαίαις τῷ ἔθνους τῶ Ἰουδαίων πολλὰ συνεβόλησεν τῷ
 Καίσαρι, ὡς φίλων Ἰουδαίων ἰσορροπία ἐν τῇ βίῃ τῶ παρ' αὐτῶν πρὸς ἐξουσίαν.

ΚΑ. ΚΒ. ΛΣ. ΓΑΛΛΟΣ, καὶ ΝΩΝΙΑΝΟΣ.

Αγρίππας υἱὸς Ἡρώδου τῆ βασιλείου κατήγορος Ἡρώδου τῶ πτεράρχου ἀφικόμενος ἐν Ρώμῃ δεσμεύεται.

ΚΒ. ΚΓ. ΛΖ. ΠΑΠΙΝΙΟΣ, καὶ ΠΛΑΥΤΙΟΣ.

Πιλάτος Τιβερῶν τὰ κῆρ τὸ Σωτήρα ἀνακαρτοῦσθαι, ἔτι τῶ Χριστιανῶν δόγματι, Τιβερῶν πρὸς πλὴν
 σύγκλητον ἐκκοινολογήσας περὶ τῶ εἰς Χριστὸν πίστεως, ἐπὶ ἣ μὴ πηρομένης, ὁ αὐτοῦς θάνατον ἐψηφισαὶ
 κῆρ τῶ διωκτῶν τῶ Χριστιανῶν, ὡς Τερτυλλιανὸς ἰσορροπία ἐν τῇ ὑπὲρ Χριστιανῶν ἀπολογία.

ΟΛ. ΣΔ. ΚΓ. ΚΔ. ΛΗ. ΠΡΟΚΛΟΣ, καὶ ΝΙΦΡΙΝΟΣ.

ΓΑΙΟΣ Ρωμαίων ἐβασίλευσεν δὲ ΓΑΙΟΣ ΚΑΛΙΓΟΛΑΣ ἔτη γ', μιλίας τ'.

ΚΑΛΙΓΟ-
ΛΑΣ.

Α. ΛΘ. ΓΑΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Β. Α. ΚΑΙΣΙΑΝΟΣ.

Γαίος ἑαυτὸν ἀποθεῖ.
 Φλάκκος Ἀβίλιος Αἰγυπτίων ἐπιτοχὸς παντοίας συμφεραῖς τῶ Ἰουδαίων ἔθνος καθυπέβαλεν. φίλων ἰσορροπία
 ἐν τῶ ἑπιτοχῶν λόγῳ Φλάκκου, ὁ πρὸς αὐτὸν ὑπὲρ Ἰουδαίων πρὸς Γαίον ἐπισημαίνον ὑπὲρ ὧν
 Φλάκκος Ἰουδαίους ἐπιβουλεύων ἐκπέσειν ἐκ τῶν ἀνδριάντων ἔβρωσιν ἀναθέσει τὸς συναγωγὰς ἐμιασθῆναι.
 Τότε καὶ ὁ τῶ Ἀλεξάνδρου δῆμος συνεπέσειν τὸν ποικίλους Ἰουδαίους ἐκπέσειν.
 Γαίος Καίσαρ Αἰγυπτίαν λύσας τῶ δεσμῶν βασιλείας τῶ Ἰουδαίων κατέστησεν.

Β. Α. Μ. ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ, καὶ ΛΕΥΡΗΝΑΣ.

Αγρίππας ἀνεθῆς τῶ δεσμῶν ὑπὸ Γαίου Καίσαρος βασιλείας Ἰουδαίων ἐκπέσειν.

Γ. Β. ΚΑ. ΓΑΙΟΣ ΚΑΛΙΓΟΛΑΣ ΤΟ Β. Α. Μ. Β.

Γαίος Καλιγόλας πλὴν γυναῖκα Μεμμίας Ρηγέλου λαβὼν, πατέρα πύθης τῶ ἴδιον ἀνδρα Μεμμιον λίσαν
 εἶναι ἠναγκαλεῖ.
 Πόντιος Πιλάτος ποικίλους περὶ τῶν συμφεραῖς ἀπέχει ἑαυτὸν γίνεσθαι, ὡς Φαβριος τὰ Ρωμαίων συγ-
 γραφάσκει.
 Γαίος Καλιγόλας ἀνδριάντα ἑαυτὸν διὸς Ἐπιφάνους καλεσθέντα ἐν τῶ Ἱεροσολύμοις ἀναθέσθαι Πετρονίῳ
 τῶ Συρίας ἐπέρχω προσέταξεν.
 φίλων καὶ Ἰωσήπου ἰσορροπία ἐν τῶ ἀπανταχῶ συναγωγὰς Ἰουδαίων ἀνδριάντας καὶ εἰκόνας Γαίῳ ἱερο-
 μιλίας ἀναπέθειναι.

ΟΛ. ΣΕ. Α. Γ. ΜΒ. Γ. ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Δ. ΓΝ. ΣΙΝΤΙΟΣ ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΣ.

Γαίος τὰς ἰδίας ἀδελφὰς ἀφαιρέσας κατὰ νήσους ἐφ' ὑγάδουσιν.
 Γαίος ὄντ' ἐν Ἰουδαίαις αἰείλην.
 Γαίος ὑπὸ τῶ ἐν στρατείαις ἑπιστήμων ἀνηρέθη.

ΡΩΜΑ. ΙΟΥΔ. ΧΡΙΣΤΟΥ.

ΥΠΑΤΩΝ.

ΚΛΑΥ-
ΔΙΟΣ.

Ρωμαίων έβασίλευσεν Ἐ ΚΛΑΥΔΙΟΣ ἔτη ιγ', μιλῶνς β', ἡμέρας κη'.

Α. Δ. ΜΓ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Β. Γ. ΛΑΡΓΟΣ.

Πέντε Θ' ὁ κερυφαῖ Θ' πλὴν ἐν Ἀντιοχείᾳ πρῶτον θεμελιώσας ἐκκλησίαν εἰς Ρώμην ἀπὸσι κηρύττων πὶ
εὐαγγέλιον.

Β. Ε. ΜΔ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ Γ. Λ. ΒΙΤΕΛΛΙΟΣ ΤΟ Β.

Μάρκ' Θ' ὁ εὐαγγελιστὴς Αἰγυπτοῖς καὶ Ἀλεξανδρεῦσιν Ἰπποδημῆσι εὐαγγελίζε) τ' Χριστ' λόγον.
Τῆς Ἀντιοχείων ἐκκλησίας πρῶτ' Θ' ἐπίσκοπ' Θ' Εὐόδι' Θ' ἐχορημάπειεν.ΒΞ. Γ. ς. ΜΕ. ΚΡΙΣΠΙΝΟΣ ΤΟ Β. ΣΤΑΤΙΛΙΟΣ ΤΟ Β.Ἡ ἐν τῆς Περσῆσιν Ἀράβια περὶ φητάα πεπεράσθη, λιμὲν μεγάλον καθ' ἑσπέρην Θ' πλὴν οἰκουμενικὸν Ἰππ
Κλαυδ. ς.

Κλαύδι' Θ' καὶ Βρετανῶν ἐθελάμεισεν.

Κῆσ' Θ' μετὰ τὸ εἶρεσι καὶ Θηροστασις ἐκείνων λ' ἐφαίνη.

ΟΛ. ΣΓ. Δ. Ζ. ΜϚ. ΟΥΙΝΟΥΚΙΟΣ ΤΟ Β. ΣΤΑΤΙΛΙΟΣ ΚΟΡΒΙΝΟΣ.

Κλαύδι' Θ' τὴς πολιτὰς Ρώμης διαγραφάμην Θ' μυριάδας εὗρεν χξδ', καὶ ρ.

ΑΓΡΙΠ- Ιουδαίων έβασίλευσεν ΑΓΡΙΠΠΑΣ Γ' πρῶτος υἱὸς ἔτη κς'.
ΡΑΣ.

Γ. Α. ΜΖ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΑΣΙΑΤΙΚΟΣ ΤΟ Β. Μ. ΜΕΣΣΑΛΑΣ.

Θράκη ἀπὸ τετρεθ' ἔχρονος ἐπαρχία ἐχορημάπει βασιλεύσα πρην.

ς. Β. ΜΗ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Δ. ΒΙΤΕΛΛΙΟΣ ΤΟ Γ.

Ἐν τῷ ἡμέραις τ' ἀζύμων εἰσεως ἡμερομηνίας ἐν Ἱερουσαλὴμ, συμπατηθήνεις πρὸς τὰς τ' πυλῶν ἐξόδου Ἰουδαίου
ἄλων πρὸς τὰς τρεῖς μυριάδας, Κερμαυτ' Ρωμαίων στρατηγούσης, καὶ τ' ὅλης Ἰουδαίας ἡγεμονεῖν Θ'.

Ζ. Γ. ΜΘ. ΒΙΤΕΛΛΙΟΣ, καὶ ΠΟΡΛΙΚΟΛΑΣ.

ΟΛ. ΣΔ. Η. Δ. Ν. ΚΟΙΝΤΟΣ ΒΕΡΑΝΝΙΟΣ. Γ. ΠΟΜΠΗΙΟΣ ΓΑΛΛΟΣ.

Λιμὲν καὶ πλὴν Ἑλλάδα γεγονότ' Θ' μεγάλον, ὃ δ' οἴτις μόδι' Θ' ἐξ διδραχμῶν ἐπεράθη.

Θ. Ε. ΝΑ. Γ. ΑΝΤΙΣΤΙΟΣ, καὶ ΡΟΥΦΟΣ ΣΕΡΟΥΙΛΙΑΝΟΣ.

Ι. ς. ΝΒ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Ε. καὶ ΟΡΦΙΤΟΣ.

Κλαύδι' Θ' φήλικα τ' Ἰουδαίας ἡγεμόνα ὑπέπεμψεν. ἐπ' αὐτῷ Παῦλ' Θ' ὑπὸ τ' Ἰουδαίων κληρονομήθεις
πρὸς διαπολιτισμοῦ πεποίη).

ΙΑ. Ζ. ΝΓ. ΣΙΛΑΝΟΣ, ἔ ΟΘΩΝ.

ΟΛ. ΣΕ. ΙΒ. Η. ΝΔ. ΣΙΛΑΝΟΣ, καὶ ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΣ.ΒΟ. ΙΓ. Θ. ΝΕ. ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ, καὶ ΑΒΙΟΛΑΣ.

ΡΩΜΑ. ΙΟΥΔ. ΧΡΙΣΤΟΥ.

ΥΠΑΤΩΝ.

εήλιξ Ιουδαίας ήγεμοιβέν ἐξέλιγ, πολλῶν κ̄ ἄλλων Ιουδαίων ἐθνῶ ἀπεικόντων. ἐν οἷς κ̄ Αιγύπτιῶν ἕστω...
 δωσες φήτις ἀμα τρισμυρίοις, μείζον ἐπιχειρῶν πέσγμαζιν τῆ φήλικος καπλύση δραστηρία. συμ-
 φωνεῖ ἰώσηπωῶ ἐν τέτω ταῖς Γρηξισιτ' Αποστόλων. ἐν τῷ τῷ θείῳ Γαύλῳ ἕστω ἔχιλιάρχος λέ-
 λεκτω. σὺν ἄρσ σὺ εἶ ὁ Αιγύπτιος ὁ σὺ τῶ τῶ τῶ ἡμερῶν ἀνασπύσις κ̄ ἐξαργων εἰς τὴν ἔρημον τδς
 πετρακιχιλίους ἀνδρας;

ΝΕΡΩΝ. Ρωμαίων ἐσασίλωσεν ἑ ΝΕΡΩΝ ἔτη γ', μιλῶας ἑ, ἡμέρας λη.

A. I. ΝΣ. ΝΕΡΩΝ, κ̄ ΑΝΤΙΣΤΙΟΣ.

Επὶ φήλικος εἰσις Ιουδαίων γέρονεν ἐν Καίσαρεια Στρατώνῶ, κ̄ πολλοὶ διεφθέρησαν.

B. ΙΑ. ΝΖ. ΒΟΛΟΥΣΙΟΣ, κ̄ ΚΟΡΝΗΑΙΟΣ.

φῆσι ἡ Δείδοχῶ φήλικος ἕστω Νέρωνῶ ἐπέμφθη, ἐφ' ἑ δ' οὐθῆῶ Γαύλῶ, παρόνῶ κ̄ ἑ Αγρίππασ
 βασιλέως, Ιουδαίους δότολομου μινῶ δέσμιος εἰς Ρώμῳ ἐκπέμπε).

ΟΛ. ΣΘ. Γ. ΙΒ. ΝΗ. ΝΕΡΩΝ ΤΟ Β. κ̄ ΚΑΛΦΟΥΡΝΙΟΣ ΡΙΣΩΝ.

Δ. ΙΓ. ΝΘ. ΝΕΡΩΝ ΤΟ Γ. κ̄ ΜΕΣΑΛΛΑΣ.

Ε. ΙΔ. Ξ. ΟΥΪΥΑΝΙΟΣ, κ̄ ΚΑΡΙΤΩΝ.

Εν Ρώμῳ σεισμὸς μέγας ἐγένετο.
 Νέρων ἀνείλεν τὴν ἐαυτῆς μητέρα Αγριππίναν, κ̄ τὴν ἑ πατρὸς ἀδελφῆν.

Ϛ. ΙΕ. ΞΑ. ΝΕΡΩΝ ΤΟ Δ. κ̄ ΚΟΣΣΟΣ ΚΟΡΝΗΑΙΟΣ.

ΟΛ. ΣΙ. Ζ. ΙϚ. ΞΒ. ΚΑΙΣΩΝΙΟΣ, κ̄ ΠΕΤΡΩΝΙΟΣ.

Ιουδαίῳ τ' ἀδελφὸν Κυρίε ἰάκωθον κτείνεσσι. Συμεῶν ὁ ἑ Κλεόπα τ' θρόνον Ἱεροσολύμων ἀραδέχε).

Η. ΙΖ. ΞΓ. ΚΕΛΣΟΣ, κ̄ ΓΑΛΛΟΣ.

Κατὰ τ' Νέρωνος τραπέζης κεραυνὸς ἔπεσε.
 Πρῶτος ἐπίσκοπος Αλεξάνδρειας μῆ τὸν δότοστολον κ̄ θιαγβελιστῶ Μάρκον ΑΝΙΑΝΟΣ γέρονεν ἔτη κβ.

Θ. ΙΗ. ΞΔ. ΜΕΜΜΙΟΣ, κ̄ ΟΥΪΡΓΙΝΙΟΣ.

ΒΡ. Ι. ΙΘ. ΞΕ. ΒΑΣΣΟΣ, κ̄ ΚΡΑΣΣΟΣ.

Γόλις τ' Ασίας κατέπεσον τρεῖς, Λαοδικαία, Ἱεράπολις, κ̄ Κολοσσαί.
 Αλθίνον Κέσις φλώρος διεδέξατο. ἐφ' ἑ Ρωμαίων Ιουδαίῳ ἀπέσησαν.

ΟΛ. ΣΙΑ. ΙΑ. Κ. ΞϚ. ΝΕΡΟΥΑΣ, κ̄ ΑΤΤΙΚΟΣ.

ΙΒ. ΚΑ. ΞΖ. ΣΟΥΗΤΩΝΙΟΣ, ἑ ΡΟΝΤΙΟΣ.

Νέρων κίθαρωδίας, τραγωδίας κατὰ Ρώμῳ, κ̄ τὴν ἑλλάδα, πομπῶν ἰσθμίοις, ἑ ἰλίοις, κ̄ Ακτίοις
 ἐσεφανετο κήρυξιν ἀρματιπωλικῶ, κ̄ τῷ πελαῖῳ, κ̄ δεκαπώλῳ, μεταμέμερος κ̄ τὴν Ὀλυμπιάδα
 κατὰ σικηνῆς ἐαυτὸν ἐπέδεικνυ.

ΙΓ. ΚΒ. ΞΗ. ΚΑΡΙΤΩΝ, ἑ ΡΟΥΦΟΣ.

ΡΩΜΑ. ΙΟΥΔ. ΧΡΙΣΤΟΥ.

ΥΦΑΤΩΝ.

ΙΑ. ΚΓ. ΣΟ. ΤΡΑΧΑΛΟΣ, ΚΗ ΣΙΛΙΟΣ.

Κέρων ὄππ' πᾶσι πῆς ἀδικήματα ἐν αὐτῷ τ' πρώτων κ' Χριστιανῶν ἐνεδείξατο διωγμὸν, ἡνίκα Πέτρος ὁ καὶ Παῦλος εἰς δευτέρῳ ἡμερῶν τῷ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρησάτους ἐσεφθίησαν ἀγῶνι.

Π Ρ Ω Τ Ο Σ Δ Ι Ω Γ Μ Ο Σ .

Ἰουδαῖοι Ρωμαίων ἀπέστησαν ὄππ' Κεσίς Φλώρε ἀφ' ὧν πλεονεξίαν αὐτῶ ἀμείβον. ἐφ' ὧς ὁ κέρων Ουεσπασιανὸν ἐξεπεμφεν στρατοπέδου ἀρχὴν πάλαι τ' Ἰουδαίας ἀ ἀκτιστόν αὐτον.

εἰ δὲ αὐτῷ ἰασηπὸς ὁ συγγραφέως στρατηγὸς ὑπερ Ἰουδαίων, ἡ μέλλων ἀναίρεσθαι Ἰασπίδη Ουεσπασιανῶ ὡς τ' κέρων τ' αὐτῶν, καὶ τ' αὐτῶ Ουεσπασιανῶ βασιλείας.

Μετὰ κέρωνα ΓΑΛΒΑΣ ἐβασίλευσεν ἐν Ἰβηρίᾳ, ΟΥΙΤΕΛΛΙΟΣ ἐν Γερμανίᾳ, ΘΕΩΝ ὄππ' Ῥώμης. ἕκαστος ἀπάνιδεα ἐπέση τῆς ἀρχῆς. Γάλβας ἐβασίλευσεν μύνας 5, καὶ ἐν μεσῇ τῇ Ρωμαίων ἀγορᾷ τὴν κεφαλὴν ἀπέμηνε. Ουίτελλος βασιλεύσας μύνας 7 ἐσφαγή ἐν τῷ παλατίῳ Ῥώμης. Θῶν βασιλεύσας μύνας 5 [7] ἑαυτὸν διεχρήσατο.

Τῆς Ρωμαίων ἐκκλησίας μὲν Πέτρον πρῶτον κληρέτην τὴν ἐπισκοπὴν ΛΙΝΟΣ.

Τῆς Ἀντιοχείαν ἐκκλησίας δὲ Πέτρον κληρέτην τὴν ἐπισκοπὴν ΚΑΘΙΣΤΙ ΙΓΝΑΤΙΟΣ.

ΟΥΕΣΠΑ- Ρωμαίων ἐβασίλευσεν 5 ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ ἔτη 6, μύνας 10, ἡμέρας 13.
ΣΙΑΝΟΣ.

ΟΛ ΣΙΒ. Α. ΚΔ. Ο. ΓΑΛΒΑΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β. ΚΗ Τ. ΒΙΝΙΟΣ.

Ουεσπασιανὸς ἀντικεσίτωρ τ' κ' Ἰουδαίων ἐγχερίσας πόλεμον Τίτῳ αὐτὸς δι' Ἀλεξανδρείας εἰς τὴν Ῥωμαίων ἀφικετο πολ.ν.

Β. ΚΛ. ΟΑ. ΦΑ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β. ΚΗ ΤΙΤΟΣ.

Τίτ' ὁ Ἰουδαίῳς πολιορκήσας, ἡ καὶ Ἱεροσόλυμα κατὰσκάψας 5 μυριάδας ἀνδρῶν ἐφόνευσεν. Φησί δὲ Ἰασίπ' ὡς λιμῶν ἡ μαχαίρα ῥι μυριάδας ἀπολέσθαι, ἡ ἄλλας μυριάδας ἀπαπερᾶσθαι ἀίχμαλιότων. ἀπὸν ἡ 5 τοσῶν ἀπλήθος κατὰ τὴν πόλιν ἐυρήσθη φησι τὴν 5 πάχα ἐσρτῶν, ἐν ἡ πάντες οἱ 5 ἔθνης συνεληλυθῆτες ὡς ἐν εἰρήνῃ συνεκλείσθησαν. ἐδὲ γὰρ 5 ἐν ἡμέραις 5 πάχα τῷ σωτήρι ἐπιθεῖσθαι λευκώτας πάλιν.

Συνήραται ὁ πᾶς χρόνος ἐπὶ τὸ δευτέρον ἔτος Ουεσπασιανῶ, ἡ τὴν ὑπὲρ τῶν ἄλλων Ἱεροσολύμων, δὲ τὸ μὲν πεντηκκαὶ δεκάτη ἔτος Τιβερίῳ, 6 τῶ σωτηρίας κηρύγματος, ἔτη πεσαρρῆκοντα δύο. δὲ τὸ ἡ ἕκτα ἔτος Δαρείῳ τῶ ὑπὲρ τῶ, καὶ ὁ δευτέρῳ αἰκοδομῆς ἔτιχεν ὁ ναὸς, ἡ γὰρ δὲ τὸ δευτέρῳ ἔτος 5 Ὀλυμπιάδος, ἐπὶ τὸ παρὸν δευτέρον ἔτος Ουεσπασιανῶ, ἔτη 5 ἡ δὲ τῶ κατὰ Ἀντίοχον πολιορκίας, 5 ἡ δὲ τῶ πρῶτης ἐπισκευῆς αὐτῶ τῶ ἐπὶ Σολομῶνος γηρομνης, εἰς ἔτη 5 ἡ γ.

Γ. ΚΣ. ΟΒ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ ΤΟ Β. ΚΗ ΝΕΡΟΥΑΣ.

Τῷ τῶ ἐπὶ Φινική Ἀγρίππας ὁ βασιλεὺς ὁ τῆς Βερενίκης, Βασιλεύσας ἔτη 15, καὶ λοιπὸν Ουεσπασιανὸς κατὰ τὴν τὴν βασιλείαν τ' ἀλλοφύλων Ἡρώδης 6 Ἀγρίππα.

Ἐντεῦθεν Κομαραῖοι καὶ Σαμοσαταῖς 5 ἐαυτῶν ἀξίωμασι χρόνος.

ΡΩΜΑ. ΙΟΥΔ.

Δ. ΟΓ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ ΤΟ Δ. ΚΗ ΤΙΤΟΣ ΤΟ Β.

Ουεσπασιανὸς τὸ Καπιτώλιον ἐμπροσθεν ἀνωκοδόμησεν.

ΟΛ ΣΙΓ. Ε. ΟΔ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΤΟ Β. ΚΗ ΜΕΣΣΑΛΙΝΟΣ.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ εἰσὶς.

ΡΩΜΑ, ΧΡΙΣΤΟΥ.

ΥΠΑΤΩΝ.

Σ Γ. ς. ΟΕ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ ΤΟ Ε̄, καὶ ΤΙΤΟΣ ΤΟ Γ̄.

Ζ. ΟΣ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ ΤΟ Ε̄, καὶ ΤΙΤΟΣ ΤΟ Δ̄.

Ο' Κολοσσὸς ἀνεπέθη μῆκος ποδῶν ἄν ῥαζ̄ ἐκ χαλκῶ.

Η. ΟΖ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ ΤΟ Ζ̄, καὶ ΤΙΤΟΣ ΤΟ Γ̄.

Ἐν Κύπρῳ τρεῖς πόλεις σεισμῶ κατεπλήγησαν.

ΟΛ. ΣΔ. Θ. ΟΗ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ ΤΟ Η̄, καὶ ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΤΟ Ε̄.

Λοιμὸς κατὰ τὴν Ρώμην μέγας, ὡς καθ' ἡμέραν ὑπὲρ μυρίας θνήσκον ἐπὶ πολλαῖς ἡμέραις.

Ι. ΟΘ. ΚΟΜΟΔΟΣ, καὶ ΠΡΙΣΚΟΣ.

ΙΑ. Π. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ ΤΟ Θ̄, καὶ ΤΙΤΟΣ ΤΟ Ε̄.

Ουεσπασιανὸς δαποικίαις στέμψας πλούτῳ νόσῳ.

ΤΙΤΟΣ. Ρωμαίων ἐσάσιλδυσεν ἡ ΤΙΤΟΣ ἔτη β̄, μύωας β̄.

Α. ΓΑ. ΤΙΤΟΣ ΤΟ Ζ̄, καὶ ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΤΟ Ζ̄.

Τὸ Βέσθειον ὄρος κατὰ κερυφῆς ῥαγῆν πῶρ ἀνέβλυσε ποσῶν, ὡς κατὰ φλέξαι τὴν περικειμένην χώραν σὺ τῆς πόλεσι.

ΟΛ. ΣΕ. Β. ΓΒ. ΣΙΑΒΑΝΟΣ, καὶ ΠΟΛΛΙΩΝ.

Ρώμης ἐπίσκοπος δεύτερος ΑΝΕΓΚΛΗΤΟΣ.
Ἐν Ρώμῃ μέγας ἐμπεσημὸς ἐγγύερ.

ΔΟΜΕΤΙΑ- Ρωμαίων ἐσάσιλδυσεν ὁ ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ἔτη ιε̄, μύωας ε̄.
ΑΝΟΣ.

Α. ΓΓ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΤΟ Η̄, καὶ ΣΑΒΙΝΟΣ.

Δομετιανὸς Σεβαστῶ ἀνηγόρευσε τὴν ἰδίαν γυναῖκα.
Τῆς συγκλήτης Ἰηφισιμύρης Τίτος θεὸς ἀνηγορεύθη.

Β. ΓΔ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΤΟ Θ̄, καὶ ΡΟΥΦΟΣ.

Δομετιανὸς εὐχρίζων ἄνδρας ἐκώλυεν.
Ἐσίας τρεῖς πρεθνοὶ ἱέρειαι κατεδικάσθησαν ἀλῆσαι φθορᾶς.

ΒΡ. Γ. ΓΕ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΤΟ Ῑ, καὶ ΙΟΥΝΙΟΣ.

Δομετιανὸς εὐπειθεῖδας πολλὰς μετέστη Ρώμης.
Δεύτερος Αλεξανδρείας ἐπίσκοπος καθίστη ἈΒΙΛΙΟΣ ἔτη ιγ̄.

ΟΛ. Σς. Δ. Γς. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΤΟ ΙᾹ, καὶ ΑΥΡΗΛΙΟΣ.

Δομετιανὸς τὸν ἄξυλον ναὶν ἀνεδόμησε.

Ε. Γζ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΤΟ ΙΒ̄, καὶ ΔΟΛΟΒΕΛΛΑΣ.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ.

ΥΠΑΤΩΝ.

Ἐπὶ τῶν καιρῶν ὑπαίων πενταετηρῆς ἀγῶν ἐν Ρώμῃ.
Δῶκες καὶ Κασσιμῶνες ἐπαναστάντες Ρωμαίους διεφθέρουν.

Σ. ΠΗ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΠΓ, καὶ ΣΑΤΟΥΡΝΙΝΟΣ.

Δύο μύωες μετωνομάσθησαν, Σεπτέμβριος Γερμανικός, καὶ Οκτώβριος Δομετιανός, διὰ τὸ νίκας ἐν αὐτοῖς κατὰ Γερμανῶν τῇ Ρώμῃ συνελεχθῆναι.

Ζ. ΡΘ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΤΟ ΙΔ, καὶ ΜΙΝΟΥΚΙΟΣ.

Δομετιανός πολλὰς τῶν πατρῶν ἀνέλεν.

ΟΛ. ΣΠ. Η. Γ. ΑΥΡΗΑΙΟΣ ΤΟ Ε, καὶ ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ.

Δομετιανός σὺν μαθηματικῆς δεύτερον ἀπέλασε ἔφιλσόφους τῆς Ρώμης.

Θ. ΓΑ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΤΟ ΙΕ, καὶ ΝΕΡΟΥΑΣ.

Ι. ΓΒ. ΑΚΙΛΙΟΣ, καὶ ΤΡΑΙΑΝΟΣ.

Δομετιανός ἐθριάμβευσεν κατὰ Δακῶν καὶ Γερμανῶν.
Ἡ πρώτη τῆς ἑσίας περὶ τὴν Κορινθίαν ἐπὶ Φθορᾷ κατηργήθη, καὶ ζῶσι καταργήθη μετὰ τὴν πωρήθαι αὐτῆς Φιλων κατὰ τὸν νόμον.

ΙΑ. ΓΓ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΤΟ ΙΣ, καὶ ΣΑΤΟΥΡΝΙΝΟΣ.

Δομετιανός ἐν ταῖς πόλεσιν ἀμπελον φυτεύσασθαι ἐκέλευσεν.

ΟΛ. ΣΠ. ΙΒ. ΓΔ. ΓΟΜΠΗΙΟΣ, καὶ ΡΡΙΣΚΟΣ.

Τελεῖται τῆς Ρώμης ἐπίσκοπος ΚΛΗΜΗΣ ἔτη η̄.

ΒΡΗ. ΙΓ. ΓΕ. ΑΣΦΡΗΝΑΣ, ἔ ΚΛΗΜΗΣ.

ΙΔ. ΓΣ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΤΟ ΙΖ, καὶ ΦΛΑΟΥΙΟΣ ΚΛΗΜΗΣ.

Δομετιανός μετὰ Νέρωνα δεύτερος Χριστιανός ἐδίωξεν. ἐπὶ αὐτῷ ἔ ο Ἀπόστολος Ἰωάννης εἰς Γάτμον ἐξορί-
ζεσθαι, ἐνθα πάλιν ἀποκάλυψιν ἐώρακεν, ὡς δηλοῖ Εὐφροάσιος.

Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ο Σ Δ Ι Ω Γ Μ Ο Σ .

ΙΕ. ΓΖ. ΑΝΤΙΣΤΙΟΣ, καὶ ΦΟΥΛΒΙΟΣ.

Απολλώνιος Τυανεύς, καὶ Ευφράτης Φιλόσοφοι ἠκμαζον.
Δομετιανός σὺν ἀπὸ γῆρας Δαβίδ ἀναιρεθῆναι προσεπαξεν, ἵνα μή τις Ἰσθαίων βασιλικῆς γῆρας ἀπο-
ληθῆ.
Πολλοὶ Χριστιανῶν ἐμαρτύρησαν κατὰ Δομετιανόν, ὡς ὁ Βασίλειος ἰστορεῖ. ἐν αἷς καὶ Φλαβία Δομετίλλα ἀγα-
θελφὴ Κλήμεντος Φλαβίος Ἰσθαίος ὡς Χριστιανὴ εἰς νῆσον Ποντίας Φυραδθῆσθαι.
Ἐν Ρώμῃ δισημεῖαι πολλαί, ἔ καθ' ὅλης τῆς οἰκουμένης, γηγόνασσι.

ΝΕΡΟΥ- Ρωμαίων ἑβασίλευσεν ἱ ΝΕΡΟΥΑΣ ἔτος ᾱ, μύωας δ̄.
ΑΣ.

ΟΛ. ΣΠ. Α. ΓΗ. ΝΕΡΟΥΑΣ ΤΟ Ι, καὶ ΡΟΥΦΟΣ ΤΟ Β.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ.

ΥΓΑΤΩΝ.

Τῆς Αλεξανδρέων ἐκκλησίας τρίτ' ἐπίσκοπ' ΚΕΡΑΩΝ ἔτη ια.
 Δουλιχιαῖς πικρὰ καθρέθησαν ὑπὸ τ' συγκλήτῃ, καὶ οἱ ἀδικῶς ἀπελαθέντες ἐπανήλθον. ἔνιοι δ' καὶ ἀπέ-
 λαβον τὰς ἐσίας.
 Κατὰ τὸ πντ' χρόνον ὁ βασιλεὺς Νερῶς ἀνεκαλέσθη τ' δότοπον Ιωάννην δὲτὸ Πάτρις τῆς κίβ. καὶ
 ἦλθε πάλιν εἰς Ἐφεσον.
 Ἰδὸς Τιβερίδης Ἰσδαῖ' συγγραφοῦς ἰγνωρίζετ'.
 Νερῶς πρῶτος ἔσοφῶς βασιλεύσας τελέσθη ἐν κήπις Σαλλυσιανοῖς.

ΤΡΑΙΑΝΟΣ. Ρωμαίων ἐσατίδωσεν ια ΤΡΑΙΑΝΟΣ ιβ, μῦας γ.

A. ΓΘ. ΝΕΡΟΥΑΣ ΤΟ Δ, καὶ ΤΡΑΙΑΝΟΣ ΤΟ Β.

B. Ρ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ, καὶ ΣΟΣΣΙΟΣ ΤΟ Β.

Ρωμαίων ἐκκλησίας ἐπίσκοπος δ' ΕΥΑΡΕΣΤΟΣ ἔτη β.

Γ. ΡΑ. ΤΡΑΙΑΝΟΣ ΤΟ Γ, καὶ ΦΡΟΝΤΩΝ ΤΟ Γ.

Ιωάννην τ' δότοπον, ἔ' εὐαγγελιστῶ μέχρι τ' Τραϊανῶ χρόνων ὠρμαίναι τῷ βίῳ Ἐρλιωαῖος ἰσορεῖ.

Δ. ΣΚ. Δ. ΡΒ. ΤΡΑΙΑΝΟΣ ΤΟ Δ, καὶ ΡΑΙΤΟΣ.

Τραϊανὸς Δάκας καὶ Σκύθας ὑποτάξας κτ' τέτων ἐθρίαμωσεν.

E. ΡΓ. ΣΟΣΣΙΟΣ ΤΟ Γ, καὶ ΔΙΚΙΝΙΟΣ ΤΟ Β.

Τραϊανὸς ἐπαρχίαν ἐπίησεν τῷ Δακίαν.

ς. ΡΔ. ΤΡΑΙΑΝΟΣ ΤΟ Ε, ἔ' ΜΑΞΙΜΟΣ ΤΟ Β.

ΡΡΚ. Ζ. ΡΕ. ΣΟΥΡΑΣ ΤΟ Β, ΝΕΡΑΤΙΟΣ ΤΟ Β.

Ἐν Ρώμῃ διεπρήθη ἡ χρυσοῦ οἰκία.

ΟΔ. ΣΚΑ. Η. Ρς. ΚΑΝΔΙΔΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΚΟΥΑΔΡΑΤΟΣ ΤΟ Β.

Ἀσίας δ' πόλεις κατεπίδησαν, Ελαία, Μυρίνα, Πιταιή, καὶ Κύμη. Ἑλλάδος δ' Οπεντία, καὶ Ωριτος.
 Πετραῖοι καὶ Βερβῶνι ἐντεῦθεν συν' ἰαυῶν χρόνος δρ. θμῆσι.

Θ. ΡΖ. ΚΟΜΟΔΟΣ, καὶ ΚΛΡΕΑΛΙΣ.

Ἀλεξανδρέων ἐκκλησίας ἐπίσκοπος καθίσταται ΡΡΙΜΙΟΣ ἔτη ιβ.

Ι. ΡΗ. ΣΟΣΣΙΟΣ ΤΟ Δ, καὶ ΣΟΥΡΑΣ ΤΟ Γ.

Τ Ρ Ι Τ Ο Σ Δ Ι Ω Γ Μ Ο Σ.

Τραϊανῶ κτ' Χριστιανῶν διωγμὸν κινήσαντος Σίμων ὁ β' Κλεόπας τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις ἐκκλησίας ἐπίσκοπος
 ἐμαρτύρησεν ἡμέρας ἑτάων ρα. Μεθ' ὃν τρίτος Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος ΙΟΥΣΤΟΣ ἐκ ἀειτομῆς. Τότε καὶ
 Ἰγνατίος δευτέρος Ἀντιόχειας ἐπίσκοπος συλληφθεὶς εἰς Ρώμην ἐπεμψθη δέσμιος εἰς τὰ θηροῖς ὠρμαίνου-
 θεὶς διήνησε τὸ μαρτύριον. Διαδεχθεῖ δ' τρίτος μετ' αὐτὸν τῶν Ἀντιόχειας ἐπισκοπῶν ΗΡΩΝ.

Ρλίμιος ὁ Σακῆδος ἡγεμὸς τῆς ἐπαρχίας κατ' Ἀρκίνας Χριστιανῶν πναις, καὶ τῆς Ἀσίας ἐκδοτῶν, παραχθεὶς
 τῷ παλῆθ' διηγήσας τὰ λοιπὸν αὐτῷ εἰς πρακτικόν. Τραϊανῶ ἐν τῷ βασιλεῖ ἀνεκρινώσεται, λέγων ἐξω β'
 μη βέλεσθαι αὐτὸς ἀδωλολατρεῖν, ἔδεν ἀνίστην ἐν αὐτοῖς εὐρηκίαι. ἐμήνησε δ' καὶ τὸ πν, ἀνίστασθ' ἐωθεν συν'
 Χριστιανῶς, καὶ τ' Χριστὸν θεῶν δὲ μὴ ὕμνησιν, καὶ πρὸς τὸ πν ἐπισημῶν αὐτῶν Διαφυλάσσειν, καλυεσθ'
 Φειδύην, μαιχεύειν, πλενεκτεῖν, ἀπιστερεῖν, καὶ πὰ τὰ τοῖς ὁμοῖα. Πρὸς ταῦτα ἀνεγραψε Τραϊανὸς, πὸ τ'
 Χριστιανῶν Φύλον μὴ ἐκζητεῖσθαι μὲν, ἐμπεσον δ' καλὰ ζεωθ'. Τερτυλλιανὸς ἰσορεῖ ἐν τῇ δότολογίᾳ.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ.

ΥΦΑΤΩΝ.

Τῆς Ῥωμαίων ἐκκλησίας πέμπτος πῦρ ἑπισκοπῶν διεδέξατο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἔτη ῑ.

ΙΑ. ΡΘ. ΤΡΕΒΩΝΙΟΣ, καὶ ΑΤΙΛΙΟΣ

ΟΛ. ΣΚΡ. ΙΒ. ΡΙ. ΓΑΛΜΑΣ ΤΟ Β̄. καὶ ΚΑΛΟΥΣΙΟΣ ΤΟ Β̄.

Γαλατίας ἡ πόλεις σεισμῶ κατεπώθησαν.

ΙΓ. ΡΙΑ. ΚΡΙΣΠΙΝΟΣ, καὶ ΟΡΦΙΤΟΣ.

Ἐν Ρώμῃ τὸ Πάνθεον κεραινῶ διεφθέρη.

ΙΔ. ΡΙΒ. ΡΙΣΩΝ, καὶ ΒΩΛΑΝΟΣ.

Τῆς Ἱεροσολύμων ἐκκλησίας ἐπίσκοπος αὐτῶν Ἰσραὴν τέταρτος ΖΑΚΧΑΙΟΣ. Μεθ' οὗ πέμπτος ΤΩΒΙΑΣ. ἔκπ ΒΕΝΙΑΜΙΝ. ἑξοδὸς ἸΩΑΝΝΗΣ. ὄγδοος ΜΑΤΘΙΑΣ. ἑνάτω ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

ΙΕ. ΡΙΓ. ΤΡΑΙΑΝΟΣ ΤΟ Ε̄, καὶ ΑΦΡΙΚΑΝΟΣ.

ΟΛ. ΣΚΡ. ΙΣ. ΡΙΔ. ΚΕΛΣΟΣ, καὶ ΚΡΙΣΠΙΝΟΣ.

Αιλιόχεια κατεπώθη παρόντες Τροϊανῶ.

ΒΡΑ. ΙΖ. ΡΙΕ. ΜΑΝΙΑΙΟΣ, καὶ ΝΙΝΝΙΟΣ.

Ἰσδαῖοι κατὰ Λιβύην, καὶ Αἰγύπτιον, καὶ Αλεξάνδρειαν, καὶ Ἐφεσίδα πολεμήσαντες πρὸς τὸς σωμαικῶν τας Ἑλλήνας διεφθέρησαν.

ΙΗ. ΡΙΣ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΜΕΣΣΑΛΑΣ, καὶ ΡΟΦΙΛΙΟΣ ΚΑΡΟΣ.

Τροϊανὸς Λυσία Κοιτῶν ὑῆς Μεσοποταμίας θάλασσαν ὄντ' ἐπασάσαντας τῶν Ἰσδαίων ἐκέλευσεν. ὃ ἡ πολλὰς μυριάδας ἀπάν ἀνελῶν ἡγεμῶν τῆς Ἰσδαίας διὰ τὸ καθεῖναι.

ΙΘ. ΡΙΖ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ καὶ ΑΝΤΙΣΤΙΟΣ.

Τὸς ἐν Σαλαμῶνι τῆς Κύπρου Ἑλληνας Ἰσδαῖοι ἀνελόντες πῦρ πόλιν κατέσκαψαν. Ὁ βασιλεὺς Τροϊανῶν ὑδρωπάσας ἀπέθανεν ἐν Σελεύκει πρὸς τὴν Κιλικίαν ὡν ἐτῶν ξ̄ε. Κατὰ ἡ ἄλλας ἐν Σελεύκει τῆ Ἰσουλίας.

Α Δ Ρ Ι Α - Ρωμαίων ἑβασιλύσεν ιβ̄ ΑΔΡΙΑΝΟΣ ἔτη κᾱ.
ΝΟΣ.

ΟΛ. ΣΚΔ. Α. ΡΙΗ. ΝΙΓΡΟΣ, καὶ ΑΠΡΩΝΙΑΝΟΣ.

Β. ΡΙΘ. ΑΔΡΙΑΝΟΣ ΤΟ Β̄. καὶ ΣΑΛΙΝΑΤΩΡ.

Τροϊανὸν ἡ σύγκλητος θεὸν ἱερῶν.

Αδριανὸς χρεὼν ὀφειλῆς τῶν αὐτῶν πόλεων καὶ πολλῶν τῶ δημοσίων λόγῳ ἀνηκέστως ἀπέκοψε, καὶ τας τὸς χάριτας. ὃ αὐτὸς φόρος Ῥωμαίοις ἐχάρισται.

Γ. ΡΚ. ΑΔΡΙΑΝΟΣ ΤΟ Γ̄. καὶ ΡΟΥΣΤΙΚΟΣ.

Πλάτωνος Χαριωνῶς, Σέξτου, καὶ Αρχιγόστρου Φιλόσοφοι ἐγνωρίζοντο.

Ῥωμαίων ἐκκλησίας ἑπίσκοπος εἰς ΤΟΣ ἔτη ῑ.

Σαυρομάτη κατεπολεμήθησαν.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ.

ΥΠΑΤΩΝ.

Δ. ΡΚΑ. ΣΕΟΥΗΡΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ.

Αδριανὸς Νικημήδην σπρωγὸν καὶ τρωφίαν, καὶ Νίκαμον πύλον Βιθυνίας χεῖμασιν ἀνέστηπυ.

ΟΛ ΣΚΕ. Ε. ΡΚΒ. ΒΗΡΟΣ, καὶ ΑΥΓΟΥΡ.

Αποκίαν εἰς Λιθύου ἐρημοθεῖσιν Αδριανὸς ἐπεμίψεν.

Σ. ΡΚΓ. ΑΒΙΟΛΑΣ, καὶ ΓΑΝΣΑΣ.

Αδριανὸς Ἀθηναίους ἀξιώσασιν ἐκ τῶν Δεσίωντων καὶ Σόλων νόμους ὀπιζωπέζεν.

Ζ. ΡΚΔ. ΓΑΙΤΙΝΟΣ, καὶ ΑΓΡΩΝΙΑΝΟΣ.

Αδριανὸς ἐχέμασεν εἰς Ἀθήνας μνηθεῖς τὰ μουσεῖα, καὶ γεφυρώσας Ἐλδυσίνα καὶ Ἐκλυοθέσιν ὑπὸ Κηφισοπέτρῳ.

ΒΡΜ. Η. ΡΚΕ. ΓΛΑΒΡΙΩΝ, καὶ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ.

Τῆς Ἰεσοσλύμων ἐκκλησίας Ἰ ΣΕΝΕΚΑΣ, ἑδέκατ' ἸΟΥΣΤΟΣ ἄλλ' ἑ. δωδέκατ' ἈΕΤΙΣ, τρισκαίδεκατ' ΕΡΡΗΣ, πεσάρκα καὶ καὶ ἸΩΝΗΣ, πεντεκαίδεκατος ἸΟΥΔΑΣ, πάντων τῶν ἐκ τῶν ἐπιτομῶν ὄντων ὁ δὲ θμὸς εἰς πεντεκαίδεκα περιέστη, μέγρι τ' κατ' Αδριανὸν Ἰσθίων Ἰσοσασίας.

ΟΛ ΣΚΣ. Θ. ΡΚΣ. ΑΣΙΑΤΙΚΟΣ, καὶ ΑΚΥΛΙΝΟΣ.

Ι. ΡΚΖ. ΒΗΡΟΣ ΤΟ Γ, ἔ ΒΙΒΟΥΔΟΣ.

Κατ' αὐτὸς ὁ ἱερός τῶν Ἀποστόλων ἀκκῆς Αἰλιῶν Αδριανῶ τῶ ἀντικεῖτορ λόγος ἀπολογίας ὑπὸν Χριστιανῶν, καὶ ἄλλος Αθηναῖος ὁ Φιλόσοφος ἐπέδρα καὶ ἄπερ δεξιάμνος ὁ Καῖσαρ σιν τῶν ὡρῶν Σερενῶ Γερμανῶ λαμπερῶ τῶ ἡγεμῶν ὡς ἀδίκον εἶν χεῖραμνος Χριστιανὸς ἀκρίτως ὄπι μῆθει τῶ ἐκκλημάταν κτεῖν, καὶ φημι κίω ἀδιδανῶ ἀδύπατῶ τῆς Ἀσίας μῆθρα κτεῖν ὄνδ' ἐκκλημάτων καὶ κατηγορίας.

ΙΑ. ΡΚΗ. ΤΙΤΙΑΝΟΣ, καὶ ΓΑΛΛΙΚΑΝΟΣ.

ΙΒ. ΡΚΘ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ, καὶ ΛΙΒΩΝ-

Ρωμαίων ἐκκλησίας ζ' ἐπίσκοπος ΤΕΛΕΣΦΟΡΟΣ ἔτη ια.

Α. Λιοχέας δ' ἐπίσκοπος ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ.

Αδριανὸς ὁ ἀντικεῖτορ πατῆρ πατρίδος ἀνηγορεύθη, καὶ ἡ γῆ αὐτῶ Σεβασή.

ΟΛ ΣΚΖ. ΙΓ. ΡΛ. ΚΕΛΣΟΣ, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.

Σαιμῶ γεγονότος Νικημηθείας καὶ Καισαρείας τῆς Βιθυνίας τὰ πολλὰ καπερέφη.

ΙΔ. ΡΛΑ. ΚΑΤΥΛΙΝΟΣ, καὶ ΑΓΡΟΣ.

Αλεξάνδρων ἐκκλησίας τ' ἐπίσκοπος ΥΜΕΝΑΙΟΣ ἔτη ιγ.

ΙΕ. ΡΛΒ. ΦΟΝΤΙΑΝΟΣ, καὶ ΡΟΥΦΙΝΟΣ.

Αδριανὸς ὡρῶν χεῖμασιν ἐν Ἀθήναις τὰ Ἐλδυσίνα ἐπιπέδω.

ΙΣ. ΡΛΓ. ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΣ, καὶ ΣΕΒΗΡΙΑΝΟΣ.

ΡΩΜΑ, ΧΡΙΣΤΟΥ.

Υ Π Α Τ Ω Ν.

Αδριανὸς κατὰ Ἰσθαίων ἀποδείλων ἐράτθιμα ἐξέπεμψεν κατὰ δαμόνων τῶν Ἰσθαίων. ἡγήτορ ᾧ πάτης
 Τίνιϑ Ρῆφϑ ὁ κατὰ πολέμους Ἰσθαίους.
 αἰσῶρϑ, καὶ Πολέμων ὁ ῥήτωρ ἐγνωρίζοντ.

ΟΛ. ΣΚΗ. ΙΖ. ΡΑΔ. ΙΒΗΡΟΣ, καὶ ΣΙΣΕΝΝΑΣ.

Βασιλείδης αἰρεσιάρχης Αλεξάνδρου, αἰφ' ὃ οἱ γνωστοί.
 Χοχεθεῖς τῆς Ἰσθαίων ἀποδείσεως ἡγόμενοιϑ Χρυσιανὸς πικίλωσ ἐλευμώρϑατ μὴ βελομύς κατα Ρώ-
 μαίων συμμαχῶν.

ΒΡΝ. ΙΗ. ΡΑΕ. ΣΕΡΒΙΑΝΟΣ, καὶ ΒΗΡΟΣ.

Ἰσθαῖοι κακῶσ ἀπήλλαξαν, καὶ ὁ πρὸσ αὐτῆσ πόλεμϑ πέρσας ἔχεν. ἔνθεν ἐόρζον ᾧ πάντη τῆσ πόλεωσ ἐπι-
 μέρειν πρὸσ εἰζῆσ καὶ Ρωμαίων κρῆτῆ, Διγισπαρέντες κατα πάντας.

ΙΘ. ΡΑΣ. ΛΟΥΓΕΡΚΟΣ, καὶ ΑΚΙΛΙΑΝΟΣ.

Ἱεροσολύμων πρῶτϑ ἔξ ἐθνῶν ἐπίσκοπϑ μῆ τῆσ ἐκ πειπμῆσ κατέση ΜΑΡΚΟΣ.

Κ. ΡΑΣ. ΚΟΜΟΔΟΣ, καὶ ΓΟΜΦΙΑΝΟΣ.

ΟΛ. ΣΚΘ. ΚΑ. ΡΑΗ. ΑΙΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Β, καὶ ΒΑΛΒΙΝΟΣ.

Αδριανὸς ὕδρωπι τελευτῶ ἐν Βαίαισ τ' Ἰταλίας.

ΑΝΤΩ- Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ἡγ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ μῆ τέκνων ΑΥΡΗΛΙΟΥ καὶ ΛΟΥΚΙΟΥ ἔση κῆ, μῆ-
 ΝΙΝΟΣ νας γ.
 ΕΥΣΕΒΗΣ.

Α. ΡΑΘ. ΝΙΓΡΟΣ, καὶ ΚΑΜΕΡΙΝΟΣ.

Β. ΡΜ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΠΡΑΙΣΕΝΤΟΣ.

Ρωμαίων ἐκκλησίας ἐπίσκοπϑ ἡ ΥΓΕΙΝΟΣ ἔτη ἡ.
 Αντωνινϑ πατῆρ πατρίδϑ πρὸσσηγορῆθη.

Γ. ΡΜΑ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ, καὶ Μ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.

Κατὰ ΥΓΕΙΝΟΝ Ρώμης ἐπίσκοπον Ουαλεντίνϑ ἰδίας αἰρέσεωσ εἰσηγητῆσ, καὶ Κέρδων τ' κατα Μαρκίωνα
 πλάνησ δέχρηγῆσ ἀμφῶ ἐπὶ τῆσ Ρώμης ἐγνωρίζοντ.

ΟΛ. ΣΛ. Δ. ΡΜΒ. ΓΡΙΣΚΙΝΟΣ, καὶ ΣΕΒΗΡΟΣ.

Ἰσθῖνος Φιλόσοφος ὑπὲρ ἔ' καθ' ἡμᾶσ ὀρθῶ λόγῶ βίβελον ἀπολογίασ Αντωνίω ἐπέδωκεν.

Ε. ΡΜΓ. ΡΟΥΦΙΝΟΣ, καὶ ΚΟΥΑΔΡΑΤΟΣ.

Ρώμης ᾧ ἐπίσκοπος κατέση ΡΙΟΣ ἔτη ιε.
 Αντιοχείας πέμπτοσ κατέση ἐπίσκοπος ΕΡΩΣ κδ.

ς. ΡΜΔ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ, καὶ ΗΡΩΔΗΣ.

Αλεξάνδρειας τῶ ἐπίσκοπῆν ὠδραλαμῶνδ ΜΑΡΚΟΣ ἔτη ι.

ΒΡΞ. Ζ. ΡΜΕ. ΑΒΙΤΟΣ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΣ.

Μεσσημῆδης Κρήσ ποιητῆσ νόμων κηραρωδικῶν ἐγνωρίζετ.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΟΛ.ΣΑΔ. Η. ΡΜΣ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Α. & ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Β.

Ταῦτο Πλατωνικός Βηρύτιος ἐγνωρίζετο.

Θ. ΡΜΖ. ΚΛΑΡΟΣ ΤΟ Β. & ΣΕΒΗΡΟΣ.

Αρρίωνος Φιλόσοφος Νικομηδεὺς ἐγνωρίζετο, μάξιμος Τύριος, Απολλώνιος Στωϊκὸς Χαλκηδόνιος, Βασιλείδης Σκυροπολίτης. ἔπει & διδάσκαλοι Ουρησίμω Καίσαρ & γεγόνασι.

Ι. ΡΜΗ. ΛΑΡΓΟΣ, & ΜΕΣΣΑΔΙΝΟΣ.

ΙΑ. ΡΜΘ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ ΤΟ Γ. & ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ.

ΟΛ.ΣΑΒ. ΙΒ. ΡΝ. ΟΡΦΙΤΟΣ, καὶ ΠΡΙΣΚΟΣ.

Τῆς Αλεξανδρέων ἐκκλησίας ἡ παρέση ΚΕΛΑΔΙΩΝ ἔτη ιδ.

ΙΓ. ΡΝΑ. ΓΑΛΛΙΚΑΝΟΣ, & ΒΕΤΟΥΣ.

Κρίσης Κυλικὸς Φιλόσοφος ἐγνωρίζετο, ὃς ἰστίω τῷ κάθ' ἡμᾶς θεῶ Φιλοσόφῳ τὸ μαρτυρικὸν σιωπῆ κώασε θάνατον ἐλεγχόωρι & ἰσ' αὐτῶ ὡς λίχνος & ἀπαλειών.

ΙΔ. ΡΝΒ. ΜΑΞΙΜΟΣ, & ΓΟΡΔΙΑΝΟΣ.

ΙΕ. ΡΝΓ. ΓΛΑΒΡΙΩΝ, & ΒΕΡΙΑΝΟΣ.

ΟΛ.ΣΑΓ. ΙΣ. ΡΝΔ. ΠΡΑΙΣΕΝΣ ΤΟ Ε. & ΡΟΥΦΙΝΟΣ.

Ρωμαίων ἐκκλησίας τῷ ἑπισκοπῶν ὡραλαμβάνη ΑΝΙΚΗΤΟΣ ἔτη ια.

Ρολύκαρπος & Ἰνόςμινος ἐν Ρώμῃ ἑπὶ Ανικήτη ἑπισκόπῳ Διά ζήτημα περὶ τῶ ἑτάμα ἑορτῆς πολλὰς ἔσπε ὡσαυθεντίνας, & Μαρκίω & αἰρετικῶν τῷ ἑ Χριστῶ ὕγια λόγῳ ἐπέσρεψεν.

ΒΡΟ. ΙΖ. ΡΝΕ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ, καὶ ΛΑΤΕΡΑΝΟΣ.

ΙΗ. ΡΝς. ΣΑΒΙΝΙΑΝΟΣ, & ΣΕΒΗΡΟΣ.

ΙΘ. ΡΝΖ. ΣΙΛΒΑΝΟΣ, & ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΣ.

Ἱεροσολύμων ἑπισκοπῶν ὡς Μάρκον ἑξ ὡραλαμβάνη ΚΑΣΣΙΑΝΟΣ. μέθ' ὃν ἑ ΡΟΥΒΑΙΟΣ. ἑ ΜΑΞΙΜΟΣ. ἑ ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ. κα ΓΑΙΑΝΟΣ. κα ΣΥΜΜΑΧΟΣ. κα ΓΑΙΟΣ. κα ΙΟΥΔΑΙΟΣ. κα ΚΑΡΙΤΩΝ.

ΟΛ.ΣΑΔ. Κ. ΡΝΗ. ΒΑΡΒΑΤΟΣ, & ΡΗΓΟΥΛΟΣ.

ΚΑ. ΡΝΘ. ΤΕΡΓΥΛΛΟΣ, & ΣΑΚΕΡΑΝΟΣ.

ΚΒ. ΡΞ. ΚΥΝΤΙΛΙΟΣ, & ΠΡΙΣΚΟΣ.

ΚΓ. ΡΞΑ. ΒΑΓΟΣ, & ΒΡΑΔΟΥΑΣ.

ΜΑΡΚΟΣ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ. Ρωμαίων ἑσασίλδωσεν ἑ ΜΑΡΚΟΣ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ, ὃ & ΒΗΡΟΣ: & ΛΟΥΚΙΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΟΜΟΔΟΣ ἔτη ιθ, μῶα α.

Λ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΟΜΟΔΟΣ.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ.

ΥΠΑΤΩΝ.

ΟΛ.ΣΑΓ. Α. ΡΕΒ. Μ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΤΟ Β, καὶ Λ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΒΗΡΟΣ ΤΟ Β.

Β. ΡΕΓ. Μ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΤΟ Γ, καὶ Λ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΒΗΡΟΣ ΤΟ Γ.

Λέξις: Καίσαρ ἱερογῶν ἐν Αθλίαις εἶδε πῦρ ἀπὸ θυσμῶν εἰς ἀναπλιὸν κατ' ἐρατὴν φερόμενον.

Γ. ΡΞΔ. ΑΙΛΙΑΝΟΣ, καὶ ΠΑΣΤΩΡ.

Ουολίρεω: Πάρθων βασιλεὺς πύ Ρωμαίων χόραν καλεθεσμεν.
αρθων ρήτωρ. γκαίξω.

ΒΡΠ. Δ. ΡΞΕ. ΜΑΡΚΙΝΟΣ, καὶ ΚΕΛΕΟΣ.

Γαλλικός ἱερογῶν εἶρε: ἡμαξὶν τῷ γῶξ Περραμιλός ἐν δ' Αὐρηλίῳ Αἰωνίῳ, καὶ δ' Ουήρε.

ΟΛ.ΣΑΓ. Ε. ΡΞΣ. ΠΟΥΔΗΣ, ἔ ΟΓΦΙΤΟΣ.

Περεξὶν: ὁ Φιλίσοφ: ἐν Πίση πύραν ἀψας ἑαυτὸν εἰπέρεξεν.

ς. ΡΞΖ. ΠΟΥΔΗΣ ΤΟ Β, καὶ ΠΟΛΛΙΩΝ.

Λέξις: Καίσαρ Πάρθες ὑπετάξας κατ' αὐτῶν ἐθ' ἡμάξωσεν.

Ζ. ΓΞΗ. ΟΥΗΡΟΣ ΤΟ Γ, καὶ ΚΟΥΑΔΑΡΑΤΟΣ.

ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ.

Πολύκαρπος: ὁ ἐπὶ ἀτάξω Σμύρνης ἐπίσκοπος: τῷ ὑπερ Χριστῶ μαθητῶν ἐπελαύθη, διαγχεῖ καὶ πύ
Ασίαν γχο ὅτι: πολλοὶ καὶ καὶ πύς Γαλλίας νομίμως ὑπερ Χριστῶ ἠθλήσαν, ὧν πύ μαρτύρια ἀνα-
γεγραπῶ εἰς μνήμην πύς ἐπίτε.

Η. ΡΞΘ. ΑΠΡΩΝΙΑΝΟΣ, καὶ ΠΑΥΛΟΣ.

Λοιμώλης νόσος: Ἰππερατήσι(α)μίχελ Ράμης ἔφθισεν.
Ρωμαῖοι Γερμανοὶ καὶ Σαυροματαί, καὶ Δάκας, ἔ κπαδεις καλεσάλασαν.
Ρωμαίων ἐκκλησίας πύ Ἰππεσκοπῶ ὑπερ λαμβάνει ΣΩΤΗΡ ἐτηξ.
Αἰνιοχίας ἐπὶ Ἰππεσκοπῶ καλεση ΘΕΟΦΙΛΟΣ, δ' συζητάμεν εἰς καὶ φέροι.

ΟΛ.ΣΑΓ. Θ. ΡΟ. ΠΡΙΣΚΟΣ, καὶ ΑΦΟΛΛΙΝΑΡΙΟΣ.

Λέξις: Αὐρήλιος: Κόμοδ: ἀπέθανεν ἐν Αλτῶν ἀρξας ἐτη θ.

Ι. ΡΟΑ. ΚΛΑΡΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΚΛΕΘΓΟΣ.

Μ.λίτων Σαρδία: ὧν ἐπίσκοπος: τ' Αὐθίας β' εἰλο: δότολογίας Αὐτανίω ὑπερ Χριστιανῶν ἰπέδωκεν.

ΙΑ. ΡΟΒ. ΣΕΟΥΗΡΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΕΡΕΝΝΙΑΝΟΣ.

Απολλινάριος: ἐπίσκοπος: Ἰεραπόλεως: τ' ἐν Ασίᾳ ἱερός ἀνήρ ἡμαξεν.
Δαύσιος: ἐπίσκοπος: Κορνήθιος ἱερός ἀνήρ ἰγνωρίζετ.
Ἡ καὶ φουρας σωση ψαδοσπεφθία: ὧν ἀποφθῆδες Μαξιμίλλα, καὶ Πρισκίλλας.

ΙΒ. ΡΟΓ. ΜΑΞΙΜΟΣ, καὶ ΟΡΦΙΤΟΣ.

Ἡ τ' Γκαξίτων ἀρεπεις Ταβανὸν δ'εχίχον ἔχουσι.
Βαρδελίνης ἀρεπικός.
Οππιανός ἀλιδουκῶν ποιητής ἡμασεν Κίλιξ τῷ γῶξ.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ.

ΥΡΑΤΩΝ.

ΟΛ. ΣΑΗ. ΙΓ.

ΡΟΔ.

ΣΕΟΥΗΡΟΣ ΤΟ Β. καὶ ΡΟΜΦΙΑΝΟΣ.

ΑντωνῖνⓄ ἀντιπροστάτωρ πυκνῶς τοῖς πολεμίοις ἐπέκειρ αὐτοῖς πὲρ παρῶν καὶ σὺν' πολεμάρχου ἀποσέλλων, ἔπειτα Περβίνακι, καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ ἐν Κασάδοις διψή πεζοπόμοις ὁμοῦⓄ ἐκ τῆς ἐξέδου. καὶ τοῖς ἀντιπροσώμοις Γερμανοῖς, καὶ Σαομάταις σκηπτοῖς ἐπέπεσον, πολλὰς τῶν αὐτῶν διεφθειραν. λέγει δὲ καὶ ὡς Ὀπίστωλαϊ Φέρον) Μάρκος ἔβασιλεύσας, ἐν αἷς μαρτυρεῖ μελλοῦσα τὸ στρατὸν αὐτῆς Διαφθείρασαι τὸ τὸ Χριστιανῶν θύχαις Διαφείρασαι.

ΒΡΓ.

ΙΔ.

ΡΟΕ.

ΓΑΛΛΟΣ, καὶ ΦΛΑΚΚΟΣ.

ΙΕ.

ΡΟΦ.

ΡΙΣΩΝ, ἔ ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ.

ΙΣ.

ΡΟΖ.

ΠΟΛΛΙΩΝ ΤΟ Β. ΑΠΡΟΣ ΤΟ Β.

ΟΛ ΣΛΘ. ΙΖ.

ΡΟΗ.

ΚΟΜΟΔΟΣ, ἔ ΚΥΝΤΙΛΛΟΣ.

Αθηκὸς Γλαωνικὸς ΦιλόσοφⓄ ἐγνωρίζετο.

ΙΗ.

ΡΟΘ.

ΟΡΦΙΤΟΣ, καὶ ΡΟΥΦΟΣ.

Ρωμαίων ἐκκλησίας Πηθῆσκασιλὸν ἔβ διεδέξατο ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ἔτη ιβ.

Αιμοχωνῆσκασιλὸν Πηθῆσκασιλὸν καθίστα) ΜΑΞΙΜΙΝΟΣ.

ΑντωνῖνⓄ Κόμοδοι τὸν αὐτῶν κοινῶν ἐπιήστω τὸ αὐτῶν βασιλείας.

ΑντωνῖνⓄ σὺν τῷ ἑαυτῶν τὸ πολεμίων ἐθελάμβωσαν.

ΑντωνῖνⓄ καὶ Κόμοδοι οἱ ἀντιπροσώμοι Διανομῆς καὶ θεῶν παντοίας παρέχον, πάτε δημόσια τέλη ἀνήκαν, καὶ τὸς τὸν ἑαυτῶν χάριτας ὅτι τὸ Ρωμανησίας ἀγορῆς κατέφλεξαν, νομοῦς ἔ Διατάξεις εὐ σωζόμενος αἰνεώσασθαι.

ΙΘ.

ΡΡ.

ΚΟΜΟΔΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΚΑΝΔΙΔΟΣ.

Κόμοδοι ἔσπε τὸ συγκλήτω Σεβαστὸς ἀνέστη.

Σμύρνα πόλις τὸ Ἀσίας στήσκασιλὸν κατεπίστω, ἔ παρὸς ἀνοικοδομῆσκασιλὸν ἀνέστη.

ΑντωνῖνⓄ ἐν Γαυνοῖς νόσῳ πελάστω.

ΚΟΜΟ-
ΔΟΣ.

Ρωμαίων ἐδοσιλὸν ἔβ ΚΟΜΟΔΟΣ ἔτη ιγ.

Α.

ΓΡΑ.

ΓΡΑΙΣΕΝΣ, καὶ ΓΟΡΔΙΑΝΟΣ.

Κόμοδοι καὶ Γερμανῶν ἐθελάμβωσαν.

ΟΛ. ΣΜ.

Β.

ΡΡΒ.

ΚΟΜΟΔΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΒΟΥΡΡΟΣ.

Τὸ Σεραπειὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κατέφλεχθη.

Γ.

ΡΡΓ.

ΜΑΜΕΡΤΙΝΟΣ, καὶ ΡΟΥΦΟΣ.

ΕιρηνῶνⓄ ἐπίσκασιλὸν Λαγδῆσκασιλὸν τὸ Γαλλίας διέπεσαν.

Δ.

ΡΡΔ.

ΚΟΜΟΔΟΣ ΤΟ Δ, καὶ ΒΙΚΤΩΡΙΝΟΣ.

Θερμαὶ Κομοδιανῶν ἐν Ρώμῃ ἀφιερώσασθαι.

ΒΣ.

Ε.

ΡΡΕ.

ΜΑΡΟΥΛΛΟΣ, καὶ ΑΙΔΙΑΝΟΣ.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ.

ΥΠΛΑΤΩΝ.

ΟΛ. ΣΜΑ. Γ. ΡΗΓ. ΜΑΤΕΡΝΟΣ, καὶ ΒΡΑΔΟΥΑΣ.

Ἱερογλύμων καὶ καθίστα ἑπίσκοπος ΜΑΞΙΜΟΣ. ΜΕΘ' ὃν καὶ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ. καὶ ΟΥΑΛΗΣ. καὶ ΔΟ-
ΛΙΧΙΑΝΟΣ. καὶ ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ. καὶ ΔΙΟΣ. καὶ ΓΕΡΜΑΝΙΩΝ. καὶ ΓΟΡΑΙΟΣ. καὶ πάλιν ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ.

Ζ. ΡΗΖ. ΚΟΜΟΔΟΣ ΤΟ Ε, καὶ ΓΛΑΒΡΙΩΝ.

Η. ΡΗΗ. ΚΡΙΣΠΙΝΟΣ, καὶ ΑΙΑΙΑΝΟΣ.

Θ. ΡΗΘ. ΦΟΥΣΚΙΑΝΟΣ, καὶ ΣΙΑΑΝΟΣ.

Τέτρω τῷ ἔτῃ ἢ τῷ κατωτέρω σκηπτός ἐπέβην, καὶ σφοδρὸς ἐμπρησμός γέγονεν, καὶ πᾶσι Βεβλιθηναῖς, ἃ
ὅλα τὰ μέρη Ρώμης αὐτῆς διέφλεξεν.

ΟΛ. ΣΜΒ. Ι. ΡΗΓ. ΙΟΥΝΙΟΣ, καὶ ΣΕΡΟΥΕΙΜΙΟΣ.

Ἀλεξάνδρων καὶ κατῆ ἑπίσκοπος ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ἔτη μγ.
Τῷ ἡλιακῷ κελουσῷ πῦρ κεραῖον ἔλεως Κόμοδος πῦρ ἰδίαν ἔσηξεν.
Ἀνιοχέων καὶ κατῆ ἑπίσκοπος ΣΕΡΑΡΙΩΝ.

ΙΑ. ΡΗΔ. ΚΟΜΟΔΟΣ ΤΟ Ε, καὶ ΣΕΠΤΙΜΙΑΝΟΣ.

Κόμοδος αὐτῷ ἐν γερουσίᾳ πέντε ἀνείλεν.

ΙΒ. ΡΗΕ. ΑΠΡΩΝΙΑΝΟΣ, καὶ ΒΡΑΔΟΥΑΣ.

Ἐμπρησμός μέγας ἐν Γαλάτιν Ρώμης, καὶ αὐτὴ οἰκίαν ἔπαρθεν, ἃ ἄλλα πλεῖστα ἐνέπηξεν.

ΙΓ. ΡΗΓ. ΚΟΜΟΔΟΣ ΤΟ Ζ, ΠΕΡΤΙΝΑΞ ΤΟ Ε.

Κόμοδος αἰφίδιον ἐπέβησεν ἀποπηγῆς ἐν οἰκίᾳ Βεβλιθαιῶ.

ΠΕΡΤΙ- Ρωμαίων ἑβασίλευσεν ἑξ ΕΛΟΥΙΟΣ ΠΕΡΤΙΝΑΞ μῆνας ε.
ΝΑΞ.

Περτίναξ τῇ συγκλήτῳ Ρωμαίων πῦρ γυναικα αὐτῆς ἑβασίλευσεν ὀνομάσθη, καὶ τῷ ὄν Κάλπικα ἀποδαίξαι
... .. αὐτῆς, φάσκων ἰανόν, ὅτι βεβασίλευσεν ἀπὸ πύργου ἐπὶ πῦρ γυγῆ.

Περτίναξ ἐσφάγη ὡς τῶν στρατιωτῶν.
Ρωμαίων ἑπίσκοπος παρελαβεν ἑξ ΒΙΚΤΩΡ ἔτη ι.

ΣΕΒΗΡΟΣ. Ρωμαίων ἑβασίλευσεν ἑξ ΣΕΒΗΡΟΣ ἔτη θ.

ΟΛ. ΣΜΓ. Α. ΡΗΔ. ΦΑΛΚΩΝ, καὶ ΚΛΑΡΟΣ.

ΒΣΙ. Β. ΡΗΕ. ΣΕΒΗΡΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΚΛΩΔΙΟΣ ΑΛΒΙΝΟΣ ΤΟ Ε.

Κλήμης ὁ Στρωματῶν πρεσβύτερος Ἀλεξανδρείας ἄριστος διδάσκαλος ἐν τῇ καὶ Χριστὸν Φιλοσοφία
σωφροῦν διελάμπεν, καὶ Πάντων Φιλόσοφος ἀπὸ Στωικῶν ἐν τῷ θείῳ λόγῳ διεπρεπεν.

Γ. ΡΗΓ. ΤΕΡΤΥΛΛΟΣ, καὶ ΚΛΗΜΗΣ.

Δ. ΡΗΖ. ΔΕΞΤΡΟΣ, καὶ ΓΡΙΣΚΟΣ.

ΟΛ. ΣΜΔ. Ε. ΡΗΗ. ΛΑΤΕΡΑΝΟΣ, καὶ ΡΟΥΦΙΝΟΣ.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

Ϛ. ΡΘΘ. ΣΑΤΟΥΡΝΙΝΟΣ, καὶ ΓΑΛΛΟΣ.

Ζ. Σ. ΑΝΟΥΛΙΝΟΣ, καὶ ΦΡΟΝΤΩΝ.

Σεβῆρ⊕ Αδιαδώνος καὶ Αραβας συμμαχήσαντες τῷ Νίγειρ καθυπέταξεν.

Η. ΣΑ. ΣΕΒΗΡΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ̄, καὶ ΒΙΚΤΩΡΙΝΟΣ.

ΟΛ. ΣΜΕ. Θ. ΣΒ. ΦΑΒΙΑΝΟΣ, καὶ ΜΟΥΤΙΑΝΟΣ.

Ι. ΣΓ. ΣΕΒΗΡΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Δ̄, καὶ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ.

ΠΕΜΠΤΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ.

Λεωνίδης Ωριγύρας πατήρ ἐμαρτύρησεν διωγμῶ γεγονότ⊕ ἐν Αλεξάνδρεια.

ΙΑ. ΣΔ. ΓΕΤΑΣ, καὶ ΠΛΑΥΤΙΑΝΟΣ.

ΒΣΚ. ΙΒ. ΣΕ. ΚΙΛΩΝ, καὶ ΛΙΒΩΝ.

Μεζανός ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεὺς ἐγνωρίζετο.

ΟΛ. ΣΜΖ. ΙΓ. ΣϚ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΤΟ Β̄, καὶ ΓΕΤΑΣ ΤΟ Β̄.

ΙΔ. ΣΖ. ΑΛΒΙΝΟΣ, καὶ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ.

Σεβῆρ⊕ Αλβῆνον τυραννήσαντα κατὰ Λαγδόνων πόλιν ἀνείλεν.

Σεβῆρ⊕ Γ̄ ἐν Βρετανία νικῆσαι πόλεμον, ἀπὸ θαλάσσης εἰς θαλάσσαν ἀειεταίχιζε πλὴν νῆσον περὶ εἰς χιλίους.

ΙΕ. ΣΗ. ΑΠΡΟΣ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΣ.

ΙϚ. ΣΘ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΤΟ Γ̄, ἔ ΓΕΤΑΣ ΤΟ Γ̄.

ΟΛ. ΣΜΞ. ΙΖ. ΣΙ. ΠΟΜΠΗΙΑΝΟΣ, καὶ ΑΒΙΤΟΣ.

ΙΗ. ΣΙΑ. ΦΑΥΣΤΙΝΟΣ, καὶ ΡΟΥΦΙΝΙΑΝΟΣ.

Σεβῆρ⊕ ἐν Βρετανία νόσω πελοῦτα.

ΑΝΤΩ- Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ἡ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ, ὁ καὶ ΚΑΡΑΚΑΛΛΟΣ, ἔτη 5.
ΝΙΝΟΣ
ΚΑΡΑ-
ΚΑΛΛΟΣ.

Α. ΣΙΒ. ΓΕΝΤΙΑΝΟΣ, καὶ ΒΑΣΣΟΣ.

Αντιοχείας ἦ καίεση ἐπίσκοπος⊕ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ.

Β. ΣΙΓ. ΠΟΜΠΗΙΟΣ, καὶ ΑΣΠΡΟΣ.

Ἱεροζολύμων ἦ καίεση ἐπίσκοπος⊕ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

ΟΛ. ΣΜΗ. Γ. ΣΙΔ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΤΟ Δ̄, καὶ ΒΑΛΒΙΝΟΣ.

ΒΣΛ. Δ. ΣΙΕ. ΜΕΣΣΑΛΑΣ, καὶ ΣΑΒΙΝΟΣ.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΦΑΤΩΝ.

- Ε. ΣΙΣ. ΛΑΙΤΟΣ ΤΟ Β, ἢ ΚΕΡΕΑΛΙΟΣ.
- Σ. ΣΙΣ. ΣΑΒΙΝΟΣ ΤΟ Β, ἢ ΑΝΟΥΔΙΝΟΣ.

Αντωνῶν Θεοῦ Καρράκαλλ. Θεοῦ καὶ Περσῶν ἀπελθὼν εἰς τὸν πόλεμον, ἐσφάγη μέσον Εδέσσης καὶ Καρρῶν ὧν ἐ-
τῶν μγ.

ΜΑΚΡΙ- Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ἐν ΜΑΚΡΙΝΟΣ ἔτη ᾱ.
ΝΟΣ.

ΟΛ. ΣΜΘ. Α. ΣΙΗ. ΓΡΑΙΣΕΝΣ, ἢ ΕΞΤΡΙΚΑΤΟΣ.

Αγιοσχέων ἱ ἐπίσκοπ Θεοῦ καλεση ΦΙΛΗΤΟΣ.
Κιρκησίαις Ηφαισίαις ἐκάη τὸ Ἀμφιθέατρον ἐν Ρώμῃ.
Αφρικανὸς Αὐγαστὸν Φησὶν ἱερὸν ἄνδρα ἔ πρώτῳ Αὐγαστὸς ὁμώνυμον βασιλέα Εδέσσης.
Μακρίν Θεοῦ ἐσφάγη ἐν Αρχελαίδι.

ΑΥΡΗΛΙΟΣ Ρωμαίων ἐβασίλευσεν κ̄, Μ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ἔτη δ̄.
ΑΝΤΩΝΙ-
ΝΟΣ.

- Α. ΣΙΘ. ΔΙΑΔΟΥΜΕΝΙΑΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ, ἢ ΑΔΟΥΕΝΤΟΣ.
- Β. ΣΚ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β, ἢ ΣΑΚΕΡΔΩΣ.

Ρωμαίων ἐκκλησίας τῶν ἐπίσκοπων ὡς λαμβάνει τὴν ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ ἔτη ε̄.

Γ. ΣΚΑ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ, καὶ ΚΩΜΑΖΩΝ ΤΟ Β.

Παλαστίνης Νιόπλις, ἢ πρὸ πρὸν Ἐμμαὺς, ἐκλήθη πόλις, πρεσβύτη Θεοῦ ὑπὲρ αὐτῆς καὶ περὶ ταμίαν Ἰσ-
λίαν Αφρικανὸς ἔ τὰ χρονικὰ συγγραψαί Θεοῦ.

ΟΛ. ΣΝ. Δ. ΣΚΒ. ΓΡΑΤΟΣ, ἢ ΣΕΛΕΥΚΟΣ.

Αντωνῶν Θεοῦ ἐσφάγη ἐν Ρώμῃ.

ΑΛΕΞΑΝ- ΡΟΣ ΜΑ- ΜΑΙΑΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν κᾱ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Μαμαίας ἔτος ἑτ̄.

- Α. ΣΚΓ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Δ, καὶ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.
- Β. ΣΚΔ. ΜΑΞΙΜΟΣ, ἢ ΑΙΔΙΑΝΟΣ.

Ρωμαίων ἐκκλησίας τῶν ἐπίσκοπων ὡς λαμβάνει τὴν ΟΥΡΒΑΝΟΣ ἔτη ε̄.

ΒΣΜ. Γ. ΣΚΕ. ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ, ἢ ΚΡΙΣΠΙΝΟΣ.

ΟΛ. ΣΝΑ. Δ. ΣΚΣ. ΡΟΥΦΟΣ, ἢ ΔΕΞΤΡΟΣ.

Ε. ΣΚΖ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.

Σ. ΣΚΗ. ΒΑΛΒΙΝΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΡΟΥΡΗΝΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ.

ΥΠΑΤΩΝ.

Ἡμαῖον κατὰ τῶν πλείους λόγιοι καὶ ἐκκλησιαστικοὶ ἄνδρες, Βήρυλλον ἐπίσκοπον καὶ Βόσραν Ἀρχιεπίσκοπον, ἀσπίτως καὶ ἰππολύτῳ ἐπέρας πρὸς αὐτὸς περιουσίας.

Ζ. ΣΚΘ. ΜΟΔΕΣΤΟΣ, καὶ ΠΡΟΒΟΣ.

Ἀνιοχίων καὶ καίεση ἐπίσκοπον ΣΕΒΕΝΝΟΣ.

ΟΛ.ΣΝΒ. Η. ΣΛ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ, καὶ ΔΙΩΝ ΤΟ Ε.

Θ. ΣΛΑ. ΑΓΡΙΚΟΛΑΣ, ἔ ΚΛΕΜΕΝΤΙΝΟΣ.

Ἀλεξανδρέων ἐκκλησίας ἐπίσκοπον καίεση ΗΡΑΚΛΑΣ ἔτη ις.

Ι. ΣΛΒ. ΠΟΜΠΗΙΑΝΟΣ, καὶ ΦΗΛΙΚΙΑΝΟΣ.

ΙΑ. ΣΛΓ. ΛΟΥΓΟΣ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΣ.

Ὁρμηγῆς ἀπὸ Ἀλεξανδρείας εἰς Καμάρειαν Παλαιστίνης μείεση.

ΟΛ.ΣΝΓ. ΙΒ. ΣΛΔ. ΜΑΞΙΜΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΠΑΤΕΡΝΟΣ.

Ρωμαίων ἐκκλησίας πλὴ ὀπίσκοπον ὠδραλαμειάνη ΠΟΝΤΙΑΝΟΣ ἔτη ε.

ΒΣΝ. ΙΓ. ΣΛΕ. ΜΑΞΙΜΟΣ ΤΟ Γ, καὶ ΟΥΡΒΑΝΟΣ.

Ἀλέξανδρον ἀναρῆται πρὸς μητρί Μαμαία ἐν Μορονιανῶν στρατιωτικῆ ἐπινασάση.

ΜΑΞΙΜΙ- Ρωμαίων ἐβασίλευσεν καὶ ΜΑΞΙΜΙΝΟΣ ἔτη γ.
ΝΟΣ.

Α. ΣΛς. ΣΕΒΗΡΟΣ, καὶ ΚΥΝΤΙΑΝΟΣ.

Β. ΣΛζ. ΜΑΞΙΜΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, καὶ ΑΦΡΙΚΑΝΟΣ.

ΕΚΤΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ.

Μαξιμῶν καὶ Χριστιανῶν διωγμὸν ἐκίνησεν.

ΟΛ.ΣΝΔ. Γ. ΣΛΗ. ΠΕΡΗΕΤΟΥΟΣ, καὶ ΚΟΡΙΟΛΑΝΟΣ.

Μαξιμῶν ἀνῆρέθη ἐν τῇ Ἀκυληία.

ΓΟΡΔΙΑ- Ρωμαίων ἐβασίλευσεν καὶ ΓΟΡΔΙΑΝΟΣ ἔτη ε.
ΝΟΣ.

Α. ΣΛθ. ΟΥΛΠΙΟΣ, καὶ ΠΟΝΤΙΑΝΟΣ.

Ρώμης ἡ καίεση ὀπίσκοπον ΑΝΤΕΡΩΣ μὴ α. μέθ' ὃν εἶ ΦΑΒΙΑΝΟΣ ἔτη ιγ.

Β. ΣΜ. ΓΟΡΔΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, καὶ ΑΒΙΟΛΑΣ.

Γ. ΣΜΑ. ΣΑΒΙΝΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΒΕΝΟΥΣΤΟΣ.

ΟΛ.ΣΝΕ. Δ. ΣΜΒ. ΓΟΡΔΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΠΟΜΠΗΙΑΝΟΣ.

Ε. ΣΜΓ. ΑΤΤΙΚΟΣ, καὶ ΠΡΑΙΤΕΣΤΑΤΟΣ.

ς. ΣΝΑ. ΑΡΡΙΑΝΟΣ, ἔ ΠΑΡΡΟΣ.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ.

ΥΠΑΤΩΝ.

Γερμανός πρὸς Κτησιφῶντα ἡγεμόνα ἀναρξίτη ὑπὸ τῆς αἰτίας Σεβαστῶν ὑπάρχου Φιλίππου γνώμη.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν κδ̄ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ἔτη ζ̄.

- ΒΞΞ. Α. ΣΜΕ. ΠΕΡΕΓΡΙΝΟΣ, καὶ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ.
- ΟΔ. ΣΝΖ. Β. ΣΜΖ. ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, καὶ ΤΙΤΙΑΝΟΣ.
- Γ. ΣΜΖ. ΠΡΑΙΣΕΝΣ, καὶ ΑΛΒΙΝΟΣ.
- Δ. ΣΜΗ. ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β̄. καὶ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.

Φίλιππος πάλιν ἀπεδόμησεν ἀνεμάσας αὐτῶν Φιλιπποπόλιν.

- Ε. ΣΜΘ. ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ̄, καὶ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Β̄.
- ΟΔ. ΣΝΖ. ς. ΣΝ. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ, ἔ ΑΚΥΛΙΝΟΣ.
- Ζ. ΣΝΑ. ΔΕΚΙΟΣ ΤΟ Β̄, καὶ ΑΝΝΙΟΣ ΓΡΑΤΟΣ.

Φίλιππος ἀνηρέθη ἅμα τῷ ἡφ̄.

ΔΕΚΙΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν κε̄ ΔΕΚΙΟΣ ἔτη ᾱ, μῆνας δ̄.

Α. ΣΝΒ. ΔΕΚΙΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ̄, καὶ ΔΕΚΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.

Δέκιος διὰ τὸ πρὸς Φίλιππον ἔχθρον πικρὸν ἤρξεν κατὰ Χριστιανῶν διωγμὸν. Ἐξελθὼν δὲ Δέκιος εἰς πόλεμον κατὰ Φρεζύλων, ὡς ἀνέρχεται, ἐσφαγή κτ̄ δ̄ ἡδ̄ αὐτὸ ὑπὸ Ἰνῶν τῶν ὑπάρχων ἐν Ἀδύρπῳ, ἐν ἔτων ζ̄.

ΓΑΛΛΟΣ, καὶ ΒΟΥΛΟΥΣΙΑΝΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν κς̄ ΓΑΛΛΟΣ, ἔ ΒΟΥΛΟΥΣΙΑΝΟΣ ἕως αὐτῶν ἔτη β̄, μῆνας δ̄.

Α. ΣΝΓ. ΓΑΛΛΟΣ, καὶ ΒΟΥΛΟΥΣΙΑΝΟΣ ΑΥΓΓ.

ΕΒΔΟΜΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ.

Γαλιανὸς ὅστις Δέκιος μαρτυρήσασθαι, τὴν Ρώμης ἑπισκοπὴν διεδέξατο ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ἔτη β̄. Λαμῆς περὶ τῆς κινήσεως διὰ τῆς Αἰθιοπίας μέχρι δύσεως, ὡς τῆς μηδαμίας πόλιν μῆνας τέσσα ἄμοιρον. Καὶ αὐτὸς ἀρεσιάρχης πρεσβύτερος Κυπριανὸς ἐγνωρίζεται, ὅς τὸς διπύσαντας ἐν διωγμῷ μετῴνοσεν ὡς οὐκ ἐδέχεται.

Ἀντιοχείας δὲ κατέστη ἐπίσκοπος ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ.

ΟΔ. ΣΝΗ. Β. ΣΝΔ. ΒΟΥΛΟΥΣΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β̄, καὶ ΜΑΞΙΜΟΣ.

Ρωμαίων ἐκκλησίας ἐπίσκοπος καὶ ΛΟΥΚΙΟΣ μῆνας η̄. Μετ' οὗ ΣΤΕΦΑΝΟΣ ἔτη β̄. Γαλιανὸς ἔ Βελαστανὸς ἐν Φόρω Φλαμηνίε ἐσφάγησαν.

ΒΑΛΕΡΙΑΝΟΣ, ἔ ΓΑΛΛΙΗΝΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν κζ̄ ΟΥΑΛΕΡΙΑΝΟΣ καὶ ΓΑΛΛΙΗΝΟΣ ἔτη ιε̄.

- ΒΞΟ. Α. ΣΝΕ. ΒΑΛΕΡΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β̄, καὶ ΓΑΛΛΙΗΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.
- Β. ΣΝς. ΒΑΛΕΡΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ̄, καὶ ΓΑΛΛΙΗΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ε̄.

Ρωμαίων ἐκκλησίας ἐπίσκοπος καὶ ΞΥΣΤΟΣ ἔτη κ̄.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ.

ΥΠΑΤΩΝ.

Γ. ΣΝΖ. ΜΑΞΙΜΟΣ ΤΟ Β̄, ἢ ΓΛΑΒΡΙΩΝ.

Ο Γ Δ Ο Ο Σ Δ Ι Ω Γ Μ Ο Σ.

Κυπριανὸς Καρταγίνης ἐπίσκοπος ☉ τῷ Ἰωῆρ Χριστῷ μαρτυρίᾳ πελαδεται.

ΟΛ. ΣΝΘ. Δ. ΣΝΗ. ΒΑΛΕΡΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Δ̄, καὶ ΓΑΛΛΙΗΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ῑ.

Ε. ΣΝΘ. ΤΟΥΣΚΟΣ, ἢ ΒΑΣΣΟΣ.

Σαπάρης ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς κατὰ δρᾶμὸν Συρίαν ἦλθεν εἰς Αντιόχειαν, καὶ πᾶσαν Καππαδοκίαν ἐδήλωσεν.

Ϛ. ΣΞ. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ, καὶ ΒΑΣΣΟΣ ΤΟ Β̄.

Ζ. ΣΞΑ. ΣΕΚΟΥΛΑΡΙΣ ΤΟ Β̄, ἢ ΔΩΝΑΤΟΣ.

Ανιοχέας ἱε̄ ἐπίσκοπος ☉ ΠΑΥΛΟΣ Σαμοσιτεύς.

ΟΛ. ΣΞ. Η. ΣΞΒ. ΓΑΛΛΙΗΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Δ̄, ἢ ΒΟΛΟΥΣΙΑΝΟΣ.

Θ. ΣΞΓ. ΓΑΛΛΙΗΝΟΣ ΤΟ Ε̄, ἢ ΦΑΥΣΤΙΝΟΣ.

Ι. ΣΞΔ. ΑΛΒΙΝΟΣ, ἢ ΔΕΞΤΡΟΣ.

ΒΣΠ. ΙΑ. ΣΞΕ. ΓΑΛΛΙΗΝΟΣ ΤΟ Ϛ̄, ἢ ΣΑΤΟΥΡΝΙΝΟΣ.

Αλεξανδρέων ἐκκλησίας ἰδ̄ κατέστη ἐπίσκοπος ☉ ΜΑΞΙΜΟΣ ἔτη ιϛ̄.

ΟΓ ΣΞΑ. ΙΒ. ΣΞϚ. ΒΑΛΕΡΙΑΝΟΣ ΙΟΥΝΙΩΡ, ἢ ΡΟΥΦΙΝΙΑΝΟΣ.

Ρωμαίων ἐκκλησίας ἰδ̄ κατέστη ἐπίσκοπος ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ἔτη ιβ̄.

ΙΓ. ΣΞΖ. ΓΑΛΛΙΗΝΟΣ ΤΟ Ζ̄, ἢ ΣΑΤΟΥΡΝΙΝΟΣ.

Παῦλ. ☉ ὁ Σαμοσατιῆς πλὴν Ἀρτέμιων ☉ ἄρρεσιν ἀνενεώσατο. Μεθ' ὃν ὁ Αντιοχείων ἐκκλησίας κατέστη ἱε̄ ἐπίσκοπος ☉ ΔΟΜΝΟΣ.

ΙΔ. ΣΞΗ. ΠΑΤΕΡΝΟΣ, ἢ ΑΡΚΕΣΙΛΑΟΣ.

ΙΕ. ΣΞΘ. ΠΑΤΕΡΝΟΣ ΤΟ Β̄, ἢ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ.

Γαλλικὸς ἐσφάγη Ἰωῆρ ἐραβιωτῶν πλεσιόν Μεδιολαίων.

ΚΛΑΥΔΙ- Ρωμαίων ἐβασίλευσεν καὶ ΚΛΑΥΔΙΟΣ ἔτος ᾱ, μιλῶς θ̄.
ΟΣ.

ΟΛ. ΣΞΒ. Α. ΣΟ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ, ἢ ΠΑΤΕΡΝΟΣ.

Β. ΣΟΑ. ΑΝΤΙΟΧΙΑΝΟΣ, καὶ ΟΡΦΙΤΟΣ.

Υ' ἰωῆρ Κλαυδίου ἐκινήθησαν γότθοι καὶ παρέλαβον τὸ Σιρίμιον.
Κλαυδίου πελάσθη ἐν Σιρμιώνων ἔτη νϛ̄.

ΑΥΡΗΛΙ- Ρωμαίων ἐβασίλευσεν θ̄ ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΣ ἔτη ε̄, μιλῶς Ϛ̄.
ΑΝΟΣ.

Α. ΣΟΒ. ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, καὶ ΒΑΣΣΟΣ.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ.

ΥΡΑΤΩΝ.

Αντιοχείων ἐκκλησίας ἔξ ἐπίσκοπος κατέστη ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

Β. ΣΟΓ. ΚΟΙΗΤΟΣ, καὶ ΒΟΛΔΟΥΜΙΑΝΟΣ.

ΟΛ. ΣΕΓ. Γ. ΣΟΔ. ΤΑΚΙΤΟΣ, καὶ ΠΛΑΚΙΔΟΣ.

Αυρηλιανὸς Αὐγυστὸς ἤρξατο τὰ τέσσαρα ῥώμης ἀναεῖν. ἦν γὰρ τῷ χρόνῳ Φθαρὲν.

ΒΣΓ. Δ. ΣΟΕ. ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΚΑΡΙΤΩΛΙΝΟΣ.

Ε. ΣΟΣ. ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ.

ΕΝΝΑΤΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ.

Αυρηλιανὸς μέλλων διωγμὸν κινεῖν κατὰ Χριστιανῶν θείῳ κεραυνῷ ἀφαικνύεται. συσιδύης ἢ γυρομένης κατ' αὐτὸν ἐκ τῆς κατ' αὐτὸν, ἐδολοφονήθη μετὰ τὴν Ηεροκλείας καὶ Βυζαντίου ἐν τῷ καλαμίνῳ καμνῷ Φρερίῳ.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν Ἄ ΤΑΚΙΤΟΣ μῆνας ̄. ἔσφαγέντ' ἐν Ρόντῳ, βασιλεύει ΦΛΩΡΙΑΝΟΣ ἡμέρας ̄. ἔσφαγέντ' ἐν Ταρσῷ βασιλεύει Πρέβ.

ΠΡΟΒΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν Ἄ ΠΡΟΒΟΣ ἔτη ̄, μῆνας ̄. ἡμέρας ̄.

Α. ΣΟΣ. ΤΑΚΙΤΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΑΙΜΙΑΝΟΣ.

Ρωμαίων ἐκκλησίας τὴν ἐπισκοπὴν διεδίξατο καὶ ΦΗΛΙΞ ἔτη ̄.

ΟΛ. ΣΕΔ. Β. ΣΟΗ. ΠΡΟΒΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΛΟΥΓΟΣ.

Γ. ΣΟΘ. ΠΡΟΒΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ, καὶ ΠΑΤΕΡΝΟΣ ΤΟ Β.

Τῷ χρόνῳ ἔτη Πρέβ Αγατόλι ὁ Λαοδικείας ἐπίσκοπος φιλοσόφοις μαθήμασι ἀφαικνύων ἐγνωρίζεται.

Δ. ΣΡ. ΜΕΣΣΑΛΛΑΣ, καὶ ΓΡΑΤΟΣ.

Αντιοχείας τὴν κατέστη ἐπίσκοπος ΚΥΡΙΛΛΟΣ.

Σατορνίνος στρατοπεδάρχης τὴν καινὴν Αντιόχειαν ἤρξατο κτερίζειν. ὡς ὑπερον ἐπανατάς τῆ Ρωμαίων δέχθη ἐσφάγη ἐν Απαμείᾳ ἀπὸ τῶν ἰδίων.

Ε. ΣΡΑ. ΠΡΟΒΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Δ, καὶ ΤΙΒΕΡΙΑΝΟΣ.

ΟΛ. ΣΕΕ. Σ. ΣΡΒ. ΠΡΟΒΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ε, καὶ ΒΙΚΤΩΡΙΝΟΣ.

Ρωμαίων ἐκκλησίας τὴν ἐπισκοπὴν παρεδίξατο καὶ ΕΥΤΥΧΙΑΝΟΣ μῆνας ̄. Μεθ' οὗ καὶ ΓΑΙΑΝΟΣ ἔτη ̄.

Πρέβ Αὐγυστὸς ἐσφάγη ἐν Σιρμίου.

ΚΑΡΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν Ἄβ ΚΑΡΟΣ ἅμα πῶς ἦοις αὐτῷ ΚΑΡΙΝΩ, καὶ ΝΟΥΜΕΡΙΑΝΩ, ΚΑΡΙΝΟΣ. ἔτη ̄. ΝΟΥΜΕΡΙΑΝΟΣ.

Α. ΣΡΓ. ΚΑΡΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, καὶ ΚΑΡΙΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.

Κάρτος Γαλάτης πολεμήσει Πέρσις, παρέλαβη Κτησιφῶντα. ὡς αὐτῷ ποταμῷ Τίγριδι στρατοπεδωσάμενος ἀθρόως ἅμα τῆ σκηνῆ ἀφαικνύεται.

Β. ΣΡΔ. ΚΑΡΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, καὶ ΝΟΥΜΕΡΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ.

ΥΦΑΤΩΝ.

Νεμερμανός ἐπιτιμὸν ἐκ Περσῶν καὶ ἐφθιλιμάσις ἰσὺς Ἐἰδὸς πενθερῶ φονδύει) πλὴν μὲν περσιγορίαν Ἀπερϑ, θζάρχου ἢ κζ' τὸ κρατόπεδον ἐντϑ, καὶ βασιλεύσει σκεδάταντϑ.

ΒΥ. Γ. ΣΡΕ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ ΤΟ Ε̄, καὶ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ.

ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν λγ ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ ἔτη κ̄.

ΟΛ. ΣΞΖ. Α. ΣΓϚ. ΜΑΞΙΜΟΣ ΤΟ Β̄, καὶ ΑΚΥΛΙΝΟΣ.

Διοκλητιανός ὠδραλαβὼν πλὴν δὲ χλῶ τὸν ὑπαρχον Ἀπερα τὸν Ἐ κριμερμανὲ σφαγεία ὠδραχρήμα φονδύει.

Β. ΣΡΖ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ̄, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ.

Διοκλητιανός Μαξιμιανόν τ' Ερκάλιον κειωνόν ἀνέδειξε τ' αὐτῶ βασιλείας.

Γ. ΣΡΗ. ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β̄, καὶ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ.

Καραύσιϑ ἀντῆρε, καὶ Βρετανίαν κατέχε.

Δ. ΣΡΘ. ΒΑΣΣΟΣ ΤΟ Ε̄, καὶ ΚΥΝΤΙΑΝΟΣ.

Οἱ Πεντηντανοὶ πλὴν Αφρικῶν κατέχε.

Διοκλητιανός καὶ Μαξιμιανός ὁ Ερκάλιϑ Καίσαρις ἐποίησαν Κωνσταντῖον καὶ Μαξιμιανόν Γαλέριον, πείσαιτες τὰς ἰδίας αὐτῶν καβαλιπόντας ροιμετάς, τὰς αὐτῶν εἰληφέναι θυρατίρας. Θεοδάρου ἦν Κωνσταντῖς, καὶ Βαλερία ἢ Γαλερίου ἢ Ἐ Διοκλητιανῶ θυρατίρη.

ΟΛ. ΣΞΖ. Ε. ΣΓ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Δ̄, ἢ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ̄.

Ϛ. ΣΓΑ. ΤΙΒΕΡΙΑΝΟΣ ΤΟ Β̄, καὶ ΚΑΣΣΙΟΣ.

Ζ. ΣΓΒ. ΑΝΝΙΒΑΛΙΑΝΟΣ, καὶ ΑΣΚΛΗΠΙΟΔΟΤΟΣ.

Διοκλητιανός καὶ Μαξιμιανός Ερκάλιϑ Βέσφριν ἢ Κόπιον πόλεις ἐν Εθήαις πῖς Αιγύπτου εἰς ἔδαφος κατέκαψαν ὀποσειτησίους τ' Ρωμαίων δὲ χλῆς.

Η. ΣΓΓ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ε̄, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Δ̄.

ΟΛ. ΣΞΗ. Θ. ΣΓΔ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ, ἢ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.

Διοκλητιανός περσικωείδης ἰσὺς τ' συγκλητικῶν, ἢ ἔ περσιγορδύεαδου κζ' τὸ πρῶτον ὄχημα ἀπήτησεν. ἐκαλλώπισε ἢ τὸ ἰσὸδημα χρυσίῳ ἢ μαργαρίταις, καὶ λίθοις τιμίοις. οἱ πρῶτον γὰρ βασιλεῖς κζ' ὄντ' ἰσάτης πέπηντο, καὶ τ' βασιλείας ὠδρασίσημον μόνον εἶχον πορφυρῶν πετιθόλαιον.

ΒΥΙ. Ι. ΣΓΕ. ΤΟΥΣΚΟΣ, ἢ ΑΝΟΥΛΙΝΟΣ.

ΙΑ. ΣΓϚ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ε̄, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Β̄.

Ρωμαίων ἐκκλησίας πλὴν ὀπισκοπῶν παρεδέξατ' ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ ἔτη θ̄.

ΙΒ. ΣΓΖ. ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ε̄, ἢ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Β̄.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ.

ΥΠΑΤΩΝ.

Αλεξάνδρεια πάλιν τῆ Αιγυπτῆ εἰς ὀπισθοστάσιον ὑπὸ Ἀχιλλέως ἀχθῆσαι ὅσα ἀνέστηχε τῆ Ρωμαίων πρεσβυ-
λῆ, καθ' ἣν πλεῖστοι ἀνῆρεθον, δίκην δὲ δωκέσαν τῆ ὀπισθοστάσιος αἰτίαν.

ΟΛ.ΣΕΘ. ΙΓ. ΣΓΗ. ΦΑΥΣΤΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΓΑΛΛΟΣ.

Ἱεροσολύμων ἐκκλησίας κτ' κατέστη ἐπίσκοπος ΖΑΒΔΑΣ.

ΙΔ. ΣΓΘ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ζ, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ
ΤΟ Ε.

Καυάσιον Βρετανίαν καταχρήματα ἐπὶ ἐνιαυτῶς * γοῦ ἐπαρχεῖαν ἀνέλεν Ασκληπιόδοτος.

ΙΕ. Τ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Γ, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Γ.

Ις. ΤΑ. ΤΙΤΙΑΝΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΝΕΡΩΤΙΑΝΟΣ.

Κωνσταντῖος ἐπέξελθὼν ποῖς Ἀλανοῖς νίκην ἔχε λαμπρῶν, ὥστε ἐξακιχλίους πεισῆν.

ΟΛ.ΣΘ. ΙΖ. ΤΒ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Δ, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Δ.

Ὁ Γαλέριος Μαξιμιανὸς κατὰ Ναρσέως ἔτ' Ἰερσῶν βασιλέως ἐκδραμῶν τῆτον μὲν ἐδίωξε, πλὴν δὲ
γυναικῶν αὐτῆ ἀφελόμενος, καὶ πάντα τὰ αὐτῆ, καὶ σφαγὴν πολλὴν ποιήσας ὑπέσχετο πρὸς Διο-
κλητιανόν.

ΙΗ. ΤΓ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Η, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣ-
ΤΟΣ ΤΟ Ζ.

Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων πρεσβυτὴ κτ' ΕΡΜΩΝ.

Αντιοχείας ἰθ' ἐπίσκοπος κατέστη ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

Διοκλητιανὸς, καὶ Μαξιμιανὸς τ' ἐπὶ τῆ νίκῃ τῆ Ἰερσῶν ἐπανελθόντες ἐν Ρώμῃ κατήγαγον Θρίαμβον. ἐν ᾧ
τάς τε ἔτ' Ναρσῆος χαμετάς, ἔτ' τὰ τέκνα, καὶ τὰς ὀμαιομόνας ἐθελάμμευσαν, καὶ ἀρχηγὸς ἐπέρων ἔθνων,
καὶ τὸν πλεῖστον, ὅσων ἐκ τῆ Ἰερσῶν ἐλήϊσαν.

ΙΘ. ΤΔ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Θ, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ
ΤΟ Η.

ΔΙΩΓΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΚΑΤΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ.

Ἐκκλησιῶν καταφροσύνης, ἔτ' ἰθ' Διοκλητιανῆ, μὲν δὲ Δύστρος ἐν ἡμέραις ἔτ' Πάρα.

ΒΤΚ. Κ. ΤΕ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ε, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ
ΤΟ Ε.

Τῶ β' ἐτ' διωγμῆ Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς ἀπέθεντο πλὴν ἀρχῶν κατὰ πλὴν αὐτῶν ἡμέραν ἐκ σωθῆ-
ματῶν, ὁ μὲν ἐν Νικαίᾳ, ὁ δὲ Μαξιμιανὸς ἐν Μεδιολάνῳ.

Ρώμης κτ' κατέστη ἐπίσκοπος ΕΥΣΕΒΙΟΣ μῆνας ζ'. μεθ' ὃν ἄτ' ἐκκλησίας ἐκράτησε ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ
ἐτ' γ'.

ΓΑΛΕΡΙ- Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ἰθ' ΓΑΛΕΡΙΟΣ, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ ἐτ' β'.

ΟΣ.

ΟΛ.ΣΘΑ. Α. Τς. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΩ Ε. ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΩ Ε.

Γαλέριος Μαξιμιανὸς βασιλεύων Ρώμης δύο Καίσαρας ἐποίησεν, Μαξιμίανον μὲν ἐν ἀνατολῇ, ἐν δὲ
Ἰταλίᾳ Σδῆρον.

Β. ΤΖ. ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΕΡΚΟΥΛΙΟΣ ΤΟ Θ, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ.

Γ.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ.

ΥΦΑΤΩΝ.

Γ. ΤΗ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ι, ἢ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ζ.

Κελτῶν βασιλεύσας ΚωνσάνηⓈ ἔπι ἔτη γ' ἀπέθανεν. ἢ διεδέξατο αὐτὸν ὁ πάς αὐτῶ ΚωνσάνηⓈ ὁ νό. ϑⓈ ἢ Ελένης αὐτῶ γρόμηνⓈ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ἄε ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ἔτη λ', μὲν αὖτ'.

Α. ΤΘ.

ΑΝΕΥ ΥΦΑΤΩΝ.

Οἱ στρατιῶται πραιποριανὸν τ' ἦν ἔρκελις Μαξιμιανῶ πὸν Μαξένιον βασιλέα ἐν τῇ Ρώμῃ ἀνέστη.

Δ. ΣΟΒ. Β.

ΤΙ.

ΑΝΕΥ ΥΦΑΤΩΝ.

Ο' ΓαλέριⓈ Μαξιμιανὸς Σωήρον ἀπέσχετο τὸν Καίσαρα, ἢ Μαξένιον ἀνέλη. ἢ ἀνηρέθη ΣωήρⓈ ἐν πολέμῳ.

ΛικίνιⓈ ἀνηγορεύθη ἐν Καρνένι.

Γ. ΤΙΑ.

ΓΑΛΕΡΙΟΣ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Η, ἢ ΛΙΚΙΝΙΟΣ.

ΕρκέλιⓈ Μαξιμιανὸς, τ' αὐτῶ ϑ' ἔραμειρῶ ἔπιχειρήσεως ὑπὸ φαύσης τ' θυρατρός κατὰ μιλυθείας, ἀναρῆται.

Δ. ΤΙΒ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β, ἢ ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β.

Ε. ΤΙΓ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ, ἢ ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ.

ΙΝΔΙΚΤΙΩΝΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΩΝ ΕΝΤΕΥΘΕΝ ΑΡΧΗ.

Ρωμαίων ἐκκλησίας κατῆ ἐπίσκοποςⓈ ΣΙΑΒΕΣΤΡΟΣ ἔτη κβ.

Δ. ΣΟΓ. 5.

ΤΙΑ.

ΒΟΛΟΥΣΙΑΝΟΣ, ἢ ΑΝΝΙΑΝΟΣ.

Αλεξανδρίων ἐκκλησίας ἔξ κατῆ ἐπίσκοποςⓈ ΑΧΙΛΛΑΣ.

ΜαξένιⓈ ἐν τῇ γεφύρῃ γρόμηνⓈ ϑ' ΤιέρμδⓈ πῶμας τῇ καλαρμένη Μιλθίαι σὺν τῷ ἵππῳ ϑ' τῶ ποτῶ με δ' ἀλώσητος, ἢ ἀπώλετο.

Ιεροσολύμων ἄε κατῆ ἐπίσκοποςⓈ ΜΑΚΑΡΙΟΣ.

ΒΤΑ.

Ζ. ΤΙΕ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Δ, ἢ ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Δ.

ΚωνσάνηⓈ ΑύγαςⓈ ΚωνσάνηⓈ, ΚωνσάνηⓈ, ἢ Κείπων ὄν' αὐτῶ ἦς Καίσαρος ἀνηρέθη.

Η. ΤΙΣ. ΣΑΒΙΝΙΟΣ, ἢ ΡΟΥΦΙΝΟΣ.

Θ. ΤΙΖ. ΓΑΛΛΙΚΑΝΟΣ, ἢ ΒΑΣΣΟΣ.

Ο' ϑ' Χερσιανῶν χάρμη ϑεῶ πῶμας πόλιμⓈ.

Δ. ΣΟΔ. Ι.

ΤΙΗ. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ε, ἢ ΚΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.

ΙΑ. ΤΙΘ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ ΣΤ, ἢ ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.

Ff

IB,

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ.

ΥΡΑΤΩΝ.

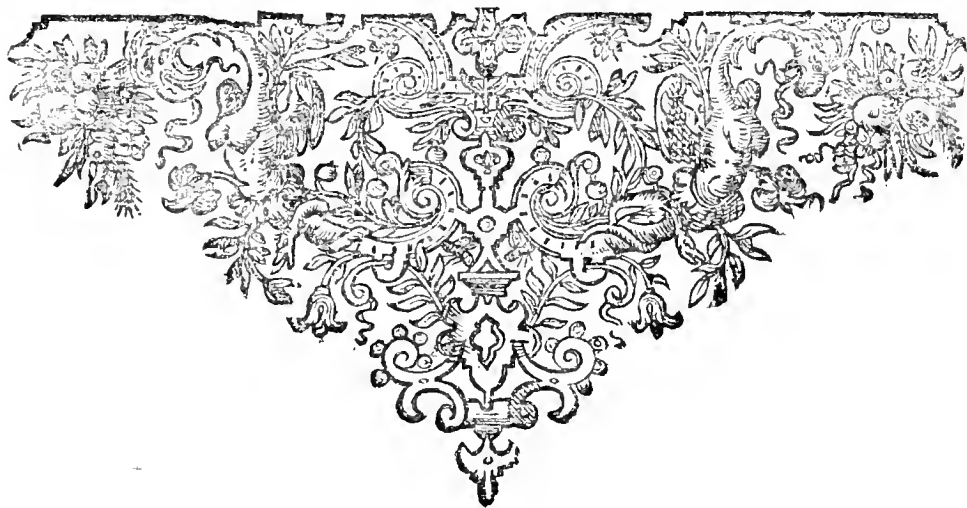
IB.	TK.	ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β, ἔ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.
IF.	TKA.	ΚΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Β, ἔ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Β.
<u>ΟΛ. ΣΟΒ. ΙΑ.</u>	TKB.	ΠΡΟΒΙΑΝΟΣ, ἔ ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ.
IE.	TKT.	ΣΕΥΗΡΟΣ, καὶ ΡΟΥΦΙΝΟΣ.
IS.	TKA.	ΚΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Γ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Γ.
<u>BTM.</u>	IZ.	ΠΑΥΛΙΝΟΣ, καὶ ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ.

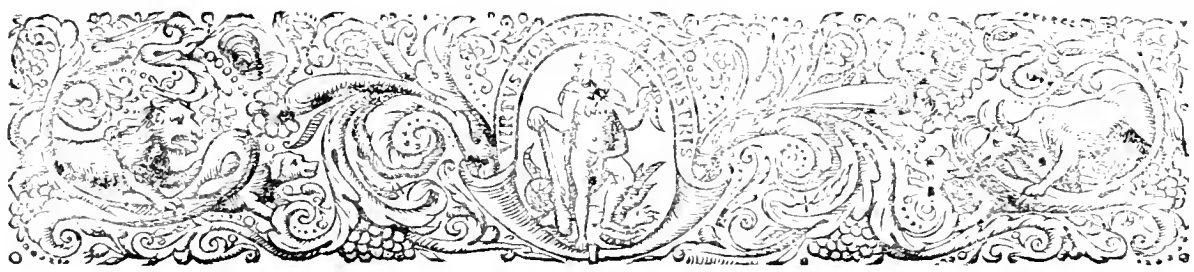
Κωνσταντῖνος ὁ Αὐγ. 35 ὁ τὸν ἴδιον ἕξον Κωνσταντῖνον ἀνεγέρθησε Καίσαρα.
 Ἡ ἑν Νικαία πρώτη ἀγία καὶ ἀνεγέρθη σὺν τῷ ἑσπασίαν δευτέρῳ ἀγίαν πατέρων ἐγέρθη.

<u>ΟΛ. ΣΟΒ. ΙΗ.</u>	TKT.	ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ζ, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Δ.
IO.	TKZ.	ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Ε, καὶ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ.

Εὐσεβίου ἐπὶ Κωνσταντῖνος Αὐγ. 38.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΙΚΟΥ ΚΑΝΩΝΟΣ
 ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΜΦΙΛΟΥ.

ΕΠΙΤΟΜΗ ΧΡΟΝΩΝ

ΑΠΟ ΑΔΑΜ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΓΕΝΕΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ, ΕΩΣ Ἡ ΕΤΟΥΣ
ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ ΤΟΥ ΕΙΣΕΒΕΣΤΑΤΟΥ, ΚΑΙ
ΜΕΤΑ ΥΨΑΤΕΙΑΝ ΕΤΟΥΣ 10 ΚΑΙ 11 ΕΤΟΥΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙ-
ΛΕΙΑΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ ΝΕΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΑΥΤΟΥ ΙΝΔΙΚΤΙΩΝΟΣ 1.

ΑΔΑΜ πρῶτῳ ἀνθρώπων πλασθεὶς ἀπὸ τῆς εἰς ἐγέννησε δύο υἱούς, τὸν Ἀβελ, καὶ τὸν Κάιν. αὐτῷ μὲν τέτταρς ἐξή- νησε καὶ τὸν Σήθ, ζήσεις, ἕως δὲ τῆτον ἐγέννησεν, ἐτη δὲ. ἐπέζησεν 90.	ὁμδ ΑΛ.	ΑΔΑΜ ΣΛ.
ΣΗΘ ΣΕ. ἐπέζησεν 92.	ὁμδ ΑΙΒ.	ὁμδ ΥΛΕ.
ΕΝΩΣ ΙΓ. ἐπέζησεν 91.	ὁμδ ΑΕ.	ὁμδ ΧΚΕ.
ΚΑΙΝΑΝ ΡΟ. ἐπέζησεν 93.	ὁμδ ΑΙ.	ὁμδ ΥΓΕ.
ΜΕΛΕΛΑΙΗΑ ΡΕΕ. ἐπέζησεν 94.	ὁμδ ΩΓΕ.	ὁμδ ΑΞ.
ΙΕΡΑΔ ΡΕΒ. ἐπέζησεν 95.	ὁμδ ΑΞΒ.	ὁμδ ΑΓΚΒ.
ΕΝΩΧ ΡΕΕ. ἐπέζησεν 96.	ὁμδ ΤΕΕ.	ὁμδ ΑΣΡΖ.
ΜΑΘΟΥΣΑΛΑ ΡΗΖ. ἐπέζησεν 97.	ὁμδ ΑΜΒ.	ὁμδ ΑΥΟΔ.
ΛΑΜΕΧ ΡΗΗ. ἐπέζησε 98.	ὁμδ ΥΝΓ.	ὁμδ ΑΧΞΒ.
ΝΩΕ Φ. ἐπέζησεν 99.	ὁμδ ΑΝ.	ὁμδ ΒΡΞΒ.
ΣΗΜ Ρ. ἐπέζησεν 100.	ὁμδ ΥΛΕ.	ὁμδ ΒΞΞΒ.
ΑΓΦΑΞΑΔ ΡΑΦ. ἐπέζησεν 101.	ὁμδ ΥΞΕ.	ὁμδ ΒΤΓΖ.
ΚΑΙΝΑΝ ΡΛ. ἐπέζησεν 102.	ὁμδ ΥΞ.	ὁμδ ΒΦΚΖ.
ΣΑΛΑ ΡΛ. ἐπέζησεν 103.	ὁμδ ΥΓ.	ὁμδ ΒΧΝΖ.
ΑΙΒΕΡ ΡΑΔ. ἐπέζησε 104.	ὁμδ ΥΔ.	ὁμδ ΒΥΓΑ.
ΦΑΔΕΚ ΡΛ. ἐπέζησε 105.	ὁμδ ΤΛΘ.	ὁμδ ΒΑΚΑ.
ΡΑΓΑΥ ΡΑΒ. ἐπέζησεν 106.	ὁμδ ΤΓΒ.	ὁμδ ΓΝΓ.
ΣΕΙΦΟΥΧ ΡΛ. ἐπέζησεν 107.	ὁμδ Τ.	ὁμδ ΓΡΓΓ.
ΝΑΧΩΡ ΟΘ. ἐπέζησεν 108.	ὁμδ ΣΗ.	ὁμδ ΓΞΞΒ.
ΘΑΡΑ Ο. ἐπέζησεν 109.	ὁμδ ΣΟΞ.	ὁμδ ΓΤΛΒ.
ΑΒΡΑΑΜ ΟΞ. ἐπέζησεν 110.		ὁμδ ΓΥΖ.

Αβραάμ Καλδαῖος τὸ ἦν πρῶτον ἡλικίαν αὐτῶν Καλδαῖος πιεῖται.

A. B. Γ. Δ. Ε. ς. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚΖ. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. Λς. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ. ΜΑ. ΜΒ. ΜΓ. ΜΔ. ΜΕ. Μς. ΜΖ. ΜΗ. ΜΘ. Ν. ΝΑ. ΝΒ. ΝΓ. ΝΔ. ΝΕ. Νς. ΝΖ. ΝΗ. ΝΘ. Ξ. ΞΑ. ΞΒ. ΞΓ. ΞΔ. ΞΕ. Ξς. ΞΖ. ΞΗ. ΞΘ. Ο. ΟΑ. ΟΒ. ΟΓ. ΟΔ. ΟΕ.

Αβραάμ ἰδὼν ἑτάων πέντε ἐβδουήκεν, ὅτε θείας χρησμῶν κατέβησαν, καὶ τὸ πρῶτον αὐτὸν γεννηθῆναι ἐπισημασίας. καὶ ἐβήθη ἐν Χαρρὰν εἰς γλῶτταν Χανααν. Διέτριψε δὲ Αβραάμ εἰς γλῶτταν Χανααν ἐπερὰ ἑτηίη.

ἔπερσεν ΟΒ. ὁμῶς ΓΥΛΒ. ὁμῶς ΡΟΕ.

Ος. Πρῶτον ἐτὶ τῷ ἔτῳ θείας πρὸς τὸν Αβραάμ ἐπισημασίας. Απὸ Ος ἡ αὐτῶν Αβραάμ, ὅτι Μαυῦσαι, ἡ γέννησα ἐτὶ τῆς ἑκατῆς ἡλικίας καὶ πρῶτον ἐβδουήθη πρὸς τὸν Αβραάμ ἐθνεος, ἐτὶ τυχερῶν ὑλ. ἂν μεμνηθῆναι Παύλου Γαλάτης ὁπίσθεν. Διαθήκεται προκειμενῶν ἰσὺς τῷ ἔτῳ εἰς Χρῆστον ὁ μετὰ ἑτηίη ὑλ. γεννηθῆναι αὐτῶν ἀκούροι. καὶ Μαυῦσαι ἡ ἐν Εβροδο σαρδῶν λέγον. ἡ ἡμαρτυρία τῶν Ἰσραὴλ, ἡν κατανοήσαν ἐν Αιγύπτῳ, καὶ ἐν γλῶτταν Χανααν, αὐτῶν, καὶ εἰσπύρεται αὐτῶν, ἐτὶ ὑλ.

ΟΔ. ΟΗ. ΟΘ. Π. ΠΑ. ΠΒ. ΠΓ. ΠΔ. ΠΕ. ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Τῷ αὐτῷ τῷ ἔτῳ Αβραάμ, λιμῶν μεγίστων γεννηθῆναι ἐν τῇ γλῶτταν Χανααν, κάτερον εἰς Αιγύπτου.

Πς. Τῷ αὐτῷ τῷ ἔτῳ Αβραάμ ἐπέκειν αὐτῷ Αραβὴ παρθένος τὸν Ἰσμαὴλ, ἀφ' οὗ τὸ Ἰσμαηλιτῶν γένος. εἰ ἡ αὐτῶν εἰεν Αραβικῶν, οἱ καὶ Σαρακῆνοι καλεῖσθαι.

ΠΖ. ΠΗ. ΠΘ. ς. ςΑ. ςΒ. ςΓ. ςΔ. ςΕ. ςς. ςΖ. ςΗ. ςΘ.

Τῷ αὐτῷ τῷ ἔτῳ Αβραάμ, ὠφθη αὐτῷ ὁ θεὸς λόγῳ πρὸς τὴν δούλην τῆν Μαμορῆ, καὶ δύο ἄγγελοι πρὸ αὐτῷ εἰς ὑποδοχθέντες ἐν τῇ σικκῇ. καὶ εἶπεν αὐτῷ, Ἐγὼ εἰμι ὁ θεὸς σου. καὶ τὰ λοιπὰ.

Τῷ αὐτῷ τῷ ἔτῳ τῆς αὐτῶν ἡλικίας, Αβραάμ πεντητητῆ πρῶτον αἰσῶν τῆς ἀποδοσίας αὐτῶν καὶ Ἰσμαὴλ ἂν ἐτῶν ἰσὺς πάντες εἰσπύρεται αὐτῶν, καὶ πάντες εἰσπύρεται αὐτῶν τὸν αὐτῶν τὸν ἐν σικκῇ Αβραάμ.

Ρ. Τῷ αὐτῷ τῷ ἔτῳ Αβραάμ γέννησεν αὐτῷ παῖδα γυναικῶν Ἰσαὰκ ὃν ἐπέλεξεν ἑτηίη ΟΕ.

ΤΟ Κ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Πρῶτον πρὸς τῶν ὄντων τῷ Αβραάμ ὁ τῷ θεῷ λόγῳ φανείν ἐν ἀνθρώπων ὀφθαλμοῖς πρῶτον τῶν ἰσὺς κλησθῆναι θεοπύρεται, ἡν καὶ ἡμᾶς τῷ Χρῆστῳ λόγῳ εἰς πέρας ἤρασαν. ἡ δὲ εἰς πάντα τὰ ἔθνη διαγγελικῆς διδασκαλίας.

ΙΣΑΑΚ Ξ. ὁμῶς ΓΧΘΒ.

ἔπερσεν ΡΚ. ὁμῶς ΡΓ.

A. B. Γ. Δ. Ε. Λ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ς. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Μ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. Ν ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Κς. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. Ξ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Τῷ αὐτῷ τῷ ἔτῳ τῆς αἰσῶν πέμπτης Ἰσαὰκ, καὶ ΡΑΕ Αβραάμ, ἐπέρασε τὸν Αβραάμ ὁ θεός. καὶ εἶπεν αὐτῷ, Αβραάμ. ὃ ἡ εἶπεν, ἰδὲ ἐγώ. καὶ τὰ λοιπὰ.

Λς. Τῷ αὐτῷ τῷ ἔτῳ τῆς αἰσῶν ἑκτῆς Ἰσαὰκ Σάρρα ἡ γυνὴ Αβραάμ ἀπέθανε ζήτισα ἑτηίη ΡΖ.

ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ. Τῷ αὐτῷ τῷ ἔτῳ τῆς αὐτῶν ἡλικίας ἔλαβε γυναικα πρῶτον Ρεβέκκαν, ὄντος Αβραάμ ἔπερσεν αὐτῷ ἑτάων ΡΜ.

ΜΑ. ΜΒ. ΜΓ. ΜΔ. ΜΕ. Ο ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Μς. ΜΖ. ΜΗ. ΜΘ. Ν. ΝΑ. ΝΒ. ΝΓ. ΝΔ. ΝΕ. Π ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Νς. ΝΖ. ΝΗ. ΝΘ. Ξ. Τῷ αὐτῷ τῷ ἔτῳ γίνονται δύο παῖδες διδυμοὶ ἐκ τῆς Ρεβέκκας. πρῶτον Ησαῦ, ὃ καὶ Εδὰμ, ἀφ' οὗ τὸ Ἰσραμῶν ἐθνος. ὁ δεύτερος Ἰακώβ, ὁ μετῶν Ἰσραὴλ, ἀφ' οὗ Ἰσραηλιτῶν, οἱ καὶ Ἰσραῖται.

ΙΑΚΩΒ ΠΓ. ὁμῶς ΓΥΘΕ.

A. Ις Γεραίων Ἰακώβ μέγιστος τῷ παιδὸς ἀρχῆς τῆς ἐν Αιγύπτῳ ἐξῆσεν ἑτηίη ΡΖ καὶ μετὰ ταῦτα ἔπερσεν ἑτηίη. ὁμῶς ΡΝΔ.

Β. Γ. Δ. Ε. Γ. ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ς. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ρ. ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΡΙ. ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Κς. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. ΡΚ. ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Λς. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ. Ρ. ΕΤΟΣ ΤΟΥ ΙΣΑΑΚ.

ΜΑ. ΜΒ. ΜΓ. ΜΔ. ΜΕ. ΡΑ. ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Μς. ΜΖ. ΜΗ. ΜΘ. Ν. ΝΑ. ΝΒ. ΝΓ. ΝΔ. ΝΕ. ΡΒ. ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Νς. ΝΖ. ΝΗ. ΝΘ. Ξ. Τῷ αὐτῷ τῷ ἔτῳ τῆς αὐτῶν ἡλικίας Ἰακώβ κάτερον εἰς τὴν Μεσοποταμίαν πρὸς Λάβαν τὸν ἀδελφὸν τῆς μητρῶς.

μητρὸς αὐτῆς . καὶ δευτέρῃ πάλιν αὐτῆς ἔτη ἡ χάρις Λίας , ἐν Γαχήλ . Ἔ γίνετο ἄλλη παῖδες ἐκείσε
πύσαρις , Ρεβαῖμ , Συμεὼν , Λούα , καὶ Ἰάδα .

ΞΔ. ΞΕ.
Ξς. Ξζ. Ξη. Ξθ. Ο. ΟΑ. ΟΒ. ΟΓ. ΟΔ. ΟΕ,
Ος. Οζ. Οη. Οθ. Π.

ΡΝ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.
ΡΕ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Ἰακώβ ὀγδοηκесῶ ἐτὶ τῆ αὐτῆς ἡλικίας γυναικὶ τῆ Ρεβῆν .

ΠΑ. Τότῳ τῷ ἐτὶ γυναικὶ Ἰακώβ πὺν Συμεων
ΠΒ. ΠΓ. Τότῳ τῷ ἐτὶ γυναικὶ Ἰακώβ πὺν Λούα .

ΛΕΥΛΙ ΜΖ.

ῥμδ ΓΝΚΒ.

Α. Β.
Γ. Τότῳ τῷ τρίτῳ ἐτὶ τῆ Λούα , καὶ πρὸς ἐτὶ τῆ αὐτῆς ἡλικίας Ἰακώβ γυναικὶ πὺν Ἰάδα , ὅς ἔστι Ἰεδαῖα .
Δ. Τετάρτῳ ἐτὶ τῆ Λούα καὶ πρὸς τῆ αὐτῆς ἡλικίας Ἰακώβ γυναικὶ πὺν Ἰσαάχαρ , ὅς ἔστι μιῶδός .
Ε. Πέμπτῳ ἔται τῆ Λούα καὶ πρὸς τῆ αὐτῆς ἡλικίας Ἰακώβ γυναικὶ πὺν Ζαβεγλὼν .
ς. Ζ. Η. Ογδὼν ἔται τῆ Λούα , καὶ ἔτα τῆ αὐτῆς ἡλικίας Ἰακώβ πύλα πύν Δίνα ἐκ τῆ Λίας .
Θ. Ἐνάτῳ ἔται τῆ Λούα , ἐν ἔτῃ τῆς αὐτῆς ἡλικίας Ἰακώβ γυναικὶ πὺν Ἰωσήφ ἐκ τῆς Ραχήλ .

ΡΟ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΙΑ. ΙΒ.
ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις. Τότῳ τῷ ἰς ἔται τῆ Λούα , ἐν ἔτῃ τῆς ἑαυτῆς ἡλικίας Ἰακώβ ἄνοιον δὸπὸ τῆς Μεσοποταμίας .

ΡΙΙ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΙΖ. Τότῳ τῷ ἔται τῆ Λευεί , καὶ ἔτα Ἰακώβ ἦν ἔτῃ Ἰσὶὰν ῥη.
ΙΗ. Τότῳ τῷ ἦν ἔται , ἐν ἔτῃ τῆς αὐτῆς ἡλικίας Ἰακώβ παρεφῆγόντων καὶ εἶπεν , Ἰάδα , σὲ ἀνίστασθιν οἱ ἀδελφοί σου . καὶ τὸ λοιπὸν .

ΡΙΓ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ.
ΚΓ. Τότῳ τῷ ἔται τῆ Λούα , καὶ ἔτα Ἰακώβ , πύ πύν πύν Δίνα ἐπέλαρ , ἔ Βενιαμὶν ἐπέχη .
ΚΔ. ΚΕ. Τῷ κέεται τῆ Λούα , ἐν ἔτῃ τῆ Ἰακώβ , Ἰωσήφ πωρεσίσκεται ἑσὸ τῆ ἀδελφῶν ἐτῃ ἄγων ἰς .
Κς. Κζ. Κη. Κθ. Α. ΛΑ. ΛΒ.
ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. Λς. Λζ.

Σ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΛΗ. Τότῳ τῷ ἦν ἔται τῆ Λευεί Ἰωσήφ γρόμλν ἐτῶν Ἄ λυεί πύς εὐνάχοις Φαρωῶν ἐν τῇ ἐίρηλῃ τῷ κερῶν τῆ δεκάτε πύρασμῶ ἐσὸν ὀνείρας .
Εὼς ὡδε τῆ Ἰακώβ εἶσιν ἔτη ῥκα .

ΛΘ. Τότῳ τῷ ἔται τῆ Λευεί , ἐν ἔτῃ τῆ Ἰακώβ , γενόμλν Ἰωσήφ ἐτῶν ἑαυτῆς πύς Φαρωῶν ἐν Αἰγύπτῳ , καὶ ἐκρηνεν αὐτῷ τῆς ὀνείρας αὐτῆς . καὶ ἐκ τῆς τῆς χεῖρε γέγενεν αὐτῆς Ἰωσήφ ἡγεμὼν τῆς Αἰγύπτου .

Ἰωσήφ Αἰγυπτίων ἡγεῖται ἔτη π .

ΣΤ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Μ. ΜΑ. ΜΒ.
ΜΓ. ΜΔ. ΜΕ.
Μς. Τότῳ τῷ ἦν ἔται τῆ Λούα πρῶτων ἐτῶν ἔτα Ἰακώβ ἐν Αἰγύπτῳ .
Οἱ παῖδες Ἰακώβ εἰς Αἰγύπτῳ κατέκειντο δὸπὸσελένης ἑσὸν αὐτῆς Διὰ τῆ Ἰμὸν .

ΜΖ. Τότῳ τῷ ἔται τῆ Λούα , καὶ ὀφύρω τῆ Ἰακώβ , ἐν ἑνάτῳ τῆ ἡγεμονίας Ἰωσήφ , κατέκειντο Ἰακώβ εἰς Αἰγύπτῳ , καὶ ἔση ἐναυλίον Φαρωῶ . εἶπε ἡ Φαρωῶ τῷ Ἰακώβ , Πόσο ἔτη ἡμερῶν τῆ ζωῆς σου ; καὶ εἶπεν Ἰακώβ τῷ Φαρωῶ , Ἡμέρας τῆ ἐτῶν τῆς ζωῆς μου , ὡς παροικῶ , ῥλ ἔτη . καὶ πύ λοιπῶν .

ῥμδ ΓΧΗΖ.

ΚΑΑΘ Ε.
Α. Β. Γ. Δ. Ε.
ς. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ.
Ις. ΙΖ. Τότῳ τῷ ἔται ἐκατοσὸν ποσαρεκесῶν ἐβδομον ἐτῃ ἄγων Ἰακώβ παρεφῆγόντων πύν τῆ Κυρία , καὶ πύν τῆς τῆ ἐθνῶν κλήσεως Διὰ Χρησῆ , ἐπῶν , Οὐκ ἐκλείψει ἄρχων ἐν Ἰάδα . καὶ πύ λοιπῶν .
ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ.
Κς. Κζ. Κη. Κθ. Α. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ.
Λς. Λζ. Λη. Λθ. Μ. ΜΑ. ΜΒ. ΜΓ. ΜΔ. ΜΕ.
Μς. Μζ. Μη. Μθ. Ν.
ΝΑ. ΝΒ. ΝΓ. ΝΔ. ΝΕ.
Νς. Νζ. Νη. Νθ. Ξ.

ΣΚ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΣΛ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΣΜ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΣΝ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΣΞ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΣΘ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΑΜΒΡΑΜ ΟΕ.

ῥμδ ΓΥΝΓ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε.
ς. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ.
Τότῳ τῷ ἔται πᾶ ἔτῃ ἄγων τῆς ἡγεμονίας Ἰωσήφ , καὶ ἔτα τῆς αὐτῆς ἡλικίας πύλῳτῆ πὺν Βίον .
Μετὰ γέινετον Ἰωσήφ δευτέρῳ ἐβραῖοι πύς Αἰγυπτίοις ἔτερε ἔτη ῥμδ .

ΣΠ. ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΡΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Τὰ ἢ πάντα τ' ἐν Αἰγύπτῳ Διεστειδῆς τ' Ἰσδαίων ἔτη τυγχάνει σι, δὲ θιμὲναι δὲ τὸ τ' καθόδου ἰακῶδ',
ἢ τ' τὸς παίδων εἰς Αἰγύπτον.

ΓΓ. ΓΔ. ΓΕ.
ΓΖ. ΓΗ. ΓΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ.
ΚΖ. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Α.

ΣΓ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
Τ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Α Ξ Αμβροῦν, Λδὸς ὁ πατὴρ αὐτ' ἀπέθανε ζήσας ἔτη γλξ.

ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ.
ΛΖ. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ. ΜΑ. ΜΒ. ΜΓ. ΜΔ. ΜΕ.
ΜΖ. ΜΖ. ΜΗ. ΜΘ. Ν. ΝΑ. ΝΒ. ΝΓ. ΝΔ. ΝΕ.
ΝΖ. ΝΖ. ΝΗ. ΝΘ. Ξ. ΞΑ. ΞΒ. ΞΓ. ΞΔ. ΞΕ.
ΞΖ. ΞΖ. ΞΗ. ΞΘ. Ο. ΟΑ. ΟΒ.

ΤΙ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
ΤΚ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
ΤΛ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
ΤΜ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Τέτω τῷ ἔτ' ἡλικίας Αμβροῦν γυνῆ τὸν Ααρὼν ἐν τ' Ἰωχαβέθ.

ΟΓ. ΟΔ. ΟΕ.

Τέτω τῷ αὐτῷ ἔτ' γυνῆ Αμβροῦν τὸν Μωϋσῶν ἐν τ' αὐτῆς Ἰωχαβέθ θυγατρὸς ἀδελφῶ τ' πατρὸς αὐτ'.

ΤΟ ΤΝ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΜΟΥΣΗΣ Η.

ὄμξ ΓΩΛΖ.

Α. Πρῶτον ἔτ' ἀναστρεφόμενος Μωϋσῆ ἐν τῇ Αἰγύπτῳ.

Τέτω τῷ ἔτ' Φαραὼ βασιλεὺς Αἰγύπτου ἐκέλευσε τὰ ἄρρενα τ' Εβραίων βρέφη εἰς τὸ ποταμὸν ῥίπτεσθαι.
ἢ πάλιν βασιλεὺς ἡγεμόνων Παλαιστίνης ἐβασίλευσε τ' ὡς ἡλιόπλιον τόπων. ἔτ' ἢ μὲν τ'
ἄλλαν βασιλεὺς Φαύλως τοῖς Γεραίοις προσέφερε. ἢ γὰρ τὴν τῷ Παλαιστίνῃ θυγατρὶ ὀνο-
μασθεῖσιν, ἢ δὲ τὸ τῷ Κενεθρῶν βασιλεὺς τ' ὑπὲρ Μιμφιν τόπων. αὐτὴ ἢ ἡ μέρρι σαρα ἔπα-
τὸν Μωϋσῶν ῥιφάτα εἰς τὸν ποταμὸν ἀνελομένη ἀνεθρέψατο εἰς ἦν.

Β. Δούπερ ἔτ' Μωϋσῆ, ὅς ἔτ' ἑαυτὸ ἡλικίας ἄγων Αμβροῦν γυνῆ ἐκ τ' Ἰωχαβέθ Μαριάμ τὴν προσ-
φῆπν

Γ. Δ. Ε. ς. Ζ. Η. Θ. Ι.
ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ.
ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚΖ. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Α.

ΤΞ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
ΤΟ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
ΤΗ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΛΑ. Τέτω τῷ ἔτ' αὐτ' Μωϋσῆς κτιζῆ τὴν Ερμούπολιν, ἢ Αἰγύπτιον ἐπολέμησεν ὅπτι ἔτη. Τέ ἢ Κενεθρῶν βα-
σιλεὺς τ' ὑπὲρ Μιμφιν τόπων Διὰ Φθόνον ὅπτι ἐβλάστη τῷ Μωϋσῆ, καὶ τ' Μυρρίνης τ' γυναι-
κὸς αὐτ' τ' ἀνελομένης τ' Μωϋσῶν ἐκ τ' ὅλας εἰς ἦν πελομένησιν, ἢ παφάσιν εἰς τῶν ὑπὲρ Αι-
γύπτιον τόπων ἐκίσε πόλιν Ερμούπολιν Μωϋσῆς, ἢ ἦν Μορὸν κληθῆναι παρεσκεύασεν. ἔπει γὰρ
Μωϋσῆς τὴν Ξ Κενεθρῶν ὅπτι ἐβλάστη φρονίβ' Χανθῶν τ' μελλοντα ἀναίρειν τ' Αἰγύπτιον. καὶ ἔτω
Φύζη εἰς Αραβίαν ὡς Ραγθῆλ τ' τ' τόπων ἄρχοντα, ἢ ἔλαβε Σεσφῶραν τὴν θυγατρὶ Ραγθῆλ
ὡς γάμον. Ταῦτε ἰσραῖ Ἀρτίεαν τ' Εὐπόλεμ τ' Φηξ Μωϋσῶν πρῶτον σφόν γνέσασθαι, καὶ
γρημμίαι ὡς ἰσραῖ τοῖς Ἰσδαίοις πρῶτον, φοίνικας ἢ ὡς Ἰσδαίων λαβῆν, ἔκλεινας ἢ ὡς
σαύκων, νόμους τε πρῶτον Μωϋσῆα γράψαι τοῖς Ἰσδαίοις.

ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. ΛΖ. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ.
ΜΑ. ΜΒ. ΜΓ. ΜΔ. ΜΕ. ΜΖ. ΜΖ. ΜΗ. ΜΘ. Ν.
ΝΑ. ΝΡ. ΝΓ. ΝΔ. ΝΕ. ΝΖ. ΝΖ. ΝΗ. ΝΘ. Ξ.

ΤΥ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
Υ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
ΥΙ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΞΑ. ΞΒ. Τέτω τῷ ἔτ' Μωϋσῆος Αμβροῦν ὁ πατὴρ αὐτ' πλθυτὰ ζήσας ἔτη γλξ.

ΞΓ. ΞΔ. ΞΕ. ΞΖ. ΞΖ. ΞΗ. ΞΘ. Ο.
ΟΑ. ΟΒ. ΟΓ. ΟΔ. ΟΕ. ΟΖ. ΟΖ

ΥΚ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Μωϋσῆς θεοφανείας ὅπτι Ξ Σιναίος ὄρους ἤξειτο.

ΟΠ. ΟΘ. Η.

ΥΛ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Μωϋσῆς ἐν τῇ ἐρήμῳ, Μ.

ὄμξ ΓΩΟΣ.

Α. Β. Μωϋσῆς Διὰ τῆς τῷ Φαραὼ, ἢ μὲν τὸς πηληγὰς δὲ ἀγὰ τὸν λαόν.
Τέτω τῷ ΓΩΛΗ ἔτ' γνῆσας κόσμος δὲ χλω εἰληφῶσι δὲ τὸ κα Ξ Μαρία μινὸς, ἢ δὲ τῶν τῆς
δὲ δὲ, εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς Μωϋσῶν ἢ Ααρὼν ἐν γῆ Αἰγύπτῳ λέγων, οὐτ' ὄμιν δὲ χλω μινῶν.
ἢ τὸ λειπῶ.

Τὸν Μωϋσῶν μὲν τὸ ἐπαγαγῆν αὐτὸν τὸς πηληγὰς, οἱ Αἰγύπτιοι ψομθονφανήθη προσσιγῶθυσεν, ὁ ἐρμη-
νέου), ἢ ἀπεκαλύφθη τὸ μέλλον.

Γ. Δ. Ε. ς. τῷ τ' ἔτ' τ' δὲ δὲ τ' ἦν Ἰσραῖλ, ἢ πρὸς Μωϋσῆος, Ααρὼν ὁ ἀδελφὸς αὐτ' ὡς ἔτ' κατὰ-
γων πρῶτ' Εβραίων ἀρχιερεὺς καπεθ.

Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΙΖ. ΙΖ. ΙΗ.

Εβραίων τὴν ἀρχιεροσύνην δεύτερον διεδέξατο Ελεάζαρ υἱὸς Ααρὼν.

ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚΣ. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. ΛΣ. ΛΖ.
ΛΗ. ΛΘ. Μ.

ΙΗΣΟΥΣ ΝΑΥΗ ΚΖ.

ὄμδ , Γ, Α Δ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ην δρχιερεύς Ελεάζαρ. Ἐν τῷ ἔτη τῆς ἐαυτοῦ ἡμερομίας Μαχαβιαν Ἰησοῦς ἦξεν Ναυῆ τὸς ἦξεν Ἰσραὴλ εἰς τὴν γλιῶ Χανααν δικάτη τε πρώτῃ μίως Διὰ μετὰ τὸ Ἰορδάνυ, σήσας τὸς δύο Φασήσας θεῶ Βαλκασ, πρῶτῃ πὶ πόλιν τὴν Ιερρῶ, τ̄ τειχῶν αὐτῆς πεσσωκότων αὐτομάτως ἀπὸ ἀνθρωπίνης κωρχήσεως, πλὴν Γαλασινῶν γλιῶ τῶ Ἰουδαίων ἐν τῇ Ζηανειῇ πρὸς κλήρον κ̄ Φυλῆν, κατὰ κλάσας ἐπαρχίας ἐπὶ, ἢ ἐρημώσας βασιλείας κ̄ ἐν ἔξ ἔπειν. ἐν αὐτῇ τ̄ τ̄ σιτικῶν γλιῶ ἐπαρχίας ἔην.
Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΙΣ. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚΣ. ΚΖ.

ΔΟΥΛΕΙΑ ΠΡΩΤΗ.

Μετὰ πλῶτῃ Ἰησοῦ δρχιμαρτυν ὁ λαὸς τῶ ἦξεν Ἰσραὴλ πρὸς τὸν θεόν, κ̄ παρῶδωκεν αὐτῶς κύριος ὁ θεὸς τῶ Χουσιραθὲμ βασιλεῖ τ̄ Μεσοποταμίας, ἢ ἐδδλόσαν αὐτῶ ἔτη η.

ΧΟΥΣΑΡΣΑΘΕΜ Η.

ὄμδ , Γ, Α ΙΒ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Σ. Ζ. Η. Ἐβραίων τὴν ἰερουσαλὴν τριτῶ δρχιμάζαρ σινεῖς Κατὰ τὸς τὸς χροῖος Προμηθεῖς μυθῶσας) σοφὸς ὢν ἐν παιδείῃ, ἐν ἧ τὸς ἀνθρώπος ἀπὸ ἰδιωτίας με-
πλάσεν. Μετὰ πλῶτῃ τῶ Χουσιραθὲμ κρατῶσιν ἀλλόφυλοι ἔτη η. ἐ σινεῖς) τοῖς τῶ Γοθονιῆλ κ̄ πρὸς Ἰουδαίων πρὸς δόσας. ἢ κραζάνταν τ̄ λαὸν τὸν θεόν, ἀίεσησιν αὐτοῖς κύριος ὁ θεὸς ἡμερομῶ τὸν Γοθονιῆλ ἀδελφὸν Χαλέσ τὸν κούπερον ἐκ Φυλῆς Ἰουδα. Οὐτῶ παρῶδωκεν τῶ Χουσιραθὲμ βασιλεῖ τ̄ Μεσοποταμίας εἰς πόλεμον, κ̄ ἐκλεινεν, ἢ τὸν λαὸν αὐτῶ πρῶσι μθυσεν.
Καὶ ἦρξεν Γοθονιῆλ κείνων τὸν λαὸν ἔτη λβ.
Α. Β. Γ. Δ. Ε. Σ. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΙΣ. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚΣ. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ.

ΔΟΥΛΕΙΑ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Καὶ πάλιν δρχιμαρτυν ὁ λαὸς τῶν ἦξεν Ἰσραὴλ πρὸς τὸν θεόν, κ̄ παρῶδωκεν αὐτῶς κύριος ὁ θεὸς τῶ Ἐργλὸμ βασιλεῖ Μωαβιτῶν. κ̄ ἐδδλευσαν αὐτῶ Ἰσραὴλ ἔτη ιη.
Α. Β. Γ. Δ. Ε. Σ. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΙΣ. ΙΖ. ΙΗ.
Ἐπρῶσι τῶν τῶν ἦξεν Ἰσραὴλ πρὸς τὸν θεόν, ἀίεσησιν αὐτοῖς κύριος ὁ θεὸς ἡμερομῶ τὸν Αἰδ ἐκ Φυλῆς Ἐφραῖμ. ἢ ἐδδλευσαν αὐτῶ ἔτη νσ.

ΑΩΔ Νσ.

ὄμδ , ΔΙΗ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Σ. Ζ. Η. Θ. Τῶ ἐννάτῳ ἔτη τῶ Αἰδ ἦρξεν ἡ Μυκλιναίων βασιλεία ἔτη τλβ. Πρῶτῶ Περπύς.
Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΙΣ. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚΣ. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. ΛΣ. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ. ΜΑ. ΜΒ. ΜΓ. ΜΔ. ΜΕ. ΜΣ. ΜΖ. ΜΗ. ΜΘ. Ν. ΝΑ. ΝΒ. ΝΓ. ΝΔ. ΝΕ. ΝΣ.
Ην δρχιερεύς Αβιῶδ.
Μετὰ πλῶτῃ Αἰδ τῶ κριτῶ ἔκρινεν ὁ ἦξεν αὐτῶ Σεμέζαρ τὸν λαὸν τῶν ἦξεν Ἰσραὴλ.

ΣΕΜΕΖΑΡ ΚΔ.

ὄμδ , ΔΜΒ.

Μετὰ τὸ ἀποθανεῖν Αἰδ κ̄ Σεμέζαρ δρχιμαρτυν ὁ λαὸς τῶν ἦξεν Ἰσραὴλ ἐναντίον Κυρίσ τῶ Θεῶ, ἢ παρῶδωκεν τῶ Κυρίσ τῶ Ἰαβέρ βασιλεῖ τῶν Χαναανίων. κ̄ ἐδδλόσαν αὐτῶ ἔτη κ.

ΙΑΒΕΡ Κ.

ὄμδ , ΔΞΒ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Σ. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΙΣ. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. Ἐν τοῖς χροῖοις τῶτοις πρῶσι κεινεν Δεβῶρα γυνὴ Λαφιδῶ ἐκ Φυλῆς Ἐφραῖμ, κ̄ δι' αὐτῶ ἡγήσασ τῶ στρατίας τῶ λαῶ Βαράχ ὁ ἦξεν Ἀμινὸμ ἐκ Φυλῆς Νεφθαλαῖμ, ὡς πρῶσι τῶ Ἰαβέρ τῶ Σισίρα τῶ ἀρχιμῶ τῶ στρατίας τῶ Ἰαβέρ ἐνίκησιν αὐτόν. κ̄ ἦρξεν αὐτῶν Δεβῶρα Μαχαβιαν τῶ ἔτη μ.

ΔΕΒΩΡΑ Μ.

ὄμδ , ΔΡΒ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Σ. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΙΣ. Τῶτῳ τῶ ἔτη τῶ Ἰλιον ἐκλεισθη, κ̄ Ἀσκληπῶ τὴν ἰατρικὴν ὀπιστήμῳ μετῆς.
ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚΣ. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. ΛΣ. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ.
Μετὰ τὸ ἀποθανεῖν Δεβῶρα ἢ Βαράχ δρχιμαρτυν πάλιν ὁ λαὸς ἐναντίον Κυρίσ τῶ Θεῶ, κ̄ παρῶδωκεν τῶ Νρηῶ ὁ Ζηῶ τοῖς τῶν Μαδιλιναίων βασιλεῦσι, ὁ ἐδδλόσαν αὐτῶ ἔτη ζ.

ΝΡΗΒ ἢ ΖΗΒ Ζ.

ὄμδ , ΔΡΘ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Σ. Ζ.

Ἐπὶ τῶν Ἰσραήλ ἐν Ἰερουσαλήμ ἔχοντες τριανταεξ ἄνδρας, καὶ ἀπώλεσε
τὸν Ἰσραήλ καὶ τὴν γῆν αὐτῶν ἀρχοντας τῆς Μαδιανναίων, καὶ δώδεκα μυριάδας τῶν ἀλλοφύλων. Καὶ ἦρξε δὲ
λαὸς τῶν Ἰσραήλ Γεδεὼν ὁ ἐκ Φυλῆς Μανασσῆ ἔτη μ.

Γ Ε Δ Ε Ω Ν Μ.

ὁμδ ΔΡΜΘ.

Α. Β. Γ.

Κυζικῶν Ἐλλησπόνθων καὶ Ἀσίας μητροπόλις ὑπὸ Κυζικῶν ἐκτίσθη μὲν ἅδ' ἔτη τδ τὸ Ἰλιον κληθή-
ναι.

Δ. Ε. ς. Ζ. Η.

Τύρος ἐκτίσθη πρὸς τὸν Ἰερουσαλήμ καὶ ἐπὶ τριανταεξ ἔτη μ.

Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. Κς. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ.
Λ. ΛΑ

Γεδεὼν καθελὼν τὸ τδ πατρὸς αὐτοῦ Ἰουσιασῆρον τδ Βαὰλ τυγχάνον, πνεῦμά τε κυρία λαῶν, ἔπεισε
τὸν Ἰσραήλ τδ πᾶς, ἔχων τετρακιστὶς ἄνδρας, ἐξεκοίτησε τῆς Μαδιανναίων δυνάμεικα μυριά-
δας.

ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. Λς. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ.

Μετὰ πλούτῳ Γεδεὼν τδ κριτῶν ἔκρινε τὸ λαὸν τῶν Ἰσραήλ Αβιμέλεχ ὁ ἐκ παλλακῆς υἱὸς αὐτοῦ
ἔτη τετα.

Α Β Ι Μ Ε Λ Ε Χ Γ.

ὁμδ ΔΡΝΒ.

Οὗτος ἐστὶν Αβιμέλεχ ὁ Φοίνισις ὅστις ἐβδόμηκεν ἀδελφοῖς αὐτοῦ, καὶ τρυφνίδι ἑαυτὸν βασιλεῖα κατέ-
στησε, καὶ τὸ λαὸν ἐς τὸ κατ' ἀλλήλων πόλεμον κατέστησε.

Μετὰ πλούτῳ Αβιμέλεχ τδ κριτῶν ἔκρινε τὸ λαὸν ὧν φιλοῦσε ἐκ Φυλῆς Εφραΐμ.

Θ Ω Λ Α Κ Γ.

ὁμδ ΔΡΟΣ.

Α. Β. Γ. Δ.

Ἰσραίων ἀρχιερέως Ωζαΐ.

Ε. ς. Μέρθ' ὁνομάσθη ὁ ἴσραήλ διεδέξατο πᾶν ἀρχιερασίαν, πρῶτος ἀρχιερασίαν αὐτῶν Ἰσραήλ
κριτῶν.

Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ.

Μετὰ ὧν πάλιν ἀνέστη Ἰαεθρ ὁ Γαλααδίτης ἐκ Φυλῆς Μανασσῆ. Καὶ αὐτὸς ἔκρινε τὸν Ἰσραήλ
ἔτη κς.

Ι Α Ε Ι Ρ Κ Β.

ὁμδ ΔΡΓΖ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. ς. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ.

Μετὰ τδ τὸν Ἰσραήλ ἀνέστη ὁ λαὸς πάλιν ἐναντίον κυρία τδ θεῶν. καὶ παρέδωκεν αὐτὸς κύριον ὁ θεὸς πῖς
Ἀρμανίταις, καὶ ἐδούλωσεν αὐτοὺς ἔτη ιη.

ὁμδ ΔΣΙΕ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. ς. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ.

Καὶ κεκοίτηκεν τδ λαὸς πρὸς τὸν θεόν ἀνεστηκεν αὐτοῖς Κύριον ὁ θεὸς ἡμεῖς τῆς Γαλααδίτων ἐκ Φυ-
λῆς Μανασσῆ, ὃς ἐξεπλημῆσε τὸν ἀλλοφύλων, καὶ ἐρύσσει αὐτὸς ἐκ τῆς ἀσπίδος τῶν Ἀρμανιτῶν.
καὶ ἔκρινε τὸν λαὸν Ἰσραήλ ἔτη ς.

Ι Ε Φ Θ Α Ε ς.

ὁμδ ΔΣΚΑ.

Α. Οὗτος Ἰεφθαΐ καὶ τὸ πρῶτον ἔκρινε αὐτὸς μέγαν Ἀρμανίταις πολέμῳ ἡύξατο, ἐὰν νικήσῃ, τὸ Ἰσραήλ
αὐτῶν πρῶτον ἐκ τῆς οἰκίας αὐτοῦ Ἰουσιαν αὐτὸν προσενηκεῖν τῶν θεῶν. καὶ νικήσας αὐτὸς σωλῆσεν
αὐτῶν μονογῆνης αὐτῶν θυγάτηρ, ἐὼς ἵνα μὲν δύο μύριας πενήκοντα πᾶν ἑαυτοῦ παρθεναίαν ἔθυσεν. ἢς
τῶν τῶν εἰσὶν ἐν τῷ αὐτῶν Ἰσραήλ παρθεναίαι, ὅσαι ἀν' ὄρεθῶσι, κατ' ἐναντίον πλῆσι θυγατρῶν.

Β. Γ. Δ. Ε. ς.

Μετὰ πᾶν πλούτῳ Ἰεφθαΐ, ἦρξε τῶν Ἰσραήλ Εσσεδῶν ἐκ Βηθλέεμ ἐκ Φυλῆς Ἰούδα. καὶ αὐτὸς ἔκρινε
τὸν Ἰσραήλ ἔτη εῖς.

Ε Σ Σ Ε Β Ω Ν Ζ.

ὁμδ ΔΣΚΗ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. ς. Ζ.

Μετὰ πλούτῳ Εσσεδῶν ἦρξε τῶν Ἰσραήλ Αιαλῶν ὁ Ζαβουλωνίτης, καὶ αὐτὸς ἔκρινε τὸν Ἰσραήλ
ἔτη ι.

Α Ι Α Λ Ω Ν Ι.

ὁμδ ΔΣΛΗ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. ς. Ζ. Η.

Μετὰ πᾶν πλούτῳ Αιαλῶν, ἦρξε τῶν Ἰσραήλ Λαβδῶν ὁ υἱὸς Αελημ ὁ φαρθωνίτης ἐκ Φυλῆς
Εφραΐμ. Καὶ αὐτὸς ἔκρινε τὸν Ἰσραήλ ἔτη η.

Δ Α Β Δ Ω Ν.

ὁμδ ΔΣΜς.

Α. Β. Γ.

Τελίω ἔκρινε τδ Λαβδῶν τὸ Ἰλιον ἤλω.

Δ. Ε. ς. Ζ. Η.

Οὗτος ὁ Λαβδῶν ἔσχεν υἱὸς τριάκοντα, καὶ ἐκγόνοσ τριάκοντα.

Μετὰ

Μετὰ πέντε τῶν Ἑβραίων ἐθήμαρτε πόλιν ὀλοὸς ἐναντίον Κυρίου τῷ θεῷ. Καὶ παρέδωκεν αὐτὸς τοῖς αὐλιστάμ, καὶ ἐδόλευσεν αὐτοῖς ὅτι ἔτη μ.

ΦΥΛΙΣΤΙΑΙΟΙ ΕΤΗ Μ.

ὁμδ , ΔΣΠς.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. ς. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. Κς. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. Λς. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ.

Καὶ ὅπισθεν ἡνίων τῶν Ἰσραὴλ πρὸς τὸν θεόν, ἀνέστη ὁ θεὸς ἐναντίον τῶν Σαμψώνων ἡνίων Μανωὴ ἐκ Φυλῆς Δαὺ. ὅς ἐξεπολέμησε ὅσων ἄλλοφύλων ἐν ἰσχυρὴ μεγάλῃ. καὶ αὐτὸς ἐκρινεν τὸν Ἰσραὴλ ἔτη κ.

ΣΑΜΨΩΝ Κ.

ὁμδ , ΔΤς.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. ς. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ.

Τὸν Σαμψών ἡνίων Μανωὴ ἐκ Φυλῆς Δαὺ ἰσχυρὸν ἀνάστημι γερονέτω Φασὶ τὸν πελεμήσαντα ἄλλοφύλων, καὶ ὡς πρὸς τὰς πράξεις αὐτῶν ὡς ἀλάστορας τῶν Ἑβραίων Φασί. Μετὰ τὴν πέντε τῶν Σαμψώνων, ἀναρχίας καὶ ἐξουσίας ἔτη μ.

ὁμδ , ΔΤΜς.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. ς. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. Κς. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. Λς. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ.

Μετὰ τὴν πέντε ἐκρινεν τὸν Ἰσραὴλ ἡλεί ὁ μέγας ἱερεὺς, καὶ ὅν ἡ πρώτη τῶν βασιλέων ὡς πρὸς τοῖς Ἑβραίοις ἡ Χριστιανούς ἰσορέπαι. Μετὰ γὰρ ὅσων Κριτῶν ἤρξεν ἡλεί ὁ ἱερεὺς, καὶ ἐκρινεν τὸν Ἰσραὴλ ἔτη μ.

ΗΛΕΙ Ο ΙΕΡΕΥΣ Μ.

ὁμδ , ΔΤΠς.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. ς. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. Κς. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. Λς. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ.

Ἑβραίων τέσσαρτ' ὅσων τῶν ἀρχιερωσύων διεδέξατο ἡλεί. οἱ ἦ τῆς ἡρώς, καὶ φινεές, λοιμοὶ, καὶ ὡς ἀδὸς πρὸς τὸν κύριον. ὡς γὰρ τῶν θεῶν περὶ σενεχθίωμ, καὶ τὰ λοιπὰ. Μετὰ πέντε τῶν ἡλεί τῶν ἱερέων ἐκρινεν Σαμψὴλ ὁ προσφῆτης ὅσων ἡνίων Ἰσραὴλ, ὅπισθεν ἡνίων ἄλλοφύλων τῶν κίβων τῶν ἀναθήκης Κυρίας. καὶ εἰσῆγαγον αὐτῶν εἰς οἶκον Ἀμινάδαδ' ὅς κεφαλαῖα. καὶ ἐμφανεν ἐκεῖ ἔτη κ.

ΣΑΜΟΥΗΛ ΙΕΡΕΥΣ Κ.

ὁμδ , ΔΥς.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. ς.

Ἑβραίων ἀρχιερεὺς Ἀβιμέλεχ.

Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ.

Γηρασίω Σαμψὴλ, καὶ τῶν λαῶν αἰτήσαντι βασιλεῖα, χεῖρ' ἡνίων πρὸς τὸν θεόν ὡς πρὸς τὸν Ἰσραὴλ καὶ ἰσχύον Σαῶλ.

Πρῶτ' ὅσων ἐβασίλευσεν ἐν τῇ Ἰσραὴλ Σαῶλ ἡνίων Κυρί, Φυλῆς Βενιάμιν, ἔτη κ.

ΣΑΟΥΛ Κ.

ὁμδ , ΔΥΚς.

Ἐξ ὧν θεαρέσως ἐβασίλευσεν ἔτη δύο. τὰ ἦ λοιπὰ ἐν ὡς ἀλάστορας, καθὼς ἐστὶ τῶν λαῶν ἐκ τῶν γεγενημένων ἐν αὐτῇ τῇ πρώτῃ τῶν βασιλέων.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. ς.

Τῶν ἀρχιερωσύων διεδέξατο Σαμψὴλ ἐκ Βηθλεὲμ, ἡνίων Ελκανὰ καὶ Ἀννας.

Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ.

Ὁμηρ' ὡς ἡνίων ἐγνωρίζετο.

ΙΑ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ.

Τῶν αὐτῶν ἔτη Σαῶλ τὸν Ἀβιμέλεχ ἡνίων ἄλλοφύλων τῶν ἱερέων ἀνέλεν, ἔχων ἀρχιερατικὸν τὸν Ἀβενὴρ ἡνίων Νήρ.

Εἰπὼ ἔχου Σαμψὴλ ὁ προσφῆτης τὸν Δαβὶδ ἡνίων Ἰσραὴλ ἐκ Φυλῆς Ἰούδα εἰς βασιλεῖα ὅσων Ἰσραὴλ.

Ἑβραίων βασιλεὺς πρῶτ' ὅσων ἐκ Φυλῆς Ἰούδα ΔΑΒΙΔ ἔτη Μ.

ὁμδ , ΔΥΞς.

Α. Β. Γ. Δαβὶδ ἀλάστορας πόλεις τῶν ἄλλοφύλων πολλὰς, τῶν Ἰεβὺς πόλιν Ἱερουσαλὴμ προσσηγορεύσε μηχανησάμενοι ἐκ τῶν συμβεβηκότων. ἐν γὰρ τῇ Ἰεβὺς ἐλθὼν ὁ Δαβὶδ ἐν αὐτῇ τῶν ἄλλοφύλων πανήελος νίκη γεγῆνη. ὅθεν ἡνίων Ἱερουσαλὴμ αὐτῶν προσσηγορεύσε, οἰκοδομημένη αὐτῆς ἐν ὄρει ὑψηλῇ. ὅσων ἡ τῇ Ἑβραίοι Φωνῇ Ἰεβὺς προσσηγορεύετο. οὐλήμ ἡ ἐβραίων.

Δ. Ε. ς. Ζ.

Ἐν Χεβρών ἐβασίλευσε Δαβὶδ ἔτη ζ, τὰ ἦ λοιπὰ τελέσθη τὰ τεία ἐν Ἱερουσαλὴμ.

Η. Ἑβραίων ἀρχιερεὺς Ἀβιάθαρ ἐγνωρίζετο.

Θ. Προσφῆθλον Γαδ, Ναθάν, ἡνίων Ἀσάφ.

ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. Κς. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ.

Ἀβισσαλὸν εἰς τὸν ἴδιον ἐμπροσθέντων πατέρα, ὅσων κτήνη καὶ Φεύγων, διερχόμενοι περὶ Φυλῶν δένδρον μεγάλον, περὶ πλάκη ἐκ τῆς κόμης τῆς κεφαλῆς αὐτῶν τῶν δένδρων, καὶ ἐκρεμάθη.

ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. ΛΣ. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ.

Δεύτερον Εβραίων έβασίλευσε ΣΟΛΟΜΩΝ υιός Δαβίδ έτη μ.

ὁμδ̄ ΔΦς.

Α. Β. Σολομών τ' εν Ιερουσολύμοις νεών οικοδομειν ήρξατο έχων έδομηκέντα χιλιάδας αρμάτων αργύρων αρ-
σιν, εν οχδοήκοντα χιλια λατόμων εν τω ορει, αν ή συνεπλεσεν έτεσιν ολίω.

Και σπύριον ο πάς χρόνον από πα Μαύσεως, καθ' ο ή υβ Αιγυπτια πρεσία γέγονεν, οπτι Σολομώντα,
ή πτω δρχω τ' τδ̄ ιερδ̄ κα' ασπιθ̄ς, έτη χλ.

Γ. Δ. Ε. ς. Ζ. Η.

Ουαφρής βαπλευς τ' Αιγυπια απέσχε Σολομώντι εις βοήθηαν τ' οικοδομής τδ̄ ιερδ̄ τδ̄ εν Ιερουσολύμοις
μυριαδας η, καθ' ο Ισραή Ευπόλεμο.

Θ. Ι. Σολομών εκβαλων τ' Αβιάδαζ τ' δρχιερωσώνης κα' ρισιπ τ' Βαρδχ̄ οντα εκ τδ̄ γνους Ελεάζαρ.

ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ.

Τυρίων έβασίλευσε Χείραμο, ο πτω θυραπρεα έγημε Σολομών, καθως Ισραή Ταλιανός.

ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. Κς. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ.

Αχίας ο Σιλωνίτης παρεθέσπισε τδ̄ Ιερουσαμ̄ δελω Σολομών. ωπτι τδ̄ μέλειν αυτων τ' δεκα φυλών
τδ̄ Ισραήλ βασιλεύειν.

ΛΔ. ΛΕ. ΛΣ. ΛΖ.

Τότω πω έτη Σολομών ήθέλησεν ατελείν τ' Ιερουσαμ̄. ο δε γνους απέδραζε προς Σουκιέμ βασιλέα
Αιγυπια και ω εκει, εως ο απέθανε Σολομών, εν έλαθεν Ιερουσαμ̄ πτω θυραπρεα Σουκιέμ και τω
γυναικα.

ΛΗ. ΛΕ. Μ.

Μετ' πελω πτω Σολομώντι σοσιάπυλι τδ̄ Ιουδαίων έθνους, και τ' βασιλείας αυτων Διαιρεθείσης
Σαμαρεία δεκα φυλών ήγαπη τδ̄ Ισραήλ Ιερουσαμ̄ υιός Ναδαβ̄ δελω αν Σολομώντι εκ φυλής
Εφραμ̄ έτη κβ. Ιδδα ο ή Βενιαμιν εν Ιερουσολύμοις βασιλεύς Ροσοαμ̄ υιός Σολομώντι, αις επώ-
νυμοι Ιουδαίοι, Αφ̄ τδ̄ εκ φυλής Ιδδα κρατην βασιλεύς. οθεν η τδ̄ πων̄ ένθ̄ τ' Ιουδαίων ειληφεν
επωνυμίας.

ΙΕΡΟΒΟΑΜ̄ πρῶτον̄ έβασίλευσεν οπτι Ισραήλ
έτη κβ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. ς.

Προφητεύς Αχίας ο Σιλωνίτης, και Σαμαίαις
υιός Βαλαμεί.

Ζ. Ιερουσαμ̄ έδδμω έτη τ' αυτω βασιλείας πα-
ρέρριζε τον Κύριον οπτι ειδωλολατρεία, πο-
νήσις σαμαίαις δύο. η τδ̄ λοιπά.

Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ.
ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ.

Μετ' Ιερουσαμ̄ δεύτερον̄ έβασίλευσε τδ̄ Ισραήλ
ΝΑΔΑΒ̄ υιός αυτδ̄ έτη β. ὁμδ̄ ΚΔ.

Α. Β. Ναδαβ̄ ανιρῆπη υιός Ασαυ βασιλεύς Ιδ-
δα εν Γαθαθων τῆ των αλλοφύλων βασι-
λεία.

Μετ' Ναδαβ̄ τρίτον̄ έβασίλευσεν τδ̄ Ισραήλ
ΒΑΑΣΑ υιός Ραχία έτη κδ.

ὁμδ̄ ΜΗ.

Α. Πέμπτη έτη τδ̄ Ασαυ βασιλεύς Ιδδα, Βασα υιός
Αχία επάταξε τον οπθον Ιερουσαμ̄.

ΡΟΒΟΑΜ̄ υιός Σολομώντ' εκ φυλής Ιδδα βα-
σιλευς τρίτον̄ τδ̄ Ιδδα έτη ιζ.

ὁμδ̄ ΔΦΚΓ.

Α. Β. Γ. Δ. παρεφῆτόσεν Σαμαίαις.

Ε. ς. Τότω πω έτη Ροσοαμ̄ βασιλεύς Ιδδα, Σου-
κιέμ βασιλεύς Αιγυπια ωρξα λαθων Λί-
βυας, και Αιθιοπιας, και Τρωγλοδύτας
αναβάς εις Ιερουσολύμοις έσύλησε τον ναον, λα-
θων οσυν̄ εν αυτω θησαυρος Ροσοαμ̄, και τδ̄
δώρα τα χρυσά, έλαθεν Δαβιδ̄ εκ χει-
ρος τ' πύδων Αδραζααρ βασιλεύς Σουα,
και τδ̄ οπλα τα χρυσά, ο επήριζε Σολο-
μών.

Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ.

Επ̄ παρεφῆτόσεν Αχίας ο Σιλωνίτης, εν̄ Σα-
μαίαις υιός Ελαμεί.

ΙΒ. ΙΓ. Προεφῆτόσεν ο εν Βαιθηλ οικων, εν̄ ο οπτι
τδ̄ θυραπρεα ηξίς τον παρεφῆτέσμετα τω
Ιερουσαμ̄ δελω Σολομών.

ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ.

Ροσοαμ̄ ερχεν υγς κη, εν̄ θυραπρεας επῆ.
Μετ' Ροσοαμ̄ έβασίλευσε τδ̄ Ιδδα τέταρτον̄ Α-
ΒΙΟΥΔ̄ υιός αυτδ̄ έτη κη. ὁμδ̄ ΔΦΚς.

Α. Ουτ' Αβιδ̄ ειδώλοις παρεσχεων απώλεζε
τδ̄ λαδ̄ μυριαδας ν.

Β. Προεφῆτόσεν Ιαδωχ, εν̄ Ανανίας.

Γ. Μετ' Αβιδ̄ έβασίλευζε πέμπτος τδ̄ δύο φυλών
Ιδδα, η Μανασση, ΑΣΑ υιός έτη μδ.

ὁμδ̄ ΔΦΟ.

Α. Β. Γ. Δ.

Αρχιερέυς ενναλ' Αχιμέλεχ εν̄νωλ' ετ.

Β. Γ. Δ. Ε. Ϛ. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ.
ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ.

Α. Μετὰ Βασίλειον ἐβασίλευσε Ἐισραήλ
ΗΛΑ ἕως αὐτῆς ἔτη β. ἡμῶν Ν.
Β. Τὸν Ηλα ἀνελὼν Ζαμβελ ὁ παῖς αὐτῆς βασι-
λεύει ἔτη Ἰσραήλ ἡμέρας Ϛ.

Εβραίων Ἐισραήλ ἐβασίλευσεν πέμπτη ἡμέρα
ΑΜ-ΒΡΙ ἔτη ιβ. ἡμῶν ΞΒ.
Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ϛ. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ.

Μετὰ Αμβελ, ἐκλήθη ἕως Αδδ ΑΝΑΒ ἂν ἰτῶν λα
ἐβασίλευσεν Ἐισραήλ ἔτη κβ. ἡμῶν ΓΔ.

Ε. Προφῆτῶσεν Ιωήλ.
Ϛ. Ζ. Ζαχαρίας ὁ Αδδίου συναβραλαβὼν λίβυας
ἐπεφῆτῶσεν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ. ὄψελθων δὲ
Ασὶ ἐπροφῆτῶσεν αὐτὸν ἐν Γεράρις.
Η. Θ. Προφῆτῶσεν Αζαρίας ἕως Ἰουδαίᾳ, ἐν Αζα-
ρίας.
Ι. ΙΑ. Προφῆτῶσεν Αζαρίας ἕως Ἰουδαίᾳ, ἐν Αια-
νίας, ἐν Ζαχαρίας ἕως Ἰουδαίᾳ Ἐιζέου, ὁ τὸ
δρέπανον.

ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ.
Ασὶ βασιλεὺς Ἰούδα πλημῆλις ἔσπε Βασι-
λεὺς βασιλεὺς Ἰσραήλ ἐμισθώσπε εἰς Ἰουδαί-
αν τὸν υἱὸν Αδδερ βασιλεὺς Συρίας.
Προφῆτῶσεν Ιηθ.

ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ.
Προφῆτῶσεν Ιηθ.

ΚΔ. ΚΕ. Προφῆτῶσεν Αναίας.
Κς. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ.
Λς. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ. ΜΑ. ΜΒ. ΜΓ. ΜΔ.

Μετὰ Αστα ἐβασίλευσεν ἔτη Ἰούδα ἐκλήθη
ΙΩΣΑΦΑΤ ἕως αὐτῆς ἔτη κβ. ἡμῶν Δς Ϛε.
Α. Β. Προφῆτῶσεν Ηλίας ὁ Θεσβίτης, ἐν Αδδιδ
Αγανίς.

Εἰς προφῆτῶσεν Οζιήλ ἕως Ζαχαρίας, ἔτη ἕως
Αναίας, Μιχαίας ἕως Αμοιή.

Εφ' ἧ ψευδοπροφῆτη Σεδειίας ἕως Χανανῶν,
ὁ ποιῆσαι ἐαυτῷ κέρας σιδηρῶν.

Εἰς προφῆτῶσεν Ελιέζερ, ἐν ἄλλοις ψευδοπρο-
φῆται, ἐν τῷ αἰχμῶν ἐν ψευδοπροφῆται τῶ
Βαάλ.

Γ. Δ. Εβραίων δέχμενος Ιωάναν.
Ε. Ϛ. Προφῆτῶσεν Ηλίας, Αδδιδ, Οζιήλ, Ιηθ, Μι-
χαίας.

Ζ. Η. Θ. Ι. Ψευδοπροφῆται Σεδειίας, Ελιέζερ, καὶ
ἄλλοι τετρακόσιοι.

ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. Ανεμείρια γέροντες ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἔτη
ἔτη Ϛία, ἐν μύσας Ϛ.
ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ.

Εβραίων δέχμενος Αζαρίας ἐγνωρίζετο.
ΙΘ. Κ. ΚΑ.
Προφῆτῶσεν Εζακιήλ ὁ τῶ Ελιέζερ.

ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ.
Ιωσαφάτ βασιλεὺς τῶ Ἰούδα ἀνῆκε σὺν ἰδίας
ἀδελφοῦ, ἐν τῷ δέχμενος τῶ λαῶν.

ΚΕ.
Μετὰ Ιωσαφάτ ἐβασίλευσεν ἔβδομη τῶν δύο
φυλῶν Ἰούδα ἐν Μανασῆ ΙΩΡΑΜ ὁ ἕως
αὐτῆς ἐν Σαμαρείᾳ ἔτη ι.

Α. Εβραίων δέχμενος Αχιτάβ.
Β. Ιωραμ ἕως Ιωσαφάτ εἰδούσις δαλεύσις οἰκο-
δόμησε τὰ ὑψηλὰ, ἐν τῷ ἀλλοι ὁμοίως τῶ
πατρὶ αὐτῆ.

Γ. Δ. Ε. Ϛ.
Ηλίας ἔβ ἀνθρώπων ἀπῆλθεν.

Ζ. Η. Ιωραμ βασιλεὺς Ἰούδα ἐνίστατο δειῶς, ὡς
τὰ ἐντετα αὐτῆ Φανώσιαι.

Α. Αχαιῶς ἔτ' ἐλαθε γυναικα πλὴν θυγατέρα
Ἰσραὴλ τῆς τυρῶν καὶ Σιδονίων βασιλείας,
ἣ ὄνομα Ἰεζαβὲλ.

Β. Γ. Δ. Ε. Σ. Ζ.

Αχαιῶς ἔδομο ἔτει τῆς βασιλείας αὐτῆς Δία
πλὴν γυναικα αὐτῆς Ἰεζαβὲλ ἐδάδυσε τῷ
Βαῶλ.

Ἠλίας ὁ πρῶτος φητι γινώριζεν.

Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ.

Ἦσαν ἡ δόσος φητι Εζεκίας, Ελιέζερ, καὶ
ἄλλοι οὗ.

ΙΕ. Τῶν ἀλλοφύλων συναχθέντων ὅτι Ἰωσάφατ
βασιλεὺς Ἰούδα πολέμησεν τὴν Ἰούδα, ἐνεδρον
ἐδάκυν εἰς αὐτὸς ὁ θεός. καὶ διεσώθη Ἰωσά-
φατ, καὶ Ἰούδας.

ΙΣ. ΙΕ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ.

Αχαιῶς βασιλεὺς Ἰσραὴλ τῷ Ἀδερ βασιλεὺς
Συρίας εἰς πόλεμον ἐλθὼν ἀναρεῖται.

Μετὰ Αχαιῶς ἔδομο ἔβασίλευσε ἔξ Ἰσραὴλ
ΟΧΟΖΙΑΣ ἕως αὐτῆς ἔτη β.

ὁμῆ Ρς.

Α. Β.

Μετὰ Οχοζίαν ἔγδομο ἔβασίλευσε ἔξ Ἰσραὴλ
ΙΩΡΑΜ ἀδελφός αὐτῆς ἔτη ιβ.

ὁμῆ ςη.

Α. Β. Ἰζαὴλ ἕξ Ἀδελφὸς βασιλεὺς Συρίας πολιορ-
κῆν ὅτι εἰς Σαρμαριαν ὅτι Ἰωραμ
ἀδελφὸς Οχοζίας βασιλεὺς Ἰσραὴλ, λιμὸς
βαρὺς γένηεν ὅτι ἐπὶ ἐπιπλά, ὡς κεφαλῶν
ὄντων σικλων πεπεραῶς.

Γ. Δ. Ε.

Γενομένη ἐπὶ ἔξ Ἰωραμ βασιλεὺς Ἰσραὴλ Ἠλίας
ὁ πρῶτος φητι σὺ τῷ Ἐλισαίῳ ὅτι τὴν Ἰορδάνην
πρόσθεῖς τῇ μελατῇ πιλάζας τὸ ὕδαρ
διέσκησεν εἶπεν καὶ εἶπεν. καὶ διήλθον ἀμφό-
περι Δία ζήρως.

ς. Πρῶτος φητι Ἀμώς, ἕξ Ἐλισαῖο.

Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ.

Μετὰ Ἰωραμ ἐνατ' ἔβασίλευσε ἔξ Ἰσραὴλ
Ἰθ ἕως Ναμεσοῦ ἔτη κε. ὁμῆ ΡΚς.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Σ.

Ἐλισαῖος πρῶτος φητι θεοπίστ' τῷ Ἰαάχαρ πρὶ
τῆς βασιλείας αὐτῆς, καὶ κακῶν, ὧν ἐπέστη τῷ
Ἰσραὴλ βασιλεύσαν.

Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ.

Ἰωδαὲ πρὸς Ἐβραίοις δρχιερεὺς γινώριζεν.

ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ.

Ἰθ ὁ βασιλεὺς Ἰσραὴλ προσεκυῖησεν τῷ δαμά-
λει τῷ χευσίῳ, αἷς ἐπέησεν Ἰεροβοὰμ ἐν
Βεθλ, καὶ ἐν Δάν τῇ νύκτι λεγομένη Γανιάδι.

ΙΕ. ΙΣ. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ.

Ἀζαὴλ βασιλεὺς Συρίας ἐπόρθησεν τὴν Ἰσραὴλ.

ΑΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚΣ. ΚΖ. ΚΗ.

Θ. Πρῶτος φητι Ἀμώς ἕξ Ἐλισαῖο.

Ι. Ἰωδαὲ ἕως Ρηχαῖο γινώριζεν.

Μετὰ Ἰωραμ ἔγδομο ἔβασίλευσε ἔξ Ἰούδα Φυ-
λῶν Ἰούδα καὶ Μανασσῆ ΟΧΟΖΙΑΣ ἕως
αὐτῆς ἔτ' ἐν. ὁμῆ ΔΚς.

Α. Πρῶτος φητι Ἐλισαῖο, ἕξ Ἀβδανῆ. ἰθ' ἀ-
νάλε τ' Ἰωραμ, καὶ τ' Οχοζίαν, καὶ ἕως Α-
χαιῶ, καὶ πλὴν Ἰεζαβὲλ.

Μετὰ Οχοζίαν ἔβασίλευσε ἔξ Ἰούδα καὶ Μα-
νασσῆ ἡ μήτηρ αὐτῆς ΓΟΘΟΛΙΑ γυνὴ Ἰω-
ραμ ἔτη ε. ὁμῆ ΔΧΙΒ.

Α. Β. Γοθολία μήτηρ Οχοζίας, θυγάτηρ Αχαιῶς ἐφθ-
νάζε τὰ τέκνα τῆς ἕως αὐτῆς Οχοζίας.

Γ. Γοθολία καθάλε τὸ σκεν τῆς θεῆς τῆς ἐν Ἰερου-
σλήμ, καὶ ἐλάτρευσεν τοῖς Βαλιείμ.

Δ. Ἰωδαὲ ἕως Ρηχαῖο γινώριζεν. καὶ Ἐλισαῖο
ἔπεισεν φητι.

Ἐβραίων δρχιερεὺς Σαδούκ.

Ε. Ἐλισαῖο, ἔπεισεν φητι, καὶ Ἀβδανῆ, ἔπεισεν
καὶ Οζιήλ.

ς. Ἰωσάφατ γυνὴ Ἰωδαὲ τῆς δρχιερείας, ἀδελφὴ Ο-
χοζίας ἐκλεψεν Ἰωδαὲ τὸν Οχοζίας τῆς ἀδελ-
φῆς αὐτῆς, καὶ τῆτω πεδίεθηκεν Ἰωδαὲ ὁ δρχιε-
ρεὺς τὸ βασιλεῖον, ἀνελθὼν πλὴν Γοθολίαν.

Μετὰ Γοθολίαν ἔβασίλευσε τῶν δύο Φυλῶν
Ἰούδα καὶ Μανασσῆ Ἰωδαὲ ἕως Οχοζίας
ἔτη β. ὁμῆ ΔΧΜΒ.

Ἰωδαὲ πρὸς Ἐβραίοις δρχιερεὺς γινώριζεν, μό-
νο καὶ Μωσά βιώσας ἔτη ςλ.

Α. Β. Γ. Δ. Ἰωδαὲ ἔτ' ἀναγκασμένησεν τὸ σκεν τῆς θεῆς
Ἰερουσλήμ ἐρημαθῆναι ὑπὸ Γοθολίας.

Ε. Σ. Ἐλισαῖο καὶ Ζαχαρίας ἕως Ἰωδαὲ τῆς δρχι-
ερείας ὁ τὸ δρέπανον, πρῶτος φητι, καὶ Οζιήλ
καὶ Ἐλεάζαρ

Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ.

Ζαχαρίας ὁ πρῶτος φητι ἕως Ἰωδαὲ τῆς δρχιερείας
αἰρεθῆναι ὑπὸ Ἰούδα, ἰθ' ἔτ' ἔβασίλευσε αὐτῆς
μετὰ τῆς θυγατρὸς.

ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΙΣ. ΙΖ.

Ἀζαὴλ βασιλεὺς Συρίας ἐπιερεύσας τῷ Ἰωδαὲ
ἀνάλε πλῆσεν ὄχλον τῆς λαῶ καὶ τὸ ῥῆμα
Ἐλισαῖο τῆς πρῶτος φητι.

ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ.

Ἀζαὴλ ὅτι πρὸς τῇ Ἰερουσλήμ ἐμελλεν αὐτῷ
πολιορκεῖν. Ἰούδα ὅτι Ἰωδαὲ, ὅτι ἐπολέμησε τὴν Ἰ-
σραὴλ, ἔλαθε πέντε πᾶσι ἄγρια, καὶ τὸ χευσίον,
καὶ ἀπέσφηλε τῷ Ἀζαὴλ, καὶ λαβῶν ἀνεχώρησε.
ΚΒ.

Μετὰ ἰθ' δέκα^α ἔβασίλευσε Ἰσραὴλ ΙΩΑΧΑΖ ἔτη ἰζ. ὁμῶς ΡΜΓ.

Α. Β. Αζαήλ βασιλεὺς Συρίας ἠδουλήθη ἔπειρα-
τεῦσαι τῷ Ιωᾶς βασιλεῖ Ιούδα, καὶ ἐπειρα-
τεύσας τῷ Ιωαχάζ βασιλεῖ Ισραὴλ ἐν πρώ-
ταις ἔθελιψεν αὐτὸν πίσσις τὰς ἡμέρας τῆς
ζωῆς αὐτοῦ.

Γ. Δ. Ε.

Ελισαῖ^α ὁ προφήτης μετήλλαξε τὸ βίον προ-
φητεύσας ἔτη μ.

ς. ζ. η. θ. ι. ια. ιβ. ιγ. ιδ. ιε. ις. ιζ.

Ἐν τῷ τάφῳ Ελισαίου ἦν προφήτης ῥίφεις ἐν
πίσιν ὅσοις αὐτὸς νεκρὸς πρὸς τὸ τὸ μονοζώνων
τῶν Μωαβιτῶν ἀνέζησε θεὸς βυλήσει.

Μετὰ Ιωαχάζ^α ἔβασίλευσε Ἰσραὴλ ΙΩΑΣ ἔτη ις.
ὁμῶς ΡΝΘ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε.

Ιωᾶς βασιλεὺς Ισραὴλ ἐπειράσασκε τὴν Ἀμεσίαν
βασιλέα Ιούδα, καὶ καθέλιπε τὰ τείχη Ἱερου-
σαλὴμ τρεῖς πῆχαις, καὶ σκυλεύσας τὴν Ἱερου-
σαλὴμ αἰεχώρησεν εἰς Σαμαρείαν.

ς. ζ. η. θ. ι. ια. ιβ. ιγ. ιδ. ιε. ις.

ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚΣ. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Α. ΔΨ.
ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. ΛΣ. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Ν.

Μετὰ Ιωᾶς ἔβασίλευσε τῆς Ιούδα ΑΜΕΣΙΑΣ
ἕως αὐτοῦ ἔτη κβ.

ὁμῶς ΔΥΓΑ.

Α. Αμεσίας βασιλεὺς Ιούδα ἔτι ἐπὶ ἐπείρατεύ-
σας πρὸς Ἰσραὴλ, καὶ πρὸς ἕως ἡμεῶν ἐπειρά-
σασκε αὐτὸς, καὶ λαβῶν αὐτὸν ἔβασίλευσε αὐτῶν
Ἱερουσαλὴμ.

Β. Γ. Δ. Ε. Σ.

Αζαήλ βασιλεὺς Συρίας ἀπέθανε, καὶ ἀπέ-
θνε αὐτὸς ἔβασίλευσε ἕως ἁδερ.

Ζ. Ιωνᾶς ὁ προφήτης ἕως Ἀμαθί^α ἔσπευσε τὰ κήτους
καταπαθεῖς, καὶ τρεῖς ἡμέραις ἐν τῇ κελίᾳ
αὐτοῦ φυλαχθεῖς ἀπεπύδωθε θεὸς βα-
λήσει.

Ἰσραὴλ δὲ Ιωσήφ^α ἐν ἐνάτῳ τῶν Ἀρχαιο-
λογίας τῶν Ιωνῶν κατεπαθεῖν πρὸς τὰ κή-
τους ἐν τῷ Εὐφρατῆ πόντῳ μετὰ τρεῖς ἡ-
μέρας καὶ τρεῖς νύκτας ἐκέρραδ' ἰούα ζαν-
τῶ.

Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ.

Ιωᾶς βασιλεὺς Ισραὴλ συμβαλὼν Ἀμεσίᾳ
εἰς πόλεμον ἀχμαλώτων αἰρῶν τὴν Ἀμεσίαν,
καὶ τὰ τείχη Ἱερουσαλὴμ καθέλιπε ὡς πῆ-
χαις.

ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ.

Προεφήτεον Ὡσηὲ, Ἀμῶς, Ιωνᾶς καὶ Να-
θμ.

ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚΣ. ΚΖ. ΚΗ.
ΚΘ.

Ἀμεσίας βασιλεὺς Ιούδα ἀνέβη πρὸς τὸ ἰδίον
εἰς Λαχαίς.

Μετὰ Ἀμεσίαν βασιλεὺς ἦν τὸ δῆλο Φυλάν Ιού-
δα Βενιαμὴν ΟΖΙΑΣ, ὁ καὶ ΑΖΑΡΙΑΣ,
ἕως αὐτοῦ ἔτη νβ.

ὁμῶς ΔΥΛΓ.

Α. Οζίας, ὁ καὶ Αζαρίας, ἕως Ἀμεσίας, καὶ Τελε-
χίας ἀν' ἐτῶν ἰθ' ἔβασίλευσεν.

Β. Γ. Δ. Ε. Σ. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ.

Προεφήτεον Ὡσηὲ ἕως Βεκρά, Ἀμῶς καὶ Ιωνᾶς
ὅτι Ἰαμαθὶ ὅτι Ἰόφερ.

ΙΔ. Οζίας βασιλεὺς Ιούδα πολεμῶν καθέλιπε τὰ
τείχη Γεθ, καὶ Αζόιτα, καὶ Ιαμνίας.
ἐπλεμῆσε δὲ καὶ αὐτὸν κατακτείναντες Πέ-
τραν.

ΙΕ. Ἰς. Οζίας, ὁ καὶ Αζαρίας, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἱε-
ρόν τῶν θεῶν θυμιασαι. κωλυθεῖς δὲ ὑπὸ
Αζαρίᾳ τῶν ἱερέων, καὶ μὴ βυλῶν^α ἀνα-
χωρήσαι ἐλεπρώθη ὅλ^α ὡς ἀπὸ ἁγίου, ἐν-
τ^α δὲ χερσὶν Αζαρίᾳ.

ΙΖ. Η. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ.

Πρῶτ^α Ἀμῶς ὁ προφήτης τῶν παθῶν τῶν Ισραὴλ
ἀχμαλωσίας θεωπίζει πρὸς δῆλο ἐπὶ τῶν τῶ
σαισμῶ.

Κς. Κζ.

ὁ σεισμὸς μέγας γέγονεν ἐν Ἱερουσαλήμ καὶ ὅλη τῇ Ἰουδαίᾳ, ὧν ἔτι καὶ Ἀζαρίᾳ βασιλείῳ εἰσελθόντος εἰς τὸ ἀγίασμα ἔστη θυσιαστήριον, καὶ λεπτωρήντην αὐτῷ ἀνεχούσῃ ἢ πότις ἔστη θυσιαστήριον, τὸ σῆμα γρομίδου.

ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. ΛΣ.
ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ. ΜΑ. ΜΒ. ΜΓ. ΜΔ.

Τὸ τῶν ἐτῶν Ἡσυχίας ἕως Ἀμῶν ἤρξατο πνευμάτιον, καὶ Ὡσηεῖ ἕως Βηθραῖ, καὶ Καῶν.

ΜΣ. ΜΖ. ΜΗ. ΜΘ. Ν. ΝΑ.

Ναῦται ὧν ἔτι καὶ Ἀζαρίᾳ, βασιλείῳ Ἰούδα, πρώτη Ὀλυμπιάς ἐπέστη Ἰφίτης, καθ' ἣν πνευμάτιον Ἡσυχίας ἕως Ἀμῶν, Ὡσηεῖ ὁ τῶν Βηθραῖ, Ἰωὴλ ὁ τῶν Βαθθαῖ, Ὡσηεῖ, καὶ Μιχαῖας ὁ Μωρασθίτης.

Ἡ πρώτη Ὀλυμπιάς ἤρχητο τῶν Ἑλλήσιν, ἢ πρὸς τὴν περσικὴν.

Γ Ρ Ω Τ Η Ο Λ Υ Μ Π Ι Α Σ.

ΝΒ. καὶ ἔτι ὧν Ὡσηεῖ, ὁ καὶ Ἀζαρίᾳ, ποιήσας τὸ βύνητος ἐνώπιον κυρίου ἐπέδωκεν.

Τῶν πρώτων Ὀλυμπιάδων ὁ Ἀφρικανὸς καὶ Ἰωαθὴμ Ἑβραίων ἔτι Ἰούδα βασιλείῳ σπασίῳ, καὶ ὁ ἡμέτερος ὁ δὲ καιῶν κατὰ τὸ αὐτὸν περίησι. Γράφει δὲ ὁ Ἀφρικανὸς ὡς πρὸς λέξιν, Αἰαχὺλ ὁ Ἀραμῆστος ἤρξατο Ἀθηναίων Διὰ Βίβιν ἐπέστη. Ἰφίτης Ἰωαθὴμ ἐβασίλευσαν ἐν Ἱερουσαλήμ. καὶ ὁ ἡμέτερος ἦ καὶ τῶν πρώτων Ὀλυμπιάδων Ἰωαθὴμ βασιλείῳ Ἰούδα σπασίῳ.

Μετὰ Ἰωῶν ἔβασίλευσε τῶν Ἰσραὴλ Ἰεροβοῶμ ἕως αὐτῶν ἐτῶν μα.

ὁ μὲν Σ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. ς. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ.
Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. Κς.
ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ.
Λς. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ. ΜΑ.

Μετὰ Ἰεροβοῶμ ἔβασίλευσαν τῶν Ἰσραὴλ ΜΑΝΑΗΜ ἐτῶν ββ.

ὁ μὲν ΣΙΒ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε.

ἀλλ' βασιλεύσας Ἀσσυρίων Ἰσραὴλ τῇ Σαμαρείᾳ λαβὼν πρὸς Μαναῆμ τῶν βασιλείῳ Ἰσραὴλ ἀτάλαντος ἀργυροῖς ἀνεχώρησε.

Μετὰ Μαναῆμ ἔβασίλευσαν τῶν Ἰσραὴλ ὁ ἕως αὐτῶν φακεῖας ἐτῶν ββ.

ὁ μὲν ΣΚΔ.

Ἑβραίων ἔτι Ἰσραὴλ ὁ ΖΑΧΑΡΙΑΣ μῆνας ς. καὶ ἐν τῷ ΣΕΛΟΥΜ μῆνα α. μετ' ὧν ΦΑΚΕΙΑΣ ἕως Μαναῆμ ἐτῶν ις.

** Β. Γ. Δ. Ε. ς. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ.

οὗτος φακεῖας Ἰσραὴλ ἐβασίλευσε πρὸς φακεῖας ἕως Γωμελίς τῶν περσικῶν αὐτῶν ἀπέθανεν. καὶ ἐβασίλευσαν αὐτῶν ΦΑΚΕΙΑΣ ἕως Γωμελίς ἐπὶ Ἰσραὴλ ἐτῶν λ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. ς. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. Κς. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ.

Ἐν τῷ ἡμέτερον σακεῖας ἀνέστη Σευλάθ φανάσσαρ βασιλεὺς Ἀσσυρίων καὶ ἔλαβε τῶν Αἰν, καὶ τῶν Βεθμαλλὰ, καὶ τῶν Αἰνῶν, καὶ τῶν Κενεζ, καὶ τῶν Ἀδῶν, καὶ τῶν Γαλααδ, καὶ τῶν Γαδδ, καὶ τῶν Γαλιλαίαν πᾶσαν, καὶ τῶν Κεφθαλήμ, καὶ ἀπώ-

Μετὰ Ὡσηεῖ, καὶ Ἀζαρίᾳ, ἐβασίλευσε τῶν δύο Φυλῶν Ἰούδα καὶ Βενιαμὴν ΙΩΑΘΑΜ ἕως αὐτῶν ἐτῶν ις.

ὁ μὲν ΔΥΜΘ.

Α. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Α. Ἡσυχίας θεῖας ἀρχιερέως ἡξίαθη.

Β. Ἡν ἀρχιερέως Ουρίας.

Προεφήτευον Ἡσυχίας, Ὡσηεῖ, Ἰωῶν, καὶ Μιχαῖας ὁ Μωρασθίτης, Ἰωὴλ ὁ τῶν Βαθθαῖ, καὶ Ὡσηεῖ.

Γ. Β ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Τὸ τῶν ἐτῶν ἐγγνήθησαν Ρώμη καὶ Ρῆμη οἱ κτίσαντες Ρώμην.

Δ. Ε. ς. Γ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. Ἰωαθὴμ τῶν ἐν τῶν ναῶν εὐαγγελιστῶν ἔβασίλευσαν. ἡ ἀνατολικὴ γὰρ μὴν εὐαγγελιστῶν Σαλομῶντος ἐβασίλευσαν.

Η. Θ. Προεφήτευον Καῶν. τὰ ἔτι αὐτῶν πνευμάτιον μετὰ τῶν Νινευὶ σπασίῳ μετὰ ἐτῶν ςβ.

Δ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ι. ΙΑ. Ἰωαθὴμ πλάσσει ἀνεβόησαν ἐν Ἱερουσαλήμ.

ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις.

Ε. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

καὶ ἀπαίειν αὐτὸς εἰς Ασσυρίαν. εἶπε μὲν τὰ πολέμοις φακέε ὕς Ρομελίς ἅμα τῷ Ραασὼν βασιλεὶ Ασσυρίας κατὰ τὴν Ιερουσαλήμ, ἔλαβεν αὐτῷ
Τὸν φακέε ἐπάταξεν ΩΣΗΕ ὕς Δαλή, καὶ ἐβασίλευσεν αὐτ' αὐτῶ ἐν Σαμαρείᾳ ἔτη 6.

ὄμῃ ΣΞΓ.

A. Ωσπὲρ τὸ πνευρὸν ἐνώπιον Κυρίως ἀφ' ὧ πάντας ἐμπροσθεν αὐτῶ ἐποίησεν, καὶ εἰδώλοις ἐδύλωσεν σινοδομῶν
* αὐτοῖς σίκας. καὶ τὰ τέκνα αὐτῶ διήγεν ἐν πυρὶ κατὰ τὸ βδελυγμα τῶ ἐθνῶν. καὶ ἐθυε, καὶ ἐθυμία ἐν τοῖς ὑψηλοῖς, καὶ ἐν τοῖς βυνοῖς, καὶ ὑποκάτω πεντὸς ξύλων πυκάζοι.

B. Γ. Δ. Ε.

Καὶ ὅππῃ Ωσπὲρ αἰέθη Σαλμανάσαρ βασιλεὺς Ασσυρίων, καὶ ἐθήβετο αὐτῶ Ωσπὲρ δὲλ, τῷτ' ἐστὶ σωπελετής.

Γ. Ζ. Ωσπὲρ βασιλεὺς Ισραὴλ ἀπέστειλε πρὸς Αδρην ἐλεχ τὸν Αιθίοπος εἰς βοήθειαν ἐαυτῶ

H. Θ. Τῆτω τῷ ἐνάτω ἐτὶ τῆ βασιλείας Ωσπὲρ ὕς Δαλή πρῶτη αἰχμαλωσία γένοιε ἔξ Ισραὴλ ἑδέκα φυλῶν βασιλευσμένων ἐν Σαμαρείᾳ, νῦν ἡ μετὰ κείων εἰς ἔρη Μηδων, καὶ Καλδαίων ὑπερπεύσασθαι αὐτῶ Σαλμανάσαρ ἔξ Καλδαίων βασιλέως, ὅς καὶ αὐτὸν τῶ Ωσπὲρ ὕον Δαλή βασιλεα τῶ Ισραὴλ δεσμὸν λαβῶν ἀπέληγεν.

Εβασίλευθησαν ἡ ἐν Σαμαρείᾳ ἐπὶσι χρονοῖς ἐξήκοντα τρισί. Μετὰ κείων ἡ αἰ δέκα φυλαὶ τῶ Ισραὴλ ἐκ τῆ Ισραήλ ἀφ' ἧς μὲν οἱ προγονοὶ αὐτῶν ἐξήλθον ἐξ Αιγύπτου μὲν ἔτη 430. ἀφ' ἧς ἡ πλεὴν χώραν Σαμαρείας κατέσχον, στρατηγησάμενοι αὐτῶν Ιησὺ ὕς Ναυῆ, εἶπον αὐτῶ. ἀφ' ἧς ἀποστάντες Ροδαὶμ τὸ ἐκρόνον Δαβὶδ ἐβασίλευθησαν ὑπὸ Ιεροβοῶμ δὲλ. γ. γενόμενος Σολομῶν, εἰσὶν ἔτη 40, καὶ μήτις 5 ἅπανα σωτρεχί, ἡ γὰρ κατὰλήθη, εἰς τὸ πῦρ ἐπέθετο Ἐζεκίη βασιλέως Ισραὴλ, καὶ ὅν καὶ τὸ πάρα σωματῶ γενεῶν λαμπερῶς καὶ Φιλοπίμως δὲ Σολομῶν. οἱ καὶ μετὰ κείων Χοβαὶ εἰσκήθησαν, πλεὴν τῆ χώρας, ἐν ἧ κατωκίσθησαν, προσωρηρίαν λαβόντες, ἀλλὰ τὸ τῆ Χόθας ὅτω καλυμμένης χώρας τότε μεταπέτηται. Ἔστῃ αὐτῇ ἡ Χόθας χώρα ἐν τῇ Περσίδι, καὶ πῶμος τῶ ἔχων ὄνομα. καὶ μετὰ κείων εἰς Σαμαρείαν ἐκάσθαι κατ' ἔθνη ἰδίον εἶχε θεόν. Ισραὴν ἡ Σαμαρείας ἐκλήθησαν, πλεὴν τῆ χώρας, ἐν ἧ κατωκίσθησαν, προσωρηρίαν λαβόντες.

Τῆτω τῶ ἐτὶ Σίβυλλα ἡ Ερυθραία ἐν Αιγύπτῳ ἐγνωρίζετο. Γεγόνασι ἡ καὶ ἄλλαι πα Σίβυλλα, ἡ Εβραία, ἡ Περσικῆ, ἡ Δελφικῆ, ἡ Αδαία, ἡ Κιμμερία, ἡ Σαμία, ἡ Ροφία, ἡ Κυμαία, ἡ Λιβύη, ἡ Τρωαία, ἡ Αρμενία, ἡ Τιβεροτία. Ἡ Ερυθραία ἡ προσωρηραμμένη ἦν δὲ πολίχνης Ερυθρίας καλυμμένης ἀντικρὺ Χίος, ἡ καὶ ἐποπίδος ὅσα ἡς καὶ ἐλήθη ἐστὶν ἐν τῇ Ερυθρίᾳ ἄχρι τῶ νῦν, κατὰ πλεὴν στερεῶν ἀντικρὺ Χίος.

Μετὰ Ιωαθαμ ἐβασίλευσε τῶ ὄνομα Φυλαὶν Ισραὴλ, καὶ Βενιαμὶν ΑΧΑΣ ὕς αὐτῶ, ἔτη 15.

ὄμῃ ΔΨΞΕ.

A. Ραασὼν ὕς Αραμ, καὶ φακέε ὕς Ρομελίς ἀνέκαθισαν τῇ Ιερουσαλήμ πρῶτω ἐτὶ τῶ ΑΧΑΖ βασιλέως Ισραὴλ. καὶ σὺν ἴχουσαν αὐτῶ λαβῶν.

B. Ουρίας ἀρχιερεὺς ἐγνωρίζετο, καὶ Ζαχαρίας ὕς Βαεραχίς. περὶ ἃν εἶπεν ὁ θεὸς τῷ Ηπιῖα, Μάρτυρες μοί, καὶ τὰ λοιπά.

Γ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ. Δ. Ε. ς.

ΑΧΑΖ βασιλεὺς Ισραὴλ καὶ Βενιαμὶν ἀπέστειλεν ἀγγέλους πρὸς Σιλὰδ φάλαγγ βασιλέα Ασσυρίων, πρὸς τρεῖς πῶ αὐτὸν, καὶ λεγὼν, εἰ δὲλ σὺ, καὶ ὕς σὺ γὰρ, βοήθησον μοί, ἐάνανθησι, ἐρῦσά με ἐκ χερῶν Συρίας, καὶ ἐκ χερῶν βασιλέως Ισραὴλ, ὅππῃ ἐπινέστησαν κατ' ἐμῶ.

Ζ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. Τῆτω τῶ ἐβδόμῳ ἐτὶ ἔξ ΑΧΑΖ οἱ ἰδρυαῖοι συμδολόντες αὐτῶ, πολλὰς αἰχμαλώτους ἔλαβον.

H. Θ. Ι. Τῆτω τῶ ἐτὶ αἰέθη Σαλμανάσαρ εἰς Σαμαρείαν.

Τῆτω τῶ δεκάτῳ ἐτὶ ἔξ ΑΧΑΖ, καὶ πετάρτῳ ἐτὶ ἐβδόμης Ολυμπιάδαι ἐκεσὶν πῶρτον τῆ οἰκίας ἡλικίας ἀγοντες ἐκινῶν Ρῶμ καὶ Ρῆμ κτίχουσι πλεὴν Ρῶμην, ὅθεν μετὰ κείων οἱ Ρωμαῖοι. οἱ πνες καὶ τὰ ἐπὶ αὐτῶ Ἡρακλέους ἀπέθεντο ἐν τῇ πῶρ αὐτῶν κηδεύσασθαι πόλιν Ρῶμην, (ἡ πτες πρῶτον ἐκαλεῖτο κῶμη Βαλεντία.) ἐν τῷ Βοαρίῳ Φόρῳ. εἰ ἡ αὐτῶ δύο ἀδελφοὶ ἀνεγέσωσαν τὸ λεγόμενον Παλλάνιον τὸν βασιλεὺν ἐκινῶ ἔξ Παλλάνου. Ἐκτίσαν ἡ καὶ νῦν μέγαν τῶ Διὶ, ὅν πνα ἐκάλεσαν Καπετώλιον Ρωμαῖσι, ὅ ὅστιν ἡ κεφαλὴ τῆ πόλεως. ἀγαρόντες ἡ καὶ τὸ Παλλάνιον ἔβανον δὲ πόλεως Σιλθως ἀπέθεντο αὐτῶ ἐν τῇ Οἱ πνες ἀδελφοὶ ἐν τῷ βασιλεύειν αὐτῶ, εἰς ἐχθραν ἤλθον πρὸς ἀλλήλους. ἐφευεθη ὑπὸ Ρῶμην Ρῆμ ὁ ἀδελφὸς αὐτῶ. καὶ ἐβασίλευσε μόνου Ρῶμην. ὅππῃ ἡ ἐφόνευσεν τὸν ἰδίον ἀδελφόν, ἐσέειρο πῶσα ἡ πόλις Ρῶμην.

Η. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΑ. ΙΒ. Τῆτω τῶ ἐτὶ Ἡσαίας πλεὴν καὶ Βαβυλωνίου ὅρασιν εἶδεν.

ΙΓ. ΙΔ. ΑΧΑΖ ὁ βασιλεὺς Ισραὴλ ἕτερον θυσιαστήριον προσέταξεν Ουρίας τῷ ἱερῷ ποιῆσαι ὅμοιον τῶ ἐν Δαμασκῶ, εἰς πλεὴν Ιερουσαλήμ.

Θ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΕ. Ις. Τῆτω τῶ 15 ἐτὶ τῆ ἐαυτῶ βασιλείας ΑΧΑΖ καθῆλε πλεὴν θύλασσαν πλεὴν χαλκῶ ὅππῃ τῶ μύλων, πλεὴν ὑπὸ

Ἐπὶ Σολομῶν ᾧ γηρομλίω, καὶ ὅτι τότε τῷ δέχιερέϊ οὐχθεὶς Ουρίας.
 Μετὰ ἀρχαζῆεασίλωσε τ' ἡλύ Φυλῶν ἔξ ἰθάδα Ἐζεκίας ἕως αὐτῆ ἔτη κθ'. ὁμῆ ΔΨΓΔ.
 Α. Οὗτ' ὁ Ἐζεκίας ἐν πύσαις ταῖς ἐντολαῖς τῆς θεῆς πρευθεῖς, καὶ τῶ ὑψηλὰ καθελῶν, καὶ τὰς σήλας σιωπῆψας,
 καὶ τ' ὄφιν, ὃν ὀκρέμασε Μωϋσῆς, καθέειλεν. αὐτῷ γὰρ εὐτυχάζον πολλοί. αἶψά αὐ καὶ βιβλίον Σολομῶν ᾧ,
 ἃς Φασιν Εβραῖοι, ἱαμάτων πάντος πάθους ὀκκεκλαμῆρον εἰς τῶχον εὐρών τῆ ναῆ, ὕζεκεψεν.
 Ἐπὶ τῆτα προσφῆτων Ησαΐας, Ωσηῆ, Ἰωήλ, Μιχαίας, Ἀμῶς, Ἰωνᾶς, καὶ Ναεμ.
 Οὗτ' ὁ Ἐζεκίας λατρεύσας τῷ θεῷ ἀνεκλήσατο τῷ Ἰερουσαλήμ, καὶ τ' ἰθάδαν, καὶ ἀποδόμησε τὸ καπεκαμ-
 ῆρον τειχῶν τ' Ἰερουσαλήμ. καὶ τῷ πηλῶ τῆ Σιλωὰμ ἀπέσρεψεν ἔσω τ' τειχῶν.

Ι Ο Λ Υ Μ Π Ρ Ι Α Σ .

Β. Γ. Δ. Ἀπὸ Σολομῶνος τῆ βασιλείας ὅση ἀρχέντος τῆ πάρα μὲν ὅτι Ἐζεκίας ἐπετελέσθη λαμπρῶς καὶ Φιλο-
 τήμως, ὅτι καὶ οἱ ὄξ Ἰερουσαλήμ μέτοικαι γέγονασι.

Ε. Τῶτῳ τῷ ἔτῃ Θαλλῆς ὁ Μιλήσιος Φιλόσοφος ἐν Τενέδῳ ἀπέθανεν.

ΙΑ Ο Λ Υ Μ Π Ρ Ι Α Σ .

Ζ. Η. Θ. Ι. ἸΑ. ἸΒ. ἸΓ. Ἀρχιερεὺς Σοθναῶς ἐγνωρίζετ', ὃν διεδέξατ' Ἐλιακαὶμ ὁ τῆ Χελκίς, προδότης Σοθναῶ τ' λαόν, καὶ
 αὐτομολήσας πρὸς Σενναχηρείμ βασιλέα τ' Συρίας.

ΙΔ. Τῆτα τῷ ὄξ ἔτει τ' βασιλείας Ἐζεκίας ἀνέβη Σενναχηρείμ βασιλεὺς Ασυρίων ὅτι τὰς πόλεις τ' ἰθαδαίας
 τὰς ὀχυραῖς, καὶ ἔλαβεν αὐτάς. ὅτι Ἰσραὴλ καὶ τῷ Ἐζεκία δέξυρις τάλαντα τ', καὶ χρυσίς τάλαντα λ', καὶ
 πῶτα λαβὼν πᾶρ' αὐτῆ ἐπιπικρήσασιν συμπάσαις ταῖς παρεμβολαῖς αὐτῆ ταῖς ἐν Ἰερουσαλήμ, Βαλό-
 μιν ᾧ, καὶ αὐτῷ καὶ πικρήσασιν, ὡς ἔπας ἄλλας. Ἀκόσας ἡ ὁ Σενναχηρείμ, ὅτι Ἰσραὴλ βασιλεὺς
 Αιθιοπίων ὕψηθη πικρήσασιν αὐτὸν, ἀπέστλε πρὸς Ἐζεκίαν λέγων, Μὴ σε ἀπατάτω ὁ θεὸς σὺ, ἐφ' ὃ
 σὺ πέποιθας λέγων, ἔμὴ ὄξ ἰθαδα τῆ Ἰερουσαλήμ εἰς χεῖρας βασιλείας Ασυρίων ὅση ἡκόσας ἀπεποιήκασι
 βασιλεῖς Ασυρίων πᾶση τῇ γῆ, ὡς ἀπώκισαν αὐτῷ, καὶ σὺ ῥυθείσῃ; Τῆ ἡ Ἐζεκίας γησῆς τ' θεὸν ὅτι
 καλεσαμῆρος, καὶ τῆ θεῆ ἐπικύσασιν αὐτὸν, ὕζελθῶν ἀγγελῶν Κυρίῃ ἀείλεν ὅτι τ' παρεμβολῆς τ'
 Ασυρίων ἐν μιᾷ νυκτὶ ῥᾶχιλιάδας. ἀναπάντες δὲ τὸ πρὸ ὄξρον πᾶντα τὰ σώματα νεκρᾶ. καὶ ἔτω διε-
 σῶθη ὁ, τε λαὸς καὶ Ἰερουσαλήμ, καὶ ὕσρεψας Σενναχηρείμ ἀκήσεν ἐν κινδί. ἐν δὲ τῷ προσκωῶν αὐτὸν
 τὸν πάραρχον αὐτῆ, Ἀδραμέλεχ, καὶ Σαρῆσαρ ἕξι αὐτῆ ἐπάταξαν αὐτὸν ἐν μαχαίραις.

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀρρώσῆσαν τῷ Ἐζεκία, καὶ μέλλοντι τελευτᾶν προσδωρεῖται ὁ θεὸς Ἰσραὴλ τῆ
 προσφῆτα ἔτη ζωῆς τε δι' ἀναποδισμῆ Φωσῆρ ᾧ ἡμερῶν δέκα ἀνασθημῆς γηρομλίᾶ.

ΙΓ Ο Λ Υ Μ Π Ρ Ι Α Σ .

ΙΕ. ΙϚ. ΙΖ. ΙΗ. Προσφῆτερον Ησαΐας, Ωσηῆ, καὶ Μιχαίας.

ΙΔ Ο Λ Υ Μ Π Ρ Ι Α Σ .

ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ.

ΙΕ Ο Λ Υ Μ Π Ρ Ι Α Σ .

ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚϚ.

ΙϚ Ο Λ Υ Μ Π Ρ Ι Α Σ .

ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ.

Μετὰ Ἐζεκίαν ἔεασίλευσεν ΜΑΝΑΣΣΗΣ ἕως αὐτῆ ἔτη νε'. ὁμῆ ΔΩΜΘ.

ΙΖ Ο Λ Υ Μ Π Ρ Ι Α Σ .

Β. Γ. Τῶτῳ τῷ ἔτῃ Μανασῆ, καὶ ἰϚ Ολυμπαδῶ, ἀπέθανεν Ρᾶμ ᾧ ἐν τῷ βαλευτηρίῳ Ρώμης καὶ μέλῳ δια-
 ρεθεῖς, ἀρχῆς ἔτη λη. Μέρθ' ὃν γέρονε δούπερ ᾧ βασιλέως ἐν Ρώμῃ ΝΟΥΜΜΑΣ ΠΟΜΠΗΛΙΟΣ ἔτη μγ'.

ΙΗ Ο Λ Υ Μ Π Ρ Ι Α Σ .

Δ. Ε. Νουμῆας Πομπήλι ᾧ τετάρτῳ ἔτῃ τ' αὐτῆ βασιλείας ἐν Ρώμῃ κτίσθη τὸ Καπετώλιον ὅση θεμεθλίαν.
 Ζ. Νουμῆας Πομπήλι ᾧ κρησῆρον ἔδωκεν ἐν Ρώμῃ ἀσάκρια ξύλινα, καὶ ὄξρῆκινα.

ΙΘ Ο Λ Υ Μ Π Ρ Ι Α Σ .

Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ.

Κ Ο Λ Υ Μ Π Ρ Ι Α Σ .

ΙΔ. ΙΕ. ΙϚ. Ἐβραίων δέχιερεὺς Σελλῶμ.

ΚΑ Ο Λ Υ Μ Π Ρ Ι Α Σ .

ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ.

Ησαΐας ὁ προσφῆτης πικρῆς ἔσπῳ Μανασῆ ἐλεγχομῆρῶ ἔσπ' αὐτῆ ὅτι εἰδώλων σεβάσματος μετήλλαξε
 τ' βίον προσφητεύσας ἔτη Ϛ. καὶ ἔθαψαν αὐτὸν ὑποκάτω δρυὸς Ρωσῆλ.

ΚΒ Ο Λ Υ Μ Π Ρ Ι Α Σ .

ΚΒ. Τὸν Μανασῆ βασιλέα ἰθάδα οἱ ἄρχοντες τ' διωάμεως βασιλέως Ασυρίων αἰχμαλώτων ἔλαβον, καὶ κα-
 πῆραρον εἰς Βαβυλώνα.

ΚΓ Ο Λ Υ Μ Π Ρ Ι Α Σ .

ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ.

ΚΔ Ο Λ Υ Μ Π Ρ Ι Α Σ .

ΚϚ. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ.

ΚΕ Ο Λ Υ Μ Π Ρ Ι Α Σ .

Δ. ΔΑ. ΔΒ. ΔΓ.

ΔΔ. ΔΕ. ΔϚ.

Μανασῆς ἐν τῇ αἰχμαλωσίᾳ ὡν ἐπέσρεψε πρὸς τ' θεὸν τῶν πατέρων αὐτῆ, καὶ ἀπεκαπεύθη εἰς τῷ βα-
 σιλείαν αὐτῆ.

ΛΖ. Κς. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.
ΛΗ. ΛΘ. Μ. ΜΑ. ΜΒ. ΜΓ. ΜΔ. ΚΖ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Τέτω τῷ ἔτη Νεμαῖς Πομπίλιϑ Ραμαίαν βασιλεύς κατασίμαλι πλῶτα. Εν Ρώμη τρίτῳ ἔβασίλευσε
ΤΟΥΛΛΟΣ, ὁ ἰϑ ΣΤΗΛΙΟΣ, ἔτη λγ.

ΜΕ. ΚΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.
Μς. ΜΖ. ΜΗ ΜΘ. ΚΘ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.
Ν. ΝΑ. ΝΒ. ΝΓ. Λ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.
ΝΔ. ΝΕ.

Μετῶ Μανασσῆν ἔβασίλευσεν Ἀμὼν ἕως αὐτῶ ἔτη β. ὁμῶς ΔΩΝΑ.

Α. Β. ΛΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.
Μετῶ Ἀμὼν ἔβασίλευσεν ΙΩΣΙΑΣ ἕως αὐτῶ ἔτη λα.

ὁμῶς ΔΩΡΒ.

Α. ΟΥΤῳ Ἰωσίας, πρὶν γνηθῆναι αὐτὸν, προεφήτῳ τῇ γυναικί, ὡς ἐν τῇ τρίτῃ τῆ βασιλείων γέγραπται, ὑπὸ
Σαμαίς ἔπροφήτῳ ἐν βασιλείᾳ Ἰεροβοάμ βασιλέως Ἰσραήλ.

Ὑπὸ Ἰωσίας ἔχε τρεῖς ἕως, Ἰωάκας τῷ ὑπὸ ἔριεμίας Σελλήμ προσυγορευόμενον, ἰϑ Ἰωακείμ πὺν καὶ Ἐ-
λιακείμ, καὶ τὸν Διαθανίαν, πὺν ἰϑ Σεδεκίαν.

Σοφωνίας ὁ ἔχσῳ ἕως Γοδολὶς ἐν ἡμέραις Ἰωσίας ἕως Ἀμὼς βασιλέως Ἰούδα προεφήτευσεν.

Β. Γ. Δ. ΛΒ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ. σ. ζ. προεφήτευσεν Σοφωνίας, Ἀμβακὺμ, καὶ Ναῦμ.

Η. ΛΓ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΛΔ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ἰερεμίας ἕως Χελκίς ἔριεμίας κατοικῶν ἐν Ἀμαθῶθ ἐν γῇ Βενιαμὴν ἤρξατο προφητεύειν τρισκαδεκάτῳ ἔτη
βασιλείας Ἰωσίας ἕως Ἀμὼς βασιλέως Ἰούδα. ὁ αὐτὸς ἦ ἰϑ ἐν ἡμέραις Ἰωακείμ, ἔριεμίας Ἰωακείμ, ἕως Ἰωσίας
βασιλέως Ἰούδα, ἰϑ ἕως σιωπτείας ἰα ἔτος Σεδεκίς, ἔριεμίας Ἰεχωνίας βασιλέως Ἰούδα, προεφήτῳ ἔτη
μβ. ὁ αὐτὸς ἦ ἰϑ μῶ πλὴν αἰχμαλωσίαν τῶ λαῶ, ἰϑ πλὴν ἐρήμαζεν τῶ ἐν Ἰερουσόλοις νεώ. ἐφῳ ἔψευδε-
προφήτης Ἀνανίας, ὁ τῶ Χανααίς.

ΙΔ. ΙΕ. Ὀλδὴ γυνὴ Σελλήμ τῶ ἱμαλιφύλακος τῶ ἰερέως, ἔ Σοφωνίας, ἰϑ Ὀδολλάμ.

Ις. Τέτρωτον ἔτῳ τῶ προφητείας Ἰερεμίας. Ἐβλήθη ὅτι τὸ πρῶτον ἔτος Κυρῶ ἔριεμίας βασιλέως, ἔτη ἑβδομη-
κοντῳ.

ΙΖ. Η. Τῶ τῶ ἔτῳ τὸ πάρα νομίμως γέγονεν. ἀφῳ ἔγὰρ Ἰησοῦς ὁ τῶ Ναυῆ ἐπελεύτησεν, ὡς ἐφύλαξεν ὁ
λαὸς τὸ πάρα νομίμως, εἰ μὴ νεώ.

ΙΘ. Κ. ΚΑ. Λς. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Τῶ τῶ ἔτῳ Τῶλλῳ, ὁ ἰϑ Στήλιϑ, ἐν Ρώμη, τῶ οἰκίας αὐτῶ κεραινωθείης, συγκαπέφλεχθη αὐτῇ, ἰϑ
ἀπέθανεν. ἰϑ ἔβασίλευσεν ἐν Ρώμη τέτρωτῳ ΛΓΚΟΣ ΜΑΡΚΟΣ ἔτη κδ.

ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΛΖ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΕ. Κς. ΚΖ. ΚΗ.

Προφητεύσεν Ἐλιπιβελλῆμ ὁ τῶ ἱμαλιφύλακος ἰερέως, ἰϑ Σοφωνίας, ἰϑ Ἰερεμίας, ἰϑ Ὀδολλάμ, ἰϑ Βαρύχ.
ἠν ἔψευδεπροφήτης Ἀνανίας ὁ λορδός. (γς. ὁ κυρτός.)

ΚΘ. ΛΗ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΑ. Εβραίων δρχιερέως Ἀζαρίας.

Α. ΛΑ. Ἰωσίας βασιλεύς Ἰούδα συμβαλὼν νεχαῶ τῷ ἰϑ νεχεβῶ ἀναιρέτη ὑπὸ αὐτῶ, ἰϑ ἐπέησεν ὁ λαὸς βασι-
λέα ἕνα τῶ ἕων αὐτῶ. Καὶ μοι: Θαυμάζῳ ἐπὶ πῶς σινεδραμον οἱ χερόνοι κατὰ τῶ προκείαρον κανόνα, ὡς
ἀνιπερῶσων ἔριεμίας τὸν τῶ Αἰγυπτίων βασιλέα νεχαῶ τὸν ἰϑ Ψαμμίπχον *. ἐν ἰϑ ἡ θεία γραφῆ τῶ
Ἰερεμίας φερῶν νεχαῶ ὀνομάζῳ.

Μετῶ Ἰωσίαν ἔβασίλευσε τῶ Ἰουδαίας ΙΩΑΧΑΣ, ὁ ἰϑ ΣΕΛΛΗΜ, ἕως αὐτῶ μῶως γ.

ὁ αὐτὸς φερῶν νεχαῶ βασιλεύς Αἰγύπτου τὸν Ἰωακῶζ, τὸν ἰϑ Σελλήμ, ἕν Ἰωσίς τέτρωτῳ μῶν τῶ βασι-
λείας αὐτῶ αἰχμαλωτὸν ἔλαθεν ὁσῶς αὐτὸν δεσμοῖς χαλκῶς. καὶ κατήγαγον αἰς Αἴγυπτον, καὶ πλὴν
πληθῶ τῶ λαῶ, ἐν οἷς ἰϑ Ἰερεμίας ὁ προφήτης συγκαπέθη μετῶ αὐτῶν αἰς Αἴγυπτον. τὸν ἦ ἀδελφὸν αὐτῶ
Ἀχῶζ τῶ ἰϑ Σελλήμ Ἰεχωνίαν, τὸν ἰϑ Ἰωακείμ, κατέστησεν ἠγεῶτα τῶ ὑποελεθμῶν Ἰουδαίων ἐν Ἰερου-
σολίμ. Φόρον τε ὅπθεις αὐτῶ δρχιερῶν πάλαι τε ἀνεχώρησε τῶ Ἰουδαίας.

Μετῶ Ἰωακῶζ τὸν ἦ Σελλήμ ἔβασίλευσε τῶ Ἰουδαίας ΙΕΧΩΝΙΑΣ, ὁ ἰϑ ΙΩΑΚΕΙΜ, ἀδελφὸς αὐτῶ ἐν
Ἰερουσολίμ ἔτη β. ὁμῶς ΔΩΓΔ, μῶνας γ.

Α. Ἐν δρχῆ τῶ βασιλείας Ἰεχωνίας, τῶ ἰϑ Ἰωακείμ, ἐβλήθη λόγῳ Κυρίας πῶς Ἰερεμίας λέγων ἔτῳ. ἔσα Ἰε-
ρουσολίμ, ὡς ἡ Σηλώμ. ἰϑ τὰ λοιπά.

Προφήτευσεν Ουρίας ἕως Σαμαίς, Ἰερεμίας, ἰϑ Βαβῆ, ἰϑ Βαρύχ ἐν Καρκαθάρει, ἰϑ Ἐζεκιήλ.

Β. Γ. Ουρίαν τὸν προφήτην Ἰεχωνίας ἀνείλεν μὴ φέρων αὐτῶ πλὴν πύρησίαν.

Η η

Δ,

Δ. Τότῳ τῷ τετάρτῳ ἔτη Ιεχωνίας ἢ Ιωσίας βασιλείῳ Ιεζα, ἦλθεν Ναβαχοδονόσορ βασιλεὺς Βαβυλωνος εἰς Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐπολιόρησεν αὐτῷ. καὶ ἔδωκε Κύριος ἐν χειρὶ αὐτοῦ Ιεχωνίαν, τὴν καὶ Ιωακείμ, βασιλέα Ιεζα, καὶ δύο μέρους τῶν σκευῶν αὐτοῦ τὰ θεῶν αὐτοῦ, καὶ τὰ σκευῆ εἰσήμεγεν εἰς τὸ εἶκον θησαυροῦ τὰ θεῶν αὐτοῦ. καὶ εἶπεν ὁ βασιλεὺς Ἀρφανέζ τῷ ἀρχιερεὶ αὐτοῦ, εἰσαγαγεῖν δύο τῶν ἑῶν τὴν αἰχμαλωσίαν Ἰσραήλ. καὶ οὐ λειπά.

Ε. Ναβαχοδονόσορ Ε. Ἱερεμίας ὁ περὶ φητής ῥίπτε εἰς λάκκον βορβορέα ὑπὸ μελίχιν ἢ Ιωακείμ. Αβδεμέλεχ δὲ ὁ Αιθίοψ ὄνδρος τὸ αὐτὸ Ιωακείμ ἀκόσως τὸ ἐλάλησε τῷ βασιλεῖ, μάτῳ βεβλήθη τὸ ἱερεῖα ἐν τῷ λάκκῳ. καὶ ἀπυρρωπίς ὑπὸ τῶν βασιλείῳ, λαβὼν ἅνδρας ἀνήγαγεν αὐτὸν ἐκ τῶν λάκκων τῶν βορβορέα. Ἐν τῷ ἔτη τῷ δευτέρῳ τῆ βασιλείας Ναβαχοδονόσορ, ἐνυπνιάθη Ναβαχοδονόσορ ἐνύπνιον, ἃ εἰξήθη πεινύμα αὐτοῦ. καὶ πάλαι ἐν τῇ περὶ φηταί Δανιήλ.

ΜΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ι.	Ναβαχοδονόσορ	Γ.
Ζ.	Ναβαχοδονόσορ	Δ.
Η.	Ναβαχοδονόσορ	Ε.
Θ.	Ναβαχοδονόσορ	Σ.

ΜΑΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ι. Ναβαχοδονόσορ Ζ. Τότῳ τῷ δεκάτῳ ἔτη Ιεχωνίας, ἢ καὶ Ιωακείμ, Ναβαχοδονόσορ βασιλεὺς Βαβυλωνος ἐβδόμῳ ἔτη τῷ αὐτοῦ βασιλείας τῷ Ἰσραὴλ χειρωσάμενος τὴν γῆν τῆ Ἰσραὴλ αἰχμαλώτους λαβὼν, καὶ τῶν σκευῶν τῶν πῶν πάλαι λαβὼν, φόρον τῆ Ιεχωνία, τῷ καὶ Ιωακείμ, ἐπιτάξας πάλαι, ἀργυροῦς τάλαντα ἢ, ἃ ῥησὶς τάλαντα ἢ, ἀνεχώρησεν.

Ἀπὸ 15 ἔτους φακέε ἢ Ρωμελίας βασιλείῳ Ἰσραήλ, ἦγον δύο ἔτους καὶ αὐτὸ τῆ βασιλείας Ιωακείμ βασιλείῳ τῶν δύο Φυλῶν, Ιεζα καὶ Βενιαμίν, ὅτι τὸ πικρὸν δέκατον ἔτη Ιεχωνίας, ἢ καὶ Ιωακείμ, πληρῶτα ἔτη ῥι. ὅπερ Ἐζεκιήλ Διά τῶν ῥη ἡμερῶν ἐπὶ τὸ πικρὸν ἀνακλίσεως καὶ κρημνίσεως ὑπὲρ τῶν Ἰσραήλ ἀφρονομίας ἐωρακέναι λέγει. Ἐχθρὸν τὸ ἀκράτες τῆ ψήφου ἢ κατελήψις ἔτος.

Φακέε ἐν Σαμαρείᾳ	ἔτη 15.
Οση ἐν Σαμαρείᾳ.	ἔτη 16.
Ἐζεκίας	ἔτη 17.
Μανασσῆς	ἔτη 18.
Ἀμὼν	ἔτη 19.
Ιωσίας	ἔτη 20.
Ιωακίμ, ὁ καὶ Σελλήμ	μύνας 3.
Ιεχωνίας, ὁ καὶ Ιωακείμ,	ἔτη 1.

Ἀπὸ 20 πεντηκοντακάτου ἔτους φακέε ἢ Ρωμελίας, ἐπὶ τὸ πικρὸν ἔτη Ιεχωνίας, ἢ καὶ Ιωακείμ, ἄσιν ἔτη, ὡς περὶ κεί, ῥη.

ΙΑ.	Ναβαχοδονόσορ	Π.
ΙΒ.	Ναβαχοδονόσορ	Θ.

Τότῳ τῷ ἔτη Ἱερεμίας ἐκ περὶ σῶς ἢ θεῶν περὶ φησίων λέγει Ιεχωνία τῷ καὶ Ιωακείμ, ὡς ἀδοθείση εἰς χεῖρας Ναβαχοδονόσορ βασιλείῳ Βαβυλωνος, σὺ, καὶ ἡ μήτηρ σου ἢ καὶ παῖδες σου, καὶ οἱ κληρονομοῦ. ὁ καὶ ῥησεν οὕτως. Ναβαχοδονόσορ γὰρ δύο μέρους τῆ Αἰγύπτου ἕως ἢ πρὸς τὸν Εὐφράτη, πάντας οὖν βασιλείας Αἰγύπτου, ἀπυρρωπίς, τῇ γῆ Βαβυλωνίαν περὶ σκηνῶν, ἐλθὼν πάλαι εἰς Ἱερουσαλήμ, Ιεχωνίαν τὴν καὶ Ιωακείμ, τῶν μὲν τῷ τρίτῳ, δωδεκάτῳ ἔτη τῆ βασιλείας αὐτοῦ δέσας αὐτὸν [Ναβαχοδονόσορ] ἐν πέδαις χαλκῶν, ἐνάτῳ ἔτη τῆ ἐαυτοῦ βασιλείας, ἀχμαλώτην ἔλαβεν, καὶ πάλαι μερῶν τῶν λαῶν ἀπήξεν εἰς Βαβυλωνία, καὶ, ὡς ἐβόλετο, ἐχρήσθη αὐτοῖς καὶ τῷ περὶ φησίῳ Ἱερεμίας. ἐν οἷς καὶ τὸν Δανιήλ, καὶ οὐτὸν αὐτῷ τρεῖς παῖδας, καὶ τὸν Ἐζεκιήλ ἠγάγη ἀχμαλώτους. πάλαι βασιλεύσας ἔτη 13 ὁ αὐτοῦ Ιεχωνίας, ὁ καὶ Ιωακείμ, ἀπέθανεν. καὶ βασιλεύει μετ' αὐτὸν ΙΩΑΚΕΙΜ ἕως αὐτοῦ ἔκρον Ιωσίας, ἐν πικρῇ ἢ βίβλῳ τῆ Παρβαλοπολίων, καὶ τὸ εὐαγγελιον Ιεχωνίαν ὀνομάζει, ὅστις τρεῖς μῶν ἐβασίλευσεν.

Μετὰ Ιεχωνίαν, τὴν καὶ Ιωακείμ, ἐβασίλευσεν ΙΕΧΩΝΙΑΣ ἔκρον Ιωσίας μύνας 3.

ὅτι ΔΩΗΔ, μύνας τρεῖς.

Ἐπὶ τῷ ἔτη πάλαι ἀνέθη Ναβαχοδονόσορ τρίτῳ μὲν τῆ βασιλείας αὐτοῦ ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἦλθεν ἡ πόλις ἐν περὶ σκηνῇ. καὶ εἰξήθη Ιεχωνίας, αὐτοῦ, καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ πρὸς τὴν βασιλεῖα Βαβυλωνος, καὶ ἔλαβεν αὐτοῦ Ναβαχοδονόσορ τῷ ἐνάτῳ ἔτη τῆ αὐτοῦ βασιλείας. καὶ εἰξήθη εἰς τὸν πικρὸν ὁ βασιλεὺς τῶν Ασυρίων, καὶ εἰξήθη τῶν θησαυροῦ τῶν περὶ σκηνῶν, ἃ τῶν βασιλείῳ. καὶ σιωπήσεν τὰ σκευῆ, ἀπέπλησεν Ἰσραὴλ. καὶ ἀπυρρωπίσεν τὸν Ἱερουσαλήμ, καὶ πάντας οὐτὸν ἀρχιερεῖς, καὶ πάντας οὐτὸν ὁμοίους ἰσχυροῦ, καὶ ὅλον τὸν λαὸν ἢ χιλιάδας ἀχμαλώτους.

Ναβαχοδονόσορ Γ.

Ἐβασί-

Εβατίλωσε μετ' αὐτὸν ΣΕΔΕΚΙΑΣ, ὁ καὶ ΜΑΘΑΝΙΑΣ, ἕως αὐτῶν.

ἔμν Δ' Λ' ε, μιλίας ἕξ.

Ναβουχοδονόσορ ΙΑ.

ΜΒ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Τέτω τῷ ἔτι Ἀγκος Μάρκος πλάτω ὦν Ρώμη καθίστηται. καὶ ἐβατίλωσεν αὐτὸν αὐτῶν ΑΓΚΙΟΣ ΤΑΡΚΥ-
ΝΙΟΣ, ὁ καὶ ΦΡΙΣΚΟΣ, ἐν αὐτῇ τῇ Ρώμῃ ἔτη λγ.

Ναβουχοδονόσορ ΙΒ.

Γ. Ἐπὶ τῷ Ἰσδαίας πρεφίτευσον Ιερζμίας, ἢ Βαρῆχ.

Ναβουχοδονόσορ ΙΓ.

Τέτω τῷ ἔτει Ματθανίας, ὁ καὶ Σεδεκίας, ἀπέστλε πρὸς Ιερζμίαν τὸ Παρὰ ὧν ἦν Μελχίρ καὶ Σοφονίαν ἦν
Μαδαασιμὸς ἕξ Ιερζμίας ἐπερωτήσασθαι πρὸς Ναβουχοδονόσορ ἐπελθόντα αὐτῷ ἐν τῇ Ἰσδαίᾳ, εἰ πηγάς Κύριον
ἔλεγε μετ' αὐτῶν καὶ εἶπεν αὐτῷ Ιερζμίας ὅτι πρὸς Κύριον εἰς πόλιν πύλιν, ἢ
ὄν κατασκευάσας ἐν αὐτῇ ἐν χειρὶ ἐνπεμπῆναι, καὶ ἐν Βαβυλῶνι ὑψηλῶν μὲν θυμῶν, ἢ ὀργῆς, καὶ πυ-
ραξυσμῶν μεγάλων. καὶ μετὰ ταῦτα τὸν Ματθανίαν, τὸν καὶ Σεδεκίαν, βασιλέα Ἰσδα, καὶ ὄντ' ἀγῶνας
αὐτῶν, καὶ τὸν λαὸν τὸν καθ' ἑαυτοὺς ἐν τῇ πόλει διὰ τὸ θανάτου ἢ τὸ μαχαίρας, ἐξ ἑλμῶν ὄξυς
ἐν χειρὶ Ναβουχοδονόσορ βασιλέως Βαβυλῶν, καὶ κατακόψασιν αὐτοὺς ἐν σίματι μαχαίρας, καὶ ἐφεί-
σονται ἐπ' αὐτοὺς, καὶ σὺν αὐτοῖς αὐτοὺς. καὶ ἀπέστλε Ματθανίας, ὁ καὶ Σεδεκίας, τοῖς ἐν Βαβυλῶνι ἃ ἔμα-
θον ἐκ προφητείας Ιερζμίου πρὸς τὸ ἔτος τὸ αἰχμαλωσίας. Ἀνανίας ὁ ψευδοπροφήτης ἐνπέμπει
τὸν Ιερζμίαν προφητείας τῷ αὐτῷ πρὸς τὸ ἔτος τελευτῆς.

Τέτω τῷ πέμπτῳ ἔτει Ματθανίας, ἕξ Σεδεκίου, ἐπέμπτη ἔτι πρὸς αἰχμαλωσίας Ἐλιακάμ τε καὶ Ιωακίμ,
ἐκστῶν ἐναντὶν ἕως τυγχάνει, μετ' ὃ τὸ πάχος γέγονε νομίμως καὶ τὸ ὄλεον καὶ δεκάτω ἕως τῶν Ἰωσῆ.

Τέτω τῷ πέμπτῳ ἔτι Βελσάρα ὁ τῶν Βαβυλῶν ἕξ Ιερζμίας ἕως, πέμπτῳ μιλίᾳ, ἕξ μιλίας, ἕξ ἕκαστον πρὸς
τῶν ἐν Βαβυλῶνι ὅππ' τῶν Χοβαῶν μετ' ὃ ἔχουσιν πρὸς φηθουσίους Ναζμ, Μαλαχίας, καὶ Δανιήλ.

Πρὸς φηθουσίους Βαρῆχ ἐν Αιγύπτῳ.

Ναβουχοδονόσορ ΙΔ.

Ναβουχοδονόσορ ΙΕ.

ΜΓ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Τέτω τῷ ἔτι ὁ βασιλεὺς Ματθανίας, ὁ καὶ Σεδεκίας, καὶ οἱ λοιποὶ ἐνδοξοὶ αὐτῶν, καὶ οἱ ἱερεῖς ἐμίαναν τὸ ὄλεον
Κυρίου τὸ ἐν Ἱερουσαλὴμ ἐν τοῖς ἡμέραις τῶν ἔθνων.

Ναβουχοδονόσορ Ιϛ.

ΕΒερζιάν δὲ χειρὸς Σαραίας ὁ πατὴρ Ἰωσεδεκ ἐγνωρίζεται.

Ναβουχοδονόσορ Ιζ.

Ναβουχοδονόσορ ΙΗ.

Τέτω τῷ ἐνάτῳ ἔτι Σεδεκίου, τῶν καὶ Ιεραμίας βασιλέως Ἰσδα, ἐν τῷ μιλίᾳ τῷ δεκάτῳ Ναβουχοδονόσορ μετ' ἄν-
ταμιως πολλῆς ὄσης αὐτῶν εἰς Ἱερουσαλὴμ πρὸς ἡμέρας ἐν τῷ ὄλεον καὶ δεκάτῳ ἔτι τῆ βασιλείας αὐτῶν
ἐπιλόρησεν αὐτοὺς, καὶ ἔλαθεν ὅτι αὐτῶν αἰχμαλωτῆς Ἰσδαίως ὄντες, καὶ ἀπήγαγον εἰς Βαβυλῶνα. ἐν ᾧ
καυρῶν καὶ πλὴν εἰκόνα πλὴν αὐτῶν χρυσῆν ἔστησαν εἰς τὸ ὑπὸ πάντων ἐκείσε προσκυνοῦντες αὐτῶν. καὶ μετὰ τὸ ὑψος
αὐτῶν πηχῶν ἕξ ἡμῶν, εὐρο αὐτῶν πηχῶν ἕξ. καὶ τὰ λοιπὰ.

Τὰ πρὸς Σεδράκ, Μισάκ, Αβδεναγὼ τότε τῷ ἔτει ἐγένοντο.

ΜΔ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ναβουχοδονόσορ ΙΘ.

Τέτω τῷ δεκάτῳ ἔτει, Ματθανίας τῶν καὶ Σεδεκίου, ὁ λόγος ὁ γνῶμεν πρὸς Ιερζμίαν πρὸς Κύριον, ἐν ᾧ
καυρῶν ἐφυλάσθη τῇ αὐτῇ τῇ Φυλακῆς ἕξ βασιλέως Ἰσδα, ἐν ἧ ἡμερα λείπον αὐτὸν Ματθανίας, ὁ καὶ Σε-
δεκίας, λίσσον, οὕτως εἶπε Κυριῶν, Ἰδὲ ἐγὼ δίδωμι πλὴν πόλιν πύλιν ἐν χειρὶ βασιλεως Βαβυλῶν.
καὶ τὰ λοιπὰ.

Ναβουχοδονόσορ Κ.

Τέτω τῷ ἔτει, ἰνάτη τῶν πέμπτῳ μιλίᾳ, ἐγγράμῃ ἢ πάλιν Ἱερουσαλὴμ, καὶ εἰσῆλθον πάντες οἱ ἡγεμόνες Ναβουχο-
δονόσορ καὶ ἔφυγεν Ματθανίας, ὁ καὶ Σεδεκίας, καὶ οἱ μετ' αὐτῶν οὐκ εἰς κήπον αὐτῶν. καὶ ἠθέλησαν Φυγεῖν,
καὶ κατέδωκεν οἱ Χαλδαῖοι ὀπίσω τῶν βασιλέως, καὶ κατέλαβον αὐτὸν, καὶ πᾶσαι ἡ δυνάμεις αὐτῶν διεσπάρη,
καὶ ἐσφαζαν ὄντ' ἕως αὐτῶν ὀράντος αὐτῶν. καὶ αὐτὸν δεσφύλασαν, καὶ ἀπήγαγον αὐτὸν εἰς Βαβυλῶνα.

Καὶ ἐν τῷ μιλίᾳ τῷ πέμπτῳ, ἐνάτῳ τῶν μηνῶν (ἕξ ἡμῶν ἐνιαυτῶν Ναβουχοδονόσορ) ἦλθεν Ναβουζαρδαν εἰς
Χιμαρῶν αὐτῶν εἰς Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἐπέστησε τὸν Κυρίον Δαρκιόσαντα ἔπασαν οὐκ, καὶ τὸ ὄλεον τῶν βασιλέως
Σεδεκίου (τῶν καὶ Ιεραμίας) καὶ αὐτὸν εἰπέσθησε, καὶ παρὰ τῆς οἰκίας τῶν πόλεως, καὶ τὸ πειχῶν Ἱερουσαλὴμ
κύκλῳ καθεῖλε πᾶσι ἢ δυνάμεις Χαλδαίων ἢ καὶ Ναβουζαρδαν τῶν δὲ χιμαρῶν. καὶ τὰ λοιπὰ.

Μίσηρι Ματθανίας, τῶν καὶ Σεδεκίου, κατέμηνον οἱ ἐκ τῆ Φυλῆς Ἰσδα βασιλεὺς Δαρκιόσαντα ὅππ' ὄλεος ἔπασαν
οὐκ. τὰ ὅ ἐστι τὸ αἰχμαλωσίας τῶν Ἰσδαίων τῶν πρὸς φηθουσίους ὑπὸ Ιερζμίας τῶν πρὸς φηθουσίους ἢ δευτέρῳ
τῶν Παρσλακιδῶν καὶ ἢ τῶν Ἑσθρα διδάσκου γραφῆ, πλὴν δὲ χιμῶν ἔχα μετὰ τὸ ἔπειτα Ματθανίας, τῶν καὶ Σε-
δεκίου, καὶ συμπληρῶνται εἰς τὸ δεῦτερον ἐπὶ Δαρκίου τῶν ὑπὸ βασιλέως Γερσῶν.

ΙΟΥΔΑΙΩΝ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ.

Α. Ναβαρχοδονόσορ ΚΑ.
 Πρώτη ἐστὶ τῆ δόξης ἀφανισμὸς ἔνεω, ἢ αἰχμαλωσίας Ἑβραίων ἐθνεσ, πάλιν ὀλίγων, εἰς ἃς Αἴγυπτον κατέβησαν πρὸς Ουαφρην βασιλεα Αἰγύπτου μὲν τὰς ἐς αὐτὸς ἡρωικὰς μερικὰς αἰχμαλωσίας, καὶ τὴν ὅτι Καλδαίων ἢ Βαβυλωνίων βασιλέος Ναβαρχοδονόσου ἐπαύτως πολιορκήσας τὸ Ἱεροσόλυμα, καὶ τὴν Σιδονίαν ἐπιφλώσας αἰχμαλώτων ἔλαβε. Ναβαρχοδὸν ἢ ὁ ἐρχομὸς μὲν ἀπὸ πύργου. Διὰ τὴν ἔμεις τὸν τε νεὼ πυρπλεῖ Ἀερμένουσα δὲ πρῶτης εἰσδομῆς Σολομῶν ἐπισημῶν. ἀνεβῆ δὲ ἡμῖν ὁ κλήμης ἢ αὐτὸς ἐν τῷ πρώτῳ Σπέρματι Φάσκων. Διὰ τῆς μὲν Ολυμπιάδου πλὴν εἰς Βαβυλώνα αἰχμαλωσίαν Ἑβραίων λαὸν ἡρώδης, βασιλευσίου μὲν Αἰγυπτίων Ουαφρῆ ἀρχοῦ ἢ Ἀθήνησιν εἰλιπώσ. συνάρασμα τε καὶ ὁ ἔτη τῆς ἐρχομῆς ἔπασσεν τὸ δδύπερον ἐστὶ Δαρῆος ἔτεσσιν.

Δαυιδ ἐν Βαβυλώνι παρεφῆθεν, ἐκείσε τε ἢ Αἰανίας, ἢ Ἀζαρίας, ἢ Μιζαήλ ἐγνωρίζετο.

Β. Ναβαρχοδόνσορ ΚΒ.
 ΜΗ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ. Ναβαρχοδόνσορ ΚΓ.
 Τέτω τῷ ἔτη τῆς Ναβαρχοδόνσορ, ἢ τρίτῳ τῆς αἰχμαλωσίας, ἀπαρτίκε Ναβαρχοδὸν πάλιν δὲ Ἱεροσόλυμα Ἱουδαίους ἄλλοι, πᾶσι τῇ Ἰουδαίῳ ἀπαρτίσθησαν δὲ Ἱερουσαλήμ εἰς Βαβυλώνα Δ' ἢ Κ'. Μετὰ Ναβαρχοδόνσορ δ' ἐδ' ἔσθη τὴν Καλδαίων ἐρχομὸς ὁ ἦος αὐτὸς Ευκλάδ Μαροδάχ ἐτη ζ. ἢ μὲν Δ' ἢ ΙΕ.

Δ. Ευκλάδ.
 Τέτω τῷ ἔτη δ' ἐβῆθεν Ευκλάδ Μαροδάχ ὁ ἦος Ναβαρχοδόνσορ Ἰωακείμ, τὴν καὶ Ἰεχωνίαν, ἐκ τῆς εἰκίας τῆς Φυλακῆς, ἢ ἐβυλάθησεν, ἢ ἐλάλησεν αὐτὸς χρυσῶν, καὶ ἐδωκεν τὸν θρόνον αὐτὸς ἔσπανω τῶν θροῶν τῶν βασιλέων τῶν μετ' αὐτὸ ἐν Βαβυλώνι.

Ε. Ευκλάδ Β.
 Ευκλάδ Γ.
 ΜΣ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. Ευκλάδ Δ.
 Η. Ευκλάδ Ε.
 Θ. Ευκλάδ Σ.
 Ι. Ευκλάδ Ζ.

ΜΣ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.
 Μετὰ Ευκλάδ Μαροδάχ βασιλέος Καλδαίων ἀδελφὸς αὐτὸς Βαλτάπιρ ἐτη δ. ἢ μὲν Δ' ἢ ΙΘ.

ΙΑ. Βαλτάπιρ Α.
 ΙΒ. Βαλτάπιρ Β.
 ΙΓ. Βαλτάπιρ Γ.

Ετὸς ἢ περὶ φητίας Ἰεζουήλ, ἢ ἢ περὶ φητίας Δαυιδ ἐν Βαβυλώνι.
 ΙΔ. Βαλτάπιρ Δ.
 Βαλτάπιρ ὁ βασιλεὺς ἐπέσει δὲ ἄσπιον μέρη πῖς μερισσῶσιν αὐτὸς ἀνδράσι α κατέναυτι τῶν χιλίων πῖναν Βαλτάπιρ εἰπὲν ἐν τῇ γούσῃ τῶν οἰκῶν ἐβενεγκῶν τῶν χρυσῶν ἢ τῶν ἀργυρῶν, ἀβηνεγκε Ναβαρχοδόνσορ ὁ πατήρ αὐτὸς ἐκ τῆς εἰς ἔν Ἱεροσολομῶν καὶ τὰ λοιπά.

ΜΙΙ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.
 Μετὰ Βαλτάπιρ βασιλέος Καλδαίων Δαρῆος ὁ Μήδου ἐτη γ. ἢ μὲν Δ' ἢ ΚΒ.

ΙΕ. Δαρῆος Α.
 Οὗτ' ἐστὶ Δαρῆος κατέβησεν δὲ τῶν βασιλείας αὐτὸς Σατραπίας ἢ, ἢ τῶν ἐπάνω περικλῆς γ. ὡν εἰς ἐτύγχανε Δαυιδ ὁ περὶ φητίας. σισαδὴ ἢ ἢ Διὰ τὸν τῶν αὐτῶν ἢ περικλῶν πηδῆσιν ὁ Δαρῆος ἔβαλε τὸν Δαυιδ εἰς λίκκον λεόντων, καὶ εἰς φθέρη, καὶ πλὴν εἰς τὸν θεὸν μὲν πεπιθήσεως πεσοκώησιν αὐτὸς. ἢ εἰπεν ἀγγελοῦ Κυρίου τῷ Ἀμσακίμ, ἀπένεγκε τὸ ἄρσεν ἢ τὰ λοιπά
 Τῶν αὐτῶν πρῶτον ἐστὶ νύπτιον εἰς Δαυιδ, ὃς ἐπεκλήθη Βαλτάπιρ τὸ τῶν περὶ φητίων ἡρώων.

ΙΣ. Δαρῆος Β.
 ΙΖ. Δαρῆος Γ.
 Μετὰ Δαρῆον τὸν Μήδον ἐβασίλευσεν Δαρῆος ἦος Ἀσκήρος δὲ τῶν σπέρματος Μήδων ἐτη γ. ἢ μὲν Δ' ἢ ΛΕ.

Τινὲς Φασί τῶν τῶν Δαρῆον ἢ Ἀσυάριον ἐπικληθῶσιν.
 ΙΗ. Δαρῆος, ὁ Ἀσυάριος, Α.

ἢ ἔτος περὶ φητίας Ἱερεμῆς ἐν τῇ Ἰουδαίῳ.
 ΜΘ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΘ. Δαρῆος, ὁ Ἀσυάριος, Β.
 ἢ ἔτος περὶ φητίας Ἱερεμῆς ἐν τῇ Αἰγύπτῳ.

Κ. ΔαρειῖⓄ ὁ Ασυάτης Γ.
 ΚΑ. ΔαρειῖⓄ ὁ Ασυάτης Δ.
 ΚΒ. ΔαρειῖⓄ ὁ Ασυάτης Ε.

Ν. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΓ. ΔαρειῖⓄ ὁ Ασυάτης ς.
 ΚΔ. ΔαρειῖⓄ ὁ Ασυάτης ζ.
 ΚΕ. ΔαρειῖⓄ ὁ Ασυάτης Η.
 Κς. ΔαρειῖⓄ ὁ Ασυάτης Θ.

ΝΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΖ. ΔαρειῖⓄ ὁ Ασυάτης Ι.
 ΚΗ. ΔαρειῖⓄ ὁ Ασυάτης ΙΑ.
 ΚΘ. ΔαρειῖⓄ ὁ Ασυάτης ΙΒ.

ΚῦρⓄ πὺν Ασυάτῳ καθελὼν πῶν Μηδῶν καθεῖλεν Βασιλείαν γερονήαν ἐν ἔτεσι σπθ.

ΝΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Περσῶν ἐξασίλθουεν πρῶτⓄ ΚΥΡΟΣ ὁ Πέρσης ἔτη λ.

ὁμθ ΔΓΞΕ.

ΛΑ. ΚῦρⓄ Α.

ΚῦρⓄ ἀήκει πῶν αἰχμαλωσίαν τῶ Ἰερακίων ἔθους πορεύεσθ ἕς τὰ Ἱεροσόλυμα, κάθ' ὃν ἐπανελθόντες ἀπὸ ΒαβυλωνίⓄ ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας Ἰουδαίων τὸ ὑπαπήμον ἤχησαν, καὶ θεμελίως κατεβάλλοντο τῶ ἱερῶ τῆ σπείρικων ἐθνῶν ὀπποσύνων διέμνηεν τὸ ἔργον ἀτελὲς μέχρι δούπερα ἔτας Δαρειῖε τῶ Ὑστάτου Βασιλείας Περσῶν, μόνος τῶ ὑπασηρῆς σωεσῶτⓄ.

Προφήτῳ ἐν Περσίδι Δανιήλ καὶ Ιεζεκιήλ, ἐν τῇ τῆ Ἰουδαία Ἀρβανίμ, ΑρβὰⓄ, καὶ Ζαχαρίας, κάθ' ὅς ἐν Περσίδι ἦν ἔτας ὁ τῶ Ἰουδαίων ἱερέως ἐγνωρίζετο, καὶ Ζοροβάβελ, ὁ τῶ Σαλατιήλ, βασιλικῶς γένους ἦν. οἱ καὶ ἡγέσασθ τὸ ἀπὸ ΒαβυλωνίⓄ ἐπανόδο.

Τῶ ἀπὸ πρῶτω ἔτη Κῦρος λόγⓄ ἀπεκαλύφθη ἐν ἡμέρῳ ἐκδοσῆ τῆ ἀρτη τῶ πρῶτου μηνὸς τῶ Δανιήλ ὄντι ἐν τῶ Τύρῳ πύργῳ, καὶ πῶτι τῶ πέντε βασιλείων τῶ ἐπι ἀνασησῶντων, καὶ πῶ πῶτι τῶ πηνελῆς ἐρημώσεως Ἱερουσαλήμ, καὶ τῶ θυμιάματⓄ, καὶ τῶ χρύσματⓄ τῶ ἐν αὐτῇ, καὶ πῶ πῶτι τῶ ἐθνῶν κλήσεως. ἐν ᾧ ἔτη Δανιήλ ἐκοιμήθη ποσφηεύσεως ἔτη ν.

ΛΒ. ΚῦρⓄ Β.
 ΛΓ. ΚῦρⓄ Γ.
 ΛΔ. ΚῦρⓄ Δ.

ΝΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΕ. ΚῦρⓄ Ε.
 Λς. ΚῦρⓄ ς.
 ΛΖ. ΚῦρⓄ ζ.

Σιμανίδης ἐγνωρίζετο.

ΛΗ. ΚῦρⓄ Η.

Χείλων ὁ τῶ ἐπὶ τὰ σφῶν ἔφορⓄ ἐν Λακιδαιμονία ἐγέρετο.

ΝΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΘ. ΚῦρⓄ Θ.
 Μ. Γυθιγέρας Φυσικός ΦιλόσοφⓄ ἐγνωρίζετο.

ΜΑ. ΚῦρⓄ Ι.
 ΜΒ. Ξενοφάνης ὁ ΚολοφώνιⓄ ἐγνωρίζετο.
 ΚῦρⓄ ΙΑ.
 ΚῦρⓄ ΙΒ.

ΝΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΜΓ. ΚῦρⓄ ΙΓ.
 ΜΔ. ΚῦρⓄ ΙΔ.

ΚροῖσⓄ ὅτι Κῦρον ἐσραβέετο.

ΜΕ. ΚῦρⓄ ΙΕ.

ΚῦρⓄ τῶ Λυδῶν Βασιλείαν καθέλεν. καὶ Κροῖσον αἰχμαλώτισεν, ὁ τῆ αὐτῶς ἔ ἄλλας βασιλείας διετέλεν, Ἀσίας, Καρίας, Λυκίας, Ἰνδῶν πρὸς Βορρῆν, καὶ Σαδικῶν, ἔ Σκυθῶν.

Μς. ΚῦρⓄ Ις.

Θαλῆς ὁ Ἐξάμις ΜιλήσιⓄ πρῶτⓄ Φυσικός ΦιλόσοφⓄ ἀπέθανεν ζήσεως ἔτη ςα.

Νς ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΜΖ. ΚῦρⓄ Ιζ.
 ΜΗ. ΚῦρⓄ ΙΗ.
 ΜΘ. ΚῦρⓄ ΙΘ.

Συνάγει) ὁ πᾶς χρόνος τῆς αἰχμαλωσίας τῶ ἔτων ἑξ Ἰσραηλίων ἔθνους ἀριθμῶμεν ὅτι καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τρίτου ἔτους τῆς βασιλείας Ελιακὴμ, ἔξ ἢ Ἰωακὴμ, ὅππ᾽ τὸ ἦ καὶ ἀλέκαλον ἔτῳ Κύρου ἑ Γερσῶν βασιλείως, καὶ ἢ ἑπέρας, ἀπὸ ἀρχῆς τῆς ἱερεμίας προφητείας, ἢ γέρονε καὶ τὸ ἔγ᾽ ἔτῳ Ἰωσίμ ἑξ Ἰσραηλίων βασιλείως, ὅππ᾽ τὸ ἄς Ασυάγος. ἀπὸ ἢ τῆς προφητείας ἱερεμίας, ὅππ᾽ τὸ πρῶτον ἔτῳ Κύρου, ἔπει γίνετ᾽ ὁ ἔπει ἀποκεί πηφανὸν εἶναι. τὸ ἢ ἀληθές, τῆς ἐρημίας ἑξ ἱερῶ ἢ ἐξ ἑξομνηκεν ἑαπεία ὅππ᾽ τὸ β᾽ ἔτῳ Δαρείου τῶ ὕψιστος περιεῖπται ἀπὸ ἢ καὶ τῆς ἑξ ἑξομνηκεν ἀποδοσερ ἀρχομνή.

Κ. Κύρος Κ.
Ν. ἑξομνηκεν πηφανὸν ἐγνωρίζετ᾽.

ΝΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Κ. Κύρος ΚΑ.
Κ. Κύρος ΚΒ.
Φερσκούδης ἱστοροποιός, ἐγνωρίζετ᾽, καὶ Πυθαγόρας.

Κ. Κύρος ΚΓ.
Κ. Κύρος ΚΔ.

ΝΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Κ. Κύρος ΚΕ.
Κ. Κύρος Κς.
Κ. Κύρος ΚΖ.
Κ. Κύρος ΚΗ.

ΝΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Κ. Κύρος ΚΘ.
Κ. Κύρος Λ.

Τόμυρις γυνὴ Μασσαγετῶν βασίλισσα Κύρον ἀνῆλεν.
Μετὰ Κύρον Γερσῶν ἐβασίλευσεν δευτερός ΚΑΜΒΥΣΗΣ ὕος Κύρου ἔτη ἦ, ὁμ᾽ Δ Λ Ο Γ.

Καμβύσης Α.
Καμβύστῳ Φασὶ πᾶρ Ἐβραίοις δευτερον Ναδοχχοδονόσορ καλεῖσθαι, ἐφ᾽ ἑ τῶν καὶ Ἰσραὴλ ἱστορίαν λέγουσι γρηγοῖσθαι.

Καμβύσης Β.
Ἡλίος ἐκλειψίς γέγονεν.

Ξ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Καμβύσης Γ.
Καμβύσης Δ.
Καμβύσης Ε.
Καμβύσης Ϛ.

Καμβύσης Αἴγυπτον κατέχευεν. ὁ αὐτὸς καὶ τῆς Ἀρμενίας, ὅς κείμενον νομιζόμενος εἶναι λίθος καὶ φθαρτέμενος, πῆμνός, ὕφορώμενος γρηθείαν πνᾶ εἶναι αὐτῶν. ἱστορεῖ Πολύαινος Ἀθλωαί.

ΞΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Καμβύσης Ζ.
Καμβύσης Η.

Γερσῶν τρίτος ἐβασίλευσεν δύο ἀδελφοὶ Μέρδοιος, καὶ Πατρίστης μιλῶας ζ.
Γερσῶν πέταρος ἐβασίλευσεν ΔΑΡΕΙΟΣ ὕψιστος ἔτη ἄς. ὁμ᾽ ΕΘ.

Δαρείου Α. Β.

Ο. Ἐτος β᾽ Δαρείου τῶ ὕψιστος Γερσῶν, καὶ Ἀσσυρίων, καὶ Αἰγυπτίων βασιλείως, ἐφ᾽ ἑ ἄμα Ἀρσάκος, καὶ Ζαχαρίας, καὶ ὁ καὶ τῶ ἄγγελος προφητεύσων, ἐπληρώθη τα ὅ ἔτη τῆς ἐρημίας τῶ ἱερῶ, καὶ μάρτυς ἐχέγγυος ὁ προφήτης Ζαχαρίας ἔτος δευτεροῦ Δαρείου ἑσῶν, Κίριε παντοκράτωρ, ἕως ἡνῶς ἔ μη ἐλεήσης τῶν ἱερσουλῆμ, καὶ πᾶς πόλις Ἰούδα, ὡς ὑπέσθης τῶν ὅ ἔτος; Καὶ κατὰ μὲν Κύρον ἢ τῆς αἰχμαλωσίας τῶ Ἰσραηλίων ἔθνους ἐλευθερία γίνετ᾽, καὶ ἢ συγχώρησις τῶ τῶ ἱερῶ οἰκοδομῆς. εἰς ἔργον δὲ χωρεῖ καὶ πλεῖσθαι ὁ ναὸς κατὰ τὸ ἢ ἔπος Δαρείου τῶ ὕψιστος. καὶ ἱεράτῳσεν Ἰησοῦς ὁ τῶ Ἰωσέδεκ, ἄμα Ζοροβάβελ τῶ Σαλαθιήλ, τῶ περσῶν ἐν τῶ μέσθαι τῶ οἰκοδομῆν ὅππ᾽ ἀρχόντων. Παρατηρητέον ἢ, ὡς καὶ τῶ ἐπίνοδον τῆς αἰχμαλωσίας ὁ καὶ βασιλεὺς μνημονεύετ᾽ τῶ λαῶ, ἐπειδὴ ἢ γέρονε τῶ ἑσῶν βασιλείως Ἰησοῦ Χριστοῦ ἢ κατὰ σάρκα ἀνάδειξις. Συνάδει δὲ τῶ καὶ ὁ κλήμης ἐν τῶ πρῶτῳ γράμματι γράφων ἔτως, Καὶ ἔμεινεν ἢ αἰχμαλωσία ἔτη ὁ, κατὰ ἀλήθειαν εἰς τὸ β᾽ ἔπος Δαρείου τῶ ὕψιστος τῶ Ἰσραηλίων καὶ Ἀσσυρίων ἑσῶν βασιλείως. ἐφ᾽ ἑ ἄγγελος καὶ Ζαχαρίας, καὶ ὁ καὶ τῶ ἄγγελος προφητεύσων. κατὰ τῶν μὲν ὁ δηλωθεὶς ἀνήρ. ὡς δὲ τῶ μετῶν δευτεροῦ ἔτος Δαρείου τὸ ὁ τῆς ἐρημίας τῶ ἱερῶ ἔπος ὅμοιόν εἶναι. καὶ τὰ λοιπὰ.

ΞΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ. ΕΤΘ. Δαρεία.

ΕΤΕΣ ΤΡΙΤΟΣ ΔΑΡΕΙΑΣ ΤΩ ΥΣΙΑΣΤΩ Ο ΕΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΟΙΣ ΝΕΩΣ ΟΙΚΟΔΟΜΕΙΤΑΙ ΥΠΟ ΖΟΡΟΒΑΘΕΛ. ΤΕΛΕΞΤΑΙ ΔΕ ΕΝ ΤΩ ΕΤΕΙΝ.

Δ. ΔΑΡΕΙΘ. Φόβος έπαξεν πῖς ὑπηκόοις πρώτΘ.

Ε. 9. ΕΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. ΑρμόδιΘ, υἱ Αρμισογείτων Ἱππαρχον, ἢ ἰππῖαν Αθληαίων τυράννης ἀνείλον.

Η. Ενταῦθα δὲ πρῶτος ἔτος Κύρος ο τ μς ἐτῶν χρόνΘ συμπληρωσται τ οικόδομῆς τῶ ναῶ τῶ ἐν Ἱερουσαλήμ, ὃν Ἰνα χρόνον τῷ Σωτήρι ἔλεγον ἀπισθῆτες Ἰσραῖοι, μάλλον ἢ ἐ νοήσαιτες τὸ ὑπὸ αὐτῶ ἀρημῶνον ἐν τῷ κῆ Ἰωάννου εὐαγγελίῳ. Τεσσαράκοντα ἢ ἕξ ἔτεσιν οικόδομήθη ὁ ναὸς εἰς τῶ, ἢ σὺ λέγῃς, ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγεγῶ αὐτόν;

Μετὰ τῷ ἐκ ΒαβυλωνῶνΘ ἐπίστροφον πρώτΘ μὲ τ τῶ ἱερῶ οικόδομῶ δὲ χειροτόστω Ἰησῦς ὁ τῶ Ἰωσέδου ἀμα Ζοροβάβελ ἔτη λβ. ἔτσι τέλΘ ὀπιτηήκασιν τῆ τῶ ἱερῶ οικόδομῆ.

Απεντύθεν τῶ ἐνιαυτῶ, ἐν ᾧ ὁ ἐν Ἱερουσαλύμοις νεὸς τέλειον ἐσπληρώθη, ἕως τῶ πλωπῆς ἔτος Υρκανῶ Ἰσραῖως δὲ χειρέως, ἢ βασιλέως ὑστῆς γυρομῆς ἐκ γῆρας Ἰσραήλκῶ. ἔτη τυχαίνῃ ὑπῶ, ὅποσι αἱ ζ, ἢ ζβ, τῶ Δανιὴλ παρφηθούδωρα σιωλήχζιν ἔσδομαδες.

Θ. Ι. ΕΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΕΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΕ. Ηλίας ἐκλειψῖς ἐγγύεσ.

Ις. ΙΖ. ΙΗ. Ες ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΕΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΕλλάνικΘ ἱστοριογράφΘ, ἢ ΔημόκριτΘ ΦιλόσοφΘ, ἢ ΗρακλῆτΘ ὁ σκοτῆνος, ἢ Αναξάγορας Φυσικός ΦιλόσοφΘ ἐγνωρίζοντ.

ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. Κς. ΕΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΕΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. Ο ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΕ. Λς. Περσῶν πέμπτΘ ΞΕΡΞΗΣ ὁ μέγας Δαρεία τῶ Υσάστω ἦος ἔτη κει

Α. Β. ΟΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ. Δ. Αρμισάδης δὲ ζωσρακιάδη. Δὲ πρΘ δὲ χειρέως ἸωάκμΘ ἦος Ἰησῶ ἔτη λ.

Ε. 9. ΟΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. Η. Θ. Ι. ΟΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΑ. ΠίνδαρΘ ἐγνωρίζεσ.

ΙΒ. Η. Σοφοκλῆς τραγωδοποιὸς πρῶτον ἐπεδείξατο.

ΙΔ. ΟΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΕ. Ευελπίδης ἐγνωρίζετο.

Ις. Εσθρας δὲ χειρέως ὡσθ Ἰσραῖοις ἐγνωρίζετο.

ΙΖ. Ηρόδοτος ἱστοριογράφος ἐγνωρίζετο.

ΙΗ. Βακχυλίδης ἤκμαζεν.

ΙΘ. Κ. Σωκράτης ἐγνωρίθη.

ΚΑ. ΚΒ. Ος ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. Κς. ΟΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΖ. ΚΗ. Περσῶν εἰς ἔσασίλωσεν ΑΡΤΑΒΑΝΟΣ μῦσας ζ. ΜΕΘ' ὃν ζ ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ ὁ ὀπικληθεῖς Μακρόχειρ μα.

Α. Θεμιστοκλῆς αἶμα τῶρος πῶν πλωτῶ. Μαρδοχαῖόν Φασί Ἰνες ἐν πῖς χρόνοις τῶτοις γέγνησθαι εἰ γὰρ ἀν' ἐσιώπησε τὰς κατ' αὐτῶ

αἰς ΕΒ.

οἰμδ ΕΘΗ.

αὐτὸν πρῶτος ἢ Ἐσδρα γραφῆ. ἢ πρὸς τὸ Ἀρτέμειδον ἰσραὴλ καὶ Ἐσδρα ἐ Νεεμίας ἐκ Βαβυλῶν ἐ ἀνεληλυθῆναι, καὶ πᾶς ἐμφερομνάς πρῶτος αὐτῶν γεγονέναι.

Β.

ΟΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ. Δ. Ε. ς. ὁ ἡλιος ἀπέλιπεν.

Τρίτη ἀρχιερέως Ελιάσιος ἦος Ιακίμω ἔτη μ. ἐμὲ ββ.

ΟΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. Η. Ἐσδρας γραμματεὺς νόμων ἱερῶν διδάσκαλος ἐγνωρίζω.

Θ. Ι.

Π ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΑ. Πρόδοτος Ἀλικαρνασσεὺς ἰσραηλογράφος ἐγνωρίζω.

ΙΒ. ΙΓ. Ἐμπειροκλῆς, καὶ Παρμηνίδης Φυσικοὶ Φιλόσοφοι ἐγνωρίζω.

ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. Κατὰ τῶν τῶν χρόνον Νεεμίας ἦος Αρχελίου ἐκ ἀπέρμας ἰσραὴλ οἰκοδομαί τῶν Ἱερουσαλήμ. ὡν ἡδὲ ἀρχινομοχό τῶ βασιλείως Ἀρτέμειδος αἰτήσας τὴ βασιλέα εἰσεδομήσαι τῶν Ἱερουσαλήμ, ἔπιτο- πείς παρ' αὐτῶ ἀνήσιν εἰς τῶν Ἰουδαίων σὺν διωκτῶ πολλῆ. τὸ δὲ τείχος τῆ πόλεως ἀνεγέρθη, καὶ πλα- τείας ἐν αὐτῇ κατασκευάσθη καὶ τῶν Ἐ Δανιὴλ περὶ φησίαν φάσκωσαν ἕτως, Ἐδομήκοντα ἔδομαί- δες σωετήθησαν ἔπι τὸ λαὸν σῶ. Καὶ πᾶ λοιπά. Ἐνπέθην δὲν Ἀφρικανὸς ἀκαρβυμῆ τὸ ἐν τῇ αὐτῇ περ- φησίαι τῆ ἔδομήκοντα ἔδομάδων ἀρβυμὸν σωταίοντα ἔ μόνον ἔπι τῶν Ἐ σωτηεὶς κερύγματιος πε- ρυσίαν, ἀλλὰ ἡδὲ καὶ εἰς ἔτη σζ.

Αἱ ὡς τῶ Δανιὴλ περὶ φησίαι τῶ ἔταν ἔδομάδες τῶν ἀρχιῶ ἔλαβον, καὶ συμπληροῦν εἰς τὸ κῆ ἔπος τῆ ἡγεμονίας Τιβερίου Καίσαρος, ἦγον δ' ἔτος σα Ολυμπιάδος. καὶ τὸ μὲν ἐν ἔδομάδων πληρομῶν εἰς ἰδ' ἔτ' τῆ ἡγεμονίας Τιβερίου Καίσαρος, καὶ πρῶτον ἔτος σβ Ολυμπιάδος, ἐν ᾧ ἡ παρεσία τῶ σωτηεὶς κερύγματιος τῶ μεγάλου θεοῦ, καὶ σωτήρος ἡμῶν ἰησοῦ Χριστοῦ. τῆ ἡ λοιπῆς ἔδομάδος, ἢ ἰς ἔδωμάδων Διόκλητου πολλοῖς, πληρομῶν, ὡς εἶρη, καὶ κῆ ἔπος τῆ Τιβερίου Καίσαρος μοναρ- χίας. τὸ ἡ ἡμῶν ἐν ἔδομάδος, ἐν ᾧ φησὶν ὁ περὶ φησίαι, ἀρβυμῆ μὲν θυσία, φησὶν κατὰ τὸ ἰδ' ἔτος τῆ Τιβερίου μοναρχίας, ἦγον πῆταρτον ἔτ' τῆ σβ Ολυμπιάδος, καὶ δ' ὁ τὸ ὀκτώσιν καὶ ζωσιπὸν ἔπέ- μένε στωρὸν Χριστοῦ ὁ ἀληθινὸς θεὸς ἡμῶν.

ΙΗ

ΠΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Olymp. LXXIII.

ΠΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Olymp. LXXIV.

ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ.

ΠΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Olymp. LXXV.

ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. Κς.

ΠΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Olymp. LXXVI.

ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ.

ΠΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Olymp LXXVII.

Απὸ τῶν ἔχρονος ἤρξαντο οἱ Ρωμαῖοι ὑπατοὶ χρηματίζειν, καὶ διακτῖν πᾶ Ρωμαῖκά περὶ γμάτα ἔπι ἔτη τζδ. τζτ' ἔπιν ἕως δωτέρις ἔτος καὶ αὐτῶ πῶγ Ολυμπιάδος, Ἐπαλείας Λεπίδος ἐ Πλάγκω. ἦγον ἰγ ἔπι τῶ ἔτ' Γαῖος Ἰουλίος, καὶ ἔκλον Κλεοπάτρας.

Ο Ν Ο Μ Α Σ Ι Α Ι Τ Ω Ν Ε Ν Ρ Ω Μ Η Υ Π Α Τ Ω Ν .

ΔΑ.

ΥΡΑΤΕΙΑ ΒΡΟΥΤΟΥ, ΚΑΙ ΚΟΛΛΑΤΙΝΟΥ.

I. Olymp. LXXVIII.

ΔΒ.

ΥΡ. ΠΟΒΛΙΚΟΛΑ, καὶ ΛΟΥΚΡΗΤΙΟΥ.

II.

ΔΓ.

ΥΡ. ΡΟΒΛΙΚΟΛΑ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ, καὶ ΡΟΗΛΙΟΥ.

III.

ΔΔ.

ΥΡ. ΠΟΒΛΙΚΟΛΑ ΤΟ Γ, ἐ ΛΟΥΚΡΗΤΙΟΥ ΤΟ Β.

II. Olymp. LXXIX.

Πς ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΔΕ.

ΥΡ. ΜΕΝΕΝΙΟΥ, καὶ ΠΟΣΤΟΥΜΙΑΝΟΥ.

III.

Δς.

ΥΡ. ΤΡΙΚΟΣΤΟΥ, καὶ ΒΙΤΕΛΛΙΝΟΥ.

III.

Δζ.

ΑΡΟΥΓΚΟΥ, καὶ ΦΛΑΒΟΥ.

I. Olymp. LXXX.

Δη.

ΚΑΜΕΡΙΝΟΥ, ἰγ ΛΟΓΓΟΥ.

II.

Πζ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΔΘ.

ΥΡ. ΕΛΟΥΑ, καὶ ΓΕΜΙΝΟΥ.

III.

Μ.

ΥΡ. ΦΛΑΒΟΥ ΤΟ Β, ἰγ ΣΙΦΟΥΛΟΥ.

III.

ΜΑ.

ΥΡ. ΑΤΡΑΤΙΝΟΥ, καὶ ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΥ.

I. Olymp. LXXXI.

Περσῶν βασιλεὺς ὁ ΔΑΡΕΙΟΣ ὁ ἔξέρχῃ ὁ δῆμικληθεὶς νόθος ἔτη ἰθ.

ὁμδ εζζ.

Ν.

ΥΗ. ΑΛΒΟΥ, καὶ ΚΕΛΗΜΟΝΤΑΝΟΥ.

II.

ΙΙΙ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β.	ΥΠ. ΣΑΒΙΝΟΥ, καὶ ΠΡΙΣΚΟΥ	
Γ.	ΥΠ. ΚΕΛΕΜΟΝΤΑΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΓΕΜΙΝΟΥ ΤΟ Β.	ΙΙΙ.
Δ.	ΥΠ. ΑΡΟΥΓΚΟΥ, ΤΟ Β, καὶ Β.ΤΕΛΛΙΝΟΥ ΤΟ Β.	Ι. ΟΛ. LXXXI.
Ε.	ΥΠ. ΜΑΚΡΙΝΟΥ, καὶ ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΥ ΤΟ Β.	ΙΙ.
Τέταρτος ἀρχιερεὺς Ἰωδαὶ ἕως Ελιασίδου ἔτη 15. ὄμῃ βλῆ.		
ΙΙΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.		
Ε.	ΥΠ. ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΥ ΤΟ Γ, ἔ ΑΤΡΑΤΙΝΟΥ ΤΟ Β.	ΙΙΙ.
Πλάτων ἐβλήθη.		
Ζ.	ΥΠ. ΚΑΜΕΡΙΝΟΥ, καὶ ΦΑΓΟΥ.	ΙΙΙ.
Η.	ΥΠ. ΤΟΥΛΛΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΟΥ.	Ι. ΟΛ. LXXXII.
Ἐπιτάτων τῶν ἑσπέρων Ῥωμαίων ἀρχιερεὺς ἐν ἡθυσίαι.		
Θ.	ΥΠ. ΝΑΥΤΙΤΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΟΥ ΤΟ Β.	ΙΙ.
Γ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.		
Ι.	ΥΠ. ΛΟΥΣΚΟΥ, καὶ ΣΑΒΙΝΟΥ.	ΙΙΙ.
Ἐντεῦθεν Ἀφρικανὸς ἀρχιερεὺς καὶ πλὴν δ' Δανιὴλ περὶ φητέων τὸν τὸ ἑδομαδαν ἀρχιερεὺς αὐτοῖσι ἕως ἔτη 16. καὶ εὖτοι τις αὐτὰς περιεβόησεν καὶ πλὴν δ' Χριστὸν ἀνάληψιν ὅτι πλὴν ἀρχιερεὺς Ῥωμαίων αὐτοῖσι ἑσπέρων, καὶ τὸν ἡ πόλις ἀρχιερεὺς ἀλλοτρίου δόξῃ ἐπὶ τῷ μετ' αὐτὸν βασιλεύσαντι Ουεσσαζιανῶ, καὶ ἀπὸ τῆς σὺν Ολυμπιάδου, πλὴν ἐρχάτων ἀλλοτρίων, ἡγεῖν ἀρχιερεὺς αὐτοῖσι, ἕσπερον.		
ΙΑ.	ΥΠ. ΡΟΥΤΙΛΛΙΟΥ, ἔ ΒΙΤΕΛΛΙΟΥ.	ΙΙΙ.
ΙΒ.	ΥΠ. ΦΑΒΙΟΥ, καὶ ΜΑΛΟΓΕΝΝΗΣΙΟΥ.	Ι. ΟΛ. LXXXIV.
ΙΓ.	ΥΠ. ΜΑΜΕΡΚΟΥ, καὶ ΦΑΒΙΟΥ ΤΟ Β.	ΙΙ.
ΓΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.		
ΙΔ.	ΥΠ. ΦΑΒΙΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΒΟΛΙΣΙΟΥ.	ΙΙΙ.
ΙΕ.	ΥΠ. ΤΕΡΤΙΛΛΟΥ, καὶ ΦΑΒΙΟΥ ΤΟ Δ.	ΙΓ.
Ις.	ΥΠ. ΣΑΒΙΝΟΥ, καὶ ΦΟΥΛΒΟΥ.	Ι. ΟΛ. LXXXV.
ΙΖ.	ΥΠ. ΚΗΚΙΝΝΑΤΟΥ, καὶ ΦΑΒΙΟΥ ΤΟ Ε.	ΙΙ.
ΓΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.		
ΙΗ.	ΥΠ. ΡΟΥΤΗΛΙΟΥ, καὶ ΦΑΒΙΟΥ ΤΟ Ε.	ΙΙΙ.
ΙΘ.	ΥΠ. ΑΙΜΙΛΙΟΥ, καὶ ΕΡΚΟΥΛΙΝΟΥ.	ΙΙΙ.
Ἐρζης ἐβλήθη ἕως τῆς Ἑλλάδα ἀρχιερεὺς αὐτοῖσι ἕως ἔτη 17. καὶ πλὴν δ' Βολία πηλὸς ἕσπερον εἰς Βαβυλῶνα, καὶ ἀπεβίβη.		
Περσῶν δ' ἐβασίλευσεν Σογδιανὸς ἔτη 18. ὄμῃ ΔΡΔ.		
Α.	ΥΠ. ΛΕΝΑΤΟΥ, καὶ ΠΟΥΒΛΙΚΙΟΥ.	Ι. ΟΛ. LXXXVI.
Β.	ΥΠ. ΡΟΥΤΙΛΙΟΥ ΤΟ Β, ἔ ΣΤΡΟΥΚΤΟΥ.	ΙΙ.
ΓΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.		
Γ.	ΥΠ. ΝΑΥΤΙΟΥ, καὶ ΠΟΥΒΛΙΚΟΛΑ.	ΙΙΙ.
Δ.	ΥΠ. ΜΑΛΛΙΟΥ, καὶ ΦΟΥΡΙΟΥ.	ΙΙΙ.
Ε.	ΥΠ. ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΙΟΥΛΙΟΥ.	Ι. ΟΛ. LXXXVII.
ς.	ΥΠ. ΠΙΝΑΡΙΟΥ, καὶ ΦΟΥΣΟΥ.	ΙΙ.
ΓΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.		
Ζ.	ΥΠ. ΣΑΒΙΝΟΥ, ἔ ΚΑΡΕΤΩΛΙΝΟΥ.	ΙΙΙ.
Περσῶν δ' ἐβασίλευσεν Ἀρταξέρξης ὁ μνήμων ἕως Δαρείου καὶ Περσῶν δ' ἔτη 19. ὄμῃ ΔΡΜΔ.		
Α.	ΥΠ. ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΒΑΛΕΡΙΟΥ.	ΙΙΙ.
Β.	ΥΠ. ΚΕΛΕΜΟΝΤΑΝΟΥ, καὶ ΠΡΙΣΚΟΥ.	Ι. ΟΛ. LXXXVIII.
Ευρωπαϊδης πηλὸς τῶν, καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἀθῶναις.		
Γ.	ΥΠ. ΚΕΛΕΜΟΝΤΑΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΠΡΙΣΚΟΥ ΤΟ Β.	ΙΙ.
ΓΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.		
Δ.	ΥΠ. ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΒΙΒΟΥΛΑΝΟΥ.	ΙΙΙ.
Ε.	ΥΠ. ΡΕΓΙΛΙΑΝΟΥ, καὶ ΦΟΥΣΚΟΥ.	
ς.	ΥΠ. ΠΡΙΣΚΟΥ, καὶ ΦΛΑΒΟΥ.	ΙΙΙ.
Ζ.	ΥΠ. ΤΡΙΚΕΠΤΙΝΟΥ, καὶ ΒΕΤΟΥΡΙΝΟΥ.	ΙΙΙ. ΟΛ. LXXXIX.
ΓΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.		
Η.	ΥΠ. ΓΑΛΛΟΥ, καὶ ΚΑΜΕΡΙΝΟΥ.	Ι. ΟΛ. LXXX.
Θ.	ΥΠ. ΡΟΒΛΙΚΟΛΑ ΤΟ Β, καὶ ΣΑΒΙΝΟΥ.	ΙΙ.
Ι.	ΥΠ. ΒΙΒΟΥΛΙΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΜΑΛΟΓΕΝΝΗΣΙΟΥ.	ΙΙΙ.

	Ισοκράτης ὁ ῥήτωρ ἐγνωρίζετο.	
ΙΑ.	ΝΑΥΤΙΟΥ, καὶ ΑΤΡΑΤΙΝΟΥ.	ΠΙΙ.
	Αθληταῖσι ἤρξαντο σοχείοις καὶ χρῆσθαι πρῶτον ἐν χερσὶν αὐτῶν.	Ι. ΟΙ. LXXXI.
ΙΒ.	ΥΡ. ΡΟΥΒΑΛΙΟΥ, καὶ ΙΛΑΡΙΑΝΟΥ.	Π.
ΙΓ.	ΥΡ. ΜΑΞΙΜΟΥ, καὶ ΒΕΡΓΙΝΙΟΥ.	ΠΙ.
ΙΔ.	ΥΠ. ΡΟΓΟΥ, καὶ ΒΕΤΟΥΡΙΟΥ.	ΙΙ.
ΙΕ.	ΥΠ. ΚΑΠΕΤΩΛΙΝΟΥ, καὶ ΟΥΑΡΟΥ.	ΙΙΙ.
	Πέμπτη ἡμέρα χειρῶν Ἰανναῖα ἕως Ἰωδαῖα ἔτη λβ.	ΙΙΙ.
	ΓΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	ΙΙΙ.
	ὅμω ἔσδ.	ΙΙΙ.
ΙΕ.	ΥΡ. ΦΗΣΤΟΥ, καὶ ΚΥΝΤΙΛΛΟΥ.	Ι. ΟΙ. LXXXII.
ΙΖ.	ΥΠ. ΔΕΝΑΤΟΥ, καὶ ΚΑΠΕΤΩΛΙΝΟΥ ΤΟ Β.	Π.
ΙΗ.	ΥΡ. ΒΑΡΒΑΤΟΥ, καὶ ΡΟΤΙΤΟΥ.	Π. ΟΙ. LXXXIII.
ΙΘ.	ΥΠ. ΑΡΜΕΝΙΟΥ, καὶ ΤΡΙΚΟΣΤΟΥ.	ΠΙ.
	ΓΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	
Κ.	ΥΠ. ΜΑΚΡΙΝΟΥ, καὶ ΙΟΥΛΙΟΥ.	ΙΙΙ.
ΚΑ.	ΥΠ. ΦΟΥΡΙΟΥ, καὶ ΚΑΠΕΤΩΛΙΝΟΥ ΤΟ Γ.	ΙΙΙ.
	Ευδελῆ ἀπολόγῳ ἐγνωρίζετο.	ΙΙΙ.
ΚΒ.	ΥΡ. ΓΕΝΟΥΚΙΟΥ, καὶ ΚΟΥΡΤΙΟΥ.	Π.
	Γαλάται (οἱ) καὶ Κελταὶ ῥώμης ἐκράτησαν πάλιν ἔκ Καπετωλίου.	ΙΙΙ.
ΚΓ.	ΥΠ. ΜΑΚΡΙΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΚΑΠΕΤΩΛΙΝΟΥ ΤΟ Δ.	ΙΙΙ.
	Γλάτων φιλόσοφο ἠκμαζεν.	
	Ρ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	
ΚΔ.	ΥΡ. ΒΙΒΟΥΛΑΝΟΥ, καὶ ΕΛΟΥΑ.	Ι. ΟΙ. LXXXV.
ΚΕ.	ΥΡ. ΠΑΚΕΛΛΟΥ, καὶ ΚΡΑΣΣΟΥ.	Π.
Κς.	ΥΡ. ΜΑΚΡΙΝΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΔΕΝΑΤΟΥ.	ΠΙ.
ΚΖ.	ΥΠ. ΜΑΛΛΙΟΥ, καὶ ΚΑΠΕΤΩΛΙΝΟΥ ΤΟ Ε.	ΙΙ.
	ΡΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	ΙΙ.
ΚΗ.	ΥΡ. ΜΑΚΡΙΝΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΦΙΔΕΝΑΤΟΥ.	Π. ΟΙ. LXXXVI.
ΚΘ.	ΥΠ. ΜΑΛΟΓΕΝΝΗΣΙΟΥ, καὶ ΚΡΑΣΣΟΥ.	ΠΙ.
Λ.	ΥΡ. ΙΟΥΛΙΟΥ καὶ ΒΕΡΓΙΝΙΟΥ.	ΙΙΙ.
ΛΑ.	ΥΠ. ΚΑΠΕΤΩΛΙΝΟΥ ΤΟ Ε, καὶ ΚΑΜΕΡΙΝΟΥ.	Ι. ΟΙ. LXXXVII.
	ΡΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	
ΛΒ.	ΥΡ. ΠΟΙΝΟΥ, καὶ ΜΕΛΙΤΩΝΟΣ.	ΙΙΙ.
	Καμπανῶν ἔθνη ἐν Ἰταλίᾳ σείετο.	ΙΙΙ.
ΛΓ.	ΥΠ. ΚΡΑΣΣΟΥ, καὶ ΤΟΥΛΛΙΟΥ.	Ι. ΟΙ. LXXXVIII.
ΛΔ.	ΥΡ. ΤΡΙΚΙΠΗΤΙΝΟΥ, καὶ ΦΙΔΕΝΑΤΟΥ ΤΟ Β.	Π.
ΛΕ.	ΥΠ. ΚΟΣΣΟΥ, καὶ ΠΟΙΝΟΥ ΤΟ Β.	ΠΙ.
	Ισοκράτης ὁ ῥήτωρ ἐγνωρίζετο.	
	ΡΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	
Λς.	ΥΠ. ΑΧΙΛΛΑ, καὶ ΜΟΥΣΙΛΑΝΟΥ.	Π.
ΛΖ.	ΥΠ. ΑΤΡΑΤΙΝΟΥ, καὶ ΒΙΒΟΥΛΑΝΟΥ.	ΙΙΙ.
	Γλάτων καὶ Ξενοφῶν, καὶ ἄλλοι Σωκρατικοὶ ἐγνωρίζοντο.	ΙΙΙ.
ΛΗ.	ΥΡ. ΚΑΠΕΤΩΛΙΝΟΥ ΤΟ Ζ, καὶ ΒΙΒΟΥΛΑΝΟΥ ΤΟ Β.	Π. ΟΙ. XC.
ΛΘ.	ΥΡ. ΜΟΥΣΙΛΑΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΡΟΥΤΙΛΙΟΥ.	ΙΙΙ.
	ΡΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	ΙΙΙ.
Μ.	ΥΡ. ΑΙΜΙΛΙΟΥ, καὶ ΡΟΥΣΤΙΚΟΥ.	
	Ξενοφῶν Ὀρζυλάα, καὶ Κτησίας ἐγνωρίζοντο. Καὶ Σωκράτης φιλόσοφος ἐν τῷ δεσποτικῷ πᾶσι τὸ κά- νεν ἀπέθανεν ζήσας ἔτη Γ.	
	Περσῶν ἐξασίλωσεν ΑΡΤΑΞΕΡΕΗΣ, ὁ καὶ ΩΧΟΣ, ἔτη κζ.	ὅμω, ΕΡΟΑ.
Α.	ΥΡ. ΚΑΣΣΟΥ, καὶ ΜΟΥΔΙΛΛΙΝΟΥ.	Ι. ΟΙ. XCIII.
Β.	ΥΡ. ΦΛΑΒΟΥ, καὶ ΚΑΜΕΡΙΝΟΥ.	
Γ.	ΥΡ. ΡΟΤΙΤΟΥ, καὶ ΚΑΠΕΤΩΛΙΝΟΥ.	Ι. ΟΙ. XCVII.
	Δημόκριτος πελοποννησίου ζήσας ἔτη ς.	
	ΡΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	
Δ.	ΥΠ. ΓΕΝΟΥΚΙΟΥ, καὶ ΚΟΥΒΙΟΥ.	Ι. ΟΙ. CII.
Ε.	ΥΠ. ΜΑΜΕΡΤΙΝΟΥ, καὶ ΛΑΤΕΡΑΝΟΥ.	
	Διογένης Ἰκεσίος ὁ Κωικός ἐγνωρίζετο.	

Ξ.	ΥΠ. ΠΕΤΙΤΟΥ, ἢ ΓΑΛΒΑ. Συπίων Ἀφρικανὸς Ραρκίων Δικτατωρ πρῆσις τῶν Καρχηδόνα Ἀφρικήν μετωνόμασεν.	Π.
Ζ.	ΥΠ. ΜΑΜΕΡΤΙΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΣΥΛΛΑ. Σφτμῆ γρουθῶν ἐν Ἀχαΐα, Ἐλίκη καὶ Βῆσα κατεπόθησαν. ὧν καὶ θύλασαν ἀχρὲν νῶ ἔχνη φαίνοντι πλεόλων διὰ Κορίνθας εἰς Πάτρας ἵππ' πᾶ ἀριστερὰ μέρη. Εὐδοξῶ ἀστρολόγῶ ἐγνωρίζετο. Ἐκλῶ δὲ χειρῶν ἰαδδδς ἔτη κ.	Ι. ΟΙ. C. ὀμδ ΡΓΔ.
Η.	ΥΠ. ΑΛΛΟΥ, ἢ ΓΕΝΟΥΚΙΟΥ. Ο. ΥΡ. ΣΤΟΛΩΝΟΣ, ἢ ΠΕΤΙΝΟΥ. Ι. ΥΡ. ΔΙΒΩΝΟΣ, καὶ ΛΕΝΑΤΟΥ. ΙΑ. ΥΡ. ΑΜΒΟΥΣΤΟΥ, ἢ ΠΡΟΚΟΥΛΟΥ. Ισσερίτης ὁ ρήτωρ ἐγνωρίζετο.	ΠΠΠ. Ι. ΟΙ. CV. Π. ΠΠ. ΠΠΠ.
ΙΒ.	ΥΠ. ΡΟΥΣΤΙΚΙΟΥ, ἢ ΚΑΡΕΤΩΛΙΝΟΥ. ΙΓ. ΥΠ. ΑΜΒΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΛΕΝΑΤΟΥ. ΙΔ. ΥΠ. ΠΟΤΙΤΟΥ, ἢ ΠΟΒΛΙΚΟΛΑ. ΙΕ. ΥΠ. ΡΟΥΣΤΙΚΙΟΥ ΤΟ Β, ἢ ΡΟΙΝΟΥ. ΡΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	Κ ΟΙ. CVI. Π. ΠΠ. ΠΠ. ΟΙ. CVII.
ΙΓ.	ΥΠ. ΣΚΙΡΩΝΟΣ, καὶ ΛΕΝΑΤΟΥ. ΙΖ. ΥΡ. ΚΑΜΙΛΛΟΥ, ἢ ΚΡΑΣΣΟΥ. Δημοσθένης ὁ ρήτωρ ἐγνωρίζετο.	ΠΠΠ. Ι. ΟΙ. CVIII.
ΙΗ.	ΥΡ. ΚΟΡΒΙΝΟΥ, ἢ ΛΕΝΑΤΟΥ ΤΟ Β. ΙΘ. ΥΡ. ΒΕΝΩΚΟΣ, ἢ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ. ΡΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	Π. ΠΠ.
Κ.	ΥΠ. ΚΟΡΒΙΝΟΥ ΤΟ Β, ἢ ΔΙΒΩΝΟΣ. ΚΑ. ΥΡ. ΒΟΥΛΣΩΝΟΣ, καὶ ΚΑΜΕΡΙΝΟΥ. ΚΒ. ΥΠ. ΡΟΥΤΙΛΙΟΥ, ἢ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ. ΚΓ. ΥΡ. ΚΟΡΒΙΝΟΥ, ΤΟ Γ, ἢ ΚΟΣΚΟΥ. ΡΙ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	ΠΠΠ. Ι. ΟΙ. CIX. Π. ΠΠ.
ΚΔ.	ΥΡ. ΑΛΛΟΥ, ἢ ΡΟΥΤΙΛΙΟΥ, ΤΟ Β. ΚΕ. ΥΠ. ΒΕΝΩΚΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΜΑΜΕΡΤΙΝΟΥ. Κς. ΥΡ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ ΤΟ Γ, ἢ ΜΟΥΣΩΝΟΣ. Πλάτων, ἢ Διχύλῶ, ἢ Ἀρσινόης κωμωδοποιοὶ ἐγνωρίζοντο, ἢ Δημοσθένης.	ΠΠΠ. Ι. ΟΙ. CX.
ΚΖ.	ΥΠ. ΜΑΜΕΡΤΙΝΟΥ, ἢ ΣΙΛΩΝΟΣ. ΡΙΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	ΠΠ.
Α.	ΥΠ. ΚΑΜΙΛΛΟΥ, ἢ ΜΙΝΙΟΥ. Β. ΥΠ. ΦΙΣΤΟΥ, ἢ ΛΟΙΓΟΥ. Γ. ΥΠ. ΚΡΑΣΣΟΥ, ἢ ΔΟΥΛΙΟΥ. Δ. ΥΡ. ΡΙΓΟΥΛΟΥ, ἢ ΚΟΡΒΙΝΟΥ. ΡΙΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	ΠΠΠ. Ι. ΟΙ. CXI. Π. ΠΠ.
Α.	ΥΠ. ΑΛΒΙΝΟΥ, καὶ ΓΑΛΒΙΝΟΥ. Β. ΥΡ. ΑΛΒΙΝΟΥ ΤΟ Β, ἢ ΚΟΣΣΟΥ. Γ. ΥΡ. ΡΟΤΙΤΟΥ, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ. Δ. ΥΡ. ΒΡΑΣΣΟΥ, ἢ ΒΕΝΩΚΟΣ. ΡΙΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	ὀμδ ΕΡΓΑ. ΠΠΠ. Ι. ΟΙ. CXII. Π. ΠΠ.
Β.	ΥΡ. ΜΑΜΕΡΤΙΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΔΕΚΙΑΝΟΥ. ς. ΥΡ. ΒΕΝΩΚΟΣ ΤΟ Γ, ἢ ΣΚΙΡΩΝΟΣ. Κατίσχηεν Βαβυλῶνα Ἀλεξάνδρῶ, ἢ ἡ Περσῶν βασιλεία κατελύθη Σαμείνασα ἔτεσι σμῆς δύο πρώτῃ ἔτος Κύρου, ἕως τῶ παρόντι ἔτη εἰς ἔτος Δαρείου ἢ Ἀρούμῶ.	ΠΠΠ. Ι. ΟΙ. CXIII. ΠΠ. ΟΙ. CXII.

	Αλέξανδρος ἔτι ἀγωνάναξθεὺς Φαρμάκῳ πελοπίδῳ βαβυλωνί.	III. ΟΙ. CXXIII.
	Αἰγυπία πρώτη ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ Λάγος ἢ Ἀρσίνης ἕως ἐτη μ. ὀμδ' ΕΣΚΑ.	
Α.	ΥΠ. ΔΕΝΤΟΥΛΟΥ, καὶ ΣΙΔΩΝΟΣ.	II.
Β.	ΥΠ. ΔΙΒΩΝΟΣ, ἢ ΚΟΥΡΣΩΡΟΣ.	III.
	PIA. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	
Γ.	ΥΠ. ΚΑΜΙΛΛΟΥ, καὶ ΒΡΟΥΤΟΥ.	III.
	Γαπνι Κόρσῳ ἀπὸ γαφρὸς κατίση. Δρῶσ' ἑσθητῆρος ἰππίων.	
	Καμίλλ' ὑπάλ' ἑἰδὸν ἕδον ἐπέλεκεν ἀπὸ γνάμῳ αὐτῶ συμβαλόντ' ἀ πόλεμοι, ἢ κινήσωντ'.	
Δ.	ΥΠ. ΛΟΙΓΟΥ, ἢ ΚΕΡΑΤΑΝΟΥ.	II. ΟΙ. CXXIII.
Ε.	ΥΠ. ΚΟΥΡΣΩΡΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΣΥΛΛΟΥ.	III.
Ϛ.	ΥΠ. ΓΑΛΒΙΝΟΥ, ἢ ΒΑΛΒΙΝΟΥ.	III.
	PIE. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	
Ζ.	ΥΠ. ΚΟΥΡΣΩΡΟΣ ΤΟ Γ, καὶ ΣΙΔΩΝΟΣ.	I. ΟΙ. CXXV.
Η.	ΥΠ. ΠΑΡΙΝΙΟΥ, ἢ ΚΕΡΑΤΑΝΟΥ.	II.
Θ.	ΥΠ. ΒΕΝΩΚΟΣ, ἢ ΦΛΑΚΚΟΥ.	III.
Ι.	ΥΠ. ΒΑΡΒΟΥΛΟΥ, καὶ ΒΟΥΒΟΥΛΚΟΥ.	III.
	PIE. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	
ΙΑ.	ΥΠ. ΡΟΥΤΙΛΙΟΥ, ἢ ΔΕΝΑΤΟΥ.	I. ΟΙ. CXXVI.
	Ογδοὺ δέχμερὺς ἐν Ἱερραπυλῶνι Ελεάζαρ' ἐτη εἰ. ὀμδ' σλ.	
ΙΒ.	ΥΠ. ΚΟΥΡΣΩΡΟΣ ΤΟ Δ, ἢ ΔΕΝΑΤΟΥ ΤΟ Β.	II.
ΙΓ.	ΥΠ. ΚΟΥΡΣΩΡΟΣ ΤΟ Ε, καὶ ΒΟΥΒΟΥΛΚΟΥ ΤΟ Β.	III.
ΙΔ.	
	PIZ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	
ΙΕ.	ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ, ἢ ΜΟΥΣΩΝΟΣ.	I. ΟΙ. CXXVII.
ΙϚ.	ΥΠ. ΒΟΥΒΟΥΛΚΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΒΑΡΒΟΥΛΟΥ.	II.
Ιϛ.	ΥΠ. ΡΟΥΛΛΟΥ, ἢ ΡΟΥΤΙΛΙΟΥ.	III.
	Απὸ τέτων τ' ἑσάτων ἕψηφίζοντα πᾶ ἐτη τ' Συρομακεδόνων, ἤγαν καὶ Ἀπαμείων εἰς τὸ Γαρχάλιον.	
	Ἐπὶ τ' ἀσκακιδῶν ἑσάτων γέγονε Μάξιμ' ἢ Β' ἑσθλ'.	
ΙΠ.	ΥΠ. ΜΟΥΣΩΝΟΣ ΤΟ Β, ἢ ΡΟΥΛΛΟΥ ΤΟ Β,	I. ΟΙ. CXXVIII.
	PIH. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	
ΙΘ.	ΥΠ. ΑΠΙΟΥ, ἢ ΒΙΟΛΕΝΤΟΣ.	II.
Κ.	ΥΠ. ΡΕΜΟΛΟΥ, ἢ ΑΛΒΙΝΟΥ.	III.
ΚΑ.	ΥΠ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ, καὶ ΜΙΝΟΥΚΙΟΥ.	III.
ΚΒ.	ΥΠ. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΥ, ἢ ΦΑΒΕΡΙΟΥ.	I. ΟΙ. CXXIX.
	PIΘ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	
ΚΓ.	ΥΠ. ΔΕΝΤΟΥΛΟΥ, ἢ ΑΒΕΝΤΗΣΙΟΥ.	II.
ΚΔ.	ΥΠ. ΔΕΝΤΩΝΙΟΥ, ἢ ΔΙΜΙΛΙΟΥ.	III.
ΚΕ.	ΥΠ. ΚΟΡΒΙΝΟΥ, καὶ ΠΑΝΣΑ.	I. ΟΙ. CXXX.
ΚϚ.	ΥΠ. ΠΕΤΙΤΟΥ, ἢ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ.	II.
	PK. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	
ΚΖ.	ΥΠ. ΣΚΙΡΩΝΟΣ, ἢ ΜΑΞΙΜΟΥ.	III.
ΚΗ.	ΥΠ. ΡΟΥΛΛΟΥ, ΤΟ Γ, ἢ ΜΟΥΣΩΝΟΣ ΤΟ Γ.	III.
	Μένανδρ' ὁ Κωμικός πελοπίδῳ	
ΚΘ.	ΥΠ. ΚΛΑΥΔΙΟΥ, ἢ ΒΙΟΛΕΝΤΟΣ.	I. ΟΙ. CXXXI.
Λ.	ΥΠ. ΡΟΥΛΛΟΥ ΤΟ Δ, ἢ ΜΟΥΣΩΝΟΣ ΤΟ Δ,	II.
	PKA. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	
ΛΑ.	ΥΠ. ΚΛΑΥΔΙΟΥ, καὶ ΒΙΟΛΕΝΤΟΣ ΤΟ Β.	
ΛΒ.	ΥΠ. ΡΟΥΛΛΟΥ ΤΟ Ε, ἢ ΜΟΥΣΩΝΟΣ ΤΟ Ε.	
ΛΓ.	ΥΠ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ, καὶ ΡΙΓΟΥΛΟΥ.	III. ΟΙ. CXXXI.
ΛΔ.	ΥΠ. ΚΟΥΡΣΩΡΟΣ, ἢ ΜΑΞΙΜΟΥ.	III. ΟΙ. CXXXI.
	PKB. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	
ΛΕ.	ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟ Ρ, καὶ ΙΡΑΚΧΟΥ.	I. ΟΙ. CXXXII.
ΚϚ.	ΥΠ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ ΤΟ Β, ἢ ΒΟΥΛΒΟΥ.	II.
ΛΖ.	ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΜΟΥΣΩΝΟΣ ΤΟ Ϛ.	
ΛΗ.	ΥΠ. ΚΡΕΜΟΛΟΥ, ἢ ΑΛΒΙΝΟΥ.	I. ΟΙ. CXXXIII.
	PKΓ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	

ΛΘ. ΥΠ. ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ, ἢ ΡΟΥΤΙΑΤΟΥ.
 Μ. ΥΠ. ΡΟΥΤΙΑΤΟΥ, καὶ ΠΕΤΙΤΟΥ.

Δέκατος ἀρχιερέδης Ονίας Σίμων ὁ ἕως ἔτη λβ. ὁμῶς ὁ β.

Αἰγύπτου δὲ ὑπερβασιλεύς ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ Βερενίκης,
 ἢ Πτολεμαῖος ὁ Σωτήρ ὁ ἕως ἔτη λη. ὁμῶς ἔσσης.

Α. ΥΠ. ΛΕΠΙΔΟΥ, ἢ ΚΕΚΙΝΝΑ.
 Β. ΥΠ. ΤΑΚΙΤΟΥ, καὶ ΔΕΝΤΟΝΟΣ.

Πτολεμαῖος ὁ φιλάδελφος ὅταν κατ' Αἰγύπτου ἀρχμαλώτος Ἰσθαίης ὑπὸ Πτολεμαῖος ὁ πατὴρ αὐτοῦ γεννηθείς ἐλθὼν θέρους ἀνήκεν, ἀναθέματα τε βασιλικὰ ἐν Ἱερουσολύμοις Ονία Σίμωνι τῷ ἀρχιερεὶ ἀδελφῷ Ἐλεάζαρος διὰ πεμφθῆναι πρὸς Ἰσθαίων γραφάς ἐκ τῆς Ἑβραίων Φωνῆς εἰς Ἐβραῖα μετὰ ἐπιθέσεια ἐπαράσασεν διὰ τὴν ἐβδόμητον τὴν δὲ ὑπὸ Πτολεμαῖος ἀφῶν ἐν Φάρα τῆς νήσου Πραπίας ἐν ὅβ οἴκει αὐτὸς ἀποκλείσας, καὶ ἐν πάς τῶν Αλεξάνδρην κατεσκαφασθῆναι αὐτῶν βιβλιοθήκας ἀπέστειλε καὶ ἄλλων πλείων, ἀπὸ ἐκάστης πόλεως Φορολογίας, παντοίων βιβλίων. Ἐσασίμην ὅτι ἢ ἀπὸ Ἱερουσολύμων κερμιδείας βιβλίου χροσθῶ γραμμασι γεγραμμένας, ἐθαύμαζεν. καὶ μετὰ γραφῆναι πηήσας μετεπεμψεν πρὸς δούροις. Ἐρμηνεύθησαν ἢ αἱ βιβλίαι ἐν Φάρα τῆς νήσου ἐν ὅβ ἡμέραις. ἢ ἐθαυμάσθη, ὅτι χωρὶς ἀδελφῶν οἱ ὅβ, καὶ ἐρμηνεύθησαν τὰς γραφάς, εἰσπληθύντες ὅσα Πτολεμαῖος ὄραν πεβαλον, καὶ εὔρον ὡσπύτως ἔχειν. ὅτι ἢ ἕως ἐδοξάσθη, αἱ ἢ γραφαὶ ὄντως θείαι ἐγνώθησαν, τὴν πάντων ὡσπύτως ἐρμηνεύσαντων, ὡς καὶ τὰ παρόντα ἔθνη γινώσκαι, ὅτι κατ' ἐπίπτοιαν τῆς θεῆς εἰσιν ἐρμηνεύθησαν αἱ γραφαὶ ἐν ὅβ ἡμέραις ἐν Φάρα τῆς νήσου.

ΡΚΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ. ΥΠ. ΔΟΛΛΒΕΛΛΑ, ἢ ΜΑΞΙΜΟΥ.
 Δ. ΥΠ. ΛΟΥΚΙΟΥ, καὶ ΠΑΡΡΟΥ.
 Ε. ΥΠ. ΒΑΡΒΟΥΛΟΥ, ἢ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.
 ς. ΥΠ. ΛΕΒΙΤΝΟΥ, ἢ ΚΟΥΡΟΥΓΚΑΝΙΟΥ.

ΡΚΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. ΥΠ. ΚΕΒΕΡΙΩΝΟΣ, ἢ ΜΟΥΡΩΝΟΣ.
 Η. ΥΠ. ΛΟΥΣΚΙΝΟΥ, καὶ ΠΑΡΡΟΥ ΤΟ Β.
 Θ. ΥΠ. ΡΟΥΦΙΝΟΥ, ἢ ΒΟΥΒΟΥΛΚΟΥ.
 Ι. ΥΠ. ΓΟΡΓΙΤΟΥ, ἢ ΚΛΕΡΥΙΝΟΥ.

ΡΚς ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΑ. ΥΠ. ΒΕΝΑΚΟΥ, ἢ ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ.
 ΙΒ. ΥΠ. ΒΕΝΑΚΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΜΕΡΕΝΔΟΥ.
 ΙΓ. ΥΠ. ΛΙΚΙΝΙΟΥ, καὶ ΚΑΜΒΙΟΥ.

Ἐπί τῶν τῶν ὑπᾶτων ἀρχυρῶν νόμισμα πρῶτον ἐν Ρώμῃ ἐκόπη.

ΙΔ. ΥΠ. ΚΟΥΡΣΟΡΟΣ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ.

ΡΚζ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΕ. ΥΠ. ΚΛΑΥΔΙΟΥ, ἢ ΚΛΕΥΙΝΑΤΟΥ.
 Ις. ΥΠ. ΓΑΛΛΟΥ, καὶ ΠΙΚΤΟΡΟΣ.
 Ιζ. ΥΠ. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΥ, ἢ ΡΟΥΦΟΥ.
 Ιη. ΥΠ. ΡΗΓΟΥΛΟΥ, ἢ ΛΕΙΒΩΝΟΣ.

ΡΚΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ιθ. ΥΠ. ΦΑΒΙΟΥ ΠΙΚΤΩΡΟΣ, ἢ ΡΕΤΑ.
 Κ. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ, καὶ ΒΙΤΟΥΛΟΥ.
 ΚΑ. ΥΠ. ΘΑΥΓΑΤΟΥ, καὶ ΦΛΑΚΚΟΥ.

Νικημένης Βιθυνῶν βασιλεύς Ἀσάκειαν Ἰπτικίσις Νικημένηδιαν ὠνόμασε.

ΚΒ. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟ Β, ἢ ΚΡΑΣΣΟΥ.

ΡΚΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΓ. ΥΠ. ΑΛΒΙΝΟΥ, ἢ ΒΙΤΟΥΛΟΥ,
 ΚΔ. ΥΠ. ΦΛΑΚΚΟΥ ΤΟ Β, ἢ ΚΡΑΣΣΟΥ ΤΟ Β.
 ΚΕ. ΥΠ. ΣΚΙΡΩΝΟΣ, καὶ ΔΟΥΛΙΟΥ.
 Κς. ΥΠ. ΣΚΙΡΩΝΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΦΛΟΡΟΥ.

ΡΛ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Κζ. ΥΠ. ΚΑΤΑΚΕΝΟΥ, καὶ ΓΑΤΕΡΚΥΛΟΥ.
 Κη. ΥΠ. ΡΗΓΟΥΛΟΥ, καὶ ΒΛΕΣΟΝ.
 Κθ. ΥΠ. ΒΟΥΛΣΩΝΟΣ, καὶ ΔΕΚΙΟΥ.
 Λ. ΥΠ. ΡΕΤΙΝΟΥ, καὶ ΡΑΥΛΟΥ.

ΡΛΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Π.
 ΠΠ.

ΙV.
 Γ. ΟΙ. CXXIV.

Π.
 ΠΠ.
 ΠΠΠ.
 Γ. ΟΙ. CXXV.

Π.
 ΠΠ.
 ΠΠΠ.
 Γ. ΟΙ. CXXVI.

Π.
 ΠΠ.
 ΠΠΠ.

Γ. ΟΙ. CXXVII.

Π.
 ΠΠΠ.
 Γ. ΟΙ. CXXVIII.
 Π.

ΠΠ.
 ΠΠΠ.
 Γ. ΟΙ. CXXIX.

Π.

ΠΠ.
 ΠΠΠ.
 Γ. ΟIymp. CXXX.
 Π.

ΠΠ.
 ΠΠΠ.
 Γ. ΟΙ. CXXXI.
 Π.

ΛΑ.	ΥΡ. ΣΚΙΡΩΝΟΣ, ἢ ΚΑΤΑΚΙΩΝΟΣ.	III.
ΛΒ.	ΥΡ. ΚΑΡΙΤΩΝΟΣ, ἢ ΒΛΕΣΟΥ ΤΟ Β. <i>Ισθμίων τὰ ἀρχιερέως Μανασσῆς ἔτη κτ.</i> ὁμδ σγκ.	III.
ΛΓ.	ΥΡ. ΚΟΤΤΑ, ἢ ΓΕΜΙΝΟΥ.	I. ΟΛ. CXXXII.
ΛΔ.	ΥΡ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ, ἢ ΠΑΡΡΟΥ. ΡΑΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	II.
ΛΕ.	ΥΡ. ΡΙΓΟΥΛΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΒΟΥΛΩΝΟΣ.	III.
Λς.	ΥΡ. ΡΟΥΛΧΡΟΥ, ἢ ΡΟΥΛΧΡΟΥ.	III.
Λζ.	ΥΡ. ΚΟΤΤΑ ΤΟ Β, καὶ ΓΕΜΙΝΟΥ ΤΟ Β.	I. ΟΛ. CXXXIII.
Λη.	ΥΡ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ ΤΟ Β, ἢ ΒΟΥΤΕΩΝΟΣ. <i>Αιγύπτου τρεῖς ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ, ὁ ἢ ΤΡΥΦΩΝ, ἔτη κτ.</i> ΡΑΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	II. ὁμδ, ΕΣΡΕ.
Α.	ΥΡ. ΚΡΑΣΣΟΥ, ἢ ΔΙΚΙΝΝΙΟΥ.	III.
Β.	ΥΡ. ΒΟΥΤΕΩΝΟΣ ΤΟ Β, ἢ ΒΟΥΛΒΟΥ.	IV.
Γ.	ΥΡ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ, ἢ ΒΛΕΣΟΥ.	I. ΟΛ. CXXXIV.
Δ.	ΥΡ. ΦΟΥΝΔΟΥΛΟΥ, ἢ ΓΑΛΛΟΥ. ΡΑΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	II.
Ε.	ΥΡ. ΚΑΤΟΥΛΛΟΥ, ἢ ΑΛΒΙΝΟΥ. <i>Σέλωνος Καλδίνιος ἐν Μεσοποταμίᾳ Καλδινικὴν πόλιν κτίσας.</i>	III.
ς.	ΥΡ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ, ἢ ΚΑΤΩΝΟΣ.	III.
ζ.	ΥΡ. ΚΕΝΤΩΝΟΣ, ἢ ΤΟΥΔΙΝΑΤΟΥ.	I. ΟΛ. CXXXV.
η.	ΥΡ. ΤΟΓΚΙΝΟΥ, ἢ ΦΑΛΚΩΝΟΣ. ΡΑΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	II.
θ.	ΥΡ. ΓΡΑΚΧΟΥ, ἢ ΦΑΛΚΟΥ.	III.
ι.	ΥΡ. ΚΛΑΥΔΙΟΥ, ἢ ΟΥΑΡΟΥ.	I. ΟΛ. CXXXVI.
ΙΑ.	ΥΡ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ ΤΟ Β, ἢ ΒΟΥΛΒΟΥ.	II.
ΙΒ.	ΥΡ. ΑΛΒΙΝΟΥ ΤΟ Β, ἢ ΡΟΓΟΥ. ΡΑΣ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	III.
ΙΓ.	ΥΡ. ΜΑΞΙΜΟΥ, ἢ ΜΑΛΧΩΝΟΣ.	III.
ΙΔ.	ΥΡ. ΛΕΡΙΑΔΟΥ, ἢ ΒΑΛΒΟΥΛΟΥ.	I. ΟΛ. CXXXVII.
ΙΕ.	ΥΡ. ΜΑΤΩΝΟΣ, ἢ ΜΑΣΩΝΟΣ.	II.
Ις.	ΥΡ. ΒΑΛΛΙΟΛΟΥ, ἢ ΡΕΡΟΥ. ΡΑΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	III.
Ιζ.	ΥΡ. ΑΛΒΙΝΟΥ ΤΟ Β, ἢ ΚΕΝΤΟΥΜΑΛΟΥ.	IV.
Ιη.	ΥΡ. ΓΟΥΡΓΑ, ἢ ΜΑΞΙΜΟΥ.	I. ΟΛ. CXXXVIII.
Ιθ.	ΥΡ. ΦΑΛΚΟΥ, ἢ ΡΙΓΟΥΛΟΥ.	II.
κ.	ΥΡ. ΜΑΞΙΜΟΥ, ἢ ΑΡΟΥΣΤΙΟΥ. ΡΑΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	III.
ΚΑ.	ΥΡ. ΠΑΡΡΟΥ, καὶ ΡΙΓΟΥΛΟΥ ΤΟ Β.	IV.
ΚΒ.	ΥΡ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ, ἢ ΠΑΡΡΟΥ ΤΟ Β. <i>Αἰσαρθένης ἐν Ρώμῃ [Φορέας] ἀλθταὶ καταρύγεται. Καρία, ἢ Ρόδος ἐστὶ τῆ, ὡς τὸν Κολοσσὸν ἐν Ρόδῳ πεσάν. Ἡ δευτέρα Ἰ Μακκαθαίων βίβλος ἤρξατο συγγραφεσθαι.</i>	I. ΟΛ. CXXXIX.
ΚΓ.	ΥΡ. ΦΛΑΜΙΝΙΟΥ, ἢ ΦΙΛΟΥ. <i>Ερατοθένης ἐγνωρίζεται.</i>	II.
ΚΔ.	ΥΡ. ΣΚΙΡΩΝΟΣ, ἢ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ. ΡΑΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	III.
ΚΕ.	ΥΡ. ΣΚΙΡΩΝΟΣ ΤΟ Β, ἢ ΡΟΥΦΟΥ. <i>Αρχιμήδης μηχανικὸς ἐγνωρίζεται.</i>	IV.
Κς.	ΥΡ. ΚΑΤΟΥΛΛΟΥ, ἢ ΦΙΛΩΝΟΣ. <i>Αιγύπτου ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΦΙΛΟΠΑΤΡ, ὁ ἢ ΓΑΛΛΟΣ, Πτολεμαῖος ἔ Ευεργέτης, τὸ ἢ Τρύφωνος υἱός ἔτη ιζ.</i> ὁμδ, ΕΥΒ.	I. ΟΛ. CXL.
Α.	ΥΡ. ΡΑΥΛΟΥ, ἢ ΣΑΛΙΝΑΤΩΡΟΣ. <i>Ισθμίων ληφθέντων ὑπὸ τῆς ἔ Πτολεμαῖος, καὶ * πωσαρέκοντες ὁπλίται ἀποβαλλομένων, ἢ αἰχμαλώτων ἀχθέντων ἐν Ἱεροσολίμ ἐκ πωσαρέκων αὐτῆς Πτολεμαῖος ἐλέφαντας πεντακοσίους, ἔς εἶχον ὅπλα τρεῖς [ἐν] λιθάνῃ ὅτι τρεῖς ἡμέρας ἐπόπαιον, ὅπως ἀπαντας σὺν Ἰσθμίων κενῇ μοίρᾳ διαπολέσωσιν. ἐλθέσας ἢ τῆς πύλης ἡμέρας, καὶ πωσαρέκων αὐτῶν, οἱ ἐλέφαντες εἰς σὺν ἰδίως ἐνόησας σραπώτας τε ἢ δῆ- μους</i>	II.

μας ἐμπιδήσαντες πολυτελέστετον ἀνῶν ὄχλον ἐν τῇ περὶ ἐσχέρῃ αὐτὸς μαίῃ ἀπώλειται. Καὶ ἔτω Διό-
σωθεντες οἱ Ἰσθαῖοι μετ' εὐχαριστίας ἐπαιήληθον εἰς ταῖδια.

Β.	ΥΡ. ΣΚΙΡΙΩΝΟΣ ΤΟ Γ, καὶ ΛΟΓΓΟΥ. ΡΜ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	III.
Γ.	ΥΡ. ΓΕΜΙΝΟΥ, καὶ ΦΛΑΜΙΝΙΟΥ.	IV.
Δ.	ΥΠ. ΠΑΥΛΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΒΑΡΩΝΟΣ.	I. ΟΙ. CXLII.
Ε.	ΥΡ. ΦΑΒΙΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ, καὶ ΓΡΑΚΧΟΥ.	II.
Ϛ.	ΥΡ. ΦΑΒΙΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ ΤΟ Ε. ΡΜΑ.	III.
Ζ.	ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ, καὶ ΓΡΑΚΧΟΥ ΤΟ Β.	IV.
Η.	ΥΠ. ΡΟΥΛΧΡΟΥ, καὶ ΦΛΑΚΟΥ.	I. ΟΙ. CXLIII.
Θ.	ΥΡ. ΓΑΛΒΑ, καὶ ΚΕΝΤΟΥΜΑΛΟΥ.	II.
Ι.	Εἰδῶλον Ἰσθαίων μητρὸς θεῶν ἀπὸ ἀρυγίας ἐν Ρώμῃ ἀπηνέχθη. ΥΡ. ΛΕΒΙΥΝΟΥ, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ ΤΟ Γ. ΡΜΒ.	I. ΟΙ. CXLIV.
ΙΑ.	ΥΡ. ΦΑΒΙΟΥ, καὶ ΦΛΑΚΟΥ ΤΟ Β.	III.
ΙΒ.	ΥΡ. ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΚΡΙΣΠΙΝΟΥ.	I. ΟΙ. CLXIII.
ΙΓ.	ΥΡ. ΝΕΡΩΝΟΣ, καὶ ΣΑΛΙΝΑΤΩΡΟΣ.	II.
ΙΔ.	ΥΡ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ, καὶ ΦΙΛΩΝΟΣ. ΡΜΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	III.
ΙΕ.	ΥΡ. ΣΚΙΡΙΩΝΟΣ, καὶ ΚΡΑΣΣΟΥ.	IV.
ΙϚ.	ΥΠ. ΚΕΘΗΓΟΥ, καὶ ΤΟΥΣΙΝΑΤΟΥ. ἰγ δ' ἐσχέρους ἐν Ἱερουζαλήμ Ονειῶς ἐπερ' ἔτη κδ.	I. ΟΙ. CXLIV.
ΙΖ.	ΥΡ. ΣΚΙΡΙΩΝΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΣΕΡΒΙΛΙΟΥ. Αἰγύπτῳ Ἰ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΕΠΙΦΑΝΗΣ Πτολεμαῖος Ἰ φιλοπάτωρ, Ἰ καὶ Γάλλῳ, ἴσος, ἔτη κδ.	II.
Α.	ΥΡ. ΝΕΡΩΝΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΣΕΡΒΙΛΙΟΥ ΤΟ Β. ΡΜΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	III.
Β.	ΥΡ. ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ, καὶ ΡΕΤΟΥ.	III.
Γ.	ΥΡ. ΓΑΛΒΑ ΤΟ Β, καὶ ΚΟΤΤΑ.	I. ΟΙ. CLXV.
Δ.	ΥΡ. ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ, ΤΟ Β, καὶ ΠΑΡΡΟΥΛΟΥ.	II.
Ε.	ΥΡ. ΦΛΑΜΙΝΙΟΥ, καὶ ΡΕΤΟΥ ΤΟ Β. ΡΜΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	III.
Ϛ.	ΥΡ. ΚΕΘΗΓΟΥ ΤΟ Ε, ἔ ΡΟΥΦΟΥ.	IV.
Ζ.	ΥΡ. ΡΟΡΦΥΡΙΟΥ, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ.	I. ΟΙ. CXLVI.
Η.	ΥΡ. ΚΙΣΤΟΥ, καὶ ΦΛΑΚΚΟΥ.	II.
Θ.	ΥΡ. ΣΚΙΡΙΩΝΟΣ ΤΟ Γ, καὶ ΛΟΓΓΟΥ. ΡΜϚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	III.
Ι.	ΥΡ. ΜΕΡΟΥΛΟΥ, ἔ ΕΡΜΟΥ.	IV.
ΙΑ.	ΥΠ. ΦΛΑΜΙΝΙΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΛΕΒΩΒΑΡΒΟΥ.	I. ΟΙ. CXLVII.
ΙΒ.	ΥΡ. ΓΛΑΒΡΙΩΝΟΣ, καὶ ΝΑΣΙΚΟΥ.	II.
ΙΓ.	ΥΡ. ΣΚΙΡΙΩΝΟΣ ΤΟ Δ, καὶ ΛΕΛΙΟΥ. ΡΜΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	III.
ΙΔ.	ΥΠ. ΒΟΥΛΣΩΝΟΣ, καὶ ΝΟΒΙΛΙΟΡΟΥ.	IV.
ΙΕ.	ΥΡ. ΣΑΛΙΝΑΤΩΡΟΣ, καὶ ΜΕΣΑΛΑ.	I. ΟΙ. CXLVIII.
ΙϚ.	ΥΡ. ΛΕΡΙΑΔΙΟΥ, καὶ ΦΛΑΜΙΝΙΟΥ.	II.
ΙΖ.	ΥΠ. ΑΛΒΙΝΟΥ, καὶ ΦΙΛΙΠΠΟΥ. ΡΜΠ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	III.
ΙΗ.	ΥΠ. ΡΟΥΛΧΡΟΥ, καὶ ΤΟΥΣΙΝΑΤΟΥ.	IV.
ΙΘ.	ΥΠ. ΡΟΥΛΧΡΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΔΙΚΙΝΝΙΟΥ.	I. ΟΙ. CXLIX.
Κ.	ΥΡ. ΛΑΒΕΛΛΟΥ, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ.	II.
ΚΑ.	ΥΡ. ΠΑΜΦΙΛΟΥ, ἔ ΡΟΥΛΟΥ.	III.

Σίμων πῖς ἀποστάτης Ἰ ἐν Ἱεροζολύμοις ἱερῶ ἀντιπολιτείας ἐπὶ Ονειῶ τῷ δ' ἐσχέρῃ, καὶ ἔτ' ἅπαντα τὸ ἴσον Διό-
σωθεντες

βαλὼν τὸ Ἰσθαίων ἔθνος τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ τῷ Νικατορί, καὶ σὺν ἰσχύσις αὐτῷ καὶ ἰσῶσαι, Φυλάξ γηρόμνος πλὴ πατρίδα αὐτῶν ὠρεθῆναι θελεύσαι. Καὶ ἐλθὼν πρὸς Ἀπολλώνιον τὸν Συρίαν, καὶ φοινίκης, καὶ Κιλικίας στρατηγὸν ὑπαρχοῦντα χεῖματῶ. καὶ τὰ λοιπὰ.

ΡΜΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΒ. ΥΠ. ΚΕΘΗΓΟΥ, καὶ ΠΑΜΦΙΛΟΥ ΤΟ Β. ΙV. ΟI. CXLIX.
ΚΓ. ΑΛΒΙΝΟΥ, καὶ ΡΗΣΩΝΟΣ. I. OI. CL.

ιδ' ἀρχιερεὺς Ἰησὺς ἔτη ιε'. ὁμῶς τζ'.
ΚΔ. ΥΠ. ΑΚΙΝΔΥΝΟΥ, καὶ ΦΛΑΚΚΟΥ. II.

Αιγύπτιος ἔβασίλευσεν ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΦΙΛΟΜΗΤΩΡ Πτολεμαῖος τὸς Ἐπιφανῶς ἕως ἔτη λε'.
ὁμῶς ΕΤΞΑ.

Α. ΥΠ. ΒΡΟΥΤΟΥ, καὶ ΒΟΥΛΣΩΝΟΣ. III.
PΝ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. ΥΠ. ΒΟΥΛΑΧΡΟΥ, καὶ ΓΡΑΚΧΟΥ. IV.

Γ. ΥΠ. ΣΚΙΦΙΩΝΟΣ, καὶ ΡΕΤΙΝΟΥ. I. OI. CLI.

Δ. ΥΠ. ΛΕΡΙΔΟΥ, καὶ ΣΚΕΒΟΛΟΥ. II.

Αριστοβελος Ἰσθαίος πεπαιτημένος Φιλόσοφος ἐγνωρίζετο, ὅς Πτολεμαῖος τῷ φιλομήτορι ἀκηχίσις τὸ μαυ-
σέως γραφῆς ἀνέστηκεν.

Ε. ΥΠ. ΑΛΒΙΝΟΥ, καὶ ΒΕΝΑΤΟΥ. IV.
PΝΑ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ς. ΥΠ. ΛΕΝΑΤΟΥ, καὶ ΑΙΜΙΛΙΟΥ. I. OI. CLII.

ζ. ΥΠ. ΚΡΑΣΣΟΥ, καὶ ΛΟΓΓΟΥ. II.

η. ΥΠ. ΜΑΚΡΙΝΟΥ, καὶ ΣΕΡΡΑΝΟΥ. III.

θ. ΥΠ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ, καὶ ΡΗΣΩΝΟΣ. IV.
PΝΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ι. ΥΠ. ΡΑΥΛΟΥ, καὶ ΚΡΑΣΣΟΥ. I. OI. CLIII.

ια. ΥΠ. ΡΕΤΟΥ, καὶ ΠΕΝΚΟΥ. II.

ιβ. ΥΠ. ΓΑΛΛΟΥ, καὶ ΚΛΑΥΔΙΟΥ. III.

ιγ. ΥΠ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ, καὶ ΟΚΤΑΒΙΟΥ. IV.
PΝΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ιδ. ΥΠ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΛΟΓΓΙΝΟΥ. I. OI. CLIV.

ιε. ΥΠ. ΓΡΑΚΧΟΥ, καὶ ΤΑΛΙΝΟΥ. II.

Αρχιερεὺς ἐν Ἱερουσαλήμ τε Ονείας, ὁ ἔβασίλευσεν ἔτη ζ'. ὁμῶς τζξ'.

ις. ΥΠ. ΣΚΙΦΙΩΝΟΣ ΝΑΣΙΚΑ, καὶ ΦΙΓΟΥΛΟΥ. III.

ιζ. ΥΠ. ΜΕΣΣΑΛΑ, καὶ ΚΑΡΒΩΝΟΣ. IV.
PΝΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ιη. ΥΠ. ΓΑΛΛΟΥ, καὶ ΚΡΕΗΓΟΥ. I. OI. CLV.

ιθ. ΥΠ. ΔΟΛΑΒΕΛΛΑ, καὶ ΦΟΥΛΒΙΟΥ. II.

κ. ΥΠ. ΛΕΡΙΔΟΥ, καὶ ΛΕΝΑΤΟΥ. III.

Ἰσθαίων ἠγέτην πρῶτος Ἰσθαίος, ὁ καὶ Μακκαβαῖος, Ματθίας παῖς τρίτῳ ἔτη ῥηθ Ολυμπιάδῳ.

Ονείας, τὸ καὶ Μειλάς, ἀρχιερεὺς Ἰσθαίων, καὶ τὸ ἐθροῖσεν ἀντιόχῳ Ἀντίοχῳ τῷ Ἐπιφανῆ ἀνααιρεθέν-
τι ὑπὸ Ἀντίοχου τὸς Ευπάτωρος, Ἀλκιμος σὺν ἄν ὅς γενέσθαι Ἱερουσαλήμ ἐν πεδερμοῦς
ἀδελφῶν. καὶ τὰ λοιπὰ.

ΚΑ. ΥΠ. ΚΑΙΣΑΡΟΣ, καὶ ΟΡΕΣΤΟΥ IV.

Αντίοχος ὁ νέος Ευπάτωρ ἐλθὼν εἰς Ἀντιόχεια εὗρε φίλιππον βασιλεύοντα, καὶ ἀνέλεν αὐτόν. μετὰ ἧ
πύλαι πόλεμῶν εἰς Ἱερουσαλήμ ἠπείθη ὑπὸ Ἰσθαίος τὸς Μακκαβαῖος στρατηγῶ Ἰσθαίων. ὁ ἦ αὐτὸς Ἀντίοχος
ἀπὸ Ἀνδρονίκου στρατηγῶ αὐτῶ Ὀνείαν, τὸν καὶ Μενέλαον, ἱερέα ἀναίρει. Μὲθ' ὃν Ἀλκιμος σὺν ἄν ὅς γενέσθαι
Ἱερουσαλήμ ἐγνωρίζετο.

ΡΝΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΒ. ΥΠ. ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ, καὶ ΡΙΓΟΥΛΟΥ. I OI. CLVI.

Ις. ἀρχιερεὺς ἐν Ἱερουσαλήμ Ἰσθαίος Μακκαβαῖος ἔτη λ'. ὁμῶς υ'.

ἠ δὲ πρῶτος Μακκαβαίων πᾶς κ' Σέλευκος ὁ ἑβραίων, καὶ Ἀντίοχον τὸν Μέγαν, καὶ Σέλευκον τὸν φιλοπάτορα,
καὶ Ἀντίοχον τὸν Ἐπιφανῆ, καὶ Ἀντίοχον τὸν νέον Ευπάτωρα, καὶ ἕως πέμπτης ἔτους Δημητρίου τὸς Σωτήρος, καὶ
Ἰσθαίος τὸς Μακκαβαῖος Ματθίας παιδὸς ἀπέχετο. μετὰ Ἰσθαίων ἠγέτην Ἰωνάθης ἀδελφός.

ΚΓ. ΥΠ. ΝΑΣΙΚΟΥ, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ. II.

Αρίσταρχος Γραμματικὸς ἠμαρξεν.

ΚΔ. ΥΠ. ΟΡΙΜΙΟΥ, καὶ ΑΛΒΙΝΟΥ. III.

ΚΕ. ΥΠ. ΝΟΒΙΔΙΟΥ, καὶ ΛΑΥΣΟΥ. IV.

ΡΝΣ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Κς.	ΥΡ. ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ ΤΟ Β, κ̄ ΦΛΑΚΚΟΥ.	Ι. ΟΙ. C̄LVII.
Κζ.	ΥΡ. ΛΟΥΚΟΥΛΛΟΥ, κ̄ ΑΛΒΙΝΟΥ.	ΙΙ.
Κη.	ΥΡ. ΦΛΑΜΙΝΙΟΥ, ῑ ΒΑΛΒΟΥ.	ΙΙΙ.
Κθ.	ΥΡ. ΚΕΝΣΩΡΙΝΟΥ, ῑ ΜΑΝΙΑΙΟΥ.	ΙV.

ΡΝΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Δ.	ΥΠ. ΑΛΒΙΝΟΥ ΤΟ Β, ῑ ΠΙΣΩΝΟΣ.	Ι. ΟΙ. C̄LVIII.
ΔΑ.	ΥΡ. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ, κ̄ ΔΡΟΥΣΟΥ.	ΙΙ.
ΔΒ.	ΥΡ. ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ, ῑ ΝΟΥΜΙΚΙΟΥ.	ΙΙΙ.

Σαμαρείται, ῑ Ισδαϊοί ἐν Αλεξάνδρεια ὑπὸ Πτολεμαίῳ τῷ Φιλομήτορι Μακρίνον) πρὸ τ' ἑκατέρω μέρει πτωμένων ἱερῶν. ῑ νικῶσιν Ἰσδαϊοί.

ΔΓ.	ΥΡ. ΜΑΞΙΜΟΥ, ῑ ΜΑΝΙΚΙΟΥ.	ΙV.
-----	---------------------------	-----

ΡΝΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΔΔ.	ΥΡ. ΓΑΛΒΑ, ῑ ΚΟΤΤΑ.	Ι. ΟΙ. C̄LIX.
ΔΕ.	ΥΡ. ΚΛΑΥΔΙΟΥ, κ̄ ΜΕΤΕΛΛΟΥ.	ΙΙ.

Αιγύπτῳ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ νεώτερος ὁ δὲ ἑπὶ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ ἔτη κθ.

Α.	ΥΡ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ ΤΟ Β, ῑ ΜΑΞΙΜΟΥ.	ὁμδ̄ ΕΤΓ.
----	--------------------------------	-----------

Αλεξάνδρῳ Συρίας κ̄ Ἀσίας βασιλεῖ Πτολεμαῖῳ ὁ νεώτερος δεύτερος Ευεργέτης πλὴν ἑαυτῶν θυγατέρα πρὸς γάμον ἐκδίδωσι.

Β.	ΥΡ. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ, ῑ ΛΑΕΛΙΟΥ.	Ι. ΟΙ. C̄LX.
----	----------------------------	--------------

ΡΝΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ.	ΥΡ. ΛΕΝΑΤΟΥ, κ̄ ΠΙΣΩΝΟΣ.	ΙΙ.
Δ.	ΥΡ. ΝΑΣΙΚΑ, καὶ ΒΡΟΥΤΤΙΟΥ.	ΙΙΙ.

Αλεξάνδρῳ βασιλεῖ Συρίας κ̄ Ἀσίας ἀνηρέθη ὑπὸ Πτολεμαίῳ Ἰδίου πηνθρῶ.

Ε.	ΥΡ. ΛΕΠΙΔΟΥ, ῑ ΦΛΑΜΙΝΟΥ.	ΙV.
----	---------------------------	-----

Δημητρίῳ πλὴν μετ' Αλεξάνδρον βασιλεύσαντι Συρίας κ̄ Ἀσίας Πτολεμαῖῳ ὁ νεώτερος Ευεργέτης πλὴν ἑαυτῶν θυγατέρα διδωσι πρὸς γάμον πλὴν ῑ Αλεξάνδρου πρῶτον γυναικῶν γαμετῶν.

ς.	ΥΡ. ΦΙΛΟΥ, ῑ ΣΕΡΒΙΑΙΟΥ.	Ι. ΟΙ. C̄LXI.
----	--------------------------	---------------

ΡΞ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ.	ΥΡ. ΦΛΑΚΚΟΥ, ῑ ΠΙΣΩΝΟΣ.	ΙΙ.
Η.	ΥΠ. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ, ῑ ΦΛΑΚΚΟΥ ΤΟ Β.	ΙΙΙ.
Θ.	ΥΡ. ΣΚΕΒΟΥΛΟΥ, κ̄ ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΥ.	ΙV.
Ι.	ΥΡ. ΛΕΝΑΤΟΥ, ἔ ΡΟΥΤΙΑΙΟΥ.	Ι. ΟΙ. C̄LXII.

ΡΞΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΑ.	ΥΡ. ΚΡΑΣΣΟΥ, ῑ ΦΛΑΚΚΟΥ.	ΙΙ.
ΙΒ.	ΥΡ. ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ, ἔ ΠΕΡΕΡΝΟΥ.	ΙΙΙ.
ΙΓ.	ΥΡ. ΑΥΔΙΝΑΤΟΥ, ῑ ΑΝΟΥΛΛΙΝΟΥ.	ΙV.
ΙΔ.	ΥΠ. ΟΚΤΑΒΙΟΥ, κ̄ ΡΟΥΦΟΥ.	Ι. ΟΙ. C̄LXIII.

ΡΞΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΕ.	ΥΠ. ΛΟΓΓΙΝΟΥ, ῑ ΚΕΚΙΝΝΑ.	ΙΙ.
Ις.	ΥΡ. ΛΕΠΙΔΟΥ, καὶ ΟΡΕΣΤΟΥ.	ΙΙΙ.
Ιζ.	ΥΡ. ΙΥΕΟΥ, καὶ ΦΛΑΚΚΟΥ.	ΙV.
Ιη.	ΥΠ. ΛΟΓΓΙΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΒΟΛΒΙΝΟΥ.	Ι. ΟΙ. C̄LXIV.

ΡΞΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ιθ.	ΥΡ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ, ἔ ΦΛΑΜΙΝΙΟΥ.	ΙΙ.
-----	----------------------------	-----

Δημήτρῳ ὁ Σίδης βασιλεῖς Συρίας ἐπελθὼν τοῖς ἱεροσολύμοις, καὶ ὑποτάξας ἄμυν ἔως πλιουρκίαν ὅπου σσημίαις ταῖς πρὸς Ἰσδαίον τ' Μακκαδαῖον [ἀναχωρεῖ.] ἀναγρεῖ) ὑπὸ στρατιῶν Πτολεμαίῳ τῷ δευτέρῳ Ευεργέτῳ ἐν συμπόσει.

Κ.	ΥΡ. ΑΕΝΟΒΑΡΕΟΥ, ἔ ΦΑΙΝΙΟΥ.	ΙΙΙ.
----	----------------------------	------

Ἰσδαίων ἐς ἄρχιερός Ιωνάθης Μακκαδαῖῳ ἔτη ιζ. ὁμδ̄ ιζ.

ΚΑ.	ΥΡ. ΟΦΙΝΙΟΥ, ῑ ΜΑΞΙΜΟΥ.	ΙV.
-----	--------------------------	-----

ΚΒ.	ΥΡ. ΜΑΝΙΑΙΟΥ, καὶ ΚΑΡΒΟΥ.	Ι. ΟΙ. C̄LXV.
-----	---------------------------	---------------

ΡΞΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΓ.	ΥΠ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ ΤΟ Β, ῑ ΚΟΤΤΑ	ΙΙ.
ΚΔ.	ΥΡ. ΚΑΙΩΝΟΣ, ἔ ΜΑΡΚΙΟΥ.	ΙΙΙ.
ΚΕ.	ΥΡ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ.	ΙV.
Κς.	ΥΡ. ΓΕΤΑ, κ̄ ΜΑΞΙΜΟΥ.	Ι. ΟΙ. C̄LXVI.

Ἰωνάθης ὁ Μακκαβαῖς ὁ δὲ χειρὸς τῶν Σαμαρείων τὴν καθ' ἡμᾶς Σεβαστῶν καλεσθέντων Σαμαρείων ἔσπον
πολιορκήσας εἰς ἔδαφον καθέειλεν. ἡ καὶ ὑστερον Ἡρώδης ἀλλόφυλος βασιλεύσας Ἰουδαίων ἀναστήσας
Σεβαστῶν ὠνόμαζεν. ὁμῶς ΕΥΕ.

ΡΞΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΖ. ΥΡ. ΣΚΑΥΡΟΥ, καὶ ΜΕΤΕΛΛΟΥ. Π.
ΚΗ. ΥΡ. ΒΑΛΒΟΥ, καὶ ΚΑΤΩΝΟΣ. ΙΙΙ.
ΚΘ. ΥΡ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΚΑΡΒΩΝΟΣ. ΙV.

Αιγύπτῳ ἡ ἑβασίλευσεν ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΦΥΣΚΩΝ, καὶ ΣΩΤΗΡ, Κλεοπάτρας ἕως
ἔτη ιε. ὁμῶς ΕΥΖ.

Α. ΥΡ. ΒΡΟΥΤΟΥ, καὶ ΡΕΣΤΟΣ. Ι. ΟΙ. CLXVII.

Ἰωνάθης ὁ Μακκαβαῖς [καὶ] Ἰουδαίων δὲ χειρὸς Διαπρεπῶς τῆ Ἰουδαίας ἡγάγε.

ΡΞΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. ΥΡ. ΝΑΣΙΚΑΡΦΟΥ, καὶ ΒΕΣΤΙΟΥ. Π.
Γ. ΥΡ. ΡΟΥΦΟΥ, καὶ ΑΛΒΙΝΟΥ. ΙΙΙ.
Δ. ΥΡ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ ΤΟ Ε, καὶ ΣΙΛΑΝΟΥ. ΙV.
Ε. ΥΡ. ΣΟΥΛΗΚΙΟΥ, καὶ ΣΚΑΥΡΟΥ. Ι. ΟΙ. CLXVIII.

ΡΞΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. ΥΡ. ΛΟΓΓΙΝΟΥ, καὶ ΜΑΡΙΟΥ. Π.
Ζ. ΥΡ. ΣΕΡΡΑΝΟΥ, καὶ ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ. ΙΙΙ.
Η. ΥΡ. ΡΟΥΦΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΜΑΛΛΙΟΥ. ΙV.
ἡ δὲ χειρὸς ἐν Ἱερουσαλήμ Σιμων ἀδελφὸς Ἰωνάθης ἔτι καὶ Μακκαβαῖς ἔτη η.
Θ. ΥΡ. ΜΑΡΙΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΦΙΜΒΡΙΟΥ. Ι. ΟΙ. CLXIX.

Σελευκῆς οἱ πρὸς Ἀντιόχειον τῆ Συρίας ἀπ' ἐντεῦθεν ὄντων ἐαυτῶν χρόνος δριθμῶσι.

ΡΞΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ι. ΥΡ. ΜΑΞΙΜΟΥ, καὶ ΟΡΕΣΤΟΥ. Π.
ΙΑ. ΥΡ. ΜΑΡΙΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΚΑΤΟΥΛΛΟΥ. ΙΙΙ.
ΙΒ. ΥΡ. ΜΑΡΙΟΥ ΤΟ Ε, καὶ ΑΚΥΛΙΟΥ. ΙV.
ΙΓ. ΥΡ. ΜΑΡΙΟΥ ΤΟ Σ, καὶ ΦΛΑΚΟΥ. Ι. ΟΙ. CLXX.

ΡΞΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΔ. ΥΡ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ, καὶ ΑΛΒΙΝΟΥ. Π.
Ἀσκαλωνίται ὄντων ἐαυτῶν χρόνος ἐντεῦθεν δριθμῶσι.
ΙΕ. ΥΡ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ, ΤΟ Σ, καὶ ΚΙΤΙΔΙΟΥ. ΙΙΙ.
Ις. ΥΡ. ΜΕΝΤΟΥΛΛΟΥ, καὶ ΚΡΑΣΣΟΥ. ΙV.

ἡ δὲ χειρὸς Ἱερουσαλήμ Ἰωνάθης καὶ. ὁμῶς υνβ.

ΙΖ. ΥΡ. ΑἸΝΟΒΑΡΒΟΥ, καὶ ΛΟΓΓΙΝΟΥ. Ι. ΟΙ. CLXXI.

Ἰωνάθης ἱερεὺς ὁμῶς καὶ στρατηγὸς κατὰ Ἰουδαίων στρατηγῆσας Ἰουδαίους μετανομάσθη, ὅς καὶ πρὸς ἑαυτῶν
πρὸς Ῥωμαίους δόγματι συγκλήτε Φιλίαν πρὸς αὐτὰς ἀπέδρασε.

ΡΟ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Αιγύπτῳ ἡ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ, ὁ καὶ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ἕως Πτολεμαίου τῆ δευτέρου Εὐεργέτου καὶ Φιλαμήτου
ἔτη ι. ὁμῶς ΕΥΝΖ.

Α. ΥΡ. ΚΡΑΣΣΟΥ, καὶ ΣΚΕΒΟΛΟΥ. Π.
Β. ΥΡ. ΒΑΛΒΟΥ, καὶ ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΥ. ΙΙΙ.
Γ. ΥΡ. ΦΛΑΚΟΥ, καὶ ΕΡΕΝΝΙΟΥ. ΙV.
Δ. ΥΡ. ΦΟΥΛΑΚΟΥ, καὶ ΠΕΡΠΕΡΝΟΥ. ΙΙ. ΟΙ. CLXXII.

ΡΟΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ε. ΥΡ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ, καὶ ΚΑΙΣΑΡΟΣ. Π.
ς. ΥΡ. ΚΑΙΣΑΡΟΣ, καὶ ΛΟΥΓΓΟΥ. ΙΙΙ.
Ζ. ΥΡ. ΣΤΡΑΒΩΝΟΣ, καὶ ΚΑΤΩΝΟΣ. ΙV.
Η. ΥΡ. ΣΥΛΛΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΟΥ. Ι. ΟΙ. CLXXIII.

ΡΟΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Θ. ΥΡ. ΟΚΤΑΒΙΟΥ, καὶ ΚΙΝΝΑ. ΙV.
Ι. ΥΡ. ΜΑΡΙΟΥ ΤΟ Ζ, καὶ ΚΙΝΝΑ ΤΟ Β. ΙΙΙ.

Σαλῶπι ἐβλήθη Καλάνδρας Οκτωβείας.

Πτολεμαῖος, ὁ Αλέξανδρος, ἕως Πτολεμαίου τῆ δευτέρου Εὐεργέτου, καὶ Κόκκης μητρὸς ἀπεβλήθη τῆ βα-
σιλείας, καὶ ἐσφάγη ἐν Μύρασι τῆ Λυκίας.

Αιγύπτῳ ἡ ἑβασίλευσεν ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΡΟΘΕΙΝΟΣ, ὁ ὄψωνος, ὁ αὐτὸς ὢν καὶ Φύσκων, καὶ Σωπῆρ,
ἕως Κλεοπάτρας, ἔτη η. ὁμῶς ΕΥΚΕ.

ΚΒ. ΥΡ. ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ ΤΟ Β, ἢ ΦΙΑΡΦΟΥ. Γ. ΟΙ. CLXXXI.
 Εντεῦθεν Γαζαῖοι ὄντ' ἐαυτῶν χρόνος ἀριθμῶσιν.
 ΡΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΓ. ΥΡ. ΠΟΜΠΗΙΟΥ, ἢ ΚΡΑΣΣΟΥ. Π.
 ΚΔ. ΥΡ. ΑΕΝΟΒΑΡΒΟΥ, ἢ ΠΟΥΛΧΡΟΥ. ΠΙΙ.

Κιζέρων ὁ ρήτωρ ἀπὸ ἄγορας μετεβλήθη ἀπὸ μιλῶν ες.
 Πτολεμαῖος ὁ νέος Διόνυσος, ὁ ἢ Αὐλητῆς εἰς Ρώμῳ ἔφυγεν.
 ΚΕ. ΥΡ. ΒΑΛΒΙΝΟΥ, ἢ ΜΕΣΣΑΛΑ. ΙV.

ΓαίⓄ Ισλίος Καῖσαρ πρὸς Ἕλληνας ἐπόλεμαί.
 Κς. ΥΡ. ΠΟΜΠΗΙΟΥ ΤΟ Β, ἢ ΜΕΤΕΛΛΟΥ. Γ ΟΙ. CLXXXII.
 Πομπήιος ὁ μέγας τὸ κινδυνεῖον ὑπὸ αὐτῷ θεάτρῳ ἀφείρωσεν, καὶ θεωρίας ἐπέτελεσεν ἐν αὐτῷ δι' ἐλεφάντων
 πεσσαρῶντα, ἢ ἰππέων τ, ἢ πεζῶν ὦ, ἢ μονομάχων χ, ἐλεφαντομαχίαν ποιήσας.
 ΡΗΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΖ. ΥΡ. ΡΟΥΦΟΥ, ἢ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ. Π.
 ΚΗ. ΥΡ. ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ ΤΟ Β, ἢ ΡΑΥΛΟΥ. ΠΙΙ.
 ΚΘ. ΥΡ. ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ, ἢ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ. ΙV.
 Λ. ΥΡ. ΓΑΙΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ, ἢ ΣΕΡΒΙΛΙΟΥ. Γ. ΟΙ. CLXXXIII.
 ΡΗΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ

Αιγυπτία δωδεκάτη ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ θυγάτηρ Πτολεμαῖου τῶ νέου Διονύσου, τῷ ἢ Αὐλητῆ, ἔτη κβ.
 ὁμῶς ΕΥΟΖ.
 Π.

Α. ΥΡ. ΚΑΛΙΝΟΥ, ἢ ΒΑΤΙΝΟΥ.
 Γαῖος Ισλίος Καῖσαρ Γαλατίας εἰς τέλος νικήσας εἰς Ρώμῳ ἐπανήλθεν.

ΑΡΧΗ ΓΑΙΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Β. ΥΡ. ΓΑΙΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Β ΜΟΝΟΥ. ΠΙ
 Γ. ΥΡ. ΓΑΙΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Γ ΜΟΝΟΥ. ΙV
 Δ. ΥΡ. ΓΑΙΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Δ ΜΟΝΟΥ. Γ. ΟΙ. CLXXXIV.
 ΡΗΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ε. ΥΡ. ΠΑΝΣΑ, ἢ ΙΡΤΙΟΥ. Π. ΟΙ. CLXXXV.
 ΓαίⓄ ΙέλιⓄ πρῶτⓄ Ρωμαίων ἡρέθη μονάρχης.
 Τα Ρωμαῖκὰ ἐδικαίηθη πράγματα ὑπὸ Βρέτιου καὶ Κολλατίνου ἄπὸ ἔτη τγγ, ἦγον δ' παρόντος πέμπτης ἔτους
 Κλεοπάτρας, ἢ ἄπὸ τῶ πρώτων ἔτⓄ ΓαίⓄ ΙσλίⓄ ΚαῖσαρⓄ, ἔ τῶν περὶ κελύων ὑπᾶτων.
 Διὰ τὴν Καῖσαρ λέγει.)

ΙέλιⓄ Καῖσαρ ὁ Δικτάτωρ οὐκ ἐγνήθη, ἀλλὰ τὸ μητρὸς αὐτῷ τῶ ἐνάτῳ μιλῷ πελώρησις, ἀνέκθρα
 αὐτῷ, ἢ ἐξέβαλον τὸ βρέφⓄ. διὸ καὶ Καῖσαρ λέγει) Ρωμαῖσι τὴ ἀνατομῆ. ἀνατραφεὶς δὲ καὶ ἀνδρῆος γυθῶ
 μινⓄ προεβλήθη Τριχμυδιστῶν μὲν Πομπήιος ἢ Κράσος ὑπᾶσάντων καὶ τῶ πρώτων ἔτⓄ τ' προ-
 κελύνης πᾶν ΟλυμπιάδⓄ. ἀπὸ γὰρ τ' τριῶν τῶτων ἐδικαίητο τὰ Ρωμαῖκὰ πράγματα. ὁ ἢ ΙέλιⓄ Καῖ-
 σαρ ὁ Δικτάτωρ μὲν τὸ Φονευθῆναι τ' Κράσων τῶ ἀλλοφθῆναι ὑπὸ Περσῶν πόλεμον ἐν τοῖς Περσικοῖς μέρε-
 σιν, ἔμεινεν αὐτὸς πολεμῶν μὲν τῶ πλεῖστος αὐτῷ ἐν τοῖς μέρεσι τ' οὐσίας, ἢ ἀλαδελφῆς τ' ὑπᾶσας
 ἦτοι τριχμυδιστορίας κατὰ ὁλοκισμῶν τ' κινῶ τ' συγκλήτης Ρώμης ὑπὸ Πομπήιος Μάγνης τῶ αὐτῷ
 πενήτη, ὁ αὐτὸς ΙέλιⓄ Καῖσαρ λυπηθεὶς ἐπυράνησε Ρωμαῖος. ἔ προτρέψαυδⓄ κατὰ Ρωμαίων
 πλεμῶν, ἐπεσφάτεσε κατὰ συγκλήτης Ρώμης ἢ Πομπήιος Μάγνης. ἢ γυθῶμινⓄ ἐν Ρώμῃ, ἢ τῶ ἀλα-
 βῶν αὐτῷ ἀνέλεν ὄντ' συγκλητικὸς αὐτῆς.

Οὕτως ΓαίⓄ ΙέλιⓄ Δικτάτωρ, ὁ ὄντ' μονάρχης ἀπάντων, ἐκράτησεν ἐν ὑπερηφανείᾳ καὶ τυραννίᾳ ἄπὸ
 ἔτη δ, καὶ μιλῶν ζ, πρὸ δ' Ἰδῶν Μαίαν τ' πρώτης ἄπνευσῆσως. καὶ προεβλήθη ἐν Ἀνποχείᾳ τῇ μεγάλῃ ἐλευθε-
 ρία αὐτῆς, ὅτι καὶ ὑπὸ Ρωμαῖος ἐγένετο, τῇ καὶ τῶ Ἀρτεμισίσι μιλῶς πεμφθεῖσι τῶ ἀπὸ τ' αὐτῷ ΙσλίⓄ
 ΚαῖσαρⓄ. ἢ ἐκλήθη ὁ αὐτὸς Καῖσαρ ΙέλιⓄ Δικτάτωρ ἐν Ἀνποχείᾳ τῇ μεγάλῃ, γ καὶ τῶ Ἀρτεμισίσι
 μιλῶς. Χρηματίζη ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀνποχείᾳ εἰς πρῶτον αὐτῆς.

Β. Ἰσλ. α. ΥΡ. ΛΕΡΙΔΟΥ, ἢ ΠΛΑΓΚΟΥ. ΠΙΙ.
 Α. ἔτⓄ ἀρχῆς ΓαίⓄ ΙσλίⓄ ΚαῖσαρⓄ.

Απὸ α ἔτος τῶ ΓαίⓄ ΙσλίⓄ ΚαῖσαρⓄ, καὶ τ' προκελύων ὑπᾶτων Λεπίδου καὶ Πλάγκου, ἦγον δωδεκάτης καὶ
 αὐτῆς τ' Ἀρτεμισίσι μιλῶς, Ἀνποχῆς ὄντ' ἐαυτῶν χρόνος ἀριθμῶσιν. Καὶ αἱ Ἰσθμικοὶ τ' χρηματίζεν ἡρξαντο
 ἀπὸ πρώτης καὶ αὐτῆς τ' Γορπαῖσι μιλῶς.

Ζ. Ἰσλ. β. ΥΡ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ, ἢ ΙΣΑΥΡΙΚΟΥ. ΙV.
 Β. ΓαίⓄ ΙσλίⓄ ΚαῖσαρⓄ.

Λαοδικῆς ἐντεῦθεν ὄντ' ἐαυτῶν χρόνος ἀριθμῶσιν.

Αντώνιος ὁ ὑπάτος ἐψηφίσθη Ἰάβλιον μιλῶν λέγειν τὸν Κνωπὴλιον, ἀλλὰ τὸ αὐτὸν ἐν αὐτῷ γιγνηῖσσι. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ τῷ ἐνιαυτῷ προσέστηκεν ἡμέρας ια', σκοπήσας τὸν ἔθ' ἡλίου καὶ σελεύης δρόμον.

Η. Ἰνδκλ. γ. ΥΡ. ΑΛΒΙΝΟΥ, καὶ ΠΟΥΛΛΙΩΝΟΣ. Π. ΟΙ. CLXXXV.
Γ. ΓΑΙΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Γαίος Ἰάβλιος Καίσαρ τρίτῳ ἐτὶ τῆ βασιλείας αὐτοῦ ἐπεσφάδισεν κατὰ Σκηπίων, καὶ Υρκανὸν τῶν δρχιερωσ. καὶ Φυραδύσας αὐτὸς θρωρίας ἔδωκεν ἑπὶ ἡμέρας ἕξ.

ΡΗΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ἰνδκλιῶν δ.

Θ. Δ ΓΑΙΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Σαλῆστι ἀπέθανεν περὶ τρωῶν Ἰδῶν Μαίμων.

Ι. Ἰνδκλ. ε. ΥΡ. ΠΟΥΛΧΡΟΥ, καὶ ΦΛΑΚΟΥ. ΠΙΙ.

Ε ΓΑΙΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Γαίος Ἰάβλιος Καίσαρ ἀπελθὼν ἐν Ρώμῃ ἐτ' ἐτάμει ὑπὸ ἔθ' ἑδωτέρω Βράττα, συμποισάντων μετ' αὐτῶ καὶ ἄλλων πινῶν συγκλητικῶν.

Μετὰ τὸ τελευτήσαι τὸν Καίσαρα Γαίον Ἰάβλιον ἐπιέξατο ἡ σύγκλητος Ῥωμαίων τὸν Αὐγυστον Οκτάβιον τὸν συγγενέα τῷ Καίσαρι, καὶ τὸν Αντώνιον τὸν ἔθ' Αὐγύστου γαμβρὸν ἑπὶ ἀδελφῆ, καὶ Λεπιδον. καὶ ἐγγύθησιν οἱ τρεῖς Τριμυρίστρες, εἰς οἰκίαν τῶν Ῥωμαίων πρᾶγματ' ἕως θανάτου αὐτῶν, προσκαλλόμενοι ἑσπᾶτας.

Ῥωμαίων δούτερος ἐβασίλευσεν ΚΑΙΣΑΡ ΣΕΒΑΣΤΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, ὁ καὶ ΟΚΤΑΒΙΟΣ, ἔτη 15, μιλῶν 5, δώδεκα μιλῶν, ἕως 8 ἀνηρέθη Κλεοπάτρα, ἡ δὲ ἄλλα μετ' ἐκείνης ἀναίρεσιν μοναρχήσας, κρητήσας δὲ καὶ τῆ Αἰγύπτου, ἐν οἷς ἐπέχθη κατὰ σάρκα ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς ἐν Βηθλεὲμ τῆ Ἰσθαίας, τὰ δὲ λοιπὰ ἴδ' ἐν ταῦτα, καθὼς ἐν ταῦτα φέρεται. ὁμοῦ ΕΦΚΑ.

Α. Ἰνδκλ. ς. ΥΡ. ΑΓΡΙΠΠΑ, καὶ ΓΑΛΛΟΥ. ΠΙΙΙ.

Α ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Δόγματι συγκλήτη τρεῖς ἄνδρες τὸν κόσμον διμερούσθησιν. α Καίσαρ Αὐγύστου δυσμὰς πρὸ τῆ Ἰταλίας. β Αντώνιος ἐὼς πρὸ τῆ Ασίας. γ Λεπίδου πρὸ τῆ Λιβύου. Ἀπὸ τῶν Σεβαστῶν καὶ Αὐγύστου οἱ Ῥωμαῖοι βασιλεῖς ἀνηγορεύθησιν.

Ἐπὶ τῶν τῶν ἑσπᾶτων Κικέρων ῥήτωρ ἀπέθανεν Καλίνδαις Μαίμων. ΠΙ. ΟΙ. CLXXXIV.

Β. Ἰνδκλ. ζ. ΥΡ. ΠΟΒΛΙΚΟΛΑ, καὶ ΕΡΒΑ ΚΩΚΙΟΥ. Π. ΟΙ. CLXXXVI.

Ἐκλειψίς ἡλίου ἐγένετο.

Ἡρώδης Ἀνανήλιον ἵνα μεταπεμφάμενος ἀπὸ Βαβυλῶν Ἰσθαίων δρχιερέα καθίστησι. μετ' ἔτι πολὺ δὲ τῶν παύσας Ἀρσάβουλον τὸν ἀδελφὸν τῆ αὐτοῦ γυναικὸς, ἦν ἡ Υρκανὸν ἑπὶ τῷ πριμῷ προσάγει. ἐνιαυτῶ δὲ ἀναγνομένη πάλιν τῷ Ἀνανήλῳ ἀποδίδωσι τῷ λήττοργίαν, τὸ Ἀρσάβουλον ἀνελῶν.

ΡΗΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ. Ἰνδκλ. η. ΥΡ. ΚΟΡΝΕΦΗΚΙΟΥ, καὶ ΠΟΜΠΗΙΟΥ. ΠΙ.

Γ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Δ. Ἰνδκλ. θ. ΥΡ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ, καὶ ΛΙΒΩΝΟΣ. ΠΙΙ.

Δ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Ε. Ἰνδκλ. ι. ΥΡ. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, καὶ ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ. ΠΙΙ. ΟΙ. CLXXXVII.

ΙΕ. ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Ϻ. Ἰνδκλ. ια. ΥΡ. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ε, καὶ ΚΟΡΒΙΛΙΟΥ. ΠΙ. ΟΙ. CLXXXVIII.

ΒΙΛΙΟΥ.

Ϻ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Ἐκλειψίς ἡλίου ἐγένετο.

ΡΗϺ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. Ἰνδκλ. ιβ. ΥΡ. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΚΡΑΣΣΟΥ. ΠΙΙΙ.

ΚΡΑΣΣΟΥ.

Ζ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Η. Ἰνδκλ. ιγ. ΥΡ. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΚΡΑΣΣΟΥ ΤΟ Β. ΠΙΙ.

Η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Ἀντίπατρος ὁ Ἀσκαλωνίτης (παῖς ἦν ἔτι καὶ ἡρώδης πρὸς τὸ πρὸ τῆ νεῶν Ἐπόλλων ἱεροδύλων) Υρκανῶ τῷ Ἰσθαίων βασιλεῖ τὰ πλεῖστα συμπεράσθησιν * *

Ἡ ἔτι Αὐγύστου Καίσαρος Ἡρώδης ἦν Ἀντίπατρος καὶ Κύπερδος τὸ γένος ἐξ Ἀραβίας Φερύσσης ὑπὸ Ῥωμαίων τῷ βασιλείᾳ ἐρχομένησιν. ὅς τ' Υρκανὸν ἀνελῶν οὐδέποτε οἷς ἐκ ἀδοχῆς, ἀλλὰ πρὸ ἀπίμοις τῷ δρχιερωσῶν ἀπένευκεν. κατ' ὅσον γιγνηῖσσι ἔθ' Κυρίου, καὶ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ ὡρᾶ Μαυρῆσθ πληροῦται περὶ φητεία ἢ φάσκουσα, οὐκ ἐκλείψη ἀρχὴν ἐξ Ἰσθα, ἐδὲ ἡ γῆ μὲν ἐκ τῶν μηρῶν αὐτῶ, ἕως ἂν ἐλθῆ ὡς ἀπὸ κατὰ. καὶ αὐτὸς ἐξου προσδοκία ἐθνῶν. βασιλεύσῃ Ἡρώδης Ἰσθαίων ἔτη λζ. 8 τῆ βασιλείας ἐτὶ 11 Η Σ Ο Υ Σ ὁ Χριστὸς ἐν Βηθλεὲμ γινώσκει τῆ Ἰσθαίας. μετ' ὅσον Ἀρχέλαος παῖς αὐτοῦ ἔτη 8.

μέθ' ὃν Ηρώδης Αρχελαΐα ἀδελφὸς τετράρχης ἔτηκῃ ὁ καὶ ὄν' ὑπέπονθεν ὁ Κύβελος ἡμῶν καὶ Σωτήρ ὁ Χριστός.
 Θ. Ἰνδ. ἰδ. ΥΡ. ΑΕΝΟΒΑΡΒΟΥ, καὶ ΣΟΣΣΙΟΥ. Ἰ. ΟΙ. CLXXXVII.
 Θ ΑΥΓ. ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Ἰ. Ἰνδ. ἰε ΥΡ. ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε, καὶ ΠΟΥΛΗΙΟΥ. ἸV.
 Ἰ ΑΥΓ. ΚΑΙΣΑΡΟΣ.
 ΡΗΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Οκτάβιος Αυγύστος Σεβαστὸς ἀνηγορεύθη, καὶ ὁ Σεξτίλιος μίω' Αυγύστος προσηγορεύθη διὰ τὸ ἐν αὐτῷ Σεβαστὸν ἀναγορευθῆναι.

ἸΑ. Ἰνδ. α. ΥΡ. ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε, καὶ ΑΓΡΙΠΠΑ. Ἰ. ΟΙ. CLXXXVIII.
 ἸΑ ΑΥΓ. ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

ἸΒ. Ἰνδ. β. ΥΡ. ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ζ, καὶ ΑΓΡΙΠΠΑ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ. ἸI.
 ἸΒ ΑΥΓ. ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Δωδεκάτω ἔτη τῆς τριῶνδεκατοῦ εἰραπρίας Αυγύστου Καίσαρος, τυραννησίων τῶν Αἰγυπτίων [τῶν Ἀντωνίων] καὶ τῆς Κλεοπάτρας τῆς κτιστῆς ἐν Ἀλεξάνδρειᾳ τῇ μεγάλῃ φάρον εἰς τὴν νῆσον τὴν λεγομένην Πρωτίως καὶ ἔσαν κατὰναντι Ἀλεξάνδρειας ὡς δὲ τὸ μιλίων δ, καὶ προσχωσίσσης γῆ καὶ λίθου τὴν Ἰαλίαν ἀπὸ τοῦτον διὰ σιμα ποιησίσσης βαδίζεσθαι ἕως αὐτῆς τῆς νήσου, καὶ τὸ φάρ, Αυγύστος ἐλθὼν εἰς Αἰγυπτίον κράλει τῆς Αἰγύπτου τὴν Πτολεμαίων κατὰ τὴν βασιλείαν διὰρκέσασθαι ἔπει σης.

ἸΓ ΑΥΓ. ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

ἸΓ. Ἰνδ. γ. ΥΡ. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Η, καὶ ΤΑΥΡΟΥ. ἸII. ΟΙ. CLXXXVIII.
 Ἐλευθέρην πινεσ ζῆθιμ δισιν τὸ πρῶτον ἔτος Αυγύστου μοναρχίας. ἦν πνα βασιλείαν Ρωμαίων ἔσθιν ἡ ὡδὲ τῷ Δανιὴλ τῆς εἰκόν' συγκρησις σιδηρῶν ὀνομάζει.

ἸΔ. Ἰνδ. δ. ΥΡ. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Θ, καὶ ΣΙΛΑΝΟΥ. ΡΙΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ

ἸΕ. Ἰνδ. ε. ΥΡ. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ι, ἔ ΦΛΑΚΟΥ. Ἰ. ΟΙ. CLXXXIX.

Ἰς. Ἰνδ. ε. ΥΡ. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ΙΑ, καὶ ΠΙΣΣΟΝΟΣ. ἸI.

ἸΖ. Ἰνδ. ζ. ΥΡ. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ΙΒ, καὶ ΑΡΟΥΝΤΙΟΥ. ἸII.

ἸΗ. Ἰνδ. η. ΥΡ. ΚΕΛΙΟΥ, καὶ ΤΙΒΕΡΙΟΥ. *

Αυγύστ' Καίσαρ Καλαβρίαν καὶ Γαλάτας ὑποφόρος ἐποίησεν.

Ἐάστρον Μαρκέλλου ἐν Ρώμῃ ἐκαύθη.

ΡΗΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ἸΘ. Ἰνδ. θ. ΥΡ. ΛΟΛΛΙΟΥ, καὶ ΛΕΠΙΔΟΥ. ἸV.

Κ. Ἰνδ. ι. ΥΡ. ΑΓΟΥΛΗΙΟΥ, ἔ ΝΕΡΒΑ. Ἰ. ΟΙ. CXC.

ΚΑ. Ἰνδ. ια. ΥΡ. ΣΑΤΟΡΝΙΟΥ, καὶ ΛΟΥΚΡΙΤΙΟΥ. ἸI.

ΚΒ. Ἰνδ. ιβ. ΥΡ. ΔΕΝΤΟΥΛΟΥ, καὶ ΔΕΝΤΟΥΛΟΥ. ἸII.

ΡΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΓ. Ἰνδ. ιγ. ΥΡ. ΔΕΝΤΟΥΛΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΚΟΡΝΗΛΙΟΥ. *

Ηρώδης ἐν Ἱεροσολύμοις πλείστα καὶ μεγάλα ἐκτίσεν. ὁ αὐτὸς ἦ καὶ τὴν πόλιν Σαμάρειαν κατερεπομύλω ἐκ θεμεθλίων ἐγείρας εἰς πμύω τῷ Σεβαστῷ Αυγύστου Σεβαστῶν ἄνομασεν. ἐν Πανιάδι ἦ τὸ Πάνιον κατεσκευάσεν.

ΚΔ. Ἰνδ. ιδ. ΥΡ. ΦΟΡΝΙΚΙΟΥ, καὶ ΣΙΛΑΝΟΥ. ἸV.

ΚΕ. Ἰνδ. ιε. ΥΡ. ΔΟΜΕΤΙΟΥ, καὶ ΑΕΝΟΒΑΡΒΟΥ. Ἰ. ΟΙ. CXCI.

Ἐπὶ τέττων τῶν ὑπάτων μηνὶ Σεπτεμβρίῳ, ἦ, ἡμέρα β, Ἰνδ. ιε, ἐγλήθη δέσποινι ἡμῶν ἡ Θεοτόκ' ὡς δὲ ἰωακαίμ καὶ Ἀννης.

Κς. Ἰνδ. α. ΥΡ. ΛΙΒΩΝΟΣ, ἔ ΡΙΣΩΝΟΣ. ἸI.

Ηρώδης ἐν Ἱεροσολύμοις νεῶν λύσεις μείζονα οἰκοδόμηκε.

ΡΓΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΖ. Ἰνδ. β. ΥΡ. ΚΡΑΣΣΟΥ, καὶ ΔΕΝΤΟΥΛΟΥ. ἸII.

ΚΗ. Ἰνδ. γ. ΥΡ. ΝΕΡΩΝΟΣ, καὶ ΚΛΑΡΟΥ. ἸV.

ΚΘ. Ἰνδ. δ. ΥΡ. ΜΕΣΣΑΛΛΑ, καὶ ΚΥΡΙΝΙΟΥ. Ἰ. ΟΙ. CXCII.

Ηρώδης Καισάρειαν εἰς ὄνομα Καίσαρ' Αυγύστου ἐκτίσεν Στρατῶν Πύργον τὸ πρὶν καλεσμένον. ὁ αὐτὸς ἦ καὶ Ἀθηδῶνα ὀπικτίσας Ἀγρῶπιαν ἐκάλεσεν. ἔπει δὲ καὶ Γερμαίνω εἰς ὄνομα Ἀντιπάτρου ἔἰδεν πατρός.

Λ. Ἰνδ. ε. ΥΡ. ΡΟΥΒΕΛΛΙΟΥ, καὶ ΣΑΤΟΡΝΙΟΥ. *

ΡΓΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΑ. Ἰνδ. ε. ΥΡ. ΜΑΞΙΜΟΥ, καὶ ΤΟΥΒΕΡΩΝΟΣ. ἸI.

ΛΒ. Ἰνδ. ζ. ΥΡ. ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟ Β. ἸII.

ΛΓ. Ἰνδ. η. ΥΡ. ΔΡΟΥΣΟΥ, καὶ ΚΡΙΣΠΙΝΟΥ. ἸV.

ΛΔ. Ἰνδ. θ. ΥΡ. ΚΕΝΣΩΡΙΝΟΥ, καὶ ΓΑΛΟΥ. Ἰ. ΟΙ. CXCIII.

ΡΓΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΕ. Ινδ. ι. ΥΡ. ΝΕΡΩΝΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ ΤΟ Β. Π. Τίβεριος ἐσετάσσεν καὶ Βρετανῶν καὶ Ἀρμενίων.

Λς. Ινδ. ια. ΥΡ. ΒΑΛΒΟΥ, καὶ ΒΕΤΕΡΟΥ. ΠΙ.

Λζ. Ινδ. ιβ. ΥΡ. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΥ ΤΟ Π, καὶ ΣΥΛΛΟΥ. ΠΙ.

Λη. Ινδ. ιγ. ΥΡ. ΣΑΒΙΝΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΙΝΟΥ. Αὐγύστη Ἰταλίαν πάλιν αὐτῆς θυγατέρα ἐφυγάδισεν κατὰ γυνὴς αὐτῆς μοιχείας. ΡΓΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Λθ. Ινδ. ιδ. ΥΡ. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ ΙΔ, καὶ ΣΙΛΟΥΑΝΟΥ. ΠΙ. ΟΙ. CXCIV. Τῷ τῷ ἔτος ἐπὶ γήρεως κόσμος καὶ τὸ παρελθεῖν τὸ καὶ ἐτὸς τῆς Αὐγύστης Καίσερος μοναρχίας, καὶ μάλιστα τὸ ἔκπν, τῆς ἔστιν καὶ τὸ λθ ἐτὸς τῆς αὐτῆς βασιλείας, καὶ τὰ λοιπὰ.

Μ. Ινδ. ιε. ΥΡ. ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ, καὶ ΡΙΣΩΝΟΣ. ΠΙ. Ἐπὶ τῷ περὶ αἰμάτων ὑπατάων Λεντούλου, καὶ Ρισῶνος, τῆς ἐκάδιν πέμπτης ἔδυσεν μίωτος, καὶ δὲ σὺν Ἀιγυπτίους Ἀδάρ τετρακάδι, περὶ τῆς Καλανδῶν Ἀπριλλίαν, ἔτος ΕΦΖ γήρεως κόσμος, ἐν τῷ πρώτῳ σεληνιακῷ μίωτι ἔδυσεν, δεκάτη ἔδυσεν, ὡς περιμύωσεν διὰ τὴν λήψεως καὶ διατηρήσεως ἔπεσάντα, πάλιν κατὰ πύρα σύλληψιν αὐτῆς ὁ Κύριος καὶ θεοπάσης τῆς ἀπάντων Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς θεὸς ἡμῶν ἔτω καὶ ἐσπλήρωσεν ὁ κατὰ πάντα τέλει, καὶ τελεσιερῶς πάσης κτίσεως ἐν τῷ τελείῳ τῆς συλλήψεως.

ΜΑ. Ινδ. α. ΥΡ. ΡΟΥΡΑΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ, καὶ ΡΑΥΛΟΥ. Ι. ΟΙ. CXCIV.

ΜΒ. Ινδ. β. ΥΡ. ΤΟΥ ΙΝΔΙΚΙΟΥ, καὶ ΟΥΑΡΟΥ. ΠΙ. Ηρώδης πάλιν ἔχρησεν γήνησιν πυθόμενος ὡρᾶ τῆς Μαγῶν τὰ περὶ τὴν Βηθλεὲμ ἀναρεῖ παῖδα ἀπὸ διετῶς, καὶ καλιώτερον, αἰόμω καὶ τὸν Χριστὸν τῆς ποιότητος τοῖς ὁμήλιξιν σιωπολαῶσαι συμφορᾶς, ὅτι τῆς Κυριαίας κατὰ τῆτον τὸν καιρὸν ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Μαρείας τῆς μητρὸς αὐτῆς. ΡΓΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΜΓ. Ινδ. γ. ΥΡ. ΛΑΜΙΟΥ, καὶ ΣΕΡΒΙΛΙΟΥ. ΠΙ.

ΜΔ. Ινδ. δ. ΥΡ. ΜΑΓΝΟΥ, καὶ ΒΑΛΕΡΙΟΥ. Ι. ΟΙ. CXCVI. Ηρώδης ὑδέρῳ δεινῶ παθεῖς, σκώληκας ἐκβεράσας ἀπὸ τῆς σώματι, καὶ σιωπῆς ὄλη κατὰ σφῆρα τὸν βίον. Ἐβασίλευσεν ἡ ἐν τῇ Ἰσθαίᾳ ἀντ' αὐτῆς Ἀρχέλαος ὁ υἱὸς αὐτῆς ἔτη δ.

ΜΕ. Ινδ. ε. ΥΡ. ΔΕΡΙΑΔΟΥ, καὶ ΡΑΓΚΟΥ. ΠΙ.

Μς. Ινδ. ς. ΥΡ. ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ, καὶ ΚΑΡΙΤΩΝΟΣ. ΡΓς ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Μζ. Ινδ. ζ. ΥΡ. ΚΡΗΤΙΟΥ, καὶ ΝΕΡΒΑ. *

Μη. Ινδ. η. ΥΡ. ΚΑΜΗΛΛΟΥ, καὶ ΚΥΝΤΙΛΙΑΝΟΥ. *

Μθ. Ινδ. θ. ΥΡ. ΚΑΜΕΡΙΝΟΥ, καὶ ΣΑΒΙΝΟΥ. Ι. ΟΙ. CXCVII.

Ν. Ινδ. ι. ΥΡ. ΔΟΛΑΒΕΛΛΑ, καὶ ΣΙΛΑΝΟΥ. ΠΙ. ΡΓζ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΝΑ. Ινδ. ια. ΥΡ. ΛΕΠΙΔΟΥ, καὶ ΤΑΥΡΟΥ. ΠΙ.

ΝΒ. Ινδ. ιβ. ΥΡ. ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ. ΠΙ.

ΝΓ. Ινδ. ιγ. ΥΡ. ΦΛΑΚΟΥ, καὶ ΣΙΛΑΝΟΥ. Ι. ΟΙ. CXCVIII. Αποθανόντος Ἀρχελαίου, βασιλεύει τῆς Ἰσθαίας Ηρώδης ὁ τετάρτος ἀδελφὸς αὐτῆς, υἱὸς δὲ καὶ αὐτῆς Ηρώδης ἔ [τετάρτου καὶ] βασιλείας τῆς Ἰσθαίας τῆς ἀνελόνη τὰ νῆπια. Βασιλεύει δὲ ἔτ' Ηρώδης ἔτη κδ.

ΝΔ. Ινδ. ιδ. ΥΡ. ΣΕΚΣΤΟΥ, καὶ ΣΕΚΣΤΟΥ. ΠΙ. ΡΓη ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΝΕ. Ινδ. ιε. ΥΡ. ΡΟΜΦΗΙΟΥ, καὶ ΑΓΟΥΛΙΟΥ. ΠΙ.

Νς. Ινδ. α. ΥΡ. ΒΡΟΥΤΟΥ, καὶ ΦΛΑΚΟΥ ΤΟ Β. ΠΙ. Ρωμαίων ἐμονάρχησεν ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ἔτη κς. ὁμδ ΦΜΓ.

Α. Ινδ. β. ΥΡ. ΤΑΥΡΟΥ, καὶ ΛΙΒΩΝΟΣ. ΠΙ.

Β. Ινδ. γ. ΥΡ. ΚΡΑΣΣΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΟΥ. Ι. ΟΙ. CXCI.

Γ. Ινδ. δ. ΥΡ. ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Δ, καὶ ΡΟΥΦΟΥ ΤΟ Β. ΠΙ.

Δ. Ινδ. ε. ΥΡ. ΜΕΣΣΑΛΑ, καὶ ΓΡΑΤΟΥ. ΠΙ.

Ε. Ινδ. ς. ΥΡ. ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Δ, καὶ ΔΡΟΥΣΟΥ. Ι. ΟΙ. CC.

ς. Ινδ. ζ. ΥΡ. ΡΓθ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. Ινδ. η. ΥΡ. ΑΓΡΙΠΠΑ, καὶ ΓΑΛΒΑ. ΠΙ.

Η. Ινδ. θ. ΥΡ. ΠΟΥΛΛΩΝΟΣ, καὶ ΒΕΤΕΡΟΥ. ΠΙ.

Θ. Ινδ. ι. ΥΡ. ΚΕΘΗΓΟΥ, καὶ ΒΑΡΟΥ. ΠΙ.

Ι. Ινδ. ια. ΥΡ. ΑΓΡΙΠΠΑ ΤΟ Β, καὶ ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ. Ι. ΟΙ. CCI.

ΣΑ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΑ. **Ινδ.** β̄. **ΥΠ. ΓΕΤΟΥΛΙΚΟΥ, ἢ ΣΑΒΙΝΟΥ.** Π̄.
 ΙΒ. **Ινδ.** γ̄. **ΥΠ. ΚΡΑΣΣΟΥ, καὶ ΡΙΣΩΝΟΣ.** Π̄Π.
 Ἐπὶ τῶν τῶν ὑπάτων Πόντι[⊙] Πιλᾶτ[⊙] ἐπίτροπος τῆς Ἰουδαίας ὑπὸ Τιβερίῳ ἐκπέμπετο ἰδ' ἐτ' τῆς βασιλείας αὐτοῦ, ὡς ἰσορεῖ Ἰωσήπου[⊙].

ΙΓ. **Ινδ.** δ̄. **ΥΠ. ΣΙΛΑΝΟΥ, καὶ ΝΕΡΟΥΑ.** Π̄Υ.
 ΙΔ. **Ινδ.** ε̄. **ΥΠ. ΓΕΜΙΝΟΥ, ἢ ΓΕΜΙΝΟΥ.** Π̄ΟΖ. ὙΠ̄Π̄.

Ἐπὶ τῶν τῶν ὑπάτων ἦν δέχιερέως ἐν Ἱεροζολύμοις Ἀννας.

ΣΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΕ. **Ινδ.** ᾱ. **ΥΠ. ΡΟΥΦΟΥ, ἢ ΡΟΥΒΕΛΛΙΝΟΥ.** Π̄.
 Ἐν ἐτ' πενήκοντακῶν τῆς ἡγεμονίας Τιβερίῳ Καίσαρος, ὅππότε πρῶτοντος Ποντίῳ Πιλᾶτῳ τῆς Ἰουδαίας, τετραρχῶντος ἢ τῆς Γαλιλαίας Ηρώδῃ, Φιλίππῳ ἢ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ τετραρχῶντος τῆς Ἰταρίας ἢ Τραχανιτιδος χώρας, ἢ Λυκανίῃ τῆς Ἀβιλλῶν τετραρχῶντος, ὅππὲ δέχιερέως Ἀνᾶ ἢ Καίφα, ἐγένετο ῥήμα θεῶν ὅτι Ἰωάννου τῆς Ζαχαρίας ἦν ἐν τῇ ἐρήμῳ. ἢ τὴν λοιπὴν Λυκαῶν.

Ἐν τῷ Ε' αἰώνῳ ὡς ἐτ' ἡμέρας κόσμος, καθὼς πρῶτον, ἢ πρῶτον αὐτῶν τῆς Αυγύστου Καίσαρος βασιλείας, ἦγον εἰσεῖν ὀγδόῳ τῆς αὐτῆς μοναρχίας ἐγέννηθη καὶ αἰρεῖ Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς θεὸς ἡμῶν. ἐν ᾧ τῷ παρόντι, ἔφθ' ἐτ' ἐβαπτίσθη ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ὁ αὐτοῦ Κύρι[⊙] καὶ θεὸς ἡμῶν Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς κατὰ τὸ πενήκοντον ἐτ' τῆς τριακονταετηρείας πενήκονταετηρείδ[⊙] ἀπὸ τῆς κληροδοσίας τῆς ἡμῶν Ἰσραήλ. κατὰ γὰρ πενήκονταετηρίδα, μὲν τὸ εἰσελθεῖν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας αὐτῶν Ἰσραήλ ἀφ' ἧς ἐγένετο ὁ θεὸς παρεκελεύσασθαι νόμ[⊙]. ἢ ἤρξατο δέξασθαι ἀπὸ ὀγδοηκοσπεπτάτος ἔτους Μωϋσέως, μὲν τὸ πρῶτον δηλοῦν τῶν ἐτῶν τῆς πρὸς τὸν Ἀβραάμ κατὰ τὸ ἐδομηκῶν ἐπέμπετον ἐτ' τῆς αὐτῆς ἡλικίας, ἡμερῶν αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἐπαγγελίας τῆς ἐν Αἰγύπτῳ δουλείας ἕνεκα, ἢ τῆς ἐκείθεν ἡμερῶν ἐλευθερίας τῆς ἡμῶν Ἰσραήλ.

Ἀπὸ Ἀδάμ εἰς τὸν Κατακλυσμὸν, ἔτη ΒΣΧΒ.

Ἀπὸ τῆς Κατακλυσμῶν, ὅππὲ τὴν ἐξοδὸν, ΑΦΘΕ.

Ἀπὸ τῆς Διὰ Μωϋσέως ἐξ Αἰγύπτου πείρας, ὅππὲ τὴν πρῶτην οἰκοδομήν τῆς ναῦ, ἢ πρὸς δέχτην ἔλαβε μετὰ τὸ τρίτον ἐτ' Σολομῶν[⊙], ἔτη χ'δ.

Ἀπὸ τεσσάρων ἔτους Σολομῶνος, ἦγον τῆς πρῶτης ὀπισθοδρομῆς τῆς ναῦ, ὅππὲ Κύρον βασιλέα Περσῶν, ἔτη ῡα, καὶ μῆνες γ̄.

Ἀπὸ Κύρου βασιλείας Περσῶν, ὅππὲ Ἀλέξανδρον Μακεδόνα, ἔτη ΣΜΗ, καὶ μῆνες θ̄.

Ἀπὸ Ἀλεξάνδρου Μακεδόνα, ἕως τῆς παρόντος ἰε' ἔτους Τιβερίῳ Καίσαρος, καὶ εἰς τὴν κατὰρχὴν τῆς σωτηρίας κηρύγματος, ἢ γέγονεν κατὰ τὸ παρὸν ἔτος ιε', ἔτη ΤΝΣ.

Ὅμῳ ἀπὸ Ἀδάμ, ἕως τῆς παρόντος ἔτους πενήκοντακῶν Τιβερίῳ Καίσαρ[⊙], ἦγον τῆς εἰκάδος καὶ αὐτῆς τῆς Μαρτίου μηνός, ἔτη ΕΦΛΖ πλήρης.

Μετὰ τὸ βάπτισμα ἐνδιέτριψεν ὁ Κύριος εἰς τὰς ἰάσεις ἕτερα ἔτη τρία σινασπερόμηνος τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ. Καὶ τὰ πρὸς τῶν Λυκαῶν Φανεροῖ λέγων, ὅππὲ εἶπεν ὁ Κύρι[⊙] Διὰ Ηρώδην, Πορδύθεντες εἶπατε τῇ ἀλώπικι πύτῃ, ἰδὲ ἐκβάλλω δαιμόνια, καὶ ἰάσεις ὅππὲ τὴν σήμερον καὶ αὐριον, καὶ τῇ τρίτῃ τελευτήσω, διὰ τῶν τῶν τρία ἔτη σημαίνων. Τῶν ἢ αὐτὸ καὶ ὁ Ἰωάννης διαγγελιστὴς δηλοῖ ἀπὸ πάσων εἰς πάσων τρία ἔτη καὶ αὐτὸς ἐν τῆς ἰάσεσιν αὐτοῦ.

Ις. **Ινδ.** β̄. **ΥΠ. ΟΥΕΝΝΙΚΙΟΥ, ἢ ΛΟΓΓΙΝΟΥ.**

Ἐν τῷ παρόντι, ΕΦΛΗ ἐτ' ἡμέρας κόσμος δέχτην εὐφροσύνη ἀπὸ ΚΑ' ἢ κατὰ Ῥωμαίους Μαρτίου μηνός ἐδύπερον νομικὸν ἐπέτελεσε πάσχα, μὲν τὸ βαπτισθῆναι, ὁ Κύρι[⊙]. ἢ τὴν λοιπὴν.

ΙΖ. **Ινδ.** γ̄. **ΥΠ. ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Ε' ΜΟΝΟΥ.** Π̄Π̄.
 Πάλιν τρίτον νομικὸν πάσχα μὲν τὸ βαπτισθῆναι ἐορτάζει ὁ Κύρι[⊙]. Τῶν τῶν ἐνιαυτῶν, μὲν ἡμῶν καὶ, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ πρόδρομος καὶ βαπτιστὴς τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἢ βασιλείας τῆς Ἰουδαίας.

ΙΗ. **Ινδ.** δ̄. **ΥΠ. ΠΕΡΣΙΚΟΥ, ἢ ΒΙΤΕΛΛΙΟΥ.** Π̄Π̄ΟΖ. ὙΠ̄Π̄.
 Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς ὁ ἦν ἢ ἡμέρας μὲν τὸ βάπτισμα τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς πρὸ σωτηρίας καὶ ἐπαράνια μαθήματα ὡς ἀδελφοί, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐαυτοῦ περὶ τῆς παρῆς, τῶν ἰδ' ἐτ' τῆς Τιβερίῳ μοναρχίας.

ΣΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΘ. **Ινδ.** ε̄. **ΥΠ. ΑΡΟΥΝΤΙΟΥ, καὶ ΑΕΝΟΒΑΡΒΟΥ.** Π̄Υ. ΟΖ. ὙΠ̄Π̄.
 Κ. **Ινδ.** ς̄. **ΥΠ. ΓΑΛΒΑ, ἢ ΣΥΛΛΟΥ.**

Ἀγρίππας υἱὸς Ηρώδῃ βασιλείας κατήγορος Ἡρώδῃ ἢ τετράρχης ἀφικόμενος ἐν Ρώμῃ δεσμεύεται ὑπὸ Τιβερίῳ.

ΚΑ. **Ινδ.** ζ̄. **ΥΠ. ΓΑΛΛΟΥ, ἢ ΝΟΝΝΙΑΝΟΥ.** Π̄ΟΖ. ὙΠ̄Π̄.
 Ἐπὶ τῶν τῶν ὑπάτων Πόντι[⊙] Πιλᾶτ[⊙] πρὸς τῶν Χριστιανῶν λόγματ[⊙] ἐκινώσασθαι Τιβερίῳ Καίσαρ, καὶ αὐτῶν[⊙].

καί κεν Θ. τῆ συγκλήτῳ Ρώμης. τῆς ἣ μὴ προσεμύθη, Τιθέρι Θ. θάνατον ἠπέλιπεν τοῖς Χριστιανοκατη-
γόροις, ὡς ἰσχυρεῖ Τερτυλλιανὸς ὁ Ρωμαῖος.

ΚΒ. Ἰνδ. η. ΥΠ. ΛΕΛΙΑΝΟΥ, ἔ ΠΛΑΥΤΟΥ. ἸV.

Τετάρτῳ ἔτει τ' εἰς ἕρσινδς ἀ ἀλήψεως ἔ Κυρια, Πέτρος Ἀπόστολος ἀπὸ Ἱεροσολύμων ἐν Αἰποχίας τῆ μερά-
λη τὸν λόγον τ' ἔδ' ἐδίδασκεν.

ΣΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ρωμαίων τέταρτος ἐβασίλευσεν ΓΑΙΟΣ * ΓΑΛΛΟΣ * ΚΑΙΣΑΡ ἔτη δ. ἡμδ ΕΦΜΗ.

Α. Ἰνδ. θ. ΥΠ. ΠΡΟΚΟΥΛΟΥ, ἢ ΝΗΡΙΝΟΥ. Ἰ. ΟΙ. CCIV.

Γαίος Καῖσαρ αὐτὸς ἐβασίλευσεν, ἠρώδην δ' ἐζώρτισεν ἀφ' ἠρωδιάδα, ὡς Φησιν Ἰωσήππος, καὶ Ἀγρίππαι
λύσις τ' δισημῶν βασιλέα τ' Ἰσθαίων κατέτισεν. Οὗτος ἔστιν ἠρώδης ὁ ἰάκωβον ἀπελάν, ὁ εἰς τὰς
πράξεις λαλέμενος, ὁ σκοληκώερωτος γεροῦς. ὅστις ἐβασίλευσεν ἔτη ζ, Γαῖα μὲ δ, Κλαυδ. α ἣ τ' ἔ μὲ
πὴν Γαίον ἔτη γ, ὡς ἀναγράφει Ἰωσήππος.

Β. Ἰνδ. ι. ΥΠ. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ, ἢ ΑΣΠΡΕΝΑΤΟΥ. ἸΙΙ.

Ρόντι Θ. Πιλᾶτ Θ., ὁ ὄππ' ἔ Σωτήρ Θ., πικίλαις πεπιπεσῶν συμφοραῖς αὐτόχθον ἐαυτ' ἔ γίνε).

Γ. Ἰνδ. ια. ΥΠ. ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ, ἢ ΚΕΡΣΙΑΝΟΥ. ἸΙ.

Ἐπὶ τέτων τ' ὑπαίων Πέτρος Θ. ὁ ἀγί Θ. Ἀπόστολ Θ. πρῶτ Θ. τὴν ἐκκλησίαν Ἀποχίας θεμελιῶ.
τῷ αὐτῷ ἔτη μάρκος ὁ ἀναγγελιστὴς αἰγυπτίαις ἢ Ἀλεξάνδρειοῖσιν ἐπιδημήσας θύαγγελλε) τὸν Χριστ' ἔ λόγον
ἐκκλησίας πε πρῶτ Θ. ἐπ' αὐτῆς Ἀλεξάνδρειας συνεστήσατο, καὶ παρέστη αὐτῶν ἔτη κβ.

Δ. Ἰνδ. ιβ. ΥΠ. ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Β, ΜΟΝΟΥ.

Γαί Θ. Γαῖλλ Θ. ἐσφάγη ἐν τῷ Παλατίῳ Ρώμης ὑπὸ τ' ἰδίων παθηρίων τ' κερικυλαρίων εὐνέχων κατὰ
γιάμην τ' συγκλήτῳ ἀν' ἑτῶν λβ.

ΣΕ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ρωμαίων πέμπτ' ἔβασίλευσεν ΚΛΑΥΔΙΟΣ ἔτη ιδ. ἡμδ ΕΦΞΒ.

Α. Ἰνδ. ιγ. ΥΠ. ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ, ἢ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ. Ἰ. ΟΙ. CCV.

Τότῳ τῷ πρῶτῳ ἔτ' Κλαυδ. α ὁ ἀγί Θ. Στεφάν Θ. μαρτυρεῖ. καὶ ἰω Παῦλ Θ. εὐδοκῶν τῆ ἀνακρίσθ
αὐτ'.

Β. Ἰνδ. ιδ. ΥΠ. ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Δ, ἢ ΛΑΡΓΟΥ. ἸΙ.

Τέτῳ τῷ ἔτ' Παῦλ Θ. τὴν ἐκκλησίαν διάκων πηρῆται ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ ἔρχεται χειραγωγούμενος εἰς Δα-
μασκόν.

Γ. Ἰνδ. ιε. ΥΠ. ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Ε, ἢ ΒΙΤΕΛΛΙΟΥ. ἸΙΙ.

Δ. Ἰνδ. ια. ΥΠ. ΚΡΙΣΠΟΥ, καὶ ΤΑΥΤΟΥ.

ΣΤ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Ἰνδ. ιβ. ΥΠ. ΟΥΕΝΝΙΚΙΟΥ, ἢ ΚΟΡΒ'ΝΟΥ. ἸV.

Σ. Ἰνδ. γ. ΥΠ. ΑΣΙΑΤΙΚΟΥ, καὶ ΣΙΛΑΝΟΥ. Ἰ. ΟΙ. CCVI.

Λείπ' τὰ λοιπὰ ἔ Κλαυδ'ος Καῖσαρ Θ., ἢ ἡ δόχη ἔ κέρωνος.

Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ.

ΝΕΡΩΝΟΣ. Α. Β. Γ. Δ. Ε. Σ. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ.

ΙΓ. Ἰνδ. θ. ΥΠ. ΚΑΠΙΤΩΚΟΣ, καὶ ΡΟΥΦΟΥ. ἸΙΙ. ΟΙ. CCXII.

Ὁλόθις Ἰωσήππος συγγραφὸς ἐρατηγῆτας ὑπὲρ Ἰσθαίων, ἢ μέλων εἰς τὸν πόλεμον ἀναρῆσθ, θεασίλει
οὐεασπαιῶν πετ' κέρων Θ. πετ' ὁδ' ἢ, ἢ τ' οὐεασπαιῶν βασιλείας
Κατὰ τ' ἑτῶν ἑκατοντα ἑκατὸν Ρωμαῖοις μίρας ἰω, ἢ ἑπαμ' ἔ μιν Θ., ὁμοίως ἢ μισάμιν Θ., καὶ πλά-
ταρχ Θ. Φιλόσοφοι ἐγνωρίζοντ.

ΙΔ. Ἰνδ. ι. ΥΠ. ΤΑΛΙΚΟΥ, καὶ ΤΡΑΧΑΝΟΥ. ἸV.

Ἐπὶ τέτων τῶν ὑπαίων ἀφαιῆς γέρονε Νέρων, ἢ πετ' ὁδ' ἢ ἐκ συσκωῆς τῶν Ἰσθαίων, κατὰ Πιλᾶτον ἀπα-
κεφάλισεν ὡς εἰς ἐκδίησιν τ' Χριστ', ἔ πελευτ' ὁ αὐτὸς κέρων ἀν' ἑτῶν εθ.
Μετὰ Νέρωνα ΓΑΛΒΑΣ ἐβασίλευσεν ἐν Ἰσθαία, ΟΥΤΕΛΛΟΣ ἐν Γερμαία, ΟΘΩΝ δ' πὴν Ρώμης. ἕκα-
σος αὐτῶν ἰδία ἐπέστη τῇ δόχη.

ΓΑΛΒΑΣ ἐβασίλευσεν μίρας β, ἢ ἐν μέσῃ τῇ Ρωμαίων ἀγορᾷ ἀπέμῆθη.

ΟΥΤΕΛΛΙΟΣ βασιλεύσας μίρας ι ἑαυτὸν διεχειρίσατο.

ΟΘΩΝ βασιλεύσας μίρας ε ἐσφάγη ἐν τῷ Παλατίῳ Ρώμης.

ΣΙΒ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ρωμαίων ἔ βεβασίλευσεν ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ ἔτη θ, σεψ' ἀντις αὐτὸν τ' ε στρατ'.

Α. Ἰνδ. ια. ΥΠ. ΓΑΛΒΑ, καὶ ΤΙΤΟΥ ΡΟΥΦΙΝΟΥ. ἡμδ ΕΦΠΣ Ἰ. ΟΙ. CCXII.

τῷ αὐτῷ ἔτει ὁ ἀγί Θ. Ἰάκωβ Θ. ἀπόστολ Θ., ἢ παρ' ἄ χης Ἱεροσολύμων, ἐν ἐιθρόνισεν ὁ ἀγί Θ. Πέτρος Θ.
εἰς τόπον ἐαυτ' ἢ, ἀνιὼν εἰς τὴν Ρώμην, ἐπελευτῆσε. Καὶ παρέλαθε τὸ σχῆμα τ' ὀπισκοπῆς Ἱεροσολύμων
Συμεων, ὁ καὶ Σιμῶν. ἢ γέρονε πατριάρχης.

Ἐπὶ τούτων τ' ὑπαίων δὲ τὸ θεομηνίας Νικομήδεια μητροπόλις μεγάλη τ' Βιθυνίας

Τέτρω τῶ ἐπὶ Σικελίᾳ Ἀργίππας ὁ βασιλεὺς, ὁ τ' Βερενίκης, βασιλεύσας ἔτη κτ. Καὶ λοιπὸν Ουεσπασιανὸς κατὰ τὴν τῶν βασιλείων τ' αἰλικύλων Ἡρώδης καὶ Ἀργίππας.

Κατὰ τ' αὐτὸν καιρὸν τυραννήσαντες οἱ Ἰουδαῖοι ἀνείλον τ' εἰσὶν ἄρχοντες Κυρλίον.

Ουεσπασιανὸς αὐτοκράτωρ τ' κτ' Ἰουδαίων ἐγχειρίσας πόλεμον Τίτω αὐτὸς δι' Ἀλεξανδρείας εἰς τὴν Ῥωμαίων ἀφίκετο πόλιν.

Ἰουδαίος ὁ θεολόγος ἐκβάς εἰς Ἐφεσον ἐποίησεν ἐκεῖθεν ἔτη ἐνιαύει, καὶ ἐν τῇ θέρῳ αὐτὸς ἐν Γάτρῳ τῆ νήσῳ ἔτη ιε, καὶ ὑπεσπείψας πάλιν εἰς Ἐφεσον, καὶ γράψας τὸ Ευαγγέλιον ἐποίησεν ἕως τῆς κομιήσεως αὐτοῦ ἔπερα ἔτη κτ.

Β. Ἰουδ. ιβ. ΥΠ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΜΟΝΟΥ. ΠΙ.

Τρακεσῶ ἐν ἀτὰρ ἔτη τ' εἰς ἔρανος ἀναλήψεως ἔ Κυρλίς, Τίτω ἕως Ουεσπασιανῶ τῶν Ἰουδαίων παρέλασεν, καὶ τῶν Ἰερουσαλήμ. πρὸς θεὸς εἰς πᾶσαν τῶν Παλαιστίνων τὸ ἱερὸν τ' Ἰουδαίων κατέσπρεψεν. καὶ ἡ ἡμέρα τ' ἐροῦσῆς ἔ πάρα, ὅτε παρέλασε τῶν πόλιν Ἰερουσαλήμ, καὶ ἀπώλεσε ψυχῶν μυριάδας ρι, ξίφεσιν αὐτὰς κατέσπρεψας. καὶ ἄλλας ἡ μυριάδας ἑ Διὰ πέπρακεν αἰχμημάτων νεανίσκων καὶ παιδίων ἀρρενικῶν, καὶ παρθένων κορασίων, καθὼς ἰώσηππος ὁ σοφώτατος χρονολογῶσιν αὐτοῦ γράψατο. ὡς γὰρ Ἐβραῖοι ὑπαρχῶν παρὰ τὸ ἐν τῷ πολέμῳ πάσης ἡ πᾶς ὑπαρχίας τ' Ἰουδαίας ἀπώλεσεν ὁ Τίτος. ὁ δὲ σοφώτατος Ευσέβιος ὁ Παμφίλος αὐτοῦ γράψατο ἕτας ὅτι ἐν ἡ ἐροῦσῆ τ' Χρυσὸν ἐσώρωσεν οἱ Ἰουδαῖοι, ἐν τῇ αὐτῇ ἐροῦσῆ πάντες ἀπώλοντο. Καὶ τῶν μάλιστα γέγονεν ἄξιον ἔ τούτων πλείους εὐρήσασθαι ἐν τῇ πόλῃ, καθότι ἐν τῇ ἔ πάρα ἐροῦσῆ πάντες σωεληλυθότες ἐτύχαιον ὡς παρ ἐν εἰρήτῃ συγκλεισθέντες. Ἐδοῦ γὰρ ἐδοῦ ὅτι ἐν ἡμέρα τῆ πάρα τῶ Σωτήρι. ὅτι ἐβραῖοι δόκους μὴ ἄλλοτε τὰ ὀπίσθια ὡν ἐτόλμασαν παθεῖν τῶ Σωτήρι. ὁ δὲ δαδωκότ' αὐτὰς. ὁ ἡ Τίτω μτ' τῶν νίκων ἀνήλθεν ἐπὶ τῶν Ῥώμων.

Ἀρχιερεὺς λοιπὸν πασαρκασῶ ἕτας τ' εἰς ἔρανος ἀναλήψεως τῶ Κυρλίς, δὲ τῶ ἔτη Ουεσπασιανῶ οἱ Ἰουδαίων ἡγεμόνες τέλειον ἐπαύσαντο, τ' ἰσχυρῆς ἀλώσεως αὐτὰς καταλαβόντες.

Σωμάτα ὁ πᾶς χρόνος ὅτι τὸ δὲ δεύτερον ἔτ' Ουεσπασιανῶ, καὶ τῶν ὑπὲρ τῶν ἄλλων Ἰερουσαλήμων, δὲ τὸ μτ' πεντεκαθεκαετῆς ὁ αὐτῶ Τιβερίης, καὶ τῶ Σωτήρι κηρύγματ' ἀρχῆς, ἔτη πασαρκασῶ δὲ τῶ δὲ τῶ ἔκτε ἕτας Δαρείος τῶ Υψίστου, καὶ ὁ δὲ δὲ τῶ ἀποδομῆς ἔτυχε ὁ ναός, ἡ γὰρ δὲ τῶ δευτέρῳ ἕτας ἡ αὐτῶ ἔτ' Ὀλυμπιάδ' ὅτι τὸ παρὸν δεύτερον ἔτ' Ουεσπασιανῶ, εἰς ἔτη ρηζ. Ἀπὸ δὲ τ' πρώτης ἐπισκοπῆς αὐτῶ τ' ὅτι Σολομῶν γνομῆς, εἰς ἔτη ἀργ.

Γ. Ἰουδ. ιγ. ΥΠ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΝΕΡΟΥΑ. ΠΙΙ.

Κερμαζηνῶ καὶ Σαμοσατῆς ἐντεῦθεν ὅτι εἰσὶν ἀρχὸν χρόνος.

Δ. Ἰουδ. ιδ. ΥΠ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΤΟ Γ, καὶ ΤΙΤΟΥ. ΠΙΙΙ.

ΣΠ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ε. Ἰουδ. ιε. ΥΠ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΤΟ Δ, καὶ * ΤΙΤΟΥ ΤΟ Β.

Ουεσπασιανὸς μτ' τῶν τ' Ἰερουσαλήμων ἄλλων πάντας ὅτι δὲ τῶν ἁγίων Δαβὶδ ἀναζητῆσθαι πασαρκασῶ, ὡς μὴ ἀβελειφῆσθαι πᾶσα Ἰουδαίῳ τ' δὲ τῶ βασιλικῆς φυλῆς. ὡς ἐκ τούτων μέγιστον Ἰουδαίῳ συμπεῖσαι διαγμὸν πάλιν.

ς. Ἰουδ. α. ΥΠ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ, καὶ ΜΕΣΣΑΛΙΝΟΥ. Ι. ΟΥ. CCLXIII.

ζ. Ἰουδ. β. ΥΠ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΤΟ Ε, καὶ ΤΙΤΟΥ ΤΟ Γ. ΠΙΙ.

Ἐπὶ τούτων τ' ὑπαίων [ἐν Ῥόδῳ] ὁ Κολοσσὸς ἀνεσῆθη μνηεὶς ἔχων ποδῶν ρζ.

η. Ἰουδ. γ. ΥΠ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΤΟ ς, καὶ ΤΙΤΟΥ ΤΟ Δ. ΠΙΙΙ.

ΣΙΔ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

θ. Ἰουδ. δ. ΥΠ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΤΟ ζ, καὶ ΤΙΤΟΥ ΤΟ Ε. ΠΙΙΙΙ.

Ἀλκίππη γυνὴ ἐν Ῥώμῃ ἐλέφαντα ἐχόνησεν, ὃ καμῶν φθορὰ ἀνθρώπων ἐγένετο.

ι. Ἰουδ. ε. ΥΠ. ΤΙΤΟΥ ΤΟ ς, καὶ ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΤΟ Β. Ι. ΟΥ. CCLXIV.

Ἐν τούτῳ τῶ χρόνῳ νόσῳ κλιθίς Ουεσπασιανὸς ὁ βασιλεὺς παρ' εὐθὺς τελευτῶν ὡν ἔτων ο. Ῥωμαίων ἡ Ἐβασίλειον Τίτω ὁ ἕως αὐτῶ ἔτη β. ὁ μτ' ΕΦΡΗ.

α. Ἰουδ. ς. ΥΠ. ΤΙΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΤΟ ζ, καὶ ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΤΟ Γ. ΠΙΙΙΙ.

β. Ἰουδ. ζ. ΥΠ. ΓΑΛΒΑ, καὶ ΡΟΥΛΛΙΩΝΟΣ. Ι. ΟΥ. CCLXV.

Ἐως τούτων τῶ χρόνος διήρκεσεν φίλων καὶ ἰώσηππος ἰσχυρῆσας τῶ ἄλλων.

ΣΙΕ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Επί τῶν προκειμένων ὑπαίων πύθξ βασιβῆεις τίτθ ἀπέθανεν ὡν ἐτῶν μβ.
Ρωμαίων ἦ ἑξατίθσεν Δομετιανὸς ἐτη ις. ὁμδ̄ ΕΧΔ.

Α. Ἰνδ. Η. ΥΡ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Δ, ἢ ΣΑ- Π.
ΒΙΝΟΥ.

Β. Ἰνδ. Θ. ΥΡ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ε, ἢ ΠΙ-
ΤΟΥ ΡΟΥΦΟΥ.

Δομετιανὸς εὐνοχίζεν ἀνδρας ἐκώλυσεν.

Γ. Ἰνδ. Ι. ΥΡ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Σ, ἢ ΣΑΒΙ- ΠΙΙ.
ΝΟΥ.

Δ. Ἰνδ. ια. ΥΡ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ζ, ἢ ΦΟΥΛ- ΠΙΥ.
ΒΙΟΥ.

ΣΙΣ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ε. Ἰνδ. ιβ. ΥΡ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Η, ἢ ΔΟ- Π.ΟΙ. CCXVI.
ΛΑΒΕΛΛΑ.

Δομετιανὸς τ' ἄξυλον ναὸν κατεσκεύασε.

Επί τῶν προκειμένων ὑπαίων πενταετηρὶς ἀγῶνθ ἤχθη ἐν Ρώμῃ.

Δύο μύθεις μετωνομάθησεν, Σεπίμιθριθ Γερμανικὸς, καὶ Οκτώθριθ Δομετιανὸς, Ἀφρὸ πόνικας ἐν αὐ-
πίς κξ Γερμανῶν ἐνεχθίλωσεν τῇ Ρώμῃ.

ς. Ἰνδ. ιγ. ΥΡ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Θ, ἢ ΣΑ- ΠΙΙΙ.
ΤΟΡΝΙΝΟΥ.

ζ. Ἰνδ. ιδ. ΥΡ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ι, ἢ ΠΙ-
ΤΟΥ ΡΟΥΦΟΥ ΤΟ Β.

η. Ἰνδ. ιε. ΥΡ. ΦΟΥΛΒΙΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΑΤΡΑΤΙΝΟΥ. Π.ΟΙ. CCXVII.

Η πρώτη τ' ἑστίας παρθέτων Κορνηλία θπὶ Φθορά κατηγορήθη, καὶ ζῶσσι κατωρύγη μξ τ' σωήθων αὐτῆς
Φίλων κξ τ' νόμον.

ΣΙΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

θ. Ἰνδ. α. ΥΠ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ ΙΑ, καὶ ΝΕ- ΠΙΙ.
ΡΟΥΑ.

Δομετιανὸς διετάξατο ἐν ταῖς πόλεσιν ἀμπελον μὴ φυτεύεωσθ.

ι. Ἰνδ. β. ΥΠ. ΛΑΒΡΙΩΝΟΣ, ἢ ΤΡΑΙΑΝΟΥ. ΠΙΙ.

Τῆς Ρωμαίων ἐκκλησίας ἡγήσθη τρίτθ Κλήμης ἐτη β, ὅς ἢ ὑπὸ Παύλου θ Αποστόλου ἐν τῇ πρὸς Φιλιππηγ
σίεος θπιστολῇ μνημονεύεθ.

ια. Ἰνδ. γ. ΥΡ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ ΙΒ, καὶ ΣΑ- ΠΙΥ.ΟΙ. CCXVIII.
ΤΟΡΝΙΝΟΥ.

ιβ. Ἰνδ. δ. ΥΡ. ΓΟΜΠΗΙΟΥ, ἢ ΚΡΙΣΠΙΝΟΥ. Π.ΟΙ. CCXVIII.

Επί τῶν τ' ὑπαίων Ἀπηνώνιθ ὁ Τυανὸς ἡμερίζεν περὶπολεύων πανθραχθ, ἢ ποιῶν τελέσμαθ εἰς τὰς
πόλεις ἢ χώρας.

ΣΙΠ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ιγ. Ἰνδ. ε. ΥΠ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ ΙΓ, ἢ ΦΛΑ- *
ΒΙΟΥ ΚΛΗΜΕΝΤΟΣ.

Δεύτεροθ ἢ τ' Νέρωνα Δομετιανὸς Χριστιανὸς ἐδώξεν. Επὶ αὐτῶ θ ἢ ὁ Ἀπόστολοθ Ἰωάννης εἰς Πάτρων
θγορζεθ, ἐνθα πῶν δότοκαλυψιν ἐωραμέναι λέγεθ, ὡς δητὶ οἱ Εἰρηναῖοθ.

Δομετιανὸς ὡν δόπο γίνεσθ Δαεῖθ ἀναρράδαθ προσέθωξεν, ἢ αμὴ πρὸς Ἀφμεῖνοι θμεδόχοθ τ' τ' Ἰσθαίω
βαζιλικῆς Φυλῆς.

ιδ. Ἰνδ. ς. ΥΠ. ΑΣΠΡΕΝΑΤΟΥ, καὶ ΛΑΤΕΡΑΝΟΥ. ΠΙ.

Ἰσρεθ ἢ Βρεθθθ πολλὰς Χριστιανὸς κξ τὸ ἴθ ἐτθ Δομετιανὸθ μεμμεστορηκέσαι.

ιε. Ἰνδ. ζ. ΥΡ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ ΙΔ, ἢ ΚΛΗ- ΠΙΙΙ.
ΜΕΝΤΟΣ ΤΟ Β.

ις. Ἰνδ. η. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΟΣ, ἢ ΟΥΕΤΕΡΟΥ. ΠΙΥ.

Τῶν τ' ὑπαίων βασιλεὺς Δομετιανὸς ἐφόνθσεν τ' περὶθόνητον Ασκληπίον, ὅς προσέπιν αὐτῶ, ἢ πρὸς Φαζέμελιος
πελοθῆ καὶ καλῶσπρωδοθ εἰς δόπο τ' συγκλήτηθ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Δομετιανὸς, ὡς ἤλθεν ἐν τῶ ἰεθθ θ Διδὸς
Ἰουσιάσαι, ἀφανῆς γρόμθροθ πελοθῆ ὡν ἐτῶν με.

ΣΙΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ρωμαίων ἦ ἑξατίθσεν ΝΕΡΟΥΑΣ ἔτθ α. ὁμδ̄ ΕΝΕ.

λ. Ἰνδ. θ. ΥΡ. ΝΕΡΟΥΑΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, ἢ ΤΙΤΟΥ ΡΟΥΦΟΥ Π.ΟΙ. CCXIX.
ΤΟ Γ.

Κατὰ τῶν πέν χρόνων ὁ βασιλεὺς Νερουῖος ἀνεκαλέσθη τ' ἀπόστολον Ἰωάννην δόπο Πάτμθ τ' ἦσσε, καὶ ἤλ-
θεν πάλιν εἰς Εφεσον. LI 2 Επθ

Επὶ τῆ βασιλείας Νερῶ ἀνεφάνη διλογατίζων Μαίης διδάσκων, ἔδραλαγωγῶν.
Εν τούτῳ τῷ χρόνῳ ἐκαλύθησαν αἱ μονομαχίαι, καὶ αἱ θεαὶ αὐτῶν, καὶ αὐτ' αὐτῶν ὑπενεήθη ἡ τ' κωμῶ-
γίων θεῶν.

Νερῶς νουσίαις ἐπελόγησεν πρὸς ἡ Καλανδῶν φεβρουαρίων, ἀρχῆς ἐτ' α.
Ρωμαίων τὰ βασιλεύσει Τραϊανὸς ἔτη ιθ'. ὁμῆ ΕΚΚΔ.

- Α. Ἰνδλ. ι. ΥΡ. ΤΡΑΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΟΝΟΥ. II.
- Β. Ἰνδλ. ια. ΥΡ. ΠΑΛΜΑ, καὶ ΣΕΝΕΚΙΩΝΟΣ. III.
- Γ. Ἰνδλ. ιβ. ΥΡ. ΤΡΑΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΡΟΝ. IV.

ΤΙΑΝΟΥ.

ΣΚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

- Δ. Ἰνδλ. ιγ. ΥΡ. ΤΡΑΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΓΕΤΟΥ. I. OI. CCXX.
 Ἰωάννου τὸν δόξασλον διαγγελιστῶ μέχρι τῆ Τραϊανῆ χρόνων πρὸς μῆνας τῶ βίῳ Ειρηνάτος ἰσορεῖ. Κλή-
 μης ἡ ὁ Αλεξάνδρου καὶ αὐτὸς τὰ αὐτὰ σύμφησι, καὶ πρῶτα αὐτὸν Ἀσίαν καὶ τὰς πλησιοντάρας παρθείδας
 ὀπισκόπος καθίστανται καὶ κληρικῆς.

- Ε. Ἰνδλ. ιδ. ΥΡ. ΣΥΡΙΑΝΟΥ, καὶ ΣΥΡΙΟΥ. II.
- ϛ. Ἰνδλ. ιε. ΥΡ. ΤΡΑΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΜΑ- III.

ΞΙΜΟΥ.

- Ζ. Ἰνδλ. α. ΥΡ. ΣΥΡΙΑΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ. IV.
 Διήκεσεν ὁ θεολόγος μὲν πρὸ ἀνάληψιν τῆ Κυρίας, καὶ θεῶν ἡμῶν ἐν ἡ σβ. Ἐπὶ ἡ τ' περικαιμῶν ὑπάτων Φασὶ
 τ' ἀγιον Ἰωάννου γηρόωρον ἐτῶν ρ, καὶ μετῶν ζ, κωμηθῆσαι.
 Ἐπὶ τούτων τ' ὑπάτων διωγμὸς Χριστιανῶν ἐγένετο. καὶ πολλοὶ ἐνδείξως ἐμαρτύρησαν ἀπὸ πρῶτον εἰς Χριστὸν
 ἰμολογησαν.

Εν τούτῳ τῷ χρόνῳ Κλήμης ὁ Ρώμης ἐπίσκοπος πλδλδ.
Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ Σίμων ὁ Κανανίτης, ὁ ὀπισκοπῆς Ἰσδακας Ἰακώβος, ὁ γηρόωρον ἐπίσκοπος μὲν Ἰα-
κώβου πᾶν ἀδελφῶν τῆ Κυρίας ζήσεις ἐτηρῆ ἐστουρώθη.
Ἐπὶ τούτῳ τῷ Τραϊανῆ καὶ Μάρκος ὁ διαγγελιστῆς καὶ ἐπίσκοπος Αλεξάνδρείας γηρόωρον κάλων λαβῶν,
καὶ συραῖς διὰ τῆ λεγομένην Ταβουλίαν, ἕως τῆ λεγομένην Ἀγγέλιαν, ἐκείσε πρὸς κατακαύθη φαρμακῆ
πρωτῆ. Καὶ ἔτως ἐμαρτύρησεν.
Κρίστικος κηρύξας τὸ εὐαγγέλιον τῆ Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν Γαλλίαις ὄπισ' Νέραν, διποθήσθη, καὶ
ἐκείσε ἡγήθη.

ΣΚΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

- Η. Ἰνδλ. β. ΥΡ. ΚΑΝΔΙΛΟΥ, καὶ ΚΟΥΑΔΡΑΤΟΥ. I. OI. CCXXI.
 Τραϊανῆ καὶ Χριστιανῶν διωγμὸν κινήσασθαι, Σίμων ὁ τῆ Κλεώπαι τ' ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἐκκλησίαις ὀπί-
 σκοπος γηρόωρον ἐμαρτύρησεν γηρόωρον ἐτῶν ρκ.
 Ἐπὶ τῶν προκειμένων ὑπάτων ἡ τῶν Ἑβριωνάτων αἵρεσις ἐγνωρίζετο πτωχῶν ἀπὸ τῆ Χριστοῦ διοξάζουσι,
 μὴ εἶναι λέγουσα τὸν Χριστὸν πρὸ αἰῶνων, ἀλλ' ἐπ' ἑσχάτων, ἀξίαν τ' αἰδέσεως αὐτῶν πρὸ ὀνομασίαν εἰλη-
 φότος. Ἑβριωνῶσι γὰρ πτωχοὶ ἐρμηνεύον.

- Θ. Ἰνδλ. γ. ΥΡ. ΚΟΜΟΔΟΥ, καὶ ΚΕΡΑΤΑΝΟΥ. II.
 Πετεραῖοι καὶ Βαβυλώνιοι ἐπέδθεν ἑαυτῶν χρόνος δεξιμισσι.
 Τούτοις τοῖς ὑπάτοις πόλεμος χαλεπὸς ἐπέσταντος τῆ Ρωμανίᾳ ὑπὸ Περσῶν, καὶ Γόθων, καὶ ἑτέρων ἔθνων,
 Τραϊανὸς ἀπερχόμενος εἰς τὸν τούτων πόλεμον ἀφῆσεν ἐχαρακίσει τῶν χρόνων, ἀρχῆς ἀν' ἐπιστραψῆ.

- Ι. Ἰνδλ. δ. ΥΡ. ΣΥΡΙΑΝΟΥ, ΤΟ Γ, καὶ ΣΕΝΕΚΙΩΝΟΣ ΤΟ Β. III.
 Τῆς Ἱεροσολύμων ἐκκλησίας ἐπίσκοπος πρῶτος Ἰδσ' ὁ ἐπικληθεὶς Βαρσαβεῶς, ὁ ἐκλεγεῖς ὑπὸ τῶν Ἀπο-
 σόλων ἀπὸ Ἰσδα τῆ πρεδότης, μετ' ἧ καὶ Ματθίας ἐπελέγη ὑπὸ τῶν αὐτῶν αἰγίων Ἀποσόλων.

- ΙΑ. Ἰνδλ. ε. ΥΡ. ΓΑΛΛΟΥ, καὶ ΒΡΑΔΟΥΑ. IV.

ΣΚΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

- ΙΒ. Ἰνδλ. ϛ. ΥΡ. ΠΑΛΜΑ, καὶ ΤΟΥΛΛΟΥ. I. OI. CCXXII.
 Μέχρι τούτων τῶν ὑπάτων αἱ σωόμενοι τῶν αἰγίων Ἀποσόλων ὀπισκοποὶ γεγονότες ἐγνωρίζοντο.

- ΙΓ. Ἰνδλ. ζ. ΥΡ. ΟΡΦΙΤΟΥ, καὶ ΦΡΙΣΚΙΑΝΟΥ. II.
- ΙΔ. Ἰνδλ. η. ΥΡ. ΠΙΣΩΝΟΣ, καὶ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ. III.
- ΙΕ. Ἰνδλ. θ. ΥΡ. ΤΡΑΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Β, ἔ ΑΦΡΙ- IV.

ΚΑΝΟΥ.

ΣΚΓ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

- Ιϛ. Ἰνδλ. ι. ΥΡ. ΦΡΙΣΚΙΑΝΟΥ, καὶ ΚΕΛΣΟΥ. I. OI. CCXXIII.
- ΙΖ. Ἰνδλ. ια. ΥΡ. ΜΑΛΣΟΥ, καὶ ΒΟΥΑΚΙΣΚΟΥ II.
- ΙΗ. Ἰνδλ. ιβ. ΥΡ. ΜΕΣΣΑΛΑ, καὶ ΡΟΔΩΝΟΣ. III.
- ΙΘ. Ἰνδλ. ιγ. ΥΡ. ΑΙΛΙΑΝΟΥ, καὶ ΒΕΤΕΡΟΥ. IV.

Ὁ βασιλεὺς Τραϊανὸς ὑδρωπιάσας ἀπέβηκεν ἐν Σελευσίῃ πόλει τῆς Σελευκείας ὡς ἔτων ̅ξ̅.

ΡΚΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ρωμαίων ἱβ̅ ἑβασίλευσεν Αἰλιῶς Ἀδριανὸς ἔτη κα. ὁμ̅ς ΔΧΜΕ.

Α. Ἰνδ. ἰδ̅. ΥΠ. ΑΠΡΩΝΙΝΟΥ, καὶ ΝΙΓΡΟΥ. Ἰ. ΟΙ. CCXXIV.

Β. Ἰνδ. ἱε̅. ΥΠ. ΑΙΛΙΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, καὶ ΣΑ-
ΛΙΝΑΤΟΡΟΣ. ΙΙ.

Γ. Ἰνδ. α̅. ΥΠ. ΑΙΛΙΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, καὶ ΡΟΥ-
ΣΤΙΚΙΟΥ. ΙΙΙ.

Ἐπὶ τῶν τῶν Ἰσθαίων ἑσπασάντων ἦλθεν Ἀδριανὸς εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ἔλαβε ὧν Ἰσθαίως ἀρχ-
μαλώτους εἰς τὴν λεγομένην Τερέβινθον, καὶ ἔστησεν παιήγυρον, καὶ πέπερικεν αὐτὸς εἰς ταυτὴν ἵππους ἑκα-
σον, καὶ ὧν Ἰσθαίως φθόνους ἔλαθεν εἰς Γάζαν, καὶ ὅπου ἔστησεν παιήγυρον, καὶ ἐπέδωκεν αὐτὸς. Καὶ ἔως ἔ-
νω ἡ παιήγυρος ὀκταὶ ἡμέρας Ἀδριανῆ. Καὶ καφελῶν τὸ ναὸν τῶν Ἰσθαίων τὸ ἐν Ἱεροσολύμοις ἐκτίσεν τὰ δύο
δημόσια, καὶ τὸ θεατρὸν, καὶ τὸ νεκράμερον, καὶ τὸ περὶ ἀνυμφον, καὶ τὸ δωδεκάφυλον, τὸ περὶ ὀνο-
μαζομένων ἀναεσθμοῖ, ἔτι τὸν Κόδρον. Καὶ ἐμερίσεν τὴν πόλιν εἰς ἑπτὰ ἀμφοδία. καὶ ἔστησεν ἀνθρώπους
ἰδίως ἀμφοδάρχας, καὶ ἐκάστη ἀμφοδάρχη ἀπέπειρεν ἀμφοδον, καὶ ἔως τὸ σήμερον εἰς τὸ τὸ ἀμφοδάρχει
ὄνομα εἶμασιν ἀμφοδίων χρηματίζε. καὶ ἐπέθηκεν τὸ ὄνομα τῆ πόλει, Αἰλίαν ὡς τὴν ὄνομασας, ἐπεὶ δὴ Αἰ-
λιῶς Ἀδριανὸς ἔλεγεν.

Δ. Ἰνδ. β̅. ΥΠ. ΣΕΥΗΡΟΥ, καὶ ΦΟΥΔΚΟΥ. ΙΙΙΙ.

ΣΚΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ε. Ἰνδ. γ̅. ΥΠ. ΣΕΥΗΡΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΥ. Ἰ. ΟΙ. CCXXV.

Σ. Ἰνδ. δ̅. ΥΠ. ΑΒΙΟΛΑ, καὶ ΠΑΝΣΑ. ΙΙ.

Τέτοις ποῖς Ἰσθαίως Ἀδριανὸς εἰς τὴν Αἰγυπτίον παρεγένετο, καὶ κτίσεν τὴν Ανθιόσ τῆς Θεσσαλίας ὡς τὴν Κα-
λανδῶν Νοεμβρίου.

Ζ. Ἰνδ. ε̅. ΥΠ. ΑΠΡΩΝΙΑΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΠΑΜΠΙΝΟΥ. ΙΙΙΙ.

Ἐπὶ τῶν τῶν Ἰσθαίων Ἀπολλωνίου ὁ Τυανεύς κατέσπεφεν τὴν Βίον.

Ἀδριανὸς ἐν Νικημηδείᾳ καὶ Νικαίᾳ ἀγορὰς ἐπέθηκεν, καὶ τετραπλατείας, καὶ τὰ τέσσαρα τὰ πρὸς τῆ Βιθυνίας.
ἐπὶ γὰρ καὶ ἐν Κυζικῇ ναὸν ἐκτίσεν, καὶ τὴν ἐν αὐτῇ πλατείαν ἐστράφη μαρμαροῖς. καὶ ἐν πολλὰς ἡ ἀλκίας
ὀπισθημοτέρας πόλεις ναὸς Διαιφόρους καὶ πολλὰς ἀπέθηκεν, καὶ ἀγάλματα ποικίλα ἵδρυσεν ἐν αὐτοῖς.

Η. Ἰνδ. ς̅. ΥΠ. ΓΛΑΒΡΙΩΝΟΣ, καὶ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ. ΙΙΙΙΙ.

ΣΚΣ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Θ. Ἰνδ. ζ̅. ΥΠ. ΑΣΙΑΤΙΚΟΥ, καὶ ΑΚΥΛΙΝΟΥ. Ἰ. ΟΙ. CCXXVI.

Ι. Ἰνδ. η̅. ΥΠ. ΣΕΒΗΡΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΑΜΦΙΓΟΥΛΟΥ. ΙΙ.

Ἀδριανὸς ὁ αὐτοκράτωρ πατὴρ πατρὸς ἀνηγορεύθη, ἔτι ἡ γυνὴ αὐτῆ Σεβαστή.

ΙΑ. Ἰνδ. θ̅. ΥΠ. ΤΙΤΙΑΝΟΥ, καὶ ΓΑΛΛΙΚΑΝΟΥ. ΙΙΙΙ.

ΙΒ. Ἰνδ. ι̅. ΥΠ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ, καὶ ΔΙΒΩΝΟΣ. ΙΙΙΙΙ.

Ἐπὶ τῶν τῶν Ἰσθαίων στήμει γηουλίᾳ Νικημηδείας ἐς Αορίας τῆ Βιθυνίας τὰ πολλὰ κατέσπεφεν.

ΣΚΣ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΓ. Ἰνδ. ια̅. ΥΠ. ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ, καὶ ΚΕΛΣΟΥ. Ι. ΟΙ. CCXXVII.

ΙΔ. Ἰνδ. ιβ̅. ΥΠ. ΚΑΤΟΥΛΙΝΟΥ, καὶ ΔΙΒΩΝΟΣ ΤΟ Β. ΙΙ.

Ὁ ἐν Ρόδῳ ἑσπασὸς ὅτι τῆς ἑσχῆς Ἀδριανῆ πρῶτον ἐκινήθη.

ΙΕ. Ἰνδ. ιγ̅. ΥΠ. ΠΟΝΤΙΑΝΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΟΥ. ΙΙΙΙ.

ΙΣ. Ἰνδ. ιδ̅. ΥΠ. ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΥ, καὶ ΟΥΑΡΟΥ. ΙΙΙΙΙ.

Ακύλας ἠγνώριζεσ, ὅς τὴν πεινήρος Ἀδριανῆς ἔβασίλευσ. καὶ ἡ Ἑλλῶ, ὡς Ἀδριανὸς, ἐπὶ Σινάπης ἔπει Πόντου
ὀρμαίμει. ὕστερον ἡ ἑβασίλευσεν πρῶτος Ἰσθαίων. καὶ ἡ ἑβασίλευσεν. καὶ ἐγκατέστησεν ὡς τὴν
* τῶν τῶν ἑβασίλευσεν, καὶ μὴ παιδείας μετέπειτα τὰ τῆ Χριστιανῶν ἀθετήσας ὡς τὴν ἑβασίλευσεν τὴν ἑβασίλευσεν,
καὶ ὡς τὴν ἑβασίλευσεν. Καὶ ἐμπόνας μαθὼν τὴν αὐτῶν ἀφελικόν, καὶ τὰ σιχίαια, ἐρμηνεύσαν ἐαυτῶ
ἐρμηνεύσαν ὅτι ὀρθῶ λογισμῶ, ἀλλ' ὅπως Διαισρέψη ἵνα τὸ ῥητῶν. Ταῦτα ἰσορεῖ Ἐπιφάνει. ὁ Κύ-
πριος εἰς τὸ λόγον αὐτῆ τὴν ὡς τὴν ἑβασίλευσεν καὶ μέτρων.

ΣΚΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΖ. Ἰνδ. ιε̅. ΥΠ. ΤΙΒΕΡΙΟΥ, καὶ ΣΙΣΙΝΝΟΥ. Ι. ΟΙ. CCXXVIII.

ΙΗ. Ἰνδ. ις̅. ΥΠ. ΣΕΒΗΡΟΥ, καὶ ΟΥΑΡΟΥ. ΙΙ.

Τέτοιο τῶν ἑβασίλευσεν καὶ Ἀρξάν, ὡς μείνησεν Ἐυσέβειος ὁ Παμφίλος ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ αὐτῆ ἰστορίᾳ, ὅτι
ὀδῶσιν ἀπολογίας ὡς τὴν ὡς τὴν κατ' ἡμᾶς θεοσεβείας Ἀδριανῆ τῶ βασιλεῖ.

ΙΘ. Ἰνδ. ις̅. ΥΠ. ΠΟΝΤΙΑΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΑΚΥΛΙΝΟΥ. ΙΙΙΙ.

Κ. Ἰνδ. ιζ̅. ΥΠ. ΚΟΜΟΔΟΥ, καὶ ΠΟΝΤΙΑΝΟΥ ΤΟ Γ. ΙΙΙΙΙ.

ΣΚΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΑ. Ἰνδ. ιδ̅. ΥΠ. ΑΙΜΙΑΝΟΥ, καὶ ΒΑΑΒΙΝΟΥ. Ἰ. ΟΙ. CCXXIX.

Επὶ τέτων τ' ὑπάτων Αἰλιῶ Αδριακὸς νοσησας ὀλίγαις ἡμέραις ἐπελθὺντων ὧν ἑτῶν ζζ.
 Ρωμαίων ἡγεσάσιν Αἰλιῶ Αἰλιῶν ὁ Εὐσεβὴς ἔτη κγ. ὁμοῦ ΕΧΞΗ.

Α. Ἰνδ. ε. ΥΡ. ΚΑΜΕΡΙΝΟΥ, ἢ ΝΙΓΡΟΥ. 11.
 Β. Ἰνδ. ς. ΥΠ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, καὶ ΠΡΑΙ- 111.
 ΣΕΝΤΟΣ.

Κέρδων τ' κτ' Μαρκίωνα πλάνης δόχηνος ποτὲ μὲν αὐτῶν πῖς ἐν Ρώμῃ Χριστιανῶς, ποτὲ ἢ ὡς διδάσκων, καὶ λέγων, ὁ ἀλλῶ ἐστὶν ὁ ὑπὸ τῶ νόμου κηρυχθῆναι θεὸς ὁ μὴ ὧν πατὴρ τῆ Χριστοῦ, ἢ τ' μὴ γνωρίζεσθαι, τ' ἢ ἀγνωστον εἶναι, ἢ τὸν μὲν δικαίον, τὸν ἢ ἀδικῆτον ὑπάρχειν, ὡς δὲ τ' κτ' Σίμωνα τὸν Μάγον ἔχων πῖς ἀφορμαῖς. ὅς ἐν τοῖς ὑπ' αὐτῶτα Διέδοχον ἔχε Μαρκίωνα Πονηκίον.

Γ. Ἰνδ. ζ. ΥΡ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΜΑΡ- 1111.
 ΚΟΥ ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΥ ΒΙΟΥ ΥΙΟΥ ΑΥΤΟΥ.
 ΣΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Δ. Ἰνδ. η. ΥΡ. ΣΕΒΗΡΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΣΙΛΑΝΟΥ. 1. ΟΙ. CCXXX.
 Ε. Ἰνδ. θ. ΥΠ. ΡΟΥΦΙΝΟΥ, καὶ ΚΟΥΑΔΡΑΤΟΥ. 11.
 ς. Ἰνδ. ι. ΥΠ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ, καὶ ΗΡΩΔΟΥ. 111.
 ζ. Ἰνδ. ια. ΥΡ. ΑΒΙΟΛΑ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ. 1111.
 ΣΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Η. Ἰνδ. ιβ. ΥΡ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΑΥ- 1. ΟΙ. CCXXXI.
 ΡΗΛΙΑΝΟΥ ΤΟ Ε.
 Θ. Ἰνδ. ιγ. ΥΡ. ΣΕΒΗΡΟΥ ΤΟ Ε, ἢ ΒΗΡΙΝΟΥ. 11.
 Ι. Ἰνδ. ιδ. ΥΡ. ΛΑΡΓΟΥ, καὶ ΜΕΣΑΛΙΝΟΥ. 111.

Τούτοις τοῖς ὑπὸ τοῖς ἀφορμαῖς ἐγγράφῃ τ' χρωφειλέων ὡς ἀντωνίνου Εὐσεβῆς. ἢ οἱ ταμιακοὶ χάρι' δωρεάν ἐμαυθησαν.

ΙΑ. Ἰνδ. ιε. ΥΠ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ ΤΟ Β, ἢ ΙΟΥΔΙΑΝΟΥ. 1111.
 Επὶ τέτων τ' ὑπάτων Αφρειακὸς πλεότα.

ΣΑΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.
 ΙΒ. Ἰνδ. α. ΥΠ. ΟΡΦΙΤΟΥ, καὶ ΠΡΙΣΚΟΥ. 1. ΟΙ. CCXXXII.
 ΙΓ. Ἰνδ. β. ΥΡ. ΓΛΑΒΡΙΩΝΟΣ, ἢ ΒΕΤΕΡΟΥ. 11.
 ΙΔ. Ἰνδ. γ. ΥΡ. ΚΟΝΔΙΑΝΟΥ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ. 111.
 ΙΕ. Ἰνδ. δ. ΥΡ. ΓΛΑΒΡΙΩΝΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΙΟΥΜΙΔΙΟΥ, 1111.
 ΣΑΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΣ. Ἰνδ. ε. ΥΡ. ΠΡΑΙΣΕΝΤΟΣ, καὶ ΡΟΥΦΙΝΟΥ. 1. ΟΙ. CCXXXIII.
 ΙΖ. Ἰνδ. ς. ΥΡ. ΚΟΜΑΤΟΥ, ἢ ΛΑΤΕΡΑΝΟΥ. 11.
 ΗΗ. Ἰνδ. ζ. ΥΡ. ΣΕΒΗΡΟΥ ΤΟ ς, καὶ ΣΑΒΙΝΙΑΝΟΥ. 111.
 ΙΘ. Ἰνδ. η. ΥΡ. ΣΙΛΒΑΝΟΥ, καὶ ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΥ. 1111.
 ΣΑΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Κ. Ἰνδ. θ. ΥΠ. ΒΑΡΒΑΡΟΥ, καὶ ΡΙΓΟΥΛΟΥ. 1. ΟΙ. CCXXXIV.
 ΚΑ. Ἰνδ. ι. ΥΡ. ΤΕΡΤΥΛΛΟΥ, ἢ ΣΑΚΙΡΔΟΤΟΥ. 11.

Πολύκαρπῶ Σμύρνης ἐπίσκοπῶ ἀνὴρ θαυμασιῶ, ἢ τ' Αποστόλων ἀκροῆς, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτῶν ἐπίσκοπος καὶ ἑσπῆς, ἐπὶ πεινῶν ἐν τῷ βίῳ, ἡρόμηνῶ ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Ἀνικήτῃ ἐπίσκοπῶ Διόφ. ζήτημα περὶ τῶ πᾶσαι ἐσπῆς πολλὰς τ' ἀπὸ Ουαλενθίνου καὶ Μαρκίωνῶ ἀιρετικῶν τῶ τῶ Χριστοῦ ὑγίει λόγω ἐπέσπεψεν. ὅς ἢ Μαρκίονι ποτὲ εἰς ὄψιν αὐτῶ ἐλθόντι, ἢ Φήσαντι, Ἐπιγνώσκεις ἡμᾶς; ἀπεκρίθη, ἐπιγνώσκω σὲ τ' πρωτότοκον τῶ Σατανᾶ, ὡς ἰσχυρῶ Εἰρηναῖῶ.

ΚΒ. Ἰνδ. ια. ΥΡ. ΚΥΝΤΙΛΛΟΥ, καὶ ΠΡΙΣΚΟΥ. 111.
 ΚΓ. Ἰνδ. ιβ. ΥΡ. ΒΡΑΔΟΥΑ καὶ ΟΥΪΡΟΥ. 1111.

Επὶ τέτων τ' ὑπάτων ἐσφάγη Αἰλιῶ Αντωνίνῶ ἐν Προκονήσῳ ὧν ἑτῶν ξξ.
 Ρωμαίων ἡγεσάσιν ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ, ὁ ἢ ΟΥΪΡΟΣ, ἢ ὁς Ἀντωνίνου τῶ Εὐσεβῆς, καὶ ΛΟΥΚΙΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΟΜΟΔΟΣ ἀδελφὸς αὐτῶ, ἔτη ιθ. ὁμοῦ ΕΧΠΖ.
 ΡΛΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Α. Ἰνδ. ιγ. ΥΠ. ΜΑΡΚΟΥ ΑΥΡΗΛΙΟΥ ΟΥΪΡΟΥ, καὶ ΛΟΥ- 1. ΟΙ. CCXXXV.
 ΚΙΟΥ ΚΟΜΟΔΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ.
 Β. Ἰνδ. ιδ. ΥΠ. ΜΑΡΚΟΥ ΑΥΡΗΛΙΟΥ ΟΥΪΡΟΥ, καὶ ΛΟΥ- 11.
 ΚΙΟΥ ΚΟΜΟΔΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Β.
 Γ. Ἰνδ. ιε. ΥΠ. ΡΟΥΣΤΙΚΙΟΥ, καὶ ΑΚΥΛΙΝΟΥ. *
 Δ. Ἰνδ. α. ΥΡ. ΑΙΑΙΑΝΟΥ, καὶ ΠΑΣΤΟΡΟΣ. 111.

Εἶπε ἄλλῳ τ' εἰς ἔρανος ἀναλήψεως τ' Κυρίας μεγίστων πλὴν Ἀσίαν ἀνασπασίῳ διωγμῶν, πολλοὶ ἐμαρτύρησαν, ἐν οἷς Πολύκαρπῶ Σμύρνης ἐπίσκοπῶ, καὶ τ' Ἀπόστολος Ἰωάννης μαθητῆς, ὁ ὑπ' αὐτῶ καὶ ἑσπῆς ἐπίσκοπος.

Ἰππίπρω, συληφθεῖς ἐπὶ ἀνθυπότη Κουράτῃ ὑπὸ Πράδου εἰρεάρχου ἡδ' ἄν: Νικήτῃ, καὶ πολλὰ ὑπομείνας διὰ τὴν εἰς Χερσὸν πῖσιν τῆ ποτὶ ξ Καλαυδῶν Ἀπειλλίαν τῷ μεγάλῳ σιβεάτῳ, ἄρην τῷ ξ Κεντυρίῳ τὴν τ' Ἰππρωαχθέντων Ἰθαλιῶν καὶ ἐθνικῶν Φιλονοικίαν Ἰερασιμύνη, τειθεῖς ὑπ' αὐτῶν ἐν μέσῳ ἐκείνῳ ζῶν ἂν ἐτῶν πρ. οὕτω γὰρ καὶ ἀπεκαλύφθη αὐτῷ, τελευτῆσαι αὐτὸν ζῶντα καὶ ἄδραν. Γε. ἢ ἢ τ' ἐτῶν αὐτῷ εἶπε τῷ ἀνθυπότη εἰπὼν αὐτῷ, βλασφημήσῃ τ' ἄστυν με βασιλέα; τῷ τῷ καὶ Φανὶ ἐπ' αὐτῷ ἐρχεῖ ἐδόθη ἐν τῷ ποδίω Σμυρναίων εἰσένει, ἰχθυο Πολύκαρπε, ἰχ' ἀνδρίζε. ἰχ' τὸν μὲν ἐπόντῃ εἰδὼς τ' ἄλλων ἴδεν, τὴν δ' Φωνίῳ πολλοὶ ἰχ' τῶν ἡμετέρων ἤμεζαν. Σὺ τῷ ἀγίῳ ἢ Πολυκάρπῳ ἰχ' ἄλλοι τ' δὲ πρὸ φιλαδελφίας μαρτυροῦσιν ἐν Σμύρῃ, ἰχ' ἐν Φερζάρῳ δ' ἔπειρ' ἐν εἰς τῷ κ' Παπιαί, καὶ ἄλλοι πολλοί. ἂν ἰχ' ἐξῆραφα φέρονται τὰ μαρτύρια. πλεῖστοι δὲ ἰχ' κ' Γαλιίαν καὶ Γαλατικὴν εἰσέπεσεν ἑμαρτύρησαν.

ΡΑ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

- Ε. Ἰνδ. β. ΥΡ. ΜΑΚΡΙΝΟΥ, ἰχ' ΚΕΛΣΟΥ. ΠΠ.
 - ς. Ἰνδ. γ. ΥΡ. ΟΡΦΙΤΟΥ, ἰχ' ΠΟΥΔΕΝΤΟΣ. Ι. ΟΙ. CCXXXVI.
- Ἰσπίν Φιλόσοφ τῷ καθ' ἡμᾶς λόγῳ δεύτερον ὑπὲρ τῶν καθ' ἡμᾶς δογματῶν βιβλίον ἀειδὸς Μάρκου Ἀυρηλίου ἰχ' Ἀθηναίῳ Βήρῳ πῖς ἀντιγράφοι, διὼ καὶ ἀποστέλλεται ἔμει' ἔ πολλὸν ἐφάνῳ τῷ τ' μαρτυρίαι, Κρίσκεντ αὐτὸν ὑποβάλλοντ.
- Ζ. Ἰνδ. δ. ΥΡ. ΠΟΥΔΕΝΤΟΣ ΤΟ Β, ἔ ΓΟΥΛΛΙΩΝΟΣ. Π.
 - Π. Ἰνδ. ε. ΥΡ. ΜΑΡΚΟΥ ΑΥΡΗΛΙΟΥ ΟΥΙΡΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΚΟΥΑ- ΠΠ.

ΔΡΑΤΟΥ.

ΣΑΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

- Θ. Ἰνδ. ς. ΥΗ. ΑΡΡΩΝΙΑΝΟΥ, ἰχ' ΡΑΥΛΟΥ. ΙV.
- Λέκι Αὐρηλί Κομόδο ἀπέθανεν ἐν Ἀλτιῳ ἄρξας ἔτη θ. Ἐπὶ τῶν περικειμένων ὑπῶτων Μάρκῳ Αὐρηλίῳ Ἀντωνίνῳ Κομόδον τ' ἑαυτῷ ἴδον κρινανόν ἐπέησατ τ' αὐτῷ βασιλείας.

- Ι. Ἰνδ. ζ. ΥΠ. ΠΡΙΣΚΟΥ, καὶ ΑΦΟΛΙΝΑΡΙΟΥ. Ι. ΟΙ. CCXXXVII.
- Μελίτων Ἀσπανὸς τ' Σάρδεων πόλεως ἐπίσκοπος, ἰχ' Ἀπολιάρῳ Ἰεραπόλεως ἐπίσκοπος, ἰχ' ἄλλοι πολλοὶ τῷ καθ' ἡμᾶς λόγῳ βιβλίον ἱστολογίας Μάρκου Ἀυρηλίου Ἀθηναίου ἀπέδωκαν Ἰσπίν πλειοθῆντ, ἰχ' ἄλλων πολλῶν. ἔντευχθεῖς ἢ ἰχ' ὕ' ἔπειρ' ὁ αὐτῷ βασιλεὺς Ἰππ' τῆς Ἀσίας παντοίας ὑδρεσι πρὸς τῶν Ἰππαριῶν καταπονηθῶν τοιαύτης ἡξίωσε τὸ κρινόν διὰ πᾶξας, ἀντιγράτωρ Καίσαρ Μάρκῳ, ἰχ' πᾶλοιπᾶ.

- ΙΑ. Ἰνδ. η. ΥΡ. ΚΕΘΗΓΟΥ, καὶ ΚΛΑΡΟΥ. Π.
- ΙΒ. Ἰνδ. θ. ΥΡ. ΣΕΒΗΡΟΥ, καὶ ΕΡΕΝΝΙΑΝΟΥ. ΠΠ.

ἢ τῶν Κρασιτῶν αἵρεσις ἀνιφουεῖσα ξένῳ ἰχ' Φηροποιόν [ἰχ'] ψευδοθεξίαν ἐπιγῆσαι ἐν βίῳ Ταλιανόν δερκινόν ἔσχε. οὐτ' ἢ τ' μαθητῶν Ἰσπίν γεγονώς, ἔως μὲν ἐξ Ἰσπίνος, ἔδ' ὅλας ἐπίλμα ἐνδείξαθς πρὸς Φηροῦν τ' ὕγῃ; καὶ Χερσὸν πῖσως. δόξανόντος δὲ αὐτῷ, ἡξίωσεν κοινὸς λόγος καταποθεῖς δογματίζεν ἀραμῖαν, ὡς καὶ οἱ περὶ αὐτῷ Σαπρῖνος καὶ Μαρκίῳν.

Ἀντωνίνῳ ἀντιγράτωρ πικρῶς πῖς πολεμῖαις ἐπέειπε, αὐτῷ τε παρῶν, καὶ οὐτ' πολεμάρχους ἀπὸ σέλλων, καὶ Περπνικῆ καὶ πῖς πῶ αὐτῷ διητ' πεζοδρομῖαις ἄμφορ. ἐκ τ' θεῖς ἐγῆρε. καὶ πῖς ἀνιφουεῖς Γερμανικῶς καὶ Σαματάτης σηκῆσις ἐπέπεσεν, πολλῆς τε αὐτῶν διέφθειρεν. λέγει ἢ καὶ ἰχ' Ἰππ. σολῆ φέρει τ' Μάρκου ξ βασιλεως, ἐν αὐτῷ μαρτυροῖ μέλλοντ' τ' φρατὸν αὐτῷ διὰ φθέρεισας τ' Χερσιανῶν ὄχλῳς διὰ πρῶσῳσῳ.

ΣΛΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

- ΙΓ. Ἰνδ. ι. ΥΡ. ΟΡΦΗΤΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ. ΙV.
- ΙΔ. Ἰνδ. ια. ΥΡ. ΣΕΒΗΡΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΓΟΜΡΗΙΑΝΟΥ. Ι. ΟΙ. CCXXXVIII.

Δύπερ μετὰ τ' περικείμενον Ταλιαῖον Σούηρὸς πῖς κρατήρας τὴν αὐτῶν αἵρεσιν Σούηριανῶν πεσοχηρείαις γέρονεν αἰλιτ' χωρῶν τῶν καὶ ἰόμῳ ἔ περφήταις καὶ δ'ααγίαις, ἰδίως ἐρμηνεύοντες τ' ἱερῶν γραφῶν τὰ νοήματα βλασφημῶντες Γαύλον τ' Ἀπόστολον, ἀθετῶντες αὐτῷ πῖς Ἰππ. σολῆς, μὴ ἢ πῖς πρᾶξαις τ' ἀποσέλλων κατὰδεχόμενοι. ὁ μὲντοι γὰρ περὶ αὐτῶν Ταλιανὸς σὺ φειάν πῖνα ἰχ' σὺαγωγῶν οὕτε εἰδ' ὅπως τ' εὐαγγελίων ποιησάμενος τὸ διὰ πρῶσῳσῳ τῶν περσωνόμεσεν. ὁ πρῶσῳσῳ ἐστὶ καὶ νῦν φέρει. Τῷ δὲ ἀποσέλλῳ φασὶν αὐτὸν θελήσῳ πῖνας [αὐτῶν] μεταφράσαι φωνᾶς, ὡς ἐπιδορθεῖ μῆρον αὐτῷ τ' τ' φύσως σὺ πῖξιν. κατὰλέλοιπεν δὲ ἔπειρ' πολὺ π' πλεῖστες συζητημάτων, ἂν μάλιστα πρῶσῳ πολλῶς μνημονεύει) διὰ δόξης αὐτῷ λόγος ὁ περὶ Ἑλληνίας, ἐν ᾗ ἰχ' τ' ἀνεκαθῆν χῆριων μνημονεύσας, τῶν πρὸ Ἑλληνιστῶν εὐδοκίμων ἀπάντων Μασῶα τε καὶ οὐτ' Ἑβραίων περφήταις ἀπέφθιπε περσγενετέρας. ὅς δὴ καὶ δοκεῖ τῶν συζητημάτων αὐτῷ πάντων καλλίων τε ἔ ὠφελιμώτατος ὑπάρχειν.

- ΙΕ. Ἰνδ. ιβ. ΥΡ. ΓΑΛΛΟΥ, ἔ ΦΛΑΚΟΥ. Π.
- Ις. Ἰνδ. ιγ. ΥΡ. ΟΡΦΗΤΟΥ ΤΟ Γ, ἰχ' ΡΟΥΦΟΥ. ΠΠ.

Περθεύς δ' ἔργον ἐπέποιεσεν ἄνωγ' ἔπειτα ἡλικίης ἠρόμενος σὺρόμενος ἵππ' ἐν βήμασι, καὶ πολλὰ παθὼν ἀήκεσε τῷ ἔμαρτυρῆσθαι εὐλαϊώτη. ἀλλὰ καὶ Ἀτταλὸς τείνομα πολλὰ πολλὰ τῷ χρόνῳ πεπορεύθη ἐν εἰρήνῃ ὑψηλοῦν θείας ὀπίσθιας ἐν νυκτὶ ἀγίῃ).

ΣΛΘ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΖ. Ἰνδ. δ. ΥΠ. ΠΩΛΛΙΩΝΟΣ, καὶ ΑΦΡΟΥ. ἸV. Ἐπιτέταν τῶν ὑπῆτων νόμος ἐπέθη, ὥστε ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομεῖν τὸ πατέρα καὶ τέτταρα, καὶ τῷ ἀχαρίστῳ δὲ πατρὶ τὸ τετραγώνιον εἰδέναι τὴν πατρῴαν περιεστίας. ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ὑπετάξατο ἔθνος Γερμανῶν.

ΙΙΙ. Ἰνδ. ε. ΥΠ. ΚΟΜΟΔΟΥ, καὶ ΚΥΝΤΙΛΛΟΥ. Ι. ΟΙ. CXXXIX.

ΙΘ. Ἰνδ. α. ΥΠ. ΟΡΑΗΤΟΥ ΤΟ Α, καὶ ΡΟΥΦΟΥ ΤΟ Β. ΙΙ. Σμύρνα τῆ Ἀσίας ἀπὸ σέσμων κατέρριψη. Αἰταυνο, ὁ καὶ Ουρ, νοσήσεις ἀπέθανεν ἐν Πραονίαις πρὸ δὲ τῶν Καλαυδῶν Ἀπριλλίων, ἄρξας ἔτη ἑβ. Ρωμαίων ἡ βασιλεύσαν Κομοδοσ ἔτη ἑβ. ἑμξ ΕΧΓ.

Α. Ἰνδ. β. ΥΠ. ΚΟΜΟΔΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΒΗΡΟΥ. ΙΙΙ. Οὗτ' ὁ Κομοδοσ ἵππ' ἔαυτῶν κρατήσεως πρὸς τὸν διωγμὸν τῆ ἀκλισίας. Ἐπὶ τῆς ἐργασίας τελεῖσθαι πρὸ τῶν Ἀπριλλίων μερῶν συγγραψαίμενος, ὡς ἰσπερὶ Ευσέβιος ὁ Παμφίλου.

ΣΜ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Ἰνδ. γ. ΥΠ. ΠΡΑΙΣΕΝΤΟΣ, καὶ ΓΟΡΔΙΑΝΟΥ. ΙV. Γ. Ἰνδ. δ. ΥΠ. ΚΟΜΟΔΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΒΗΡΟΥ ΤΟ Β. Ι. ΟΙ. CCXL.

Ἐργασίας ἐπίσκοπος πάλιν ἄνωγ' ἔπειτα Γαλλίας διέπρεπεν. Ἐπὶ τῶν προκαμμένων ὑπῆτων κτήτων τις ἐν Ἀντιόχεια τῆ μετὰ τὴν ὀνόματι Ἀρπίθωνος Φιλοτίμως ἔγραψεν ἐν τῇ καλαυδῆ Δάφῃ πρὸς τοῖς κληρικῶν συντομία πολλὰ ἄρτων θείων ἰσχυρῶν καὶ ἐκέλευεν οὗτ' ἄρτες πολιτικὰς ἀπὸ τῆ ἰδίας πέλει τῶν δωρητικῶν καὶ ἠφόρουν ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῶν χωρίων Θεοδοῦ ἀναλογεῖσθαι εἰς λόγον τῶν αὐτῶν πολιτικῶν ἄρτων. καὶ ἀνήγαγον αὐτῶ ἐγγύς μαρμαρίνῳ ἀπὸ γράψαντες, ΑΡΤΑΒΑΝΕΙ ΑΙΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ.

Δ. Ἰνδ. ε. ΥΠ. ΜΑΜΕΡΤΙΝΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΟΥ, ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ. ΙΙ. Η καὶ ὀρθῶς ἀφῆκε ὑπόδοσφητῆα μονῆν, καὶ τὸ πρὸ τῶν ἀνωγ' ἰσχυρῶν γυναικῶν αὐτῶν Περπύλλας, καὶ Μαξιμίλλας συνέστη, ἐπὶ καὶ Ἀλκιβιάδου, καὶ Σεεδοτῶ. καὶ ὡς συνειργαίαν ὅ ἐν ὅσῳ τῇ μνήμῃ Ἀπολλινάριος ἱεροπλῆτος ἐπίσκοπος, καὶ Μηλιπάρχης συγγραφῶς, καὶ ἄλλοι πολλοί, ἐν οἷς καὶ Σαερπίαν Ἀντοχείας ἐπίσκοπος.

Ε. Ἰνδ. ς. ΥΠ. ΚΟΜΟΔΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΒΙΚΤΟΡΙΝΟΥ. ΙΙΙ. Τὸ ἐν Νικαίᾳ Ἀπολλώνιον ἔξω τῶν ἐγγύς ἐφιστάμενος τὸ ἔργον Βακτανῶν, καὶ Σεβήρη Βιθωνίας ἡγεμονεύοντος.

ΣΜΑ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. Ἰνδ. ζ. ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ, καὶ ΑΙΛΙΑΝΟΥ. ΙV. Ἐπὶ τῶν προκαμμένων ὑπῆτων Θεοδοτίων τις ἔπειτα Πόντος ἀπὸ τῆς Διαδοχῆς Μαρκίωνος τῶ ἀίρεσιάρχου τῶ ἀπ' αὐτῆς Συνάπτης ὀρρωμῆτος, καὶ αὐτὸς μνήμων τῇ αὐτῇ ἀίρεσι, καὶ εἰς ἰσχυρῶν ἐκκλησίας, καὶ πρὸ αὐτῶν σοιχῶν καὶ γλώσσαν μαθῶν ἰδίως καὶ αὐτὸς ἐξέδωκεν καὶ πλείους τοῖς ἐβ' ἐρμηνεύσας ἀπαδοῖα, ὡς καὶ ἰσπερὶ πρὸ τῆς Ἐπιφάνιος ὁ Κύπριος.

Η. Ἰνδ. η. ΥΠ. ΜΑΤΕΡΝΟΥ, καὶ ΒΡΑΔΟΥΑ. Ι. ΟΙ. CCXLI.

Θ. Ἰνδ. θ. ΥΠ. ΚΟΜΟΔΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ ΕΚΤΟΝ, καὶ ΓΛΑΥΡΙΟΝΟΣ. ΙΙ. Τῶ Κολοσσῶ ῥόδου πρὸς κεφαλῶν ἀφελῶν Κομοδος ἰδίων ἐπέθηκεν εἰκόνα. Ὀριγῆτος ἐν Ἀλεξάνδρῃ ἐγγυρήθη. Τῶ τῶ ἐτ' ἐν τῷ Καπετωλίῳ ῥώμης σκηπτός ἔπειτεν, καὶ σφοδρὸς ἐμπρησμός γέγονεν, καὶ πρὸς βιβλιοθήκας, καὶ ὅλα τὰ μέρη ῥώμης αὐτῆς * διεφλέξεν. Ἐρμαῖ Κομοδιανῶν ἐν ῥώμῃ ἀφιερώθησαν.

ΣΜΒ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΑ. Ἰνδ. ια. ΥΠ. ΦΟΥΣΚΑΝΟΥ, καὶ ΣΙΑΝΟΥ. ΙV. ΙΒ. Ἰνδ. ιβ. ΥΠ. ΚΟΜΟΔΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ ς. καὶ ΣΕΡΤΙΜΙΑΝΟΥ. ΙΙ. ΟΙ. CCXLII.

ΙΒ. Ἰνδ. ιγ. ΥΠ. ΚΟΜΟΔΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ζ, καὶ ΠΕΡΤΙΝΑΚΟΣ. ΙΙ. Τῶ Κολοσσῶ ῥόδου πρὸς κεφαλῶν ἀφελῶν Κομοδος ἰδίων ἐπέθηκεν εἰκόνα. Ὀριγῆτος ἐν Ἀλεξάνδρῃ ἐγγυρήθη. Τῶ τῶ ἐτ' ἐν τῷ Καπετωλίῳ ῥώμης σκηπτός ἔπειτεν, καὶ σφοδρὸς ἐμπρησμός γέγονεν, καὶ πρὸς βιβλιοθήκας, καὶ ὅλα τὰ μέρη ῥώμης αὐτῆς * διεφλέξεν. Ἐρμαῖ Κομοδιανῶν ἐν ῥώμῃ ἀφιερώθησαν.

ΣΜΓ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΓ. Ἰνδ. ιγ. ΥΠ. ΚΟΜΟΔΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ζ, καὶ ΠΕΡΤΙΝΑΚΟΣ. ΙΙ. Τῶ Κολοσσῶ ῥόδου πρὸς κεφαλῶν ἀφελῶν Κομοδος ἰδίων ἐπέθηκεν εἰκόνα. Ὀριγῆτος ἐν Ἀλεξάνδρῃ ἐγγυρήθη. Τῶ τῶ ἐτ' ἐν τῷ Καπετωλίῳ ῥώμης σκηπτός ἔπειτεν, καὶ σφοδρὸς ἐμπρησμός γέγονεν, καὶ πρὸς βιβλιοθήκας, καὶ ὅλα τὰ μέρη ῥώμης αὐτῆς * διεφλέξεν. Ἐρμαῖ Κομοδιανῶν ἐν ῥώμῃ ἀφιερώθησαν.

ΙΔ. Ἰνδ. ιδ. ΥΠ. ΚΟΜΟΔΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ζ, καὶ ΠΕΡΤΙΝΑΚΟΣ. ΙΙ. Τῶ Κολοσσῶ ῥόδου πρὸς κεφαλῶν ἀφελῶν Κομοδος ἰδίων ἐπέθηκεν εἰκόνα. Ὀριγῆτος ἐν Ἀλεξάνδρῃ ἐγγυρήθη. Τῶ τῶ ἐτ' ἐν τῷ Καπετωλίῳ ῥώμης σκηπτός ἔπειτεν, καὶ σφοδρὸς ἐμπρησμός γέγονεν, καὶ πρὸς βιβλιοθήκας, καὶ ὅλα τὰ μέρη ῥώμης αὐτῆς * διεφλέξεν. Ἐρμαῖ Κομοδιανῶν ἐν ῥώμῃ ἀφιερώθησαν.

ΙΕ. Ἰνδ. ιε. ΥΠ. ΚΟΜΟΔΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ζ, καὶ ΠΕΡΤΙΝΑΚΟΣ. ΙΙ. Τῶ Κολοσσῶ ῥόδου πρὸς κεφαλῶν ἀφελῶν Κομοδος ἰδίων ἐπέθηκεν εἰκόνα. Ὀριγῆτος ἐν Ἀλεξάνδρῃ ἐγγυρήθη. Τῶ τῶ ἐτ' ἐν τῷ Καπετωλίῳ ῥώμης σκηπτός ἔπειτεν, καὶ σφοδρὸς ἐμπρησμός γέγονεν, καὶ πρὸς βιβλιοθήκας, καὶ ὅλα τὰ μέρη ῥώμης αὐτῆς * διεφλέξεν. Ἐρμαῖ Κομοδιανῶν ἐν ῥώμῃ ἀφιερώθησαν.

ΙΣ. Ἰνδ. ις. ΥΠ. ΚΟΜΟΔΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ζ, καὶ ΠΕΡΤΙΝΑΚΟΣ. ΙΙ. Τῶ Κολοσσῶ ῥόδου πρὸς κεφαλῶν ἀφελῶν Κομοδος ἰδίων ἐπέθηκεν εἰκόνα. Ὀριγῆτος ἐν Ἀλεξάνδρῃ ἐγγυρήθη. Τῶ τῶ ἐτ' ἐν τῷ Καπετωλίῳ ῥώμης σκηπτός ἔπειτεν, καὶ σφοδρὸς ἐμπρησμός γέγονεν, καὶ πρὸς βιβλιοθήκας, καὶ ὅλα τὰ μέρη ῥώμης αὐτῆς * διεφλέξεν. Ἐρμαῖ Κομοδιανῶν ἐν ῥώμῃ ἀφιερώθησαν.

ΙΖ. Ἰνδ. ις. ΥΠ. ΚΟΜΟΔΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ζ, καὶ ΠΕΡΤΙΝΑΚΟΣ. ΙΙ. Τῶ Κολοσσῶ ῥόδου πρὸς κεφαλῶν ἀφελῶν Κομοδος ἰδίων ἐπέθηκεν εἰκόνα. Ὀριγῆτος ἐν Ἀλεξάνδρῃ ἐγγυρήθη. Τῶ τῶ ἐτ' ἐν τῷ Καπετωλίῳ ῥώμης σκηπτός ἔπειτεν, καὶ σφοδρὸς ἐμπρησμός γέγονεν, καὶ πρὸς βιβλιοθήκας, καὶ ὅλα τὰ μέρη ῥώμης αὐτῆς * διεφλέξεν. Ἐρμαῖ Κομοδιανῶν ἐν ῥώμῃ ἀφιερώθησαν.

ΙΗ. Ἰνδ. ις. ΥΠ. ΚΟΜΟΔΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ζ, καὶ ΠΕΡΤΙΝΑΚΟΣ. ΙΙ. Τῶ Κολοσσῶ ῥόδου πρὸς κεφαλῶν ἀφελῶν Κομοδος ἰδίων ἐπέθηκεν εἰκόνα. Ὀριγῆτος ἐν Ἀλεξάνδρῃ ἐγγυρήθη. Τῶ τῶ ἐτ' ἐν τῷ Καπετωλίῳ ῥώμης σκηπτός ἔπειτεν, καὶ σφοδρὸς ἐμπρησμός γέγονεν, καὶ πρὸς βιβλιοθήκας, καὶ ὅλα τὰ μέρη ῥώμης αὐτῆς * διεφλέξεν. Ἐρμαῖ Κομοδιανῶν ἐν ῥώμῃ ἀφιερώθησαν.

ΙΘ. Ἰνδ. ις. ΥΠ. ΚΟΜΟΔΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ζ, καὶ ΠΕΡΤΙΝΑΚΟΣ. ΙΙ. Τῶ Κολοσσῶ ῥόδου πρὸς κεφαλῶν ἀφελῶν Κομοδος ἰδίων ἐπέθηκεν εἰκόνα. Ὀριγῆτος ἐν Ἀλεξάνδρῃ ἐγγυρήθη. Τῶ τῶ ἐτ' ἐν τῷ Καπετωλίῳ ῥώμης σκηπτός ἔπειτεν, καὶ σφοδρὸς ἐμπρησμός γέγονεν, καὶ πρὸς βιβλιοθήκας, καὶ ὅλα τὰ μέρη ῥώμης αὐτῆς * διεφλέξεν. Ἐρμαῖ Κομοδιανῶν ἐν ῥώμῃ ἀφιερώθησαν.

ΙΑ. Ἰνδ. ις. ΥΠ. ΚΟΜΟΔΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ζ, καὶ ΠΕΡΤΙΝΑΚΟΣ. ΙΙ. Τῶ Κολοσσῶ ῥόδου πρὸς κεφαλῶν ἀφελῶν Κομοδος ἰδίων ἐπέθηκεν εἰκόνα. Ὀριγῆτος ἐν Ἀλεξάνδρῃ ἐγγυρήθη. Τῶ τῶ ἐτ' ἐν τῷ Καπετωλίῳ ῥώμης σκηπτός ἔπειτεν, καὶ σφοδρὸς ἐμπρησμός γέγονεν, καὶ πρὸς βιβλιοθήκας, καὶ ὅλα τὰ μέρη ῥώμης αὐτῆς * διεφλέξεν. Ἐρμαῖ Κομοδιανῶν ἐν ῥώμῃ ἀφιερώθησαν.

Κομοδος ἀφ' ἰδίων ἐτελεύτησεν ἀπὸ πονηρίας ἐν εἰκῇ Βεστανῶν συγγενῶς αὐτῶ, καὶ Ἀτταλιανῆς τῆ ὑπῆτων ἐν ῥώμῃ

Ρώμη πρὸ α Καλανδῶν Ιανουαρίου ἀρχῆς ἔτη ιβ΄.

Ρωμαίων ιβ̄ ἐβασίλευσεν ΛΟΥΚΙΟΣ ΠΕΡΤΙΝΑΞ μιλῶν β̄. ἡμδ̄ ΕΧΘ. μιλῶν β̄.
 Περτίναξ ἔβ... τῆ συγκλήτῳ Ρωμαίων πλὴν γυναῖκα αὐτῶ Σεβαστῶ ὀνομάσται, ἔ τὸν ἦον Καίουργ. δὲπο
 δεῖξαι ἀντίπε, Φάσκων ἰκανόν, ὅτι βεβιασμένῳ πᾶσι (ἦν δὲ πλὴν δέχλω.
 Περτίναξ ὁ ἰγ̄ * ΛΟΥΚΙΟΣ ἐσφάγη δὲ τὸ τ φραβιανῶν, ὡς * ἔξέρχε).

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ΔΙΔΙΟΣ ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ, ὁ ἰγ̄ ΣΙΛΒΙΟΣ, μιλῶν ζ̄. ἡμδ̄ ΕΨ.
 Α. Ἰνδ. ιδ̄. ΥΠ. ΦΛΑΚΟΥ, καὶ ΚΛΑΡΟΥ. ἰ. Ολ. CCXLIII.
 Καὶ δτῶ Δίδιῶ ἐσφάγη δὲ τὸ κερικκλαρίς ἐς πλὴν πηγὴν τῆ Παλατίου Ρώμης ἔτω, ὡς περσέχῃ πῖς ἰχθύ-
 (ἦν, ἐκ συσκόθης τ μετ' αὐτῶ, ὡν ἑτῶν ξ̄.

ΣΜΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ρωμαίων ιη̄ ἐβασίλευσεν ΛΕΥΚΙΟΣ ΣΕΠΤΗΜΙΟΣ ΣΕΒΗΡΟΣ δὲ τ συγκλήτῳ Ρώμης ψηφιδῆς
 ἔτη ιε΄. ἡμδ̄ ΕΥΙΘ.

Α. Ἰνδ. ιε̄. ΥΠ. ΣΕΒΗΡΟΥ ΛΥΓΟΥΣΤΟΥ, ἰγ̄ ΣΑΒΙΝΟΥ. ἡ.
 Β. Ἰνδ. ᾱ. ΥΠ. ΤΕΡΤΥΛΛΟΥ, ἔ ΚΛΗΜΕΝΤΟΣ. ἡ.
 Γ. Ἰνδ. β̄. ΥΠ. ΛΑΤΕΡΑΝΟΥ, ἰγ̄ ΡΟΥΦΙΝΟΥ. ἰ. Ολ. CCXLIV.
 Δ. Ἰνδ. γ̄. ΥΠ. ΔΕΣΤΡΟΥ, καὶ ΠΡΙΣΚΟΥ. ἰ. Ολ. CCXLIII.

Ελθὼν δὲ τὸ Ρώμης μὴ χρόνος πολλὸς ὁ Σεβῆρῳ τῶ τῶ χρόνῳ τ βασιλείας αὐτῶ δὲ τὸ Βυζάντιον, καὶ
 ἐωρακῶς πλὴν τοποθεσίαν πῖς πόλεως καλὴν, ἀνῆρχε πλὴν Βυζῆ πόλιν, ἰγ̄ ἐκλιζεν ἐν αὐτῇ τὸ δημόσιον
 λατρεῖν τὸ λεγόμενον Ζόξιπαιον.

ΣΜΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ε. Ἰνδ. δ̄. ΥΠ. ΣΑΤΟΥΡΝΙΝΟΥ, ἰγ̄ ΓΑΛΛΟΥ. ἡ. Ολ. CCXLIV.
 ς. Ἰνδ. ε̄. ΥΠ. ΑΝΟΥΛΛΙΟΥ, καὶ ΦΡΟΝΤΩΝΟΣ. ἡ.
 Ζ. Ἰνδ. ς̄. ΥΠ. ΣΕΒΗΡΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β̄, ἰγ̄ ΒΙΚΤΩΡΙΝΟΥ. ἡ.
 Η. Ἰνδ. ζ̄. ΥΠ. ΜΩΚΙΑΝΟΥ, καὶ ΦΑΒΙΑΝΟΥ. ἰ. Ολ. CCXLV.

Ἐπὶ τῶτων τ ὑπᾶτων διωγμὸς ἐγένετ τ Χριστιανῶν ἰγ̄ πολλὰ ἐμαρτύρησαν.

ΣΜΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Θ. Ἰνδ. η̄. ΥΠ. ΣΕΒΗΡΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Γ̄, ἰγ̄ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ. ἡ.
 Ἐν τοῖς χρόνοις τῶτοις Σύμμαχος ἡς Σαμαρείτης τ παρ' αὐτοῖς σοφῶν μὴ πηλθεῖς ὑπὸ τ ἰδῶ ἔθνης, νο-
 σήτης Φιλαρχίαν, καὶ ἀρνακότητις κατὰ τ ἰδίᾳς Φυλῆς περσέρεται ἰσδαίσις, καὶ περσολυτοδῆς,
 ἰγ̄ περσόμεται δὲ τῶρα περσόμεν. ἔτῶ τόνῳ περὶς Δεσποφῆν τ ὡρῶ Σαμαρείταις ἐρμυλεύων ἐρ-
 μιλεύεται, πλὴν γ̄ ἔξεδόκεν ἐρμυλεύειαν. Ταῦτα Ἐπιφάνιῳ ὁ Κύπριῳ περὶ τ τριῶν ἐρμυλεύων, Ακύλλα,
 ἰγ̄ Συμμάχος, ἔ εσοδοτίων ἔθηκεν.

Ι. Ἰνδ. θ̄. ΥΠ. ΠΛΑΥΤΙΑΝΟΥ, ἰγ̄ ΓΕΤΑ. ἡ.
 Γλαυτιανὸς ὁ ὑπὸ τ ἐσφάγη πρὸ ια Καλανδῶν Φεβρουαρίου.
 ΙΑ. Ἰνδ. ῑ. ΥΠ. ΧΙΛΩΝΟΣ, καὶ ΛΙΒΩΝΟΣ. ἡ.
 ΙΒ. Ἰνδ. ιᾱ. ΥΠ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΤΟ Β̄, ἰγ̄ ΓΕΤΑ ΤΟ ΔΕΥ- ἰ. Ολ. CCXLVI.
 ΤΕΡΟΝ.

Τῶτοις τοῖς ὑπᾶτοις Σεβῆρῳ ἰν Αλεξάνδρεια γυρόμενῳ διωγμὸν κατὰ Χριστιανῶν ἐπειήσαστ. καὶ πολλοὶ
 ἐμαρτύρησαν δὲ τ Αλεξανδρείας, καὶ Αὐγαστευμηνίης, καὶ ἕως Ἐθεβαίδῳ.

Τῶτοις τοῖς χρόνοις ἐν Αλεξάνδρεια τὸ Σεβηριανὸν ἐκτίσθη γυμνάσιον, καὶ τὸ ἐκείτῃ ἱερὸν μέγα τὸ καλόμενον
 Γαίθρον.

ΣΜς ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΓΓ. Ἰνδ. ιβ̄. ΥΠ. ΑΛΒΙΝΟΥ, καὶ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ. ἡ.
 ΓΔ. Ἰνδ. ιγ̄. ΥΠ. ΑΠΡΟΥ, ἰγ̄ ΜΑΞΙΜΟΥ. ἡ.
 ΓΕ. Ἰνδ. ιδ̄. ΥΠ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΤΟ Γ̄, ἰγ̄ ΓΕΤΑ ΤΟ Γ̄. ἡ.
 Γς. Ἰνδ. ιε̄. ΥΠ. ΡΟΜΦΙΑΝΟΥ, καὶ ΑΥΤΟΥ. ἰ. Ολ. CCXLVII.

ΣΜζ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΓΖ. Ἰνδ. ᾱ. ΥΠ. ΦΑΥΣΤΙΝΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΙΝΟΥ. ἡ.
 ΗΗ. Ἰνδ. β̄. ΥΠ. ΓΕΝΤΙΑΝΟΥ, καὶ ΒΑΣΣΟΥ. ἡ.
 ΙΘ. Ἰνδ. γ̄. ΥΠ. ΑΠΡΟΥ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ, καὶ ΑΠΡΟΥ. ἡ.

Τῶτοις πῖς ὑπᾶτοις ἐπέδωκε Σεβῆρῳ ἔς τὸ Βαρβαρικὸν ὡν ἑτῶν ξε΄.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΚΑΡΑΚΑΛΛΟΣ ἡὸς Σεβῆρῶ ἔτη ζ̄. ἡμδ̄ ΕΥΚς.
 Α. Ἰνδ. δ̄. ΥΠ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Δ̄, καὶ ΑΛ- ἰ. Ολ. CCXLVIII.
 ΒΙΝΟΥ.

ΣΜΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Ἰνδ. ε̄. ΥΠ. ΜΕΣΣΑΛΑ, ἰγ̄ ΚΕΡΕΑΛΙΟΥ. ἡ.

Γ. *Ινδ.* ζ. ΥΡ. ΔΕΝΤΟΥΛΟΥ, καὶ ΚΕΡΕΑΛΙΟΥ. III.
 Δ. *Ινδ.* ζ. ΥΡ. ΣΑΒΙΝΟΥ, ΤΟ Β, καὶ ΑΝΟΥΛΛΙΝΟΥ. IV.
 Ε. *Ινδ.* η. ΥΡ. ΠΡΑΙΣΕΝΤΟΣ, Ἐ ΒΕΤΡΙΚΑΤΟΥ. I. OI. CCCLIX.
ΣΜΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ς. *Ινδ.* θ. ΥΡ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε, καὶ ΑΔΟΥ- II.
 ΕΝΤΟΣ.

ζ. *Ινδ.* ι. ΥΡ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ς, καὶ ΣΑΚΕΡ- IV.
 ΔΟΤΟΥ.

Επί τούτων τ' ὑπάτων Αντωνίνου Καράκαλλου καὶ Περσῶν ἀνεληθὼν εἰς τὸν πόλεμον ἐσφάγη μέσον Αιδέσις, καὶ Καρρῶν, ὧν ἑτῶν εἴ.

Ρωμαίων καὶ ἑξασίλευσεν ΜΑΚΡΙΝΟΣ ἔτη α. ὁμδ' ΕΦΚΖ.

Α. *Ινδ.* ια. ΥΠ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ, καὶ ΚΩΜΑΖΟΝΤΟΣ. IV.
Μακρίνου ἐσφάγη ἐν Ἄρχελαισίων ἑτῶν νβ.

Ρωμαίων καὶ ἑξασίλευσεν ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΣ ἔτη δ. ὁμδ' ΕΥΛΑ.

Α. *Ινδ.* ιβ. ΥΡ. ΓΡΑΤΟΥ, καὶ ΣΕΛΕΥΚΟΥ. I. OI. CCL.
ΣΝ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. *Ινδ.* ιγ. ΥΡ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β, καὶ ΑΔΕ- II.
 ΞΑΝΑΡΟΥ.

Γ. *Ινδ.* ιδ. ΥΡ. ΜΑΞΙΜΟΥ, καὶ ΑΙΛΙΑΝΟΥ. III.
Διενεκτήρθεσις ἡμερῶν τριῶν ἐν Ρώμῃ γέγονεν, καὶ σεισμὸς σφοδρῶς ἐν αὐτῇ ἐγένετο πρὸς ἑξ ἰδῶν Σεπτεμβρίων, καὶ πρὸς ἑξ Καλαυδῶν Οκτωβρίων.

Παλαστίνης Νικόπολις, ἡ πρῶτηρον Ἐμμαῦς, ἐκπίθη πόλις, πρὸς τῶν ἑξ ἰδῶν Σεπτεμβρίων, καὶ πρὸς τῶν ἑξ ἰδῶν Οκτωβρίων.

Δ. *Ινδ.* ιε. ΥΡ. ΦΛΑΒΙΑΝΟΥ, καὶ ΚΡΙΣΠΙΝΟΥ. III.
Επί τούτων τ' ὑπάτων ἐσφάγη Αντωνίνου Ηλιογάβαλου Αύγουστου ἐν Ρώμῃ ὑπὸ ἰδίᾳ αὐτοῦ συγχεῖσθαι ἑτῶν λς.

Ρωμαίων καὶ ἑξασίλευσεν ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΑΜΑΙΑΣ ἔτη ιγ. ὁμδ' ΕΥΜΑ.

Α. *Ινδ.* α. ΥΠ. ΦΟΥΣΚΙΑΝΟΥ, καὶ ΔΕΧΤΡΟΥ. I. OI. CCLI.
ΣΝΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. *Ινδ.* β. ΥΠ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ, καὶ ΜΑΡ- II.
 ΚΕΛΛΟΥ.

Γ. *Ινδ.* γ. ΥΠ. ΑΛΒΙΝΟΥ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟ Β. III.

Δ. *Ινδ.* δ. ΥΡ. ΜΟΔΕΣΤΟΥ, Ἐ ΠΡΟΒΟΥ. IV.

Ε. *Ινδ.* ε. ΥΡ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΔΙΩΝΟΣ. I. OI. CCLII.
ΣΝΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ς. *Ινδ.* ς. ΥΠ. ΑΓΡΕΚΟΛΑ, καὶ ΚΛΗΜΕΝΤΟΣ. II.

ζ. *Ινδ.* ζ. ΥΡ. ΡΟΜΗΙΑΝΟΥ, καὶ ΓΕΛΕΓΜΙΑΝΟΥ. III.

η. *Ινδ.* η. ΥΡ. ΛΟΥΓΟΥ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ. IV.

θ. *Ινδ.* θ. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΠΑΤΕΡΝΟΥ. I. OI. CCLIII.
ΣΝΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ. *Ινδ.* ι. ΥΡ. ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟ Ε, καὶ ΟΥΡΒΑΝΟΥ. II.

ΙΑ. *Ινδ.* ια. ΥΡ. ΣΕΒΗΡΟΥ, καὶ ΚΥΝΤΙΑΝΟΥ. III.

ΙΒ. *Ινδ.* ιβ. ΥΡ. ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟ ς, καὶ ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ. III.

ΙΓ. *Ινδ.* ιγ. ΥΡ. ΠΕΡΦΕΤΟΥ, καὶ ΚΟΡΝΗΛΙΟΥ. I. OI. CCLIV.
Ἐτος σὲ τ' εἰς ἔργον ἀναλήψεως τῶν Κυρίων ὁ ἄγιος Κυπριανὸς ἐμαρτύρησεν.

Επί τ' ὑπάτων ὑπάτων ἐσφάγη ὑπὸ τ' ἑσφάγη Αλέξανδρου Αύγουστου, ὡς ἐστὶν ὑπὸ τ' παυλιῶνα, ἐν Μοροντακῶ, ἑτῶν λ. πλὴν δὲ μητέρα αὐτοῦ Μαμαίαν ἔσφαισε μετ' αὐτῆς ἐπὶ τῶν ἑξ ἰδῶν ἐπὶ τ' παυλιῶνα ἔσω.

Ρωμαίων καὶ ἑξασίλευσεν ΜΑΞΙΜΙΝΟΣ Αύγουστου ἀναγερόθεος ὑπὸ τ' ἑσφάγη, ἔτη γ. ὁμδ' ΕΨΜΖ.
ΣΝΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Α. *Ινδ.* ιδ. ΥΡ. ΟΥΛΦΙΚΙΟΥ, καὶ ΠΟΝΤΙΑΝΟΥ. II.

Β. *Ινδ.* ιε. ΥΠ. ΓΟΡΔΙΑΝΟΥ, καὶ ΑΒΙΟΛΑ. III.

Γ. *Ινδ.* α. ΥΠ. ΑΛΒΙΝΟΥ, καὶ ΒΕΝΕΣΤΡΟΥ. IV.
Επί τούτων τ' ὑπάτων ἐπελήθοντες οἱ ἑσφάγη Μαξιμίνου Αύγουστου εἰς Ακηνλίαν ὄντα ἑτῶν εἴ, καὶ ἑξασίλευσε ΒΑΛΒΙΝΟΣ μιλίας γ, καὶ ἐσφάγη, καὶ ἑξασίλευσεν ΡΟΥΡΛΙΟΣ ἡμέρας ἑκατόν, καὶ ἐσφάγη.

Ρωμαίων καὶ ἑξασίλευσεν ΓΟΡΔΙΑΝΟΣ ἑνὶ ἑτῶν. ὁμδ' ΕΨΝΓ.

Α. *Ινδ.* β. ΥΡ. ΓΟΡΔΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β, καὶ ΡΟΜΗΙΑΝΟΥ. I. OI. CCLV.
ΣΝΕ.

ΣΝΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Ινδλ. γ. ΥΠ. ΑΤΤΙΚΟΥ, καὶ ΦΡΑΙΣΕΝΤΑΤΟΥ. Π.
 Γ. Ινδλ. δ. ΥΠ. ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΥ, καὶ ΠΑΡΦΟΥ. ΠΙ.
 Γερμανὸς Αὐγυς ἐποίησεν ἀρμυρὴν τῶν λεγομένων Κανδιδάτων, ἐπίρας αὐτὸς κατ' ἐκλογὴν ὡς τελείας
 καὶ εὐθενοὺς καὶ μεγάλης ὄντας θύας, ἀπὸ τῶν τούγματ' τῶν λεγομένων Σχολαρίων, καλέσας πλὴν σχολ-
 λῶν τὸ αὐτὸ δῆμιον εἰς τὸ ἴδιον ἐπώνυμον Σειόζαν. ἔτσι εἰσιν οἱ ἑκτῆς οὐλοῦσας.

Δ. Ινδλ. ε. ΥΠ. ΠΕΡΕΓΡΙΝΟΥ, καὶ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ. Π.
 Ε. Ινδλ. ς. ΥΠ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ, καὶ ΤΑΤΙΑΝΟΥ. Π. ΟΙ. CCLVI.

ΣΝΣ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. Ινδλ. ζ. ΥΠ. ΦΡΑΙΣΕΝΤΟΥ, καὶ ΑΛΒΙΝΟΥ. Π.
 Ἐπὶ τῶν τῶν ὑπὸ τῶν νόσων βλαβείων Γερμανὸς Εὐνοῦρ πλευτῶν ἄν' ἐτῶν σθ.
 Ρωμαίων κτ' ἐβασίλευσεν ΦΙΛΙΠΠΟΣ ὁ Ἰστωρ ἄμα Φιλιππῶ τῶν ἡμῶν αὐτὸς ἔτη ̄.

Α. Ινδλ. η. ΥΠ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β, καὶ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΠΙ. ΟΙ. CCLVII.
 ΥΙΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Β. Ινδλ. θ. ΥΠ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Γ, καὶ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΤΟΥ Π.
 ΥΙΟΥ ΑΥΤΟΥ ΤΟ Β.

Γ. Ινδλ. ι. ΥΠ. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ, καὶ ΑΚΥ- Π. ΟΙ. CCLVII.
 ΔΙΝΟΥ.

ΣΝΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Δ. Ινδλ. ια. ΥΠ. ΔΕΚΙΟΥ, καὶ ΓΡΑΤΙΑΝΟΥ. Π.
 ὁ βασιλεὺς Φίλιππος ἄμα τῶν ἡμῶν αὐτὸς Φιλιππῶ δῆμιον συνεστήσατο τῶν λεγομένων Κανδιδάτων ἐπάρου- ΠΙ.
 πος κατ' ἄλλοιαν νεανίσκος ἀνδρῶν ἀπὸ τῶν Σχολαρίων, καλέσαντες πλὴν σχολῶν ἔπειρ' αὐτῶν συστάντος ΠΙΙ.
 τούγματ' εἰς τὸ ἐπώνυμον Φιλιππῶ τῶν πατρῶν Ἰστωρῶν. ἔτσι εἰσιν οἱ τῶν οὐλοῦσας.

Ε. Ινδλ. ιβ. ΥΠ. ΓΑΛΛΟΥ, καὶ ΒΟΛΟΥΣΙΑΝΟΥ Π.
 Ζ. Ινδλ. ιγ. ΥΠ. ΒΟΛΟΥΣΙΑΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ. Π. ΟΙ. CCLVIII.

Φίλιππος ὁ Ἰστωρ πολλὰς συμβαλῶν πολέμους εὐτυχῶς ἐπερῆξεν. Ἐὖς πολέμῳ τῶν Γηπέτων, ἐκονδύλησεν
 ὁ ἴππος αὐτὸς, καὶ συμπεσὼν αὐτῷ μηρόθλασος ἐγένετο. καὶ ἐλθὼν ἐν τῇ Γάμῃ δὲ αὐτὸς ἔκλασματο
 τελευτῶν ἄν' ἐτῶν μϛ.

Ρωμαίων κτ' ἐβασίλευσεν ΔΕΚΙΟΣ ἔτη α.

Α. Ινδλ. ιδ. ΥΠ. ΔΕΚΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ, καὶ ΔΕΚΙΟΥ ΥΙΟΥ Π. ΟΙ. CCLVIII.
 ΑΥΤΟΥ.

Ἐν δὲ τῇ βασιλείᾳ Δεΐδος, διαγμῶν καὶ Χριστιανῶν ἡμερῶν, Φλαβιανὸς Ρωμαίων ἑπισκοπῶν ἐμαρτύρη-
 σεν. μετ' ὃν Κορήλιος πλὴν ἑπισκοπῶν διαδιχεῖται τρισὶν ἔτεσιν. Ομοίως ἡ καὶ Βαβυλάς τῆς Ἀντιοχείας
 ἑπισκοπῶν πῶς ἐμαρτύρησεν δρόμῳ ἐπὶ τῆς ἡμετέρας. Ομοίως ἡ καὶ Ἱεροσολύμων ἐκκλησίας ἑπισκοπῶν
 Ἀλεξάνδρου ἐν Καισάρειᾳ τῇ Παλαιστίνῃς ἡγεμονικῶς ἀρχιεπίσκοπος Δικαστηρίοις, καὶ ἑπὶ δόξῃσι Δικαστέ-
 ψας ἐμολογῆσαι λιπαρῶν γῆρας, ἔσμεν ἡ πολιτεία ἐπὶ τῆς ἡμετέρας ἐμαρτύρησεν δρόμῳ.

ὁ αὐτὸς Δεΐδος βασιλεὺς ἤγαγεν ἀπὸ τῆς Ἀφρικής λίαντας Φοβερὸς καὶ Λεάντας, καὶ ἀπέλυσεν εἰς τὸ λιμῆτον
 ἀνατολῆς ἀπὸ Ἀραβίας καὶ Γαλατίας, ἕως τῆς Κιρκισίᾳ Καίσαρος, πρὸς τὸ πηλῆτον ἡμερῶν, ἀπὸ τῆς Βαρ-
 βάρους Παρσικῶν. Ομοίως ἡ ἀπὸ τῆς Ἰσθμῆς ἤγαγεν ἐρπετὰ ἰσόδοκα καὶ Φοβερὸν ἀρ. ἐνομήλας, καὶ
 ἀπέλυσεν εἰς τὸ λιμῆτον ἀπὸ τῆς νομάδας καὶ Βλεμμυνας Βαρβάρους. καὶ ἀπὸ τῶν γενομένων
 αὐτῶν ἐστὶν μετὰ τῶν λιόντων καὶ ἀσπίδων.

Ἰξοὺ θῶν ἡ ὁ αὐτὸς Δεΐδος ἐπὶ τῆς ἀρχῆς, ὡς ἀπέρχεται, ἐσφάγη, καὶ ἔπειτα αὐτὸς ἀπὸ πηλῆτον
 ἀνατολῆς ἐν Αβυρτῶν, ἄν' ἐτῶν ζ.

ΣΝΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ρωμαίων κτ' ἐβασίλευσεν ΓΑΙΟΣ ΓΑΛΛΟΣ ἔτη γ. Π. ΟΙ. CCLVIII.

Α. Ινδλ. η. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΡΙΑΝΟΥ, καὶ ΓΑΛΛΙΗΝΟΥ. Π. ΟΙ. CCLVIII.
 Β. Ινδλ. α. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΡΙΑΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΓΑΛΛΙΗΝΟΥ ΠΙ.
 ΤΟ Β.

Γ. Ινδλ. β. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΓΛΑΒΡΙΩΝΟΣ. Π.
 Ἐπελεύτησι Γαίῳ Γαλλῶ ἄν' ἐτῶν ζ.

Ρωμαίων κτ' ἐβασίλευσεν ΟΥΑΛΕΡΙΑΝΟΣ ΑΥΓΥΣΤΟΣ ἔτη ιδ. Π. ΟΙ. CCLIX.

Α. Ινδλ. γ. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΡΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Γ, καὶ ΓΑΛ- Π.
 ΛΙΗΝΟΥ ΤΟ Γ.

Διενόησι Ἀλεξάνδρειας ἑπισκοπῶν πολλῶν ὑποπεπόντων αὐτῶν τῶν ἐν τῇ διαγμῶν Δεΐδος, ὁρίων καὶ ἐξ ἡμερῶν μετὰ
 νομῶν ἀμειψάσασθαι τὸ ἐὸν, πολλοὺς τῶν ἑπισκοπῶν πρὸ αὐτῶν γράφει. ἐν οἷς ἀρ. ἐνομήλας Κασά-
 πος τῆς Ρωμαίας ἐκκλησίας πρὸς τὸν ἐλεγε, μὴ δὲν αὐτὸς δεχθῆναι, ὡς μηκέτι πρὸς αὐτὸς σωτηρίας
 Μ m 2 ἐλπίσῃ.

ἐλπίδος, μηδὲ εἰ πάντα τὰ εἰς Ὀπίσθω γνήσια ὀπιπλάειν. ἰδίως αἰρέσεως τὸ καὶ λογισμὸν Φυσιωθέντων, καὶ καθαρὸς ἐαυτὸς διὰ Φλωάντων ἀρχηγὸς καθίσταται. ἐφ' ᾧ συνὸς μεγίστης ἐν Ρώμῃ συγκρήθεις ἔτι μὲν τὸ δεινὸν ὀπισκίτων, πλεόνων ἢ ἐπι μᾶλλον πρὸς αὐτῶν, Ἐθνακόνων, ἰδίως ἢ καὶ πᾶς ἀσιπᾶς ἐπαρχίας περὶ τὸ πρῶτον ὀπισκίτων, δόγμα γέγονεν τοῖς πᾶσι, τὸ μὲν Ναυτικὸν ἅμα τοῖς αὐτῶν ἐπαρχίαι, καὶ τὸς συνδοκῆν τῇ εἰς ἀδελφὸς ἀπανθροπῶν γνώμη ἔτι ἀνδρὸς προσωρεμῆρας ἐν ἀλλοδαίοις τὸ ἐκκλησίας ἡγεῖσθαι. ὅθεν ἢ τῇ συμφορᾷ πεπεπρωκότας τὸ ἀδελφῶν ἰαδῶν, ἢ ἑραποδῶν τοῖς τὸ μέγιστος Φαρμάκοις. Πρὸς τῶν καὶ Κορνῆλιος Ρωμαίων ἐπίσκοπος πρὸς τὸ τὸ Ἀντιοχίαν ἐκκλησίας ἐπίσκοπον φάειον ἔγραψε, δηλῶν αὐτῶν τὰ τὸ συνὸς Ρωμαίων, ἢ τὰ δεξιά τοῖς κατὰ τὴν ἰταλίαν, ἢ Ἀφρικήν, καὶ τὸς κατὰ τὸς χῶρας. Καὶ ἄλλοι δὲ πλείους πρὸς πλείους πολλὰ περὶ τὸ δόξιας Ναυτικῆς, ἢ τὸ μέγιστος τὸ ἐν τῷ διωγμῷ κατὰπεόντων ἔγραψαν.

ΣΝΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

- Β. Ἰνδ. δ. ΥΠ. ΤΟΥΣΚΟΥ, καὶ ΒΑΣΣΟΥ. Π.
- Επὶ τῶν τὸ ἰσάτων ὁ ἀρχὸς Κυριανὸς ἐμαρτύρησεν πρὸς τὴν Καλαυδῶν Οὐλιανῶν.
- Γ. Ἰνδ. ε. ΥΠ. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΤΟ Γ, ἔ ΒΟΛΟΥΣΙΑΝΟΥ ΤΟ Β. ΠΙ.
- Δ. Ἰνδ. ς. ΥΠ. ΣΕΚΟΥΛΑΡΙΟΥ, καὶ ΔΟΝΑΤΟΥ. Π.
- Ε. Ἰνδ. ζ. ΥΠ. ΓΑΛΛΗΝΟΥ ΤΟ Δ, ἢ ΒΟΛΟΥΣΙΑΝΟΥ ΤΟ Γ. Ι. ΟΙ. CCLX.

ΣΞ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

- ς. Ἰνδ. η. ΥΠ. ΓΑΛΛΗΝΟΥ ΤΟ Ε, καὶ ΦΑΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ. Π.
- Ζ. Ἰνδ. θ. ΥΠ. ΑΛΒΙΝΟΥ, ἢ ΔΕΞΕΤΡΟΥ. ΠΙ.
- Η. Ἰνδ. ι. ΥΠ. ΓΑΛΛΗΝΟΥ ΤΟ ς, ἢ ΣΑΤΟΡΝΗΝΟΥ. ΠΙΙ.
- Θ. Ἰνδ. ια. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΡΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ. Ι. ΟΙ. CCLXI.

ΣΞΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

- Ι. Ἰνδ. ιβ. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΡΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ε, καὶ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΤΟ Β. Π.
- ΙΑ. Ἰνδ. ιγ. ΥΠ. ΓΑΛΛΗΝΟΥ ΤΟ Ζ, καὶ ΣΑΒΙΑΝΟΥ. *
- ΙΒ. Ἰνδ. ιδ. ΥΠ. ΠΑΤΕΡΝΟΥ, ἢ ΑΡΚΕΣΙΔΑΟΥ. ΠΙ.
- ΙΓ. Ἰνδ. ιε. ΥΠ. ΠΑΤΕΡΝΟΥ ΤΟ Β, ἢ ΜΑΡΚΙΑΝΟΥ. Π.

ΣΞΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

- ΙΔ. Ἰνδ. α. ΥΠ. ΚΛΑΥΔΙΟΥ, καὶ ΠΑΤΕΡΝΟΥ ΤΟ Γ. Ι. ΟΙ. CCLXII.
- Επὶ τῶν τὸ ἰσάτων Ουαλεριανὸς Αὐγῶν ἐσφάγη ὑπὸ Περσῶν ἐπινασίων ἀντῶ, ἀν' ἐτῶν ζα. Ρωμαίων καὶ ἐβασίλευσεν ΚΛΑΥΔΙΟΣ ἔτη β. ὁμδ' ΕΨΘ.
- Α. Ἰνδ. β. ΥΠ. ΑΝΤΙΟΧΙΑΝΟΥ, καὶ ΟΡΦΙΤΟΥ. Π.
- Β. Ἰνδ. γ. ΥΠ. ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΥ, καὶ ΒΑΣΣΟΥ. ΠΙ.

Επὶ τῶν τὸ ἰσάτων ὑπὸ Κλαυδίου ἐνίκηθησαν Γότθοι, ἢ παρέλαβε τὸ Σέρμιον. Κλαυδίος πελάτῃ ἐν Σιρμίου ἀν' ἐτῶν νς. Ρωμαίων β ἢ γ ἐβασίλευσεν ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΣ ἔτη ς. ὁμδ' ΕΨΠ.

- Α. Ἰνδ. δ. ΥΠ. ΚΥΙΕΤΟΥ, καὶ ΒΡΑΔΟΥΜΑΝΟΥ. Π.

ΣΞΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

- Β. Ἰνδ. ε. ΥΠ. ΤΑΚΙΤΟΥ, καὶ ΠΛΑΚΙΑΝΟΥ. Ι. ΟΙ. CCLXIII.
- Τῶν τοῖς ἰσάτων Αὐρηλιανὸς Αὐγῶν ἤρξατο τὰ τείχη Ρώμης ἀνανεῖν. ὡ γὰρ τῶ χρόνῳ φθαρῆία.
- Γ. Ἰνδ. ς. ΥΠ. ΚΥΙΕΤΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΒΟΥΔΟΥΜΙΑΝΟΥ. *
- Δ. Ἰνδ. ζ. ΥΠ. ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΚΑΡΕΤΩΛΙΝΟΥ. Π.
- Ε. Ἰνδ. η. ΥΠ. ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ. ΠΙ.

ΣΞΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

- ς. Ἰνδ. θ. ΥΠ. ΤΑΚΕΙΤΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ. ΠΙ.
- Αὐρηλιανὸς Αὐγῶν πελάτῃ ἀν' ἐτῶν σε, καὶ ἐβασίλευσεν ΦΛΩΡΙΑΝΟΣ ἡμέρας γζ. ἢ ἐσφάγη. Κατὰ τῶν πόν χρόνον ἀνεφάνη πῆς Μανιχαῖος ὀνόματι Κέρδων δοχμαλίων ἢ ἐξασωγῶν. Ρωμαίων καὶ ἐβασίλευσεν ΠΡΟΒΟΣ ἔτη ς. ὁμδ' ΕΨΓΑ.
- Α. Ἰνδ. ι. ΥΠ. ΠΡΟΒΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, καὶ ΠΑΥΛΙΝΟΥ. *
- Β. Ἰνδ. ια. ΥΠ. ΠΡΟΒΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Β, ἢ ΛΟΥΡΡΟΥ. Ι. ΟΙ. CCLXIV.
- Γ. Ἰνδ. ιβ. ΥΠ. ΠΡΟΒΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΠΑΤΕΡΝΟΥ. Π.

ΣΞΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

- Δ. Ινδ. ιγ. ΥΡ. ΜΕΣΣΑΛΑ, κ̄ ΙΡΑΤΟΥ. ΠΙ.
 Ε. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΠΡΟΒΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Δ, κ̄ ΤΙΒΕ- ΠΙΥ.
 ΡΙΑΝΟΥ.
 Σ. Ινδ. ιε. ΥΡ. ΠΡΟΒΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε, κ̄ ΒΙΚΤΩΡΙΝΟΥ. Ι. ΟΙ. CCLXV.
 Εσφάγη Πρόξ Αύγας εν Σιρμίω αν̄ έτων ν̄.
 Ρωμαίων λβ̄ έβασίλευσεν ΚΑΡΟΣ άμα π̄ις ῡοις αῡτ̄ς, ΚΑΡΙΝΩ, κ̄ ΝΟΥΜΕΡΙΑΝΩ έτη γ̄.
 άμ̄ς ΕΥΓΔ.
 Α. Ινδ. α. ΥΠ. ΚΑΡΟΥ, κ̄ ΚΑΡΙΝΟΥ. ΠΙ.

ΣΞΣ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

- Β. Ινδ. β. ΥΡ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΥ, κ̄ ΒΑΣΣΟΥ. ΠΙ.
 Γ. Ινδ. γ. ΥΡ. ΚΑΡΙΝΟΥ ΤΟ Β, Ε̄ ΝΟΥΜΕΡΙΑΝΟΥ. *
 Έτες σ̄νε τ̄ εις έρανες αναλήφεις Ε̄ Κυρία έγένετο διαγμός Χριστιανών, κ̄ πολλοί έμαρτύρησαν. εν̄ εις
 έμαρτύρησεν κ̄ ο άγιος Γεώργιος, κ̄ ο άγιος Βαβυλάς. έτ̄ς η̄ λω̄ έπίσκοπος Ανποχείας τ̄ με-
 γάλης, κ̄ εκ̄εῑ κατέφθασεν Καρ̄ιν̄ ο βασιλεύς άπ̄ων̄ πολεμ̄ησαι κ̄ Περσών μ̄ς τ̄ς θ̄εις αῡτ̄ς Κάρ̄ς,
 ο̄στις Κάρ̄ς έκ̄εραυνώη εν̄ τ̄η̄ Μεσοποταμία. Καρ̄ιν̄ δ̄ε̄ ή̄τη̄θ̄εις έφυγεν εις Κάρ̄ρας π̄νω̄ πόλιν, κ̄ π̄δρα-
 φασόσαντες οῑ Πέρσαι έλαβον αῡτον̄ αιχμαλώτων, κ̄ δ̄ύξας αῡτον̄ έφόνόσαν. κ̄ εκ̄δείραντες αῡτον̄
 επιήσαντο δ̄έρμα αῡτ̄ς σίκκον, κ̄ σμυρνίσσαντες έφύλαξαν εις ιδίαν δόξαν. Τελούτ̄ς η̄ έτος Καρ̄ίνος αν̄
 έτων λς. κ̄ μ̄ς θ̄ανάπον αῡτ̄ς Νεμεριανός ο̄ άδελφός αῡτ̄ς έπεσράτευσε κατ̄ Περσών εις̄ εκ̄δικησεν
 τ̄ς ίδιες άδελφ̄ς Καρ̄ίνος κ̄ π̄ειεγένετο αῡτ̄ων̄ διωταώς. έπᾱ σφάξετη̄ Νεμεριανός εν̄ Περ̄ίνθω τ̄ Θρα-
 κης τ̄ ν̄ω̄ καλαμλής Ηρακλίας έπ̄ο Απρ̄ς έπ̄άρχης.
 Ρωμαίων λγ̄ έβασίλευσεν ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ έτη κ̄. άμ̄ς ΕΩΙΔ.
 Διοκλητιανός αναγορευθ̄εις π̄ρο̄ τ̄ε̄ Καλαυδών Οικτωβρίων εν̄ Χαλκηδόνι εισήλθεν εν̄ Νικομηδεία π̄ρο̄ τ̄ε̄ Κα-
 λαυδών Οκτωβρίων μ̄ς τ̄ π̄ρο̄φυρίδος. κ̄ Καλαυδαις Ιανουαρίαις π̄ρο̄ήλθεν ύπατος.
 Α. Ινδ. δ. ΥΡ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β, κ̄ ΑΡΙ- ΠΙΥ.
 ΣΤΟΒΟΥΛΟΥ.
 Απ̄ο̄ τ̄ε̄των̄ τ̄ έσάτων̄ πάσαντη̄ π̄ Διοκλητιαν̄ς έτη εις̄ το̄ παχάλιον.
 Β. Ινδ. ε. ΥΡ. ΜΑΞΙΜΟΥ, κ̄ ΑΚΥΛΙΝΟΥ. Ι. ΟΙ. CCLXVI.

ΣΞΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

- Γ. Ινδ. σ. ΥΡ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Γ, κ̄ ΜΑ- ΠΙ.
 ΞΙΜΙΑΝΟΥ ΕΡΚΟΥΛΙΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ.
 Τέτω̄ π̄ω̄ έτ̄ς Διοκλητιανός εις̄ τ̄ης̄ έαυτ̄ς̄ βασιλείας̄ κ̄ινώνιαν̄ έδειξε̄ Μαξιμιανόν̄ Ερκόλιον, δ̄ε̄χομ̄ός̄ τ̄ρῑς̄
 έτους̄ τ̄ης̄ αῡτ̄ς̄ βασιλείας̄ π̄ρο̄ χ̄ρ̄μᾱους̄ εν̄ Νικομηδεία.
 Δ. Ινδ. ζ. ΥΡ. ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ ΕΡΚΟΥΛΙΟΥ ΤΟ Β, κ̄ ΙΑΝΟΥΑ- ΠΙΙ.
 ΡΙΟΥ.
 Ε. Ινδ. η. ΥΡ. ΒΑΣΣΟΥ, Ε̄ ΚΥΝΤΙΑΝΟΥ. ΠΙΥ.
 Σ. Ινδ. θ. ΥΡ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Δ, ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ Ι. ΟΙ. CCLXVII.
 ΕΡΚΟΥΛΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ γ̄.

ΣΞΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

- Ζ. Ινδ. ι. ΥΡ. ΤΙΒΕΡΙΑΝΟΥ, κ̄ ΔΙΩΝΟΣ. ΠΙ.
 Η. Ινδ. ια. ΥΡ. ΑΝΝΙΒΑΛΙΑΝΟΥ, κ̄ ΑΣΚΛΗΦΙΟΔΟΤΟΥ. ΠΙΙ.
 Θ. Ινδ. ιβ̄ ΥΠ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε κ̄ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ ΠΙΥ.
 ΕΡΚΟΥΛΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Δ.
 Τέτω̄ π̄ω̄ έτ̄ς̄ Μαξιμιανός̄ έπίσ̄τος̄ Καίσαρ̄ εις̄ π̄νω̄ δ̄ε̄χλω̄ επιήθη, κ̄ Κωνσάνπος̄ εν̄ Νικομηδεία
 π̄ρο̄ ιβ̄ Καλαυδών Ισνίων.
 Γ. Ινδ. ιγ̄ ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ, κ̄ ΜΑΞΙΜΙ- ΠΙ. ΟΙ. CCLXVIII.
 ΝΟΥ ΙΟΥΒΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

ΣΞΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

- ΙΑ. Ινδ. ιδ. ΥΡ. ΤΟΥΣΚΟΥ, κ̄ ΑΚΟΥΛΛΙΝΟΥ. ΠΙ.
 Έτες̄ σ̄ξ̄ τ̄ης̄ εις̄ έρανες̄ αναλήφεις̄ τ̄ς̄ Κυρία, κ̄ τ̄ π̄ρο̄κειμ̄ένων̄ έσάτων̄, έμαρτύρησεν̄ ο̄ άγιος̄ Μην̄ως̄
 εν̄ Κοσπαιω̄ Φρυγίας̄ Σαλασθάριας, Αθυσ̄ ιε̄, π̄ρο̄ ιγ̄ Ιδών̄ Νεμεβρίων.

ΙΒ. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε, ΚΑΙ ΚΩΝΣΤΑΝ- ΠΙ.
ΤΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Β.

ΙΓ. Ινδ. ια. ΥΓ. ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ ΕΡΚΟΥΛΙΟΥ ΤΟ Ε, ΚΑΙ ΜΑΞΙ- ΙV.
ΜΙΝΟΥ ΙΩΒΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Β.

Πέρσαι κτ' κρείττεσ ἐνικήθησαν ὑπὸ Κωνσταντία, ἢ Μαξιμίνου Ιωβίου.

Ἐπεὶ σ' ἐπ' τ' εἰς ἔρανας ἀναλήψεως ἔκυρξ, ἢ τ' ἀποκαμύλων ὑπ' αὐτῶν, ἐμαρτύρησεν ὁ ἀγιὸς Γελασίῳ ἐν τῇ Ἡλιουπολιτῶν πόλει τ' Διόκωνησίας.

ΙΔ. Ινδ. β. ΥΓ. ΑΝΙΚΙΟΥ ΦΑΥΣΤΟΥ, ἢ ΣΕΒΗΡΟΥ ΓΑΛΛΟΥ. Ι. ΟΙ. CCCLXX.
ΣΟ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΕ. Ινδ. γ. ΥΠ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ζ, ΚΑΙ ΜΑ- ΙΙ.
ΞΙΜΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε.

Ις. Ινδ. δ. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Γ, ἢ ΜΑ- ΠΙΙ.
ΞΙΜΙΑΝΟΥ ΙΩΒΙΟΥ ΤΟ Γ.

Τῆς Ἀλεξανδρίαν ἐκκλησίας ἡ ἡγήσασα Πέτρος ἔτη β' εὐτονώτερον ἢ ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν ἀγῶν ἔκρινε τ' ἐκκλησιῶν, ὅσα ἀφανῶσ Ἰππυμελόμην δ' ἐπ' ἔδιωγε, ἢ ἔτ' Διοκκλητιανῶ βασιλείας πῶν κεφαλῶν ἀποτμηθεῖς τῷ ἔμαρτυρησεν ἐκασμῆθη σφάνη κτ' ἢ τῶν ἀλλῶν ἀναρτυρημάτων ἐν πολλῶσ μαρτυρησάντων πόλεσι.

ΙΖ. Ινδ. ε. ΥΓ. ΤΙΤΙΑΝΟΥ, ἢ ΝΕΒΟΤΙΑΝΟΥ. ΙV.

ΙΗ. Ινδ. ε. ΥΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Δ, ΚΑΙ ΜΑΞΙ- Ι. ΟΙ. CCCLXX.
ΜΙΑΝΟΥ ΙΩΒΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Δ.

Τέτω τῷ ἐπ' ὁ κερήσι ἀρτος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὑπὸ Διοκκλητιανῶ ἐδωρήθη.

ΣΟΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΘ. Ινδ. ζ. ΥΓ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Η, ἢ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ Π. ΕΡΚΟΥΛΙΟΥ.

Ἐπεὶ τῷ Διοκκλητιανῶ βασιλείας μὲν * αὐγύσφ ζ, ἀύρω κε (λίγοι δ' ἀν' ἔτ' Μαυρίῳ κτ' Ρωμαῖος) ἐν ἡμέρᾳ τ' ἐορτῆσ ἔπαυε ἢ ἠπλωρ πανταχοσε βασιλικὰ γράμματα, πῶσ μὲν ἐκκλησίας εἰς ἕδαφος φέρεται, πῶσ δὲ θείας γραφῆσ ἀφανῆσ περὶ γῆρεσ ἀποπέμψεν, ἢ τ' πῶσ, ἢ ἀξίας ἐπιλημῶσ, ἀτίμωσ, ὅσ' δὲ ἐν οἰκειάσ, εἰ Ἰππυμείνειεν τῇ ἔχρηστανιμῶ ἀποπέμψ, ἐλδοθερμάσ ὑπερέδωσ πεσαροδόντ' μετ' ἔπλδ δὲ ἔπερα φοιτήσασια γράμματα ἀποπέμψ τ' ἐκκλησιῶν ἀποπέμψ, ἢ πᾶντ' ὅσ' κτ' πᾶντα τόπον πῶτων μὲν δεσμῶσ ἀφ' ἰδιοδομα. εἶτα ὑπερὸν πᾶση μηχανῇ θύον ἀναγκάζεσ ὡσ πᾶσ ἐκ τῶσ ποιήλωσ ἀφ' ἰδιοδομασ τελειοθῆναι, πολλῶσ δὲ χαυναθῆντ'σ καταπέσῃσ ἀπὸ δειλῶσ πῶν ψυχῶ ἀποκαρῆσταντ'σ.

Α. Ινδ. η. ΥΠ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Θ, ΚΑΙ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ ΕΡΚΟΥΛΙΟΥ ΤΟ Η. ΠΙΙ.

Μαξιμιανὸς Ερκούλιῳ συνεβασίλευσεν Διοκκλητιανῶ, ἢ ἔδωκεν ὑπατείασ Π. Ἐβασίλευσεν ἢ ὁ αὐτὸς Μαξιμιανὸς ἔτη ιη. καὶ ἅμα Διοκκλητιανῶ ἐποίησαν δύο Καίσαρας δύο. ὁ μὲν Διοκκλητιανὸς τ' ἴδιον γαμβρὸν Γαλέριον Μαξιμιανον. εἶχε γὰρ πῶν Διοκκλητιανῶ παῖδα Βαλεριανὸν εἰς γάμον. ὁ δὲ Ερκούλιῳ Μαξιμιανὸς καὶ αὐτὸς ἐποίησε Καίσαρα τ' ἴδιον γαμβρὸν. ὁ γὰρ Κωνσταντῖῳ ἔθηκε Θεοδώρον τ' ἀπὸ γονοῦ Μαξιμιανῶ Ερκούλιῳ. ἔτ' ἦσ ἔχε πῶνα Δελμάπον Κωνσταντῖον, καὶ Ἀνιβαλιανόν. ὁ γὰρ Κωνσταντῖῳ ὁ μὲν Διοκκλητιανον, καὶ τῶσ μετ' αὐτῶ βασιλεύσασ ἔτ' ἐπέρας πῶσ μίξεωσ ὑπῆρχεν αὐτῷ Κωνσταντῖῳ πᾶσ ἀπὸ Ἐλένης. ὡσ εἶρηται ἐν, ἅμα ἐβασίλευον Διοκκλητιανὸς Ρώμησ, ὁ Ερκούλιῳ Μαξιμῖῳ τ' Κελτῶν. ὑπερὸν ἢ Διοκκλητιανὸς, ἢ ὁ Ερκούλιῳ Μαξιμιανὸς ἐν ζωῇ ἀποθῆναι πῶ σκῆπρε πῶσ ἴδιουσ Καίσαρασ δεδώκασ πῶν βασιλείαν. ὁ δὲ Διοκκλητιανὸς Γαλερίῳ Μαξιμιανῶ Κελτῶν ἢ βασιλεύσασ Κωνσταντῖῳ ἔτ' ἔτη ιγ ἀπέθῆκεν. ἢ διεδέξατο αὐτὸν ὁ πᾶσ αὐτῶ Κωνσταντῖῳ ὁ τόπος ἔτ' Ἐλένης αὐτῷ γυμῶν. οἱ γὰρ ἀπὸ Θεοδώρου αὐτῷ τεχνῶ ἐντεσ μικροῖ ὑπῆρχον. Γαλέριῳ ἢ Μαξιμιανὸς βασιλεύσων Ρώμησ δύο Καίσαρασ ἐποίησαν, Μαξιμῖνον μὲν ἐν ἀνατολῇ, ἐν ἢ Ἰταλίᾳ Σόφῆρον. Ρωμαῖοι δὲ ἀφῆντ' ἔπειτα βασιλέα Μαξιμῖνον τ' ἦν Ερκούλιῳ Μαξιμιανῶ. ἢ ὁ Γαλέριῳ Μαξιμιανὸς Σεβῆρον ἀπέθῆκεν τ' Καίσαρα, ἢ α Μαξιμῖνον ἀνέθῆ. καὶ ἀνιρέθη Σεβῆρῳ ἐν πολέμῳ. καὶ βασιλεύσασ ἔτη ις Γαλέριῳ τελευτῶν ἐποίησεν βασιλέα Λικίνιον ἐν ἀνατολῇ Τέσσαρεσ ἐν βασιλείσ κῆρήθησαν, Κωνσταντῖῳ Κελτῶν, Ρώμησ Μαξιμῖνον καὶ Ερκούλιῳ Μαξιμιανῶ, ἀνατολῆσ Λικίνιος, ἢ Μαξιμῖνος ἐπὶ Καίσαρ μένας. Ἀλλὰ τ' Μαξιμῖνον ἀπέθῆ Κωνσταντῖῳ πολέμῳ, καὶ ἔτω μοῖῳ τ' δύσασ ἐβασίλευσεν. καὶ Μαξιμῖνον ἢ στρατεύσασ κατὰ Λικίνιον ἀπονθῶσ ἐποίησεν πῶσ αὐτὸν, ὡσ τ' Λικίνιον ἀφῆρησεν τ' βασιλείασ. καὶ ἔτω μονοκράτωρ γυμῶν Κωνσταντῖῳ ἔκτισε τὸ Βυζάντιον, χρῆσμον εἰλήφῶσ, ὅπ' ἀπὸ γυμῶσ μέλλῃ ἢ βασιλέα Ρώμησ * Χριστιανὸσ ἐγένετο. ἐβασίλευσεν ἢ ἔτη λα, μῶσασ ι. ἢ ἔχε πᾶσασ Κωνσταντῖον, Κώνσαν, καὶ Κωνσταντῖον. ἀλλὰ Κωνσταντῖνον μὲν ἀνάλον οἱ Κώνσαν στραβῶπῳ καὶ αὐτὸν δὲ Κώνσαν Μαυρηντῖῳ τῶσ τυραννοσ ἀνέθῆκεν. Μόνῳ ἐν Κωνσταντῖνοσ βασιλεύσεν. ἢ ἐποίησε Καίσαρα Γαλέριον τ' ἦν αὐτῶ Κωνσταντῖῳ ἀδελφῶ Δελματίῳ ἢ ἔτ' Θεοδώρου ἢ αὐτῶ θείασ, ποιήσασ αὐτὸν Καίσαρα εἰς ἀνατολήν.

Ρωμαίων

Ρωμαίων ἄδ' ἐβασίλευσεν ὁ θεῖος **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ**, ὁ μέγας, ὁ υἱὸς **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ**, πρὸ
 τῆς **Καλαυδῶν** **Αυγῶς**, ἔτη **λβ'**, ἡμέρας **ι**. ὁμῶς **ΕΩΜΣ**.

Α. **Ινδλ. β'. ΥΡ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Ε, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ ΙΩΒΙΟΥ ΤΟ Ε.** **ΙV.**

Αρξάμην **Κωνσταντίνου** ἡ βασιλείας δὸς τ' **δυτικῶν μερῶν** εἶχεν συμβασιλεύοντας αὐτῷ **Κωνσταντίνου** **Κωνσταντίνου**, **Γαλέριον**, **Μαξιμίνον**, ἡ **Φλάβιον Ουαλέριον Σεθῆρον**, ἡ **Μαξιμένον**. καὶ τὸν μὲν **Κωνσταντίνον**, ἡ **Σεθῆρον**, ἕως διετέες τ' βασιλείας αὐτῶν, τ' ἡ **Μαξιμένον**, ἕως ζ' ἐτέες τ' βασιλείας αὐτῶν, τ' δὲ **Γαλέριον Ουαλέριον Μαξιμίνον**, ἕως ἐναετέες τ' βασιλείας αὐτῶν.

Β. **Ινδλ. γ'. ΥΡ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Ε, ἡ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ ΙΩΒΙΟΥ ΤΟ Ε.** **Ι. ΟΙ. CCLXXI.**

Κωνσταντίνος πατὴρ **Κωνσταντίνου** τῶν μεγάλων βασιλέων ἐτελεύτησεν βασιλεύσας ἔτη **ιβ'**. ἡ **Μαξιμέντος** ἀνηγορεύθη.

ΣΟΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ. **Ινδλ. ια'. ΥΡ. ΙΩΒΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΜΟΝΟΥ.** **ΙΙ.**

Μαξιμιανὸς **Ιώβιος** ἐτελεύτησεν βασιλεύσας ἔτη **ιδ'**.
Λικιννίος ἀνηγορεύθη εἰς **Καρνῦντα** πρὸς τὴν **Ιδῶν** **Νεμεσίωνων**.

Δ. **Ινδλ. ιβ'. ΥΡ. ΓΑΛΙΝΔΕΚΑΤΟΥ, ἡ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ ΓΑΛΕΡΙΟΥ ΤΟ Ζ.** *

Ε. **Ινδλ. ιγ'. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ ΕΡΚΟΥΛΙΟΥ ΤΟ Η, ἡ ΓΑΛΕΡΙΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ.** *

Εφ' ὅλης τ' οἰκουμένης **Διαλάμπυτες** οἱ **μεγαλοπρεπέτατοι** τῶν **Χριστῶν** μάρτυρες τῶν μὲν ἀπαντῶν τῶν ἀνδρείων αὐτῶν ἐπόπτας ἐγκότως κατεπλήξαντο, τ' ἡ τῶν **Σωτῆρος** ἡμῶν **Ἰησοῦ Χριστοῦ**, ἡ ἀληθῶς δασυρότητα διωκόμεως ἐμφανῆ δὲ ἐαυτῶν τὰ πεμμήρια περιεσήσαντο.

ς. **Ινδλ. ιδ'. ΥΡ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β, καὶ ΛΙΚΙΝΝΙΟΥ.** **ΙΙΙ. ΟΙ. CCLXXII.**

Κωνσταντίνου βασιλείας ἐν βασιλείων, ὅσα εἶδες τε, ἡ τὰ πάντες σοφρονεστάτους παῖδες **Κωνσταντίνου** πρὸς τῶν πεμμεσιλέων **θεῶν**, ἡ τῶν **μονοθῆων** αὐτῶν ἡ **Κυρίου** ἡ **ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ** τὴν πεπιθήσιν ἐγκότως, ἡ **Κικιννίου** καὶ τῶν **δυσσεβασίων** τυράνων **Μαξιμίνου** **Γαλέριου**, καὶ **Μαξιμέντου**, ὡφθη αὐτῶν κατ' αὐτῶν ἀπερχομένων **πλεμῆσαι** **Φωτεινῶν** ἐν τῶν **ἔργων** τὸ σημεῖον τῶν **Σαυρῶν** μίσην καὶ ὑποκῆτων **Δια** **Φωτεινῶν** **γραμμάτων** **Ρωμαίων** τῶν **ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ.** ἡ **Φανερώσιν** τὴν μὲν **Ἰππὶ** **Ρώμης** **Μαξιμέντος** **πηγῆς** εἰς τὴν **Τίβερην** **ποταμὸν**, εἰς τὴν **ῤέφουραν** **Μελυβίαν**, **βασιλεύσας** ἔτη **ς**. **Γαλέριος** δὲ ὁ **Μαξιμίνος** ἡ **ἡγήσας** ὑπὸ **Λικιννίου** ἐν **Κιλικίᾳ** **Φυγῆς** ἄλετο, **βασιλεύσας** ἔτη **δ'**, **πλὴν** **Σρατῶν** **ἑαυτῶν** **ἀναλώσας**, οἷα **τύραννος** **τὶς** ὢν, ἡ **ἀγῆρης**.

ΣΟΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ζ. **Ινδλ. ιε'. ΥΡ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Γ, καὶ ΛΙΚΙΝΝΙΟΥ ΤΟ Β.** **ΙV.**

Κωνσταντίνου **νικητῆς** **Σεβαστοῦ**, **Αὐγῶς** πρῶτος τ' Ἰππὶ **Ρώμης** **κατατρηνυμένων** **Χριστιανῶν** **κηδόμηνος** **σωτηρίας**, **λαβὼν** τ' **τὸν** **ἐπερῶνιον** **σύμμαχον** **δὲ** **δύων** **Ἰππικαλεσιμῶν** **πρωτο** **πανσραβιῶν** **Ρωμαίων** **τῶν** **ἐκ** **περῶνων** **ἐλδοθελίας** **περῶνων** **οἱ** **ἡ** **ἡ** **μὲν** **πάσης** **χαρῆς** ἡ **θυμηδίας** **ἀμα** **κομιδῆ** **νησῆς** ἡ **γυμνασίου** **τῶν** **δὸς** **συγκλήτης** **βελῆς**, ἡ τ' **ἄλλων** **Διασημοτάτων** **σὺ** **παντὶ** **δῆμῳ** **Ρωμαίων** **Φαιδρῶν** **ὀμμασιν**, **αὐταῖς** **ψυχαῖς**, οἷα **λυτρωτῶν**, **πατέρων** τε, ἡ **δύεργῆτων** **μέτ'** **δύφημιῶν**, ἡ **πλείστης** **χαρῆς** αὐτῶν **ὑπεδέξαντο**.

Γαλέριος **Μαξιμιανὸς** **νόσῳ** **χαλεπωπαίτη** **ληφθῆς** **ἐπ'** **ἀναπολῆς** **πρῶτων**, ἡ **ἡ** **σώματι** αὐτῶν **Διαρρέοντι**, **σκώληκας** **τε** **ἐκβράσωντι**, ὑπὸ **μυρίων** **ἀνδρῶν** **πεισοδόμων**, ἡ **μὲν** ὅλως **ὠφελήσας** **νόσῳ** **δὲ** **ἐπεμψεν**, **ἀνεθῆναι** **μὲν** **Χριστιανῶν** **μὴ** **μόνον**, **ἀλλὰ** ἡ **ἐκκλησίας** **οἰκοδομῆν**.

ΙΝΔΙΚΤΙΩΝΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΩΝ ΕΝΤΕΥΘΕΝ ΑΡΧΗ.

η. **Ινδλ. α'. ΥΡ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Δ, ἡ ΛΙΚΙΝΝΙΟΥ ΤΟ Γ.** **Ι. ΟΙ. CCLXXIII.**

Τῆς ἐν τῶν **Ευζαντίας** **ἐκκλησίας** **ἡγῆται** **πρῶτος** **Μητροφάνης** ἔτη **ι'**.

θ. **Ινδλ. β'. ΥΠ. ΒΟΛΟΥΣΙΑΝΟΥ, ἡ ΑΝΙΑΝΟΥ.** **ΙΙ.**

ι. **Ινδλ. γ'. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε, ἡ ΛΙΚΙΝΝΙΟΥ ΤΟ Δ.** **ΙΙΙ.**

ΣΟΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ια. **Ινδλ. δ'. ΥΡ. ΣΑΒΙΝΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΙΝΟΥ.** **ΙV.**

Κωνσταντίνου ὁ **Αὐγῶς** τ' ἴδιον **ἕδον** **Κωνσταντίνου** **ἀνηγορεύσε** **Καίσαρα**. **Γαλέριος** δὲ **Μαξιμιανὸς** **τέττοις** **ὑπάτοις** **ὑδρωπὶ** **δεινῶ** **πικρῶν** ἐν **Σαλώναις** **ἀπέθανεν**.

ΙΒ. Ινδ. ε. ΥΡ. ΓΑΛΛΙΚΑΝΟΥ, καὶ ΣΥΜΜΑΧΟΥ. I. ΟΙ. CCLXXXIV.
 Κωνσταντίνου Αύγουστου Κωνσταντα, Κωνσταντίνου, καὶ Κρίσπου ὄντων ἐαυτῶν υἱὸς Καίσαρος ἀνηγορεύσεν Κα-
 λάιδας Μαρτύριος.

ΙΓ. Ινδ. ς. ΥΠ. ΔΙΚΙΝΙΟΥ ΤΟ Ε, καὶ ΚΡΙΣΠΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ. ΙΙ.

ΙΔ. Ινδ. ζ. ΥΡ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε, καὶ ΔΙΚΙΝ- ΙΙΙ.
 ΝΙΟΥ ΤΟ Ε.

Φωτὸς ἔβρανε καὶ τὴν οἰκουμενικὴν ἀπαπαναίς Ἐσωτήρος Χριστοῦ καταγράφαι ἐκκλησίας, εἰς πάντα
 τόπον τῆς πατρὸς τῆς τυρρανῶν ἡρειπομένων οἰκῶν ἐκ βαθέων εἰς ὑψὺ ἀπὸ τῶν τελευτούντων, ἔ μόνον ἐγκαινία
 ἐγίνοντο, ἀλλὰ καὶ βασιλείας συνεχέσι τῆς ὑπερ Χριστιανῶν νομοθεσίας ἐχρήσαντο.

ΣΟΣ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΕ. Ινδ. η. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ζ, καὶ ΚΩΝ- ΙV.
 ΣΤΑΝΤΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Ις. Ινδ. θ. ΥΡ. ΚΡΙΣΠΟΥ ΤΟ Β, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟ Β. I. ΟΙ. CCLXXXV.

ΙΖ. Ινδ. ι. ΥΡ. ΠΡΟΒΙΑΝΟΥ, καὶ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ. ΙΙ.

ΙΗ. Ινδ. ια. ΥΡ. ΣΕΒΗΓΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΙΝΟΥ. ΙΙΙ.

Τῆς ἐν Βυζαντίῳ ἐκκλησίας ἡγῶν δούπερ Αλέξανδρου ἔτη ζ.

ΣΟΣ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΘ. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΚΡΙΣΠΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟ Γ. ΙV.

Προλαβὼν ὁ τ' οἰκείων ψυχῶν πικρὴ καὶ Φειδωλὸς σωτήρ τις πᾶσιν ἐλάμψας Κωνσταντίνου ἀμὲν πατρὸς Κοί-
 πτω ὄψατο καὶ ἔζη κυκλασθῆναι ἄτερο κατὰ χεν μέρη Δικίνου. Καὶ ἐκείνου σιωθεῖς παντοῦ ἐχόμεναι τῶν
 ἀπηνήγκατο τέλος σφραγίς εἶδον περ αὐτὸς εἶδε καὶ ἤκουσε συμφορὰν τοῖς πρό αὐτῶν μικρὸν τυρρανῆται.

Κ. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΠΑΥΛΙΝΟΥ, καὶ ΙΟΥΝΙΑΝΟΥ. I. ΟΙ. CCLXXXVI.

Ἐταρ σὺν τ' αἰς ἔβρανε ἀναλήψεως Ἐ Κυρία, καὶ καὶ τ' βασιλείας Κωνσταντίνου τῶν Γουθεῶν ὁ αὐτὸς αἰδὼ-
 μὲν βασιλεὺς εἰς ἄκρον τὴν δὲ δὲ εἰσαν ἡρόθεν ἡμπεδοθεῖς, κατὰ τὸ παρὸν καὶ ἐπὶ τῆς βασιλείας
 μην Δεσπῶν, τ' ἀζῶν πατέρων σωδὸν ἐν Νικαίᾳ ἡρώδω παρεσκευάσεν, καὶ τὸ τῆς ἀμωμῆτις π' σέως
 ἐκπληθῆναι σύμβολον. Διὸ καὶ νικητῶν αὐτῶν κατὰ πάντων ἐποίησαν ὁ δεσπότης τ' ὅλων θείας τῶν ὀχλαῖς τ'
 σωελθόντων ἐν τῇ αὐτῇ σωδῶ ἀζῶν καὶ μακαρίων πατέρων. Ἀρεῖ γοῦ ὄψατο τ' αἰς τ' νέν, τὴν ἀρόη-
 τον καὶ ἀδαιρέπεν τ' τῶ πατρὸς καὶ ἡς θεότητ' ἐνόηθη Διὸς ἐν καὶ Δακρίνιν ὁ κατὰ σπας ὄψατο ἔφραξεν.

Κωνσταντίνου οὐδέσβεσται Κωνσταντα τ' ἐαυτῶν υἱὸν Καίσαρα ὄντα ἀνηγορεύσεν Αύγουστον πρὸ τ' Ἰδῶν Νοεμ-
 βρίου, καὶ ἐκασετηρίδα τῆς βασιλείας αὐτῶν ἤξεν, καὶ ἔδωκεν ἐν τῇ ὥρᾳ Βικεινάλια.

Κωνσταντίνος νικητῆς Αύγουστου τ' Ἐ Αδριανοπλιτῶν πόλεμον θραύσας πρὸ τ' Καλανδῶν Ἰδλίων, καὶ τ' Καρ-
 χηδονίων * πόλεμον κτήσας, πρὸ τ' Καλανδῶν Οκτωβρίων Κρίσπου τὸν ἴδιον υἱὸν Καίσαρα ὄντα καὶ Δα-
 βληθῆναι αὐτῶ ἀνέλεν.

Τῶ αὐτῶ ἔτη Κωνσταντίνου μοναρχήτις βασιλεὺς τῆς Ρωμαίων δρχῆς πύσις πᾶντα τὰ εἶδωλα παντοῦ
 κατῆσρεψεν, καὶ πᾶντα αὐτῶν ἀφείλετο τὰ χεῖματ', καὶ τὰ κτήματ', καὶ πάσις τῆς ἐκκλησίας τῶ Χριστοῦ
 ἐτίμησεν καὶ πανταί τῶ Χριστιανῶν. κατ' αὐτῶν δὲ τ' κειρὸν κατὰ τ' πολέμων τῆς τ' Χριστιανῶν πύσις
 σρατεύσας ὑπεράγαγε τῇ εὐχῇ τὴν νίκην. Διὸ καὶ Κυριακὰ πρὸς Ἐπισκοπῶν τῶν ἐθνῶν κατὰ τῶ σπας εἰς
 πμῶ τῶ ὄψατο πάντων σωτήρος Χριστοῦ τῶ θεῶ ἡμῶν σπεπήκεν.

Ομδ δὲ ἡμέσως Κόσμος, ἔως τῆς ἐκασετηρίδ' Κωνσταντίνου, ἔτη ΕΟΚΓ.

ΚΑ. Ινδ. ιδ. ΥΡ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Θ, καὶ ΚΩΝ- ΙΙ.
 ΣΤΑΝΤΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Δ.

ΚΒ. Ινδ. ιε. ΥΡ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Ε, καὶ ΜΑ- ΙΙΙ.
 ΣΙΜΟΥ.

Δρέπενον Ὀπτικίας ὁ βασιλεὺς Κωνσταντίνου ἐν Βιθυνίᾳ εἰς πμῶ τῶ ἐκάσε μαρτυρήσασιν Ἀσκιαῖ
 Ελενόπολιν Διὰ τὴν μητέρα ἐκάλεσεν.

ΣΟΣ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΓ. Ινδ. α. ΥΡ. ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ, καὶ ΙΟΥΣΤΟΥ. ΙV.

Κωνσταντίνου ὁ εὐσηθῆς τ' Δανῶν πλῆξαι ἐπέρασεν, καὶ γέφυραν αὐτῶ λιθίνην ἐποίησεν.

ΚΔ. Ινδ. β. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ι, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝ- I. ΟΙ. CCLXXXVII.
 ΤΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

ΚΕ. Ινδ. γ. ΥΡ. ΓΑΛΛΙΚΑΝΟΥ, καὶ ΣΥΜΜΑΧΟΥ. ΙΙ.

Ἐταρ τῶ τῆς αἰς ἔβρανε ἀναλήψεως τῶ Κυρία, καὶ καὶ τῆς ἐαυτῶ βασιλείας Κωνσταντίνου ὁ εὐσηθῆς πα-
 τῆρ Κωνσταντίνου νέος Αύγουστος, καὶ Κωνσταντίνου, καὶ Κωνσταντίνου Καίσαρων ὄντων μεγίστων, λαμπρῶν, καὶ εὐδαί-
 μονα κτίσας, συγκλήτω τ' ἡμῶν Κωνσταντινούπολιν κέκληκε πρὸ πέντε Ἰδῶν Μαίω, ἡμέρα δούπερ τ' ἐβ-
 δομαδ', Ἰνδικῶν τ' τρίτης, τοπρότερον καλεσθῆναι Βυζάντιον, Ρώμην αὐτῶ δούπερ τ' ἡματιζεν
 ἀναγορεύσας, Ὀπτελεσας ἰπτικὸν ἀγῶνα, πρῶτ' Φορέσας [πρώτοις] Διὰ μαρτυρήσασιν καὶ
 ἐτέρων πμῶν λιθῶν, καὶ ἐποίησεν ἐορτῶν μεγάλων, κελεύσας Διὰ θεῶν αὐτῶ τῶ τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἰπτε-
 λῶν

λαῖον τὸ φρήθλιον τῆ πόλεως αὐτῆ, ἔ ἀνέγειν τῆ ἰα ἔ αὐτῆ Ἀρτεμισίος μνηὸς τὸ δημόσιον λατρὸν ἰθὺσιων-
πον πλεσιὸν ὄντα ἔ ἰππικῆ, ἰγ τῆ ῥηγίαις ἔ παλαίαις.

Εἰτιν δὲ πὸ κτίσεως Ρώμης, ἕως ἔ Κωνσταντινὸς πόλις ἀνεκαμείθη, ἔτη α. π.

Τότῳ τῷ ἔτη Ἀλέξανδρὸς Ὀπίσκοπος Ἐλεξάνδρείας ἐπελύτισεν πρὸ ἰδ Καλανδῶν Μαΐων, φερμεθὶ κβ̄.
κῆ ἐχειροτονήθη ἀντ' αὐτῆ Ὀπίσκοπος Ἀθανασίος ὁ μίριος πατήρ.

Κ5. Ἰνδ. δ. ΥΡ. ΒΑΣΣΟΥ, κῆ ΑΒΛΑΒΙΟΥ. III.

ΣΟΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Κ6. Ἰνδ. ε. ΥΠ. ΠΑΚΑΤΙΑΝΟΥ, κῆ ΙΛΑΡΙΑΝΟΥ. IV.

Εσὶ τότῳ τῷ ἑσπιάτων ἤρξατο ἀναλισκεσθαι πῖς πολῖταις Κωνσταντινουπόλεως ὁ ἀρτὸς δὲ πὸ ἰη Μαΐα.

ΚΗ. Ἰνδ. ε. ΥΠ. ΔΑΛΜΑΤΟΥ, ἔ ΑΝΙΚΙΟΥ ΠΑΥΛΙΝΟΥ. I. OI. CCLXXXVIII.

Τότῳ πῖς ἑσπιάτοις γέρονε πᾶ Ἐγκλησίας ἔ ἀγῆς φερμεθὶ ἔ οἰκοδομηθείσης ἑσπὸ Κωνσταντῖνος Ὀπί-
Μακαεῖς Ὀπίσκοπος, μὲνὶ Σεπτεμβρίῳ ζ. Ἰνδ. πύην ἤρξατο ἡ Σταυροφάνεια.

* *

ΚΘ. Ἰνδ. ζ. ΥΡ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ ε, κῆ ΑΛΕΙ- III.
ΝΟΥ.

Κωνσταντῖνος ἔ ἑσπεδῆς ἤρξατο τριακονταετηρῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Γάμῃ πάνυ φιλοτίμως πρὸ ἡ Καλανδῶν
Αυγῆων. ἰγ Κωνσταντῆ τὸν ἔ ἀδελφῆ αὐτῆ Δαλματίου τῆ Καίσαρος Καίσαρος ἀνθρώπου πρὸ ἡ
Καλανδῶν Οκτωβρίων. ἰγ ἡ Δαλματίου ἔ ἕως Δαλματίου τῆ ἀδελφῆ Κωνσταντῖνος τῆ ἑσπεδῆς στρατη-
γὸς Ρωμαίων, ἰγ ὑπατὸς πρὸ τῆ αὐτὸν ἀναγορῶν ἰγ Καίσαρος κῆ Ἀντιβασιλευσὶν Ρῆμα προχρηματά-
μην ἐπέδουκε κοκκησαν χλαμύδα, ἰγ κβ̄ Καισαρῶν τῆ Καππαδοκίας ἀπέσιλιν.

Λ. Ἰνδ. η. ΥΠ.

ΣΟΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΑ. Ἰνδ. θ. ΥΡ. ΝΕΦΟΤΙΑΝΟΥ, κῆ ΦΑΚΟΥΝΔΟΥ. IV.

ΛΒ. Ἰνδ. ι. ΥΠ. ΦΙΑΙΚΙΑΝΟΥ, κῆ ΤΑΤΙΑΝΟΥ. I. OI. CCLXXXIX.

Γέρου πόλεμον ἐδήλωσαν πρὸς Ρωμαίους. ἔ Ὀπίσκος Κωνσταντῖνος ἑσπὸ ἑαυτῷ τῆ αὐτῆ βασιλείας, ὀρησῆς
Ὀπί πῖν ἀνατολῶν, κατὰ Περσῶν ἔλθαν ἕως Νικημηδείας, ἐνδόξως κῆ εὐσεβῶς μετὰ ἰα ἡ τ βίον ἐν
περυσίῳ τῆ αὐτῆς πόλεως, μὲνὶ Ἀρτεμισίῳ ἰα κατὰ ἑσπῆς τῆ σωτηριώδους βαπτίσματος ἑσπὸ Ευσείδης
Ὀπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, βασιλεύων ἔτη πα, ἰγ μὲνὶ αὐτῆ. ἔ κατέλιπε Καίσαρος ἑσπὸ τῆς ἕως αὐ-
τῆ, Κωνσταντῖνον Καίσαρος βασιλεύοντα τῆ κβ̄ Γαλλικίαν [Γαλλίαν] μερῶν ἔχοντα τῆ βασιλείας ἔτ
κ, ἰγ Κωνσταντῖνον τῆ μετ' αὐτὸν Καίσαρος ἐν πῖς κατὰ τῆ ἰταλίαν μέρεσιν ἔτ ἄγροια τῆς βασιλείας ἰα, κῆ
Κωνσταντῆ μετ' αὐτὸν Καίσαρος ἐν πῖς κατὰ τῆ ἰταλίαν μέρεσι Δαίγροια, τῆς βασιλείας ἔτ ἄγροια
τρίτων, ἰγ Δαλματίον Καίσαρος ἕως τῆ ἀδελφῆ αὐτῆ ἐν τῆ Μεσσοποταμίας ἔτ ἄγροια ἰγ αὐτὸν τρίτων.

Ὁ τρισημακίμῳ Κωνσταντῖνος ἀναπαύταρ μὲνὶ Μαΐῳ κβ̄ πρὸ ἰα Καλανδῶν Ἰνίων ἐν αὐτῇ τῇ ἀγίῃ
πενήκως ἡ.

Σάτωρ ὁ Γερσῶν βασιλεύς ἐπῆλθεν τῇ Μεσσοποταμίᾳ προσητήσαν πῖν Νήσιον, κῆ περικαθίσας αὐτῷ ἡμέ-
ρας ἕτη, κῆ μὴ καλιχύσας αὐτῆς, ἀνεχώρησεν.

Ρωμαίων λέ ἐδασίλωσαν μὲν θάνατον τῆ πατῆρος αὐτῶν Κωνσταντῖνος Κωνσταντῖνος ὁ νέος, ἰγ Κωνσταντῆ, ἰγ
Κωνσταντῆ ἔτη κδ̄. ὁμῆ ΕΩΟ.

Καὶ ὁ μὲν νέος Κωνσταντῖνος ἐδασίλωσεν ἐν Κωνσταντῖνος πόλει ἔτ α. Κωνσταντῆ ἔ ἐν Ρώμῃ ἔτη ιβ̄, ἰγ μὲν
πῖν αὐτῆ Κωνσταντῆ τῆ θύτῳ πᾶ λοιπῶ ἰβ̄ ἔτη ἐβατίλευσεν ἐν Ρώμῃ Κωνσταντῆ ὁ αὐτῶν ἀδελφὸς ἄν. Τὸ
κατὰ μέρῳ ἐσὶν ἔτως.

Α. Ἰνδ. ια. ΥΡ. ΟΥΡΒΟΥ, κῆ ΠΟΛΕΜΙΟΥ. II.

Β. Ἰνδ. ιβ. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Δ, ἰγ ΚΩΝ- III.
ΣΤΑΝΤΟΥ ΑΥ. Ζ.

ΣΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ. Ἰνδ. ιγ. ΥΠ. ΑΚΙΝΔΥΝΟΥ, κῆ ΠΡΟΚΛΟΥ. IV.

Δ. Ἰνδ. ιδ. ΥΡ. ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΥ, κῆ ΠΡΟΒΙΝΟΥ. I. OI. CCLXXX.

Ε. Ἰνδ. ιε. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε, ἰγ ΚΩΝΣΤΑΝ- II.
ΤΟΣ ΑΥΓ. ΤΟ Β.

ς. Ἰνδ. α. ΥΠ. ΓΛΑΚΙΤΟΥ, ἰγ ΡΩΜΙΛΟΥ. III.

ΣΗΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. Ἰνδ. ιβ. ΥΡ. ΛΕΟΝΤΙΟΥ, ἰγ ΣΑΛΟΥΣΤΙΝΟΥ. IV.

Η. Ἰνδ. γ. ΥΡ. ΑΜΑΝΤΙΟΥ, κῆ ΑΛΒΙΝΟΥ. I. OI. CCLXXXI.

Θ. Ἰνδ. δ. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ε, κῆ ΚΩΝΣΤΑΝ- II.
ΤΟΣ ΑΥΓ. ΤΟ Γ.

Ι. Ἰνδ. ε. ΥΡ. ΡΟΥΦΙΝΟΥ, κῆ ΕΥΣΕΒΙΟΥ. III.

ΣΗΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΑ. Ιδλ. ε. ΥΡ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ, καὶ ΣΑΛΙΑ. ΙV.
 ΙΒ. Ιδλ. ζ. ΥΡ. ΛΙΜΕΝΙΟΥ, καὶ ΚΑΤΟΤΑΛΙΝΟΥ. I. OI. CCLXXXII.

Ἐπὶ τούτων τ' ὑπάρτων ἀπεκρίθη Κωνσταντὸς ἐν Γαλλίαις ὑπὸ Μαγνηντίου ἀρχιεπισκοπῆς. Καὶ ἐπέστη Μαγνηντιῶν πρὸς τὴν Καλαυδῶν ἀδελφείαν, καὶ Βετρανίων εἰς τὸ Σιρμιον Καλαυδαίας Μαρτίας. Καὶ Νεποπυανὸς αὐτῷ τῷ ἔτῳ ἐπέστη ἐν Ρώμῃ πρὸς τριῶν Νωνῶν Ἰσνίων, ὅτι πόλεμος μέγας ἐγένετο μετὰ ταῦτα μετὰ Ῥωμαίων καὶ Μαγνηντιανῶν.

ΙΓ. Ιδλ. η. ΥΡ. ΣΕΡΓΙΟΥ, καὶ ΝΗΓΡΙΝΙΑΝΟΥ. II.
 ΙΔ. Ιδλ. θ. ΥΡ. ΣΕΡΓΙΟΥ, καὶ ΝΗΓΡΙΝΙΑΝΟΥ. III.

Κωνσταντῶν Αὐγύστου μόνου βασιλεύσαντων Γάλλων ἀνεψιὸν αὐτῶν κοινῶν τὴν αὐτῆ βασιλείαν Καίσαρα ἀνηγόρευσε μενονομάσαι αὐτὸν Κωνσταντῶν, ἰδοὺς Μαρτίας, καὶ ἐν τῇ κτ' ἔτι ἀνατολίῳ Αἰθιοπίας ἀπέστειλε, τὴν Περσῶν ὀπτικαίων
 Τὸ σημεῖον εἶ Χρυσῶ ὠφθη ἐν Ἱεροσολύμοις κατὰ τὴν τ' χρόνον.

ΣΗΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΕ. Ιδλ. ι. ΥΡ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ζ, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΣ ΚΑΙΣΑΡΟΣ. IV.

ΙΣ. Ιδλ. ια. ΥΡ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Η, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΣ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Β. I. OI. CCLXXXIII.

ΙΖ. Ιδλ. ιβ. ΥΡ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Θ, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΣ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Γ. II.

Ἐν τούτῳ τῷ ἔτῳ Μαγνηντιῶν πάλιν συμβαλὼν ἐν μέσῳ Σελεύκου ἡγεμόνος ἐφυγε μόνον ἐν Γαλλίαις εἰς Λαγυδίων πάλιν, καὶ ὅτε τὸ ἀδελφὸν ἐσφαξεν, τότε καὶ ἑαυτὸν ἀνείλεν πρὸς ποσσίων Ἰδῶν Αὐγύστου.

ΙΗ. Ιδλ. ιγ. ΥΡ. ΑΡΕΒΗΤΙΩΝΟΣ, καὶ ΛΟΛΛΙΑΝΟΥ. III.

Τούτῳ τῷ ἔτει Γάλλοι, ὁ καὶ Κωνσταντῶν, Καίσαρ ἂν, ὅτι διαβολῆς ὡς ὄχι γνώμων Κωνσταντῶν Αὐγύστου διοικήσας ἐπαρχίαν πραιτωρίαν καὶ κύστωρα, μετὰ ταῦτα δὲ τὴν Αἰθιοπίας ὑπὸ Κωνσταντῶν τῶν Αὐγύστου ἐν ἰσῶ τῇ νήτῳ ἀνέστη. Καὶ Ἰσνιανὸν τὸ ἀδελφὸν τῶν αὐτῶν Γάλλοι, τῶν καὶ Κωνσταντῶν πορφύραν ἐπέδυσεν, καὶ Καίσαρα πρὸς χειρὶ πρὸς τὴν Ἰδῶν, Οκτωβρίων, δὲς αὐτῶν πρὸς γάμον Κωνσταντῶν ὁ Αὐγύστου τῶν αὐτῶν ἀδελφῶν Ἐλένῳ, καὶ ἀπέστειλεν αὐτῶν ἐν Γαλλίαις.

ΣΗΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΘ. Ιδλ. ιδ. ΥΡ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ι, καὶ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ. IV.

Κ. Ιδλ. ιε. ΥΡ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ΙΑ, καὶ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Β. I. OI. CCLXXXVI.

Κωνσταντῶν Αὐγύστου εἰς τὴν αὐτῶν ἐκκοσμητρίδα μετὰ πολλῆς Φαντασίας καὶ ὄψα ἔξω εἰσῆλθεν ἐν Ρώμῃ. σπεισῆλθεν τὴν αὐτῶν καὶ ἡ γυνὴ αὐτῶν Ευσέβεια ἡ βασίλισσα. καὶ ἐπέστειλεν ἡμέρας ἰδ' ἐν τῇ Ρώμῃ.

ΚΑ. Ιδλ. α. ΥΡ. ΔΑΤΙΑΝΟΥ, καὶ ΚΕΡΑΙΑΛΙΟΥ. II.
 ΚΒ. Ιδλ. β. ΥΡ. ΕΥΣΕΒΙΟΥ, καὶ ΥΡΑΤΙΟΥ. III.

Ἐπὶ τούτων τ' ὑπάρτων, μὲν ὑπερβρεταίων, μέγας γέροντες καὶ σφοδρὸς σεισμὸς ἐν Νικομηδείᾳ πρὸς ἄραν τὴν νυκτερινήν. Καὶ ἡ πόλις κατέπεσεν, καὶ διεφθάρη. ἐν οἷς καὶ σικαπώλεως ὁ τὸ αὐτῶν πόλεως ὀπίσκοπος Κρόπιος τῆνομα.

Γερμανὸς ἦτος Ουαλεντιανῶν ἐγνήθη πρὸς τὴν Καλαυδῶν Ἰσνίων. Καὶ αὐτῷ τῷ ἔτῳ ἐν πρώτοις πρὸς ἦλθεν ἐν Κωνσταντινὸς πόλις ἐπαρχῶν Ρώμης ὀνομαστῶν πρὸς τὴν Ἰδῶν Σεπτεμβρίων.

ΣΗΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΓ. Ιδλ. γ. ΥΡ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ΙΒ, καὶ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Γ. IV.

Τούτῳ τῷ ἔτει, μὲν Περσίῳ ἰε, καθιερώθη ἡ μεγάλη Ἐκκλησία Κωνσταντινῶν πόλεως. Μακεδόνη Κωνσταντινῶν πόλεως ἐπίσκοπος καθιερώθη ὅτι πολλοὺς ἰδοὺς αὐτῶν ἐγκλήμασι. καὶ κατέστη ἀντ' αὐτῶν Εὐδόξιος τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας ἐπίσκοπος ἐθρονισθεὶς, μὲν Ἀυδουαίῳ κτ', πρὸς τὴν ἐπισκόπων σβ, Μακεδονίᾳ, Γεωργίᾳ, Σέρρα, Ουραϊῶν, καὶ τῶν λοιπῶν.

ΚΔ. Ιδλ. δ. ΥΡ. ΤΑΥΡΟΥ, καὶ ΦΛΩΡΕΝΤΙΟΥ. I. OI. CCLXXXV.

Ἀρχὴ τετάρτης Ἰνδικῶν, διὰ τὴν ἀπικηλθεῖσαν αὐτῶν ἀπὸ τῆς Ἰσνίων Καίσαρος, ἐλθὼν εἰς Μόψα κελίας * πρὸς τὸν τῶν Ταρσῶν Κιλικίας, καὶ πρὸς τὸν εἰληφῶς τὸ ἄριον βασιλεῦσιν. Ἐπιπέσθη Ἀνατολίας μετὰ ταῦτα ἐν τῇ αὐτῇ μῶν ὑπὸ τῶν αὐτῶν Κωνσταντῶν, μετὰ τὴν αὐτῶν τὸν βίον ὁ αὐτῶν Κωνσταντῶν Αὐγύστου, μὲν Δίῳ γ, ἔτος Αἰθιοπίας υ, Ἰνδικῶν ε, ἐπέστειλε τὴν Ἐκκλησίαν ὀπτικαίων ἔτος ν, τὴν πρὸς τὴν ἰσῶν ὑπάρτων Ταύρου καὶ Φλωρεντίας.

Ῥωμαίων ἔτος ἐπὶ τῶν ἰσῶν ἸΟΥΛΙΑΝΟΣ ὁ Παραβάτης ἀνεψιὸς μετὰ Κωνσταντῶν, ἀδελφὸς τῆν Γάλλοι, τῶν καὶ Κωνσταντῶν, τῶν Αὐγύστου ἔτος β.

Α. Ιδλ. ε. ΥΡ. ΜΑΜΕΡΤΙΝΟΥ, καὶ ΝΕΒΗΤΤΑ. II.

Μετὰ τὸ πλὴν Κωνσταντῆς Ἐυχέρους ἡ ἐπιτομή τῆς Ἐκκλησιῶν διοικήσεως, ἐπελεθρήθη Ἰουλιανῶς ἐν Κωνσταντι-
νουπόλει, μὲν Ἀπριλίῳ μῆνι.

Β. Ἰουλ. ε'. ΥΠ. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Δ, ἢ ΣΑΛΟΥ- ΠΙ.
ΣΤΙΟΥ.

Τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἴδεν Ἰουλιανὸς ἐν ὄσσηματι τὸν τέλειον ἄνδρα ἐνδεδουμένον ὑπέρτατο ὄχημα, ἢ ἐπελεθρήθη πρὸς
αὐτὸν εἰς τὸ παπυλεῶνα πεπηγμένον πλησίον τῆς πόλεως Κτησιφῶντος ἐν κώμῃ λεγομένην Ραδία κρησπι
αὐτὸν λόγχῃ. καὶ θρυπανοειδῆς ἐκράξεν. Ἐάνεστησαν οἱ κρησπιελάριοι εὐνέχοι, ἢ εἰ σαφάριοι, ἔσπρατος ὁ
Φυλάτων τῆς παπυλεῶνα. ἢ ἐπέστη πρὸς αὐτὸν μὲν λαμπάδων βασιλικῶν. καὶ προσερχομένως Ἰουλιανὸς
ἑαυτὸν σφαγὴν κτ' ἐμαχάλης ἔχοντα, ἐπερώτησεν αὐτὸν παρεσῶτας, πῶς λέγεσθαι ἢ κώμῃ, ὅπως ἐπὶ
ὁ παπυλεῶν μὲν πεπηγμένος, ἢ εἰ ἐπὶ αὐτῷ, Ραδία. καὶ ἀνέκραξεν εὐθείως Ἰουλιανὸς, ὡς ἡλε ἀπώλειαις
Ἰουλιανόν. ἢ ἐκχυθείς παρέδωκε τὴν ψυχὴν ὡς νυκτορητῆ, μὲν Δεσίῳ, πρὸ τῆς Καλαυδῶν Ἰουλιῶν. ἢ
ὁθιῶς ὁ σπρατος πρὸ τῆς γυνάμου αὐτῶν πολέμιος Πέρσις, ἀπέστη ἐν τῷ παπυλεῶνι Ἰουλιανῶς κόμῃ δο-
μεσικῶν, καὶ σπρατῆλατος τῆς ἀξίας, ἢ ἐγνωσθῆσαν αὐτῶς τὰ τὸ πλὴν τῆς Ἰουλιανῶς ἡραστοῦ αὐτὸν εἰς τὸν βα-
σιλικὸν παπυλεῶνα, ὡς ἔβασίλευσε Ἰουλιανῶς ζήσωντος αὐτόν. καὶ ὅποτε ἐπέστη εἰς τὸν παπυλεῶνα,
σπείροντες αὐτὸν ἀνηρόδοσαν βασιλέα, μὲν τῷ αὐτῷ Δεσίῳ, πρὸ τῆς Καλαυδῶν Ἰουλιῶν, πρὸ τῆς Δρα-
φασσῆ. τὸ ἢ πλὴν τῆς σπρατῆ τὸν εἰς Κτησιφῶντα καὶ πρὸ πολλῆς Δραφασσῆ ἀπαληκτικὸς οὗ ἐγνω-
σθῆσαν αὐτῶν, ἕως ἀνατολῆς ἡλίου. Τελούτῃ ἔν ὁ αὐτὸς Ἰουλιανὸς ἀνέτιν ἡς.

ΣΠΤ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ρωμαίων, ἡ εἰσασίλωσεν Ἰουλιανὸς μῆνας ἑ, ἡμέρας ἑ. ἢ εἰς ΕΡΩΓ.

Α. Ἰουλ. ζ'. ΥΠ. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ἢ ΒΑΡΡΩΝΙΑΝΟΥ. Π.

Τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἐπέλεθρήθη Ἰουλιανὸς Αὐγύστου εἰς Δάσσανα, μὲν Περσίῳ, πρὸ τῆς Καλαυδῶν Μαρτίῳ.

Ρωμαίων ἡ εἰσασίλωσεν ὁ Θεοτόκος ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ἔτη ἑβ'. ἢ εἰς ΕΡΩΠΖ.

Τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἐπὶ ἡγήθη ΟΥΑΛΗΣ Αὐγύστου ὁ ἀδελφὸς Ουαλεντινιανῶς Αὐγύστου εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐν τῷ
Εὐδόμεῳ ὑπὸ Ουαλεντινιανῶς Αὐγύστου, μῆνι Δύσφῳ, πρὸ τῆς Καλαυδῶν Ἀπριλίῳ.

Οὗτος Ουαλῆς ὁ ἀδελφὸς Ουαλεντινιανῶς ἦν Ἀρσενος, καὶ ἔχε γυναῖκα Δομνικήν, ἢ ἡς ἔχε υἱὸν ὀνόματι
Γαλάτιν, ἢ θυγατέρας δύο, Ἀρσασίαν ἢ Καρῶσαν. ἢ κτίσθη δύο δημόσια ἐν Κωνσταντινουπόλει πρὸς
τὰ αὐτῶν ὀνόματα Ἀρσασιανῶς ἢ Καρσσιανῶς.

Α. Ἰουλ. η'. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ, ἢ ΟΥΑΛΕΝΤΟΣ. Γ. ΟΥ. CCLXXXVI.

Τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἐπὶ θάλασσα ἐκ τῆς ἰδίων ὄρων ἐξήλθεν, μὲν Πανέμῳ, πρὸ τῆς Καλαυδῶν Σεπτεμβρίῳ.

Β. Ἰουλ. θ'. ΥΠ. ΓΡΑΤΙΑΝΟΥ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΑΤΟΥ, καὶ ΔΑΓΑ- Π.
ΛΛΙΦΟΥ.

Ἐπὶ τῶν αὐτῶν ὑπέρτατων ἐγνηθήθη Ουαλεντινιανῶς Αὐγύστου, μῆνι Αὐγύστῳ, πρὸ τῆς Καλαυδῶν Ἀθρυαρίῳ. καὶ
τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἐπὶ Προκόπιος αὐτῆς εἰς Ἀρυγίην Σαλατρίαν ἐν τῷ πεδίῳ Νικαελλίας ὑπὸ Ουαλεντινιανῶς
Αὐγύστου καταχρηθείς ἀνηρέθη, μῆνι Δεσίῳ, πρὸ τῆς Καλαυδῶν Ἰουλιῶν.

Γ. Ἰουλ. ι'. ΥΠ. ΛΟΥΡΓΙΚΙΝΟΥ, καὶ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ. ΠΙ.

Ἐπὶ τῶν αὐτῶν ὑπέρτατων ὁ θεὸς χάλαζαν ἐβρεξεν ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς τύπον λίθου, μῆνι Δεσίῳ, πρὸ τῆς Νικα-
ελλίας Ἰουλιῶν. καὶ ἐν αὐτῷ χρόνῳ ἐπὶ ἐπὶ ἡγήθη Γρατιανὸς Αὐγύστου ἐν Γαλλίαις ὑπὸ Ουαλεντινιανῶς Αὐγύστου
πατρὸς αὐτοῦ, μὲν Δώμῳ, πρὸ τῆς Καλαυδῶν Σεπτεμβρίῳ.

ΣΠΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Δ. Ἰουλ. ια'. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β, ἢ ΟΥΑΛΕΝ- Π.
ΤΟΣ ΑΥΓ. ΤΟ Β.

Ἐπὶ τῶν αὐτῶν ὑπέρτατων σφύρατος ἐγνηθη εἰς τὴν πόλιν Νικαελλίας, ὡς αὐτῶν κατὰ σφάραφῆναι, μὲν Γορπιῳ,
πρὸ τῆς Ἰδῶν Οκτωβρίῳ.

Ε. Ἰουλ. ιβ'. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β, καὶ ΟΥΙ- Γ. ΟΥ. CCLXXXVII.
ΚΤΟΡΟΣ.

Ἐπὶ τῶν αὐτῶν ὑπέρτατων ὁ Θεοτοκος βασιλεὺς Ουαλεντινιανὸς πολλὰς συγκλητικὰς ἢ ἀρχοντας ἐπαρχικῶν ἐφό-
νοσεν ἀδικούντας, καὶ κλέποντας, ἢ ἀρπαδικάζοντας. ἢ τῆς περιουσιῶν τῆς Παλατίου αὐτοῦ Ρεδανον ὀνό-
ματι, ἄνδρα δυνατὸν καὶ εὐποροῦντα διοικούντα τὸ Παλατίον, ὡς πρῶτον οἶτα δὲ ἀρπαδικάζοντα, ἢ ἐν μεγάλῃ πρῆ-
σῆτι ἐπαίησε ζωόκαυσον εἰς τὴν σφενδόνα τῆς ἰππικῆς Φρυγανίας, ὡς θεωρῆ τὸ ἰππικόν. ὁμοίως καὶ τῆς δεσπο-
νικῆς Μαρίνου τῆς αὐτοῦ γυναῖκα ἀγορεύσαντα πρὸς αὐτὸν ὅσον ἡ ἀξίον, ἔχον πρὸς ὄσον, ἢ ὡς Αὐ-
γύστου πρῆσῆσαν ἐπέμψεν ὁ βασιλεὺς, ἢ διελημέσθη τὸ πρὸς αὐτὸν ὀρκώσαι αὐτὸς Δραπμησαιμίδης.
ἢ μαθὼν, ὅτι πλείονος πρῆσῆσαν πολὺ ἢ ἀξίον τῆς ἀγορεύσεως, ἢ ἀνείκησε καὶ τῆς βασιλείου, ἢ δὲ ἀπέπεσε
αὐτῶν τῆς πόλεως, ἀναδὸς τῆς πωλητοῦσιν γυναικὶ τὸ πρὸς αὐτὸν.

5. Ἰουλ. ια'. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Δ, καὶ ΟΥΑΛΕΝ- Π.
ΤΟΣ ΑΥΓ. ΤΟ Γ.

Ἐπὶ τῶν αὐτῶν ὑπέρτατων καθιερώθη ἡ Ἐκκλησία τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἐν Κωνσταντινουπόλει, μῆνι Σεπτεμβρίῳ, πρὸ
πέντε Ἰδῶν Ἀπριλίῳ.

Z̄.	Incl. id̄.	ΥΡ. ΓΡΑΤΙΑΝΟΥ, ΤΟ Β̄, κ̄ ΠΡΟΒΟΥ.
ΣΙΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	III.
H̄.	Incl. iē.	ΥΠ. ΜΟΔΕΣΤΟΥ, κ̄ ΑΡΙΝΘΕΟΥ.	IV.
Θ̄.	Incl. ā.	ΥΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε̄, κ̄ ΟΥΑΛΕΝ-
ΤΟΣ ΑΥΓ. ΤΟ Δ̄.	I. OZ. CCCLXXXVIII.
Ī.	Incl. β̄.	ΥΡ. ΓΡΑΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Γ̄, κ̄ ΑΙΚΥΤΙΟΥ.	II.
IĀ.	Incl. γ̄.	ΥΠ. ΓΡΑΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Δ̄, κ̄ ΑΙΚΥΤΙΟΥ
ΤΟ Β̄.	III.
ΣΙΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.			
IB̄.	Incl. δ̄.	ΥΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΟΣ ΑΥΓ. ΤΟ Ε̄, κ̄ ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑ-
ΝΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.	IV.
IĪ.	Incl. ē.	ΥΡ. ΓΡΑΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ε̄, κ̄ ΜΕΡΟ-
ΒΑΤΔΟΥ.	I. OZ. CCCLXXXIX.
ID̄.	Incl. ε̄.	ΥΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΟΣ ΑΥΓ. ΤΟ Ζ̄, κ̄ ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑ-
ΝΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Β̄.	II.

Επί τῶν τ' ὑπάτων νότῳ βληθεὶς ὁ βασιλεὺς Ουαλεντιανὸς τελευτᾷ ἐν Κασελίῳ Βεργίνιανι ἡν
ἐτῶν νε.

Επί τ' αὐτῶν ὑπάτων Γραλιανὸς Αὐγύστῳ ἀνεκαλέσθη τὴν οἰκίαν μητέρα Μαρίαν τὴν δέσποιναν,
Ρωμαίων κ̄ ἐβασίλευσεν ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ, κ̄ ΟΥΑΛΗΣ, κ̄ ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ὁ μέγας ἐτη ιε̄.

L. ΑΓ.

Επήρθη ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Αὐγύστῳ ἐν Σιρμίῳ ὑπὸ Γραλιανῶ Αὐγύστῳ ἑ αὐτῶν γυναικαδέλφῳ, μὲν Ἀυ-
δυναίῳ, πρὸ ἰδ̄ Καλανδῶν Φεβρουαρίων. κ̄ ἐσηλθην ἐν Κωνσταντινῶ πόλει μὲν Δίῳ, πρὸ ἡ Καλανδῶν
Δεκεμβρίων.

Ā.	Incl. ζ̄.	ΥΡ. ΑΥΣΟΝΙΟΥ, κ̄ ΟΛΥΕΡΙΟΥ.	III.

Επί τῶν τ' ὑπάτων Θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς ἔδωκε πᾶσι Εκκλησίας πᾶσι ὀρθοδόξοις παντοῦ πεινήσας πίκρας,
κ̄ διώχτας δὲ αὐτῶν ὄντων λεγομένων δεσποτῶν. ὄντων ἡ γὰρ τ' ἑλλήνων κατεστρεψεν ἕως ἐδάφους.
ΣΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

B̄.	Incl. η̄.	ΥΠ. ΓΡΑΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ε̄, κ̄ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ
ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ | IV. |
|-----|-----------|---|-----|

Επί τῶν τ' ὑπάτων Γραλιανὸς Αὐγύστῳ ὁ Ουαλεντιανῶς ἑ μέγας πεινήσας τ' ἀπλήρη ἐμφανεν ὅτι πολὺ
χρῆμα νοσηλόδοτον. κ̄ ἐν τῷ ἀνέρχοντι αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν Κωνσταντινῶ πόλιν Φεβρουαρίου 21 ἑ κογ-
χλίς κ̄ τὴν Φύραν ἑ λεγόμενος Δεκέμβριος, παρεσχόβαν αὐτὸν ἡ ἰστίνα ἡ μητέρα αὐτῶ, ὡς Χρυσταῖον ὄϊα,
σφαγήνη. κ̄ γὰρ ἐκείνη Ἀρειανή.

Γ̄.	Incl. θ̄.	ΥΠ. ΣΥΑΓΡΙΟΥ, κ̄ ΕΥΧΕΡΙΟΥ.	I. OZ. CCXC.

Τῷ τετρακισῶ νᾱ ἐτῆ τ' εἰς ἕρπαιος ἀναλήψεως σιωπῆσθαι αἰτίων [πατέρων] κ̄ μακαρίων πα-
τέρων ἔν ἐν Κωνσταντινῶ πόλει, κ̄ αὐτὸ τὸ ὀρθοδόξιας ἐκρηπύωσαν σύμβολον, κατὰ λαόντες Μανηδό-
νιον κ̄ αὐτὸν ὁμοίως Ἀρίῳ θολοθέντι τὴν θιάνοιον [ὄς] τ' ἑ ἀγία πνοῦματῳ τῷ πατρὶ κ̄ τῷ ἡῶ
συναδιότητῳ τὸ ἀκατάληπτον κ̄ ἀόρατον κ̄ σὺν ὑπὸ χρόνον τίθειν ὁ δυσεθῆς ἑ κατενόησεν.

Δ̄.	Incl. ī.	ΥΡ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ, κ̄ ΕΥΑΓΡΙΟΥ ΤΟ Β̄.	II.
Ē.	Incl. iā.	ΥΠ. ΜΕΡΟΒΟΥΔΟΥ, κ̄ ΣΑΤΟΡΝΙΝΟΥ.	

Επί τῶν τ' ὑπάτων Ἀρκάδιος Αὐγύστῳ ἐν Κωνσταντινῶ πόλει ἐν τῷ Τριβναλίῳ ἑ ἑβδόμῳ ὑπὸ τῶ πατρὸς
αὐτῶ Θεοδόσιῳ τῶ Αὐγύστῳ ἀνηγορεύθη, μὲν Ἀυδυναίῳ, πρὸ ἰδ̄ Καλανδῶν Φεβρουαρίων. κ̄ τῷ αὐτῶ ἐτῆ
ἐσηλθην τὸ σπένωμα Κωνσταντίας τῆς θυγατρὸς Κωνσταντίνου Αὐγύστῳ ἐν Κωνσταντινῶ πόλει, μὲν Γορπιέῳ,
πρὸ μίας Καλανδῶν Σεπτεμβρίων. κ̄ κατεπέθη μὲν Ἀθηλαίῳ, Καλανδαὺς Δεκεμβρίαις.

ΣΓΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ε̄.	Incl. ib̄.	ΥΠ. ΡΗΧΟΜΗΡΟΥ, κ̄ ΚΛΕΑΡΧΟΥ.	IV.

Επί τῶν τ' ὑπάτων ἐσηλθε πρεσβυτῆς Περσῶν. κ̄ αὐτῶ τῷ ἔτει ἐληννήθη Ονώριος ἀδελφὸς γνήσιῳ
Ἀρκάδῳ Αὐγύστῳ μὲν Γορπιέῳ, πρὸ πέντε ἰδ̄ων Σεπτεμβρίων.

ζ̄.	Incl. iḡ.	ΥΡ. ΑΡΚΑΔΙΟΥ ΑΥΓ. κ̄ ΒΑΥΤΟΝΟΣ.	I. OZ. CCXCi.

Θεοδόσιῳ ὁ Αὐγύστῳ ἔχεν πρὸ τ' ἀρχῆς αὐτῶ Γάλλῳ θυγατέρα Ουαλεντιανῶ τῶ μεγάλῳ. Ἐκ ταύτης
ἔχεν θυγατέρα ὀμάνυμον τῆ μητρὶ Γάλλαν, τὴν κ̄ Φλακιδίαν. Εἰσελθῶσα ἐν Κωνσταντινῶ πόλει μὲν τῶ πα-
τερός αὐτῆς Θεοδόσιῳ κτίζει τὸ οἶκον τῆ Πλακιδίας. ἔχεν ἡ δὲ ἀδελφὴν γαμετὴν Θεοδόσιῳ Φλακίλλαν ὀρθο-
δόξον. δὲ ἡς ἔχεν Ἀρκάδιον κ̄ Ονώριον. κ̄ αὐτῆ Φλακίλλα κτίζει Φλακίλλαιον τὸ Φελάπον.

η̄.	Incl. id̄.	ΥΡ. ΟΝΟΡΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ, κ̄ ΕΥΘΕΔΙΟΥ.	II.
θ̄.	Incl. iē.	ΥΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΤΟ Δ̄, κ̄ ΕΥΤΡΟΠΙΟΥ.	III.

ΣΓΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ī.	Incl. iā.	ΥΡ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β̄, κ̄ ΚΥΝΗΠΙΟΥ.	IIII.

ΓΑ. *Ινδ.* β. ΥΡ. ΤΙΜΑΣΙΟΥ, ἢ ΠΡΟΜΩΤΟΥ. *Γ. ΟΙ. CCXCII.*
 Ἐπὶ τέτων τῶν ὑπάτων ἐσθλήθη Θεοδοσίος ὁ βασιλεὺς ἐν Ρώμῃ αὐτῶν ἔξ ἡμερῶν αὐτῶν ὠνόμασε. ἢ ἐσεψεν αὐτὸν ἐκείναις βασιλείαις. καὶ ἐβασίλευσεν ἐκεῖ ὁ ὠνόμασε ἔτη ἰδ'.

ΓΒ. *Ινδ.* γ. ΥΡ. ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΤΟ Δ, ἢ ΝΕΩΤΕΡΙΝΟΥ. *Π.*
 ΓΓ. *Ινδ.* δ. ΥΡ. ΤΑΤΙΑΝΟΥ, ἢ ΣΥΜΜΑΧΟΥ. *ΠΙΙ.*
 ΣΓΓ' ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΓΔ. *Ινδ.* ε. ΥΡ. ΑΡΚΑΔΙΟΥ ΤΟ Β. *ΙΙΙ.*
 ΓΕ. *Ινδ.* ς. ΥΡ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΤΟ Γ, ἢ ΑΒΟΥΝΔΑΝΤΙΟΥ. *Γ. ΟΙ. CCXCIII.*

Ἐπὶ τέτων τῶν ὑπάτων ἀπέκεφαλίσθη Πρόκλος ἀπὸ Ἐπαρχῶν μὲν Ἀπυλλείω, πρὸ ἡ ἰδῶν Δεκεμβριῶν, ἐν Συκαῖς. ἢ αὐτῶν τῶν ἐπὶ ἐνεκακινείσθη ὁ Θεοδοσίανος Φόρος.

Γς. *Ινδ.* ζ. ΥΡ. ΑΡΚΑΔΙΟΥ ΤΟ Ε, ἢ ΟΝΩΡΙΟΥ ΤΟ Β. *Π.*

Ἐπὶ τέτων τῶν ὑπάτων ἐσθλήθη μέγας ἀνδρῆς Θεοδοσίος Αὐγύστου ἐν τῷ Θεοδοσιακῷ Φόρῳ, μὲν Ἰωάνη, Καλκιδάει Αὐγύστου. καὶ αὐτῶν τῶν ἐπὶ Διογνήσει ὁ . . . τῶν ἀπέκεφαλίσθη ἐν Ἰταλίᾳ.

Τέτων τῶν ἐπὶ ἐπελεύθησεν Θεοδοσίος Αὐγύστου ἐν Μεσιολάνῳ μὲν Ἀυδιωῶ, πρὸ ἡ Καλαυδῶν Φεβρουαρίων, ὧν ἔτων ζε'.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ΑΡΚΑΔΙΟΣ ἐλθὼν ἀπὸ Ρώμης, ἐάσας ἐν αὐτῇ τῇ Ρώμῃ ὠνόμασε τὸ ἀδελφὸν αὐτοῦ. Ἐβασίλευσεν δὲ ὁ μὲν Αρκαδίος ἐν Κωνσταντινῶν πόλει, ὁ δὲ ΟΝΩΡΙΟΣ ἐν Ρώμῃ, ἔτη ἰδ'.

ὁμῶς ΕΛΛΙΖ.

Α. *Ινδ.* η. ΥΡ. ΟΛΥΒΡΙΟΥ, καὶ ΠΡΟΒΙΝΟΥ. *ΠΙΙ.*

Ἐπὶ τέτων τῶν ὑπάτων γάμοις ἀπετέλεσεν Αρκαδίος Αὐγύστου, μὲν Ἰανθικῶ, πρὸ ἡ Καλαυδῶν Μαΐων. καὶ ἐν τῷ αὐτῶν ἐπὶ ἐσθλήθη τὸ σήμαμα ἔμεγάλα Θεοδοσίος ἐν Κωνσταντινῶν πόλει, μὲν Δίῳ, πρὸ ἡ ἰδῶν Νοεμβριῶν. καὶ ἀνήρθη Ροφίνος Ἐπαρχος πραίτωριανὸν τῷ Ἐβδόμῳ ὑπὸ ἡ Ἰανθικῶ.

ΣΓΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. *Ινδ.* θ. ΥΡ. ΑΡΚΑΔΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Δ, ἢ ΟΝΩΡΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Γ. *ΙΙΙ.*

Οὗτος Αρκαδίος υἱὸς Θεοδοσίου ἔμεγάλα ἔχεν ἡγωνία Εὐδοξίαν. ἡ ἡς πικρῶν Θεοδοσίου ἰνέου. ἔχεν δὲ καὶ θυγατέρας Πελαγία, ἢ Αρκαδία, καὶ Μαρίαν. ἢ ἐν τέτων αἰμὼν ἰδῶν, τῶν ἑν Αρκαδία, ἐκπέσεν τὸ δημόσιον Αρκαδιανός, Μαρίνα ἢ πὴν οἶκον ἐκπέσεν τὸν Μαρίνης. ἢ Πελαγία τελευτήσασαν ἐζημε Μαρκιανόν. ἢ ἡ Αρκαδία ἐκίσε καὶ τὸν οἶκον ἔαχε Ἀνδρῆς Ἰππικλῆος τῆ Αρκαδίας.

Ἐισὶν, ἀφ' ἧς ἐτελειώθησαν οἱ ἄγιοι ἀπόστολοι Γέτρος ἢ Παῦλος, μέχρι τῶν περικυμμένων ὑπάτων, ἢ γὰρ καὶ αὐτῆς ἔξ ἰσθμῶν μῶν, ἔτη ἑπὶ σπλήρεις.

Γ. *Ινδ.* ι. ΥΡ. ΚΑΙΣΑΡΕΙΟΥ, ἢ ΑΤΤΙΚΟΥ. *Γ. ΟΙ. CCXCIV.*
 Δ. *Ινδ.* ια. ΥΡ. ΟΝΩΡΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Δ, καὶ ΕΥΤΥΧΙΑΝΟΥ. *Π.*

Ἐπὶ τέτων τῶν ὑπάτων ἐξηνήθη Φλακίδια ὀπίφανεστίτη νέα, μὲν Δεσίῳ πρὸ ἡ Καλαυδῶν Ἰσθμῶν.

Ε. *Ινδ.* ιβ. ΥΡ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΜΟΝΟΥ. *ΠΙ.*

Ἐπὶ τέτων τῶν ὑπάτων ἐξηνήθη Πελαγία ὀπίφανεστίτη, μὲν Ἀυδιωῶ, πρὸ ἡ Καλαυδῶν Φεβρουαρίων.

ΣΓΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ς. *Ινδ.* ιγ. ΥΡ. ΣΤΕΛΙΧΩΝΟΣ, καὶ ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΥ. *ΙΙΙ.*

Ἐπὶ τέτων τῶν ὑπάτων ἡ ὀπίφανεστίτη Εὐδοξία ἐπήρθη Αὐγύστου, μὲν Ἀυδιωαῖῳ, πρὸ ἡ ἰδῶν Ἰανουαρίων. καὶ ἐξηνήθη Αρκαδία ὀπίφανεστίτη, μὲν Ἰανθικῶ, πρὸ ἡ Νωνῶν Απριλίων.

Καὶ αὐτῶν τῶν ἐπὶ ἐσφάγησαν Γότθοι πολλοὶ ἐν τῷ Λαιμομακελίῳ. καὶ ἐκείνη ἡ Ἐκκλησία τῶν Γότθων οὐ πολλῶν πλῆθος Χριστιανῶν, μὲν Γρανέμῳ, πρὸ ἡ ἰδῶν Ἰσθμῶν καὶ κατεπίσθησαν Γότθοι ἐν τῇ θαλάσῃ τῶν σενῶν ἐν Χερσονήσῳ, μὲν Ἀπυλλείῳ, πρὸ ἡ Καλαυδῶν Ἰανουαρίων.

Ζ. *Ινδ.* ιδ. ΥΡ. ΒΙΚΕΝΤΙΟΥ, καὶ ΦΛΑΒΙΟΥ. *Γ. ΟΙ. CCXCV.*
 Η. *Ινδ.* ιε. ΥΡ. ΑΡΚΑΔΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε, καὶ ΟΝΩΡΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε. *Π.*

Ἐπὶ τέτων τῶν ὑπάτων ἐσφάγησαν ἡ κεφαλὴ Γαῖνῶ Γότθου, μὲν Ἀυδιωῶ, πρὸ ἡ Νωνῶν Ἰανουαρίων. καὶ αὐτῶν τῶν ἐπὶ ἐξηνήθη ὀπίφανεστίτη υἱὸς Αρκαδίας Αὐγύστου μὲν Ἰανθικῶ, ἡ ἰδῶν Απριλίων. ἢ αὐτῶν τῶν ἐπὶ ἐπάρθη ἡ θαλάσσα ὀπίφανεστίτη ἡμέρας καὶ ἡμέρας κρυφάλλου.

Θ. *Ινδ.* ις. ΥΡ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ., καὶ ΡΟΜΟΡΙΔΟΥ. *ΠΙΙ.*

Ἐπὶ τέτων τῶν ὑπάτων ἐξηνήθη Μαρίνα ὀπίφανεστίτη, μὲν Περσίῳ, πρὸ ἡ ἰδῶν Φεβρουαρίων.

ΣΓς ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ. Ινδ. β. ΥΡ. ΟΝΩΡΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ 5, ἢ ΑΡΙ-
ΣΤΑΙΝΕΤΟΥ.

ΙV.

Ἐπὶ τούτων τ' ὑπέρτων Ἰερώδη Ἰωάννης Ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, καὶ αἰφιδίως ἐκάθη ἡ μεγάλη Ἐκκλησία αὐτῷ Σενάτω διὰ τ' κρατέοντων αὐτῆς τῶν λειτουργικῶν Ξυλοκερκητῶν, ἡμέραι δύο πέρα, ἄρα 5. καὶ ἐγχείρησεν Ἀρσένιος Ἐπίσκοπος ἐν τοῖς Αποστόλοις, μὲν Δεσίου, περὶ τ' Καλανδῶν Ἰσθίων, ἡμέραι δύο πέρα.

Τούτω τῷ ἔτι ὁ θεὸς χάλασαν ἔβρεξεν ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς τύπον λίθου, μετέθευ καρῶν, μὲν ὑπερβερεταιίῳ, ἡμέραι πᾶρ. ἄρα ὀγδόην. ἢ ἐπελθὺντες Εὐδοξία Αὐγύστου μηνὶ τῷ αὐτῷ ὑπερβερεταιίῳ, περὶ τ' ἁ Νωνῶν Οκτωβρίων, ἡμέραι 5. καὶ ἐτέθη ἐν τοῖς ἀγίοις Αποστόλοις, μηνὶ ὑπερβερεταιίῳ, περὶ δ' Ἰδῶν Οκτωβρίων, ἡμέραι 8.

ΙΑ. Ινδ. γ. ΥΡ. ΣΤΕΛΙΧΩΝΟΣ, ἢ ΑΝΘΗΜΙΟΥ.

Ι. ΟΙ. CCXXCVI.

ΙΒ. Ινδ. δ. ΥΡ. ΑΡΚΑΔΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ 5, ἢ ΠΡΟΒΟΥ.

ΙΙ.

ΙΓ. Ινδ. ε. ΥΡ. ΟΝΩΡΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ 2, ἢ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΝΕΟΥ

ΙΙΙ.

ΑΥΓ. ΤΟ Β.

Ἐπὶ τούτων τ' ὑπέρτων ἐπεπελέσθη Κυϊνκεννάλια Θεοδοσίῳ νέῳ Αὐγύστῳ ἐν Κωνσταντινουπόλει, μηνὶ Αὐθιώῳ, περὶ τ' Ἰδῶν Ἰανουαρίων. καὶ αὐτῷ τῷ ἔτι ἐγένετο βροχὴ μεγάλη αὐτῷ βρονταῖς καὶ ἀσπασαῖς, ἢ σφισμῶν, μηνὶ Ξανθικῷ, Καλανδαῖς Ἀπριλίου. ὡς ἀναστυφασθῆναι τὰς κεράμους τὰς χαλκῆς τῆ Φέρου Θεοδοσίῳ ἔπι Κωνσταντίνου, καὶ τὸ σιγνῶχρῖσον τῆ Καπετωλῆς πεσεῖν, ἢ πολλὰ σπῆα πηθεῖν καὶ ἐκρηθῆναι σιγνῶματ' αὐτῶν ὀλίγα ἐν τῷ Ἐσδόμῳ.

Τῷ αὐτῷ ἐνιαυτῷ ἀνοικοδομήθη ἡ ἀναβάθρα τῶ ἰππων καὶ ἔπι τῷ σοῖν

Ἐπὶ τ' περὶ τῶν ὑπερταῖς ἐκάθη τὸ Περσικὸν Μοναχὸν ἐπίταρχον πόλεως διὰ τῆ δόμῃ Κωνσταντινουπόλεως διὰ τῶ ἔνδειαν τῆ ἀρετῆ. ἐσύρη ἡ καρδοχα αὐτῆ διὰ τὸ πρώτης Ρεγεῶν, ἕως τ' Δομνῆς Ἰμβόλων. ἔ ὑπὸ τῆσιν αὐτῶν εἰ δυο στρατηλάτῃ, Ουραῖος ὁ ὑπαὶ, καὶ Ἀρσένιος, καὶ Σινέσιος, καὶ ὁ κάρμος τ' λαροριπῶν. ἢ περὶ κάλεσαν αὐτῶν λιγόντες, ἢ περὶ ψαπ, καὶ ἡμεῖς τῶσιν αὐτῶν, ὡς θέλει.

ΛΕΙΠΕΙ ΙΔ, ΙΕ, ΙΣ ΑΡΚΑΔΙΟΥ ἔπ. Α. Β. Γ. Δ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ.

ΙV.

ΙΔ. Ινδ. α. ΥΡ. ΛΟΥΚΙΟΥ ΜΟΝΟΥ.

Ι. ΟΙ. CCXXCVII.

ΙΕ. Ινδ. β. ΥΡ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ, ἢ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΣ.

ΙΙ.

Ἐπὶ τούτων τ' ὑπέρτων Πηλχηρία ἀδελφὴ Θεοδοσίῳ Αὐγύστῳ ἐπιφανεστάτη ἀνηγορεύθη, μηνὶ Γανέμῳ, περὶ δ' Ἰδῶν Ἰσθίων.

ΙΖ. Ινδ. γ. ΥΡ. ΟΝΩΡΙΟΥ Ι, ἢ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ.

ΙΙΙ.

ΤΟ 5.

Ἐπὶ τούτων τ' ὑπέρτων Κυϊνκεννάλια Θεοδοσίῳ νέῳ Αὐγύστῳ ἐπετέλεσαν ἐν Κωνσταντινουπόλει, μηνὶ Αὐθιώῳ, περὶ τ' Ἰδῶν Ἰανουαρίων καὶ ἐδηλώθη θάνατος Ἐρμουκῆς ραμετῆς τῆ δεσπότης Ονωρίῳ τῆ Αὐγύστῳ, μὲν Γανέμῳ, τῆ πρὸ τ' Καλανδῶν Αὐγύστῳ, ἡμέραι πᾶρ. ἢ αὐτῷ τῷ ἔτι, μὲν Γορπίῳ, τῆ πρὸ τ' Καλανδῶν Οκτωβρίων, ἡμέραι πᾶρ. ἢ ἐδηλώθη ἀνηγορεύθη Ἀπῆλφον Βάββαρον ἐν τοῖς ἀνω μέσσοις ὑπὸ τῆ δεσπότης Ονωρίῳ. καὶ γρομῆς λυχνάψιας τῆ ἐξ ἰππων ἡχθη, ὡς καὶ πρὸ τῶν εἰσελθεῖν.

Τῷ αὐτῷ ἔτι ἐπεπελέσθη τὰ Ἐγκαίνια τῆ μεγάλης Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, μὲν Γορπίῳ, πρὸ τ' Ἰδῶν Οκτωβρίων, ἡμέραι κυριακῆ. καὶ ἐκαμιάθη ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει διὰ τῆ Χαλκηδονησίας Σκαλας λείψανα Ἰωσήφ τῆ ἡγίας Ἰακώβου, καὶ Ζαχαρίας τῆ πατρὸς τῆ ἡγίας Ἰωάννης τῆ βαπτίς, μὲν Γορπίῳ, πρὸ τ' ἁ Νωνῶν Σεπτεμβρίων, ἡμέραι πενθῶν, βασιζέντων τὰ αὐτὰ λείψανα ἐν γλασοκόμοις δυσὶν Ἀθηναῖς πατριάρχῃ Κωνσταντινουπόλεως, ἔ Μωσῆος Ἐπισκόπου Ἀντιόχειας Φοινίκης, καθεζομένων αὐτῶν ἐν βαρριχαλίῳ. ἔ πῆνα ἀπέθανον ἐν τῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, προπύμπαντος Ουρσῆ Ἐπίταρχου πόλεως, ἢ πύσης συγκλήτου. καὶ ἀφιέρωθη ἀνδρίας χρυσῆς ἐν τῇ συγκλήτῳ τῆ δεσπότης Θεοδοσίῳ νέῳ Αὐγύστῳ ὑπὸ Ἀυρηλιανῶ δις Ἐπίταρχου περαιωρίων καὶ περσιῶν.

ΣΓΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΗ. Ινδ. δ. ΥΡ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ 2,
ἢ ΠΑΛΛΑΔΙΟΥ.

ΙV.

Ἐπὶ τούτων τ' ὑπέρτων ἐκ τῆ περὶ Φυρῆ κίου, ἐν ᾗ ἐπέση Κωνσταντῖνος ὁ μέγας βασιλεὺς διὰ τῆ κατωτέρου λίθου ἀπέσπασεν λίθος μέγας νυκτός, μὲν Δύσῳ, τῆ πρὸ τ' Καλανδῶν Ἀπριλίων, ἔπι Φωσκῆς ἡμέρας ἡγίας. ἔ αὐτῷ τῷ ἔτι ἐδέθησαν αἱ πάντες σφένδυλοι τῆ αὐτῆ κίου. ἢ ἀπετελέσθη θεάτρον, θεωρήσασθαι Οὐρσῆ Ἐπίταρχου πόλεως, ὑπὸ τ' ἔπι τῶν ἁπῶν τ' Ἀπῆλφον τ' ἔπι τῶν ἁπῶν, μὲν Δεσίου, τῆ πρὸ τ' Καλανδῶν Ἰσθίων, ἡμέραι 8. καὶ ἡχθη καὶ ἰππων περὶ τ' αὐτῶν ἔπι τῶν ἁπῶν, μηνὶ Γανέμῳ, Νωνῶν Ἰσθίων. καὶ αὐτῷ τῷ ἔτι εἰσῆλθεν ὁ δεσπότης Θεοδοσίος νέος διὰ Περσικῆς εἰς Κωνσταντινουπόλιν, μηνὶ Γορπίῳ, περὶ τ' ἁ Καλανδῶν Οκτωβρίων, ἡμέραι πενθῶν, καμιαίμους τ' χρυσῆν εἰφάνον ἐν τῷ Θεοδοσιακῷ Φόρῳ ὑπὸ Οὐρσῆ Ἐπίταρχου πόλεως, καὶ τ' συγκλήτου.

ΙΘ. Ινδ. ε. ΥΡ. ΟΝΩΡΙΟΥ ΤΟ ΙΑ, ἢ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΤΟ Β.

Ι. ΟΙ. CCXXIX.

Ἐπὶ

Ἐπὶ τέττων τ' ὑπάτων σίσμος ἐγένετο μέγας, ἐσπέρας, ἡμέρα πρώτη [παση,] μὲν Ξανθικῶ πρὸ ἱβ' Καλανδῶν Μαιῶν. ὡς ἡ κατ' αὐτῷ τῷ ἡμέρᾳ τοῦ πάρος ἔκυρξεν ἡμῶν Ἰησὺς Χρῆστος.

Ι. Ἰνδλ. α. ΥΠ. ΟΝΩΡΙΟΥ ΤΟ ΙΒ, ἢ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΙΙ. ΤΟ Η.

Ἐπὶ τέττων τ' ὑπάτων γέγονεν ἐκλειψις ἡλίου, μὲν Πανέμω, πρὸ ἰδ' Καλανδῶν Αυγύσων, ἡμέρα παση, ἄραν η.

ΙΑ. Ἰνδλ. β. ΥΠ. ΜΟΝΑΞΙΟΥ, ἢ ΓΛΙΝΘΑ. ΙΙΙ.

Ἐπὶ τέττων τ' ὑπάτων ἡμέρα κυριακῆ ἐσελησθη Ἐπίσ Ἐπάρχος πόλεως μὲν ἔχρημα ἐν τῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, μὲν Περλιῶ, πρὸ ζ' Καλανδῶν Μαρτίων Ἰππὶ τῷ ὀξάμηνον αὐτὸν ἀπελθεῖν, κληθέντα ἐν τῷ Παλατίῳ, Κυριακὸς τις γέρον, βαλὼν μάχαιραν μεγάλην, εἰς χάρτιον ὡσανεὶ λιθελλον αὐτῷ προσφέρων ἐκρυσεν αὐτῷ ἔξ' τῆς δεξιᾶς μέγας τῆς εἰθῆς, ὡσεὶ τὸ πονόλιον αὐτῶ, καὶ τ' ὅργανον τρηθῆναι.

Τ Ο ΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΒ. Ἰνδλ. γ. ΥΠ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Η, ἢ ΚΩΝ- ΙV. ΣΤΑΝΤΙΟΥ ΤΟ Ι.

Ὅτε προσέκοψε τῷ ἡλικίᾳ Θεοδοσίῳ νέῳ Αυγύσας, ἀνεγίνωσκεν ἐν τῷ Παλατίῳ ἐν ζῳῇ τῶ πατρὸς αὐτοῦ. ἢ μὲν τελευτήσῃ τῶ πατρὸς αὐτοῦ ἀνεγίνωσκεν αὐτῷ νεώτεροῦ τὸ ὄνοματι Παυλίνῳ ἕως Κώμητος δομῶντων. ἐφίλει ἢ αὐτὸν Θεοδοσίῳ.

ΙΓ. Ἰνδλ. δ. ΥΠ. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ, καὶ ΑΓΡΕΚΟΛΑ. Ι. ΟΙ. CCCC.

Ἐπὶ τέττων τ' ὑπάτων ἐνεβλήθη τὸ ὕδωρ τῆ Κιστρῆνης τῆ Δεσποίνης Πυλαγγεῖας Αυγύσας, μηνὶ Περλιῶ, πρὸ ἰδ' ἰδῶν ἀεβραρίων, παρόντι τῶ δεσπότη Θεοδοσίῳ Αυγύσας.

Τέττω τῷ ἐστὶ γάμος ἐπέτελεσε Θεοδοσίῳ Αὐγύσας λαβὼν γυναικᾶ Ἀθηναίδα, τῷ καὶ Εὐδοκίαν, μηνὶ Δεσίῳ, πρὸ ζ' ἰδῶν Ἰνιῶν. ὁμοίως καὶ θεατρῶν τῶ αὐτῶ ἱππικῆ. καὶ ἔσχεν ἕξ αὐτῆς Ἀθηναίδῳ, τῆ καὶ Εὐδοκίᾳ, θυγατέρα Εὐδοξίαν ὀνόματι.

Τέττω τῷ ἔστι ἀφιέρωσις αἰδριᾶς Ἀρκαδίας ἐς ἄσ' ἐπάνω τῶ κεχλίχ τῶ κίονῳ ἐν τῷ Ἀρκαδικῶ Φόρῳ, ἐν τῷ καλῶν μὲν Ξηρολόφῳ, μηνὶ Πανέμω, πρὸ ε' ἰδῶν Ἰδλιῶν, ἡμέρα σιβεάτῳ.

Τῷ αὐτῷ ἔστι ἐδηλώθη νίκη καὶ Περσιῶν, μηνὶ Γορπιῶ, πρὸ η' ἰδῶν Σεπτεμβρίων, ἡμέρα γ.

ΙΔ. Ἰνδλ. ε. ΥΠ. ΟΝΩΡΙΟΥ ΤΟ ΙΓ, ἢ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΑΥΓ. ΙΙ. ΤΟ Ι.

Ἐπὶ τέττων τ' ὑπάτων ἐφάνη ἐν τῷ ἔρανῳ ἀστὴρ πέμπτων ἀκτῖνα πάνυ ἐπιμήκη λευκῷ, μὲν Δύσρω, ὡς ἐπὶ νύκτας ἢ μὲν ἀλεκτρυῶνα. ἢ αὐτῷ τῷ ἔστι ἐγένετο σεισμός.

ΙΕ. Ἰνδλ. ε. ΥΠ. ΑΣΚΛΗΠΙΟΔΟΤΟΥ, ἢ ΜΑΡΙΑΝΟΥ. ΙΙΙ.

Ἐπὶ τέττων τ' ὑπάτων ἀνηγορεύθη Εὐδοκία Αυγύσας μὲν Ἀυδιναίῳ, πρὸ δ' ἑνώων Ἰανκαρίων. καὶ πολλοὶ σίσμοι ἐγένοντο, ἡμέρα δευτέρα, ὠρίω δεκάτῳ, μὲν Ξανθικῶ, πρὸ ζ' ἰδῶν Ἀπριλλίων.

Τ Α ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ις. Ἰνδλ. ζ. ΥΠ. ΚΑΣΤΙΝΟΥ, καὶ ΒΙΚΤΩΡΟΣ. ΙV. Ἐπὶ τέττων τ' ὑπάτων ἐπήρθη ὑπὸ Θεοδοσίῳ νέῳ Ουαλεντινιανὸς νέῳ Αὐγύσας μὲν ὑπερβερετῶ, πρὸ ἰ Καλανδῶν Νοεμβρίων.

ΙΖ. Ἰνδλ. η. ΥΠ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ΙΒ, καὶ ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ. Ι. ΟΙ. CCCCΙ.

ΙΗ. Ἰνδλ. θ. ΥΠ.

ΙΘ. Ἰνδλ. ι. ΥΠ. ΙΕΡΙΟΥ, καὶ ΑΡΑΒΟΥΡΙΟΥ. ΙΙΙ.

Ἐπὶ τέττων τ' ὑπάτων ἐνεκαίνισθη τὸ δημόσιον τὸ ποτε μὲν Κωνσταντινιανῶ, νῦν δὲ Θεοδοσιανῶ, τελευτήσῃ αὐτῷ Ἰερίῳ ἔδιδε Ἐπάρχος, καὶ ... Ἐπάρχων, μηνὶ ὑπερβερετῶ, πρὸ ε' ἑνώων Οκτωβρίων.

Τ Β ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Κ. Ἰνδλ. ια. ΥΠ. ΦΙΛΗΚΟΣ, καὶ ΤΑΥΡΟΥ. ΙV. Ἐπὶ τέττων τ' ὑπάτων Ουάνδαλοι ἐσήλθον εἰς Ἀφρικήν.

ΚΑ. Ἰνδλ. ιβ. ΥΠ. ΦΛΩΡΕΝΤΙΟΥ, καὶ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ. Ι. ΟΙ. CCCCII.

ΚΒ. Ἰνδλ. ιγ. ΥΠ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ... ΔΕΚΑΤΟΝ, ἢ ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΙΙ.

ΚΓ. Ἰνδλ. ιδ. ΥΠ. ΑΝΤΙΟΧΟΥ, καὶ ΒΑΣΣΟΥ. ΙΙΙ.

Ἐν ἔτει γ' α' ἔρανῶς ἀναλήφεις τῶ Κυρίῳ, ἢ τῶ Θεοδοσίῳ νέῳ Αυγύσας Βασιλείας ἔτος ΚΓ, καὶ τῶ προκαιρικῶν ὑπάτων, ἐγένετο ἡ τρίτη Σινός ἐν Ἐφέσῳ τῶν ἁγίων ἢ μακαρίων πατέρων κατὰ Νεσσῶ τῶ δυσεῖδος.

Τ Γ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΔ. Ἰνδλ. ιε. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΥ, καὶ ΑΕΤΙΟΥ. ΙV.

ΚΕ. Ἰνδλ. α. ΥΠ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ΙΔ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ. Ι. ΟΙ. CCCCIII.

Ἐπὶ τέττων τῶν ὑπάτων ἐγένετο πυρκαϊὰ μεγάλη ἀπὸ τῶ νεωρίῳ καὶ ἐκαήσαν τὰ ὄρκα, καὶ τὸ δημόσιον ὁ Ἀχιλλεύς, μηνὶ Λῶ, πρὸ ιβ' Καλανδῶν Σεπτεμβρίων.

ΚΓ. Ινδ. β. ΥΠ. ΑΡΕΟΒΙΝΟΥ, & ΑΣΠΑΡΟΣ. II.
 ΚΔ. Ινδ. γ. ΥΠ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΤΟ ΙΕ, & ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ. III.

ΤΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΗ. Ινδ. δ. ΥΠ. ΙΣΙΔΩΡΟΥ, & ΣΕΝΑΤΟΡΟΣ. IV.
 ΚΘ. Ινδ. ε. ΥΠ. ΑΕΤΙΟΥ ΤΟ Β, & ΣΙΓΙΣΒΟΥΛΔΟΥ. I. OI. CCCCIV.

Επί τῶν τῶν ἑσφάτων εἰσῆλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ουαλεντινιανὸς νέος Αὐγύστης μὲν Ὑπερβεριετῶν, πρὸ
 β Καλαυδῶν Νοεμβρίων, & ἀπετέλεσε ὅσ' αὐτῷ γέμευε, λαβὼν Εὐδοκίαν τὴν θυγατέρα Θεοδοσίας &
 Εὐδοκίας Αὐγύστης, μὲν Ὑπερβεριετῶν, πρὸ δ Καλαυδῶν Νοεμβρίων, & ἔχε ἐξ αὐτῆς δύο θυγα-
 τέραι, Εὐδοκίαν, & Πλακιδίαν.

Λ. Ινδ. ς. ΥΠ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ΙΣ, & ΦΑΥΣΤΟΥ. II.

ΛΑ. Ινδ. ζ. ΥΠ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ΙΖ, & ΦΙΣΤΟΥ. III.

Εν τῶ τῶ ἐπὶ ἐκέλευσε Θεοδοσίῳ Αὐγύστῳ τὰ τεῖχη κύκλω θυρόσθ' ἐν ὅλῳ τῷ ὄρειμαλασίῳ Κων-
 σταντινουπόλεως. & αὐτῷ τῶ ἐπὶ εἰσῆλθεν εἰς Καρταγίνην Ζινχίρχ' ὁ βασιλεὺς τῆ Ουανδαλων, μὲν
 Ὑπερβεριετῶν. & αὐτῷ τῶ ἐπὶ πύρα' τὴν Σικελίαν ἐρημῶσαι.

ΤΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΒ. Ινδ. η. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε, & ΑΝΑΤΟΛΙΟΥ. IV.

ΛΓ. Ινδ. θ. ΥΠ. ΚΥΡΟΥ ΜΟΝΟΥ. I. OI. CCCCV.

Επί τῶν τῶ ἐσφάγη Ιωάννης Ουανδαλ' ἐν τῇ Θράκῃ.

ΛΔ. Ινδ. ι. ΥΠ. ΕΥΔΟΣΙΟΥ, & ΔΙΟΣΚΟΡΟΥ. II.

Επί τῶν τῶ ἑσφάτων ἐπέρασον οἱ Οὐνοὶ, & τὸ Ἰλλυρικὸν ἠρήμωσαν Ἀτίλκας & Βλιδας.

ΛΕ. Ινδ. ια. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟ Β, & ΠΑΤΕΡΝΟΥ. III.

Επί τῶν τῶ ἑσφάτων ἐνεκινείσθη τὸ δημόσιον ληστῆν, ὁ Ἀχιλλεύς, μὲν Ἀυδιωῶν, πρὸ γ Ἰδῶν Ιαννα-
 ρίων. & εἰσῆλθεν Θεοδοσίῳ Αὐγύστῳ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπὸ τῆ ἀρχαγορίας τῆ Ἀσίας, μὲν Ἰάφω, πρὸ
 ε Καλαυδῶν Σεπτεμβρίων.

ΑΣ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Λς. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ΙΙΙ, & ΑΛ-
 ΒΙΝΟΥ. IV.

Εν τῶ τῶ ἐπὶ πρσιόντ' ὁ βασιλεὺς Θεοδοσίος εἰς ἐκκλησίαν τῆ ἐροῆ τῆ ἀγίων Θεοφανίων, σωθεῖ τὸ Μά-
 ζαρον Παυλῖνον ἐρώρησεν ἐκ τῆ πύρας, & μὲν ἀπαρέσθη, & ἀρκασόσθη. & προσήνεγκεν πένης πῆς τῷ
 βασιλεῖ Θεοδοσίῳ μῆλον ἀρύριον παμμεγέθης εἰς πῶσαν ἑσφάλλω. & θενίωθ' ὁ βασιλεὺς, & πᾶσα ἡ
 σύγκλητ'. & ὁ Θεὸς ὁ βασιλεὺς δέδωκεν τῷ πένητι νομισματὰ π', & ἐπεμψεν τὸ μῆλον τῇ Αὐγύστῃ Εὐ-
 δοκίᾳ. & ἡ Αὐγύστη ἐπεμψεν αὐτὸ Παυλίῳ τῷ Μαρίστῳ, καὶ Φίλῳ τῷ Βασιλέως. ὁ δ' αὐτὸς Μαρίστ' ὁ
 ἀργίων ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐπεμψεν αὐτὸ τῇ Αὐγύστῃ, αὐτὸς πάλιν ἐπεμψεν αὐτὸ τῷ βασιλεῖ Θεοδοσίῳ, ὡς
 ἀρχαγορία ἀπὸ τῆ ἐκκλησίας. & ἐδέξασθ' ὁ βασιλεὺς δῖκα τῆ Αὐγύστης. & ἀποκρύψας αὐτὸ, καλέσας τὴν
 Αὐγύστην ἐρωτήσεν αὐτὴν, πᾶ τὸ μῆλον, ὃ ἐπεμψά σοι. ἡ δ' εἶπεν, ὅτι ἔφαρον αὐτό. & ὡρῶσεν αὐτὴν
 καὶ τῆ αὐτῆς σωτηρίας εἰ ἔφαρον, ἢ πνι ἐπεμψεν αὐτό. καὶ κείνη ἐπαμύσασθ', ὅτι ἔδειν αὐτὸ ἐπεμψεν, ἀλλ'
 αὐτὸ ἔφαρον. & ἐκέλευσεν, & ἠέχη τὸ μῆλον. & ἔδειξεν αὐτό. & ἐγγύετο μετὰ αὐτῶν λύσις, ἰσὺ ἀποχω-
 ρισμός. & λαιπὸν ἑσπενόσθη τὸ αὐτὸν Παυλῖνον ὁ βασιλεὺς, & ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀποκτείνωθαι. & λυπηθεῖ-
 σαι ἡ αὐτὴ δέσποινᾳ Εὐδοκίᾳ ὡς ὕβρισθ' αὐτῆς (ἐγνώσθη τὸ παντὰ καὶ, ὅτι δ' αὐτὴν ἑσφάγη ὁ Παυλῖν',
 ὡς ὦν ὁμορφ' νεώτερος) ἠτήσατο τῷ βασιλεῖ Θεοδοσίῳ ἢ Αὐγύστῃ Εὐδοκίᾳ ἀπελθεῖν ἀρχῆς χάριν
 εἰς ὅσ' ἀρχὴς τῶν πύρας. & περιέσθη αὐτῇ. & ἀπῆκα Κωνσταντινουπόλεως ὅτι πᾶ Ἱεροσόλυμα εὐξάσθη,
 εἰσελθῆσαι ἐν τῇ Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ εἶπεν ἐν τῷ βασιλευτέρῳ λόγον ἐγκωμιστικὸν εἰς τὴν αὐτὴν Ἀντι-
 χειαν κατημένη ἐσωθῆν τῷ διφρολόγησθ' ὄντ' & Διελίθ' βασιλικῆ. & ἐκράξαν αὐτῇ οἱ τῆ πόλεως. &
 ἀνηέχθη αὐτῇ ἐσὼ ἐν τῷ βασιλευτέρῳ εἰκῶν ἐγγυόσθ'. & εἰς τὸ λεγόμενον Μισοῖον σήλω χαλυκῷ ἐση-
 σαν αὐτῇ. αἰτίες ἕως τῆ νυκτὸς). & Φιλοπησιμὴν τῇ τῆ Ἀντιοχείᾳ πόλῃ τῆ Συρίας πρηματὰ λόγων
 σιωπικῆ, ἀρέμησεν ὅτι ὅσ' ἀρχὴς τῶν πύρας, & ἐκπεν εἰς Ἱεροσόλυμα πολλά. & τὸ τεῖχος ἀπαν ἀνεώσθη
 τῆ Ἱερουσλήμ, εἰπῆσαι, ὅτι δ' ἐμὲ εἶπε Δαβὶδ ὁ προφήτης, ὅτι καὶ ἐν τῇ βυδακίᾳ σὺ οἰκοδομηθεῖτω τὰ τεῖχη
 Ἱερουσλήμ. & μείνασαι εἰς τὴν αὐτὴν Ἱερουσλήμ, καὶ κτίσασθαι μνημεῖα εὐαγγελίᾳ ἐκείσε βασιλικὸν, πελώριον.
 & ἀπεπέθη ἐκεῖ ἐν Ἱερουσλήμ. Ἐν δὲ τῷ μέλειν τελεθῆσαν αὐτῷ ἐπαμύσασθ' μὴ συγχινώσκη τῇ κατηγο-
 ρίᾳ τῇ γνωμῆ κατ' αὐτῆς ἐνεκεν Παυλῖνος.

ΛΖ. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ς, & ΝΥΜΟΥ. I. OI. CCCCVI.

ΛΗ. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΛΕΟΝΤΙΝΟΥ ΤΟ Γ, & ΣΥΜΜΑΧΟΥ. II.

ΛΘ. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΑΡΔΑΒΟΥΡΙΟΥ, & ΑΛΥΓΙΟΥ. III.

Ἐπὶ τούτων τ' ὑπ' αὐτῶν Μαρκιανῶν πόλις περιλήφθη καὶ ἐσφάγη Αναργίσκῳ στρατηλάτῃ Θερακῆς, καὶ αὐτῷ τῷ ἐτὶ ἐγένοντο στήμωι μεγάλοι, ὥστε τὰ τεῖχη πεσῶν. ἐκράτησαν γὰρ ἐπὶ χρόνον, ὥστε μὴ πολὺν πινὰ ἐν οἴκῳ μῆναι, ἀλλ' ἐφυγον ἔξω τ' ἐπὶ πλείους πύργους λιτανεύοντες ἡμέρας καὶ νυκτὸς. γέγονε γὰρ ἀπλή μεράλι, οἷα ἐγένονεν ἀπ' ἀρχῆς πνὲς ἢ ἔλεγον ἢ πῦρ ἐν τῷ ἔρανῳ περᾶσαι. ὅθεν ἢ αἰαμνησις κατ' ἔπος ἐπιπλεῖται μέχρι νῦν τ' λιτανίας ὑπὲρ τ' Ἐφιλανθρώπων θεῶν μακροθυμίας ἐν τῷ Τρικρογγῶ, περὶ ἠιδῶν Νοεμβρίων. Ἐν γὰρ τῇ πεσούτῃ ἀπλή σὺν ἐθανάτωσε πῖνα.

Τῆς ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

M. Ἰνδλ. α. ΥΡ. ΖΗΝΩΝΟΣ, ἢ ΓΟΣΤΟΥΜΙΑΝΟΥ.

IV.

MA. Ἰνδλ. β. ΥΡ. ΠΡΩΤΟΓΕΝΟΥΣ, ἢ ΑΣΤΕΡΙΟΥ.

I. OI TCCVII.

Ἐπὶ τούτων τ' ὑπ' αὐτῶν ἐτελεύτησεν Μαρίνα Αὐγαστογυνὴ Ουαλεντιανῆς Αὐγέσας, μὲν δ' ἰδῶν, περὶ γ' Ἰουλιῶν Αὐγέσων.

MB. Ἰνδλ. γ. ΥΡ. ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ζ, ἢ ΑΒΙΗΝΟΥ.

II.

Τούτοις πῆς ὑπάτοις ἢ ἐν Ἐφέσῳ β' σὺν δ' ἔγγητε. Ἐκαθηρέθησαν ὑπὸ Διοδώρου ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας Δόμνῳ ἐπίσκοπῳ Ἀντιοχείας, ἢ Φλωρανοῦ ἐπίσκοπῳ Κωνσταντινουπόλεως, καὶ Ἰεῶν, Ἐεοδόρου, ἢ ἄλλοι πλείονες.

Ἐπὶ τ' βασιλείᾳ Θεοδοσίου, καὶ Ουαλεντιανῆς Αὐγέσων ἐπεσφράδισεν καὶ Ρώμης, καὶ Κωνσταντινουπόλεως Ἀφίλας ὅσα ἔγενεσαν τ' Γηπαίδων Οὐννων, ἔχων πλεῖστα μνησάδας πολλῶν καὶ ἐδήλωσεν ἀπὸ ἰούθ' ἐνός πεσεσφύτ' Ουαλεντιανῆς βασιλεῖ Ρώμης, Ἐκέλευσεν σοὶ δι' ἐμῆς ὁ δεσπότης μὴ καὶ δεσπότης σε Ἀφίλας, ἢ καθυπεπέσθη αὐτῷ Παλάτιον. Ομοίως ἢ καὶ Ἐεοδοσίῳ βασιλεῖ πρὸς αὐτὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐδήλωσεν δι' ἐνός Γεθ' πεσεσφύτ'. καὶ ἀνεκῶς Ἀεπίθ' ὁ πρῶτος συγκλητικὸς Ρώμης πρὸς ὑπερβαλλόντων πλῆμα τ' δόξου ἐνημῆς δόξου ἑως Ἀφίλας, ἀπῆλθε πρὸς Ἀλαρχον εἰς τὰς Γαλλίας ὅτι ἐχθρὸν Ρώμης ἀπὸ Οὐννων, ἢ πεσεσφύτ' ἀμα αὐτὸς αὐτῷ καὶ Ἀφίλας, ἐπειδὴ ἀπώλεσεν παλάτιον τ' Ρώμης Ἐθ' Ἀφίλας ἔπειτα ἔπειτα αὐτῷ, ὡς ἐστὶν ἢ πλεῖστον ἀπῆλθε τ' Δαναοὺς παρὰ τ' ἐκεῖθεν αὐτῷ χιλιάδας πολλὰς. ἐστὶ τ' συκοφαντῶν Ἀλαρχος πλεῖστον λατῶν δόξου ἀπῆλθε τ' ἀπῆλθε τ' ὁ Ἀφίλας τελευτῶν κατεφύγετο ἀπὸ τ' ἰουλιῶν ἐνεργῆς νυκτὸς μὴ Ουνας περὶ αὐτῶν αὐτῷ καθύδων. ἢ πρὸς κόρη Ἐεοδοσίῳ ὅτι αὐτὴ ἀνείλεν αὐτὴν. πρὸς ἔπειτα πλεῖστον ἀπῆλθε τ' Περσικὸς ὁ Ἐεοδόξ' λέγει, ὅτι Κύρος πεσεσφύτ' ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπαρχῶν Πραιτωρίων, ἢ ἐπαρχῶν πρὸς ἑως. καὶ πεσεσφύτ' ἐπαρχῶν πραιτωρίων εἰς τὴν Κερκεσίαν ἢ ἐπαρχῶν τ' πόλεως. ἐπῆρθησαν γὰρ πρὸς δύο ἀρχαὶς ἐπιχρῶντας πρὸς ἑαυτοῦ, διότι κατὰ τὸν ἰουλιῶν. καὶ αὐτὸς ἐπέησε τὰ ἑσπε, ἢ ἀπῆλθε αὐτῶν εἰς τὰ ἐργαστήρια. ομοίως ἢ τὸ νυκτερινά. καὶ ἐκράσαν αὐτῷ τὰ μέρη εἰς τ' ἰουλιῶν ὅλων τὴν ἡμέραν, καὶ, ἘΚΚ-ΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΕΚΤΙΣΕΝ, ΚΥΡΟΣ ΑΝΕΝΕΩΣΕΝ. καὶ ἐρόλωσεν αὐτῷ βασιλεῖς, ὅτι πᾶσι ἐκράσαν, καὶ διεδέξατο αὐτὸν δημοσίως, καὶ ἐπέησεν αὐτὸν κληρικόν. καὶ ἐπέησεν αὐτὸν ἐπισκοπὴν εἰς Συμύρην τ' Ἀσίας (ἦσαν γὰρ οἱ τ' πόλεως ἑκάστης ἢ πρὸς ἑαυτοῦ ἐπισκόπος Φονδύσαις) καὶ ἵνα Ἐεοδοσίον Κύρον ἀνέλωσιν. φησὶ αὐτῶν ἢ αὐτῶν τὴν πόλιν ἐν πῆς ἀγίοις ἡμετέροις Ἐ Κυρία ἡμῶν Ἰησὺς Χριστῶ, ἢ περὶ αὐτῶν οἱ πῆς πόλεως Συμύρης, ὅτι ὡς Ἐλλῆνα αὐτὸν ὁ βασιλεῖς ἑκάστη ἐπισκοπὴν ἐπέησεν, ἢ πρὸς αὐτὸν περὶ Φωνήσῃ. ὅτι ἀ ἀγκυρῶν ὑπὸ αὐτῶν ἀνέθη περὶ αὐτῶν. καὶ κατὰ τὸ δέναι εἰρήμην, ἢ πρὸς λέγειν ἔως, Ἀδελφοί, ἢ γέννησις Ἐθεῶ, ἢ σωτῆρ ἡμῶν Ἰησὺς Χριστῶ πατρὶς πᾶσι, ὅτι ἀκεῖ μόνον συνελήφθη ἐν τῇ ἀγίᾳ παρενέῃ λόγῳ γὰρ ἰού. αὐτῷ ἢ δόξα εἰς ὅσον αἰῶνας. ἀμήν. ἢ εὐφρημηθεῖς κατῆλθεν. ἢ ἐμμείνει ἐκεῖ εἰς ἡμέρας αὐτῶν.

Τέτρω τῷ ἐτὶ ἐπάθε Κωνσταντινουπόλις δὸς σφῆς, μὲν δ' Αὐδωῶν, ἢ ἢ νυκτὸς δὸς τῶν λεγομένων Τρωαδῆσιαν Ἐμβόλων, ἔως ἔχαικῶ περὶ αὐτῶν σφῆς χρόνον, ὥστε μὴ πολὺν ἐν οἴκῳ πινὰ μῆναι. ἀλλ' ἐφυγον ἔξω τῆς πόλεως πᾶντες λιτανεύοντες ἡμέρας καὶ νυκτὸς. καὶ ὁ βασιλεῖς ἐλιτανεύσε μὴ πῆς συγκλητικῶν, ἢ τῶ ὄχλου, ἢ ἢ κλήρῳ ἀνωπέδου ἡμέρας πολλὰς. Γέγονε γὰρ ἀπλή μεράλι, οἷα ἐγένονεν ἀπ' ἀρχῆς πνὲς δὲ ἔλεγον ἢ πῦρ ἐν τῷ ἔρανῳ περᾶσαι, ὅθεν ἢ ἢ μνήμη κατ' ἔπος ἐπιπλεῖται τ' λιτανίας μέχρι ἢ νῦν ἐν τῷ Καμπῶ ὑπὲρ τῆς Ἐφιλανθρώπων θεῶν μακροθυμίας ἐν γὰρ πεσούτῃ ὀργῇ ἔδειξεν ἐθανάτωσεν.

Τότε τῷ ἐτὶ ἐβῆλθεν Θεοδοσίῳ Αὐγαστῶ ἰπποκράτην. καὶ ἐν τῷ ἰπποκράτῳ αὐτὸν συνέπεσεν ἐκ τ' ἰπποκράτῳ, ἢ πλεῖστον τ' σφῆς αὐτῶν ἐβῆλθεν λεκτικῶν δὸς λευκῶν πρῶτον. Ἐκαλεσεσὶ τὸν ἀδελφῶν αὐτῶν τὴν δέσποιναν Πραχερῆαν εἶπεν αὐτῇ ἀπὸ Μαρκιανῶν τ' δὸς τριεθνῶν. Ἐ τότε πάλιν αὐτὸς ὁ βασιλεῖς Θεοδοσίῳ εἶπεν Μαρκιανῶν ἐπὶ Ἀσπάρτῳ, ἢ τ' λοιπῶν συγκλητικῶν πάντων, ὅτι ἐφάνη μοι, ὡς δὲ σε γενέσθαι βασιλέα μετ' ἐμῆ. ἢ μὲν ἡμέρας τελευτῶν ὁ αὐτὸς Θεοδοσίῳ ἐπὶ τῶν ἑτῶν.

Καὶ αὐτῷ τῷ ἐτὶ ἐσφάγη Χρυσάφης ὁ πατριάρχης εἰς τὴν πόρταν Μελανθιάδος. καὶ αὐτῷ τῷ ἐτὶ ἐπῆρθη Μαρκιανὸς Αὐγαστος δὸς τῆς Κερκεσίας ἐν τῷ Ἐδομῶ, μὲν δ' ἰδῶν, περὶ ἢ Καλαιδῶν Σεπτεμβριῶν ἡμέρας ἑ. μόνος ἢ ἐβασίλευσεν. ἐγγημεν τὴν ἀδελφῶν Ἐεοδοσίῳ ἢ νέος βασιλέως τὴν δέσποιναν Πραχερῆαν παρθεῖνον ἔως ἑτῶν ἑδ.

Ρωμαίων μβ' ἐβασίλευσεν ΜΑΡΚΙΑΝΟΣ ἔτη ζ'. ἔμδ' ΕΑΞΣ.
III.
 Α. Ἰνδ. δ. ΥΓ. ΜΑΡΚΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ἢ ΑΔΕΛΦΙΟΥ.
 Πελχερῶ γυνὴ Μαρκεῖος ἔβασίλευς τ' ἀγίων περὶ ἀρκούντων τ' ἐν Σεβαστῶν μαρτυροσάντων κατ' ὀπισθίαν εὐρύσκη τὰ λείψανα κατακουπίμενα εἰς τ' οἶκον ἔργον ὄψασθ' ὅτις τ' ἀμείβωνται. καὶ ἀνεδομήσαντο ἀπὸ οἴκον ἐξω τ' τυχῶν τ' Τρωαδισίων Κασιόριον ὑπατ' ἢ ὑπαρχ'.

ΤΙ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Ἰνδ. ε. ΥΠ. ΣΦΩΡΑΚΙΟΥ, ἢ ΕΡΚΟΥΛΑΝΟΥ. IV.
 Ἐτος ὑπὸ τ' εἰς ἄρανας ἀναληψέως ἔκρυψε γέροντες ἢ παρῶν σωθῶν ἐν Καλιχιδόν. τ' ἄλλ' ἀγίων πατέρων καὶ τ' μιανῶν Εὐτύχους ἢ Διοσκώρου Ἰππικοῦ Αλεξανδρείας, τ' ἢ καθαγιαθέντων.

Γ. Ἰνδ. ε. ΥΠ. ΒΙΚΚΟΜΑΛΟΥ, ἢ ΟΦΙΛΙΩΝΟΣ. I. OI. CCCVPII.
 Ἐπὶ τέτων τ' ὑπάτων ἐτελεύτησεν ἡ δέσπονα Φαλαχέρια.
 Ἐπὶ τ' περικαιμίων ὑπάτων Βικκμάλο, καὶ Οφιλίονος, βασιλεύοντων Ουαλεντιανῶν, ἢ Μαρκεῖος Αὐγέξων, μίωι Περσῶν, περὶ β' Καλαυδῶν Μαρτίων, τῆ μέση ἑβδομαδί τ' νηστῶν, ἐτος Συρομακεδόνων [ἴδ.] ἢ Ἐπιποχέων ἔπ., καὶ ὑπὸ ἔτος, ἀφ' ἑ ἀπέμνηθη ὁ ἄγιος περὶ δρομος ποροφῆτης καὶ βαπτιστὴς Ἰωάννης, ἡρέθη ἢ τριὰ αὐτῶ κεφαλὴ ἐν τῇ Ἐμεσίων πόλι.

Δ. Ἰνδ. ζ. ΥΠ. ΑΕΤΙΟΥ, καὶ ΣΤΟΥΔΙΟΥ. II.
 Τέτω τῶ ἔτ', βασιλεύοντος Αηθῆμος ἐν Ρώμῃ, ἐκτίσθη ὑπ' αὐτῶ οἶκος ἔργον ὀπισθίον ἔβασίλευς Βοραιδίς Ἰππικῶν τῶ Ἀποσλιῶ.

Ε. Ἰνδ. η. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ II, ἢ ΑΝΘΗΜΟΥ. III.
 Τέτω τῶ ἔτ' ἐσφάγη Ουαλεντινιανὸς Ἀύγεξος ἐν Ρώμῃ μέσση δύο θλαφῶν ἢ ἐπὶ ἔργον Κιάξιμος, καὶ ἐσφάγη καὶ αὐτῶ τῶ αὐτῶ ἔτ' ἢ εἰσήλθεν Ζιζιριχὸς βασιλεὺς τῶν Αφρων εἰς Ρώμην, καὶ παρελαθὲν Εὐδοξίαν τῶ γυνάικα Ουαλεντιανῶ, ἢ τῶς δύο αὐτῆς θυγατέρας, Πλακιδίαν, ἢ Ουορίαν. καὶ μέγ' ὀλίγον ἀγοράζῃ ἐκ τ' ἀχμαλωσίας Λεῶν ὀβασίλευς. τῶν ἢ Ουορίαν ἢ μίωι ἐκέρχθησεν ὁ Ζιζιριχος εἰς Ονώρχων ἢ ἢ αὐτῶ.

ΤΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Σ. Ἰνδ. θ. ΥΠ. ΟΥΑΡΑΝΟΥ, ἢ ΙΩΑΝΝΟΥ. IV.
 Ὁ βασιλεὺς Μαρκεῖος ἐφίλη τὸ Βένετον μέρος ἔ μόνον ἐν Κωνσταντινῶ πόλι, ἀλλὰ καὶ πανταχῶ ἐς παραχῆς γενεαίης ὑπὸ τ' τῶ Ρωσίνος μέρος Διόταξιν αὐτῶ δέσπονα θεφώνησε, μὴ πολλοὺς εὐδοξίαν, μῆτε φρατῆρῶν ἐτῆ γ.

Ζ. Ἰνδ. ι. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, ἢ ΡΟΥΛΟΥ. I. OI. CCCIX.
 Ἐπὶ τέτων τ' ὑπάτων ἐτελεύτησεν Μαρκεῖος Αὐγεξος ὡν ἔτων ζε. καὶ ἐπὶ ἔργον ΛΕΩΝ ὁ μέγας βασιλεὺς ὑπὸ τῶ ἄρανας, μίωι Περσῶν, περὶ ζ' ἰδῶν φούραρίων. καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη ιε.

Α. Ἰνδ. ια. ΥΠ. ΛΕΟΝΤΟΣ ΑΥΓ. ἢ ΜΑΙΟΥΡΟΥ. ἔμδ' ΕΑΦΒ.
II.
 Β. Ἰνδ. ιβ. ΥΠ. ΡΕΚΙΜΙΡΟΥ, ἢ ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ. III.
 Ἐπὶ τέτων τ' ὑπάτων περὶ ἔργον ὁ ἔπαρχος πολεως Ἐσδοσίος, ἢ ἔμπεν τ' Αὐγεξῶν ἐν ἀρκούντων τῶς μερολλῆς ἐκκλησίας. Τέτω ἢ τῶ ἐνιαυτῶ ἢ ἔρασε Ἀσπαρ ὁ φρατῆρῶν κτίξεν τῶν μεγίστων Κισθῆριαν πηλοσίον τῶ παλαιῶ τείχος.

ΤΙ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ. Ἰνδ. ιγ. ΥΠ. ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ, καὶ ΜΑΙΩΟΥ. II.
 Δ. Ἰνδ. ιδ. ΥΠ. ΔΑΓΑΛΑΙΦΟΥ, ἢ ΣΕΥΗΡΙΑΝΟΥ. I. OI. CCCX.
 Ε. Ἰνδ. ιε. ΥΠ. ΛΕΟΝΤΟΣ ΑΥΓ. ΤΟ Ε, καὶ ΣΕΡΡΕΝΤΙΟΥ. II.

Σ. Ἰνδ. α. ΥΠ. ΒΙΒΙΑΝΟΥ, ἢ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ. III.
 Ἐπὶ τέτων τ' ὑπάτων λείψης γέροντες ἔρασε, ὡς περὶ ἠναπὸν ἑνα ἄρον Φόλεων τριῶν

ΤΙΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. Ἰνδ. β. ΥΠ. ΡΟΥΣΤΙΚΙΟΥ, καὶ ΟΛΥΒΡΙΟΥ. IV.
 Τέτω τῶ ἔτ' περὶ τῶ ἀγίων Συμεῶν ὁ Στυλίτης, ὄντ' ἔργον Κόμητ' ἀναπλή; Ἀρδαβέρξ ἢ Πατρικίς ἢ ἢ Ἀσπαρ ἢ φρατῆρῶν. ἢ ἀρκούντων τ' Ἀνποχέων, καὶ αὐτῶν τῶ σώμα ἔ δικαίς, ἔμπεν ὁ αὐτῶ Ἀρδαβέρξ ἢ Γοθικῶ Βοηθείαν, ἢ ἔρασε τὸ λείψανον ἢ ἀγίων Συμεῶν ἐν Ἀνποχέῃ τῆ μεγίστῃ ἢ ἐκτίσθη αὐτῶ μαρτύρον οἶκος μέγας.
 Ὀλύβριον πεμφθεὶς ἐν Ρώμῃ ὑπὸ Λέοντ' βασιλέως, ἢ βιασθεὶς ὑπὸ τ' ὄκτις Ρωμαίων ὄκτις χαιροποιεῖται βασιλεύς. ἢ ἔρασε γυνάικα Πλακιδίαν, τῶν καὶ ἀγορασθεῖσαν, ἢ ἔρασε ἀναρυσθεῖσαν ἐκ τῶς ἀχμαλωσίας. ὄντ' κτίξεν τῶν ἀγίων Εὐφημίαν τῶ Ὀλύβριον. καὶ ἔρασε αὐτῶς Ὀλύβριον ἢ ἔρασε τῶν γενεαίω γυνάικα Ἀρεσθίδῃς τῶ μεγίστῃ, τῶ μονομαχῆσαι ἐν Περσίδι. ἢ ἔρασε τῶν γενεαίω Ὀλύβριον ὁ μικρός.

Η.

Ιηλ. γ. ΥΠ. ΒΑΣΙΛΕΥΚΟΥ, ΚΑΙ ΑΡΜΕΝΑΡΙΝΟΥ.

Γ. ΟΥ. CCCC.

Επὶ τούτων τῶν ὑπατάων μὴνάς νυκτέπηγος ἄν, κληρονομήσας δὲ τὴν Φαύλαις πράγμασιν ἡρατήθη ἐν τῷ Ἰππι-
κῷ δότῳ τῆ συγκλήτῃ. ἢ κατὰ κέλους τῆ βασιλεύσασσας τῆς βασιλείας τῆ ἰππικῆς καμπτῆς ποιῶν
αὐτὸν ἐσκελλήσεν; ἢ ἐρηίφεν δὲ πρῶτα πιν. καὶ λαβὼν αὐτὸν ὁ δῆμῳ ἠέξων τὸν σῦρα. ἰδίως δὲ εἰ ἀ-
ρχοὺς τὸ γαρονός, Φοβηθέντες ἀνεχώρησαν, καὶ ἔουσαν ἐπέου, ἕως τῆ εἰσῆς τῆ Στεφῶ. ἢ λαβὼν ἐς
Γόθῳ λῆθον ἔδραπεν αὐτὸν κατὰ τῆς ἀκοῆς, ἢ ἐθανάτωσεν αὐτὸν. ἢ ἐσύρη δότῳ τῆ δῆμος τὸ σπῆνομα αὐτῆ
ἕως θαλάσσης. μεθ' ἡμέρας δὲ τρεῖς ἀκούσας ἐπαύσαν τῆς πλῆως δότῳ τῆ σπομῆνας Ρεγεάνες τῆ μῶν Γορπέρ,
Σεπτεμβρίας β, ἡμέρας δ, Ἰνδι εἰν ἄν τῷ γ, ἐν τῇ σπαρτῆ τῆ ἀζῆς Μαμαῦ.

Θ.
Ι.

Ιηλ. δ. ΥΠ. ΛΕΟΝΤΟΣ ΑΥΓ. ΤΟ Γ ΜΟΝΟΥ.

Π.
ΙΙΙ.

Ιηλ. ε. ΥΠ. ΡΟΥΣΑΙΟΥ, ΚΑΙ ΙΩΑΝΝΟΥ.

Επὶ τούτων τῶν ὑπατάων κληρονομήσας Ἰσοκάδι ὁ Φιλίστ ρ, ἢ Κνεσούρ, ὡς Ἰλλῶν, ὅστις κατήγετ μὲν ἐν
γῆρας τῆ Κιλικίας, ἢ ἡ κήτωρ Ἀνιοχίας τῆς μεγάλης, ἢ ἐκλήτωρ ἐστὶ δὴ ἵππικῆς ἀρχῆς πολλὰς μὲν ἕξῃς.
ἢ δὲ σφόδρα λογικός. ἢ συσχεθῆς κτ' κέλους τῆ βασιλείας ἀπὸ τῆ τῶν ἡνωμένων ἀπὸ τῆς ἐν Κων-
σταντινουπόλει, δότῳ τῆς ἀξίας αὐτῆ παρεπέμφθη ἐν Καλακιδόνι, πέραν τῆς Κωνσταντινουπόλεως τῷ
ἀρχοῦ Βιθυνίας Εσοφίω, ὅστις ἢ πῆς Φωνας αὐτῆ ἔλαβεν. ἰάου τῷ ἢ ὁ Κίλιξ ἀρχιεπὸς ἄν τῆς πῆ-
λεως, ὁ λεγομένου Νυρξισός, παρεκάλει τὴν βασιλέα. ἐφίλξ ἡ δὲ αὐτὸς ὁ Λέων αὐτὸν Νυρξιστον, καὶ
πῆσι ἢ σύγκλητος, ἢ ἡ πῆσι, ὡς ἄριστον ἰατρὸν, ἐφίλοστον. ἢ τινὶ εἰ συγκλητικὸς ἢ ἀκίνας αὐτῆ ἔθεσαν ἐν
τῷ Ζούξίππῳ. Οὗτῳ ἔδυσάπησε τὴν βασιλέα αὐτῶν αὐτὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸν Ἰσοκάσιον δὲ ἐκείνου
πῆς τῆς συγκλήτῃς, ἢ τῆ ἐπάρχῳ τῆ Φραϊαρίων, ἢ μὴ πῆς ἀρχοῦ ἐπαρχίας, ἐπὶ δὴ κνεσούρ εἶχεν
ἀξίαν. καὶ πῆς ὁ βασιλεὺς Λέων ἐκέλευσεν ἐνεχθῆναι τὸν Ἰσοκάσιον δότῳ Καλακιδόνος. ἢ ἐς τὸ Ζούξίπ-
πῳ παρενεχθῆς δὲ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐπάρχῳ τῆ Φραϊαρίων, ἢ ὑπάτῳ Ρουσαῦ. ἢ διελάλησεν ὁ αὐτὸς
Ρουσαῦ κατὰ τῆ Ἰσοκάσις, εἰσελθόντῳ περὶ δὲ γυμνῶ, δεδεμνῶ ὀπίσθῳ γυμνῶ, ταῦτε. ὄρας
ἑαυτὸν Ἰσοκάσιον ἐν πῆσι ὀχῆματι καθέσθῳ; ἢ δότῳ τῆς Ἰσοκάσιος εἶπεν ὄρα, ἢ δὲ ξενίζομαι. ἢ ἄνθρωπος
ἡ δὲ ἀνθρώπιναις πῆσι συμφοραῖς. ἀλλὰ δίκη δίκασον ἐπ' ἐμοί, ὡς ἐσκαζῆς σὺν ἐμοί. ἢ ἀκούσας τῆ
Ἰσοκάσις ὁ δῆμῳ τῆ Βυζαντινῶν ὁ ἔσως, ἢ τῆ ἰατρῶν ὀφείλησε τὴν βασιλέα Λέων τὸν πῆσι. ἢ δότῳ τῆ
αὐτὸν Ἰσοκάσιον ἀπήγαγεν αὐτὸν δότῳ τῆ Ζούξίππῳ εἰς τῶν μεγάλην ἐκκλησίαν. ἢ κατηχηθῆς
ἐφωτίθη, ἢ ἐπέμφθη εἰς τῶν χώραν αὐτῆ.

Ὁ αὐτὸς Θεοπίστ βασιλεὺς πῆς κυρτακῶς ἀπεσκέπτεσ ἐκέλευσεν γίνεσθαι, ἐμφωνήσας πῆσι τῆς Θεῶν αὐτῆ
νόμον, ἢ αὐτῆ ἀυλός, ἢ κηρίσας, ἢ ἄλλο ἢ μερικὸν λέγειν ἐν κυρτακῇ, ἀλλὰ πάντα δεχέιν. καὶ πῆς
ἀνθρώπῳ ἠνέχεσε.

Τῶν τῶ ἐτῆ τρεαννίδα μελετήσας τῆς Αἰαρεσ τῆ πατρικίον, ὡς πῆσι τῆ συγκλήτῃ, ἐφάνοσεν ἐν τῷ παλα-
τίῳ ἔσω, ἢ Ἀρδαβάρην, ἢ Πατρικίον δῆσι ἢ ἐς αὐτῆ ἐν Κομμένδῳ ἢ αὐτῆς συγκλητικῶς ὄντος, κατὰ κέλους
τῆ σώματα αὐτῶν. καὶ ἐγῆρε ἐν Κωνσταντινουπόλει παρεχθῆ. εἶχον γῆς πῆσι Γόθων, καὶ Κομῆτας, ἢ ἄλλ-
λες πῆσι δότῳ τῆς αὐτῆς. ὅθεν εἰς Γόθῳ τῆ Διαφερόντων αὐτῶ Αἰαρεσ ὀνόματι Ορπῳ Κόμης
εἰσῆλθεν εἰς τὸ παλάτιον πῆσι ἢ ἄλλων Γόθων. ἢ συμδολῆς μετὰ τῆ Ἐξουσιτόρων ἢ Ορπῳ κόμητῳ
ἢ γρομῆς, πῆσι ὀκόπησαν. καὶ μισαδῆς εἶδεν ὅτι ἠτήθη, ἢ ἐφυγεν λαβὼν τῶν παλακίδα Αἰαρεσ
ὀπρεπεσάτῳ ἔσαν ἢ εὐπερον Γόθων, ἢ πῆσι ὀφίπῳ ἢ αὐτῶ δὲ τῆ εἰσελθῆν δὲ τῆ εἰσελθῆν. καὶ ἐπῆσῳ
τῆ χωρία. πῆσι ἢ ἐκράψαν οἱ Βυζαντινοί, Νεκρῳ Φίλῳ ἢ εἶδες, εἰ μὴ μόνῳ Ορπῳ.

Ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Λέων διαγωγὸν μέγαν ἐπιήπετ πῆσι δῆσι τῆ Ἀρδαυῶν Ἐξουσιοντιῶν, καὶ Διακίτῃς
πῆσι ἢ ἐπεμψεν μὴ ἔχαιν αὐτῆς ἐκκλησίας, ἢ ὄλως σπαρτῆς.

Τῶ αὐτῶ ἐτῆ ἐφάνη ἐν τῷ ἔρου ἢ σημεῖον μέγιστον δότῳ τῆων λεγομένου σάλωνος, δότῳ τῆων ἢ λογγίας, καὶ
δότῳ τῆων δοκίς. ἐφάνη δὲ τῆ ἡμέρας πῆσι.

Τῶ τῶ ἐτῆ ἔδασίλθουσαν Ἀθημίτῳ, ἢ ἀπῆλθεν εἰς Ρώμην. καὶ εἰσῆλθεν τῶ λαβείναι αὐτῆ ἐν Κωνσταν-
τινουπόλει Διὰ Φερεντίς ἐπάρχῳ πόλεως.

ΤΙΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΑ.

Ιηλ. ε. ΥΠ. ΑΝΘΗΜΙΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Β ΜΟΝΟΥ.

ΙV.

Οὗτῳ Ἀθημίτῳ δομῆσαι τὸ οἶκον τῆ Ἀποστόλῃ, τὰ λεγομένου Ἀθημίς πῆσι τῆ Βορραῖδῃς.
Επὶ τούτῳ τῆ κεφαλῆ αὐτῆ εἰς Κωνσταντινουπόλιν, ἢ πῆσι ἀγομῆς, ἢ ἐπιπέψουσαν Διὰ τῆ μέσης, ἢ ἀπῆνεχθη
ἕς τὸ Ξυλόκιον, ἢ ἐπῆρι ἐν ξύλω. ἢ δὲ τῆ πῆσι ἢ ὄλως εἰς Θεῶν αὐτῆς δὲ τῆ ἡμέρας ἢ καυάς.

ΙΒ.

Ιηλ. ζ. ΥΠ. ΖΗΝΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΜΑΡΚΙΑΝΟΥ.

Γ. ΟΥ. CCCCII.

Τῶ τῶ ἐτῆ ἐφῆρξεν ἐν Κωνσταντινουπόλει κόνια ἀντι βροχῆς. δὲ πῆσι πῆσι ἢ ἕως ἐπῆρι εἰς πῆσι κερζῆς ἢ
κοίτα. ἢ πῆσι ἢ ἕως ἐφῆρξεν λευανούσας, ἢ λευανούσας, ὅτι πῆσι ἢ ἐσθεσθῆ, ἢ ἢ ἕως ἐφῆρξεν κόνις τῆ Φεῶ Φιλαυθρο-
πῆσι μῶν, μῶν Δίω, Νεμῆρις ἢ.

Τῶ τῶ ἐτῆ ἐφῆρξεν ἐμπρησμός μέγας ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅτι εἶδεν. ἐκείνη γῆ δότῳ θαλάσσης, ἕως τῆ
λάσσης. καὶ Φοβηθέντες Λέων ὁ βασιλεὺς δὲ τῆ πῆσι εἰς τῆ ἀξίον Μαμαῦ. ἢ ἐπιήπετ ἐκῆ ἀπέκασεν
μῶν εἶς. ἢ ἐκῆ ἐν ἐκῆ λιμενῆρον. ἢ ἐμῶν, ὅστις ἔτω κατὰ τῆ ὀτότῳ, Νεῶ ἐμβολῳ.

- Π. Ινδ. κ. ΥΡ. ΓΟΡΔΙΑΝΟΥ, κ̅ ΣΕΒΗΡΟΥ. Π.
- ΙΔ. Ινδ. θ. ΥΡ. ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟ Δ̅, κ̅ ΠΡΟΒΙΑΝΟΥ, ΠΙΙ.
- ΤΙΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.
- ΠΕ. Ινδ. ι. ΥΠ. ΜΑΡΚΙΑΝΟΥ, κ̅ ΦΗΣΤΟΥ. ΠΙ.
- ΙΣ. Ινδ. ια. ΥΡ. ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟ Ε̅ ΜΟΝΟΥ. Ι. ΟΙ. CCCXIII.

Μετὰ τελευτῶν Λέων^Ϟ τῶ μεγάλου Ρωμαίων μγ̅ ε̅ βασιλεύσεν ΛΕΩΝ ΝΕΟΣ Αυγυς^Ϟ ἔτ^Ϟ α̅.
 ἡμδ̅ ΕΛΠΓ.

Οὗτ^Ϟ Λέων ὑποβλήθεις ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτῶ μητρὸς τῆς Πιφανεσάτης Αρλαδνης, ὡς περὶ αὐτὸν ὡς βασιλέα Ζήνων ὁ στρατηλάτης κ̅ πατρικί^Ϟ ὁ αὐτῶ πάπ^Ϟ, ἐπέστηκεν ἐφ' αὐτὸν βασιλικὸν ἔπι πλὴ κεφαλῶν τῶ αὐτῶ Ζήνων^Ϟ, κ̅ ε̅ βασιλεύσεν Ζήνων ὁ Κοδικαεύς ὁ Ἰσαυρ^Ϟ μγ̅ τῶ ἰδίας ... Λέωντος ὀλίγον χρόνον. Ἐ τῶ ἰα μιλί^Ϟ τῶ αὐτῶ ὑποβλήθεις ἀρρώγησις Λέων νέ^Ϟ μιλί^Ϟ Δίω, τῶ κ̅ Νοεμβρίω, ἐτελευτήσεν ὡν ἔτῶν ἰξ̅, κ̅ καθὼς Νεσοριανὸς ὁ σφώ^Ϟ αὐτ^Ϟ χρονολογεί^Ϟ ἕως Λέωντος νέου σωεγραψάτω.

Ινδ. ιβ̅.

- Ρωμαίων μδ̅ ε̅ βασιλεύσεν ΖΗΝΩΝ ΑΥΓ. ἔτ^Ϟ ἰξ̅. ἡμδ̅ ς.
- Α. Ινδ. ιγ. ΥΡ. ΖΗΝΩΝΟΣ ΑΥΓ. ΤΟ Β̅ ΜΟΝΟΥ. ΠΙ.
- ΤΙΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.
- Β. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΒΑΣΙΛΙΣΚΟΥ, κ̅ ΑΡΜΑΤΟΥ. ΠΙ.
- Γ. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΒΑΣΙΛΙΣΚΟΥ, κ̅ ΑΡΜΑΤΟΥ. ΠΙ.

Ζήνων ὁ βασιλεὺς αἰτήθεις πρῶτα τῶ πενθερῶ αὐτῶ Βηρίνης, κ̅ μὴ τῶ στραχῶν, καποκλύσθη παρ̅ αὐτῆς κ̅ φεβήθεις μὴ σφαγῆ ὑπὸ πιν^Ϟ τῶ τῶ παλατιῶ (αὐτῶ αὐτῶ γὰρ ὡκει ἐν τῶ Παλατιῶ κ̅ ἡ πενθερῶ αὐτῶ Βηρίνα) ποιήσας πρὸς αὐτὸν ἐν Χαλκηδόνι ἐκέλευεν ἐφυγεν βερίδος, κ̅ ἀπῆλθεν εἰς τῶ Ἰσωρίαν, ὡς ἡ βασιλεύς ὄν πνα κατέλαβε φυγῶν πλὴ ἰδιαν αὐτῆς μητέρα λαθρα ἡ βασιλίσσα Αρλαδνη εἰς πλὴ Ἰσωρίαν, κ̅ διήγεν ἐκεῖσε ἅμα τῶ ἰδίω ἀδρῶ. κ̅ μγ̅ τῶ φυγῶν Ζήνωνα τῶ βασιλέα, κ̅ Αρλαδνί πλὴ Αυγυς ἐυθὺς περὶ αὐτῶ ἡ διαποικία Βηρίνη βασιλέα ἐψάτω βασιλίσκον τῶ ἴδιον αὐτῶ ἀδελφον. κ̅ ε̅ βασιλεύσεν ὁ αὐτῶ ΒΑΣΙΛΙΣΚΟΣ ἔτ^Ϟ δλυό, ἅ πνα σωαρθμδν^Ϟ αὐτῶ πῶς πρῶτοι, κ̅ πῶς κ̅ πῶτα Ζήνων^Ϟ ἔπιν. ὁ δὲ βασιλίσκ^Ϟ ἅμα ε̅ βασιλεύσεν, κ̅ ἐσεψε τὸν αὐτῶ ἴδιον Μάρον εἰς βασιλέα. κ̅ ε̅ βασιλεύσαν οἱ δύο ἅμα.

- Δ. Ινδ. α. ΥΡ. ΙΛΛΟΥ ΜΟΝΟΥ. ΠΙ.

Τῶ τῶ ἔτ^Ϟ ἐπὶ ἐπὶ Ζήνων ὁ βασιλεὺς κ̅ ἔχλα πολλὰ ἐκ τῶ Ἰσωρίας. ὁ ἡ βασιλίσκ^Ϟ μαθὼν πλὴ τῶ βασιλέως Ζήνων^Ϟ ἐπαινοδὸν ἐπέμψεν Αρμάτην τὸν στρατηλάτη τῶ Περσιέντη μγ̅ πῶσις, ἧς εἶχεν, βοηθείας τῶ στρατῶ εἰς πλὴ Θράκην, κ̅ εἰς Κωνσταντινούπολιν, κ̅ τῶ Παλάτιον, ὀρκώσας αὐτὸν εἰς τὸ ἄγιον βαπτισμα μὴ πορθεῖναι. κ̅ λαθῶν τὸ ἄγιον πλῆ^Ϟ τῶ στρατῶ ἡ Αρμάτ^Ϟ ἐπέρασαν. κ̅ τῶ στρατῶν Ζήνων ὁ βασιλεὺς ἐπέμψεν πρὸς αὐτὸν Αρμάτην, ἐπαγγελία μγ̅ αὐτῶ πολλὰ, κ̅ πλὴ στρατηλασιαν κ̅ Περσιέντη εἰς τῶ αὐτῶ ζωῆς, Ἐ τὸν ἴδιον αὐτῶ Καίσαρα. κ̅ περὶ αὐτῶ Αρμάτης ὑπὸ Ζήνων^Ϟ τῶ βασιλέως περὶ αὐτῶ ἐπέμψεν ὀρεθίς εἰς τὸ μέγ^Ϟ Ζήνων^Ϟ τῶ βασιλέως κ̅ ἐκ ὑπὸ ἡγήθησεν Ζήνωνι ἐρχομένω, ἀλλὰ δι' ἄλλης ὁδῶ ἐδοξεν ἀπέναι. ὁ δὲ βασιλεὺς Ζήνων μγ̅ τῶ αὐτῶ βοηθείας ἀπὸ τῶ Ἰσωρίας ἄπο τῶ ἰσωρίας ἄπο τῶ ἰσωρίας ἐπέρασαν ἀπὸ τῶ λευκῶν πυλῶν, κ̅ εἰσῆλθεν ἐν Κωνσταντινούπολιν εἰς τὸ Παλάτιον μετὰ τῶ ἰδίων. κ̅ ἐδέχθη ἀπὸ τῶ στρατῶν κ̅ τῶ συγκλήτῶ. ἀκῆστας δὲ ἐξείφης βασιλίσκ^Ϟ ὁ βασιλεὺς, ὅτι Ζήνων ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ Παλάτιον ὤρμησεν, κ̅ εἰσῆλθεν, κ̅ ὅτι ἐδέξαντ^Ϟ αὐτὸν πάντες, Ἐ κηρίνα ἡ διαποικία ἡ αὐτῶ πενθερῶ, λαθῶν βασιλίσκ^Ϟ πλὴ γυναικα αὐτῶ, κ̅ τῶ τέκνα, ἐφυγῶν εἰς πλὴ μεγάλῶν ἐκκλησίαν Κωνσταντινούπολεως, εἰς τὸ μέγ^Ϟ Φωτιστήριον. ὁ δὲ τῶ Ζήνων^Ϟ τῶ στρατῶν τὸ βῆλον τῶ ἰππικῶ, ἀνελθῶν ἐφωρήσεν. κ̅ ἐδέχθη ὑπὸ τῶ τῶ πόλεως. κ̅ ἐυθὺς πέμψας ὁ βασιλεὺς εἰς πλὴ μεγάλῶν ἐκκλησίαν ἐπῆρεν ὡστὶ βασιλίσκ^Ϟ, Ἐ τῶ γυναικῶ αὐτῶ, κ̅ τῶ ἴδιον αὐτῶ, κ̅ τῶ βασιλείας ἀπάντ^Ϟ. κ̅ ἐξέβαλεν αὐτὸν, κ̅ τῶ τέκνα αὐτῶ, κ̅ τῶ γυναικα λαθῶντας λόγον, ὅτι ὅτι ἀποκεφαλίζον^Ϟ, κ̅ ἐπέμψεν αὐτὸν Ἐ σὺν^Ϟ μετ̅ αὐτῶ εἰς Λίμνας τὸ Κάσρον. κ̅ ἀνοικοδομήθη ἡ Σύρα, κ̅ ὁ αὐτῶ Ζήνων βασιλεὺς εἰς πλὴ Κεσπαδοκίαν. κ̅ ἐβλήθησεν εἰς ἕνα πύργον * τῶ Φουλάτ^Ϟ ὁ πύργ^Ϟ κ̅ τὸ Κάσρον αὐτὸ ὑπὸ στρατῶν τῶ Ἰσωρίαν πλῆθους πολλῶ. κ̅ λιμοκλονηθείς ὁ αὐτῶ βασιλίσκ^Ϟ, κ̅ ἡ γυνὴ αὐτῶ, κ̅ τῶ τέκνα αὐτῶ ἀπέδωκαν πῶς ψυχῶς κ̅ ἐπέφησαν ἐκεῖ εἰς τὸν αὐτῶ πύργον λιμῶν.

- Ε. Ινδ. β. ΥΡ. ΖΗΝΩΝΟΣ ΑΥΓ. ΜΟΝΟΥ. ΠΙ.
- ΤΙΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.
- Ζ. Ινδ. γ. ΥΡ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΜΟΝΟΥ. ΠΙ.
- Η. Ινδ. δ. ΥΡ. ΠΛΑΚΙΤΑ ΜΟΝΟΥ. ΠΙ.
- Θ. Ινδ. ε. ΥΡ. ΤΡΟΚΟΝΔΟΥ, κ̅ ΣΕΒΗΡΙΑΝΟΥ. ΠΙ.
- ΤΙΣ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.
- Ι. Ινδ. ς. ΥΡ. ΘΕΟΔΩΡΙΧΟΥ, κ̅ ΒΕΝΑΝΤΙΟΥ. ΠΙ.

Τῶ τῶ ἔτ^Ϟ Ζήνων ὁ βασιλεὺς ἐποίησε Καίσαρα τὸν ἴδιον Αρμάτη τῶ στρατηλάτῶ Περσιέντη, βασιλίσκον ὀνόματι

ὄνοματι ἢ σωκεῖσθαι αὐτὰ εἰς τὸ θεωρεῖν. Ἐἶδον δὲ τὸν ἠνίοχος ὁ βασιλεὺς, καὶ ὁ Καῖσαρ. ὁ δὲ βασιλεὺς Ζεύων λογισάμενος, ὅτι ὀπίσκησεν Ἀρμαῖτον ὁ στρατηλάτης ἔβρασιέντα ὁ πατὴρ τῶ Καίσαρος ὁμό-
ζας εἰς τὸ ἅγιον βᾶπτισμα βασιλικῶν μὴ περὶ δῶνα αὐτὸν, καὶ ὅτι περὶ τῶν πατρῶν ἐμὲ ἰσοπέδωκεν αὐτὸν
καὶ ἀπέβηκεν, πῶς τῆ ἐμῆ βασιλείᾳ περὶ φυλάξῃ; μικρὸν γὰρ ἐαυτὸν ἀνδρείωθῃ ὁ υἱὸς αὐτῶ ὁ Καῖσαρ; πάν-
τως καὶ μετὰ ὄχλαίνῃ. ἐγὼ ἢ ἐπιπέδω αὐτὸν, ἀλλὰ ἢ αὐτὸν ἐπιποιῶ ὅτι τὸ πᾶν μείνει στρατηλάτῳ, ἢ
τὸ ἕν αὐτῶ Καίσαρα ἐποιῶσα. Ἐκέλευσεν ὁ βασιλεὺς Ζήνων σφαγῶν Ἀρμαῖτον τὸ δόσι ὑπ᾿ αὐτῶ, ἢ
στρατηλάτῳ, ὡς ὀπίσκηκεν. ἢ ἐσφάγη εἰς τὸ Κοχλίον ἔ Παλατίῃ καὶ τὸ δοκιμὸν, ὡς ἀνέρχεται εἰς τὸ
ἰπτικὸν θεωρεῖται ὁ αὐτὸς Ἀρμαῖτον καὶ μετὰ τὸ φονδῶν Ἀρμαῖτον, τότε καὶ τὸ ἕν αὐτῶ βασιλεὺς
τὸν Καίσαρα νεώτερον ὄντα ὀπίσκειον ἐχειροτόνησεν εἰς Κύζικον πύμνητος πόλιν Ἑλλησπόντου, ἐπεὶ δὲ ἴω
Φορέσας πορφύραν βασιλικήν, ὡς Καῖσαρ, δημόσιος πάπυ πύμνητος τῶ αὐτῶ Ἀρμαῖτι.

Ἐν ταῖς χρόνοις ταῖς περὶ φασιν λαβόντες οἱ οὐκ τῶ ἔθνεος τῶ Σαμαρειτῶν ἐν Παλαστίνῃ ἐπερὶ ἡκουῖ καὶ ἐστῆσαν
ἀρχὸν ὄνοματι Ἰσασαὴ Σαμαρειτῶν. καὶ ἐσῆλθεν ἐν Καίσαρεια, ἢ ἐθεωρεῖται ἰπτικὸν, ἢ πολλὰς
ἐφόνδυσεν ἡγεμονεύων τῆς Παλαστίνης. ἔκασεν δὲ καὶ τῶ ἐκκλησίαν τῶ ἀγίου Πέτρος ὁ αὐτὸς Ἰσασαὴς
ὅτι Τιμοθέος ὀπίσκειον Καίσαρεια ἢ εὐθέως ὁ δὲ ἔ Παλαστίνης Ἀσιλητιάδης ἦλθεν μετὰ τῆς ἐαυτῶ
βοηθείας, ὡς λησδιώκτης, ὁ ἀξίωμα ἰσασαὴς μετὰ τῶ Ἀρκαδιακῶν. ἢ ὀρμησας κατὰ αὐτῶ οὐκ
ὄν σωκεῖσθαι αὐτὰ καὶ ἀπέκεφαλίσθη ὁ αὐτὸς Ἰσασαὴς. ἢ ἐπέμφθη ἡ κεφαλὴ αὐτῶ μετὰ τῶ ἀειδημα-
τῶ αὐτῶ τῶ βασιλεὺς Ζεύων. ὁ δὲ βασιλεὺς Ζήνων εὐθέως ἐποίησε τῶ συναγωγῆν αὐτῶν τῶ ἔσαν εἰς
τὸ Γαρραεὶδ εὐκλήρον, οἶκον μέγαν τῆς δεσποινῆς ἡμῶν τῆς Θεοτόκος ἢ ἀειπαρθένος Μαρίας, αὐτῶ
οὐκ ἐν τὸν οἶκον ἀγίου Προκοπίου, ποιήσας ἀγάπῃ μὴ ἐστῆνευσα Σαμαρειτῶν, δημεύσας οὐκ
αὐτῶν. ἢ ἐγένετο φόβος, καὶ εἰρήνη.

ΙΑ. Ἰνδ. η̄. ΥΠ. ΣΥΜΜΑΧΟΥ ΜΟΝΟΥ. Ἰ. ΟΙ. CCCXVI.

Τῷ τῶ ἔτῃ ἐβδὲκῃ τῶ ἡμερῶν ἡμερῶν Ρώμης προσῆλθεν μία γυνὴ συγκλητικῆ Ρώμης ὄνοματι Ἰσκεια-
λία διδασκασα αὐτῶν ὅτι τρία ἔτη ἔχω δικαζομένη μετὰ τῶ Πατρῶν φόρου, ἢ εὐλύτῃσιν μετὰ ἐνεργῶν
δὲ δικολόγους αὐτῶν ἀμφοτέρων μερῶν, εἶπεν αὐτῶ, ὅτι ἐμὴ ἀφ᾿ ἑαυτῶν δώσειτε αὐτῶ ὅρον καὶ ἀπαλ-
λαξέτε αὐτῶ, σκοπεφαλίσω ὑμᾶς. καὶ καθῆκε: δὲ τὸ δύο ἡμερῶν εἶπαν τῶ δοκῶν αὐτῶ νόμοις,
διδωκότες αὐτῶ ὅρον ἢ ἀπὸ πλάξαι αὐτῶ. καὶ ἀψαπι κηρῶς ἢ Ἰσκειαλία προσῆλθεν αὐτῶ εὐχαρῶς
καὶ ὅτι εὐλύτῳ ἢ δικῆ αὐτῶ. ἢ ἡρακλήσεν ὁ αὐτὸς ῥῆξ μετὰ τῶ δικολόγων, ἢ ἀναγκῶν αὐτῶ εἶπεν αὐ-
τῶ, ἀφ᾿ ἑαυτῶ τὸ ἐπιήλυε εἰς ἑξήσας ἡμέρας, καὶ ἀπὸ πλάξαι αὐτῶ, εἰς τρία ἔτη οὐκ ἐπιήλυε; ἢ ἀπέκεφα-
λίσσε οὐκ ἑξήσας ἀμφοτέρων τῶ μερῶν. καὶ ἐγένετο φόβος. ἢ ποιήσας ἀγάπῃ περὶ ἐκαστῶ
νόμου. καὶ ἐβελθὼν δὲ τῶ Ρώμης εἰκῆσεν τῶ Ραββαν πύμνητος ὄχλα ἡμασίαν, ὡς θανατῶ αὐτῶ. ἢ μετὰ
θανάτου αὐτῶ ἐγένετο ῥῆξ Ρώμης ὁ οὐκ ἦν αὐτῶ Ἀβελῶν. ἢ ἢ Ἀρειανὸς τῶ ὄνοματι, ὁ ἐστῆ
Ἐξωκιοτίτης.

ΙΒ. Ἰνδ. θ̄. ΥΠ. ΛΟΓΓΙΝΟΥ, καὶ ΔΕΚΙΟΥ. ΙΙ.

ΙΓ. Ἰνδ. ῑ. ΥΠ. ΒΟΗΘΕΙΟΥ ΜΟΝΟΥ. ΙΙΙ.

Τῷ τῶ ἔτῃ ἐπᾶθεν δὲ τῶ θεομηνίας στήμξ Κωνσταντινῶπολις τὸ δεύτερον αὐτῶ πᾶθ, μὴ τῶ Γορπιῶ,
σεπτεμβρίω καὶ, ὅπως ὀλιγον διασημα, ὡς τῶ ταύρου.

ΤΙΣ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΔ. Ἰνδ. ιᾱ. ΥΠ. ΔΥΝΑΜΙΟΥ, καὶ ΣΙΦΙΔΙΟΥ. ΙV

ΙΕ. Ἰνδ. ιβ̄. ΥΠ. ΕΥΣΕΒΙΟΥ, ἢ ΠΡΟΒΙΝΟΥ. Ι. ΟΙ. CCCXVII.

ΙΣ. Ἰνδ. ιγ̄. ΥΠ. ΛΟΓΓΙΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΦΑΙΣΤΟΥ ΤΟ Β. ΙV.

Ἄρχῃ, ὅτι Ζεύων ὁ βασιλεὺς ἐρωτήσας Μαυριανὸν τὸ σοφῶτατον Κόμητα, ὅστις ἢ πολλὰ αὐτῶ περὶ ἐλεγεῖν (ὡς
γὰρ μυθικά ἵνα εἰδῶς ὁ αὐτὸς Μαυριανὸς) τίς μετὰ αὐτὸν Ζήνων βασιλευσῇ; ἢ ἐμαθεν παρὰ αὐτῶ, ὅτι
τῶ βασιλείαν αὐτῶ, καὶ τῶ γυναικῶ αὐτῶ διαδέχεσθαι τῶ δὲ Σιληνιῶν καὶ ταῦτα ἀκούσας ὁ βασι-
λεὺς Ζήνων συνέχευεν τὸν πατριτικὸν Πελάριον τὸ δὲ Σιληνιῶν πηλοῦσεν αὐτῶ, καὶ ἐβλῆσεν εἰς τὸ Πατριτικὸν
ἀξίαν, ἀνδρα σφέν. ἢ δημεύσας αὐτὸν ἐκέλευσεν φυλάσσει. ὅτι ἵνα οἱ φυλάσοιτες ἔξκεῖσθαι
ἐπιτῆσαν ἀγχόνῃ καὶ κέλευσεν τῶ βασιλεὺς Ζήνων. καὶ ἀκούσας ὁ ἐπερχῶ τῶ περὶ ἡρώων Ἀρκαδῶ
ἐλοιδόρησε τὸν βασιλεὺς Ζεύων ἀφ᾿ ἑαυτῶ τὸν Πατριτικὸν Πελάριον, ὅτι ἐφονεύθη. ἢ ἐσῆλθεν εἰς τὰς ἀγκῶς
Ζήνων τῶ βασιλείας. ἢ ἐκέλευσεν ἐπερχόμενον αὐτὸν Ἀρκαδίον εἰς τὸ πύμνητος σφαγῶν. ὅτι ἐπαρ-
χῶ τῶ περὶ ἡρώων Ἀρκαδῶ μαθὼν τῶ, ἢ ὅτι μελετῶ δὲ τῶ βασιλείας, ὡς παρήχετο ἀφ᾿ ἑαυτῶ τῶ με-
γάλης ἐκκλησίας, ἐποίησεν ἐαυτὸν βελόμῳ εὐζωστῶ, καὶ καπελῶν οὐκ τῶ ὄχηματῶ ἐσῆλθεν εἰς τῶ
μεγάλῳ ἐκκλησίαν Κωνσταντινῶπολεως, καὶ ἐμῆκεν ἐκείνῳ ἔσω. ἢ ἐβλῆσεν πικρῶ θανάτου.

ΙΖ. Ἰνδ. ιδ̄. ΥΠ. ΟΛΥΒΡΙΟΥ ΜΟΝΟΥ. ΙV.

ΤΙΣ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Τῷ τῶ ἔτῃ, μὴ τῶ Ξανθικῶ, τῶ ἢ Ἀπριλλίω, δὲ τῶ περὶ ἡμερῶν ληφθῆς Ζήνων τελευτῶν ἑτῶν ξξ, ἢ ἡμερῶν
έννέα.

Ρωμαίων μετὰ ἐβασίλευσεν ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ὁ Δίκουρος ὁ οὐκ ἦν νέος ἠπειρῶς ἐπαρχίας δὲ τῶ Σιληνιῶν, ὅτι
τῶ ὑπατίας Ολυβρίου ἢ Ἀρεθίνδου, σφθῆς μὴ τῶ Ξανθικῶ, τῶ καὶ Ἀπριλλίω, τῶ ἔτῃ μετὰ τῶ ἐβδομαίδος.

Ινδικτιών ① δ', ἔτος ρηματοζόντος κατὰ Αντιόχειαν πλὴν μεγάλων ζλ' κγ' ρ'. ἢ ἐγγημε πλὴν δέσποιναν πλὴν Βελαδίνων, τ' Ζήνωνος τ' ἑσθ' αὐτ' βασιλείας γενομένην γαμετῶν. ἐβασίλευσεν ὁ αὐτὸς Αναστάσιος ἔτη κζ, ὁμ' 5ΚΖ.

- Α. Ἰνδλ. ιε. ΥΡ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, κ' ΡΟΥΦΟΥ. ἸV.
- Β. Ἰνδλ. α. ΥΡ. ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΤΟ Β, κ' ΑΛΒΙΝΟΥ. Ι. ΟΙ. CCCCXVIII.
- Γ. Ἰνδλ. β. ΥΗ. ΑΣΤΕΡΙΟΥ, καὶ ΠΡΑΙΣΙΔΙΟΥ. ΙΙ.
- Δ. Ἰνδλ. γ. ΥΡ. ΒΕΑΤΟΡΟΣ ΜΟΝΟΥ. ΙΙΙ.

ΤΙΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

- Ε. Ἰνδλ. δ. ΥΡ. ΠΑΥΛΙΝΟΥ ΜΟΝΟΥ. Ι. ΟΙ. CCCCXIX.
- Σ. Ἰνδλ. ε. ΥΡ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β ΜΟΝΟΥ. ΙΙ.
- Ζ. Ἰνδλ. ς. ΥΗ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΚΥΘΟΠΟΛΙΤΟΥ, ἢ ΠΑΥΛΙΝΟΥ.

Ἐπι τούτων τ' ὑπ' αὐτῶν ἰππικῆ ἀρχομένης ἐτείχισεν τὸ Δωρεχῶν ὄντ' ἡ Μεσοπταμίας μέγα πᾶν καὶ ὀχυρὸν, καί μιν ἰσχυρὸν τ' ὄρων Ρωμαίων κ' Περσῶν, κ' ἐπέησεν ἐν αὐτῷ δημόσια λατρῶν β, ἢ ἐκκλησίας, ἢ ἐμῶ-
λας, ἢ ὄρια εἰς ἀποστρεφίσις, κ' Κισθόνας ὑδάτων. τὸ ἡ αὐτὸ χωρίον διὰ τῶν λέγεται κληθῆναι Δω-
ρεως ὑπὸ Αλέξανδρου Μακεδόνος, διότι Δαρῆον τὸν βασιλεῖα Περσῶν ὁ αὐτὸς Αλέξανδρος ἐκεῖ δόξα π
ἐκορσεν. ὄθεν ἢ τὸ ὄνομα ἔχῃ μέχρι νῦν.

- Η. Ἰνδλ. ζ. ΥΗ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΥΡΤΟΥ ΜΟΝΟΥ. ΙΙΙ.

ΤΚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

- Θ. Ἰνδλ. η. ΥΡ. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ, ἢ ΥΦΑΤΙΟΥ. ΙV.
- Ι. Ἰνδλ. θ. ΥΡ. ΡΟΜΦΙΟΥ, κ' ΑΒΙΗΝΟΥ. Ι. ΟΙ. CCCCXX.
- ΙΑ. Ἰνδλ. ι. ΥΡ. ΠΡΟΒΟΥ, καὶ ΑΒΙΗΝΟΥ ΤΟ Β. ΙΙ.
- ΙΒ. Ἰνδλ. ια. ΥΡ. ΔΕΞΙΚΡΑΤΟΥ, ἢ ΒΟΛΟΥΣΙΑΝΟΥ. ΙΙΙ.

ΤΚΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

- ΙΓ. Ἰνδλ. ιβ. ΥΡ. ΚΕΣΗΓΟΥ ΜΟΝΟΥ. ΙV.
- ΙΔ. Ἰνδλ. ιγ. ΥΡ. ΣΑΒΙΝΙΑΝΟΥ, ἢ ΕΣΘΔΡΟΥ. Ι. ΟΙ. CCCCXXI.
- ΙΕ. Ἰνδλ. ιδ. ΥΗ. ΑΡΕΟΒΙΝΔΟΥ, ἢ ΜΕΣΣΑΛΛΑ. ΙΙ.
- Ις. Ἰνδλ. ιε. ΥΡ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Γ, κ' ΒΕ- ΙΙΙ.

ΝΑΝΤΙΟΥ.

Ισλιάνος τ' ἐπιφανεύτης Γαλατικῆς ἐκράζον διὰ τὸν αὐτῆς ἀνδρα Αρεόβινδον βασιλέα τῆ Ρωμαϊαί. ἔφυ-
γεν ὁ Αρεόβινδ' ὅσον πέραν. κατὰ λοιπὸν ὁ βασιλεὺς Αναστάσι' ἀνήλθεν εἰς τὸ ἰππικόν. ἢ διὰ περσφω-
νήσεως αὐτῆς ἢ μετεχίμ' σασα τὸ πλῆθος τ' πόλεως.

Τέταρ τῶν ἐτ' ἀκτιόη τὸ μακρὸν τ' ἐχ' τὸ λιγορμεν Αναστασιανόν.

ΤΚΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

- ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. Κς. ΙΙ. ΟΙ. CCCCXXII.
- ΚΖ. Ἰνδλ. ια. ΥΡ. ΜΑΓΝΟΥ ΜΟΝΟΥ.

Ἐπι τούτων τ' ὑπ' αὐτῶν ἰδὲν ὁ βασιλεὺς Αναστάσι' ἐνόησεν ἄξιον αὐτῶ ἀνὴρ πρὸς τὸ ἐλεῖν ἡ-
χίμω βασιλῶν καὶ δικῶν γεγενημένων, ἢ ἀναπύξας φύλλα δ' κωδικίας πέντε, ἀναγνὼς τὸ βασιλείας
ὄνομα εἶπεν αὐτῶ, εἶδε, διὰ πλὴν ἀποκρίσειν σ' ἀπέλειψ' ἢ. ἢ τῶν ἰδίων δακτύλων ἀπήλειψεν. κ' δι-
πύξας εἰς, κ' κατ' ἄρρα γείσ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Αναστάσι', περσκαλεσιμῶν Ἀμάντιον τὸν Κεδικλαρέον
κ' Προμπίστον εἶπεν αὐτῶ πλὴν δ' ὄραματ' ἰδὲν ἀμάντι. ὅπως ἀμάντι' εἶπεν αὐτῶ, εἰς τὸν αἰῶνα ζῆθι βα-
σιλεὺς καὶ γὰρ ἔθεασι μὲν πᾶν τῆ νυκτὶ, ὅτι, ὡς ἴσταιμαι ἐναντίον τ' ὑμετέρων κρᾶτ' ε, ὑπὸ δ' ἐλ-
θῶν χροῖ' μέγας δραξάμεν τῶ σέματι πλὴν δ' ἐχ' τὸ χλαμύδ' μδ, κ' πνάζας κατήγαγε με εἰς
τὸ ἐδαφ', ἢ κ' ἐκίχισα με κατὰ σιδων κ' πατῶν. κ' περσκαλεσιμῶν ὁ βασιλεὺς Πρόκλον τὸν Αστανόν,
τὸν Φιλίστρον, κ' ὄνειροκρίτῶν, εἶπεν αὐτῶ τὸ ὄραμα. ὁμῶς δ' ἢ Ἀμάντιος ὁ δ' ἐπιφάνισεν αὐτοῖς πλὴν
αὐτῶν δυνάμιν. ἔμετ' ὄλιγον χρόνον πελείδ' ἢ. κ' μετ' ὄλιγον ἀβρῶσῆσας ὁ βασιλεὺς Αναστάσιος ἔκειτο. ἢ
ἀπραπῆς ἡμομένης, ἢ βροντῆς μεγάλης, πᾶν θροηθεῖς ἀπέδωκε τὸ πνεῦμα ἂν ἐνιαυτῶν σ, ἢ μὲν ἂν.

Μετὰ πλὴν βασιλείαν Αναστασί' δ' Δικέρος ἐβασίλευσεν ὁ Θεόδοτος Ἰσῆν ὁ Βενδαρίτης, ὁ εραξ', ὅτι τ'
ὑπατίας Μαγνῶ, καὶ Πανέμου, τῶ ἢ Ἰλλίω, δ. Ἰνδλ. ια, ρηματοζόντ' κατ' αὐτῶς Αντιόχεις τ' Συ-
ρίας ἔτος εξ' ὄν πιν ὁ στρατὸς τ' Φυλακίονταν τὸ Παλαίον Ἐξκροτίορων ἅμα τῶ δήμῳ σέψαντες ἐποιή-
σαν τ' βασιλεία. ἢ γὰρ κόμης Ἐξκροτίορων. ἢ ἐβασίλευσεν ἔτη δ'. ὁμ' 5Λς.

- Λ. Ἰνδλ. ιβ. ΥΡ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΑΥΓ. καὶ ΕΥΘΕΡΙΧΟΥ. ΙΙΙ.

Οὗτ' ἔσ' ἂν, ἅμα ἐβασίλευσεν, ἀνέλεν Ἀμάντιν τ' Πραπώστον αὐτῶ, κ' Ἀνδρίαν τὸν Κεδικλαρέον
τῶ δ' ἠγῆντ' Ἀμάντις ὁμῶς πιν, ἢ ἠδ' ἐλερο πηῆται βασιλεία ὁ αὐτὸς Ἀμάντι' δεδωκὼς αὐτῶ Ἰσ-
ῆν ρηματοζόντ' ἰσροῦπι, ἢ α γένηται ἐσέκρητ' βασιλεὺς. ἢ ἰσροῦσεν. ὁ ἡ στρατὸς, ἔ' ὁ δῆμ', λαθόν-
τες κ' ἀλλοτ' ἐσέκρητον πηῆσαι βασιλεία. κ' ἂν τὸ βασιλεύσαι αὐτῶν, ὡς τρεφόντες κ' βδληθῆντες
δ' π' ἐβασίλειται τῆ βασιλεία αὐτῶ, ἐφόνθον αὐτῶ. Ἐσφάγησαν ἢ εἰς τὸ Παλάιον ἔσω.

Ὅ ἡ αὐτὸς βασιλεὺς ἀνεκάλεισεν τὸν Παρθέμιον Ἀπώνια, ἢ Διογενικῶν δ' ὄντ' σρατηλατῶν, κ' εἰλόξινον, κ'
αὐτῶν

αὐτὸν ὑπὸ στρατηλατῶν περιφθνήσας εἰς ἄγροισιν ἄσπασ' ἔπεισεν αὐτὸν βασιλέως. καὶ ἐπίησεν Ἀπώνια μὲν ἔπιπυρον Πραϊωρίων, Διογενιανὸν δὲ ὑπὸ στρατηλατῶν ἀναπολής, καὶ φιλόξενον μετὰ χρόνον ἐπίησεν ὕπαινον.

Τῷ αὐτῷ ἔτι ἀνήλθεν εἰς πέραν ἐν τῇ ἀναπολῇ αἰτῆρ φοβερός ὀνόματι κομήτης, ὃς εἶχεν ἀκτῖνα πέμπωσαν ὅππ' τὸ κατάτω. ὃν ἴνα ἐλεγοι ἱνὲς Παγωναίαν εἶναι, καὶ ἐφοβῶντο αὐτὸν ἀνθρώποι.

ΤΚΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β.	Ινδ.	η.	ΥΠ. ΒΕΤΑΛΙΑΝΟΥ, καὶ ΡΟΥΣΤΙΚΙΟΥ.	ΙV.
Γ.	Ινδ.	ιδ.	ΥΠ. ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ, καὶ ΟΥΑΛΕΡΙΟΥ.	Ι. ΟI. CCCXXXV.
Δ.	Ινδ.	ιε.	ΥΠ. ΣΥΜΜΑΧΟΥ, καὶ ΒΟΗΘΕΙΟΥ.	II.

Εν τῷ τῷ χρόνῳ Τζαθιῶν ὁ ἴδιος Ζαμνάξ ἔλαζεν βασιλέως ἢ μόνον ἐπεθύπα ὁ πατήρ αὐτῆ Χαμνάσις, εὐθείας ἀνήλθεν ἐν Κανσακίη ἐπέλασεν τὸ θείον βασιλέα Ισίνον. καὶ αὐτὸν ἐκδεδωκώς περιεκάλεσεν ἀναρχοῦθ' αὐτὸν βασιλέα λαζῶν ὑπὸ τῆς Ρωμαίων βασιλείας ἡρόδρον Χερταίου, ἔμην πρὸς σαυῆται ὑπὸ τῆς Περσῶν βασιλείας ποχαιρζόδρον ἀναγκαθῆναι αὐτὸν, ὡς οἱ ὑποκείμενοι καὶ παρ' αὐτῆ ποχαιρζόδρον βασιλέα, καὶ πρὸς ἡστίαις πύργῳ καὶ πάντες τῆς Περσικῆς σεβάσμα' εἰ. καὶ ἦν αὐτὸν τὸ κερζὸν βασιλεὺς Περσῶν Κανσάξ, καὶ ἄσπασ' Πέρσαις ἐκέρθη ὡς βασιλέως λαζῶν τελευτῆσθαι, αἶνον βασιλέα Σεφειδῆ τῷ τῷ ἔσπασ' κερζὸν βασιλέως Περσῶν τῆς ἐθνῆς μὲν τῆς λαζῶν ὑπὸ ἄρχουθαι. καὶ δεχθεὶς ὁ Τζαθιῶν ἄσπασ' τῆς αὐτῆ βασιλείας Ισίνος, ἐφωτίστη, καὶ Χριστιανὸς γέγονεν. ἔφημε γυναικα Ρωμαίων εἰζονον Οὐν τῆς Περσικῆς τῆς δὲ Κροπιλατῶν Ουαλεριανῶν ἕρπια εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῆς χώραν λαζῶν ἀπήρην ποχαιρζοθῆς καὶ Σεφειδῆ βασιλεὺς λαζῶν ὑπὸ τῆς αὐτῆς Ισίνος βασιλείας, Φορσῆσις Σέφανον Ρωμαίων, καὶ χλακίδη ἀπρὸς ὀλοσηρικὸν ἔχον ἀντὶ περφορῆς χρυσῶν βασιλικὸν ταυλιν, ἐν ᾗ ὕπῆρχεν ἐν μετασχηθῆρον ἀληθείαν μικρὸν τῆ βασιλικῆς χαρρακῆς, ὡς ἰσίνος καὶ σιχαρῆρον ἀσπρην ἄσπασ' αὐτῶν καὶ αὐτὸ ἔχον χρυσῶν πλῆμια βασιλικά ὡς αὐτῶς φερῶντ' ἔχοντ' ἄσπασ' τῆς αὐτῆ βασιλείας Ισίνος. Τὰ γὰρ τζαγγία αὐτῆς ἕρπια αὐτῆς ῥουσία Περζικῶ ἀρχακίηρον βασιλείας μαργαρίτας. οἰκίαις ἢ καὶ ζώνῃ αὐτῆς ὑπῆρχεν ἀπὸ μαργαρίτων. ἔλασεν ἢ ἄσπασ' τῆς βασιλείας Ισίνος δῶρα πολλὰ καὶ αὐτὸς, καὶ ἡ γυνὴ αὐτῆ Ουαλεριανῆ, ὡς ἀπὸ ἀναγκασθῆσαι, ἢ τοιραπῆσαι, γαμηθῆναι αὐτῆ εἰς ἄλλαν βασιλείαν. καὶ γνὸς τῆς Κωάθης βασιλεὺς Περσῶν ἐδήλωσεν ἀπὸ πρὸς αὐτῆ τῷ βασιλεῖ Ισίνω ταῦτα, ὅτι, Φιλίας καὶ εἰρῆνης μετὰ ἡμῶν λαλακίηρος καὶ ἡροιδῆς, τὰ ἔχθρων περζῆς. ἰδὲ γὰρ τὸ ὑποκείμενον μοι βασιλέα λαζῶν αὐτῶς ποχαιρζοθῆς μὴ ὄντα ὑπὸ τῶν Ρωμαίων διοικῆσιν, ἀλλ' ὑπὸ τῆς Περσῶν τῆς αὐτῆ αὐτῶν. καὶ πρὸς ταῦτα ἀπεδήλωσεν αὐτῶ ὁ αὐτῶς βασιλεὺς Ισίνος ταῦτα, ἡμεῖς ἱνὲς τὸ ὑποκείμενον τῆς βασιλείας ἔπε ποχαιρζοθῆς, ἔπε ποχαιρζοθῆς, ἀλλ' ἐλθὼν ἱνὲς ὀνόματι Τζαθιῶν εἰς τὰ ἡμέτερα βασιλείαν ἐδήθη ὡς ἀπὸ ἡμῶν μυσθῆσαι μυσθῆσαι ἱνὲς καὶ ἑλληνικῆς δογματῆς, καὶ ἀσπῆρον ἡστίαις, καὶ πλάνης δαιμόνων ἀδικῶν, καὶ Χριστιανὸς ἡρόδρον ἀπὸ αὐτῶν τὸ δυνάμειος ἔαίων καὶ ἔπερανεθῆς καὶ ἀρμυρζῆ τὸ ἀπῆρων, καὶ καλωπῆ τὸ βολοδρον εἰς τὸ βελίον ἐλθεῖν, καὶ γνῶναι θεὸν ἀληθινὸν ὅτι ἐδέχθη. ἔθεν Χριστιανὸν αὐτῶν ἡρόδρον, καὶ ἀπῆρον τὸ περζογιαν μυσθῆσαι εἰς τὴν ἰδίαν ἀπελῶσαι χώραν. καὶ ἐφῆμερ λοιποὶ ἔχθη μετὰ Ρωμαίων, ἔπερανεθῆς. καὶ ποχαιρζοθῆς Κωάθης βασιλεὺς Περσῶν τῷ αὐτῷ χρόνῳ ῥῆσεν τὸ ὄντων ὀνόματι ζιγθι. πρὸ ἔαίωτος ὁ αὐτῶς βασιλεὺς Ισίνος, καὶ ὡς πρῶτον αὐτῶ. αὐτῶν καὶ ποχαιρζοθῆς περζογιαν Ρωμαίων, πρῶτον αὐτῶ δῶρα πολλὰ καὶ ἀπῆρον λαζῶν μετὰ ἔρπια πρὸς αὐτῆς, ἡροιδῆς σφοδρῆς.

Ὁ αὐτῶς Οὐν ποχαιρζοθῆς ἄσπασ' τῆς Περσῶν ἀπῆρον πρὸς Κωάθην βασιλέα Περσῶν καὶ Ρωμαίων, μετὰ χιλιῶν καὶ ὀφείλων Ρωμαίους πολεμηθῆ. ὁ ἢ θείον Ισίνος ἐδήλωσε ἀπὸ πρὸς αὐτῆ Κωάθην τῷ Περσῶν βασιλεῖ μετὰ Φιλικῆς αὐτῆς ἀπῆρον ὡς ἐπ' ἄλλῳ ἱνὲς γράψας τὸ ἔαίωτος Τζαγγίος ῥῆσεν τὸ Οὐνιαν ἄσπασ' αἰσῆσαι καὶ ἡστίαις, ὅτι ἄσπασ' Ρωμαίων ἐκομίσθη χρόματα καὶ Περσῶν, ὀφείλων αὐτῆς ποχαιρζοθῆς καὶ τῷ κερζῶ τὸ σφοδρῆς εἰς τὸ μέρ τῆς Ρωμαίων συμμαχῆς. καὶ ὅτι δεῖ ἡμῶς ἀδελφῆς εἶναι εἰς Φιλίαν λαλεῖν, καὶ μὴ δὲ τῶν κινῶν τῶν ποχαιρζοθῆς. καὶ γνὸς ταῦτα Κωάθης βασιλεὺς Περσῶν ἐπῆρῶσεν τὸ Ζίγγειν, ἐφῆκως ἀπῆ, ὅτι δῶρα ἔλασεν ἄσπασ' Ρωμαίων ποχαιρζοθῆς κατὰ Περσῶν. καὶ εἶπεν ὁ Ζίγγεις, ὅτι, καί. καὶ ὄρμειος ὁ Κωάθης ἐφῶσεν αὐτῶν, καὶ πολλῆς τῆς ὄχλα αὐτῆς νυκτὸς ἀπῆρος πέμψας κατὰ αὐτῶν πλῆθος πλῆ, ἀγνοῶντων τὸ Οὐνιαν, ὅτι δὲ τῶν βασιλέως τῆς Περσῶν ἐπέμψθη κατὰ αὐτῶν πλῆθος, ἀλλ' ὡς δὲ ἄλλης χώρας πῶν, Φησίν, ἐπελθόντων τοῖς Οὐνιαις καὶ τῷ ῥῆσεν αὐτῶν. οἱ δὲ λοιποὶ τῶν Οὐνιαν εἰς ὑπολαφθῆνας ἐφῶσεν, καὶ ἐδῆσε λοιπὸν ὁ Κωάθης λαλεῖν, Φησίν, πρὸ πάντων εἰρῆνης, ἢ τοι Φιλίας δηλώσας ἀπὸ Βροῖα πρὸς αὐτῆ τῷ βασιλεῖ Ρωμαίων Ισίνω.

Ε.	Ινδ.	α.	ΥΠ. ΜΑΣΙΜΙΝΟΥ ΜΟΝΟΥ.	III.
ΤΚΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.				
ς.	Ινδ.	β.	ΥΠ. ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΟΡΗΛΙΟΝΟΣ.	IV.
ζ.	Ινδ.	γ.	ΥΠ. ΦΙΛΟΞΕΝΟΥ, καὶ ΠΡΟΒΟΥ.	I. ΟI. CCCXXXVI.
η.	Ινδ.	δ.	ΥΠ. ΟΛΥΒΡΙΟΥ ΜΟΝΟΥ.	II.
ο.	Ινδ.	ε.	ΥΠ. ΜΑΒΟΡΤΙΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ ΜΟΝΟΥ.	III.

μετὰ τὸ διελθεῖν τὸ ὄγδοον ἐτ', καὶ μὲν δ, ἡμέρας εἰς τὴν βασιλείαν Ισίνος τῆς θείον, πρὸς αὐτῆ.

σεν αὐτῷ ὁ βίσεβέσσι Ιστανικὸς, ὁ αὐτῷ συγγηγῆς, ὁ μεγαλόψυχος εἰς ὑπερβολὴν μὲν τῆς γαμετῆς αὐτῷ Θεοδώρου ἀναγορεύθεις, καὶ ἐπέφθη ὑπὸ τοῦ Θεοδοῦτος Ιστίου ὁ αὐτῷ θεῖος, μὲν Ξανθικῶ, καὶ Ρωμαίους Ἀπριλλίω α, Ἰνδικλιῶν ε, ὅσῳ ἔτος Ἀντιοχείας τῆ Συρίας, ὑπατίας δὲ πατριάρχου μαθορτίου Ρωμαίου. ὅστις βασιλεὺς Ιστανικὸς μετὰ τὸ ἐπισημεῖν ἐν Κωνσταντινῆ πόλει, καὶ ἐν ἐκάστῃ πόλει, πέμψας θεῖας σέκρας, ὥστε τιμωρηθῆναι ὅσῳ ἀπειθείας ἢ φόνους ποιούντες, ἢ μὴ ἵνα λιθοβολῶν, ἢ φρεθῆναι, ἀλλὰ ἢ ἡμερεῖν διτάντως, ἢ φόβον ἐδειξε πολλῷ, καὶ ἀρήναι εἰς πάντας τὰς ἐπαρχίας. Ἐν δὲ τῷ μέγιστῷ σιδήρῳ ἀδενήσαντα τὴ βασιλεία Ιστίου ἐκ τῶ ἑλκους, εἶχεν ἐν τῷ πῶ αὐτῷ, ὅς ἦς ἔλαθε συγκρίσας ἐν τῷ πολέμῳ, τελευτήσῃ, μὲν δὲ Λώω, καὶ Ρωμαίους Αὐγύστου πρῶτη, ἡμέρα κυριακῆ, ὡς ἂν γὰ τὸ παύσῃς ἐ ὀππινεμήσεως. τελευτήσῃ ἢ ἔτων ος.

Καὶ λοιπὸν ἐβασίλευσε μονάρχης Ρωμαίων **ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ** ἔτη λη, μὲν ας ια. ὁ μ δ 5 ΟΕ.

Υψηλῆς δὲ ὁ χρόνος τῆ αὐτῷ βασιλείας, ἀφ' ὅσῳ ἀνηγορεύθη βασιλεὺς, τῷ ἔστιν ἀπὸ μὲν ὁ Ξανθικῶ, καὶ Ρωμαίους Ἀπριλλίω α, Ἰνδ. ε.

ΤΚΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Α. Ἰνδ. ε. **ΥΠ. ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Γ. ΜΟΝΟΥ.** **ΙV.**
 Ὁ βασιλεὺς Ιστανικὸς κατὰ τὸ πρῶτον ἔτῳ τῆ αὐτῷ βασιλείας, μὲν Αὐδωῶ, καὶ Ρωμαίους Ιανουαρίω α, ἕκτης ὀππινεμήσεως, τοσούτοι ἐβρίσθη χρημάτων, καὶ παρέχε παύην, ὡς ἔλεος βασιλεὺς ἔπερ ὑπατῶν.
 Τῷ αὐτῷ ἔτῳ Πέρσῃ ἐπολέμησαν Τζαδίω τῷ Λαζῶν βασιλεῖ, ὡς πρὸς φύσιν Ρωμαίους. Ἐ λοιπὸν ὁ αὐτῷ Τζαδίος ἐπέμψε, καὶ ἐδείχη τῷ βασιλεῖ Ιστανικῶ, καὶ τῷ Ρωμαίων βασιλείας. Ἐ ἐπέμψεν αὐτῷ πολλῆς στρατηλάτας τρεῖς, Βελισάριον, καὶ Κήρυκον, καὶ Εἰρηνάειν τὴ Πενταδίας. καὶ σιωπῶσαν πολέμου. καὶ πολλοὶ ἐπέσον τῷ Ρωμαίων στρατῷ. καὶ ἠγανάκτησε κατὰ τὴ στρατηλατῶν ὁ βασιλεὺς Ιστανικῶς, ὅτι φρονδῶντες ἀλλήλοις προσεδίδον ἀλλήλους, καὶ ἐγνώριζον κατὰ ἀλλήλων τῷ βασιλεῖ ἢ ἐδειξε αὐτῶς. Περὶ τῶ στρατηλάτῃ τῶ πρὸ Νοβερτίου τῶ βασιλεῖος κατελήθη, καὶ ἀποκινήσαν αὐτῶς, καὶ λαβῆσαι τὰ ἀπὸ δὲ ἀπὸ παρ' αὐτῶν, καὶ συμβαλὸν πῶς Πέρσῃ καὶ τῷ Λαζῶν πολλῆς κατεκολεν Περσίας.
 Ἐν τῷ τῷ χρόνῳ ὁ βασιλεὺς Ιστανικὸς ἀνένεωσε τὸ πρῶτον Συκῶς πρῶτον λεγομένην, κείνην κατέναντι τοῦ Κωνσταντινῆ πόλεως, καὶ τὸ ἴσον αὐτῶν Συκῶν, καὶ πᾶ τείχη, διεδάκως διέκρινον πόλεως, μετονομάσας αὐτῶς Ιστανικῶς πόλιν. ἔκτισε δὲ καὶ τὴν γέφυραν, ὅτι ἦς διὰ τῆς τῶν πρῶτον ποιεῖται ἀπὸ τῶ ἀπὸ πρῶτον εἰς τὴν πᾶν δὲ δαίμονα.

Ὁ αὐτῷ βασιλεὺς ἀνεπλήρωσε καὶ τὸ δημόσιον λατρεῖν, ὁ μὲν πρῶτον ἀρξάμενος κήρην ἐν Κωνσταντινῆ πόλει Ἀναστάσιος ὁ βασιλεὺς, τὸ ἐν πῶς Λαριδαῖα. Ἐποίησε ἢ ὁ αὐτῷ βασιλεὺς καὶ τὸ μεσικαλὸν τῶ βασιλικῆς Ἰλλυ Κισέρην μετὰ τῶν βασιλῶν βαλῆν τὸ Ἀδριανῆον ὑδρῶς ἀγωγῶ εἰς αὐτῶν, ὅσῳ ἀγωγῶ ἀνένεωσεν ὁ αὐτῷ βασιλεὺς κατὰ σκοδαινεῖα πρῶτον ὑπὸ Ἀδριανῶ τῶ βασιλείας πῶς Βυζαντινῶς εἰς τὸ ὑδρῶς ἀγωγῶ, πρὸ τῶ ὑδρῶς ἀγωγῶ τῶ Βυζαντινῶν.

Β. Ἰνδ. ζ. **ΥΠ. ΔΕΚΙΟΥ ΜΟΝΟΥ.** **Ι. ΟI CCCXXVII.**
 Τῷ τῷ ἔτῳ ὁ Ιστανικὸς κώδιξ ἀνεπληρώθη, Ἐ ἐκελεύθη ἀξεντεῖται ἀπὸ τῶ πρὸ τῶ Καλανδῶν Ἀπριλλίων τῶ ἐνεσώσῃς ὀππινεμήσεως.
 Τῷ τῷ ἔτῳ καὶ τῶ Φιλανθρωπίαν γέρονε τὸ μέγα θανατικῶν.

Γ. Ἰνδ. η. **ΥΠ. ΛΑΜΠΑΔΙΟΥ, καὶ ΩΡΕΣΤΟΥ.** **ΙΙΙ.**
 Τῷ τῷ ἔτῳ Σαμαριτῶν ἐκρίσαντων καὶ ποιησάντων ἑαυτοῖς βασιλεῖα καὶ Καίσερα, ἐπέμψθη Εἰρηνάειος ὁ Γενταδίας στρατηλάτης, καὶ ἐθνήσασσε πολλῶς. Καὶ ἴνες

ΛΕΙΦΕΙ ΠΟΛΛΑ.
ΤΚΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Δ. Ἰνδ. θ. **ΥΠ. ΛΑΜΠΑΔΙΟΥ, καὶ ΩΡΕΣΤΟΥ ΤΟ Β.** **ΙΙΙ.**
Ε. Ἰνδ. ι. **ΥΠ. ΛΑΜΠΑΔΙΟΥ, καὶ ΩΡΕΣΤΟΥ ΤΟ Γ.** **ΙV.**
ς. Ἰνδ. ια. **ΥΠ. ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Δ ΜΟΝΟΥ.** **Ι. ΟI CCCXXVIII.**
 Τῷ τῷ ἔτῳ, μὲν Δίω, καὶ Ρωμαίους Νοεμβρίω, τῷ ἔτῳ Ἰνδικλιῶν, γέρονεν σῆμας μέγας ἀβλαβῆς ἐν Κωνσταντινῆ πόλει, ἑσπέρως βαθείας, ὡς πᾶσαν τὴν πόλιν σιωπῶσαν εἰς τὸ φόρον Κωνσταντινῆς, Ἐ λίσανόσῃ, καὶ λέγαν, Ἀγιῶ ὁ θεός, Ἀγιῶ ἰσχυρός, Ἀγιῶ ἀθάνατος, ὁ σωρωθῆς δι' ἡμᾶς, ἐλέησον ἡμᾶς. καὶ ἑμειναν πᾶσαν τὴν νύκτα ἀρξυπνῆτες καὶ διχόμοροι. Πραίως δὲ γηρομυθῆς ὁ πῶς δῆμος τῶ λίσανόντων ὑπεβόησεν, Νίκα ἢ τῆς τῶ Χριστιανῶν. ὁ σωρωθῆς σώσον ἡμᾶς, καὶ τὴν πόλιν.

ΛΕΙΦΕΙ.

Ζ. Ἰνδ. ιβ. **ΥΠ. ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε, καὶ ΠΑΥΛΙΝΟΥ.** **ΙV.**
 Ἐπὶ τῶ τῶ ὑπατῶν ὁ Ιστανικὸς κώδιξ ἀνεσώθη, πρὸς τῶ τῶ αὐτῶν καὶ τῶ μέτ' αὐτῶν διατάξῃων. καὶ ἐκελεύθη τῶ πρὸς τῶ ἐκδόσεως σχολαστικῆς ἀξεντεῖται ἀπὸ τῶ πρὸ τῶ Καλανδῶν Ιανουαρίων, Ἰνδικλιῶν ιγ.

Η. Ἰνδ. ιδ. **ΥΠ. ΒΙΛΙΣΑΡΙΟΥ ΜΟΝΟΥ.** **ΙV.**

ΤΚΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

- Θ. Ινδλ. ιδ. ΥΠ. ΒΙΛΙΣΑΡΙΟΥ ΜΟΝΟΥ.
- Ι. Ινδλ. ιε. ΥΠ. ΒΙΛΙΣΑΡΙΟΥ ΤΟ ΜΟΝΟΥ.
- ΙΑ. Ινδλ. α. ΥΠ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΟΝΟΥ.
- ΙΒ. Ινδλ. β. ΥΠ. ΑΡΙΩΝΟΣ ΥΙΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ ΜΟΝΟΥ.

- ΙΓ.
- Ι. ΟΙ. CCCXXX.
- ΙΙ.
- ΙΙΙ.

ΤΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

- ΙΓ. Ινδλ. γ. ΥΠ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΜΟΝΟΥ.
- ΙΔ. Ινδλ. δ. ΥΠ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΜΟΝΟΥ.
- ΙΕ. Ινδλ. ε. μετ' ύω. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΜΟΝΟΥ.
- ΙΣ. Ινδλ. ς. μετ' ύω. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ Β. ΜΟΝΟΥ.

- ΙΥ.
- Ι. ΟΙ. CCCXXXI.
- ΙΙ.
- ΙΙβ.

ΤΑΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

- ΙΖ. Ινδλ. ζ. μετ' ύω. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ Γ. ΜΟΝΟΥ.
- ΙΗ. Ινδλ. η. μετ' ύω. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ Δ. ΜΟΝΟΥ.
- ΙΘ. Ινδλ. θ. μετ' ύω. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ Ε. ΜΟΝΟΥ.
- Κ. Ινδλ. ι. μετ' ύω. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ς. ΜΟΝΟΥ.

- ΙΥ.
- Ι. ΟΙ. CCCXXXII.
- ΙΙ.
- ΙΙΙ.

ΤΑΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

- ΚΑ. Ινδλ. ια. μετ' ύω. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ Ζ. ΜΟΝΟΥ.
- ΚΒ. Ινδλ. ιβ. μετ' ύω. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ Η. ΜΟΝΟΥ.
- ΚΓ. Ινδλ. ιγ. μετ' ύω. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ Θ. ΜΟΝΟΥ.
- ΚΔ. Ινδλ. ιδ. μετ' ύω. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ Ι. ΜΟΝΟΥ.

- ΙΥ.
- Ι. ΟΙ. CCCXXXIII.
- ΙΙ.
- ΙΙΙ.

ΤΑΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

- ΚΕ. Ινδλ. ιε. μετ' ύω. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ ΜΟΝΟΥ.

ΙΥ.

Τέτω πῶ κε ἐπὶ τῆς Ἰσπανιανῆ βασιλείας μετὰ πέντε ὑπαλείαν Φιλοζήσης Βασιλείς τὸ ἑαυτῶν γένονεν ἢ ἐσύν-
 οδῶ ἐν Κωνσταντινουπόλει κτ' τ' δυσσεβῶν, καὶ μυσερῶν, καὶ ἀλλοτρίων ἔχρηστανισμῶν Ἑλληνικῶν δογ-
 μάτων ὠρμηγῶς, καὶ Διδύμοι, καὶ Ευαγγεῖοι τ' Θεομάχοι, καὶ Εσδώροιο ἔδυσσεβῶς, καὶ τ' Ἰσθαικῶν
 αὐτῶν συζητημάτων, καὶ τ' ἀκαθάρτη ὀπισθολογία τ' ὡς Μάρτυρ τ' Περσίω Ἰθα λεγομένης, καὶ τ' μω-
 ρῶν συζητημάτων Εσδώρητο τ' κτ' τ' ἰσθαικῶν Κυριλλῶ καὶ ἀγνωστῶ πατρὸς ἡμῶν καὶ δι-
 δασκάλου.

- Κς. Ινδλ. α. μετ' ύω. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΙΒ. ΜΟΝΟΥ.
- Κζ. Ινδλ. β. μετ' ύω. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΙΓ. ΜΟΝΟΥ.
- Κη. Ινδλ. γ. μετ' ύω. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΙΔ. ΜΟΝΟΥ.

- Ι. ΟΙ. CCCXXXIII.
- ΙΙ.
- ΙΙΙ.

ΤΑΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

- ΚΘ. Ινδλ. δ. μετ' ύω. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΙΕ. ΜΟΝΟΥ.
- Α. Ινδλ. ε. μετ' ύω. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΙΣ. ΜΟΝΟΥ.
- ΑΑ. Ινδλ. ς. μετ' ύω. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΙΖ. ΜΟΝΟΥ.
- ΑΒ. Ινδλ. ζ. μετ' ύω. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΙΗ. ΜΟΝΟΥ.

- ΙΥ.
- Ι. ΟΙ. CCCXXXIV.
- ΙΙ.
- ΙΙΙ.

ΤΑΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

- ΑΓ. Ινδλ. η. μετ' ύω. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΙΘ. ΜΟΝΟΥ.
- ΑΔ. Ινδλ. θ. μετ' ύω. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ Κ. ΜΟΝΟΥ.
- ΑΕ. Ινδλ. ι. μετ' ύω. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΚΑ. ΜΟΝΟΥ.

- ΙΥ.
- Ι. ΟΙ. CCCXXXV.
- ΙΙ.

Τέτω πῶ κε ἐπὶ τῆς Ἰσπανιανῆ βασιλείας, καὶ μετὰ ὑπαλείαν Βασιλείς τὸ εἰκοστὸν πρῶτον, τῆς εἰκοστῆς Μαρτίου
 μῆκος, Ἰνδικῶν ① ι, καὶ τρίτη ἐπὶ τῆς ἑλληνοπαδοῦ, ἐπληρώθη τὰ φθῶ ἐπὶ τῆς εὐρωπαικῆς κύκλου τῆς ἀρχῆς
 καὶ ζωοποιῆς σωρῶς, ἀφ' ἧς τ' ἑσπέρῶν ἡμῶν ἐκείσιν καὶ ζωοποιῶν κατεδέξατο θείαν Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς θεὸς
 ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ εὐροπάζον ἠρξάμεθα πέντε ἀγίαν αὐτῆς ἀνάστασιν. Καὶ ἀρχεῖ) ἢ δούτερον φείο-
 δῶ εὐρωπαικῆς κύκλου τ' φθῶ ἐνιαυτῶν δὲ καὶ καὶ αὐτῆς τῆς Μαρτίου μῆκος τῆς ἐνεσώσης ὀπτινεμήσεως,
 καὶ τ' ἰσημερία γινώσκου).

- Ας. Ινδλ. ια. μετ' ύω. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΚΒ ΜΟΝΟΥ.

ΙΙΙ.

Τέτω πῶ κε ἐπὶ τῆς Ἰσπανιανῆ βασιλείας, μηνὶ Ἀπριλίῳ, κατὰ Ρωμαίους Δεκαμβρίου καὶ ἡμέρα α, τῆς ἰβ' Ἰν-
 δικῶν ①, ἢ τ' Εγκλητικῶν τῆς ἀγίας τῆς θεῆς μεγάλης ὀκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως τὸ ἐθύπερον ἀπετε-
 λεσθῆ ἐεργή.

ΤΑΣ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

- ΑΖ. Ινδλ. ιβ. μετ' ύω. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΚΓ. ΜΟΝΟΥ.
- ΑΗ. Ινδλ. ιγ. μετ' ύω. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΚΔ. ΜΟΝΟΥ.
- ΑΘ. Ινδλ. ιδ. μετ' ύω. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

- ΙΥ.
- Ι. ΟΙ. CCCXXXVI.
- ΙΙ.

Τέτω τῆ ἐπὶ τῆς ἰσθαικῶν μῆκος, Ἰνδικῶν ① ιε, ἐπληρώθη Ἰσπανιανῶς.

Καὶ ἐσαύρασεν ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ ΝΕΟΣ Αὐγῶς ① ἐτὴ ἰα. μῆκος η.

ὁμδ, ςΓΖ.

Ἡν ἡ ἰδέα Ἰσπικων ἔ βασιλείας κονδοιδής, εὐση^θⓄ, λδουκός, ὀλιγρόθρα^ξ, ἀναΦαλας, φρηγγύλαψ, εὐμορ-
φⓄ, αἰθροσώσωωⓄ, ὑπόγελων, μιζοπόλιⓄ τὴν κάραν, τὸ ἤφρειον κηρὸν, ὡς οἱ Ρωμαῖοι, εὐρμⓄ,
ὑπόλδουκⓄ.

Α. Ἰνδλ. ἑ. μετὰ ὑπ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΜΟΝΟΥ. III.

ΤΛΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Ἰνδλ. α. μετὰ ὑπ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β. ΜΟΝΟΥ. IV.

Γ. Ἰνδλ. β. μετὰ ὑπ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Γ. ΜΟΝΟΥ. I. ΟΛ. CCCXLVII.

Δ. Ἰνδλ. γ. μετὰ ὑπ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Δ. ΜΟΝΟΥ. II.

Ε. Ἰνδλ. δ. μετὰ ὑπ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε. ΜΟΝΟΥ. III.

ΤΛΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ς. Ἰνδλ. ε. μετὰ ὑπ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ς. ΜΟΝΟΥ. IV.

ζ. Ἰνδλ. ε. μετὰ ὑπ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ζ. ΜΟΝΟΥ. I. ΟΛ. CCCXXXVIII.

η. Ἰνδλ. ζ. μετὰ ὑπ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ η. ΜΟΝΟΥ. II.

Τέτω τῷ η ἔτῃ τ' αὐτῆ βασιλείας, μὲν Σεπτεμβρίω ξ, τ' ἡ ἸνδικλιανⓄ ἠδένησεν Ἰσῆνος Αὐγρστος, ἢ ἐπιή-
ξεν Τιβέριον Καίσαρα μενονομάπυς αὐτὸν Κωνσταντίνον, καὶ διεπέλεξε σὺν αὐτῷ Καίσαρ ἀν' ἔτη δ.

θ. Ἰνδλ. η. μετὰ ὑπ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ θ. ΜΟΝΟΥ. III.

ΤΑΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ι. Ἰνδλ. θ. μετὰ ὑπ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ι. ΜΟΝΟΥ. IV.

ια. Ἰνδλ. ι. μετὰ ὑπ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ΙΑ. ΜΟΝΟΥ. I. ΟΛ. CCCXXXIX.

ιβ. Ἰνδλ. ια. μετὰ ὑπ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ΙΒ. ΜΟΝΟΥ. II.

Τέτω τῷ ιβ ἔτῃ τ' Ἰσῆνος βασιλείας, μὲν Σεπτεμβρίω κς, τ' ἡ ἸνδικλιανⓄ ἐπέφθη ὑπ' αὐτῷ ΤιβέριⓄ
νεⓄ ΚωνσταντίνⓄ, καὶ τῇ ε' ἔ μετ' αὐτὸν Οκτωβρίω μὲνὸς πελθὺτῷ ἸσῆνⓄ ΑὐγρστοςⓄ.

Καὶ ἐμονάρχησεν ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ἔπερα ἔτη δ. ὁμδ σγα.

Α. Ἰνδλ. β. ΥΓ. ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Α. III.

ΤΜ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Ἰνδλ. ιγ. μετὰ ὑπ. ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΝΕΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ. IV.

Γ. Ἰνδλ. ιδ. μετὰ ὑπ. ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΝΕΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟ Β. ΜΟΝΟΥ. I. ΟΛ. CCCXL.

Δ. Ἰνδλ. ιε. μετὰ ὑπ. ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΝΕΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟ Γ. ΜΟΝΟΥ. II.

Τέτω τῷ δ ἔτῃ τ' αὐτῆ μοναρχίας ἠδένησε ΤιβέριⓄ Καίσαρ. καὶ τῇ ι' Αὐγρστος μὲνὸς τ' παρῆσθις ἡ Ἰνδικ-
πῶνⓄ ἐφῆσε Καίσαρ Μαυρικίος ΤιβέριⓄ. καὶ τῇ δεκάτῃ τῆιτῃ Αὐγρστος μὲνὸς ἐπέφθη βασιλεύς,
δοθείσης αὐτῷ ὡδῶ Τιβερίας νέε Κωνσταντίνος τ' Ἰουλιανός αὐτῷ Κωνσταντίνος εἰς γυναικα. ἢ τῇ ιδ τῷ Αὐ-
γρστος μὲνὸς πελθὺτῷ ΤιβέριⓄ νέε Κωνσταντίνος ἐν παρῆσθω τῷ Ἐθόμορ. ἢ ἐνεχθέντος τῷ λειψάνω
* αὐτῷ παλοῖ ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῇ ἑξῆς ἡμέρῃ ἐκηδύθη. καὶ ἀπετίθη τὸ σῶμα αὐτῷ εἰς οὐτ' ἀγίους
δοσφόλους.

Ἐἶπε ἐδασίλθουσεν ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ ἔτη κ. ὁμδ σρια.

Α. Ἰνδλ. α. ΕΝΙΑΥΤΟΣ ΑΝΥΠΑΤΟΣ. III.

Καὶ οἱ κοινῶ δόγματες ἐγράφη, μετὰ ὑπαλείαν Τιβερίας Κωνσταντίνος τῷ τ' Θεῖος λήξεως, ἔτος δ.

ΤΜΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Ἰνδλ. β. μετὰ ὑπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΑΥΓ. ΜΟΝΟΥ. IV.

Γ. Ἰνδλ. γ. μετὰ ὑπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΑΥΓ. ΜΟΝΟΥ. I. ΟΛ. CCCXLI.

Δ. Ἰνδλ. δ. μετὰ ὑπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β. ΜΟΝΟΥ. II.

Ε. Ἰνδλ. ε. μετὰ ὑπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Γ. ΜΟΝΟΥ. III.

ΤΜΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ς. Ἰνδλ. ς. μετὰ ὑπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Δ. ΜΟΝΟΥ. IV.

ζ. Ἰνδλ. ζ. μετὰ ὑπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε. ΜΟΝΟΥ. I. ΟΛ. CCCXLII.

η. Ἰνδλ. η. μετὰ ὑπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ς. ΜΟΝΟΥ. II.

Τέτω τῷ ἐνιαυτῷ, τῇ παρχαλία ἐρρή Μαυρικίος Τιβέριος ἐπέψε εἰσοδόσιον τ' ἴδιον ἦν εἰς βασιλέα, ἔ μὲν ποι
ἐξαγῆ εἰς συμβούλαια, ἢ ἄλλο ἢ ἐπεράχθη ἔσω αὐτῷ τ' εἰς γυνάρισμα βασιλείας, ἀλλ' ἢ μόνον ἐπέφθη.

θ. Ἰνδλ. θ. μετὰ ὑπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΤΟ ζ. III.

Τέτω τῷ ἐνιαυτῷ Χοσρόης ὁ Περσῶν βασιλεύς ἦλθε πρὸς Ρωμαῖος ἀντισταίαν ὑπεμείνας δὸν Βαρθῆμ τῷ αὐτῷ
συμφυλέτε. ἔ Διὰ συμμαχίας Ρωμαϊκῆς ἀπενάπηση εἰς τὴν ἐαυτῷ βασιλείαν.

ΤΜΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ι. Ἰνδλ. ι. μετὰ ὑπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΤΟ η. IV.

Τέτω τῷ ἐνιαυτῷ Αναστάσιος πατριάρχης Ἀντιοχείας ἐπανῆλθεν ἐν Ἀνποχεία μετὰ πλῶτων Γρηγο, ἰε Πα-
τριάρχης Ἰεροσολύμ, τῷ ἢ Διὰ δεξαμῆρα πρὸ τῆς τ' αὐτὸν Αναστάσιον.

ια. Ἰνδλ. ια. μετὰ ὑπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΤΟ θ. I. ΟΛ. CCCXLIII.

ιβ. Ἰνδλ. ιβ. μετὰ ὑπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΤΟ ι. II.

Τῆς ἐν Κωνσταντινῶν πόλει ἀρχιεπισκοπῆς Ἐκκλησίας Κυριακὸς πρεσβύτερος οἰκονόμος τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας ἡ-
 γάγη ἐτη β.

ΠΓ. Ἰνδλ. γ. μζ' ΥΠ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΤΟ ΙΑ. ΠΙΙ.

ΤΜΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

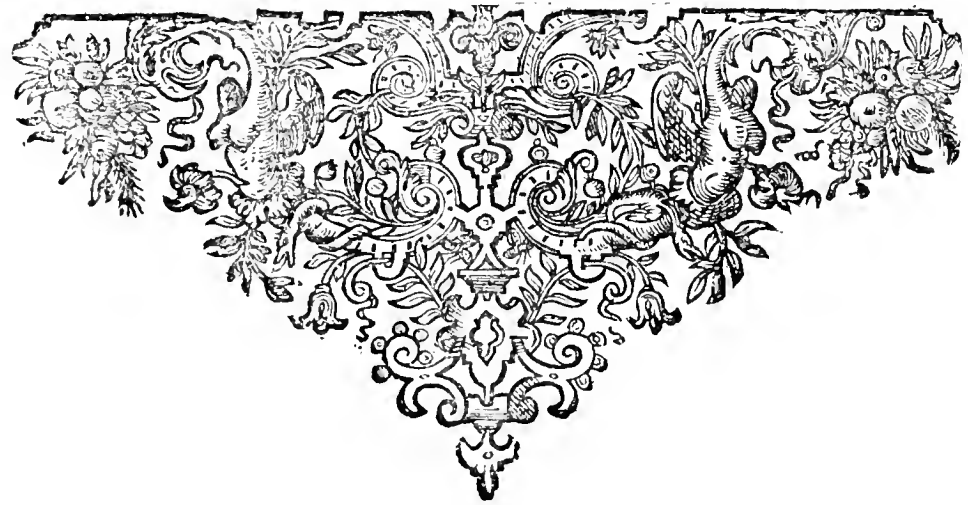
ΙΔ.	Ἰνδλ. δ. μζ'	ΥΠ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΤΟ ΙΒ.	ΠΙΥ.
ΙΕ.	Ἰνδλ. ε. μζ'	ΥΠ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΤΟ ΙΓ.	Ι. ΟΥ. CCCCXLIV.
ΙΣ.	Ἰνδλ. σ. μζ'	ΥΠ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΤΟ ΙΔ.	ΠΙ.
ΙΖ.	Ἰνδλ. β. μζ'	ΥΠ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΤΟ ΙΕ.	ΠΙΙ.

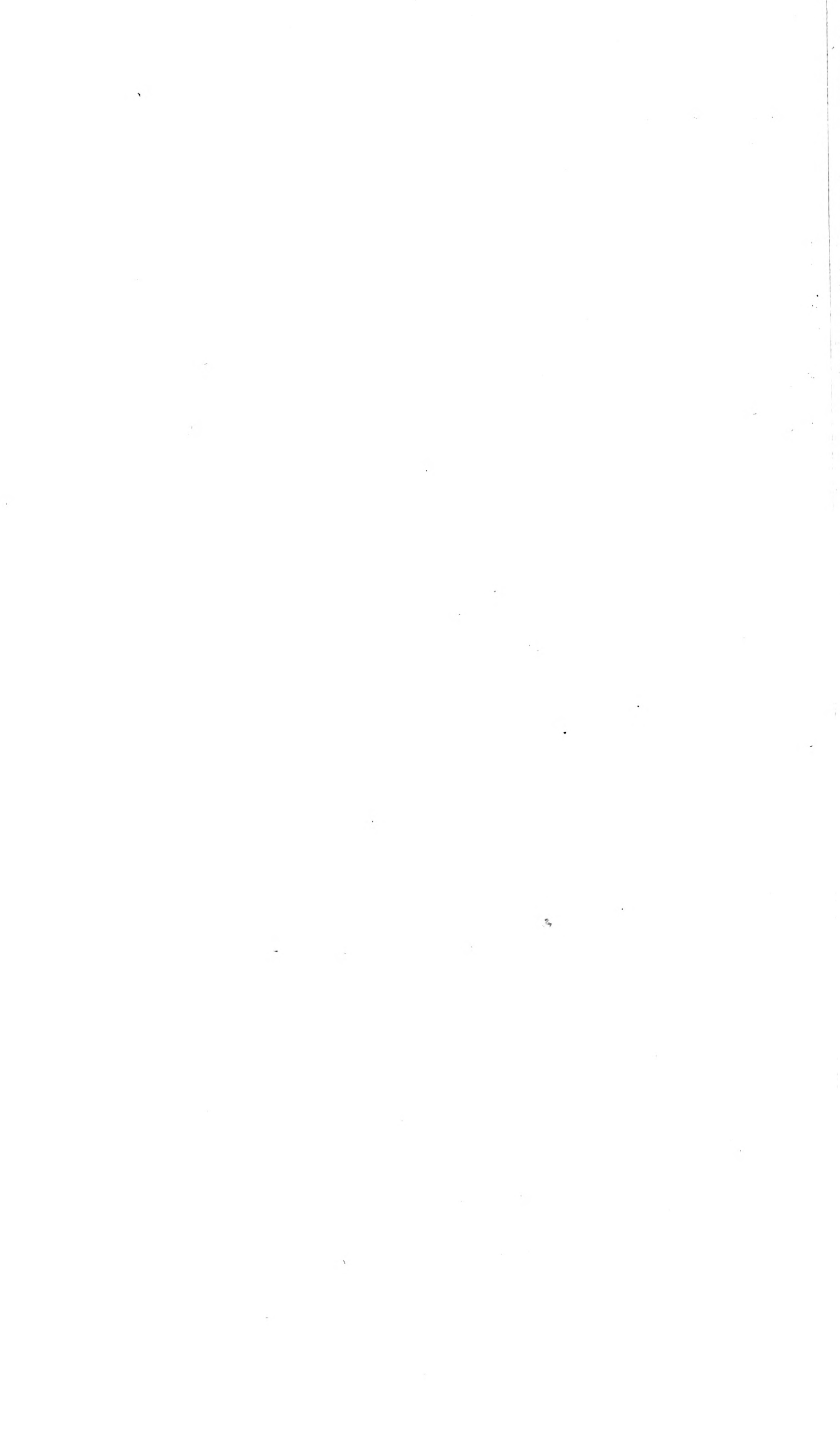
ΤΜΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΠΙΙ.	Ἰνδλ. γ. μζ'	ΥΠ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΤΟ ΙΣ.	ΠΙΥ.
ΙΘ.	Ἰνδλ. δ. μζ'	ΥΠ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΤΟ ΙΖ.	Ι. ΟΥ. CCCCXLV.
Κ	Ἰνδλ. ε. μζ'	ΥΠ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΤΟ ΙΗ.	ΠΙ.

Τότω τῷ ἔνιαυτῷ, μὲν φθισίῳ, γέγονεν ὁ γαίμῳ Θεοδοσίῳ ἔξ ἡσ Μαυρικίῳ ἑπὶ ἡμέρας ἐπιὰ, ἀπὸ δ' ἢ ἢ
 αὐτῆς, ἕως ἡσ αὐτῆς φθισίῳ μὲν. ἢ τῆ σ τῆ Ἰσλίε μὲν, τ' αὐτῆς ἢ Ἰνδικλιῶν, ἢ δὲ πτε
 πέντ' ἐγγραφῆ τῷ λοιπῷ μέρει τῆ χρόνῳ τότε, μέχρι δηλονότι Ἰανναρίῳ τ' ἢ Ἰνδικλιῶν ἕως, ἢ ἕτα
 πῆς τῆ αὐτῆς ἕπιθεσίῳ τῆ ἡμῶν δευτέρῳ τῷ δόπρον. ἢ τῷ Νοεμβρίῳ μὲν τῆς αὐτῆς ἢ Ἰνδικλιῶν
 ἐπανασίῳ γέγονε Μαυρικίῳ ἕπι φωνῆ φωνῆ τῆ μζ' τῆ φρατῆ. καὶ Μαυρικίῳ μὲν Τιβερίῳ σὺ
 τῆ γωνικῆ Κωνσταντίνῃ, ἢ πηστῆ δ, τῆτ' ἔστ' ἢ μὲν ἄρρεσι, Θεοδοσίῳ, Τιβερίῳ, Πέτρῳ, Παύλῳ, Ἰσ-
 σίνῳ, ἢ Ἰσπανίῳ, ἢ τριτῆ θηλείῳ, Αναστασίῳ, Θεοκτίστῃ, Κλεοπάτρῃ, Φλόγῃ τῆ κβ τῆ Δίε μὲν,
 κζ' Ρωμαίῳ Νοεμβρίῳ, τῆ νυκτῆ τῆ ἑπὶ κγ.

Τ Ε Λ Ο Σ .

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ.

X

Χρονογραφία σὺν τῷ Διότῳ Ἀδὰμ, μέχρι χρόνων Μιχαήλ, ἢ Θεοφίλου ἢ αὐτῶν, ἔχουσι ἔτος, Ἀδὰμ γενόμενος ἐτῶν CΛ γυνῆ τὸν Σήθ· καὶ πεζήσεν ὁ αὐτὸς Ἀδὰμ ἔτη ψ.
Σήθ γενόμενος ἐτῶν CΕ ἐγέννησε τὸν Ἐνῶς.
Ἐνῶς γενόμενος ἐτῶν ΡΓ ἐγέννησε τὸν Καϊνῶν.

Καϊνῶν γενόμενος ἐτῶν ΡΘ ἐγέννησε τὸν Μαλελεήλ.

Μαλελεήλ γενόμενος ἐτῶν ρξε γυνῆ τὴν Ἰάρεθ.

Ἐνῶχ γενόμενος ἐτῶν ρν γενῆ τὸν Μαθθαίλα.

Μαθθαίλα γενόμενος ἐτῶν ρωζ γενῆ τὸν Λάμεχ.

Λάμεχ γενόμενος ἐτῶν ρωη γενῆ τὸν Νῶε.

Νῶε γενόμενος ἐτῶν ρ γενῆ τὸν Σήμ, τὸν Χάμ, τὸν Ιάφεθ. καὶ ἐπέζησε μέχρι τῆς κατακλυσμῆς ἔτη ρ
Εἴτε γὰρ Νῶε ὁ κατακλυσμὸς ἐγένετο. ἢ ἔτι πάντες διὰ Ἀδὰμ, ἕως τῆς κατακλυσμῆς πρὸς τὸν βῆμα. ὡς καὶ
ἡ ἀλήθεια μαρτυρεῖ, ἢ αἰ ἀνεκαθεν πάσις τῆς ἐκκλησίας μαρτυροῦσιν ὡς ἑσθλῶς.

Μετὰ τὸν κατακλυσμὸν Σήμ ἦος Νῶε γενόμενος ἐτῶν ρ γενῆ τὸν Ἀρφάξωδ.

Ἀρφάξωδ ἢ γενόμενος ἐτῶν ρλε γενῆ τὸν Καϊνῶν.

Καϊνῶν γενόμενος ἐτῶν ρλγ γενῆ τὸν Σάλα.

Σάλα γενόμενος ἐτῶν ρλγ γενῆ τὸν Ἐβερ.

Ἐβερ γενόμενος ἐτῶν ρλγ γενῆ τὸν Φάλεκ.

Φάλεκ γενόμενος ἐτῶν ρλγ γενῆ τὸν Ρααῦ. Ἐν τῇ ταῖς ἡμέραις Φάλεκ διμεμερίθησαν. Διὸ καὶ σημαίνει τὸ Φάλεκ
ὄνομα τῆς Ἐβραίων Φωνῆ μερσμός. καὶ ἔτος πρὸς τὸν πατέρα τελεία. Ἐπὶ τῆς ἡ πυροποπία σωίση. καὶ
διὰ μιᾶς τῆς πύλας διαλέκτο πολυφωνία γέγονεν. ἢ ἢ καὶ ἕνασιν ἔθνος τῆς γλωσσῶν Διαφωνία, Φασίη
ἢ θεία γραφή.

Μετὰ τῇ Φάλεκ Ρααῦ γενόμενος ἐτῶν ρλε γενῆ τὸν Σεράχ.

Σεράχ γενόμενος ἐτῶν ρλγ γενῆ τὸν Ναχῶρ.

Ναχῶρ γενόμενος ἐτῶν οβ γενῆ τὸν Θάρα.

Θάρας γενόμενος ἐτῶν ο γενῆ τὸν Ἀβραάμ.

Ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως Ἀβραάμ, κατὰ τὸν ὅσον ὁ, ἔτη Γτπδ. Ἀπὸ δὲ τῆς κατακλυσμῆς, ἕως Ἀβραάμ, ἔτη α.
Ἀβραάμ ἐδομηκεσιν πέμπτον ἔτος ἄγων θεῖος χαρίσματος ἀξιοῦσιν, καὶ τὸ πρὸς αὐτὸν γενόμενης ἐπαγγελίας,
, ἀφ' ἧς, ὅτι πλὴν τῆς Μαιύσης ἐξ Αἰγύπτου πορείαν, γίνονται ἔτη υλ, ὡς καὶ ὁ Ἀπόστολος μαρτυρεῖ λέγων,
, Διαθήκην περικυρωμένην ὑπὸ τῆς εἰς Χρῆστον ὁ μὲν ἔτη περὶ αὐτὸν καὶ πρὶ αὐτὸν γεγονώς νόμος
, σὺν ἀκυροῖς εἰς τὸ καθαρῶς πλὴν ἐπαγγελίαν. καὶ αὐτὸς ἐν Ἐξόδῳ Μαιύσης, ἐν οἷς Φασίη. ἢ δὲ
, κατοίκησις τῆς γῆς Ἰσραὴλ, καὶ κατοίκησις ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ἐν γῆ Χαναάν, αὐτοῖς, καὶ οἱ πατέρες αὐτῶν,
, ἔτη υλ, καὶ κατὰ μέρος τῆς ἔτους ἐξ.

Ἀβραάμ γενόμενος ἐτῶν ρ γενῆ τὸν Ισαάκ.

Ισαάκ γενόμενος ἐτῶν ξ γενῆ τὸν Ιακώβ.

Ιακώβ γενόμενος ἐτῶν πζ γενῆ τὸν Λαβί.

Λαβί γενόμενος ἐτῶν ξ γενῆ τὸν Ἀμεράμ.

Ἀμεράμ γενόμενος ἐτῶν σε γενῆ τὸν Μαιύσιω.

Μαιύσιος γενόμενος ἐτῶν ω ἕξ ἀρχὴ τὸν λαὸν ἐξ Αἰγύπτου.

Συναγεται ἂν τὰ πάντα διὰ μὴν πρῶτος ἔτος Ἀβραάμ, ὅτι πλὴν τῆς Αἰγύπτου πορείαν, ἔτη ρβ. διὰ τῆς κατακλυσμῆς,
ἔτη αρλ. διὰ τῆς Ἀδὰμ κατὰ τὸν ὅσον ὁ, ἔτη αχπθ. κατὰ τῆς ἄλλης

Μετὰ τῇ ταῦτα καθηγήσιν τὸν λαὸν Μαιύσης ὅτι τὸ ἔργον ἔτη μ.

Ἰησὺς ἔτι Ναυῆ ἔτη κζ.

Προσέφυροι ἔτη κγ.

Ἄλλοφυλοι ἔτη η.

Γοθριήλ ἐκ Φυλῆς Ἰόδα ἔτη μ̄.

Αλλόφυλοι ἔτη π̄. μέθ β̄ς.

Αὐθ ἐκ Φυλῆς Εφραΐμ ἔτη π̄.

Αλλόφυλοι ἔτη

Δεβώρα, καὶ Βαρκά ἔτη μ̄.

Μαθιουαίοι ἔτη ζ̄.

Γεδεών ἔτη μ̄.

Αθιμέλεχ ἔτη γ̄.

Θαλάς ἔτη κ̄γ.

Ἰαήρ ἔτη κβ̄.

Αρμανιταῖοι ἔτη ιᾱ.

Ἰεφθάε ἔτη ε̄.

Εσθών ἔτη ζ̄.

Εγλὼν ἔτη γ̄.

Λαμβδών ἔτη η̄.

Αλλόφυλοι ἔτη κ̄.

Σαμφών ἔτη π̄.

Σαμηλ ἔτη ε̄.

Σαδλ ἔτη μ̄.

Δαυὶδ ἐβασίλευσεν ἔτη μ̄.

ὅμς τὰ πάντα ἀπὸ Εξέδρα ἡν̄ Ἰσραήλ, ἕως Δαυὶδ ἔβασιλεύσας, ἔτη χλ̄.

Σολομών ἔτη μ̄.

Γοβόαμ ἔτη ιβ̄.

Αβιά ἔτη γ̄.

Ασά ἔτη μ̄.

Ἰωαχάφτ ἔτη κε̄. Ἐπὶ τὸτα πρῶφῆτῶν Μιχαίας, Ηλίας, καὶ Ελισαέ.

Ἰωραμ ἔτη

Οχοζίας ἔτ̄ ᾱ.

Γοθολία μήτηρ Οχοζίας ἔτη ζ̄.

Ἰωᾶς ἔτη ιε̄.

Αμεσίας ἔτη κδ̄.

Αζαρία, ὁ καὶ Οζίας ἔτη νβ̄. Ἐπὶ τὸτα ἑσφῆτῶν Ωσηέ, Αμώς, Ἰωνᾶς, Ἰαήλ.

Ἰωαθαμ ἔτη ιζ̄.

Αχαζ ἔτη ιε̄.

Εζεκίας ἔτη λδ̄.

Μανασσῆς ἔτη νε̄. Ἐπὶ τὸτα τὸ Βυζάντιον ἐκτίσθη, ἔτ̄ ιβ̄.

Αμώς ἔτη ιβ̄.

Ἰωσίας ἔτη λᾱ, καὶ ἀναρχίας ἔτη λ̄ κ̄ σδ̄ ὁ. κ̄ ἡ τὸ Εθραϊκὸν ἔτη η̄. Ἐπὶ τὸτων πρῶφῆτευσαν Ἰερειάς, Σοφονίας, καὶ Βαράχ.

Ἰωαχάζ μλωᾶς γ̄.

Ελιακίμ ἔτη ιβ̄.

Ιεχονίας μλωᾶς γ̄.

Σεδεκίας ἔτη ιᾱ. Τὸ πν̄ ἐκτυφλώσας Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεύς αἰχμαλώτων ἦρεν. καὶ ὁ ναὸς πυρπολεῖται μ̄ μλωᾶς ε̄ ἀπὸ Ναβουζαρδάν, Αθαρκέσις, ἀφ' οὗ ἐκτίσθη, ἔτη υλβ̄.

ὅμς τὰ πάντα ἀπὸ δρχῆς βασιλείας Σολομῶντ̄, ἕως αἰχμαλωσίας, ἔτη υμ̄. μετὰ ἡ πλὴν αἰχμαλωσίας τ̄ Ἰσραηλίων, πλὴν εἰς Βαβυλῶνα, καὶ ἐρημίαν τόσως, ἔτη ο. ἀ συμπληρῶνται κατὰ τὸ δεύτερον ἐτ̄ Δαρείω ἔβασίλευσεν ἡ Περσῶν βασιλεύς, ἐς τὸν τε λαὸν ἀνήκε τ̄ αἰχμαλωσίας, καὶ τ̄ ἐν Ἱεροσολύμοις ναὸν ἀνήγειρεν.

ΠΕΡΣΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΣ.

Πρῶτ̄ Περσῶν βασιλεὺς Κῦρ̄ ἔτη λ̄.

Καμβύσις ἔτη β̄.

Δαρεῖ̄ ὁ υἱὸς Υεᾶσπς ἔτη λς̄. Τὸτα ἔτ̄ β̄ ὡς ἡδη εἶρη, ὁ ἐν Ἱεροσολύμοις ἀνευῶθη νεώς. Γίνονται δ̄ν τὰ λοιπὰ Δαρείω τὸ Περσῶν βασιλεύς ἔτη λδ̄.

Ξέρξης Δαρείω ἔτη κη̄.

Ἀρταξέρξης ἐτ̄ ᾱ, μλωᾶς ζ̄.

Ἀρταξέρξης ὁ Μακρόχειρ ἔτη μᾱ. Τὰ κατὰ πλὴν Εσθῆρ, καὶ τ̄ Μαρδοχαῖον ὅππ̄ τὸτα Φασί.

Ξέρξης ἀλλ̄ μῆνας β̄.

Σογδιάνης μῆνας ζ̄.

Δαρῖος ἄλλος ἔτη ιδ.
Αρταξερξῆος Μνήμων ἔτη ια.
Αρταξερξῆος, ὁ ἰγ' ΑΧΘ, ἔτη κζ.
Αρσις ΔΙΧΘ ἔτη δ.

Δαρῖος Ἀρσάμης ἔτη ε. Τῆσιν ἀνελών Αλέξανδρος ὁ Μακεδόνων βασιλεύς, ἡ καθελὼν πῶ τῶν Περσῶν δόχῳ ἐβασίλευσεν ἔτη ε, πρὸς Ἐκατελέν Δαρῖον, βασιλεύσας, Φασίν, ἔτη ιβ. ἡ ἐπελώτησεν ἐν Βαβυλώνι, ὡς Φασίν, ἐτῶν ἑ. ὡς ἡ ἄλλοι εἶπον, ἑ. ἐβασίλευσεν ἐν ἔτη ιγ. ἡ πείραξεν ἐν Βαρβάρων ἔθνη κβ, καὶ Φύλα τῶν Ἑλλήνων ἡ, ἡ ἐπελώτησε βασιλεύων ἐν Περσίδι. Ομῶς πᾶ πάντα ἀπὸ Ἀδάμ, ἕως τελευτῆς Αλέξανδρου τῶ Μακεδόνων, ἔτη ερξζ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ, Ἐ ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΣ.

Μετὰ δὲ πῶν Αλεξάνδρου τελευτῶν, Αιγύπτου καὶ Αλεξανδρείας ἐβασίλευσε πρῶτος

Πτολεμαῖος ὁ Δάγος ἔτη μ.
Πτολεμαῖος ὁ σιλάδελφος ἔτη λη. Ἐπὶ τῷ τῷ αἰ πρὸς Ἐβραίοις ἱεραὶ βίβλοι εἰς πῶν Ἑλλάδα Φωνῶ μεπελήθησαν, Ἐ ἐν τῷσιν κατ' Αλεξάνδρειαν ἀπετίθησαν βιβλιοθήκαις ὅππ' Ελεάζαρ δόχου ἑρέως.

Πτολεμαῖος ὁ Ευεργέτης ἔτη κε.
Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ ἔτη ιζ.
Πτολεμαῖος ὁ Ἐπιφανῆς [Ἀντίοχος] ἔτη κς. Τὰ κζ' ὅσ' Μακκαθαίως ὅππ' τῷσιν γεγένη).
Πτολεμαῖος ὁ Φιλομήτωρ ἔτη λε.
Πτολεμαῖος ὁ ρεώτερος ἔτη κθ.
Πτολεμαῖος ὁ Φύσκιν ἔτη ιζ, μῶσας ε.
Πτολεμαῖος Αλέξανδρος ἔτη ι.
Πτολεμαῖος ὁ ἀδελφὸς αὐτῶ ἔτη η.
Πτολεμαῖος, ὁ καὶ Διονύσιος, ἔτη λ.

Κλεοπάτρα Πτολεμαῖα ἔτη κβ. Τῷ τρίτῳ ἔτῳ αὐτῆς ἐμονάρχησε Ρωμαίων Γάιος Ἰέλιος Καίσαρ. ὁ δ' ἔσ' Καίσαρες οἱ δόξοτε βασιλεῖς περὶ αἰσθηθήσαν. ἔτος ἐβασίλευσεν ἔτη δ, μῆνας ζ.

ΡΩΜΑΙΩΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ.

Μετὰ Ἰέλιον, Ρωμαίων ἐβασίλευσεν Καίσαρ Σεβαστὸς Ουῖνῆσιος Αὐγαστος ἔτη νς, ἡ μῆνας ε. Ἐντεῦθεν οἱ Αὐτοκράτες ὅσ' ἑξῆς αὐτῶν ἐξήριθμῶσιν. Οὗτος τῷ ἑτῷ τῷ εἰσὶν βασιλείας Κλεοπάτραν ἐλὼν καθεῖλε πῶν Πτολεμαίων δόχῳ, οἱ ἐβασίλευσαν Αιγύπτῳ ἔτη σζ (σζ. Γίνον) ἐν ὅμῳ πᾶ πάντα ἀπὸ Ἀδάμ, ἕως δόχου βασιλείας Αὐγαστος, κζ' ὅσ' ἀικελθεῖς χρονογράφος, ἔτη ευνζ. Αὐγαστος ὁ δ' ἡ, ὡς εἴρη), ἐβασίλευσεν ἔτη ις, μῶσας ε. τῷ ἡ μβ. τῷ αὐτῷ βασιλείας ἐξηγήθη [τῷ] κζ' αἰρκα ἐκ τῷ ἀγίας περὶ ἑνὸς καὶ θεοῦ καὶ μαρτύριος ὁ Κύριος ἡμῶν ἸΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, ὁ πρὸς αἰώνων θεός, ἐν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας πρὸς ὀκτὼ Καλαυδῶν Ἰανουαρίων, ὁ ἐστὶ Χριστὸς, τῷ ἐστὶ Δεκεμβρίῳ κε. Κυρίῳ δὲ ἕστω τῆς συγκλήτης βουλῆς ἀποστολῆς εἰς πῶν Ἰουδαίαν ἀπογραφὰς ἐπιτήστω τῶν ἑσίων, καὶ τῶν οἰκητῶν. Γίνον) ὅμῳ πᾶ πάντα ἀπὸ Ἀδάμ, ἕως τῷ ἐνοσίου δόχου ἡμῶν ἡ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ κατὰ πῶσιν ἀικρίθειαν ἔτη εφ.

Μετὰ Αὐγαστον, Ρωμαίων τρίτος ἐβασίλευσεν Τιβερίος ἔτη κγ. τῷ ἡ ἡ ἑτῷ τῷ αὐτῷ βασιλείας, τῷ σωτήριος καὶ ἀναγγελίας διδασκαλίας ἀρχεπιτὸς Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. τῷ ἡ ἡ ἑτῷ ἐπαθεν ἐν Ἰερουσαλὴμ ὑπὸ ἡμῶν τὸ σωτήριον παθῶν πρὸς ὀκτὼ Καλαυδῶν Ἀπριλλίων, Φαμενώθ κθ, ὁ ἐστὶ Μαρτίῳ κε. Γίνον) ἐν ὅμῳ ἀπὸ Ἀδάμ, ἕως τῷ σωτήριου παθῶς, καὶ τῷ ἀναστάσεως τῷ Κυρίῳ, καὶ θεῷ, ἡ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἔτη εφλγ. Μετὰ ἡ Τιβερίον,

Γάιος ἔτη γ, μῶσας ι. ἡ ἐσφάγη ἐν τῷ πικλατίῳ.
Κλαύδιος ἔτη ιγ, μῆνα α. ἐσφάγη ἐν Ρώμῃ.
Νέρων ἔτη ιγ, μῆνας η. Φυγῶν ζῶντῳ ἑαυτὸν ἔχωσεν. Νέρωνος τῷσιν πρῶτος διωγμὸν κινήσασθαι κατὰ τῷ ἀγίων, Πέτρος, ἡ Παῦλος ἐν Ρώμῃ ἐμαρτύρησαν, καὶ Ἰακώβος ὁ ἀδελφὸς τῷ Κυρίῳ, ὃν ὀκαλοῦν πάντες δίκαιον, ἕστω Ἰουδαίων ἐν Ἰεροσολύμοις ἐλιθίσθη.

Γάιλθας.
Οθων μῆνας γ. ἑαυτὸν ἀνέειλεν.
Ουιπέλιος μῆνας η.
Ουεσσασιανὸς ἔτη ιδ, μῆνας ια, ἡμέρας κβ. Ἀπέγενετο ἐν κήπις Σαλλυσσιανόις ἐν ἡ τῷ β' ἑτῷ τῆς αὐτῷ βασιλείας γέγονεν ἡ ἀλωσις τῆς Ἰερουσαλὴμ ἕστω τῷ ἡ αὐτῷ κζ' ἔτη λε τῆς τῷ Χριστοῦ ἀναλήψεως.

Τίτος ἔτη β, καὶ μῆνας β. ἐσφάγη ἐν τῷ πικλατίῳ.
Δομετιανὸς ἔτη ιε, μῆνας ε. τῷσιν διωγμὸν κινήσαντος, Ἰωάννης ὁ Ἀπίστολος Πάτριον εἰκοῖν πῶν νῆσον ἀπὸ πῶν εἰς Χρυσὸν ὁμολογίαν ἐδόθη. Μετὰ δὲ τῷ Δομετιανῷ τελευτῶν ἐπᾶναισιν ἀπὸ τῆς νήσου, καὶ παρέμεινεν ἐν Ἐφeso μῆσαι τῆς Τραϊκινῆς βασιλείας.

Νεραῖος ἔπος ἐν, μῆνας δ.
Τραϊανὸς ἔτη ιδ, μῆνας ε. ὅππ' τῷσιν Ἰγνάπος ὁ θεοφόρος ἐν Ρώμῃ ἐμαρτύρησε θηρίοις βορᾶ ἀφ' ἀδοθείς.
Ἀδριανὸς

- Αθηνάϊος ἔτη κβ. Απεργένετο ἐν Βασιλείᾳ ὑδρωπιάσις. Καθηλὼν Ἱεροσόλυμα Αιλίαν τὴ πόλιν ἀνόμασεν.
 Τίτιον Ἀυτανίνον, ὁ ὄπτι κληθεὶς Ευσεβῆς, σὺ πῖς ποιῶν, Αὐρηλίῳ Ουήρῳ, καὶ Λακίῳ, ἔτη κβ, μῆνας γ.
 Μάρκος Αὐρηλίον ἕως αὐτῶ β. Ἐπὶ τῷ τῷ Ἰακύνθῳ ὁ φιλόσοφος ἐμαρτύρησεν.
 Ἀντωνίου Ἐθρῶν ἔτη ιβ.
 Κόμοδος ἔτη γ.
 Αιλίον Περπίαν μῆνας ε. ἐσφάγη ἐν τῷ παλατίῳ.
 Σεβήρῳ ἔτη ιγ. Ἐπὶ τῷ τῷ βασιλείᾳ Λεωνίδης ὁ πατὴρ Οὐλεγγένος τὸ κατὰ φρονεῖν ἐμαρτύρησεν. καὶ Ἰππόλυ-
 τῶν ὁ Ρωμαίων συζητητὴς ἠκμαζεν, ὁ Γρηγόριος ὁ ἱερομάρτυρ, καὶ Κλημῆς ὁ Ἀλεξανδρινός.
 Ἀθηναῖον ἕως Σεβήρου ἔτη ζ ἐσφάγη μετὰ Βασιάν καὶ Εδεάσης.
 Μακρίνον ἔτος α. ἐσφάγη.
 Ἀθηναῖος ὁ Γάβαλος ἔτη δ ἐσφάγη ἐν Ρώμῃ.
 Ἀλέξανδρος ὁ Μαμμαίαιος ἔτη ιγ. ἐσφάγη ἐν Μογεννακῶ.
 Μαξιμῆτος ἔτη γ. ἐσφάγη ἐν Ακυλία.
 Γερμανός ἔτη ε. ἠγξεν ἐαυτὸν ἐν Αφρική.
 Φιλίππος ἔτη ζ. ἐσφάγη ἐν κήτις Τιβεριανῶν.
 Δίκιος ἔτος ἐν, μῆνας ια. ἐσφάγη ἐν τῷ Φόρῳ. Ἐπὶ τῷ τῷ ἁγίῳ Βαβυλάῳ ἐν Ἀντοχείᾳ ἐμαρτύρησεν. καὶ ἄλλοι
 ἢ κατὰ πᾶσαν χώραν. καὶ οἱ ἐπὶ τὰ παῖδες ἐν Εφέσῳ.
 Γάλλος, καὶ Βαλβιανός ἔτος α, μῆνας δ.
 Βαλεριανός, καὶ Γαλιανός, ἔτη ιε. ὁ μὲν ἐν Βαλεριανός ἐσφάγη ἐν Περσίῃ, ὁ δὲ Γαλιανός ἐν Μεδιολάνῳ.
 Κλαύδιος ἔτος α, μῆνας ε. ἐν Καινοφρατίῳ ἐσφάγη.
 Τίμιος μῆνας εζ. ἐσφάγη ἐν Πέντῳ, ἐφ' ἧ ὁ ἁγιος Χαρίτων ἀμολόγησεν.
 Προβος ἔτη ε, μῆνας δ. ἐσφάγη ἐν Σιρμίου.
 Κάρος ἄμα τοῖς παῖσι, Καρίῳ, καὶ Νυμεριανῶ, ἔτη β. καὶ ὁ μὲν Κάρος ἐν Μεσποταμίᾳ τελευτᾷ. ὁ δὲ Καρίνος
 ἐσφάγη ἐν πόλῃ Νικηορίας τῆς Θράκης.
 Διοκλητιανός, ὁ Μαξιμιανός ἔτη κ. ὄπτι τῷ τῷ ἁγίῳ Πέτρῳ Ἀλεξανδρείᾳ ἐμαρτυρίασεν, καὶ ἄλλοι πολλοὶ ὄπτι
 πᾶσαν ἐπαρχίαν.
 Κωνσταντῖνος ὁ μέγας ἔτη κα. τῷ κ. ἔτη τῷ αὐτῷ βασιλείᾳ γέγονεν ἡ πρώτη ἀγία σφόδρα τῆς ἀγίων πατέρων τῶν
 ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνῶν, ἔπειτα τῆς ἀπὸ τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐνανθρωπήσεως. ἀπὸ τῆς τῆς πρῆς πρῆ-
 φης, καὶ τῆς ἐνδοξῆς ἀναστάσεως αὐτῆς, ἔπειτα σπῆ. Γίνοντι ἐν πάντῃ ἀπὸ Ἀδάμ, ἕως Κωνσταντίνου μεγάλου ἕως
 τελευτῆς τῆς Κωνσταντίνου ἑτῶν ζε, ὡς φασὶν, βασιλεύσας ἔτη κα, καὶ ἑταρῶν ἕως τρεῖς, Κωνσταντῖνον, καὶ
 Κωνσταντῖνον, καὶ Κωνσταντῖνον. καὶ ἐν μὲν τῇ πρεσβυτέρᾳ Ρώμῃ Κωνσταντῖνον βασιλεύσας, ἐν τῇ τῇ νεῇ Ρώμῃ Κων-
 σταντῖνον. Οὗτοι ἐπίσταν ἰσαρείας δύο. Οὗτοι μὲν Κωνσταντῖνον ἐβασίλευσαν ἔτη κδ.
 Ἰταλιανός ἔτη β, μῆνας ἐσφάγη ἐν Περσίῃ.
 Ιταλιανός μῆνας δ.
 Ουαλεντινιανός ὁ μέγας, καὶ Ουάλης ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς ἔτη ι, μῆνας δ. ὄπτι Ουαλεντίνος ἐμαρτύρησεν ὁ ἁγιος Δαρό-
 θεος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς θηρίους βορᾶς ἀδελφῆς ἐν κωνσταντῖνῳ ἀπὸ Ἀρχιερῶν.
 Γερμανός, καὶ Ουαλεντινιανός ὁ νέος ἦν Ουαλεντινιανῶ, καὶ σὺ αὐτοῖς Θεοδοσιος ὁ μέγας, ἔτη ιε, καὶ μ. γ.
 Ἐπὶ δούτῳ τῆς τῷ τῷ βασιλείᾳ ἡ δούτῳ σφόδρα τῶν ἐν Κωνσταντινῶ πόλει ἑτῶν ἀγίων πατέρων
 γέγονεν.
 Ἀρκάδιος, καὶ Ονώριος ἕως αὐτῆς ἔτη ιγ, καὶ μῆνας γ.
 Θεοδοσιος ὁ νέος ἔτη ιβ, μῆνας ε. ἐφ' ἧ ἦ ἐν Εφέσῳ τρίτη σφόδρα τῶν ἀγίων πατέρων γέγονεν, καὶ ἡ δούτῳ ἡλη-
 στική, ἧς ἀξήρχεν ὁ δυσσεβῆς Διόσκορος.
 Μαρκιανός, καὶ Ουαλεντινιανός ἔτη κβ. ἐφ' ἧ ἦ ἐν Χαλκηδόνι ἀγία σφόδρα τῶν πατέρων ἀγίων ἐγένετο.
 Λεῖων ὁ μέγας ἔτη ιε.
 Λεῖων ὁ μικρὸς συμβασίλευσεν τῷ πατρὶ ἔτος ἐν τελευτῆ.
 Σήμαν ἔτη ιζ, καὶ τῷ τῷ τῷ βασιλείᾳ δύο.
 Αναστάσιος ἔτη κς. μ. δ.
 Ἰστανιανός ὁ μέγας ἔτη λη, ἡμέρας ζ. ἐφ' ἧ ἦ ἐν Κωνσταντινῶ πόλει γέγονεν ἀγία σφόδρα.
 Ἰστανιανός ὁ ἀνεψιὸς Ἰστανιανῶ ἔτη ιβ, μῆνας ια, ἡμέρας κ. τῷ ἐβδόμῳ ἔπειτα τῷ τῷ βασιλείᾳ ἐπληρώθη κύκλος εἰς
 τῶν ἀγίων Παύλου ἑτῶν ρλβ, ἀξίον ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐσαυρώθη. ινδλ. ε. ἔτος ἀπὸ κτίσεως κό-
 σμου εε.
 Τιβερίσιος ἔτη ε.
 Μαυρίκιος ἔτη κ, μῆνας δ. ἐσφάγη.
 Φωκάς ἔτη η. ἐσφάγη.
 Ηρόκλιος ἔτη κα μὲν τῶν αὐτῶν. τῷ τρίτῳ ἔπειτα τῆς αὐτῆς βασιλείᾳ ὁ Πέρσης Χοσρόης σπᾶσεν πῖς Ρωμαίων
 παρελάθει βασιλείᾳ, ἐπὶ ὄρησεν ἐν τῷ Ἱεροσόλυμα, καὶ ὄπτι σεβασμῶν τῶν ἐν ἐπέστησεν, καὶ πλήρη λαῶν
 ἠκμαλώπησεν σὺ τῷ Πατριάρχῳ Ζαχαρίᾳ, καὶ τοῖς πρῶτοις ζύλοις. καὶ ἕως Περσίδα κατήρασεν. ἔπειτα δὲ
 αὐτῶ

αὐτῶς ἐξ Ἰσσημῶν ὁ Πέρσης ἀνηρέθη, ἐν ἡ αἰχμαλωσία ἀνεκλήθη. καὶ ὁ ζωποῖος εὐεργὸς πῆς ἰδίους τόποις ἀπικατέστη ἀνεργοθεῖσιν. Τότε καὶ οἱ Σαρακηνοὶ ἤρξαντο τὴν παντὸς ἔρημώσεως τῶν ἡμετέρων ἐπὶ, Ἰνδλ. ζ.

Κωνσταντῖνος ὁ υἱὸς αὐτῶ ἐπὶ κη. δτ. ἐν Σικελίᾳ ἀνηρέθη. ἐφ' ἧ τὸ πλεῖστον μέρος τῆς πολιτείας ὑπὸ Σαρακηνῶν ἐρημώθη.

Κωνσταντῖνος ἐκινῶν Ἡρακλείδην ἐπὶ ζ. ἐφ' ἧ τὸν Βυζάντιον ὑπὸ Σαρακηνῶν ἐπολιορκήθη. Ἐν τῇ συνόδῳ τῶν ἡμετέρων αὐτῶ γέγονεν ἐν Κωνσταντίνῳ πόλι. ε. καὶ Σαρακηνῶν ἠνδραγάθησεν, καλύσας αὐτῶς τὴν ἑσπέρην τῶν Ῥωμαίων ἐφ' ἧ, ἐν πλοῖσις αὐτῶς ἰκανῶς.

Ἰσσημῶν ὁ υἱὸς αὐτῶ ἐπὶ ι.

Λεόντιος ἐπὶ ι.

Τιβέριος, καὶ Ἀβίμαρ ἐπὶ ζ.

Ἰσσημῶν τὸ ε, ἐπὶ σ.

Φίλιππος, καὶ Βαρδάνης ἐπὶ β.

Θεοδοσίος ἐπὶ εν.

Λεὼν ὁ Ἰσαυρὸς ἐπὶ κε, μῆνας γ, ἡμέρας ιδ.

Κωνσταντῖνος ὁ υἱὸς αὐτῶ πατρὸς τῆ μητρὸς αὐτῶ Εὐφροσύνη ἐπὶ ι, μῆνας β, ἡμέρας β. τῶν ἐπὶ ὀνόματι γέγονεν ἢ ἐν Κωνσταντίνῳ καὶ αὐτῶ ὑπὸ τῶν ἀγίων πατέρων.

Κωνσταντῖνος ἐπὶ σ, μῆνας εννεα, ἡμέρας η.

Εὐφροσύνη ἡ μήτηρ αὐτῶ ἐπὶ ε, μῆνας β.

Νικήφορος ἐπὶ η, μῆνας δ ἐσφάγη ἐν Βελγραδίᾳ.

Σπαυράκιος ὁ υἱὸς αὐτῶ μῆνας β.

Μιχαὴλ γαμβρὸς αὐτῶ ἐτος α, μῆνας δ, ἡμέρας ια.

Λεὼν Ἀρμένιος ἐπὶ ζ, μῆνας ε, ἡμέρας ιε. ἐσφάγη ἐν τῷ Παλατίῳ ἐν τῷ νεῷ τῆς παναγίας θεοτόκου.

Μιχαὴλ ἄλλος ἐπὶ η, μῆνας δ.

Θεοφίλος ὁ υἱὸς αὐτῶ ἐπὶ ιβ, μ. γ, ἡμέρας κ.

Θεοδώρα ἄμα τῷ υἱῷ Μιχαὴλ ἐπὶ ιδ, μῆνα α, ἡμέρας κβ.

Μιχαὴλ μόνος ἐπὶ ια, μῆ. α, ἡμέ. δ. ἐσφάγη ἐν τῷ Παλατίῳ ἐν τῷ ἀγίῳ Μάμαντι.

Βασίλειος.

συνάρονται τὰ ἐπὶ ἕτους, ὡς ὑποπέταται.

ἀπὸ Ἀδάμ, ἕως τῆς κατακλυσμῶν, βσμβ.

ἀπὸ δὲ τῆς κατακλυσμῶν, ἕως πύργου Νόβωθ, ἐπὶ ρκε.

ἀπὸ δὲ τῆς πύργου, ἕως τῆς Διχοπηματῶν Ἀβραάμ, ἐπὶ υκε.

ἀπὸ δὲ τῆς Διχοπηματῶν, ἕως τῆς τέλους Ἀβραάμ, ἐπὶ ος.

ὁμδ ἐπὶ ιγξη.

ἀπὸ δὲ τῆς Ἀβραάμ, ἕως τῆς Εξόδου τῶν Ἰσραήλ, ἐπὶ υλ.

ἀπὸ δὲ τῆς Εξόδου, ἕως τῆς οἰκοδομῆς οἴκου Κυρίου, ἐπὶ ψζ.

ἀπὸ δὲ τῆς οἰκοδομῆς τῆς ναῦ, ἕως τῆς αἰχμαλωσίας, ἐπὶ υκε.

ὁμδ ἐπὶ ρκε.

ἀπὸ δὲ τῆς αἰχμαλωσίας, ἕως Ἀλεξάνδρου, ἐπὶ τη.

ἀπὸ δὲ τῆς Ἀλεξάνδρου, ἕως τῆς ἡμετέρων Ἰησοῦ τῆς Κυρίου ἡμετέρων, ἐπὶ τγ.

ὁμδ ἐπὶ εφ.

ἀπὸ δὲ τῆς παρεσσίας Χριστοῦ τῆς ἀληθινῆς θεῶν ἡμετέρων, ἕως Κωνσταντῖνου τῆς πρώτου Χριστιανῶν βασιλέως, ἐπὶ τη.

ἀπὸ δὲ τῆς μακαρίας Κωνσταντῖνου, ἕως Θεοφίλου, Ἰνδλ. ε, ἐπὶ φλ.

ὁμδ ἐπὶ στν.

ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑ ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ.

Ουαλεπνιανὸς βασιλεύς. δτ. ἡ γυνὴ Γραπαῖον βασιλέα, ἐν Γαλλίαν γυναικα Θεοδοσίᾳ τῆς μεγάλης. Τότε ἐπὶ γυνὴ Πλακιδία. δζ. ὦν,

ΑΡΚΑΔΙΟΣ καὶ ΟΝΩΡΙΟΣ

δζ. δ δζ. δ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ μικρὸς [μικρὸς] Παλχερία, Πλακιδία, Εὐδοκία.

δζ. δ

ΕΥΔΟΚΙΑ γυνὴ Ουαλεπνιανῶ. οὗτος Ουαλεπνιανὸς ἀδελφὸς ὦν Θεοδοσίᾳ τῆς νέης ἔλαβε γυναικα θυγατέρα τῆς Εὐδοκίας, ἣν αἰχμαλωτίζει Γίζελμους ὁ τῶν Ουαυδάλων Ρέξ.

ΠΛΑΚΙΔΙΑ γυνὴ Ολυβρίου βασιλέως Ρώμης.

ΠΛΑΚΙΔΙΑ ἡ κτιστὴ πᾶσι ἀγίοις Πολύδοκτον, γυνὴ Ἀρεσβίνδου ἐκ τῶν ἐπὶ τῆς Ολύβριου ἀντὶ Εὐφροσύνης θυγατρὸς Μάγνας ἀδελφῆς Ἀναστασίας βασιλέως. δζ. ὦν ἐγεννήθη Προβα. καὶ ἐκ τῶν ἰταλιάνων γυνὴ Ἀναστασίας. Προβα γυνὴ Γεωργίου Ἀρεσβίνδου, ἐν Πλακιδία γυνὴ Ἰωάννου τῆς ἐπὶ κλίῳ Μερσίνου.

ΚΑΙ ΟΣΑΙ ΓΕΓΟΝΑΣΙ ΑΥΤΟΥΣΤΑΙ ΡΩΜΑΙΩΝ.

- ᾱ Σεοδώρα, καὶ Ἐλένη γυναῖκες Κωνσταντῆς ὁ μεγάλης.
 - β̄ Ευσεία Κωνσταντῆς.
 - γ̄ Ἐλένη θυγάτηρ Κωνσταντῆς ὁ μεγάλης, Ἰσλιανῆ τῶ ᾠραβάτης.
 - δ̄ Χαριτῶ Ἰσλιανῆ. ἔ Σεβήρα καὶ Ἰδσα γυναῖκες Ουαλεντιανῆς.
 - ε̄ Δαμνία Ουαλεντῆς. ζ̄ Γάλλα, καὶ Πλακίλια γυναῖκες Σεοδοσίῃ τῶ μεγάλης. ἠ̄ Εὐδοξία Ἀρκαδία. ἦ̄ Εὐδοκία Σεοδοσίῃ τῶ μικρῆς.
 - θ̄ Περχερμία Μαρκιανῆς. ιᾱ Βηρίνα Λέοντῆς τῶ μεγάλης.
 - ιβ̄ Ἀρεάδη Ζήνωνῆς. ιγ̄ Ἀριάδην ἀυτῆς Ἀναστασίῃς.
 - ιδ̄ Εὐφημία Ἰστινῆς πρώτης. ιε̄ Σεοδώρα Ἰστινιανῆς τῶ μεγάλης.
 - ις̄ Σοφία Ἰστινῆς. ιζ̄ Ἀναστασία Τιθερίῃς. ιη̄ Κωνσταντία Μαυρικία.
 - ιθ̄ Λεοντία Φαυκῆ. κ̄ Φλαυία Εὐδοκία Μαρκιανία Ἡρακλεῖδς Κωνσταντῆς Ἡρακλεῶνᾶ, Κωνσταντῆς, Ἰστινιανῆς, Λεοντῆς, Ἀψιμέρα, Σιλπιπικῆς, Σεοδοσίῃς, Ἰστινιανῆς, Ἀρτεμίας.
- Μαρία Λέοντῆς πρώτης τῶ Ἰστωρῆ. Εὐφρώνη ἡ Κωνσταντῆς. Μαρία, Ἐὐδοκία. Εὐφρώνη ἡ Ἀθηναία Λέοντῆς τῶ β̄ τῶ Χαζαρίῃς. Μαρία, καὶ Σεοδότη Κωνσταντῆς Θεοφανῶ Σπαρτακίῃς. Προκοπία Μιχαήλ. Σεοδώρα Σεοφίλῃς. Εὐδοκία Μιχαήλ. Εὐδοκία Βασιλείῃς. Θεοφανῶ Λέοντος τῶ νῆς.
- Ὅσοι βασιλεῖς τῶν Ἰσραηλῶν ἐν Σαμαρείᾳ ἀπὸ τῶν χερόνων Ροδοῶν καὶ Σολομῶντες βασιλεύσας Ἰσραὴλ, ἕως τῆς μετοικασίας τῶ Ἰσραηλῶν εἰς Ἀσσυρίῃς, ὅππῃ Ἐζεκιῆς βασιλεύσας.

- ᾱ Ἰεροβοῶμ, ὁ ἀδελφὸς Σολομῶντος ἐξείδθη ἕσπὸ τῶ προφήτη Δαὶδ τῶ κύριον αὐτῶ Σολομῶντι ἐκκλίνειν εἰς ἀντιφύλας γυναῖκας, Ἐλατρεύσας τῶτων θεοῖς, ἔτη β̄.
- β̄ Ναδάβ εἰς ἐν. γ̄ Βασῶ ἔτη κδ̄. Οὗτος ἀβωλόθρῶσε πῶν οἶκον Ἰεροβοῶμ.
- δ̄ Ἡλίας ἦος αὐτῶ ἔτη β̄.
- ε̄ Ζαχαρίας ὁ υἱὸς αὐτῶ ἀποκρίνας αὐτὸν μῆ. ας ζ̄.
- ς̄ Ἀρβῆ ἔτη β̄.
- ζ̄ Ἀχάβ ὁ υἱὸς αὐτῶ, ἐφ' ὃ Ἡλίας ὁ προφήτης ἐκλείσεν πῶν ἄραν, Ἐσπὸν ἱερῆς τῶ Βαῶλ τῶ ἀιχύνῃς ἀπέκτετεν, ἔτη κβ̄.
- η̄ Οχοζίας ἦος αὐτῶ ἔτη β̄.
- θ̄ Ἰοραβ ἀδελφὸς αὐτῶ, ὃν ἀνείλεν Ἰησὺ καὶ τὸ ῥῆμα Κυρίῃς, ἐφ' ὃ Ἐλισάε.
- ῑ Ἰησ, ὃς ἀβωλόθρῶσε πῶν οἶκον Ἀχαῶβ κατὰ πῶν προφητείαν Ἡλίου, ἔτη κη̄.
- ιᾱ Ἰωαχάζ, ὃν Ἀζαν ὁ βασιλεύς Συρίας ἐπώρθησεν, ἔτη ζ̄.
- ιβ̄ Ἰωῆς, ἐφ' ὃ Ἐλισάεος ὁ προφήτης ἰκίνη κατὰ Ἀσσυρίων πσεμεθύσε, καὶ ἐθωματέρηθ, ἔτη ις̄.
- ιγ̄ Ἰεροβοῶμ, ἐφ' ὃ Ἰωῆς ὁ προφήτης, ἔτη μλ̄.
- ιδ̄ Ζαχαρίας, ἐφ' ὃ ἐσπληρώθη ἡ προφητεία Ἐλισάε. Ἐπώρητο γάρ ὁ θεὸς δι' αὐτῶ πῶ Ἰησ, ἀιθ' ὃν ἐιργάσθη εἰς τὸν οἶκον Ἀχαῶβ φόνον, μέχρι ὃ ἡμεῖς ἔσπὸν ἀβωλόθρῶσεν τῶ βασιλείας τῶ Ἰσραηλ, μῆ. ας β̄.
- ιε̄ Σεροῦ ἀπὸ τῶ οἶκον Ζαχαρίαν ἔτη ις̄.
- ις̄ Σακίῆς ἦος αὐτῶ ἔτη ι.
- ιζ̄ Φακεῖ ἦος Ραμελίῃς, ἐφ' ὃ Ἡζαίας, καὶ Ναῦμι οἱ προφῆται, ἔτη θ̄.
- ιη̄ Ὡσῆ ἦος Ἡλίου ἀποκρίνας πῶν σακίῆ. ὅππῃ αὐτῶ Σαλμανάπερ ὁ τῶν Ἀσσυρίων βασιλεύς ἠχμαλώτισεν πῶσαν πῶν Σαμαρείαν, καὶ πῶν αὐτῆς βασιλεία, καὶ πῶσαν πῶν γῆν Ἰσραηλ, διχα τῶ Ἰεροσολίμῃ, καὶ τῶ δύο φυλῶν Ἰσραηλ καὶ Βεῖθλεὲμ, πάντας τῶ Ἰσραηλ ἀιχμαλώτους εἰς γῆν Ἀσσυρίων, βασιλεύοντῶ τῶ Ἰσραὴλ ἐν Ἰεροσολίμῃ Ἐζεκιῆς. ἔσπὸν δὲ λεγομένης χεταίης ἀναγαγὼν ὁ Ἀσσύρ, ἔσπὸν ἐκ τῶ γῆς ἀνεκάθισεν ἐν τῶ γῆ Ἰσραηλ, ἐν τῶ γῆ Σαμαρείᾳ, Ἐ ἐν πῶν λοιπῶν πολεπταῖς πῶν αὐτῶ ἐρημώθησας. ἀιθ' ὃν παρέλαβεν καὶ μετόικισεν εἰς πῶν γῆν αὐτῶ Ἰσραηλιτῶν. ἐκείνοι δὲ πῶν γῆν Ἰσραηλ οἰκήσαντες πῶν ἰδίῃς ἐλάτρευον θεοῖς. ὀργισθεὶς δὲ ὁ θεὸς λέοντας ἐπέμψεν καπεδίην αὐτῶ. Τῶτο δὲ μαθὼν ὁ μετοικίσας αὐτῶ βασιλεύς ἀπέστειλεν αὐτῶ ἀιχμαλώτων ἱερέων ὁ Ἰσραηλ πῶν λατρείῃς ὁ θεὸς Ἰσραηλ, καὶ πῶν νόμον ἐκ διδάσκοντα. Τὰ ᾠρα ὁ Μωσείας ἐν μόνῃ ᾠρα λαβόντες ἐλάτρευον καὶ τῶ θεῶ, τῶ εἰδῶλων οἶκον ἀποστῆντες. ἀπὸ τῶτων εἰσὶν οἱ νῦν Σαμαρείται πῶν πεντάτοχον μόνῃ ὁ Μωσείας δεχόμενοι, καὶ μῆ συγγεώμῃοι πῶν Ἰσραηλῶν.

ΚΑΙ ΟΣΟΙ ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ ΕΓΕΝΟΝΤΟ ΕΝ ΤΩ ΙΣΡΑΗΛ.

- ᾱ Ααρὼν ἔσδομ ἔσπὸν ἀπὸ Ἀβραῶμ δύο ἦος κατέλιπεν, Ἐλεάζαρον, καὶ Ἰθάμαρ.
- β̄ Ἐλεάζαρος, ἐφ' ὃ ἀπεεῖδῃ Μαύσῃς, καὶ ἡ κληροδοσία τῶ γῆς Δαὶδ Ἰησῶ, Ἐ ἡ σκλήν τῶ μαρτυρίῃς ἰσάγη ἐν τῶ ἔρημῳ.
- γ̄ Φινεὲς ἦος Ἐλεάζαρος μῆ πάντων πρεσβυτέρων κρίνας, Ἀβιθ, Βεχθι, Οζεί.
- δ̄ Ἡλίου ἐκ τῶ Ἰθάμαρ. ἔ Ἀχίτωφ, ἐφ' ὃ Σαυσῆλ.
- ε̄ Ἀβιάθαρ ὁ μῆ ὁ Δαβίδ. ζ̄ Ζαδὰν ἐκ τῶ οἶκον Ἐλεάζαρος.

ἀιχμῶ

- η Αχιμάζ Αζαρία Σαμαρίας.
- θ Αζαρίας ὁ Δαὶ ζήλον θεῶ ἀνακελεύς.
- ι Αζαρίας ὁ πόν Οζζιαν τ' ἄς πᾶ ἄγια εἰσόδου κωλίπης.
- ια Ουρίας ὁ ὡδὸν τῷ Ηραΐα πρὸς.
- ιβ Σομνάς ὁ πνηρὸς καὶ ἀτωπὸς ὅππ' Εζεκίᾳ βασιλέως.
- ιγ Ελιακίμ Μωσολόμ.
- ιδ Χελκίας ὁ ὅππ' Ιωσίφ βασιλέως.
- ιε Σαρίας ὁ ὅππ' τ' αἰχμαλωσίας Βαβυλῶνος, ὃν ἀνέλε Ναβουχοδονόσορ.
- ις Ιωσάβητ, ὃν Ιεζεκιήλ Σαδὸν ἐνομάζει. Οὗτ' ὅν ἐν Βαβυλῶνι ἐν τῇ αἰχμαλωσίᾳ.
- ιζ Ιησῆς ὁ υἱὸς αὐτῶ ὁ ἐπανεληθὼν, καὶ τ' ναὸν οἰκοδομήσας μετ' Ζεροβάβελ.
- ιη Ιωακίμ. ιθ Ελιασέν.
- κ Ιωθαῆ, ἐφ' ᾧ Νεεμίας οἰκοδομήσεν πλὴν Ιερουσαλὴμ, καὶ τὰ τεῖχη περικύκλωσεν.
- κα Ιωνάν. κβ Ιαδδῶ ὁ ὅππ' Ἀλεξάνδρου τ' Μακ. δό. ὡν βασιλέως.
- κγ Ονίας Σίμων. κδ Σίμων ὁ θεοφιλής.
- κε Ελεάζαρ. ἐφ' ᾧ ἐρμηνεύθησαν αἱ εὐαγγ. γραφαὶ ὅππ' Πτολεμαίᾳ.
- κς Μανασσῆς. κζ Ονίας.
- κη Σίμων υἱὸς αὐτῶ, ὃς μνημονεύει Ιησῆς υἱὸς Σιράχ ἐν τῇ Σοφίᾳ αὐτῶ.
- κθ Οἱ Σίμωνες υἱὸι τρεῖς Ονίας, Ιάσων, καὶ Μενέλαος. Οὗτοι ἦ ἀλλήλοισ ἀντιπασόμενοι ἔσθ' ἀλλήλων διωδύλασιν. ἐφ' ᾧ καὶ Ἀντίοχος τὸ κακὰ διεπέσχετο, ἀνελὼν τὸν Μενελαόν.
- λ Ἀλκιμος ἀλλογενὴς κατεσάθη ἔσθ' Ἀντίοχ' ἀντι Μενελάου.
- λα Ἰδδαῖος ὁ Μακκαβαῖος, καὶ Ἰωνάθης, καὶ Σίμων οἱ ἀδελφοὶ αὐτῶ.
- לב Ἰωάννης υἱὸς Σίμωνος τ' Μακκαβαῖα.
- λγ Ἰωάννης, ὁ καὶ Ἰανναῖος, καὶ Υρκανός. Τῶν ἀδελφῶ αὐτῶ δέξωσεν. Πομπήιος ἦ ὁ Ρωμαίων στρατηγὸς περὶ Φυζόντι αὐτῶ τὸν Υρκανὸν ἔδοκα θησιν. ἐφ' ᾧ Ἰδαῖοι γεγονόσιν ἔσθ' πλείους Ρωμαίων.
- Αρσάβητος μὲν ἔν' δεσμιος ἀπεπέμφθη εἰς Ρώμην ἔσθ' Πομπήιος. Υρκανός ἦ ἀχμαλωτὸς ἔσθ' Ἰδαίων. Ἀντίγονος Ἀρσάβητος καὶ αὐτὸς ἀνηρέθη.
- λδ Ἀνάηλος ἀλλογενὴς ὁ κατασθεῖς ἔσθ' Ἡρώδου.
- λε Ἀρσάβητος υἱὸς Υρκανῶ, ἐν ἀνέλεν Ἡρώδης, γαμβρὸς Ἀναήλου.
- λς Ἀνάηλος πάλιν τὸ δεύτερον κατασθεῖς ἔσθ' Ἡρώδου.
- λζ Σίμων Βηθσῆ πεντηρὸς Ἡρώδου. λη Ματθίας θεοφίλης.
- λθ Ἰααζάρ πεντηρὸς Ἡρώδου ἐφ' ᾧ Χρυσὸς εὐεινηθη.
- Ελεάζαρ, Ιησῆς, Ὡσῆ, Ἰωάβητ, Ἀνάης. ἐφ' ᾧ ὁ Χρυσὸς φανερωθεὶς ἤρξατο τ' κηρύγματος, καὶ τῶν σημείων. Τὸν ἦ Ἀνάητον Γρατ' ὁ Ρωμαῖος πωπὶς κατεσθεῖν ἄλλον Ἰσραήλον.
- Ελεάζαρ υἱὸς Ἀνάη. Σίμων.
- Κακάφας, ὁ καὶ Ἰσῆφ γαμβρὸς τ' Ἀνάη ὅππ' ἐνταυτῶν ἦ ἕνα μόνον αἰτε δεξιερῆς ἐγένοντο ὡδὸν τ' ἔσθ' Ρωμαίοις, κραύστων τ' ἔθνης, ὡς πᾶρ' αὐτὸς γενόμενης τ' δεξιερῶσιν. ὁ τὸν καὶ Κακάφας δεξιερὸς τ' ἐνταυτῶ γέγονεν, ἐν ᾧ τὸ πᾶρ' ὅν τ' Χρυσῶ. Τῶν μετῆσιν ἦ Μετείλιος στρατηλάτης Ρωμαίων.
- Ἰωνάθης Ἀνάη. Θεοφίλης ἀδελφὸς αὐτῶ.
- Σίμων. Ἰωνάθην υἱὸς Ἀνάη τὸ δεύτερον.
- Ἰωνάθης Αἰλιανέων, ὁ καὶ Ἰωσήφ τ' ὅππ' Νέρωνος κατασθεῖς.
- Ἀνανίας ὁ ἀνελὼν Ἰακώβον τὸν ἀδελφὸν τῶ Κυρίου, ὃς Παῦλος εἶπεν τύπην σε μέλλει ὁ θεὸς πῖχε κεκοιναμένε. Τῶν ἦ ὁ δεύτερος Ἀγρίππας μετέστησεν. ἐν ἣ τῇ περιτομῇ τ' Ἰερουσαλήμ ἀνηρέθη ἔσθ' ὁμοεθνῶν.
- Ιησῆς ὁ τῶ Δαρμανίου. Ιησῆς ὁ τῶ Γαμαλιήλ.
- Ματθίας, ἐφ' ᾧ ὁ ἔσθ' Ρωμαίων πόλεμος ἤρχθη.
- Αιμῆς ὁ πολιορκημῆς τ' πόλεως Ἰερουσαλήμ ἔσθ' Ρωμαίων περὶ ἑθνεῖς παρῶν. ἐφ' ᾧ Τίτος ἐλὼν πλὴν πόλιν, καὶ τ' ναὸν ἐπέσχεσεν.
- Ομήριε.

ΚΑΙ ΟΣΟΙ ΓΕΓΟΝΑΣΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ ΕΙΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ
ΑΠΟ ΧΡΙΣΤΟΥ.

- α Ἰάκωβος ὁ ἀδελφὸς τῶ κυρίου ἔτη κς.
- β Σιμεὼν ὁ Κλεόπαι ἀδελφὸς αὐτῶ, καὶ μάρτυρ ἔτη κγ.
- γ Ἰδδῆς ἔτη ε. δ Ζαχαρίας ἔτη δ. ε Τωβίας ἔτη δ.
- ς Βενιαμιν ἔτη β. ζ Ἰωάννης ἔτη β. η Ματθαῖος ἔτη β.
- θ Φίλιππος ἔτος α. ι Σενεκάς ἔτη δ. ια Ἰησῆς ἔτη δ.
- ιβ Λδῆς ἔτη β. ιγ Εφραίμ ἔτη β. ιδ Ἰωσήφ ἔτη β.
- ιε Ἰδδαῖος ἔτη β. ις Μάρκος ἔτη η. ιζ Κασσιανὸς ἔτη η.
- ιη Πρόσπλιος ἔτη ε. ιδ Μάξιμος ἔτη δ. κ Ἰαλιανὸς ἔτη β.

κ α Γαϊανός ἔτη γ.	κ β Σύμμαχος ἔτη δ.	κ γ Γαῖος ἔτη γ.
κ δ Ισλαίος ἔτη δ.	κ ε Ηλίας ἔτη β.	κ ς Καπίτων ἔτη δ.
κ ζ Μάξιμος ἔτη δ.	κ η Αντωνῖν ἔτη ε.	κ θ Ουάλης ἔτη γ.
λ Δελιχιανός ἔτη β.	λ α Νάρκισσος ἔτη δ.	λ β Διος ἔτη η.
λ γ Γερμανίων ἔτη δ.	λ δ Γορδίας ἔτη ε.	λ ε Νάρκισσος ὁ δευτέρος μάρτυς ἔτη ι.
λ ς Αλέξανδρος μάρτυς ἔτη ιε.	λ ζ Μαζαβάνης ἔτη δ.	λ η Υμψάιος ἔτη κγ.
λ θ Ζάβδας ἔτη ι.	μ Ερμανῆς ἔτη θ.	

Μέχρι τούτων οἱ ἐκ τῶν Ἑλλήνων βασιλεῖς, καὶ παρ' αὐτῶν διωγμοί.

ΚΑΙ ΟΣΟΙ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ ΜΕΤΑ ΤΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΑΙ ΤΟΥΣ ΒΑΣΙΛΕΙΣ.

μα Μακάριος ὁ ἐν τῇ σωόδω ἔτη κ.	μβ Μαξιμιανός ἔτη ς.	
μγ Κυρκίλλος ὁ ὀρθωθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀρειανῶν. ἀντ' αὐτῶν ἡ γερύνασι τρεῖς, Ἀρσένιος, Ηράκλειος, καὶ Ἰλάριος. καὶ πάλιν ἀνακληθεὶς ὑπὸ Γραβιανῶν ἐν τῇ δευτέρᾳ σωόδω ἐξέτη ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰσὶν ἔτη ξβ.		
μδ Ιωάννης ἔτη ις.	με Γραύλιος ἔτη κς.	
μς Ἰσθενάλιος ὁ ἐν πῆς θλυσι σωόδοις Εφέσῳ, καὶ ἑως Χαλκηδ. ἔτη λη.		
μ ζ Θεοδοσίος ὁ ἐκ Βηθεὺς ὑπὸ Μαρκιανῶν. καὶ πάλιν Ἰσθενάλιος . . .		
μη Αναστάσιος ἔτη ιη.	μθ Μαρτύριος ἔτη η.	
ν Σαλδύσιος, ἀφ' ὃ ἀπέχρισεν ὁ Ῥώμης ἐπίσκοπος Διά τὸ ἐνωτικὸν ζήνωνος, ἔτη η.		
να Ηλίας ὁ ἐκ Βηθεὺς ὑπὸ Αναστασίου βασιλέως ἔτη κη.		
νβ Ιωάννης ἔτη ια.	νγ Πετρος ἐπὶ Ἰστυριανῶν βασιλέως ἔτη κ.	
ν δ Μακάριος ὁ ἐκ Βηθεὺς ἔτη β.	νε Ευσταχιος ἔτος α.	
ν ε Μακάριος πάλιν ἔτη δ.	ν ζ Ιωάννης ἔτη κβ.	νη Ἀμῶς ἔτη η.
ν η Ἰσακίος ἔτη η.	ξ Ζαχαρίας πρὸ τῆς αἰχμαλωσίας ἔτη κβ.	
ξ α Μοδεδος ἔτος α.	ξ β Σωφρόνιος.	

ΟΙ ΕΝ ΡΩΜΗ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΣΑΝΤΕΣ ΑΠΟ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ.

α Πέτρος ἀπόστολος ἔτη β.	β Λίνος ἔτη ιβ.	γ Ανέγκλητος ἔτη β.
δ Κλήμης ἔτη θ.	ε Ευάρεστος ἔτη δ.	ς Αλέξανδρος ἔτη ιβ.
ζ Εύστος ἔτη δ.	η Τελεσφορος μάρτυς ἔτη ι.	θ Υγίνος ἔτη δ.
ι Πίος ἔτη ιε.	ια Ανίκητος ἔτη ια.	ιβ Σωτήριχος ἔτη θ.
ιγ Ελάφιριος ἔτη ιε.	ιδ Βίκτωρ ὁ ἐν τῇ σωόδω Παλαιστίνης πρὸ τῆς Πάσχα ἡμέρας σπαχθεῖται, ἔτη ιβ.	
ι ε Ζεφυρίνος ἔτη ιθ.	ις Κάλλιςτος ἔτη η.	ι ζ Ουθριανός ἔτη ζ.
ι η Πεντιανός ἔτη γ.	ιδ Αντρέως μῆνα α.	κ Φλαυιανός μάρτυρ ἐπὶ Δεκίᾳ ἔτη ιε.
κ α Κορηλίου ὁ καλεσθὲν Νάυα τὸν τῆ μετάνοίας ἀναίρετῶν ἔτη γ.		
κ β Λεκιανός ἔτη β.	κ γ Στέφανος ἔτη θ.	κ δ Εύστος ἔτη β.
κ ε Διονυσιος ἔτη η.	κ ς Φηλιξ ὁ μολογητῆς ὑπὸ Βαλεριανῶν ἔτη ε.	κ ζ Ευτυχιανός μῆνας η.
κ η Γαῖος ἔτη ιε.	κ θ Μαρκελιανός ἔτη β.	

Μέχρι τούτων Ἑλλήνων βασιλεῖς καὶ διακ.

ΚΑΙ ΟΣΟΙ ΜΕΤΑ ΤΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΑΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΑΝ ΡΩΜΗΣ.

λ Ευσέβιος ἔτη δ.	λ α Μιλτιάδης ἔτη δ.	
λ β Σίλβερτος, ἐφ' ὃ ἦ ἐν Νικαίᾳ σωόδος ἐγένετο ἔτη κη.		
λ γ Μάρκος ἔτη ιβ.	λ δ Ἰάκιος ἔτη ιε.	
λ ε Λιβέρτιος ὁ ὀρθωθεὶς ὑπὸ Κωνσταντίου Ἀρειανῶν ἔτη ς.		
λ ς Φηλιξ ἔτ α.	λ ζ Σιρίκιος ἔτη ιε.	λ η Αναστάσιος ἔτη γ.
λ θ Ἰννοκέντιος ἔτη ιε.	μ Ζώσιμος ἔτη η.	μα Βονιφάτιος ἔτη δ.
μβ Κελεστίνος, ἐφ' ὃ ἦ ἐν Εφέσῳ σύνοδος, ἔτη κα.		μγ Ἰλάριος ἔτη ς.
μδ Σιμωνάκιος ὁ κτ' Μαρτυρίας Νεστωριανῶν ὅτις εἶλας πρὸς Ἀντιοχείας ἔτη ιδ.		
με Εύστος ἔτη η.	μς Λέων, ἐφ' ὃ ἐν Χαλκηδόνι σύνοδος, ἔτη κα.	
μ ζ Φηλιξ ὁ ἀπαχθιστῆς Διά τὸ ἐνωτικὸν ζήνωνος ἔτη θ.	μη Γελάσιος ἔτη ε.	
μ θ Αναστάσιος ἔτη β.	ν Σύμμαχος, καὶ ἅμα αὐτῷ Λαυρέντιος ἔτη ιδ.	
να Ορμίσδας ὁ ἐπὶ Ἰστυριανῶν ἐπιτάξας πλὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον τοῖς διπύχοις ἔτη ι.		
νβ Ιωάννης ἔτη γ.	νγ Φηλιξ ὁ ἀραπητὸς Ἰστυριανῶν τδ βασιλέως ἔτη θ.	
νδ Βονιφάτιος ἔτη β.	νε Ιωάννης ἔτη γ.	νς Ἀραπητὸς ἔτος α.
ν ζ Σιλβέρτιος ἔτη ιη.	νη Βιζύλιος ἔτη ε.	ν θ Πελάγιος ἔτη η.
ξ Ιωάννης ἔτη ε.	ξα Βενέδικτος ἔτη ς.	ξ β Πελάγιος ἄλλος ἔτη ι.
ξ γ Γρηγοριος ἔτη ιβ.	ξ δ Σαβίνος ἔτη ς.	ξ ε Βονιφάτιος ἄλλος ἔτη .

ΚΑΙ ΟΣΟΙ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ ΕΝ ΒΥΖΑΝΤΙΩ ΑΠΟ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ.

- α Ανδρέας ὁ Ἀπόστολος ἐν Βυζαντίῳ τὸ λόγον κηρύξας ἐκκλήρον οἶκον πέραν ἐν Ἀργυροπόλει δὲ μακάριος κη-
ροποιῖ ἑπίσκοπον τῆ αὐτῆς πόλεως Σταχῶν, ὃ μὲν ἡ Παιῦλ ἐν τῇ πρὸς Ρωμῆας ἐπίσηλῃ.
- β Σταχῶν ὁ αὐτὸς ἔτη ις. γ Ονήσιμος ἐτη ιδ. δ Πολύκαρπος ἐτη ις.
ε Ελευθέριος ἐτη ζ. ς Φηλῆς ἐτη ε. ζ Πολύκαρπος ἐτη ις.
η Αβλιώδωρος ἐτη δ. Οὗτος ἐπερον οἶκον κτίσας ἐν τοποθεσίᾳ λεγομένη Ἐλεα οὐκ αὖτε τὰς συνάξεις ἐπιεῖτο. *
* * ιβ Ευζώιος ἐτη ις.
- ιγ Λαυρέντιος ἐτη ια μῆνας 5.
ιδ Αλύπιος ἐτη ιγ.
ιε Γερπίναξ ἱεροκλικὸς τῆς ἐν Ρώμῃ συγκλήτου ἐτη ιθ. Οὗτος ἐπέραν ἐκκλησίαν ἀνίστηεν ἐν ὠρεοθαλασσίᾳ
τῷ ἐπιλερομηνῶ Συκαῖς, Ἐιρηνῶ τὸ οἶκον ἐπονομασας.
ισ Ολυμπανος ἐτη ια. ις Μάρκος ἐτη ιγ.
ιη Κυριακὸς ἐτη ις. ιθ Κασίνος ἐτη ζ. Οὗτος ἐν Βυζαντίῳ ἐν τῷ ὄρει ἐπιλερομηνῶ
Γεργίου ἐκκλήρον τῆς ἁγίας Ευφημίας ἤχθρον τότε μαρτυρησίους.
κ Τίτος ἐτη λε, μῆνας 5. κα Δομιτιὸς ὁ ἀδελφὸς Γρόβου βασιλείας ἐτη κα, μῆνας 5.
κβ Γρόβος ἦος 5 αὐτὸς Δομιτίου ἐτη ιβ.
Οὗτοι καὶ ἐπισκόπων πρὸς τῆς τῷ μεγάλῳ Κωνσταντίνῳ ἀναδείξεως ἐν τῷ Βυζαντίῳ. αὐτῶν ὡρα γνημομίας
ἐν τῷ Βυζαντίῳ διὰ τὸ πρὸς Λικίνιον πόλεμον, εὗρον ἐπίσκοπον Μητροφάνην.
κγ Μητροφάνης ἦος τῷ πρὸς γεγαμμένῳ Δομιτίου, ἀδελφὸς ἢ Γρόβου, καὶ ἀδελφότητις Γρόβου τῷ βασιλείας
ἐτη ι.
κδ Ἀλέξανδρος ἔζησεν ἐτη θη, καὶ ἐπισκόπων ἐτη κγ.
κε Παῦλος ὁ μελολογητὴς ἐτη γ ἐκβληθεὶς ὑπὸ Κωνσταντίου.
κς Ευσέβιος Ἀρειανὸς ἀντισηχθὴ ὁ πρὸς περον Βηρυτιῶν, ἐπέτα Νικομηθείας, ἐτη ιθ.
κζ Μακεδόσιος πρεσβύτερος τῆς ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, ὁ πινδαρομάχος, ἐτη β.
κη Ευδοξίος Ἀρειανὸς πρὸς περον Γερμανικίας, ἐπέτα Ἀντιοχείας, ἐτη ι.
κθ Δημοφίλος Ἀρειανὸς, ὁ πρὸς περον Βεροίας τῆς Ἑσθίας, ἐτη ια, μῆνας 5.
λ Ευάγγελος ὀρθόδοξος χειροτονηθεὶς ὑπὸ Ευσεβίου Ἀντιοχείας παρὰ τοῦ, καὶ ἀνατίθηται ὑπὸ Ουάλεριου.
λα Γρηγόριος ὁ Ναζιανζῶν πρὸς τῆς ἐκκλησίας ἐτη ιθ, καὶ ἐπανήλθε πρὸς τὰ οἴκεια
λβ Νεκταρίου ἁγιασματικὸς, ὃς ὑπὸ τῶν πατέρων ἅμα καὶ βαπτίζεται καὶ χειροτονεῖται, ἐτη ις, μῆνας γ.
λγ Ἰωάννης πρεσβύτερος Ἀντιοχείας ὁ Χρυσοστόμος ἐτη ε, μῆνας 5. Τότε ἀποριθεῖται, καὶ Ἀραβίκοι πρεσ-
βύτερος ἀδελφὸς Νεκταρίου ἐτη β.
λε Ἀθηνῶν πρεσβύτερος Κωνσταντινουπόλεως ἐτη κ.
λς Σισίνιος πρεσβύτερος τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας ἐτη β.
λζ Νεκταρίου, ὁ ἀνθρωπολάτρης, τῆς Ἀντιοχείας πρεσβύτερος, ἀδελφὸς Νεκταρίου, ἐτη γ, μῆνας β. Τότε
ἀποριθεῖται ἐν Οὐσίᾳ, καὶ Μαξιμιανὸς πρεσβύτερος Κωνσταντινουπόλεως ἐτη β, μῆνας ι.
λθ Πρόκλος ὑπὸ Σισινίου χειροτονηθεὶς ἐπίσκοπος ἦν Κυζικῆ, καὶ μὴ δεχθεὶς ἐχολαζεν. Μετὰ δὲ τὸ θάνατον
Μαξιμιανῶν χειροτονεῖται ἐπὶ μελατίῃ, καὶ μὲν τῷ λειψάνῳ αὐτοῦ ἐτη ιβ, μῆνας γ.
μα Φλαυιανὸς πρεσβύτερος Κωνσταντινουπόλεως ἐτος α, μῆνας ι. Τότε διωχθέντες ὑπὸ Διοσκόρου ἐν τῇ Ἀφρι-
κῇ σπύδα Ἐφέσου.
μα Ανατόλιος πρεσβύτερος καὶ Ἀποκροισιάρχης Ἀλεξανδρείας ἐτη η, μῆνας η.
μβ Γεννάδιος πρεσβύτερος Κωνσταντινουπόλεως ἐτη ιγ, μῆνας β.
μγ Ἀκάκιος πρεσβύτερος, καὶ ὁ Φανερύφης, ἀρετικὸς, ἐτη ζ, μῆνας θ.
μδ Φεραῖος πρεσβύτερος τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας Συκῶν μῆνας γ, ἡμερ. ις.
με Ευφύμιος πρεσβύτερος Κωνσταντινουπόλεως, καὶ πρὸς τῶν Νεαπόλεως ἐτη 5. Τότε ἐκβληθέντος ὑπὸ
Ἀναστασίου βασιλεως.
μς Μακεδόσιος πρεσβύτερος Κωνσταντινουπόλεως, καὶ σκασοφύλαξ ἐτη 5.
μζ Τιμοθέος πρεσβύτερος Κωνσταντινουπόλεως, καὶ σκασοφύλαξ ἐτη 5, μῆνας η.
μθ Ἰωάννης ὁ Καππαδοκίας πρεσβύτερος, καὶ σύγκλητος αὐτῶν, ἐτος α, μῆνας ι.
μθ Ἐπιφάνιος πρεσβύτερος Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ Ἰουλίῳ ἐτη ις, μῆνας γ.
ν Αἰθίμιος Τραπίζεντες ἐπίσκοπος μῆνας γ. Τότε καθαρθέντος ὑπὸ τῆς κτ' Σεβήρας σωμαλθῆσις
συνεδου.
να Μηνῆς πρεσβύτερος, καὶ ξενόδοχος τῆ Σαμψῶν ἐτη ις, μῆνας 5.
νβ Ευτύχιος πρεσβύτερος, καὶ μοναχὸς τῶν Ἀμασίας μονασιῶν, ἐτη ιβ, μῆνας β.
Τότε ἐκβληθέντος ὑπὸ Ἰουλιανῶν τῷ ἁγίῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας, διὰ τὸ τὸ ὑπὸ αὐτοῦ γεγονότα ἰνδικτον μὴ
κατὰ δόξαν.

- νγ Ιωάννης ὁ δὲ ἀπὸ ἀσκητικῶν ἔτη β, μῆνας ζ.
- νδ Ευπρίχου πάλιν ὑπὸ Ἰωάννου ἀπεκατέστη, καὶ ἐποίησεν ἔτη δ, καὶ μῆνας ε.
- νε Ιωάννης ὁ νῆς δευτέρου Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ Τιβερίου, ἔτη ιγ, μῆνας ε.
- νς Κυριακὸς πρεσβύτερος τῆ αὐτῆς ἐκκλησίας, καὶ οἰκονόμος ἔτη ια.
- νζ Θωμάς Διάκονος τῆ αὐτῆς ἐκκλησίας, καὶ σκευοποιῶν, ἔτη γ, μῆνας ε.
- νζ Σέργιος Διάκονος τῆ αὐτῆς ἐκκλησίας ἔτη κη, ἡμέρας κα.
- ιθ Πύρρος πρεσβύτερος τῆ αὐτῆς μοναχὸς, καὶ ἀρχὸν τῆ μοναστηρίου, καὶ ἡγέμενον Χρυσόπολεως. Σάσως ἡ ἡμερῶν αὐτῶν, πενήτητος ἔτη β, μῆνας δ, ἡμέρας δ.
- ιβ Παῦλος πρεσβύτερος τῆ αὐτῆς ἐκκλησίας, καὶ οἰκονόμος ἔτη β, ἡμέρας κτ.
- ια Πύρρος πάλιν ἀπεκατέστη μῆνας δ, ἡμέρας κγ.
- ιβ Πέτρος πρεσβύτερος τῆ αὐτῆς ἐκκλησίας ἔτη β, μῆνας ζ.
- ιγ Θωμάς Διάκονος τῆ αὐτῆς ἐκκλησίας β, μῆνας ζ.
- ιδ Ιωάννης πρεσβύτερος, καὶ σκευοποιῶν τῆ αὐτῆς ἐκκλησίας ἔτη ε, μῆν. δ.
- ιε Κωνσταντῖνος Διάκονος τῆ αὐτῆς ἐκκλησίας, σκευοποιῶν, καὶ οἰκονόμος, ἔτος ἐν, μῆνας ὀκτώ, ἡμέρας ζ.
- ισ Θεόδωρος πρεσβύτερος τῆ αὐτῆς ἐκκλησίας, σύγκελλος, καὶ σκευοποιῶν, ἔτη β, μῆνας γ.
- ιζ Γεώργιος πρεσβύτερος, σύγκελλος, καὶ σκευοποιῶν ἔτη γ, μῆνας γ. Θεόδωρος ἀπεκατέστη ἔτος α, μῆνας γ.
- ιζ Παῦλος ἀπὸ λαϊκῶν ἀσκητικῶν ἔτη ε, μῆνας η.
- ιδ Καλλιπικὸς πρεσβύτερος, σκευοποιῶν Βλαχερνῶν ἔτη ιβ. ἐτυφλώθη ὑπὸ Ἰωάννου ὁ βίονοκοπος ἡμερῶν. ὁ Κύριος πρεσβύτερος καὶ μοναχὸς ἀπὸ τῆ νῆσος Ἀμασείδος ἔτη ε, καὶ ἐξεβλήθη ὑπὸ Φιλιππου.
- ια Ιωάννης Διάκονος καὶ χαρτολαρῆς ὁ οἰκονομὸς ἔτη γ.
- ιβ Γερμανὸς ὁπίσκοπος Κυζίκου, καὶ ὁμολογητὴς, ἔτη ιε. καὶ ἐξεβλήθη ὑπὸ Ἰωάννου ἀσκητικῶν Λέοντος ὁ Ἰωάννου.
- ιγ Λεωντῖνος πρεσβύτερος, καὶ σύγκελλος, αἰρετικὸς ἔτη κα.
- ιδ Κωνσταντῖνος μοναχὸς, καὶ ὁπίσκοπος ὁ Συλλαιῶν ἔτη ιβ. καὶ ἀπεκεφαλίσθη.
- ιε Νικήτας πρεσβύτερος τῆ αὐτῆς ἀποστόλων, καὶ ἀρχὸν τῆ μοναστηρίου, ὁ δυνάστης, ἔτη ιε.
- ισ Παῦλος ὁ Κύριος Διάκονος ἔτη ε, μῆνας η.
- ιζ Ταρσίσιος ἀσκητικῶν ἔτη κα. ἡμέρας β.
- ιθ Νικήτας ὁ ἀσκητικῶν μοναχὸς γεγονώς ἔτη δ. καὶ ἐξεβλήθη ὑπὸ Ἰωάννου ἀσκητικῶν Λέοντος ὁ Ἰωάννου.
- ιβ Θεοδοῦτος ὁ Κασσιτηρῶν ἔτη ιε.
- ικ Αντώνιος ἔτη ιβ, ὁ Συλλαιῶν
- ια Ιωάννης πρεσβύτερος, καὶ σύγκελλος ὁ αὐτῶν ἀποστόλων ἔτη δ.
- ιβ Μεθόδιος ὁ ὀρθόδοξος, καὶ ὁμολογητὴς, ἔτη δ, μῆνας γ.
- ιγ Ἰγνάτιος ὁ δυνάστης ἔτη ια, μῆνας ε.
- ιδ Σωπῆρος ἔτη.

ΟΣΟΙ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ ΑΠΟ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ.

- α Μάρκος ὁ θαλασσιάρχης ἔτη β
- β Ανιάνος ἔτη κβ.
- γ Αἰλίος ἔτη ιβ.
- δ Κέρδων ἔτη ι.
- ε Πρίamus ἔτη ιβ.
- ς Ἰερεμίας ἔτη ι.
- ζ Ευμμένης ἔτη ι.
- η Μαρκεριανὸς ἔτη ιγ.
- θ Κελεσίανος ἔτη ι.
- ι Αγγελωπῶντος ἔτη ιδ.
- ια Ἰσλαβιανὸς ἔτη ιε.
- ιβ Δημήτριος ἔτη ια.
- ιγ Ηρακλῆς ἔτη κγ.
- ιδ Διονύσιος ὁ ὑπὸ Βαλεριανῶν βασιλέως ἐξορισθεὶς ἔτη ιβ.
- ιε Θεωνῆς ἔτη ιθ.
- ις Πέτρος μάρτυς ἔτη ια.

Μέχρι τούτων οἱ τῆ Ἑλλάδος βασιλεῖς καὶ δυνάστης.

ΚΑΙ ΟΣΟΙ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ
ΕΠΕΣΚΟΠΕΥΣΑΝ ΕΙΣΙΝ ΟΥΤΟΙ.

- ιη Αχιλλῆος ἔτος α.
- ιδ Αλέξανδρος, ὁ καὶ ἐν τῇ πρώτῃ σωθῶν, ἔτη κγ.
- κ Αθανάσιος μάρτυρ ὁ πλάσιος ἐξορισθεὶς ὑπὸ Ἀρειανῶν. ἀντὶ τῶν γεγονένων Ἰρηγόριος Ἀρειανὸς, ἔτη....
- κα Αθανάσιος πάλιν τὸ δεύτερον. Τῆς ἐξορισθέντος ὑπὸ Κωνσταντῖνου,
- κβ Γεώργιος Καππαδόκης Ἀρειανὸς ἔτη....
- Αθανάσιος τὸ τρίτον ὁμοίως, καὶ τὸ τέταρτον, ὅτι τὸ πέμπτον ἐπεσκόπευσεν ὁμοῦ καὶ πάντας ἔτη κς.
- κγ Πέτρος ὁ ἐξορισθεὶς ὑπὸ Ουαλεντινῶν ἔτος α.
- κδ Λάκιος Ἀρειανὸς ἔτη ε.
- κε Πέτρος τὸ δεύτερον ἔτος α.
- κς Τιμόθεος ὁ ἐν τῇ δευτέρῃ σωθῶν, ἔτη η. *
- κζ Θεόφιλος ἔτη κη.

- κ^η Κύριλλος, ὁ ἐν τῇ Εφέσῃ πρώτη συνόδῳ κ^η Νεστορίου Ἐπίσκοπος ἔτη λβ.
 κ^η Διοσκὸρος, ὁ ἐν τῇ λησική συνόδῳ τὸ ὑπερῶν Εφέσῃ ἔτη ε. Καὶ καθρέθη ὑπὸ τῷ τετραρτίῳ ἐν Χαλκηδόνι συνόδῳ.
 λ Πρεπέριος, ὁ ἐν τῇ θείᾳ κολυμβήθρα σφαγῆς ἔτη σ.
 λα Τιμόθεος, Ἀιλαρός, ἔτη β.
 λβ Τιμόθεος, ὁ Λαδικὸς ἔτη ια.
 λγ Πέτρος, ὁ Μογγός, ἔτ. α.
 λδ Ιωάννης Ἐκκληθῆς ἔτη γ.
 λε Πέτρος, τὸ ὑπερῶν ἔτη σ.
 λς Αἰγινάσιος, ὁ αἰρετικὸς ἔτη ζ.
 λζ Ιωάννης ἔτη θ.
 λη Ιωάννης ἄλλος, ἔτη ια.
 λθ Διοσκὸρος, ἔτη γ.
 μα Τιμόθεος, ὁ ἐπὶ Ἰσπανίᾳ ἔ βασιλεύσας, ἔτη ιζ.
 μβ Γαϊανὸς ἔτη ζ.
 μγ Ουρόδοσιος, ἔτη β.
 μδ Ζαΐλος, ἔτη ζ.
 με Απολλινάριος, ἔτη ιθ.
 μς Ιωάννης ἔτη ια.
 μζ Ευλόγιος, ἔτη ιζ. [Ευλόγιος, Antholog. iv. xxii.]
 μη Σεόδωρος, ὁ Σκελίτων ἔτη β.
 μθ Ιωάννης ὁ Κύπριος, ὁ ἐλεήμων ἔτη ι.
 ν Γεώργιος, ἔτη ια.
 να Πέτρος, ἔτη ι.

ΚΑΙ ΟΣΟΙ ΕΝ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑ ΕΠΕΣΚΟΠΕΥΣΑΝ ΑΠΟ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΟΣΤΟΛΩΝ.

- α Πέτρος, ὁ Δάσκαλος ἔτη ια.
 β Ευόδιος ἔτη κγ.
 γ Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος, ὁ ἐπὶ Τραϊανῷ μαρτυρήσας ἐν Ρώμῃ, ἔτη δ.
 δ Ἡρών ἔτη κ.
 ε Κορηλίου, ἔτη ιγ.
 ς Ἐρως ἔτη κς.
 ζ Σεόφιλος, ἔτη ιγ.
 η Μαξιμιανὸς ἔτη ιγ.
 θ Σαραπίων ἔτη κε.
 ι Ασκληπιάδης ἔτη θ.
 ια Φιλητὸς ἔτη η.
 ιβ Ζεβμοίος ἔτη σ.
 ιγ Βαθυλαῖος, ὁ ἐπὶ Δεκίᾳ μαρτυρήσας, ἔτη ιγ.
 ιδ Φλαυίος ἔτη θ.
 ιε Δημητρίου ἔτη δ.
 ις Παῦλος, ὁ Σαμοσαίων ἔτη η.
 ιζ Δόμιος, ἔτη β.
 ιη Τιμαῖος ἔτη ι.
 ιθ Κύριλλος ἔτη ιε.
 κ Τύρριανος ἔτη ιγ.
 Μέγρι τούτων οἱ ἐκ τῶν Ἑλλήνων βασιλεῖς, (ὃν Χριστὸν Διῶκῃ).

ΚΑΙ ΟΣΟΙ ΜΕΤΑ ΤΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΑΙ ΤΟΥΣ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ, ΕΙΣΙΝ ΟΥΤΟΙ.

- κα Βιβάλιος, ἔτη σ.
 κβ Αιλοθένης, ἔτη ε.
 κγ Παῦλος ἔτη ε.
 κδ Ευστάθιος, ὁ ἐν τῇ συνόδῳ τῇ πρώτῃ, ἢ μάξιμος, καὶ κορυφαῖος τῶν Νικαίᾳ πατέρων, ὁ Ἐκκληθῆς ὑπὸ Ἀρβανῶν, ἔτη ιη.
 κε Ευλάλιος ἔτη γ.
 κς Ευφρόνιος ἔτη η.
 κζ Φανέλιος, ἐφ' ᾧ παρ' ἐγκρίνια τῶν μεγάλης ἐκκλησίας Ἀντιοχείας, ἔτη ιβ.
 κη Στέφανος, ἔτη γ.
 κθ Λεωνίος ἔτη η.
 λ Ευδόκιος ἔτη ι.
 λα Ανιάν, ἔτ. δ.
 λβ Μελέτιος ὁ ὁμοολογητῆς, ὁ καὶ ὑπὸ Ουάλεντος Ἐκκληθῆς, ἔτη κε.
 λγ Ευζάιος Ἀρβανίος ἔτη ε.
 λδ Μελέτιος πάλιν, ὅτε καὶ συνήλθον ἐν τῇ ὑπερῶν συνόδῳ Κωνσταντινουπόλεως.
 λε Αλαδριανὸς ἔτη κβ.
 λς Πορφύριος ἔτη λ.
 λζ Αλέξανδρος ἔτη ε.
 η Θεόδωρος, ἔτη δ.
 ηθ Ιωάννης, ὁ ἐν τῇ τρίτῃ συνόδῳ Εφέσῃ, ἔτη ιη.
 μ Δόμιος, ὁ ἐν τῇ λησική τὸ ὑπερῶν Εφέσῃ, ἔτη η.
 μα Κασίμιος, ὁ ἐν τετραρτίῳ συνόδῳ ἐν Χαλκηδόνι, ὃς ἐξεβλήθη διὰ πλάσμα, ἔτη δ.
 μβ Βασιλίδης ἔτη β.
 μγ Ακακίος, ἐφ' ᾧ ἡ πόλις πέπλωκεν, ἔτος α, μιλῶν δ.
 ιθ Μαρτύριος ἔτη ιγ.
 με Ιβλιανὸς ἔτη ιε.
 μς Πέτρος ὁ Γναφεύς, ὁ καὶ ὑπὸ Τήνωνος Ἐκκληθῆς, ἔτη γ.
 μζ Ιωάννης ὁ μὴ περιέλευσεν Ἐκκληθῆς.
 μη Στέφανος ἔτη γ.
 μθ Στέφανος ἄλλος ἔτος α.
 ν Καλανδίων ἔτη δ.
 να Πέτρος πάλιν ὁ Γναφεύς ἔτη γ.
 νβ Παλλάδιος ἔτη ι.
 νγ Αλαριανὸς, ὁ Ἐκκληθῆς ὑπὸ Αναστασίας, ἔτη ζ.
 νδ Γαβριὴλ ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἔτη ι.
 νε Ευδρόσιος, ὁ ἐν τῇ πρῶτῃ τῶν πλεονεχθῆς, ἔτη ε.
 νς Εφραίμης, ὁ ἐπὶ Ἰσπανίᾳ, ἔτη ιη.
 νζ Δόμιος ἔτη ιζ.
 νη Αναστάσιος ἔτη ια.
 νθ Γρηγόριος ἔτη κ.
 ξ Αναστάσιος τὸ ὑπερῶν ἔτη σ.
 ξα Αναστάσιος ἔπος ἔτη θ.

ΚΑΙ ΟΣΑΙ ΕΙΣΙ ΘΕΙΑΙ ΓΡΑΦΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΟΜΕΝΑΙ,
ἢ κεκανοισμύαι, ἢ ἡ τῶν σιχομετρία ἕταις·

- ἁ Γένεσις σίχων, ατ̄. β̄ Ἐξοδ̄ σίχων, βᾱ. γ̄ Λευϊτικὸς σίχων, ββ̄.
 δ̄ Αριθμοὶ σίχων, αφλ̄. ε̄ Δευτερονόμιον σίχων, γρ̄. ς̄ Ἰησοῦς σίχων, βρ̄.
 ζ̄ Κριτικὴ ἢ Ρῆθ̄ σίχων, βυν̄. η̄ Βασιλειῶν πρώτης ἢ δευτέρας σίχοι, ασμ̄.
 θ̄ Βασιλειῶν τρίτη ἢ τετάρτη σίχων, βινθ̄. ῑ Παραλειπόμνα ᾱ ἢ β̄ σίχων, εφ̄.
 ιᾱ Ἐσθρας ᾱ ἢ β̄ σίχων, εφ̄. ιβ̄ Βιβλ̄ Ψαλμῶν σίχων, ερ̄.
 ιγ̄ Παρισμιά Σολομῶνι σίχων, αψ̄. ιδ̄ Ἐκκλησιαστής σίχων, ζφ̄.
 ιε̄ Ἀσμα ἀσμάτων σίχων, σπ̄. ις̄ Ἰώβ σίχων, αὼ.
 ιζ̄ Ἠσαΐας ὁ προφήτης σίχων, γω̄. ιη̄ Ἰεραμίας προφήτης σίχων, δ̄.
 ιδ̄ Βαρθ̄ σίχων, ψ̄. κ̄ Ἰερεμὴλ σίχων, δ̄.
 κᾱ Δανιήλ σίχων, β̄. κβ̄ Οἱ ἢ β̄ προφήται σίχων, γ̄.
 Ομδ̄ τ̄ παλαιᾶς Διαθήκης βιβλία κβ̄.

ΕΙΣΙΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ ΤΑΥΤΑ.

- ἁ Ευαγγέλιον κτ̄ Ματθαῖον σίχοι, βφ̄.
 β̄ Ευαγγέλιον κτ̄ Μάρκον σίχοι, β̄.
 γ̄ Ευαγγέλιον κτ̄ Λουκᾶν σίχων, βχ̄.
 δ̄ Ευαγγέλιον κτ̄ Ἰωάννην σίχων, βτ̄.
 ε̄ Πράξεις Ἀποστόλων σίχων, βω̄.
 ς̄ Παῦλος ὁπίσθου ἰδ̄ σίχων, ετ̄.
 ζ̄ Καθολικὴ ζ̄. Ἰακώβου ᾱ, Πέτρος β̄, Ἰωάννης γ̄, Ἰδέα ᾱ.
 Ομδ̄ τ̄ νέας βιβλία κς̄.

ΚΑΙ ΟΣΑΙ ΑΝΤΙΛΕΓΟΝΤΑΙ ΑΥΤΑΙ ΕΙΣΙ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ.

- ἁ Μακκαβαϊκὰ τεῖα σίχων, βτ̄.
 β̄ Σοφία Σολομῶνι σίχων, αρ̄.
 γ̄ Σοφία ἢ δ̄ Σισραχ σίχων, βω̄.
 δ̄ Ψαλμοὶ ἢ ᾠδαὶ Σολομῶνι σίχων, βρ̄.
 ε̄ Ἐσθ̄ρ, γν̄.
 ς̄ καὶ Ἰσθ̄ρ σίχων, αψ̄.
 ζ̄ Σάβαννα σίχων, φ̄.
 η̄ Τωβίτ καὶ Τωβίας σίχων, ερ̄.

*

ΚΑΙ ΟΣΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΑΝΤΙΛΕΓΟΝΤΑΙ.

- ἁ Ἐνώχ σίχων, δω̄.
 β̄ Πατριάρχαι σίχων, ερ̄.
 γ̄ Προδίκη Ἰωσήφ σίχων, αρ̄.
 δ̄ Διαθήκη Μωϋσέως σίχων, αρ̄.
 ε̄ Ἀνάληψις Μωϋσέως σίχων, αῡ.
 ς̄ Ἀβραμ σίχων, γτ̄.
 ζ̄ Ἐλαδ ἢ Μωδαδ σίχων, ῡ.
 η̄ Ἠλίας προφήτης σίχων, τισ̄.
 θ̄ Σοφονίας προφητεία σίχων, χ̄.
 ῑ Ζαχαρίας ὁ πατὴρ Ἰωάννης σίχοι, φ̄.
 ιᾱ Βαρθ̄, Ἀμβρακῆμ, Ἐζεκιήλ ἢ Δανιήλ. ψ̄ δεπίγραφα.

ΚΑΙ ΟΣΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΙΣΙΝ ΑΠΟΚΡΥΦΑ.

- ἁ Περίοδοι Πέτρος σίχων, βψ̄ν.
 β̄ Περίοδος Ἰωάννης σίχων, γχ̄.
 γ̄ Περίοδος Θῶμα σίχων, αχ̄.
 δ̄ Ευαγγέλιον κατὰ Θωμαῖν σίχων, ατ̄.
 ε̄ Διδαχὴ ἀποστόλων σίχων, σ̄.
 ς̄ Κλήμενι σίχων, βχ̄.
 ζ̄ Ἰγνατίος, Πολυκάρπου, Ποιμνί, ἢ Ἐρμᾶ.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ

Νικηφόρος Πατριάρχης.

ΙΣΤΟΡΙΩΝ ΣΥΝΑΓΩΓΗ.

ΟΛΥΜΠΙΑΔΩΝ ΑΝΑΓΡΑΦΗ.

NOTA. Quae in his Collectionibus historiarum proximis aliquot paginis alio dno dicitur aut Notis expressis sunt, et in Exemplari adjecta erant manu Scaligeri. Quaedam praeterea ab eodem leviter interpretata, & quaedam penitus jablata memineris. Quae illa, diligens ac studiosus lector, sive collatione novae hujus editionis cum prioribus, facile deprehendet.

- Ο**Λ. **Α.** Εόροις Θ Ηλέϊς Θ Σάδιον.
- Ο**Λ. **Α.** Αιχυλός αρχοντής Θ Αθηνάων έτος β'. Κι-
,, κάνδρος Θ Καρχηδών Λακεδαιμονίων βασι-
λέως έτος λδ.
- Β.**
Γ.
Δ.
- Ο**Λ. **Β.** Αντίμαχος Θ Ηλέϊος Σάδιον.
- Α.**
Β. Ρωμύλος Θ εν Ρήμης εθνηθήσει.
- Γ.**
Δ.
- Ο**Λ. **Γ.** Ανδροκλής Θ Μεσσήνιος Σάδιον.
- Α.** Αθαρμάς Θ Υπερβορέων πρεσβυτήρ εις τών
Ελλάδα ήλθε.
- Β.**
Γ.
Δ.
- Ο**Λ. **Δ.** Πολυχάρης Μεσσήνιος Θ Σάδιον.
- Α.**
Β.
Γ.
Δ.
- Ο**Λ. **Ε.** Αισχίνης Ηλέϊς Θ Μεσσήνιος Σάδιον.
- Α.**
Β.
Γ.
,, Δ. Έτος πρώτον Χάρπος κατά πνας.
- Ο**Λ. **Ζ.** Οιδώπας Οινίς Δυμαίος Σάδιον.
- Έδοξε τοίς Πελοποννησίοις μαντρίσασθαι, ει σέμ-
ματα πειθώσι τοίς νικώσι. εν πέμπτω Θ
βασιλεία Ιφίππεν εις Θεά.
- Α.**
Β.
Γ. ΑΛΚΜΑΙΩΝ. Κατά πνας Ρώμης κήσις.
Δ.
- Ο**Λ. **Ζ.** Δαϊκλής Μεσσήνιος Θ Σάδιον. καί πρώτος
πάντων εσεφανώθη.
- Α.** ΧΑΡΟΥ. Αρχόντων Αθηνάων δεκαετία.
- Ρώμη επίσημη υπό Ρώμης εν Ρωμύλο.
- Β.**
Γ.
Δ.
- Ο**Λ. **Η.** Ανολυμπιάς. Πισάοι Θ Αγώνια έθεσαν άμα
Φειδώνι Θ Αρσείαν τερσάνω Θ εν Ελληνί μά-
λισσα υβέρσων Ανικλής Μεσσήνιος Σάδιον.
- Α.**
,, **Β.** Ενπύθεν τω Ναβασάρω Θ Καλδαίων βα-
,, σιλέως έτη δεξίθμείται. Έτος πρώτον Διζιμή-
,, δες Θ Ίνας.
- Γ.**
Δ.
- Ο**Λ. **Θ.** Ξενοδόκος ήτοι Ξενοκλής, Μεσσήνιος Σάδιον.
- Α.** Αρχτίνος Τήλεω Θ Ναύπω δπίζονος Μιλή-
σιος έγνωρίζετο.
- Β.** Αρχή πρώτος Λακεδαιμονίων καί Μεσσήνίων
,, πολέμω Θ πνας. Τών Αμφίαν πόλισμα
,, πωρς τή Λακωνική εν τή Μεσσήνία εν οι Λα-
,, κεδαιμόνιοι αϊρῆσι.
- Γ.** ΑΙΣΙΜΗΔΗΣ Θ Αιχούλος.
- Δ.**
- Ο**Λ. **Ι.** Δωπάδης Μεσσήνιος Σάδιον.
- Α.**
Β.
Γ.
,, Δ. Έτος πρώτον Κληθίω Θ Ίνας.
- Ο**Λ. **ΙΑ.** Λεοχάρης Μεσσήνιος Σάδιον.
- ,, **Α.** Ησιόδος Θ Ίνας ήμαρτε.
- Β.**
Γ.
Δ.
- Ο**Λ. **ΙΒ.** Οξύθεμις Κορωνάιος Σάδιον.
- Α.** ΚΛΕΙΔΙΚΟΣ.
- Β.**
Γ.
Δ.
- Ο**Λ. **ΙΓ.** Διοκλής Κορίνθιος Θ Σάδιον.
- Α.**

- Β.
Γ.
Δ.
- ΟΛ. **ΙΔ.** Δάτμων Κορίνθιος σάδιον. Προσέτεθη δίαυλον. Υπώλυ Πισαῖος πρώτος δίαυλον.
Α. Ἰθάκης ἄλωξις ὑπὸ Λακεδαιμονίων. Τέλος Μεσσηνιακῆς πολέμου. Αρσινόης βασιλεὺς Μεσσηνίων ἐπέλυθη. Θάσος ἐκλήθη.
Β.
Γ. **ΙΡΓΟΜΕΝΗΣ.** Μαρδοκεμπάδου Ἑλλησπονησιακῆς Χαλδαιῶν βασιλείας ἐπὶ πρώτων, Ἐκλειψίς σελήνης.
Δ.
- ΟΛ. **ΙΕ.** Ορσιπποῦ Μεγαρέως σάδιον. Προσέτεθη δολιχὸς καὶ γυμνοὶ ἔδραμον. Λάμπης Λακεδαιμόνιος πρώτος πεντάθλον. Ευρύδατος Λακεδαιμόνιος πρώτος πύργον. Ακαυῆτος δίαυλον.
Α. Ολυμπιάσι πρώτῳ γυμνὸς ἔδραμον Ἰκων. Θῶς ὁ Λακεδαιμόνιος. Θάσος ἐκλήθη. Αρχίλοχος ἤκμαζε κατὰ Διονυσίον. Σύβαρος ἐκλήθη.
Β.
Γ.
Δ.
- ΟΛ. **ΙΒ.** Ρυθιγέρου Λάκων σάδιον.
Α. Ἡλίας Ἐκλειψίς. Ρωμύλος ἠφανίσθη.
Β.
Γ. Πομπίλιος Νομάς εἰς τὴν βασιλείαν ὑπὸ Ρωμαίων ἐκλήθη.
Δ.
- ΟΛ. **ΙΖ.** Πάλλου Ἐπιδάουρου σάδιον.
Α. **ΛΕΟΚΡΑΤΗΣ.** Τῆς ἐπὶ τῶν ἐπισημοῦν ἐν Βιθυνίᾳ τῶν Ἀσκακῶν ὄψιστος Μεγαρέων ἀπικῶν δὲ τὸν Ἰνόν τὸν λεγομένον Σπαρτίον, καὶ γηγῆρων τῶν Ἰστρονίων τῶν ἐν Ἐθραῖς Ἀσκακῶν τὸν κληθῆσαν. Ἰστροὶ Μένων.
Β.
Γ. Μύσκελος Κρότωνος ἐκλήθη.
Δ.
- ΟΛ. **ΙΗ.** Τέλλης Σικυώνιος σάδιον. Πένταθλον, καὶ πάλη προσέτεθη. Λάμπης πεντάθλον, Ευρύδατος πάλη, ἀμφὼ Λακεδαιμόνιοι ἐκίχησαν.
Α. Γύγης τῶν Λυδῶν βασιλείαν ἐδέξατο. Οὐτὸς πρώτῳ ἀνεμάθη τύραννος. Ἰστροὶ Ευφορίων ἐν τῷ ποταμῷ Ἀλφειῶν. Αρχίλοχος ἐγνωρίζετο κατὰ Ξάνθον τὸν Λυδόν.
Β.
Γ.
Δ.
- ΟΛ. **ΙΘ.** Μένων Μεγαρέως σάδιον.
Α.
Β.
Γ. **ΑΝΑΝΔΡΟΣ.** Αρχίλοχος ἤκμαζε.
Δ.
- ΟΛ. **Κ.** Ἀθηναίου Λάκων σάδιον.
Α.
Β.
- Γ.
Δ.
ΟΛ. **ΚΑ.** Γαυθακλῆς Ἀθηνῶν σάδιον.
Α.
Β.
Γ.
Δ.
- ΟΛ. **ΚΒ.** Γαυθακλῆς Ἀθηναίου τὸ δεύτερον σάδιον.
Α. ΕΡΥΞΙΑΣ ἔχρατο μεδονίδων.
Β.
Γ.
Δ.
- ΟΛ. **ΚΓ.** Πυγμαῖος ἄλλα ἀπέδοθησαν. Ἰκάριος Υπερηόπις σάδιον. Ονόμαστος Σμυρναῖος πρώτῳ πυγμαῖος, ὁ δὲ τῆς πυγμαῖος νόμος θύρατος.
Α.
Β.
Γ.
Δ. **ΤΑΛΗΣΙΑΣ.** ἄρχη ἔδωκε Μεσσηνιακῆς πολέμου
ΟΛ. **ΚΔ.** Κλεοσπύλου Λάκων σάδιον.
Α.
Β.
Γ. **ΚΡΕΩΝ.** πρώτῳ ἐνιαιύσιος ἀρχὸν Ἀθηνῶν.
Δ.
- ΟΛ. **ΚΕ.** Ἐάλπιος Λάκων σάδιον. Ἰππῶν τελείων δρόμου προσέτεθη Παγώνδας Θεσσαῖος ἀρχὸν τελείων πρώτῳ.
Α. Ἀνακρέων ὁ λυρικός ἤκμαζε κατὰ Ἰνῶνα.
Β.
Γ.
Δ.
- ΟΛ. **ΚΣ.** Καλλιθένης Λάκων σάδιον. Φιλόμοδος Λάκων πένταθλος τριπλὸν Ολυμπιάσιν ἐκίχησε Κεφαλαίων ἀγῶν. Εἰς ὧδε τῶν προσεσσιῶν ἔχοντες τὸν ἱερὸν, τῆς ἀγῶν οἱ Ἕλλησι. οἱ ἡ Πισαῖος τὸ εἰκόταν δὲ λαβόντες ἀπὸ σκεπέλας τὸ ἀγῶνα, ὄραντες βύδοκιμῶνα.
Α. Τὰ Κάρνεα ἀγῶν πρώτων ἐτέθη ἐν Σπάρτῃ.
Β. **ΛΕΩΣΤΡΑΤΟΣ.** Τυλλῶν Ὀσίου Νομαῖος Πομπίλιον Ρώμης ἐξασίλωσε.
Γ.
Δ. Κατὰ τὴν Ἰταλίαν Ἰνπεράνα ἐκτίθη.
ΟΛ. **ΚΔ.** Ευρυππίου Ἀθηνῶν σάδιον. ὁ ἀγῶν πρώτων σεφανίτης ἐγέρθη κατὰ Ἰνῶνα.
Α. Ἀλκμάν ὁ λυρικός ἐγνωρίζετο, Ἀρδύου Σαλυάτης πατρὸς τῶν Λυδῶν βασιλεῦσιν.
Β.
Γ.
Δ. **ΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΣ.**
- ΟΛ. **ΚΕ.** Χάρμις Λάκων σάδιον, ὃς σὺκοῖς ξηροῖς ἠσκήσθη ὡς ἡ ἄλλοι, Χένιος Λάκων. ταύτην ἤξασαν Πισαῖοι, ἠλείων δὲ τὸ πρὸς Δυμαίους πολέμον ἀρχολευμένων πυγμαχίας τε ἀνήρο καὶ ἵππων κίλης προσέτεθη. ὅταν ἐσεληθῆς ὅταν τὸ πυγμαχίαν ὁ Λύγδαμος συγκατήρατο Σουρκόσιος.

Α. ΑΥΤΟΣΘΕΝΗΣ. Εἶρα Μεσσηνίων ὑπὸ Λακεδαιμονίων καὶ Μεσσηνίων ἐάλω. ὁ πόλεμος ὁ δὲ περὶ τῆς Λακεδαιμονίων καὶ Μεσσηνίων πέλας ἔρχεν. οἱ ἐκ τῆς ἀλώσεως τῆς Εἶρας σωζόμενοι Μεσσηνιοὶ Κυλλήνῃν ἀνέκλισαν, τῆς δὲ ποικίλης σφίσιν ἠγχι μὲν ἄριστο μνησ.

Β.
Γ.

», **Δ. Ναυμαχία Κορινθίων** πρὸς Κορυνησίους, πιστῶν παλαιότη.

ΟΛ. ΚΘ. Ξενοφῶν ὁ Κορινθίου σάδιον. ὡς ἡ ἄλλοι, Χίονις Λάκων τὸ δεύτερον, ἔ τὸ ἄλλα ποδῶν ἡ β.

Α. ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ. Γάλιν δὲ Λακεδαιμονίων Μεσσηνιοὶ ἀπέστησαν. Περίανδρος ἐν Κορίνθῳ ἐγνηθήη ὁ μὲν πῦτα τῆς πατρὸς τυραννίδος. Ἀρίων Μηθυμναῖος Κυκλάδος ἦος τῆς ἐν Σικελίᾳ νικῆσας ἀγῶνα, ὅτι δελφῶν εἰς Ταίναρον τῆς Λακωνίας ἐσώθη.

Β.
Γ.
Δ.

ΟΛ. Λ. Χίονις Λάκων σάδιον τὸ δεύτερον. Πισάοι Ἡλείων δόποσάντες ταύτῃ περὶ ἔσαν, καὶ πᾶς ἐξῆς κ β.

Α. Μεσσηνιοὶ πῦτα ἐν Σικελίᾳ Ζάγκλῃν ὀπτιπῶντες Μεσσηνίων ἐπώνομασαν. Φιγύλαια τῆς Ἀρκαδίας ὑπὸ τῆς Λακεδαιμονίων ἐάλω.

Β. ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ.
Γ.
Δ.

ΟΛ. ΛΑ. Χίονις Λάκων σάδιον τὸ τρίτον. Κραυζίδας Κρανώνιος κελῆν πρῶτος. Ἀθήρη ὑπὸ Τητίων ἐκπίθη.

Α. Κατὰ Ἰνας τὸ πρῶτον ἐτῆς τῆς ἐν Κορίνθῳ Κυψέλης τυραννίδος, ἐπεὶ ὁ μὲν ὑπερὸν τῆς Ἡρακλειδῶν κατῶν. τῆς πόλιν Ἀθήρη χρονοῦ ἐρημωθεῖσαν καὶ ἐρριμμένην οἱ Κλαζομῆνιοι ἀνέκλισαν.

Β.
Γ. Κατὰ πῦτα Σικελίαν ἢ Σελινῶς ἐκπίθη.
Δ.

ΟΛ. ΛΒ. Κρατῆν Μεγαροῦς σάδιον, ὅτε καὶ πυγμῶν Κομαῖος τρίτος ἀδελφῶν ἀγωνισάμενος ἐνίκη.

Α. Πιπτακὸς γέρονε κατὰ τῆς ὄψης χρονοῦ. Ὀρσίππος τῆς Λακεδαιμονίας ἀγωνισομένης, λυθὲν τὸ πείζωμα αἶπον αἰπῶ ἢ πῆς [λύπης] ἐγνήρη, ὅς ἔ καὶ ἰόνος ἐπέθη γυμνὸς τρέχαν.

Β.
Γ.
Δ.

ΟΛ. ΛΓ. Γύγης Λάκων σάδιον. πρῶτος παγκράτιον. Λύγδαμις Συρακούσιος πρῶτος παγκράτιον ἐνίκη κατὰ Ἰνας, ὅς σάδιον δευτέρου τρηθεῖ τοῖς ἑαυτῶ πρῶτος, μόνος ἐξακασίας

ἡσθασίης πρῶτος. πρῶτος καὶ καὶ ἐνίκη Κραυζυλίδας Θεσσαλός.

Α. Περίανδρος Πείσωνος, καὶ Ἀριστοχίμας, Καμφρέως δὲ Ρόδος, ὁ τῆς Ἡρακλείας ποιήσας ἐν Βιβλίῳ β, ἐγνωρίζετο.

Β.
Γ.
Δ.

ΟΛ. ΛΔ. Στόμας * Ἀθλαῖος σάδιον. Ἀνολυμπίας. ταύτῃ Ὀλυμπιάδα ἀντὶ Ἡλείων ἔθεσαν Πισάοι, καὶ βασιλεὺς αὐτῶν Γαυθαλέων ὁ Ὀμφαλίῳ.

Α.
Β.
Γ.
Δ.

ΟΛ. ΛΕ. Σφαῖρος Λάκων σάδιον. Ἐδύαυλον Κύλων Ἀθλαῖος ὁ Ὀπτιπῶν τυραννίδι.

Α. ΔΑΜΑΣΙΑΣ. Θάλης ἐγνηθήη. Σφαῖρος Λακεδαιμόνιος ἐγνωρίζετο. Τυρπῆος Ἀρ, χυμῶτος Λάκων ἐλεγεσποῖος ἐγνωρίζετο.

Β.
Γ.
Δ.

ΟΛ. ΛΣ. Φρυῶν Ἀθλαῖος σάδιον, ὅς Πιπτακῶ μονομαχῶν ἀγρήθη.

Α.
Β.
Γ.
Δ.

ΟΛ. ΛΖ. Ευρυκλείδης Λάκων σάδιον. δρόμος καὶ πάλης ἐπέθη πασίν ἀθλα. Ἰπποδάμης Λακεδαιμόνιος πῦτα πρῶτος πάλη. ὅς Σαλιτιῶν μίαν, πᾶς ἐξῆς πέντε Ὀλυμπιάδας ἀνδρῶν πάλῃ ἐνίκησε. Πελυναῖος Ἡλείος πῦτα πρῶτος δρόμου.

Α. Στησίχορος λυρικός ἐγνηθήη. Μίμνερμος Λιγυρῶν Κολοφώνιος, ἢ Σμυρναῖος, ἢ Ἀστυλαεὺς, ὁ ὀπτιπῶν Λιγυρῶν σάδης ἐλε, γησποῖος ἐγνωρίζετο.

Β.
Γ.
Δ.

ΟΛ. ΛΗ. Ὀλυμπῆος Λάκων σάδιον. πρῶτος παγκράτιον πέντε ἀθλος. καὶ ἠγωνίσαντο τότε μόνον, ἐνίκη Ευτελίδας Λακεδαιμόνιος πῦτα.

Α.
Β.
Γ.
Δ.

ΟΛ. ΛΘ. Ρήσολλος Λάκων σάδιον.
Α. ΔΡΑΚΩΝ. Δράκων ὄψης νόμος ἔθετο τοῖς Ἀθλαῖοις γηραῖος ὢν. Περίανδρος, Κυψέλης πατὴρ δόποσάντος, πῦτα Κορινθίων ἀρχῆς διεδέξατο.

Β.
Γ.

- Δ.
ΟΛ. ΜΙ. Ολυμπεύς Λάκων στίδιον τὸ δεύτερον.
Α. Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος ἐβλήθη.
Β.
Γ. Αἴσωπος κτ' ἵνας γράφει πὰ αὐτῷ συμβάνη
ἐν Δελφοῖς ἐν Βιβλίοις β.
- Δ.
ΟΛ. ΜΑ. Κλεωνίδαί ὁ Θεβαῖος στίδιον. προσετέθη
παίδων πυγμῆ, ἢ ἐνίκαι φιλήτας πῶς Συ-
βαλίτης.
Α. Βάσιος Λακεδαιμόνιος Κυρῶν ἐν Λιεύῃ
κτίσθι.
Β. ΞΝΙΟΧΙΔΗΣ. Ταρκύνιος Πρίσκος τῷ
Ρώμης βασιλείαν παρελαβεν.
Γ.
Δ.
ΟΛ. ΜΒ. Λυκόπας Λάκων στίδιον.
Α. Σαυφῶ, καὶ Ἡρίνα αἱ ποιήτρια ἐγνωρί-
ζοντο. Πιπτακὸς ὁ Μιτυληναῖος Μεγάλυρρον
τ' Μιτυληναίων τύραννον ἀνέλε.
Β.
Γ. Αναξίμανδρος Μιλήσιος Φιλόσοφος ἐ-
βλήθη.
Δ.
ΟΛ. ΜΓ. Κλέων Ἐπιδάυριος στίδιον.
Α.
Β. Περὶ τ' Αἰχελίτιδος χώρας μαχομένων Α-
θηναίων ἢ Μιτυληναίων, Πιπτακὸς ὁ Μιτυ-
ληναῖος τ' ἑαυτῶν πλιθῶν στρατηγῶν συνέ-
θετο μονομαχίῃσιν πρὸς φύνωνα στρατηγὸν
Αθηναίων παγκρατίας τῷ Ολυμπονίκῳ.
καὶ δίκτυον ἔχων ὑπὸ τῷ αὐτίκῳ, λα-
θραῖως περιέβαλε τ' φύνωνα, ἢ κείνας
αὐτὸν περιέσασεν τὸ χωρίον.
Γ.
Δ.
ΟΛ. ΜΔ. Γέλων Λάκων στίδιον.
Α.
Β.
Γ.
Δ.
ΟΛ. ΜΕ. Αντικράτης Ἐπιδάυριος στίδιον.
Α. Τὸ Κυλώνιον ἀγρὸς. Καμαρίνα κτ' Σικελίαν
ἐκτίσθη. οἱ Φωκαεῖς Μασσαλίαν ἐκτίσθη.
ἢ τ' Σαλαμινίων ἀπὸ τ' Αθηναίων πρὸς αὐτῶν
Μεγαρέων ἀπόστασις. Φερεκύδης Βάβυλος Σύ-
ριος ἐπέστη, ὃν πρῶτον συγγραφεὺς ἔβλεπε
καὶν περὶ λόγου τινὲς ἰσχυροῦσιν.
Β.
Γ.
Δ.
ΟΛ. ΜΣ. Χρυσόμαχος Λάκων στίδιον, ἢ Πολυμή-
σος Μιλήσιος παίδων στίδιον, ὃς αἰπῶν
λαγῶν κατέλαβε.
Α. Ἐπιμενίδης πρὸς Αθῆνας καθάρει. Ξενοφά-
νης ὁ Κολοφώνιος εἰς Ελλάδα ἀπέδημασεν.
Β. ΦΙΛΟΜΒΡΟΤΟΣ.
- Γ. ΣΟΛΩΝ. Σόλων Αθηναῖος ἐπομοθέτησε,
ἢ αὐτὸν Δερχεσίππος νόμος ἀνέλε, πάλιν τ'
Φονικῶν ἀπαντῶν, ἀπὸ τῶν χαλεπότητων ἢ
τὸ μέγεθος τ' ὀπλιμίων.
- Δ.
ΟΛ. ΜΖ. Ευρυκλῆς Λάκων στίδιον.
Α. ΕΥΚΡΑΤΗΣ. Ανάχαρξ Αθηνῶν ὀπι-
δημαί.
Β.
Γ.
Δ. Ουάφρης τῶν Αἰγυπτίων δρχήν παρελα-
βεν.
ΟΛ. ΜΗ. Γλαυκίας (ἐνίοις ἢ Γλύκων) ὁ Κρηωνιά-
της στίδιον. Πυθαγόρας Σάμιος παίδων
πυγμῆν, ὃς πρῶτος ἐντέχνως πυκνίσσας κο-
μήτης, ἢ ἀλφειγίδα Φαρῶν, εἴτα ἐκρίφεις
ἐκ τ' παίδων, ἔχλασθεῖς αὐτῶν προσέ-
βη αὐτῶν ἀνδρας, ἢ ἐνίκησε.
Α. ΦΑΙΝΙΓΓΟΣ.
Β.
Γ. Ἀμφικτύονες ἄθλα Πυθίοις ἔθεσαν κισσάρ-
θιας, καὶ προσέτι ἀλωρθίας ἀγώνισμα. ἢ
ἐνθεν αἱ Πυθιάδες δριβμδουπι. ἔκλειψις ἢ
λίσι, ἢ ὁ αἰσθῆς συμβησολίην περιερίκη.
Δ. Περικλῆς ὁ Κυψέλας Κρηωνίων τύραννος
ἐπελάθησεν.
ΟΛ. ΜΘ. Λυκῖν Κρηωνιάτης στίδιον.
Α. Τὰ Ἰαθμια ἀπὸ τ' χρόνων Κυψέλας ἔκ Κρη-
θίων τυράντων προσημελημένα ἀνήχθη. Σό-
λων μαρίαν πλάτων αὐτῶν Μεγαρέων κατε-
στράτησε.
Β. Ἐντυθεν Ἀνίλοχος τ' ἰσχυρὸν πραγματείας
ἀρχεῖ.
Γ.
Δ.
ΟΛ. Ν. Ἐπιτελίδης Λάκων στίδιον Ἀγωνοθέτου δύο
ὑπὸ Ἡλείων κατεστάθησαν κληρωτοί. οἱ ἐπὶ
σοφοὶ ὠνομάσθησαν.
Α. Ονομάκριτος ὁ Αθηνῶν πιπτής, ἔτ' αἰς
ορφεία φερόμενα πιπτήματα λέγετο εἶναι, ἢ κ-
μαζεν. Οἱ Πησιπρατίδαί τ' Αθῆναίων ἐτυ-
ράντων. Ἀριστέας Δημοχάριτος, ἢ Καστροβίσις,
Προικοννήσιος, ἔποποιος, ὃ τὰ Ἀριμασφί-
καλέμενα ἐπιπεποικῶς, ἐγνωρίσθη.
Β.
Γ.
Δ. ΑΡΧΕΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Σέρσιος Τύλλιος τ'
Ρωμαίων διεδέξατο βασιλείαν.
ΟΛ. ΝΑ. Ερατοθένης Κροτωνιάτης στίδιον.
Α.
Β.
Γ.
Δ.
ΟΛ. ΝΒ. Ἐρξίς Ἡλείος στίδιον.
Α. Ἀνακρέων ὁ λυρικὸς ἤκμαζε. Φάλαρις τ'
Σικελίας ἄλλος τυράντης.
Β.

- Γ. ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ.** Γεπιακός Μιτυληνάς ἐτελεύτησε.
- Δ.**
- ΟΛ. ΝΓ.** Αγίων Πεπάρησι ἐάδιον.
- „Α. ἡ πρώτη Νεμεὰς ἤχη.
- Β.**
- Γ.**
- Δ.**
- ΟΛ. ΝΔ.** Ἰππόστρατος Κροτωνιάτης ἐάδιον.
- Α.** Ἰβυκὸς ὁ λυρικὸς εἰς Σάμιον ἦλθεν βασιλεύοντες τῶν Λυδῶν Κροισκ. Αἰσώπης ὁ λογοποιὸς ὑπὸ Δελφῶν κατεκρημνίσθη ἀπὸ τῶν Φαιδριάδων καλκιδῶν πετρῶν. Ἀρραχίων φιγαλεὺς παγκρατιαστὴς πρὸς τὸ κατελειπόμενον ἐτι τῶν ἀνταγωνιστῶν ἐμάχητο ὑπὲρ τῆς κτινῆς. ὁ μὲν παρέλαθεν, ὅστις δὴ ὁ ἀνταγωνιστὴς, καὶ πῆς πρὸς τὸν Ἀρραχίωνα εἶχεν ἐζωκὸς, καὶ τὸν τρέαχηλον ἐπέειξεν ἅμα αὐτῷ ταῖς χερσίν. ὁ δὲ Ἀρραχίων ἐκκλῆσεν ἐν τῷ ποδὶ τῆς ἀνταγωνιστῆς δάκτυλον. καὶ Ἀρραχίων τε πῶ ψυχλῶ ἀφίησιν ἀγχιόμενον, καὶ ὁ ἀγχιὸν τὸν Ἀρραχίωνα ὑπὸ τῆς δακτύλου τῆς ὀδύης κατὰ τὸν καιρὸν ἀπαγχευεὶ τὸν αὐτόν. Ηλιῆσι δὲ ἀνηγόρουσιν νικῶντα, καὶ ἐστὶ Φάναπαι, Ἀρραχίωνα. Ἀναξιμένης Εὐρυστράτης Μιλήσι Φιλόσοφος μαθητὴς καὶ Διάδοχος Ἀναξιμάνδρου τῆς Μιλήσις, ὡς δὲ πινες Παρμηνίδε, ἐγνωρίζετο.
- Β.**
- Γ. ΠΡΟΚΛΕΙΔΗΣ.** Παναθηναῖα ἐπέη.
- Δ.**
- ΟΛ. ΝΕ.** Ἰππόστρατὸς Κροτωνιάτης τὸ δεύτερον ἐάδιον.
- „Α. Κῦρ Περσῶν βασιλεύς.
- Β.**
- Γ.**
- Δ.**
- ΟΛ. ΝΣ.** Φαῖδρος Φαρσάλι ἐάδιον.
- Α.** ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ. Χείλων πρῶτος Ἐφορος ἐν Λακεδαιμόνι κατέστη. Στησίχορος ὁ λυρικὸς ἐτελεύτησε. Σιμωνίδης ὁ Λεωπεπέως τῆς ἐν Κέω τῆς νήσου πόλεως λυρικὸς ἐγεννήθη κατὰ πινας, ὅς ἐπεκλήθη Μελικέρτης ἀπὸ τὸ ἡδύ. Ἐ πῶ μνημονικῶ δὲ πένχλω εὗρεν. πρὸς ἐξέυρε δὲ καὶ πῶ μακρὰ τῶν σοικείων, καὶ διπλῶ, καὶ τῆ λυρα τὸν τρίτον φθόγον.
- Β.**
- Γ.**
- Δ.**
- ΟΛ. ΝΖ.** Λάδρουμ Λαίων ἐάδιον.
- Α.** Καμαρίνα ἡ ἐν Σικελίᾳ πορθεῖται κρατησάντων τῶν Συρακυσίων.
- Β.**
- Γ.**
- Δ.**
- ΟΛ. ΝΗ.** Διόγνητος Κροτωνιάτης ἐάδιον.
- ΙΡΕΙΚΛΕΙΔΗΣ.** Λᾶσος Χαρβίνι Ερμιονεύς πόλεως τῆς Ἀχαιῶν πρῶτος πρὸς μὲν κικῆς λόγον ἔγραψε, καὶ διττυραμῶν εἰς ἀγῶνα εἰσήραξε, καὶ οὗτος ἔρσιτικὸς εἰσηγήσατο λόγους. Τινὲς δὲ τῶν σωαρθμοῦσι πῆς ἐπὶ ασοφοῖς ἀντὶ Περαλάνδρου. Κύρης Σάρδεις εἶλε. Ευρεαπικὸς πόλεμος Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων. Θαλῆς ἐτελεύτησεν. Ἐν Τεγέα τὸ ὄριον ὅσον κατὰ χροσμον ὑπὸ Λακεδαιμονίων εὗρεθη.
- Β.** Ἀναξιμάνδρου, ὁ Μιλήσι Φιλόσοφος ἐγνωρίζετο ἀνὰ τῶν ἐξ.
- Γ.**
- Δ.**
- ΟΛ. ΝΘ.** Αρχίλοχος Κερκυραῖος ἐάδιον. Πραξιδάμας Αἰγινητὴς πυγμῶ.
- Α.** Κροισκὸς ἐτελεύτησεν ἀερεκύδης ὁ Σύρις ἐγνωρίζετο. Φωκυλίδης ἠκμαζε.
- Β.**
- Γ.** Πρῶτος ὁ Σωγῆνης Αἰγινητῶν ἐνίκησε πρὸς τὸν πεντάθλων πῶ ἰδ Νεμεάδα.
- Δ.**
- ΟΛ. Ξ.** Ἀπελλαῖος Ηλιῆος ἐάδιον.
- Α.** Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, καὶ Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος ἠκμαζον. Ἰππώναξ ἐγνωρίζετο.
- „Β. Αἰγύλιος τραγωδοποιὸς ἐγεννήθη.
- Γ.**
- Δ.**
- ΟΛ. ΞΑ.** Ἀγάθηρχος Κερκυραῖος ἐάδιον. Ρηξίσιος Ὀπώντιος παγκρατίας.
- Α.** Θέσπις πρῶτον δράμα ἐδίδαξε.
- Β.**
- Γ.**
- Δ. ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ.** Ταρκωῖος ὁ Σόπερος πῶ Ρωμαίων διωασεῖα κατέχη.
- ΟΛ. ΞΒ.** Ερυξίδας Χαλκιδῶς ἐάδιον. Μιλαν Κροτωνιάτης πάλιν, ὅς νικῶ Ὀλύμπια ἐξάκις, Πύθια ἐξάκις, Ἰσθμια δεκάκις, Νεμεὰς ἐννεάκις.
- Α.** Πυθαγόρας ἠκμαζε, καὶ Σιμωνίδης ὁ λυρικὸς κατὰ πινας γέγονε. καὶ παρέτηνε μέχρι τῆς Ὀλυμπιάδος, βίος ἐτη πῶ. Καὶ γέγραπται ἀπὸ Δωρίδι Στελέκτω ἡ Καμβύσης, Ἐ Δαρείος βασιλεία, καὶ Ξέρξης ναυμαχία δι' ἐλεγείας, ἡ ἐν Σαλαμῖνι. μελικῶς θρηνοί, Πικαῖνες, ἐγκώμια, ὀπιγῶματα, καὶ ἄλλα.
- Β.**
- Γ.**
- Δ.**
- ΟΛ. ΞΓ.** Παρμηνίδης Καμαρναῖος ἐάδιον.
- Α.** Θεαγενεσι ὁ Ρηγῖνος χρονογράφος ἠκμαζεν. Ἀναξιμένης ὁ Μιλήσιος Φιλόσοφος ἐγεννήθη.
- Β.** Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος Φιλόσοφος ἦδη ἐτῶν ἐνενηκοντα δύο γεγονῶς ἐγνωρίζετο ἐν τῇ Ἑλλάδι.

- Γ. Αμαρῖς ὁ Ἰ Αἰγυπτίων βασιλεύς τὸ βίον κατέστρεψε βασιλεύσας ἔτη νε. Καμβύσης τὴν Αἰγυπτίον παρέστρεψε.
- Δ.
- ΟΛ. ΞΔ. Ευανδρῶ Θεσσαλεύς σάδιον.
- Α. ΜΙΑΤΙΑΔΗΣ. Οἱ κτ' τὴν Ἰταλίαν Κυμαῖσι πολλὰς Τυρρηνῶν, ἢ Οπικῶν μυριάδας ἐνίκησαν.
- Β. Ἡ σελῶν ἔξελειψεν ἔτ' Καμβύσης.
- Γ.
- Δ.
- ΟΛ. ΞΕ. Ακροῦς Ταραντίνῶν σάδιον. Τῶν ὀπλιῶν ὁ δρόμος ἐδοκιμάσθη. ὅτε δ' ἀρμαίνοντας ἀσπίσι πρῶτος Δημάρατος ἐκράτησεν Ἡρακλῆος.
- Α. Γάδαρος ἐγεννήθη. Ἐκαταῖος Ἡγησάνδρος Μιλήσιος ἰσορικός Πρωτεύς ἀκροῦς ἐγνωρίζετο, ὅστις πρῶτος ἰσορίαν πεζῶς ἐξήνεγκε. Τότε καὶ Διονύσιος τὸν ὀ Μιλήσιος ἰσορρογέφρος. Μελανιπιδίης Κρίτωνος Μήλιος διθυραμβοποιὸς ἤκμαζεν.
- Β.
- Γ.
- Δ. Οἱ Γραισρατίδα Αθληῶν ἐξέωθησαν.
- ΟΛ. ΞΖ. Ἰαχυρος Ἡμεραῖος σάδιον. Κλεοφάνης Ἐπιδάμνιος ἄρματι.
- Α.
- Β.
- Γ.
- Δ.
- ΟΛ. ΞΖ. Φανῶς Πελλωνεύς, ἢ Περμηνεύς, πρῶτος ἐτρίσθευεν σάδιον, δίαυλον, ὄπλον.
- Α. Φρύνιχος Αθηναῖος τραγικός ἐνίκησε.
- Β.
- Γ. Οἱ Κροτωνιάται, Μίλωνος τὸ ἀθλητῆς στρατηγόντος, ὅτε Φανεσάτη μάχη ὅτε Συβαρίτας ἐνίκησαν, ὅτε τὴν πόλιν αὐτῶν Διερπύωντες παντελῶς ἐρημον ἐποίησαν.
- Δ.
- ΟΛ. ΞΗ. Ἰαχόμαχος ὁ Κροτωνιάτης σάδιον. οἱ Φειδῶλε παῖδες κέλην.
- Α. ΙΣΑΓΟΡΑΣ. Πρῶτον ὑπάτοι ἐν Ρώμῃ κατέστησαν, βασιλέων ἀναλυθέντων.
- Β.
- Γ.
- Δ.
- ΟΛ. ΞΘ. Ἰαχόμαχος Κροτωνιάτης τὸ δεύτερον. Θεταπλος Κορίνθιος πεντάθλων, καὶ σάδιον.
- Α. ΑΚΕΣΤΟΡΙΑΔΗΣ. Ἡράκλειτος Εφέσιος ὁ Σκεπτικός ἐπικαλῆμαχος ἐγνωρίζετο. Κωῦαίης Χίος πρῶτος Συρακῶσας ἐρραψώθησε πρὸ Ὀμήρου ἔπη, ὡς Ἰπποκράτης Φησί.
- Β.
- Γ. Ἡ σελῶν ἔξελειψεν ἔτ' Ἄ Δαρείου τὸ Ὑδάσας. Ἰπποκλῆς Θεσσαλὸς τὴν β' Πυθιάδα ἐνίκησε Διφυλοδρόμων.
- Δ.
- ΟΛ. Ο. Νικίας ὁ Λοκρὸς ἐξ Ὀπώντος σάδιον. Τῆς ἀπῆνης δρόμος ἐτέθη. Θεσσαλὸς ὁ Θεσσαλὸς ἀπῆνη πρῶτος.
- Α. ΜΥΡΟΣ. Ζήνων Ἐλεάτης ἤκμαζεν. αἱ Λατῶν πόλεις ἀπὸ τῆ Φιλίας τῆ Ρωμαίων ἀπέστησαν. Αριστόδημος ὁ Ὀπικῶν μαλακὸς τῆ Ἰταλῶν πρῶτος Κύμης τυραννίδος. Αναξαγόρας Κλαζομίνιος Φιλόσοφος ἐγεννήθη. Πρωτῖνας Πυρρανίδος, ἢ Εγκωμῖς, Φιλίσκος, ποιητὴς τραγωδίας ἀντηγωνίζετο Αἰσχύλω, καὶ Χοιρίλω.
- Β.
- Γ.
- Δ. Λεωτυχίδης βασιλεύς Σπάρτης ἔτη κβ.
- ΟΛ. ΟΑ. Τις κροῦτος Κροτωνιάτης σάδιον. δρόμος κάλπης ἐπέστη. Γάτακος Ἀκροῦς ἐκ δύμης πρῶτος κάλπη. Πυθαγόρας κέλην. Ἐξάντες Ἐμπεδοκλῆς Ἀκροταντῖνος ἕως παλιῶ. ὁ αὐτὸς κέλην.
- Α. ἸΠΠΑΡΧΟΣ. Ἐλλάνικος Λέσθιος ἰσορικός ἐγεννήθη.
- Β. ΦΙΛΙΠΠΟΣ. Σεφοκλῆς ὁ τραγωδοποιὸς ἐγεννήθη.
- Γ. Ξενοκράτης Ἀκροταντῖνος τὴν κδ Πυθιάδα ἵπποις ἐνίκησε. Μίδας Ἀκροταντῖνος αὐλητῆς, ἀγωνιστομῖνος αὐτὸς, ἀνακλασθεῖς τῆ γλωσσίδος ἀκροῦς, καὶ προσκολληθείσης τῶν ἄκροῦς, μόνοις τοῖς καλαμίσι πρῶτος σύρμαχος ἠύλησεν. οἱ ἢ θεατῆς ξενιδέντες τῶν ἠχῶ ἐπέροφθησαν. ἢ ἔτιως ἐνίκησεν.
- Δ. ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ. Αναξίλας Ρηγίνων καὶ Ζάγκλης διωασεῦς ἔτη ιη.
- ΟΛ. ΟΒ. Τις κροῦτος Κροτωνιάτης σάδιον τὸ β'. Κλεομήδης Ἀσυπαλαμῆος Ἰκκῶ πυκνῶν ἀνδρῶν Ἐπιδαυρίω αὐτὸν ἀπέκτεινεν ἐν τῇ μάχῃ, κατωγνωσθεῖς ἢ ὑπὸ τῆ Ἑλλανοδικῶν ἀδικῶ ἐργασίας. ἢ ἀφ' ἡμερῶν τὴν νικῶν ἐκφραν ἐγένετο ὑπὸ τῆ λύπης. Ἰπποκλῆς Θεσσαλὸς διαυλόδρομον.
- Α. ΔΙΟΓΝΗΤΟΣ. Ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχη.
- Β. ΥΒΡΙΑΙΔΗΣ. Γέλων ὁ Δεινομένους Συρακῶσων ἐκράτησεν μὲν Ἰπποκρατῆ τὸ ἀδελφόν.
- Γ. Μίδας Ἀκροταντῖνος αὐλητῆς ἐνίκησε τὴν κε Πυθιάδα.
- Δ.
- ΟΛ. ΟΓ. Ἀσυλῶ Κροτωνιάτης σάδιον. Γέλων Δεινομένους Γελῶν ἄρματι. Ἰπποκλῆς Κροτωνιάτης διαυλόδρομον τὸ β'. Ἰέρων Αθηναῖος Συρακῶσιν κέλην. Εφάρμος Ὀπώντιος πάλι, τῆτος πρῶτος αὐτῶν πάλι ὑπὸ τῆ Πυθίας.
- Α. ΑΓΧΙΣΗΣ. Χιονίδης ὁ κωμικός τῆ Σαρακῶσας κωμῶδίας ἤκμαζεν. Δεινολοχῶ Συρακῶσιν, ἢ Ἀκροταντῖνος, ἕως Ἐπικράτης, αἷς δὲ πνευ, μαθητῆς, ἐγνωρίζετο. Εδίδαξε δράματ' ἰδ' Ἀρωιδί Διχαλέκτω.
- Β.

- Γ. Σοφοκλής ἐγεννήθη κατὰ πνας. Ἐπίχαρ-
 μⓄ καμωδοποιὸς Συρακῆσιος, ὡς ἢ ἄλλοι,
 Κῶος, ἐγνωρίζετο ἐν Συρακῆσις διδάσκων.
 Αδῆνησι ἢ Λυαίτις, καὶ Ευξενίδης ἐπεδεί-
 κνυτο. Ἰέρων ΑιτναῖⓄ Συρακῆσιος πλὴν καὶ
 Ρυθιάδα ἐνίκησε κέλευθα.
- Δ.
- ΟΛ. ΟΔ. Ασυλλος Συρακῆσιος σάδιον. Αγησίδαμος
 Λοκρὸς Ἐπιζεφύριος παῖς πυγμῆ. Ευθυ-
 μος Ασυκλέος Λοκρὸς Ἐπιζεφύριος ἀνδρῶν
 πυγμῶν.
- Α. ΛΕΩΣΤΡΑΤΟΣ.
- Β. ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ. Ἐήρων Ακραγαντίνων διω-
 σάς.
- Δ.
- Γ. ΑΦΕΥΣΙΩΝ. Σωκράτης ἐγεννήθη κατὰ π-
 νας. φερεκίδης Λερός Ἰσραηλῆς ἠμερίζεν.
- ΟΛ. ΟΕ. Ασυχος Συρακῆσιος σάδιον.
- Α. ΚΑΛΛΙΑΣ. Χάρων Λαμψακηνὸς, γῆος
 Ρυθυκλέος, Ἰσραηλῆς ἐγνωρίζετο. Διάδοσις
 Ξέρξης ἐς Ἑλλάδα. Ξέρξης εἰς πλὴν Ἀθηκὴν
 ἐμβαλὼν πλὴν μὲν χῶρον ἐδήωσε, τὰς δὲ
 Ἀθῆνας κατέσκαψεν, καὶ σὺν ναῦς ἐπέ-
 πηξεν. Ἡ δὲ Σαλαμῖνι ναυμαχία, Γυρω-
 πίδης ἐγεννήθη. Γέλων Συρακαστῶν τυραν-
 νος σὺν Καρχηδονίῳ καρτερῶ ναυμαχίᾳ
 καταγωνισάμενος τὸ ἀνθρώπιτον αὐτῆς
 ἔπαυσε. Χάρων Λαμψακηνὸς γῆος Ρυθο-
 κλέος Ἰσραηλῆς ἐγνωρίζετο. φρυγίς κητε-
 ρωδὸς Μιτυληναῖος πρῶτος ὄψας κητε-
 ρωδῆσαι παρ' Ἀθηναίῳ Παναθηναῖα ἐπέ-
 κησε.
- Β. ΞΑΝΘΙΠΡΟΣ. Ἡ πρὸ Πλατῆος μά-
 χη, καὶ ἡ πρὸ Μυκάλην κατὰ πλὴν αὐτῶν
 ἡμέραν.
- Γ. ΤΙΜΟΣΘΕΝΗΣ. Αθηναῖος τὸ Πειραιεῖα καὶ
 πλὴν πόλιν τήχίζουσι. Μεγακλῆς Αθηναῖος
 πλὴν καὶ Ρυθιάδα ἐνίκησε πηρήλιππον, Τελε-
 σικράτης ἢ Κυρηναῖος ἀπείτη, Ἐρασύδατος
 Ἐθβαῖος παῖς σάδιον ἀνδρας, Ἰέρων Αιτναῖος
 Συρακῆσιος κέλευθα. Ἐν Ἀρχῇ Χρυσίς ἰέρεια
 τῆς Ἥρας ἰερώθη. Σεμισουκλῆς ἐνίκησε χο-
 ρηγῶν τραγωδοῖς, φρυγίκε διδάσκοντος.
- Δ. ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ. Αθηναῖος τὸν Πειραιεῖα
 τήχίζουσι. Ἰέρων, Γέλωνος ἀδελφῆ πλά-
 τήσωνος, τὸ Συρακαστῶν διωσάσαν πρῶτα
 λαμβάνει. Πασανίας Λακεδαιμόνιος πρῶ-
 τος ἰάσας ἰάσας.
- ΟΛ. ΟΣ. Σκάμανδρος Μιτυληναῖος σάδιον. Ασω-
 πύχης Ορχομενίου παῖς Κλεοδάμος σάδιον.
 Ευθυμὸς Ασυκλέος Λοκρὸς Ἐπιζεφύριος
 πάλιν τὸ β.
- Α. ΦΑΙΔΩΝ. Ἰέρων πλὴν Καπίναν ἐπικτίσας
 Αιτνημετωνίμασε. Λεωτυχίδης ὁ τὸ Λα-
 κεδαιμονίων βασιλεὺς ἐπελώθησεν ἀρχῆς
 ἔτη κβ. ἐπελώθησεν ἢ Αιαξίλας Ρηγίων ἢ
 Ζαγκλαίων τυραννήσας ἔτη ιγ.
- Β. ΔΡΟΜΟΚΑΓΙΑΝΗΣ.
- Γ. ΑΚΕΣΤΟΡΙΑΝΗΣ. Οἱ Τερβηνοὶ ὑπὸ Κυ-
 μοῶν ἠπιδέντες οὐρανὸς ἐπιπέωθησαν. Ἰέρ-
 ων Αιτναῖος Συρακῆσιος πλὴν καὶ Ρυθιάδα
 ἐνίκησεν ἄρματι.
- Δ. ΜΕΝΩΝ. Πόλεμος Ταραντῖνοις πρὸς Γαι-
 πυρίδης. Αιχύλος τραγωδοῖς ἐνίκησεν αἰεῖ,
 Πέρσης, Γλαύκω Πατιεῖ, Προμηθεῖ.
- ΟΛ. ΟΖ. Δάτης, ἢ πρὸ Δάνδης, Ἀργαῖος σάδιον Ἰρ-
 ροτέλης Κρήσιος πόλεως Γίωσος δ' ἰσολιχέδρο-
 μων. Θέρων Ακραγαντίνος ἄρματι. Ευθυ-
 μⓄ Ασυκλέος Λοκρὸς ἘπιζεφύριⓄ πύ-
 λιν τὸ τρίτον.
- Α. ΧΑΡΗΣ. ἸκκⓄ ὁ ΤαραντῖνⓄ ἰατρὸς
 ἐγνωρίζετο, δ' ἡμέρη Πλάτων ἐν Πρωτα-
 γόρα. Θέρων ὁ Ακραγαντινῶν διωσάσης ἐπέ-
 λώθησε. Ραμαῖος παῖς Ουσιέντιος ἐπεν-
 τⓄ πόλεμος πρὸ πλὴν Κρομερῶν, Ραμαῖων
 ἠπιδέντων, οἱ φρυγίσισι σάδιον συγγενεῖς
 ἀλλήλων ὄντες ἔπεσαν. ΔημόκρατⓄ ἐγεν-
 νήθη κατὰ πνας.
- Β. ΠΡΑΞΙΕΡΓΟΣ, ἢ πρὸ ΠΡΗΞΟΥΡΓΟΣ.
 Ἠλεῖοι πλείους, καὶ μικροὶ πόλεις ἐνίκησεν
 εἰς μίαν σωφροσύνην πλὴν ὁμαζομένην
 Ἠλίω. Σεμισουκλῆς ἄκροακιδῆ. Μικυθῆς
 διωσάσης Ρηγίσι καὶ Ζαγκλῆσι πόλιν ἐκτί-
 τῶσεν.
- Γ. ΔΗΜΟΤΙΩΝ. ΔημόκρατⓄ ἐγεννήθη κατὰ
 Ἐρασίδα. Κίμων τὰς πόλεις ἐν τῇ Ἀσία τὸ
 Περσικῆσι Φρυγίσι κατεχωρήσας ἠλώθησε.
 Κίμων σὺν Περσῶσι ἐπὶ Ευρυμειδῶντι
 παρὰ πεζομαχίᾳ ἢ ναυμαχίᾳ λαμπρῶς
 ἐνίκησε. Τελεσικρατῆς ΚυρηναῖⓄ πλὴν Ἰ-
 Ρυθιάδα ἐνίκησε σάδιον.
- Δ. ΦΑΙΔΩΝ. Σωκράτης ἐγεννήθη. Σεισμὸς ἐν
 Σπάρτη γενόμενος μεγάλη, αἱ οἰκίαι ἐκ θε-
 μελίων ἔπεσαν, ἢ τὸ Λακεδαιμονίων πλείους
 διτμηρῶν διεφθάρσαν.
- ΟΛ. ΟΗ. Ραμαῖδος Γοσίδωσι σάδιον.
- Α. ΘΕΑΓΕΝΙΔΗΣ. Ἀργαῖοι τὸ Μυκηναίων μά-
 χη κρατήσαντες τὰς Μυκῆνας κατέσκαψαν.
 Κατὰ πνας Ἰέρων ὁ Συρακῆσιος ἐπελώθησε.
 Ραυάσις Πολιάρχης Ἀλικαρνασσοῦς πη-
 τῆς ἐγνωρίζετο.
- Β. ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΟΣ. Ἰέρων ὁ τῶν Συρακαστῶν
 βασιλεὺς τελώτα ἐν Καπίνῃ, πλὴν ἢ βασι-
 λειῶν πρῶτα λαμβάνει ὁ ἀδελφὸς Ἐρασύε-
 λⓄ.
- Γ. ΛΥΣΑΝΙΑΣ. ἈρκεσίλαⓄ ΚυρηναῖⓄ
 πλὴν καὶ Ρυθιάδα ἐνίκησεν ἄρματι. Ἐρασύ-
 εκλος τῆς Συρακαστῶν ἀρχῆς ἀπέπεσε. ἐν
 τῇ Ρώμῃ κατεπέθησαν πρῶτον ἡμάρχοι
 τέταρες.
- Δ. Ἀρτίδατος τὸ Ξέρξην αἰαρεῖ.
- ΟΛ. ΟΘ. Ξενοφῶν Κορινθῆσι σάδιον. φρυγίς Αιγι-
 νίτης πάλιν πάλιν.
- Α. ΑΡΧΙΔΗΜΙΔΗΣ. Παρωλείδης ὁ Φιλόσο-
 φος

- Φ. ἤματι. Ἀρξίεργος βασιλεύει Περσῶν ἐτη μ'. Αθίναϊσι ὄντι βασιλεὺς καὶ Αἰγυπτίους δόποσάντας ἐχειρώσαντο. Αθίναϊσι εἰς Ἀμφίπολιν οἰκήτορας πέμψασιν. Τὸ πρὸς ἱεραίων ἀπὸ τῆς, τὸτ' ἐπὶ ἄρματι δὲ ἡμίονων ζεύχθεντι, ἀγωνίζεσθαι ὑπὸ Ἀσπιδράξου Ἰππιδάδου, ἐν τῷδε τῷ ἔτι διελεύθῃ.
- Β. ΤΛΗΠΟΛΕΜΟΣ. Αἰγυπτῆσι Περσῶν δόποσάντας Ἰναρων βασιλεία κατέστησεν.
- Γ. ΚΟΝΩΝ. Πίνδαρος ἔτελεύτησεν. Ἡττα Περσῶν ἐν Αἰγυπτίῳ ὑπὸ Ἀθιναίων συμμαχούτων Ἰναρῶν.
- Δ. ΕΥΓΥΓΟΣ. τῶν Καμαρίνων Γελῶσι καπικίβισι.
- ΟΛ. Π. Τερύμβας Θεσσαλὸς σάδιον. οἱ δὲ Τορύμβας. Ἀρκεσίλαος Κυρίων ἄρματι. Ἀλκίμεδων παῖς πάλῃ Ἀμνησιῶν Βαρκαῖος ἀνδρῶν πάλῃ, ὅς βεγκλῶν τῶν ἐξομναζέτω, ὃν καὶ εἰς Πίσαν ἀγαγὼν σπευγυμνάσθη.
- Α. ΦΡΑΣΙΚΛΕΪΔΗΣ. οἱ ἑὸν ἀνδρὶ Δυμάω σφιδίς ἀνελοκλῶν νίκην Ὀλυμπιάδι ἐκτη εἰκῶν καὶ μάντευμα ἐκ Δελφῶν ἀνεπέστη. Δημόκριτος Ἀθηναῖος ἐγεννήθη κατὰ Ἀπολλοδώρου ἐν τοῖς Χρονικῆσι.
- Β. ΦΙΛΟΚΛΗΣ. Ἀθηναῖοι Κορινθίους, Ἐπιδαυρείους, καὶ Πελοποννησίους, εἰπὶ καὶ Αἰγινηταῖς νικῶσιν. ἐδιδάχθη τὸ δράμα Αἰγυλῶν Ἀγαμέμνων, Πρωτῆ, Κρηφόροις, Εὐμνίσιοι, Πρωτῆ στυρικῶ. Ἐχορήγη Ξενοκλῆς Ἀφιδνῶν.
- Γ. ΒΙΩΝ Λυσίας ὁ ῥήτωρ ἐγεννήθη. Μεγαρέων ἔσθ' Ἀθιναίων πόλεμος πρὸς ἡμίονους. Θερασίδαοι καὶ Θεσπῆες πᾶσι ἐνίκησαν τῶν καὶ θυδιάδα σφιδῶν ἀνδρας.
- Δ. ΜΝΗΣΙΘΕΪΔΗΣ. Λυσίας ὁ Κεφάλου ῥήτωρ Συρακουσίων ὡν γενέων Ἀθηναίων ἐγεννήθη καὶ Διονύσιον. Θεσπῆες ὑπὸ Μυρνανίδος Ἀθηναίων στρατηγῶν λαμπρῶν μάχῃ ἐνίκηθησαν.
- ΟΛ. ΠΑ. Πολύμναστος Κυρηναῖος σάδιον.
- Α. ΚΑΛΛΙΑΣ.
- Β. ΣΩΣΙΣΤΡΑΤΟΣ. Ἀθηναῖοι, καὶ Πελοποννησίους πενταετίῃ ἐγένοντο σπονδαί. Πυρὸς ἐξ Αἰτνῆς ῥαγύντο, Φιλόνομος καὶ Καλλίας εἰ Καθηναῖοι τὸς πατέρας ἀπὸν ἀεθλοῦσι ἀπὸ μίσησιν τῶν Φλογῶν ἐκόμισαν.
- Γ. ΑΡΙΣΤΩΝ. ὁ πρὸς Συρακουσίοις πεταλισμὸς ἀπὸ τῆς πᾶσι τῶν Ἀθηναίων ἐστρατιμῶν ἐπέστη ἄμα, καὶ μετ' ὀλίγον κατέπευθη.
- Δ. ΛΥΣΙΚΡΑΤΗΣ. Θεσσαλὸς σπυραγῶν ὄντι ὑπολοίπας τῶν Συβαρῶν τῶν Συβαρῶν ὡκίσε.
- ΟΛ. ΠΒ. Λύκος Θεσσαλὸς δὸς Λαρίσης σάδιον. Ἰαθῆμις Καμαρίνων πεθρίπῳ, ἀπὸ τῆς, καὶ κέλησι.
- Α. ΧΑΪΡΕΘΑΝΗΣ. Ἰων Χίος τραγικός, καὶ

- λυρικός, καὶ Φιλίππος ἄρματι ὁρθημῶν, ἐπὶ κλησιν ἡμῶν, ἤρξατο τὸς τραγωδίας διδάσκειν. Ἡ ἐν Σικελίᾳ Καμαρίνα, Ἰπποκρίτης δὲ Γελῶν τραγῶν ἀνακρίβειος, ἀνακρίβειος.
- Β. ΑΝΤΙΔΟΤΟΣ. Σύβαρις ὑπὸ Θεσσαλῶν ἀνακρίβειος πρὸς τὸν Κροτωνιατῶν ἀνασκαφῆσι.
- Γ. ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ. Κίμων Ἀθηναίων στρατηγὸς ὄντι Περσικὴ ναυμαχία νικῶ πρὸς τῶν Κύπρον.
- Δ. ΠΕΔΙΕΥΣ. Τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ τοῖς συμμαχοῖς σπυρῆσι πρὸς τὸς Περσῆς ἐγένοντο.
- ΟΛ. ΠΓ. Κρίτων ἡμερῶν σάδιον.
- Α. ΦΙΛΙΣΚΟΣ. Μεγαρεῖς Ἀθηναίων ἀπέστησαν. Θεσσαλοὶ οἱ τῶν Συβαρῶν σπονδαῖς ἔσθ' ἔτι ὑπὸ Κροτωνιατῶν ἐγένοντο.
- Β. ΤΙΜΑΡΧΙΔΗΣ. Ἀθηναῖοι ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν ἡττηθέντες πρὸς Χαερῶνας.
- Γ. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ. Εὐβοῖα Ἀθηναίων ἀπέστη, ἦν τὸ δεύτερον Λακεδαιμόνιοι παρεστήσαντο. Λακεδαιμόνιοι, καὶ Ἀθηναῖοι σπονδαί τρακεῶν ἀεθλοῦσι ἐγένοντο, Καλλίσι, καὶ Χάριτος σπονδαῖς. Κατὰ τῶν Ἰταλιῶν ἡ τῶν Θεσπῆων πῆσι πᾶσι ἐκτίσθη.
- Δ. ΛΥΣΙΜΑΧΙΔΗΣ. Ἀθηναῖοι τῶν Εὐβοίων ἀνακτησάμενοι, καὶ τὸς Ἐσταῖς ἐκβαλόντες, δόποσάντας εἰσέπεμψαν.
- ΟΛ. ΠΔ. Κρίτων ἡμερῶν σάδιον τὸ β'. Κάλπης, καὶ ἀπὸ τῆς δρόμοι ἐν Ὀλυμπίᾳ κηρύγματι ἀπὸ τῆς.
- Α. ΠΡΑΞΙΤΕΛΗΣ. Μελισσὸς Σάμιος, ὁ Φιλίππος, Πρωταγόρας, καὶ Ἐμπεδοκλῆς ἤματι. Λυσίας ὁ ῥήτωρ ἑτῶν γεροντῶν ἄλλοις ἐς Σύβαριν δόποσάντας τῶν ὑστέρων Θεσπῆες ἐπνομαθεύσαν. Ἐν τῇ Ρώμῃ δεκά ἀνδρες κατεσάθησαν νομοθεσίῃσι.
- Β. ΛΥΣΑΝΙΑΣ. Ἀθηναῖοι, καὶ ἡ ἄλλη Ἑλλάς σελήεσιν δόποσάντας εἰς Θεσπῆες.
- Γ. ΔΙΦΙΛΟΣ. Ἐν τῇ Ρώμῃ πρῶτον ἀπὸ τῆς χθίσαν χιλίαρχοι καὶ ἀπὸ τῆς ἑσπῆας. Αἱ δὲ δέκα δέλοι τῶν νόμων ἐν τῇ Ρώμῃ σπευτελεσθησαν.
- Δ. ΤΙΜΟΚΛΗΣ. Μιλήσιοι Ἀθηναίων ἀπέστησαν. Πρῶτος πάντων Περικλῆς μηχαναῖς τοῖς νομιζομένοις κηλοῖς, καὶ χελώναις ἐχρησάτο πολιορκῶν τῶν Σάμων, Ἀρτέμιονος δὲ Κλαζομῶν κατασκαφῆσιν. Μιλησίων, καὶ τῶν Σαμίων μαχομῶν, Ἀθηναῖοι παρεστῆσαν ὑπὸ Μιλησίων εἰς συμμαχίαν, ἐπεστῆσαν κατὰ τῶν Σαμίων, Περικλῆς ἡγεμῶν τῶν ἑσπῆων. κακῶς δὲ διατεθέντες Σάμιοι ἐπεχείρησαν πρὸς τὴν Σικελίαν τῶν Περσῶν ἐπεσθῆναι, καὶ δὴ τῶν μαθόντες Ἀθηναῖοι τριήρεις πολεμίας, κατ' αὐτῶν κατεσκευάσαν Περικλῆς εἰσηγησῆσαν.

„μηχανίς αὐτοῖς. τῆτο ἢ μαθόντες Σάμιον
 „μηχανίῳ πνα κατποκεύασαν κατ' αὐτῶν,
 „ὡ μαθόντες Αθίναῖοι ὑπὸ πινῶ Κα-
 „ρυσίῳ, ἐφυλάξαντ. ἢ Σαμίος μὲν κα-
 „κῶς διέθικαν. τὸν ἢ Καρυσίωνα ἐπμησαν
 „σφόνδεα μὲν ἔγενε, ἢ τ' αὐτῶν πολιτείας
 „ἤξίωσαν.

ΟΛ. ΠΕ. Κείτων Ἰμεραῖοι εἰδῖον τὸ γ.

Α. ΜΥΡΙΧΙΔΗΣ. Ἰέρων κατὰ πνας τ' Συρα-
 κωσίῳν δρχῆς κρατῆ μὲν πλῆ Γέλων ἔ-
 ἀδελφῆ τελευτῶν. Κατὰ πλῆ Σικελίαν ἢ
 Καμαρίνα ὑπὸ τ' Συρακωσίῳν πορθηθεῖσα
 ἀνακίεπε. ψήφισμα ἔμη καμωδῶν ἐγρά-
 φη, τὸ μὲν πῶτα ἔπῃ Ευθυμῆος ἀρχοντῶ
 Διελυθῆν.

Β. ΓΛΑΥΚΙΔΗΣ. Ἀρχὴ ἔ Κορινθιακῶ πο-
 λέμῃ.

Γ. ΓΕΘΔΩΡΟΣ. ὁ πρὸς Ἀναίαν Ἀθηναίων
 πόλεμῶ, ἐν ᾧ Σοφοκλῆς ὁ τραγωδοποιὸς
 στρατηγὸς ἦρεθη. Κατὰ πλῆ Ἰταλίαν τὸ ἔθνος
 τ' Καμπανῶν σωῆση. Κατὰ πλῆ Ἀσίαν οἱ ἔ
 Κιμμερίῳ Βοσπόρῳ βασιλεύσαντες, ὄνομα-
 σθέντες δὲ Ἀρχαῖα ἀνακτίδα ἤρξαν ἐπὶ μὲν.
 διεδέξαν δὲ πλῆ δρχίῳ Σπάρτες, καὶ
 ἤρξαν ἐπὶ ἔ.

Δ. ΕΥΘΥΜΕΝΗΣ. Ἀχαρνῆς Ἀρισφάνης
 ἐδιδάχθησαν ἐν Λυκίῳ. Ἀθηναῖοι πλῆ
 Ἀμφίπολιν σωῆσαν. Τὸ ψήφισμα ἔ
 μὴ καμωδῶν γραφῆν ἔπῃ Μυριχίδῳ ελύ-
 θη. Τὰ πρῶτα ἔμῃ ἀκροπόλεως οἰκο-
 δομῆν ἤρξαντο Ἀθηναῖοι, Μησιελίος δρχ-
 χιτεκλονεῖτῶ, ὡς αἰλόχορος ἐν τῇ τετάρ-
 τη. ἐν ἔτεσι μὲν πέντε παντελῶς ἔπεσοιθη,
 τάλαντα ἢ ἀνηλῶθη διαχίλια δάδεκα πέντε
 ἢ πύλας ἐποίησαν, δι' ὧν εἰς τ' ἀκρόπολιν
 εἰσίασαν, ὡς Ἡλιάδωρος ἐν πρῶτῳ πῶ τ' Ἀθή-
 νησιν ἀκροπόλεως.

ΟΛ. Πς. Θεόπομπος Ἐεσαλὸς εἰδῖον.

Α. ΝΑΥΣΙΜΑΧΟΣ. Μυρῶν ἄσιος. οἱ ἢ ΛΥΣΙ-
 ΜΑΧΟΣ. Ἰσικράτης ρήτωρ ἐγεννήθη. Φρῶνι-
 χος Ἀθηναῖος κωμικὸς τ' ἔπιδόπτερον τῆς
 δρχαίας κωμῳδίας ἐδίδαξε τὸ πρῶτον.

Β. ΑΝΤΙΛΟΧΙΔΗΣ. ἢ Ποτιδαία τ' Ἀθηναίων
 ἀπέση. Ρωμαῖοι ἐς Ἀργεῖαν δποίους ἀπέ-
 σταν.

Γ. ΧΑΡΗΣ. Ἀρχίδαμῶ Λακεδαιμονίων
 βασιλῶς ἐπελεύτησεν. Ἄγις βασιλεύς
 Σπάρτης.

Δ. ΑΥΕΥΔΗΣ. Μέτων ὁ Πρωσανίος Ἄδων-
 νοεὺς ἠλιοςτρόπον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἔθηκε, ἢ
 πλῆ ὄνομαζομῶν ἐνεαδεκαετηρίδα ἔξέ-
 θηκεν. ὁ ἢ αὐτὸς καὶ πᾶς τροπᾶς φερνῆς
 ἐν τῷ παρῆντι ἐπὶ ἐτήρησεν. Σπάρτης ὁ
 Βασπόρῳ βασιλεύς ἐτελεύτησε. διεδέξαν
 πλῆ δρχίῳ Σελεύκος.

ΟΛ. Πζ. Σώφρων Ἀμφρακίῳτης εἰδῖον. Δωρεὺς
 Διαγόρῳ Ρόδιῶ παγκράτιον.

Α. ΠΥΘΟΔΩΡΟΣ. Ἐν τῇ Ρώμῃ Σπέρῶ Μέ-
 λιῶ ἔπιδόπτερον τυρανίδι αἰρήθη. Ἀρι-
 σφάνης κωμικὸς τ' ἔπιδόπτερον τ' δρχαίας
 κωμῳδίας ἐγνωρίζετ. Αἰ Φάμοισα Ευρυ-
 πῆς ἐδιδάχθησαν. πρῶτῶ Ευφροῖων, δεύ-
 τερῶ Σοφοκλῆς, τρίτος Ευρυπῆος. τὸ
 ἀρχαῖα τὸ χευστὸν Ἀθηναῖς ἐσῶθη εἰς τὴν
 νεῶν τ' μέγαν ἔχον χευστῶ σαθρὸν πελάντων
 μῶ, Περικλῆς ὄπισσῆτῶ, ἀφῶ δὲ
 ποιήσαι. ἰσορῶ αἰλόχορῶ.

Β. ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ. Ἀρχὴ ἔ Πελοποννη-
 σακῶ πόλεμῃ, ὃν Ἐκκυδίδης Ὀλόρῳ σωε-
 γράψαστ.

Γ. ΑΦΟΛΛΟΔΩΡΟΣ. Ἐὺπολις πᾶ αὐτῶ δρχά-
 ματα ἐδίδαξε.

Δ. ΕΓΓΑΜΕΙΝΩΝ. Πλάτων ἐγεννήθη. Ἀθηναῖοι
 πλῆ Ροτιδαίαν πολιορκῶντες μόνις πῶτης
 ἐκρέτησαν ὑπὸ σπῶνδῳ ὄπῃ πολίτας ἀπέ-
 θῶν ἀφέντες. τρίτον ἔτῶ Πελοποννησια-
 κῶ πόλεμῃ. Περικλῆς δποθῆσῆ. τελευ-
 τήσαντος Περδικῆ, πλῆ Μακεδῶν βασι-
 λῆαν Ἀρχέλαῶ Διεδέχε.

ΟΛ. Πη. Συμμαχῶ μεσῶνιῶ ἄπὸ Σικελίας
 εἰδῖον. Μεγακλῆς Ἀθηναῖῶ τεθρῶπῶ.
 Δωρεὺς Διαγόρῳ Ρόδιῶ παγκράτιον τὸ β.

Α. ΔΙΟΤΙΜΟΣ. Ἀναζογόρῳ Κλαζομῆος Φι-
 λόσοφῶ ἐτελεύτησε. Πλάτων γενῶται κῆ'
 πνας. Ἀρισφάνης πρῶτον ἐδίδαξε Διῶ Καλ-
 λιστρατῶ.

Β. ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ. Λεοντῆνοι ὑπὸ Συρακωσίῳν
 πολεμῶμνοι Διῶ Γοργίῳ ἔ ῥήπῶ πρὸς
 ὄπῃ Ἀθηναῖς Διῶ πρῶσθεύοντῳ. Λέσῆοι
 ἀπέσησαν ἀπὸ τ' Ἀθίναῖων. Πλαπῆς πῶς
 Λακεδαιμονίους ἐαύτῳ πρῶσθεδιδῶσι.

Γ. ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ οἱ δὲ ΕΥΕΥΝΟΣ. Ἰπῶνι-
 κῶς Ἀθηναίων στρατηγὸς πρῶταξομῶ μὲν
 Νικίῳ πρὸς ὄπῃ Τεναγραίῳ πρῶσθεθῆν-
 τῶ τ' Βοιωτῶν νενίκηκε. Δῆλῶ καθῶρε).
 Σῆτῶν ἡνομῶν κατὰ πολλὰ μερῃ τῆς
 Ἑλλάδῶ, ἢ θάλασσα πλῆ ἔπῃ Λο-
 κροῖς πῶς Ὀπυντίῳ νῆσον ὄνομαζομῶν
 Ἀπελάντῳ ἐπέκλυσε. Λακεδαιμονίοι τ'
 Τεραχίνα καλομῶν ἔκισαν, καὶ μετῶν-
 μασαν Ἡράκλῆσαν. Ἀρκεσίλαος Κυρηναῖος
 ἐνίκητε πλῆ πᾶ Ροθιαδῶ ἄρματι.

Δ. ΣΤΡΑΤΟΚΛΗΣ. Ἐκλειψῶ σελλῆος Βοη-
 δρομῶν. πέμπτῳ ἔσμῶν Κλέων στρατη-
 γὸς ἐχειροτονήθη. ἢ λιῶ ἔξέλειπεν Ἀθη-
 σερῶν ἔκτη ἔπῃ δέκα. Ἰπῶνις Ἀρξο-
 φάνης ἐδιδάχθησαν δι' αὐτῶ ποιητῶ δημο-
 σία εἰς Λήναια.

ΟΛ. Πθ. Σύμμαχος Μεσῶνιῳ τὸ β. Δωρεὺς Δια-
 γόρῳ Ρόδιῳ παγκράτιον τὸ τρίτον. Ἑλλα-
 νικῶς ὁ Ἀλκαμένης πῶς πυγμαῖ.

Α. ΙΣΑΡΧΟΣ. Ἐνιάσοι ἀπονδαῖ Ἀθηναίων ἢ
 Λακεδαιμονίων, μῆνος Ἐλαφθολιῶν Αἰ
 πρῶτῳ Νεφέλαι Ἀρισφάνης ἐδιδάχθησαν

- ἐν ἄσφ. Κρατῖνος καὶ Γυτίνη. Ἀμφίβιας τὸ δράμα Κοινὸν διδάσκει. ἢ τῶ Ἀθηναίων πρὸς τὸ Δήλιον ἦτο. Δημοσθένης τῶ Ἀθηναίων ἢ σπληνὸς τῶ Πύλον ἐτείχευε.
- Β. ΑΜΥΝΙΑΣ.** Αἱ δευτέραι Νεφέλαι Ἀρσινόου ἐδιδάχθησαν. τῶ αὐτῶ καὶ Σφῆκες Ὀλυμπίων ἐν τῇ πόλει, ἢ τὸ δεύτερον ἐς Ἀθήνας. ὁ νεὸς τῶ Ἡρας ἐν Ἀρχῇ κατεκαύθη, Χρυσίδος τῶ ἱερείας λύχρον θείας ἡμιμνον πρὸς τὰ σέματτα, ἕκτον, καὶ πεντηκσὸν ἔτος αὐτῆς Χρυσίδος ἱερωμῶν.
- Γ. ΑΛΚΑΙΟΣ.** Εὐπόλις σὺν Κόλακος ἐδίδαξε. Βρασιδάς ὁ Λάκων πρὸς Ἀμφίπολιν ἄρσεύρας, καὶ πολλὰς τῶ ἀνταπομολίων Ἀθηναίων ἀνελάων, ἡραϊκῶς κατέσρεψε τῶ βίον. Σπονδαὶ πεντηκσὸν ἔτετις Ἀθηναίων, ἢ Λακεδαιμονίων.
- Δ. ΑΡΙΣΤΙΩΝ.** Εὐπόλις τῶ Αυτολύκου ἐδίδαξε. Φερεκράτης σὺν Ἀργείας ἐδίδαξε.
- ΟΛ. Γ.** Ὑπέρβιος Συρακῆσιος σάδιον. Ἐεάντης παῖς πυγμῆ. Ἀνδρυσθένης Ἀρκίς παγκράτιον τὸ πρῶτον. οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔειρα ὑπὸ Ἡλείων ἀρχήσαν, ὡς μὴ ἴσιν, μὴ δ' ἀγωνίζεσθαι σὺν ἑκτίοντες τῶ δ κην αὐτοῖς, ἢ ἐν τῶ Ὀλυμπιακῶ νόμῳ ἡλαῖσι καθεδικασθῶν αἰπῶν.
- Α. ΑΣΤΥΦΙΛΟΣ.** Ἀθηναῖοι Δηλίοις ἀπέδοσαν τῶ νῆσον καὶ χρῆσμον. ἢ κατῆλθον ἐς τῶ παρσίδα οἱ τὸ Ἀτταμύτιον οἰκῶντες Δηλίοι. ὁ τῶ Λακεδαιμονίων πρὸς σὺν Ἀθηναίους πόλεμος ἀναζωπυρεῖται. σπονδαὶ ἐπιήσαντο ἑκατὸν Ἀθηναῖοι ἔτη, καὶ Ἀργεῖοι, καὶ Μαυτινῆς, καὶ Ἡλείοι.
- Β. ΑΡΧΙΑΣ.** Πόλεμος Λακεδαιμονίων πρὸς Ἀργεῖας διὰ τὰ ἐς Τροίαν ἡλαῖς Λακεδαιμονίων συμμάχος ὑπὸ τῶ Ἀργείων ὄψωνομημῶν. Λακεδαιμόνιοι πρὸς Ἀθηναίους σπονδαὶ λύσαντες Ἀθηναίους ἐπλέμησαν. αἱ διὰ ψήφιστος, ἢτοι αἱ τῶ ἐν δήμοις ἔξεταστος, ἐσέχθησαν, ὡς Ἀιδροτίων ἐν τῇ Ἀττιδί, καὶ φιλόχορον ἐν ἑκτῶ τῶ Ἀττιδί.
- Γ. ΑΝΤΙΦΩΝ.** Ἀργεῖοι, ἢ Λακεδαιμόνιοι διαπρεσβεσάμενοι πρὸς ἀλλήλους ἐβλήθη ἐπιήσαντο, ἢ συμμαχίαν σπευσεντο. Ἀθηναῖοι τῶ Πήλον ἐκπολιορκήσαντες πάντας τὰς ἐν αὐτῇ παύδας, καὶ γυναικῶν ἤβηδὸν ἀπέτρεξαν.
- Δ. ΕΥΦΗΜΟΣ.** Ἀγάθων ὁ τραγωδοποιὸς σέφανος τῶ Ἀθηναῖοις. Πλάτων τῶ ἡλικίας τεσσαρεσκαιδέκατον ἔτη.
- ΟΛ. ΓΔ.** Ἐξάινετ Ἀκραγαντινὸν σάδιον. Ευαγόρας Ἡλείοι σπυρῶν τελεῖα πρῶτος.
- Α. ΑΡΙΣΤΟΜΝΗΣΤΟΣ.** Ξενοκράτης ὁ Φιλίσσο τῶ ἐβλήθη. Ἀρχιπῶ Ἀθλιῶ καμικὸς δὲρχαῖ ἐνίκησεν ἀπῆξ. Ἀντηγωνίσαντο ἀλλήλους Ξενοκλῆς, καὶ Ευραπίδης. καὶ πρῶτος γε ἢ Ξενοκλῆς Οιδίποδι, καὶ Λυκαόνι, καὶ Βάκχαις, καὶ Ἀθάμαντι σπυρῶν. Τέταρτος δὲ Ευραπίδης ἢ Ἀλε-
- ξάνδρῳ, ἢ Παλαμίδῳ, ἢ Τρωσὶ, καὶ Σισύφῳ σπυρῶν.
- Β. ΧΑΒΡΙΑΣ.** Πλεισώναξ Λακεδαιμονίων βασιλεύς ἔτη ἢ. Ὀρνήτες Ἀρσινόου ἐδιδάχθησαν ἢ ἄσφ. Ἀθηναῖοι πόλεμον ψήφισον καὶ Συρακῆσιων. Ἀλκιβιάδης διὰ τῶ κατεκαύθη τῶ Ἐρμῶν Φυγῶν ἐς Σπέρτιον Λακεδαιμονίους πρὸς τῶ ἑαυτῶ Ἀθηναῖοις. Ἀθηναῖοι τῶ ἀνελάων Διαγόρον τῶ ἄσφον τῶ αὐτῶ ἐπεκηρυξαντο. ἱμεραίων πόλις ὑπὸ Καρχηδονίων χειρωθείσα, ἢ καταστραφείσα διέμενεν ἀόικητ.
- Γ. ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΣ.** οἱ Λακεδαιμόνιοι ὑπὸ Ἀλκιβιάδου παροξυνθέντες πρὸς Ἀθηναίους σπονδαὶ ἔλυσαν.
- Δ. ΚΛΕΟΚΡΙΤΟΣ.** οἱ δὲ ΚΛΕΑΡΧΟΣ. οἱ Λακεδαιμόνιοι, Ἀγιδῶ ἡγεμῶν, ἢ Ἀλκιβιάδου, κατελαβόμενοι χωρὶς ἰσχυρὴν Δεκείλαιαν, φρέρον ἐποίησαν καὶ τῶ Ἀττικῆς. ὅθεν ὁ πόλεμος Δεκείλαικος πεποιηθεῖται. Ἐκλείφεις σελήνης. ἦτο τῶ Ἀθλιῶν ἐν Σικελίᾳ, καὶ τῶ σπληνῶν, Δημοσθένης, ἢ Νικίης Φόν.
- ΟΛ. ΓΒ.** Ἐξάινετ Ἀκραγαντινὸν σάδιον τῶ β.
- Α. ΚΑΛΛΙΑΣ.** Λυσίας ὁ ῥήτωρ ἂν ἐτῶν μὲν ὑπὸ τῶ Ὀβελίων κατῆλθον ὡς ἀττικῶν ὄψων ἀθλιῶν αὐτῶ ἐς Ἀθήνας. Ἀθηνῶν ὁ δῆμος ἐβλήθη ἐκστῶς τῶ δημοκρατίας, καὶ ἐλόμβρος ἀνδρας τετρακοσίους τέτις τῶ διοίκησεν ἐπέτρεψε τῶ κοινῶν Διοκλῆς ὁ τῶ Συρακῆσιων νομοθέτης ἐγνωρίζετο.
- Β. ΘΕΟΠΟΜΠΟΣ.** Ἀθηναῖοι τῶ τῶ τετρακοσίων ὀλιγαρχίαν κατέλυσαν. Λακεδαιμονίων πρεσβεσάμενοι πρὸς ἑρήνης, ἀπίσησαντες Ἀθηναῖοι ἐβλήθησαν. ἱσορῶ φιλόχορος. Ἐνταῦθα ἐκυδίθης τῶ ἱσορῶν κατέσρεψε πρὸς ἑαυτῶν κβ ἐτῶν χρονον ἐν βιβλίους ὀκτώ. πρὸς τῶ Διαιρῶν ἐς ἐννέα. Ξενοφῶν δὲ, καὶ Θεόπομπος ἀφ' ὧν ἀπέλιπε Θεοκυδίθης τῶ δὲρχῆν πεποίησαν. Καὶ Ξενοφῶν μὲν πρὸς ἑαυτῶν χρονον ἐτῶν μὲν, Θεόπομπος δὲ πρὸς ἑαυτῶν πρῶτος ἐβλήθη ἑπτακαίδεκα κατῆλθον τῶ ἱσορῶν ἐς τῶ πρὸς Κνίδον ναυμαχίαν ἐν βιβλίους β.
- Γ. ΓΛΑΥΚΙΓΓΟΣ.** Ἐδιδάχθη τὸ Σοφοκλῆς δράμα σιλοκότης. πρῶτῶ ἢ Σοφοκλῆς Λακεδαιμόνιοι πελομαχία, ἢ ναυμαχία ἡσθηθέντες ὑπὸ Ἀθηναίων πρὸς Κύζικον δεινῶς ἐτεπνήθησαν.
- Δ. ΔΙΟΚΛΗΣ.** Ευραπίδης τῶ Ὀρέσην ἐδίδαξε. Κατὰ τῶ Σικελίαν Σελίνους ὑπὸ Καρχηδονίων ἔαλω, ἢ διηρωσάσθη, ἢ τὰ τείχη περιήρηθη. ἱμεραίων ἐν τῶ Σικελίᾳ οἱ Καρχηδονιοὶ ἐς ἑαυτῶ κατέσρεψαν. Λακεδαιμόνιοι τῶ Πύλον ἐγκρατῆς ἐβλήθη ἢ ἑτῶ τῶ Ἀθηναίων αὐτῶ κατεργησάντων, ἀφ' ὧν Δημοσθένης αὐτῶν ἐτείχευε.

Εσκυλίδης κατέλιξε πραγματείαν· ἔγραψε ἡ γ' ἑξήκοντον ἐτών α'.

Γ. ΕΥΒΟΥΛΙΔΗΣ. Περὶ τῶν Ἰσθμίων Σίτεςος Διαφορῆς γενικῆς, οἱ τὸ Κορινθίων Φυράδες τὸν ἀγῶνα ἔθεσαν. Ἀρχὴ τῶ Κορινθιακῆ πολ. κ. Διατελέσειν ἔτη γ'. Παιωνιακῆ Λακεδαιμονίων βασιλῆος ἐγκαλέμην· ὑπὸ τῶ παλῶν ἐΦυρε, ἀρχῆς ἔτη ιδ'. τῶν ἡ βασιλείαν Διαδεῖ αἰδῆς ἕως Ἀγησίπολις ἤρξε τῶν τῶ πατρὶ χρόνον. Παιωνίας ὁ τὸ Μακεδόνων βασιλῆος ἐπελεύτησεν ἀνακρεθεὶς δὲ ἰδῶ ὑπὸ Ἀμύπτε, ἀρχῆς ἐνιαυτῶν τῶν δε βασιλείαν καταχρῶν Ἀμύπτε ἤρξεν ἔτη ιδ'.

Δ. ΔΗΜΟΣΤΡΑΤΟΣ Ἀμύπτε ὁ σιλίπτε πατήρ ὑπὸ τῶ Ἰκλιάν τ' ἀρχῆς ἔθεπεσε, τῶ ὑπερὸν ἀεντήπτε ὑπὸ ἑσπαλῶν καταχρῶν. Σάπτε ὁ Σπαρτιάκῆ ἕως, βασιλῆος ἡ Παιωνίας, ἐπελεύτησεν ἀρχῆς ἔτη ιδ'. τῶν ἡ βασιλείαν διεδέξατο ὁ ἕως Λεύκων ἐπ' ἔτη μ'.

ΟΛ. ΓΖ. Τετρακῆς Ἡλῆος, ὡς ἡ ἄλλοι, πορμίον Ἀλικαρνασσῆς, σάδιον.

Α. ΦΙΛΟΚΛΗΣ. Οἱ Γαλάται Ἰππικῆ μὲνοι τῆ Μακεδοῖα λεηλατῆσαν αὐτήν.

Α. ΝΙΚΟΤΕΛΗΣ. Ευαγόρας τ' κατὰ Κύπρον Σαλαμῖνος βασιλεύς, Ἀδδαίμονα τ' Τυρρον ἐκβαλῶν.

Γ. ΔΗΜΟΣΤΡΑΤΟΣ.

Α. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ. Κελτῶν Διαβάσις τῆ Ἀλπειαν. Πλῆτοι Ἀρσάφαικῆ ἐδιδάχη

ΟΛ. ΓΗ. Σάσιππος Ἀθηναῖος σάδιον. Ἐξ Ζᾶνες ἐκ χαλκῆ ἐπήχησαν ἐ Ολυμπία σποδ' χρημάτων τῆς Σπαρτιάκῆς τοῖς πύκτις ζῆμῆς ὑπερῆσις ἐς τὸν ἀγῶνα Ἀρσάδμην Ἡλῆ ὁ παλῶν, ἔμεσε εὐεὶς ἐλαθεν.

Α. ΑΠΥΡΓΙΩΝ. οἱ ἡ ΓΥΡΓΙΩΝ. Ενοφῶν ἡ κμαζεσιν πῆς ἄλλοις Σαρκηπιοῖς. Κελπκῆ ἐφοδος ἐς τὸν Ράμην

Β. ΕΞΟΔΟΤΟΣ. οἱ Ρηγῆνοι κατὰ τὸν Ἰπυλίαν ἔνδεκα μῆνας πολιορκεῖνοι περιέδωκαν ἑαυτῆς Διορυσίῳ τῶ Σαρακασίων τυραννῶ. οἱ Κελπῆ τῆς Ἀλπῆς διεθσαν, ὡς Διοδάμῳ δλοκῆ εἰρήνη Ἀρξῆξέρη σπῆς ὄντ' Ἑλληνας. Καλλισθένης ὁ ἰστρογογράφος τῶν τῶ ἑλληνικῶν σπῆξιν σποδ' τ' κατὰ τῆσπον τὸν ἐνιαυτῶν γενικῆς εἰρήνης πῆς Ἑλλησι σπῆς Ἀρξῆξέρη τὸν τῶν Περσῶν βασιλεῖα τῶ ἰστροῖαν ἤκτω γράφειν. σπῆξιν δὲ τριακονταετῆ χρόνῶν ἔγραψε μὲν βιβλῆς δλοκῆ, τῶν δὲ πελοπῆσαν κατέπασσε τῆς πωπῆσῆς ἐς τὸν ὑπὸ τῶ φιλομήτῃ ἔνωκῆως κατὰ ληξῆν τῆσ ὄν Δελφοῖς ἱερῆ.

Γ. ΜΥΣΤΙΧΙΔΗΣ. Ευαγόρας λάθεα τ' Κύπρος ἐξέπλευσεν ἐς τὸ Αἰγυπτίων βασιλεῖα.

Δ. ΔΕΞΙΘΕΟΣ Φυράδες ἔθισται πῆσαν τῶν κατὰ τὸν Κύπρον πολεαν, μόνης δὲ τῆ Σαλαμῆ ὁ βασιλῆος ἐκ τῶν σπῆξιν ὡς τελεῖν τῶ Περσῶν βασιλῆος ἐκ τῶν ἐνιαυτῶν Φύρον ὡς μὲνοι. οἱ Μαιωνεῖς ὑπὸ τῶ Μακεδόνων ἐκπορκεθῆντες ἠναγκάσθησαν τῶ ἰδίαν πατρία κατῆσπάσαι, ἐς δὲ τῆς κόμης μετοκῆσαι.

ΟΛ. ΓΘ. Δίκων Σαρακασίων σάδιον. Παλῶν ἀρμα πωροσπέτη. Λακεδαιμονίῳ δὲ Σαρτιάδης πρῶτος τὸν ἐσφάνον τῶ παλῶν ἔρχεσ ἀρμαπος. Σωπίδης Κρής δολιχῶν.

Α. ΔΙΟΤΡΕΑΣ. Ἀρσπῆλης ἐγενήθη κατὰ τὸν Ἀπολλόδαρον.

Β. ΦΑΝΟΣΤΡΑΤΟΣ. Ἀμύπτε ὁ τῶ Μακεδόνων βασιλῆος τῶ ἰδίαν βασιλεῖαν ἀνακῆσασπ. Ἐκλειψῆς σελήης Περσδεῶν, καὶ πάλιν Σκίρροφρεῖνος.

Γ. ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ οἱ ἡ ΙΥΑΝΔΡΟΣ. ἔκλειψῆς σελήης Περσδεῶν. οἱ Λακεδαιμονίαι τῶν ἐν ἐσθῆας Καδμῆαν κατελάσωντ.

Δ. ΔΗΜΟΦΙΛΟΣ. Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ γεννηθη σπῆξιν ἔτη μ' Ἀρσπῆλη.

ΟΛ. Ρ. Διονυσόδωρος Ταρκεντιος σάδιον Σωπίδης Κρής δολιχῶν. νικῆσπε τῶ σπῆξιν, λαδῶν χρηματα σπῆξιν τῶ Φεσῆαν κῆξ, τῶ Φεσῆοῖς ἐσπῆξιν αὐτά. καὶ αὐτῶν σπῆξιν τῶ ἐργῶ Φυγῆ ζῆμῆσιν ἐς Κρήτες

Α. ΡΥΣΕΑΣ. Ἀγησιπολις Λακεδαιμονίον βασιλῆος ἐπελεύτησε νῶν ἀρχῆς ἔτη ιδ'. Κλεῖμῆροπος ἀνέλεος αὐτῶν ἀνδέξατο ἐπ' ἔτη δ. οἱ Λακεδαιμονίαι τῶ Ὀλυμπῶν ἐκπολιουρκῆς ἐλόντες πῆς τῆς Ἑλλάδος κατὰ γλῶξ κατὰ τῶν αἰτῶν τῶ ἡγεμονίαν ἔχων. Καρκῆος Ἀρκαρκεντιος τερηκῆς ἰγνώξιζετ.

Β. ΝΙΚΩΝ. οἱ Ἀίετες, οἱ τε τῶν Σαρδῶ καπικῆσντες σποδ' Καρχηδονίον ἀπέσπῆν. οἱ Καρχηδῶνοι τῶν Σαρδῶ ἀνεκτῆσαντ. κῆξσῶλος ὁ τῶ Καρῆας διωκῆσῆς ἐτελεύτησε.

Γ. ΝΑΥΣΙΝΙΚΟΣ. ἀρχῆ τῶ Βοιωτῆσ πολέμῃσ Λακεδαιμονίους καὶ Βοιωτῆσ σπῆξιν ὄντος οἱ ἐκβαῖοι τῶν Καδμῆαν ἀνέλαδῆν, ὄντ' αὐτῶν κατέχωντῆς Λακεδαιμονίους πολιορκῆσ σπῆξιν σπῆξιν. οἱ Ἀθῆναῖοι διηρηθησαν καὶ συμμοχῆς. ἰστροῖ Φιλόχορος ἐν τῆ πέμπτῃ Ἀτθῆδ.

Δ. ΚΑΛΛΙΑΣ. αἱ ὑπὸ Λακεδαιμονίους πεταγμῆσ πόλεις ἐπ' αὐτῶν ἀπέσπῆσαν. Ἀθηναῖοι ὑπὸ Λακεδαιμονίαν σπῆξιν σπῆξιν ἔκρωμαν αὐτοῖς πολεμῆν. Λαδῆας Ἀθηναίων σπῆξιν σπῆξιν ὑπὸ Λακεδαιμονίους σπῆξιν Νάξον σπῆξιν σπῆξιν ἀτη ναυμαχῆσ ἐνίκησεν ἐν τῆ Ράμη Μάσκος Μάνλ. σπῆξιν τερηννιδῆ σπῆξιν ἀνακῆσται.

ΟΛ. ΡΑ. Δάμων σπῆξιν σάδιον τῶ πεδῶν.

Α. ΧΑΡΙΑΝΔΡΟΣ. Χαδῆας καύσποχος Ἀθῆσ

Αθηναίων ὄντ' Ἀθηναίους τ' ἤ βαρβάρων δουλείας ἀγρολόμνος μετ' ὀλίγον ὑπὸ πιναν ἰδολοφονήθη. Ερμείας ὁ Μιθρομαῖος σύγγραφεὺς πλὴν τ' Σικελικῶν συντάξιν ἐς τῶτον τ' ἐνιαυτὸν κατέσχευε γραφίνας βίβλους δέκα, ὡς δὲ πινες Διαιρηταί, δλώδικα. Αναξανδρίδης Αναξανδρῶν Ρόδιος ἐκ Καμείρων, κατὰ δὲ πινας Κολοφώνιος, κωμικὸς ἐγνωρίζετο. ἔγραψε δράματα ἕξ ἐνίκησε ἧ τ'. Ἐπῶτος ἄτος ἐρωτίας, καὶ περθένων Φηροῦς εἰσήρχην. Ευθύλος Κηπίος Αθηναῖος ἦος Ευφράνορος κωμικὸς ἠκμαζεν μεθ' ἑκτος τ' μέσης κωμῳδίας καὶ παιλαγίας.

Β. ΙΠΡΟΔΑΜΟΣ. πᾶσαι αἱ Ἑλληνίδες πόλεις, παρεκτός τ' τ' Θηβαίων, ἀπονδαῖς ἀλλήλαις ἐπιήσαντο ὡδρακλήσῃ Ἀρταξέρξῃ τ' Περσῶν βασιλέως.

Γ. ΣΩΚΡΑΤΙΔΗΣ. ἡ τῶν Περσῶν εἰς Αιγυπτίον ἐπείεα ἀπείκην τέλος ἔχεν. οἱ Λακεδαιμόνιοι πῶς Γλαπυῖας κατέσχεσαν, καὶ πῶς εἰσπίας ἀπεπόρησαν. κατὰ πλὴν Κύπρον Νικηκλῆς ὁ δυνεχθεῖς ἰδολοφόνησεν Ευαγόρην τ' βασιλέα, καὶ τ' τ' Σαλαμινίων βασιλέας ἐκυρίευσεν. κατὰ πλὴν Ἰταλίαν Ρωμαῖοι ὄντ' Προμακίνας ὡδρακλήσῃ νικήσαντες ὄντ' πλείους τ' ἀντιπαρμενίων κατέσχεσαν. φιλόχορος Κυκνήσιος Ἀθηνῶν πραγματείαν σωσέσθαι πρὸς τ' Ἀθηνῶν ἄρχαντων, ἀπὸ Σαυρατίδου, καὶ μέχρις Ἀπολλοδώρου.

Δ. ΑΣΤΕΙΟΥΣ. κατὰ ὅλην Πελοπόννησον συνέβη κατὰ κλυτμούς καὶ στήματα γυνάξ, ὡς αὐτῶν δὲ πόλεις ἀφαιδύωαι ἔβραον, καὶ Ἑλικίω. Κλεομένης βασιλεύσῃ Σπυρτης ἔτη ἕξ.

ΟΛ. ΓΒ. Δάμων Θέρξῃ ἐπίδον τὸ δεύτερον.

Α. ΑΛΚΙΘΕΝΗΣ. Πάλιν Ἀρταξέρξῃ ὡδρακαῖ ἔντ' ἔσθ, αἱ Ἑλληνίδες πόλεις κοινῶ ἐρήνῃ συνέθεντο, πλὴν Θηβαίων. Λαμπρὸς ὡρθη τ' τ' ἔρανον ὅππ' ἰπλάς νύκτας πᾶσαι πλὴν ἔχραπυ λαμπερήτα καὶ δυνάμιν τ' Φωτίς, ὡς ὅππ' ἔρανος σκιάς πᾶσαι ὡδρακακίνας τῆ σελήνῃ.

Β. ΦΡΑΣΙΚΛΕΙΑΝΗΣ. ἡ πρὸς Λευκτρα μάχη, ἐν ἣ Κλεόμβροτος ὁ Λακεδαιμόνιος βασιλεὺς ἀνιέρθη. ἡ μεγάλη πόλις ἐν Ἀρκαδίᾳ σπυρτικῆ. Ἀλέξανδρος ὁ περσῶν πύραυρος πλὴν Σικελικῶν πόλιν ἀπονδαῖς κατὰ λαδὸν ὄντ' ἰπλάς ἐς τὸ θείαρον σπυρτικῆς ἀπείκην κατέκλιεν, περὶ τῆς ἐν κελῶ περὶ τῶν καὶ πρὸς τῆς. καὶ ἰὸ ἄλλο ὄντ' ἐν ἡλικίᾳ κατέφειδυσεν, γυναικάς δὲ ἀπέδου, καὶ πᾶσας μισθὸν εἶναί τὰ χεῖματ' αἰς ξένους.

Γ. ΔΙΣΚΙΝΗΤΟΣ. οἱ Μεσσηνῶν κατὰ πλὴν τῶν ἐαυτῶν ἀνεσώσαντο. Στάσις

ἐν Ἀργῇ, καὶ Φοῖβ' ὁ λεγόμενος Στυπαλισμός. ἰάσαν ὁ φερῶν πύραυρος ἐπελάσθησεν ἰδολοφονήσας. Δῆρος ὁ Σάμιος ὁ ἰσομογράφος τῆς τ' Ἑλληνικῶν ἰστορίας ἐντεῦθεν ἐπιήσαντο πλὴν ὡδρακλή. Ἀμύπας σαφραλέος βασιλεύσῃ Μακεδονίας ἐπελάσθη βασιλεύσας ἔτη πᾶ, ἀπολιπῶν τρεῖς ἦος, Ἀλέξανδρον, καὶ Περδίκκην, καὶ Φίλιππον. οἱ Μεσσηνῶν κατὰ πλὴν εἰς Πελοπόννησον, καὶ ἀνεσώσαντο πλὴν ἐαυτῶν ἐπὶ τῆ ὡδρακλή, ἔδρακοσίους ἔπειν ὑπερον μὲν εἶος ἀλώσιν.

Δ. ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΟΣ. πολύδωρος ὁ φερῶν ὁ τ' Θεσσαλῶν ἄρχας ὑπὸ Ἀλεξανδρῶν τῶ ἀδελφῷ ἀνιέρθη Φαρμάκῳ, ὅς ἰς αὐτὸν ἀδρακλήσῃ ἦρθε ὡδρακίνας καὶ ὡμῶς ἐπὶ ἔτη ἐνδύκ. Ἐπιμινῶνδας τ' Μεσσηνῶν ἀνακτιζῆ.

ΟΛ. ΓΓ. Πυθῆστρατος Ἀθηναῖος ἐπίδον. δλώδικα Ἑλλανδοίκα κατέσχεσαν εἰς ἀφ' ἐκάστης Φυλῆς.

Α. ΝΑΥΣΙΓΕΝΗΣ. Ππολεμαῖος ὁ Ἀλωρήτης, ὁ Ἀμύπας ἦος, Ἀλέξανδρον τ' ἀδελφὸν ἰδολοφόνησεν, καὶ ἐβασίλευσε τ' Μακεδονίας ἔτη γ'. Ἀρξιστέλης ὀλιχωκαδικακῶν ἐτ' ἔρανον ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, καὶ συνεθεῖς Πλάτωνι χρόνον ἐκοσμετῆ διεστρέψε σὺ αὐτῷ. ἡ Μεγάλη πόλις ἐν Ἀρκαδίᾳ κτίζεσθαι ὑπὸ τ' ὀνομαζομένων Μαυναλίων καὶ Παρρατίων Ἀρκαδῶν. Διονύσιος εἰς ἄρρωσίαν ἐμπεσὼν ἐπελάσθησεν τυραννίσει ἔτη λγ, ὀλίγον πρὸς τ' Ἀθηναῖσι διδρακίας τραγωδίων καὶ νικήσας. Εὐδοξὸς Κνίδιος ἠκμαζῆ. Θεοδικτης Ἀρξιστέλης ἀσπλίτης ἐκ Λυκίας ῥήτωρ ἀμα καὶ τραγωδοπῶς, καὶ Ναυκρατῆς Ερυθραῖος, καὶ Ἰσκρατῆς ὁ ῥήτωρ, καὶ εἰσπομπὸς εἶπεν ὅππ' ἰπλάσιον ὅππ' ἰπλάσιον, Ἀρπμιστίας τ' γυναικὸς αὐτῶ πρὸς τ' ἀμύπας. καὶ ἐνίκησεν ὁ Πολυδικτης.

Β. ΠΟΛΥΖΗΛΟΣ.

Γ. ΚΗΦΙΣΟΔΩΡΟΣ. Κῶοι μετῶκησαν εἰς πλὴν νυῖ εἰκμηλίω πόλιν, καὶ κολεσκύβασαν αὐτῶ ἀξιόλογον. ὁ Βοιωτικὸς πόλεμος τέλος ἔσχε, τ' Ἀρταξέρξῃ εἰς εἰρήνῃ ὄντ' Ἀλακεδαιμόνιος, καὶ ὄντ' Ἑθναῖος πρὸς Ἀλακεδαιμόνιος. ἄνδρες κατὰ παιδείαν ἀξιόμνημόνοτοι, Ἰσκρατῆς τε ὁ ῥήτωρ, καὶ οἱ τῶν γυνώμνοι μαθητῶν, καὶ Ἀρξιστέλης ὁ Φιλόσοφος, ἐπὶ Ἀναξίμανδρῳ ὁ Λαμψακλώος, καὶ Πλάτων ὁ Ἀθηνῶς, ἐπὶ ἧ τ' Πυθαγορικῶν Φιλοσόφων οἱ πλείωτοι, Ξενοφῶν τε ἐρατογῆρος ἄν, Ἀρξιστέπος τε καὶ Ἀντιθένης. πρὸς δὲ τῶν Αἰσχίλης ὁ Σφήτιος ὁ Σωκρατικός.

Δ. ΧΙΩΝ. κατὰ πλὴν Μακεδονίαν Ππολεμαῖος ὁ Ἀλωρήτης ἰδολοφονήσας ὑπὸ τ' ἀ-

δελεῖσθε Περδικκα βασιλεύσας ἔτη πέντε. ἢ ἢ δ' ἔρχην διαδεξάμενοι ὁ Περδικκας ἐβασίλευσεν ἔτη πέντε.

ΟΛ. ΡΔ. Ανολυμπιαίς. Ολυμπιαίς ὑπὸ Πισπιτῶν καὶ Ἀρκάδων ἤχη, καθ' ἡν ἐνίκα εἰδίον Ευθώπας Κυρηναιῶν, ἢ Φωκίδης Αθηναιῶν. Σώστραϊσιν Σικυώνιος Ἰπίπλην Ἀκροχεροσίτης παγκρατίου. Οκτώ Ἑλλανοδίκα εἰς ἕκαστης Φυλῆς κατεπέθησαν, πᾶς λοιπὸς τίσσαρος Ἀρκάδων πολέμου ἀπολεμομλίαν.

Α. ΤΙΜΟΚΡΑΤΗΣ. Δημοσθένης ἔτ' ἄγων τῆς ἀρχεπῆ δημοσίης λόγους γράψεν. οἱ Θεβαῖοι ορχομνὸν κατέχοντες, πᾶς μὲν ἄνδρας ἀνείλον ἀπάντας, πᾶς δὲ γυναικάς, καὶ τὰς πῶδας ἐβλῆδραπέδισαν. Ἡλῖς ἐκλείβει. Πελοπίδας ὁ Θεβαίων στρατηγὸς κατὰ Αλεξάνδρου φεραιῶν τυράντου μαχόμενοι πῶν μὲν νίκην περλεποῖσαν, τὸν ἢ βίον ἀπέσκαλε. Κλείαρχος Ηρακλείας τ' ἐν Πόντῳ τυραννοῦσ' ἔσ' ἔτη δώδεκα.

Β. ΧΑΡΙΚΛΕΪΔΗΣ. Ἡ περὶ Μαινιέων μάχη. Επαμινώνδης ἔ' Θεβαῖς θάνατον, ἐφ' ὃν Ξενοφῶν πῶν τ' ἑλληνικῶν σύναξιν κατέστειλεν. Αναξιμάνης ἢ ὁ Λαμψακηνὸς πῶν πρώτῳ τ' ἑλληνικῶν ἀνεγράψατο, δεξάμενοι δὸτ' ἡγεμονίας, καὶ δὸτ' ἔ' πρώτῳ γῆρας τ' ἀνθρώπων, κατέστροφε ἢ εἰς πῶν ἐν Μαινιέων μάχην, καὶ πῶν Επαμινώνδης τελευτή. περὶ ἡλασε ἢ πᾶσας σχεδὸν τὰς περ Ἑλλήων καὶ τ' βαρβάρων περᾶξαι ἐν Βίβλοισι δώδεκα. Φίλιππος ἢ τὰ περὶ Διονύσιον τ' νεώτερον ᾧδε κατέστροφε, διελθὼν ἔτη πέντε ἐν Βίβλοισι δυσί.

Γ. ΜΟΛΩΝ. Ταχῶς Αἰγυπτίων βασιλεὺς Διὰ τ' Ἀραβίας ἀνέειν πρὸς τ' βασιλεία Ἀρταξέρξης. Ἀρταξέρξης ἐτελεύτησε βασιλεύσας ἔτη μγ. Αἰγύπτιος ὁ Σπύρτης βασιλεὺς δὸτ' Αἰγύπτου εἰς πῶν πατρῶα ἐπανιὼν διὰ Κυρηνῆς, ἐτελεύτησε.

Δ. ΝΙΚΟΦΗΜΟΣ. Διονυσόδωρος, καὶ Ἀναξίς οἱ Βοιωτὸν συστραφεῖς τ' ἑλληνικῶν ἰσχυρῶν εἰς τῶν τ' ἐνιαυτὸν κατέστροφασι τὰς σωτάξαις.

ΟΛ. ΡΕ. Πῶν Κυρηναιῶν εἰδίον. Ἐννέα Ἑλλανοδίκα κατεπέθησαν.

ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΗΣ. Ξενοφῶν ὁ Γρύλλης κατέστροφε τὸν βίον. Φίλιππος Ἀμύτις διεδέξατο πῶν Μακεδόνων δ' ἔρχην ἔσ' ἔτη κδ. Ἐάποι ᾧκισαν τὰς καλαμίας Κρηνίδας, αἰς μὲν ταῦτι ὁ βασιλεὺς Φίλιππος ἀπληράσας οἰκητῶρων Φιλίππου ἀνόμασε. Ἐεόπρωτος ὁ Χίος πῶν δ' ἔρχην τ' περὶ Φιλίππου ἰσχυρῶν ἐντύθη ποιησάμενος γέγραφε Βίβλος ὡς πρὸς τὰς πενήτηκηλα, ἕξ ᾧν κτήθε διαφωρῶσι.

Β. ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ. ὁ βασιλεὺς Φίλιππος ὑπὸ Ἰλλυρῶν ἐνίκησε.

Γ. ΚΗΦΙΣΟΔΟΤΟΣ. Δίων Ἰππάρχου ἕξ ἐκ τ' Σικελίας ἔφυγε. ὁ πόλεμος τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὸν συμμαχῶν ὁ καλέμενος συμμαχικός. Φίλιππος πῶν Ἀμφίπολιν ἐξεπολιόρκησεν, καὶ πῶν Ροιδάϊαν, καὶ πῶν πῶν Κρηνίδας οἰκητῶρων ἀπληράσας Φιλίππου ἀνόμασε. ἢ νόμισμα χρυσῶν ἔκοψε τὸ ἀπ' ἑκείνης περὶ τὸν Φιλίππου.

Δ. ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ. Αλέξανδρος Φιλίππου ἐκ τῆς Ολυμπιάδος ἐγνήθη. οἱ Φωκίαις κατέλαμθανσαν τὸ ἐν Δελφοῖσι ἱερὸν. Δίων εἰς Σικελίαν κατέπεδον κατέλυτον πῶν Διονυσίους ἔ' νεωτέρους τυραννοῖδα. Αλέξανδρος ὁ τ' φερῶν τυράντος ὑπὸ τ' ἰδίας γυναικὸς Θήδης, καὶ τ' τῶν ἀδελφῶν, ἐδολεφονήθη. Δημόφιλος ὁ Ἐφόρος ἔ' ἰσομερογράφος ἕξ τ' ὡς ἀπὸ τῶν πόλεμον τῶν πατρῶν, ἰνομαστῶν τ' ἱερὸν, σιωπηλα γράψαν ἐντύθη ἡρώτων δὸτ' κατέλαμθανσαν τῶν Δελφοῖσι ἱερῶν, καὶ τ' συλλήσεως ἔ' μαθηταῖς ὑπὸ Φιλαμήλου τῶν Φωκίαις. Καλλιθένης ἢ πῶν τ' ἑλληνικῶν περὶ γράμματα ἰσομερογράφη ἐν Βίβλοισι δεκα, καὶ κατέστροφεν εἰς πῶν κατέλαμθανσαν τῶν ἱερῶν. Διὸλλος δὲ ὁ Ἀθηναῖος ἢ ἡρώτων τ' ἰσομερογράφη δὸτ' ἱεροσυλλήσεως, καὶ γέγραφε Βίβλος κτ.

ΟΛ. ΡΣ. Πῶν Μαλιέων εἰδίον. Δέκα Ἑλλανοδίκα κατεπέθησαν.

Α. ΕΛΠΙΝΟΥΣ. Αλέξανδρος ὁ μέγας κτ' Ἰννας ἐγνήθη. τέλει τῶν συμμαχικῶν πολέμων. ὁ ἱερὸς πόλεμος συνέση. Ἡρόστρατος τὸ ἐν Ἐφέσῳ ἱερὸν Ἀρτέμιδος κατέφλεξε.

Β. ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣ. Δημοσθένης γράφει πρῶτον τ' ἐν δικαστηρίῳ κατὰ σκώδαδων τῶν ἀγῶνων τ' κτ' Ἀνδροπίωνος, καὶ πάλιν τ' περὶ τ' ἀπλειῶν.

Γ. ΔΙΟΤΙΜΟΣ. ὁ λόγος Δημοσθένους περὶ συμμορῶν. Τιμίθετος Μειεσθεῖ συστραφῶν δὸτ' τῆς Σελήνιας τὰς δούνας ὑπὸ ἁγῶν ἐάλω. Φιλόμηλος ὁ Φωκεὺς, ὁ πῶν ἐν Δελφοῖσι ἱερὸν κατέλαμθανσαν, ἑαυτὸν κατεκρήμνισε. Φίλιππος Μεθάνην ἐπολιόρκησε. Λόκιον ὁ τῶν Βοσπόρου βασιλεὺς ἐπελούτησεν ἄρξας ἔτη μ. πῶν δὲ δ' ἔρχην Διαδεξάμενος ὁ πῶν Σπύρτης ἐβασίλευσεν ἔτη ε.

Δ. ΘΕΟΔΗΜΟΣ. οἱ δὲ ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ. ὁ κτ' Τιμοκράτης λόγος Δημοσθένους, καὶ ὁ δημογερομὸς περὶ τῶν Μεγαλοπολιῶν βοήθειας. ἢ εἰς Πύλας Ἀθηναιῶν ἔξοδος. Φίλιππος Μεθάνην ἐπολιόρκησας, ἔ' ἀπληράσας κατέσκαψεν, ὅτι εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ἀπληράσας πῶν ἔρχην διεφθάρη. Μαύστωλος ὁ Καρίας δηλώσεως ἐπελούτησεν ἄρξας ἔτη κδ. τὸν δ'

δὲ Διαδεξαμένη Ἀρπυμίσια ἢ ἀδελφὴ καὶ
 γυνὴ ἤρξεν ἔτη δύο. Κλείαρχος ὁ Ἡρα-
 κλείας τρεῖς, Διονυσίων ὄντων, ἵπ-
 τῆσαν βασιλέων ἀνθρώπων, ἀρχὴς ἔτη ἑβ. τὴν δὲ
 δρχὴν Διαδεξαμένη ὁ υἱὸς Τιμόθεος ἐβα-
 σιλεύσεν ἔτη π. Κατὰ τὴν Σικελίαν Ἰππα-
 εῖον ἀνακτὴν πύρρον τὴν πατρῴαν δυνα-
 στείαν ἤρξεν ἔτη δύο.

ΟΔ. Π. Σικελίας Τερσιντίνος γάδιον.

Α. ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ. ὁ κτ' Ἀρσινόης
 τρεῖς Δημοθέους λόγος. Εἰς Σάμον κλη-
 ρεῖται ἀπετάλησαν ὑπὸ Ἀθηνῶν ὡς τι-
 λοχορος ἐν τῆς ἰσορίας λέγει Αἰφραῖ πα-
 ρεδοθήσαν Φιλίππῳ.

Β. ΘΕΣΣΑΛΟΣ. οἱ δὲ ΘΕΒΕΛΛΟΣ. Ἡ πρὸ
 Ροδίων Δημοθέους δημηγορία, ἐν ἣ περὶ
 οὗ Ἀθηνῶν κατὰ λῦσιν τὴν ὀλιγορκίαν
 αὐτῶν, καὶ τὸ δῆμον ἐλάττωσεν. Οἶχος τὴν
 Αἰγυπτιον, καὶ Κύπρον, καὶ Φοινίκην ἀνεκτί-
 σαι. Οἱ Σιδωνιοὶ ὄρωντες τὴν ἐσωτῶν πόλιν,
 καὶ τὰ τείχη ὑπὸ τῆς Περσικῆς στρατῶ κατῆ-
 λημμένα, συγκλείονται εαυτοῖς, καὶ τὰ τέ-
 κνα, καὶ γυναῖκας εἰς τὰς οἰκίας, ἐπέπεσαν,
 ὡς ὅλως τὴν πόλιν πυρὶ ἀφανισθῆναι, καὶ
 οὗ ὑπὸ τῆς πυρὸς διαφθερέσθαι γερονέναι
 ὑπὲρ περακισμυρίας. Ἀρπυμίσια ἢ Κα-
 ρίας δυναστεύει μετὰ λαζεν. Τὴν δὲ βα-
 σιλείαν Διαδεξαμένης Ἰδριεύς ὁ ἀδελφὸς
 ἤρξεν ἔτη ζ.

Γ. ΑΓΟΛΛΟΔΩΡΟΣ. Νεκτανέβως βα-
 σιλεύς Αἰγύπτου ἀπογόνος τὴν βασιλείαν, τὰ
 πλεῖστα τῶν χρημάτων ἀναλαβὴν ἐφυγὼν εἰς
 Αἰθιοπίαν. Ἀρξάνειρος πᾶσαν τὴν Αἰγυπτιον
 παρέλαβε.

Δ. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ. Περρυσίην. Σπάρ-
 ταν ὁ τῶ Γόντας βασιλεὺς ἐπλάσθησεν ἀρ-
 χίας ἔτη ἑ. τὴν δὲ βασιλείαν Διαδεξαμένης
 ὁ ἀδελφὸς Παρυσίδης ἤρξεν ἔτη λη. φιλό-
 χορος ἐν τῆ Βίβλῳ τῆς Αἰθιοπίας. Ολιω-
 τῶν πολεμικαῖς ὑπὸ Φιλίππου, καὶ πρὸς
 Ἀθηναίους ἐπέπεσαν, οἱ Ἀθηνῶν συμ-
 μαχίαν τε ἐποίησαν, ἐβόησαν ἐπέπεσαν,
 πελάσας μὲν διγυλίας, τρεῖς δὲ τρεῖς ἀκονία
 τὰς μὲν Χάρητος, ὡς καὶ σωσπλήρωσαν.
 πάλιν. Περὶ δὲ τῶν χρόνον Καλκιδέων
 τῶν δὲ τῆς Θράκης Φλιβομένων τῶ πολέμῳ,
 καὶ πρὸς Ἀθηναίους ἐπέπεσαν, Καρδίδης
 αὐτοῖς ἐπέπεσαν οἱ Ἀθηνῶν τῆς Ἑλληνιστῶν,
 τῶ στρατῶν. ἐς ἔχων ὀκτώκαδεκα τρεῖς,
 καὶ πελάσας περακισμυρίας, ἰππῶν δὲ πεν-
 τήκοντα, καὶ ἑκατὸν, ἤλθεν εἰς τὴν Γαλιήνῳ,
 καὶ τὴν Ῥοδία αὐτῶν μετὰ Ολυθίων, καὶ τὴν
 χῶρον ἐπέπεσαν. καὶ μετὰ ὀλίγα. Πάλιν δὲ
 τῶ Ολυθίων πρὸς τῶ ἀποστάντων εἰς τὰς
 Ἀθήνας, καὶ δεομένων μὴ περὶ αὐτῶν κα-
 ταπολεμηθῆναι, ἀλλὰ πρὸς τῆς ὑπαρχό-
 σαις διωάμεσι πέμψαι βοήθειαν μὴ ξενι-

κῶ, ἀλλὰ αὐτῶν Ἀθηνῶν, ἐπέπεσαν αὐ-
 τῶν ὁ δῆμος τρεῖς μὲν ἔτερος ἐπὶ αὐτῶν,
 δεκα, τῆ δὲ πολιτῶν ὀπίσθας διγυλίας, καὶ
 ἰππῶν τρεῖς ἐν ναυσὶν ἰπποκράτους, στρα-
 τῶν δὲ Χάρητος ἑστὸς παντός. ὁ κτ' Μή-
 δισ λόγος Δημοθέους.

ΟΔ. ΠΗ. Πολυκλῆς Κυρηναῖος γάδιον. Οἱ Ἑλλε-
 νοδίκαι ἐπανήλθον αὐτοῖς ἐς ἀνδρῶν δεκα ὄρι-
 θμῆν.

Α. ΘΕΟΦΙΛΟΣ. Οἱ δὲ Φίλιππος κρητῶν ο-
 λυθίων πόλεως. Πλάτανος μὲν ἰππῶν καὶ
 ὀγδοήκοντα ἡλικίας ἔτη τελευτήσας,
 Σωσίππῳ τὴν χολῶν Διαδεχεται. Ἀρσινόης
 ἀπέπεσε πρὸς Ἑρμείῳ Ἀθηνῶν
 τύραννον, καὶ τρεῖς χρόνον παρ' αὐτῶν
 τρεῖς. Φίλιππος ἐπέπεσε πρὸς τῶν πλε-
 μῶν Φωκικῶν καὶ ἰππῶν κληθείη. αἱ Φωκίαν
 πόλεις εἰς ἑδάφῳ κατέδληθησαν. οἱ Φωκίαι
 ἀφηρεθησαν μετὰ σφίσιν ἰερεῶν ἐν ἑλε-
 φείς, καὶ σωδοῦν τῆς τῶ Ἑλληνιστῶν. καὶ τὰς
 ψήφους αὐτῶν Μακεδόσιν ἔδοσαν οἱ Ἀμφι-
 κλυοῖς.

Β. ΘΗΜΙΣΤΟΚΛΗΣ. ὁ Ξισκράτης πρὸς
 ἀντιδόσεως λόγος. ἡ ἑκτὴ τῶ Δημοθέους δη-
 μηγορίῳν κτ' Φιλίππου, ἡ δὲ δρχὴ Ἀμν,
 ἡμεῖς, ὡ ἀνδρες Ἀθηνῶν μετὰ τὴν Ολυ-
 θίων ἄλωσιν σωθήσεται Φιλίππῳ πρὸς Ἀθη-
 ναίους ἐγγόνῳ πρὸς Φιλίας καὶ συμμαχίας.
 αὐτῶν διμεναι ἐπὶ αὐτῶν χρόνον, ἀρχὴ Νικο-
 μάχης ἀρχοῦν.

Γ. ΑΡΧΙΑΣ. Δημηγορία Δημοθέους κατὰ
 αἰλίππου ὄρων μὲν, ὡ ἀνδρες Ἀθηνῶν, τὰ,
 παρόντα πρᾶγμα. ὁ Φωκικός, ἡτοι ἱερός
 πολέμου τὸ πᾶν ἔχει διαμείνας ἔτη
 δεκα.

Δ. ΕΥΒΟΥΛΟΣ Ἀρσινόης εἰς Μιτυλήνῳ
 ἐχωρισθῆ. Τιμολέων Κορινθίου ὑπὸ τῶ
 πολιτῶν στρατῶν δὲ Συρακῶν πρὸς ἑ-
 ρίσθη. ἰκίτης τῶ Συρακῶν κρητῶν.

ΟΔ. ΡΘ. Ἀρσίλοχος Ἀθηνῶν γάδιον.

Α. ΛΥΚΙΣΚΟΣ. Κατὰ τῶ Καρίας Ἰδριεύς
 ὁ δυνάστης τῶν Καρῶν ἐπέπεσε ἀρχίας
 ἔτη ζ. τὴν δὲ δρχὴν Διαδεξαμένης Ἰδα ἢ
 ἀδελφὴ καὶ γυνὴ δυνάστησεν ἔτη δ. Τιμο-
 λέων κρατεῖ τῶ Συρακῶν. ἡ ἐβδόμη τῶν
 Δημοθέους Φιλίππου. ὅταν, ὡ ἀνδρες,
 Ἀθηνῶν, λόγοι γινῶν.

Β. ΠΥΘΟΔΟΤΟΣ. Ἀρσινόης ἐκ τῶ Μι-
 τυλήνῳ δὲ Φιλίππου ἤρχεται, καὶ διέτρι-
 ψε χρόνον ὀκταετῆ παρ' αὐτῶν καθηγόμενος
 Ἀλεξάνδρῳ. ὀγδοῆ τῶ Δημοθέους Φιλίππου
 κῶν, ὡ ἀνδρες Ἀθηνῶν, οὐκ ἐστὶν ὅπως,
 Διοπειθῆς τῶ Ἀθηνῶν ἐστρατήγῳ πρὸς Ἑλ-
 λησπολίον, ὡς ἰσορῶν Φιλόχορος. Τιμο-
 λέων Συρακῶν νομοφύτων τὴν κατ' ἐν-
 αυτῶν δρχὴν κατιστάτω τὴν καλῶν
 Ἀμφιπολίαν Διὸς Ολυμπίας. Διονύσιος
 γάδιον

θέραιτο τὴν τυραννίδα ἀπέλθην εἰς Κόρινθον ὑπὸ σπονδῶν, ἔχων τὰ ἴδια χρήματα. ὁ κτ' ἔστι Αἰσχίνης λόγιος Δημοσθένης. Σεύπριμος ὁ Χίος, ὁ συγγραφεὺς, ἐν τῇ τῷ Φιλιππων ἰστορίᾳ κατέταξε τρεῖς βίβλους περὶ ἐσχάτους Σικελικὰς πράξεις, ἀρχαίαν δὲ τὴν ἀπὸ τοῦ Διονυσίου ἔπεσδυτέρου τυραννίδος ἀνήγαγε χρόνον ἐτῶν πενήκοντα, κατέστρεψεν εἰς τὴν ἐκπίωσιν Διονυσίου τὰ νεωτέρη. εἰσὶ δὲ αἱ βίβλοι τρεῖς ἀπὸ τῆς μίας Πισσαρακοῦσης, ἄλλη τῆς τρίτης καὶ Πισσαρακοῦσης.

Γ. ΣΩΣΙΓΕΝΗΣ. ἐνάτη δημογραφία Φιλίππου, πικρή. Ἐδφίμω, ὡς ἄνδρες Ἀθλωαῖοι, οὗτον λέγοντας. ἡ δεκάτη εὐλιππωνική. Πολλῶν, ὡς ἄνδρες Ἀθλωαῖοι, λόγων. Ἐπίκουρος ἐγγρηγήτη Γαμηλιῶν ἐκάδι. Ἀρῦμωσας ὁ τῷ Μελοπῶν βασιλεὺς ἐπελότυσεν ἀρχῆς ἔτη δεκά, ἀποτυχῶν ἰσον τῷ Πύρρῳ πατρὶσι Αἰακίδω. τὴν δὲ ἀρχὴν ἀμεδέξωτο Ἀλέξανδρος ὁ ἀδελφὸς Ὀλυμπιάδου, σπεργησαντες εὐλιππων τὰ Μακεδόνων βασιλείας. Μενανδρὸς Διοπαίτης Κηφισίους ἐγγρηγήτη.

Δ. ΝΙΚΟΜΑΧΟΣ. Ἐνδεκάτη τῆς Δημοσθένους, Φιλιππων καὶ σπονδῶν νομίζων. Φιλίππου τὴν Περὶνθον, καὶ τὸ Βυζαντινὸν πολιούκει κτ' ἔστι τὸ αὐτὸν χρόνον. Πιζόδορος ὁ νεώτερος τῶν ἀδελφῶν ἀπέβαλεν ἐκ τῆς δυναστείας Ἀδαν, καὶ ἐδυναίεσθαι ἔτη πέντε, ἕως ὅτου τὴν Ἀλέξανδρος ἀπέβαλεν εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἐφορος ὁ Κυμαῖος τὴν ἰστορίαν ἐνδεκάτη κατέστρεφεν εἰς τὴν Περὶνθον πολιούκειαν. ἀπειλήθη δὲ τῇ γραφῇ περὶ τὰς τε τῶν Ἑλλήνων, καὶ Βαρβαρων, ἀρχαίαν δὲ ἀπὸ τῆς Ἡρακλειδῶν κληροδοσίας. χρόνον δὲ στείλαθε σχεδὸν ἐπὶ πενήκοντα ἐτῶν. καὶ βίβλος γέγραφε τριάκοντα, περιόμιον ἐκαστὴ περὶ τὰς δι' ὅλας τὰς ἀθλωαῖας τῆς ἀδελφῆρας σπονδῆς ἀρχὴν πενήκοντα ἔτη Ἐφορος ἰστορίας τὴν πελοπῶν, καὶ τὰς ἐξῆς πράξεις σπονδῆς, τὰς τε τῶν Ἑλλήνων, καὶ τῶν Βαρβαρων, μέχρι τῆς Φιλίππου πελοπῆς.

ΟΛ. ΠΙ. Ἀνικλήτης Ἀθλωαῖος ἐπίδοιον.

Α. ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ Ἀλλαθῆς. Ἐπὶ τέταρτον, εὐλιππων τὸ μὲν πρῶτον ἀναπλοῦσας Περὶνθον ἀπέβαλεν. ἀποτυχῶν δὲ ἐπέφυθεν, Βυζαντινὸν ἐπιούκειον, καὶ μηχανήματα σπονδῆς ἰστορίας Φιλόχορος ἐν τῷ Ἀτθίδου. αἱ σπονδαὶ αἱ περὶ Φιλίππον, καὶ Ἀθλωαῖας διελύθησαν, Ἀθλωαῖων μὲν Φιλίππον αἰτωμιῶν ἀρχαίαν ἔπειτα πόλεμος, Φιλίππος δὲ Ἀθλωαῖοις ἀντεγκαλῆντες, ἡ πελοπῆς, τῆς Δημοσθένους Φιλιππωνικῶν. ὅτι μὲν, ὡς ἄνδρες Ἀθλωαῖοι, εὐλιππων ὡς ἐπιήσαντες. Ἀνάξαρχος Ἀθηναῖος ὁ Φιλόσοφος ἐγγρηγήτη. Ἐξέτασμος τῆς Ἀθλωαῖαν ἡρομνίας ὑπὸ Δημοσθένους ἔπειτα φιλίππου, ἀπέβαλεν Ἀ-

θλωαῖοι μὲν δισμύροι, οἰκετῶν δὲ μυριάδες μ.

Β. ΛΥΣΙΜΑΧΙΑΝΗΣ Ἀχαρνῆος. Ἐπὶ τέταρτον, τὰ μὲν ἔργα τὰ περὶ οὗτον νεασίμους, καὶ τὸ σκωδῆτικὸν ἀπέβαλεν ἄλλο τὸ πόλεμον τὸ περὶ Φιλίππον, τὰ δὲ χρονογράφησε Φιλόχορος, πάντα εἶναι σπονδῆτικα, Δημοσθένους γραφῆς, εὐλιππων, ἰστορίας Φιλόχορος ἐν τῷ Ἀτθίδου. Σπονδῆτικῶν τὸν Φιλόσοφον πελοπῆς ἀμεδέξωτο Ξενοκράτης ἐπὶ ἔτη κτ'.

Γ. ΧΑΙΡΩΝΙΑΔΑΣ. εὐλιππων τῆς Ἐλλάδος περὶ τὰς σπονδῆς καὶ ἀθλωαῖας οὗτον Ἀθηναῖος ἀπέβαλεν μακρῶς περὶ τὴν Χαίρωνειαν ἐπίστασιν. Ἰσοκράτης ὁ ῥήτωρ ἐπελότυσεν ὀλίγους ἡμέρας ὑπερον τῆς ἐν Χαίρωνειαν μάχης, δυοῖν δὲ περὶ βελικῶν ἐκατὸν ἔτη. Ἡρακλειδῶν ὁ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς σπονδῆτικῶν τῶν Ταρυνίων κτ' ἔστι τῶν Ἰταλῶν ἐν τῇ ἰταλίᾳ, τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἐν τῇ περὶ Χαίρωνειαν μάχην γενέσθαι σπονδῆς, ἡμαίως μακρόχρονος ἀντιπρὸς βελικῶν Λακεδαιμονίων ἔτη κτ'. τὸ δὲ βασιλείαν ἀμεδέξωτο ὁ ἦτος Ἀγριῆς ἠρξεν ἔτη δ'. Τιμόθεος ὁ τῆς Ἡρακλειδῶν ἐν Πόντῳ τυραννῆς ἐπελότυσεν ἡμαίως εὐσας ἔτη ιε'. τὴν δὲ τυραννίδα ἀμεδέξωτο ὁ ἀδελφὸς Διονύσιος ἠρξεν ἔτη δυοῖν περὶ τῆς τριάκοντα.

Δ. ΦΡΥΝΙΧΟΣ. Τιμόλεων Κορίνθιος ἐπελότυσεν στρατηγῶν Συρακωσίων ἔτη κ'. Ἀριστοβουλῆς ἐπελότυσεν βασιλείας ἔτη κτ'. τὸ δὲ βασιλείαν ἀμεδέξωτο Μιθριδάτης ἠρξεν ἔτη κτ'.

ΟΛ. ΠΙΒ. Ἀνολυμπίας. Κλεόμαντις Κλειτῆρος ἐπίδοιον. Ξενοδομῶν Ἀνικουρῶν πελοπῆς.

Α. ΠΥΘΟΔΗΜΟΣ. οἱ δὲ ΠΥΘΟΔΗΜΟΣ. Φιλίππου ὁ Μακεδὼν ἀναρῆται ὑπὸ Πανσωνίας βασιλεύσας ἔτη κτ'. Σωκράτης Συρακώσιος τῆς Πηλειάδος εἰς ἐπελοῦτησεν. Ἰωπαρχία Μητροκλῆς ἔπειτα κωμικῶς ἀδελφῆ Μαραντίτις Φιλόσοφος ἠμαίως. Φανίας Ἐρέσιος Φιλόσοφος ἀπειπλητικῶς ἀπέβαλεν μαθητῆς ἐγγρηγήτη.

Β. ΕΥΑΙΝΕΤΟΣ. Ἀριστοβουλῆς μὲν τῆς Φιλίππου πελοπῆς ἀφικόμενος εἰς Ἀθλωαῖας ἐπέβαλεν ἐν Λυκίῳ χρόνον ἐτῶν δώδεκα. Ἀλέξανδρος ἀμεδέξωτο τὴν βασιλείαν τὸς Ἰλλυρῶν, Γαίονας, Θρακίας νικῆσαι τὰ νεωτέρησιν τῶν ἔθνων ἀνεκλήσει, καὶ τὰς ἐξῆς καὶ σπονδῆτικῶν ἀμεινύσας ἐπὶ ἔτη σχεδὸν ὀκτακόσια ἀπὸ τῆς ἡρομνίας ὅπου τῶν κερῶν χρονομῆς, καὶ φέρον τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τῆς στρατηγῶν ἀποκράτωρ τῆς Ἑλλάδος ἠρξεν. Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπέβαλεν.

Γ. ΚΤΗΣΙΚΛΗΣ. Ἀλέξανδρος ἀπέβαλεν

ἐς τ' Ἀσίαν ὅσῳ Σατραπείας βασιλείας ἐνί-
κησε πρὸς τὸ ἐν Φρυγίᾳ Γραυκὸν πῶμόν.

- Δ. ΝΙΚΟΚΡΑΤΗΣ. Ἡ ἐν Ἰασῶ τῇ Κιλικίας
μάχη Ἀλεξάνδρου πρὸς ὅσῳ Δαρείον.
- ΟΛ. ΡΙΒ. Γρύλλου Χαλκιδεὺς ἐπίδικον. Πάλιν ἐξ
Ζάνες χάλκειαι ἐπιήθησαν, ὅτε δόρυ πρὸς μὴ
εὐπάλων τῇ Θεσσαλῶν Κάλιππου Ἀθηναίου
ἀθλήσας πένθελον χρέμασι ὅσῳ αὐταγω-
νίας ὄρωνται.
- Α. ΝΙΚΗΡΑΤΟΣ. οἱ ἢ ἈΝΙΚΗΤΟΣ. Ἀλέξαν-
δρου πῶ Τύρον ἐπὶ μιλίας πολιουρήσας
κτ' κράτ' αἰρεῖ, ὡς πωλησίως κτ' πῶ Γά-
ζαν εἶλε διμήνω πολιουρήσας. Ἀλεξάνδρου
κτ' πῶ Αἰγυπτίον κτίσει, ὡς ἴνες.
- Β. ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ. Ἀλέξανδρου πῶ ἐν
Αἰγύπτῳ Ἀλεξάνδρου κτίσει. πελώριος ἐκ-
λειψίς. ἡ πρὸς Ἀρβηλα μάχη. καὶ Δαρείος
ἦπα. ἐνπύθηεν αἱ Κάλιππος Κυζικηνῶν πρὸς
δοι ἄρχοντι.
- Γ. ΑΡΙΣΤΟΦΩΝ. ὁ πρὸς Σεφάνος λόγ' Δη-
μοθένης. Ἀγὸς ὁ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς
ὡς ἄξιον πρὸς Ἀντίπατρον ἀνηρέθη.
- Δ. ΚΗΦΙΣΣΟΦΩΝ. Ἀλέξανδρου ὅσῳ Ἰρκα-
νὸς κτ' ὅσῳ Μάρδος παρερήσασα.
- ΟΛ. ΡΙΓ. Κλίτων Μακεδῶν ἐπίδικον. Ἀγέως Ἀργεῖου
δολιχόν, ὅς ἐν Ἀργῇ πῶ ἑαυτὸν ἐνὶ κτ' ἀνθη-
μερον ἀνήγειλεν.
- Α. ΕΥΘΥΚΡΙΤΟΣ. οἱ ἢ ΕΥΘΥΚΡΑ-
ΤΗΣ. Κράτης ἐπὶ ὅσῳ ὁ Φιλίσκου
ἦκαζε. Βῆσ' ὁ πῶν Δαρείον ἀνελὼν πῶ
Δαρείος ἀδελφῶν ὡς Ἀλέξανδρου ὡς ἄξιον
πρὸς μὴ πάσης αἰκίας τὸ σῶμα κτ' λεπτὸν
κατεκόπη.
- Β. ΗΓΗΜΩΝ. Ἀλέξανδρος πῶ πῶν λε-
γομένην Ἀσριν εἶλε, κτ' πῶν Ἰνδῶν πῶμόν κτ'
εραλίαν διεβίβαζε. Ταξιάρχης ὁ Ἰνδὸς ἑαυτὸν
Ἀλεξάνδρου παρέδωκεν. Ἀρπαξ' ὅσῳ ἐν Βα-
βυλωνίᾳ ἡσυχαστῶν πῶ Φυλακὴν πεπεσο-
μένη, συσφασάμεν ὡς ἄξιον πολὺ,
ἐς πῶ Ἀπικὴν κατέπλεσε.
- Γ. ΧΡΕΜΗΣ. Ἀλέξανδρου ὡς ἄξιον τὸν
Γῶρον κτ'. Ἀλέξανδρου κτ' πῶ Ἰνδῶν
πόλιν Βακχάλαν ἐκλίκεν ὡς ἄξιον πῶ
πῶν κατὰ πῶ πρὸς Πῶρον μάχην
πρὸς ὡς ἄξιον αὐτῶν. Καλανὸς ὁ Φιλό-
σοφος Ἰνδὸς πρὸς ἀνάσας ἑαυτὸν κατέ-
φλεξε.
- Δ. ἈΝΤΙΚΛΗΣ. Ἀλέξανδρου τῇ πρὸς Βυ-
τέραν τῇ Δαρείος ἡσυχαστῶν Σάτραπεαν ἐρητύη.
Ἀλέξανδρος τὸ Κοσσίαν ἔθνος πρὸς ἀνά-
λων ἐχρήσασα.
- ΟΛ. ΡΙΔ. Μικίνας Ρόδιου ἐπίδικον.
- Α. ΗΓΗΣΙΑΣ. ὡς ἄξιον ὄντων τῇ Ὀλυμ-
πίων, Ἀλέξανδρος διεκνήρυσεν ὅσῳ Φυλά-
δας τῇ Ἑλλήνων ἐς ἰδίας ἑκάστην πατρίδας,
πῶν τῇ ἑναγῶν, κτ' τῇ ἱεροσύλων, κατελθεῖν.
Ἀλέξανδρου ἐν Βαβυλωνίᾳ ἐπλετύησε βα-

σιλεύσας ἔτη 16, καὶ μῆνας 7. Διογῆνης ὁ
κύων τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐπλετύησε. Σωσικλῆς
Συρακόσιου τραγικός τῇ τῇ Πλειάδες ἐς
ἐρωρῆζε. οἱ ἢ πλετύησαν Φασίν.

- Β. ΚΗΦΙΣΟΔΩΡΟΣ. φίλιππος ὁ Ἀλε-
ξάνδρου ἀδελφὸς ὁ μετανομασμένος Ἀρι-
δαῖος πῶ Ἀλεξάνδρου βασιλείαν ἀχδέ-
χεται. Λυσιστράχῳ ἐδόθη Θράκη, κτ' πῶ συνο-
ρῆσεν τῇ ἔθνων ὡς πῶ Ποντικὴν ἡλίασ-
σαν, ἡ δὲ Μακεδονία Ἀντιπάτρου. Ἀθηνῶν
πρὸς Ἀντίπατρον ἐκίνησαν πόλεμον τὸν λε-
γόμενον Λαμιακόν. Ἀντίπατρος, τῇ Ἀθηνῶν
πῶ κατ' ἑαυτὸς ὄπισθεν ἀντὶ τῶν αὐτῶν πῶ
πολιτείαν μετέστησεν ἐκ τῇ δημοκρατίας,
καὶ πρὸς ἐπέστησεν ἀπὸ πρῆσεως εἶναι τὸ πο-
λίτευμα. Γερδικκας Σαμίος κατήγαγεν ἐς
πῶ πατρίδα πεφύργους ἐπὶ ἔτη πλείω
τῇ πρὸς ἄξιον. Κυρηνάοι νικηθέντες ὡς
Ὀφέλλα, ὡς ἄξιον ἐαυτὸς Πτολεμαῖο
πῶ Ἀγῶν ὡς πῶ αὐτῇ βασιλείαν ὡς
ἄξιον τῇ ἐλευθερίας ὡς πρὸς ἄξιον. Κατὰ
πῶ Ἰταλίαν τὸ πολίτευμα Ῥωμαϊκὸν Καμ-
πανοῖς ἐδόθη.
- Γ. ΦΙΛΟΚΛΗΣ. οἱ δὲ ΔΙΟΚΛΗΣ. Ἀρι-
στοτέλης ἀπῆλθε ἐς Χαλκίδα ἐπλετύησεν
ἐτῶν πρῶτων πρὸς καὶ ἐξήκοντα. πῶ δὲ ὡς
ἄξιον ἡμετέρας Θεόφρατος Ἐρέσιος, ὡς
ἄξιον τῇ πρὸς ἄξιον μετανομασ-
μένη, πρὸς ἐπὶ Τύραμ' ὡς ἄξιον.
κατὰ τῇ πῶ Ἀσίαν Εὐμελῆς λαμπρῆ μάχη
τῇ Ἀντίπατρον ἐκίνησεν, ἀναίρεθέντων Κρα-
τῶν, καὶ Νεοπτόλεμος τῶν μὴ Ἀντιπᾶτρον
ἡγεμόνων. Κατὰ πῶ Ἀἰγυπτίον Γερδικκας
ὡς τῇ ἰδίᾳ ἐραβικῶν ἐν τῇ αὐτῇ σκλήῃ
ἀπεσφάγη. Κατὰ πῶ Ἀσίαν οἱ Μακεδό-
νες ὄπισθεν πῶ τῇ βασιλείαν εἶλοντο τῇ Ἀν-
τίπατρον αὐτοκράτορα. Ἀντίπατρος Ἀντίγο-
νον τῇ βασιλικῆς δυνάμεως στρατηγὸν ἀπέ-
δειξε. Μένανδρος ἔφητος ὡς πρῶτον δρᾶμα
ἐδίδαξε.
- Δ. ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ. Δείναρχ' Κο-
ρίνθου ὁ ῥήτωρ ὡς Σοιστράχῳ ἐς Ἀθῶνας
ὡς ἄξιον. Δημοθένης ἐπελεύτησε. Δημά-
ρχος ὁ ῥήτωρ πεμφθείς πρὸς ἄξιον ὡς
ἄξιον πρὸς Ἀντίπατρον, μὴ Δημάχῳ συμ-
πρὸς ἄξιον, πρὸς ἄξιον Ἀντιπᾶτρον ἐθανατώ-
θη. Ἀντίπατρος ἐπελεύτησε. Πτολεμαῖος
ὁ Ἀγῶν πάσης τῇ Συρίας ἐκυρίευσεν ὡς
Νικάνορος στρατηγός.
- ΟΛ. ΡΙΕ. Δαμασίου Ἀμφιπολίτης ἐπίδικον.
- Α. ΝΕΑΙΧΜΟΣ.
- Β. ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ.
- Γ. ΑΡΧΙΠΠΟΣ. Ἀθηναῖοι Φακίων, κτ' οἱ μετ'
αὐτῶν ὡς ἄξιον τῇ δῆμος κατὰ δικασθέντες κῶ-
νοιον πόντες τῇ βίον κατέλυσαν. Ἀθηνῶν
πρὸς Κάσσανδρον ἐρήνω σωτήριον ὄπισθεν
μελητῶν τῇ πόλεως εἶλοντο Δημήτριον
Τ τ Φαλη-

Φαληρία. Ολυμπίας κατηγμένη ἔπι τῷ βασιλείῳ Φίλιππον Αρκεταῖον βασιλέα, καὶ τῷ τότε γυναικίᾳ Ευρυδίκῃ ἀρχμαλάτῃ εἰς Φυλακὴν καταγεμνῆ ὀφθαλμοῦ ἠκίστην, καὶ μὲν τῷ πατρὶ καὶ ἀμφὶ ἀνείλεν. Ξενοκράτης πλοῦτος ἦν, τῷ ἁλλῶν διεδέξατο πολέμων. Οἱ Ρωμαῖοι προσέθησαν δύο Φυλάκας πῆς περὶ πρὸς ἑσέως, τὴν τε Φαλερίαν, καὶ τῷ Ουφεντίαν.

Δ. ΔΗΜΟΓΕΝΗΣ. Αραβοκλῆς Συρακῶν κερσαμῶς ἐγένετο τῆς πατρὸς τύραννος μετὰ αὐτῶν ἔτη τ' ἑλίας ἀλώσεως.

ΟΛ. ΡΙΣ. Δημοθένης Λάκων σάδιον.

Α. ΔΗΜΟΚΛΕΙΔΗΣ. Αντίγονος, περιδομνός ἔστι τ' ἰδίων στρατιωτῶν Ευμνός, ἀνείλε τ' ἄνδρα. Τρίτῳ κατακλυσμός κατὰ τῷ Ῥόδον μονοκχι τῷ πόλιν ἀνέτερεψε, καὶ πολλὰ σώματα καὶ οἰκίας διέφθειρε. Κόσσανδρος τῷ Ολυμπιάδα περιεδιδός τις τῶν ὑπ' αὐτῆς ἀνηρημένων συγγένεσι κατέσφαξε, καὶ ἔπειτα τὰς ὑπ' Αλεξάνδρου κατασκαφείσας ὀφθαλμοῦ ἀνέστη, εἰς τὴν ἑσέω ἔτη ὑστερον τ' κατασκαφῆς. Πολέμων τῷ Ξενοκράτης ἁλλῶν διεδέξατο.

Β. ΠΡΑΞΙΒΟΥΛΟΣ. εὐόφρατος τὸ πρὸς λίθων βιβλίον ἐγραφε.

Γ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Δ. ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ.

ΟΛ. ΡΙΖ. Παρμυλίων Μιτυληναῖος ἐπίδιον.

Α. ΠΟΛΕΜΩΝ. Ἐπίκροτος ἁλλῶν συνεστήσατο εἰς Μιτυλήνην, καὶ Ἀρκεταῖον ἔπειτα ἔτη. Πτολεμαῖος δὲ Κυρηναίος ἀποστῆσαντες πολιορκία πρὸς ἑσέω ἀνείλεν. Πτολεμαῖος ἐκ τ' Αἰγυπτῶν μὲν διώμενος εἰς τὴν Κύπρον ἀφίκεται ἔπι τῶν ἀπὸ τῶν βασιλέων, καὶ αὐτὸς πάντας ἐκποδῶν ποιησάμενος τ' ἠσθενησάντων κατέλιπε Νικαρέοντα. Πτολεμαῖος μὲν Σελάκου Δημήτρου τὸν Ἀντιγόνα ἦν πρὸς τῶν νικησάντων, καὶ Φυγαῖν ἀναγκάσας τῆς Γάζης δι' ἐφόδον κυρσίφ. Σελάκος ἀνεκτήσατο τ' Βαβυλωνίαν. ὁ Ρωμαίων δὲ ἦμος ἀποικίαν ἀπέστηλεν εἰς τῷ Ποντίαν νῆσον.

Β. ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ. Κόσσανδρος Αλέξανδρον τὸν Αλεξάνδρου ἔμεγαλός ἦν, καὶ τῷ μητέρῳ αὐτῶν Ρωζάνῃ ἀνείλε δι' Ἰλαυκίαν ἔμφω τὴν Φυλακὴν πεπτευμένην. Ρωμαῖοι εἰς Ἰντρέαμναν πόλιν ἀποικίαν ἀπέστειλαν.

Γ. ΙΕΡΟΜΝΗΜΩΝ. Αραβοκλῆς ὁ Συρακῶν τύραννος ἀφίκεται εἰς Λιβύην τ' πόλεμον εἰς τῷ Ἠπειρον ἐκ τῆς νῆσον μετέστη. Ἐκλειψίς ἦλθι Φοβερωτάτη. Κατὰ τῷ Λιβύην Αραβοκλῆς τὸς Καρχηδόνιους πρὸς τῶν νικησάντων εἰς πολιορκίαν συνέκλεισε. Νικαρέου ὁ Παφίων βασιλεύς, Πτολεμαῖος κελύσαντος, ἑαυτὸν ἔζην ἀνάγκην ἀναγκά-

σθη. Αξιοθέατος ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς ἀποφάσαι πρὸς τὰς ἰδίας θυγατέρας παρθένας, εἶτα καὶ αὐτὴ αὐτῶν ἀποχαιρία ἐπανείλεν. Εὐμήλος, καὶ Πρῦτανος πρὸς τῆς βασιλείας ἔμφω Κιμμερίων Βοσπόρου τῶν αὐτῶν ἀδελφῶν ἀμφισβητήσας πρὸς λαβόντι αὐτῶν πρὸς τὸ πατρὸς Παρουσῶν βασιλεύσαντες τ' Κιμμερίων ἔτη λη. Εὐμήλος δὲ, τ' δύο ἀδελφῶν περὶ τῶν, τῆς βασιλείας ἐγκρατῆς ἐγένετο.

Δ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ὁ Φαλερεύς. Πολυπέρων κατήγαγεν ἔπι τῷ πατρὶ ἁλλῶν βασιλείαν Ἠρακλῆα τ' Αλεξάνδρου καὶ Βαρσίνης υἱόν. ὁ καὶ μετέπειτα ἐδολοφόνησε πρὸς τῶν ψαμνός ἔμφω Κασσάνδρου. Λυσίμαχος ἐκ τῆς Κερζονήσῳ πόλιν κτίσας ἀφ' ἑαυτῶν Λυσίμαχίαν ἀνόμασε. Κλεομένης ὁ Λακεδαιμονίαν βασιλεύς ἐπαύσατο ἄρχας ἔτη ζε μύσας. Ἀρεὺς ὁ υἱὸς τ' πατρός διεδέξατο ἐκασίλῳ ἔτη μδ. Οἱ Συρακῶσι Αρκεταῖον τ' Καρχηδονίων στρατηγὸν ἐξώγησαν, καὶ ὀλίγον πρὸς τῶν δωδεκα μυριάδας πεζῶν, καὶ πεντακισχίλις ἵππων ἐκίνησαν. Κατὰ τῷ Ἰταλίαν Ἀππιῶν Κλαυδίῳ ὁ πρὸς τὸ καλέμενον Ἀππιῶν ὕδαρ κατήγαγε, καὶ τῷ ὑπ' αὐτῶν λεγομένῳ Ἀππιῶν ὄδον λίθοις κατέσρωσε.

ΟΛ. ΡΙΗ. Ανδρομνήτης Κορίνθιος, ὡς ἡ ἄλλοι, Ἀππιῶν Τεγεάτης, σάδιον. Ἀθήνην Ἀθλωαῖος, ἡ Μιλήσιος, παγκρατίων, ἀκρόβιων, ἀποδοκίμης, ἀληθῆς ἐν τῆς τρεσίν ἡλικίας.

Α. ΧΑΡΙΝΟΣ. Πτολεμαῖος ὁ Λάγος εἰς τῷ Πελοπόννησον ἐπαύσατο. Βωμίλικαν ἔπι τῶν τυραννίδων οἱ Καρχηδόνιοι αἰκίσαντες ἀνείλεν. Ἐπίκροτος γράφει τὰς πρὸς Πολύαμον ἔπιστολάς.

Β. ΑΝΑΞΙΚΡΑΤΗΣ. Φιλόχορος ἐκ τῆς ὀγδοῆς Ἀττικῆς. Ἦν γὰρ Ἀναξικράτης, ἀρχοντας εὐθὺ μὲν ἡ τῶν Μεγαρέων πόλις, ἔλλω. ὁ δὲ Δημήτριος ὁ κατελθὼν ἐκ τῶν Μεγαρέων κατεσκαφίσε τὸ πρὸς τῷ Μενυχίαν. καὶ τὰ τείχη κατεσκαφίσε ἀπέδωκε τῷ δήμῳ ὑστερον δὲ ἐσκαφίσθησαν πολλοὶ πολῖται, ἐν οἷς καὶ Δημήτριος ὁ Φαλερεύς. τ' ἡ ἐσκαφίσθησαν ὅσων μὲν ἔχ, ὑπομείναντες τῷ κρίσιν ἀνεθανάτωσαν τῆς ψήφου, ὅσων ἡ ὑπομείναντες ἀπέλυσαν. Δείναρχος ὁ ῥήτωρ ἀελθὼν Ἀθήνην εἰς Χαλκίδα τ' Εὐβοίας πρὸς γίνετο, καὶ Δημήτριος ὁ Φαλερεύς ἔπι μελητῆς τ' πόλεως γενημενός ὑπὸ Κασσάνδρου, πρὸς τῶν ὑπὸ τῶν δήμων πεμφθεῖς πρὸς Δημήτρου Ἀντιγόνα ἦν πρὸς τῆς ἀντονομίας, καὶ τῆς ἰδίας ἀσφαλείας, ἔτυχε πρὸς ἀπομνήσεως, καὶ τὰς Ἀθήνας ἀπορνήσαντες ἔφυγον εἰς ὀφθαλμοῦ, ὑστερον ἡ πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Αἰγυπτῶν, ἔτη δεκα τῆς πόλεως ἔπι πρὸς τῆς.

πλὴ Μανυχίαν καὶ Ἀσκάφαις ὁλοκλήρον πῶ
 δήμῳ τῆς Ἀθλιναίων ἀπονομίαν ἑποκατέ-
 σθησεν μετ' ἔτη ἑ ὑστερον δ' ἀποκαλύψαι τὸ δῆ-
 μον ὑπὸ Λυσιπάρου ἐν Λαμιακῷ πολέμῳ.
 Κατὰ πλὴν Ἀσίαν Ἀντίγονος πῶλιν ἐκλίσε
 πρὸς τὸν Ὀρόντιον ποταμὸν Ἀντιγονίαν ἀφ'
 ἑαυτοῦ ὀνομάσας. Δημητρεὺς Πτολεμαῖον
 ναυμαχίᾳ νικήσας, ὁ πατήρ Ἀντίγονος
 Διάδημα πρὸς τὸν ποταμὸν ἐξερμάτισε
 βασιλεὺς συγχωρήσας καὶ τῷ ἑωὶ Δημητρεὶ
 τῆς αὐτῆς τογχανεὶν προσηγεῖσθαι καὶ τιμῆς.
 ὁμοίως καὶ Πτολεμαῖος καὶ ἀνέλαβε τὸ Διά-
 δημα, καὶ ἀνέγραψεν ἑαυτὸν βασιλεα. ὡς
 πηλείδης καὶ οἱ λοιποὶ διωάσθη πάντες. Κατὰ
 τὸ Λιθύων ἀγαθηκλήης ἐδημήρησεν, Ἰπύκαν,
 καὶ ἄλλας πόλεις ἐκπολιορκήσας.

Γ. ΚΟΡΟΙΒΟΣ. Φιλόχορος ἐν τῇ ἐνάτῃ ΑΤ-
 , 319. Τῷ δὲ ἐνιαυτῷ τῷ 89 διεκθόντος,
 ἐτέρῃ δὲ ἐπιόμοις, ἐν ἀκροπόλει σημεῖον ἐγρά-
 , το τοῖσδε. Κύων ἐς τὸ τῆς Πολιάρχου νεῶν
 , ἐσελεύσεται, καὶ ἔσονται ἐν τῷ Πανδρόσιον, ὅππῃ
 , τὸ βασιλεὺς ἀναβῆται ἔξ Ἑρκείας Διὸς τὸ ὑπὸ
 , τῆς ἐλαίας κατέκειτο. πάντερον δὲ ὄβρι τοῖς Ἀθη-
 , ναίοις, καὶ μὴ ἀναβαίνειν ἐς ἀκρόπολιν.
 , πρὸς τὸ αὐτὸν δὲ χρόνον καὶ ἐν τῷ ἱερῷ μεθ'
 , ἡλίας τὸ ἀεχέον, καὶ ὅσας αἰθέρας, ἀπὸ
 , ὅππῃ ἵνα χρόνον ἐξῆς ἐκφανῆς. ἡμεῖς δὲ
 , ἔρωτηθέντες ὑπὲρ τῆς σημεῖας, καὶ τῆς Φαν-
 , τασμα, ἐς ὃ φέρει, Φυλακῶν κατὰ δὸν
 , ἐφαρμὴν προσημῶναι ἀμφοτέρω, καὶ πῶ-
 , τῶν ἐκ ἐκ μεταβολῆς πραγμάτων ἐσομένην,
 , ἀλλὰ ἐν τῇ καθεστῶτη πολιτείᾳ. καὶ πῶν κεί-
 , σιν ὅππῃ ἐλεσθῆναι σπέσθη. Διονύσιος ὁ τῆς
 Ἡρακλείας τῆς ἐν Πόντῳ τύραννος ἐπελεύτη-
 σεν ἀρχῆς ἔτη 136. πῶν ἡ δωασίαν Δι-
 δεξάμενοι υἱοὶ Σάθρας, καὶ Κλέαρχος ἤρξαν
 ἔτη 137.

Δ. ΞΕΝΟΠΗΟΣ. οἱ ἡ ΞΕΝΙΑΣ. Πόλεμος
 Ἀντιγόνου πρὸς Ροδίους.

ΟΛ. ΡΙΘ. Ἀνδρομάχης Κορίνθου σάδιον.

Α. ΠΕΡΕΚΛΗΣ. Δημήτριος ἐνιαύσιον χρόνον
 ἔστω Ροδίους πολιορκήσας τέλος αὐτοῖς ὁπέν-
 δε. Γυμνήδου τῆς Βοσπόρου βασιλείᾳ ἐπελεύτη-
 τῆσιν, ὁ υἱὸς αὐτοῦ πῶν δὲ χιλῶν Διδεδεξά-
 μνου ἐβασίλευσεν ἔτη 138.

Β. ΛΕΩΣΤΡΑΤΟΣ.

Γ. ΝΙΚΟΚΛΗΣ. Ἰέρων τῆς Ἱεροκλέους Συ-
 ρακυσίαν τυραννίδος.

Δ. ΚΑΛΛΙΑΡΧΟΣ.

ΟΛ. ΡΚ. Πυθαγόρας Μάγνης σάδιον. πάλιν Κερῆς
 Ἀργῆ, ὅς χηλας ἀπέπτα βοῖς.

Α. ΗΓΕΜΑΧΟΣ. Ἀρκεσίλαος ὁ Φιλόσοφος
 ἤκμαζε.

Β. ΕΥΚΤΗΜΩΝ.

Γ. ΜΗΗΣΙΑΔΗΜΟΣ.

Δ. ΑΝΤΙΦΑΤΗΣ.

ΟΛ. ΡΚΑ. Πυθαγόρας σάδιον τὸ δεύτερον.

Α. ΝΙΚΙΑΣ.

Β. ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣ.

Γ. ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟΣ.

Δ. ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

ΟΛ. ΡΚΒ. Ἀντίγονος Μακεδῶν σάδιον.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΚΓ. Ἀντίγονος Μακεδῶν σάδιον τὸ δεύτερον.

Α. Θεοφράστου ἡ Φιλοσόφου τελευτήσας, καὶ
 πῶν χολῶν Διδεδεξῆ Στρατῶν Λαμψα-
 κίωνος.

Β. ΦΙΛΙΠΠΟΣ. Μένανδρος Διοπάθους Κη-
 φισίου καμαδοποιος ἐπελεύτησεν ἑτῶν 11, καὶ
 Προσείδιππος Κασανδρεὺς υἱὸς Κωϊσίου
 καμικῶς ἐδίδαξε.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΚΔ. Φιλόμηλος Φαρτάλιος σάδιον.

Α. Φιλέταρος ὁ Φλιθίας Περγᾶμος βασιλεύς
 ἔστω ἔτη 110.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΚΕ. Λάδας Αιγίου σάδιον.

Α. ΓΟΡΓΙΑΣ. Χρῆσιππος ὁ Φιλόσοφος
 ἐξηγήθη.

Β. ΑΝΑΣΙΚΡΑΤΗΣ. ἡ τῆς Κελτῶν εἰς Ἑλλά-
 दा στρατεία τε καὶ ἀπώλεια.

Γ. ΔΗΜΟΚΛΗΣ. τῶν Κελτῶν εἰς πῶν Ἀσίαν
 Διδεδεξῆς.

Δ.

ΟΛ. ΡΚς. Ἰδαῖος, ἡ Νικάτωρ, Κυρηνάιος σά-
 διον.

Α. Ερριπιδένης Κυρηνάιος Ἀγλαῖς ἐξηγήθη,
 Ευφορίων ὁ χαλκιδεὺς Φιλόσοφος, καὶ ποιητῆς
 ἐξηγήθη. Πύρρος ὑπὸ Ρωμαίων ἠτήθη.

Β.

Γ.

Δ. Ρωμαῖοι εἰς Ἀρίμινον καὶ Βενεκεντον ἑπο-
 κίας ἀπέσειλαν.

ΟΛ. ΡΚΖ. Περικλῆς Ἀλεξανδρεὺς σάδιον.

Α. πῶν Στρατῶνος χολῶν Λύκων Διδεδε-
 ξαρ.

Β. ΕΥΘΑΡΑΤΟΣ. Πτολεμαῖος ὁ Εὐεργέτης
 πῶν Λιβυτικῶν βασιλείαν ὡς ἀλαμβάνει.
 Καλλίμαχος Βαβυλῶν καὶ Μεσσηνίας ἤκμαζεν.
 Εὐκλῆτος ἐπελεύτησεν ἑτῶν 136. Ἀντί-
 λοχος ὁ τῆς Ἱσθμῶν πραγματῶν σάμνος ἀπὸ
 τῆς Πυθαγόρου ἡλικίας, ὅππῃ πῶν Εὐκλῆτος τε-
 λευτήσας, ἔτη φέρει τὰ πάντα τῶν. Ἐν τῇ Ρώμῃ
 δὲ γυρῆν νόμισμα πρῶτον κατεκίπη.

Γ.

Δ. Ἀρεὺς ὁ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐπελεύ-
 τησεν.

ΟΛ. ΡΚΗ. Σελεύκος Μακεδῶν σάδιον. Βελισίχη
 Γ 2 γυνή

γυνή ἀπὸ τῆς Μακεδονίας τῆς ὑπὲρ βασιλείου συνωλεσθῆναι παλικῆ ἐνίκησε.

Α. Αρσίνης ὁ Παρθναῖος κρατήσας τῆς δρχῆς, καὶ εἶς Μακεδονας ἐκβαλὼν Πάρθους τῶν βασιλείων ἀπέστειλεν. ἔστην Αρσικίδα ἐκλήθησαν οἱ Γερσῶν βασιλεῖς.

Β.

Γ. Αρχὴ τῆς πρώτης Ρωμαίων καὶ Καρχηδονίων πολέμου. ἐνταῦθα τῶν τῆς Ρωμαίων δρχαολογιῶν πραγματεῖαν κατέστροφεν Διονύσιος ὁ Αλικαρνασεύς.

Δ.

ΟΛ. ΡΚΘ. Φιλῶν Κῶν σάδιον.

Α. Βασιλεὺς Νισσηθῆς εἰς λαμπρὰν θύδαμονίαν δρχεῖς πόλιν ἐαυτῷ ὀμῶνυμον ἀνεγείρει ἀπικρὺς Ασκηῆς.

Β.

Γ. Μεγακλῆς Αθλιναῖος τῆς Αλκμεωνιδῶν τῶν Πύθια ἐνίκησεν.

Δ. Φιλεταίρος τῆς Θλιβίς τελευτήσας, διεδέξατο τῆς βασιλείαν Περγάμου Ευμῆνης Φιλεταίρος ἀδελφίδης, ὅς Ευμῆνης ἐπὶ ἔτη κβ.

ΟΛ. ΡΛ. Φιλῶν Κῶν σάδιον τὸ δεύτερον.

Α. Περασίης Δημητρίου Κιτιεύς Φιλόσοφος Ζώνων τῆς γνάμμο ἡμεραζε.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΛΑ. Αμμῶν Αλεξάνδρου σάδιον. Τληπόλεμος Λύκιος κέλητι παλικῶ πρώτος ἐνίκησε.

Α. Ρωμαῖοι τῆς Λιπαίων τῆς Καρχηδονίων ἀφελόμενοι εἶς ἐκγῆς Τιμασιθῆς τῆς πάλαι Λιπαριῶν δυναστείας τῆς εἰσοφορῶν ἀπελῆς ἀφῆκαν. Ξάνθιος Λακεδαιμόνιος Καρχηδονίων στρατηγὸς Ρωμαίοις συμβαλὼν, λαμπρὰν κατ' αὐτῶν νίκην ἀπήνεγκε πρὸς μυριάδας αὐτῶν κείνας ἐπὶ τῆς ὑπατι Πήγυλον αἰχμάλων λαβῶν.

Γ. Σκιπίων ὑπάτης Ρωμαίων καὶ Καρχηδονίων πρὸς Λιπαίων πολέμων θεινῶς ἐπῆγε.

Δ. Ρωμαῖοι ἐν ταῖς Σύρτισι τὸν στόλον ἀπέβαλον.

ΟΛ. ΡΛΒ. Ξενοφάνης Αιτωλὸς σάδιον.

Α. Ατίλιος Πήγυλος ὁ Ρωμαίων ὑπάτος ἐλεφνῶς μετὰ πάσης αἰκίας ἐπὶ τῆς Καρχηδονίων βασιλευσθῆς διεφθάρη. Καρχηδόνιοι πρὸς Πάνορμον τῆς Σικελίας ἐπὶ Ρωμαίων ἠτήθησαν. Αστράβας αὐτῶν στρατηγὸς τῆς. Τότε καὶ Αρβάνης ὁ Πάρθους καὶ Ἰνας τῆς Μακεδονίας ἀπέστη.

Β. Μέτελλος ὁ Ρωμαίων ὑπάτης καὶ Καρχηδονίων πρῶτος ἐθελάμβεσε.

Γ. Ρωμαίων σκάφος τῆς ἐπὶ Καρχηδονίων ἐάλω.

Δ. Ρωμαῖοι εἰς Βρενίσσον ἀπέστειλαν.

ΟΛ. ΡΛΓ. Σιμύλος Νεαπολίτης σάδιον.

Α. ὁ Αντίστας ἐγυμνήθη. Πάρθους κατὰ πινας Μακεδονίων ἀπέστειλεν, ἐπὶ πρώτος ἐβασίλευσεν Αρσίνης, ὅς ἐν Αρσικίδα.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΛΔ. Αλκίδας Λάκων σάδιον.

Α.

Β. Λεπάτιος ὁ Ρωμαίων ὑπάτης εἶς Καρχηδονίους καί εναυμάχησε.

Γ. Ρωμαῖοι πρὸς Καρχηδονίους ἀπεισάρμοι τῆς πολέμου διέλυσαν.

Δ. Βίων Βορουθενίτης ὁ Φιλόσοφος ἐπελύθησε.

ΟΛ. ΡΛΕ. Εράτων Αιτωλὸς σάδιον. πυγμαλὸς Κλεόξενος Αλεξάνδρου, πεισοδονίης, ἀτραυματίας.

Α.

Β. Ευμῆνης τελευτήσας, τῶν Περγάμου δρχῆς διεδέξατο Αττάλος Φιλεταίρος ἀδελφίδης ὅς Αττάλος, ἔτη μγ.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΛΣ. Πυθολῆς Σικυῶν σάδιον.

Α.

Β. Μάντιος ὁ Ρωμαίων ὑπάτης καὶ Σαρδῶν ἐθελάμβεσε.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΛΖ. Μενεθεὺς Βαρκυλίτης σάδιον.

Α. Γλύκων Φιλόσοφος τελευτῶν ἔτην γεροντῶς ὅς. ἐν τῆς Ρώμης πρώτος ἀπολύει τῆς αὐτῆς γυναικῆς Σπέρτος Καρβίλιος ἀναγκαζόμενος ἐπὶ τῆς πηγῶν ὀμῶν τῶν ἐνεκα γυναικῆς μὴ συνοικεῖ.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΛΗ. Δημήτριος Αλεξάνδρου σάδιον. Πένταθλον παῖδων ἐπέτη. ὅς τῆς κόπινον ἐλαβεν Ευπελίδης παῖς Λακεδαιμόνιος, κείνης δὲ σκεπὴ δρχεῖς Αηλείος τῶν πεντάθλων εἰσέρχεται παῖδας.

Α.

Β.

Γ.

Δ. Ρωμαῖοι Κελτῶν τέταρτος μυριάδας ἀνείλον.

ΟΛ. ΡΛΘ. Ιολαΐδας Αργεῖος σάδιον.

Α.

Β. Γαλατῶν ἠτῆα ἐπὶ Ρωμαίων.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΛΜ. Ζώπυρος Συρακῆσιος σάδιον.

Α. Κατὰ τῶν Ἑλλᾶδα δρχῆς τῆς συμμαχικῆς πολέμου. Ρωμαῖοι Λόκιον Αιμίλιον ἀπαπέστειλαν μετὰ δωάμεως ὑπὲρ τῆς κατὰ τῆς Ἰλλυρίας

είδα πράξεις. Κατὰ τὴν Ἰσθρίαν Ἀντίστας μὲν τὴν δυνάμει ἀναζεύξας ἐν τῇ κρινῆς πύλῳ τὴν πορείαν ἐπιήσαστο ὅππῃ τὴν Ζάκυνθον, ἣν καὶ κρείττον ἔειλε.

Β. Δορίμαχος ὁ τῶν Αἰτωλῶν στρατηγὸς ἐμβαλὼν εἰς τὴν ἄνω πόλιν τῆς Ἡπειροῦ τὸν ἄνω Δωδώνη ἱερὸν πορθῆναι, καὶ τὴν ἱερὰν οἰκίαν κατασκάψαι. Ἀντίστας ἐν ἀρχῇ πορείας τῆς εἰς Ἰθάκην, καὶ Διδορύτου τῆς Ἀλπεων.

Γ. Φίλιππος ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς ἐγένετο πᾶσι φθισίαν κατὰ κρείττον ἔλθων ἐπὶ μὲν οἰκίαν ἀξιοῦσθαι, Μακεδόνες δὲ εἰσοικίους, Φίλιππος πόλιν ἀντὶ Θεῶν προσωνόμασεν. Νέμεα ἤχη. Ἀρχὴ δὲ Καρχηδονίων πρὸς Ῥωμαίους δεύτερῶν πολέμων.

Δ. Ἡ περὶ Θερμοπύλων μάχη τῶν Ῥωμαίων ἦν ἡ πρώτη.

ΟΛ. ΡΜΑ. Δωρόθεος Ῥόδιος ἐπίδικον.

Α. Ἡ περὶ Κάννας Ῥωμαίων ἦν ἡ πρώτη.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΜΒ. Κρείττος Ἀλεξάνδρου ἐπίδικον. Κάππος Ἡλείος πάλιν, καὶ παγκράτιον ἐνίκα μετ' Ἡρακλῆα. καὶ ἀναγράφεται δεύτερῶν ἀφ' Ἡρακλῆος.

Α. ἀφ' Ἰσθμίου ὑπὸ Μαρκέλλου ἐτάσσεται. Ἀρχιμήδης ὁ μηχανικὸς ἀναφεῖται.

Β. Ἡ Καπύη κατὰ κράτος ὑπὸ Ῥωμαίων ἐτάσσεται.

Γ. Κατὰ τὴν Ἰσθρίαν Σικωπίων Ἀφρικανὸς τὴν νῆαν Καρχηδονία ἀπεπολιόρησε.

Δ. Φάβιος Ταραντὸς δόλω κρατεῖται.

ΟΛ. ΡΜΓ. Ἡρακλεῖτος Σάμιος ἐπίδικον.

Α. Μάρκελλος μαχητὸς ἀντιθέτης.

Β. ἐν Ρώμῃ χρυσὸν νόμισμα πρῶτον ἐκτόπη. Ῥωμαῖοι πέντε μυριάδας Καρχηδονίων πρὸς τοὺς ἑξακισχιλίους μὲν τῶν στρατηγῶν Ἀσδρούβα κατέκταναν.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΜΔ. Ἡρακλεῖδης Σαλαμίνιος ἐπίδικον.

Α. Ἡλιος ἐξέλειψε.

Β. Συφαξ ὁ τῶν Νομάδων βασιλεὺς ὑπὸ Σικωπίωνος αἰχμαλώτος αἶρεται.

Γ. Ἀντίστας περὶ Ζάμαν λιμένος ὑπὸ Σικωπίωνος ἠττήσθη.

Δ. Ἐκλείψις σελήνης δις. Σικωπίων κατὰ Καρχηδονίαν καὶ Σύφακος ἐθράμβωσε.

ΟΛ. ΡΜΕ. Πυρρίδας Αἰτωλὸς ἐπίδικον. Παιδῶν πυγμαλῶν μάχη Κολοφώνιος. Μένος παιδικῶν περιόδων. πρὸς τὴν παιδῶν παγκράτιον, καὶ ἐνίκα παιδισμὸς Ἀλεξάνδρου.

Α. Ἐκλείψις σελήνης. ἀρχὴ πολέμου τῶν Ῥωμαίων πρὸς Φίλιππον τῶν Μακεδόνων βασιλέα συστάντων. Ἀριστοφάνης Βυζάντιος γεωγραφικῶς, ὑπὸ Ἀπελλῶ, μαθητῆς Καλ-

λιμάχου, ἐζηνοδοῦται, ἐγνωρίζεται.

Β.

Γ.

Δ. Ἡ περὶ Φίλιππον περὶ Κωῦς κεφαλῆς.

ΟΛ. ΡΜΣ. Μικίαν Βοιωτὸς ἐπίδικον.

Α. Ἐρατοδότης Κυρηνάιος ἐπελθὼν. Ἀπίλλου δὲ Περράμου βασιλέως πελθὼν, τὴν ἀρχὴν διεδέξατο. Ἐυφρήνης Ἀπίλλου ἐπὶ ἔτη λδ. Ῥωμαῖοι πρὸς Φίλιππον συστάντες ἄνθρωποι πάντας τὸς Ἑλλήνας ἐλύθησαν ἀνήγαγον.

Β.

Γ. Κοῖντος Φλαμίνιος κατὰ Φίλιππον, καὶ τῶν Μακεδόνων λαμπρότατον θράμβωσεν ἠγάγε.

Δ. Ἀρχὴ πολέμου Αἰτωλικῶν τῶν Ῥωμαίων πρὸς Ἀντίοχον τὸν μέγαν καὶ Αἰτωλῶν συστάντες.

ΟΛ. ΡΜΖ. Ἀγέμαχος Κυρηνάιος ἐπίδικον. πάλιν Κλεόστρατος Ῥόδιος, ὃς τραχηλιζὼν ἀπελάμβανεν.

Α. Ἡ περὶ Θερμοπύλων μάχη, καὶ Ῥωμαίων κατὰ Ἀντιόχου νίκη.

Β. Ἡλιος ἐξέλειψε.

Γ. Ἡ περὶ Μαγνησίαν μάχη, κατὰ τὴν Ἀντίοχου ὁ μέγαν ὑπὸ Σικωπίωνος Ἀσιατικῶν ἐπισημῶς ἐπίμασε περὶ πέντε μυριάδας μαχητῶν ἀνδρῶν ἀποθάνων.

Δ. Σικωπίων Ἀσιατικὸς κατὰ Ἀντιόχου ἐθράμβωσε.

ΟΛ. ΡΜΗ. Ἀκεσίλαος Μεγαλοπολίτης ἐπίδικον.

Α.

Β.

Γ.

Δ. Ἀντίστας κατὰ τὴν Βιθωσίαν Φάρμακον πᾶν ἐτελεύτησε. Σικωπίων Ἀφρικανὸς τὴν βίον μετήλλαξε γεροντῶς ἐτῶν νδ. Σικωπίων Ἀφρικανὸς ὁ νεώτερος ἐβλήθη.

ΟΛ. ΡΜΘ. Ἰππόστρατος Σελεύκιος ἐπίδικον.

Α.

Β. Εἰς Βονωνίαν Ῥωμαῖοι ἀποίκους ἐπέλασαν.

Γ. Κατὰ πνας Ἀντίστας ἐπελθὼν.

Δ.

ΟΛ. ΡΝ. Ονησίκριτος Σαλαμίνιος ἐπίδικον.

Α.

Β. Φίλιππος δὲ Μακεδόνων βασιλεὺς πελθὼν τῶν βασιλείων Περσῶν ὁ υἱὸς διεδέξατο.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΝΑ. Θύμηλος Ἀσπένδιος ἐπίδικον.

Α.

Β. Ἐκλείψις σελήνης ἐβδόμῳ ἔτη Φιλομήπου. Ἀντιόχου ὁ Ἐπιφανῆς δὲ ἀδελφῶν Σελεύκου ἀποθνήσκοντος τὴν ἀρχὴν διεδέξατο.

Γ.

Δ.

- ΟΛ. ΠΝΒ. ΔημίουριτⓄ Μεγαροῦς σάδιον.
 Α. Ἄρχη ἔσθ' ἰσχυρότερος μακεδονικῶν πολέμων ἔσθ' Ῥωμαίοις πρὸς τὸν βασιλέα Περσεία συ-
 ζάντⓄ.
 Β. ἡ πρώτη Αντιόχου ἔσθ' Ἐπιφανῶς εἰς Αἰγυπτίον εἰσβολή.
 Γ.
 Δ.
- ΟΛ. ΠΝΓ. ἈλέξανδρⓄ ΛέσβιⓄ σάδιον.
 Α. Εκκλησίαι σελήνης, ὁ πρὸς Περσεία τῶν Ῥωμαίων πολέμων τέλος ἔχει, ἔσθ' Περσείας ὑπὸ Ῥωμαίων ἀφ' ἑσπέρης κικηθέντος πρὸς Πύδναν τῆς Μακεδονίας, καὶ αἰχμαλώτους ἀχθέντος ὑπὸ Παύλου Αἰμιλίου.
 Β. Αἰμίλιος Παῦλος κτ' Περσείας ἐθελήμβουζε.
 Γ.
 Δ.
- ΟΛ. ΠΝΔ. Λεωνίδας Ρόδιος τριασῆς σάδιον.
 Α. ὁ βασιλεὺς Περσεύς ἐν τῇ φυλακῇ ἐπελεύτησε.
 Β.
 Γ.
 Δ.
- ΟΛ. ΠΝΕ. Λεωνίδας Ρόδιος σάδιον τὸ δεύτερον.
 Α. Αἰμίλιος Παῦλος αἰνῆς ἀξιολογώτατος ἐπελεύτησε.
 Β. πρῶτον ἀρολόγιον ἐν Ρώμῃ κατεστήθη.
 Γ.
 Δ. Ευμύνης Ἀθιάλῃ ἀδελφὸς ὀπίτροπος Περσέως βασιλεύει ἔσθ' ἔτη κβ̄.
- ΟΛ. ΠΝς. Λεωνίδας Ρόδιος σάδιον τὸ τρίτον. ΤρίτⓄ αΦ' Ἡρακλέους πάλιν ὁμοῦ, κὴ παγκρατικῶν.
 Α. Ἀρίσταρχος γραμματικὸς ἐγνωρίζετο.
 Β.
 Γ.
 Δ. Ἄρχη τῶν Ῥωμαίων πρὸς Κελτίβηρας πολέμων.
- ΟΛ. ΠΝζ. Λεωνίδας Ρόδιος σάδιον τὸ τετάρτον μονος ἢ καὶ πρῶτⓄ ὀπί τεσσαρας Ολυμπιάδας σέφανος Ολυμπιακὸς ἐχθ' δώδεκα.
 Β.
 Γ.
 Δ. Κόρνητος ὑπὸ Λόκιος Μύμιος καποκάφη ἔχεζα δὲ κτίσεως ἔτη λνβ̄. Ἀρχὴ ἔσθ' τρίτη Ῥωμαίων πρὸς Καρχηδονίους πολέμων. ΜάρκιⓄ ΠόρκιⓄ Κάτων ἐπελεύτησε.
- ΟΛ. ΠΝη. Ορθων ΣυρακῆσιⓄ σάδιον.
 Α. Ο τρίτⓄ Μακεδονικὸς Ῥωμαίων πρὸς Ανδρίσκον τῆς Υδούφιλιππον πόλεμος. Μασονίας βασιλεὺς Νομάδων, ὁ Φιλορωμαῖος ἐπελεύτησε.
 Β.
 Γ. Καρχηδὼν ἔχεζα δὲ κτίσεως ἔτη ψλζ, ὡς ἢ ἄλλοι, χξζ, ὑπὸ ΣκιπίωνⓄ Ἀφρικανῶν ἔσθ' νεωτέρου καποκάφη τῆς τῆς ΑκράγαντⓄ ἀλώσεως ὑστερον ἔπισσζ. Κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν, ὡς πισσι δοκεῖ, Κόρνητος ὑπὸ
- Μύμιος καποκάφη. Ἀρχὴ ἔσθ' κατὰ τὴν Λυστανίαν Ῥωμαίων πρὸς Ουιρίαν πολέμων.
 Δ. ΛόκιⓄ ΜύμιⓄ κατὰ τῶν Ἀχαιῶν, καὶ τῶν Κορινθίων ἐθελήμβουζε.
- ΟΛ. ΠΝθ. ἈλκιμⓄ Κυζικηνῶς σάδιον.
 Α.
 Β.
 Γ. ΚοῖντⓄ ΜέτελλⓄ ἐν Ἰθελίᾳ πόλεις συχνας πολιορκίας παρεσήστω.
 Δ.
- ΟΛ. ΠΞ. ΔιόδωρⓄ ΣικυώνιⓄ σάδιον. ὡς ἢ ἄλλοι, Ἀνώδακτος.
 Α. ἈΝΤΙΘΕΟΣ πάλιν. Κατὰ πινος ΜύμιⓄ τὴν Κόρνητον καθ' ἅλα. Κατὰ τὴν Λυστανίαν Ουιρίαν ἐδολοφονήθη.
 Β.
 Γ.
 Δ. Ῥωμαίων μυριάδες τρεῖς πρὸς Νημαντίαν ἀνηρέθησαν. ΜαγκίνⓄ ὁ ὑπάτος αἰχίστας σπονδας πρὸς τὸν πολέμιον ποιησάμενⓄ ἔσθ' ἔπειθ' ἀπέλαξεν. Ἀθιάλος ὁ φιλομήτωρ Περσέως βασιλεύει ἔσθ' ἔτη ε̄.
- ΟΛ. ΠΞΑ. ἈντίπατρⓄ Ἡωφρώτης σάδιον.
 Α. Κατὰ τὴν Σικελίαν, φραγμέντος ὄρους Αἰτναῖς, πρὸς ἐξήληθεν. ἢ τῶν Ῥωμαίων βδλὴ τῆς αἰχρῶς πολέμιον σπασάμενον Μαγκίνον πῶς Νημαντίνοι ἐξεδόθηνα εἰληφίστω.
 Β. Κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ δαλικὸς πόλεμⓄ.
 Δ. Ἐν τῇ Ρώμῃ. Τιθερίξ Γράκχος Φόνος. Κατὰ τὴν Ἰθελίαν Νημαντίνοι ὑπὸ ΣκιπίωνⓄ Ἀφρικανῶν εἰς πολιορκίαν συγκλειθέντες, πάντων τῶν πρὸς τροφίω ὀπιτηθείων ἐκλεισθέντων, πλⓄ εἰς ἀνθρωποφονίαν ἐτρέπτησαν. ὁ βασιλεὺς ἈθιάλⓄ τελευτῶν τὸν δῆμον Ῥωμαίων τῶν αὐτῶν βασιλείας κληρονομον ἐν πῶς Διαθήκῃς κατεστήσε.
- ΟΛ. ΠΞΒ. Δαμων Λελῶς σάδιον.
 Α. Σκιπίων κτ' τῶν Νημαντινῶν ἐθελήμβουσε ἰδ' ἔτερον ὑστερον τῆς Καρχηδονίων πανδήμου κατὰ σφοδρῆς. Ἀριστονικὸς τις τὴν πρὸς Ἀθιάλῃ ἀγχισίαν ψευσεύμεⓄ εἰσὶν τῆς Ἀσίας βασιλέα ἀπέδειξε.
 Γ. Ἀριστονικὸς ὁ νευδάθαλⓄ ὑπὸ Περπέρινα ὑπὸ ἀτῆς διεσμῶτης ἀχθ' εἰς ἐν τῇ φυλακῇ βρόχῳ τὸν βίον κατέσπεψε, βαλῆς ψηφισμῶνης. Ἡ Ἀσία ἔσθ' Ῥωμαίων δῆμος ἐπαρχία ἐγένετο. Διὸ ἡλίιοι ἐφαντάθησαν. Σκιπίων ὁ Ἀφρικανὸς ἐξείφνης ἐξ ἀφανῶς αἰτίας ἐτελεύτησε βίος ἔτη νς̄.
 Δ. Εκκλησίαι σελήνης, καὶ ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Καρνεάδης ὁ ΦιλοσοφⓄ, τὸν βίον μετήλλαξε.
- ΟΛ. ΠΞΓ. ΤιμόθεⓄ Τραλλιανὸς σάδιον.
 Α.
 Β.
 Γ.

Δ. ΙΑΣΩΝ. Ρωμαίων πρὸς Ἀλλόδεργους πό-
λεμῶν.

ΟΛ. ΡΞΔ. Βοιωτὸς Σικυώνιων ἑτάδιον.

Α. Ρωμαῖοι πρὸς Καρχηδόνα ἀνακτίσαντες
δοποίκους εἰς ἀντὶν ἐστῆσαν. Σωσίθεον Συ-
ρακόσιος, ἢ Ἀθηναῖον, μᾶλλον ἢ Ἀλεξαν-
δρεὺς, τὸ Τροϊκῆς Ἀλεξανδρείας τὸ Πλά-
δον εἰς ἡμαρξί.

Β.

Γ. Λαμπρὰ νίκη Ρωμαίων καὶ Ἀργείων, καὶ
Ἀλλοδεργῶν ἐθνῶν Κελτικῶν.

Δ. Ἐν τῇ Ρώμῃ Γάιος Γράκχος δῆμαρχος,
Τιθεύειν ἢ ἀδελφός, ἀνηρέθη.

ΟΛ. ΡΞΕ. Ἀκισίλαος Κυρηνάιος ἑτάδιον.

Α. Κοῖντος Μάρτιος Ρηξ ὑπάτος δοποίκους εἰς
Ναυθῶνα κατήγαγε.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΞς. Χρυσόγονος Νικαεὺς ἑτάδιον.

Α.

Β.

Γ. Κατὰ Θρακίαν Γάιος Γόρκιος Κάτων πρὸς
Σκροδίτικους πολεμῶν ἐδυσύχησε.

Δ. Κίμβροι, ἢ Τεύτονες τὰς Ἀλπεὺς ὑπερβάν-
τες τὸν Ρωμαίων στρατὸν διέφθειραν.

ΟΛ. ΡΞΖ. Χρυσόγενον ὁ Νικαεὺς ἑτάδιον τὸ δεύ-
τερον.

Α. Μάρκος Λίγιος ὄντ' Σκροδίτικους ἐνίκησε.

Β. Ἀρχὴ δ' Ῥωμαίων πρὸς Ἰσθρόζην τὸ Νομά-
δων βασιλεία πόλεμος.

Γ.

Δ. Πάλιν οἱ Τεύτονες τὰς Ῥωμαίους ἐνίκησαν.

ΟΛ. ΡΞΗ. Νικόμαχος Φιλαδελφεὺς ἑτάδιον.

Α.

Β. Μάρκος τὸ Ἰσθρόζην κατὰ πολεμῆσις, τὸ μη-
τροπολεως τὸ Νομάδων Κίρκης ἐκυρίωθε.

Γ. Κικέρων ἐγεννήθη. Γν. Πομπηῖος ἐγεννήθη.

Δ. Οἱ ἀνθύπατοι Μάνλιος, ἢ Κασιών Κίμ-
βροις διὰ πολεμῶντες κακῶς ἀπελάττησαν.
ὁ ὑπάτος Σκαῦρος ὑπὸ Κίμβρων ἠτήθηται,
ὃ πρὸς δυνάμιν διπολωλεκῶς τοῖς πολεμίοις
ὑποχείμενος ἐγένετο.

ΟΛ. ΡΞΘ. Νικόδημος Λακεδαιμόνιος ἑτάδιον.

Α.

Β.

Γ. Γάιος Μάρκος Τεύπνας καὶ Ἀμβρώνας
ἐπιφανεστάτη μάχη ἐν τῇ Μασσαλιώπιδι
χώρα κατεπόλεμησε.

Δ. Κατὰ πρὸς Σικελίαν ὁ ὑπάτος Ἀκκίλλιος
πρὸς τῶν θρακτικῶν στρατηγὸν Ἀθλίωνα
καθελὼν πέρας τῷ ὀδρικῷ πλέμῳ ἐπέστηκε.
Πάλιν Τευτόνων, ἢ Κίμβρων μυριάδας
Μάρκος λαμπροτάτη ὄψα τῆς νικῆσας
διέφθειρε.

ΟΛ. ΡΟ. Σιμμίας Σελευκεὺς ἀπὸ Τίγρης ἑτά-
διον.

Α. ἐν τῇ Ρώμῃ γάσις ὑπὸ δημάρχου Σαπρινίου
ἐκινήθη. Γάιος Ἰβλίου Καῖσαρ ὁ μὲν τῶν
αὐτοκράτορας ἐγεννήθη.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΟΑ. Παρμνίσκος Κερκυραῖος ἑτάδιον.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΟΒ. Εὐδάμος Κῶν ἑτάδιον. Πρωτοφάνης
Μάγνης πάλιν, καὶ πεγκράτιον πύατος
ἀφ' Ἡρακλέους.

Α.

Β. Πόλεμος Ῥωμαίοις πρὸς Ἰταλιώτας, ἢ ἀ-
συγείτονας σωεσθὶ ὁ καλέμενος συμμα-
χικός.

Γ. Πόλεμος Ῥωμαίων πρὸς Μαρσῆς. Ρητί-
λιος ὁ ὑπάτος πρὸς Μαρσῆς πολεμῶν ἀ-
νηρέθη.

Δ. Γόρκιος Κάτων Περίγγος, καὶ Ουεσίνας
παρεσῆσται, ὃ κατὰ Αἰσπλάνων ἐθριάμ-
θευσε.

ΟΛ. ΡΟΓ. Παρμνίσκος Κερκυραῖος ἑτάδιον τὸ δεύτερον.

Α. Ὁ ἐμφύλιος πόλεμος Σύλλας πρὸς Μάριον.
Ὁ βασιλεὺς Μιθριδάτης πάντας ὄντ' ἐν
Ἀσίᾳ Ῥωμαίους ἀφ' ἑνὸς σωθήματι ἐν
μια ἡμέρᾳ ἀναερεῖσθαι προσέταξε. Σύλ-
λας εἰς πρὸς Ρώμην μετὰ δυνάμεως ὄψα-
ρῖνε).

Β. Προγραφή, καὶ Φόνον τῶν πολιτῶν ἐν Ρώ-
μῃ. Οκτάκιος ὁ ὑπάτος τὸ σωύπατον Κίν-
ναν ἐκ τῆς πόλεως ἐξήλασε. Κίννας ὁ ὑπά-
τος πρὸς πατρίδα πολεμῆ.

Γ. Σύλλας τὰς Ἀθλίνας ἐξεπολιόρησε, μινὸς
Ἀνθηρητιῶνος. Κρίστος Σαλδῆσιος ἱστοριογρά-
φος ἐγεννήθη.

Δ. Ἴλιον ὑπὸ Σύλλας ἐάλω ἔπειτα ἂρ ὕστερον τὸ
ὑπὸ Ἑλλήνων ἀλάττωσε.

ΟΛ. ΡΟΔ.

Α. Ἐν Ρώμῃ τὸ Καπετώλιον ἐνεπέθηθη.

Β.

Γ. Σύλλας Δικτάτωρ ἀναγορεύθεις τῇ ἐξου-
σία τυραννικῶς κατὰ τῶν πολιτῶν κατεχρή-
σατο.

Δ. Πομπηῖος καὶ Ἰάμβρα δ' Ἰσθρόζην βασι-
λέως ἐθριάμθευσε, καὶ Μίρκος ὑπὸ Σύλλας
προσηγορεύθη.

ΟΛ. ΡΟΕ. Εὐαίνετος Ἀργεῖος παιδῶν ἑτάδιον. ἄνδρες
γαρ ὄντ' ἠγωνίστηντο, Σύλλας πάντας εἰς Ρώ-
μην μετὰ πεμψαυδῆς.

Α. Πρὸς Μιτυληναίων πόλιν Ῥωμαῖοι ἐξεπο-
λιόρησαν. Κατὰ πρὸς Ἰσθρίαν Σεργάριος
πρὸς Ῥωμαίους ἐπάνιστο. Σύλλας πρὸς αὐτο-
κράτορα ἐξουσίαν δημοσίαν ἐν τῇ Ῥωμαίων
ἀγορᾷ ἀπέπεισε.

Β. Σύλ-

- Β. Σύλλογος ἐν Κύμῃ τῷ Κατωπαρίας ἐπιβύ-
τησε.
- Γ. Ἀπολλώνιος Μόλων ὁ Ρόδιος σοφιστὴς ἐγνω-
ρίζετο.
- Δ. Πομπήϊος μὲν Ὀλυμπίωνος καὶ Σερωτίου
(ὡς τῷ Βελλίῳ ἀποστέλλε).
- ΟΛ. ΡΩΣ. Δίων Κυπαρισσεὺς σάδιον.
- Α. Ἡ περὶ Σόκρανα Ρωμαίων πρὸς Σερωτί-
ου μάχη.
- Β.
- Γ. Λεύκιος Λαγκάλλιος ὑπάτος κατὰ τὸ βασι-
λέως Μιθριδάτου πολεμεῖ.
- Δ. Πόλεμος Σαρδάνικος τῶν μενομάχων στρατη-
γῶν. Λεύκιος Λαγκάλλιος περὶ Κύζικον τὸ Μι-
θριδάτου στρατιπέδον λιμῶν, καὶ Φόνω ἠφά-
νισε.
- ΟΛ. ΡΩΖ. Ἐκατόμνος Μιλήσιος σάδιον, καὶ δίαυλον,
καὶ ὁσπίτιον τρίς. Υψικλῆς Σικυώνιος Ὀλο-
λιχόν. Γάιος Ρωμαῖος Ὀλολιχόν. Ἀκριτανυ-
μίδας Κῶος πέντεθρον, Ἰσίδωρος Ἀλεξαν-
δρεὺς πάλιν, Ἀπῆτος ὠείσοδον, Ἀτυανῆς
Ἰπποκράτης Ἀτραμυτείου παῖς πύξ, Σφο-
δρίας Σικυώνιος παγκράτιον, Σωσιγῆνης Ἀ-
σιανὸς παῖδων σάδιον, Ἀπολλοφάνης Κυπα-
ρισσεὺς παῖδων πάλιν. Σωτήριχος Ἠλεῖος
παῖδων πύξ, Κάλας Ἠλεῖος παῖδων παγκ-
ράτιον, Ἐκατόμνος Μιλήσιος ὁσπίτιον,
Ἀριστολοχος ὁ Ἠλεῖος τέθριππον. Ἀγήμενος
Ἠλεῖος κέλης. Ἑλλανίχης Ἠλεῖος στωαρίσ. Ἐ-
αὐτὸς παλικὴ στωαρίσ. Κλειτία Ἠλεῖος πα-
λικὸς κέλης.
- Α. Σπαρτιάτης τῷ ὑπάτῳ Γέλλιον ὠρατάξιν ἐνί-
κησε. Λεύκωλλος Ἀμινσὸν ἐπολιόρκη, ἔπει-
θῶν ὅτι τῷ πολιορκίας κατὰ λιπῶν μετὰ
δυσίαν ταγματῶν, αὐτὸς μὲν τριῶν ἄλλων
περατῶν ὅτι Καθεύρων, ὅπως διεχέμασε.
καὶ Ἀδριαῖον ἐπέταξε πολεμῆσαι Μιθριδάτη.
καὶ πολεμήσας ἐνίκησε. Σεισμὸς ἐν Ρώμῃ γνο-
μὸς πολλὰ ταύτης συνέπεσε.
- Β. Κρείστος στρατηγὸς τῷ Σπαρτιάτῳ πόλεμον
τρία ἔτη διαρκέσαντι τέλος ἐπέθηκε. Μιθρι-
δάτης ὑπὸ Ρωμαίων ἠτῆθῆς, ἔπειτα αὐτὸς
ἀπογινὼς εἰς τὸν Τυγράνιον Ἀρμενίας βασιλέα
προσίφυγε.
- Γ. Ρωμαίων ἀπετιμήθησαν μυριάδες ἐνεθήκεν-
ται καὶ μία. Συνατρέκω τῷ Πάρθων βασι-
λέα τιμωρήσαντα διεδέξατο Φραάτης ὁ
Ἰππικληθεὶς θεός. Φαῖδρον τὸν Ἐπικρέιον
διεδέξατο Πάτρων. Ουιργίλιος Μάρων
ὁ ποιητὴς ἰερανήθῃ εἰδοῖς Ὀκτώβριος.
- Δ. Τυγράνης, καὶ Μιθριδάτης ἀθροίσαντες
περὶ μὲν τῶν σαρδάνικων μυριάδας, ἰσπανῶν δὲ
τρεις, καὶ τὸν Ἰταλικὸν αὐτῶν πάξαντες τῶ-
ν ἐπολέμησαν Λοκκόλων, καὶ νικῶν Λεύ-
κωλλος. καὶ πεντακισχίλιαι μὲν τῷ μὲν Τυγρά-
νης ἐπέσον, πλείους δὲ τῶν ἠχμαλωπίθη-
σαν χωρὶς τῶν ἄλλων σύγκλυθον ὄχλος. Τὰ

Καπετώλιον ἐν Ρώμῃ ὑπὸ Πομπήϊου ἀνακ-
τώδην καθιέρωθη. Μέπειλλος ὅτι τὸν Κρη-
τικὸν πόλεμον ὀρήσας, τρία τάγματα ἔχων
ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον, καὶ μάχην νικήσας τὸν
Λαοδῆνη ἀυτοκράτορα ἀνήγαγε, καὶ τῆς
κατέστησε ὅσον Κρήτης. Ἀθηνοδωρὸς
πρώτης θραυδοραπιδισμῶκος Δηλίας τῷ
λεγομένων τῶν ξόανα διελυμύατο. Γάιος
τεράριος ἐτείχεσε τὴν Δῆλον.

- ΟΛ. ΡΩΗ. Διοκλῆς ὑπερωκλῶς σάδιον. Ἐπὶ τῆς
αὐτῆς ἡμέρας Στρατῶν Ἀλεξάνδρου παγκ-
ρατῶν, ἔπειτα ἐνίκησε πέμπτος ἀφ' Ἡρα-
κλέους, ὃς Νεμέα τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ παῖδων,
καὶ ἀγενεῖων τῶν σαρδάνικων ἐφάνης ἔχειν. Τεί-
τος δὲ Εὐπάλας φιλόστρατος τὴν νίκην
θραυδοραπιδισμῶκος Εὐδηλον χεῖ-
μασι πέσας.
- Α. Ρωμαῖοι πρὸς Κρήτης πολεμῶσι. Λα-
γκάλλιος ὅσον περὶ Τυγράνιον, καὶ Μιθριδάτην
τὸ δεύτερον νικήσας τὴν νίκην πολιορκῶν
καὶ κράτος εἶλε.
- Β. Πομπήϊος τῷ πρῶτον ἐκράτησε. Μιθρι-
δάτης τὸν ἔπειτα Λαγκάλλιον ὑποστρατηγὸν λαμ-
πεῖα ὠρατάξιν ἐνίκησε. ἡ Κρήτη τῷ Ρω-
μαίων δέχθη ὑπετάγη.
- Γ. Τῷ Λαγκάλλιον εἰς Ρώμῃ ἀνακληθέντος,
Πομπήϊος τῷ Μιθριδάτικῷ πόλεμον στρατηγὸς
αὐτοκράτορα ὑπὸ δήμου ἀρεθῆς ἐπέταξε.
Πομπήϊος τὸν Μιθριδάτην νυκτερινῇ μάχῃ
νικήσας, ὁ Τυγράνης τὴν μητρόπολιν
Ἀρμενίας Ἀρτάξαρχον ἀμα ἑαυτὸν τῷ Πομ-
πήϊου ὠρατῶν δίδωσι. Πομπήϊος τῷ Τυγράνι
μὲν Ἀρμενίας πάσης ἐβελώθησε, τὴν δὲ
Συρίαν τοῖς Ρωμαῖοις ὑποχείριον ἐποίησε.
- Δ. Οράπιος ὁ ποιητὴς ἐγεννήθη.
- ΟΛ. ΡΩΘ. Ἀνδρέας Λακεδαιμόνιος σάδιον.
- Α.
- Β. Τὰ περὶ Καπλίναν, καὶ τὸν ὑπάτον Κικέρων-
να. Ρωμαῖοι Βιθυνίαν, Κατωπαδοκίαν, Κι-
λικίαν, Συρίαν, Φοινικίαν, καὶ τὴν μετὰ τὸ
διὸ ποταμῶν τῇ αὐτῇ δέχθη ὑπετάξαν.
Πομπήϊος τὰ Ἱεροσόλυμα ἐκπολιορκήσας
τὸ Ἰσραήλ ἐθνὸς τοῖς Ρωμαῖοις ὑποφορὸν
ἐποίησεν. Οκτώβριος ὁ μὲν πάντα Ἰππικλη-
θεὶς Αὐγούστος ἐγεννήθη.
- Γ.
- Δ. Ἡ Συρία τοῖς Ρωμαίων νόμοις διοικεί-
ται, καὶ εἰς τὰς τῶν Ρωμαίων ὑπαρχίας
τελεῖ.
- ΟΛ. ΡΩΠ. Ἀνδρόμαχος Ἀμβρακιώτης σάδιον.
- Α. Ἡ ΡΩΔΗΣ. αἱ πρῶται πράξεις πόλεμος
τῷ Κελπίσι πρὸς Ρωμαῖους συστάντος, Ἰσ-
λίης Καίσαρος στρατηγόντος. Διοδώρος ὁ
Σικελιώτης τῆς ἰσορροπίας βιβλιοθήκης συγ-
γραφεὺς παρέβαλεν εἰς Αἴγυπτον ἰστορίας
χαρίν.
- Β.

Γ. Κικέρων εἰς τὴν Ελλάδα φέρει.

Δ. Γαβίνου Ἀλεξανδρον τὸν Ἰσθαίων βασιλέα μάχη ἐνίκησε. Πτολεμαῖος ὁ αὐλητής τὴν Λιγύπτιον βασιλείαν ἔξεωσθεὶς εἰς Ρώμην ὑπετάσσεται. Κικέρων ἐκ τῆς ἔξεως ἀνακαλείται.

ΟΛ. ΡΙΙΑ. Λάμαχος ταυρομαχίας σάδιον.

Α. Αριστόβουλος ὁ τῶν Ἰσθαίων βασιλέως μετὰ Ἀντιόχου τὸν ἕκτον εἰς Ρώμην λαθρα ἔξελθὼν, καὶ πρὸς Γαβίνιον ἐν Παλατιῶν ὑπετάσσεται, καὶ ἠτήθει εἰς Ρώμην διεσπώτης μετὰ τῶν παύδων ἀναπέμπεται. Ἐν Ταύροις κίνησι τῆς Ἰταλίας παύδιον ἐκ δόξης γενόμενον τῆ ἐνάτη ἐκ περασσομένης τῆς γενέσεως ἡμετέρας τὸν περὶ ταυρομαχίας ἀντιπερὶ σὺν ἰσραὴ φλέγων.

Β. Ἰάβουλος Καῖσαρ τὸν Ρῆνον γεφυρώσας εἰς ὄψιν Γερμανὸς διέβη. Πτολεμαῖος ὁ αὐλητής ὑπὸ Γαβίνου εἰς τὴν βασιλείαν ἀποκαθίσταται.

Γ. Κράσιος μετὰ τὴν Συρίαν πάλιν ἐπέβη. Κράσιος ὑπὸ Γερμανίων πανρωμαίων ἠτήθει ἀνήρηθη.

Δ.

ΟΛ. ΡΙΙΒ. Ανθελίου Ἀργαίου σάδιον. Μαρτίου Μαρτίωνος Ἀλεξανδρέως πάλιν, καὶ παγκράτιον ἐκτὸς ἀφ' Ἰταλίας.

Α.

Β.

Γ. Πάρθου τῆς πάσης Συρίας ὑπὸ Κασίου ἔξεωσθησαν.

Δ. Πόλεμος ἐμφύλιος Καίσαρος, καὶ Πομπηίου.

ΟΛ. ΡΙΙΓ. Θεόδωρος Μεσσηνίου σάδιον. Ἰούλιος Καῖσαρ ἐμονάρχησε Ρωμαίων.

Α. ἡ κατὰ τὴν φαρσαλίαν Πομπηίου ἠτῆσα. Καῖσαρ πρὸς Ἀλεξανδρέως πολεμῆ. Ἐντεύθεν ἀντιόχου τῆς Καίσαρος ἀνταρχίας χρόνος, ἐν ᾧ τῶν Ἀντιόχων χρηματισμὸς ἀρχεται.

Β. Φαρνακῆς ὁ Πόντος βασιλεὺς ὑπὸ Καίσαρος ἠτῆθη. Κλεοπάτρα ἦλθεν εἰς τὸ ἄστυ μετὰ τῷ ἀνδρὶ, ἐν εἰς τῶν Καίσαρος ἐσωκίθη. Κατὰ τὴν Ἰσθαίαν Καῖσαρ τὸν Πομπηίου τὸν νεώτερον πρὸς τὴν πόλιν Μένδαν ἐνίκησε.

Γ. ἕως ἄρτι ἡ Διοδότης Σικελιώτις ἰσραὴν βιβλιοθήκη πειρώσασα χρόνον ἐτῶν ἀρτὴ ἐν βιβλίῳ μ. ὁ κατὰ τὴν Λιβύην Καίσαρος πόλεμος πρὸς Σικελίαν καὶ Ἰσθαίαν. Καίσαρ πρὸς λαμπρὰς θριάμβους κατήγαγε. Καίσαρ τὸν ἐνιαυτὸν διαρθώσασα.

Δ. Καῖσαρ τὴν Ἰσθαίαν ὑπετάσσας πρὸς τὴν ἐμφυλίαν ἐπέβηκε.

ΟΛ. ΡΙΙΔ. Θεόδωρος Μεσσηνίου σάδιον τὸ δεύτερον.

Α. Καῖσαρ τὴν Κέρκερον ὑπὸ Μιθριδάτη ἀνάσσαν γενόμενὴν, καὶ τὴν Καρχηδόνα ἐσώκισε.

Καῖσαρ ὑπὸ Βρέτας, ἐν τῶν περὶ τὴν ἀνατολήν.

Β. Κικέρων ὁ ῥήτωρ ἀναρρεῖ.

Γ. ἡ ἐν φιλίπποις μάχη Βρέτας, καὶ Κασίου ὑπὸ Οκταβίου ἠτῆθεντες ἀντιόχου ἑαυτὸς διερχέσασα. Ἐν Τάρσῳ τῆς Κιλικίας Ἀντώνιος ἐρατὶ Κλεοπάτρας ἀλίσκη.

Δ. Οκτάβιος Περσίαν πόλιν ἐκπλοκήσας κατέκαυσε. Πάρθου εἰς τὴν Συρίαν ἐσβαλλόντες σὺν τῷ τυροπλάστῳ.

ΟΛ. ΡΙΙΕ. Ἀρίων ἐξέρισε σάδιον.

Α. Ἡρώδης Ἀντιόχου ἰδεομαχίας ἐπὶ τῷ Ὀλυμπίῳ ἀγῶνι καταλυομένους ἀπορίας χρημάτων ὄρων, ἐν τῷ μόνον λαίψανον τῆς ἀρχαίας Ελλάδος ὑπεβίβη, ὃ μόνον ἀγῶνοθέτης ἦς ἐπέτυχεν πενταετηρίδος εἰς Ρώμην παραπλήσιον ἐγένετο, ἀλλὰ ἐν πρὸς τὸ διηκνέες πρὸς ἀρχαίων ὑπεβίβη, ὡς μηδέποτε ἀγῶνοθέτης τὴν μνημὴν αὐτῶν ἀπὸ τῶν βασιλέων ἐν τῷ Ρώμῃ. Ἡρώδης ὑπὸ τῶν συγκλητῶν βασιλέων Ἰσθαίων ἀντιόχου. ἀλλὰ Ἀντώνιος γαμῆ ἐν Σικυῶνι ἐπελεύθησε. Νόμος ὁ λεγόμενος φιλίππου ὑπὸ τῶν Περσίων φιλίππου ἀναρρεῖται ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, ἀλλὰ περὶ βιβλιώτην, λαοφόνον, τὸ λοιπὸν ἀφῆται.

Β.

Γ. Ουενπίου Πάκουρον τῶν Πάρθων βασιλέα ἐνίκησε.

Δ. Ἡρώδης καὶ Σόστρην τὰ Ἱεροσόλυμα πολιούργου περιεσώπει.

ΟΛ. ΡΙΙς. Σκάμανδρος Ἀλεξανδρέως σάδιον.

Α. Ἀντώνιος πρὸς Γερμανὸς πολεμῶν ἠτῆθη.

Β.

Γ.

Δ. Ἀντώνιος Ἀργυρίας βασιλέα Ἀρτωσίδου ἀίχμαλωτίσας τῶν ἀντιόχων ἐκυρίωσεν.

ΟΛ. ΡΙΙζ. Σώπικτος Ἀργαίου σάδιον.

Α. Οκτάβιος Καῖσαρ ὄψιν Δαλματίας κατὰ πόλεμον. Ἀντώνιος φανερώς τὸν Οκτάβιον πολεμῆ. Κατὰ τὴν Ἰσθαίαν σισμεθρομίας μυρίων ἀφῆται ἰσραὴν.

Β. Ἐμφύλιος πόλεμος κατέλυθη ὑπὸ τῶν Σεβαστῶν Καίσαρος μετῶς τῆς ὄψιν Ὀλυμπίδος, Ἀντώνιος ἐκ Κλεοπάτρας κατὰ τὸ ἄστυ ναυμαχίας καταπολεμήθεντων. Διοκίτιος Ἀλικαρνασσεὺς ὁ συγγραφεὺς κατέπευσε εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Γ. Ἀντώνιος ἑαυτὸν ἀπέσφαξε.

Δ. Οκτάβιος Καῖσαρ μετὰ τῆς Λιγύπτιον ἐθριάμβωσε.

ΟΛ. ΡΙΙΗ.

Α. Οκτάβιος Καντάβρους πολεμῆ.

Β. Οκτάβιος ὑπὸ τῆς συγκλητῆς Αὐγούστου περὶ ταυρομαχίας.

- Γ. Κράσιος \odot τῶν Ἑρακίαν Ρωμαίων ὑπετέ-
ξας.
- Δ.
- ΟΛ. ΡΗΘ. Ασκληπιάδης Σιδώνι \odot σάδιον.
- Α. Ἐν Ρώμῃ τὸ ὀπυλον Ιανὺς ἐκλείθη.
- Β.
- Γ. Καίσαρ πρὸς σημαίαις, ὡς Κράσιος \odot ὑπὸ τῷ
Γάρδον ἰὼ ἀφῆρη δρόμῳ, ἀνέλαβε.
- Δ.
- ΟΛ. ΡΓ. Αὐφίδιος Γρατθὺς σάδιον.
- Α.
- Β. Βιργίλι \odot ἐτελόγησε.
- Γ.
- Δ. Αὐγστὸς πρὸ Σεκλάρα πέμπτα ἐπέτελεσε.
- ΟΛ. ΡΓΑ. Διόδοτος \odot Τυανῶς σάδιον.
- Α.
- Β.
- Γ.
- Δ.
- ΟΛ. ΡΓΒ. Διοφάνης Αιολῶς σάδιον. Σώπινδρος, \odot
Δαμόνικος πατέρες πυκλῶν ἄξυρον ἄνθρωποι εἰς
τὸ ἀγῶνα, καὶ ὑπὲρ νίκης τῶν παιδῶν ὅτι
ζημιῶντων σωθεῖν ἐζημιώθησαν. Διὸ
παντὸς ζημίας ἀγάματε ἐποίηθη.
- Α. Κασιόρεια Στρατόνας ὑπὸ Ἡρώδα ἐπλήρω-
θη, καὶ πενταετηρὸς ἀγῶν ἐν αὐτῇ κατεσάθη.
- Β. Κλαυδί \odot ὁ μὲν πᾶσι ἀρχαίαις ἐγ-
νήθη.
- Γ.
- Δ. Διονύσι \odot ὁ Ἀλικαρνασέως τῶν Ρωμαίων ἄρ-
χαλογίας πραγμασίαν ἐνεστήσατο.
- ΟΛ. ΡΓΓ. Ἀρτεμίδωρος Ουατέρ \odot σάδιον.
- Α.
- Β. Ἰσλία ἢ Αὐγύστου θυγάτηρ ἀσελγάνου εἰς
Γανδαταρίαν τῶν πρὸς τὴν Καμπανίαν νῆσον
ὑπερωρέθη.
- Γ. Ἡρώδης \odot Ἰσθαίων βασιλέως τελοῦσθαι-
τος, Ἀρχέλαος Ἱερουσολύμων ἐθνάρχης ὑπὸ
Αὐγύστου κατεῖχε).
- Δ.
- ΟΛ. ΡΓΔ. Δαμάρετος Ἐφέσιος σάδιον.
- Α. Κυπρίλι \odot Ουάρ \odot μὲν Σατορνίνον τῶν Συ-
ρίας ἡγεμονίαν διεδέξατο.
- Β.
- Γ.
- Δ.
- ΟΛ. ΡΓΕ. Δημάρετος Ἐφέσιος \odot σάδιον τὸ β.
- Α. Τιβέριος Γερμανὸς κατεπολέμησε.
- Β. Πάλιν Τιβέριος Γερμανὸς ἐνίκησε.
- Γ.
- Δ. Αὐγστὸς Τιβέριον ὑποδέθησε.
- ΟΛ. ΡΓς. Παμμυλῆς Μαίγνης διὸ Μαϊάνδρος σάδιον.
- Α. Ἀρχελάος \odot Ἰσθαίων ἐθνάρχης εἰς Βιένναν τῶν
Γαλατίας ἄρχοντος, Κυρίνιος ἀνὴρ
ἦεν τῶν βελῶν σωτελῶν ὑπὸ Αὐγύστου
εἰς Ἰσθαίων ἐπέμφθη δικαιοδότης \odot ἔθνους, \odot
τιμητὸς τῶν ἑσίων γνησόμενος.
- Β.
- Γ. Βάτων Πανονίας βασιλεὺς ὑπετέξας
Τιβέριον γένε).
- Δ.
- ΟΛ. ΡΓζ. Ἀσιατικὸς Ἀλικαρνασέως σάδιον.
- Α. ἢ τῶν Ρωμαίων στραπέδων καὶ τῶν Γερμα-
νίων μὲν \odot ἑπὶ τῶν στρατηγῶν Κυπρίλι Ουάρ
πανωλεθρέα.
- Β.
- Γ.
- Δ. Τιβέριος καὶ τῶν Γερμανῶν, Ἰλλυρίων, καὶ
Πανονίων ἐθριάμβουσε. Γαίος Καλιγύλας
ἐγεννήθη.
- ΟΛ. ΡΓη. Διοφάνης Πρεσπεύς σάδιον. Ἀριστίας
Στρατονικεύς, ἢ Μαϊάνδριος, πάλιν, καὶ
παγκράτιον ἐδόθη ἀφ' Ἡρακλείας.
- Α. Αὐγστὸς ἐτελεύτησε. τὰ στρατόπεδα ἐν
Πανονίαις ἐσπίαζε. ἢ σελήνη ἀπέλειπεν. ἢ
βελῆ τὸν Αὐγύστου ἀθανάτισαν διασώπας
οἱ, \odot ἱερὰ κατέστησεν.
- Β. Γερμανικὸς ὁ υἱὸς Δρόσσου μὲν στρατῶν εἰς
Γερμανίαν ἐπέλασε).
- Γ. Βιτέλιος ὁ μοναρχήσας ἐγεννήθη.
- Δ. Οἱ μαθηματικὴ, καὶ οἱ γήτες τῆς ἰατρικῆς ἐκ-
κλήθησαν).
- ΟΛ. ΡΓθ. Αιοχίνης Μιλήσιος ὁ Γλαυκίας σάδιον. ἀ-
πεδοθη τῶν ἰππῶν ὁ δρόμος πάλιν κωλυθεὶς,
καὶ ἐνίκα Τιβέριος Καίσαρος τέτριππον.
- Α. Τιβέριος Ἀρχελαὸν τῶν Καππαδοκῶν βασι-
λείας κατέπαυσε, καὶ ἢ Καππαδοκία τῶν Ρω-
μαίων ἐπαρχία γνομμένη ἰππῶν ἐπετραπῆ.
Γερμανικὸς Καίσαρ καὶ Χερδσκῶν ἐθριάμ-
βουσε κατὰ τῶν Κελτικῶν Γερμανικῶν τὸς
βαρβάρους κατὰ τὸ καρτερόν νικήσας, πάντε-
ρος τῶν σὺν τῷ Ουάρω πεσόντων συνέλεξε τε
καὶ ἔθεψε, καὶ τὰ στρατιωτικὰ ἀνεκτήσατο.
- Β. Δώδεκα πόλεις κατὰ τῶν Ἀσίων ἐσφραγίσθησαν
κατεβλήθησαν.
- Γ.
- Δ.
- ΟΛ. Σ. Πολέμων Πετραῖος σάδιον.
- Α. Τιβέριος εἰς τῶν Καμπανίαν ἀνεχώρησε.
- Β.
- Γ.
- Δ. ὁ κατὰ Λιβύην πόλεμος διὰ Δολοβέλλου \odot
Τακφάρηαν καταπολεμήσαντος τέλος ἔσχεν.
- ΟΛ. ΣΑ. Δαμασίος Κυδανιάτης σάδιον.
- Α. Σαρματῶν Ἀλέξανδρος παγκρασίας
ὑπὸ Ἑλλανοδικῶν ἐζημιώθη ὅτι δειλία.
- Β. Πάλιν Τιβέριος εἰς τῶν Καμπανίαν ἀνεχώ-
ρησε. Κατὰ τῶν Ἰταλιῶν ἐν τῇ φιδωάτων
πόλιν \odot ἀμφιθεάτρους πεσόντος πέντε μυριά-
δες ἀνθρώπων διεφθάρησαν.
- Γ. Ἰσλία Αὐγύστου ἔκγονος διὰ μοιχείαν εἰς
νησίδιον ὑπὸ τῶν πᾶσι ἄρχοντος εἰσε-
σῶ τῆς ἀρχαίας ἐτὶ ἐτελεύτησε.
- Δ.

ΟΛ. ΣΒ. Γερμανίας Περραμύωνος γάδιον
 Α. Τιβέριος διαπάρατο μη σκοθιόσκιν έπεσ
 δέκα ημερών τ' καθ'Ηφιδάειτων πια έσπ
 τ' βαλής. Λιβια, ή Έδλία, Τιβερίεσ μή-
 πη έπέλ'ήσεν.

Β. Τιβέριος όρχησός τ' πε Ρώμης δηήλασε,
 κή μηδαμή τή τέχνη χε'ήσ' πεσσίωζε.
 Γ. Σήϊαός Δρ'σον, Έ λιγίλλαν πλώ αυ'ε'γα-
 με πλώ Φαρμάκω αυ'άλε. Σήϊαός περηνί-
 δι Δπ'ήμεν' πινουκεί θ'ζωλοθρόνη.

Δ. ΧΡΙΣΤΟΥ ΠΑΘΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΝ.

ΟΛ. ΣΓ. Απολλώνιος Επιδάυρος γάδιον.
 Α. Τιβέριος τ'ο, πε π'άγμα τ'ε' τ'ά ε'λα-
 νείσμα πε έμετελασε, ή διαχίλιας ή πεντε-
 ησσίας μυριάδας τώ δημοσίω έδωκεν, ωπε
 αυ'ας έσ' άνδρών βαλ'υτάν άποκεί π'ις
 ε'λεομλίοις ές τρία έτη εκδανωθήναι. Ασ-
 ίνιν Γάλλον τή περσεία παρήσια ακαίρωσ
 χε'ησάυθρον ό Τιβέριος αυ'άλε.

Β. εν τή Ρώμη οι έπατοι πλώ τ' Τιβερίεσ δ'ε-
 χής δεκετηρίδα σ'φ'υτέραν ένώρ'ασιν.

Γ. ό Τιβερίεσ πολλά τ' πόλεωσ έπέκλυσεν, ώσε
 πλωσθήναι, κή πυρι πολύ πλώω σ'εί πε
 τ' ίπποδρομον κή σ'εί τ'ο Αδεντίνον διεφθάρη.
 ό φοίνιξ όρνεον εν Αιγύπτω έφθη.

Δ.

ΟΛ. ΣΔ. Σαρακίων Αλεξανδρής γάδιον. Στρατίε
 Αρρεάτης πάλλω, κή παγκράτιον όγδοος
 άφ' Ηρακλέεσ, έπ' ε'δραθραβ'δώντων Αρ-
 γείων σ'ν' δ'ωαμλ'εσ.

Α. Τιβέριος εν Μισιων τής Καμπυνίας νότω
 μετήλλαξεν. ό Καλιγόλασ Ανπόχω πε τ'ε'
 Ανπόχσ τήν Κομμαγυλιώ, λω ό πατήρ
 αυ'ε' ε'ρχε, κή σ'εσσί ή τ'ά ε'δραθρα-
 λάσσια τής Κιλικίας δ'εσ, ή Αργίπρωαν π'ν
 τ'ε' Ηράδσ έκρονον λύσασ πε (έσπ' γάρ ε'
 Τιβερίεσ έδέδερ) κή τή ε' πάπωσ δ'ε'χ'ή σ'ε-
 σάξασ, τ' αδελφόν, ή ή τ'ν ήον ε'χ' έπ' τ'
 πα-
 τρώων άπεσέρησεν, αλλά ή κατέσ Φαζε.
 Γαίος Αυγ'εσσ ήράων ώσίαζε. Γαίος έγημε
 Λολλίαν Γαυλίαν, αυ'όν τον άνδρα αυ'ής
 Μίμμιον Ρηγ'ε'λον έψησ'ήσ' ή πλώ γυνάικα
 αναγκάσασ, μη κή ανέχ'ησον αυ'τλώ ε'δ'ε' σ'ν'
 νόμωσ λάσ'η.

Β.
 Γ. Γαίος π'ας δ'ε'χαρσείασ τώ πε δ'ήμω, κή
 τώ πλώτ'ε' σκοπεδάκε, ή τ'ο τέλ'ος τ' έκα-
 π'ής κατέλυσσ. Γαίος τ'ο μέλω τ' Π'επ'ό-
 λων πε κή Βαύλων έρεφ'ύρωζε. Γαίος π'αςίδι'ας
 αδελφ'ας μοιχεύσασσ ειπε ές τ'ας Ποντίας
 νήεσ κατέφεσ.

Δ. Γαίος έσπ' Χαιρέεσ αναερέιτω.

ΟΛ. ΣΕ. Ευθελίδασ Λαοδικεύσ γάδιον.

Α. Κλαύδιος τ'εσ Ιεδαίεσ ε'τω πλεονάσσαντας,
 ώσε χαλεπόν είναι αυ'όσ παραχής αυ'ε'σ τής
 πόλεωσ θ'ζελάσση, τώ πατριω νόμω σ'ωα-
 θεσίεσ ε'κάλυσσ. Κλαύδιος τώ Αργίπρω

τώ Παλαστίνω σ'μπερ'ε'ζαντί εί πλώ ήρμο-
 νίαν τ'ν' τε δ'ε'χ'ω σ'εσσιήσ'εσ, ή τιμάσ
 έσπαίικασ έίναμε τώ πε αδελφ'ω αυ'ε' Ηρά-
 δη, τ'ο, πε σ'ρησ'ηκίον άξίωμα, κή δ'ωια-
 σείαν π'ια έδωκε Γάλλεασ ό Σελπίκιος
 Χάπ'εσ όκρετίησ. ή Ηέσωλιεσ Γαθ'ιν' *
 Μαυρσσίεσ νικήσασ τ'ε, πε άλλα θ'ύδωσι μεσσε,
 κή άεπ'ν σ'ραλιωπ'κόν, όσ μόν'ος έπ' π'άρ'
 αυ'οίεσ εκ τής τ'ε Ουάρεσ σ'μφορε'σ λ'άι, εκ-
 μίσειτ.

Β. Κλαύδιος σ'ν' Λυκίεσ σ'εσσίασσαντας, ώσ ή
 Ρωμ'αίαν π'ιασ σκοπετάσαι. έδωλώσ'ό τε,
 ή ήσ' τ' τής Πομφυλίας νεμόν έσ'ε'ραψεν.

Γ. Κλαύδιος πλώ Βρετ'ανίαν Δ'ήσ Πλαυτίεσ πε-
 ρεσείωσ. ή δ'ή κή Βρετ'ανικός αυ'οίεσ τε, ή
 ό ήος εκλήθησεν.

Δ. Κλαύδιος τ'ά Βρετ'ανικά ε'π'νίικια κατή-
 γασε. Κλαύδιος Μάρκω Ιεθ'ίω Κοθ'ίω πλώ
 πατ'ε'ίαν ε'ε'χ'η, ήν σ'π' τ' Αλπωαν τ' όμα-
 νύμων είχε, σ'εσσ'ε'π'ύξησε, βασιλέα αυ'όν
 τότε π'ε'ωπον όνομάσασ. Κλαύδιος τ' Ροδιων
 πλώ έλ'ε'θ'ηκ'αν άφ'είλετ, όπ' Ρωμ'αίαν π'ι-
 ν'ας άεσκολόπισαν.

ΟΛ. Σς. Ουαλέριος Μιτολλευαίος γάδιον.

Α. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ. Ανδρόγυωσ. έγεννήθη.
 Ηλιος θ'ζελάψε.

Β. Παρά τή Εήρα τή νήσω ανεφάνη νησιδίον πε
 σ'ν' όν σ'ε'υτέρον.

Γ. Δομίπιος Κορβ'ε'λων διαε'φ'ρωσε π'ν τ'ο με-
 πεξ'υ τ'ε'τε Ρήνεσ, ή ε' Μίσσε σ'ε'δ'ε'σ έδωρή-
 κων πε ή έκατόν μάλισε, ίνα μη οι ποταμοί
 εν τή τ'ε Ωκεαν'ε σ'λημμυρίδι αναρ'ρέοντεσ
 πελαγίζωσιν.

Δ. Μεσαλίησ, έ ε' αυ'τλώ μοιχεύσασσ ε'ι-
 λ'ε'σ Φόνος.

ΟΛ. Σζ. Αθ'λωδωρος Αιγιεύσ γάδιον.

Α. ΔΕΙΝΟΦΙΛΟΣ. εν Ρώμη θεράπωνα άπε-
 κύησε π'ηθηκον. Κλαύδιος πλώ αδελφ'οδ'ήν
 Αργεπ'ωίαν έγημε πλώ ε' Δομιτίεσ ε' Νέρω-
 ν'ος μητέρα. Σενεκάσ Νέρωεσ διδάσκαλος
 έδ'ε'θη. Κλαύδιος π'ν Αργεπ'ωίησ ήον Νέρανα
 έσσεπ'ησασ.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. Ση. Αθ'λωδωρος Αιγιεύσ γάδιον τ'ο δεύτερον.

Α. ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΣ. εν Μηχανία πόλει τής
 Ιταλίας, εν Αργεπ'ωίησ τής Σεβαστής έπ'ω-
 λ'ε', άνδρόγυωσ έγεννήθη.

Β. Ασηρ κ'μήησ έφανταίθη. Κλαύδιος έσπ'
 τής Αργεπ'ωίησ Δπ'ε'θ'ωθείεσ Φαρμάκω
 μετήλλαξε.

Γ.

Δ. ΚΟΝΩΝ. εν Γερμανία εν τώ σ'ρατ'ω τ' Ρα-
 μαίαν, όσ ήν έσπ' Τίτω Κερπ'ίλω Μαγκία-
 δ'ήλος σ'ραλιώτ'εσ έτεκεν.

ΟΛ. Σθ. Καλλικλήσ Σιδώνιος γάδιον.

Α.

Β. Κορθέλων τὰ Αρτάξατα ἔδ' Ἀρμενίας μη-
τρόπολιν ἀκονίτι καταλαβὼν κατέσκαψεν. ἀ-
ολίγους ὕστερον ἔπει Τηρδατης ἀνοικοδομή-
σας Νερώντα ἐκάλεσε. Κορθέλων Τιγρανό-
κερτα ἔλαβεν ἐφέλασια. καὶ τ' Ουολογοσον
καίτοι Φοβερόν ὄντα εἰς διαλλαγὰς τῷ Ρω-
μαίων ἀξιώματι ἀρμοζέσας κατήγαγον.

Γ. Νέρων τὴν μητέρα Αἰγλυπίαν ἀπέκτενεν.
ἤλιϑο σύμπυρ θξέλαψεν, ὡσε καὶ ἀσέρεος
ὀφθῆναι. κατὰ τ' Νέρωνος τραπέζης σκηπίος
ἔπεσε.

Δ.

ΟΛ. ΣΙ. Αθλιώδωρ ϑ Αιγεύς ἐσάδιον τὸ τρίτον.

Α. ΘΡΑΣΥΛΛΟΣ. παίδιον τετρακέφαλον
ἐγεννήθη. Ἐν Βρετανίᾳ δύο πόλεις θξεπορήθη-
σαν, καὶ μυριάδες ὀκτώ τ' τε Ρωμαίων, ἔ τ'
συμμάχων αὐτῶν ἀνηρέθησαν. καὶ ἡ νῆϑο τ'
Ρωμαίων ἠλλοσε ὤθη.

Β. Νέρων τὴν γαμετὴν Οκταβίαν ἀπέκ-
τένε.

Γ. Νέρων Ρώμην ἐπέπησε.

Δ.

ΟΛ. ΣΙΑ. Ξενόδαμος Ανλικυρεύς ἐν ἀνδράσι παγκρά-
τιον. πῶτῃ τὴν Ολυμπιάδα ἀναβάλλε-
σθαι εἰς τὴν αὐτῆ εἰς τὴν Ελλάδα παρε-
σίαν προσέταξεν ὁ Νέρων. αὐτῆ ἢ ἐν τοῖς Ἡ-
λείων γυμνασίοις παρετάμ μόνη πασῶν ἡ Ο-
λυμπίας.

Α. ΔΗΜΟΣΤΡΑΤΟΣ. ὄπι' Ρώμης Κορνή-
λις Γαλλικανθ ἡ γυνὴ παίδιον ἔπεκεν κε-
φαλῶν ἔχον Ἀνθισθίϑο. Σεινεκῆς τὰς
Φλέβας ἐν πυλῶν ἐπελευθησεν. ἀστὴρ κομήτης
ἐφάνη.

Β. Θρασείας, καὶ Σωρᾶνος ὑπὸ Νέρωνϑο
ἐθινατώθησαν. Μισσῶνιϑο ὁ Φιλισοφϑο
θξωείσθη. Νέρων ἐν τοῖς τραγωδοῖς ἠγων-
νίσσατο. Τηρδατης Αρμενίων βασιλεύς εἰς
τὴν Ἰταλίαν παρεγένετο. ὡ Νέρων τ' Ἀρμε-
νίας διαδήμα ἰπέθηκεν. Συνδύξ, καὶ Γαλ-
βας δὴτὸ Νέρωνϑο ἀπεσάτησαν.

Γ. ἡ σία Ολυμπίας ἤχη. Τρύφων φιλαδελ-
φῶς ἐσάδιον ἐνίκα, Νέρων ἢ κηρύκων ἀγῶ-
να ἔσφαιξτο τραγωδοῖς, κητραγωδοῖς, ἀρμα-
πωλικῶν, καὶ τὸ τέλος, καὶ θξεκάστων. Νέ-
ρων Ἀναϊόν Κορνῆτον ὄπι' παιδείᾳ δίδοκι-
μῶντα εἰς νῆσον ἐπέβαλεν.

Δ. Νέρων ἑαυτὸν διεζήσαστο. Γάλβας αὐτο-
κράτωρ ἀπέδειχθη. Ἐν Ρώμῃ ἡμίονϑο ἔπε-
κεν. Ἐν ταῖς Συρακόσιν γυνὴ τ' ὀκτ' ἀφα-
νῶν τέρας ἀπεκύησεν, εἰοι ἔστω ἑμαβύθη.
τρῆς γὰρ τῷ βρέφει κεφαλαῖ ἤσαν θξοικείας
ἐκάσθι θξέρης. πᾶσι δ' ἔστω αὐτῶ ἐνός πάντα.

ΟΛ. ΣΙΒ. Πολίτης Κεραμίτης ἐσάδιον. Αρτεμίδωρος
Τραλλιανὸς παγκράτιον.

Α. Κατὰ τὴν Γερμανίαν εἰ στρατιῶται τῷ Γάλ-
βῳ ἐπανίστανται αὐτοκράτορα Βιτέλλιον ὠσε-

σισάμνοι. Γάλβας τ' Γαίωνα κενίσκαστο
βύγενῆ Καίσιρα ἀπέδειξεν. Ὄθων Σιλβίϑο
ὑπὸ τ' στρατιωτῶν τὴν δρχὴν ἐπέσαστο. Γάλ-
βας ἐν τῇ ἀκρῇ κατεκόπη ἀρχῆς μῶνας θ'.
Μάχης πρὸς τῇ Κρεμύνῃ γενομένης πῆς
πρὶ Βιτέλλιον πρὶ ὄστω πρὶ Ὄθωνα, ἔπεσον
ἑκατέρωθεν μυριάδες ἀνδρῶν τέσσαρες. Ὄθων
ἑαυτὸν διεζήσαστο ἀρχῆς ἡμέρας ἐνενήκοντα.
Βιτέλλιο ὑπὸ τ' στρατιωτῶν κατεκόπη. τὸ
Καπετώλιον ἐνηπέσθη.

Β. Τὰ Ἱεροσόλυμα ὑπὸ Τίτῳ κατεσκάφη.
Τὸς Ἰουδαίους, καὶ ὄστω τὰ πάτρια αὐτῶν ἔθη
πρὶστέλλοντας ἐπέχη τῷ Καπετωλίῳ Διὶ
κάτ' ἐτϑο δίδραχμον ἀποφέρην. Ουεσπα-
σιανὸς τὸ Καπετώλιον ἀνακτίξεν ἠρξαστο.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΣΙΓ. Ρόδων Κυμαῖϑο, ἢ εἰσδοϑο, ἐσάδιον.

Α.

Β. Τὸ τ' Εἰρωλῆς τέμνϑο κητραῶθη, ὅ, τε Κο-
λοσος ἐν τῇ ἱερᾷ ὀδῷ ἰδρυῶθη ἔχων ὑψϑο
ἑκατὸν πόδιον, ἔχων τε καὶ εἰδοϑο θ' Νέρωνος.
εἰ ἢ τὸ θ' Τίτῳ.

Γ.

Δ. Αδελφῶς ὁ μετὰ ταῦτα αὐταρχήσας ἱγεν-
νήθη.

ΟΛ. ΣΙΑ. Στράτων Αλεξάνδρῳς ἐσάδιον.

Α.

Β.

Γ. Ἀστὴρ κομήτης ὄπι' πολὺ ἐφαντάσθη. Ουεσ-
πασιανὸς νεσήσας μετήλλαξεν ἐν τοῖς ὕδασι
τῶν Σαβίων τοῖς κηπλίσις ἀνομασμίσις,
μοναρχήσας ἔπει. Τίτϑο ὁ αὐτῆ ἦος τὴν
δρχὴν διεδέξαστο ἔστω ἔπει β', μῆνας β', ἡμέρας
κβ'. Γναῖϑο ἱελλίϑο Αἰγυπτολάς πάντῃ καὶ
τ' Βρετανίαν κατέδραμε, καὶ πρῶτος τ' Ρω-
μαίων ἐγνω τῆσ, ἐπὶ ἡ Βρετανία νῆσός ὄσθι,
καὶ πάντῃ πρὸ ὄστω. Ἐκ τῆ Βεσβίς ὄσθις πρὸ
ἀφατον ἀνδρῶσεν πάνταν τ' περιχώρον διε-
φθῆε. καὶ δύο πόλεις ὄσθας, τὸ, τε Πικουλά-
νεον, καὶ ὄστω Πομπήσις, ἐν θξεατρῷ θ' ὀμίλῃ
αὐτῆς κητημῶσ, κατέχασε.

Δ. Πῦρ πολλὰ πάνυ τ' Ρώμης, θ' Τίτῳ πρὸς
τὸ πάθημα τὸ ἐν τῇ Καμπανίᾳ γενόμενον ἐκ-
δημήσαντο, ἔστω ἐνείματο. Τίτϑο τὸ θξε-
ατρὸν τὸ κωηγεσπῆκον, τὸ, τε βαλανεῖον τὸ
ἔστωνυμον αὐτῆ ἱέρωσεν.

ΟΛ. ΣΙΕ. Ερμογενῆς Ξάνθιϑο ἐσάδιον.

Α. Τίτϑο μετήλλαξεν ἐν τοῖς ὕδασι, ἐν εἰς ἔ-
πατῆ αὐτῆ. Δομετιανὸς ὁ ἀδελφῶς τὴν
δρχὴν θξεδέξαστο.

Β.

Γ. ΑΝΑΡΧΙΑ ΑΘΗΝΗΣΙ. Γυνὴ δὴτὸ πό-
λεως Τριδέντῃ τ' Ἰταλίας ἀπεκύησεν ὀφθῆς
ἔσφαιρωμῆσις. Δομετιανὸς ἀπυγῆσσε μη-
δενᾶ ἐν τῇ Ρωμαίων δρχῇ ἐκτέμνωσαστο.

Δ.

ΟΛ.

ΟΛ. ΣΙΣ. Απολλοφάνης, ὁ καὶ Πάππης, Θαρσεύς Σαδίων.

- Α.
- Β. Δομετιανὸς τὸν ἀγῶνα Καπιτωλίνου ἐνεστήσατο ἔτι ἔτεριν ὑστερον τ' αὖτις Ἀκλιον νίκης.

Γ.
Δ. Δομετιανὸς τὰ Σεκκλάρα ἐπέτελεσε.

ΟΛ. ΣΙΖ. Ερμιογῆς Ξαίθι Σαδίων τὸ δευτέρου.

- Α.
- Β.
- Γ.
- Δ.

ΟΛ. ΣΙΗ. Απολλώνι, ἢ Ηλιόδωρ, Ἀλεξανδρεὺς Σαδίων. Απολλώνιος πύκνης Ἰππικῆσιν Ραυπης Ἀλεξανδρεὺς πρῶτος Αἰγυπτίαν ὑπὸ Ηλείων ἐζημιώθη εἰς τὸν ἀγῶνα θρυερίσας, καὶ ἦκων ἐ κατὰ πορθησιμίας τ' πυκτῶν. Ηρακλείδῃ Ἀλεξανδρεὶ πύκτη τὸν κόπησ Ηλείοι παρήκων ἀκονιτί.

- Α.
- Β. Ιωσήπου τὰς δέχαιολογίας Ἰσθαίικας συνεχεύασατο.
- Γ. ἡ ὁδὸς ἡ δὸπὸ Σινοέσης εἰς Πι... ἀγασσι λίθους ἐσφρέθη. Δομετιανὸς φιλῶσι κλημνία ὑπεπευοντα, καίπερ ἀνεψίου ἦν, καὶ γυναικα καὶ αὐτῶν συγγῆ ἑαυτῶ σλαβιαν δομιτίλλαν ἔχοντα κάλεσφάζεν, τὴν δὲ Δομιτίλλαν, ἐπενεχθέντος αὐτῆ ἐγκλήμαλος Ἰσθαίισμῶ, ἢς Πανδαύρειαν ἄνωρ ἔεν.

Δ. Δομετιανὸς ἀπεσφάζη ἀρξας ἔτη... Νερβάς Κοκκήιος ἀποκράτωρ ἀπέδειχθη. εἰκότες Δομετιανῶ σιωχεωνεύθησαν, καὶ ἀψίδες αὐ αὐτῶ πεποικιλία καθηρέθησαν.

ΟΛ. ΣΙΘ. Στίφαν, Καππάδοξ Σαδίων.

- Α. Νερβάς ἐνομοθέτησε μήτε πνεχ δύναρχίζεν, μήτε τὴν ἀελφιδίω γαμῖν.
- Β. Νερβάς τ' Τραϊανὸν ὑψετήσας Καίσαρα ἀπέδειξε. Νερβάς ἀπηλλαξεν ἀρξας ἐτ' α, μιλῶας δ.
- Γ.
- Δ. Αἰγύπτου ὁ ἔβδομο μὲν δὸπὸ τ' οἰκίας Ηρακλίου ἐστὶ ἢ ἐν τῶν Ἰσθαίων βασιλευπν ἐπελεύτησεν. ἐνταῦθα λήγη τὸ Ἰσθ' ἔτι βερείας Χρονικὸν δέξασα μὲν δὸπὸ Μωσέως.

ΟΛ. ΣΚ. Αχιλλεὺς Ἀλεξανδρεὺς Σαδίων.

- Α. Τραϊανὸς κατὰ τ' Δεκεβάρη νικητήρα ἦγαγε, καὶ Δαιμικός ἐπανομάδῃ.
- Β. Τραϊανὸς τὸν Ἰσθον Ἰππικῆσιν γαφύρα ἐξέδξε, καὶ τὴν Δακίαν τῆ Ρωμαίων Ἰσθία ὑπεσφάζας Ἰππικῆσιν ἐπέισε. Παλμας τ' Συετίας ἀρχων τὴν Δραβίαν τὴν πρὸς τῆ Πέτη ἐχειράσασα, καὶ Ρωμαίων ὑπέθεον ἐποίησατο.

- Γ.
- Δ.

ΟΛ. ΣΚΑ. Σεωνάς, ὁ καὶ Σμάραγδος, Ἀλεξανδρεὺς Σαδίων.

- Α.
- Β. Λεύκι, Ουαλέριος Λοκίς ἦς ἀν' ἐτῶν ἰγ πικτῶν Ρωμαίων ἀγῶνα ἐνίκησε Καπιτωλαίσις, Ἀγρῶ τ'.

- Γ.
- Δ.

ΟΛ. ΣΚΒ. Κάλλις Σιδήτης Σαδίων.

- Α.
- Β.
- Γ.
- Δ. ΑΔΡΙΑΝΟΣ ὁ καὶ ταῦτα ἀποκράτωρ ἠρόατο. Ἐν Ρώμῃ γυνή τις δικέφαλον ἀπεκύθησε ἔμβρυον, ὃ ὑποθηκας τ' θυσοκόπων εἰς τίθεραν ποτῶν ἐεσλήθη.

ΟΛ. ΣΚΓ. Ευσολ, Σιδήτης Σαδίων.

- Α.
- Β. Τραϊανὸς πᾶσαι τ' Ἀρμενίων χωρῶν εἴλε.
- Γ. Τραϊανὸς χαμαζοντ' ἐν τῆ Ἀνιόχεια, σῆσμος ἠθάσις, ὅφ' ἔαί ἄλλα τε πόλεις ἔκαμον, καὶ ἡ Ἀνιόχεια μάλιστ' ἐδυσχύσε. καὶ παμπόλικας ἢ τ' οἰκοδομημάτων πῶσις διεφθέρην, ἐν οἷς καὶ ὁ Πεδων ὑπαί ἐγχετο.

Δ. ΜΑΚΡΙΝΟΣ Τραϊανὸς εἰς τὴν Μεσοποταμίαν ἐσράτθισε. Τραϊανὸς τὴν Ἀδιαβηνὴν παρεσήσατο. τὴν Κτησιφῶντα ὠδραλαβῶν Τραϊανὸς δὸπ' Ἀγαρλῆς ματῶν δὸπὸ πρῶσις ἐντεῦθεν ἀπῆλθε. Λέσις ὑπὸ Τραϊανῶ πεμφθεῖς Ἰσθαίικας καπερεψατο Τραϊανὸς εἰς Σελινέντα τ' Κιλικίας ἐλθῶν ὑδρωπιάσις ἐτελεύτησεν ἀνταρχήσας ἔτη ἰδ. μῆνας τ'. τὰ δὲ ὅσα αὐτῶ ἐν τῶ κίονι αὐτῶ κατετέθη. Ἀδριανὸς τὴν δέχην παρέλαβεν.

ΟΛ. ΣΚΔ. Ἰσθαίων Ἀλεξανδρεὺς Σαδίων.

- Α. Ἀδριανὸς ἐλθῶν εἰς τὴν Γαύκην ἀφῆκε τὰ ὀφειλόμενα τῶν βασιλικῶν, καὶ τῶ δημοσίῳ τῶ τ' Ρωμαίων, ἐκκαδεκαετῆ ὀφίσις χρονον, ἀφ' ἧτε, καὶ μέχρις δ' τῶτ' ἐμελλε.
- Β.
- Γ. Ἀδριανὸς πόλιν ἐν τῆ Μυσίᾳ οἰκίσας Ἀδριανῶν τ' ἤρας αὐτῶ ἀνόμαζεν.

- Δ.

ΟΛ. ΣΚΕ. Αριστέας Μιλήτι Σαδίων.

- Α. Ευφράτης ὁ Φιλοσοφὸς ἀπέθανεν ἐθελοντῆς, Ἰππικῆσιν αὐτῶ Ἀδριανῶ κύνειον καὶ διὰ τὸ γῆρας, καὶ διὰ τὸ νόσον, πικῶν.
- Β.
- Γ.
- Δ. ἔκλειψις σελλῶας.

ΟΛ. ΣΚΕ. Διονύσι, Οσαμδμὸς Ἀλεξανδρεὺς Σαδίων Δίδας, καὶ Γαροπαμμων Αἰγυπτίσι ἐπενομῶ Ἀρσινόετ' πυκτικῶ ἐζημιώθησαν εἰς τ' ἀγῶνα θρυερίσας, καὶ ὑπὸ αὐτῶ νίκης Ἰππικῆσιν λήματ' σιωθεύθη. δὸπὸ τ' ζημίας ἀγάλατα δίδος ἐποικήσαν.

- A. Αδριανὸς Ἀθήνησι Διόγῳ ἐπαπέδωκε τὰ μυστήρια.
- B.
- Γ.
- Δ.
- ΟΛ. ΣΚΖ. Διονύσιος Ὁσμηδύμης Ἀλεξανδρεὺς εἰ-
δον τὸ Β.
- A. Αδριανὸς ἐν τῇ Λιγυπῶ Ανίνοσ ὠνομασ-
μένῳ ἀπεδομήσε πόλιν. ὃ ἢ Ανίνοσ παμ-
δικά τε αὐτῷ ἐγαγόντ, καὶ ἐν τῇ Αἰγυπῶ
ἐπελώθησε.
- B. Αδριανὸς Ἀπυλλόδωρον τὸν ὀρχηστῆρα ἀ-
πέκλειεν, ὅτι τὸ ναὸν Ἀφροδίτης, καὶ Ρώ-
μης ὑπὸ αὐτῷ κατακλύσασθαι ἀπεδοκί-
μαζε.
- Γ. Αδριανὸς τὸ, πε Ολυμπίον τὸ ἐν πῆς Ἀθη-
ναίς, ἐν ᾧ καὶ αὐτὸς ἱδρυτῆ, ὄξεπέησε, καὶ
ἀγαγόντ ἐς αὐτὸ ἰδίαις κερμασίαι ἀνήθη-
κε. ταῖσι Διονυσία ἐν τῇ ἐδῶπι τῇ ὀπχωρίῳ
λαμπρῶς ἐπέτελεσε τὴν σκῆν ἑαυτῷ τὸ
Γαυελλῶν ὠνομασμένων ἀπεδομήσασθαι
τοῖς Ἑλλήσιν ἐπέτελεσε, καὶ ἀγῶνα ὑπὸ αὐτῷ
κατέστησε, χρημάτων τε πολλὰ, καὶ σίτην
ἐπέτηπον.
- Δ. Αδριανὸς ἐς τὰ Ἱερουσόλυμα πόλιν αὐτῆς
κατέσκαφείσης ὤκεισε, καὶ τὴν Αἰλίαν Κα-
πετωλίαν ὠνομασεν, ἐς τὸ ἔνασ ἔσει
τόσην ναὸν τῷ Διὶ ἔπερον ἀπεγαίρει.
- ΟΛ. ΣΚΗ. Ἀρκῆς Ἀλεξανδρεὺς εἰδίον.
- A. Ἰουδαία πᾶσα κικίνη). ἔκλειψις σελήνης.
- B.
- Γ.
- Δ.
- ΟΛ. ΣΚΘ. Επίδαυρος, ὃ καὶ Ἀμμῶνι, Ἀλεξαν-
δρεὺς εἰδίον.
- A. Φίλων Βύβλιος Γραμματικὸς ὢν ἐτῶν ὄγ-
κω ἐργαζόμενος ὅτι ὑπᾶτα Σεβήρου ἔρευνῆς
χρημασίαντ.
- B.
- Γ.
- Δ. Μέχρη τῶν φλέγων Τραλλιανὸς ἀπελεύ-
περος Ἀδριανῷ Καίσαρι ἐγραψεν Ολυμ-
πιάδας ἐν Βιβλίοις.
- ΟΛ. ΣΛ. Δίδυμος Ἀλεξανδρεὺς εἰδίον.
- A. Εμβῆς πατήρ τῷ Παιανιστῶν πίξεως ἐπιμή-
θη προσωμῆ μαρμαεῖνη τῇ ΓΑ Ραχῶν.
- B.
- Γ. Συνόδοι Εὐσική τῷ περὶ τῷ Ἡρακλῆα ἀθλη-
τῶν ἱερονικῶν σεφανιστῶν τόσῳ καὶ οἰκίμα
ἐδόθη πρὸς Θέρμιας Τραϊανῆς.
- Δ. Αυτοκράτωρ Σεπίμιος Σεβήρος γυνῆται.
- ΟΛ. ΣΛΑ. Κραναὸς Σικυώνιος εἰδίον.
- A.
- B.
- Γ.
- Δ.
- ΟΛ. ΣΛΒ. Ἀθηναῖος Σαρδανῆς εἰδίον. Σωκράτης πῆ-

λυ, καὶ παγκρατίον ἀπεγραψάμενος ὑπὸ
Ἡλείων παρεβρεβύθη ὑπὸ Διονυσίῳ Σε-
λωκέως.

- A.
- B.
- Γ.
- Δ.
- ΟΛ. ΣΛΓ. Δημήτριος Χίος εἰδίον.
- A.
- B.
- Γ.
- Δ.
- ΟΛ. ΣΛΔ. Ἡρᾶς Χίος εἰδίον.
- A.
- B.
- Γ. Ἀντωνῶν Εὐσεβῆς τέθηκε.
- Δ.
- ΟΛ. ΣΛΕ. Μνασίθελος Εραπύς εἰδίον.
- A.
- B.
- Γ.
- Δ.
- ΟΛ. ΣΛϛ. Αειθέλης Ἀλεξανδρεὺς εἰδίον.
- A.
- B.
- Γ.
- Δ.
- ΟΛ. ΣΛΖ. Ευδαίμων Ἀλεξανδρεὺς εἰδίον.
- A.
- B.
- Γ.
- Δ.
- ΟΛ. ΣΛΗ. Ἀγαθῶς Αἰγινήτης εἰδίον.
- Δ. νόμος ἐν Ρώμῃ ἐπέθη, ὥστε ἂν ἀδιαθέτῃ κλη-
ρονόμεν πατέρα τὰ τέκνα, καὶ τῷ ἀχαρίστῳ
ἢ παιδί τὸ περὶ αὐτῶν διδοῦν τῷ πατρῷας
περισσίας.
- ΟΛ. ΣΛΘ. Ἀγαθῶς Αἰγινήτης εἰδίον τὸ δεύτερον.
- A.
- B.
- Γ.
- Δ.
- ΟΛ. ΣΜ. Ἀνθῆ, ὃ καὶ Φειδῆς, Ἀλεξανδρεὺς εἰ-
δίον. Μ. Αυρήλιος Δημητρεῖς Ἀλεξανδρεὺς
παγκρατίον.
- A. οἱ Ἀνιοχεῖς Ἀρβῶν τῷ πολίτη αὐτῶν σήλην
μαρμαρίνῳ ἀνέστησαν τῷ πολιτικῶν ἀρτων
ἐνεκα ὑπὸ αὐτῷ τοῖς Ἀνιοχεῦσιν ἐκ τῶν ἰδίων
προσόδων κεχωρηθημένων.
- B.
- Γ.
- Δ.
- ΟΛ. ΣΜΑ. Ἡρων Ἀλεξανδρεὺς εἰδίον.
- A.
- B.
- Γ.
- Δ.

- ΟΛ. ΣΜΒ. Μάγν⊕ Κυρλιώ⊕ Σάδιον.
 Α.
 Β.
 Γ. Κόμοδ⊕ Ἰσοῦ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν διεφθέρη.
 Δ.
 ΟΛ. ΣΜΓ. Ισίδωρ⊕ Αλεξανδρεὺς Σάδιον.
 Α.
 Β. Βάτων φίλωνος τῶν ἀλειφομύλων περὶ τῆς χρυσῆς σφάνης ἐσφραγίσθη καὶ περὶ τῶν λείων ἐν Ρώμῃ, Δέσφω κτ.
 Γ.
 Δ.
 ΟΛ. ΣΜΔ. Ισίδωρ⊕ Αλεξανδρεὺς Σάδιον τὸ δευτερον.
 Α.
 Β.
 Γ.
 Δ.
 ΟΛ. ΣΜΕ. Αλέξανδρ⊕ Αλεξανδρεὺς Σάδιον.
 Α.
 Β.
 Γ. Σηκλαίων ἀγών.
 Δ.

- ΟΛ. ΣΜΖ. Εππίου⊕ Κυρλιώ, ὁ καὶ Κωῶς, Σάδιον.
 Α.
 Β.
 Γ.
 Δ.
 ΟΛ. ΣΜΖ. Σατορνίλ⊕ Κρής Γορτυνίος Σάδιον.
 Α.
 Β.
 Γ.
 Δ.
 ΟΛ. ΣΜΗ. Ηλιόδωρ⊕, ὁ καὶ Τρωσιδάμας, Αλεξανδρεὺς Σάδιον.
 Α.
 Β.
 Γ.
 Δ.
 ΟΛ. ΣΜΘ. Ηλιόδωρ⊕, ὁ καὶ Τρωσιδάμας, Αλεξανδρεὺς Σάδιον τὸ δευτερον.
 Α.
 Β.
 Γ.
 Δ.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΩΝ ΑΝΑΓΡΑΦΗ.

Α.

Ολυμπ.

- Αγάθαρχ⊕ Κερκυραῖ⊕ Σάδιον.
 Αγαθῶνος Αιγινήτης Σάδιον.
 Αγάμαχ⊕ Κυρλιώ Σάδιον.
 Αγεὺς Αργεῖ⊕ Διολιχόν.
 Αησιδάμ⊕ Λοκρὸς Επζεφύρι⊕ παίδων πυγμιά.
 Αησι Ηλεῖ⊕ Σάδιον.
 Αγνω Περσάρηθι⊕ Σάδιον.
 Αησιῶνος Αλεξανδρεὺς Σάδιον.
 Αησιόδορ⊕ Αιγίους Σάδιον.
 Αησιόδορ Λάκων Σάδιον.
 Αησιόδορ Ηλεῖ⊕ Σάδιον.
 Αησιόδορ Μιλησι⊕ ὁ Γλαυκίας Σάδιον.
 Ακαυτος Λάκων Διολιχόν.
 Ακεσίλαος Μεγαλοπολίτης Σάδιον.
 Ακεχῶς Τερρατίνος Σάδιον.
 Ακασίλα⊕ Κυρλιώ⊕ Σάδιον.
 Αλεξανδρὸς Αλεξανδρεὺς Σάδιον.
 Αλκιδας Λάκων Σάδιον.
 Αλκιμ⊕ Κυρλιώ Σάδιον.
 Αμισύων Βαρκαῖος Σάδιον.
 Αμμόνι⊕ Αλεξανδρεὺς Σάδιον.
 Αμφοκλῆς Λακεδαιμόνιος Σάδιον.
 Αμφοκλῆς Μεσσήνιος Σάδιον.
 Αμφοκλῆς Αμφοκλιώτης Σάδιον.
 Αμφοκλῆς Κορινθίος Σάδιον.
 Αμφοκλῆς Αρκὰς παγκράτιον τὸ πρῶτον.
 Αμφοκλῆς (Αμφοκλιῶν) Αργεῖος Σάδιον.

- Ξα.
 σλη. σλθ.
 ςμζ.
 ςγγ.
 εδ.
 νβ.
 ιγ.
 σλζ.
 εζ. ση. σι.
 χ.
 ε.
 σθ.
 ιε.
 ςμη.
 ξε.
 ςξε.
 σμε.
 ςλδ.
 ςνθ.
 π.
 ςλα.
 ςρθ.
 γ.
 ςω.
 ςιδ.
 ζ.
 ςωβ.

Αναθ,

Ολυμπ.

Ανθεΐ, ὁ καὶ Φειδῆς, Ἀλεξάνδρεὺς Σάδιον.
 Αντιώωρ Ἀθιναῖος, ἢ Μιλήσιος, παγκράτιον, πείσιδον.
 Ανίγειν Μακεδῶν Σάδιον.
 Ανικλῆς Ἀθιναῖος Σάδιον.
 Ανικλῆς Μεσσήνιος Σάδιον.
 Ανικλῆς Μεσσήνιος ἔπερ Σάδιον.
 Ανικράτης Ἐπιδαύριος Σάδιον.
 Αντίμαχος Ἡλείος Σάδιον.
 Αντίπατρος Ἡπείρωτης Σάδιον.
 Ανάδοξος Κυζικηνὸς Σάδιον.
 Ἀπελλάτος Ἡλείος Σάδιον.
 Ἀπολλοφάνης, ὁ καὶ Πάππης, Ταρσεὺς Σάδιον.
 Ἀπλωνίδης Τεγεαίτης Σάδιον.
 Ἀπλωνίος Ἀλεξάνδρεὺς, ἢ Ἡλιόδαρος, Σάδιον.
 Ἀπλωνίος Ἐπιδαύριος Σάδιον.
 Ἀρίσανδρος Λέσβιος Σάδιον.
 Ἀριστέας Μιλήσιος Σάδιον.
 Ἀριστέας Στρωπυνηκεὺς πάλιν ὁμῶς, καὶ παγκράτιον.
 Ἀριστόδημος Ἡλείος πάλιν.
 Ἀριστέλοχος Ἀθηναῖος Σάδιον.
 Ἀρίσαν Οὐρίος Σάδιον.
 Ἀρκεσίλαος Πολυμνήστου παῖς Κυρηναῖος ἄρματι.
 Ἀρριχίων Φιγαλεὺς παγκράτιον.
 Ἀρτεμίδωρος Θυατειριος Σάδιον.
 Ἀρτεμίδωρος Τραλλιανὸς παγκράτιον.
 Ἀρχίλοχος Κερκυραῖος Σάδιον.
 Ἀπαλιῶς Ἀλικαρνασσεὺς Σάδιον.
 Ἀσκληπιάδης Σιδωνίος Σάδιον.
 Ἀσπύχης Κροτωνιάτης Σάδιον, καὶ θρίαλον.
 Ἀσπύχης Συρακῆσιος Σάδιον.
 Ἀσώπιχος Κλεοδάμου Ὀρχομενίου παῖς Σάδιον.
 Ἀφίης Σαρδιανὸς Σάδιον.
 Μ. Αὐρήλιος Δημητρεὺς Ἀλεξάνδρεὺς παγκράτιον.
 Αὐφίδιος Πατρῆς Σάδιον.
 Ἀχιλλεὺς Ἀλεξάνδρεὺς Σάδιον.

Β.

Βελισίχη γυνὴ ἀπὸ Μακεδονίας σκυωρίδι πωλικῆ.
 Βοιωτὸς Σικυώνιος Σάδιον.

Γ.

Γέλων Δαινομνῆς Γελαῶς ἄρματι.
 Γέλων Λάκων Σάδιον.
 Γλαυκίας, ἢ τοι Γλύκων, Κροτωνιάτης Σάδιον.
 Γρύλλος Χαλκιδεὺς Σάδιον.
 Γύγης Λάκων Σάδιον.

Δ.

Δαϊκλῆς Μεσσήνιος Σάδιον.
 Δαμασῖας Ἀμφιπολίτης Σάδιον.
 Δαμασῖας Κυδωνιάτης Σάδιον.
 Δαμάρετος Ἡρακλείτης ὄπλις.
 Δάμων Δελφῶς Σάδιον.
 Δάμων Θέρμος Σάδιον.
 Δάσμων Κορίνθιος Σάδιον.

σμ.
 ριη.
 ρκβ, ρκγ.
 ρι.
 κ.
 ρι.
 με.
 β.
 ρεα.
 ρε.
 ρε.
 ριη.
 σιη.
 σγ.
 ρνκ.
 σκε.
 ρ γ κ.
 Γ κ.
 ρδ.
 ρπε.
 π.
 ιδ.
 ρ γ γ.
 σιβ.
 νθ.
 ρ γ ζ.
 ρπθ.
 σγ. αδ. αε.
 σε.
 σε.
 σλβ.
 σμ.
 ρ γ.
 σκ.

ρκη.
 ρεδ.

σγ.
 μδ.
 μη.
 ριβ.
 λγ.

ζ.
 ριε.
 σα.
 ρε. ρε.
 ρεβ.
 ρα. ρβ.
 ιδ.

Δατῆς

Ολυμπ.

Δάτης, ἤτοι Δάντης, Ἀργεῖο ἑτάδιον.
 Δεινομύτης [Δεινοσθένης] Λάκων ἑτάδιον.
 Δημόρητο Εφέσιος ἑτάδιον.
 Δημήτριος Ἀλεξανδρεὺς ἑτάδιον.
 Δημήτριος Χίος ἑτάδιον.
 Δημόκριτος Μεγαρεὺς ἑτάδιον.
 Δίδυμος Ἀλεξανδρεὺς ἑτάδιον.
 Δίκων Καλλιγρότης Συρακῆσιος ἑτάδιον.
 Διόγρητος Κροτωνιάτης ἑτάδιον.
 Διοδοτος Τυανεὺς ἑτάδιον.
 Διοκλῆς Κορίνθιος ἑτάδιον.
 Διοκλῆς Μεσσήσιος, ἤτοι Δαϊκλῆς, ἑτάδιον.
 Διοκλῆς Ὑπατωλεὺς ἑτάδιον.
 Διονύσιος Ἀλεξανδρεὺς ἑτάδιον.
 Διονύσιος Ὀπιμαμύς Ἀλεξανδρεὺς ἑτάδιον.
 Διονυσόδωρος Ταρσανῆνος ἑτάδιον.
 Διοφάνης Αἰολεὺς ἑτάδιον.
 Διοφάνης Πρωσεὺς ἑτάδιον.
 Δίων Κυπριεὺς ἑτάδιον.
 Δωρεὺς Διαγόρας Ρόδιος παγκράτιον.
 Δωρόθεος Ρόδιος ἑτάδιον.
 Δωπάτης Μεσσήσιος ἑτάδιον.

Ε.

Εκατόμνος Ἠλεῖος ἑτάδιον.
 Ελανίκος Ἀλαμνέτης παῖς πυγμαῖ.
 Εξαίνετος Ἀκραγανῆνος ἑτάδιον.
 Επαίνετος Ἀργεῖος παῖς ἑτάδιον.
 Επιδάωρος, ὁ καὶ Ἀμμώνιος, Ἀλεξανδρεὺς, ἑτάδιον.
 Επινίκιος Κυζικηνὸς, ὁ καὶ Κωῶς, ἑτάδιον.
 Επιδάωρος Λάκων ἑτάδιον.
 Εραποθένης Κροτωνιάτης ἑτάδιον.
 Εράτων Ἀθωλὸς ἑτάδιον.
 Εργατέλης Φιλάνορος Κρής, πόλεως Γνωσῶ, Ἰμεραῖος ἢ ἀναγεράθεις, δολιχόδρομον.
 Ερμογῆνης, ὁ Ἰππικλῆς Ἰωπὸς, Ξαυθῆσιος ἑτάδιον.
 Ερμογῆνης Περγαμηνὸς ἑτάδιον.
 Ερυζίας Χαλκιδεὺς ἑτάδιον.
 Ευσάβουρος Ἠλεῖο συνωρίδι τελέεια πρῶτος.
 Ευανδρῆς Θεσσαλὸς ἑτάδιον.
 Ευάπτος Κυρηνάιος ἑτάδιον.
 Ευβελίδης Λαοδικεὺς ἑτάδιον.
 Ευβώτας Κυρηνάιος ἑτάδιον.
 Ευδαίμων Ἀλεξανδρεὺς ἑτάδιον.
 Ευδάμνος Κωῶς ἑτάδιον.
 Ευθυμος Ἀστυκλῆς Λακρὸς Ἐπιζεφύριος ἀνδρῶν πυγμαῖ.
 Ευπόλεμος Ἠλεῖος ἑτάδιον.
 Ευπλις Ἠλεῖος ἑτάδιον.
 Ευρύβατος Λάκων πάλη.
 Ευρύβατος Λάκων περὶ πῶμα πωλικῶ.
 Ευρυβῆτος Ἀθηνῶσιος ἑτάδιον.
 Ευρυκλείδης Λάκων ἑτάδιον.
 Ευρυκλῆς Λάκων ἑτάδιον.
 Ευρύλας Χαλκιδεὺς ἑτάδιον.
 Ευστολος Σιδήτης ἑτάδιον.
 Ευτελίδης Λάκων παῖς πέντε ἄθλων, καὶ πάλη.
 Εφάρμοστος Ὀπώνσιος πάλη.

σζ.
 ριγ.
 ργδ. ργε.
 ρλη.
 ρλγ.
 ρνβ.
 ρλ.
 ρδ.
 ρη.
 ργα.
 ρη.
 ζ.
 ρου.
 σζβ.
 σκτ. σκζ.
 ρ.
 ργβ.
 ργλ.
 ροτ.
 πζ. πη. πθ.
 ρμα.
 ε.

ροζ.
 πθ.
 ρα. ρβ.
 ροε.
 σκθ.
 σμτ.
 ν.
 να.
 ρλε.
 οζ.
 σιε. σιζ.
 σβ.
 ζβ.
 ρα. ρβ.
 ζδ.
 ργ.
 σθ.
 ρδ.
 ρλζ.
 ροβ.
 οδ. οε. οεζ.
 ρστ.
 ρτ.
 η.
 ρδ.
 κζ.
 λζ.
 μζ.
 ριβ.
 σκγ.
 λη.
 ογ.

Χχ

ζ. ζώ.

Ολυμπ.

Ζ.

Ζώπυρ Θ Συρακῆσι Θ Σάδιον. $\overline{\rho\mu}$.

Η.

Ηλιόδωρος Αλεξανδρεὺς Σάδιον.

Ηλιόδωρος, ὁ υἱὸς Τρωσιδάμας, Αλεξανδρεὺς Σάδιον.

Ηρακλείδης Αλεξανδρεὺς Πύκτης τῶν Σέφαρον ὡς ἔφη Ἡλείων ἔχεν ἀκοντι.

Ηρακλείδης Σαλαμῖνι Θ Σάδιον.Ηράκλειτος Σάμι Θ Σάδιον.Ηρᾶς Χί Θ Σάδιον.

Ηρων Αλεξανδρεὺς Σάδιον.

 $\overline{\sigma\eta}$.
 $\overline{\sigma\mu\eta}$. $\overline{\sigma\mu\theta}$.
 $\overline{\sigma\eta}$.
 $\overline{\rho\mu\delta}$.
 $\overline{\rho\mu\gamma}$.
 $\overline{\sigma\lambda\delta}$.
 $\overline{\sigma\mu\alpha}$.

Θ.

Θάλπι Θ Λάκων Σάδιον.

Θέαντος πῆς πυγμῆ.

Θεόδοτ Θ Κυμαῖ Θ Σάδιον.Θεόδωρ Θ Μεσσηνίας Σάδιον.

Θεόπομπς Θεπάλος Σάδιον.

Θερσίας Εεσατλὸς πρώτος ἀπῆνη.

Θέπιαλ Θ Κορίνθι Θ Πένταθλον, Θ Σάδιον.Θεωνᾶς, ὁ υἱὸς Σφάραγδ Θ , Αλεξανδρεὺς Σάδιον.Θήρων Ακαραναντῶν Θ ἄρματι.Θύμηλ Θ Ασπενδῖος Σάδιον. $\overline{\chi\epsilon}$.
 $\overline{\theta}$.
 $\overline{\sigma\eta\gamma}$.
 $\overline{\rho\pi\gamma}$. $\overline{\rho\pi\delta}$.
 $\overline{\omega\sigma}$.
 $\overline{\sigma}$.
 $\overline{\xi\theta}$.
 $\overline{\sigma\kappa\alpha}$.
 $\overline{\sigma\zeta}$.
 $\overline{\rho\iota\alpha}$.

Ι.

Ιθαῖος Κυρηναῖος Σάδιον.

Ικάρμος Υπερήσιος Σάδιον.

Ιολαΐδας Αργεῖος Σάδιον.

Ιπποκλέας Θεπάλος διωλῶδρομος.

Ιπποθένης Λάκων παῖδων πάλλευ.

Ιπποθένης Λάκων ἀνδρῶν πάλλευ.

Ιππόστρατος Κροτωνιάτης Σάδιον.

Ιππόστρατος Σελευκεὺς Σάδιον.

Ισιρίων Αλεξανδρεὺς Σάδιον.

Ισιδωρος Αλεξανδρεὺς Σάδιον.

Ιχόμαχος Κροτωνιάτης Σάδιον.

Ιχυρος Ιμεραῖος Σάδιον.

 $\overline{\rho\kappa\sigma}$.
 $\overline{\kappa\gamma}$.
 $\overline{\rho\lambda\theta}$.
 $\overline{\iota\alpha}$. $\overline{\sigma\gamma}$.
 $\overline{\lambda\zeta}$.
 $\overline{\mu\gamma}$.
 $\overline{\iota\delta}$. $\overline{\iota\epsilon}$.
 $\overline{\rho\mu\theta}$.
 $\overline{\sigma\kappa\delta}$.
 $\overline{\sigma\mu\gamma}$. $\overline{\sigma\mu\delta}$.
 $\overline{\xi\eta}$. $\overline{\xi\theta}$.
 $\overline{\xi\sigma}$.

Κ.

Καλλικλῆς Σιδώνιος Σάδιον.

Καλλιθένης Λάκων Σάδιον.

Κάλλις Σιδήτης Σάδιον.

Κάπρ Θ Πυθαγόρα Ηλείος πάλλευ, ξ παγκράτιον.

Κεράς Αργεῖος πάλλην.

Κλεόμαντις Κλειτόμος Σάδιον.

Κλεόξενος Αλεξανδρεὺς Πεισοδονίης πυγμῆν.

Κλεοπτόλεμος Λάκων Σάδιον.

Κλεοθένης Επιδάμνιος ἄρματι.

Κλεόστρατος Ρόδιος πάλλην.

Κλέων Επιδάμνιος Σάδιον.

Κλεώνδας Θεβαῖος Σάδιον.

Κλίτων Μακεδῶν Σάδιον.

Κομαῖος πυγμῆν.

Κόροιβος Ηλείος Σάδιον.

Κρηναὸς Σικυωνίος Σάδιον.

 $\overline{\sigma\theta}$.
 $\overline{\kappa\sigma}$.
 $\overline{\sigma\kappa\beta}$.
 $\overline{\rho\mu\beta}$.
 $\overline{\rho\kappa}$.
 $\overline{\rho\iota\alpha}$.
 $\overline{\rho\lambda\iota}$.
 $\overline{\kappa\delta}$.
 $\overline{\xi\sigma}$.
 $\overline{\rho\mu\zeta}$.
 $\overline{\mu\gamma}$.
 $\overline{\mu\alpha}$.
 $\overline{\rho\iota\gamma}$.
 $\overline{\lambda\beta}$.
 $\overline{\alpha}$.
 $\overline{\sigma\lambda\alpha}$.

Κεα-

Κραξίλλας [Κραυξίδας] Θεσσαλός πόλεως Κραυῶν Ⓞ κέληλι.
 Κρατής Αλεξανδρεὺς σάδιον.
 Κρατής ΗλείⓄ κήρυκα ἀγῶνα.
 ΚραπῖνⓄ Μεγαροεὺς σάδιον.
 Κρείτων ἸμεραῖⓄ σάδιον.
 Κροκίνας ΛαρισσαῖⓄ σάδιον.
 Κύλων ΑθηναῖⓄ δίαυλον.

Λ.

Λάδας Αιγεὺς σάδιον, καὶ δολιχόν.
 ΛάδρομⓄ Λάκων σάδιον.
 ΛάμαχⓄ Ταυρομνίτης σάδιον.
 Λάμπης Λάκων πένταθλον.
 Λαδίνης ΟηθαῖⓄ σάδιον.
 Λεωνίδας ΡόδιⓄ τριμασῆς σάδιον.
 Λεωνίδης ΡόδιⓄ πάλλιν ὄμῃ, καὶ παγκράτιον.
 Λεωχάρης ΜεσσήνιⓄ σάδιον.
 Λεκάς Αλεξανδρεὺς σάδιον.
 Λύδαμης ΣυρακούσιⓄ παγκράτιον.
 ΛυκῖνⓄ Κροτωνιάτης σάδιον.
 ΛύκⓄ ΛαρισσαῖⓄ σάδιον.
 Λυκάτας Λάκων σάδιον.

Μ.

ΜάγνⓄ Κυρηνάιος σάδιον.
 Μαρίων Μαρίωνος Αλεξανδρεὺς πάλλιν ὄμῃ, καὶ παγκράτιον.
 Μερακλῆς Αθηναῖος πεντάπρω.
 Μενεθεὺς Βαρυλίτης σάδιον.
 Μένων ΑθηναῖⓄ σάδιον.
 Μικίων ΒοιωτῖⓄ σάδιον.
 Μικίννας ΡόδιⓄ σάδιον.
 Μικεῖνας, ἦτοι Σμικελίνας, Ταραντῖνος σάδιον.
 Μίλων Κροτωνιάτης πάλλιν.
 Μίνως, ἦτοι Μένων, Μεγαρεὺς σάδιον.
 Μίνως Μεγαρεὺς σάδιον.
 Μνασίθελος Ερατεῖς σάδιον.
 ΜόσχⓄ Κολοφώνιος παιδικὴν πυγμὴν.
 Μόσχος Κολοφώνιος μόνος παιδικὴν πεισίδον.

Ν.

Νικάτωρ ΚυρηνάιⓄ σάδιον.
 Νικίας ΟπώνηⓄ σάδιον.
 ΝικόδημⓄ Λακεδαιμόνιος σάδιον.
 ΝικόμαχⓄ Φιλαδελφεὺς σάδιον.

Ξ.

ΞενοδάμⓄ Λυκυρεὺς παγκράτιον ἐν ἀνδράσι.
 Ξενοκλῆς, ἦτοι Ξειδόκος, Μεσσήνιος σάδιον.
 Ξενοφάνης σάδιον.
 Ξενοφῶν ΚορίνθιⓄ σάδιον.

Ο.

Οιβώτας Δυμαῖος σάδιον.
 Ολυθηὺς Λάκων σάδιον.
 Οησίκριτος Σαλαμῖνιος σάδιον.
 Ονόμασος Σμυρναῖος πυγμῆ.
 Οξύθεμις ΚορωνάιⓄ σάδιον.

Ολυμω.

λγ.
 ρμβ.
 ρσ.
 λβ.
 ωβ. ωδ. ωε.
 ρδ.
 λε.

ρκε.
 νζ.
 ρπα.
 ιη.
 ρδ.
 ρνδ. ρνε. ρνε. ρνε.
 ρνε.
 ια.
 σκη.
 λγ.
 μδ.
 πβ.
 μβ.

σμβ.
 ρπβ.
 πη.
 ρλζ.
 ρε.
 ρμς.
 ριδ.
 ρζ.
 ξβ.
 ιθ.
 ρε.
 σλε.
 ρμε.
 ρμε.

ρκς.
 ο.
 ρεθ.
 ρζη.

σια.
 θ.
 ρλβ.
 οθ.

ς.
 λη. μ.
 ρν.
 κγ.
 ιβ.

Ολύμπ.

Ορθων Συρακίσι Ⓞ σάδιον.
 Ορσιππ Ⓞ Μεγαρεύς σάδιον.
 Ουαλέρι Ⓞ Μιτυληναῖος σάδιον.

ϕνγ.
 ς.
 στ.

Γ.

Παμμωνίης Μάγνης δπό Μασιάνδρου σάδιον.
 Παντοκλήης Αθηναῖος σάδιον.
 Παρμυλίδης Καμαρηνάϊος σάδιον.
 Παρμυλίδης, ἦτοι Παρμυλων, Μιτυληναῖος σάδιον.
 Παρμυλίδης Προσδωνιάτης σάδιον.
 Παρμυλίσκος Κερκυραῖος σάδιον.
 Παππικος Αχαιοῖς πόλεως Δύμης κάλπη.
 Πάτων Θεβαῖος τεθρήπων.
 Περγίης Αλεξανδρούς σάδιον.
 Περγίων Περγαῖος σάδιον.
 Πολίτης Κερσμίτης σάδιον.
 Πολυδάμας Νικ. Σιωτασταῖ Ⓞ παγκράτιον.
 Πολυκλήης Κυρηναῖ Ⓞ σάδιον.
 Πολυμήτωρ Μιλήσι Ⓞ παιδων σάδιον.
 Πολύμναστος Κυρηναῖος σάδιον.
 Πολυαῖκης Ηλείος παιδων σάδιον.
 Πολυχάρης Μεσσήνι Ⓞ σάδιον.
 Πραξιδάμας Αιγινήτης πυγμῶ.
 Πρωτοφάνης Μάγνης πάλην ὀμῶ, ἢ παγκράτιον.
 Ρυπαρόρας Λάκων σάδιον.
 Ρυπαρόρας Μάγνης σάδιον.
 Ρυπαρόρας Σάμι Ⓞ παιδων πυγμῶ.
 Ρυρικήης Σικυάνι Ⓞ σάδιον.
 Ρυρῆστρατος Εφέσιος σάδιον.
 Ρυρῆας Αιτωλὸς σάδιον.
 Ρωλ Ⓞ Επιδάυρος σάδιον.
 Ρῶρος, ἦτοι Παῦρος, Κυρηναῖος σάδιον.
 Ρῶρος Μαλιεύς σάδιον.

ϕϕ.
 κα. κβ.
 εγ.
 ς.
 σγ.
 ςσα. ςργ.
 ε.
 κε.
 ϕζ.
 σ.
 σιβ.
 ϕγ.
 ϕη.
 μς.
 πα.
 λζ.
 δ.
 νθ.
 ςβ.
 ες.
 ςκ. ςκα.
 μη.
 ϕς.
 ϕγ.
 ςμε.
 ες.
 ςε.
 ςς.

Ρ.

Ρηξίλλος Οπώντιος παγκράτιον.
 Ρίπολλος Λάκων σάδιον.
 Ρόδων Κυμαῖος σάδιον.

ςα.
 λθ.
 σιγ.

Σ.

Σαραπίων Αλεξανδρεύς σάδιον.
 Σαπρινίλ Ⓞ Κρης Γορλύνι Ⓞ σάδιον.
 Σέλοκ Ⓞ Μακεδῶν σάδιον.
 Σιμμίας Σελσικεύς δπό Τίγρι Ⓞ σάδιον.
 Σιμύλ Ⓞ Νεαπολίτης σάδιον.
 Σιάμανδρ Ⓞ Αλεξανδρεύς σάδιον.
 Σκαμάνδρι Ⓞ Μιτυληναῖος σάδιον.
 Σμικεῖνας Ταραντίν Ⓞ σάδιον.
 Στέφαν Ⓞ Καπαδόξ σάδιον.
 * Στίμας Αθηναῖος σάδιον.
 Στραπώνιος [Στρατίων] Κορράγος Αλεξανδρεύς πάλην ὀμῶ, καὶ παγκράτιον.
 * Στρατός Αργεάτης πάλην ὀμῶ, ἢ παγκράτιον.
 Στρατων Αλεξανδρεύς σάδιον.
 Συβαράδης Λάκων πάλων ἄρματι.
 Σύμμαχος Μεσσημῖος σάδιον.

σδ.
 σμζ.
 ςκη.
 ςο.
 ςλγ.
 ςπς.
 σς.
 ςς.
 σιθ.
 λδ.
 ςο.
 σδ.
 σιδ.
 ϕθ.
 ςη. πθ.

Σφαῖ.

Ολυμπ.

Σφαῖρ⊙ Λάκων σάδιον.
 Σωκράτης πάλλω ὄμῃ, ἔ παγκράτιον.
 Σώπαιρ⊙ Αργεῖ⊙ σάδιον.
 Σώσιππ⊙ Αθηνᾶϊ⊙ σάδιον.
 Σώφρατος Σικυῶνι⊙ ἐπίκλιω Ακροχερσίτης, ἢ Ακροχειρσίης, παγκράτιον.
 Σωτάδης Κρής θρολιχόν.
 Σώφρων Αμβρακιώτης σάδιον.

λε.
 σλβ.
 ρπζ.
 ϟη.
 ρδ.
 ϟθ.
 ωζ.

Τ.

Τέλλης Σικυῶνι⊙ σάδιον.
 Τερναῖ⊙ Ηλεῖ⊙ σάδιον.
 Τιμοῦ⊙ Ηλεῖ⊙ σιλπιγκτιῶ.
 Τιμόθε⊙ Τραλλιανὸς σάδιον.
 Τισικράτης Κροθωνιάτης σάδιον.
 Τληπόλεμ⊙ Λύκι⊙ κέληπ παωλικῶ πρῶτος.
 Τορύμμας Σεπάλος σάδιον.
 Τρύφων Αἰλαδελφείης σάδιον ἔτε τρίτω Ολυμπ.

εκ.
 ϟζ.
 ϟς.
 ϑεγ.
 σα. οβ.
 ϑλα.
 π.
 σια.

Υ.

Υπέρι⊙ Συρακῆσι⊙ σάδιον.
 Υπώι⊙ Ηλεῖ⊙ διαυλον.

ϟ.
 ιδ.

Φ.

Φαίδιμος Αλεξανδρεὺς τῆ Τρωάδος παῖδων παγκράτιον.
 Φαῖδρος Φαρσάλιος σάδιον.
 Φαίδων Αλεξανδρεὺς ἐκ τῆ Τρωάδος παῖδων παγκράτιον.
 Φάνας Πελλωεύς σάδιον, διαυλον, ὄπλων, θρολιχόν.
 Φερμας Βιγνητής παῖδων πάλλω.
 Φιλιν⊙ Ηγεπόλιδι⊙ Κῶος σάδιον.
 Φιλόμβροτος Λάκων πέντεθλον.
 Φιλόμηλος Φαρσάλιος σάδιον.
 Φιλώπας, ἢ Φιλητάς, Συβαρῆτης παῖδων πυγμαῖον.
 Φορμίων Αλικαρνασσεὺς σάδιον.
 Φρωῶν Αθηνᾶϊος σάδιον.
 Φωκίδης Αθηνᾶϊος σάδιον, ὡς δὲ ἄλλοι, πάλλω.

ρμβ.
 νς.
 ρμε.
 ζζ.
 σθ.
 ρκθ. ρλ.
 κς. κς. κη.
 ρκδ.
 μα.
 ϟς.
 λς.
 ϑδ.

Χ.

Χάρμης Λάκων σάδιον.
 Χίσις Λάκων σάδιον.
 Χρυσόμοχος Κικαεύς σάδιον.
 Χρυσομαχος Λάκων σάδιον.

κη.
 κθ. λ. λα.
 ϑς. ϑς.
 μς.

Ψ.

Ψαῦμις Καμαρναῖος πεθρίπρω, ἀπῆνη, καὶ κέληπ.

πβ.

Αναγραφή τῆ πάλην ὄμῃ, ἐν παγκράτιον
 νικησάντων.

Ολυμπ.

ᾱ Ηρακλῆς.
 β̄ Κάπε⊙ Ηλείος
 γ̄ Λεωνίδης Ρόδιος
 δ̄ Πρωπφάνης Μιάγνης
 ε̄ Στρατόνικος, ἢ Στραίων, Κοράγυ Αλεξανδρεὺς

ρμβ.
 ρνς.
 ροβ.
 ρση. ροθ.

X x 3

5 Μα.

- 5 Μαρίων Μαρίαν Θ Αλεξάνδρου
 6 Αρσεας Στρατόνικος, ἢ Μαμάνδρι Θ
 7 Στράτ Θ Αρχαίτης.
 8 Σωκράτης Πάλλω, καὶ παγκράτιον διοργανώσας Θ Ἰσθμίων, παρεθροβεύθη Ἰσθμίου Διονυσίου
 Σελευκέως
 9 Αυρήλι Θ Ἰππὶ Σεβήρου Θ ἐν τοῖς κατὰ Ρώμην ἀγῶσι Πάλλω ὁμῆ, καὶ παγκράτιον ἐνίκησε.

Ἐπεὶ δὲ πολλὰς τ' ἐνδοξῶν ἀθλητῶν ἢ ὡραυπέθεισι τ' Ολυμπιάδων ἀναγραφὴ ἀμνημονύτους καὶ ἀλείπειν, ὀλίγους ἐκ πολλῶν ἐρῶμαι. Καὶ Τίπορμ Θ μὲν ὁ κτ' ὄντ' κερὶς ἀκμῆσις Μίλων Θ ἄθλητ' ἀθλητῆς μὲν οὐκ ἐγγύς, βροτόλος ἢ Περσίδης ἢ τότε τὴν Ρώμην ὁ Μίλων ἀνέκραγε τῶν δὲ τὸ εἰς περιουσίαν ἔλθον. ἄλλ' Θ ἔτ' Θ Ηρακλῆς. Γλαῦκος ἢ ὁ Καρύσι Θ Πύκτης ἴω, τὴν ἀκκίω ἀνυπόστατ' Θ, καὶ Κλεομήδης ὁ Ἀστυπυλαίος, εἰς ὃν ὁ χρῆσμός· Ὑσπετος Ἡρώων Κλεομήδης Ἀστυπυλαίος. ἀήτητος ἢ Πύκτης καὶ Ἀρειος ὁ Αἰγύπτιος. Στράτων ἢ ὁ Κορράγος Ολυμπίασιν ἐνίκησε Πάλλω ὁμῆ, καὶ παγκράτιον, καὶ τῆ ἐξῆς Ολυμπιάδι. ὁμοίως καὶ ἐν Νεμείῃ ἢ, καὶ Πυθῶι, καὶ Ἰσθμοῖ. Εὐθυμος ὁ Λοκρὸς Πύκτης ἴω, ἀλλὰ Ρώμην σώματ' Θ εἰς ὑπερβολὴν τωμαζώμιος. Ευρυδάμης ὁ Κυρηναῖος Πύκτης θεκερῶθη μὲν Ἰσθμίου τῶ ἀνταγωνιστῶ ὀδόντας, ἐνίκησε ἢ καταπῶν αὐτῶς, ἵνα μὴ αἰσθῆ ἢ ὁ αἰτίπαλος. Διώζιππος ὁ Ἀθηναῖος ἀθλητῆς Ἰππιδεῖξιν ποιέμιος Αλεξάνδρου τῶ βασιλεῖ τ' ἰδίας ἀκκῆς, τὴν ἐδῆτ' ἀποδύς, καὶ περχειροσώμιος ῥόπαλον, Μακεδόνα πῶ τ' Ἰππιδεῖξιν μὲν πανοσπλίας αὐτῶ Ἰππιδεῖξιν, καὶ τὸ δόρυ Ἰππιδεῖξιν ἀνυπόστατ' ἀσκήσθ. ἔτ' γὰρ μέχρι Ψιλῆς ἀκκῆς ἀφροδισίων ἠνείχετο, ἐρωτικῶν ἢ λογῶν ἐν συμποσίοις ἐμβαλλομένων, ἢ ἀλλαχῆ, εὐθὺς ἀνιστόμιος ἀπὸ ἀπῆρ. ἐποῖ ἢ τῶν, ἵνα μὴ ἠπῆθῆντι αὐτῶ ποτε τ' ἀφροδισίων ἢ ῥώμης ἀκκῆ ταχὺ μαρτυρεῖται. φαῦλας ἔκ Κρότωνος ἀθλητῶ πενήκοντα καὶ δέο ποδῶν εἶναι τὸ πῆδημα λέγεται. ἔτος μόνος ἀπὸ τ' Ἰταλίας Ἰππὶ τ' Μηδικῶν ἰδίας ὀλω τρεῖς τοῖς Ἑλλησιν ἐβόηθησεν. Μελαγκόμας ὁ Πύκτης καλλιστῆς καὶ μέγιστος ἦν ἔτ' τ' Ἰππὶ Φασίν ἐρασθῆναι τὸν ἀπκράπρα. ἔτος ἔδενά πῶ ποτε τρώσις, ἔδενά παπῆξας μόνη τῆ τ' χειρῶν ἀπατῆς πάντας ἀπέκτενε τῶς ἀντιπάλους. Αυρήλιος Ἐλιξ ὁ ἀθλητῆς Ἰππὶ Σεβήρου ἔτ' ἀπκράπρ' Θ γενοῖς τοσῶ ποτ' ἀνταγωνιστῶ Ἰσθμίου, ὡσεὶ Πάλλω ὁμῆ καὶ παγκράτιον ἀγωνιστῶ ἐν τῆ Ρώμῃ. Οἱ γὰρ Ἡεῖσι Φθονήσαντες αὐτῶ * ἔδενά ἐκάλεσεν εἰς τὸ ἐσθμίου παλαμῶν ἔδενά. καὶ ἐνίκησεν ἐκάτερον. ὁ μηδὲς ἄλλ' Θ ἐπεποιήκῃ ἐν τοῖς κατὰ τὴν Ρώμην δηλονότι ἀγῶσι. καὶ ἵνα τῶς πολλὰς παρῶ, δεκεσθῆσμαι μόνω Νικεφῶντι τῶ Μιλησίω, εἰς ὃν τὸ ἐπίγραμμα·

Ταύρος βαθίω τένοντα, καὶ σιδάρες
 Ἀτλαντ' ὄμους, καὶ κέμαν Ηρακλέους,
 σεμνὰν θ' Ἰσθμίου, καὶ λεοντ' ὄμματα
 Μιλησίω γίγαντ' ἔδενά Ολύμπ' Θ
 Ζῆτος ἀπρόμητ' Θ εἶδεν, ἀνδρας ἠνίκα
 πυγμαῖαν ἐνίκα Νικεφῶν Ολυμπία.

Ἐγένετο δὲ καὶ Ἰππὶ τ' Θεοδοσίω ἔτ' Μεγάλου καμῶν ὁ ἐκ φιλαδελφείας τ' Λυδῶν παλαμῆς Φιλέμιος ὄνομα. ἔτος χαλκῶν ἀνδριάντα λέγεται πατάξας εἰς βάθος ἐνιζήσας βιάσαισιν τὸν χαλκῶν, ἐφ' ᾧ ἀνδράντος πετυχηκέαι, καὶ ἐπ' αὐτῶ Ἰππιδεῖξιν ἀπκράπρατος. ἔτ' ἀκροτελεύτιον.

χαλκῶς ἐμῆς χερῶς πολλὸν ἐλαφρόπρ' Θ. καὶ Μεταγένης ὁ Ὀάσι Θ μυρίας πυκνῶσιν ἀνείλετο νίκας. ἴω γὰρ τὴν Ρώμην ἀπκράπρατ' Θ.

ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΗΝ
 δευτέραν ἐκδοσιν Αφραμανῶ ἐν τῷ τόμῳ Μανθεῶ
 ἔξ ἱερέως Αἰγυπτίῳ.

ΠΡΩΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΘΕΙΝΙΤΩΝ, ΒΑΣΙΛΕΩΝ Η΄

Μετὰ νέκυας οὖν ἡμιθέως πρώτη δυναστεία
 κατὰ ρηθιμῆται βασιλείων ἦ.
 Α Μιλῶνς Θφίτης ἐβασίλευσεν ἔτη ἔβ.
 ἐς ἡμῶν ἰπποποταμῶν ἀρπαγῆς διεφθαρῆ.
 Β Αθωθις ἦος ἔτη κξ.
 ὁ παρ ἐν Μιέμφε βασιλεὺς οἰκοδομήσας ἔ
 φέρων) βίβλοι ἀνατομικῆς. ἰατρὸς γδ ἦν.
 Γ Κενικῶνς ἦος ἔτη κλ.
 Δ Ενεφης ἦος ἔτη κη.
 ἐφ’ ἔ λιμὸς πλὴν Αἰγυπτίον κατέχευ μέσας.
 εἰτ’ οὖν πὰς σθεὶ Κοχωνην ἤγαγε παραμί-
 δας.
 Ε Σαφαῦδ’ οὖν ἦος ἔτη κ.
 ς Μιέθιδος ἦος ἔτη κς.
 Ζ Σέμεμψις ἦος ἔτη η.
 ἐφ’ ἔ φθορὰ μερίσιν κατέχευ πλὴν Αἰγυ-
 πτίον.
 Η Βιηνέχης ἦος ἔτη κς.
 ομῶς ἔτη ΣΝΓ [ΣΞΓ] πὰ τῇ πρώτης
 δυναστείας. ΣΞΓ.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΘΕΙΝΙΤΩΝ,
 ΒΑΣΙΛΕΩΝ Θ΄.

Α Βοηθὸς ἔτη λη.
 ἐφ’ ἔ χάσμα κτ’ Βάβασιν ἐγγίετ, ἢ ἀ-
 πώλωντ πολλοί.
 Β Κατέχως ἔτη λθ.
 ἐφ’ ἔ οἱ Βόες Απς ἐν Μιέμφε, ἔ Μηνεὺς
 [Μνεύις] ἐν Ηλίε πάλι, ἔ ὁ Μενδήσι οὖν
 πρῶτος ἐνομιόθησαν εἶναι θεοί.
 Γ Βιναθρῆς ἔτη μξ.
 ἐφ’ ἔ ἐκρήθη πὰς γωαῖνας βασιλείας
 γέρας ἔχων.
 Δ Τλάς ἔτη ιξ.
 Ε Σεθίνης ἔτη μα.
 ς Χαίρης ἔτη ιξ.
 Ζ Νεφερχέρης ἔτη κε.
 ἐφ’ ἔ μυθόε) τῇ Νεῖλον μέλιθι κεκαρ-
 μλόν ἡμέρας ἰαρυῖται.
 Η Σέσωχρῆς ἔτη μη.
 ὅς εἶχεν ὑψ’ οὖν ε, πλάπης γ.
 Θ Κενέρης ἔτη λ.
 ομῶς τῆς δευτέρας δυναστείας ἔτη
 τβ. φΞε.
 ομῶς τῇ πρώτης καὶ δευτέρας κτ’ τῇ
 κατὰ κλυσμὸν ἔτη φνε [φΞε].

ΤΡΙΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΜΕΜΦΙΤΩΝ
 ΒΑΣΙΛΕΩΝ Θ΄.

Α Εχερόφης ἔτη κη.
 ἐφ’ ἔ λιθεὺς ἀπέστησαν Αἰγυπτίαν, ἢ
 τῇ σελήνης ὡσαύτ’ λόγον ἀυξήθειας Διὸς
 διέειπεν αὐτὰς παρεδοσαν.

Β Τόσπρθε οὖν ἔτη κθ.
 οὗτ’ οὖν Ασκήπι’ Αἰγυπτίους κτ’ πλὴν
 ἰατρικῶν νενομισται. ἢ πλὴν Διὸς ἔξωτων
 λίθων οἰκοδομήν ὄρατ. ἀλλὰ ἢ γρα-
 φῆς ἐπεμελήθη.
 Γ Τύρις ἔτη ζ.
 Δ Μέσχορις ἔτη ιξ.
 Ε Ζωῦφῆς ἔτη ις.
 ς Τόσπερθεσῆς ἔτη θ.
 Ζ Αχης ἔτη μβ.
 Η Σίφθρις ἔτη λ.
 Θ Κερφερης ἔτη κς.
 ομῶς τῇ τρίτης δυναστείας ἔτη
 Σιδ. Σιδ.
 τῶν δὲ τριῶν δυναστεῶν ἔτη φΞο
 [φοο] φοο.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΜΕΜΦΙ-
 ΤΩΝ ΣΥΓΓΕΝΕΙΑΣ ΕΤΕΡΑΣ,
 ΒΑΣΙΛΕΩΝ Η΄.

Α Σῶρις ἔτη κθ.
 Β Σῆφῆς ἔτη ξγ.
 ὅς πλὴν μερίσιν ἤγαγε παραμίδα, ἢν Φη-
 ριν Ηρόδοτος ὑπὸ Χέσπος γερονεταί. οὖν
 τ’ οὖν ἢ ἢ ὑπερόπτης ἄς θεὸς ἐγγίετ, ἢ
 πλὴν ἰεράν σινέγραψε βίβλον, ἢν ἄς μέγα
 χεῖμα ἐν Αἰγύπτῳ γυμνῶν οὖν ἐκλήσθι-
 μιν.
 Γ Σῆφῆς ἔτη ξς.
 Δ Μενχέρης ἔτη ξγ.
 Ε Ρατοῖσις ἔτη κε.
 ς Βιχέρης ἔτη κβ.
 Ζ Ζεθερχέρης ἔτη ζ.
 Η Θαμφθῆς ἔτη θ.
 ομῶς ἔτη ΣοΔ [ΣηΔ] ΣηΔ.
 ομῶς τῇ δὲ δυναστῶν τῇ μῆ τὸν κα-
 τὰ κλυσμὸν ἔτη αμς [αξγ]
 ΑΞΓ.

Θ Μιέθ’ οὖν Σέσωχρῆς ἔτη μη.
 ὅς λέγετ) γερονεταί ὑψὸς ἔχων πηχῶν ε,
 παλαισῶν γ, * τὸ μέγεθος θ. ἐπὶ τῇ δὲ
 ἐδὲν ἀξιωματικόν οὖν ὑπῆρχεν. οἱ κτ’
 ἐβασίλευσαν ἐπεὶ ΣΓΖ [ΤΑΒ] ΤΑΒ.
 ομῶς τῶν τετάρτων δυναστῶν
 ΑΡΙΑ.

ΠΕΜΠΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΕΞ ΕΛΕ-
 ΦΑΝΤΙΝΩΝ, ΒΑΣΙ-
 ΛΕΩΝ Θ΄.

Α Ουσερχέρης ἔτη κη.
 Β Σέφρης ἔτη ιγ.
 Γ Νερχεφέρης ἔτη κ.
 Δ Σίσχῆς ἔτη ζ.
 Ε Εχέ.

Ε	Εχέρης	ἔτη γ.
ς	Ραθάρης	ἔτη μα.
Ζ	Μερχέρης	ἔτη δ.
Η	Ταχέρης	ἔτη μδ.
Θ	Οὐν	ἔτη λγ.

Ομδ' ἔτη ΣΜΗ [ΣΙΕ] ΣΙΕ.
 σὺ τοῖς προπεταγμύνοις, αμ' ἔπειτ' ἔ
 δ' ὀνωσείων, ΑΣΓΔ [ΑΤΚς.]

ΕΚΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΜΕΜΦΙΤΩΝ, ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΕΞ.

Α	Οθώης	ἔτη λ.
Β.	Φίος	ἔτη γ.
Γ.	Μεθασθφίος	ἔτη ζ.
Δ	Φίωψ' ἐξάετης δρξάμν	Βασιλεύειν ἐγένετο μέγεις ἐτῶν ρ.

Ε	Μενθασθφίος	ἔτ' α.
ς	Νίτωκρης γενικωπάτη, ἢ εὐμοφοπάτη τ' κατ' αὐτῷ γρομλή, ξανθῇ τῷ γροσιῶν, ἢ τῷ τρίτῳ ἤγαγε πυραμίδα, ἐβασίλευσεν ἔτη ιβ.	

Ομδ' ἔτη ΣΓ [ΡΝΓ] ΡΝΓ.
 Γίνοντ' σὺ τοῖς προπεταγμύνοις ασγδ' ἔπειτ' ἔδνωσείων ἔτη, αν' γς [αυθ] ΑΥΘΘ.

ΕΒΔΟΜΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΜΕΜΦΙΤΩΝ, βασιλέων σ, οἱ ἐβασίλευσαν ἡμέρας σ.

ΟΓΔΩΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΜΕΜΦΙΤΩΝ, βασιλέων κζ, οἱ ἐβασίλευσαν ἔτη ΡΜς.

Γίνονται δ' ἐν σὺ τοῖς προπεταγμύνοις ἔτη, αχλθ [αχλε] ΑΧΚΕ.

ΕΝΝΑΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΗΡΑΚΛΕΟΦΟΛΙΤΩΝ, βασιλέων ιδ, οἱ ἐβασίλευσαν ἔτη ΥΘ.

ἂν ὁ πρῶτος Αχθῆς δεινότετος τ' πρὸ αὐτῶ γενόμενος τοῖς ἐν πάσῃ Αἰγυπτῷ κακὰ ἐργάσαστ'. ὕπερον δὲ μανία περιεπερε, ἢ ὑπὸ κροκοδείλῳ διεφθάρη.
 Ομδ' τ' ἐννεά δυνασειῶν ἔτη ΒΛΔ.

ΔΕΚΑΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΗΡΑΚΛΕΟΦΟΛΙΤΩΝ, βασιλέων ιθ, οἱ ἐβασίλευσαν ἔτη ΡΙΠΕ ἔτη ΡΙΠΕ. Ομδ' τ' δέκα δυνασειῶν ἔτη ΒΣΙΘ.

ΕΝΔΕΚΑΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΔΙΟΣΠΟΛΙΤΩΝ, βασιλέων ις, οἱ ἐβασίλευσαν ἔτη Μγ. Μέθ' οὗς Αμμενέμης ἔτη ις. ΝΘ.

Μέγρι τὸ δε πῶν πρῶτον τόμον κατάγῃ ὁ Χερμανεθῶ Ομδ' βασιλεῖς ρθβ [σιγ] ἔτη βτη [βσοη.] ΒΣΘΗ.

ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΤΟΜΟΥ ΜΑΝΕΘΩ.

ΔΩΔΕΚΑΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΔΙΟΣΠΟΛΙΤΩΝ, βασιλέων ζ.

Α	Γεσωνγώσης Αμμενέμης υἱός	ἔτη μτ.
Β	Αμμανέμης	ἔτη λη.

Ος ὑπὸ τ' ἰδίων εὐεργῶν ἀνηρέθη.
 Γ Σέσωστρις ἔτη μη.
 Ος ἀπασιν ἐχειρώσατ' πλὴν Ἀσίαν ἐν ἐπι-
 αυτοῖς δ' ἢ τῆς Ευρώπης τὸ μέγρι Θρά-
 κης, πανταχόσε μνημόσωνα ἐγείρας τ'
 τῶν ἐθνῶν καταστέσεως, ὅππ' μὴ τοῖς
 γηναίοις, ἀνδρῶν, ὅππ' δὲ τοῖς ἀγηνέσι,
 γυναικῶν μόρια πῶς σήλαις ἐγχαράτ-
 ταν, ὡς ὑπὸ Αἰγυπτίων μτ' Οσιεμ πρῶ-
 τον νομισθῆται.

Δ	Λαχάρης	ἔτη η.
---	---------	--------

ὅς τ' ἐν Αρξινότῃ Λαθύρμθον ἐαυτῷ πά-
 Φον κατεσκεύασεν.

Ε	Αμμέρης	ἔτη ρ.
ς	Αμυρήμες	ἔτη η.
Ζ	Σκεμίοφρος ἀδελφῆ	ἔτη δ.

Ομδ' ἔτη ρθ.
 τῶν ιβ δυνασειῶν ὁμδ' ἔτη ΒΥΑΗ.

ΤΡΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΔΙΟΣΠΟΛΙΤῶΝ, βασιλέων ζ, οἱ ἐβασίλευσαν ἔτη υγ, ὁμδ' ΒΩΓΑ.

ΤΕΣΣΑΡΕΣΚΑΙΔΕΚΑΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ Σοιτῶν, βασιλέων σς, οἱ ἐβασίλευσαν ἔτη ςπδ. ὁμδ' ΓΟΕ.

**ΠΕΝΤΕΚΑΙΔΕΚΑΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ Παιμένων, ἦσαν δὲ φοίνικες ξένοι, βασι-
 λῆς ἐξ, οἱ Μέμφιν εἶλον, ἂν**

Α	Σαίτης ἐβασίλευσεν	ἔτη ιθ.
---	--------------------	---------

ἀφ' οὗ ἢ ὁ Σαίτης νόμος. οἱ ἔν τῷ Σι-
 θροίτῃ νόμῳ πόλιν ἐκπσαν, ἀφ' οὗ ἦς ὀρ-
 μώμνοι Αἰγυπτίους ἐχέρωσασιντ'.

Β	Ανῶν	ἔτη μδ.
Γ	Παχναῶν	ἔτη ξα.
Δ	Στιᾶν	ἔτη η.
Ε	Αρχλῆς	ἔτη μβ.
ς	Αφωθίς	ἔτη ξα.

Ομδ' ἔτη ΣΜΔ [ΣΜΒ] ΣΜΒ.
 Ομδ' τ' ιε δυνασειῶν ἔτη ΓΤΙΖ.

**ΕΚΚΑΙΔΕΚΑΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ. Ι. Παιμένες ἄλλοι, βασιλεῖς λβ, οἱ ἐβασί-
 λῶσαν ἔτη ΦΠΗ. ΦΠΗ. Ομδ' τ' ις δυνασειῶν ἔτη ΓΩΛΕ. CXCΙ.**

**ΕΠΤΑΚΑΙΔΕΚΑΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ Παιμένες ἄλλοι, βασιλεῖς λγ, ἢ Θηθαῖοι Διοσπολίτη μγ. Ομδ' παιμένες, ἔοι Θηθαῖοι ἐβασί-
 λῶσαν ἔτη ρνα. ΡΝΑ. Ομδ' τ' ιζ δυνασειῶν ἔτη ΓΛΓς.**

ΟΚΤΩΚΑΙΔΕΚΑΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ Διοσπολιτῶν, βασιλέων ις. Α Αμῶς [Αμωσις] ἔτη κε. CXCIV. Β. Χεθρῶς

CCCLXIX. Β Χεβρώνς ἔτη ιγ.
 CCCLXXI. Γ Αμινάφθις ἔτη κδ.
 Δ Αμερσις ἔτη κβ.
 CCCLXXII. Ε Μίσφρις ἔτη ιγ.
 CCCLXXIII. Ϛ Μισφραγμύθωσις ἔτη κς.
 CCCLXXIV. Ζ Θόθμωσις ἔτη θ.
 CCCLXXV. Η Αμινάφθις ἔτη λα.
 Ibid. ετϙ ὅστιν ὁ Μίμνων εἶναι νομιζόμενον, ἔτη λζ.
 καὶ Φθεγγόμνον λίθον. ἔτη λβ.
 CCCLXXVI. Θ Ωρϙ ἔτη Ϛ.
 Ι Αχέρρης ἔτη Ϛ.
 ΙΑ Ραθῶς ἔτη Ϛ.
 ΙΒ Χεβρώνς ἔτη ιβ.
 ΙΓ Αχέρρης ἔτη ιβ.
 ΙΔ Αμερσις ἔτη ε.
 ΙΕ Ραμμεσις ἔτϙ ἐν.
 ΙϚ Αμινάφθις ἔτη ιθ.

Ομδ ἔτη ΣΞΓ [ΣΠΖ] ΣΠΖ.
 Ομδ τ̄ ιη διωασειῶν ἔτη ΔΣΟΓ. ΔΣΟΓ.

ΕΝΝΕΑΚΑΙΔΕΚΑΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ

Διοσπολιτῶν, βασιλέων ζ [ς.]

DCXII. Α Σεθῶς ἔτη να.
 DCXCVII. Β Ραψάκης ἔτη ξα.
 DCCXIII. Γ Αμινεφθίς ἔτη κ.
 Δ Ραμεσις ἔτη ξβ.
 DCCCLII. Ε Αμινεμής ἔτη ε.

ς Θέωρις ὁ παρ' Ομήρω καλόμενος Πολύ-
 ϑις, Αλκίνορας ἀνὴρ, ἐφ' ὃ τὸ Ἰλιον
 εἶλε, ἔτη Ϛ.

Ομδ ἔτη ΣΘ [ΣΓ] ΣΓ.
 Ἐπὶ τῷ αὐτῷ τόμῳ Μανεθῶ βασι-
 λείς ϙς [ϙλς] ἔτη, ἔρκα [ελοκ].
 Ομδ τ̄ ιθ διωασειῶν ἔτη ΔΥΘς.
 ΤΡΙΤΟΣ ΤΟΜΟΣ ΜΑΝΕΘΩ.

ΕΙΚΟΣΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΔΙΟΣΠΟΛΙ-

τῶν βασιλέων ιβ, οἱ ἐβασίλευσαν ἔτη ϙε.

Ομδ τ̄ κ διωασειῶν ἔτη ΔΧΑ.

ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ ΕΙΚΟΣΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ

σειά Τανιῶν βασιλέων ζ.

MXIV. Α Σμερδής ἔτη κς.
 M.L. Β Ψροσίνης ἔτη μβ.
 M.LXXXI. Γ Νεφελχέρης ἔτη δ.
 M.LXXXV. Δ Αμινάφθις ἔτη θ.
 M.XCIV. Ε Οσόχαν ἔτη Ϛ.
 M.C. Ϛ Ψινάχης ἔτη θ.
 M.C.IX. Ζ Ψροσίνης ἔτη ιδ.
 Ομδ ἔτη ϑλ [ρι] ΡΙ.
 Ομδ τ̄ κα διωασειῶν ΔΧΙΑ.

ΕΙΚΟΣΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ

Βασιταῶν, βασιλέων θ.

MCXLI. Α Σέουρχις ἔτη κα.
 MCLV. Β Ουσόρθων ἔτη ιε.
 ἄλλοι τρεῖς Γ, Δ, Ε, ἔτη κε.
 MCLXXX. Ϛ Τακέλωθις ἔτη ιγ.
 ἄλλοι τρεῖς Ζ, Η, Θ, ἔτη μβ.
 Ομδ ἔτη ϙς. ΡΙς.

Ομδ τ̄ κβ διωασειῶν ἔτη ΔΩΚΖ.
 ΤΡΙΤΗ ΚΑΙ ΕΙΚΟΣΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ
 Τανιῶν, βασιλέων δ.

Α Πετρεβάσης ἔτη μ. MCCXIII.
 ἐφ' ὃ Ὀλυμπιάς ἤχη πρώτη.
 Β Οσορχῶν ἔτη η. MCCXVII.
 ἐν Ηρακλία Αιγύπτου καλεῖται.
 Γ Ψαμμυδς ἔτη ι. MCCXXVI.
 Δ Ζητ* ἔτη λα.
 Ομδ ἔτη πθ ΠΘ.
 Ομδ τ̄ κ γ διωασειῶν ἔτη Δ ΛΑΙς.

ΕΙΚΟΣΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ

Βούχορις Σαίτης, ἐφ' ὃ δρόνιον ἐφθέρ-
 ξατο. ἔτη μδ.

Ομδ τ̄ κδ διωασειῶν ἔτη Δ ΛΞ.

ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ.

Αιθίοπων, βασιλέων γ.

Α Σαθάκων, ὃς αἰχμαλώτων Βούχορον ἐ-
 λων ἔκαυσε ζῶντα, καὶ ἐβασίλευσεν
 ἔτη η. MCCXXXI.
 Β Σόηχϙ ἔτη ιδ. MCCXV.
 Γ Τάρκϙ ἔτη η. [ιη.] MCCCLII.

Ομδ ἔτη μ ΜΙ.
 Ομδ τ̄ κε διωασειῶν ἔτη Ε.

ΕΚΤΗ ΚΑΙ ΕΙΚΟΣΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ

Σαίτων, βασιλέων θ.

Α Σπεφινάτης ἔτη ζ. MCCCLXXI.
 Β Νεχεψῶς ἔτη Ϛ. MCCCLVI.
 Γ Νεχῶν ἔτη η. MCCCLII.
 Δ Ψαμμίπχϙ ἔτη ιδ. MCCCLX.
 Ε Νεχῶν δὲ ὑπερϙ ἔτη Ϛ. MCCCLIV.
 Οὗτϙ εἶλε τῷ ἱερὸς Καλήμ, καὶ Ἰωα-
 χας τὸν βασιλέα αἰχμαλώτων εἰς Αί-
 γυπτον ἀπήγαγον.

ς Ψαμμυδς ἑτερος ἔτη Ϛ. MCCCXV.
 Ζ Ουάφρις ἔτη ιθ. MCCCXVII.
 ὧ παρὰ Φυζον, ἀλέτης ὑπὸ Ασου-
 ρίων ἱερὸς Καλήμ, οἱ τ̄ Ἰσθαίων ὑπὸ-
 λοιποὶ. MCCCXXVI.

Η Αμωσις ἔτη μδ. MCCCCLII.
 Θ Ψαμμεχερῆτης μιλῶας Ϛ. ἔτη Ϛ.
 Ομδ ἔτη ϑν, μῆνες Ϛ. ΡΝ.
 Ομδ τ̄ κς διωασειῶν ἔτη ΡΕΝ.

ΕΒΔΟΜΗ ΚΑΙ ΕΙΚΟΣΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ

σειά Περσῶν, βασιλέων η.

Α Καμβύσις ἐτ̄ ε [γ] τ̄ εαυτῷ βασι-
 λείας Περσῶν ἐβασίλευσεν Αιγύπτου ἔτη Ϛ. MCCCXC.I.
 Β Δαρειϙ ὁ πρῶτος ἔτη λς. MCCCXCVI.
 Γ Ξέρξης ὁ μέγας ἔτη κα. MDXXXII.
 Δ Αρταβάνης μιλῶας ζ. MDII.
 Ε Αρταξέρξης ἔτη μα. MDIII.
 Ϛ Ξέρξης μῆνας β. MDXCI.
 Ζ Σογδιανὸς μῆνας ζ. MDXCII.
 Η Δαρειϙ ὁ δεύτερος ἔτη ιθ. MDXCIII.
 Ομδ ἔτη ΡΚΔ, μῆνες δ.
 Ομδ τ̄ κς διωασειῶν ἔτη ΕΣΟΔ.

Υ γ ΕΙΚΟΣΤΗ

ΕΙΚΟΣΤΗ ΟΓΔΩΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ.
 Αμυρταΐ⊕ Σαΐτης ἔτη 5.
 Ομᾶτ' κη δυνασειῶν ἔτη ΕΞΠ.
ΕΙΚΟΣΤΗ ΕΝΝΑΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ
 Μενδησιῶν, βασιλέων δ.

- ΜΔCXL. Α Νεχερείτης ἔτη 5.
- ΜΔCXLVI. Β Αχωρις ἔτη γ.
- ΜΔCXLVIII. Γ Υάμμυθις ἔτ' α.
- ΜΔCXLVIII. Δ Νεφελίτης μιλῶας δ.
 Ομᾶ ἔτη κ. Κ.
 Ομᾶ τ' κη δυνασειῶν ἔτη ΕΤ.

**ΤΡΙΑΚΟΣΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΣΕΒΕΝ-
 ΝΙΤΩΝ, βασιλέων γ.**

- ΜΔCXLIX. Α. Νεκτανέβης ἔτη ιη.
 - ΜΔCXLVIII. Β. Τέως ἔτη β.
 - ΜΔCCL. Γ Νεκτανέβ⊕ ἔτη ιη.
- Ἔως ὧδε Μανεθῶς παρ' λα δυνασειῶς Αι-
 γυπτιᾶς περὶ ἐγράψεν ἄνω βιβλίων. πρὸ
 δὲ μὲν ταῦτα ἄλλωικῶν συγγραφέων.
 Cμᾶ ἔτη λη ΛΗ.
 Ομᾶ τ' λ δυνασειῶν ἔτη ΕΤΛΗ.

**ΠΡΩΤΗ καὶ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗ ΔΥΝΑ-
 ΣΙΑ Περσῶν, βασιλέων γ.**

- ΜΔCXLVII. Α Ωχ⊕ ἑκσὼ ἔτη τ' αὐτῆ βασιλείας
 Περσῶν, κρατεῖ Αιγυπτίη. ἔτη 5.
 - ΜΔCXLVIIII. Β Μεθ' ὄν Αρσις Ωχδ ἔτη δ.
 - ΜΔCXLXII. Γ Μεθ' ὄν Δαρσῆ⊕ ἔτη 5.
 ὄν Αλέξανδρ⊕ καθ' ἄλλεν.
 Ομᾶ ἔτη ι5 ι5.
- Τὰ τ' λα δυνασειῶν ἰμᾶ πᾶντα ἔτη
 ΕΤΝΔ.

Ταῦτα 5 τρίτη πύμυ Μανεθῶ.

**ΒΑΣΙΛΕΙΑ, ΗΤΟΙ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ,
 ΤΩΝ ΥΣΚ, ΤΟΥΤ' ΕΣΤΙ**
 Ποιμνίαν, ὅκ τ' Ιωσήπως
 πρὸ Μανεθῶ.

- Α Σάλατις ἔτη ιθ.
- Β Βηὼν ἔτη μδ.
- Γ Απαχνάς ἔτη λς, μιλῶας 5.
- Δ Απωφίς ἔτη ξα.
- Ε Ιανίας ἔτη ν, μῆνα α.
- 5 Ασις μδ, μῆνας β.

Τάττες τῆς περκαλωνομασμνίης βασι-
 λέας τῆς τ' Ποιμνίαν καλκαμνίαν, ἰγ
 τῆς ἄνω γρομνίης κρατῆσαι τ' Αι-
 γυπτιᾶς φησιν ὁ Μανεθῶς ἔτη πρὸς τοῖς
 πεντακσίοις ἑνδεκα.

Η ΜΕΤΑ ΤΟΥΣ ΠΟΙΜΕΝΑΣ ΤΩΝ
 ἐκ τ' Θηβαΐδ⊕, ἰγ τ' ἄλλης Αιγυπτιᾶς
 βασιλέων δυνασειᾶ.

Φ ΛΑΒΙΟΣ ΙΩΣΗΓΡΟΣ. Ἐν πνι βί-
 βλω τ' Αιγυπτιᾶκῶν Μανέθαν τδ' τ' φη-
 σιν, Εθν⊕ τῆς καλκαμνίης Ποιμνίης
 ἀρχμαλώττες ἐν τ' ἱεραῖς ἀπάν βιβλοῖς
 γεγραφθῆαι, λέγων ὁρθῶς. Καὶ γὰρ τοῖς
 ἀνωτάτω περζόνιοις ἡμῶν τὸ ποιμαίνειν
 πάτερου λῶ, ἰγ νομαδικὸν ἔχοντες τὸν

βίον ἔτος ἐκαλῶντ Ποιμνίης. Αιχμᾶ-
 λωπι τε πάλιν ἐκ ἀλόγως ὑπερ' τ' Αι-
 γυπτιῶν ἀνεγράφησιν, ἐπιδήπερ ὁ περ-
 ζονος ἡμῶν Ιωσήπως ἑαυτὸν ἔφη πρὸς τὸν
 βασιλέα τ' Αιγυπτιῶν ἀρχμαλώτων εἶναι.

ΕΚ ΤΩΝ ΜΑΝΕΘΩΝΟΣ.

Μετὰ δυνασειᾶν Ποιμνίαν, μὲν τὸ δ' ἐλθεῖν
 Αιγυπτιᾶ τὸν λαὸν τ' Ποιμνίαν εἰς ἱερο-
 σόλυμα, ὁ ἐκβαλὼν αὐτῆς ἄνω Αιγυπτιᾶς
 βασιλέως.

Α Θέθμωσις [Αρωσις] ἑβασίλῳσεν μὲν πᾶν-
 τα ἔτη ἑκσὶπεντε, ἰγ μῆνας πῶσαρας. CXCIII.

Β Χεθρῶν ἕως αὐτῆ ἔτη δέκα τρία. CXCIX.

Γ Αμῆνωφίς ἔτη ἑκσὶ, μῆνας ἑπτά. CCCXXII.

Δ Αμῆωσις τῶττε ἀδελφῆ ἔτη ἑκσὶ ἑν, μῆνας
 ὀκτώ.

Ε Μήφρης πρῶτης ἕως ἔτη δώδεκα, μῆνας
 ἑνέα. CCCLIII.

5 Μήφραμῶσις τῶττε ἕως ἔτη ἑκσὶ πέν-
 τε, μῆνας δέκα, CCLXV.

Ζ Θμῶσις τῶττε ἕως ἔτη ἑνέα, ἰγ μῆνας
 ὀκτώ. CCCLXXI.

Η Αμῆνωφίς τῶττε ἕως ἔτη τριάκοντα, μῆ-
 νας δέκα. CCCC.

Θ Ὄρος τῶδε ἕως ἔτη τριάκοντα ἑξ, 6 μῆ-
 νας πέντε. CCCCLXXVI.

Ι Ακέζρης θυράτηρ τῶττε ἔτη δώδεκα,
 μῆνα ἑνα. CCCCLXXIX.

ΙΑ Ραθῶσις τῶσδε ἀδελφὸς ἔτη ἑνέα.

ΙΒ Ακεγχήρης τῶττε ἕως ἔτη δώδεκα, μῆ-
 νας πέντε.

ΙΓ Ακεγχήρης ἔπερ⊕ τῶδε ἕως ἔτη δώδε-
 κα, μῆνας τρεῖς. DCIIII.

ΙΔ Αρμαῖς τῶττε πᾶς ἔτη πῶσαρα, μῆνα
 ἑνα. DCXXIX.

ΙΕ Ραμῆωσις τῶττε πᾶς ἔτος ἑν, μῆνας
 πῶσαρας.

Ι5 Αρμῆωσις Μιμᾶν τῶττε πᾶς ἔτη ἑξή-
 κοντα ἑξ, μῆνας δέκα. DCXXXIII.

ΙΖ Αμῆνωφίς τῶττε ἕως ἔτη δέκα ἑνέα. DCII.

ΙΗ Σέθωσις, ὁ 5 Ραμῆωσις, 5 Αιγυπτιᾶς,
 τῶττε πᾶς

ΙΘ Αρμαῖς, ὁ ἰγ Δαναός. Τῶτον ὁ ἀδελφὸς
 αὐτῆ Σέσωφίς ἰππικὴν, 5 ναυικὴν ἔχων
 δύναμιν, ἐπίτρεπον τ' Αιγυπτιᾶς κατέστησε.
 ἰγ πᾶσιν μὲν αὐτῶ πῶ ἄλλω βασιλι-
 κῶ πειρήθηκεν ἱεροσίαν. μόνον ἐτετέλατο
 ἀφᾶθμα μῆ φορεῖν, μῆ δὲ πῶ βασιλί-
 δα μῆτρεσσι τ' ἑκταν ἀδικεῖν, ἀπέχε-
 ῶς 5 καὶ τ' ἄλλων βασιλικῶν παλλα-
 κίδων. αὐτὸς 5 ἴππ' Κύπρον, ἰγ φοινίκην,
 5 πάλιν Ασσυρίης τε, 5 Μήδης στρα-
 τῶσις ἀπαντας ὄν' μὲν δόξασι, τῆς
 5 ἀμαχητῆ, φόβω δὲ τῆς πολλῆς δυνά-
 μεις, ὑποχειρῆς ἔλαβε. 6 μῆνα φρο-
 νήσας ἐπὶ τ' εὐπραγίας ἐπὶ 5 τε ραυλεώ-
 τερον ἐπορεύετ τὰς πρὸς ἀνατολὰς πόλεις
 τε 5

περὶ χώρας ἀναστρέψαντες. χρόνα τε
 ἰκανῶς γερονότου, Ἀρμαῖς ὁ καταλιφθῆς
 ἐν Αἰγυπτίῳ πάντα τέμπυλιν οἷς ἀδελ-
 φός παρήν μὴ ποιῆν, ἀδελῶς ἐπραπεν.
 ἢ γὰρ πλὴν βασιλίδα βιαιῶς ἔαχεν, ἢ τῷ
 ἄλλαις παλλακίῳ ἀφειδῶς διεπέλῃ
 χρωμένον. πρὸ μὲν Φίλων
 Διόδημα ἐφόρη, ἢ ἀντὶ τῶ ἀδελφῶ.
 ὁ δὲ τετραμνός δὴ τῷ ἱερέων τῷ Αἰγυπτίῳ
 γραΐνας βιελίον ἐπεμψε τῷ Σεσῶθι
 δηλῶν αὐτῷ πάντα, ἢ ὅτι ἀντὶ τῶ
 ἀδελφός. Παραχρημα ἐν ὑπέρειπεν εἰς
 Πηλῶσον, καὶ ἐκράτησεν τῷ ἰδίῳ βασι-
 λείας. ἢ δὲ χώρα ἐκλήθη διὰ τῷ αὐτῷ
 ὀνόματος Αἰγυπτίας. Ἔως τῷδε τῷ Μανέ-
 θων.

**ΓΑΛΙΝ ΠΕΡΙ ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ ΒΑΣΙ-
 ΛΕΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΟΔΩΡΟΥ**
 ἘΣικελιώτου.

Μῆν, ἢτοι Μηνῶς, πρῶτος ἤρξατο τῷ Αἰ-
 γυπτίῳ.
 Ἐξῆς δὲ ἀρξαι λέγεται Ἐπείρη μὲν
 βασιλείας ὄντι διόγονος δύο πρὸς τοῖς
 πεντήκοντα ὄντι ἅπαντας ἔτη πλείω τῷ
 χιλίων ἢ τετρακοσίων.

Βῆσις.

Εἶτα ὀκτὼ αὐτῷ διόγονοι. ὧν ὑπὸ μὲν Αἰ-
 γυπτίῳ καλεσμένῳ Διόσωλον, ὑπὸ δὲ
 Ἑλλήνων Θήβας τότε Ἐ βασιλείας τῶν
 διογόνων οὐδοῦ διὰ τῷ πατρὸς πρῶτος
 γορῶθις ουχορεῦς ἐκίκε, ἢ πλὴν Μέρ-
 φιν ὄπιπανεσάτω τῷ κατ' Αἰγυπτίον,
 ὅπως χιζόμενος ὁ Νεῖλ εἰς πλείονα
 μέρη ποιεῖ τὸ καλόμενον διὰ τῷ σχήμα-
 τος Δέλτα.

Δώδεκα ἡμερῶν βασιλείων.

Μύρις.

Ἐπτά ἡμερῶν βασιλείων.

Σεσῶθις, ὁ ἢ ἄλλοι, Σέσωθρις, ἔτη 17, ὁ
 πρῶτος ὄντι Ἀραβας, εἶτα πᾶσαν τῷ Α-
 σίαν, ἢ πλὴν Ἰνδικῶν κατὰ στρέψαντος,
 ἢ πᾶσαν πλὴν Αἰγυπτίον εἰς 15 νομῶς διε-
 λών, ἢ πᾶσι νομάρχας ὄπισθῆσις.

Σεσῶθις δούπερος ὁ Ἐπείρη μὲν ἦος.

Πολλοὶ βασιλεῖς μὲν τῷδε.

Ἀρμαῖς, ὁ κατὰ κρατηθεὶς ὑπὸ Ἀκλισίην
 Αἰθίοπα.

Ἀκλισίην Αἰθίοπα.

Μένδης Αἰγυπτίος, ὁ ἢ Μάρριος, ὁ πᾶσον
 ἑαυτῷ κατὰ στρέψαντος τὸν ὀνομαζόμενον
 Λαβύρινθον.

Ἀναρχία πέντε ἡμερῶν.

Κέτνα, ὁ ἢ Πρωτός.

Ρέμοφις.

Γενεαὶ ἐπτά βασιλεῖς Ἀρροῖ, ἐν οἷς ὁ Νεφλεύς,
 ἀφ' ἢ ὁ πατὴρ, ὁ πρῶτος Αἰγυπτίος κα-
 λόμενος.

Ουδοῦ βασιλεῦς Χέμμις, ἢτοι Κέπθης, ὁ
 πλὴν μεγίστω τῷ τριῶν Πυραμίδων κα-
 τὰ στρέψαντος.

Κεφρήν ὁ τῷ πρῶτος μὲν ἀδελφός ἔτη 15.
 οἱ δὲ ὅτι Χάβρις ὁ πρῶτος μὲν ἦος, ὁ τῷ
 δεύτερος Πυραμίδος κτίστης.

Μυκερῶς ὁ Ἐ Χέμμιος ἦος τῷ πρῶτος
 Πυραμίδα ποιήσαντος. ἐς ὄπιπανεσά-
 τος τρίτῳ Πυραμίδα κατὰ στρέψαντος
 πρῶτον ἐπελῶτησεν τῷ τῷ ἔργον λαθεῖν
 σωτέλσαν.

Τνεφραχθ.

Βόκχορις ὁ σφῶς Τνεφάχθ ἦος.

Πολλῶν χρόνων Διόσημα.

Σάβακων Αἰθίοπα ἀπέδωκε πλὴν βασιλείαν
 τοῖς Αἰγυπτίοις.

Ἀναρχία ἔτων δύο.

Οἱ δώδεκα ἡμερῶν ἔτη 16.

Φαμμίπιχ, ὁ Σαίτης εἰς τῷ 16 ἡμερῶν.

Τέπαιρες ἡμερῶν.

Ἀπρῆς ἔτη 16. φραγαληθεὶς ὑπὸ Ἀμά-
 σι ἀπέζηεν.

Ἀρμαῖς ἔτη 16.

Αἰθίοπας μὲν ἐν ἀρξαι τέσσαρας ἢ 17 τὸ
 ἔξῆς, ἀλλὰ ἐκ Διόσημα, ἔτη πάντα
 βραχὺ λείποντας τῷ 17 ἢ τριακόντα.

Πέρσις ἢ ἡγήσασθ, καμῦσος τῷ βασιλείας
 τοῖς ὄπλοις κατὰ στρέψαντος τὸ ἔθνος
 πέντε πρὸς τοῖς ἑκατὸν, ἢ τριακόντα ἔτεσι
 σὺ πᾶσι τῷ Αἰγυπτίῳ διοκίσις, ἢς
 ἐπιήσαντο, φέρει ἢ δυνάμει τῷ τερα-
 χύτη τῷ ὄπισθῆσις, ἢ πλὴν εἰς τὸς ἐγ-
 χωρίους δεῦρος ἀπέβη.

Ἐχάτης δὲ Μακεδόνια ἀρξαι, ἢ ὄντι διὰ
 Μακεδόνων ἐξ ἔτη πρὸς Διόσησις, καὶ
 ἐδομηκόντα μέχρι τῷ 17 Διόδωρον ἡλι-
 κίας.

Δικαίμαχος ἐν πρῶτω. Μετὰ τῷ 18ος, ἢ Ο-
 σίριδος Ὄρον, βασιλεύς γένηεν Σεσῶγ-
 χωσις. ὡς γένηεν διὰ τῷ Σεσῶγῶσιδος
 βασιλείας, μέχρι τῷς Ὀλυμπάδος, ἔτη
 διαχίλια, φ. διὰ τῷ τῷ κείνῳ βασιλείας,
 μέχρι τῷ πρῶτος Ὀλυμπάδος, ἔτη 15.
 ὡς εἶναι τὰ πάντα ὅμῃ ἔτη διαχίλια ἐνα-
 κῆσια 15.

ΗΡΟΔΟΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΥΤΩΝ.

Μὲν πρῶτος ἤρξε τῷ Αἰγυπτίῳ. ἔτι ἔκτισε
 πλὴν Μέρφιν.

Τῷ βασιλείας. ἐν οἷς Αἰθίοπες 17. εἰ λοιπὸν
 πάντες Αἰγυπτιοὶ καὶ μία γυνὴ ὄπισθῆσις
 Νίτακερις.

Μοίρις ὁ πλὴν ἐπ' ὠνυμον λίμνῳ ὀρύξας, καὶ
 τὰ πρῶτα ἡφαίστος κατὰ στρέψαντος.

Σέσωθρις, ὁ πρῶτος, ὁ πλὴν Ἀσίαν πᾶσαν
 ἑαυτῷ ὑποτάξας.

Φεράν, ὁ Ἐ Σεσῶθριος.

Πρωτός.

Ραμψίντ⊙.
 Χέσιψ, ὁ μίαν τῶν Πυραμίδων σκευάσας,
 ἔτη ν.
 Χεφρῶν εἰδελφὸς τῆς περὶ ἠρημνῶς Χέσι-
 πος, ὁ πῶν δυνάστεων Πυραμίδα ποιήσας,
 ἔτη νς.
 Μυκερῖν⊙ Χέσιπος υἱός, ὁ πῶν τρίτῳ σκευ-
 δομήσας Πυραμίδα.
 Λαχχίς.
 Ανυσις, ὁ τυφλός. Ἰπὶ τῆς Σαβακῶς δυ-
 νάμει πολλῇ Ἰπὶ πῶν Αἰγυπτίων ἐσραθυ-
 σαρ.
 Σαβακῶς Αἰθιοψ, ἔξ Ανυσι⊙ εἰς τὰ ἔλη
 καταφυγόντος, ἔτη ν.
 Πάλιν Ανυσις ὁ τυφλός, ἔξ Σαβακῶ εἰς τὴν
 Αἰθιοπίαν ἀνεληθόντος.

Σεθῶς ἱερεὺς ΗΦαῖς. Ἐπὶ τῶν Σαναχά-
 ρι⊙ βασιλεὺς Ἀραβίων εἰς τὴν Αἰ-
 γυπτίαν ἐπεσράτωσεν. Ἀπὸ ἔξ Μιῶς ἔξ
 πρώτου Αἰγυπτίων βασιλεύσαντος, Ἰπὶ
 τῆς Σεθῶν, εἰσι γῆραι ἀνθρώπων τρία.
 Δώδεκα βασιλεῖς, εἰς δωδέκα μέρη διη-
 ρημνῆς τῆς Αἰγύπτου.
 Υαμμίτιχ⊙ εἰς τῆς δώδεκα ἔτη νδ, καὶ ἐν
 κβ ἔτη τῆς βασιλείας αὐτῆς Ἀζωπον τῆς
 Συρίας ὑπεπολιόρησε.
 Νεχῶς Υαμμίτιχ υἱός, ὁ πρώτος Ἰπὶ χει-
 ρήσας δῶρυχι τῆς εἰς τὴν Ερυθρὰν θά-
 λασαν Φερίση, ἔτη ις.
 Υάμμις Νεχῶ υἱός ἔτη ε.
 Απρις ὁ Υάμμι⊙ κε.
 Αμασις ὁκθὸς βασιλεὺς ἔτη μδ.

ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΑΣΣΥΡΙΩΝ ΔΙΑΔΟΧΗ
 ἐκ τῆς ΑΦεμαῖδ.

	Α Βήλ⊙	νε. νε.
	Β Νιν⊙	νβ. ρζ.
ει	Γ Σεμίραμις	μβ. ρμδ.
λι.	Δ Νινύας Ζάμης	λη. ρπζ.
πλι.	Ε Αρῆ⊙	λ. σιζ.
xcι.	Ϛ Αράλι⊙	μ. σνζ.
ccxi.	Ζ Ξερξής	λ. σπζ.
clxi.	Η Αρμαμίθρης	λη. τκε.
cxcι.	Θ Βήλωχ⊙	λε. τξ.
ccxxix.	Ι Βαλαῖ⊙	νβ. υιβ.
ccclxiv.	ΙΑ Σέθως [Αλτάδας Ευσείω]	λβ. ξμδ.
cccxvι.	ΙΒ Μάμυθ⊙	λ. υοδ.
cccxlviii.	ΙΓ Λαχάλιος [Μαγχάλιος]	λη. ρβ.
ccclxviii.	ΙΔ Σφαῖρ⊙	κβ. ρκδ.
cccccvii.	ΙΕ Μάμυλ⊙	λ. ρνδ.
cccccxviii.	Ις Σπαρθέ⊙	μβ. ρςζ.
cccccxxviii.	Ιζ Ασκατάης	λη. χλδ.
dxlviii.	ΙΗ Αμυῖτης	με. χεδ.
dlxxxiii.	ΙΘ Βήλωχ⊙	κε. ψδ.
dviii.	Κ Βαλαπέρης [Βελλεσάρης]	λ. ψλδ.
dxlviii.	ΚΑ Λαμπαρίδης	λ. ψξδ.
dxlxx.	ΚΒ Σασάρης	κ. ψπδ.
dxxc.	ΚΓ Λαμπαρῆς	λ. ωιδ.
dxccix.	ΚΔ Γανύας	με. ωνθ.
dxccxv.	ΚΕ Σάσιρι⊙	μβ. Λα.
dxcccvi.	Κς Μιθραῖ⊙	κζ. Λκ.
dxcccxxiii.	ΚΖ Τεύταμ⊙ ὁ κῆ Τάτάνης	λβ. Λξ.
dxccxi.	ΚΗ Τευπή⊙	μδ. αδ.
dxccciii.	ΚΘ Αράβηλος	μβ. αμς.
	Λ Χάλαος	με. αθα.
	ΛΑ Αναβος	λη. αρχθ.
	ΛΒ Βαβίος	λζ. αρχστ.
εβσεικxviii.	ΛΓ Οἰγαῖος	λ. αρχςζ.
dxcccxi.	ΛΔ Δέρκυλος	μ. ασλς.
dxccccliii.	ΛΕ Ευπακμης	λη. ασδδ.
dxcccxcv.	Λς Λεοσθένης	με. ατιθ.
dxcccxi.	Λζ Πυρμιτιάδης	λ. αμθ.

ΛΗ Οφραταῖος	κα. ατο.	MLXVI.
ΛΘ Εφαχερῆς [Οφρατένης]	νβ. αυκβ.	MLXXXVI.
ΜΙ Ακροκαρῆς [Οκροζάπης]	μλ. αυξδ.	MCCXXVI.
ΜΑ Ξῶνος Κοιχελeros, ὁ ἐν Ἑλλάδι Σαρ- δανάπαλος.	κ. αζπδ.	MCLXXXVII.
Ἐπὶ τοῖς Ἀσσυρίων.		
Νίνος. ἔτος νβ ἔτη τῆς Ἀσσυρίων ἐβασίλευ- σεν. Ἰξῶν πρῶτον Φασιν ἀπάσας τῆς Ἀ- σίας, πλὴν Ἰνδῶν, κεκρατηκίνας. ἔξ Νίνος ἐπώνυμος πόλις, ἡ Νινωῖ παρ' Ἑβραίοις ὠνόμασται. Καθ' ὃν Ζωροάστρης ὁ Μάγος Βακτρῶν ἐβασίλευσε. Τῆτον υἱὸν Κρόνον ὀνομάζουσιν, κῆ Νινύαν αὐτῶν υἱόν. ὡς δὲ Ἀφροκινός φησι, ἔπειρον υἱὸν ἔχειν ὁ Κρόνος τὸν Αφρον, ἔξ δ' Αφροι.		
Σεμίραμις ἡ γυνὴ ἔξ Νίνου. αὐτὴ ἀπὸ τῶν ρεύ- ματι τοῖς ποταμοῖς περὶ ἔβαλε σῆματα.		
Νινύας ὁ Νίνος, καὶ Σεμίραμιδης. Βελῆχος ὀγδοὺς τῆς Ἀσσυρίων δυναστείας.		cccxviii.
* * *		
Τεύταμος ἐκδοὺς ἀπὸ Νίνου. Ἐπὶ τῶν Φασί- νους μὲν Ἀγαμέμνονος Ἰπὶ Τροίαν στρα- τεύσται.		dxccxi.
* * *		
Σαρδανάπαλος. ἔτος ἑκατὸς γεγονὸς Ἀσ- συρίων βασιλεὺς ὑπερῆρεν ἀπαντας τῆς περὶ αὐτῶν περὶ φῆ, καὶ ῥαθυμία. Αρχίαλον, καὶ Ταρσὸν ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ ἐδείματο. Τέλλ⊙ ὑπὸ Ἀρβάνος ἔξ Μή- δου νικηθεὶς μεγάλῳ πυρὶν ποιήσας τὸν περὶ χροσόν, κῆ τὸν ἀργυρον ἀπαντα, περὶ δὲ τῆς τῆς πῶν βασιλικῆν ἐδῆτα ἀπάσας ἐπὶ πῶν ἐσώρδουσε. κῆ τῆς παλλα- κίδας, ἔξ τῆς εὐνόχης συγκλείσας εἰς τὸν ἐν μέσῳ τῆς πυρὸς κατεσκαδασμένον εἶκεν, ἀμὰ τότε ἀπάσας ἐκτὸν τε, κῆ τὰ βασίλεια κατέκαυσεν. αἶτα ἡ τῶν Ἀσσυ-		MCLXXXIV. MCLXXXV.

Αστυείων βασιλεία εις ὄντ' Μήδης με-
τ' αὐτῆς.

ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΣΙΚΥΩΝΙΩΝ
ΔΙΑΔΟΧΗ.

I. Ᾱ ΑΙΓΙΑΛΕΥΣ. πρῶτ' Σικυωνίων
πεντήκοντα δύο ἔτη ἤρξεν, ὃ ἄπαδος
Ἰσπανόπου, ἢ χάρα ἄπασι Αἰγια-
λεια ἐκλήθη. Μεθ' ὃν ἄλλοι κτ', ἕως
τῶ καλεῖται Ζωξίππου, ὃς ἔπει ἐν αὐ-
τῶ τελέωντα ἐβασίλευσεν ἐν αὐτοῖς. καὶ
κατέσχεν αὐτῶν ἡ βασιλεία ἔτη ἑννακό-
σια, αὐτῶ ὀγδοήκοντα.

DCCCLXXXIX.
I.

I.
XXV.
XLV.

VI.

LXIX.
CXXI.
CLV.

CC.

DCXXIX.

CCCXCVI.

Ᾱ ΑΙΓΙΑΛΕΥΣ ἀντόχθων. ἀφ' ὃ Πε-
λοπόννησος ὅπου ἔτι νῦν καλεῖται Αἰ-
γιαλός. ὁ αὐτὸς ἔβασίλευσεν αὐτῶν
πρῶτ' ἐν τῶ πεδίῳ πόλιν.

Β̄ ΕΥΡΩΥ ὁ τῶ Αἰγιαλέως.

Γ̄ ΤΕΛΧΙΝ ὁ τῶ Εὐρωῦ.

Δ̄ ΑΡΙΣ ὁ τῶ Τελχίν. Οὗτος ἐς το-
σύνδε καὶ ζήθη διωάμενος, περιῆ Πέλοπα
ἐς Ολυμπίαν ἀφικέσθαι, ὡς τῶ ἐντος
ἰσθμῶ χάρα Αἰγίαν ἀπ' ἐκείνης καλεῖ-
σθαι. Ἐπὶ τῆς Κρήτης ὁ γηγῆς, ἀφ'
ὃ Κρήτη. Απὸλλόδωρος δὲ Φηζίν, ὃ π
ἐς τερωνίδα τῶ αὐτῶ μετὰ σέως δὴ
ναμίν, καὶ βία αὐτῶ τέρωνος, ὀνομά-
σας ἀφ' αὐτῶ τῶ Πελοπόννησον Αἰγίαν,
ὑπὸ θελζίων, καὶ Τελχίν ὃ πρὸς
λαθεῖς ἀπαισ ἀπέθανε, καὶ νομιθεῖς θεὸς
ἐκλήθη Σάραπτις.

Ε̄ ΘΕΛΕΙΩΝ ὁ τῶ Αἰγίῳ.

Σ̄ ΑΙΓΤΡΟΣ ὁ τῶ Θελζίων.

Ζ̄ ΘΟΥΡΙΜΑΧΟΣ ὁ τῶ Αἰγύρου. ἔτος
ἡ σύγχρον' Ἰνάχρη.

Η̄ ΛΕΥΚΙΠΡΟΣ ὁ τῶ Θερμάχου.
Τότε ἀρσενες παῖδες οὐκ ἐγγόνου, θυρά-
πρη ἢ Καλχίνα. ταύτη τῆ Καλχίνα Πο-
σίδαινα συγγενεῶν Φαζι, καὶ τῶ πρὸς
ὑπ' αὐτῆς ἐθρεῖν ὁ Λυκίππου, καὶ
πλοῦτων παρέδωκεν οἱ τῶ δρχίῳ. ὀ-
νομα δὲ ἡ Πέραι τῶ παιδί. Ἐπὶ
Λυκίππου Θεσσαλός ἤρξε πρὸς με-
γάλα, ὃ ἀπ' αὐτῶ Θεσσαλία ὀνομάσθη.
ὃ Αἰγών. ὃ Αἰμῶν. ὃθεν Αἰμῶνες μοί-
ρη Θεσσαλικῆ, ὃ, καὶ Λαρκίους γυναι-
κὸς Ἀργῆς, Πελασγῶς, καὶ Φθίῳ, καὶ
Αχαιοῖς. ἀρχὸν δὲ ὁ Πελασγῶς μοίρας
τῶ χώρας Πελασγικῆν Ἀργος ὀνομάζε,
καὶ πάλιν Λαρκίαν. εἰσεντ' δὲ αὐ-
τῶ, ἀρχαῖες οἱ ῥηθέντες ἀδελφοὶ μοίραν
τῶ γῆς Ἀθίαν καὶ Αχαιῶν ἐκάλεσαν. οἱ
καὶ δὲ αὐτῶ καὶ Δωκαλίαν, ὃ ἕως
Ἐλλῶν, ὃς Ἐλλῶνας ὄντ' ὄκα, τῶς πρὸ-
προν καλεῖται Γεραῖκὸς, ἐκάλεσαν.
ἀφ' ὃ πάλιν Αχαιῶν οἱ Ἐλλῶνες ὀνομά-

θησαν. Πάλιν καὶ τῶς τῶ Λυκίππου καὶ
τῶς Ὀγυγος ἐκπέτε τῶν Ἐλλῶνα.

Θ̄ ΜΕΣΣΑΡΟΣ. Κατὰ τῶτον Τελχί-
νες λέγοντ' ἐλθεῖν ἐκ Κρήτης ἐς Κύπρον
πρῶτον, εἶτα ἐς Ρόδον. Ἐκαλεῖτο ἢ ἢ Ρό-
δος πρῶτον ΟΦΙΪΤΑΙ, καὶ Σπαδία, εἶτα
Τελχίνις διὰ τῶ οἰκησάντων Τελχίνων
τῶν νῆσων.

Ῑ ΠΕΡΑΤΟΣ ὁ τῶ Καλχίνις τῶ Θερμά-
χου. Κατὰ τῶτον ὁ Προμηθεὺς ἡ,
ὃς πλάσσει ἀνθρώπους ἐμυθόβρο. Σο-
φὸς γὰρ ἂν εἰς παιδείαν αὐτῶς διὰ τῶ
ἀγαν ἰδιωτικῶς μετέπλασεν. ἰσορρεῖ Α-
Φερμακός.

ΙᾹ ΠΛΗΜΝΑΙΟΣ ὁ τῶ Πέραι. τὰ
τῶτον πεπύμα ὑπὸ τῶς γυναικὸς αὐ-
τικῆς, ὃσπότε πρῶτον κλαύσειν, ἢ Φίλ-
τῶ ψυχῶ. ἐς ὃ Δημήτηρ ἔλεον ἰσχύ
Πλημναίος. ὃ δρχηνομένη δὲ ἐς τῶν Αἰ-
γιαλέων, ὡς δὴ γυνὴ ξένη, Πλημναίῳ
παῖδα ἀνέθρεψεν Ὀρθόπολιν. Ὀρθοπό-
λιν ἢ θυράπρη γίνετ' Χρυσόρη. ταύτῳ
περὶ νομίζουσι ὃς Ἀπόλλων. καὶ ὃ
παῖς ὀνομάσθη Κορωνός.

ΙΒ̄ ΟΡΘΟΠΟΛΙΣ ὁ τῶ Πέραι.

ΙΓ̄ ΚΟΡΩΝΟΣ ὁ τῶ Χρυσόρης τῶ Ὀρθο-
πόλιν.

ΙΔ̄ ΕΠΩΠΕΥΣ ἀφικόμεν' ἐκ Θεσσα-
λίας κατέχε τῶ δρχίῳ. Ἐπὶ τῆς
εἰρητῶ σφισι πλέμιν λέγουσι τῶν Θε-
σσαλίων ἐλθεῖν ἐς τῶν χώραν τῶ πρὸς πάν-
τα τῶ χρόνον διαπελέσασιν ἐν εἰρήνῃ. Φέ-
ρεται ἢ, ὃ π' Ἰλλῶς ἢ Ἡρακλῆος ἢ δ
εἰς ἐχόντος πρὸς τῶ δρχιστῶν μέρος τῶ κε-
φαλῆς ἐκπεφυκὸς μικρὸν, τῶν λάβοι
ὁ Ἐπώπιδος ἐκ μονομαχίας ἀνελὼν αὐ-
τῶν, καὶ κομίσει ἐν τῶ κέρα τῶ Στυγὸς
ὑδῶρ, καὶ βασιλεύσει τῶ χώρας.

ΙΕ̄ ΚΟΡΑΞ ὁ τῶ Κορωνός. ἔτος ἀπαρῆς τίθ-
νηκεν. Ἐπὶ τῆς Φλέγους οἱ ἐν Φωκίῳ
ἄγροι θυράπρη καλεῖται ἐνέπεσαν τῶ
ἐν Δελφοῖς ναὸν τῶ Ἀπόλλων. Τότε καὶ
Ευρώπης τῶ Φοίνικ' ὃ δρχιστῶν ἢ ἢ
ἐν Κρήτῃ, συνθναδέντες αὐτῶ Διὸς, ἐ-
γῆνηζε Μίνωα, Σαρπηδόνα, Ράδα-
μανθῶν. οἱ δὲ, ὃ π' Ἀσπέρων ὁ Κρήτης
διωάσης ταύτῳ γῆμας ὄντ' ὀνομαζέ-
ντες παῖδας ἐκ τῶν ἐθρεῖν.

ΙΣ̄ ΛΑΜΕΔΩΝ ὁ τῶ Κοραξ' ἀδελφὸς
νεώτερος. Οὗτος ἐγγὺν ὃς Ἀθηνῶν γυ-
ναῖκα φιλῶ τῶν Κλυτίου. καὶ ὑπερον γε-
νομένη οἱ πόλεμος πρὸς Ἀρχαῖον, καὶ
Ἀρχιπέλη τῶς Αχαιῶς, συμμαχήσαν-
τα ἐπηγάγετ' Σικυῶνα ἐκ τῶ Ἀθίνας, καὶ
θυράπρη σωφίκεν αὐτῶ Ζωξίππου.

Επί Λαμέδοντ Φερίξ ἀκόσας, ὅτι πατήρ αὐτῶν, καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν Ἑλλῶν μέλλοι θύειν, λαβὼν τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν, καὶ ἀναβάς ἐπὶ κελὸν χρυσόμαλλον σὺν αὐτῇ Δία τῆς θαλάσσης ἀφίκετο εἰς τὸ Εὐξείνιον Πόντον. τὸ δὲ ἀληθές, ὡς Παλαίφατος φησιν, ἕτως ἔχει. Αἰάμας ὁ Αἰόλας ἔξ Ἑλλῶν ἐβασίλευε τῆς Φρυγίας. ἡ δὲ αὐτοῦ ἀνὴρ ἐπίτροπος τῶν χρημάτων, ὃν μάλιστα πιστὸν ἠγάθει, ὀνόματι Κελός, ὃς αἰδοῦμεν τὴν Αἰάμαντα ἀπικτεῖναι ἐθέλοντα τὸν Φερίξον, δηλοῖ τῆσσι τῶν Φερίξων. ὁ δὲ Φερίξ κατεσκόλασε ναυῶν, ἵνα ἐνέφετο ἐν αὐτῇ χρηματικῇ πύμπωλι. Σὺν τοῖς χρημασι γὰρ καὶ Φερίξον, καὶ Ἑλλῶν ὁ Κελός ἐν ταύτῃ ἐνθάδε ὡχρετο ἀπὸ τῶν. Κατὰ τὸν αὐτὸν κηρὸν ἐγέρθη τὰ περὶ τὴν Μελικέρτιον, ἐφ' ᾧ Γλαῦκός Ἰαθμία ἐθήκει. Τότε καὶ τῶν Τρώων τῆς Γανυμήδου σὺν ἀνδράσι πενήκοντα διῶρα τε καὶ θυσίας πρὸς τὸν Διὸς ἱερόν ἐκπέμπει. Τῶν τῶν ἑλλῶν δὲ δόλον οἰσθεῖς, δύναμιν ἀποστείλας ἤρπαξε Γανυμήδην. ὁ δὲ Γανυμήδης Δία τῶν αἰχμητῶν ἄμα καὶ τὸ φόβον ἀρρώσων μετ' ὀλίγον ἐπελάσθη. καὶ τὰ μὲν διῶρα, ἔξ Ἰαντίου κελύσειον, τὸ ἱερόν δὲ Διὸς ἀπέδοθη. τὸ δὲ λείψανον αὐτῶν ἐν τῶν ναῶν ἐνδον ἀπέπεσε. ἐντεῦθεν ἐμυθίσαντο τὴν Δία γηρόμενον ἀετὸν Δία τὸν ἀρπαγῆς ὄξυ, τὴν Γανυμήδου ἀναλαβεῖν εἰς τὸ οἰνοχοεῖν αὐτῶν.

DCXXXIV.

DLXI.

DCLIV.

DCLXVII. 14

DCLXVII.

DCLXXXIX.

DCXCV.

DCXCVI.

ΣΙΚΥΩΝ ἔξ Μαραθῶν τῆς Ἐπικυρίας. οἱ δὲ (ἐν οἷς καὶ Ἀλκίον) Μητίων ἔξ Ἐρεχθίδος. οἱ δὲ Πέλοποι, ὡς Ἰβυκός. ἔξ ἡ δὲ Λαμέδοντ γαμβρός, καὶ ἀπ' αὐτῶν ἡ γῆ Σικυωνία, καὶ Σικυῶν αὐτῆς Αἰγιάλης ἡ πόλις ὀνομάσθη. Κατὰ τῆσσι Ζήητος καὶ Ἀμφίων κίβηρα τὸ τεῖχος τῶν θεῶν ἀνήγαγον, ὥστε οὐδὲ λίθος ἀποπμάτως ἐπὶ τὸ τεῖχος ἀναβαίνειν. Τότε καὶ Πέλοπος ὁ Λυδὸς ἐκ τῆς Ἀσίας οἰκίσαντα πύσας τῆς δρχῆς τῶν Πισαίων εἶχε, Ὀλυμπίαν ἀποτεμάμενος τῆς Ἐπειῶν χώρας ὁμορον ἔδωκε τῆς Πισαίας, καὶ ὑπερον γῆμα μάλιστα μὲν Ἐνδυμῖονα τὸν ἀγῶνα τῶν Ὀλυμπίων Δίῳ ἐποίησεν ἀξιολογώματα ἀνθρώπων τῶν περὶ αὐτῶν. Τότε καὶ ἡ δὲ τῶν περὶ οὐδὲ Σπάρτης Γίγαντας, ἕως Φηβί Παλαίφατος, ὅτι οἱ Φίλοι τῆς Δρακονίτι βασιλεύει, ὃν Κάδμος πύσας δρχῆς μετ' αὐτὸν ἤρξε, πλεμήσονται ἀνέστησαν καὶ Κάδμος, καὶ ἠτήθητιες

ὑπὸ αὐτῶν ἀρπαγέντες τὰ χρηματὰ αὐτῶν ἐφυγον ὅθεν ὠρμῶντο. ἄλλοι δὲ ἄλλη διεσπάρησαν, οἱ μὲν εἰς τὴν Ἀττικὴν, οἱ δὲ εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἄλλοι δὲ εἰς Φωκίδα. ἔπειτα δὲ εἰς Λοκρίδα. ἀπ' ὧν χωρῶν σωερχόμενοι ἄμα ἐπολέμων τοῖς Θεαίοις.

ΙΗ ΠΟΛΥΒΟΣ ὁ Ἐρμῆ καὶ Χρῆνοφύ. DCCXII.

λης τῆς Σικυῶν. οὗτος τῶν Τελαμώνων Βίαυ βρασιλεύοντι Ἀργείων Λυδίανασσαν τῶν θυγατέρων ἔδωκε. ὡς δὲ τῆσσι ὁ Ἀδρας Φθύγων ἐξ Ἀργεῶν ἦλθεν εἰς Σικυῶνα. ἔς ὑπερον, ἀποθανόντος Σικυῶν, τῶν δρχῆν ἔχει. Κατὰ τῆσσι ὁ Λαίος ἐν Πελοπόννησῳ Διὰ τῶν ἐπιζενεπῶν Πέλοπι, καὶ τῶν παῖδων Χρῆσιππον ἀρμαίοδραμῆν διδάσκων ἀναρπάσει.

DCCXIV.

ΙΘ ΑΔΡΑΣΤΟΣ. οὗτος ὀλίγον χρόνον τῶν Σικυωνίων ἀρχῆς κατήλθεν εἰς Ἀργῶν. DCCCIII.

ΚΑ ΙΑΝΙΣΚΟΣ ἀπόγονος Κλυτίης ἔξ Ἀλαμέδοντι κηδεύσαντι ἐλθὼν ἐκ τῆς Ἀττικῆς. Κατὰ τῆσσι ἦσαν οἱ ἐπὶ τῆς Θεῶν καὶ Λαπιθῶν πρὸς Κενταύρους μάχη ἐγέρθη. Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον Κάδμος ἔχων γυναικῶν Ἀμαζονίδα, ἡ ὄνομα Σφιγξ, ἦλθεν εἰς Θεῶν, καὶ ἀποκτείναντα τὸν Δρακόντα, τῶν τότε βασιλείων παρέλαβε, καὶ τῆς, καὶ τῶν ἀδελφῶν ἔξ Ἀρακοντῶν, ἡ ὄνομα Ἀρμονία. αἰδομένη δὲ ἡ Σφιγξ, ὅτι καὶ ἄλλῶν ἐγῆμε, πέισαισα οὐ πολλὰς τῶν πολιτῶν σωεπάραι αὐτῇ, καὶ τῶν χρημάτων τὰ πλείστα Δαρπασαίσα, καὶ τὴν Ποδάκην κυῶν, ὃν ἦκε Κάδμος ἄγων, λαβῶσα, καὶ τῶν ἀπῆρεν εἰς τὸ ὄρος τὸ λεγόμενον Σφίγγιον, καὶ ἐνήυθεν ἐπολέμῳ τῶν Κάδμου.

DCCCLII.

DCCCLXXIII.

DCCCLXXII.

DCCCLVI.

DCCCLXXII.

DCCXCIV.

DCCCVI.

DCCCVII.

DCCCXXV.

ΚΒ ΙΑΝΙΣΚΟΣ ἀπόγονος Κλυτίης ἔξ Ἀλαμέδοντι κηδεύσαντι ἐλθὼν ἐκ τῆς Ἀττικῆς. Κατὰ τῆσσι ἦσαν οἱ ἐπὶ τῆς Θεῶν καὶ Λαπιθῶν πρὸς Κενταύρους μάχη ἐγέρθη. Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον Κάδμος ἔχων γυναικῶν Ἀμαζονίδα, ἡ ὄνομα Σφιγξ, ἦλθεν εἰς Θεῶν, καὶ ἀποκτείναντα τὸν Δρακόντα, τῶν τότε βασιλείων παρέλαβε, καὶ τῆς, καὶ τῶν ἀδελφῶν ἔξ Ἀρακοντῶν, ἡ ὄνομα Ἀρμονία. αἰδομένη δὲ ἡ Σφιγξ, ὅτι καὶ ἄλλῶν ἐγῆμε, πέισαισα οὐ πολλὰς τῶν πολιτῶν σωεπάραι αὐτῇ, καὶ τῶν χρημάτων τὰ πλείστα Δαρπασαίσα, καὶ τὴν Ποδάκην κυῶν, ὃν ἦκε Κάδμος ἄγων, λαβῶσα, καὶ τῶν ἀπῆρεν εἰς τὸ ὄρος τὸ λεγόμενον Σφίγγιον, καὶ ἐνήυθεν ἐπολέμῳ τῶν Κάδμου. Ἰσορεῖ Παλαίφατος ἐν τοῖς περὶ ἀπῆσαν. Κατὰ οὐδὲ αὐτῶν χρόνος, ὡς καὶ αὐτὸς Παλαίφατος ἐστὶν ἱστορεῖ, ἱστίος βασιλεύει ὄντι, εἰς τὰ οἰκίσματα ἀργείων ταύρων ἀγέλη ἀπὸ Πηλίας ἔρξαι καλίστου ἐσίνετο τὰ δένδρα, καὶ οὐδὲ καρπῶν. Νεαῖσποι δὲ ἴνες κέλητας ἵππων ἀναβαίνοντες ἠκένειζον ἀπὸ τῶν ἵππων οὐδὲ ταύρους, καὶ ἀνείλον αὐτῶν. καὶ τὸ ὄνομα ἐντεῦθεν ἔλαβον οἱ Κενταῦροι, ὅτι οὐδὲ ταύρους κατεκέντην.

ΚΑ ΦΑΙΣΤΟΣ τῆς Θερακίας λέγομενος παίδων εἶναι. οὗτος καὶ μαυρίαν μετώκησεν εἰς Κρήτιον.

ΚΒ ΠΟΛΥΦΕΙΔΗΣ. Κατὰ τῆσσι ὁ Ἡρακλῆς τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα πρῶτος ἐστὶν ἐστὶν ἐπὶ Πέλοπι. καὶ ἐπὶ τῶν τοῖς νόσσι λιμῶν περὶ αὐτῆς, καὶ μανείας εἰς πῦρ ἑαυτὸν ῥίψας ἐπλάσθησε.

ΚΓ ΠΕ-

DCCLXXVII. **ΚΓ ΠΕΛΑΣΤΟΣ.** Κατὰ τῆτον τὰ πρῶτη
 Οδυσσεύς μυθολογία, ὡς Τυρρή-
DCCLXXII. νίων νῆσοι ἦσαν, αἱ ἐλήζοντο πείχων
 τὴ Σικελίας, ἐν τῇ Ἰόνιον κόλπον. ἡ δὲ
 ναῦς τερλήρης παχῆα τόπι, ὄνομα Σκύλ-
 λα. αὐτὴ ἡ τερλήρης πάλαι τῶν πλοίων
 συλλαμβάνουσι πολλὰ κίς ἡράζετε βρῶ-
 μα. καὶ ἡ λόγῳ πρῶτη αὐτῆς πλύς.
 Ταύτῳ πλὴν ναυῶ Οδυσσεύς σφοδρῶ
 ἐν λάβρῳ πτόμα π χρησαίωδῳ διέ-
 φυγῆ. ἰσορεῖ Παλαίφατῳ. Τότε καὶ
DCCLIV. Νεοπόλεμον τὴ Ἀχιλλεύς ὁ ἱερεὺς ἀπέκ-
 τησε τὴ Απόλλωνῳ. οἱ δὲ, ὅπ ἀνείλεν
 αὐτὸν Ορέστis.

DCCLVII. **ΚΔ ΖΕΥΞΙΠΠΟΣ** ὁ λεγόμενος Απόλ-
DCCLXXVI. λωνῳ ἦος καὶ Νύμφης Συλλίδῳ.

ΚΕ ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ Ῥοπαίλς τὴ Φαίε-
 στῳ, Ἀγαμέμνονῳ στρατὸν ἀγαγόν-
 τῳ ἐπ' αὐτὸν ἐν Σικυῶνα, δέισις συνε-
 χάρησεν ἰσχυρῳ Ἀγαμέμνονος Ἐμι-
 κλώαϊαν εἶναι.

Κς ΛΑΚΕΣΤΑΔΗΣ, ἰππολύτης.
 Τῆτον φάληκis ὁ Τημίλς πλὴν Σικυῶνα
 σὺ Δωρεῦσι νύκτωρ καταλαβῶν, κα-
 κὸν μὲν, ἀπὸ Ἡρακλείδῳ καὶ αὐτὸν
 ὄντα, ἐποίησεν ἄδεν, κοινῶν δὲ ἔχε
 τὴ δρχη. καὶ Δωρεῖς μὲν ἐν Σικυῶνιοις
 γενοασιν ἀπὸ τότε, ἐν μοιρεα τῆς Ἀρ-
 γείας.

**ΑΡΓΕΙΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ
 ΔΙΑΔΟΧΗ.**

CLXI. **Ᾱ ΙΝΑΧΟΣ** πρῶτῳ βασιλεύει Ἀρ-
 γείων ἔσω τῶν Ἀθλωνίων ἐπὶ πλὴν πό-
 λιν, ἐπὶ πλὴν ποσειδηρον ἐχούων ἡγε-
CLX. ται τῇ Ἀργείων καὶ τὸν πέμπτον καὶ Σε-
 μίραμιν Ἀστυρίων βασιλεία, ἢ ἐν ἔ-
 ρον ἐπειν αὐτῆς. ἀφ' ἧς πτόμος ἐν Ἀρ-
 γῆ Ἰναχῳ καλεῖται. καὶ ἐν τῆς πρῶ-
 τῶ χρόνοις ἄδεν Ἰππίσημόν παρ' Ἑλλήσιν
CLX. γενοῖς ἰσορεῖται. Τῆς τῆς θυράτης ἰῶ, ἡ
 καὶ Ἀτθίς καλεῖται, δι' ἡ καὶ ἡ Ἀπική.
 δὲ ἦς ἐν ὁ Βάσσορῳ. ἔπ' ὠνυμῳ πῶ-
 λισ Βάσσορῳ ἐν τῶ Ευξείνῳ πόντῳ
 καλεῖται. Καλεῖται δὲ αὐτὸν Αἰγύπ-
 τιοῖσιν, ἡ καὶ ὡς ἡ πρῶτον πρῶτον. Ἐκ
 πύτης ὁ Ζεὺς θυράτης ἔχε Διῶν.

CCX. **Β̄ ΦΟΡΩΝΕΥΣ.** οὗτῳ ἀπάσης τῆς
 ὑπερον Πελοποννήσου ποσειδηρονθεῖος
 δυναστέων ἐκ τῆς Λαοδικῆς Νύμφης
CCXI. Ἀπιν καὶ Νιόβην ἐγέννησε. ἐν τῶ τότε
 μέλις τῆς θυράτης βίαι καὶ νομαδῳ
CCXII. πειρατῆ γέρονε, μετῆκοσμησάτε οἱ
CCXI. ἀνθρώποι. ὁ γὰρ ποσειδηρον ὄντ' ἀνθρώ-
 πους πρῶτῳ συνήγαγε εἰς κοινὸν ἀπο-

στάδας τῆς, καὶ ἐφ' ἑαυτῶν ἐκάσθη οἰ-
 κῆσας. ἐν τῶ χωρίον, εἰς ὁ πρῶτον ἡ-
 θροῖσθησιν, ἄσιν ἰσχυρῶν ποσειδηρον.
 Κατὰ τῆτον ἰσχυρῳ, ἐφ' ἧς μέγας καὶ
 πρῶτος ἐν τῇ Ἀπική κατακλυσμός. ἀφ' CCXXI.
 ἧς μέχρι πρῶτης ολυμπιάδῳ, ὁπό-
 δεν Ἑλλήνες ἀκρῶν τῆς χρόνος ἐπό-
 μιζαν, ἐπὶ συνάγεται χίλια ἐν ἑκάσθῳ,
 ὡς Ἀκασίλαῳ ἰσορεῖ, ἐν ἧ ἐν Σικυῶνι
 βασιλεία πρῶτος μὲν Αἰγυαλέως, εἶτα
 δὲ Ευρωπῳ, εἶτα τελευτῶν, καὶ ἡ
 Κρητῆς ἐν Κρήτῃ Ἀκασίλαῳ γὰρ πο- CCXXII.
 σεῖα πρῶτον ἀνθρώπων θυράτης λέγει.
 ὄθεν ἐν τῆς ποσειδηρον ποιητῆς εἶναι
 αὐτὸν ἐφὶ πατέρα θυράτης ἀνθρώπων.
 Ἐν τῶθεν ὁ Πλάτων ἐν Τιμαίῳ κατὰ
 κολεθῆσας Ἀκασίλαῳ γράφει. Καί- CCXXI.
 ποσειδηρον ποσειδηρον βδληθεῖς αὐτῆς πρῶ-
 τῳ δρχαίων εἰς λόγος τῆς τῆς, τῆς πόλῆ
 τῶ δρχαίοντα λέγειν Ἰππυκῆ, πρῶ-
 τῳ ποσειδηρον τε τῶ πρῶτος λεχθέντες, ἐν
 Νιόβης, ἐν τῶ μὲν τῶ κατακλυσμόν.

Γ̄. ΑΡΓΙΣ. οὗτῳ πλὴν Μέμφιν ἐν Αἰ- CCXXV.
 γύπτι οἰκίσει, ὡς Φησὶν Ἀργεῖοι πρῶ- CCXXVI.
 τῳ Ἀρκαδικῶν. Τῆτον Λεσείας ὁ CCXXVII.
 Ἀργεῖος ἐπονομασάει Φητι Σαραπίν,
 ἐν τῶ πρῶτον εἶναι, ὄν Αἰγύπτιοι ποσειδηρον.
 Νυμφίδωρος ἡ ὁ Ἀμφιπολίτης ἐν τῆ-
 τῳ νομῶν Ἀσίας, τὸν παύσον τελευ-
 τῶν καὶ περὶ ἄδεντα εἰς ποσειδηρον ποσειδηρον
 ποσειδηρον ἐν τῶ ναῶ τῶ πρῶτος δαίμο-
 νῳ, καὶ πρῶτον Σαραπίν κληθῆναι, καὶ
 Σαραπίν ὑπερον.

Δ̄ ΑΡΓΟΣ. οὗτος Νιόβης καὶ Διός, ἡ πρῶ- CCXXVIII.
 τῳ θυγατρὶ Ζεὺς θυράτης ἐμίση, πῶς ἐγέ-
 νετο. ὡς ἡ Ἀκασίλαῳ Φησι, καὶ Πε-
 λασγός. ἀφ' ἧς κληθῆναι ὄντ' Πελο-
 πόννησον εἰκῆντες Πελασγός. Ἡσίοδος ἡ
 τὸν Πελασγὸν αὐτόχθονα Φησὶν εἶναι. ὁ
 ἡ Ἀργος ποσειδηρον ποσειδηρον ποσειδηρον
 βασιλείαν ἀφ' ἑαυτῆς πλὴν Πελοπόν-
 νησιν ἐκάλεσεν Ἀργῳ.

Ε̄ ΚΡΙΑΣΟΣ, ὡς Διὲ θυγατρὶ ΠΕΙ- CCXXIX.
 ΡΑΣΟΣ, Ἀργος καὶ Ευάδης τῆς Στυ-
 μόνῳ.

ς ΦΟΡΒΑΣ. Κατὰ τῆτον ἡ Ἀκασίλαῳ, CCXXXI.
 ἀφ' ἧς Ἀκασίλαῳ ἡ Ἀπική, ὡς θυγατρὶ Φα-
 σίν.

ζ. ΤΡΙΟΠΑΣ. κατὰ τῆτον Προμηθεὺς CCXXXIV.
 καὶ Ἐπιμηθεὺς, ἐν ὁ Διῶν Κέρκροψ,
 καὶ ἰῶ. ἰσιν δὲ πλὴν ἰῶ Φασί, ἀπὸ τῶ εἶναι
 αὐτὸν ἀπὸ πάσης τῆς γῆς ποσειδηρον.
 Ταύτῳ δὲ ἰσρος ἐν τῆς πρῶτον Αἰγυπτιῶν
 ποσειδηρον Προμηθεὺς θυράτης Φησὶν.
 Κατὰ

CCCCXCI.

CCCCXCI.

DXXIV.

DX.

DXLIII.

DXXXVIII.

DXLII.

DXLII.

Κατὰ δὲ τὸ Ἀπυλλόδαρον, ἰὼ, τὴν Ἡ-
 ρας οἶτρον αὐτῆ ἔμβαλέσσης, πρῶτον ἤ-
 κεν εἰς τὸ ἀπὸ ἑκείνης Ἰονιονκόλον κλη-
 θέντα, ἔπειτα Διὰ τὸ Ἰλλυρίδου παρθε-
 ράσαι, καὶ τὸ Αἴμον ὑπερβαλῶσαι, διέ-
 ξη τὸ τότε μὲν καλῶμενον πόρον Θρακίον,
 νῦν δὲ ἀπὸ ἑκείνης Βόσπορον. ἐν πολλῶν
 χέρσον πλανηθείσαι, καὶ πολλῶν Διαιτη-
 ξαμένη θάλασσαν Ευρώπης πρὸς Ἀσίας,
 πελοπόννησον ἤκεν εἰς Αἰγυπτίον, ὅπως τὴν
 Σαχαιάν μορφῶν ἀπολαβῶσαι ἡνωθῶ
 ἀπὸ τῶ Νείλω πρὸς τὴν Ἐπαφον παῖδα.
 Τῆτον δὲ Ἡρα δέσποιν Κρητῶν ἀφανῆ
 ποιῆσαι. οἱ δὲ ἠφάνισαν αὐτόν. Καὶ Ζεὺς
 μὲν αἰδομένον κτείνε Κρήτας. ἰὼ δὲ
 Ἰππὶ ζήτησιν ἔπαυδος ἐτρέπετο. πλαν-
 ημένη δὲ ἐξ Ἑσπείων ἀπαίαν (ἑκεί-
 γὰρ ἐμμενέτω, ὅτι ἔβιβλιαν βασιλέως
 γυνὴ ἐπήνην τὸν ἕον) τὴν Ἐπαφον ὄ-
 ρησαι, καὶ εἰς Αἰγυπτίον ἐλθῶσαι ἐγα-
 μήτη Τηλερόνω τῷ βασιλεύοντι τότε Αἰ-
 γυπτίων. ἰδρύσατο δὲ ἄραγμα Δήμητρος,
 ἡν ἑκάλεσαν Ἴσιν Αἰγυπτίω, καὶ τὴν Ἴσιν
 ὁμοίως ἰὼ προσήγορεύσαν. Ἐπαφὸν δὲ
 βασιλεύον Αἰγυπτίων γαμεῖ Μίμφιν
 τὴν Νείλω θυγατέρα. καὶ ἀπὸ ταύτης
 κτίζει Μίμφιν πόλιν.

Ἡ ΚΡΟΤΩΠΟΣ. οὗτος Διὰ τὸν Φόνον
 Ἰαμάθης τὴν αὐτῆ θυγατέρα καὶ χρησι-
 μὸν ἔλιπε τὸν Ἀργεῶν, καὶ κτίσας πόλιν ἐν
 τῇ Μεγαρίδι, καὶ Τρωποδίστιον Ἰππικα-
 λείας κατῴκησε.

Θ ΣΘΕΝΕΛΑΟΣ, ὡς δὲ ἄλλοι ΣΘΕ-
 ΝΕΛΑΣ, ὁ Κρότωνος. Κατὰ τῆτον ἦτε
 ἔβιβλιαν βασιλεία, καὶ ἡ εἰς
 Πελοπόννησον Δαναῶν παρεσία, καὶ ἡ
 ὑπὸ Δαρδανῶν τὴν Δαρδανίαν κτίσις, ὃν
 πρῶτον (Φησὶν Ὀμηρος) — τέκετο νε-
 φεληγερετα Ζεὺς. ἦτε ἐκ φοινίκης τὴν Ευ-
 ρώπης εἰς τὴν Κρήτην ἀνακομιδή.

Ι ΔΑΝΑΟΣ. Βήλω παῖδες ἐγένοντο
 δίδυμοι δὲ Ἀγχινόης τῆς Νείλω. Δαναὸν
 μὲν ἐν Βήλῳ ἐν Λιεύῃ κατῴκησαν, Αἰ-
 γυπτίον δὲ ἐν Ἀραβίᾳ. ὅς ἐν κατὰσκα-
 ψάμενον τὴν μελάμβωλον χώραν,
 ἀφ' ἑαυτῶ Ἀἰγυπτίον ὠνόμασεν. ἴνον δὲ
 ἦ ἐκ πολλῶν γυναικῶν Αἰγυπτίω μὲν
 παῖδες πενήκοντα, θυγατέρες δὲ Δαναῶν
 πενήκοντα. εἰσιαζόντων δὲ αὐτῶν πρὸς
 ἀλλήλους περὶ τὴν Σαχίαν, ὑπερον Δαναὸς
 ὅτι Αἰγυπτίω παῖδας, πλὴν ἑνός, ἢ
 δυοῖν, Διὰ τὴν αὐτῆ θυγατέρα ἀνῆλθεν,
 δεδαικώς κατ' ὅσον, καὶ ἐκ χρησιμῶν, ὅτι Φο-
 ροθήσει ὑπὸ ἑνός αὐτῶν. ἔπειτα μελένης

Ἀθλωῶν αὐτῶν, ναυῶ πρώτος κατεπαθῆ-
 σε τὴν κληθείσαν, ὡς ἀπὸ τῆ Σαχίαν ἀν-
 τῶν, πενήκοντορον, ἐν ἡ τὰς κόρας ἐν ἡ-
 μῶν ἔφυγε. προσάγων δὲ Ράδω, τῆς
 Λινδίας Ἀθλωῶν ἄραγμα ἰδρύσατο. ἐν-
 τεῦθεν δὲ ἤκεν εἰς Ἀργεῶν. ἐν τῇ βασιλείᾳ
 ἀπὸ ἀδιδῶν αὐτῶν Γελάνωρ ὁ τότε βα-
 σιλεύων. αὐτὸς δὲ κρατήσας τῆς χώρας
 ἀφ' ἑαυτῶ ὅτι ἐνοικεῖν τὰς Δαναῶν ὠνό-
 μασεν. ἀνὴρ δὲ τῆς χώρας ὑπερβα-
 ρος, ἐπεὶ δὲ καὶ τὰς πηγάς ἀθήρανε Πο-
 σιδῶν μελιῶν Ἰνάω, διότι τὴν χώραν
 Ἀθλωῶν ἐμαρτύρησεν εἶναι, τὰς θυγατέ-
 ρας ὑπερβαρῶν ἐπέμψεν. ὡν μὲν Ἀ-
 μμῶν Ποσιδῶν τὰς ἐν Λέρονι πηγάς ἐ-
 μψεν. οἱ δὲ Αἰγυπτίω παῖδες ἐλθόντες
 εἰς Ἀργεῶν τῆς τε ἔχθρας πάντας πα-
 ρεκαίλαν, ἐν τὰς θυγατέρας αὐτῶν γα-
 μεῖν ἤθεον. Δαναὸς δὲ ἄμα μὲν ἀπ-
 εῶν τὰς αὐτῶν ἐπαθῆμασιν, ἄμα δὲ
 μεντικακῶν περὶ Φυγῆς, ὡμολόγησεν ὅτι
 γαμεῖν, καὶ διεκλήρησεν τὰς κόρας. ὡς δὲ
 ἐκλήρωσαν, ὅτι γαμεῖν ἐπέσασα, ἐγ-
 χειρίδια δίδωσι τὰς θυγατέρας. αἱ δὲ
 κομμῶντες ὅτι ὑμφοῖς ἀπέκτεναν,
 πλὴν ὑπερμνήρας. αὕτη δὲ τὴν Λυγζέα
 διέσωσε παρῆνον αὐτῶν Δαφουλάξαν-
 τα. Κατὰ τῆτον τὴν γαμεῖν Βασίλειος Ποσι-
 δῶν παῖς, καὶ Λιεύανόσης τῆς Ε-
 παφῆς, Αἰγυπτίω βασιλεύον, ὅτι ἔξ-
 νος ἐθνευ Ἰππὶ βωμῶν τῆς Διὸς κατὰ π λό-
 γων. Κατὰ Δαναὸν Ἀθήνησιν ἰσως
 ἐξέδωξε πρῶτον Ἐραχθῶν.

D XLII.

D XLVI.

D XLIII.

D XCII.

D CCXIV.

DLXXXVII.

DCX.

DCXI.

DCVII.

DCXXXIII.

DCXLVII.

ΙΑ ΛΥΓΚΕΥΣ Αἰγυπτίω, ἐν Ἀργεῶν
 Φίης. Κατὰ τῆτον τὴν κόρας ἢ ἀρπαγή, ἢ ἡ
 ἐν Ἐλευσίῃ πειρώς καθίδρυσις, ἐν
 ἡ Τρωπολίμω γεωργία, ἐν ἡ Κάδμω
 εἰς Θήβας παρεσία. Κατὰ γὰρ Ἰνάος ὁ
 Κάδμω τὴν Σεμέλης πατῆρ ἐν τῆτοις
 τοῖς χρόνοις ὤρμησεν εἰς τὴν Βοιωτίαν,
 ἐν αὐτῶ ἀγνοήσας τὰ φοινίκων γράμ-
 ματα ἐδίδαξε, καὶ ἐβασίλευσεν ἐπὶ αὐ-
 τοῖς ἔτη ἔβ. καὶ γυναικῶν ἠγάγετο τὴν Ἀρ-
 μονίαν, ἣς αὐτῶ ἔξ ἑκείνης θυγατέρας,
 Ἰνώ, Ἀγαυῶν, Σεμέλῳ, Ευρωτόμῳ,
 Κλεαυθῶ, ἐν Ευρυδελῶ. ἔτ' ἐν Κι-
 μέαν κτίσει. ὁ δὲ Λυγκεὺς Δαναῶν πο-
 λεμήσας τῶ βασιλεῖ, ἐν τῆτον ἀποκτείν-
 νας, τὴν τε βασιλείαν αὐτῶ, καὶ τὴν
 θυγατέρα ὑπερμνήραν παρέλαθεν. ὅτε
 καὶ Σίσυφ' ὁ Αἰόλῳ κτίσας Ἐφύρα, τὴν
 νῦν λεγομένην Κόρινθον, γαμεῖ Μι-
 ρώλῳ τὴν Ἀτλαντῶν.

ΙΒ ΑΒΑΣ Λυγκεὺς καὶ ὑπερμνήρας ἔτη
 κατὰ τῆτον μελάμβωτος ὁ Ἀμυθῶν
 καὶ Εἰδομένης τῆς Ἀθωνῶν μάνης, καὶ
 τὴν

Γ ΑΜΦΙΚΤΥΩΝ. Οὗτο Κραναῶ ἑπαι-
 νασὶς, ὅμῃ αὐτῷ ἀγων τῷ θυρατέρῳ
 παύσῃ αὐτὸν τ' ἀρχῆς.
Δ ΕΡΙΧΘΟΝΙΟΣ.
Ε ΠΑΝΔΙΩΝ ὁ Εραχθόνιος. Ἐπὶ τῷ
 ὀκλεῆς τῷ Δήμητρα εἰς τῷ Ελδύσι-
 να ὑπεδέξατο, ἢ Τριπτόλεμο Ελδύ-
 σίνου τ' αὐτὸν μυθόεπι ἀπέραμ Διὰ τ'
 αἰκαμύρης, ἀναβιβάσας αὐτὸν ἵππῃ πε-
 ρατῶν δρακόντων ὄχημα τ' Δήμητρα.
 Καὶ τότε ἐρεθίσθη περῶσαν ἵππῃ Ἰλισ-
 σὸν ποταμὸν ἀρπάζσας Βορέας σιωήθηεν
 αὐτῇ.
Σ ΕΡΕΧΘΕΥΣ ὁ Πανδίων. Κατὰ τῷ
 τῶν ἑσέων ἀνδρῶν ἢ Φημονόη τ' Ἀπόλλω-
 νος παύσῃ, ἢ περῶσῃ τὸ ἐξάμειρον ἔδε.
 Τότε καὶ ἑσέως ἀμα Περσέως εἰς ἠπεί-
 ρον συναπεδήμησεν ἵππῃ τῷ Αἰδωνέως
 θυρατέρῳ τ' μελοσῶν βασιλέως, ὅς
 τῇ γυναικὶ ὄνομα Πορσεφόνην θέρμυ,
 Κόρυ δὲ τῇ θυρατέρῃ, τῷ δὲ κυῖ Κέρ-
 βερρον, ἐπέδωκε τότε Διαμάχεσθαι τὰς
 μινωμύρης τῷ παῖδα, ἢ λαβεῖν τ' κρη-
 τήσων. Τὰς μὲν περὶ τὸν Περσέων
 ἐμνηστῆρας ἦκεν, ἀλλὰ ἀρπασομένους
 πτωχάνομο, σφέλαδε. καὶ τ' μὲν
 Περσέων εὐθέως ἠφάνισε Διὰ τῷ κυ-
 νός, τὸν ἢ ἑσέα καθεύξας ἐφύλατ-
 τεν.
Ζ ΚΕΚΡΟΝ δὴ ὑπὲρ. Κατὰ τῷ τῶν ἑσέ-
 τῶν λαβῶν τ' Πελοπόννησον ὅκ Κρεῖ-
 σης τ' Ερεχθίως Αχαιὸν ἐγέννησε ἢ Ἰω-
 να. ἀφ' ὧν Αχαιοὶ ἢ Ἴωνες καλεῖνται.
 Ἐν τρίτῃσι τοῖς χρόνοις ἐκτίθη τὸ Ἰλιον
 ὑπὸ τ' Ἰλα. Μετὰ ἢ ἄλλῃ τῷ κλειθένηναι
 τὸ Ἰλιον, ἐκτίθη Κυζίκου μητροπόλις
 Ἑλλησπόντος ὑπὸ Κυζίκου.
Η ΠΑΝΔΙΩΝ δὴ ὑπὲρ ὁ Κέρκροσ καὶ
 Μηλαδῆσις τ' Ευπειλάμης. Οὗτος μὲν
 Κέρκροσ βασιλεύων ὑπὸ τ' Μηλιῶ-
 νος ἦν καὶ εἰσὶν ἐξεβλήθη.
Θ ΑΙΓΕΥΣ ὁ Πανδίων ἢ Πελίης τῆς
 Πύλας τῆς Μεγαρέως. Ἐπὶ τῷ τῷ λεγόμε-
 νον περὶ Δαίδαλα, ὡς ἀγαλματὰ κα-
 ποκλάζε προσδόμενα. τὸ ἢ ἀληθὲς πιε-
 στον. Οἱ τότε ἀνδραγαθιστοὶ ἔδραμα-
 τοποιοὶ κατεσκεύαζον ἀνδριάντας συμ-
 πεφυκτάς ἔχοντας αὐτῶν πόδας. Δαίδα-
 λος ἢ ἐπὶ Διὰ βεβηκότας τ' ἕνα πόδα.
 Οἱ δὲ ἀνθρώποι ἐλεγρον ἐδοκωρῶν τῷ
 τὸ ἀγαλμα, ὁ ἐργάσις Δαίδαλος,
 ἀλλ' ἐχ' ἐσθλός, ὡς ἢ νῦν λέγομεν. ἰσο-
 ρεῖ Παλαίφατος, περῶσῃ, ὡς Δαίδα-
 λος ὢν ἐν ἐρκτῇ, καθῆς ἑαυτὸν Διὰ
 θυρατέρῳ, καὶ σκαφίδι ἐμῶς εἰς θάλασσαν
 ἐπέλεεν. αἰσθητῶν δὲ ὁ μίνως πέμπῃ
 πλοῖα διώξοντες. ὡς ἢ ἵστοι δὲ Ἰκαρός τε

καὶ Δαίδαλος διακόμοιοι, ἀνέμω λα-
 βῶν καὶ σφοδρῶ ὄντος, πετόμοιοι, ἢ γῆν
 πλείοντες ἐν τῷ πελάγει, πετιτῶν. ἔδ
 μὲν Δαίδαλος σάξεν) εἰς τῷ γῆν, ὅς
 Ἰκαρός τελοῦσα. Τῶσις σύχχερον καὶ
 τῷ περὶ Μινωτῶν. φιλόχορος δὲ Φη-
 ριστοῦ Κρήτης λέγει, ὅτι Φρσρῶ μὲν ἡ
 ὀ Λαδύρην ἔδεν ἔχων κακόν, ἀλλ' ἢ
 τὸ μὴ Διαφυγεῖν τὰς φυλαγομένους. ἀ-
 γῶνα δὲ ὁ Μίνως ἐπ' Ἀνδρόγειω γυμνικὸν
 ἐποίει, ἢ ὅσῃ πᾶσας ἀθλα τοῖς νικῶ-
 σιν ἐδίδα τῶς ἐν τῷ Λαδουρῆνθω φυ-
 λαγομένους. ἐνίκα δὲ τὰς περῶσας
 ἀγῶνας ὁ μέγιστον παρ' αὐτῷ διωκόμοιο
 τότε καὶ σφάλητων, ὄνομα Ταυρος, ἀνὴρ ἔκ
 Ἰππικῆς καὶ ἡμερῶν τ' τρέπον, ἀλλὰ καὶ
 τοῖς πασι τ' Ἀθηναίων ὑπερηφάνως ἢ
 χαλεπῶς περσοφρομί. Τὸ γῆν
 ἀγῶνα τῷ μίνω συντελεσθέντος, ἵππῃ
 ἐξ ὧν ἀπάντας νικήσῃ ὁ Ταυρος ἐφ-
 θονεῖτο. Καὶ γὰρ ἢ δύναμις αὐτῷ Διὰ τ'
 τρέπον ἡ ἐπαχθῆς, καὶ Διαβολῶν αἰ-
 χεν ὡς τῇ Πασιφῆη πλησιάζων. Διὰ ἢ
 τῷ ἑσέως ἢ τ' ἀθλητῶν ἐθῶμαζε πάν-
 των κρητῆσων, ἢ εἰς δὲ ἢ ὁ Μίνως,
 μάλις δὲ τῷ Ταυρὸς κατὰ παλαιωθέντος
 ἢ περὶ Πηλακιδέντος, ἀπέδωκε τῷ Θη-
 σεῖ τὰς παῖδας, ἢ ἀνῆκε τῇ πόλει τ' διασ-
 μόν. Ταῦτα ἀπολεξῆς φιλόχορος ἐν
 δὲ δὲ τῷ τ' Ἀθίδος βιβλίῳ.
Ι ΘΗΣΕΥΣ Αιγῆος ἢ Αιθρας. Οὗτος
 τῷ Ελένῳ ἀρπάζσας εἰς Ἀθήνας ἐκόμι-
 σε. Πολυδάμης δὲ ἢ Κείσωρ εἰς Ἀθήνας
 ἵππερατόσαντες, ἐν Ἀδρα ἑσέως ὄν-
 τῶ, αἰρῶσι τῷ πᾶσι, ἢ τῷ Ελένῳ
 λαμβάνουσι, ἢ τῷ ἑσέως μητέρα Αι-
 θραν ἀγασσιν αἰκαμύλων ἑσέων ἢ συν-
 ἦρα τῷ Ἀθηναίων περῶσῃ ἀπορράδην
 καὶ κῶμας αἰκαμύλων, συναλεγμένων
 εἰς μίαν ἀπάντων πόλιν, μὲν τὸ χαρῆ-
 σιδοῦ τῷ δημοκρατίαν τοῖς Ἀθηναίοις,
 Λύκος πῆς συκκοφαντήσας ἐπέδησεν ἐξο-
 στρακισθῆναι τ' ἤρα. Τότε ἢ οἱ ἐπὶ
 ἵππῃ εἰσεως.
ΙΑ ΜΕΝΕΣΘΕΥΣ ὁ τῷ Πεπῶ. Κατὰ τῷ
 τὸν ὁ Δαίδαλος ἐπιδιδράσθη ἐν Κρή-
 τῆς, καὶ εἰς Ἰουκὸν Σικελῶν πόλιν ἀφικνεῖ-
 ται ὡρῆς Κώκαλον, ἢ πολέμου παρέχε
 τοῖς Σικελῶσι αἰτίαν πρὸς τὰς Κρήτας,
 ὅτι ἐξαιτῶν αὐτὸν Μίνω, μὴ περῶσῃ
 αὐτὸν ὁ Κώκαλος. ἢ εἰς τοσούτῳ ὑπὸ
 τ' Κωκάλε θυρατέρῳ ἐπῶρδίσθη καὶ
 τῷ τέχνῳ, ὡς ἢ ἵστατον τῷ Μίνω τὰς
 γυναικῶν εἰς χάρην Δαίδαλε συκκοά-
 σιδου. Κατὰ τ' αὐτὸν καιρὸν ἢ μὲν ἔτη
 δέκα οἱ τ' ἀπολομένων ἐν τῷ. ἵππῃ Θη-
 σεῖ πολέμου παῖδες κληθέντες ἑπίστοι
 ἑρα-

DXX.
 P. XXX.
 P. LXXX.
 DCXI.
 DCXIX.
 DCXX.
 DCI.
 DCXX.
 DCXXX.
 PCXCVIII.
 DCCX.
 DCCXXXIV.
 DCCXXXIV.
 DCCXXXVI.
 DCCXXXVII.

DCCXXXVI.
 DCCXXXVII.
 DCCXXXVIII.
 DCCXXXIX.
 DCCXXXII.
 DCCXXXIII.
 DCCXXXIV.
 DCCXXXV.

δραμύειν ἄπ' ὀφείας περιεργον τ' τ' πατέρων θανάτων πμωρησάτων βαλόμηναι.

DCCCXXXVI.

ΙΒ ΔΗΜΟΦΩΝ ὁ Θησέως. Κατὰ τῶν πατέρων Σειρήων, ὡς ἴνες ἰσορροπώτερον ψαλτρίαις ἴνας, ἢ ἑταιρίδας ὑπέφεντο, ἀ' ὅν' περιδεύοντες τ' ἐφοδίων σερίπκωσι ἐνδεεῖς εἶναι, καὶ ἔτω κακῶς πάσχειν ἠνάγκαζον.

DCCCXLII.

ΙΓ ΟΞΥΝΤΗΣ.

DCCCXLIII.

ΙΔ ΑΦΕΙΔΑΣ. Κατὰ τῶν ἐγγύων τὸ Ἰκεσίς μῆνιμα, ἢ τὸ εἰς ὅν' ἰκέτας παρενόμημα ὡρᾷ ἔν Δωδώνη χρησμῶ περιδηλωθέν.

DCCCLXXXII.

ΙΕ ΘΥΜΟΙΤΗΣ. Οὗτ' ὁ Θησίδων ἔσχατος ἐβασίλευσεν Αθλωαίων ἐκ ταιαύτης αἰτίας. Αθλωαίων παρὶ Κελαινῶν, ὡς ἢ εἰ ἄλλοι φασιν, ὑπὲρ Οινόης χωρὶς πρὸς Βοιωτῆς πόλεμον δραμύειν, Ξάνθ' ὁ Βοιωτῶν περικαλέστω τ' Αθλωαίων βασιλεῖα θυμοίτω. Καὶ ἔτ' ἔμν' ὅτι ἐδέξατο. Μελαυθ' ὁ δὲ πρὸς Ἀρκᾶς τὸ γρ' ἐν Αἰθιοπῶν, ἢ ἐκῶν, ὑπέστη τὸ μονομαχίον, ἢ κατελήθη αὐτῶν εἰς τὸ μονομαχίον, μελαυθ' ὁ δὲ ὅλῳ ἀναίρει τ' Ξάνθιον. περιεόνθ' ὅτι αὐτῶν ἔφη, ἀδικεῖς, ὡς Ξάνθιε, μόν' ὁ Φήσις ὡρᾷ γνέσται, ἢ δευτέρ' ὡρᾷ γνόμεν' ἐφ' ὃ στραφῆς ὁ Ξάνθ' ὡς θεοσπόδ' ἢ ἠκοντα, ἐτρώθη ὡρᾷ μελαυθ' καὶ ἀπώλετο. ἀφ' ἔτ' ἢ τ' ἑορτῶν Αθηναῖοι ἀγρῶν δὸ τ' ἀπάτης μελαυθ' ἀπατέρτα περιουρηθῶσιν, Διονύσω μελαυθ' ἢ χρησμῶν ἱερῶν ἰδρυσάμενοι.

DCCCLXXXIX.

Τῶν δὸ μελαυθ' καλεμῶν δὲ μεδοντίδας κατ' ἀρχῆς μὲν ἀφείλοντο ὁ δὴ μ' ἢ ἰξασίας τ' πολὺ, ἢ ἀντὶ βασιλείας μετίστησαν εἰς ἀρχὴν ὑπεβύθουν, ὑπερον δὲ ἢ περιεστῆσαν ἐπὶ δέκα ἐποίησαν αὐτοῖς τ' ἀρχῆς. Τέλ' ὁ κλήρω κατ' ἐνιαυτὸν Ἀρχοντες ἠρέθησαν.

DCCCLXXXI.

ΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΜΕΔΟΝΤΙΔΑΙ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΜΕΧΡΙ ΒΙΟΥ.

DCCCLXXXVII.

Α ΜΕΛΑΝΘΟΣ. ἔτ' ὁ γρ' ἔμν' ὅτι ἠλιδῶν, οἱ Πύλας Μεσσηνίας δὸ ποσθῶν ἐβασίλευον. Τῶν ἀναστήσαντες βασιλείαις πολέμων, τὴν γῆν ἔσχον. ὁ δὲ κτ' χωριστῶς Αθηναῖοι ἀφικνεῖται, ἢ πολιτῆς γίνε'. ἔμν' ὅτι πμωαίων, ἢ τὴν τ' Αθλωαίων, ἐν τρώπον ἐν τοῖς ἀνω εἰρη', κατέσχε. καὶ τὸ τ' ἑρεχθεαδῶν γρ' ἔμν' ἢ μελαυθ' δὸ τ' ἀρχῆς μετῆσθ. Κατὰ τῶν ὀμηρον γρᾶς ἴνες λέγεται.

DCCCLXXXVIII.

Β ΚΟΔΡΟΣ ὁ μελαυθ'. Τῶν Πελοπον-

νήσοι κτάνεον ἄπ' ὀφείας ἑαυτὸν θανάτω κατὰ τ' χρησμῶν ὑπὲρ τ' τ' πολιτῶν νίκης.

Γ

ΜΕΔΩΝ ὁ Κίδρις. ἀφ' ἔμν' μεδοντίδα.

DCCCXLVII.

Δ

ΑΚΑΣΤΟΣ.

DCCCXLVIII.

Ε

ΑΡΧΙΠΡΟΣ.

M IV

Σ

ΦΕΡΣΙΠΡΟΣ.

M XVII.

Ζ

ΦΟΡΒΑΣ.

M XLIV.

Η

ΜΕΓΑΚΛΗΣ.

M XLV.

Θ

ΔΙΟΓΕΝΝΗΤΟΣ.

M XLV.

Ι

ΦΕΡΕΚΛΟΣ.

M XLV.

ΙΑ

ΑΡΙΦΡΩΝ.

M XLV.

ΙΒ

ΣΕΣΠΙΕΥΣ.

M XLV.

ΙΓ

ΑΓΑΜΗΣΤΩΡ.

M XLV.

ΙΔ

ΑΙΣΧΥΛΟΣ. Κατὰ τῶν ἰφίτου ὁ Αιμων, κατὰ ἢ ἄλλης, Πραξωνίδος ἢ δὸν Ἡρακλῆος, ἢ πρῶτον Ὀλυμπικῶν πανήγυριον ἀνῆγε μὲν Πείσον καὶ Πέλοπα, ἐπὶ ἢ Ἡρακλῆα ὅν' πρῶτος τὴν πανήγυριν, ἢ τ' ἀγῶνα τὴν Ὀλυμπίαν ἐσησαμῶντες μέχρη μὲν τ' Ὀλυμπιάδων ἔδεν ἀκρίβεις ἰσότητι τοῖς ἑλλησι, πάντων συγκεχυμένων, ἢ κατὰ μηδὲν τ' περὶ συμφωνούντων. αἱ δὲ ἢ κλέωνος πλάσις, τῶ μὲν ἐκ πλείους Ἀσπίματ', Ἀσπίματ' δὲ, τῶ ἀναγρᾶς αὐτῶν πεισάται ὅν' ἑλλῶας.

MCCXI.

MCCXLII.

ΙΕ

ΑΛΚΜΑΙΩΝ.

ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΜΕΔΟΝΤΙΔΑΙ ΜΕΧΡΙ ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΑΟΣ.

Α

ΧΑΡΟΥ. Τῶν ἐπὶ πρῶτον, πρῶτον δὲ καὶ τ' ἐβδόμης Ὀλυμπιάδ', Ράμυλος περιελαβε τὴν βασιλείαν.

MCC XLIV.

Β

ΑΙΣΙΜΗΔΗΣ ὁ Αισχύλος. Κατὰ τῶν πέμπτον ἔτ', ἐπὶ δὲ πρῶτον ἢ ἐνάτης Ὀλυμπιάδ', μὲν ἐνίκα ἐνάδιον Ξερόδοκος Μεσσηνίας, τὴν Αμφειαν πόλιν σμα πρὸς τῇ Λακωνικῇ ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ ὅν' οἱ Λακεδαιμόνιοι αἰρέθη.

MCC XLV.

Γ

ΚΛΕΙΔΙΚΟΣ, ὁ Αισιμήδης.

MCC XLV.

Δ

ΙΡΡΟΜΕΝΗΣ. Τῶν ἐπὶ πρῶτον τῆς δεκαετῆς ἀρχῆς ἠνυσμένης, ἐπὶ πρῶτον τ' πρῶτης ἢ δεκάτης Ὀλυμπιάδ', μὲν Δάσμων Κορίνθιος ἐνίκα ἐνάδιον, ὁ Μεσσηνιακὸς πόλεμος ἔλαβε τὸ τέλος.

MCC XLV.

Ε

ΛΕΩΚΡΑΤΗΣ.

MCC IV

Σ

ΑΥΑΝΔΡΟΣ.

M CC XLV.

Ζ

ΕΡΥΕΙΑΣ.

M CC XLV.

Μετὰ τῶν ἐξῆς οἱ ἐνιαυτοὶ ἀρχοντες κατεσάθησαν.

ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΜΗΔΩΝ ΔΙΑΔΟΧΗ.

Κτησίς ἐκ τ' βασιλικῶν διφθερῶν.

Α

ΑΡΒΑΚΗΣ ὁ τ' Σαρδανάπαλον κατὰ τὸν

MCC XLV.

λιμήσις, η̄ τῶν Ασσυρίων δὲ χιλίω κα-
ταλύσας ἐξασίλωσεν ἐτη δυοὶ λείποντα
τῆς τετρακοντα.

MCCCLV.

- Β ΜΑΝΔΑΥΚΗΣ ἐτη πενήκοντα.
- Γ ΣΩΣΑΡΜΟΣ ἐτη τετρακοντα.
- Δ ΑΡΓΥΚΑΣ ἐτη πενήκοντα.
- Ε ΑΡΒΙΑΝΗΣ ἐτη δύο πρὸς τοῖς εἴκοσι.
- Σ ΑΡΣΑΙΟΣ ἐτη τετρακοντα. Ἐπὶ τῆς
συνέσει μέγας πόλεμος τοῖς Μήδοις πρὸς
τοῦ Κασσίους.

Ζ ΑΡΤΥΝΗΣ ἐτη δύο πρὸς τοῖς εἴκοσι.
Η ΑΣΤΙΒΑΡΝΑΣ ἐτη τετρακοντα Ἐπὶ
τῆς τῆς Πάρθοι δόξαντες Μήδων Σακας
πύπτε χώσαν, καὶ τῶν πόλιν ἐνεχάει-
σαν.

MCCCLXIX.

Θ ΑΠΑΝΔΑΣ, ὁ ἢ ΑΣΤΥΑΓΗΣ. Τῆ-
τος ἔσπε Κύρος τῆς Πέρσης καταπολεμη-
γέντ, μετέπεσεν ἡ βασιλεία εἰς Πέρ-
σας.

ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ
οἰκία ἡ πρώτη, οἱ Ευρυθεΐδα, ἔ-
Αργαδοι λεγόμενοι.

MCCCLXXV.

Α ΕΥΡΥΣΘΕΝΗΣ Αργυθήκας ἐνδὲ τῆς Η-
ρακλειδῶν, ἀπὸ τῆς πρώτης οἰκίας βα-
σιλέων Ευρυθεΐδα ἐκλήθησαν.

MCCCLXXVI.

Β ΑΓΙΣ ὁ Ευρυθεΐδας. Ἀπὸ τῆς οἰ-
κίας Ευρυθεΐδα καλεῖται καὶ Αργαδοι. Ἐπὶ
τῆς Πατρῆς τῆς Πρωθυίας κτίσθη ἐν
Αχαΐας πόλιν, ἢν ἵνα Πατρῆς καὶ εἰς ἡμᾶς
καλεῖται ἀπὸ τῆς Πατρῆος τῆς, συνεπε-
λάσαντο Λακεδαιμόνιοι τῆς οἰκισμοῦ.

MCCCLXXVII.

Γ ΕΝΕΣΤΡΑΤΟΣ ὁ τῆς Αργαδοι. Ἐπὶ
τῆς Κυνουρέας ἐν τῆς ἡλικίας Λακεδαιμό-
νιοι ποῖσιν ἀναπέττες, αἰτίαν ἐπενεγόν-
τες, ὡς τῶν Αργολίδα (συγγενῶν σφίσι
ὄντων Αργείων) ληστέτε ἐκ τῆς Κυνου-
ρῆς κακέρροισιν, καὶ αὐτοὶ καταδρομῆς ἐκ
τῆς Φανερῆς ποιοῖντο ἐς τῶν γλυῶ.

MCCCLXXVIII.

Δ ΛΑΒΩΤΑΣ ὁ Εχεσεράτης. Τῆς τῆς Ηρό-
δοτου ἐν τῶν λόγων τῶν ἐς Κροῖσιν ὑπὸ
Λυκέρου τῆς Σπυρῆς οὐκ ἔστι νόμος Φησὶν
ἐπιτροπῶν ὄντων παῖδα ὄντα. Λεωθώ-
πῳ δὲ οἱ πῆτε) τὸ ὄνομα, ἔστι Λαβώταν.
Λακεδαιμόνιοις δὲ τότε πρῶτον ἔδοξεν
ἀρραδί πρὸς Αργείους πόλεμον. ἐποικίλο
ἦ ἐς αὐτὰς ἐγκλήματα, πύπτε Κνωρε-
κῶν ἐλόντων αὐτῶν, δόξαντες τῆς
Αργείους, καὶ τῆς πειστικῆς σφῶν ὑπε-
κόως ὄντας ἀφιστάται.

MCCCLXXIX.

Ε ΔΟΥΡΥΣΣΟΣ ὁ Λαβώτας.

MCCCLXXX.

Σ ΑΓΘΕΪΛΑΟΣ ὁ Δουρύσσης. Τῆς τῆς, καὶ τῶν
πρὸ τῆς τῆς Σφῆς τῆς πρῶτων ἐπέλαθεν ἀμ-
φοτέρως. Εἰρηκε ἦ καὶ Λυκέρου Λακε-
δαιμόνιοις τῆς νόμος ἦν τῆς Αρησιλάς
Βασιλείας. Ἐάνει ἦ αὐτῶν λέγουσιν οἱ

μὲν πρὸς τῆς Πυθίας διδαχθέντα ὑπὲρ
αὐτῶν, οἱ ἦ ὡς Κρητικὰ ὄντα νόμιμα ἐπα-
γοίτη. Ἐπὶ τῆς τῆς Ὀμηροῦ ἡμέρας Φα-
σιν τῶν ἐτη ὑπερον τῆς Ἰωνικῆς δόξαντας.

Ζ ΑΡΧΕΛΑΟΣ ὁ Αρησιλάς. Ἐπὶ τῆς MC IV.

Λακεδαιμόνιοι πόλεμον κρατήσαντες πό-
λιν τῶν πελοποννησίων ἠδραποδίστην Αἴ-
γων, ὑποπίδωσαν ὡς οἱ Αρησιλάς Φρο-
νῆσι καὶ Αρακῶν, Χαρίλαος ἦ ὁ τῆς
ἐτέρας οἰκίας Βασιλεὺς συνεξείλη καὶ
αὐτῶν Αρησιλάς τῶν Αἴγων.

Η ΤΕΛΕΚΛΟΣ Αρησιλάς. Ἐπὶ τῆς MC LXIV.

Λακεδαιμόνιοι τῆς πελοποννησίων πόλεμον
κρατήσαντες ἐξείλον Αμυκλας, καὶ Φάριν,
καὶ Γερανθῶν ἐσχόντων ἐπὶ Αχαΐας. Τῶν
Φαρῆται καὶ Γερανθῶται τῶν ἔφοδον τῆς
Δωριέων καταπλαγῆτες ἀπελθεῖν ἐκ
Πελοποννήσου συγχωρῆν) ὑποπονδοί.
Τῆς ἦ Αμυκλαῖς οὐκ ἔστι δρομῆς ἐκ-
βάλλασιν, ἀλλὰ ἀνιχνόνας τε καὶ ἄλλοι
πολύ τῶν πόλεμον καὶ ἔργα ἐκ ἀδοξῆς
ἐπιδειξαμένους. ὁ δὲ Τηλέκλος ὑπὸ
Μεσσηνίων ἀπέθανεν ἐν Αρτέμιδος ἱερῶ.

Θ ΑΛΚΑΜΕΝΗΣ ὁ Τηλέκλος. Ἐπὶ τῆς MCC IV.

Λακεδαιμόνιοι πέμπασιν ἐς Κρήτην Χαρ-
μίδαν τῆς Εὐρυθεΐδας τῆς καὶ Αμυκλαῖς
τοῖς Κρησί, καὶ τῶν πόλεμον, ὡς ὅσοι
ἀπαπέρω θαλάσσης, καὶ ἄλλως ἀσθενῆ,
ταῦτα πείσαντο ἐκλιπῶν, τὰ δὲ ἐν ἄλλοι
κέρω τῆς πρῶτων συναικίηται.

Ι ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ ὁ Αλκαμῆς. Ἐπὶ τῆς

δόξαντας ἐς Ἰταλίαν Λακεδαιμόνιοι
τῶν ἐς Κρότωνα ἐσειλαν, καὶ ἐς Λοκρῶς
τῆς ἐπὶ ἄκρας Ζεφυρίω. καὶ ὁ πόλεμος ὁ
καλέμενος Μεσσηνιακός, Πολυδώρος Βα-
σιλεύσθη, μάλιστα ἐς ἀκμὴν περῆλ-
θεν. ὁ δὲ Πολυδώρος ὑπὸ Πολεμάρχου
ἀνδρὸς Λάκων ἀναίρειται.

ΙΑ ΕΥΡΥΚΡΑΤΗΣ ὁ Πολυδώρος. Ἐπὶ τῆς

Μεσσηνίας τῆς ἡείκοντο ὑπὸ ἡμοῖς Λα-
κεδαιμόνιοις ὄντες, καὶ πρὸς τῆς δῆμος τῆς
Αργείων ἔδεν σφίσι ἀπῆντησε νεώτερον.

ΙΒ ΑΝΑΞΑΝΔΡΟΣ ὁ Ευρυκράτης. Ἐπὶ τῆς

Μεσσηνίας ἀφίσταντο) Μεσση-
νιοι.

ΙΓ ΕΥΡΥΚΡΑΤΗΣ ὁ δεύτερος, ὁ Ανα-

ξάνδρος.

ΙΔ ΛΕΩΝ Ευρυκράτης. Ἐπὶ τῆς Λα-

κεδαιμόνιοι πειστικῆς ἐν τῶν πρὸς Τε-
ρεάτας πόλεμον τὰ πλείονα.

ΙΕ ΑΝΑΞΑΝΔΡΙΑΔΗΣ ὁ Λέωντος. Ἐπὶ τῆς

τῆς πάλιν οἱ Τερεάται γίνοντο) ἐπικρα-
τέτεροι Λακεδαιμόνιων πόλεμον. καὶ οἱ
Σπαρτιάται τὰ ὄρεσσ ὅσα ἀνεζήτην, ὁ καὶ
Αναξανδρίδης γυναῖκας τε ἅμα δύο ἐ-
χε, καὶ οἰκίας δύο ὄκησε. καὶ ἐκ τῆς μὲν
ἐπὶ σελήνης Κλεομένην παῖδα ἔχε, καὶ ἡ

περίερα τῶς ἔρχεσθαι ἐν γαστρὶ, ὅτι γερονόπι Κλεομένης πέτετ Δωρλέα, καὶ αὐθις Λεωνίδα, ὅτι δ' αὐτοῖς Κλεομβρότον.

Ε5 ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ. τὸν Δωρλέως καίπερ γνώμων, ἐν τὰς πόλεμον ἀμείνωνος προεβλεψαν ἀκόντες Λακεδαιμόνιοι, διδόντες ἐκ τῶ νόμων πρεσβεία τῶν δρχῶν Κλεομένη. ὁ δὲ Κλεομένης ὡδραπέδῃ τῆς Ἀργείας ἐνίκησε. τῇ ἡ Ἀργείων εἰς τὸ ἄλλος Ἀργεῖ ἔκτισε καλαφυρότων, κελεύει τῶς ἐλθωσιν ἐνεῖναι πῆρ ἐς τὸ ἄλλος. ὅτι πλάσθης ἡ τῆ φλογὸς τὸ ἄλλος ἄπαν, ὁμῶ ἄλλῃ καιομένη συγκρατηαύθησαν ἐν οἰκίῃ. Ἐστὺ Ἀθηναίος τῆ Πειπεραπιδῶν τυραννίδος ἡλθὺ θέρωσε, ἐν ὑπερον ἀνδρὶ Ἀθηναίῳ Ἰσαγόρα τυραννίδα συγκρατηραζόμενος, ὡς τῆ ἐλπίδος ἡμάρτανε, τῆντε ὀργίδα καλεομένην χάρσαν ἐδήωσε, καὶ τῶν πᾶν ἐλπίδιαν θεῶν ἱερωμένην. τέλος διαβλήθεις ὑπὸ Δημαράτῃ τῆ ἐπέρας οἰκίας βασιλέως εἰς τὸ πλῆθος, ἐπράξεν ὅπως ὁ Δημαράτος τῆς βασιλείας παυθεῖν. ὑπερον ἡ τοσῶτων αὐτῶ ὡδρανομημῶν, θεήλαον μακίς νόσον κατέκοψεν ὅλον τὸ αὐτῶ σῶμα τῶ ἰδίῳ ξίφῃ. καὶ πῆρ τέλος ἔχε τῆ βίαι.

ΙΖ ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ἀναξανδρίδης, Δωρλέως ἀπ' ἀμφοτέρων τοκέων ἀδελφός, ὁ ἐν τῇ ἐς Θερμοπύλας μάχῃ μὲ τῆ τριακοσίων Λακεδαιμονίων ἡρωικῶς κατέσφραξεν τὸν βίον.

ΙΗ ΠΛΕΙΣΤΑΡΧΟΣ. Τάτος ὅτι προπεύων Γαυανίας ὁ Κλεομβρότος μὲν ἦος, τῆ ἡ Πλειστάρχης ἀνεψίος Μαρδόνιον ὡδρα Πλατῆας ἐνίκησε.

ΙΘ ΠΛΕΙΣΤΟΑΝΑΣ ὁ Γαυανίας.

Κ ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ ὁ Πλειστάνου τῆ. Οὐτῆ μάχῃ μὲν ἐνίκησεν Ἀθηναίῶν ἐστὺ ἔχοντες τὸν Περσῶν. Καταγνωθεῖς δὲ ἀδικῶν ὑπὸ τῆς γεροσίας, ἐν τῆ ἐφόρων, καὶ τῆς ἐτέρας οἰκίας βασιλέως Ἀργεῶν, ἔφυγε τῶν πατρίδα.

ΚΑ ΑΓΗΣΙΠΟΛΙΣ. Οὗτος μὲ τῆ ἀδελφῆ Κλεομβρότος κομιδῆ νέου ἂν, τῆ πατρός Παυσανίας Φυρότος, ὑπὸ Ἀρχιδῆμος ἐπετροπεύετο γένος ἀμφοῖν ἐξῆτα ὄντῆ. τῶν ἡ βασιλείαν ἀναδέξασμένος, Πελοποννησίῶν πρώτοις ἐπολέμησεν Ἀργείοις. καλυθεῖς δὲ ἐκ διοσφμεῶν ἀπσρακτος ἀνέξδωξεν. προσκατήμνος δὲ τῆ Ὀλύμπῳ μὲν εραπῶνικῶ πολλῶ νόσω ἐπελεύθησε.

ΚΒ ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ Ἀγησιπόλιδος ἀδελφός. Ἐπὶ τῆ τῆ ἔν Λεύκτροις ἐγένετο μάχῃ, ἡς δρχομένης ἀνῆρ ἀγαθὸς γενόμενος ἔπεισε.

ΚΓ ΑΓΗΣΙΠΟΛΙΣ ὁ πρεσβύτερος τῶν

Κλεομβρότος παίδων.

ΚΔ ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ. ὁ τῆ Ἀγησιπόλιδος ἀδελφός.

ΚΕ ΑΡΕΥΣ τῆ Ἀκροτάτος τῆ Κλεομένης. ὁ τῶ Κλεομένη τῶ πατρῶδελφῶ εἰς ἀντιλογίαν ἀφικόμενος ὡδρα τῆς βασιλείας προεκήρη ὑπὸ τῆ γερόντων. Τάτος γδὲν βυσιλεύοντος, Ἀντίνοιος ὁ Δημητρίδης πεζῶν καὶ ναυσῶν ἐπ' Ἀθήνας ἐστράτευσεν.

ΚϞ ΑΚΡΟΤΑΤΟΣ Ἀρέως.

ΚΖ ΑΡΕΥΣ Ἀκροτάτος. Ὁ κατῆτος ἐτελεύτησε νόσω.

ΚΗ ΛΕΩΝΙΔΑΣ ὁ Κλεομένης παντάπασιν γέρον ἂν ἐγκαλέωδρος ὑπὸ Κλεομβρότος τῆ γαμβρῆ ὅτι προδοσία τῆς Σπάρτης ἐπέωη τῆς δρχῆς.

ΚΘ ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ ὁ τῆ Λεωνίδος γαμβρός.

Λ ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ Λεωνίδος. Οὗτος μετὰς Φρονήματος, ἐν τυραννίδος ὅτι τυμῶν βασιλέα οἰκίας τῆς ἐτέρας Ευρυδαμίδαν πῆδα ἐπὶ ἀνελῶν Φαρμάκῳ ὡδρα τῆ εφοροδόντων, ἐς Ἐπεκλείδαν τὸν ἀδελφόν μετέστησε τῶν δρχῶν, ἐν τῆ κράτος τῆς γεροσίας καταλύτας Πατρονόμος τῶ λόγῳ κατέστησεν αὐτῶ αὐτῶν. Ἐπιτυμῶν δὲ μεζῶνων ἐπέθετο Ἀχαιοῖς πρώτοις, ἐν συμβάλων αὐτοῖς, Ἀργεῖοις τῶ αὐτῶν ἡγεμῶν, νικῶ τῆ μάχῃ. εἰ δὲ Ἀχαιοὶ ἐπαγόμενοι σύμμαχον Ἀντίνοιον συμβάλλασιν Κλεομένη ὡδρα Σελασίῳ. Νικησῶν δὲ τῆ Ἀχαιῶν, ἡ Λακεδαιμόνων ἐάλα. Κλεομένη δὲ φέρων εἰς Αἰγυπῶν, ἐν τῆ τῆς ὡδρα Πτολεμαῖῳ πρώτοις ἔχοντες συνέθη δεῖναι καταγνωθεῖν Ἀιγυπῶν ἀνδρας ὅτι τῆ βασιλεία συνεσῶναι. ὡς δὲ ἀποδραῖς ἐκ τῆ δεσπομῆς αὐθις ἡλίσκετο, ἀπέσφραξεν αὐτῶν. Λακεδαιμόνιοι δὲ ἄσμενοι Κλεομένης ἀπαλλαγῆτες βασιλεύοντες σῶκεπὶ ἡξῶσαν. Γένος μῆτοι τῆ Ευρυδαμίδος, καλεομένη δὲ Ἀριαδῶν, Κλεομένης ὁ Λεωνίδος βασιλέως ὑπὸ τῆ ἐγένετο ἐν Σπέρτῃ. Ἀπὸ τῆ Φυγῆς τῆ Κλεομένης ἀρχετομ Πολύβου ὁ Μεγαλοπολίτης, τῶν ἰσορῶν συγροφῶν ἐν βιβλίῳ μ.

ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ

οἰκία ἡ ἑτέρα εἰ λεζόμενοι Προκλέδα, καὶ Ευρυπῶντιδας.

Α ΠΡΟΚΛΗΣ ὁ Αρχιδῆμος.

Β ΣΟΟΣ Προκλέως παῖς θετός.

Γ ΕΥΡΥΠΩΝ Σόος. Τῆ τῶν Φακῶν εἰς τῶ τῶν ἀφικέσθαι δρχῆς, ὡς ἐν τῶ οἰκίαν καὶ τῶ Ευρυπῶντιδας ὄνομα ἀπὸ αὐτῆ λαθεῖν, Προκλέδα εἰς ἐκείνην καλεομένης.

Δ ΠΡΥΤΑΝΙΣ ὁ Ευρυπῶντος. Ἐπὶ τῆ τῶ τῶ ἐχθρῶ τῶ. Λακεδαιμονίῳς ἡξῶ τῶ

ἐς Ἀργείους, καὶ ἐπὶ τῷ ἐγκλήματι τῶν τότε πρῶτον, Κωνσταντίνου ἐπλήρησαν.

Ε̅ ΕΥΝΟΜΟΣ ὁ Πρυτανεύς.

Ε̅ ΓΟΥΔΑΣΚΤΗΣ ὁ Εὐνόμος. Ἐπὶ τῶν τῶν τῷ Εὐνόμῳ ἐν ἐρίῳ διετέλεσαν ἔσπευ ἢ Σπάρτη.

Ε̅ ΧΑΡΙΛΛΟΣ ὁ Πολυδέκτης ἐβασίλευσεν ἔτη ἕξ. Οὗτος καὶ τὴν Ἀργολίδα ἐσβαλὼν, καὶ ἔπειτα πολλοὺς ὑπερον ὑπὸ ἡγεμόνι Χαρίλλῳ γίνετο, καὶ ἡ Σπάρτη ἐπὶ Τεγεάταις ἐξέδος, ὅτε οἱ Λακεδαιμόνιοι Τεγεάταις ἀνέστην ἤλπισαν καὶ ἀποτιμῆσαι τὴν Ἀρκαδίας τὸ Τεγεατῶν πεδίον ὑπὸ ἄλλω μανθῶματι ἐπελθόντες κατὰ τὸ ὄγδοον τὴν Χαρίλλου βασιλείας ἐπὶ Ομηρον γινώσκοντες Φησὶ Σωσίβιου ὁ Λακων ἐν χρόνῳ ἀναγραφῆ.

Ε̅ ΝΙΚΑΝΔΡΟΣ ὁ Χαρίλλου ἐβασίλευσεν ἔτη 11. Τότε βασιλεύοντος τὰ Μεσσηνίων ἐς τὴν ἐκλον τὴν ἐπὶ τῆς βασιλείας οὐκίας ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Λιμναίου συμβάντα γίνετο. ἐπέταλε ἡμεῖς ἐς τὴν Ἀργολίδα ὁ Νικάνδρος ἐρατῆ, καὶ τὰ πολλὰ ἐκάνεισε τὴν χώρας. Μετὰ χρόνους ἡ Ἀσινάϊοι Λακεδαιμόνιοις τῶν ἐργῶν δίκην μίτ' ἐπὶ πολλὰ Ἀργείοις ἀπέδειξαν αὐτῶν μετὰ πᾶσι τῶν τῶν ἐπὶ τῆς Φυγῆ τῆς Φετέρας. Τὸ Νικάνδρος καὶ τὸν τριακόντων τέτατον ἐπὶ τὴν τῶν πρώτων Ολυμπιάδα Φησὶ Σωσίβιος ὁ Λακων ἐν χρόνῳ ἀναγραφῆ.

Ε̅ ΘΕΟΠΟΜΠΟΣ ὁ Νικάνδρος. Ἐπὶ τῶν τῶν Λακεδαιμόνιων καὶ Μεσσηνίων ἀνέστη τὸ ἐς ἀλλήλους μῖσος. καὶ ἤρξαν οἱ Λακεδαιμόνιοι πόλεμος. καὶ τὰ πολλὰ ἐξήσαν τὸν Λακεδαιμόνιοις ἐν τῶν τῶν πόλεμος ὁ Θεόπομπος. Τότε ἡ ἐπὶ ἐκλον τὴν δὲ ἐκλον ἐν Σπάρτη, γίνεται καὶ ὁ πᾶσι τῆς εὐρακίδος καλεσμένης χώρας Λακεδαιμόνιοις ἀγῶν πρὸς Ἀργείους.

Ε̅ ΖΕΥΞΙΔΑΜΟΣ ὁ Αρχιδάμους τῶν Θεόπομπου.

Ε̅ ΑΝΑΣΙΔΑΜΟΣ Ζευξιδάμους. Ἐπὶ τῶν τῶν Μεσσηνίων Φθύγγων ἐκ Πελοποννήσου πόλεμος τὸ δεύτερον κρατηθέντες ὑπὸ Σπάρτη.

Ε̅ Β ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ Ἀναξιδάμους.

Ε̅ Γ ΑΓΑΣΙΚΛΗΣ Αρχιδάμους. Τῶν τῶν, καὶ τῶν πατρὸς αὐτοῦ ὑπερῆξεν ἀμφοτέροις τὴν βίον διατελέσαι πάντες ἡσυχία καὶ πόλεμον ἔσπευ ἐκτός.

Ε̅ Δ ΑΡΙΣΤΩΝ Ἀρσικλέους. Τῶν τῶν τεχθῆναι ἡμεῖς Δημαράτης ἐν μῆσιν ἐπὶ τὰ μείνους ὅτι ἔφη αὐτῶν εἶναι τὴν παῖδα.

Ε̅ Ε ΔΗΜΑΡΑΤΟΣ Ἀρίστωνος. ἔσπευ τότε ἀλλὰ εὐδοκίμων ἐν Σπάρτη, καὶ δὲ τὴν Γαίον ἐρατῆων Κλεομένης συνελευθέρωσας

τῶν Ἀθηναίων, καὶ τὴν τῶν πατρὸς ἀγνωσμοσύνην ἀνησυχίαν αὐτῶν παῖδα εἶναι, καὶ καὶ τὸ μῖσος τῶν Κλεομένης ἐπιγράζοντο αὐτὸν εἰς δικαστήριον ὡς μὴ γνήσιον Ἀρσικλέους ἦν εἶναι, καὶ καὶ τῶν τῶν βασιλικῶν γένους ἀλλότρονον, ἰδιώτης ἐγένετο. καὶ Φυγόντος ἐς βασιλεία Δαρείου, ὅτι πολλὰς χρόνους τὸ γένος καὶ οἱ ἀπόγονοι δέμειναν.

Ε̅ Ζ ΛΕΩΤΥΧΙΑΔΗΣ. οὗτος μετὰ χρόνους ἡμεῖς Ἀθηναίοις καὶ Ἀθηνῶν τῶν ἐρατῆων Ξανθίππῳ τῷ Ἀείφρονος τῶν ἐργῶν τῶν πρὸς Μυκάλη. ἐσπείρασε δὲ καὶ ἐπὶ τῶν Ἀλφειῶν ἐς Θεσσαλίαν καὶ ἐξόν οἰκιστῶν, δῶρα λαβὼν πρὸς τὴν Ἀλφειῶν, καὶ καὶ τῶν ἐν Λακεδαίμονι ὑπαρχομένων ἐς δίκην, ἐφυγεν ἐθελοντῆς ἐς Τεγεάν.

Ε̅ Η ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ ὁ Ζευξιδάμους τῶν Λεωτυχιῶν. οὗτος Ἀθηναίοις μάλιστα ἐκάνεισε τὴν χώραν. ἐρατῆ ἡ ἐσβαλὼν ἐς γλυτὴν τὴν Ἀθηναίων ἀνα πάντων ἐπὶ καὶ πᾶσι ἐπέξει τὴν Φετέρας. καὶ Πλαταιῶν Ἀθηναίοις ὄντων ὄντων πολιορκία τὸ ἄσπευ εἶλετο.

Ε̅ Θ ΑΓΙΣ Αρχιδάμους. Τῶν τῶν τῶν Κωϊστικῶν πρῶτη ἐπιποστρόφησε γυναικῶν, καὶ νικῶν ἀνείλετο Ολυμπιακῶν πρῶτη. ἐπὶ Ἀγιδῶν πόλεμος Λακεδαιμόνιοις πρὸς Ἠλείους συνέση. ἐπέταλε δὲ καὶ ἐς τὴν Ἀθηναίων συνεχώσας ὁ ἄσπευ ἐρατῆ, καὶ ἐπετείχιστο Φρέβρον Ἀθηνῶν τὸ ἐν Δεκελεία.

Ε̅ Ι ΛΕΩΤΥΧΙΑΔΗΣ Ἀγιδῶν, ὃν ὁ πατήρ ἄσπευ ἐφῆσεν αὐτῶν παῖδα εἶναι. καὶ τὴν βασιλείας ὑπὸ Ἀγησιλάου ἐξελήθη.

Ε̅ Κ ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ Αρχιδάμους, ὁ χωλὸς τὸν ἔσπευ πᾶσα. οὗτος ἀπέδειξε τῶν ἐσβαλὼν τε εἰς τὴν Ἀσίαν τὴν ἐρατῆ, καὶ διώμεως ἡμεῖς εἶναι τὴν περὶ. καὶ ἐστὶν αὐτῶν πολλὰ τε ἐργασμῶν καὶ μνημῶν ἀξία ἐν Αἰγύπτῳ. ἐπὶ (καὶ γὰρ ἡδη γέρον) τὸν μὲν καὶ τὴν πρῶτον ἐπέλαθεν ἡ μοῖρα, οἱ ἡ Λακεδαιμόνιοι κωμίσθησαν σφίσι τὸν κρῶν θάπτουσι βασιλικῶς.

Ε̅ Λ ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ Ἀγησιλάου. Τῶν τῶν βασιλεύοντος κατέλαβον τὸ ἱερὸν Φωκῆς τὸ ἐν Δελφοῖς Αρχιδάμους δὲ διαβῶν ἐς Ἰταλίαν Ταρκεντίους βαρβάρων πόλεμον συνδιδίωσαν σφίσι ὁμόρων ἀπέθανεν αὐτόν ὑπὸ τῶν βαρβάρων.

Ε̅ Μ ΑΓΙΣ Αρχιδάμους. Τῶν τῶν κατέλαβον ἀποστρεφῆναι Μακεδόσιν ἐναντία καὶ Ἀντιπατρῶ μαχεσάμενον.

Ε̅ Ν ΕΥΔΑΜΙΑΔΗΣ Αρχιδάμους. Ἐπὶ τῶν τῶν οἱ Λακεδαιμόνιοι εἰρήνευσαν.

Ε̅ Ξ ΑΓΙΣ Εὐδαμίδου. Κατὰ τῶν τῶν Ἰππερατῆα Λακεδαιμόνιων ἐγένετο ἐπὶ Ἠλείους, καὶ ἐκτός τῶν Ἠλείων μάχη, καὶ Μεγαλοπόλεως πολιορκία ὑπὸ Λακεδαιμόνιων, καὶ Πελλήνῳ

νή εἶλον δὲ Σπάρτης. ὁ δὲ ἄριστος Μαν-
λινεύς ὡς παλαιὸν ἤπιαται. πῆς δὲ
πρὸς Ἀργείων συμβαλὼν τῆς περὶ τῆς
πολὺ ἀπέβαλε, ἢ αὐτὸς ὅππῃ πᾶσιν
ἔπεισε.

ΚΕ ΕΥΡΥΔΑΜΙΔΑΣ. Τῶν Κλεομένης
ὁ Λεωνίδης παῖδα ἔπ' ὄντα Φαρμάκῳ ἀ-
νείλεν, ὡς ἐπόντες ἀνὸς ἔφθασαν.

ΚΣ ΕΠΙΚΛΕΪΔΑΣ. Μετὰ τῶν βασιλεύ-
οντων ἐπαύθησαν Λακεδαιμόνιοι.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΚΟΡΙΝΘΙΩΝ.

Σίσυφός Αἰόλος.

Ορνυτίων Σισύφου.

Θοῶς Ορνυτίωνος.

Δαμοφῶν Θοῶντος.

Προπύδας Δαμοφῶντος.

Δωρίδας ἢ Υακίνθου Δαμοφῶντος.

Τῶν βασιλεύοντων Δωρείας φρατῆρας
ἔπ' ἔκορον ἠγέειν δὲ Ἀλήτης ἰπποῦτος
ἔφ' ὕλαντος, τῶ Ἀνπόχου, τῶ Ηρα-
κλέους. Δωρίδας μὲν ἔν κει Υακίνθου
ὡς ἀδόντες τῶ βασιλείαν Ἀλήτη κλη-
μύνασαν αὐτῶ. Τῶν δὲ Κορινθίων ὁ δῆ-
μος ἔξεπεσεν ὑπὸ Δωρείων κρατηθεὶς
μάχη.

Αλήτης, ἢ οἱ ἀπόρονοι αὐτῶ βασιλεύσαν,
ἔς μὲν Βάκχην τὸν Προμυνίδου, ὅππῃ γε-
νεῖας πέντε. ἀπὸ τῶν δὲ οἱ Βακχιάδα
καλέουσι πέντε ἄλλας γυνεῶς ἐς τελέ-
ωτον Ἀρκεσθῆμα. Καὶ τελέω μὲν
ἔχθος Ἀρκεύς, ὁ Περάντας κτείνουσι,
βασιλεὺς δὲ ἔδειξεν ἔπειτα, Πρυτάνεις
δὲ ἐκ Βακχιάδων ἐναυτὸν ἀρχόντες, ἐς ὃ
Κύψελος τυραννῆσαι ὁ Ηετίωνος ἔξεβα-
λε ὅππῃ Βακχιάδας.

Σπάρτων. Οἱ Βακχιάδα τυραννῆσαντες
πλάστοι, ἢ πολλοὶ, ἢ γένος λαμπροὶ Δι-
κίσια ἔτη ἀρδὸν π κατέχον τῶ δρχίῳ,
ἢ τὸ ἐμπόρονον ἀδεῶς ἐκαρπύσαντο. τῶ-
ν δὲ Κύψελος κατελύσας αὐτὸς ἐτυ-
ράνησεν. ἢ μέγχι τριζονίας ὁ οἶκος αὐ-
τῶ σωμένει.

ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΛΥΔΙΑΣ
ΔΙΑΔΟΧΗ.

- ΜCCXXXIV Α ΑΡΔΥΣ.
- ΜCCXXXV Β ΑΛΥΑΤΤΗΣ.
- ΜCCXXXIX Γ ΜΕΛΗΣ.
- ΜCCCL Δ ΚΑΝΔΑΥΛΗΣ.
- ΜCCCLVI Ε ΓΥΓΗΣ.
- ΜCCCLIV Σ ΑΡΔΥΣ ὁ Γύγης.

Ζ ΣΑΔΥΑΤΤΗΣ. Κατὰ τῶν τὰ πρὸς
Μηθυμναίῳ Ἀρίονος. ΜCCLXXXI.

Η ΑΛΥΑΤΤΗΣ. Κατὰ τῶν Ἀφυάγης
ὁ Κυαζάρης ἐβασίλευσεν ἐν Μήδοις. Α-
λυάτης, ὅππῃ ἀφ' αὐτῶ τῶ Κιμ-
μερίων, ἀλκιμωτάτος κίνας αὐτοῖς
ἐπαφῆκεν, οἱ τοῖς πολεμίοις περὶ τῶν
πρὸς μὲν διέφθισαν, ὅππῃ δὲ ἐς φυ-
γῶν ἔξεψαν. ΜCCLXXXVII.

Θ ΚΡΟΙΣΟΣ. Τῶν ὅππῃ ἀφ' αὐτῶ
πρὸς ἀφ' αὐτῶν Βίος ὁ Περικλῆς
ἀπέφθισεν. ἔπειτα τῶ ἢ Λυδῶν βασι-
λεία ὑπὸ Κύρου ἔφ' ἔπεσε κατελύθη.
ἔβασίλευσε δὲ ὁ αὐτὸς Κροισός ἔτη 14.
Κατέχον ἐν ἡ βασιλείᾳ Λυδῶν τὰ ὅλα
ἔτη 14. Μετὰ τῶ τῶ βασιλείαν Λυ-
δῶν ἀπολέσθη, οἱ Σάμιοι ἡττάσθησαν
τῶντες ἐβασίλευσαν τῶ μερῶν ἐκείνων. ΜCCLXXXV.

ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ
ΔΙΑΔΟΧΗ.

Α ΚΑΡΑΝΟΣ. Οὗτος ἐν τῇ Μακεδο-
νίᾳ χώρα πρὸς ἐβασίλευσεν ἔτη 17.
καὶ οἱ λοιποὶ ἄλλοι βασιλεῖς καὶ, ἔως φι-
λίππου ἔφ' ἔπεσε Ἀλεξάνδρου. ΜCCLXXXII.

Β ΚΟΙΝΟΣ ἔτη 17. ἢ πρώτη ολυμ-
πιάς. ΜCCLXXXIII.

Γ ΘΟΥΡΙΜΑΣ ἔτη 17. Κατὰ τῶν Βά-
τος, ὁ ἢ Ἀρκεσθῆμα, ὅππῃ τῶ Κυ-
ρήνῳ ἐκίσε. ΜCCLXXXIV.

Δ ΠΕΡΔΙΚΚΑΣ ἔτη 17. ΜCCLXXXV.

Ε ΑΡΓΕΙΟΣ ἔτη 17. Κατὰ τῶν Γλαῦ-
κος ὁ Χίος τῶ κόλλησεν σιδῆρας εὐρεν.
ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀργεῖος Ταυλαίτιον
ἀφ' αὐτῶ παρθέτων κρατήσας ἱερὸν Ἰδρυσε
Διονύσου ἔφ' ἔπεσε. ΜCCLXXXVI.

Σ ΦΙΛΙΠΠΟΣ. Οὗτος ἐν Αἰγύπτῳ
ὑπὸ Πανταίου ἔφ' ἔπεσε ὅππῃ
τῶ ὅππῃ γένος ἐδοξοφρονήθη. ΜCCLXXXVII.

Ζ ΑΕΡΟΠΑΣ. Κατὰ τῶν πρῶτος οἱ
ἀνδρῶν τῶ εὐρεσιν ἔφ' ἔπεσε ὅππῃ
γῶνα κατέχον, καὶ τῶ λυμαινόμενον
τοῖς ἀμπέλοις τῶ ἀφ' αὐτῶν περὶ τῶν
τῶ ἀφ' αὐτῶ, καὶ τῶ ἀγωνιζόμενος τῶ
γῶνα ἐκάλεσαν. ἔπειτα τῶ ἀφ' αὐτῶ
ἐκάλεσαν. ἔπειτα τῶ ἀφ' αὐτῶ
ἐκάλεσαν. ΜCCLXXXVIII.

Η ΑΛΚΕΤΑΣ. Κατὰ τῶν οἱ ἐπὶ τοῖς
Χείλων Δαμαγέτης Λακεδαιμόνιος πρῶ-
τος γέγονεν ἔφ' ἔπεσε τῶ πεντηκο-
σῶ ἐκ τῶ ολυμπιάδα, ὅππῃ ἔφ' ἔπεσε,
καὶ πρῶτος ἐσηγήσθη ἔφ' ἔπεσε τοῖς βα-
σιλεῦσι ὡς ἀφ' αὐτῶ. ΜCCLXXXIX.

Θ ΑΜΥΝΤΑΣ. Κατὰ τῶν ἢ Λυδῶν
βασιλεία ὑπὸ Κύρου ἔφ' ἔπεσε κατε-
λύθη. ΜCCLXXXIV.

Ι ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. Κατὰ τῶν σωμένη
τῶ ΜCCLXXXII.

ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΠΕΡΣΩΝ ΔΙΑΔΟΧΗ.

ΜΕΣΟΣΧΥΤ.

Α ΚΥΡΟΣ ο Πέρσης κατέλυσε πύλιν Μήδων και Ασυρίων δυναστείαν, κρατήρας δε τ' Ασίας άπάσης έδασίλωσεν έτη λβ. Τότε πώ πρώτω έναιώμ' οι διωάμφοι τ' Εβραίων συχωρήνται άνελθόντες εις Ιερουσόλυμα άνοικίζεν, και τον ναόν οικοδομηθήναι προσέταξε. τής δε επανάστα ήγεντο Ιησούς ο τ' Ιουδαϊσμεν μέγας ιερέας, και Ζεροθάβελ ο τ' Σαλαληλ, ή ψεφήςτης Αρσά, ή Ζαχαρίας ο τ' Αδδω. κατ' αείναιοι δε οι επί Ιησών τ' ναο' πύλιν έδραν έφ' όλοις πεσαρσάνοντα και δύο έτεσι το έργον έκωλύοντ' συμπερανώσει, μέχρις δ' Δαρείου ο Υγιάστω δώσω επ' τ' αυτ' βασιλείας ον' εμπροδίζοντες άνασείλας πλείαν επτρεπέ τ' ναο' πύλιν κατ' ασκώην. Καί συμπληρήσθη εν άλλοις πέρασιν έτεσιν, ώσε σωτελεωθήναι αυτον εν όλοις έτεσι μσ. Κατά Κύρον Σόλων ο Αθηναϊο' ένγνωρίετο, ή οι κληθέντες επ'τα σοφοί παρ' Έλλησιν, άν παλαιότερο' εδεις παρ' αυτοις φιλόσοφο' μνημονώσεται.

ΜΕΣΟΣΧΥΤ.

ΜΕΣΟΣΧΥΤ.

ΜΕΣΟΣΧΥΤ.

ΜΕΣΟΣΧΥΤ.

ΜΕΣΟΣΧΥΤ.

ΜΕΣΟΣΧΥΤ.

ΜΕΣΟΣΧΥΤ.

ΜΕΣΟΣΧΥΤ.

ΜΕΣΟΣΧΥΤ.

ΜΕΣΟΣΧΥΤ.

ΜΕΣΟΣΧΥΤ.

ΜΕΣΟΣΧΥΤ.

Β ΚΑΜΒΥΣΗΣ έτη η.

Γ ΣΦΕΝΔΑΝΗΣ, ή ΣΜΕΡΔΙΣ άδελφοί μάχοι μήας ζ.

Δ ΔΑΡΕΙΟΣ ο Κύρος δώρον, Υγιάστω ή ήος τοίς Μάχοις έπιθέμενο, ή κρατήρας έλασίλωσεν έτη έξ πρὸς τοίς τριακόντα. Τότε κ' το δώρον έτ' εδομηκονταετή χρόνον τ' έρημώσας Ιερουσαλήμ συμπεπερσάνθη ο ψεφήςτης Ζαχαρίας διηλοί λέγων. Κύριε παντοκράτωρ, έως τίν' εμη έλεήσεις πύλιν, Ιερουσαλήμ, ή τις πόλις Ιούδα, ως έπερσείδες τ' εδομηκοντα έτ'; Κατά γάρ το δώρον έτ' Δαρείου ή συμπλήρωσας τής εδομηκονταετηρίδος περσείσται, ώσε δε άπαντ' άρχεσθ' δάν ήμας τών εδομηκοντα εδομαδών δώρο τής έξηκοστής και έκτης Ολυμπιάδ' ή δώρο δώρον έτος Δαρείου, εν ω τ' ά οικοδομήσ' πληρήσται. Επὶ τότε ψεφής τούσιν Αρσά, και Ζαχαρίας επ' δώρον. μετ' ον ό εν τοίς δώδεκα Αγγελ.

Ε ΞΕΡΞΗΣ ο Δαρείου ήος έδασίλωσεν έτη κ'. Ουτ' Αιγυπτον φραλαδών, ή εις Αθinas ελθών, ζώζας τ' Έλλησποντον, έπεπερσεν αυτ'ς. Εν δε Γώμη Πορτίλα τις παρτερος επ' Αφροδ' κατ' εγχεσείσται, ζώσει κατωρύγη, ή νόμοι εν Ρώμη δώρο Έλλησδ' Δω δώδεκα βιβλίων επέμψησεν. Εν τ' έτις π'ς χρό-

ναις έρράγη εν Σικελία το Αιτυνάον ποσ, ή έθλήθη παρ' ή σασμάν ήνομελίαν, ή ποσ Λοκροίς Απειάτη σιδηείσται ή ζος έρρ'ιστο.

ΑΡΤΑΒΑΝΟΣ μέλας ζ.

ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ ο Μακρόχρο' έτη μ. Επὶ τότε τ' κ' Ισθρ και Μακδοχαίον ή Αμάνι περσείσται. Έπερσείσται ο δώρον ο κ' Αρταξέρξης, ήος δε Αρχηλο' τ' Ισραηλίτ'ς, οικοδομήσ' πύλιν πύλιν Ιερουσαλήμ, ή πν ναόν επτρεπέσται.

Η ΔΑΡΕΙΟΣ ο Αρταξέρξης, ο σπικληθείς Νότ' ο, ανέλαν Σορδιανόν έδασίλωσεν έτη ιδ. Κατά τότε τ'ς χρόνος και οι Αθηναίοι π'ς κ' έλληνικίς χράμασιν έρημώσται, μόνον τ' οντων π'ς περσ. Ελίκη και Βύρα πόλις Αχαιίας μέγαλοίς σεισμοίς κατ' πώσται, άν επ' κ' θάλασσαν π'ς ήκη φάινον τ'ς πλεύσιν δώρο Ρατρών επ' Κορμύθον δεξιά. Γαλάται, ή Κελτοί, Ρώμησ' έρρ'ισταν πύλιν έ Καπετωλίς.

Θ ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ ο Μνήμων, έτη μδ. Επ' αυτ' Σωκράτης ή ανείας τ' Αθηναίων το κόνειον πύλιν έτελεύτα. Αριστέλης τ' Γλάτωνι μαθητ' δ' Διούσι έπυράννη τ' Σικελών.

Ι ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ ο σπικληθείς Ωχ' έτη κς. Τότε δώρο τομάτασιν Περσών βασιλεία ή φοβερύτατον δώρον έκείνησται μέ πολλός, τέλος ή ή πν Απιν δώρο φάξαντα, έ κατ' εδομηκοντα ή τ' φίλον οι Αιγυπτιοί εκάλαν μάχοσιν, ή καλ' έπεσ διετέλεσαν εν τ' καταλόγω τ' βασιλείαν έ τ' έπ' πύλιν σκληρόσται, ή κακίαν όρρ'ιστω Φονικώ παρειαζοντες.

ΙΑ ΑΡΞΗΣ Ωχ' έτη ε.

Ι Β ΔΑΡΕΙΟΣ Αρσίμης έτη ε. Αλεξάνδρος έ Μακεδόνης Πέρσικ' σπικληθείς, Δαρείον οι επ' τ' Βήσον άναμρσεν εν Βάκτρ'ς ή καταλύε ή Περσών βασιλεία έφ' όλοις φρατάνασται επ' τ' τριακοντα και Δωκεσίοις. Αλεξάνδρος ή ο μέγας π'σος ήος έρρ'ιστο: κυρεύσας εν Βαβυλωνί τελευτώσται πν βίον εν χ' έτη ή εκατοσείσται π'σασαρεσκ' δεκάτης Ολυμπιάδ'ς, με' έτη Δωκεσίοσται ή τ' τριακόντα εις Κύρο, ός έδασίλωσεν Περσών κ' το πρώτον έτος πέμπτ'ς ή πεντηκοστής Ολυμπιάδ'ς. Κατά ή πύλιν Αλεξάνδρος τελευτώσται Δωκεσίοσται τ'ν βασιλείαν οι μερσείσται αυτ'ς, ή ης εις πύλιν δ' εχας διηρόσται και βασιλεύσται Πτολεμαίος μεν ο λαγ' Αιγυπτιώ, ή Αλεξάνδρειας, ή κατ' εχας Πτολεμαίοι Η, έως Κλεοπάτρας θυγατρ'ς Διούσε, τής δε Ασίας π'σος Ανόρ' εκόσται, τής δε Ασυρίας, ή Βαβυλωνίας και Παλαισίνης Σελόκ' ο Νικάτωρ

φίλων Μηδίας, Πύθων Φρυγίας, ή Λυ-
 διάς, Μελέαργος Παφλαγονίας, Ευμέ-
 νης Καππαδοκίας, Κάσσανδρος Λυκίας
 ή Ελλησπόντου, Λυσίμαχος Θράκης,
 Αντίπατρος Φοινίκης, Οξυάρτης Βακτρι-
 κής, Φίλιππος Δραγγιανής, Φραγα-
 φένης Παρθίας ή Υρκανίας, Τριπόλε-
 μος Περσίδος, Αρκεσίλαος Μεσοπο-
 ταμίας. Καί δ' διέλειπον αεί μετά άλλή-
 λων επινυσιμνοι, έως ή Ρωμαίων δρχή-
 τας τοπαρχίας πάσας κατέλυσε.

ΔΙΑΔΟΧΗ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
 ΑΡΧΗΣ.

Ο γέν Αλέξανδρος ό τ Μακεδόνων βασι-
 λυός έκτονότος άγων τ βασιλείας Δα-
 ρείον τ Αρζάμω χειρωσόμενος καθήλε
 τών Περσών δωκασείαν διαρκέουσαν
 από Κύρου, μέχρι Δαρείας, ήτη σλ. Τής ή
 τών Μακεδόνων βασιλείας καθ'αρχής
 από Καρδίας, έως Αλεξάνδρου, ήτη φη.
 Ο τότε τελευτήσων εν Βαβυλωνί, άχ-
 δεχοντα τών δρχήν τ μόν Μακεδονίας
 Φίλιππος, τ δ Ασίας Αντιγονος, τής
 ή Αιγυπτύς Πτολεμαίος ό Λαγός, τής δέ
 Συρίας Σελεύκος ό Νικάνωρ, ός ή πό-
 λεις δύο έκίσεν εις τά μέρη Κιλικίας,
 ή επέραν εις Συρίαν, και τών μόν Σε-
 λυύκειαν εκάλεσεν εις το αυτό όνομα,
 τών ή Αντιόχειαν εις τή ής αυτ'ε, τών
 δέ Λαοδικειαν εις τή τ Ιουδαίας αυτ'ε.
 και οι μόν τής Συρίας Βασιλευσωντες μετ'
 Αλέξανδρον εισιν 8 τοι.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΤΩΝ
 ΣΕΛΕΥΚΙΔΩΝ ΤΗΣ
 ΣΥΡΙΑΣ ΒΑΣΙ-
 ΛΕΙΑ.

Α. ΣΕΛΕΥΚΟΣ ό ΝΙΚΑΝΩΡ ό
 Αντιόχου πατήρ. Κατά τ8τον τής Ασίας
 πρώτος Βασιλυός Αντίγονος ήρόμνος
 Αντιγονίαν εκήλε τών προς τών Ορόντη
 ποταμώ. Ταύτων Σελεύκος ήπικτίσας
 Αντιόχειαν ανόμεσεν. ή δέ εις ήμεγάλη
 Αντιόχεια. ούτ' ή Λαοδικειαν εκήλε,
 και Σελυύκειαν, Απάμειαν, Εδεσαν,
 Βίρροιαν, Γέλλαν. Καί πώσιν Ασίαν
 παρεσήσατο, ή εν τής νέας πόλεσιν Ισ-
 δαίας ανώκισεν Ελλήσι, και πολιτείας
 αυτ'ε ήξίωσε, και τοίς ενοικιστέσιν ιστί-
 μωσ απέδειξε Μακεδόσι, και Ελλήσιν,
 ως τών πολιτείαν τών τών Διαμύλων. Τό-
 τε, τελευτήσων Ονίς ή δρχιερέως, ό

MDCCII.

MDCCXIII.

MDCCXV.

παίς αυτ'ε Σίμων γένετα Διόδοχος, ό
 ή Δίκαιος ήπικλήσας Διά τε π'ερος
 θεόν εύσεθεσ, ή τ'ερος τ'εσ όμοφυλ'εσ
 εύσεν.

MDCCXVII.

Β. ΑΝΤΙΟΧΟΣ ό ΣΩΤΗΡ. Ούτος έχον
 εκ τής Ιουδαίας Δημητρίος, γαμετήσ
 δέ Σελεύκου τ'ε πατρός αυτ'ε Στρανίκης,
 άρσενά ήόν τ'ε ήπικλήσεντα θεόν.

MDCCXXI.

Γ. ΑΝΤΙΟΧΟΣ ό ΘΕΟΣ. εν τ'ετα τοίς
 χρονοίς Νικομήδης Βασιλυός Βιθυνών
 επ' όνόματι αυτ'ε τών Νικομήδων εκήλε
 πρώτω καλομύλων Ασικόν.

MDCCXXV.

Δ. ΣΕΛΕΥΚΟΣ ό ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ.

MDCCXXVI.

Ε. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

MDCCXXVII.

Σ. ΑΝΤΙΟΧΟΣ ό ΜΕΓΑΣ. Ούτ'ε

MDCCXXXI.

νικήσας τών Πτολεμαίων τών φιλοπάτορα
 τών Ισδαίων προσήγε. Τελευτήσων
 τ'ε δέ ή φιλοπάτορος, ό παίς αυτ'ε
 μεγαλήν ήξέπεμψε δωκασίαν, ή γρατη-
 ρόν Σκόπαν ήπικλήσας εν τή κοίτη Συρία-
 όσ, πόλιά, τε αυτών πόλεις έλασε, και τών
 Ισδαίων έθι (πολεμύμνον γόν τών
 αυτ'ε) προσήγε. Μετ' ε πολυόν τών
 Σκόπαν Αντιόχου νικα, συμβαλών αυ-
 τών προς τής πηγείσ τ'ε Ιορδάνω, και
 πολλών αυτ'ε τ'ε γαλίαισ διέφθειρεν. ύπε-
 ρον δέ Αντιόχου χειρωσόμενος εις εν τή
 κείλη Συρία πόλεις, ως ό Σκόπας κα-
 πεχέκει, και τών Σαμαρείαν, εκασίως
 αυτ'ε προσήγε Ισδαίοι. ό εν Αντιό-
 χου δικαίον ήρκαίμνος τών τ'ε Ισδαίων
 προς αυτόν απήδω ή Φιλομήτιαν άμεί-
 ψαδ'ε, γράφ'ε τοίς τε γρατηροίς αυτ'ε,
 ή τοίς φίλοις, μαρτυρών τε τοίς Ισδαίοις
 ύπερ ών έσπάζει προς αυτών, ή τας
 δωρεάς εις ύπερ τ'ετων διέγνω π'ερασ-
 χείαν αυτοίς ήμθανίζον. Ηδη ή τ'ε προς
 Ρωμαίους πόλεμον ήγνωκώς δοικαλύω-
 ταν, ήπικλήσας τ'εσ ήγυς Βασιλεας
 πεσκατελάμθων, ή Πτολεμαίων εις Αι-
 γυπτον έσπελε Κλεοπάτραν τών Σύρων
 επ'ικλήσιν, πεσκα τών Συρίαν τών και-
 λών ήπικλήσας, ή αυτ'εσ άφ'ήρητ'ε Πτο-
 λεμαίω. Μετ' ε τών ήπικλήσων γω-
 μαίοις Ευβοικά τάλαντα ήπικλήσιν μν-
 ρία, ή πεντάκιχίλια αντί τ'ε εις τόν πό-
 λεμον Δατωάνης. Τ'ετων δέ ή μόν π'ερασ-
 χεήμω, Διαχίλια δέ ή τ'ε πάλιν, επ'ιδαν
 ό δήμος κυρώση τ'εσ ήσάλυσεισ, τ'ε δέ
 λοιπ'α πλέον εν έτεσι ιβ, ήιδοντα καθ'
 έκασον έτ'ε χίλια τάλαντα.

MDCCXXXIX.

MDCCXXXII.

MDCCXXXVI.

MDCCXLV.

Ζ. ΣΕΛΕΥΚΟΣ ό ΦΙΛΟΠΑΤΩΡ. Κατά
 τ'ε τον Σίμων ό προσήγε ή ιερ'ε κατεσ-
 μύλω ήλθε προς Απολλώνιον Θεοσής
 τόν κατ' εκείνον τόν καιρόν κείλησ Συρίας
 ή Φοινίκης γρατηρόν, ή προσήγε εις πε-
 τ'ε χρομάταν άμυθήτων γέμειν τόν εν

MDCCXXXIX.

MDCCXXXIII.

Ιεροσολύμοις γαζοφυλάκιον. Συμμίξας ἡ Ἀπολλώνιος τῷ βασιλεῖ περὶ τῆς μηνυθέντων αὐτῷ ζημάτων εἰς Φάνειον. ὃ ἡ προχειροπύμνος Ηλιόδωρον τὸν ὄντι τῶν πραγμάτων, ἀπέσειλε, διὲς ἐντολὰς πλὴν τῶν προσημμένων ζημάτων ἐκκομιδὴν ποιήσασθαι. ὃ δὲ ὡρῶς γενήθεις εἰς Ιεροσόλυμα τὸ διεγνωσμένον ἐπέτελε. μεταστρωμνὴν ἡ ὑπὸ τῆς ἀνεστρατοπέδουσε πρὸς τὸν βασιλέα.

MDCCLXVI. Η ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ΕΠΙΦΑΝΗΣ. Οὗτος, ἀποθηκόντος οὐκ ἔδραχευόως, τῷ ἀδελφῷ αὐτῷ Ἰησοῦ τῷ μετενομασθῆναι Ἰάσονι τὴν δαχειρωσίων δίδωσιν, ἡ ἀφῆρηθη, πεσοργισθέντος αὐτῷ ἔ βασιλεύς, καὶ ὄντι αὐτῷ τῷ νεωτάτῳ αὐτῷ ἀδελφῷ Ονία, ἐπέκλυε δὲ Μενελάω. εἰσιάσονται δὲ ἔ περὶ δαχειρωίας ληστῆ πρὸς τὸν μετῆ. ταῦτα καταστρέφεται Μενελάου, τὸ πλῆθος διμενεμήθη εἰς ἐκατέρως. ὃ δὲ Ἀντίοχος ὡρμήθη μεταστῆσαι τὸ πᾶν ἔθνη τῶν πατρῶας Ἰησοκείας.

MDCCLXVII. ἡ τὸ μὲν ἱερὸν τὸ ἐν Ιεροσολύμοις μιάσας, Ολυμπία Διὸς ναὸν, καὶ ἐν Γαργζίν ὄρει, Διὸς Ξενία, ἕτως ἀξιώντων τῶν Σαμαρείων, περὶ γόρως. τῷ δὲ Ἰουδαίων ἔθνη κελεύσεις ἀνηκέως ἐπάγων ἐλθρήνιζεν ἠνάγκασε. Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἡ τίς εἰκὼν ἐν Μαδιεῖμ κἀμησῆς Ἰουδαίας, ὄνομα Ματαθίας, ὃς πηύσεις πολλῶν δώσαμιν περὶ ἑαυτὸν τῶν πβωμῶς κατέειλε, ἡ ὅσων ἔβαμαρπίντας ἀπέκτεινε, ὃς περὶ λαθεῖν ὑποχειρίας ἐδουήθη. τὸ δὲ ἱερὸν ἐπέσει τρισὶν ἔρημαθῆν Ἰούδας ὁ ὄπικληθεῖς Μακκαβαῖος, κατῆρας τῶν ἀσθεῖων τῶν χάραξ ἀνευώσασα.

MDCCLXIX. Θ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ΕΥΡΑΤΩΡ, ἔ Ἐπιφανῆς βασιλεύς εἶη ὄνομα ὑπὸ Δημητρεῖς διεφθάρη.

MDCCLXXI. Ι ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΕΛΕΥΚΟΣ, ἡ πει ΣΩΤΗΡ. περὶ τῶν πάντες ἀπεχθῶς εἶχον διὰ τὸ ὑπερήφανον, ἡ τὸ δυσένδοκτον αὐτῷ.

MDCCLXXII. ΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ὁ ἔ Βαλαῖ τῆτι Πτολεμαῖος ὁ εἰλομήτωρ τῶν αὐτῷ θυγατέρων Κλεοπάτραν στωικίζη, Φερνῶ διδῶς χρυσάντε ἡ ἀργυρον, ἔσων εἰκὼς ἡν δῆσαι βασιλέα.

MDCCLXXIII. ΙΒ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ὁ Δημητρεῖς, ὁ ΝΙΚΑΝΩΡ. τῆτι πῆτι Πτολεμαῖος τῶν ἰούσαν στωικίζη θυγατέρων Κλεοπάτραν, τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον ὄπικληθεῖς διαλοσάμνος. Οὗτος ὑπὸ Πάρθων ἀγκάλωτος ἐλήθη.

MDCCLXXIV. ΙΓ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ΕΥΡΑΤΩΡ, ὁ ἔ βασιλεύς εἶη ὄνομα ὑπὸ Δημητρεῖς διεφθάρη.

MDCCLXXV. ΙΔ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ὁ ΓΡΥΠΟΣ, ὁ ἡ Φιλομήτωρ, Ἀντίοχος ἔ Σωτήρ. Οὗτος ἀποθνήσκῃ ὑπὸ Πρακλέωνος ἐπέσλαθῆς, βιώσας μὲν ἔτη με, βασιλεύσας δὲ ἐννεά καὶ εἰκοσι.

MDCCLXXVI. ΙΕ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ΚΥΖΙΚΗΝΟΣ, ὁ τῷ Γρυπῷ ἀδελφός. Οὗτος ὡρῶς ἀνέμνος εἰς Συρίαν πολλοῖς ἔτεσι πρὸς τὸν ἀδελφὸν πολέμων διεπέλε.

MDCCLXXVII. ΙΣ ΣΕΛΕΥΚΟΣ ὁ Γρυπῷ. Οὗτος ἐπολέμα τῷ ἔ πατρῆς ἀδελφῷ Ἀντίοχῳ, ὃς ἐπεκαλεῖτο Κυζικηνός. νικήσας δὲ αὐτὸν

τῶ ὄνομαθῆς, διέφθειρῶ ὄπικληθεῖς αὐτῷ πῶσα βασιλεύσας ἔτη.

ΙΔ ΤΡΥΦΩΝ ὁ ΔΙΟΔΟΤΟΣ. Οὗτος κρητηθεῖς τῆ μάχη, ἡ Φυγῶν εἰς Ἀσάμειαν, καὶ κατῆ πολιορκίαν ληφθεῖς, ἐν αὐτῇ ἐπιδιεφθάρη βασιλεύσας ἔτη τρία, κρητηθεῖς πῶν πολλῶ ὑπὸ Ἀντίοχος κατόντῳ εἰς τὰ πατρῶα.

ΙΕ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ΣΙΑΗΤΗΣ, ὁ ἡ Εὐσεβής. ἔτῳ εἰς τῶν Ἰουδαίων ἐμβαλὸν περὶ τῶν μὲν ἔτῳ βασιλείας αὐτῷ, πρῶτῳ ἡ τῷ Υρκανῷ δαχειρίας, ολυμπιάδῳ ἡ ἔτῳ, τῷ Υρκανῷ εἰς αὐτῶν ἐπέκλυσε τῶν πλῶν, ταφρον ἡ βαθεῖαν καὶ πολλῶν τῶν ὄντων, ἡ διπλῶν τεύομνος ἀπέτειχισε ὄντῳ ἐνοικῶντας. περὶ ἔσασα μὲν ἡ πρὸς αὐτὸν Υρκανῷ, Φιλίαν ἡ συμμαχίαν πρὸς αὐτὸν ποιῆσαι. Τέτε καὶ Ἀθάλῳ κληθεῖς φιλομήτωρ, βασιλεύσας ἔτη πῆντε περὶ τῶν νόσων τὸν βίον. Κατέλιπε δὲ κληρονόμος Ρωμαίως. οἱ δὲ ἐπαρχίαν ἀπέδειξαν τῶν χάραξ, Ἀσίαν περὶ γορεύσαντες ἐμῶνυμον τῆ ἡ παρῶν.

ΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ὁ Δημητρεῖς πάλιν Ἀρσίνῃ αὐτὸν ἐπῆ τῷ ἀγκάλωτος ἀπολυσασατος. ἔτῳ πνηρὸς ἡ. διὸ, μισῶντων αὐτὸν τῶν Σύρων, ἔ περὶ πάντων πρὸς Πτολεμαῖον τῷ εὐσκάνα πρῆσθεις, ὃς περὶ πῆντῶν ἐκ τῷ Σελεύκῳ γένος ὡρῶσῶ αὐτοῖς ἀποληψόμνος τῶν βασιλείων, τῷ δὲ Πτολεμαῖε πῆμψατος Ἀλέξανδρον μῆσρατῷ τὸν Ζεβινῶν λεγόμενον, ἡ μάχης πρὸς τὸν Δημήτριον γυρομένης, ὃ μὲν Δημητρεῖς ἡτῆθεῖς τῆ μάχη Φεύγη πρὸς Κλεοπάτραν τῶν γυναικῶν εἰς Πτολεμαῖδα, ἡ μὲν δεξαμένης αὐτὸν τῷ γυναικός, ἐκῆθεν εἰς Τύρον ἀπελθὼν ἀλίσκεται, ἡ πολλὰ παθὼν, ὑπὸ τῷ μισῶντων ἀπέθανον.

ΙΖ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ὁ ΖΕΒΙΝΟΣ. ἔτῳ Φιλίαν ποιῆ) πρὸς Υρκανὸν τὸν δαχειρέα. ἐπέτε πολέμῳσιν αὐτῷ ἔ Δημητρεῖς παγδὸς Ἀντίοχος Γρυπῷ, ἡτῆθεῖς τῆ μάχη ὄπικληθεῖς εἶρηται.

ΙΗ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ΣΩΤΗΡ. Οὗτος ἐν Πάρθους ἀπέθανε.

ΙΘ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ΓΡΥΠΟΣ, ὁ ἡ Φιλομήτωρ, Ἀντίοχος ἔ Σωτήρ. Οὗτος ἀποθνήσκῃ ὑπὸ Πρακλέωνος ἐπέσλαθῆς, βιώσας μὲν ἔτη με, βασιλεύσας δὲ ἐννεά καὶ εἰκοσι.

Κ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ΚΥΖΙΚΗΝΟΣ, ὁ τῷ Γρυπῷ ἀδελφός. Οὗτος ὡρῶς ἀνέμνος εἰς Συρίαν πολλοῖς ἔτεσι πρὸς τὸν ἀδελφὸν πολέμων διεπέλε.

ΚΑ ΣΕΛΕΥΚΟΣ ὁ Γρυπῷ. Οὗτος ἐπολέμα τῷ ἔ πατρῆς ἀδελφῷ Ἀντίοχῳ, ὃς ἐπεκαλεῖτο Κυζικηνός. νικήσας δὲ αὐτὸν

ἢ λαβὼν ἀπέκτινε. μετ' ἔπειτα δὲ τῷ Κυζικλιῶσι πάσι Αντίοχον, καὶ Αντίγονον Εὐσεβῆος καλῶντο ὡς ἀγαθῶν ἐν-
 τες εἰς Ἀραδίον, ἢ περὶ τὴν Διὰ δὲ μα-
 τὰ πολέμοισι τῷ Σελεύκῳ. καὶ κρατήσαν-
 τες ἐξήλασαν αὐτὸν ἐξ ἅπασης Συρίας.
 ὁ δὲ Φυγὼν εἰς τὴν Κιλικίαν, καὶ γνό-
 μωτο ἔν τῃ Μόψα Ἐσία πάλιν αὐτὸς
 εἰσέπρατε χρήματα. ὁ δὲ τῶν Μοψκε-
 σίων δήμοι ἀνανακτικῶς ὑφῆψεν
 αὐτὸν πᾶσι βασιλείαν, ἢ διέφθειρεν αὐτὸν
 μετ' ἑφίλων.

MDCCCLXI.

ΚΒ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ,
 ὁ Σελεύκου ἀδελφός. οὗτο ἔκφρα-
 πόλεμον πρὸς Αντίοχον τὸν Κυζικηνῶν
 παῖδα βασιλεύοντα τῆς Συρίας. ἢ νικη-
 θῆς ἀπὸ πολλῶν μετ' ἑφίλων.

ΚΓ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ΚΥΖΙΚΛΙῶΣ ΠΑΙΣ, ὁ Αν-
 τίοχον τὸν Διονύσιον μαχρὴ καταπολεμη-
 σάμενος.

MDCCCLXII.

ΚΔ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ὁ Αντιόχου ἀδελφός
 τῶν Διονυσίων. οὗτο ἔκφρα δὲ μα-
 ρημὰ μέρους πρὸς τῆς Συρίας βασιλεύ-
 σαι. Πολεμάσας δὲ ὁ Λάτυρος τὸν Πέτρο-
 ν αὐτῶν ἀδελφὸν Δημήτριον τὸν Ἐνκαί-
 ρον λεγόμενον ἐκ Κνίδος μεταπεμψά-
 μενος κατέστη ἐν Δαμασκῶ βασι-
 λείᾳ. τῆσπις τοῖς δυσὶν ἀδελφοῖς καρτε-
 ρῶς ἀντιτάξμενος Αντίοχος ἀπέθανε. καὶ
 τῆσπις ἡ Αντιόχεια ὑπὸ Ρωμαίων ἤλω, καὶ
 ἡ Συρία δὲ ἤκατελύθη Διαρκέσειαν
 ἔτη σν.

MDCCCLXIV.

Μ Α Κ Ε Δ Ο Ν Ι Κ Η Τ Η Σ
 Α Ι Γ Υ Π Τ Ο Υ Β Α Σ Ι -
 Λ Ε Ι Α Η Τ Ω Ν Λ Α -
 Γ Ι Δ Ω Ν .

Οἱ τῆς Αἰγύπτου βασιλεύσαντες μετ' Ἀλέξαν-
 δρον εἰσὶν οἷδε.

MDCCCLXV.

Α ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ Λάγος, ὁ καὶ
 ΣΩΤΗΡ, ἔτη μ. Οὗτος ἰπποκὼν ἐν τῇ
 Ἀλεξανδρείᾳ κατασιδύνας Λάγῳ
 ὠνόμασεν. Ἐπὶ τῆσπις Μένανδρος ὁ κωμω-
 δοποιὸς ἐγνωρίζετο, καὶ Θεόφραστος ὁ
 Φιλόσοφος. Σίμωνος τῶν δὲ χερσιερέως
 τῶν Δικαίων ἀποθανόντος, καὶ νῆπον ἕγον
 κατέλιπον τὸν τὴν κληθέντα Ονίαν, ὁ ἀδελ-
 φὸς αὐτῶν Ἐλεάζαρος τὴν δὲ χερσιερωπώην
 παρέλαβεν. ὁ δὲ Πτολεμαῖος δὲ ὄλω ἢ
 ἀπάτη ὡς λαβὼν τὰ Ἱεροσόλυμα, ἢ
 τὴν Ἰσθαίαν, πολλὰς ἐξ αὐτῶν κατ' Αἰ-
 γύπτον ἐξώκειλεν.

MDCCCLXVI.

MDCCCLXVII.

MDCCCLXVIII.

MDCCCLXIX.

MDCCCLXXI.

Β ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ
 ἔτη λκ. Οὗτος σὺν Ἰσθαίων νόμος εἰς
 τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν μετέβαλε Διὰ

τῆς ἐβδομήκοντα σφωτάτων Ἐβραίων, ἢ
 ἐν πᾶσι κατ' ἑκάστην Ἀλεξανδρείαν βιβλιοθή-
 κας ἐναπέθετο, πολλὰς τε τῶν Ἰσθαίων
 ἀρχμαλώτας ἀπέλυσε, ἢ ἀναθήματα
 πολλὰ ἀνέθηκε τῷ ἱεῶ.

MDCCCLXXII.

Γ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ ΦΙ-
 λαδέλφος, καὶ Ἀρσιόνης υἱὸς ἔτη κς.

Δ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΦΙΛΟΠΑΤΩΡ, ὁ
 Εὐεργέτης καὶ Ἀραθηναίος υἱὸς ἔτη ις. Οὗ-
 τος προστάξας τοῖς αὐτῶν ὑπερασιταῖς
 ἐλέφαντας φέροντας εἶχε, ποτίσας αἶνον λιβα-
 νωτῶν, ὡς ἅπαντας σὺν Ἰσθαίους δι-
 αὐτῶν ἀπολέση. Εὐξαμνίων ἢ ἐκείνων, οἱ
 ἐλεφαντες εἰς σὺν ἰδίους σφαιρίωντας ἐδή-
 μους ἐμπηδήσαντες πολλῶν αὐτῶν ὄχλον ἐν
 τῇ πρὸς Ἐρεσσὸν ἡμῶν διέφθειραν. Καὶ ἔτω
 ὡς ἀδόξως σφαιρίωντας οἱ Ἰσθαῖοι μετ' ἀ-
 χαρισίας εἰς τὰ ἴδια ἀπελύθησαν. κατ'
 τὸν τὸν καρὸν, πελοποννησίου Σίμωνος
 δὲ χερσιερέως, ὁ υἱὸς αὐτῶν διάδοχος τῆς
 αὐτῶν Ονίας γίνετο, πρὸς ὃν ὁ Λακεδαιμο-
 νίων βασιλεὺς Ἀρειος πρὸς σφαιρίωντας ἐπεμ-
 ψε ἐπὶ σφαιρίωντας. Οὗτος ὁ Ονίας βραχυὸς
 ἢ τὴν διάνοιαν, ἢ τῶν χρημάτων ἢ τῶν.
 Καὶ Διὰ τὸν τὸν ὑπερλατὸν φέρον, ὃν
 πᾶσι βασιλεύουσιν οἱ πατέρες αὐτῶν ἐτέλεον
 ἐκ τῶν ἰδίων τάλαντα εἴκοσι δὲ χερσιε-
 ρῶν, εἰς ὄργλῳ ἐκίνησε Πτολεμαῖον τὸν
 Εὐεργέτην, ὃς ἢ πατὴρ τῶν Φιλοπάτορος.
 ἐκ τῆς τῆς ποιαύτης γηρομῆνης ἀτυχίας ἐπα-
 νόρθωσις γίνετο ὑπὸ Ἰσθαίων τῶν
 ὡς ἀδόξως σφαιρίωντας φιλίαν πρὸς Πτολεμαῖον.

MDCCCLXXIII.

MDCCCLXXIV.

Ε ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΕΠΙΦΑΝΗΣ, ὁ τῶν
 Φιλοπάτορος υἱὸς, ἔτη κδ.

MDCCCLXXV.

Σ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΦΙΛΟΜΗΤΩΡ, ὁ
 τῶν Ἐπιφανῶν υἱὸς, ἔτη λε. Οὗτος Διὰ λύ-
 κη τὴν πρὸς Ἀλέξανδρον τῆς Συρίας βα-
 σιλεύοντα συγγένειαν. ἀποσάξας δὲ τὴν
 θυγατέρα Κλεοπάτραν τῷ Δημητρίῳ δι-
 ὶδωσι πρὸς γάμον, ἢ κατέστησιν αὐτὸν εἰς
 τὴν πατρῴαν δὲ χερσίν. Κατὰ τῆσπις Αν-
 τίοχος ὁ Ἐπιφανῆς τῶν Μακκαδαίων μὴ
 βελομῆνος μιαινοφραγεῖν ἐκόλασεν. Καὶ
 κατ' ἑκάστην αὐτὸν καρὸν Ονίας Ονίαν τῶν δὲ
 χερσιερέως ἐν τῷ Ἡλιοπολίτῃ νομῶ τῆς Αἰ-
 γύπτου ἀκρόδησεν ἱερὸν καθ' ὁμοίωσιν τῶν ἐν
 Ἱεροσολύμοις. τότε ἢ τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ
 Ἰσθαίων τε ἢ Σαμαρείων σὺν ἐπισημοῖς
 πρὸς ἀλλήλους, ἢ περὶ τῶν ἱερῶν ἐπ' αὐτῶν
 Πτολεμαῖον διεκρίνοντο, τῶν μὲν Ἰσθαίων
 λεγόντων κατ' ἑκάστην Μαυσιέως νόμος ἀκρόδο-
 μῆσιν τὸν ἐν Ἱεροσολύμοις, τῶν δὲ Σαμαρει-
 τῶν τὸν ἐν Γαλιζίν.

MDCCCLXXVI.

MDCCCLXXVII.

MDCCCLXXVIII.

Ζ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ, ὁ ἢ
 Εὐεργέτης ὁ δὲ περὶ, τῶν Φιλομή-
 τορος ἀδελφός, ἔτη κθ. Κατὰ τῆσπις Ρω-
 τίλιος ὁ Ρωμαίων στρατηγὸς τὸν Ταυρεμῶ-

νιον ἀνετώσασθαι Ρωμαίοις, καρτερῶς ἀποδῶν πολιορκήσας, καὶ εἰς ἄφατον ἀνάγκην, καὶ λιμῶν ὄντων ἀποστάτας (δύλας) συγκλείσας, ὥστε δέξαμύρας ἐκ παίδων βορᾶς διεληθόντας διὰ γυναικῶν μηδὲ τῶν αὐτῶν ἀλληλοφαγίας μηδόλας φείσεισθαι.

MDCCCLXXXIX.

MDCCCLII.

Η ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΦΥΣΚΩΝ δι' ὄγκων ἔσώματ' Ἰππικληθῆς, ἔτη ιζ', μῆνας 5.

MDCCCLXI.

Θ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΑΛΕΞΑΣ ἔτη ι.

MDCCCLXVII.

Ι ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΣΩΤΗΡ ὁ δούρειος, ὁ ἕως τῶν διωκτῶν Ευεργέτης, ἔτη κδ.

MDCCCLXV.

ΙΑ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ἔτη κη.

MDCCCLXVI.

ΙΒ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ νέος, ὁ καὶ ΔΙΟΝΥΣΟΣ, ἔτη λ.

MDCCCLXVI.

ΙΓ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ἡ 5ῃ νέος Διονύσος θυγάτηρ πλεσιτήσαντα ἀχδέχεται τὴν πατέρα καὶ συμβασιλεύει αὐτῇ Πτολεμαῖος ὁ ἀδελφός. Τῶτον διενεχθέντα πρὸς αὐτὴν ἀνελεῖται μόνη κατέχευε τὴν δόχλιν, καὶ βασιλεύει ἔτη κβ. Ἰὼ Αὐγυςτος καλεσθῶν, ἐν τῷ ἴδι ἔτη τῷ αὐτῷ βασιλείας ἐκράτησε τὴν Αἰγύπτου, κατὰ λύσεις τὴν βασιλείαν τῶν Πτολεμαίων διακρίσεισαν ἐν ἔπειτα διακρίσεισι 5.

MDCCCLXXXVI.

ΕΒΡΑΙΩΝ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ.

1.

ΑΒΡΑΑΜ. Νίνυ τῶν πρώτων βασιλείας τῶν Ασσυρίων πωσαρακοσίων τρίτον ἀγορευτὸν ἔτ' ἔτος τῆς βασιλείας, γυνῆται Αβραάμ. Κατὰ δὲ αὐτὸν χρόνον παρ' Αἰγυπτίους Ἰὼ ἐκκαδέκατη Διωασεία, κατὰ Ἰὼ ἐβασίλευον Ουββαῖοι. ὁ δὲ Αβραάμ λαμβάνει ὡς τῶν πατρὸς γυναῖκα τὴν Σάρραν. ἔτ' ἔτος μόνον, τῶν ἀπειλαχού τὴν Ἰππικλῆ τὰ εἰδωλα πλάτνυ νοσάντων, πὴν ἀληθῆ θεὸν ἐπέγνω, καὶ δημηουργὸν τῶν ὄλων ἀνεκήρυξε. Γίνονται δὲ ἀπὸ τῶν διαμερεσμῶν τῶν συγχύσεως, ἕως ἃ ἤλθεν Αβραάμ ἐκ Μεσοποταμίας, ἐκ πλεως Χαρραῶν, καὶ τῶν οἴκων τῶν πατρὸς αὐτῶν, κατὰ κελύφιν οὐρανῶν, εἰς γῆν Χαναάν, ἡ ὅτι Παλαιστίνη, ἔτη κη. Ἰσῆρχε δὲ τότε ἔτων 66. Διατερίψας ἡ εἰς Χαναάν ἔτη 66 ἐξήκοντα καὶ ἀπέθανε ζήσας τὰ πάντα ἔτη 105. τῷ δὲ πρὸς ἔτη τῶν 105, λιμὸν γενόμενον, κατέβη αὐτὸς εἰς Αἰγύπτου. Ἐν τῷ τῷ τῷ ἔτει τῷ Κρήτης βασιλεύει Ζεύς ὁ τῶν Κρονίου υἱός, καὶ Ηρα. Γίνεται δὲ καὶ ὁ Τυρῶν πρὸς Δία πόλεμον,

135.

136.

137.

138.

καὶ Διόνυσος, ὅχι ὁ τῶν Σεμέλης, ἀλλὰ ἄλλος πολὺ τῶν δέχαιόπερος τὸν οἶνον ἐξεύρε, καὶ ἐν πῆσι λυκοῖς ἀπέθλιψεν, ἀφ' ὧν λυκαῖος ὠνομάσθη. ὡς καὶ Δήμητρα λέγεται ἐφύρειν τὸν σῖτον, καὶ τὴν κελύφιν. αὐτὴ δὲ ἐστὶν ἡ παρ' Αἰγυπτίους πρῶτη Ἰσις. ὁ δὲ Διόνυσος παρ' Αἰγυπτίους Οὐββας λέγεται. Ἐν τῷ τῷ τῷ δὲ καὶ ἡ Μαρσὺς ποδ' φρυγὸς ἔρχεται κατὰ τὸν μῦθον πρὸς Ἀπόλλωνα διὰ τὴν κητέραν ἐλθόντα πρὸς Διόνυσον εἰς Νύσους, κατὰ τὸν Μαρσύναν ἡ πηθέντα ἐκδαρῆσαι, ζῶντα ὡς τῶν τῶν Ἀπόλλωνος διὰ τὴν ὄργην, τὰς τε χορδὰς ἐκρήξατο, καὶ τὴν εὐρημὴν ἀρμονίαν ἀφανίστην. ὕπερον δὲ Μῶσας, καὶ Ὀρφέα τῶν τῶν ἀνδρῶν εἰς Δίον. Τότε καὶ ὄντων παίδων τῶν Ουρανοῦ ἀνμάται. ὡν τὸν μὲν Ἀτλαντα Ἰππικληθῆτον γυρόμνον λαχέον ὄντων ὡς τῶν τῶν Ὀκεανὸν ἔπεισε, καὶ πρῶτον φασι τὴν ἀερολογίαν ἀκρῶσαι, καὶ τὴν σφαιρικὴν λόγον ἐνεργεῖν. ἀφ' ἧς αἰτίας διόξαται τὸν κόσμον ἕως ἡμῶν τῶν Ἀτλαντῶν ὀχεῖσθαι. Τῷ τῷ τῷ τῷ Αβραάμ ἔπεκεν Ἄγγρον τὸν Ἰσμαήλ. Ἐκ τῶν τῶν Ἰσμαήλ οἱ Ἰσμαηλίται, οἱ καὶ Σαρακῆνοί, ὠνομάζονται. Σαρακῆνοί τ' αὐτὸς μεωνόμασιν, ἀπαξίνοντες καλεῖσθαι διδλικάς Αρακῆνοί. Πρῶτος τῶν προφητῶν τῶν Αβραάμ ὁ τῶν θεῶν λόγος Φανῆς ἐν ἀνθρώπων ἀγῆματι τὴν τῶν ἔθνων κλησιν θεοπέλει. ἢ κατὰ ἡμᾶς ὁ τῶν θεῶν λόγος εἰς πέρας ἤγαγε διὰ τῶν εἰς πάντα τὰ ἔθνη εὐαγγελικῆς διδασκαλίας. Εἰς βαθὺ οὐδὲν γῆρας ἐλάσας Αβραάμ καὶ γυρόμνον ἔτων 105 μετέστη πρὸς τὸν θεόν. Τῶτον Ἰσμαήλ ἐν διπλῶ σπηλαίῳ μετὰ Σάρρας κατέθεντο.

CCCLXXIX.

LXXXIX.

ΙΣΑΑΚ. Τῶν Ἰσαὰκ ὄντων χρόνων λβ, τῶν πελοτῶν Σάρρα ἔτων 85 ἐκατὸν ὄκτω, καὶ ἡμῶν ἐν Κεβρών, ἡ πῆσι νῦν Ελδθαρόπολις καλεῖται, ἐν τῷ σπηλαίῳ, ὁ ὠνήσατο Αβραάμ ὡς τῶν Εφρών τῶν Χετταίον περακοσίων δραχμῶν ἵππικληθῆτον μαρτυρία τῶν ἡμῶν Χέτ. ἀφ' ἧς τῶν διὰ γραμμάτων συμβόλαια οἱ Ἕλληες ὁμολογοῦσι προειληφέναι. Ἰσραὴλ δὲ πωσαράκοντα ἔτων γυρόμνον ἔλαβε τὴν Ρεβέκκαν θυγατέρα Βαθθῆλ, ἡ ἕως Ναχωρ ἡν ὄγδοος καὶ τῶν τελοῦται. ὄκτω γὰρ ἦσαν ἀπὸ Μελχῆς ἀπὸ παίδων. Ναχωρ δὲ ὁ πατὴρ Βαθθῆλ ἡν ἀδελφὸς Αβραάμ. τότε ἔσχατος υἱὸς Βαθθῆλ πατὴρ ἡν Ρεβέκκας καὶ Λαβᾶν τῶν πενθεροῦ Ἰακώβ. Ρεβέκκα ἡ 5ῃ ἔσχατος

μὲν εἰσὶ ἐπὶ ἐγγήθη διὰ ὅτι τὸ αὐτὸ
ἔστι, πὺν Ιακώβ, καὶ τὸ Ησαῦ ἐν ἑῷ ἔτη Ι-
σραήλ. Καλλυρὶδα πηγήσιν Ἰαρεβέκα δέ-
δοκε τῷ Ιακώβ, καὶ εἰσήγαγε μέθ' ἐπί-
ρων δώρων διὰ Ισραὴλ πρὸς Ἀβραάμ.
Κατὰ τὰς ἑσὺ χρόνας, οἷς Ισραὴλ ἐ-
γγήθη, ἐν Κρήτῃ ἀρξεν Κρόνον ἢ Ρεῖον
Ἑλλήνας ἰσορῶσιν.

CLX.

ΙΑΚΩΒ. Τῷ οὖν ἐπὶ αὐτῶν κτ' ἡ ἀκρ-
εῖ λόγον ἀπέδρασεν Ιακώβ διὰ περσώ-
πα Ησαῦ ἔ' ἀδελφῶ αὐτῶ. καὶ δαλεύ-
σας ἐπὶ ἔ' ἔλαβε πῶν Λεῖαν. ἢ μὲν ἔπρεα
ἐπὶ ἔ' ἔλαβε πῶν Ραχήλ. ἔκ μὲν ἔν τῷ
Λεῖας ἐγγήθησεν τὸ Ραβείμ, πὺν Συμεών, τὸν
Λοῦι, τὸν Ισδάν, τὸν Ισραῆλ, τὸν Ζαβ-
λὼν, καὶ πῶν Δίνα, ἔκ ἣ τῷ Ραχήλ τὸν
Ιωσήφ, ἐκ ἣ τῷ παρθένῳ Βαλαῖς τὸν Δαν,
καὶ τὸν Νεφθαλαῖμ, ἔκ δὲ τῷ Ζελφῶς
τὸν Γαδ, καὶ τὸν Ἀσήρ. εἰκοσὶν ἔν ἔτῳ
διατρέφας μὲν ἔ' λάβαν ἀπέδρα ἔξ αὐ-
τῶ, ὄντῳ ἔ' Ιωσήφ χρόνων τριῶν. δια-
βαίνων ἣ τὸν Ιερδάνῳ ἀπὸ Βελόγηθ, ἢ
μετὰ κληθῆ Ισραὴλ. Ἐπὶ ἣ πικρὴ ἢ Ραχήλ
πῶ Ιακώβ τὸν Βενιαμίν, ἢ πλῶσθησα-
ρα θάπτεται ἐν τῷ Ευφρατῶν, ἐνταυτῷ
ἐστὶν ἢ Βηθλεέμ. μετὰ ἔ' γὰρ τῆς Βηθ-
λεέμ, ἔ' τῷ Ιερσσαλήμ, εἰς τὸν ἰπώδρον
ἢ Λάραζ, ἐστὶ τῆς Ραχήλ ὑπερκει-
μένη τῆς γῆς. Ἐπὶ μὲν ἢ δέκα ἔτη ἐπέ-
ζησεν ὁ Ιακώβ ἐν Αἰγύπτῳ. τῆς δὲ ζωῆς
αὐτοῦ αἱ πάσαι ἡμέραι εἰς μὲν καὶ ἑκατὸν
ἔτη μετρηθείσαι.

CLXI.

CCXXII.

CCXXXVII.

CCXXXVIII.

CCCVII.

CCCLXI.

ΙΩΣΗΦ. Τελούτῳ ἐν Αἰγύπτῳ ἔτη βιώ-
σας ἑκατὸν ἢ ἐπὶ ἔ'.

ΜΩΣΗΣ. Ευρηθὶ κτ' μὲν Ιναχον τὸν πρῶ-
τος βασιλευσάρα Ἀργος Ισραὴλ ἡρό-
μυθῳ, ἔξ ἔ' τὸ δωδεκάφυλον τῶ Ισ-
δαίων ἔθνος τῆς τῶ Ισραὴλ ἐπωνυμίας
κατήξιώθη. κτ' δὲ πῶν Σεμίραμι ὁ Α-
βραάμ. Μωσῆς ἣ τέτων μὲν νεώπερῳ,
τῷ δὲ παρ' Ἑλλήσιν δὲρχαιολογυμνίων
ἀπάντων περσούπερῳ, Ομήρου λέγων ἔ'
Ἠσίοδον, ἢ αὐτῶν τῷ Τρωϊκῶν, ἢ ἐπὶ
Διοσκῶρον, Ἀσκληπιῶν, ἢ Διονύσων, ἢ ἡρώ-
ων πε πάντων, Ἐρμῶν, ἢ Ἀπόλλωνῳ, τῷ
πε λοιπῶν παρ' Ἑλλήσιν θεῶν. Ἐκ τῶ Α-
βραάμ, ἢ τῆς Χετῆρας γυνάπτῳ Ιεζαῦ.
ἔκ τότε Λαδαν. ἔκ τότε Ραχὴλ,
ἢ Ισθῆρ, καὶ Ισθάβ. ἔκ δὲ Ισθῆρ Σεω-
φόρα, μὲν ἔ' ἡμε Μωσῆς, καθὼς ἰσορῶι Δη-
μήτραῳ. ἢ Μωσῆς μὲν διὰ Ἀβραάμ
ἔ' ἔδομῳ, ἢ ἣ Σεωφόρα ἐκῆ. ὡς ἣ λέ-
γῃ ὁ Ἀφρικανός, ἔκ τῶ Ησαῦ, ἄλλοι πε
πολλοὶ, ἢ Ραχὴλ, γυνάπτῳ. Ευπόλε-
μῳ Φησὶ τὸν Μωσῆα πρῶτον σοφὸν γε-
νέσθῳ, καὶ γράμματῳ ὡρῶδῆσαι Ιε-
θαίσις πρῶτον. ὡρῶ Ιεθαίων δὲ φοί-

νικας ὡρῶλαδων, Ἑλλήνας δὲ ὡρῶ
φοινικῶν νόμος ἣ πρῶτῳ Μωσῆς γρα-
φῆ τοῖς Ιεθαίοις. ἐν δὲ τοῖς τότε χρόνοις
γένονε τις ἀνὴρ μέγας, ὅς αὐτὸρ ὄντων ὦν
εὐασίλωσε τῆς Ἀπικῆς ἔτη νβ. Ονομα-
τῶ ἀνδρὶ Ὠγύργη. ἐπὶ αὐτῶ γένονε κα-
τακλυσμός ἐν τῇ Ἀπικῇ μόνῃ αὐτὸς δὲ
ἀπώλετο, ἢ ἢ χώρα πάσα, ἢ ἔως ἔτων
διακοσίων ἐρημῳ ἔμεινεν. τῷ ἣ Ἀου-
ρίων εὐασίλωσεν * Ἐρεχθίδος, Αἰγυπτίων
δὲ Πειτώνῳ, ὁ ἢ Φαραῶ, ὅστις εἶχε
μαγας Ιαννώ, ἢ Ιαμβρόν. Ἐπὶ δὲ τῆς
βασιλείας τῆς εὐαθῆθῆ ἐν Αἰγύπ-
τῳ τὸ τῷ Ἑβραίων ἡρόμυθῳ. ἢ τότε ἔγγετ
ἢ ἔξοδῳ τῶ ἡῶν Ισραὴλ. ἢ Μωσῆας ἢ
γυμνὸς κατέλιπον πῶν Αἰγυπτίων οἱ Ἑ-
βραῖοι, τῆς Ιακώβ μετὰ ναπῶσεως εἰς αὐ-
τῶν γυμνῶν δὲρχαιοίσις πρὸς τοῖς δε-
καπένη ἐμιαυτοῖς ὑπερον, μὲν δὲ ἔτη τριά-
κοντε ἢ πετρακόσια, ἢ τῷ Ἀβραάμ εἰς πῶν
Χαικαναίαν ἐλθεῖν. ἔ' δὲ μάρτυς ὁ Ἀπίσο,
λος ἔτω λέγων Διαθηκῶν περσικυρω-
μνίων ὑπὸ ἔ' Θεῶ εἰς Χερσὸν ὁ μὲν ἔτη,
πετρακόσια ἢ τριάκοντα γενεῶν ἰομῳ,
ἔ' ἀκυροῖ εἰς τὸ καταρῆθῆσαι πῶν ἐπιγυ-
γελίαν. Καὶ πάλιν ὁ Μωσῆς, ἢ δὲ καλοῖ-
κησις τῶ ἡῶν Ισραὴλ, ἢ κατῶκησαν ἐν τῇ,
Αἰγύπτῳ, ἢ ἐν γῆ Χαικαν, ἔτη πετρα-
κόσια. Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τότε τοῖς πῶν δυ-
κῶ, ἢ πῶ κτ' ἢ Ἰταλίαν μέρη ὑπὸ τῷ ἡῶν
Γίνο, τῶ καὶ Διός, ἔτοπαρχεντ. ἐν δὲ
τοῖς Ἑλλήσιν ὁ Προμηθεὺς ἢ ἔπμηθευς,
Ἀτλας, πε, ἢ ὁ πῶν Ἀργος ἐγνωρί-
ζοντ, ὄν ἢ καλοῖ Φθαλμον, διὰ τὸ ὄξυω-
πέσθῳ τὸν ἢ πῶν ὄξυωπικόν εἶναι τῷ Διῶ-
νοϊαν, ἐκάλεν. Καὶ ὁ μὲν Ἀτλας ἀερο-
νομικῶ ἐπὶ εἰς ἐπσημῶ. Διὸ καὶ τὸν
ἔρανδον αὐτὸν βασιλεῖον ἐμυθῶσαντ.
Ἡρόδοτῳ δὲ λέγῃ τῷ Ηρακλεία μάντιν
καὶ Φυτικὸν γενόμυθον ὡρῶ Ἀτλαντῳ
τῶ βαρβάρων τῶ σφυρος διαδέχεσθῳ
ἔ' τῶ κόσμω κίονας, αἰνιτομυθῶ τῶ
μύθῳ πῶν ἔρανίων ἐπσημῶ μαθη-
σῆ διαδέχεσθῳ. Προμηθεὺς δὲ πῶν γεγα-
ματικῶ, ὡς Φασπ, ἔξενεν. Οἱ δὲ
Ἀναξαγόρει εἰρημῶσῳ νῦν μὲν πῶν
Δία, πῶν δὲ Ἀθηνῶν τέχνην. ἔ' ἔν ἢ τὸ
Χειρῶν δὲ ὄλλυμνῶν ἔ' ἔρει πολυμήτις
Ἀθῆνη. Προμηθεὺς δὲ νῦν ἔλεγον. * Προ-
μήθεια γὰρ ἔ' ἔ' ἀνθρώποις ὄνδς. Διὸ,
καὶ μυθεύονται ἔ' ἀνθρώπων μετὰ-
πεπλάσθῳ, δηλῶν, διὰ ἰδιωτείας
εἰς γνώσιν. Ἐπμηθεὺς δὲ πῶν μυσικῶ
ἔξενε, ἢ Δούκαλιῶν δὲ πῶ πῶ τῶ
κατακλυσμῶ τῆς Ἀπικῆς ἀνετάξασθ.
Μωσῆς δὲ δῆσῳις μεγάλας ποιησῳ με-
νῳ πρὸς πῶν θεῶν, εἰς τὸ Διαβῶλαι τῷ
Ιορδά-

D V.

LXXV.

CCCCXLI.

CCCLXXXV.

CCCKXXI.

Ιορδά-

Ιορδάνω, ἢ ἰδεῖν πῶ γλῶ τῆς ἐπαγγελίας, ἔχ' ἰσχυρότητα. ἀλλὰ εἶπεν αὐτῷ ὁ θεός. Ἰουάνω σοί. ἀνάβηθι ἐπὶ πῶ κερυφῶν ἔ' ὄρας. καὶ ἰδε πῆς ὀφθαλμοῖς σ'ε, ὅτι εἰ ἀναβήθῃ τ' Ιορδάνω. ἢ ἐπελότηζεν ὁ Μωσῆς ἐν πῶ ὄρει ἐκείνω ἐτῶν ἑκατὸν ἕκασσι. ἢ ἠγεῖται ἔ' λαὸς Ἰσραὴλ ἔτη κβ, ζήσεις πᾶ πάντα ἔτη ἑκατὸν δέκα.

D LXLV.

ΤΩΝ ΚΡΙΤΩΝ ΙΣΡΑΗΛ
ΕΡΑΝΑΛΗΝΙΣ Δε τ'
Ελληνικῶν ἰστορικῶν.

Μετὰ Ἰησῆν τ' Ναυῆ, πρῶτ' ἀρξαι τῶ λαὸ λέγει Χαλεῖ.
ΧΑΛΕΒ ἔτη λ.
ΙΟΥΔΑΣ ἔτη ζ.
ΑΛΛΟΦΥΛΟΙ ἔτη οκτώ.

D LXXII.

Μετὰ τῶν λαὸς εἰδώλοισι λατρεύουσιν ἐκδίδο) Ἰδωλοῦσιν πῶ Χασαριάμ βασιλεῖ Συρίας τ' Μεσοποταμίας ἔτη ιη.

D LXXIII.

Ἐπερῆσαντ' πίνω πῶ λαοῦ πρὸς θεόν, ἀνίστησι πρῶτων τ' ΓΩΘΟΝΗΛ κερπῶν ἀδελφὸν νεώτερον τῶ Χαλεῖ ἐκ Φυλῆς Ἰδδα, ὃς ἔκρινε τ' λαὸν ἔτη μ. Ἐπὶ τότε γέρονε κατὰ πινος ὁ δὲ Δουκαλίαν κατὰ κλυσμῆς ἐν τῇ Ἑλλάδι.

D CXXI.

Καὶ πάλιν τὸ πονηρὸν ποιήσας Ἰσραὴλ παρεδόθη Αἰγυπτῶν βασιλεῖ Μωαβιτῶν. ἢ ἐδωλόσεν ἔτη ιη.

D CXXII.

Πάλιν αὐτὸς ἐπιπερῆσαντ' ἀναρῆται διὰ τῶ ἀμφοτεροδεξιοῦ ΑΩΔ ἔπεισιν ὀρθόηκοντα. ὃς ἔχε τὸ ἐπώνυμον τῶ πρὸς διὰ τὸ ὀμοίως ἐν παντὶ πράγματι τῇ εὐωνύμῳ χρῆσασθαι χειρὶ, καθάπερ ἢ τῇ δεξιᾷ. Τότε πῶ κβ ἔτη ἐβασίλευσε τ' Απικῆς ὁ Κέρκωψ. ἐν δὲ πῶ ὅτ' ἔτη γέρονε κατὰ κλυσμῆς ἐν Θεβαιίαι, καὶ Αἰθιοπία. Τότε καὶ Τρῶς τ' φρυγῶν χωρεῖς ἤρχεν ὁ Ἰλξ ἢ Γαυμηίδης πιπῆρ.

D C L X I X.

Μετὰ τῶ λαὸ γέρονε κερπῆς ΣΑΜΕΓΑΡ ἔτη ἐπία, πιπᾶζας ἐκ τ' ἀποφύλων ἐν ἡμέραι μιᾷ ἐν πῶ τῶ ἀρῶν πρὸς τ' βοῶν ἀνδρῶν ἑξακοσίους.

D C X C I.

Πάλιν εἰδώλομανοῦντ' Ἰσραὴλ παρέδωκεν ὁ Κύριος ἐν χειρὶ ΙΑΒΕΙΜ βασιλείως Χανααν ἔτη κ.

D C X C I I.

Μετὰ πῶτε ΔΕΒΒΟΡΑ περὶ Φῆτες, γυνὴ Αφειδῶν, Φυλῆς ΕΦραῖμ ἔκρινε τὸν Ἰσραὴλ. Διὰ ταύτης ἠγήσατο ΒΑΡΑΚ ἕως Αβεινοάμ ἐκ Φυλῆς Νεφθαλίμ τ' καὶ Σιπῆρα μάχης τῶ ἀρῶν σαθηροῦ Ιαβείμ, ἢ ἐκράτησε πᾶσας τ' διωάμειως αὐτοῦ. αὐτὸς ὁ Σεισίρα πῆς πρὸς ἀμαθουγῶν ὑπὸ Ἰαηλ γυναῖκός Χαμέρ τῶ Κινναῖς ἀναρῆται πιπᾶζω κατὰ

D C X C I I.

τ' γνάθῃ διαπυρεῖς. Κατὰ τῆς δὲ χρόνος ΚΑΔΜΟΣ ἐν Θήβαις ἐβασίλευσε.

Μετὰ δὲ πῶ Δεβόρας τελευτῶν δὲ ζήμαρτε πάλιν ὁ λαὸς, ἢ παρεδόθη τοῖς Μαδιναίοις ἔτη ζ.

D C C X X I I.

ΓΕΔΕΩΝ δὲ αὐτοῖς ἐκ Φυλῆς Μανασσῆ θεοῖς σημεῖοις τῆς νίκης κομισάμενος τ' πῆσιν ἐπανίστα), καὶ ἐν τοῖς ἀνδράσι τοῖς λάψασιν, καθὼς κῶων, τ' πολεμίων ἐμυριάδας διαχειρισάμενος ἤρχε τῶ λαοῦ ἔτη μ. ἐν τοῖς χρόνοις τῶ Γεδεὼν ἢ Ὀρφεὺς ὁ Θραῖς ὁ Λυρικὸς Οδρῶσι, ὁ σφῶπαι ἢ περὶ βόητ' ποιητῆς, ὅστις ἐξέβητο θεογονίας, ἔ' κόσμος κλισιν, καὶ ἀνδρῶν σπασαργίαν. Τότε καὶ ἐκτίσθη τ' Ἰλιον ὑπὸ τῶ Ἰλξ. Μετὰ τῶ ἔτη τῶ κλισθῆναι τὸ Ἰλιον, ἐκτίσθη Κύζικος μητροπόλις Ἑλλησπόνθῃ, καὶ Ἀσῖος ὑπὸ Κυζικῆς. ἐκτίσθη ἢ ἢ Τύρῶν πρὸ τῶ ἐν Ἰεροσολύμοις κατὰ ἔτη ἑξακοσίους πρὸς πῶ ἐπί. ἐγνωρῆζεν ἢ ἐν χρόνοις τῶτοις ὁ Ἡρακλῆς ὁ ἦρος, ἢ οἱ Ἀργοναῦται οἱ περὶ τ' Ἰάσωνα τ' Θεοσαλόν, οἱ ἴνες ἀνιόντες τ' ἀνάσταν τ' Ποικίλης θαλάσσης ἐπολεμήθησαν ὑπὸ Κυζικῆς τῶ βασιλείως τ' Ἑλλησπόνθῃ δὲ αἰφνης. Καὶ συμβαλόνητες ἀλλήλοισι ναυμαχίᾳ ἀπέκταναν τ' Κύζικον. Μεμαθηκότες δὲ, ὅτι ὁ Κύζικος ὁ σφαγῆς ὑπὸ ἀπᾶν συγγῆς αὐτῶν ὑπῆρχεν, ἦσαν συγγνώμῃ τῆς ἀγνοίας αὐτῶν, ἔ' ἀποθεραπεύοντες τὸ θεῖον ἐκίσαν ἐν αὐτῇ τῇ Κυζικῶ ἱερὸν. Ἐκείθεν τοίνυν οἱ Ἀργοναῦται ὁρμήσαντες, ἢ διὰ τῶ ἀνάσταν βεβλόμνοι παρελθεῖν, ἐκὼν ὑπὸ Ἀμύκῃ στρατοδωλοῦν κατ' αὐτῶν. Δεδιότες ἐν κόλπῳ ἰνὶ ἀργῶν ἢ ἀλσῶδες περὶ ὄρασι, καὶ αἰετῆς πόλεμον πῶ Ἀμύκῃ συμβάλλασιν, καὶ ἀποκτείναντες αὐτὸν ἐκεί ἐκίσαν ἱερὸν, Σωσθημον ὀνομάσαντες, διὰ τὸ αὐτῶν ἐν τῶ σθαθῶσαι. Μετὰ τῶ πῶν ἰκλῶ Ἀμύκῃ οἱ Ἀργοναῦται μέτ' Ἡρακλέους δὲ πῶ Ποικίλην θαλάσσαν ἐκπελεύσαντες, πῶν ἐδείμαντο δὲ πῶ τῶ Ἡρακλέους ὀνομά.

D C C X X I I I.

D C C X L V I I.

D C C X L I V.

ΑΒΙΜΕΛΕΧ ἕως Γεδεὼν ἔτη γ. Ἐπὶ τότε Ἡρακλῆς μετὰ πῶ δὲ Κολχιδῶ μετὰ τ' Ἀργοναυτῶν ἀποπερὶσθη ἐν Λιβύῃ γενόμενος, καὶ Ἀντάφω συμβαλῶν, διαμονιῶδη πῶ καὶ μουσεῶ φάσματ'α τελεῖται, καὶ νικήσας αὐτὸν, νοσολοιμῶδῃ περὶ πῶ καὶ μανῆς, εἰς πῶ ἑαυτὸν ῥίψας, τελευτᾷ.

D C C L X V I I.

D C C I X V I I I.

D C C C X X V.

ΩΛΛΑ ἔτη κγ.
ΙΑΔΕΙΡ ὁ Γαλαδίτης ἔτη κβ.
Μετὰ τῶ πῶν δὲ ζήμαρτεν ὁ λαὸς ἢ παρεδόθη τοῖς Ἀμανίταις ἔτη ιη.

D C C I X V I.

D C C C X V I I.

D C C C X I X.

DCCLXX.

Ἐπί τῃ πλὴν πρὸς θεὸν ποιησάμενοι ἐπάνο-
δον σώζοντες) Διά τ' ΙΕΦΘΑΕ τ' Γαλα-
δίτα ἔτη 5.

DCCLXXV.

Μετὰ τῶν ΑΒΕΣΣΑΝ ἔτη 7. Κατὰ τέ-
τα ὅν χρόνος Ἰλιον ἐκτίθη, ἐν ἡ Τροία
ἐν Ἀσκληπὸς πλὴν ἰατρικῶν ὀπισθίμῳ
μετή.

DCCLXXVI.

ἘΓΛΩΝ ὁ Ζαβυλωνίτης ἔτη 7.

DCCLXXVII.

ΑΒΔΩΝ ὁ υἱὸς Σελαίμ, ὁ φαραθωνίτης,
ὁς ἐν πύργῳ περὶ δὴ μ, ἐν ἐκτόνῳ λ,
ἐκέρυε τ' Ἰσραὴλ ἔτη 7. Κατὰ τῶν, ὡς
ἔνοι λέγουσιν, Ὀρφεὺς ὁ Θραξ ἐγνωρίζε-
το, ἐν Ἰλιον ἐάλω κτ' ἐν ἔτ' τ' Ἀγα-
μέμνον' βασιλείας, Δημοφῶν' τ' Ἐ-
ρησῶς βασιλευσίνος Ἀθήνησι, τῶ πρώτῳ
ἔτη, Θαρρηλιῶν' μίμους δούτερον ὄππ
δίκαια, ὡς Φησι Διούσι' ὁ Ἀργεῖ' Ἐ-
Αιγείας δέ, ἐν Δερκύλ' ἐν τῇ τρίτῃ,
μίμους Παιέμ' ὀγδοῦ Φθινό' Ἐλλά-
νικ' γδ δωδεκάτῃ Θαρρηλιῶν' μη-
νός. Καί τινες τ' τῶ Ἀθικῶ συγγραφα-
μῶν, ὀγδοῦ Φθινό' Ἐλασιεύον-
τ' τὸ τελευτῶν ἔτος Μενεσθέως, πη-
θύσης σελεύης. Νυξ μὲν ἔλω (Φησὶν ὁ
πλὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποικηῶς) μεσάτι,
, λαμπρῶν δ' ἔπετελέε σελίνα. Ἐπεροὶ δέ
, Σικρόφ' ἔρω τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ. Καλ-
λιθένης ἢ ἐν δούτερον τ' Ἐλλῶνικῶν ἔτω
, γράφα. Ἐάλω δέ ἡ Τροία Θαρρηλιῶ-
, ν' μῆνας, ὡς μὲν τινες ἰσραηλῶν, ἢ ἰσα-
, μῆνας, ὡς δέ ὁ πλὴν μικρὰν Ἰλιάδα, τῇ
, ἢ Φθινό' Διορίζε γδ αὐτὸς πλὴν ἀλω-
, ριν, φάσκων συμβῶναι τότε πλὴν καπέ-
, ληψιν, λῶκα, νυξ μὲν ἔλω μεσάτι,
, λαμπρῶν δ' ἔπετελέε σελίνα, μεσπυλίου
, δέ μόνον τῇ ὀγδοῦ Φθινό' ἀνατέλλε.
, Λυσίμαχ' δέ Φησι, Δημοφῶν' Ἐ-
, θλώσι βασιλευσίνος ἔτος τετάρτῃ, Θαρ-
, ρηλιῶν' ἰεμῶν δέκατῃ. Διούσι' Ἐ-
, Ἀλικαρνασσεύς Ἰλιον ἦλω τελευτῶν',
, ἢ δὴ τ' ἔτος, [ἔτος] ἐπ' ἄκα δέκα πρῶτε-
, ρον ἡμέρας τ' ἔτος τ' ἔτος, ὀγδοῦ Φθί-
, νό' Ἐλλά, μίμους Θαρρηλιῶν', ὡς Ἀθη-
, ναῖοι ὅν χρόνος ἀγρῶ.

DCCLXXI.

Γάλιν ὁ λαὸς πρῶτον τῶν ἐκδέδο' ἄλλο-
φύλοις ἔτη 6.

DCCLXXII.

Ἐπρὲς Ἰωλ' δέ τῶ λαῶ πρὸς θεὸν, ἀνίστησι
τ' ΣΑΜΩΝ πᾶν τῶ Μανωὲ υἱόν, ἐν Φυ-
λῆς Δαυ, ὅστις κατὰ πολεμίας ὅν' ἄλ-
λοφύλους ἀρχῆ ἔτη 6. Τῶν κατὰ πλὴν
τῶ σώματ' ἀλλήλῳ ἀνυπόστατον ἡμέρας
Φασὶν ἐσκέτε τῶ βοωμῶν παρ' Ἐλλη-
σιν Ἡρακλῆ.

DCCLXXIII.

ΣΑΜΑΝΗ ἡγήσθη τῶ λαῶ τῶ Ἐβραϊ-
κῶς ὀρθοδοξίας, ἔτ' ἄναρχίας γενο-
νῆας. Καὶ ἐπρὸς τὴν ἐκαστος ὅπερ ἐβόληο,
εἰς αἰὲς ἐν ἀναρχίᾳ γίνεσθαι, ἔτη 6. Εἰ-

ρήνην ἔχον ὁ λαὸς πρὸς ὅν' ἄλλοφύλους
ἔτη 6, Σαμανῆ ἡγήσθη.

ΗΛΕΙ ἱερεὺς ἔτη 6. ὡς ἢ τὸ Ἐβραϊκόν, ἔτη DCCLXXV.

μ. ἐν ἡ τῶ πλείοντι ἐπ' ἡ ἱερατικῆς ἡλῆ
ἐγνήθη ὁ πρῶτος Σαμῆλ, ἐν τῶ ὀγ-
δόω ἔτ' ἐδόθη ἐν τῶ ναῶ. ἐν τῶ ἔτ' ἡ-
ξάλο κλίνεν τ' Ἰσραὴλ. Κατὰ τέτατος τῶ
χρόνος, ὡς πρὸς Διοκῆ, Ἰλιακῶς πόλεμος
ἐγένετ' ἔτη δέκα, ἐν τῶ Ἰλιον ἦλω, ἐν ὁ
Πελαμῆδης εὖρε πᾶν τῶ γράμματ' Ἐ-
Φαδῆτα, Α, Β, Γ, Δ, Ε, Ι, Κ, Λ, Μ,
Ν, Π, Ρ, Σ, Τ, Υ. Προσέθηκε δέ αὐτοῖς
Καδμῶ ὁ Μιλῆσι' ἔπειτα γράμματ' Ἐ-
τῶ Θ, Φ, Χ. ἄλλο καὶ πλὴν τῶ χρόνω
πρὸς ἐνεακαιδέκα ἐχρῶντο ὄντοί τ' ἀρχαῖοι
μὴ ἔχοντες τὸ Υ, πλὴν ψαλίδα παιλίδα
ἔλεγον, καὶ ἄλλα πλὴν γράμματ' ἄλ-
λους ἀρεφῶντων, καὶ ἔλεγον, ἐν ἔργον.
Πρὸς τῶντι Σιμωνίδης ὁ Κεῖ' ἔπεσθη-
κε δὺς, Η, ἐν ὁ μέρα. Ἐπίχαρμ' δέ ὁ
Συρακῆσ' ἔτῃ, Ζ, Υ, Ε. Καὶ ἔτιως
ἐσπληρώθησαν πᾶν τῶ συχῶ.

ΣΑΜΟΥΗΛ Διδασκάλος τῶ ἡλῆ πλὴν DCCLXXVI

ἱερατικῆς, ἐν πλὴν ἡγεμονίαν κέρυε.
Γίνε' πίνω ὅσο τ' πλὴν τῆς ἡσ, ὅππ πλὴν
πλὴν τῶ Σαμῆλ, ἔτη 7. ὅσο ἢ ἡσ, ὅσο
ἐν τῶ κατὰ κλυσιμῶ, ἔτη 6, 7 κ. Ἀπὸ Ἀ-
δάμ, ἔτη 6, τῶ 6.

ΣΑΟΥΛ ἔτη 6.

Μετὰ δέ Σαυλ ἐβασίλευσε ΔΑΒΙΔ ἔτη DCCLXXVII.

παραρῶν', ἐπὶ μὲν ἔτη πρῶτον τῶ
τῶ Σαυλ, μὲν δέ πλὴν τελευτῶν τῶ
ἔτη 7. Προεφῆτε ἢ αὐτὸς τε Δαβιδ,
ἐν Γαδ, καὶ Βαθάν, ἐν Ἀσάφ, ἐν Ἰθθύμ.
ἔσραηλ ἄτ' δέ αὐτῶ Ἰωάβ. ἦν δέ δερχειεὺς
Ἀβιατῆρ ὁ τῶ Ἀβιμελεχ ἐκ συγγενείας
ἡλῆ.

ΣΟΛΟΜΩΝ ἐβασίλευσε δωδεκαετῆς ἂν, DCCLXXVIII.

καὶ κέρυε ἔτη 6. Αὐτὸς τ' ἐν ἱερουσαλήμ
ναὸν ὠκοδόμησεν ἔτεσι πενήτων ἐκάδον τεσ-
σεράκοντα καὶ τρισί, ἔτεσιν ὀκτώ τῶ κλί-
σιν Τυρίης Καρρηθῶνα. ἐν ἀρχαῖμ' ἔ-
δοτ' τῶ τετάρτῃ ἔτος τ' αὐτῶ βασιλείας
ἐν ἔτεσιν ἐπὶ τελευτῶν αὐτόν. Σαδὼχ δέ
ὁ δερχειεὺς πρῶτος ἐν τῶ ναῶ, ὅν ὠκοδό-
μησε Σολομῶν, ἱερατεύσεν, ὀγδοῦ ἂν
δοτ' Παρῶν τῶ πρῶτῃ δερχειεῖας. Ἀπὸ τ'
οἰκίσεως Τύρου, εἰς πλὴν οἰκοδόμησιν τῶ
ναῶ, διεγενῆ κέρυε ἔτων τεσσαρά-
κοντα καὶ ἑξήκοντα.

Αποθανόντ' τῶ Σολομῶνος, βοβοῶμ ὁ υἱὸς DCCLXXIX.

αὐτῶ πλὴν βασιλείαν Δαβιδ' ἔτῃ. ἐν διε-
μερίδῃ ἡ βασιλεία Σολομῶν. ἐν αὐτῶ
μὲν τῶ βοβοῶμ ἢ δὲ Ἰδα τῶ ἡμεῖς
φυλῆ, ἔτ' ἢ Βενιαμίν. αἱ δέ λοιπῆ δέ-
κα φυλαὶ ἱεροβοῶμ τ' τῶ Ναβὰτ πρῶ-
τεύσθη βασιλεία. ἔτω μὲν τῶ βοβοῶμ
τῶ.

ἡ βασιλείας οἰκῶ ἐν Ἱερουσαλήμ. ἐκάλειτο δὲ τὸ ὄνομα αὐτὸν ταφθῆναι πηλῶθ^α ΙΟΥΔΑ, καὶ οἰκῶ Δαβὶδ, ἐκ τῆς Πικραπέτρας Φυλῆς εἰληφῶς προσγορεῖται. Τῷ δὲ Ἱεροδοῶμ Σαμαρείαι ἢ μητροπόλις. ὁ δὲ τῆς βασιλείας οἰκῶν ἰωθαρπῶ. ὄνομα ἢ τῷ ὄνομα αὐτὸν λαῶν ΙΣΡΑΗΛ, ἀπὸ τῆς πηλῶθ^α, καὶ ΕΦΡΑΙΜ, ἀπὸ τῆς πηλῶθ^α βασιλείας φυλῶν.

ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΙΟΥΔΑ ΔΙΑΔΟΧΗ.

ΣΟΛΟΜΩΝ ἔτη μ.

ΡΟΒΟΑΜ ἔτη ιζ. Ἐπὶ τῷ οὗτῳ μεμελεθῆσθε τῆς βασιλείας, ἐν Σαμαρείαι βασιλεύει Ἱεροδοῶμ ἐκ Φυλῆς Εφραΐμ, ὁ δὲ λαῶν Σολομών^α, καὶ ἰω μὲν ἱερεὺς Αβιμέλεχ υἱὸς Σαδώχ. Προεφήτου ἢ Αχίας ὁ Σιλωνίτης, υἱὸς Σαμεά υἱὸς Αμαμαί, υἱὸς ὁ δὲ Ἰδδα ἀπελθὼν, καὶ προσφιλῶς ἐπὶ τῆς Ἰουδαίας.

ΑΒΙΑ ἀδελφὸς ἀμνὸς τῷ πατρὶος δρχὴν βασιλεύει ἔτη τρία ἐν Ἱερουσαλήμ.

ΑΣΑ ἔτη μα. ἔπος ἤδη γηραιὸς ἂν ἀρθρῶν ὄντων πόντος ἤλγησε παρῆ. Προεφήτου ἢ τῶν αὐτῶν Ἰδδ υἱὸς Αναβίς.

ΙΩΣΑΦΑΤ μζ τῶν ἔτη κε. Ἐπὶ τῷ οὗτῳ προσφῆτου ἢ Ἡλίας ὁ Θεοσίτης, καὶ Μιχαίας υἱὸς Ἰεβλά, υἱὸς Αβδίας, ἢ Ἐλεάζαρ, υἱὸς Αναβίας. καὶ ψευδοπροφήτης ἰω Σεδικίας ὁ Καναάν.

ΙΩΡΑΜ τῆς πατρὸς Ἰωσάφατ ἀδελφὸς ἀμνὸς ἔτη η. Ἐπὶ τῷ οὗτῳ οἱ ἐν Σαμαρείαι κῶπρον ἔφαρον πεισερῶς, υἱὸς τῶν πενα τῶν αὐτῶν. καὶ ἀνελήθη μὲν Ἡλίας, ἤρξατο ἢ προσφῆτου ἢ Ἐλισαί^α, ὁ Σαφατ ἔτη εζ, ἂν ἔτων πεισερῶν^α.

ΟΧΟΣΙΑΣ ἔτη εν. Ἐπὶ τῷ οὗτῳ ἐπὶ προσφῆτου ἢ Ἐλισαί^α, καὶ αὐτῷ Αβδαδωνά^α.

ΓΟΘΟΛΙΑ ἢ θυγάτηρ μὲν Ζαμβρῆ τῆς βασιλείας Ἰσραὴλ, μήτηρ δὲ Οζις, ἔτη η. Αὕτη πιστῶν ἀπεθεσάτη θυγατρὶν γυναικῶν πάντας ἀναρεῖ ὄντων Οχοζις παῖδας, ἀχάθ τῶ Ἰσραηλίτη βασιλεὶ πικρῶν^α. ἐδίκη γὰρ ἐκ τῶν θυγατρῶν εἶναι τῶν. Ἰωσάφιδ ἢ ἢ τῶ Οζις ἀδελφὴ γυνὴ τῶ ἀρχιερέως Ἰωδαὲ κλέψασα ἰωδὰς τῶ Οχοζις υἱὸν ὀκταετη τυγχάνοντα τῶ Ἰωδαὲ προσήγαγεν. αὐτὸς ἢ χρίσας ἀνέδειξε βασιλεῖα, τῶν Γοθολίαν ἀνελάων. Ἐπὶ τῷ οὗτῳ Γοθολίας ἐπὶ προσφῆτου ἢ Ἐλισαί^α.

ΙΩΑΣ ὁ εὐσεβὴς κατ' ἀρχὰς γενόμενος βασιλεὺς πάντα καθάρει τὰ ἱδωλα, πηλῶ τῆ μετῶραν. εἰδωλολατρῆ ἢ ἐπὶ

τῶ τέλει, καὶ Ζαχαρίαν τῆς Ἰωδαὲ υἱὸν τῶ προσφῆτου ἀπὸ μὲν τῶν ἐκτεροπῶν κατὰ τῶν ἀναρεῖ. Βασιλεύει δὲ πᾶσι πᾶσι ἔτη μ. Συναγάγου δὲ Σολομώντος, ἐπὶ Ἐλισαί^α τῶ προσφῆτου πηλῶν, ἔτη, ὡς μὲν τινες φασὶν, ἑκατὸν πέντε. ὡς δὲ ἕτεροι, ἑκατὸν δύο. ὡς δὲ ἢ προσφῆτου ἢ ἀπὸ τῶν ἰστορησῶν, ἐπὶ βασιλείας τῶ Σολομώντος, ἔτη ἑκατὸν ὄγδοηκοντῶ ἐν. δὲ τῶ τῶ Τρωικῶν, ἐπὶ τῶ Ὀμήρου γένεσιν, καὶ μὲν φιλόχορον, ἑκατὸν ὄγδοηκοντῶ ἔτη γίνεσθαι, ἔπειτα μὲν ὑπερον τῆς Ἰωνικῆς ἀποικίας, Ἀθηναίων τῶ Δουρασί^α Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἦν. ὡς τῶν ἑκατῶν ἀπὸ Λυκαῶν τῶ νομοθέτου ἐπὶ νεόν ὄντα, ἐπὶ ἀρχοῦς Ἀθήνησιν Ἀρχιπυπε. Ἀριστοκῶν ἢ ἐν τῶν Ἀρχιλοχέοις ἰστορήμασι καὶ τῶ Ἰωνικῆς ἀποικίας Φησί φέρεται αὐτὸν, ἢ ἔγχετο μζ ἑκατὸν πεισερῶν^α ἔτη τῶ Τρωικῶν. Ἀπολλόδωρος ἢ μζ ἔτη ἑκατὸν τῶ Ἰωνικῆς ἀποικίας, ὁ γνοῖται ἂν ὑπερον τῶ Ἰλιακῶν ἐπὶ τῶ ἀποικίας πεισερῶν^α. Εὐθυμῆς ἢ ἐν τῶν χρονικοῖς σωμακμάσασα Ἡσιόδω τῶ Ἀκίσε ἐν Χίε γένεσθαι πᾶσι τῶ ἀποικίας ἐπὶ ὑπερον τῆς Ἰλίου ἀλώσεως. Ταύτης ἐπὶ τῆς δόξης Ἐρξέμαχος ἐν Εὐβοικῶν τρίτω. ὡς εἶναι αὐτὸν περὶ τῶ Ἡσιόδω, Ἡλίας καὶ Ἐλισαί^α τῶ προσφῆτου νεωτέρως. Καὶ ἐπεισῶν περὶ τῶ γραμματικῶ Κρατήρι, καὶ λέγει πᾶσι τῶ Ἡρακλειδῶν κἀρῶδον Ὀμηρον γερονέται καὶ ἔτη ὄγδοηκοντῶ τῆς Ἰλίου ἀλώσεως, εὐρεθῆσθαι πάλιν Σολομώντος μετὰ γηραιότερος, ἐφ' ὃ ἢ μενελάε εἰς φοινίκῶν ἀφίξις, ὡς πρόειρη. Ἐραπιδένης δὲ μζ τῶ ἑκατῶν ἔτη τῆς Ἰλίου ἀλώσεως τῶ Ὀμήρου ἡλικίαν φέρεται. καὶ μὲν Θεόπομπος μὲν ἐν τῶ πεισερῶν^α τρίτη τῶ Φιλίππων μζ ἔτη πεισερῶν^α τῶ Ἰλίου ἐραπιδένης γερονέται τῶ Ὀμηρον ἰσπεῖ. Εὐφορίων δὲ ἐν τῶ πᾶσι Ἀλιδῶν κατὰ τῶ γυνὴ αὐτὸν τῶ τῶ γερονέται, ὡς βασιλεύειν ἤρξατο δὲ τῶ ὀκταετη ἀρχοῦς Ὀλυμπιάδ^α, ὃν καὶ Φησί πρῶτον ὀνομάσθαι τῶ οὗτῳ. Σωσίβιος ἢ ὁ Λάκων ἐν τῶ οὗτῳ ἀναρεῖται κατὰ τῶ ὄγδοον ἔπος τῆς Χαρίλλε τῶ Πολυδέκῃ βασιλείας Ὀμηρον φέρεται. Βασιλεύει μὲν ἐν Χάριλλε τῶ ἔτη ἐξήκοντα πεισερῶν^α. μετ' ὃν υἱὸς Νικανδρῶ ἔτη τριάντα ἐννέα. Τότε κατὰ τῶ τετρακοσῶν τεταρτῶν ἔπος τῶ τῶ φησὶ τῶ πρῶτον Ὀλυμπιάδα. ὡς εἶναι ἐνενηκοντῶ πεισερῶν^α τῶ τῶ Ὀλυμπιάδων ἡσσεως Ὀμηρον. Ἐπὶ τῶ ἰωδὰς Ἰωδαὲ θυγάτηρ Ζήσις ἔτη ρλ. Σημειώτιον, ὅτι τῶ τῶ τῶ φησὶ μὲν τῶ βιώσας τῶ γερονέται μζ μωσιῶ.

MCXXI.

MCXLIV.

MCXXXVIII.

MCXLI.

MCXLIV.

MLXXXII.

MCVII.

MCXII.

MCXV.

MCXVI.

MCXXII.

MCXXV. MCXLIV.

CCCCVII.

MCXXII.

ΜΕΚΧΙΓ. ΑΜΑΣΙΑΣ υἱὸς αὐτῶ ἐτῆ κδ'. Ἐπὶ τῆς Σίδουλα ἢ Κυραία ἐγνωρίζετο.

ΜΕΚΧΙΔ. ΟΣΙΑΣ, ὁ καὶ ΑΣΑΡΙΑΣ, υἱὸς Ἀματίς ἐτῆ νβ'. Οὗτος θεοσεβὴς ἦν ἀνὴρ, ὑπερον δέ, τῶ ἀγίων ὀπιθῶναι πρῶτος λεπέσται, καὶ ἐδίκαζεν ἀντ' αὐτῶ ὁ υἱὸς αὐτῶ. Προφήτῶσι δὲ ἐπὶ αὐτῶ Ἀμώς, ἢ Ησαίας ὁ υἱὸς αὐτῶ, ἢ Ωσηὲ ὁ τῶ Βηρερέα, ἢ Ἰωνᾶς ὁ τῶ Ἀραθι, ὁ οὐκ ἔσθ' ἕσθ' ἕσθ' κηρύξας Νινυβίταις, ὁ οὐκ ἔσθ' κηρύξας πρῶτον ἐλθῶν. Κατὰ τῆς αὐτῶ χρόνος Λυκῶργος Λακεδαιμονίους ἐνομοθέτη.

ΜΕΚΧΙΕ. ΙΟΑΘΑΜ ὁ υἱὸς Οἰζις ἐτῆ ιε'. Ἐπὶ τῆς ἐπὶ ὁ Ηγαίας περὶ φητεῖ, καὶ Ωσηὲ, ἢ Μιχαίας ὁ Μωραδίτης, ἢ Ἰωὴλ ὁ τῶ Βαθυήλ. Τῆς βασιλείας τῶ πρώτῳ ἐτῆ Ἰφίλος τῶς Ολυμπιάδας ἐπέστησεν, ὁ ἐστὶ περὶ ἀειρημῶς χρόνον. ἐν τῇ αὐτῇ τῇ πρώτῃ Ολυμπιάδι, ἢ οὐκ ἔσθ' ἐπίδον Κοροίβος Ηλαῖος, Ρώμῳ, ἢ Ρωμύλος ἐγγνήθησαν, οἵπνες ἐν τῇ τῶ Ολυμπιάδι τῶ Ρώμῳ ἤρξαντο κτίζεν.

ΜΕΚΧΙϞ. ΑΧΑΖ ἐτῆ ἐκκαίδεκα. Ἐπὶ τῆς πεντηκοντακάρῳ ἐτῆ κτ' κλήμῳ ὁ ἰσραήλ εἰς Βαβυλῶνα ἀπήχθη. Σαλμανασάρ τε ὁ βασιλεὺς τῶ Ασυρίων μελέκισεν ὅτι ἐν Σαμαρίαν εἰς κήδους ἢ Βαβυλῶνα.

ΜΕΚΧΙϠ. ΕΞΕΧΙΑΣ τῶ πατέρῳ ΑΧΑΖ Δαδεδεξάμνος ἐβασιλεύσεν ἐτῆ κδ'. Ἐν τῶ τῶ ἐτῆ τῆς μελέκισεν ὑπὸ Σαλμανασάρ, τῶ καὶ Ναβουασάρ, βασιλείας Ασυρίων Σαμάρη ἀιχμαλωτῶσεν. Τῆς τῶ βασιλείας ἐπὶ τῶ πέλει τῶ Βιθῆμοιῶν δι' ὁσότητα ὁ εὐδὸς δωρεῖται ἀλλὰ ἐτῆ βιωσῶν πεντηκοντακάρῳ ἀναπισμῶ τῶ ἡλίς. Μέχρι τῆς Δαδεδεξάμνος περὶ φητεύοντες Ησαίας, ἢ Ωσηὲ, ἢ Μιχαίας. Λέγοντ' ἢ ἐπὶ κτ' τῶ Λυκῶργος τῶ Λακεδαιμονίων νομοθέτη ἢ ἡλίαν γεγονέναι. Διδυχίδας γάρ ἐν τῶ πρώτῳ Μεγαρκῶν πρὸ τῶ Διαικωσοσῶν ἐνενηκῶσῶν ἐτῶ ὑπερον τῶ Ἠλίς ἀλώσας τῶ ἀκμῆν Λυκῶργος φέρει. Ηγαίας ἢ δὲ τῶ Σολομῶνος βασιλείας, ἐφ' ὃ ὁ Μενέλεως εἰς τῶ φοινίκῳ ἀνήχθη, Δακωσοσῶ ἔπει περὶ φητεύον ἐπὶ Φαίνε, Μιχαίας τε αὐτῶ αὐτῶ, ἢ Ωσηὲ, καὶ Ἰωὴλ ὁ τῶ Βαθυήλ.

ΜΕΚΧΙϢ. ΜΑΝΑΣΣΗΣ υἱὸς αὐτῶ ἐτῆ νε'. Καὶ ἐπέστησεν τὸ πονηρὸν ἐνώπιον κυρίῳ.

ΜΕΚΧΙϤ. ΑΜΩΣ υἱὸς αὐτῶ ἐτῆ δλυο. Κατὰ τῆς αὐτῶ χρόνος Μίδας ὁ Φρυγίας βασιλεὺς ἐτελεύτησεν, ὃν Ἰνὲς ἔλεγον ἔχειν ὅπτα ὄντα.

ΜΕΚΧΙϦ. ΙΩΣΙΑΣ τῶ πατέρῳ Ἀμώς Δαδεδεξάμνος οὐκ ἔσθ' ἐπὶ ἢ ἡλαμβάνε) τῶ δέχῳ βασιλεύσας ἐτῆ τρεῖς ἀκοντῶ ἐν. ἐφ' ὃν χρόνων καὶ τὸ Βυζάνιον ὑπὸ Βύζα βασιλείας τῶ

Οράκης ἐκλήσθη, ὡς δὲ Ἰνὲς, ὑπὸ Μεγαρέων, ὅτε καὶ ἢ Σίδουλα Σαμωναία ἐγνωρίζετο. Ἰωσίας δὲ ἐπέστησεν τὰ κῶλα τῶ ἀνθρώπων ὅπτι τὰ κῶλα τῶ ἀδῶλων, κατὰ τῶ ἐν τῶ Λαβυθῶν γέγραπτα. Ἐπὶ τῆς δεκάκαδεκάρῳ ἐτῆ τὸ πᾶσα ἢ χθῆ, εἰον μήτε δὲ Σαμὸν ἢ μήτε ἐν τῶ μετῶν χρόνῳ τελεσθέν. Τότε καὶ Χελκίης ὁ ἱερεὺς ὁ τῶ περὶ φητεῖ ἱερεμίας πατήρ πρῶτον τῶ τῶ νόμος βιβλίῳ ἐν τῶ ἱερῶ δόξα κηρύξεν ἀναγνῶς ἐτελεύτησεν. Τότε ἐπὶ φητεῖ τῶ ἐν Οδλα, ἢ Σοφονίας, ἢ ἱερεμίας. Ἐπὶ δὲ ἱερεμίας ὑπὸ περὶ φητεῖς γῆς) Ἐνανίας ὁ τῶ Ἰωσῶ. Ἰωσίας ὑπὸ κῶλας ἱερεμίας τῶ περὶ φητεῖς ὑπὸ Νεχαῶ βασιλέως Αιγύπτῳ ἀνήχθη καὶ πῶμον Εὐφράτη ὁμοῦνι ὑπὸ ἀπάντησας.

ΜΕΚΧΙϤ. ΙΩΑΧΑΣ υἱὸς αὐτῶ, ὁ ἐπέστησεν τὸ πονηρὸν ἐνώπιον κυρίῳ, καὶ ληφθεὶς ὑπὸ Νεχαῶ βασιλέως Αιγύπτῳ ἀπήχθη εἰς Αιγύπτον, ἐν τῇ καὶ ἀπέθανε βασιλεύσας μῆνας τρεῖς.

ΜΕΚΧΙϤ. ΙΩΑΚΕΙΜ, ὁ καὶ ΕΛΙΑΚΕΙΜ. ἢ ἐπέστησεν τὸ πονηρὸν ἐνώπιον τῶ κυρίῳ. Καὶ ἐλθὼν Ναβουχοδοσορ ὁ Βαβυλωνίος Μαροδαχ, καὶ πολιρκήσας τῶ Ἰουδαίαν ὑπὸ φορον αὐτῆν ἐποίησεν. ἀφῆτησαντ' ἢ τῶ φορολογίαν Ἰωακείμ, ἢ λητε πάλιν εἰς ἱερὸν περὶ φητεῖς Ναβουχοδοσορ, ἢ τῶν χειρῶν αὐτῶν, ἢ ἀνελεῖν καὶ δὲ τῶ τῶ ἰσραήλ κελύσας ἀπὸ φορον ὅπτι πολὺν κατέλιπε χρόνον βασιλεύσας τῶ ἐτῆ ἑδέκα.

ΜΕΚΧΙϤ. ΙΕΧΟΝΙΑΣ υἱὸς αὐτῶ, ὁ καὶ Ἰωακείμ οὐκ ἔσθ' ἐπὶ φητεῖς τῶ Ναβουχοδοσορ, καὶ ἐπέστησεν τὸ πονηρὸν ἐνώπιον κυρίῳ, ἢ ὑπὸ τῶ φορος ἀγίωμον ἢ πῶτος αὐτῶ, ἢ λητε αὐτῶς Ναβουχοδοσορ εἰς τῶ πῶν ἱερὸν περὶ φητεῖς, καὶ ἐπολιρκῆσαι αὐτῶν πρῶς ὃν ἱερονίας ἢ λητε αὐτῶ μῆτι, καὶ τέκνοις, ἢ τῶς ἀρχῶσιν αὐτῶ. Καὶ ἐπέστησεν αὐτῶ Μεγαρέων Ναβουχοδοσορ εἰς τῶ πῶν, καὶ δὲ ἰσραήλ οὐκ ἔσθ' ἢ ἰσραὴλ κυρίῳ καὶ τῶ βασιλείας, ἢ τῶ χροσῶ σκῆθη, ἢ ἐπέστησεν Σολομῶν ἐν ναῶ κυρίῳ, τῶ δὲ Σεδεκίαν ἀντὶ ἱερονίας κατὰ τῶ ἀπὸ κῶλας ἱερονίας εἰς Βαβυλῶνα, καὶ τῶ μητέρα, καὶ τῶς ἀρχῶσιν αὐτῶ, βασιλεύσας τῶ μῶνας τρεῖς. Κλήμης ἐν τῶ πρώτῳ Σερματιῶ. Τῶ ἐνδεκάτῳ τῶν ἑτῶ πῶν πῶν, κατὰ τῶ δέχῳ τῶ ἐπομῶν, βασιλεύσας, τῶς Ἰωακείμ, ἢ ἀιχμαλωσία εἰς Βαβυλῶνα γίνε) ὑπὸ βασιλείας Ναβουχοδοσορ τῶ ἐβδόμενῳ ἐτῆ, Φιλιππῶ ἢ Αθήνη (ἐν ἀρχῶσιν, τῶ πρώτῳ ἔπει τῶ ὀρθῶς, καὶ ποσαρκοσῆς Ολυμπιάδας. Καὶ ἐμῶν, νεν ἢ ἀιχμαλωσία ὅπτι ἐτῆ ἐβδόμενῳ, κατὰ λήξασιν εἰς τὸ ὀδύπρον ἔπει τῶ Δαρείῳ, τῶ

, Ἐγρέπτε Ἐ Περσῶν καὶ Ασυρίων καὶ Αἰγυπτίων γαληνῶν βασιλέως, ἐφ' ἧ Ἀρχαὶ Ἐ Ζαχαρίας, καὶ ὅκ τ' δώδεκα, Ἀρχεὶ Ἐ προφητεύσει. Καὶ ἡ δὲ χιερὺς ρεὺς Ἰησοῦς ὁ τῷ Ἰωσέδεκ.

ΣΕΔΕΚΙΑΣ πατὴρ ἀδελφῶν αὐτῶν. καὶ ἐποίησε τὸ πονηρὸν ἐνώπιον Κυρίου. καὶ οὐκ ἔτι τὴν Φορολογίαν ἀσώτως ὡς ἔσπονδήσαντο αὐτῶν, ἦλθε πάλιν Ναβουχοδονόσορ εἰς Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐπολιόρηκε αὐτὴν ἔτη δύο. ὡς ἔλαβον δὲ τὴν πόλιν ἐπέσχεσε πᾶσαν. Τὸν ἦ Σεδεκίαν χιερῶν ἀνέβλεψεν, καὶ τὴν μὲν γυναῖκα, καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν καὶ τὸν ὀφθαλμὸν αὐτῶν ἀνέβλεψεν, αὐτὸν δὲ ἐκτυφλώσας, καὶ δεσμοῖς κροτήσας εἰς Βαβυλῶνα ἀιχμάλωτον ἀνήγαγε βασιλεύσαντα ἔτη ἰα. καὶ τὸ πλεῖστον ἀιχμάλωτον ἔτη ὁ. Καὶ μέχρι τούτου προφητεύον Δαβὶν καὶ Ἱερεμίας. προφητεύσει δὲ καὶ Βαβυλῶν, καὶ Ουρούς ὁ υἱὸς Σαμαίης, καὶ Ἀμβακὺμ σὺν αὐτῶν. καὶ τέλος ἔχει ἡ τῶν Ἑβραϊκῶν βασιλείων. ἐν δὲ τῷ πέμπτῳ τῆς βασιλείας αὐτῶν ἐν Βαβυλῶνι προφητεύει Ἰεζεκιήλ. μετ' ὃν ὁ Ναδμ προφήτης.

Γίνονται ἔν δὲ τὸ μὲν τῆ Μωσέως γενέσεως, ἕως τῆς μετακίσεως ταύτης, ἔτη, ὡς μὲν πινε, ἐνεακόσια ἐβδομήκοντα δύο, καὶ δὲ τὴν ἀκριβῆ χρονολογίαν, χίλια ὀγδοήκοντα πέντε, μήνας ἕξ. ὡς δὲ καθ' ἡμᾶς τῶν χρόνων ἀκριβῆσαι σιγά, ἔτη * περὶ ἑξήκοντα ὀγδοήκοντα δύο, μῆνες ἕξ, ἡμέραι δέκα.

ΟΙ ΔΕ ΚΑΘΗΓΗΣΑΜΕΝΟΙ ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ μετ' ἡν ἐκ Βαβυλῶν ἐπάνοδον εἰσὶν ἔτσι.

ΙΗΣΟΥΣ ὁ ἦ Ἰωσέδεκ ὁ πατὴρ αὐτῶν τῶν ἱερῶν ἀνανεώσεως ἅμα Ζοροβάβελ.

ΙΑΚΕΙΜΟΣ υἱὸς Ἰησοῦ.

ΕΛΙΑΣΙΒΟΣ υἱὸς Ἰακώμ. ἐπὶ τούτοις ἔσδρας, καὶ Νεεμίας ἐκ Βαβυλῶν ἀνεληλύθησαν τὸ ταχὺ εἰς Ἱερουσαλήμ.

ΙΩΔΑΕ υἱὸς Ἰασίβ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ πατὴρ Ἰωδαέ. οἱ δὲ Ἰωάνη καλεῖσιν. ἔτσι Ἰησοῦν τὸν ἴδιον ἀδελφὸν ἐν τῷ ἱερῷ ἐφόνευσεν. τούτοις τῶν ἀγγέλων ἐνεκα Βαγαῶσης ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀρχαρχερέων τὸ ναὸν ἐμίανεν εἰς αὐτὸν εἰσελθόν, καὶ φόβος ἐπέταξε τοῖς Ἰουδαίοις, πρὶν ἢ τὰς καθημερινὰς ἐπιφέρειν θυσίας, ὡς ἐρῶν δὲν ἐκάσθη τελῆν αὐτῶν δημοσίᾳ δαχμῶν.

ΙΑΔΔΟΥΣ. Κατὰ τῶν ὁ Μακεδῶν Α-

λέξανδρον Ἀλεξάνδρου κτίσει, ἀφικόμενος τε εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ τῷ ἑσπέρῳ προσκυνεῖ. τότε ἀδελφὸς Μανασσῆς Νικαχοὶ τῆ Σαυβαλλέτα τῶν Σαμμερειῶν ἐθνάρχης συριακῶν, καὶ μὴ βασιλεὺς αὐτῆς Διαζεύγνουσ, τῶν θυσιασθῆναι ἀφ' ἑαυτῶν ἐκβλήθαι, τῶν ἐν Γαλιλαίᾳ τῶν ὑπὸ Σαυβαλλέτα οἰκοδομηθέντων δαχμῶν καθίσταται.

ΟΝΙΑΣ υἱὸς Ἰαδίδ. Κατὰ τῶν Σέλοδων Βαβυλῶν κροτήσας τὸ τῆ Ἀσίας ἐπιτίθη. Διαδήματα ἔτι δώδεκα τῶν μετ' ἡν Ἀλεξάνδρου τελευτή. Κατὰ ὃν σιγά ὁ πᾶς χρόνος ὁ δὲ τὸ Κύριον, εἰς ἔτη Διακόσια τεσσαράκοντα οὐκ ἔστι. Ἐντεῦθεν τῶν Ἑλλήνων βασιλείων ἡ τῶν Μακεδόνων γραφὴ κατὰ ἑρμηνείαν ἀρχεται.

ΣΙΜΩΝ Ονίας πᾶς ὁ δίκαιος. Ἰπικληθεὶς Διά τε τὸ πρὸς θεὸν εὐσεβὴς καὶ τὸ πρὸς ἄνθρωπον ὁμοφύλης εὖγεν.

ΕΛΕΑΖΑΡΟΣ ὁ τῶν Σίμωνος ἀδελφός. Κατὰ τῶν οἱ ἐδομήκοντα τὰς θείας ἐπισημασθῆναι γραφὰς καὶ Ἀλεξάνδρου βιβλιοθήκας ἀναπέθεικα.

ΜΑΝΑΣΣΗΣ ὁ θεὸς Ἐλεαζάρ.

ΟΝΙΑΣ ὁ Σίμωνος τῶν Δικαίων κληθέντος.

ΣΙΜΩΝ Ονίας υἱός. Κατὰ τῶν Ἰησοῦς ὁ τῶν Σιραχ ἐγνωρίζεται, ὁ τὴν καλεῖσιν Πανάρετον σφίαν σιωπάζας.

ΟΝΙΑΣ Σίμωνος υἱός. Κατὰ τῶν Αντίοχου ἑσπέρῳ Ἰουδαίᾳ πολιουκῆσας ἐλληνίζει ἡνάγκασε. πρὸς τῶν ὁ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς Ἀρειος πρεσβείαν ἐπέμψεν, καὶ Ἰπικλοῦς.

ΙΗΣΟΥΣ ἀδελφὸς Ονίας, ὁ καὶ Ἰάκων. ὃν ἱερὸν ἀφείλετο Αντίοχος ὁ Ἐπιφανής.

ΑΛΚΙΜΟΣ, ὁ καὶ Ἰάκειμος. ἔτσι ὁ σὺν ἡν τῶν δαχμῶν ἡμερῶν. τότε κατὰ τῶν τείχος ἔσδρας πλεῖστον αἰφνίδιος ἐκ τῶν θεῶν προσέπεσον. ὑφ' ἧς ἄφρων τε ἡν τὴν γλῶσσαν κατηνέχθη, καὶ βασιλευσθεὶς ἡν συχνὰς ἡμέρας, ἀπέθανεν δαχμῶν ἔτη δ.

ΟΝΙΑΣ, ὁ καὶ Μενέλαος, Ἰησοῦ ἀδελφός. ἔτσι ὑπὸ Αντίοχου τῶν Εὐσάπρος, ἐν Βερόσια διεφθάρη δαχμῶν ἔτη δέκα, πονηρὸς ἦ γνῶμης καὶ ἀσέβης, καὶ ἵνα αὐτῶν ἀρχῇ, τὸ ἐθνὸν ἀναγκάσας ὡς ἑσπέρῳ πατρὸς νόμους.

ΙΟΥΔΑΣ ὁ Ἰπικληθεὶς Μακκαβαῖος. ἔτσι τῶν ἐπὶ τὴν τῶν θρησκείαν τὴν πατρίαν ἀνεκλήσας Ὀλυμπιάδῃ ἔτι, καὶ πολέμους πολλὰς Ἰπικλοῦς ἀμύνης, καὶ πρὸς πᾶσι μετὰ ἐπισημῶν, καὶ τῶν χωρῶν Ἰπικλοῦς.

MCCCXVI.

MCCCXVI.

**

MCLVI.

MCLXXIV.

MDCCLXXVI.

MDCCLXXV.

MDCCLXXV.

MDCCLXXVI.

MDCCLXXXV.

MDCCLXX.

MDCCLXXVI.

MDCCLXXVI.

ΥΡΚΑΝΟΣ ἐκχωρήσας πρῶτον τὴν βασιλείαν Ἀριστοβύλῳ τῷ ἀδελφῷ, καὶ μόνῃ δὲρκεαδῆϊ τῇ δρχιερωσυνῇ, εἶτα ὑπὸ Πομπηίου ἐθνάρχης Ἰσδαίων καταστυθεὶς, πρεσβυτάμνος πῖς Ῥωμαίοις, Φιλίαν πρὸς αὐτὸς πιεῖται ἐνάτω τῆς δρχίης αὐτοῦ. Ἐν συγκλήτῳ ὑπὲρ τούτου λόγος, ἅμα καὶ ὁ Ἀθλιναίων δήμου ψήφισμα αὐτῷ ἐπεμψαν.

ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ Ἀριστοβύλου ὑπὸ Γάροθων εἰς τὴν βασιλείαν ἐισαχθεὶς. ἔτι βασιλεύσας ἐτη τρία ὑπὸ Ἀντωνίου ἐπελεκίσθη. καὶ πῦρ ἔλατς ἢ Ἄσασμωναῖς δρχήν μὲν ἔτη ἑκτ.

Μέχρι τούτου οἱ δὲ Κύρως Χερσὶ καὶ γέμνοι Διαρκέσις ἐτη ὑπὸ, αἱ εἰσὶν ἐδομαδες ἐτῶν ξβ, καθὼς ἐφη καὶ Δανιὴλ, πῆ, ἐ γνώση καὶ σωθήσεται. Δὲ δρόδα λόγων τῶν ἀποκλειθῆναι, καὶ τῶν οἰκοδομησῆναι ἱερῶν, ἕως Χερσὶ ἡγεμνίας, ἐδομαδες ἐπτα, καὶ ἐδομαδες ξβ, ἅτινα εἰσὶν ἐτη ὑπὸ. καὶ τῶν τὸ πῆλ τῶν Ἀσασμωναίων γῆρας παρελήφμεν.

ΑΛΛΟΦΥΛΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ.

Τῶν ἀλλοφύλων δὲ Ἰσδαίων βασιλεία ἕως τῶν μικρῶν Ἀγγελῶνα, ἐκρατῆς χροῖνας ἑκατόν. **

ΗΡΩΔΗΣ ἔτη λζ. οὗτο Ἀντιπάτρος τῶν Ἀσκαλωνίτων παῖς, καὶ μητρὸς Κύρης Βραβίσης, τῶν Υρκανῶν πλοῦτος τῆ Ἰσδαίων βασιλείας ὑπὸ Γάρθων αἰχμαλωτῆν ἐπὶ, τὴν βασιλείαν τῆ Ἰσδαίων μηδὲν προσήκασαν αὐτῷ ὑπὸ Ἀυγέστου, καὶ τὴν συγκλήτῳ Ῥωμαίων ὡσαύτως ἀνῆλθε. καὶ πάντα οἱ τέττα παῖδες μέχρι τῆς ὑστάτης Ἱεροσολύμων πολιρκίας. Καθ' ὃν καιρὸν τῆ Χερσὶ γῆρας πηλοισιζήσας, ἢ ἐκ προσγόνων διαδοχῆ, δρχιερωσυνή τε, καὶ δρχήν τῆ Ἰσδαίων κατελύθη, συμπληρωσυνῆς τῆς σφοδρείας Ἰακώβ, ΟΥΚ ΕΚΛΕΙΝΕΙ ΑΡΧΩΝ ΕΞ ΙΟΥΔΑ, ΕΩΣ ΑΝ ΕΛΘΗ Ω ΑΡΟΚΕΙΤΑΙ, ὡς εἰσὶν ὁ Χερσὶς. Ἐπεὶ δὲ γὰρ αὐτὸς ὁ Ἡρώδης ἀλλόφυλος ὢν περὶ τμηθεὶς ἤρξε τῆ Ἰσδαίων, καὶ δρχιερείας κατέστησεν ἀλλοθῆναι, εὐθύς ἐπαύθη καὶ τὴν θείαν σφοδρῆσιν ἢ δὲ Ἰσδα δρχήν μέχρι τότε κρατήσασα. οἱ γὰρ ἱερεὶς προσήκεισαν τῆ πραγματῶν, ἀχρῆς δὲ Πομπηίου τὴν πόλιν ἐλθὼν κατὰ κράτος, τὸ ἱερὸν, καὶ τὰ ἀδύτα εἰμίανε. Καθ' ὃν καιρὸν ἐναργῆς τῆς Χερσὶ παρῶσας ἐστῆσας, δρχελεπον οἱ τῆ Ἰσδαίων δρχιερεὶς καὶ ἡγεμνοί. οὐκέτι γὰρ ἐκ διαδοχῆς τῶν δρχιερατικῶν γῆρας τῆ Ἰσδαίων καὶ Ἀσασμωναίων, ὡς

Φησὶν Ἰώσηπος, ἱερεῖον τῶ θεῷ, ἀλλ' ἀσῆμοι πῖες, οἱ μὲν ἐκαστοί, οἱ δὲ ἐπὶ ὀλίγον ὡσαύτως τῆ Ῥωμαίων τὴν ἱεροσολύμων ἡγεμνοί. Ἐὶ καὶ Δανιὴλ σφοδρῶς λέγων. καὶ μὲν πῆς ἐπτα καὶ ἐξήκοντα, δύο ἐδομαδες δρχελερῶσυνῆς χροῖνας, καὶ κρομα σὺ ἐστῆ. καὶ τὰ ἐξῆς, Ἐπὶ Ἡρώδου γὰρ πεσπῆρῳ ἢ σφοδρεῖα Δανιὴλ. Μεχρι γὰρ Ἡρώδου οἱ Χερσὶ ἡγεμνοί ἦσαν δρχιερεὶς τῆ Ἰσδαίων δρχελερῶσυνῆς ἀπὸ τῆ καὶ Δαρῆον ἀναγεῶσας ἢ ἱερεῖ, λήξαντες ἢ δὲ Υρκανὸν τῆ δρχιερεία, ἐτη ὑπὸ. τὰ μετὰ τούτων, ὁπῶσος καὶ ἢ Δανιὴλ σφοδρεῖα θεπῆσιν. Αὐτίκα γὰρ ὡσαύτως ἡγεμνοί εἰς τὴν δρχίαν Ἡρώδου φυλακῆσυνῆσιν πῖνα τῶν δρχελερῶσυνῆσιν ἀποδρακίνοι ἀρχιερεὶς ἢ ὡσαύτως μετὰ περὶ ἡγεμνοί ἐκ τῆ Βαβυλωνίου ἱερεῖ τῆ ἀσῆμοτέρων Ἀναθῆλον ὀνομαθῆ, τῶν τὴν ἀρχιερωσυνῆσιν δίδωσιν, καὶ εὐθύς ἀφαιρῶσυνῆσιν αὐτῶν. Ἀριστοβύλου ἢ τῆς γυναίκος Μαριάμνης ἀδελφῶν ἀρχιερεία ἀπὸ αὐτῶν κατέσῆσας, μετ' αὐτῶν δὲ διαφρασησῆσιν παρεσκευασῆσιν. τὴν ἢ ἀρχιερωσυνῆσιν Ἀναθῆλον ἐκρίσῆσιν πῖλιν. τὴν δὲ Σαμάρειαν, καὶ πῆσε Υρκανὸς ὁ ἀρχιερεὺς δρχελερῶσυνῆσιν, ὡς εἰς χαράσῆσιν μετὰ πῆσιν, κατέσῆσιν ὡσαύτως τειχισῆσιν, Σεβαστῶν ἐκαλέσῆσιν. καὶ ὡσαύτως πῆσιν Ἰορδάνου πηλοῖς καὶ καθορῶσυνῆσιν. Κατέσῆσιν ἢ Πάνιον ὁ πῆσιν. καὶ τῆ καὶ ἡγεμνον Στρατωνίου πύρρον καλοῖς οἰκοδομησῆσιν ἀπέσῆσιν, Καίσαρειαν τὴν πόλιν ἐκάλεσῆσιν, πενταετηρῶσιν ἀγῶνας ἐν αὐτῇ κατέσῆσιν ὡσαύτως δὲ τῆς ἐκαστῆς ἐπισησῆσιν καὶ δούτορας Ὀλυμπιάδου. Ἀνακρίσῆσιν δὲ καὶ Ἀθηδόνα τὴν ὡσαύτως κατέσῆσιν ἐν πῆσιν, Ἀγγελῶσυνῆσιν ἐκάλεσῆσιν. οὐλοπῆσιν δὲ ἐν τῶ πατρῶν μνημεῖον, καὶ πῆσιν ἐκρίσῆσιν, Ἀνπατεῖδα ὀνομασῆσιν. Ἐπὶ καὶ Φρόνρον δρχελερῶσυνῆσιν τῶ πῆσιν Ἀρασίαν ὡσαύτως, προσήγερῶσυνῆσιν Ἡραδαίν. Τελῶσυνῆσιν δὲ ὁ μαιφῶσυνῆσιν πῆσιν πολλῶσιν ὡσαύτως σὺ γῆσυνῆσιν Φονοκτονίας αἰαρεῖ τῶν Υρκανῶν τὴν πῆσιν ἀρχιερεία ὡσαύτως Γάρθῶσιν αἰχμαλωτῆσιν γῆσυνῆσιν, καὶ τῆ τῶσυνῆσιν, καὶ τὴν τῶσυνῆσιν ἀδελφῶν, ἐαυτοῦ δὲ γυναῖκα, ὡσαύτως τῆ δύο ἐκαστῆς ἕσῆσιν εἰς ἀνδρας πῆσιν, καὶ τὴν πενταετηρῶσιν, ἐπὶ δὲ Σαλώμης τῆς ἰσῆσιν ἀδελφῆσιν τῶν ἀνδρῶν. Ἰγῆμαντῶσυνῆσιν δὲ αὐτῶν ἐπῆσιν, καὶ τῶσυνῆσιν προσήσῆσιν, πῆσιν δὲ καὶ ὡσαύτως ὡσαύτως τῶν ἱερῶν νέμων, καὶ ὡσαύτως τῶ πατρῶν ζῆλοσῆσιν. Ἐπειλάτῶσυνῆσιν δὲ πῆσιν, καὶ ὡσαύτως σὺ ὡσαύτως

MDCCCXXXIII.

MDCCCXXXIV.

MDCCCXXXV.

MDCCCXXXVI.

MDCCCXXXVII.

MDCCCXXXVIII.

MDCCCXXXIX.

MDCCCXL.

MDCCCXLI.

MDCCCXLII.

MDCCCXLIII.

MMXVIII.

σκόληκας ὑπὸ ἔσάματ' ἕξέθερασε. καὶ ἔτω δεινῶς ὀδυρόμεν' ἵβνηκεν ἐβδομήκεν' ἔτη ζήσαι, δὴ ἂν ἐβασίλευσε ἢ Ἰσδαίας ἔτη λζ' ὠδονόμως. πρῶτος γὰρ ἀλλόφυλος Ἰσδαίων ἤρξεν Ἀραψ' ἂν τὸ γένος Ἰσχυμαῖ.

MMXXI.
MMXXI.

ΑΡΧΕΛΑΟΣ ὁ υἱὸς αὐτῶν ἔτη δ'. Τῆν Αὐγυγος Ἰσδαίων ἐθνάρχην κατέστησε. οὗτ' δὲ ἄλλος ἀδελφὸς αὐτῶν [πίσσαρος ὄντας] Ἡρώδην ὀμόνυμον τῷ πατρὶ, καὶ Ἀντίπατρον τῷ πάππῳ, [Λουσινίαν τε] καὶ Φιλίππον, εἰς [πίσσαρα] μέρη Διαπεμῶν τὴν χώραν, καὶ ἐκάσῳ Διανείμας, τετραρχίας ὀνόμασε, δὲς Ἀρχελαῶν τὰ περὶ Ἱεροσόλυμα ὄρια, καὶ Σαμαρείαν τὸ ἔθνος, καὶ Σεβασίαν, καὶ Καισάρειαν, καὶ Ἰόππῳ, καὶ Ἀντιπεπείδα, καὶ Λύδαν, καὶ τὸ πεδῖον. Φιλίππῳ δὲ τὰ περὶ τὴν νῦν Πανεάδα, καὶ Βαβυναίαν, καὶ Τράχωνα, καὶ τὴν Ἀκραδατίνην, καὶ Γαυλανίτην, ἔ Γάλαθα, ἔνθα καὶ Γάμαλα πόλις. Ἡρώδης δὲ τὴν Γαλιλαίαν, καὶ τὸ ὑπὸ τὴν Γάρναν πεδῖον, καὶ Νάρβαθον, καὶ τὴν Περσίαν. [Γῶ δὲ Λουσινίαν τὴν Ἰσχυμαίαν, καὶ Ζιφηνίαν, καὶ τὰ πύθης χωρία, καὶ Ἀβιλωὴν.] Τότε λιμός ἐν Ρώμῃ γέγονεν, ὡς προεθῆναι τὸ μῦθον χρυσίου καὶ. ὁ δὲ Ἀρχελαὸς ἐνάτην ἔτη τὴν βασιλείαν, τῆς ἑστίας ἀφαιρέθεις ἀιδίῳ Φυγῇ ζημιώθη, δευτεροεὶς εἰς Βιένναν τῆς Γαλιλαίας τριακοσῶν καὶ ἐβδόμῳ ἔτη καὶ τὴν Ἀντωνίαν ἐν Ἀκτίῳ ἦσαν. Καὶ τότε Κυρήνιος ὑπὸ Καίσαρος ἐπέμφθη τιμητῆς Συρίας, καὶ Ἰσδαίας, καὶ δευτεροεὶς τὴν Ἀρχελαῶν ἑστίαν, μετ' ἐπιστολῆς τῆς Ἰσδαίας ἐκ βασιλείας εἰς ἐπαρχίαν, καὶ προεθῆναι τῆς Συρίας ἡμομνῆς.

MMXXII.

MMXX.

MMXXIII.

ΗΡΩΔΗΣ, ὁ καὶ ἈΝΤΙΠΑΣ, Ἰσδαίων τρίτ' ἐκράτησεν ἀλλόφυλος ἂν, υἱὸς Ἡρώδης, ἀδελφὸς Ἀρχελαῶν, ἔτη κδ'. ὁ γὰρ Ἀρχελαῶν καὶ τῆς δευτεροεὶς ἔτη εἰς Βιένναν πόλιν τῆς Γαλιλαίας, ὡς προεθῆναι, ὑπὸ Ῥωμαίων δευτεροεὶς. Ἐπὶ τῆσδε ὁ μὲν Φιλίππος ἀδελφὸς αὐτῶν ὁ τετραρχίας πρὸς ταῖς Ἰσδαίας πηγαῖς ἐν Πανεάδῃ πόλιν κτίζει Καισάρειαν Φιλίππων, καὶ τῆς κατὰ Γαυλανικήν Ἰσχυμαίαν. ὁ δὲ Ἡρώδης αὐτὸς ἐν μὲν γῆ Γαλιλαία Τιβερεάδα καὶ τὴν Τιβερίον Καισάρειαν, ἐν δὲ τῇ Περσίᾳ Φερώνυμον Ἰσχυμαίαν. Οὗτ' καὶ Ἰωάννην τὸν βαπτιστὴν ἀνέλε τῷ ΓΓ μὲν ἔτη τῆς δευτεροεὶς αὐτῶν, καὶ τῆς Κυρίας περιώσεως. Ἐπὶ τῆσδε ἔο Κύριος ἡμῶν ἐστρωθή. Καθ' ὃν καιρὸν καὶ ἐν ἄλλοις Ἑλληνικαῖς ὑπομνήμασιν εὐρομνῆς Ἰσραή-

μνα πῶτα καὶ λέξιν. Ἐγένετο ἐκλήψις, MMXLVII. ἡλίος μεγίστη τῆς ἐγνωσμῶν σφόδρον, καὶ νύξ ὥρα ἕκτη τῆς ἡμέρας ἐγένετο, ὡς καὶ ἄλλοις ἐν ἔραν' Ὁραθήναι σισμός τε, μέγας καὶ Βιθυνίαν γρόμῳ καὶ πολλὰ, τῆς Νικαίας κατερέψατο. Ταῦτα Φλεγων Φησί. καὶ Ἀφελκάνος ἰσχυρῶς κατ' αὐτῶν τὴν ἡμέραν ἔπαυσε σκότος κατ' ὅλας τὰς πόλεις Φοειρώπολιον ἡρώδης. σισμῶν τε καὶ πέτραι δειρῆν γυνωρ, καὶ πολλὰ τῆς γῆς κατ' ἑρρίφη. Ὁ δὲ Ἡρώδης δευτεροεὶς ἐν Λαυδίᾳ τῆς Γαλιλαίας ἐνεργάτη πενίαν αὐτῷ μοιχαλιδί Ἡρωδιάδῃ τῆσκει.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Ἡρώδης δὲ μετὰ υἱὸς ἔτη λζ'. ἐπεθύτησε δὲ τῷ ἑκαστῷ καὶ δευτεροεὶς Τιβερίαν ἔστη.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ τῆς Ἀραβιδάδης μὲν υἱὸς, Ἡρώδης MMXLIV. δὲ τῶν μετὰ υἱὸς υἱόνος, ἔτη ζ'. Τῶν Γάιος MMXLIII. ὁ καὶ Τιβερίον ἡγεμονίαν ὠδονόμως αὐτῆς τῆς Ἰσδαίων δευτεροεὶς τὸ δέσποτα περὶ τῆσδε, βασιλέα κατέστησε αὐτὸν τῆς τε Φιλίππων, καὶ τῆς Λουσινίαν τετραρχίας. πρὸς αἶς μετ' ἔ πολλὰ χρόνον αὐτῷ καὶ τῆς Ἡρώδης τετραρχίαν ὠδονόμως σιν. ἔτ' ὁ γὰρ ζῶντος Τιβερίου κατήγορος Ἡρώδης τῆς τετραρχίας ὠδονόμως πρὸς Τιβερίον. ὁ δὲ μὴ προεθῆναι κατηγόριαν ἐργυνυσι τὸν Ἀγρίππαν, καὶ μετ' αἰκίας εἶχεν ὅτι μὴ εἰς ἐν δεσμοφωρίῳ, μέχρις ἔ αὐτὸς ἐτελεύτησεν.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ υἱὸς Ἀγρίππα ὁ μικρὸς ἔτη κζ'. MMLXI.

ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΔΕΚΑΦΥΛΟΥ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑΣ ΙΣΡΑΗΛ.

A ΙΕΡΟΒΟΑΜ ὁ δὲ Ναβὰτ ἔτη κβ'. Ἐπὶ τῆσδε MXXI. διεμερίθη ἡ βασιλεία Σολομῶν.

B ΝΑΔΑΒ υἱὸς αὐτῶν ἔτη β'. MMLII.

Γ ΒΑΑΣΑ ἔτη κδ'. MMLV.

Δ ΕΛΑ ἔτη β'. MMLIX.

E ΖΑΜΒΡΙ ἡμέρας ζ'. MXXI.

Ϛ ΑΜΒΡΙ ἔτη β'. Οὗτ' κτίζει τὴν Σαμαρείαν εἰς πόλιν. αὕτη δὲ ὅσην ἡ νῦν καλεῖται Σεβασίη. Ἐπωνόμασε δὲ αὐτὴν εἰς ὄνομα Σεμῶν τῆς κυρίας τῆς ὄρας.

Z ΑΧΑΒ ἔτη κ'. Οὗτ' πάντων βασιλέων πονηρότατος ἐν Ἰσραὴλ θυσιάζον ἐσησεν τῷ Βαάλ. εἶχε δὲ γυναῖκα τὴν Ἰεζάβελ.

II ΟΧΟΖΙΑΣ ἔτη β'. MCV.

Θ ΙΩΡΑΜ ἔτη β'. MCVII.

I ΙΟΥ υἱὸς Ναμεσί ἔτη εἰκοσι δύο. ἔπος ἀνέλε τὸν Ἰωρῶν, καὶ τὸν Οχοζίαν, ἔ οὗτ' υἱὸς Ἀχάβ, καὶ τὴν Ἰεζάβελ.

IA ΙΩΑΧΑΖ υἱὸς ΙΟΥ ἔτη κζ'. Οὗτ' ἐποίησε τὸ πνηρὸν ἐνώπιον Κυρίου.

IB ΙΩΑΣ ἔτη ιε'. MCLXIV.

IF ΙΕΡΟ...

Μ' ΡXXX. ΙΓ' ΙΕΡΟΒΟΑΜ υἱὸς Ἰωάνης ἔτη λβ'. Ἐπὶ τού-
του παρεφθόσθη Ἰώνης, ἢ Ἀμώς.

ΜCCXXI. ΙΔ' ΖΑΧΑΡΙΑΣ υἱὸς Ἱεροβοάμ μῆνας ἕξ.

ΜCCXXI. ΙΕ' ΣΕΛΟΥΜ υἱὸς Ζαχαρίας ἀνελὼν μῆνα
ἕνα.

ΜCCXXXII. ΙΣ' ΜΑΝΑΕΙΜ τῷ Σελῶμ ἑπταετίας ἔτη
δέκα. Οὗτ' αὖ, μὴ δεξάμνων αὐτὸν τ' ἐν
Θεσσαλίᾳ, χειρωσάμενος αὐτὸς ἀναγρεῖ, ἢ
πὰρ ἐν γαστρὶ ἐχθροῦς Διαρρήσσει.

ΜCCXXXIII. ΙΖ' ΦΑΚΙΑΣ υἱὸς Σ' Μαναιμ ἔτη β'.

ΜCCXXXIII. ΙΗ' ΦΑΚΕΕ ὁ Σ' Ρωμελὶς τ' Φακίαν ἀνε-
λὼν ἔτη β'. Ἐπὶ τούτου Τεγλάδ βασι-
λεὺς ὁ Ασσυρίων βασιλεὺς εἰς τὴν Ἰου-
δαίαν Ἰσραηλῶντας τὰ πλείστα τ' γῆς
αὐτῶν σφετερίζει.

ΜCCXXXIII. ΙΘ' ΩΣΗΕ ὁ Σ' Ἰλᾶ κτ' τ' Φακίε ἔτη β'. Ἐπὶ
τούτου Σαλμανασάρ βασιλεὺς Ασσυρίαν
Ἰσραήλ τῆ Σαμαρείᾳ αὐτὸν τ' ἄλλ' αἰχ-
μαλώτων, καὶ πάντ' αὐτῶν τ' Ἰσραὴλ σὺ αὐ-
τῷ, καὶ καπιζίζι αὐτὸς ἐν Αἰχάερ, καὶ
Αβάρ, ἢ Ἰσραὴλ τῷ πατρὶ Γοζαῦ. ὁ δὲ
Ασσυρεὺς Βαβυλωνίᾳ ἐν Σαμαρείᾳ
πέμψας αἰχμαῶν ἢ ἀμὼς βεβιωκότας
οἰκάν αὐτοῖσι οἰκίσασε. Τούτου ἐσέπι
Σαμαρείτας προσωροδοκῶσι. Ἐρμηνοῦν-
ται δὲ Σαμαρείται Φυλάκες, καὶ τὸ ἐν
πίξει Φυλάκων περὶ τὴν γῆ διὸ
καὶ ἀλλοκοτεῖ τις προσωρείτης. Διὰ δὲ
τὴν νόμον διδασκαλίαν βραχίαν ἔχουσι
τ' θεοσεβείας ἐμφαζίν.

Ἐπὶ τούτου τ' Ἰσραηλιτικῆς βασιλείας οἱ χεῖ-
ροι κατέληξαν εἰς ἔτη * τριακόσια τρία,
καὶ μύαις ἐπτά, δεξάμνοι μὲν ἀπὸ Ἱε-
ροβοάμ Σ' Ναοάτ, κατὰ τὴν ἕξιν αὐτῶν
ὡς τ' Ἰλᾶ, ἐπὶ τὴν ὑπό Σαλμανασ-
σάρ τ' Ἰσραὴλ μείονετῶν ἀπὸ Σαμα-
ρείας εἰς Μήδους.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΛΑΤΙΝΩΝ.

ΜCCXXXIII. ΑΙΝΕΙΑΣ πρὸς τ' διωκασθέντα Ἰταλίας
Λατίνον ἑφορμᾶ, καὶ κτ' τ' Ρατέλων
σὺ αὐτῷ ἐκστρατεύει. ἐν αὐτῷ πολέμῳ λα-
τίνος ἀναγρεῖται. Αἰνείας ἡ στρατὸν συνα-
γροχῶς κτ' τ' Ρατέλων πολεμᾶ, ἢ τού-
του τρεψάμενος, τὴν θυγατέρα Λατίνω
Λαυνίαν, καὶ τ' βασιλείαν λαβὼν, πόλιν
κτίσει μεγαλήν, τὴν Λαυνίαν καλέσει ἐν
αὐτῇ τ' Παλλάδιον ἀπέθετο. καὶ αὐτὸς
κτ' Λατίνον * ἢ ἔτη βασιλεύσει πέντε-
τὰ ἑπταὶ ἵκανον οἰκᾶ βασιλεύσει κτ'
Διχοδομῶν οἱ Αἰνεάδα ἔτη τλα.

ΜCCXXXIII. ΑΣΚΑΝΙΟΣ ΙΟΥΛΟΣ υἱὸς Αἰνεῖα ἀπὸ
Κρέσσου Τρωάδος τ' πρώτης αὐτῆς θυγα-
κός ἔτη λη'. Οὗτ' αὖ τὴν Αἰθίαν κτίσει
αὐτὸς τὸ βασιλείαν, ἢ τ' Παλλάδιον
ἀπὸ τ' Λαυνίαν εἰς Αἰθίαν μετέθηκε τ'
κτίσει αὐτῷ ὑπο

ΣΙΛΒΙΟΣ Αἰνεῖα ἢ Λαυνίαν τ' Λατίνω θυ-
γατρός, ἀδελφὸς ἂν Ἀσκαίε ἐνὸς δευτέ-
ρια κεντὰ ἔτη τὴν δὲ τὴν κατὰ τὴν ἑτρα-
φίαν τ' τὴν ἑστῆται οἰμασθεῖς, αὐτῶν
αἰ εἰ τις ἐλλάδι γλώσσῃ λέξαιεν ὕδατον.

ΑΙΝΕΙΑΣ ΣΙΛΒΙΟΣ ἔτη λβ'

ΛΑΤΙΝΟΣ ἐν κτ' πενήκοντα ἔτη.

ΑΛΒΑΣ ἐνὸς δέοντα τετταράκοντα.

ΚΑΡΥΟΣ ἐπὶ Ἰσραὴλ πρὸς ἀναγ.

ΚΑΡΥΟΣ δὲ τὸν δέοντα τετταράκοντα.

ΤΙΒΕΡΙΝΟΣ ἔτη οκτώ. Τελούτῃσι δὲ
τέπν ἐν μάχῃ ὡς τὴν ποταμῷ Ἰου-
δαίᾳ λεγέται. παρενχθεῖς δὲ ὑπὸ τ' ἑ-
ρῶματ' ἐπ' ἀνυμνον αὐτῷ κατέλιπε
τ' ποταμὸν Αἰθίαν καλῶμενον τοπρό-
τερον.

ΑΓΡΙΓΡΑΣ ἐν κτ' τετταράκοντα.

ΑΛΛΑΔΗΣ ἐνὸς δέοντα εἴκοσι. Οὗτ' αὖ
σπεφρονῶν τὰ διμῶντα ὄμβρων, καὶ κε-
ραυνῶν εἰς τ' οἶκον κατασηψάντων, πα-
νοικίαι ὄσπολλυ).

ΑΟΥΕΝΤΙΝΟΣ τετταράκοντα καὶ ἐπτά ἔτη.
Τούτου τ' ἐπτά λόφων τις ἐπ' ἀνυμνον ἐξέ-
νετο τ' συμπεπολισμῶν τῆ Γαμῆ.

ΠΡΟΚΑΣ ἔτη εἴκοσι ἢ τρία.

ΑΜΟΥΛΙΟΣ ἐπὶ τὴν βασιλείαν
καταχὼν Νομίτωρ προσωεῖκεσαν, ὅς ἦν
αὐτῷ προσεύτερος ἀδελφός, τ' μὲν Νο-
μίτωρα ἐφορᾶ, τ' ἡ θυγατέρα αὐτῶ Σι-
λαίαν, ἢνα μὴ πάδες ἐξ αὐτῆς γένοιτο
τιμωροῖ τ' Αμυλίᾳ ὡς τὴν ἀνομίας, ἀπέ-
φωεν ἱερείαν τ' Ἑσίας, ἐπὶ δὴ νόμον
τ' Ἰσραὴλ αἰεταροφενθεαδ. ἢ δὲ ὑπό
πιν ὑπο βιασθεῖται ἐν τῷ πενθῆναι, διδυ-
μα βρέφει τίμη, ἢ, κελύπαιτ' Αμ-
μυλίᾳ, λαβόντες ἐν σκάφει κείματα
τ' ὑποφροτῶν πνὲς ἔφερον ἐμβαλόν-
τες εἰς πνὸν ποταμὸν. φανούλ' δὲ τις
συφορβίαν βασιλικῶν Ἰπμελέμνη
αὐτὰ φέρον ὡς τὴν γυναῖκα Ακκίαν
Λαρεντίαν ἔρχεται, ἢ αὐτῇ τρέφειν δι-
δωσιν. ὁ καλεῖται ἡ Λεπτα, τούτ' ἐπὶ πρὸς
Ἰταλιώταις Λύκαινα, ὅ δὴ ὄνομα μετη-
νεκτα ἀσειῶς εἰς ἐπαιδείων προσωφορβίαν.
τ' ζᾶθον τε ἢ ἀρπακτικὸν ἢ Λεπτα, ἢ γὰρ
ἢ λυκαίνα, ὅ ἐπαιδείας ὁμοιότεροι. τῶν
δὲ περὶ αὐτῶν αὐτῶν γένωνται, ἢ τ' Αμυλίᾳ
ὑπο αὐτῶν ἀναγρεθῆναι κτ' πνὸν ἐκεί-
νης θάνατον ὄσπολλαιμῶν τὴν κτ' ἰσμοσ
δυνατείαν Νομίτωρ ὁ τ' νεανίσκων μη-
τροπέτωρ.

ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΡΩΜΗΣ.

Α ΡΩΜΙΛΟΣ ἔτη λη'. Οὗτος τ' Ρώμην ἐκπ-
σε τῆ οἰκείᾳ προσωροφίᾳ πύτην καλέσει,
καὶ τὸ ἔθνος Ρωμαίους, πρὸς τὸν λεγομένον
λατίνω.

Λατίνος, πρὸ δὲ τούτων Αβερλίνας. οἱ δὲ Κυρίτας σφασὶ αὐτὸς ἀμα τοῖς ἀνακραθεῖσι Σαβίνοις προσηγόρευεν διὰ τῆς πόλεως ὀπιφωθεὶς ἐν Σαβίνοις τῶν Κυρίτων. Τὸς δὲ πρεσβυτέρους ἐν ἐχέφρονας ὁ Ρωμύλος ἐπιλεξάμενος ἐκατόν Πατρικίους, αὐτοὺς ἐν προσέδρῳ τῶν κοινοῦν πραγμάτων, ἐν Σενάτωρος, ἐν Βελούπας Διὰ τὴν ἡλικίαν εἶναι ἀνδρας ὠνόμασε. Τῶν δὲ τῶν Κωνουλίων ἀγῶνα ἐν θείῳ πανηγυρικῶς ἐκ κατὰ γελίας Γοσθῶνι τῶ Ἰπωειῶ ἐπιτελέσθης, αἱ θυγατέρες τῶ Σαβίνων ἤρπαγισαν. ἐν τῷ τοῖς ἀρπαξισι πᾶσι παρθένας πέντε τῶ ἀφανῶν ἀγορῆς κέρην τῶ τε κάλλιφ πολὺ ἐν τῶ μεγάλῃ θῆλια φέρειν, ἐπιδή ἀπαντῶντες ἐνιοὶ τῶ κρειττόνων ἐπεχείρησαν ἀφαιρέσθαι, ἐβδόν, ὡς Ταλασίῳ κερίζοιεν αὐτῶν, ἀνδρὶ νέῳ μὲν, εὐδοκίμῳ δὲ ἐν χρεῖσιν. Τῶ δὲ ἀκῆσαινες εὐφῆμον, ἐν σκρότην ἐπαμύνει, ἔ Ταλασίῳ μὲν Βίης τὸν ὄνομα Φηγηγόμοιοι. ἀφ' ἧς δὲ τῶ Ταλασίῳ ἀχεινῶν, ὡς Ἑλλῆνες τῶ Ὑμνίων, ἐπαίθεσι Ρωμαῖσι τοῖς γαμοῖσι. Πέμπτη δὲ ἡμερῶν μηνὸς, ἐν νῦν ἡμέραν Καπετωίνης Νώνας καλεῖται, θυσίαν πᾶσι δημοτελῆ πρὸ τῶ πόλεως θύει ὁ Ρωμύλος, δὲ αἰφίτης μεζάλης πρὸ τὸν ἀέρα προσηῖς γενομένης, ἀφανῆς ἐγένετο, ἐν μήτε αὐτὸς ἐπὶ, μήτε σῶμα πεθνηκότῳ εὐρέθη Ἰδλῶ δὲ πῆς Πρόκλος ἀνὴρ ἐπιφανῆς εἰς ἀγορᾶν προσελθὼν, ἐν τῶ ἀγῶνι τῶν ἐραῶν ἀψάμνῳ διωμόσασα Ρωμύλον ἰδεῖν σὺν τοῖς ὁπλοῖσι εἰς ἐρανὸν ἀναφερόμενον, ἐν φωνῆς ἀκῆσαι κελόσαντῳ αὐτὸν Ἰεοκλυτεῖν, ἐν Κυρίνον προσλαγορβύειν.

ΜCCLXX.

ΜCCLXV.

ΜCCLXXVII.

ΜCCCLII.

ΜCCLIII.

ΜCCLII.

ΜCCLIV.

ΜCCLIV.

ΜCCLV.

ΜΕΣΟΒΑΣΙΛΕΙΑ. Μετὰ τὴν τῶ Ρωμύλα τελευτῆν γενομένην Ρωμαίων, καὶ ἀναρχίας ἔσης, ἐπαύσαν οἱ Πατρικίοι ἐν μέρει ἑκάστον τοῖς βασιλικαῖς πρῶτα μοῖσι κοσμοκράταιον θύειν τε τοῖς θεοῖς τὰ νενομισμένα, ἐν χρηματίζεον ἐξ μὲν ἄρας τῆς νυκτός, ἐξ δὲ τῶ ἡμέρας κύριον ὄντα. Τὸ δὲ ὄνομα τῶ τῶ δὲ χρεῖς ΜΕΣΟΒΑΣΙΛΕΙΑΝ Ρωμαῖσι καλεῖται.

Β ΝΟΥΜΑΣ ΠΟΜΠΙΛΙΟΣ Σαβίνος. οὗτος πόλεμον μὲν ἔδενά πῶποτε διωκήσαι, τὰ δὲ ἐν πόλιν εἰς τὸ ὠφελιμώτερον διεκρίσκει, καὶ δύο μῆνας Ἰανουάριον ἐν φεβρουάριον προσέθηκεν. δὲ δὲ χρεῖς δὲ ἐχρεῶντων δέκα μηνῶν ἐς ἐνιαυτόν. Αὐσάμα δὲ διὰ ἀμῆσι καὶ χαλκῶ πεποιημένα πρῶτῳ Ρωμαῖσι ἐχαρίσαι, πρὶν Διὰ σκυτῶν, ἐν ξυλίῶν, καὶ ὄσρακῶν τὴν χρεῖαν πλεονέκτων, ἀπερὶ ἐπὶ τῶ ἰδίῳ ὀνόματῳ νυμμία ἐκάλεσε. Νῶσφ τελευτῶ.

Γ ΤΥΛΛΟΣ ΟΣΤΙΛΙΟΣ ἔτη λβ. οὗτος ΜCCLXIII τὸ τῶ Ρώμης πόλιτιμα εὐρύτερον κατὰ ΜCCLXIII κούαζι προσήχισας τῆ πολλῆ τὸν καλῶμενον Καίλιον λόφον. λιμνὰ τε ἐν γέφυραν ποιήσας, κεραινω βληθείς, ἀμα ΜCCLXIII. τῶς βασιλείῃσι κατὰ ἀναλίσκε).

Δ ΑΓΚΟΣ ΜΑΡΚΙΟΣ ἔτη κδ βασιλεύει ΜCCLXXVI Ρώμης, ὅς ἐκ θυγατρὸς Νεμῶ Γομπιλίς γεγονεν. οὗτος τὸ τῶ Ρώμης τέλεισμα πρὸς τοῖς ἐρημῶσι παλατωάς, ἐν τῶ λεγόμενον Απεντῶνον λόφον ἐντήχισας, καὶ τὸν πρῶτον Τίθερον πρὸς τῶ ἐκβολαῖς ΜCCLXXV τῆ χρεῖς ἀνίστησι πόλιν, ἐν ὅσῳ διὰ τῆς θεσῶς προσηγόρευεν, ἐν σιμῶνι θύραν ἐκαδέκα πρῶ σημεῖοις ἀπέχουσαι Ρώμης. Νῶσφ τελευτῶ.

Ε ΠΡΙΣΚΟΣ ΤΑΡΚΥΝΙΟΣ Ρώμης ἔθα. ΜCCLXXIX σιλύσε μὲν τῶ τῶν, ὅς τὴν Ρώμην τέλει μεζάλω ἀχύρωσε, πρὸς γραφῶν πᾶσι μόνον ἔπρῶτερον ὀπισθημῶς, καὶ πᾶσι ὑπανόμῃσι τῶ φρῶς, δι' ὧν ὀπί τὸν Τίθερον τὸ ἐκ τῶ στυπῶν ὕδωρ ἐχευθῆ), ἐργον ἐς τὰ μάλιστα πόλει χρεῖσιμον, κατεσκεύασεν. Ἐπιλέξας δὲ ἀνδρας ἐκ πᾶν δὲ δημοικῶν πατρικίῃς ἐπέστησε καὶ κατέταξεν εἰς τὸν τῶ βελούτων δρεθῶν. Καλεσκούαζε δὲ καὶ τὸν μέγαν Ἰπώδρομον. τῆς δὲ ἀρχῆς λδ ἔτη κρατήσας ὑπὸ τῶ Μαρκίῳ παιδῶν ἔπρῶτερον διωασθῶν ΜCCLXXIV. οντῳ Ρώμης ἀναρῆται. Ἐπὶ τῶ τῶ Σαυφῶ, ἢ ἐν δεκατῆ Μισῶν ἀνηγορεύθη. Κατὰ τὸν αὐτὸν ἐν Σόλων εἶναι Δρακόιτῳ νόμῃσι ἠθέται. ΜCCLXXII.

Σ ΣΕΡΒΙΟΣ ΤΥΛΛΙΟΣ τὴν ἡγεμονίαν ΜCCLXXXVI ἐκδέχετο) τεχθεῖς ἐκ γυναικὸς εὐχρεῖς μὲν, αἰχμαλώτῃσι δὲ δόλης καὶ τῶ συμφορῶν νενομισμένης, ἥπῃ εἰς Ρώμην ἀχθεῖσα ἐγκυτῳ μικρὸν ὑπερον τεκῆσα, Σέρβιον τὸ τεχθῆν ἐπωνόμασεν, ὡσπερ εἰπιμελε δόλειον. οὗτος ἐπὶ προσέθηκε τῶ μεγέθει τῆς πόλεως δύο λόφους, τίντε Ουμιμῶλιον καλῶμενον, καὶ τὸν Αἰσκυλίον, ἐκ τῶ φρον ὅτι μεζῆσιν πρὸ τῶ τείχους ἤλασε. ἐν πρῶτος ἀπάντων τὸ τῶ Ρωμαίων ἀριθμῆσας πλεῖθῳ εὐρεν ὅτι τῶ μυριάδας πολιτῶν ἔσῃσι σὺν τριακῶσι ἀνδράσι ΜCCLXXXVI πρὸς τοῖς ὀπί τῶ ἀγῶν Διαιτωμῶσις, ἐς εἰς λόχος κατὰ νείμας, καὶ πᾶσι ἐσῆσις ἐκάστῳ πημῆματῳ πρὸς λίγον τῆς διωάμεως ἐπὶ ἰθῆσι δικαιοσύνην ἀπάντων πολιτῶμα ἐν πολυφελῆσιον εἰσηγάγη. ταύτη γὰρ τῆ Διαικομῆσι τάστε τῶ σερβῶν κατὰ γραφῆς, καὶ τὰς τῶ ἐσφορῶν στυπῆσις, ἐν τὰ πημῆματῳ τῶ βίῶν ἐπιεῖται. Τεσσαρα γὰρ εἶτῳ τῶ πμῶρημάτων εὐρεν ὄργανα. τεσσαρακοντῶ δὲ ἔτη

δὲ ἔτη τῆ δρχῆς κροτήσας Διαφθείρε) δολοφονηθεὶς ὑπὸ Ταρκυνίῳ Σοπέρεξ.

ΤΑΡΚΥΝΙΟΣ ΣΟΥΠΕΡΒΟΣ. Οὗτος εὐθύς πάντᾳ ἐκίνησεν ἵππὶ τὸ ἀνταδέρσον, ἢ βαρυτέραν τὴν πολιτείαν ἀπέφλυε, ὅσῃ τε νόμους μετέθευε, καὶ ἀρχοντας προσβαλλόμενος, ἢ δὲ αὐτῶν τὸν δῆμον δεσμοῖς πινυοῖσι ἢ μεγάλοις, ἢ κολάσεσι, καὶ θροῦλαις αἰκίζομενος. Αὐτὸς γὰρ θροῦρε δεσμὰ, μάστιγας, ζύλα, εἰρκτὰς, φυλακὰς, κλοῖδας, πέδας, ἀλύσας, θροῦλαις, μέταλλα, καὶ εἴπε ἄλλο κακόν. Οὗτος ὡσαύτω Ρωμαίοις μισθεὶς Δίατε τ' ἄλλα, ἢ Δία τὸν ὀμῶνυμον ὑπὸ Ταρκυνίων, ὅς καὶ γυναικῶν Λατίνων Λακρητίαν λεγομένην εὐνήρη ὡσαύτω Ρωμαίοις νυκτὸς ἀπὸ στρατοπέδου προθέεις πρὸς βίαν ἤγαγεν, ἀπεωθεὶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἀπεχωρῆσαι πρὸς οὐκείους, βασιλεύσας ἔτη κδ. Κατὰ τῶν τῶν χρόνον Αρρογογίτων ἢ Ἀρμόδιος ἐπέθεντο πρὸς αὐτὸν ἰππάρχον ἢ ἰππων τεράνοις, ἢ τῶν ἰππάρχων κτείνεσιν, ἰππάρχει δὲ τὴν Αρρογογίτων ἐπέθεντο ὄνομα Λέαιναν συλλαβῶν ἐσαίνεζεν, ἐφ' ὧτε ἐπέων ὅσῃ κοινωνήσαντας τῆ δπθίσεως. ἢ δὲ σπείρον ὅσον ἀντέχεν. ἐκνικωμένη ἢ ὑπὸ τῆ βασιλευσῶν, ἵνα μὴ θροῦποι, αὐτὴ τὴν ἑαυτῆς γλῶσσαν ἀπεδήδοκε.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΡΩΜΑΙΩΝ ΑΦΟ ΥΡΑΤΩΝ ΕΠΙ ΧΙΛΙΑΡΧΩΝ ΥΡΑΤΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ. ΠΑΛΙΝ ΑΦΟ ΧΙΛΙΑΡΧΩΝ ΕΠΙ ΥΡΑΤΩΝ. ΑΦΟ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΕΠΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ. ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ ΡΩΜΑΙΩΝ. ΜΕΤΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝ.

ΓΑΙΟΣ ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ. Οὗτος μὲν τὸ τέταρτον ἔτος τῆ βασιλείας Κλεοπάτρας ὑπὸ Ρωμαίων ἀναρρήθεις ὑπατῆς εἰς τὴν ἀνατολὴν σὺ πολλῇ ἀνελευθέρῳ διωμάτῃ, καὶ πολλῶν τῶ ἀντιπροσωπῶν καὶ ὑποφόρων κατασῆσας, ἰδίων τῶ πῶτων κατήσισιν ἵππμελητάς. Ἀντίπατρον μὲν ἐν τῆ Ασκαλωνίτην Παλαιστίνης κατήσισε δικαίῳ. ἦος ἢ ἑὸν Ἀντίπατρος Ἡρώδης τῶ νεωκέρους δριθυμῶν, καὶ τῶ ἀντιπρὸς Ἀπόλλωνος ἱεροδύλων, παῖδα ἢ ὄντα ποτὲ λησὴ ἀναρπάσαντες ἰδρυμαῖοι κατέσισον, λυτρεσάσθαι αὐτῶ ἀνακομιεῖσθαι ὑπὸ τῆ φέρεται. Τῶ ἢ πατρὸς αὐτῶ εἰς ἐχθρὸν πενίας ἐληλακτόν ἐμύνη ὡσαύτω πρὸς ἀρπάζεσι δολοφόνων, ὅ πρὸς ἐκείνων ἔθεσι τρεφόμενος, ὃ ἢ ἰδρυλὸς γυμνός

μὲν εἰς τὴν Λιγυρίαν τῆ Κλεοπάτρας κροτήσας τὴν δρχῆν, τῆ δπθίσεως ἀνασειλάς πρὸς ἵππμελητάς, καὶ πρὸς ἀνατολῆς δικαιοσύνην ἐπανήλθεν εἰς τὴν Γαλιλίαν. Οὗτος καὶ δικτάτωρ ἐκλήθη. δικτάτωρ δὲ ἐστὶν δρχῆ ἀνυπαδύνη. Τότε Καίσιος στρατηγὸς εἰς Καμπανίαν πρὸς Μίλινα Φυγάδα νεωκέρους πρὸς ἐλθῶν ἐπράξεν αὐτὸν πρὸς ἀρπάζεσθαι, εἰ ζῶντα αὐτὸν εὐρήσει, νῦν ἢ ἐκ τῆ Καμπανίας ἐκπεσόντος αὐτῶ, ἢ ἐν Ἀσκαλὸν Φαρνείος, εἰς τὴν Βρεττανίαν ἤλθε, καὶ ἐκεῖ πρὸς ποιήσασθαι λόγους ἀξιῶν, ἀπώλετο. Τῶ δὲ Καίσιος μέλλοντι τῶ ἀλλοτρίων ἐλθῶν ἐπὶ ἀπερχομένων ἵππ τὸ Βελούτηρον ἐκείνων αὐτῶ ἀφελῶσαι τῶ προθέρων ἀλομάτως κατέπερε. Καὶ πρὸς τῶτοις χάρτην αὐτῶ πρὸς ἐπέδωκε πᾶσιν τῶ κατ' αὐτῶ μελετομένην ἵππμελητῶν ἔχοντα. καὶ νομίσις ἄλλοις εἶναι ἐκ ἐνέτυχεν, ἀλλὰ δεδωκὸς ἐτέρω Φυλάτῃ ἐσφαγή ὑπὸ Βρέταν Κασίον ἐν τῶ Βελούτηρῳ, χρόνων ὑπάρχων ἑνὲ κληρονομῶν ἢ ἢ τὸν ἴον κατέλιπον Οκταύριον τῶ ἴον ἰδρυλὸς τῆ ἰδρυλὸς ἀδελφῆς ἔτος ἀγνῶσθαι. ὁ δὲ δῆμος τὸ σῶμα αὐτῶ, ὡσαύτω εἶχεν, ἐν τῆ ἀγορᾷ ἵππ πρὸς ἐπέθηκεν. Τῶ δὲ Καίσιος ἀποθανόντος, Κασίος εἰς τὴν ἰδρυλὸν ἀναστὰς, τὴν πρὸς χώραν ἐκείνην, καὶ τὰ λατρεῖα ὀκτακῆσια πρὸς αὐτῶν ἐσπράξατο. Κατὰ τῶτον τῶ χρόνον Σεργίλιος ὁ ἰαουρκεὶς ὑπὸ πέρηρος ἀπέθανε.

ΟΚΤΑΟΥΙΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.

Αὐτῆ κατὰ τὸν ἰδρυλὸς Καίσιος φόνον τὸ φῶς τῶ ἡλίου ἐλυπήσασθαι τε καὶ σβέννυσθαι, τότε δὲ ἐν τριῶν κύκλοις φαντάσασθαι εἶδοκε. Καὶ ἢ Βελλῆ τῶ Λακίῳ Γλάγκω ἐκέλευσε ὅσῃ ἐκ Ουιέννης τῆς Ναρδωνησίας ὑπὸ τῆ Ἀλλοβρίγων ποτὲ ἐκπεσόντας, ἢ εἰς τὸ μετῴζον τῶ Ροδανῶ καὶ τῶ Ἀράρι, ἢ συμμίζνυνται ἀλλήλοις, ἰδρυθῆντας συσικήται. καὶ ἔτας ἐκείνοις ὑπομείναντες τὸ Λακρόδονον μὲν ὀνομασθέν νῦν δὲ Λέγρονον καλεῖσθαι, ἐκτίσεν. καὶ τότε ἐν Ρώμῃ τὴν Κικέρων σφαγῆν καταφαλλῶ Ἀντωνίου ἐκέλευσε ἐκφανέσθαι τῶ ἄλλων ἐν τῶ Βήματι προστεθῶναι, ἵνα ὅθεν κατ' αὐτῶ δλημηγορῶν ἢ κέρως, ἐν τῶ κατ' αὐτῶ τῶ χειρὸς τῶ δριθυλῶς, ὡσαύτω ἀπετίμητο, ὅρῳ. Μετὰ πῶτα νόμος ὁ φαλκιδίου ὀνομασμένον ὑπὸ πρὸ ἰδρυλὸς φαλκιδίος δημαρχῶν ἐπέθηκε, ὡσὲν πρὸς τὸ τέταρτον τῶ καταλειφθείσης οἱ ἔσας, ἀνγε πρὸς βαρυῶν, λαβόντα, τῶ λοιπὸν ἀφῆναι. Τότε καὶ Μάξιμον πρὸς τὰ παρῶσθαι μέλλοντα

MDCCCLXXVI.
 MCCCCXXV.
 MCCCCXXI.
 MCCCCXVII.
 MCCCCXIX.
 MCCCCXXI.
 MCCCCXXII.
 MCCCCXXIII.
 MCCCCXXIV.
 MCCCCXXV.
 MCCCCXXVI.
 MCCCCXXVII.
 MCCCCXXVIII.
 MCCCCXXIX.

MDCCCLXXVI

ἐγνωστέ τε ὁ δεσπότης, καὶ ἀπήραγμ-
 ὁ ἡ Κάσιϑ Ἰππὶ τῶν τ' χρόνων Ρω-
 δίς ναυμαχίᾳ νικήσας, καὶ εἰς τὴν νῆ-
 σον περαιοθεὶς ἄλλο μὲν ἔδεν κακὸν αὐ-
 τὸς ἐδρασε, τὰς δὲ ναῦς, ἐν τῷ γρημαίῳ,
 καὶ τὰ ὄσα, καὶ τὰ ἱερά, πᾶσι δ' ἄρ-
 μαίῳ δ' ἡλίς, παρεσπασίτω. Μετὰ ταῦτα
 Κλεοπάτρα τῆ Ἰσδαίων καὶ Ἀράβων ἐπι-
 βελούσιζα βασιλείᾳ μέρη λαβεῖν ἰαχυ-
 ρε παρ' Ἀντωνίς. ὁ δὲ Οκτώβριϑ τὴν
 δὲ Ἰταλίας σιναστρούσις διώματιν κά-
 τησιν Ἰππὶ Ἀντωνίον. ἐν συμβολῆς γηρο-
 μλῆς, ἡπῆται Ἀντωνίῳ, καὶ Φύργα με-
 τὰ τῆς Κλεοπάτρας εἰς Αἴγυπτον. ἐν ὁ
 μὲν Ἀντωνίῳ ἑαυτὸν διεχρήσατο, ἡ δὲ
 Κλεοπάτρα εὐλαδεμλῆ τ' ἐν τῇ Ρώμῃ
 θρίαμβον, συσχεθεῖσι, ἄσπιδι τῷ θη-
 ρίῳ ἑαυτὴν προσενεγκάμνη τελευτᾶ.
 Αὐγύστῳ δὲ Αἴγυπτον ὑποπλῆ ἐποίη-
 ρε, καὶ τῷ Γάλλῳ τῷ Κορνηλίῳ αὐτὴν ἐπέ-
 τρεψε, τῷ τε Ἀπίλλῳ ἀγῶνα καθιέρω-
 ρεν Ἀκία αὐτὸν προσοργούσις, ἐν πόλιν
 σωφίσις, Νικόπολιν αὐτῇ ὄνομα δῆς,
 ὅτε πρῶτον ὁ Κάισαρ τὸ κράτῳ πᾶν μόν-
 ῳ ἔσχεν, ὡς καὶ τὴν ἀπαρῆμῃσιν τ'
 μοναρχίᾳς αὐτῆ ἑτῶν ἀπ' ἐκείνης τ' ἡ-
 μέρας ἀνεχθῆσθε. ὁ ἡ Κορνήλιϑ Γάλλ-
 ῳ ὁ πρῶτος τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμ-
 μὲν ῳ πολλὰ ἐν μάτῃ εἰς τ' Αὐγύστῳ
 ἀποληρήσας, πολλὰ δὲ καὶ ἐπαγῃα
 ὡδραπράξας, ὑπὸ δ' Αὐγύστῳ ἀπρω-
 θεῖς, πειναλῆσας Ἰππὶ τῶν εἰς αὐτὸν διε-
 χρήσατο. ὁ δὲ Κάισαρ τὸ δ' Αὐγύστῳ
 ὄνομα ἐν ὡδραπῆς βελῆς, ἐν ὡδραπῆ
 δῆμα ἐπέθετο, ἐν τ' μὲν πιν Σεξτίλιον
 ἐπικαλέμνον, ἐν ὡ ὑπατῳ πρῶτον ἐ-
 γήρετο, Αὐγύστῳ αὐτῶν ὀνομασε, τ' θρίαμ-
 βον τ' Αἴγυπτις καὶ ἑσποφῆς πομπῶσας,
 δ' ὡ εὐρεπεπέστη ἡ πομπῆ, ἐν ἡ καὶ ἡ
 Κλεοπάτρα Ἰππὶ κλίνης ἐν τῷ δ' θανά-
 τῃ μιμήματι παρεκμήθη, ὡς πομπῆον,
 μὲ τ' ἄλλων αἰχμαλώτων, καὶ μὲ τῶ
 Ἀλεξάνδρῳ δ' ἐν ἡλίς, καὶ Κλεοπά-
 τρας, τ' ἐν Σελήνης, τ' τέκνων αὐτῆς. πολ-
 λαὶ ἡ πρεσβείαι πρὸς Κάισαρα ἀφίκον-
 το. Καὶ δὴ ἐν οἱ Ἰνδοὶ προσκηρυξάμενοι
 πρὸς Φιλίαν, τότε ἐσπέσθη, δῶρα
 πέμψαντες αὐτῷ. Ἀμύτω τελευτήσαν-
 τῳ, ἡ Γαλατία μὲ τ' Λυκαονίας Ρω-
 μαίων ἀρχοντα ἔσχε, ἐν τῷ ἐν τῷ Βοσ-
 πῶ τῷ Κιμερίῳ νεοχμῶσιν κατέστη,
 δ' Ἀργεῖππα ἐν Σινώπῃ ἐλθόντος, τῶσιν Ἰππὶ
 ὡδ' Βοσπορείς στρατοσμηλῆς, οἱ τότε
 πάτε ὡπλο κατέθεντο, ἐν τῷ Πολέμωνι
 παρεδόθησαν. Πολλὰς ἡ νόμους ἔθετο ὁ
 Αὐγύστῳ. ἐν ὡδ' Κυζικίως, ὅτι Ρω-
 μαίως πῆας ἐν εἰσὶ ματῆγῶσταντες ἀ-

MDCCCLXXV

MDCCCLXXVII

MDCCCLXXVIII

MDCCCLXXIX

MDCCCLXXX

MDCCCLXXXI

MDCCCLXXXII

MDCCCLXXXIII

MDCCCLXXXIV

MDCCCLXXXV

MDCCCLXXXVI

πέκτειναν, ἐδελώσατο, καὶ τὰ αὐτὰ ἐν
 ὡδ' Συρίας, τὸς τε Σιδωνίους ἀπὸ τὰς
 εἰσῆς ἐποίησεν ἐν τῇ Συρίᾳ γηρομλῆ. καὶ
 ἐν Σάμῳ χειμάτις τοῖς Σαμίσις ἐλδῶ-
 θερίαν μισθὸν τ' ἀφαιρέθῆς ἀντέδωκε, ἐν
 ἄλλα προσδιδώκησεν, ἡτε παντόμιμῳ
 ὄρχησις ἐν ἐκείνοις ἐσάχη πῆς χρόνοις
 ἔσω πρῶτον ἔσπῃ, Πυλάδῃ τῆ Κίλι-
 κῆς, καὶ Βαθύλῃ πρῶτον αὐτὴν μετελθόν-
 τῶν. Καὶ ἡ ἡλία Αὐγύστῳ θυγάτηρ ἀπελ-
 γομένη εἰς Πανδαρῆριαν τ' πρὸς Καυ-
 πανίᾳ νῆσον ὑπερωρίσθη, καὶ αὐτῇ ἐν
 ἡ Σκερβωνία μήτηρ συνεξέπλῶσεν. ἡ-
 γαπῶτ' δὲ ὑπὸ Αὐγύστῳ Μακρήνας ἀ-
 νῆρ σφῶς, ὅς ἐν πρῶτῳ τὰ σμῆα ἐ-
 φεῦρεν. εἶχε ἡ πῆν Ἀβλιόδωρον τ' Ἀλε-
 ξανδρέα σφῶσιπιν πᾶν. Τῆς τῷ
 * Διούπερον ἐτῆ ἀπ' Ἰνδοίσις ἐπινοήθησεν,
 καὶ τὸ Βίσεξτον, καὶ νόμους δῆξτερο πολίτι-
 κῆς, καὶ Βιργιλίῳ ὡδραπῆ Ρωμαίοις
 ἐγνωρίζετο ποιητῆς. ἐν τῷ αὐτῷ * μὲ
 [μ] ἐτῆ ἡχθη ὁ κατ' Ἀντιόχεια τ' ἐτῶν
 δῆξθῆς. τῆς τῷ αὐτῷ ἔται, Ἡρώδῃ δὲ
 λῆ, Κυρίνιϑ ὑπὸ τ' συγκλήτῃς βα-
 λῆς ἀπεσπῆλῆς εἰς τὴν Ἰσδαίαν, ἀπο-
 γραφῆς ἐποίησθε τ' ἑσπῶν, καὶ τ' αἰκη-
 τῶν. ἐν δὲ τῷ αὐτῷ ἔται Ι Η Σ Ο Υ Σ
 ὁ θεὸς ἡμῶν ἐν Βηθλεὲμ γηρομλῆ. ὁ μὲ
 σπῆξθῆ) ἀπὸ Ἀβραάμ ἐτῆ 6, ἔ. Ἡν δὲ
 τῆς τὸ Διούπερον καὶ πρῶτον ἔτος
 τ' Αὐγύστῳ βασιλείας. Αἴγυπτις ἡ ὑπο-
 πῆξθῆς, καὶ τ' τελευτῆς Ἀθηνῶν καὶ Κλεο-
 πῆξθῆς, εἰς τὴν ὑπῆτῆν ἡ κατ' Αἴγυπτον
 πῆν Πτολεμαίων κατέληξε διωασεία,
 ὄγδοον ἐτῆ ἐν εἰσῆς, ἐπῶνικα ὁ Σω-
 τῆρ καὶ Κύριϑ ἡμῶν Ἰησῆς Χριστὸς Ἰππὶ
 τῆς τότε πρῶτης ἀποστροφῆς, ἡγεμονδῶν-
 τῳ Κυρηνίς τῆς Συρίας, ἀκολούθῳ τ'
 πῆν αὐτῷ προσφηταίσις ἐν Βηθλεὲμ γη-
 ρῆξθῆς τῆς Ἰσδαίας. Ταύτης δὲ τῆς κατ'
 Κυρίνιον ἀποστροφῆς καὶ ὁ τ' παρ' Ἑβραίοις
 Ἰππὶσθῆς ἰσραηλῶν φλαύσις Ἰωσηφ-
 πῳ μνημονοβῆ καὶ ἄλλῳ Ἰππὶσθῆξθῆς
 ἰσραῖαν πῆν τῆς τ' Γαλιλαίων κατ'
 ὡδ' αὐτῆς Ἰππὶσθῆξθῆς χρόνος αἰρέσεως Ἰσδα
 Γαυλανίτῃς, ὅς εἰς ἀποστροφῆς ἐνήγε ὡδ'
 Ἰππὶσθῆξθῆς, ὁ δὲ Αὐγύστῳ ἐν ὡ ἔται
 Σέξτῳ Ἀπέλιος, ἐν Σέξτῳ Πομπῆσιος
 ὑπῆξθῆς, τ' ἀγῶνα ἐν τῇ Νεαπόλει
 ἀφαιρέθῆς ἐπῆξθῆς ἐν Νώλῃ μετῆλλαξε δδῆ-
 τῆς μὲν Ρωμαίων αὐτοκράτῳ γηρο-
 μλῆς, ἐξ δὲ ἐν πεντήμοντα τῆς ἀρχῆς
 ἐτῆ ἀνύσας, πρὸς οἱς μὲν 5, ἡμέρας ἡ
 δυοῖν πλεονας. τῆς δὲ αὐτῷ δ' χρόνος
 πρῶτον καὶ δεκά ἐτῆ σπῆξθῆς Ἀντωνί-
 ῳ. ὁ, τε ἡλίος πῆς δῆξθῆς, καὶ δ' ἔ-
 ραντῆ τὸ πολὺ καίεσθε ἔδοξε.

MDCCCLXXXVII

MDCCCLXXXVIII

MDCCCLXXXIX

MDCCCLXXXX

MDCCCLXXXXI

MDCCCLXXXXII

MDCCCLXXXXIII

MDCCCLXXXXIV

MDCCCLXXXXV

MDCCCLXXXXVI

MDCCCLXXXXVII

MDCCCLXXXXVIII

MDCCCLXXXXIX

TIBB-

MMXXX. **ΤΙΒΕΡΙΟΣ** ἔτη κγ. Ἐπὶ τῷ τῷ Γαίῳ
 MMXXX. Ἀσίνιος Γάλλος παρήσια αἰεὶ ποτε πα-
 MMXXXV. τρώει καὶ ὑπὲρ τὸ συμφέρον αὐτῷ χρηώ-
 μφος πολλά μὲν δεινὰ προπαθῶν ἀπέσ-
 Φάγη. καὶ δὴ ἔς Ἀρχέλαῳ Καππα-
 δοκῶν βασιλεὺς ὑπὸ Τιβερίου ἀπέθανε.
 Καὶ τότε καὶ ἡ Καππαδοκία τῶν Ρω-
 μαίων ἐγένετο· ἐν ἰπὼν ἐπετραπί, ταῖς
 πεντὴ Ἀσία πόλεσι ταῖς ὑπὸ τῷ Ἰσ-
 μῶ κακαθείσας ἀνὴρ ἐσραήνηκως σὺ
 πῆγε ῥαδύχοις προσηπάχη, καὶ χρη-
 ματὰ πολλά μὲν ἔκ τῷ Φόρων ἀνείθη,
 MMXXXIX. πῶλα δὲ καὶ ὡρᾷ Τιβερίου ἐδόθη. καὶ
 Δρῶσθ ὁ πᾶς αὐτῷ Φαρμάκω διαλί-
 πο, τῷ Σηίανδ Φάρμακόν τι αὐτῷ Διὰ τε
 τῷ ἐν τῷ θρασυαία αὐτῷ ὄντων, καὶ Διὰ
 τῷ γυναικὸς αὐτῷ Λιχίλλας, δεδωκότος.
 MMXLIV. Ἐν δὲ τῷ ἰετῆ τῆς βασιλείας τότε ὁ
 κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐσαπίσθη,
 καὶ ἔς εὐαγγελικῶν κηρύγματος ἀπήρξατο.
 MMXLVII. ἐν δὲ τῷ ἰετῆ ἐσσυρῶθη. Τεκμήριον δὲ
 ἀνὴρ ἡμῶν τῷ πῶδε τὸ ἔτι πεπονη-
 MMXLVII. ναὶ τὸν σωτήρα ἡμῶν ἡ ἔτι Ἰωάννη
 εὐαγγελικῶν μαρτυρία, ἡ ἡς μὲν τὸ ἔτι
 MMLI. ἰετῆ Τιβερίου τριετῆ χρόνον τῆς διδασκα-
 λίας αὐτῷ ἀποδείξαι μαρτυρεῖ. τοῦ δὲ
 Πιλᾶτος τῷ Τιβερίου πρῶτος ἔς Χριστῷ,
 ἔς τὰ πρὸ ἀναστάσεως αὐτῷ κρινώσασκεν,
 ὁ Τιβερίου (καθὼς ἰσχυρῶν Τερτυλλιανὸς
 ἐν τῷ ὑπὲρ Χριστιανῶν ἀπολογία) κατὰ
 ἀπαιτήσας ἀνήγαγε πάντῃ τῇ συγκλήτῳ,
 καὶ ἡ ἐσραήνη διὰ βασιλικῶν τύπων ἀ-
 ναγγεῖλαι αὐτὸν θεόν. ἡ δὲ σύγκλητος
 ἐσραήλικος, πῶς παλαιῶν νόμων παλαιῶν
 λέγειν, μὴ πρὸς τὸν θεοποιῆσαι τινα εἶ-
 μὴ ψήφω καὶ δόγματι πᾶρ αὐτῆς ἐγ-
 κριθεῖν. ὁ δὲ τῷ μὲν νόμον τῷ ἐδίξασκεν,
 ἐκέλευσε ἡ μὴ δὲ ἐμποδίζειν τῷ Χρι-
 στῷ κηρύγματι. Καὶ μῦτοι καὶ ἰδέσασκεν
 MMKLI. προσηπάχη τῷ κατηγορεῖν τὸ μῶσι
 ἔς κηρύγματι. ὁ δὲ γὰρ Πιλᾶτος μίση
 τῷ πρὸς Ἰουδαίους καὶ τὸν ἱερόν θησαυρόν
 τῷ καλῶ μὲν κορβανῶν πρὸς κατὰ γω-
 γλῶ ὑδάτων θαναλισκῶν εἰς εἰσιν τὸ
 ἀπὸ τῷ ἡρέθη, καὶ ὅσῃ ὀλίγας αὐτῶν
 ἀπέκτηνεν. ἰώσηψθ δὲ ἰσχυρῶν τῷ
 MMXLVII. αὐτῷ ἡμέραν τῷ κυρίῳ ἐσσυρῶσεως
 κτύπων ἀνὴρ λαβέσασκεν πρῶτον, ἐπὶ τῷ Φω-
 νῆς ἀθροῦς ἐνδοθεν ἀκῶσαι ἀπὸ τῷ ἐσω-
 τάτω ἱερῷ, **ΜΕΤΑΒΑΙΝΩΜΕΝ
 ΕΝ ΤΕΥΘΕΝ**. καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς
 Φησι Πιλᾶτον τῷ ἡγεμόνα τῷ Καίσαρι
 εἰκόνας νύκτωρ εἰς τὸ ἱερόν, ὅπερ ὅσῃ
 ἡμῶν, ἐσχυρῶν, μετῴστω τε παραχλῶ
 MMXLVII. ἰσχυρῶν τε καὶ ἐσσεως ἐμβεβλήσασκεν
 Ἰουδαίους. τὸν ἡ Τιβερίου Γάιος ὁ ἀδελ-
 φὸς ἐν τῷ νόσῳ αὐτῷ ἰμάτια πολ-

λά πρὸς τοὺς ἀπέωνιξτε.
ΓΑΙΟΣ ΚΑΛΙΓΟΛΑΣ ἔτη δ. Οὐ-
 τῷ πῶν πραιρχίαν Ἠρώδης Αἰγύπτου
 MMCLII. πα ἑδωρήσασκεν. Μετὰ πῶντι ἐκείνῃ τῆς
 MMCLIII. ἀνδρωπίνης φύσεως αὐτὸν ἀπέθνεσε, καὶ
 MMCLIII. ἀνδριάντας αὐτῷ κατὰ πόλιν ἐν τοῖς
 ναοῖς ἐπέσθη κατὰ ἰουδαίαν, καὶ εἰς τῷ
 τῷ Ἱεροσολύμων ναόν, θεοποιῶν νέος Γάιος
 MMCLV. ἰερόν ἀνομάσασκεν. ὁ ἡ τῷ ἀδελφῶν αὐτῷ
 πῶντις Διὰ θείας, εἰς νῆσον τῷ δύο κα-
 MMCLV. τικλεῖσεν. ἡ γὰρ τρίτη προσηπάχη. καὶ
 MMCLV. Λολλίαν Παυλίαν ἐσημῶν, αὐτὸν τῷ ἀν-
 δρω αὐτῆς Μίμμιοι Ρήγυλον ἐγγυησά-
 οἱ τῷ γυναικῶ ἀναγκάσας, μὴ καὶ ἀ-
 νέγγυον αὐτῷ πῶντι ὅσῃ νόμος λάβη.
 καὶ εὐθύ γὰρ καὶ ἐκείνῳ ἐδήλασε. τότε συν-
 ἔθη ἑσσεως τῷ ἐν Ἀλεξανδρείῃ Ἰουδαίων
 τε καὶ Ἑλλήνων, ἔς πρὸς τῷ ἀφ' ἐκατό-
 MMCLIII. μῶν πρὸς Γάιον. τῆς δὲ τῷ Ἰουδαίων
 προσηπάχας τῷ φίλων ἀνὴρ τὰ πάντῃ ἐνδο-
 MMCLV. ξῶν, Ἀλεξάνδρος ἡ Ἀλαδάρχος ἀδελ-
 φός. ὁ ἡ Γάιος πέμπη Περσῶνιον ἡγε-
 MMCLV. μόνα εἰς Συρίαν, δὲς ἐν πολέσ, σωμα-
 γαγῶν Διὸς ἀμιν πολεμῆσασκεν Ἰουδαίους,
 εἰάν μὴ θέλωσι δεξασκεν αὐτῷ τῷ ἀνδριάν-
 τῷ. ὁ δὲ ἑσραήλικος ὑπὸ Καοσίτῳ
 MMCLVI. Χαίρειος ἀνῆρθη, ὅπερ τῷ Πιλᾶτον τσοῦταις
 πρὸς τῷ κατὰ λόγῳ συμφοραῖς, ὡς
 ἐν ἀνάγκῃς φονεῖ τῷ αὐτῷ καὶ τιμα-
 MMCLV. ρὸν αὐτῷ χεῖρα γνέσασκεν, τῆς θείας, ὡς
 εἰσσε, δίκης ὅσῃ εἰς μακρῶν αὐτὸν μετῴ-
 θήσας. ἰσχυρῶν Ἑλλήνων οἱ τῷ Ολυμ-
 πάδας ἄμα τοῖς καὶ χρόνος πεπονη-
 μῶν ἀναγγεῖλαι.
ΚΛΑΥΔΙΟΣ ἔτη ιγ, μῦσας δ. Οὐτῷ
 MMCLVII. ἀποδίδωσιν Αἰγύπτου πῶν πατῶν αὐ-
 MMCLX. τῷ βασιλείαν ἀπαῖσαν. Ἐπὶ τότε Μάρ-
 κεν πρῶτον ἰσχυρῶν ἐν Αἰγύπτῳ εὐαγγελικόν
 MMCLVIII. συγγεγραφένα, καὶ ἐκκλησίαν πρῶτον
 ἐπὶ αὐτῆς Ἀλεξανδρείας συστήσασκεν.
 MMCLX. Τότε καὶ λιμῶν τῷ οἰκονομῶν πῶντι ἡ καὶ
 MMCLXV. τῷ Πρῶτος Ἀποστόλων Αἰγύπτου προσηπάχας
 πρὸς τῷ μῦσιν ἔσσεσασκεν λιμὸν ἐφ' ὅσῃ
 τῷ οἰκονομῶν πῶντι ἐλάμβανε προσηπά-
 σας. Ἐπὶ δὲ Κλαυδίῳ τῷ βασιλείας
 MMCLXIII. διέποντι, κατὰ τῷ ἔς πάσῃ ἑορτῷ
 MMCLXIII. τσοῦταις ἑπὶ τῷ Ἱεροσολύμων ἑσσεως καὶ
 παραχλῶ ἐγγυησασκεν σωῖσασκεν, ὡς μόνον
 τῷ πρὸς τῷ ἑσσεως ἔς ἱερῷ βία σωωθη-
 μῶν, πρὸς μὲν Ἰουδαίων ἀπο-
 θνήσκει πρὸς ἀλλήλων κατὰ πατηθέντων,
 γνέσασκεν τῷ ἑορτῷ πένθῳ μὲν ὅσῃ
 τῷ ἔθνε, θρησκῶν ἡ κατὰ ἐκάστω οἰκίαν.
 Κλαυδίῳ ἡ Αἰγύπτου Αἰγύπτου πῶ-
 MMCLX. δα Ἰουδαίων καθιστῶν βασιλεία, φηλικῶ
 τῷ χῶρας ἐπὶ Σαμαρείας τε, καὶ
 Γαλιλαίας, καὶ προσηπάχας τῷ ἑσσεως
 MMCLX. μῶν

MMCLXX.

μύνης Περσίας εκπέμπει. Κάθ' ἑς χρό-
νος καὶ Αἰγυπτίῳ πρὸς ληΐας ἀξήμαζεν
εἰς τὴν ἔρημον οὗτ' Σικαρίδας, ἑς με-
τῆλθε φήλιξ ὁ ἡγεμίων. Καὶ τότε μετὰ
ἑξῆς καὶ ἑρησσίας νῆσ' ἀνεφυσήθη
ἐκιδιών Ἄ. Ἀπὸ τ' Αλεξάνδρου πλεούτης
ὅτι τὴν ἡγεμονίαν Γερμανικὸς Κλαυδῖς
Καίσαρ, ἐτη σὺν ἀρχῇ) τ' ἔει.

MMCLX.

MMCLXXI.

MMCLXXII.

MMCLXXIII.

MMCLXXVII.

MMCLXXIV.

MMCLXXV.

MMCLXXIX.

MMCLXXIX.

MMCLXXIV.

MMCLXXV.

MMCLXXIII.

MMCLXXIII.

ΝΕΡΩΝ ἔτη ἰδ'. Ἐπὶ τὸν ἐπιτάξοντα
Ἰσθαίων οὗτ' πρῶτος ἐν Καισαρείᾳ
πρὸς οὗτ' Σύρος φήλιξ ὁ ἐπίτροπος
ἔπαυσε. Μετὰ φήλικα Πόρκι' αἴσ' ἔει
εἰς τὴν Ἰσθαίαν πέμπε), κάθ' ὃν δικαιο-
λογησάμεν. Παῦλ' ἀλέσμι' ὅτι
Ρώμης ἀρχῇ). Τῆ δὲ φήσ' ἐν Ἰσθαίᾳ
ἀποθανόντ', Ἰσθαῖοι τ' ἀδελφὸν Κυ-
ρίκ' Ἰάκωβον, ὃ πρὸς τῶν Ἀποστόλων ὁ
θρόνος τ' ἐπισκοπῆς ἐν Ἱεροζολύμοις ἐγ-
κεχάριστο, κτείνεσι, καιρὸν εἰς Ἰσθαίαν
λαβόντες τὴν ἀναρχίαν. Ἐπὶ Νέρων
ὁ ἤλι' σύμπας ἐν μέσῃ τ' Φυσίας τ'
ὅτι τῇ Ἀρμενίᾳ καὶ τῷ Ἰσθαίᾳ γρο-
μύνας ἀξέλιπεν, ὡς ἐν ἀσέρας ἐκφῆ-
σαι. Καὶ σκηπτός πρὸς τὸ δεῖπνον πῶν ἐσ-
φερόμενον Νέρωνι κατέφλεξε, Νέρων
ὄγδοον ἀρόνος τῆς βασιλείας ἔτος. Μετὰ
Μάρκον τὸν Ἀπόστολον, καὶ εὐαγγελι-
στὴν τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παροικίας Ἀνιᾶ-
ν' τὴν λειτεργίαν ἀξεδέχεται. Κρα-
τικαμύνης ἡ ἡδὴ τῶν Νέρωνι τῆς ἀρχῆς,
εἰς ἀνοσίεσ' ἀρχαίεσ' ἀξώκειλε, ἐν ἀλλό-
τρια τῆς βασιλείας ἐπέηδωσε, πρᾶγμα-
τα κίταρξίζων, ἑτραγωδῶν, καὶ ὀρχήμιλος
ὅτι τ' θεάτρων. Καὶ πρὸς τῆσ' ἐν πά-
σαις αὐτῆ ἀθμιτεργίας ἐν τῷ θεομα-
χίας πρὸς τῆς μύσ', ἡμιόκτης πρῶ-
τ' ἡμιόκτης τ' θεῖς λόγος. Μετὰ δὲ
πῶτα Ἰσθαίης κατ' αὐτῆ μλυθεύσεσ'
αὐτῆ, εἰς ἀκρον ματίας ἐλθὼν ἀνείλε
τὴν μητέρα αὐτῆ, καὶ τὴν γυναικα αὐ-
τῆ, ἐν τὴν ἀδελφῶν αὐτῆ, καὶ ἄλλας
μυεῖς τῶν γῆς πρὸς τῆς, καὶ οὗτ'
ἐν Ρώμῃ ἐπιστήμης, τὴν δὲ αὐτῶν ἐπανά-
σασιν ὑφοράμεν, ἐν Ἀναῖον Κορνῆτον
εὐδοκίμεν, τότε ὅτι παρθεῖα εἰς νῆσον
ἐνέβαλεν, ἐν τε πῶς κίταρξίζοις ἡγωνί-
ζεσ', τῆς τε κερυφαίας ἀνείλεν Ἀποστόλων
Γέτρον καὶ Παῦλον. φήσ' ἡ ΑΛΕΙΝ',
ΑΛΕΙΝ' ἡ Κέσι' φλῶρ' ἀδόχ' ἔει
ἐπέμφθη, ὅς ποῦτα Ἰσθαίεσ' ἡμιέθηκε
κακά, ὡς ἐπαναγκάσθη αὐτῆς ἐφ' ὅπλα
χωρήσθη. Τῶν δὲ Ἰσθαίων τὴν πρὸς
οὗτ' Ρωμαίεσ' ὑποταγῶν ἡμιετηκότων,
ἐπέμφθη ὁ Νέρων τ' Ουεσσασιανόν, καὶ
τ' ἡν αὐτῆ εἰς Ἰσθαίαν.

ΓΑΛΒΑΣ μύνας δ', ἡμέρας ἑν. ἦν ἡ τ'
εὐπαιθετῶν. ὅς ἔρχε ἀξιδυασθύντα

τ' ὀθωνα, ὅς ἐν ἰδὼν τ' Γάλβαν Λέκιον
Γάτωναι εἰς ἡμιεσίαν ἀξιδυασθύντα,
Φηνήσους, ἐν τῷ σρατῶμα κατ' αὐτῶ
κινήσεσ' ἀπέκτενε αὐτῶν. Απαιτέμεν
τ' ὀθων ἡμιεμάτα ἀξιδυασθύντων, ἀ
ὑπερέχετ' αὐτῆσ', ἐφη, εἰ δὲ αὐτῆ ἀναγκά-
ζεσθ'.

Ο Ο Ν μύνας Γ, ἡμέρας Η. ἡν ἡ γῆσ'
ἀσθήμ. Οὗτων δὲ πρὸς ἐν τῶν ἡμῶν τῶν Ἀ-
φροδίτης ἀσμάτα πῶς ἡμιεσ' ἀξιδυασθύντα. καὶ
ἀξιδυασθύντων οὐπιλίεσ' αὐτῶ ἐπανασάντ',
ξιδυασθύντων αὐτῶν διεχειρίσθη αὐτῶν, τί,
καὶ μακροῖς αὐλοῖσιν αὐλοῖσιν μ' ἔδει;

Ο Τ Ι Τ Ε Λ Ι Ο Σ ἐτ' ἐν, ἡμῶσ' ἡμιεσ' ἀξιδυασθύντων
ἀν. ἔτ' ἀσθρολόγος ἐν ἀσθρολόγος
ἐν γῆσ' ἐν τῶν ἡμῶσ' ἡμῶσ' ἀξιδυασθύντων
ἐν τῶν ἡμῶσ' ἀξιδυασθύντων, οἱ καὶ πρὸς
γρᾶμμα ἐρόμεν ἀξιδυασθύντων ἐν τῶσ'
ἡμῶσ' ἀξιδυασθύντων ἀξιδυασθύντων αὐτῶν ἔ
βίεσ'. ὁ δὲ καὶ γέρονεν. ἐσφᾶρη γῆσ' ὑπο
σραθῶτων.

Ο Υ Ε Σ Η Α Σ Ι Α Ν Ο Σ ἔτη δέκα, ἡμέ-
ρας Η. ἔτ' αὐτοκράτωρ γέρονεν ἐν Γα-
λασίᾳ ἐπὶ πῶς πόλεις τ' Ἰσθαίων πολιορ-
κῶν, ὅσ' καὶ Ἰωσηπον τὸν συνηραφεία
ὑπεχέρον ἐπιήσασθ'. Ἀνήχησθ' ἐν
Ρώμῃ ἀναγορεύσει ὑπο σρατῆ βασι-
λεὺς, κατὰ τῶν Τίτων τὸν ἡν αὐτῆ
τὴν Γαλασίᾳ πολιορκεῖν. Τῶ πρῶτῶ
ἐτ' Ουεσσασιανῆ ὁ ναὸς τ' Καπιτω-
λίεσ' ἐνεπέησθη, ἐν τῶν πῶσ' ἀξιδυασθύντων
πρὸς αὐτῆ ἡμῶσ'. Τῶ δὲ πρῶτῶ
ἐτ' ὁ Τίτ' τὴν Ἰεροσολίμη ἀξιδυασθύντων,
πῶσ' αὐτῶ, ἐν τῶν ἐν αὐτῆ νεῶν
κατὰ τῶσ' ἀξιδυασθύντων ἐν πρὸς Ἰωσηπος δὲ τῶ
πρῶτῶ καὶ τῆ ἀλώσθ' ἀξιδυασθύντων τῶν
μὲν λαὸν εἰς τριακασίας μυριάδας ἡ-
ερμηθῶσ' φησὶ σὺν ἡμῶσ' ἡμιεσθύντων.
ἀνδρας δὲ ἑκατὸν δέκα μυριάδας ἐν τῶ
πρῶτῶ τῶ πρὸς ἀλλήσ' ἐν τῶ σγ-
κλήσθ' αὐτῶσ' ἐκαστίεσ' ἐν τῶσ' ἀξιδυασθύντων
τόσ' οὐσ' ἀξιδυασθύντων, καὶ κατέκταναν,
διεφθάρσαν ἀξιδυασθύντων. ἐν οὗτ' μὲν
ἐν ἀκμῇ τ' ἡλικίας ἐν σῶματ' ἀξιδυασθύντων
ἀξιδυασθύντων τῶ θριαμβῶ Ρώμης ἀξιδυασθύντων
εἰς θηριομαχίαν, ἔτ' ἀλλῆσ' δὲ πρὸς
τῶσ' τῶν ὑπερ τῶ ἔτ' ἔτη οὗτ' μὲν
ἀξιδυασθύντων εἰς τὰ κατ' Αἰγυπτίον ἔργα πα-
ραπέμπεσθ' αὐτῶ, οὗτ' ἀξιδυασθύντων δὲ εἰς πῶς
ἐπαρχίας ὑπερορξίζεσθ' φθαρσομύεσ'
ἐν θεάτρῶσ', ἐν σιδήρῶσ', ἐν θηρίοσ', οὗτ'
δὲ ἐν τῶσ' ἔτ' αὐτῶ ἀξιδυασθύντων ἀξιδυασθύντων
πρᾶσθ' ἀξιδυασθύντων ἀξιδυασθύντων. Τῶσ' δὲ μόνον
τὸν ἀριθμὸν εἰς τ' μυριάδας ἀνδρῶν
συνθεωρεῖσθ' αὐτῶ. Τότε δὲ ἀλλήσ' ἀξιδυασθύντων
θρηβῆθη κέσμα καὶ χρισμα. καὶ ἐν σὺντελειᾳ
ἡ ἐρήμιωσ' αὐτῆσ' ἐδόθη. Ο δὲ αὐτῶ
ἐσθῶσ'

MMCLXXXV.

MMCLXXXVI.

MMCLXXXVI.

MMLXXXVI

MMLXXXVI

MMXCI.

MMXCV.

MMXCV.

MMXCVI.

MMXCVI.

MMXCV.

MMXCVI.

MMXCVIII.

MMXCVII.

MMXII.

MMXIII.

MMXCV.

MMCVII.

MMXIV.

MMXIV.

DHXCII.

Ιωσήφ τῶν ἀθροισθέντων ὑπὸ Ἰσ-
 δαίας ἀπίσης ἐν ἡμέραις τῆς ἕ-
 πέτης ὡπερ ἐν εἰρκτῇ ἀποκλεισθῆναι
 εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἀμφὶ τετρακοσίας
 μυριάδας τὸ πλῆθος Ἰσραῆλ. ἐξελθὼν γὰρ
 ἐν αἷς ἡμέραις τὸν πάντων σωτήρα καὶ
 εὐεργέτην Χριστὸν περὶ τοῦ κῆ-
 ρίου παθῆναι ἀπαθείου, ταῖς αὐταῖς
 ὡπερ ἐν εἰρκτῇ κατὰ κλειδίον τῆς με-
 τελθόντος αὐτὸς ὀλεθρον παρὰ τῆς
 δίκης καθ' ἑαυτὸν. γίνονται δὲ τῆς
 ἀναλήψεως Χριστοῦ, ἕως τῆς ὑπὸ Τί-
 τῶ ἀλώσεως, ἔτη μβ. Τότε δὲ λοιμὸν
 κατὰ τὴν Ρώμην φασὶ γενέσθαι τοῖσιν,
 ὡς ὑπὲρ μυρίας ἐφ' ἡμέραις πλείους
 καθ' ἡμέραν ἀποθνήσκον ὁ, τε Κολοσ-
 σὸς ἐν τῇ ἰερᾷ οὐκ ἰσχύοντι τὸ ὑπὸ
 τὸν ποδῶν. Μετὰ τὴν τῆς Ἱεροσολίμων ἀλ-
 λειν Συμεῶν ὁ ἕκτος κλεισθῆναι τὸν Ἱερ-
 σολίμων ἀπαθείου.

ΤΙΤΟΣ ἔτη β. οὗτ' εὐγλωττότατος,
 πολεμικώτατος, καὶ μετρωτάτω.
 Βασιλεύοντι αὐτῶν παρῆλθεν ἡμέρα,
 ἐν ἣ ἄρα πῖ τ' ὑπερῶν λιν, ἢ εὐεργε-
 σίαν ἔπαυσε. Τῆς ἑστῆ καὶ ἀσίδιμος
 ἐκείνη Φανή. Σήμερον οὐκ ἔβασιλεύσει,
 ἢ ἐπὶ ἔδνα εὐεργεσία. Τῷ δευτέρῳ
 ἔτι τότε μέγας ἐμπρησμός ἐν Ρώμῃ
 ἐγένετο. καὶ λίν' ἐπίσκοπος τῆς Ρω-
 μαίων ἐκκλησίας ἱβ' ἐνιαυτοῖς τὴν λαι-
 τηρίαν κατὰ τὴν ἀνεγκλήτω τῷ τῷ
 ἀρχιδίω. Τῷ τρίτῳ ἔτι τὸ Βέσβιον
 ἔρητον ἐν τῇ δὲ ὑπὸ τῆς ῥαββὶ ἔξε-
 φύσθη πῦρ πῶστον, ὡς κατὰ φλέξαι
 τὴν ἀρχαιμὴν χώραν, καὶ τὰς πό-
 λεις. Τοῦ τῆς θεατρῶν τὸ κωμηγόνον, τὸ
 τε βαλαυεῖον τὸ ἐπ' ἀνυμνον αὐτῶν ἱερῶν
 μετέλλαξεν ἐν τοῖς αὐτοῖς ὕδατιν, ἐν οἷς
 καὶ ὁ πατήρ αὐτῶν. Τῆς συγκλήτης ψη-
 φισαμῆνης θεὸς ἀνηγορεύθη.

ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ Τίτος ἀδελφεὸς ἔτη ιε.
 οὗτ' ἅπαν ἐιδ' ἑκατίας ἐπελθὼν ἐ-
 αὐτὸν τελείως ἀπεθῆκε, δεσπότης τε καὶ
 θεὸς προσευχόμενος. καὶ οὐκ ἔβλεπον
 μὴ δὲ Δομετιανὸν ἀντανόμαζεν, ὅτι ἐν
 αὐτῷ ἐγένετο. Ἐπειδὴ ἡ ὁ Τίτ' ἰσχυρῶς
 περὶ τὴν ἐκτομίας ἐπαρῆκε, ἀπηγό-
 ρώσεν ἐπ' ἐκείνῳ ὕβρι μὴ δὲ ἐπ' ἐκ-
 τήμενος ἐν τῇ τῆς Ρωμαίων ἀρχῇ. Πολλὰς
 δὲ τῆς πρώτων ἀνδρῶν καὶ πολλὰς πε-
 φασίας φόνους τε καὶ ὑπεροχίας ἐκ-
 ποδῶν ποιεῖν εἶδε τῆς αἰσπαρθέντων
 ἐφείστω, ἀλλὰ ὡς καὶ ὑπεροχίας ἐπι-
 μωρήσασθαι τὰς τε γυναικας τῆς πρώτων τῆς
 Ρώμης ἐφείστων οὐκ ὀλίγως εὐείστων ἐν
 δυνάμει ἐσσεῖς, ἀνὴρ δὲ περὶ ἀφ' ἑσφά-
 σεως. Ὁ αὐτὸς διέταξεν ἐν ταῖς πόλεσι

ἀμπέλας μὴ φυτεύειν. Τῷ ἡ τετάρτῳ
 τῆς μοναρχίας αὐτῶν, τῆς Ἀλεξανδρείαν
 παραικίας ὁ πρῶτος μὲν Μάρκον Ανιᾶ-
 ν' δύο πρὸς τοῖς εἰκοσι ἀποπέλας ἔτη
 τελευτᾷ. Διαδέχεται δὲ αὐτὸν δευτέ-
 ρος Ἀβίλιος. τῷ δὲ δευτερεῖον ἔτι τῆς
 ἡγεμονίας αὐτῶν, τελευτῆσαι Ἀνεγ-
 κλήτος, Κλήμης τὴν ἀρχιερωσύνην τῆς
 Ρώμης παρέλαθε τρίτος ταύτης χερμα-
 τίτας ἐπίσκοπος. ἕκτος ὁ ἔχθιστος ἀπο-
 κείτωρ μὲν τῆς Νέρονος αὐτῶν τὸν κῆ-
 ρίου Χριστιανῶν διαγμὸν ἀνεκίνησε τῆς ἐκείνης
 θεομαχίας ἀφ' ἑαυτοῦ γινομένης, ὅς καὶ τῆ
 ἀποστολὸν καὶ Ευαγγελιστὴν Ἰωάννην ἐν
 Πάτρῳ τῆς νήσου Διὰ τὸ κήρυγμα περὶ
 εἰσεῖς, καὶ τὴν ἀποστόλους Δαεῖδ ἀναι-
 ρεῖας περὶ πέξεν. Ἐν ἔτι πενήκοντα
 αὐτῶν μὲν πλείων ἐτέρων καὶ Φλαύιαν Δο-
 μετίλλαν ἔξ ἀδελφῆς γινομένην Φλαύιος
 Κλήμεντος ἐνὸς τῶν τῶν κατὰ τὴν Ρώ-
 μης ὑπάτων τῆς εἰς Χριστὸν μαρτυρίας
 εἰκεν εἰς νήσον Ποντίαν καὶ πικρὰν δέ-
 δακε. Τέλος δὲ τῶν ἐκείνων συζάντων
 ἐπ' αὐτῶν κτείνε. Τῆς ἔτι τετρακοντα-
 κᾶτος τῆς ἀρχῆς Φλαύιος Ἰωσήφως κατέ-
 παυσε τὴν Ἰσραηλῆν ἀρχαιολογίαν ἐν
 Βίβλοισι εἰκοσι πεντήκοντα.

ΝΕΡΩΝΑΣ ἔτη δ' ἐν, μῆνας δ', ἡμέ-
 ρας δ'. Τῆς τῶν ἀρχῆς ἀφ' ἑαυτοῦ,
 κατὰ τὴν νήσον μὲν τὰς Δομετιανῶν πρῶτος,
 ἐπανελθὼν ἡ δὲ τὰ οἰκεία μὲν καὶ τὰς
 ἐστίας ἀπολαβεῖν τὴν ἀδελφῆς ἔξεληλα-
 μῆνας ἢ Ρωμαίων σύγκλητος βασιλῆ
 ψηφίζετο. Ἰσραῆσιν οἱ γραφόντες ἢ
 τὰ κατὰ τὴν χρόνος ἀρχιδίω. Τότε ἔ-
 τ' ἀπόστολον Ἰωάννην ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν
 νήσον Φυγῆς τὴν δὲ τῆς ἐφείστω ἀφ' ἑαυ-
 τῶν ἀπέληφεν ὁ τῆς παρ' ἡμῖν ἀρχαίαν
 ἀρχιδίωσι λόγος. Τῆς κατὰ Ἀλεξαν-
 dreian παραικίας Ἀβίλιον δεκάτος πρὸς
 τρεῖσιν ἔτεσιν ἡγεμονίαν ἀφ' ἑαυτοῦ Κέρ-
 δων. Τρίτος ἕτος τῆς αὐτοῦ μὲν τὸν πρῶ-
 τον Ανιανον περὶ.

ΤΡΑΙΑΝΟΣ ἔτη ιβ', μῆνας δ', ἡμέρας
 ιε. Τῆς τῶν πρώτων ἔτη μὲν, ἐν ᾧ Ἀβίλιον
 ἀφ' ἑαυτοῦ Κέρδων. ὁ δὲ Τραϊανὸς τὴν
 νικητήρα ἀπὸ Δακῶν ἤγαγε, καὶ Δακί-
 κὸς ἐπωνομάσθη. Καὶ ἡ Δακία Ρω-
 μαίων ἐπήκοος ἐγένετο. Καὶ πόλεις ἐν αὐ-
 τῇ Τραϊανὸς κατὰ κτείνε. Καὶ τὴν Ἀδρια-
 βωγὴν παρεσῆται. Διατίθενται αὐτῶν
 ἐν Ἀντιοχείᾳ σῆμος ἀφ' ἑαυτοῦ γίνετο.
 καὶ πολλὰ μὲν ἑκατον πόλεις, μάλιστα
 δὲ ἡ Ἀντιοχεια ἐδυσχύνετο. Ζεῖθμὸς δὲ
 κρεῖττον πλῆθος συγκίχασθαι τοῖς συμ-
 πλώμασι. Καὶ οἱ κατὰ Κυρήνην Ἰσραῆσιν
 ἀπέστησαν, καὶ ἐκτείναν τὴν Ἰσραῆλ καὶ
 Ἑλλάδας.

ΕΜCXXII.

Ελλήνας. Καί οί εν Αιγύπτω, ἑοί εν Κύ-
 πρῳ ἔχ ἤθεις ὁμοίως διέφθειραν. ὁ δὲ
 ἀποκράτωρ ὑποπτεύσας καὶ ὄν' εν
 Μεσοποταμίᾳ Ἰσδαίως ὀπιήσασθαι τοῖς
 αὐτοῖσι. Λακίῳ Κοιήτῳ προσέταξεν ἐκ-
 κατᾶραι αὐτούς. ὅς ἐν ᾠραλαξάμνῳ
 παίμπολυ πλῆθ' ἔτ' αὐτοῖσι Φονδύει.
 ἐφ' ᾧ καταρτάματι Ἰσδαίως ἡγεμῶν
 ἀνεδείχθη. Τραϊανὸς κ' Χρυστιανῶν
 διαβμόν ἐγγείραντος, Συμεῶν ὁ Κλεοπᾶ,
 ὁ δὲ ἄπρ' ἔτ' εν Ἱεροζολύμοις ἐκκλη-
 σίας ὀπισκοπ' μαρτυρίᾳ τ' βίον ἀνε-
 λυζεν. Μέρ' ὃν τρίτῳ Ἱεροζολύμων
 ὀπισκοπος Ἰῆσος ἐκ παρισμῶν. Τότε κ'
 ὁ θεοφόρος Ἰγνάπιος δόπρος τῆς κατ'
 κριλῶν πλῆ Συρίαν Ἀντιοχείας τυγα-
 νων ἱερέως συλληφθεὶς εἰς Ρώμην ἐπε-
 φθη δέσμιῳ, ἔνθα θηροῖσι ᾠραδοθεὶς
 διήνησε τὸ μαρτύριον. Διαδέχεται δὲ
 μετ' αὐτὸν πλῆ Ἀντιοχείας ὀπισκοπὸν
 Ἡρώς. Τότε Πλινίῳ ὁ Σεκένδ' ἡγέ-
 μνος τ' ἐπιρχίας κατ' ἀκρίνας Χρυστι-
 νὸς Ἰνας, καὶ τ' ἀξίας ἐκβαλῶν, πα-
 ραχθεὶς πῶ πληθ' διηγνοῖ π' λοιπὸν
 αὐτῷ εἶη πρακτέον. Τραϊανῷ ὃν τὸ βα-
 σιλεὶ ἀνεκρινώσατο, λέγων ἔξω ἔμῃ βύ-
 λεαδ' αὐτὰς εἰδωλολατρεῖν, ἔδεν ἀνό-
 σον εν αὐτοῖς δόρηκίνας. ἐμήνυε δὲ ἐν
 τῷ, ἀνίσταδ' ἔωθεν τὰς Χρυστιανὰς,
 καὶ τὸν Χρυστὸν θεῶ δίκην ὑμνεῖν, ἐν
 πρὸς τὸ πλῆ ὀπισμῶν αὐτῶν διαφυ-
 λάσσειν, κωλύεσθαι μοιχθεῖν, Φονδύειν,
 πλεονεκτεῖν, ᾠρασερεῖν, ἐν τὰ τόποις ὁ-
 μοια. Πρὸς ταῦτα ἀνέγραψε Τραϊανὸς,
 τὸ τ' Χρυστιανῶν Φύλον μὴ ἐκζητεῖσθαι,
 ἐμπεδὸν ἢ κολάζεσθαι. Τῶν ἢ ὀπι Ρώ-
 μης ἐπισκόπων ἐτ' τρίτῳ Τραϊανῷ Κλή-
 μης Ευαρέτω ᾠραδὸς πλῆ λειτουργίαν
 ἀναλύτ' τ' βίον, τὰ πάντ' ᾠραδὸς ἐπὶ
 ἐνεία τῆς ἔθεις λόγῳ διδασκαλίας,
 ὅς ὄγδοον ἱερατεύσας ἐπαιθῆ μετέπειρ
 πλῆ ζωῶν ᾠρα Ἀλεξάνδρῳ διαδεχθεὶς
 πέμπτῳ γεγονότος τ' Ρωμαίων ὀπισκό-
 πῳ. Καί ὁ τ' Ἀλεξανδρέων κατ' αὐτὸν πλῆ
 τρίτῳ τάξιν ἐπίσκοπος γεγονὼς Κέρδων
 μετ' αὐτὸς τ' ἐνθενδε διαδόχον ἔσχε Πρί-
 μον. ὁ ἢ Τραϊανὸς ἐλθὼν εἰς Σελινδύνα
 τ' Κιλικίας, ἢ ἐν Τραϊανῶν πόλις κέκλη-
 πῳ, τ' βίον κατέλυσε. Τὰ δὲ ὅσα αὐτῷ
 ἐν τῷ κίον αὐτῷ καπέθη.

ΕΜCXXIII.

ΕΜCXXIII.

ΕΜCXXIV.

ΕΜCXXIV.

ΕΜCXXV.

ΕΜCXXVI.

ΕΜCXXVI.

ΕΜCXXVII.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ ἔτη κα. ἦν δὲ πατὴρ Α-
 Φρα, Φιλολόγος ἐν ἐκατέρῃ τῇ γλώσσῃ,
 ὀπιτήδει' ἐν τε τῷ περὶ λόγῳ, καὶ τῷ
 ἐμμέτρῳ, συζητῆς ἑθελοποιημῶν τῷ
 Τραϊανῷ. Οὐτ' ἐλθὼν εἰς Ρώμην ἀ-
 φῆκε τὰ ὀφειλόμνα τῷ βασιλικῷ, καὶ
 τῷ δημοσίῳ τῷ τ' Ρωμαίων ἐκκεδεκαε-

τῇ ὀρλοῖσι χρόνον, ἀφ' ἑπεὶ ἕως ἔ
 πηρήσασθαι τῷ ἐμμελῆ. ἐν τῷ Φι-
 λίστοφῳ Ευφράτης ἀπέθανεν ἐθελοντῆς,
 ὀπιτρέψαντ' αὐτῷ Ἀδριανῷ κόνειον καὶ
 ἀφ' ἑπεὶ τῷ γῆρας, ἐν δὲ τῷ νόστον πῆν. ὁ
 δὲ Ἀδριανὸς ἀφικόμεν' εἰς πλῆ Ἐλ-
 λάδα ἐπαπῆσε πᾶ μυστηρία, τῷ, τε Ο-
 λυμπῆιον ἐν τῆς Ἀθῆνας, ἐν ᾧ καὶ αὐτὸς
 ἴδρυ', ἔζεπῆσε. καὶ τὰ Διονύσια ἐν τῇ
 ἐθῆτι τῇ ὀπιχρῶν λαμπρῶς ἐπέτελε-
 σε, τῷ, τε Πανελλῶιον ἄνομασμῶν οἰο-
 δομησασθ' τοῖς Ἐλλῆσιν ἐπέτερεψε, καὶ ἀγῶ-
 να ἐπ' αὐτῷ κατεστήσατο, χρῆματ' τε πολ-
 λα, ἐν ὅτι ἐπέθῆσαν. ἐν ἢ τῇ Αἰγύπτῳ
 καὶ πλῆ Ἀντινὸς ἄνομασμῶν ἀνωκε-
 δομησε πόλιν. ὁ γὰρ Ἀντίνῳ ἦν μὲν ἐν
 Βιθυνίᾳ πόλεως Βιθυνίδ' ἔθῳ. παιδικῶ-
 τε αὐτοῦ ἐγεγονε, ἐν τῇ Αἰγύπτῳ ἐτε-
 λθῆτησεν. Ἀδριανὸς δὲ ξάμν' ᾠρα
 Σερεννίᾳ Γραμνῶν λαμπρῶς ἔθῳ ἡγέ-
 μνος γραμματ' ὑπὲρ Χριστιανῶν ἐπιέ-
 χοντ', ὅς ἐθελοντῆς ἐπὶ μηδὲν ἐγκλή-
 ματι βοᾷς ἄνευ χραριζομῶν ἀκρίτως
 κτείνειν αὐτὰς, ἀνέγραψε Μινικῶν Φεν-
 δανῷ ἀνθυπᾶτῳ τ' Ἀσίας, πρὸς ἄπῳ
 μηδὲνα κτείνειν ἀνδ' ἐγκλήματ', ἐν
 εὐλόγῳ κατηγορίας. Τῶν δὲ Ἰσδαίων
 εἰσισασάντων, Ρᾠφ' ἐπάρχων τ' Ἰσ-
 δαίως, ἔραβλικῆς αὐτῷ συμμαχίας
 ὑπὸ βασιλέως πεμθῆσῃς, τ' ᾠρανοῖσι
 αὐτῶν χρωμῶν ἀφειδῶς ἐπέξῆει, μυ-
 ριάδας ἀθρόας ἀνδρῶν ὁμᾶ καὶ παίδων
 καὶ γυναικῶν διαφθέρων, πολέμῳ τε
 νόμῳ πᾶς χώρας αὐτῶν ἔξανδραποδι-
 ζομῶν. Ἐρατῆρ' ἢ Ἰσδαίων τιμικαῦ-
 τα Βαρχοχεβᾶς ὄνομα, ὅς Χριστιανὸς
 μόνος εἰς τιμωρίας θείας, ἐμῃ ᾠρανοῖν
 Ἰησῶν τὸν Χριστὸν, καὶ βλασφημοῖεν,
 ἐκέλευεν ἀπάρεσθαι. ἀκμάσαντ' δὲ
 ἔθ' πολέμῳ, ἔτῳς ὀκτωκαδεκάτῃ τῆς ἡγε-
 μονίας Ἀδριανῷ κ' Βήθηρα πόλιν, ἢ πῆ
 λῶ ὀχυρωσάτη τ' Ἱεροζολύμων ἑσφόδρα
 πόρρω διεσῶσα, τῆς τε ἔξωθεν πολιορ-
 κίας χρόνῳ ἡγομῆς, λιμῶ τε καὶ δίψῃ τ'
 νεοροποῖων εἰς ἔσχαλον ὀλέθρῳ ἐπειλα-
 θέντων, ἐν ἔθ' τῆς ᾠρανοῖας αὐτοῖς αἰτίᾳ
 αἰζίαν ἐκτίσαντ' δίκην, τὸ πᾶν ἔθῳ
 ἔθ' ἐκείνης καὶ τῆς πᾶσι τὰ Ἱεροσόλυμα γῆς
 πᾶμπα ὀπισθαίνειν ἔργῃ νόμῳ δὲ γ-
 ματι, ἐν διατάξῃσιν Ἀδριανῷ, ὅς ἀν-
 μῆδ' ἔθ' ᾠραπῆς θεωροῖεν τὸ πατρῶον ἔ-
 θαφ', ἐγκελθῶσιν. Ἀρίστων ὁ
 Πελλᾶ' ἴσθῃ. Καὶ τὰ μὲν παλαιὰ
 λείψανα τῆς πόλεως, καὶ ἔθ' ναὶ κατερε-
 πᾶσας Ἀδριανὸς κτιζεῖ νεῖαν Ἱεροσολιμ,
 λῶ δὲ καὶ Αἰλίαν ᾠρασηρόσῳ, καὶ εἰσας
 εἰδωλον ἐν τῷ ναῷ, οἰκᾶν Ἐλλῆνας ἐν τῇ
 πόλει

ΕΜCXXVI.

ΕΜCXXVII.

ΕΜCXXVIII.

ΕΜCXXV.

ΕΜCXXI.

ΕΜCXXVI.

ΕΜCXXIX.

ΕΜCCL.

ΕΜCCL.

ΕΜCCLII.

MMCLII.

πόλει προσέταξεν. Επει τρίτω τ' αὐτῶ
 ἡγεμονίας Αλέξανδρος Ρωμαίων ἑπίσκο-
 πῶ τελευτῶν δέκατον τ' οἰκονομίας ἀπο-
 πληρώσας ἔτῳ. Ἐύσης ἡ τῷ τῷ Δι-
 δοχῶ. Καὶ τ' Αλέξανδρέων διὰ πειροι-
 κίας ἀμφὶ τὸν αὐτὸν χρόνον Πρῖμον με-
 παλλάξαντα δωδεκάτω τ' προσεσχίας ἐπὶ
 Διαδέχετ' Ἰβῶ. Τῶν ἢ ἐν Ἱεροσολύ-
 μοις Ἐπισκόπων ὁ δριθμὸς εἰς πεντεκαί-
 δεκα ἐπέστη, μέχρι τ' κατ' Ἀδριανὸν Ἰβ-
 δαίων ἀποσχίας, Βραχυσίαν, ὡς εἶποι,
 γεγονότων πάντες δὲ δὴ Ἰβδαίων πσιύ-
 σαινας ἦσαν. ὦν πρῶτῶ ἡ Ἰακωβῶ ὁ
 τῷ Κυρίῳ λεγόμενῶ ἀδελφός, καὶ
 δεύτερῶ Συμεὼν, ἢ τρίτῶ Ἰβῶ, ἢ
 Ζακχαῖῶ τέταρτος, Τωβίας πέμπτος,
 ἔκτος Βεβιαῖον, ἕβδομος Ἰωάννης, ὄγ-
 δοῶ Ματθίας, ἔνατος Φίλιππος, ὀε-
 κατῶ Σενεκῶς, Ἰβῶς ἄλλος ἐνδεκα-
 τῶ, Λδῶις δωδεκάτος, καὶ λοιπὸν
 δὴ ἐθῶν, τῆς πύλεως οἰκισθείσης, ὡς ὁ
 Ἀδριανὸς ἐξημέριζε, πρῶτος τεύτης
 ἑπίσκοπος μὲν ὄντ' ἐκ ἐπιτομῆς κατέ-
 σθη Μάρκος. Τότε ὁ Σαβουῖνος ὁ Ἀντι-
 χεύς, ἢ Βασιλείδης ὁ Αλέξανδρέυς, ἢ
 Καρποκράτης αἰρέσσαν Διοφύρων πατέ-
 ρες καὶ δόχηροὶ ἐγνωρίζοντο. καὶ Ἡγησιππος
 τῷ τῷ ἀποστολικῷ κηρύγματι ἐπὶ ἰσο-
 σιν ἐν πέντε λόγοις σωεγράψατο. Καὶ
 Ἰβῶν ὁ Φιλόσοφος, ὃς μετέπειτα ἢ
 μάρτυς ἐγένετο, τότε πρὸς Θεοδόσιον δὴ
 ἐλληνικῶν σπουδασμάτων μετετέθετο. ἐνήσ-
 κη δὲ Ἀδριανὸς Φθὸν ἐκ τῆς πολλῆς αἰ-
 ματος ῥύσεως, ἢ ἀπ' αὐτῆς ὑβριπά-
 σης, μὲν τὸ πρῶτον ἢ ἐκείνῳ ἔτῳ τῆς
 δόξης.

MMCLIX.

MMCLIII.

MMCLIV.

MMCLV.

MMCLV.

MMCLIX.

MMCLVI.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ὁ ΕΥΣΕΒΗΣ ἔτη
 κβ. Κατ' ἑτῶν ὁ Πολύκαρπῶ ἑπί-
 σκόπος Ἀντιόχειας ἑπίδησας Ρώμῃ πολλὰς ἀπὸ
 τ' αἰρετικῶν ἐπεσφύεν εἰς τὴν ἐκκλη-
 σίαν τῷ Θεῷ, μίαν καὶ μόνην πύτῳ
 ἀλήθειαν κηρύσσας ἀπὸ τῶν ἀποστόλων
 παρεληφέναι. Ἐν ἐτ' πρῶτῳ Ἀντωνίου,
 Τελεσφόρος τ' βίον ἐνδεκάτω τῆς λειερ-
 γίας ἐνιαυτῷ μεταλλάξαντα, Ὑγίνος
 τὸν κληρὸν τῆς Ρωμαίων ἑπίσκοπῆς
 ἐπὶ Ἰεροσολύμοις. Ἰσορὶ γὰρ μὲν ὁ Εἰρωαῖος
 τὸν Τελεσφόρον μαρτυρίῳ τῷ τελευτῶν
 Διαπρέψαι, δηλῶν ἐν τῷ τῷ καὶ τ' δηλῶ-
 μῶν Ρωμαίων ἐπίσκοπον Ὑγίνον, Ουα-
 λεντίνου ἰδίας αἰρέσεως εἰσηγητῶν, καὶ Κέρ-
 δωνα τῆς καὶ Μαρκίωνα πλάνης δόχη-
 ρὸν ἑπί τῆς Ρώμης ἀμφὶ γνωρίζοντα.
 πρὸς τότε ἢ ἄλλον πινά (Μάρκος αὐ-
 τῷ ὄνομα) κατ' αὐτὸς ἡμέτερον λέγει μα-
 ρκικῆς κυβείας ἐμπρόσθεν. Τῷ δὲ Ὑ-
 γίνῳ μὲν τέταρτον ἑπίσκοπῆς ἔτῳ τε-

λευτήναι, Πίος ἑπί Ρώμης ἡγεμε-
 ρεῖ) τῷ λειεργίῳ. Κατ' ἑτῶν μὲν τῷ
 Αλέξῳ ὄρσαν Μάρκος ἀναδέικου) πι-
 μῶν, Ευμῶντος ἔτη τῷ πάντῳ δέκα πρὸς
 τρισὶν ἐκπλήσιν. Τῷ δὲ Μάρκῳ ἑπί
 δέκα ἔτη τ' λειεργίῳ πωπιμῶν,
 Κελαδίων τ' Αλέξανδρίων ἐκκλησίῳ
 τῷ λειεργίῳ ἐπὶ Ἰεροσολύμοις. Καὶ κατ'
 τῷ Ρωμαίων δὲ πόλιν πειραματικῶν
 τ' ἐπισκοπῆς ἐνιαυτῷ Πίος μετ' Ἀλέξαν-
 τῶ, Ἀνικῆ) τ' ἐκείνῳ πρῶτῳ. Μά-
 λιστα ἢ ἡμαρτῶν ἑπί τῷ τῷ Ἰβῶν ἐν Φι-
 λσοφῶ ὁ ἡμαρτῶν πρῶτος ἐπὶ τῷ
 ἡμῶν, καὶ πῶς ὑπὲρ τ' πίσεως ἐναγωνίζο-
 μῶν) συζητήσαν, ὡς ἔπειτα ἑλλη-
 νας ἰκανῶντα πνήσας, καὶ ἐπὶ λόγους
 ὑπὲρ τ' ἡμετέρας πίσεως ἀπολογία ἐ-
 χόντας βασιλεῖ Ἀντωνίῳ καὶ τῷ Ρωμαίων
 συγκλήτῳ βεβῶν πρῶτος, ὅτε καὶ ὁ
 Φιλόσοφῶ Κρίστος ὁ τ' Φερώνυμον τῷ
 κωικῆ πρῶτος βίον τε καὶ πρῶτον
 ζῆλῶν ἐγνωρίζετο. ὃς ἐπὶ ἑλλῶν τῷ Ἰβ-
 σίῳ κατηρτύσαν, ἐπείπερ αὐτὸν πλεο-
 νάκεις ἐν Διαλόγοις, ἀκροατῶν παρόντων,
 εὐθύνας, ὡς λίχον καὶ ἀπαπῶνα, τῷ
 νικητήρια τελευτῶν ἢ ἐπὶ πρῶτος ἀ-
 ληθείας Διατῶ μαρτυρίῳ τῷ κατ' αὐ-
 τὸν ἀνεδήσαν. Κατ' ἑτῶν πρῶτος
 Μεσομῆδος ὁ Κρής, ὁ ὄντ' κητερωδικῶς
 νόμος συζητήσαν, ἐγνωρίζετο.

MMCLVI.

MMCLIX.

MMCLV.

MMCLIX.

MMCLVI.

MMCLVI.

MMCLIX.

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ἔτη ιβ, ὦν μὲν Ουῆρα

τῷ γαμοῦ αὐτῷ ἔτη Γ, καὶ μῶν δ.
 Τῷ Ουολογαίῳ Πάρτῳ πολλὰς Ρω-
 μαίων κατ' ἐπέσταυ, καὶ ἔλον τὸ
 στρατόπεδον Διοφθείραντῶ, ἔφθερε
 ἐπὶ ὄντῳ τ' Συρίας τ' πόλεον, εἰς Ἀν-
 τῶν κατ' Ἀσκίῳ Κασιῶ τῷ στρατῶ-
 ματῶ ἐναίμῳ, ὡς τῷ Ουολογαίῳ συμ-
 βαλῶν ἤπῆσε τε, ἔ μὲν Σελδικείας ἐ-
 δῶξε, ἔ τῷ πῶ ἐνέπερσε, ἔ τῷ βασι-
 λῆα αὐτῷ ἐν Κησιφῶνι κατέσκαψε.
 Μελίταν τῆς ἐν Ζαῶδεον ἐκκλησίας
 ἐπίσκοπος κατ' αὐτὸ γνωρίζοντα τῷ
 χρόνῳ πεποιήτη πρὸς τὸν αὐτοκράτορα
 Ουῆρον ὑπὲρ τῷ κατ' ἡμῶς δόγματῶ
 χρησιμωτάτῳ ἀπολογία. ἐν τῷ τῷ δὲ
 ἔ ὁ, τε Πολύκαρπος μεγίστων τῷ Ἀσίαν
 ἀναφορεθῶντων διαγωγῶν, μαρτυρίῳ
 τελευτή, καὶ ὁ Πόνιος τ' ὄπ πρῶτος
 μάρτυς, ὦν τὸ τέλῳ ἐπὶ ἐπὶ φῶς φέ-
 ρε). Ἡδῆ ἢ εἰς ὄγδοον ἐλαυνέσης ἔτῳ
 τῆς δηληρῶν ἡγεμονίας, τῆς Ρωμαίων
 ἐκκλησίας τῷ ἐπισκοπῶ Ἀνικῆ) τοῖς
 πῶσιν ἑνδεκα ἔτεον διελθόντα Σατῆρ
 Διαδέχεται, ἀλλὰ τῆς Αλέξανδρέων πα-
 ροικίας Κελαδίων) τέταρτον ἐπὶ δέκα
 ἔτεον

MMCLXVI.

MMCLXIX.

MMCLXXXI.

MMCLXXV.

MMCLXXXV.

ἔτερι περιάντη, τὴν Διαδοχὴν Ἀ-
 γριππῶν Διαλαμβάνει. καὶ τὴν Ἀντι-
 χέων ἢ ἐκκλησίας Θεόφιλου ἔκτ'
 ἀπὸ τῶν ἀποστόλων ἐγνωρίζεται, περὶ
 τὴν ἐκείσε μὲν Ἡρώνα καταστάντων Κορ-
 νηλίου, μὲν δὲ αὐτὸν πέμπτη βασιμῶ
 τὴν ἐπισκοπὴν Ἐρωτὸν Διαδέξαμεν.
 ἠκμαζε δὲ ἐν τότες ἐπὶ τὴν ἐκκλησίας
 Ἡγήσιππου τε, καὶ Διονύσιου Κοριν-
 θίων ἐπισκοπῶν, Πίνυτος τε ἄλλος τὴν
 ἐπὶ τὴν Κρήτης ἐπισκοπῶν, Φίλιππος
 τε ἐπὶ τότες, καὶ Ἀπολλινάριος, Μα-
 σαϊός τε, ἢ Μίδεσσος, καὶ ἐπὶ πᾶσιν Εἰ-
 ρηνάιος, ὧν καὶ ἄς ἡμῶς τῆς ἀποστολι-
 κῆς ᾠδῶσεως ἢ τῆς ὑγιᾶς πίστεως
 ἐγχεύσας κατήλθεν ὀρθοδοξία. Τὸν Θεό-
 φιλον ἔσδομ' ἀπὸ τῶν ἀποστόλων τὴν Ἀν-
 ποχέων ἐκκλησίας Διαδέχει) Μαξιμί-
 νου. Τότε αἰρεσιάρχου Ταλιανός, καὶ
 Βαρδιανῆς, ἐπὶ καὶ Περικύλλα, ἢ Μαξι-
 μίλλα αἰ περιφήδες τῶν καὶ φρύγας ἐ-
 γνωρίζοντο. Ἐπὶ Μάρκῳ Ἀντανίῳ Ὁω-
 πανίῳ τὴν ἀλιδοπικῶν σωεργάφισο. Πο-
 λεμῶντ' ἢ Μάρκῳ Ἀντωνίνῳ Γερμα-
 νός καὶ Σαρμάτας, διψῆ τῆς στρατίας
 πελοποννήσου, καὶ ἀπὸ τῆς κινδυνώσεως,
 ὅσ' ἐπὶ τὴν μελιτινῆς ἔτω καλαϊδῆς
 λεγεῶν Χριστιανὸς ὄντας, γόνου θέντας
 ἐπὶ τὴν γλῶσσαν εὐξαδάσασιν, καὶ δι' εὐχῆς
 ἐκπέντες πρὸς τὸν θεὸν ἡγομῆνης, ὅσ'
 μὴ πολεμίδες κεραιῶν βληθῆναι, ὁμῶς
 δὲ ὅσ' Ῥωμαίους ᾠδῶσιν ἀμνηστῶν. ὅπερ
 σφοδρῶς καταπλήξαν τὴν βασιλεῖα, γρά-
 φῆ πμᾶν Χριστιανὸς, τὴν διὰ Λεγεῶνα
 Κεραυνοβόλον περιζαροεῦσαι. χρεῖμα-
 τα δὲ πολλὰς πόλεσιν ἔδωκεν, ἐν αἷς ἢ
 τῆ Σμύρνη θειῶς ἰσὸς σφισμῶ Φθα-
 ρείρη. καὶ αὐτὴν καὶ βελούτῃ ἐστρατηγ-
 κῶπι ἀνοικοδομησῶν περιεπέταξεν. Τῶν Ῥω-
 μαίων διὰ ἐπισκοπῶσαντ' Σωτήρη
 μελαστάντος, Διαδέχει) τὴν λειτουργίαν
 Ἐλευθέριου.

MMCLXIV.

MMCLXXVI.

MMCLXXVII.

MMCLXXXI.

MMCLXXXIV.

MMCLXXXVII.

MMCLXXXVIII.

MMCLXXXIX.

MMCLXXIII.

MMCLXV.

MMCLXVI.

MMCLXVII.

MMCLXV.

ΚΟΜΟΔΟΣ υἱὸς Μάρκου ἔτη ιβ', μῆ-
 νας β'. Οὗτ' ἔτι πολλὰς ἢ ἀπὸ σκεφαν-
 τείας ψευθεῖς, ἢ ἀπὸ ἰσοψίας ὅσα ἀ-
 ληθεῖς, ἢ ἀπὸ πλεῖστον λαμπρόν, ἢ διὰ
 γλῶσσαν εὐδόκιμον, ἢ διὰ παρθεῖας ἰσο-
 ροχὴν, ἢ διὰ ἄλλων ἵνα δρετὴν διε-
 χρήσασιν. καὶ ἔτι κολοσσῶ τὴν κεφαλὴν
 ἀποπεμῶν, τὴν ἑαυτῶ ἀντίθερον, ῥόπα-
 λον δὲ, λέοντα τε πνα χαλκῶν ἰσο-
 θεῖς. Καὶ σωεῖθη πολλὰ κακὰ παθεῖν
 τὴν Ῥώμην ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶ. Λι-
 μῶ γὰρ ἡγομῆσας, διαχίλιοι ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ
 ἐπελάττησαν. Ἀφρικανὸς δὲ Φησὶν ὁ χρο-
 νογράφου, ὅτι ἐπὶ τότε Κλήμης ὁ
 Στρωματεὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐγνωρί-

ζετο. Κλήμης τὸν Φοιτητῆς ὁ Ὀρμῆ-
 νης ἐγύρετο. ἀλλὰ ἔτι Μονιανὸς αἰρεσιάρχης
 τότε ἦν, ὅς ἑαυτὸν ᾠδῶσιν κλητὸν ἐλεγε εἶ-
 ναι. Κομόδῳ τῶ πρώτῳ ἐπὶ τῶν καὶ Ἀ-
 λεξανδρείαν ἐκκλησιῶν Ἰσλιανὸς ἐγχει-
 ρίζεται τὴν ἐπισκοπὴν, ἐπὶ τὴν Διουδαικῶν
 ἔτερι τὴν λειτουργίαν ἀποπέμψασιντ'
 Ἀγριππῆς. τὴν δὲ ἐν Ἱεροσολύμοις ἐκ-
 κλησίας ἐπίσκοπῶν ὁ ᾠδῶσιν πολλοῖς εἰ-
 σέπει βεβοημῶν ἐγνωρίζεται Νάρκισσος
 πενήκονταεκάτῳ ἄγων Διαδοχὴν ἀπὸ τῆ
 τῆ Ἰσθαίων καὶ Ἀδριανὸν πολιορκίας. ἔξ
 ἔτι δὲ πρῶτον τὴν αὐτῶ ἐκκλησίαν ἔξ
 ἔθνων συστήναι μὲν ὅσ' ἐν ᾠδῶσιν, κα-
 τηγήσασιν τε αὐτῶν πρῶτον ἔξ ἔθνων
 ἐπίσκοπῶν Μάρκον ἐδηλώσασιν. μετ'
 ὃν ἐπισκοπῶσιντ' Ἐκαστιανὸν αἰ τὴν αὐτῶ
 Διαδοχὴν ἐπιέχουσι. καὶ μὲν τῶν Ῥο-
 βλιον, εἶτα Μαξιμόν, ἢ ἐπὶ τότες Ἰσ-
 θλιανὸν, ἔπειτα Γαίον. μετ' ὃν Σύμμα-
 χον, καὶ Γαίον ἕτερον, καὶ πάλιν ἄλλον Ἰσ-
 θλιανὸν, Καπίτωνα τε πρὸς τότες, καὶ
 Ουάλεντα, ἢ Δολιχιανὸν, ἢ ἐπὶ πᾶσι
 τὸν Νάρκισσον περιεπέμψασιν ἀπὸ τῶν Ἀπο-
 στόλων καὶ τὴν τῆ ἐξῆς Διαδοχὴν γρηγο-
 ρίου. Τῶ δὲ Κομόδῳ δεκάτῳ πρὸς τρι-
 σὶν ἔτερι τὴν Ῥωμαίων ἐπισκοπὴν λε-
 λειπρηκότα Ἐλευθέριον Διαδέχει) Βί-
 ττωρ, ἐν ᾧ καὶ Ἰσθαίων Διέκασιν ἐπὶ ἄ-
 ποπέμψασιντ', τῶν καὶ Ἀλεξανδρείαν
 παροικίων τὴν λειτουργίαν ἐγχειρίζεται
 Δημήτριος, καὶ τὴν καὶ τῆς Ἀντιοχέων ἐκ-
 κλησίας ὄγδο' ἀπὸ τῶν Ἀποστόλων Σε-
 ραπίων ἐπίσκοπῶν ἐγνωρίζεται. Καίσι-
 ρείας ἢ τὴν Παλαιστίνων ἡγήσιν Θεόφιλος,
 ἢ Νάρκισσος δὲ ὁμοίως τῆς ἐν Ἱεροσολύ-
 μοις ἐκκλησίας ἐπὶ τότε τὴν λειτουργίαν
 εἶχε. Κορίνθῳ ἢ τῆς καὶ Ἑλλάδα καὶ
 ὅσ' αὐτῶς χρονοῦς ἐπίσκοπῶν ἦν Βακ-
 χύλος, καὶ τῆς ἐν Ἐφέσῳ παροικίας Πολυ-
 κράτης, καὶ ἄλλοι δὲ, ὡς γε ἐκός, ἐπὶ
 τότες μύροι καὶ τῶν δὲ διέπεσαν. Τὸν
 δὲ Κομόδον Αἰμίλιος Λαίτος ἐπαρχος,
 ἔκλεκτος ἀποκόποις ἀπέτινξαν διὰ πινος
 Ναρκίσιου ἀπόμυρον. ὅτε πρὸς δρεθεν ἔξ οἰ-
 κίας πινός, ἢ εἰς τὸ Ἐρηνάιον ἐμπεσον πᾶς
 ἀποστήκας τῆ Ἀιγυπτίων, ἢ τῶν Ἀραβίων
 Φορτίων ἐπενείμαρ.

MMCCV.

MMCLXXII.

MMCLXXIII.

MMCLXXIV.

MMCCV.

MMCCVI.

MMCCVII.

MMCCX.

MMCCVIIII.

MMCCVIII.

MMCCIX.

MMCCVIIII.

ΠΕΡΤΙΝΑΞ ἡμέρας πζ'. Οὗτ' ἔτι
 τὴν γυναικα Ἀυγᾶσιν, ἔτε τὴν Καί-
 σιρα, καὶ περὶ ψηφισμῶν βελῆς, ποιῆ-
 σαι ἠθέλησε, μήτε τὰ πύνα, μήτε τὴν
 γυναικα εἰς τὸ παλάπον εἰσαγαγῶν,
 εἶσε ᾠδῶσιν τῶ πάππῳ διατιῶσιν. Ἐπὶ
 τότε ἦν ὁ Σύμμαχος εἰς τὴν Ἐρηνάιον
 τῆς τῆ Ἐβραίων γραφῆς Ἐβριανῶς τὴν
 αἰρεσιν, ἢ Ἀφρικανὸς ὁ χρονογράφος.
 Εἰς

Ἐπὶ τούτῳ ὁ Λεωνίδης ὁ τῶ Ὁρμηγῶνος πατὴρ ἐμαρτύρησεν, ὡς πειθεῖται. Γερμάνος ἐσφάγη ὑπὸ τῶ Σερβιωτῶν.

MMCCV.
MMCCIX.
MMCCX.

ΣΕΒΗΡΟΣ ἐπιεῖς, μιλῶς ἦ. Ἐπὶ τούτῳ Πάντων ὁπὶ πολλοῖς κατορθώμασι τῶ κατ' Ἀλεξάνδρειαν πελοπόννησος ἡγεῖται διδασκαλίας ζώτη Φωνῆ, καὶ διὰ συγγραμμάτων τὸς τῶ θείων δογμάτων ἡσυχαστοὺς ὑπομνηματίζουσαν, καὶ ταῖς γραφαῖς σωματικῶν ὑπὸ Ἀλεξάνδρειας ἐγνωρίζου Κλήμης ὁμάνυμος τῶ πάλαι τῶ Ρωμαίων ἐκκλησίας ἡμερομηνίῳ Φοιτητῆ τῶ δόξωλων, ἐς δὴ καὶ ὀνομασίῳ ἐν αἷς συνῆψεσιν ὑποτυπώσασιν ὡς ἀν διδασκαλίας τῶ Παντῶνος μέμνηται. Κατ' αὐτὸς ἐγνωρίζουσι μὲν ὁπὶ τῶ Ἀσίας, καὶ Φρυγίας τῶ Παράκλητον Μοντανόν, πρὸς δὲ αὐτὸ γυναικῶς Γερσκιλλαν καὶ Μαξιμίλλαν, ὡς ἀν τῶ Μοντανῶνος περὶ φήδας ἡμερομηνίας ἀνυχοῦνται. οἱ δὲ ὁπὶ Ρώμης ἡμερομηνίας, ὡν ἡγεῖται Φλωρίνῳ περὶ σπουδῆς τῶ ἐκκλησίας δόξωλων. Τότε καὶ ζητήσεως ἀνακινήσεως, πότερον εἴη τῶ σελυῖας τῶν περὶ αὐτοὺς ἐκείνῳ ὁπὶ τῶ σωτηρίας πάρα ἐσφάγησιν ὑπὸ Φυλάτιαν, ἐν ἣ θύξιν τῶ σφάξωλον Ἰσθαίους περὶ ἡρόδοτο, σπύδοι, καὶ συγκροτήσεως Ἐπισκόπων ὁπὶ τῶν ἐν ἡσυχαστοῖς. πάντες τε μὲν γνώμη δὲ ὁπὶ σφάξωλον ἐκκλησιαστικῶν δόγμα πρὸς πάντας ὡς διευτῶνται, ὡς ἀν μὴ δ' αἰθῆρα πρὸς τῶ Κυριακῆς ἡμέρας τῶ τῶ ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως δόξωλων τῶ Κυριακῆς μυστήριον. Τῶ δὲ Βικτωρίῳ ἐπὶ δέκα περὶ αὐτῶ τῶ λειτουργίας, Μαξιμῶνος καθίσταται Ζεφυρίνῳ ἀμφὶ τῶ ἐναποτῆς Σεβήρος βασιλείας ἐπὶ. Τῶ δὲ Σεβήρος κατ' ὁ δέκατον αὐτῶ ἐπὶ διωγμῶν κατὰ τῶ ἐκκλησιῶν κινήσεως, Λεωνίδης ὁ λεγόμενος Ὁρμηγῶνος πατὴρ τῶ κεφαλῆν δόξωλων θείων κομιδῆ κατὰ λείπει τὸν παῖδα. Πάντων Κλήμης Μαξιμῶνος τῶ κατ' Ἀλεξάνδρειαν κατηχήσεως εἰς ἐκείνῳ τῶ καιρῶ κατηγήται. Σεβήρος ἐν Βρετανία νικήσεως ὡς πολέμους, καὶ δὲ τῶ ἡμερομηνίας εἰς ἡμερομηνίας ἐπὶ τῶ νῆσον, νόσω πλοῦσι.

MMCCXXXVII.
MMCCXII.

MMCCXVI.
MMCCXIV.

MMCCXXI.

MMCCXXVI.

MMCCXXIX.

MMCCII.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ἡγὸς Σεβήρος ἐπὶ 5. Οὐτῶ κατὰ Καρὶ καλλῶ ἐπεκλήθη, ὁπὶ ἰδίαν ἵνα ἐνδύσιν βαρβαρικῶς. πῶς συγκόπιαν, καὶ συρράπιαν εἰς μαυδύης τῶσων περὶ ἡσυχαστοῦ, καὶ αὐτὸς τε σιωπεῖται αὐτῶ ἐνδύσει, καὶ ὡς τῶ σφάξωλων μάλιστα ἀμφιένυδα ἐκέλευσεν. Ἐπὶ τούτῳ μὲν Νάρκισσον ἀφανῆ γεγήρακε Διῶ ἐπισκόπων χειροτονεῖται, ὡν

ἐ πολλῶν περὶ αὐτῶ χρόνον Γερμανίων ἀναδέχεται, καὶ τῶν Γόρδιον, κατ' ὡς ὡς ἀναβιώσεως ἀναφανείς ποθεν ὁ Νάρκισσον αὐτῶ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν ὁπὶ τῶν περὶ αὐτῶ ἀρχικαλεῖται. Τῶ δὲ κατ' Ἀντιόχειαν ἐκκλησίας, Σεραπίων ἀναπαυσίμων, τῶ ὁπὶ σφάξωλον ἀναδέχεται Ἀσκληπιάδης ἐν τῶ κατὰ τῶ διωγμῶν ὁμολογίας ἀναδέχεται καὶ αὐτῶ. Πημερομηνίας τῶ τῶ σφάξωλων λόγους καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν, Βήρυλλον ἐπισκόπων τῶ κατὰ Βόσταν Ἀρσῶν. αὐτῶ τῶ καὶ ἰππολύτου ἐπὶ πῶ καὶ αὐτῶ σφάξωλων.

MMCCXXVII.
MMCCXXIII.

ΜΑΡΚΙΝΟΣ ἐπὶ ἐν. Οὐτῶ αἰσχροῦς καὶ ἐπινοήσεως βεβίωκε, καὶ μάχους τε καὶ ἀγύρατες ἐξόλακε. Τῶ κατὰ τῶ πρῶτον ἐπὶ ὁ Ρωμαίων ὁπὶ σφάξωλον Ζεφυρίνῳ μεταλλάττει τῶ βίον ὅλοις ὁμολογίας δέκα Μαξιμῶνος ἐπὶ τῶ λειτουργίας, μὲν ὡς Καλλίος τῶ ὁπὶ σφάξωλον ἐγχεῖται. ὡς ὁπὶ αὐτῶ ἐπὶ πῶ Ουρβανῶ τῶ ἐκκλησιῶν κατὰ αὐτῶ.

MMCCXXXIII.
MMCCXXXV.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΑΒΙΤΟΣ ἐπὶ 8.

MMCCXXXIV.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἐπὶ 17. Κατὰ τῶν ὁπὶ τῶ Ἀντιόχειαν ἐκκλησίας Ἀσκληπιάδην φίλητον ἀναδέχεται τὸν ὡς Ουρβανῶν ἐπισκόπων τῶ Ρωμαίων ἐκκλησίας ἐπὶ ὁμολογίας ἀναδέχεται Πενταίος, τῶ δὲ Ἀντιόχειαν μὲν φίλητον Ζεφῶν. Τῶ δωδεκάτῳ τῶ ἡγεμονίας Δημήτριον ὁ κατ' Ἀλεξάνδρειαν ἐκκλησίας ἐπίσκοπον πλοῦσι τῶ ὅλοις ἐπὶ τῶ σφάξωλων ἐπὶ τῶ λειτουργίας διαρκείας. ἀναδέχεται δὲ αὐτῶ ὁ Ηρακλῆς. Διῶ περὶ αὐτῶ ἐπὶ τῶ φερμιλιανῶς Καισαρείας τῶ Καππαδοκῶν ἐπίσκοπον, κατὰ ὡς ὁ Ὁρμηγῶνος, ἐπὶ γέσεως χρείας ἐκκλησιαστικῶν ἐνεκα πραγμάτων. ὁπὶ τῶν Ἑλλάδα σφάξωλων τῶν διὰ Παλαιστίνης, πρὸς τῶ τῶ ἐπίσκοπων ἀναλαμβάνεται. Ἐπὶ τῶ τῶ δέκατον τῶ Ἀλεξάνδρειαν ἡγεμονίας, κατὰ ὡς τῶ ἀπὸ Ἀλεξάνδρειας μετὰ αὐτῶ ἐπὶ τῶ Καισαρείαν ὁ Ὁρμηγῶνος ποιησάμενος Ηρακλῆ τῶ τῶ κατηχήσεως τῶ αὐτῶ διδασκαλῶν κατὰ λείπει.

MMCCXXIX.
MMCCXXIV.

MMCCXXV.

MMCCXXVI.

ΜΑΞΙΜΙΝΟΣ ἐπὶ τρία. Οὐτῶ κατὰ κόπον τῶ πρὸς τῶ Ἀλεξάνδρειαν οἶκον ἐκ σφάξωλων πιστῶν σιωπεῖται διωγμῶν ἐγχεῖται ὡς τῶ ἐκκλησιῶν ἀρχόντας μετὰ ὡς αἰτίους τῶ κατὰ τῶ εὐαγγελίον διδασκαλίας, ἀνακαλεῖται περὶ αὐτῶ.

MMCCXXI.
MMCCXXII.

ΓΟΡΔΙΑΝΟΣ ἐπὶ 13. Κατὰ τῶν τῶ κατὰ Ρώμην ἐκκλησίας Πονθιανῶν ἐπὶ ἐπὶ ἐπίσκοπων τῶ διαδέχεται Ἀντίρως, καὶ τῶν φαβιανῶς ἐπὶ μῆνα τῶ

MMCCXXIV.
MMCCXXIV.

λειτεργία Διακονησάμενον. Τότε ἦ ὁ Ἐπίσκοπος κατ' Αντιόχειαν, ἐπισκόπος Ζεβίνος τὸν βίον μεταλλάξαντος βαβύλας τὴν δόξαν διαδέχεσθαι. ἐν τῇ Αλεξανδρείᾳ μὲν Δημήτριον, ἐπὶ τρισὶν ἑξαεταίρων ἔπειτα τὴν ἐπισκοπὴν ἀπελεύσαντος Ηρακλᾶ τὴν ἐπισκοπὴν παρεληφότες, τὸ αὐτόσι κατηγήσεως τὴν διατελεθῆναι διαδέχεσθαι Διονύσιος εἰς ἡμέρας τρεῖς ἡμέρας ἡμετέρας Φοιτητῶν. Ἐν τῷ κ' Αφρικανός ὁ τὸ ἐπιγεγραμμένων Κεσῶν συγγραφεὺς ἐγνωρίζετο, ὅς περσεβίαν ἀνεδέξατο περὶ ἀναστάσεως Εμμανῆος τὸ πόντος τῆς μετακληθείσης Νικοπόλεως.

MMCCXXXII.

MMCCXX.

MMCCX.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ἄμα παρὰ ΦΙΛΙΠΠΩ ἔτη ζ'. οὗτος τὸ ἕν Φίλιππον κοινῶν τῆς βασιλείας περσεβίετο. Τῶτον κατέχει λόγος Χριστιανὸν γερονέτω. οὗτος ἄρρητος ἐκ Βόσρων, ὅπως καὶ πόλιν βασιλεύων ἐπαύνημον ἐαυτῷ ἐδομήσαστο, Φιλιπποπόλιν ὀνομάσας αὐτὴν. Τρίτον δὲ τῷ ἔτι ἦν, κατ' ὃ μεταλλάξαντος Ηρακλᾶ τὸν βίον ἐπὶ ἐκαδέκα ἔτεσι, τῆς περσεβίας τὸ κατ' Αλεξανδρείαν ἐκκλησιῶν τὴν ἐπισκοπὴν Διονύσιος ὑπελάμβανε.

MMCCXIII.

MMCCXIV.

MMCCXVII.

MMCCXVI.

ΔΕΚΙΟΣ ἔτη δύο. οὗτος δὴ τὸ πρὸς Φίλιππον ἔχθεος ἕνεκα διωγμὸν κατὰ τὴν ἐκκλησιῶν ἐγείρει, ἐν ᾧ φαβιανὸς ἐπὶ Ρώμης μαρτυρῶν τελειωθέντος, Κορνήλιος τὴν ἐπισκοπὴν διαδέχεσθαι. Ἐπὶ τῇ Παλαιστίνῃ Αλεξάνδρος δὲ τῆς Ἱεροσολύμων ἐκκλησίας ἐπισκόπος μὲν λαμπρὸν καὶ περὶ φανή μαρτυρίαν ἐπὶ εἰρήνης κοιμηθῆναι, Μαζαβιανὸς διαδόχος τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις ἐπισκοπῆς ἀναδείκνυται. ἐν δὲ Ἀνποχίᾳ δὲ Βαβύλα μὲν τὴν ὁμολογίαν ἐν Ἰεσμομαθίῳ μεταλλάξαντος, Φάβιος τῆς αὐτοῦ περσεβίας ἐκκλησίας. Τότε καὶ Νεάτος τῆς κατὰ Ρώμην ἐκκλησίας περσεβύτερος αἰρεσιάρχης ἐγείρετο, καὶ τὸ καλόντων ἐαυτὸς Καθαρῶν δόξαν, δόξαν τοῖς ἐν τῷ διωγμῷ ὑποκύψασιν, ἡ θυσίαν τοῖς εἰδώλοις περσεβάζειν, εἶτα Ἰππερέφρασι, ἡ ὁμολογησάντων, τὴν μετάνοιαν. Φάβιος δὲ κοιμηθέντος, Δημητριάδος διαδόχος ἐκείνης τὸ κατ' Αντιόχειαν ἐπισκοπῆς κατέστη.

MMCCXVII.

MMCCXVII.

MMCCXVIII.

MMCCXVIII.

MMCCXVIII.

MMCCXIX.

MMCCXIX.

ΓΑΛΛΟΣ, ἢ **ΒΟΛΟΥΣΙΑΝΟΣ** ἔτη δύο. Ὁρμηλὸς ἐν τῷ ἑνὸς δέοντος τῆς ζωῆς ἐδομήκοντα ἀποπλήσας ἔτι πλεονάζει. Κατὰ δὲ τὴν Ρωμαίων πόλιν Κορνηλίος ἔτεσιν ἄμφω τὰ τρία τὴν ἐπισκοπὴν διαδέχοντες, Λέκιος κατέστη διαδόχος. Μησί δὲ ἐπὶ ὅλοις ἔτι ὁκτώ τῇ λειτεργίᾳ Διακονησάμενος **Στεφάνος**

τελοῦσάντων μετὰ διδοσὶ τὸ κληρὸν. Στέφανος ἦ ἐπὶ δυσὶν ἀποπλήσας τὴν λειτεργίαν ἔτεσι ἕξος Διαδέχεσθαι.

ΒΑΒΕΡΙΑΝΟΣ ἄμα παρὰ **ΓΑΛΙΗΝΩ** ἔτη **MMCCXX.**

ἢ. οὗτος κατὰ Χριστιανῶν διωγμὸν κινήσας ἐν ἑξ ἡμέραις διαλείων τὴν ὡρὴν βαρβάρους ὑπέμεινε. ὁ διαδέχοντος ὁ πᾶσι Γαλιῶν σωφρονέστερον πρὸς δόξαν διατήρηται, ἀνίστητε αὐτῶν καὶ διαπερσεβιάτων τὸ κατ' ἡμῶν διωγμῶν. Ἐν δὲ τοῖς Ἱεροσολύμοις ἀναπτυσσόμενος Μαζαβιανός, τὸν θρόνον Ἰμηνάου, ὁ ἡ αὐτὸς ἐπὶ πλείστοις τοῖς κατ' ἡμᾶς διαπερσεβίας ἔτεσι, διαδέχεσθαι, καὶ τῆς Ρωμαίων ἐκκλησίας ἔτεσιν ἕνδεκα προσήλα ἕξος ὁ κατ' Αλεξανδρείαν ἡμῶν Διονύσιος. Ἐν τῷ τῷ ἡμῶν Δημητριάδ κατ' Αντιόχειαν τὸν βίον μεταλλάξαντος, τὴν ἐπισκοπὴν Παῦλος ὁ ἐκ Σαμοσίτων ὑπελάμβανε. Κατὰ δὲ τὸ δωδέκατον ἔτος τὸ Γαλιῶν βασιλείας Διονύσιος τελοῦσάντων προσήλα τῆς κατ' Αλεξανδρείαν ἐπισκοπῆς ἔτεσιν ἐπικαδέκα. Διαδέχεσθαι δὲ αὐτὸν Μαζιμῶ.

MMCCXXIV.

MMCCXXV.

MMCCXXVI.

MMCCXXVII.

MMCCXXVII.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ ἔτη δύο.

MMCCXXV.

ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΣ ἔτη 5. Ἐπιτέτα συκροτηθείσης πλείστον ὅσων Ἰππερέφρων σινοδῶ, Παῦλος ὁ κατ' Αντιόχειαν αἰρέσεως δόξαν Φωραβίος, καὶ πρὸς ἀπάντων ἡδὴ σαφῶς καταγνωθείς ἕτεροδοξίαν, τῆς ἐπὶ τὸν ἕρπον καθολικῆς ἐκκλησίας ἀποκηρύσσεται. ἔτι αὐτῇ ἡ τὸ πίστεως ὀρθοδοξία τῆς Ἰππερέφρων ἐκπεπαιωκότος, Δομνῶ τὴν λειτεργίαν τὸ κατ' Αντιόχειαν ἐκκλησίας διεδέξατο. Αὐρηλιανὸν δὲ ἡδὴ ἀλλοίον ἡ περὶ ἡμῶν φρονήσαστα πρὸς Βελαῖς, ὡς ἀνὰ διωγμὸν ἐγείρει κατ' ἡμῶν, ἀνακινώμενον θεῖα μέτρησι δίκη.

MMCCXXVII.

MMCCXXVIII.

MMCCXXIX.

MMCCXX.

ΤΑΚΙΤΟΣ μῆνας ἕξ.

MMCCXXII.

ΠΡΟΒΟΣ ἔτη 5. Ἐν τῷ τῷ ἔτι ἐπὶ Ρώμης ἐπισκοπὴν Διονύσιον ἔτεσιν ἑνὸς διατελόντα τὴν λειτεργίαν Διαδέχεσθαι Φήλιξ. Καὶ ὁ Μιανὸς αἰρεσιάρχης τὴν τῶν λογισμῶν ὡρατωσὶν κατὰ πώριζετο. Τὸν δὲ Φήλικα τῆς Ρωμαίων περσεβίας ἐκκλησίας ἔτεσι πέντε Εὐτυχανὸς διαδέχεσθαι. ἔτι ὅλοις δὲ μῆσιν ἕξος δέκα διαγεγόμενος Γαῖος τῶν κατ' ἡμᾶς καταλείπει τὸ κληρὸν. καὶ τῶν τῶν ἀμφὶ τὰ πεντηκῆδεκα ἔτη περσεβίας Μαρκελλῶν κατέστη διαδόχος, ὁ καὶ αὐτὸν ὁ διωγμὸς κατέλειπε. ἡ τῶν Αντιόχειαν ἐπισκοπῆς μὲν Δόμνον ἡγήσαστο. Τίμαιος, ὁ κατ' ἡμᾶς διεδέξατο Κύριλλος. μὲν δὲ

MMCCXXI.

MMCCXXI.

MMCCXXII.

MMCCXXI.

MMCCXXVII.

Κύριλλου

M M C C C X V I I I .
M M C C C X I V .
M M C C C X V I I I .
M M C C C X V I I .
M M C C C X V I I I .
M M C C C X V I I .
M M C C C X V I I .
M M C C C X V I I I .
M M C C C C I .
M M C C C C I .
M M C C C C I I .
M M C C C X V I I I .
M M C C C X V I I .
M M C C C X V I I I .
M M C C C X V .
M M C C C X I I I .
M M C C C X V .

Κύριλλον Τύρανν \odot ἢ Ἀνιοχέων πα-
ροικίας πῶ ἐπισκοπῶ διεδέξατο. τῆς
δὲ ἐν Ἱεροσολύμοις ἐκκλησίας μὲ τὸν
Υμνῶσιον Ζάμβδας πῶ λειτουργίαν
πρωλαμβάνει. Μετ' ἔπειτα ἢ τῆς κε-
κειμηλῆς, Ερμαν ὑπὸ \odot τὴ μέχρη \odot
καθ' ἡμᾶς διωγμῶ τ' εἰσέτι νῦν ἐκάσπε
πεφυλαγμῶν ἄποστολικὸν Διεδέξατο
θρόνον. Καὶ ἐπ' Ἀλεξανδρείας ἢ Μαξι-
μιανὸν ἠκλήσθη δέκα ἐπέρι μὲ τ' Διονυσίος πε-
λωπῶ πῶ ἄποσκοπῶσαν ἢ Θεωνᾶς δια-
δέχετο. Μετὰ ἢ Θεωνᾶν ἐνεκαγήδεκα
ἐπίσκον Ἱερουσαλὴμ, διεδέχετο ἢ
ἄποσκοπῶν τ' ἐπ' Ἀλεξανδρείας Πετρος
ἐν ταῖς μάστιξι καὶ αὐτὸς διαπρέψας ἐφ'
ἅλοις δυσκαθάραις ἐπαιταῖς. ὁ ἢ Γρόβου \odot
ὑπὸ τ' ἰδίων δορυφόρων ἀναρεῖται.
ΚΛΡΟΣ μὲ τ' ἦν, ΚΑΡΙΝΟΥ, καὶ
ΝΟΥΜΕΡΙΑΝΟΥ ἔτη β. Οὗτ' \odot τὸ μὲν
γένε \odot Γαλατίας ὡν, ἀνδρῶς ἢ, καὶ τὴ πο-
λέμια διεξίει καὶ Περσῶν ἐσφατέως
ἀμα πῶ ἐν τ' παιδῶν Νουμεριανῶ, καὶ κατα-
σχῶν Κησιφῶντα πε, Ἐσελθὶν ἔφω, εἶπε
ἄρα τῶ πῶ τῶ Τίτρηι ἐσκλωμῶς,
ἐκεί καὶ τ' αὐτ' ερατίας βαλομῶς τ' χά-
ρακα, κεραιῶν τ' ἐκείναις σκλωῖς βλη-
θραῖς, σπειδιεφῆρη αὐτῇ καὶ ἐπαινο-
Νουμεριανῶς ἢ ἐκ Περσίδος ἐπανίαν, καὶ
ὀφθαλμία πειπισῶν ἄρα τ' οἰκείαι
πεντηρῶ ἐπαρχίας \odot εραπέως τῇ ἀ-
παρχία ἐπ' οφθαλμιάσιν ἠνρηθη. ὁ ἢ
Καεῖνος ὑπὸ Διοκλητιανῶ διεφῆρη.
ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ ἔτη κ. Οὗπερ Δαλιμά-
της μὲν ὡν τὸ γένε \odot , πῶ ἔφω ἢ ἀσῆμων,
αὐτοκράτωρ ὑπὸ τ' εραπιῶν αἰρεθείαι,
διαλεξόμενος αὐτῆς διεβεβαίε μὴ κοι-
νωῆσαι τῶ φόνω \odot Νουμεριανῶ. Καὶ
ἐν τῶ πῶ τα λέγειν, εραφῶς πῶς τ' Α-
πῶν ἔπαρχον ὄντα τῶ ερατέματ' \odot ,
ἔφω, ὁ ἐκείναις φονῶς. Καὶ αὐτῆκα
πῶ μὲ χεῖρας ἔφω αὐτῶν ἀνείλεν. Ἐν ἢ
πῶ δῶ πῶ ἔφω τ' δῆρῆς αὐτῶ κινω-
νὸν Μαξιμιανὸν τὸν Ερκυλίον προσλαμ-
βάνεται, ὡς Ἀμάνδα πῶς νεωπέσιονος
ἐν Γαλλίας, ἐκείναις ἠρόμνος τ' νεωπερ-
μὸν καπίσθλε. Καρῶσον πετῶ Βρετανίαν
καπερῆκα ὅπτι ἐνιαυτῆς τῆς ἐπαρχος
ἀνείλεν ὁ Ἀσκληπιδότος. Τῶ \odot ἔφω αὐ-
τῶν πῶ Βερεν καὶ πῶ Κοπῶν πόλεις ἐν
εραφῶς τ' Αιγύπτου ἀποστασιασῶς τῆς
τ' Ρωμαίων δῆρῆς ἐς ἔδαφος καπίσκα-
ψαν. Τῶ \odot ἔφω Κωνσάντων τ' λεγέ-
μῶν Χλωρὸν διὰ τ' ὠχρηθῆ \odot πο-
σῶν αὐτῶ, καὶ Μαξιμιανὸν Γαλεριου
Καίσαρος ἐποίησαν πῶς τῆς ἰδίας
ἐαυτῶν καταλιπόντας γαμετάς, τῶς αὐ-
τῶν ἐληφῆσαι ἠνρητέρας. Ομοῦρα ἢν \odot

Κωνσάντις, καὶ Βαλερία ἢ Ἐυλαρία, ἢ
ἢ Διοκλητιανῶς θυγάτηρ. Τῶ δέκατῶ
αὐτῶ ἔφω τῆς Ἀλεξανδρείας αὐτῆ Αι-
γύπτου ὑπὸ Ἀχιλλέως ἀποστασιασῶς, τῆ
πρωτολή τ' Ρωμαίων πῶς ἀνῆρηθη
σαν. Τῶ ἢ ἔφω Φρυκτὸν διωγμῶν καὶ
Χρησῶν ἐγέραντες πολλὰς μυριάδας
μάρτυρας ἐποίησαν. Τῶ ἢ ἔφω Μαξι-
μιανὸς ὁ Ερκυλί \odot Γαλλίας, καὶ Βριτα-
νίας, Κωνσάντων \odot ἢ Ἀλαρίας, καὶ Ἀφρι-
κῆς ἐκράτησαν. Τῶ ἢ ἔφω ὡν ἐν ερα-
ταῖα Χριστιανῶς ἐξέβαλον. Τὸ ἢ ἔφω ὁ
Γαλερί \odot Μαξιμιανὸς καὶ Νουμῶς τῶ
τ' Περσῶν βασιλέως ἐκδραμῶν, τῶ τὸν
μὲν ἐδίωξε, πῶ δὲ γυνῶκα αὐτῶ ἀ-
φελόμενον \odot , καὶ πάντα τὰ αὐτῶ, καὶ
σφαγῶν μεγάλλαις πῶς ὑπέσφω
πῶς Διοκλητιανὸν, βαλανθῶ πῶλη-
ρωμῶν, ἔχων λῆθον πῶν, καὶ μαρμα-
ριῶν, ἀφ' ὡν πῶτον Διοκλητιανῶς ἐδί-
θη, καὶ ὑπέσφω λίθοις πῶς καὶ γρυ-
σῶ κερσμηλῶς ἐκράτησε, ποσοκωῆ-
δαυ πε ἑαυτὸν ὡς τὸ δῆρῆς ἐφῶ
ἐκέλευσε, καὶ θριαμβὸν ἐπέτελεσε. Τῶ
καὶ μέγας Σίλβεστ' \odot τ' Ρωμαίων ἐκκλη-
σίας ἐκράτει ὅπτι γῶν κα. Τῶ ἢ ἔφω
θεοπῆκα γῶν πῶ μῶν \odot ὁ Γαλερί \odot
διωγμῶν καὶ τ' Χριστιανῶν ἠνρηθη. Τῶ ἢ
ἔφω πῶς ἔφω ἐδίθη βασιλικὸν, τῶς ἐκ-
κλησίας Χριστ' ἐδαφῆσε, καὶ τῶς θείας
βίβλους κατακείω, καὶ πάντα Χριστα-
νῶν ἢ ἴσεν πῶς ἐδίωλοις, ἢ ἐν Βασάνοις
ἀνυποσῆπις ἀποθῆσαν. Τῶ ἢ ἔφω
Διοκλητιανῶς, καὶ Μαξιμιανῶς ὁ Ερκυ-
λί \odot δῆρῆς ἀποστασιασῶς ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ πῶ
βασιλείαν ἀπῆθεν, κατασῆσαντες ἀνδ' αὐ-
τῶν βασιλείς, τῶς μὲν ἐφῶς Γαλερίον
Μαξιμιανὸν τ' Διοκλητιανῶ γαμῶν,
τ' ἑσπερίων δῆ Κωνσάντων τὸν Ερκυλίον
γαμῶν. Κωνσάντων \odot δῆ Χλωρὸς θυ-
γατῆρῶς ὡν Κλαυδῆς \odot Βασιλέως πε-
λωπῶ ἐν Βρετανίας βασιλεύσας ἔφω
δῆρῆς.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ὁ μέγας Κωνσταν-
τῶς ἢ Χλωρῶ ἔφω ἔφω λῆ. Ἐν τῶ Γα-
λερί \odot Μαξιμιανῶς ὅπτι Ἰταλίαν ἐλ-
θῶν ἐχειροτόνησε Καίσαρας δύο, Μαξι-
μιανὸν μὲν τὸν ἰδίον ἦν κατὰ τῶ ἔφω,
Σεθῆρον δὲ κατὰ τῶ Ἰταλίαν. Οἱ ἢ ἐν
Ρώμη εραπῶται ἀνῆρηθῶσαν Μαξιμιανῶ
τ' ἦν Μαξιμιανῶς τῶ Ερκυλίον βασι-
λέα. Τῶ δῆ Σεθῆρα πελωπῶσαν \odot ,
Λικίνιον οἱ Ρωμαῖοι Καίσαρα ἀνῆρηθῶ-
σαν Κωνσάντων καριζόμενοι γαμῶν
αὐτῶ ὄντι ἐς ἀδελφῶ αὐτῶ Κων-
σάντων Κωνσάντων τ' Μαξέντιον πῶ-
λεμῶν \odot , καὶ συμβολῆς ἠρομῶς,
οἱ ἀπῆ

οὐκ ἐπὶ Μαξέντιον ἠτήθησαν. καὶ τὴν πλῆ-
 θος ἀναρχίαν, Μαξέντιον σὺν τοῖς
 λοιποῖς τῆ γαφύρα ἐπέβη Φύγων, ἢ πρὸ
 θεῶν διωκτῶν διαφύγειν ἐν τῷ πᾶ-
 μῳ πάντας καλεπόντιεν. Ἐν τῷ ἔτει ὁ
 μέγας Κωνσταντῖνος σὺν Λικινίῳ Καίσα-
 ρι καὶ τῷ Γαλερίῳ ἀθροίσθη πόλεμος, καὶ
 τὴν τριετήριον πᾶντας σφάτη. Τῷ
 ἔτει Λικινίον διαθήκας ἀπατήσας τὴν
 μηδὲν καὶ Χριστιανῶν πρὸς τὴν κακὴν,
 βασιλέα ἀναγορεύει, καὶ ἀφορείας
 μοῖραν τῶν Ῥωμαίων γῆς διδῶσιν. Ἐν-
 τεῦθεν ὁ κατὰ Χριστιανῶν χάριτι θεοῦ
 πέπτωται διωγμός. τῷ ἔτει, καὶ τῷ Λι-
 κινίῳ ἤρξατο καὶ Χριστιανῶν διωγμὸν
 κινεῖν, λήθων λαβῶν τῶν παρεργονῶν
 σωτηρικῶν. Τῶτον διαγράμματα νε-
 φελῶν ὁ μέγας Κωνσταντῖνος διώκων
 τὴν κακίαν οὐκ ἐπέβη. Τῷ ἔτει, καὶ ἔπειτα,
 καὶ τῷ κατὰ Ἀρείου τὴν δυσσεβῆς ἐπελά-
 στη. Καὶ ἡ ἐν Νικαίᾳ πρώτη ἀγία καὶ
 οἰκουμένη συνόδος τῶν τετρακοσίων διέ-
 κα ὀκτώ ἀγίων θεοφόρων πατέρων ἐγγρε-
 πο, ἡπὶ τὸν Ἀρειὸν, καὶ σὺν ἑμμόφρονος
 αὐτῶ ἀνεθεμάτιεν. Ἐν τῷ καὶ σὺν Ἰ-
 Ἰσδαϊκῶς τὸ πάρα ἑορταζόντας διατὴν
 οσὶς Ἰπποκόου Κορδύβης ἐπέβησε.
 Κωνσταντῖνος Κωνσταντῆ τὸν υἱὸν αὐτῶ
 παρθαλλόμενος Καίσαρα εἰς Γαλλίας
 ἀπέστειλεν.

ΜΜСССХХХТІ.

ΜΜСССХХХV.

ΜΜСССХХХΙΧ.

ΕΤΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ
 ἀναγραφή δια Χρυσέριος ἔ Νομεν-
 κλάτωρος ἔ ἀπελθόντος αὐ-
 τοκράτορος Μ. Αὐρηλίου
 Ουῆρου.

ἔτη. μύωες. ἡμέραι.

Γαίος Ἰάβριος	γ.	δ	ε.
Αὐγύριος	νε	δ	α.
Τιβερίος	κβ	.	.
Γαίος	β	η	ζ.
Κλαύδιος	ιγ	η	κδ.
Νέρων	ιγ	ς	κη.
Γάλλος	β	[α]	ς.
Οθων	.	γ	ε.
Ουιπέλιος	.	ς	κβ.
Ουεσπασιανός	θ	ια	κβ.
Τίτος	β	.	κβ.
Δομετιανός	ιε	ε	ς.
Νερβάς	α	δ	ε.
Τραϊανός	ιβ	εβ	ις.
Αδριανός	κ	ι	κη.
Αντωνίνος	κβ	κ	ς.
Ουῆρος	εθ	κ	.

ὁμοῦ δὲ τῶν Γαίῳ Ἰάβριος, μέχρι τῆς πε-
 λῶ τῆς Μ. Αὐρηλίου Ουῆρου, ἔτη σς, ἡμέ-
 ραι ις.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ
ΚΑΝΟΝΩΝ.

Ἀπὸ Τροίας ἀλώσεως, ἔπειτα Ἡρακλειδῶν
 κάθοδον, ἔτη π.
 Ἐντεῦθεν ἔπειτα τῶν Ἰωνίας κτίσιν, ἔτη ζ.
 Ἐντεῦθεν ἐπὶ τῶν ἐπιτροπείων τῶν Λυκάρ-
 γων, ἔτη ςν.
 Ἐντεῦθεν ἐπὶ τῶν προηγμένων ἔτος τῶν Ὀλυμ-
 πίων, ἔτη ςη.
 Ἀπὸ τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος, ἐπὶ τῶν Ξέρξου
 διαβάσιν, ἔτη σςζ.
 Ἐντεῦθεν ἐπὶ τῶν δόχλων τῶν Πελοποννησιακῶν
 πολέμων, ἔτη μη.
 Ἐντεῦθεν ἐπὶ τῶν κατάλυσιν καὶ ἠτῶν Ἀθη-
 ναίων, ἔτη κς.
 Ἐντεῦθεν ἐπὶ τῶν ἐν Ἀδριατικῶν μάχων,
 ἔτη λδ.
 Ἐντεῦθεν ἐπὶ τῶν Φιλίππου τελῶ τῶν,
 ἔτη λε.
 Ἐντεῦθεν ἐπὶ τῶν Ἀλεξάνδρου μεγαλα-
 γλῶν, ἔτη ιβ.
 Ὅμοῦ δὲ τῶν ἀλώσεως Τροίας, ἐπὶ τῶν
 πρώτων Ὀλυμπιάδων, ἔτη υς.
 Καὶ πάλιν δὲ τῶν πρώτης Ὀλυμπιάδος,
 ἐπὶ τῶν Ἀλεξάνδρου τελῶ τῶν,
 ἔτη υγ.
 Ὅμοῦ δὲ τῶν ἀλώσεως Τροίας, ἐπὶ τῶν
 Ἀλεξάνδρου τελῶ τῶν, ἔτη ως.

ΠΑΛΙΝ ΕΚ ΠΑΛΑΙΟΥ
ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΟΥ.

Ἀπὸ τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος, ἔπειτα Ῥώμης
 κτίσιν, ἔτη κδ.
 Ἐντεῦθεν ἔπειτα τῶν βασιλέων καθάρσειν,
 ἔτη σμγ.
 Ἐντεῦθεν ἔπειτα τῶν Ἀλεξάνδρου τελῶ τῶν,
 ἔτη ςπ.
 Ἐντεῦθεν ἔπειτα τῶν Αὐγύστου νίκων, ὅτε Ἀν-
 τώνιος ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν ἐν Ἀλεξάν-
 δρείᾳ, ἔτη σςδ.
 Ἐντεῦθεν ἔπειτα τῶν ἀγῶνων, ὃν ἔθηκε Δομετιαν-
 νὸς ἐν Ῥώμῃ, ἔτη ςιδ.
 Ἐντεῦθεν ἔπειτα τῶν Κομόδου τελῶ τῶν,
 ἔτη ἑνδεκα
 [ες]
 Ὅμοῦ δὲ τῶν πρώτης Ὀλυμπιάδος, ἔπειτα
 τῶν Κομόδου τελῶ τῶν, ἔτη λς.

ΠΑΛΙΝ ΕΞ ἑτεροῦ ΧΡΟ-
ΝΟΓΡΑΦΙΟΥ.

Ἀπὸ τῆς ἔπειτα Δοικαλιανῶν καὶ ἀκλυσμῶν,
 ἔτη

Ἰπὶ τὸν Ἰδης ἐμπρησμὸν, ἰὺ τὴν εὐ-
ρεῖν τῶ σιδήρῳ, ἢ Ἰδαίως Δακτύλους,
ἔτη σγ.

Εντεῦθεν Ἰπὶ Γανυμήδους ἀρπαγῶν,
ἔτη ξε.

Εντεῦθεν Ἰπὶ τὴν Περσέως στρατείας, ὅτε ἰὺ
Γλαῦκος Ἰπὶ μελικέρτη τῷ Ἰσθμια ἔθη-
κεν.
ἔτη ιε.

Εντεῦθεν Ἰπὶ Ἰλίου κτίσιν,
ἔτη λδ.
Εντεῦθεν ἐπὶ τὸν εἰσπλυν τῆς Ἀργῆς,
ἔτη ξδ.

Εντεῦθεν ἐπὶ Θησέω, καὶ Μινώταυρον,
ἔτη λβ.

Εντεῦθεν ἐπὶ ὄν' ἐπὶ ἄ ἐπὶ Θήβας,
ἔτη ι.

Εντεῦθεν ἐπὶ τὸν Ολυμπάσιν ἀγῶνα, ὃν
Ἡρακλῆς ἔθηκεν ἐπὶ Πέλοπι, ἔτη γ.

Εντεῦθεν εἰς τὴν Ἀμαζόνων εἰς Αθῶνας
στρατείας, καὶ τῆς Ἑλένης ὑπὸ Θησέως
ἀρπαγῶν,
ἔτη θ.

Εντεῦθεν ἐπὶ τὴν Ἡρακλέους ἀποθέωσιν,
ἔτη ια.

Εντεῦθεν ἐπὶ τὴν Ἑλένης ὑπὸ Ἀλεξάνδρου
ἀρπαγῆν,
ἔτη δ.

Εντεῦθεν ἐπὶ Τροίας ἄλωσιν,
ἔτη ι.

Εντεῦθεν ἐπὶ τὴν Αἰνείας κἀφοδον, ἰὺ κτίσιν
Λακωνίς,
ἔτη ι.

Εντεῦθεν ἐπὶ Ἀσκάνις δρχῆν,
ἔτη η.

Εντεῦθεν ἐπὶ τὴν Ἡρακλειδῶν κἀφοδον,
ἔτη ξα.

Εντεῦθεν ἐπὶ τὴν Ἰφίτη Ολυμπιάδα,
ἔτη τκη.

ΤΑ ΑΓΘ ΣΑΛΜΑΝΑΣΑΡ, ΗΤΟΙ ΝΑ-
βονασάρας, ἔτη κζ' τὴν ἐκκλησιαστικὴν
συναίωσιν, ἕως Κύρου, ἢ ἔπειτα Ἀλεξάν-
δρου τῶ Μακεδόνου,

ἔτη
ἔτη. σινηγμλία.

Α Καδονάσασαρου, ὃ καὶ Σαλμανάσασαρου ἐν τῇ
γραφεῖ ἢ λεγομηνου,

Β Νάβιου,

Γ Χίνζηρου ἢ Πῶρου,

Δ Ἰμβραλίου

Ε Μαρδοκεμπάδοου,

ς Ἀρκεανός,

ζ Ἀσασίλδου,

η Βήληλου,

θ Ἀσσανάδισου,

ι Ἡραβέλλου,

ια Μερισκέρδακος,

ιβ Ἀσασίλδου ἄλλου,

ιγ Ἰσααρίδου,

ιδ Σασσόδωρος,

ιε Κινηλάδου,

ις Ναβωπαλάσασαρος,

ιζ Ναβωχονόσορος,

ιη Ευιδαλμαροδάου,

ιθ Νηριγλήσου, ὃ καὶ Βαλβασου,

κ Ναβονάδου, ὃ καὶ Ἀσανῆος Δαράου,

κα Κύρου Περσῶν πρώτου,

κβ Καμβύσηος υἱὸς Κύρου,

κγ Μάου ἀδελφοὶ δύο, Σμερδίου ἢ Γαυ-
ζήτης μῆνας ζ.

κδ Δαρείου υἱὸς Υγασπῆς,

κε Ξέρξης υἱὸς Δαρείου,

κς Ἀρταξέρξης Ξέρξης ὁ Μακρόχαιρος,

κζ Ξέρξης υἱὸς Ἀρταξέρξης μῆνας β.

κη Σογδιανὸς μῆνας ζ.

κο Δαρείου ὁ Νόθος,

κα Ἀρταξέρξης ὁ Μνήμων,

καβ Ωχου Ἀρταξέρξης υἱὸς,

καγ Ἀρσης ἀδελφὸς Ωχου,

καδ Δαρείου τρίτος Ἀρσίμης,

καε Ἀλέξανδρος Μακεδόνων,

ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ ΕΒΕΣΙΟΥ

πρὸ τῶ ἐν Τύρῳ βασιλευσάντων.

Α Αβίβαλου.

Β Ερωμος Αβιβαλου υἱὸς,

στ' ἐβίωσεν ἔτη πενήκοντα τετρία, ἰὺ

ἔχασε τὸ εὐρύχωρον, τὸν περὶ τὸν ἰσθμὸν

τῶ ἐν τοῖς ἔσσι Δίος ἀνέθηκεν ἑπτὰ ὑλλω

ξύλων ἀπελθὼν ἐκοψεν ἀπὸ τῶ λεγο-
μηνῶ ἕως Λιθάνου κἀδελφὰ ξύλα εἰς τὰς

τῶν ἱερῶν εἴρας. Καθελάτω τε τὰ δρχ-
αῖα ἱερὰ κοινὸς ναὺς ἀνοδομήσει, τὸ

πρὸ Ἡρακλέους, καὶ Ἀσάρτης τῶν τε

ἀνιέρβουσε. πρῶτα τε τὴν ἐρερῆν ἔσσι Ἡρα-
κλέους ἐπιήκουσεν ἐν τῶ Περσίῳ μῶνι,

εἶπε τῶ τῶ Ἀσάρτης, ὅποτε Τίτυοις ἐπ-
σράτῳσε, μὴ ἀποδιδῶσι ὄν' Φόρος. ἔσσι

καὶ ὑποτάξας ἑαυτῶ πάλιν ἀνιέρβουεν.

Επὶ τῶ τῶ τῶ Αβδήμηνου πᾶς νεώ-
τερος, ὃς ἀὰ ἐνίκα τὰ περὶ ἑλμάτα,

ἀ ἐπέτασε Σολομῶν ὁ Ἱεροσολύμων βα-
σιλεύς.

Γ Βααλθάζερους ἀπὸ υἱὸς

ἔτος ἐβίωσεν ἔτη μγ.

Δ Αβδάστου ὁ αὐτῶ υἱὸς

ἔτος ἐβίωσεν ἔτη κθ. Τῶτον αὖ τῶ τῶ τῶ

φῶ αὐτῶ υἱὸς πῶ αρας ἐπεδύπυιες

ἀπώλεσασ.

Ε ὑὸς τῶ τῶ τῶ τῶ τῶ τῶ τῶ τῶ τῶ τῶ τῶ

πῶ

ς Ἀσάρτης ὁ Δελαασάρας

ἔτος ἐβίωσεν ἔτη ιδ.

ζ Ἀσάρτης ἀδελφὸς αὐτῶ.

ἔτος ἐβίωσεν ἔτη ιδ. Ἀπώλετο ὑπὸ τῶ

ἀδελφῶ Φέλητος.

η Φέλης μῆνας οκτώ.

- δ' τ' εβίωσεν ἔτη ν̄. Τῆτον ἀνείλεν Εὐφάσαλ' ὁ τ' Ασάρτης ἱερός.
- Θ Εὐφάσαλ' ἰβ̄.
δ' τ' εβίωσεν ἔτη ξη̄.
- Γ Βαδίζωρ' ἦος αὐτ' ἔτος εβίωσεν ἔτη με̄.
- ΙΑ Μάτρω' ἦος αὐτ' ἔτος εβίωσεν ἔτη λβ̄.
- ΙΒ Πυγμαλίων μζ̄.
εβίωσεν ἔτη ντ̄. Ἐν τῷ ἐπ' αὐτ' ἐβδόμῳ ἐπ' ἡ ἀδελφῇ αὐτ' Διδῶ Φυγῆσαι ἐν τῇ Λιθύῃ πόλιν ἀπεδόμησε Καρχηδόνκ.

ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΤΥΡΩ
Βεβασιλευκότων, ἐκ τ' Φοινίκων
ἀναγεγραφῶν.

- Α Εὐφάσαλ'. Ἐπὶ τῆτος βασιλεύοντος ἐπολιόρκησε Ναβαχοδονόσορος τῷ Τύρον.
- Β Βάαλ ἰ̄.
- Γ Εὐφάσαλ' Βασιλάχσ Δικαστὴς μῆνας β̄.

ΔΙΚΑΣΤΑΙ,

- Δ Χέλθης Αβδαίς μῆνας ἰ̄.
- Ε Αβσαρ' δὲ χειρεὺς μῆνας γ̄.
- Σ Μύτρω' ἡ Γεραστράτος ἔ Αβδηλίμσ Δικαστῆ
- Ξ Χαλάτορος βασιλεὺς μετὰξὺ Μυτρώσ, ἡ Γεραστράτ, ᾱ.
- Π Μερβάλ μετὰπεμφθεὶς ἐκ τῆς Βαβυλῶν' δ̄.
- Θ Εἰρωμ' ἀδελφὸς αὐτ' μετὰπεμτ' ἡ αὐτὸς ἐκ τ' Βαβυλῶν' κ̄.
Ἐπὶ τῆτος Κῦρ' Περσῶν ἐβασίλευε πεσαρρεσκαδεκάτῳ ἐπ' τῆς Εἰρωμσ βασιλείας τὸ κράτος πῶραλαθῶν.

ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΠΕΡΓΑΜΟΥ.

- Α Φιλέτωρ' ὁ Θλιβίας κ̄.
- Β Ευμόνης φιλεπύρσ ἀδελφιδὸς δὲ Ευμόνης κβ̄.
- Γ Απάλ' Φιλεπύρσ ἀδελφιδὸς δὲ Αττάλσ μγ̄.
- Δ Ευμόνης Απάλσ μδ̄ [λδ̄]
- Ε Ευμόνης Απάλσ ἀδελφὸς ἐπίτροπ' κε̄.
- Σ Απάλ' ὁ Φιλομήτωρ Απάλσ ε̄.
ὁμξ ἔτη γν̄.

ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΠΕΡΣΩΝ ΟΙ ΜΕΤΑ
τῶν τῶν Πάρθων κατὰ λυσιιν
κρητήσωντες.

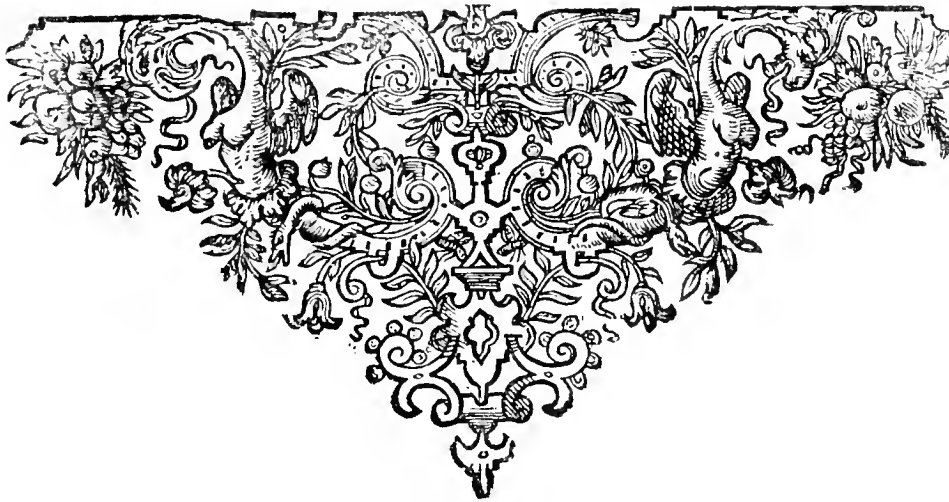
Ἐβασίλευσαν οἱ Ασούριοι ἀπὸ Νίνσ, καὶ

Σεμιράμεως, μέχρι Μελέξσ ἔ Δελκε-παδσ. Εἰς τῆτον γὰρ τῆ Σεμιράμεως γῆρας λήξαντ', Βελιτωρῶν κητωρὸς ἐβασίλευσεν, καὶ τὸ ἐκείνσ γῆ' ἐξῆς, μέχρι Σαρδαναπάλα, κατὰ Βίω-νι, ἡ Αλεξάνδρω διοκῆ τῷ Πολυίστ-ελ. Σαρδαναπάλον δὲ ἀνείλεν Αρβάκης Μῆδ', ἡ Βελεσασὸς Βαβυλῶνι, καὶ μετῆρα γῆ εἰς Μήδσ τῶν βασιλείων. Ἐβασίλευσαν ἔν Ασούριοι ἔτη ατ̄. ἔτος γὰρ λέγοντι Κτησία ἡ Διόδωρ' ὁ Σικελιώτης σωφθέγγε-ται. τῶν δὲ Μήδων τ' ἔτη βασιλευσάντων, τὸν ὕψιστον βασιλεῖα Μήδων Ασαάγλω Κῦρ' κατῆλεν ὁ Πέρσης, ἡ εἰς Πέρσασ τῶν ἡγεμονίων κατῆρα-γῆ. Ἐβασίλευσαν δὲ οἱ Πέρσασ ἔτη σκ̄η, μέχρι Δαρείσ τῆ Αρσάμσ. ὃν νικήσας ὁ φιλιππσ Αλέξανδρ' Μακεδόσι τῶν Περσῶν βασιλεία παρέ-δωκεν. Ἐκράτησαν δὲ τῆς Περσικῆς δρχῆς Μακεδόσις ἔτη σγ̄γ, ἡς ἐκβαλῶν Αρσάκης ὁ Παρθυαῖ' Γάρ-θωσι τῶν βασιλείων Περσῶν παρέδα-κεν. ἔνθεν καὶ Αρσακίδασι οἱ βασιλεῖς Περσῶν ὀνομάζονται. Ἐβασίλευσαν δὲ Πάρθω ἀπὸ Αρσάκσ δρχῆσ, μέ-χρσ Αρσάκσ ἔτη σσ̄. Ἐβασίλευσεν δὲ Ράμης ὁ Μαρυμαίας Αλέξανδρ', ἡνίκα Αρσάκσ ὁ Πάρθω Περσῶν ἐβασίλευσε. Μετὰ δὲ τὸν Αρσάκσεν τὸ γῆ' Χοσρὸς βασιλεύειν ἤρξατ. ἤρξατ δὲ ἔτος Αρσάξέσσης Περσῆς ἀφανῆς π' ἡ ἀδοξὸς ἀθροίσωσι ἀνδρσ ἀπάντσ ἀνείλεν Αρσάκσεν, καὶ πε-ρὶθετο κίδαριν, ἡ αὐτῆς Πέρσασ ἐπα-νήρατ τῶν βασιλείων. ἡ δὲ μάγσ. ἡ δὲ ἐκείνσ οἱ μάγοι γονάσι πῶρα Πέρσασ ἰππιδόξωι. λέγσσι δὲ τῶν τῶ Αρσάξέσξσ μητέρα σωσοικῆσαι Παμ-βέκω τῶνομα, σωλοπῆσ μὲν τῶν τέχνων, ἀσρολόγω δὲ, ἡ πῶι ταῦτε ἐνησηκιδῶν. Στρατιώτῳ δὲ ὀνομάτε Σάνανον ἐκ τῆς Καδυσίων ποσδύορμον χάρασ ἰποδεχθῆναι εἰς τ' οἶκον Παμ-βέκσ. ἡ ποσγῶναι δῆθεν διὰ τῆς ἀ-σρολογίας τ' Πάμβεκεν, ὅπ' δὲ ἡ τῶ Σανάνσ γονῆ ὅπ'ι μέχρι εὐδαιμονίας δρχ-θῆσται. μῆ ἔχων δὲ θυραπίσσι, ἡ ἀδελ-φῶν, ἡ ἄλλο πῶσ γῆρας γοναίον, σωα-πέκλεισε τῶν ἰδῶν γαμε τῶ τῶ Σανάνσ. καὶ συλαβῶσαι ἔπικεν Αρσάξέσξσ. Ἐξ ἐκείνσ πίνω ἔ Αρσάξέσξσ τὸ Χοσ-ρὸς κατῆρα γῆ' ἡν'. Ἐβασίλευσαν δὲ ἔτος'

Α Αρσάξέσσης, ὁ ἡ Αρσάξέσσης, τῶ πῶρα-τα ἔτσι

τῷ ἔτῃ τῆς βασιλείας Ἀλεξάνδρου ᾧ	ΙΕ	Ισδιγέρδης	κα.
Μαμμαίας	ιε.	ΙϚ Γερόξης	κδ.
Β Σαπώρης	λβ.	Ιϛ Ισδιγέρδης	ιζ.
Γ Ορμίσδας	α.	ΙΗ Καβάδης	ια.
Δ Ουαρραάνης	Γ.	ἔτ. Ⓞ ἔβεβλήθη.	
Ε Ουράκης	ιζ.	ΙΘ Ουαλεύς	δ.
ς Ουαρραάνης ὁ β.	α.	Κ Καβάδης πάλιν	λ.
Ζ Ουαρραάνης ὁ γ	ε.	ΚΑ Ζαμάσσης	δ.
Η Ναρσῆς	η.	ΚΒ Ορμίσδας	ιε.
Θ Ορμίσδας ὁ β	ς.	ΚΓ Χοσρόης ἕως Καβάδου	μγ.
Ι Σαβάρης	ε.	ΚΔ Χοσρόης ὁ μέγας, ὁ ὅτι Ἡρακλεῖο ἀναγ- ρεθεῖς ὑπὸ Σιρόα ἕξ αὐτῷ	λδ.
— τῷ δέδωκεν ὁ Ἰοβινιανὸς τὸ Νιτζίβιον.			
ΙΑ Ἀρτιξήρης	δ.	ΚΕ Σιρόα ὁ ἕως Χοσρόα μῆνας η.	
ΙΒ Σαβάρης ἕως αὐτῷ	ε.	Κς Ἀδεσῆρ μῆνας ζ.	α.
ΙΓ Ουαρραάνης	ια.	Κζ Ορμίσδας ὁ διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Σαρα- κωνῶν.	
ΙΔ Ουαρραάνης	κ.		

Τ Ε Λ Ο Σ Τ Η Σ Σ Υ Ν Α Γ Ω Γ Η Σ
Ι Σ Τ Ο Ρ Ι Ω Ν .

JOSEPHI SCALIGERI

JULII CAESARIS A BURDEN FILII

IN GRÆCA

ΠΑΝΤΟΔΑΠΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

EUSEBII,

QUÆ SUPERSUNT

N O T Æ.

Niis, quæ superius in prolegomenis Notarum ad Latina Eusebii disputavimus, non solum quod institutum Eusebii, sed etiam quæ Chronicorum illius partitio, quivve dispositus fuerit, à nobis accurate demonstratum est. Omne opus in duos libros tributum fuerat. Prior in collecta tempora, posterior in annos expansos digestus. Per collecta tempora, & ut Græci loquuntur, ὁμάδας χρόνων, intelligendum omnia omnium nationum gesta in unum temporis intervallum conjuncta. Anni expansi quid sint, appellatio ipsa perspicua non patitur dubitare. Rursum universi operis παντοδαπῆς ἱστορίας, priorem librum χρονολογίας, posteriorem Κανὼν ἑπιτοῦλο proscriptum ab auctore fuisse eadem opera indicavimus. Itaque non sunt ea iteranda. Neque vero primus Eusebius posteriorem librum suum Canonem vocavit. quum ante illum hoc Africanus fecerit: cujus verba hæc sunt: ὁ ἡμέτερον ἢ Κανὼν Ἰππὶ τῆ πρώτης Ὀλυμπιάδος τῆ Ἰωαννῶν βασιλεία Ἰδέα συνελήφεν. Itaque in hoc, ut & in aliis fere omnibus, Eusebius Africanum sequitur, adeo ut Chronica Eusebii nihil aliud sint, quam τῆ ἱστορικῶν Africani recoditum. Iste vero Eusebii labor, ut ita loquar, Hercules, tanti fuit apud veteres, tantaque ejus dignitas, ut Chronologi, qui post Eusebium scripserunt, omne scriptum de temporibus aridum esse censuerint, quod non hujus fontibus irrigatum esset. Quare multis Eusebianis rationibus demonstrationes suas instruxerunt, ut doctissimi suorum temporum Anianus & Panodorus Ægyptii monachi: & quod amplius est, quidam totum opus Eusebii, totidem verbis in sua Chronica transfuderunt: in quibus duo Georgii Monachi, alter Syncellus Tarasii Patriarchæ, alter cognomento Cedrenus. Syncellus Tarasii instituit opus suum anno Christi MDCXCII, annis XXI ante excessum Karoli magni, indictione prima incunte: qui universam Eusebii chronologiam sine ulla verborum immutatione in suum volumen transtulit, cujus inscriptio hæc fuit: ἐκλογή χρονολογίας συνάγεισσι τοῦ Γεωργίου μοναχῆ Συγκελλῆς γρηγορητοῦ Ταρσισιοῦ πατριάρχου. morte enim

oppressus ad Diocletianum opus suum perducere tantum potuit. inde illum excepit familiaris ejus Theophanes, cujus etiam liber attextus fuit in codice regio, quo usi fuimus. Ideo Cedrenus de eo ita scribit: ὁ, πρὸς μὲν μοναχὸς Γεώργιος τῆ Συγκελλῆος ἀπὸ καταβολῆς κόσμου εἰς Μαξιμιανὸν ἔμαξιμῖνον τὸς τετρακτῆς κατέλεξε. Quam mutilus vero ille liber ad nos pervenit, colligere licet ex multis locis, in quibus aut quorundam meminit, aut quaedam promittit, quæ tamen nusquam comparent. Accedit manifestum mutilati codicis argumentum, verba ante lemma operis ad hunc modum concepta: παρεκβολαὶ ἀπὸ τῶν Γεωργίου τῆ Συγκελλῆος Ταρσισιοῦ πατριάρχου. Sane τῆ παρεκβολῶν, id est Excerptorum, nomen satis indicat plura desiderari, quam superesse. Codex scriptus est ante plus minus annos DC: Ex eo omnia Eusebiana excerptimus, quæ quidem deprehendere potuimus: quæ quanquam ne centesima quidem pars eorum esse videtur, quæ ab Eusebio relicta sunt, aliquod tamen justum volumen explere possunt. Quemadmodum autem Eusebius Africanum, & alios, qui ante eum huic scriptioni manum admoverunt, castigabat, quod multa adversus tam veram temporum rationem, quam historiæ fidem seisciebant, sic ipsum Eusebium Georgius iste Syncellus, ubi quid ille paulo alienius à vero dixit, aut fecit, ita exagitat, ut, ubi usus venit, raro hominem sine acerba objurgatione, aut contumelioso dicto dimittat: de quibus quaedam jam dudum in Notis produximus: plura in sequentibus, ubi locus exiget, aperiemus. Georgius vero Cedrenus totum Chronographium Syncelli verbatim descripserat, & ex eo, atque aliorum Chronologorum scriptis, ingens volumen contextum σώσειεν ἱστορικῶν vocavit. Sed ne illud quoque breviorum manus, librorum praesentissimum venerum, effugere potuit. Plus dico. non breviores illi, sed mutilatores fuerunt. Nam quæ habemus, non justum illius συνόλεως breviarium est, sed potius cadaver, & disjecti membra scriptoris; παρεκβολαὶ & Excerpta ex eo ingenti volumine, sine ullo ordine temporum, aut gestorum, ac selectu eorum, quæ aut omittenda, aut excipienda erant. Idiotam quidem hunc Cedrenum fuisse illius scripta clamant: sed pejus & de illo, & de

eani locus ille annorum τ̄ παιδοποιίας Μαθυσάλα nondum erat à Correctoribus contaminatus, sed totidem annos habebat, quot habet Iudaica editio. Vide infra locum Africani. Epiphanius etiam ab Adam, ad diluuium, putat annos, M̄M̄C̄C̄L̄X̄II, quot Africanus. Καὶ ἔτω παρῆλθε δεκάτη γενεὰ δι' ἐτῶν 3, διαχιλίων δι:κοσίων ἐξήκοντα δύο. Totidem Chronicon Casaub.

Ibid. 37. Ὡς τῶ Ὡς Ἁμαρειτίου Ἑβραϊκοῦ.] In libris nostris de emendatione Tempor. produximus χρονολογίαν, quod ipsimet nobis communicarunt Samaritani. Id cum hoc in omnibus convenit, præterquam in annis Malael, Enoch, Mathusala. quod quidem discrimen vitio librariorum hic commissum.

Ibid. Μαλαλεὴλ γενόμεν ἑτῶν ξ̄ε.] Reponendum ex autographo Samaritarum ο̄ε.

Ibid. Ἐνώχ γενόμεν ἑτῶν ξ̄.] In Samaritarum autographo ξ̄ε.

Ibid. Μαθυσάλα γενόμεν ἑτῶν ξ̄ξ̄. In Samaritico autographo ο̄ξ̄. & ita corrigendum. Ex hac dinumeratione, usque ad natum Noë, colliguntur anni M̄C̄C̄C̄X̄X̄VI, ad Diluuium autem, M̄D̄C̄C̄C̄C̄XLVI, minus CCCXV, quam LXX, plus CCCLXXI, quam Iudæi. Unde hallucinationem Georgii Syncelli animadvertere licet, qui LXX seniorum excessum supra Samaritas colligit annorum DCCCLXXX. Samaritarum autem supra Iudæos CCCCLIX. Verba ejus: Μέχρι τὴν ἡμέραν κατὰ κλυσμῶν, καθὼς πρὸς καὶ, Διαφωνῶσι τὰ Ἑβραϊκά ἀντίγραφα πρὸς τὸ Σαμαρειτῶν δὲ χειρόγραπὸν ἢ πῶς χαρακτῆρσι διαλλάξιν, (ὃ ἢ ἀληθὲς εἶναι ἢ πρῶτον Ἑβραῖοι καθολογῶσιν) ἐπεὶ τμῶν, πρὸς δὲ πλὴν τῶ ἐκδοσιν, τὸ μὲν Ἑβραϊκὸν ἐπισιν φῶσ, τὸ δὲ Σαμαρειτῶν Ἀλ. Αφρικανὸς δὲ πρὸς Ευσέβιον ἀπὸ Ἀδάμ, ἕως κατὰ κλυσμοῦ, Διαφωνεῖ ἔτη κ̄. Sed est hallucinatio. putat enim ab Adam, usque ad Diluuium, mendose: quum isti anni sint ad natum Noë, non ad Diluuium usque, deduxit.

Pag. 4. 8. Μαθυσάλα. ἔτ̄ μακροδιώτατ̄.] Ab Adam, ad natum Mathusala, secundum editionem LXX Seniorum, colliguntur anni M̄C̄C̄LXXXVI. Accedant anni vitæ Mathusala, DCCCLXXI, componuntur anni M̄M̄C̄CLVI. De quibus deductis annis ab Adam, ad Diluuium, M̄M̄C̄CLVI, supersunt anni XIV, quos post diluuium vixerit Mathusala. Quod est absurdum. Eusebius, & alii, ponunt XV. Itaque merito miratur Eusebius πῶς διεσώθη ἐν τῷ κατὰ κλυσμῶν. Non enim Arcam ingressus fuit. Igitur huic celeberrimæ quaestioni non aliter occurrere potuerunt Hieronymus, & Augustinus, quam ut ad fontes ipsos, hoc est Iudæorum Hebraicum exemplar, confugiamus: in quo in ipso anno Diluuii eum perisse ex dinumeratione colligitur. Vide igitur alterum in quaestionibus Hebr. alterum lib. xv, cap. xi de civitate. Vide etiam caput XIII ejusdem libri.

Ibid. 9. Τινὰ δὲ τῶ ἀνιγράφων.] Huic varietati lectionis valde oblectatur Georgius: τῶν οὐκ εὐ ἔχον ἀλεξ̄. ἔσονται γὰρ καὶ τῶν τὸν λόγον αἰάνα πάσις σκελησίας ἔσειδ̄ ἱεραὶ βίβλοι: τ̄ Γενεσῶς διεφθαρμέναι, αἱ Ἀξ̄β̄ ἔτη ἱσαῖοι τῶ Μαθυσάλα. ἔσονται δὲ καὶ ἱαρεδ̄ μακροδιώτατ̄ αἰπ̄ ἔτη κγ, Ἀξ̄β̄ ζήσας ἔτη. ὅπερ εἰδὲν συμπεφάνηται. Διόπερ ἔχρη ἀλεξ̄ τὸ φάναι σωαπολεσθαι αὐτὸν πῶς ἐν τῷ κατὰ κλυσμῶν, ἀλεξ̄ τῶν τ̄ ἑτῶν ἑτῶν μίνα βιβλικῶν. ἀλεξ̄ δὲ τῶ Αφρικανῶν πρὸς μετὰ πρὸς θ. ἢ πῶς αὐτὰ

κ̄ ἔτη, ἢ Ἀξ̄β̄ λέγοντι τῶ Μαθυσάλα, ἀπὸ Ἀξ̄β̄ λοιπὸν ἔν κρῆσιν εἶναι δεκάτη τῶν κατὰ ὄλλων πλὴν αἰκμηλίαν ἐπιμύνας ἱεραῖς βίβλοις Ἀξ̄β̄ λέγοντι τῶ ζώης Μαθυσάλα. εἰ δὲ τὸν κατὰ κλυσμῶν ὑπερέβηκεν ἔπισιν ἑτῶν εἰς κακῶν ἰσως, ὡς τ̄ Ἐνώχ, πρὸς ἰσως τῶ Ὡς ἀδόξως κατὰ ἑς οἶδε πρὸς τῶ ἢ πῶς. Sunt σκιαμαχίαι.

Ibid. ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ.] Quæ in hoc chronographio vitiosa sunt, emendentur ex chronographo septuaginta seniorum, quod primo loco supra positum est. Nam, ut Georgius ait, Africanus collegit ab Adam, ad Diluuium, annos M̄M̄C̄C̄L̄X̄II, annis XX plusquam vulgus, quia ejus ævo adhuc intactus manebat locus de annis Mathusala, quando Lamechum genuit, nimirum CLXXXVI, non autem, ut postea depravatum est, CLXVII. Fasti quoque Siculi Casauboni ab Adam, ad Diluuium, putant ἔτη β, σξ̄β. Georgius: Ἀπὸ Ἀδάμ, ἕως κατὰ κλυσμῶν, ἔτη β, σξ̄β. ἔτω δὲ ἢ Ευσέβιον, ἢ ὁ ἀληθινὸς λόγος, καὶ τὰ πλείετα τῶ Μωσαϊκῶν ἀνιγράφων πρὸς ἑσ̄ καὶ πλὴν τῶ ἐκδοσιν. ὁ μὲν τοι Αφρικανὸς β, σξ̄β̄ ἐπελογίσατο ἐκ πινων στανίων ἀνιγράφων ἔτως πρὸς ἑσ̄ καὶ πλὴν τῶ ἐκδοσιν. Sed fugit illum, antiquitus omnia exemplaria septuaginta interpretum ita habuisse: imo oblitus est sui, qui agnoscit quædam ita habuisse. Dixit enim τὰ πλείετα τῶ ἀνιγράφων. Ergo πινὰ aliter. Beda: Septuaginta ante natum Lamech CLXVII ponunt annos, postea DCCCLXXI, qui numerus, ut Lectior scilicet videbit, juxta Hebraicam veritatem XX annis, juxta ipsorum autem auctoritatem, XIV annis Diluuii tempora transit. Hic quoque hallucinatio est. Nam secundum Hebraicam veritatem, XX annis minor est ille numerus annorum Mathusala, non autem XX annis transit tempora Diluuii. Mira ἀλογισία.

Ibid. εἰς τρεῖς ὁμωνυμίας.] Seth posteri fuerunt Enoch, Mathusala, Lamech. Totidem posteros fratris ejus Cain fuisse cognomines illis ait. Sed tallitur in Mathusala. Imposuit illi septuaginta interpretum editio: quæ pro Mathusael posuit Mathusala; Ibi Scholion editionis Romanæ Genes. iv, Ὡς πῶς εἰς ἑβδομήκοντα Μαθυσάλα καὶ πγ. τῶ τὸ δὲ πλάνη γραφικὴ εἶναι. ὁ γὰρ Μαθυσάλα ἐκ τῶ σωεσώσης γυνεῶς ἐστὶ τῶ Σεθ. ὁ δὲ ἀπὸ τῶ Καὶν Μαθυσάλα καλεῖται, ὅς ἐξ ἄρῆται μὲν τῶ λοιπῶν. Putat tantum accentu differre Scholiastes ille, quum ὁ ἀπὸ τῶ Σεθ vocetur Μαθυσάλα, ὁ δὲ ἀπὸ τῶ Καὶν, Μαθυσάληλ.

Ibid. ἐκ Τιμοθέος τῶ χρονολογίαν.] Hoc præstantissimum fragmentum de initio rerum, de Deo, ἢ πρὸς κοσμοποιίας extat apud Cedrenum. De Timotheo nihil in præsentia memini. Fuit & alius Timotheus Grammaticus Cazeris.

Porro hic locus est, ubi Africanus & Eusebius de Angelis, quos ἐρηγόρους vocant, disputabant, de quibus Genes. vi, 1, 2. Africanus: πλὴθος ἀνθρώπων γενόμενα ἔπι τῶ γῆς, ἀγγελοι τῶ ἱεραὶ θυγατέραν ἀνθρώπων σωήληρον. Zosimus Panopolites scripsit librum de Chymia, quam ipse ἱμῶθ vocat, ejus meminit etiam Photius 197, 38. ex quo de istis Angelis producam testimonium. χρηστὶς Σωσίμης τῶ Πανοπολίτης φιλοσόφος ἐκ τῶ πρὸς εὐσεβείαν ἐν τῶ θ τῶ ἱμῶθ βιβλίω. φάσκειν αἱ ἱεραὶ γραφαί, ἢ πῶς βίβλοι, ὡς γυναι. ὅτι ἐστὶ πῶ δαιμόνων γένος, ὁ χρηστὶς γυναιξ̄ v. Εμμημόνους ἢ Ἐρημῆς ἐν πῶς φυσικῶς. Ece 2 κα

καὶ σχεδὸν ἅπας λόγος Φανερός καὶ δόκρυφος, τῶν ἐμνημόνευσεν. τῶν δὲ ἐφασάν αἱ δρχαῖαι καὶ θεαὶ γραφαί, ὅτι ἄγγελοι ἐπεθύμησαν τὴν γυναικῶν, καὶ κατελθόντες ἐδίδαξαν αὐταῖς πάντα τὰ τῆ φύσεως ἔργα, ὧν χάριν προσκράσασθαι ἐξω τῶν ἔρανον εἶμειναν, ὅτι πάντα τὰ πνηρὰ, καὶ μηδὲν ὠφελόντα, πλὴν ψυχλῶ ἐδίδαξαν αὐτῶν ἀνθρώπων. ἐξ αὐτῶν Φάσκον αἱ αὐτῆ γραφαί καὶ αὐτῶν Γίγαντες γυγῆσαι. ἔστιν ἔν αὐτῶν ἡ πρώτη ὡράδοσις ΧΗΜΑ, περὶ τέτων τῶν τεχνῶν. ἐκάλεσαν δὲ πῶντιν τὴν βίβλον ΧΗΜΑ. ἔνθεν καὶ ἡ τέχνη ΧΗΜΙΑ καλεῖται. Hactenus Zosimus. Hujusmodi Angelos ἐγγρηγόρους vocarunt, ut est apud Cedrenum 7, 11, 52. Et omnis angelus ἐγγρηγός dictus est. Clemens παιδαγωγός β. Μακάριοι γὰρ οἱ ἐγγρηγορότες εἰς αὐτῶν, σφῶς αὐτῶν ἀπὸ κάζοντες ἀγγέλοις, ὡς ἐγγρηγός καλεῖται. Quare ita ab illis vocarentur, aniam eis praeibit unicus Danielis locus 1 v, 10: ubi pro Angelo textus habet νυ ΕΙΡ, id est vigil. Scholion: τὸ δὲ Εἶρ, εἶδεν ἔπειρον, ἢ ἐγγρηγός, καὶ ἀργυρῶν, ἐρμηνεύεται. Aliud: αὐτὸ τῶν Εἶρ οἱ ὁ ἄγγελον ἐμνημόνευσαν. οἱ δὲ λοιποὶ ἐγγρηγορον. Sed quia Apocryphus Enoch multa de illis, & plura, quam alii, disleruit, imo à quo omnia, quae de Angelis veteres diverse locuti sunt, desumpta sunt, adferam locum ex primo ejus libro, tum quia omnino ad hoc argumentum facit, tum quia locus, qui in Epistola Iudae ex Enoch opere citatur, ex illis, quae modo producemus, excerptus est.

Ἐκ τῆ πρώτης βιβλίου Ἐνώχ περὶ τῶν
Ἐγγρηγῶν.

Καὶ ἐγγρηγορ, ὅτε ἐπληθύνθησαν οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, ἐγεννήθησαν αὐτοῖς θυγατέρες ὡραῖαι. καὶ ἐπεθύμησαν αὐτάς οἱ Ἐγγρηγοροί, καὶ ἀπεπλανήθησαν ὀπίσω αὐτῶν, καὶ εἶπον πρὸς ἀλλήλους, Ἐκλεξώμεθα ἑαυτοῖς γυναῖκας ἀπὸ τῶν θυγατέρων τῶν ἀνθρώπων τῆ γῆς. καὶ εἶπον Σεμιεξᾶς ὁ ἄρχων αὐτῶν πρὸς αὐτούς, φοβέσθε, μὴ εὐθελήσῃτε ποιῆσαι τὸ πρᾶγμα τῶν, καὶ ἔσομαι ἐγὼ μόνος ὁφειλέτης ἁμαρτίας μεγάλης. καὶ ἀπεκρίθησαν αὐτῶν πάντες, καὶ εἶπον, Ὁμοσώμεν ἅπαντες ὄρκω, καὶ ἀναθεματίσωμεν ἀλλήλους. τῶ μὴ δὲσπρέψαι πλὴν γνώμεν πῶντιν, μέχρις ὅτι δόποτέλωμεν αὐτῶν. Τότε πάντες ὡμοσαν ὁμοῦ, καὶ ἀνεθεμάτισαν ἀλλήλους. ἦσαν δὲ ἔπει σ, οἱ καθεσάντες ἐν ταῖς ἡμέραις Ιάρεδ εἰς κερυφλῶ τῶν Ἐρμονιῶν ὄρας. Καὶ ἐκάλεσαν τὸ ὄρος Ἐρμών, καθότι ὡμοσαν, καὶ ἀνεθεμάτισαν ἀλλήλους ἐν αὐτῶν. Καὶ ταῦτα τὰ ὀνόματα τῶν δρχόντων αὐτῶν.

Α Σεμιεξᾶς ὁ ἄρχων αὐτῶν.

Β Αταρκέφ.

Γ Αρακίηλ.

Δ Χαθαβιήλ.

Ε Οραμμαμή.

Ϝ Ραμιήλ.

Ζ Σαψίχ.

Η Σακίηλ.

Θ Βαλκίηλ.

Ι Αζαλζήλ.

ΙΑ Φάρμαρος.

ΙΒ Αμαριήλ.

ΙΓ Αναρημάς.

ΙΔ Σαουήλ.

ΙΕ Σαμιήλ.

ΙϜ Σαρινᾶς.

ΙΖ Ευμιήλ.

ΙΗ Τυριήλ.

ΙΘ Ισμυήλ.

Κ Σαριήλ.

ἔπει, καὶ οἱ λοιποὶ πάντες, ἐν τῶ α ρο ἔτη πρὸ κόσμου ἔλαβον ἑαυτοῖς γυναῖκας, καὶ ἤρξαντο μιαινεσθαι ἐν αὐταῖς, ἕως τῶ κατακλυσμοῦ, καὶ ἔπεικεν αὐτοῖς γέννησις. πρῶτον Γίγαντες μεγάλας, οἱ δὲ Γίγαντες ἐτέκνωσαν Ναφηλέμ. καὶ τῶν Ναφηλέμ ἐγεννήθησαν Ελιόδ. καὶ ἦσαν ἀυξανόμενοι καὶ πλὴν μεγαλειότηα αὐτῶν. καὶ ἐδίδαξαν ἑαυτοῖς, καὶ πᾶς γυναῖκας ἑαυτῶν, Φαρμακείας, καὶ ἐπαιδίας. πρῶτος Ἐξαήλ ὁ δέκατος τῶν δρχόντων ἐδίδαξεν ποιῆν μαχαιρας, καὶ θάρακας, καὶ πᾶν σκεῦος πολεμικόν, καὶ τὰ μέταλλα τῆ γῆς, καὶ τὸ χρυσίον πᾶς ἐργάσωνται, καὶ ποιήσωσιν αὐτὰ κόσμια ταῖς γυναῖξιν, καὶ τὸ ἀργυρον. ἐδίδαξεν δὲ αὐτούς καὶ τὸ εἰλεῖν, καὶ τὸ καλλωπιεῖν, καὶ αὐτῶν ἐκλεκτῶς λίθους, καὶ ἐποίησαν ἑαυτοῖς οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ ταῖς θυγατέρας αὐτῶν. καὶ παρέεθον, καὶ ἐπλάνησαν αὐτῶν ἀγίας. καὶ ἐγένετο ἀσέβεια πολλή ὅτι τῆς γῆς, καὶ ἠφάνισαν τὰς ὁδοὺς αὐτῶν. Ἐπὶ δὲ καὶ ὁ πρῶτος αὐτῶν Σεμιεξᾶς ἐδίδαξεν εἶναι ὄργας καὶ ἔρανος, καὶ ῥίξας βοτάνων τῆ γῆς. ὁ δὲ ἰα Φαρμαρός ἐδίδαξε Φαρμακείας, ἐπαιδίας, σοφίας, καὶ ἐπαιδίων λυπηρα. ὁ δὲ ἐδίδαξεν ἀστροσκοπίαν. ὁ δὲ δ ἐδίδαξεν ἀστρολογίαν. ὁ δὲ η ἐδίδαξεν ἀεροσκοπίαν. ὁ δὲ ζ ἐδίδαξε τὰ σημεῖα τῆ γῆς. ὁ δὲ ζ ἐδίδαξεν τὰ σημεῖα τῆς σελήνης. πάντες ἔπει ἤρξαντο ἀνακαλύπτειν τὰ μυστήρια ταῖς γυναῖξιν αὐτῶν καὶ τῶν τέκνοις αὐτῶν. Μετὰ δὲ ταῦτα ἤρξαντο οἱ γίγαντες καθεσθῆναι τὰς σάρκας τῶν ἀνθρώπων. καὶ ἤρξαντο οἱ ἀνθρώποι εἰλαπιδεσθαι ὅτι τῆς γῆς. οἱ δὲ λοιποὶ ἐσώθησαν ἕως τῶ ἔρανον περὶ τῶ κακώσεως αὐτῶν, λέγοντες εἰσνεχθῆναι τὸ μνημόνεον αὐτῶν ἐνώπιον αὐτῶν. καὶ ἀκόσμητες οἱ δὲ μεγάλοι δρχαῖελοι, Μιχαήλ, καὶ Ραφαήλ, καὶ Γαβριήλ, καὶ Ουριήλ περιέκυψαν ὅτι τῆ γῆς ἐκ τῶ ἁγίων ἔρανον. καὶ θεασάμενοι αἶμα πολλὸν ἐκκεχυμένον ὅτι τῆ γῆς, καὶ πᾶσαν ἀσέβειαν καὶ αἰνομίαν γενομένην ἐπὶ αὐτῆς, ἐσελθόντες εἶπον πρὸς ἀλλήλους, ὅτι τὰ πνεύματα, καὶ αἱ ψυχαὶ τῶν ἀνθρώπων σενάζουσιν ἐντυγχάνουσα καὶ λέγουσα, ὅτι εἰσάγει πλὴν πλῆθυσιν ἡμῶν πρὸς τὸ ὕψισον, καὶ πλὴν ἀπώλειαν ἡμῶν. καὶ προσελθόντες οἱ τέσσαρες δρχαῖελοι εἶπον τῶ Κυρίῳ, Σὺ εἶ θεὸς τῶ θεῶν, καὶ κύριος τῶν κυρίων, καὶ βασιλεὺς τῶν βασιλεύοντων, καὶ θεὸς τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὁ θρόνος τῆ δόξης σὺ εἰς πάσας τὰς γυνεὰς τῶν αἰώνων, ἔσ τὸ ὄνομα σὺ ἁγιον, καὶ εὐλογημένον εἰς πάντας αὐτῶν αἰῶνας. σὺ γὰρ εἶ ὁ ποιήσας τὰ πάντα, καὶ πάντων πλὴν ἄρσιν ἔχων, καὶ πάντα ἐνώπιον σὺ Φανερά, καὶ ἀκαλύπτα, καὶ πάντα ὄρας, καὶ σὺ ἐστὶν ὁ κρυβυτάτος σε διώπαι. ἔρανος ὅσα ἐποίησεν Ἐξαήλ, ὅσα εἰσώεγκεν, ἔσ ὅσα ἐδίδαξεν, ἀδικίας, καὶ ἁμαρτίας ὅτι τῆ γῆς, καὶ πάντα δόλον ὅτι τῆ ξηρασίας. ἐδίδαξε γὰρ τὰ μυστήρια, καὶ ἀπεκάλυψε τῶ αἰῶνι τὰ ἐν ἔρανον. ὅτι τῆ δόξαι δὲ τὰ ὅτι τῆ δόξαι αὐτῶν εἰδέναι τὰ μυστήρια. οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων τῶ Σεμιεξᾶ πλὴν ἄρσιν ἔδωκαν ἔχον τῶν σὺ αὐτῶν ἁμα ὄντων, καὶ ἐπορεύθησαν πρὸς τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων τῆ γῆς, καὶ συνεκμήθησαν μετ' αὐτῶν καὶ ἐν ταῖς θηλείαις ἐμίανθησαν, καὶ ἐδήλωσαν αὐταῖς πάσας τὰς ἁμαρτίας, καὶ ἐδίδαξαν αὐτάς μισητα ποιῆν. καὶ νῦν ἰδοὺ αἱ θυγατέρες τῶν ἀνθρώπων

ἔπειθεν ἐξ αὐτῶν ἕως Γίγαντες. Κίβδηλα δὲ τῆς γῆς τῶν ἀνθρώπων ἐκκέχυτο, καὶ ἄλλη γῆ ἐπλήθη ἀδικίας. καὶ νῦν ἰδοὺ τὰ πνεύματα τῶν ψυχῶν τῶν ἀποθανόντων ἀνθρώπων ἐντυγχάνουσι, καὶ μέχρη τῶν πυλῶν ἔβρανον ἀνέβη ὁ σενασμός αὐτῶν, καὶ ἔδωκα ἐξελθεῖν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς γινομένων ἀδικημάτων, ἢ σὺ αὐτὰ εἰδὼς πρὸς αὐτὰ ἠρέσθαι. καὶ ὅρας αὐτοὺς, καὶ ἴδης αὐτοὺς, καὶ εἰδὼς λέγεις πῶς εἰδὼς αὐτοὺς πρὸς τὰς. Τότε ὁ ὕψις ἔειπεν, καὶ ὁ ἀγιος ὁ μέγας ἐλάλησε, ἢ ἐπέμψεν τὸν Οὐριήλ πρὸς τὸν Ἰὼν Λάμεχ, λέγων, Πορεύου πρὸς τὸν Νῶε, καὶ εἰπὼν αὐτῷ τῶν ἐμῶν ὀνομασθῆναι, Κρύψου σεαυτὸν, καὶ δήλωσον αὐτῷ πᾶσι ἐπερχόμενον, ὅτι ἡ γῆ ἀπολλύεται πᾶσι. ἢ εἰπὼν αὐτῷ, ὅτι κατακλυσμός μέλει γίνεσθαι πάσης τῆς γῆς ἀπολίερον πάντα ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς. διδάξον τὸν Δίκαιον, τί ποιήσει, τὸν Ἰὼν Λάμεχ. καὶ πᾶσι ψυχῶν αὐτῶν εἰς ζωὴν σωτηρήσει, καὶ ἐκφύξεται διὰ αἰῶν ἔτι, ἢ ἐξ αὐτῶν φυτῶν ἔσται φυτόμα, ἢ ἐκθήσει εἰς πάσης τῆς γῆς αἰῶν. ἢ τῷ Ραφαήλ εἰπὼν, Πορεύου Ραφαήλ, ἢ δὴσον τὸν Εὐαγγέλιον, χερσὶ ἢ πρὸς συμπόλιον αὐτὸν, ἢ ἐμπαλε αὐτὸν εἰς τὸ σκοτό. καὶ ἀνοιξὼν πᾶσι ἔρημον πᾶσι ἔσαν ἐν τῇ ἐρήμῳ Δοδοῖ, καὶ ἐκεῖ πορεύσθαι βάλει αὐτὸν, καὶ ἰσχυρὸς αὐτῷ λίθος ὄρεϊς, ἢ λίθος τραχεῖς, καὶ ἐπικάλυψον αὐτῷ σκοτό, καὶ οἰκησάτω ἐκεῖ εἰς τὸν αἰῶνα, ἢ πᾶσι αὐτῶν πώμασον, ἢ φῶς μὴ θεωρεῖται, ἢ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κείσεως ἀπαχθήσεται εἰς τὸν ἐμπυρσισμόν ἔτι πυρός. ἢ ἴασαι πᾶσι γῆν, ἢ ἡφάνισαν οἱ Εὐαγγέλιοι, ἢ πᾶσι ἴασαι τῆς γῆς δήλωσον, ἢ ἴασονται πᾶσι πᾶσι, ἢ μὴ ἀπολλύονται πάντες οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐν τῷ μυστηρίῳ, ὃ εἰπον οἱ Εὐαγγέλιοι, ἢ ἐδίδαξαν τὰς ἕως αὐτῶν, ἢ ἐρημάθη πᾶσι ἢ γῆ ἐν τοῖς ἔργοις τῆς διδασκαλίας Εὐαγγέλιον. ἢ ἐπὶ αὐτῇ γράψον πάσης τῆς ἀμαρτίας. Καὶ πρὸς τὸν Γαβριήλ εἰπὼν, Πορεύου, Γαβριήλ, ἐπὶ τὰς Γίγαντας, ἐπὶ τὰς κίβδηλας, δὲ τὰς ἕως τῆς πορνείας, ἢ ἀπόλεσον τὰς ἕως τῶν Εὐαγγέλιον ἀπὸ τῆς γῆς τῶν ἀνθρώπων. πέμψον αὐτοὺς εἰς ἀλλήλους ἐξ αὐτῶν εἰς αὐτοὺς ἐν πολέμῳ, ἐν ἀπωλείᾳ. καὶ μακρότης ἡμερῶν, καὶ πᾶσι ἐρώτησις ἐκ ἐστὶ πᾶσι πατέρας αὐτῶν, ὅτι ἐλάτρευον ζῆσαν ζωὴν αἰώνιον, ἢ ὅτι ζῆσται ἕκαστος αὐτῶν ἔτη ἑ. Καὶ πρὸς τὸν Μιχαήλ εἰπὼν, Πορεύου Μιχαήλ, δὴσον Σεμιζᾶν, ἢ τὰς ἀλλὰς αὐτῶν τὰς συμμιγέντας πάσι θυραγέλιον τῶν ἀνθρώπων τῶν μιανθῆναι ἐν αὐταῖς ἐν τῇ ἀκαθαρσίᾳ αὐτῶν. καὶ ὅταν κατασφαγῶσιν οἱ υἱοὶ αὐτῶν, ἢ ἴδωσι πᾶσι ἀπώλειαν τῶν ἀρχητῶν αὐτῶν, δὴσον αὐτοὺς δὲ τὸ γενεὰς εἰς τὰς νάπας τῆς γῆς, μέχρι ἡμέρας τῆς κείσεως αὐτῶν, μέχρι ἡμέρας πλειώσεως πλειοσμῶ, ἕως σωτηρίας ἡμέρας αἰῶν τῶν αἰώνων. τότε ἀπενεχθήσονται εἰς τὸ χάρισμα ἔτι πυρός, καὶ εἰς πᾶσι βάσειον, καὶ εἰς τὸ δεσμοτήριον τῆς συγκλείσεως αἰῶν. καὶ ὅς ἀν κατακρίθη ἢ ἀφανισθῆ, ἀπὸ τῆς νῦν μετ' αὐτῶν βληθήσεται, μέχρι πλειώσεως γενεᾶς αὐτῶν. καὶ μεθ' ἕτερα,

Καὶ νῦν οἱ Γίγαντες γεννηθέντες ἀπὸ πνεύματων καὶ σαρκῶς πνεύματα πονηρὰ δὲ τῆς γῆς καλέσασιν αὐτοὺς. ὅτι ἡ καπνίσις αὐτῶν ἐστὶν δὲ τῆς γῆς πνεύματα πονηρὰ ἔσονται, πᾶσι πνεύματα ἐξεληλυθότα ἀπὸ τῶν σώματι τῶν σαρκῶς αὐτῶν, διότι ἀπὸ τῆς ἀν-

θράπων ἐγένοντο, ἢ ἐκ τῶν Εὐαγγέλιον. ἢ δὲ τῆς κείσεως αὐτῶν, καὶ δὲ τῆς θεμελίως πνεύματα πονηρὰ δὲ τῆς γῆς ἔσονται. Τὰ πνεύματα τῶν Γίγαντων νεμόμενα ἀδινούμενα, ἀφανίζονται, ἐμπίπτοντα, καὶ συμπαλιόντα, καὶ ἰσχυρῶτα δὲ τῆς γῆς, καὶ δρόμους ποιοῦμενα, καὶ μηδὲν ἐδιδόντα, ἀλλὰ ἀσπινοῦμενα, καὶ φάσματα ποιοῦμενα, ἢ δειψόντα, καὶ προσκρίπτοντα. καὶ ἐξαναθήσονται τὰ πνεύματα δὲ τῆς γῆς τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν γυναικῶν, ὅτι ἐξ αὐτῶν ἐξεληλυθῆσι. ἢ ἀπὸ ἡμέρας καὶ σφαγῆς καὶ ἀπωλείας, καὶ θανάτου τῶν Γίγαντων, καὶ φιλήμοι ἰσχυροὶ τῆς γῆς, οἱ μεγάλοι, ὀνομαστοὶ, τὰ πνεύματα τῶν ἐκπνεόμενα ἀπὸ τῆς ψυχῆς αὐτῶν, ὡς ἐκ τῆς σαρκῶς, ἔσονται ἀφανίζονται χωρὶς κείσεως ἕως ἀφανίσαι μέχρις ἡμέρας τῆς τελειώσεως, ἕως τῆς κείσεως τῆς μεγάλης. ἐν τῷ αἰῶνι ὁ μέγας ἐφάπτεται ὅμως πελειώσεται.

ἢ αὐτοῖς,

Περί τῆς ἕως, ἐν τῷ αἰῶνι, ἢ ἀνετημέλιον πρὸς τὸ πᾶσι αὐτῶν, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα ἐκ μὴ ἀποσῆ ἀπὸ αὐτῶν ψυχῶν, καὶ γῆν, ἢ πᾶσιν, καὶ δρόμοις ἐκ μὴ καταβῆ εἰς αὐτὸ, ἐκ μὴ εἰς κατ' ἕραν καταβῆσεται ἐπὶ αὐτὸ μέχρις ἡμέρας κείσεως τῆς μεγάλης ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ κατακαυθήσεται, ἢ ταπῆνθηθήσεται. Καὶ ἔσται κατακαυθῆναι καὶ τηρόμενον ὡς κηρὸς ἀπὸ πυρός. ἕως κατακαυθῆσεται, πᾶσι πάντων τῶν ἔργων αὐτῶν. Καὶ νῦν ἐγὼ λέγω ὑμῖν ἕως ἀνθρώπων, ὄργη μεγάλη καθ' ὑμῶν, καὶ τῶν ὑμῶν ἢ ἀπολλύονται οἱ ἀγαπητοὶ ὑμῶν, καὶ ἀποθνήσκονται οἱ ἐνίμοι ὑμῶν ἀπὸ πάσης τῆς γῆς, ὅτι πᾶσι αἱ ἡμέραι τῆς ζωῆς αὐτῶν ἀπὸ τῆς νῦν ἐκ μὴ ἔσονται πλείων τῶν ἑξ ἑτῶν. Καὶ μὴ δόξετε ἐπὶ ζῆσαν δὲ πλείονα ἔτη. ἕως γὰρ ἐστὶν ἐπ' αὐτοῖς πᾶσι ὁδὸς ἐκφύξεως ἀπὸ τῆς νῦν, ἀλλὰ πᾶσι ἔργῳ, ἢ ὄργῳ ὑμῖν ὁ βασιλεὺς πάντων τῶν αἰώνων. Μὴ νομίσητε, ὅτι ἐκφύξεσθε πᾶσι.

Atque hæc hæcenus ex primo libro Enoch commentitio: quæ omnia plus ne otii Judæis, ut confingerent, an mihi patientiæ, ut describerem, superfuerit, equidem statuere non possum. Tot enim sunt in illis, quorum piget, tædet, pudetque, ut nisi scirem Judæorum esse mentiri, neque nunc eos illas nugas definire posse, ne digna quidem censuissem, quæ legerentur. Sed quia ex Hebraïfimo conversa sunt, ut etiam mediocriter Hebraïce perito constare potest, & vetustissimus est liber, & à Tertulliano ex eo quædam adducuntur, quæ huc alludent, & quod caput est, locus, qui in Epistola Judæ de angelis pravari catoribus producitur, manifesto ex hoc fragmento excerptus est, malui tædium describendi devorare, quam committere, ut illis benevoli lectores diutius carerent. In excerptis Theodoti apud Clementem Alexandrinum in fine Stromateon quædam pertinent ad hoc fragmentum Enoch, ἢ δὲ ἢ ἐν Ἐνωχ Φιγίν τὰς πᾶσι ἀνάτας ἀρχητῶν διδάσκει τὰς ἀνθρώπων ἀσπονδία, καὶ μανικῶν, ἢ τὰς ἀλλὰς τέχνας. Alludunt omnino ad ea, quæ in hoc fragmento continentur. Rursus illa Πορεύου Μιχαήλ, δὴσον Σεμιζᾶν &c. omnino pertinet ad comma vi Epistolæ Judæ. Ἀρχητῶν πᾶσι μὴ τηρήσαντα &c. Sed de libro Enoch, & de aliis apocryphis ita Augustinus lib. xv. cap. xxiii. de Civitat. Omittamus igitur

earum scripturarum sabbatis, quae apocrypha nuncupantur, eo quod earum occultae origo non claruit Patribus, à quibus usque ad nos, auctoritas veracium scripturarum certissima & notissima successione pervenit. In his autem apocryphis, etsi invenitur aliqua veritas, tamen propter multa falsa nulla est canonica auctoritas. Scripsisse quidem nonnulla divina Enoch illum septimum ab Adam, negare non possumus, quum hoc in epistola canonica Indus Apostolus dicat, &c. vide reliqua, & Isidorum in Chronico, qui ad hunc locum Augustini respicit. His plane gemina sunt, quae Georgius dicit: Ταῦτα μὲν ἐκ τοῦ α βιβλίου Ἐνώχ περὶ τῶν Ἑβραίων, ἐκ δὲ μὴ τελείως γρηγορήσαντων ἀποκρυφίσι μάλιστα τὸς ἀποστόλους, ἀλλὰ τε τὸ πλείονα, ἢ αἰρετικῶν τῆς ἐκκλησιαστικῆς πρὸς ἀπόστασις ἔχουσιν, καὶ ἀλλὰ τὸ νενοθευθῆναι αὐτὰ ὑπὸ Ἰουδαίων ἢ αἰρετικῶν. Πλὴν ἢ ὁ μακάριος Παῦλος ὁ ἁγίος ἐξήγησεν πρὸς τὸ ἀποκρυφίσι γρηγορήσαντων, ὡς ὅταν φησὶν ἐν τῇ πρὸς Κορινθίους πρώτῃ ἐπιστολῇ, ἃ ὁ ἐφθαλμὸς ἐκ εἶδεν, ἢ ὅς ἐκ ἤκουσεν, ἢ ἐπὶ καρδίᾳ ἀνθρώπου ἐκ ἀνάθε. Καὶ τὰ ἐξῆς. Ἡλία ἀποκρυφίσι. Καὶ πάλιν ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας ἐκ τῆς Μαυσέως ἀποκαλύψεως, οὐτε περιττὴν τίς ἐστιν, ἔτε ἀκριβεστία, ἀλλὰ καὶ κηλίσσι. Καὶ ἐν τῇ πρὸς Ἐφεσίους ἐκ τῆς Ἱερεμίου λεγομένην ἀποκρυφίσι, Ἑβραίου ὁ καθυδάων, καὶ ἀνάστει ἐκ τῶν νεκρῶν, ἢ ἐπὶ θεοῦ οὐδὲν ὁ χερός. Ταῦτα δὲ ἡμῖν εἶρη, ἔπειτα ἀδειαν τῶν βυβλικῶν ἀδιαφόρως ἐντυγχάνειν. μὴ γρηγορή. πολλοὶ γὰρ ἐβλάβησαν ἐν ταῖς αὐτῶν περὶ. ὅθεν ἢ ἡ ἀγία ἔφεκκλησια, καὶ ὁ χορός τῶν θεοφόρων ἡμῶν πατέρων ἐκάλυσεν ἐντυγχάνειν αὐτοῖς ὡς τῇ θείᾳ λοιπῇ γραφῇ. ἢ ἡμῖν τὰς περιγραφείσας γρηγορήσας ὑπὲρ τοῦ δαίμονος μόνον τῶν Ἑβραίων πρὸς ἀπόστασις, ἢ τῶν τῶν Ἰβριαντῶν ἀπόστασις, περὶ ἧς καὶ ὁ θεὸς Μαωῆς μέμηνηται, ὅτι διὰ τὸν ὁ κοσμικὸς γέγονε κατακλυσμὸς, παρὰ, ρηθιμεθα, &c. Quae in Epistola Judae de contentione, ne Michael cum Diabolo super corpore Moysi adducuntur, ea omnino sunt ex Apocrypho, cui titulus fuit, Ἀποκάλυψις Μαυσέως. Aliter Nicephoro Patriarcha Ἀνάληψις Μαωῆως. Fortasse fuerunt, diversi libri. De locis autem Pauli ex Apocryphorum editione petitis, vide simile iudicium Hieronymi Ephes. v, 4. Quia vero de Gigantibus agitur in hoc Fragmento, non est praetereunda sententia veteris cujusdam Scriptoris de iisdem: cujus haec verba sunt: οἱ τοῦ Σηθ, καὶ Ἐνώχ, καὶ Ἐνώχ παῖδες ἕοι θεὸς κοσμοκόττω, οἱ πνευ ἀλόνητες ἀκολασία πρὸς τὰς θυγατέρας Καὶν ἐσηλθον, ἐξ ὧν οἱ ἐκ τῆς κατακλήσ μυαγματίας γίνονται Γίγαντες, ἀλλὰ μὴ τῶν δικαίων ἰσχυροὶ ἢ μέγιστοι, ἀλλὰ δὲ τῶν ἀδικῶν ἢ βεβηλων, πονηροὶ, καὶ κήκοι. Citat Suidas μυαγματίας.

Pag. 5. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΡΟ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΥ.] More suo primo loco ponit testimonia ex sacris libris petita, secundo ex Historia exotica, cujus auctoritate probat etiam ante Diluvium regna fuisse. Georgius vero negat, &, ut alias, ita nunc, Eusebio propter illud iniquior est.

Ibid. 13. Χαλδαίων μὲν τῆς σοφίας.] Sed Chaldaeos primos hominum regnasse non negaverit, qui Nemrod earum regionum regem fuisse ex sacris libris meminerit. Ante diluvium autem aliquos reges fuisse in monumentis Chaldaeorum relatum erat. Sed, ut dixi, id Georgio absurdum videtur: neque tamen sententiam suam ullo valido argumento, praeterquam pertinacia, quae illi familiaris est, firmare potuit.

Ibid. 14. Βασιλευσαι δὲ σάρεις [.] Quid sit σάρεις, ipse postea explicat, nimirum anni ter mille sexcenti: Νῆρ [.] anni sexcenti: Σῶτ [.] anni sexaginta. Horum Chaldaicorum numeralium verborum nullus veterum meminit, praeter Hesychium, qui σάρεις quidem obiter tangit, reliquos duos ne nominavit quidem. Σάρεις [.] ἄριθμὸς πρὸς τὸν βαβυλωνίους. Saros est sextuplus ad Niron, Niros decuplus ad Sofon. Jam vero tot annos regem regnare potuisse non credent, nisi humani sensus expertes. Ideo quidam, ut absurditati occurrerent, non annorum, sed dierum numeros interpretati sunt: ut Sarus sit decem Chaldaicorum annorum, exceptis quinque epagomenis, vel cxx mensium τριακονταήμερων: Nirus mensium viginti: Sofus duorum. Ita exponebant doctissimi Monachi Panodorus, & Anianus, qui eo nomine Eusebium reprehendunt, quod veros annos intellexerit, & decem reges tot millia annorum vixisse putaverit. Georgius post alia: Ἀλλὰ ὁ μὲν Βηρωσὸς ἀλλὰ σάρεις, ἢ νεῖρον, ἢ σάσων ἀνεγράφω, ὧν ὁ μὲν Σάρεις [.] γλ [.] ἐτῶν, ὁ δὲ Νῆρ [.] ἐτῶν γλ, ὁ δὲ Σῶσων [.] ἢ σωτῆξ σάρεις [.] ἀλλὰ βασιλέων δεκά, ἢ πρὸς χρόνον ἐτῶν μυριάδων μγ, καὶ β. Ταῦτα δὲ ἔτι πιεῖς τὸ καθ' ἡμῶν ἰσοκωνήμερος ἐλογισθη, σοσιατικῶς μεμψάμενοι τῶν Παμφίλων Ευσέβιον, ὡς μὴ νοησάτω τὰ ἐτῆ τῶν Σάρων ἡμέρας μάτιω δὲ αὐτῶν ἐν τῷ μὲν μόνον. Πῶς γὰρ τὸ μὴ ὄν εἶχε νοῆσαι πολυμαθῆς ὧν, καὶ εἰδὼς τὸν ἑλληνικὸν δόξαν, πολλὰς αἰῶνας ὁμολογῶν, ἢ τοὺς μυριάδας ἐτῶν, παρεληλυθῆναι διὰ τὴν κοσμικὴν γενέσεως [.] τὴν παρ' αὐτοῖς μυθικῶν ἢ ζωδιαίων ἐπὶ τὰ ἐναντία κινεῖν διὰ τὴν ἀρχὴν ἢ κρεῖτ, ἢ πάλιν εἰς αὐτὴν ἀποκαταστῆναι. Nimirum πινε, τῶν καθ' ἡμῶν ἰσοκωνίων intelliguntur Ανιάν [.] ἢ Πανόδωρ [.] μονάζοντες ὁμοχρονοί, ἐπὶ εὐφίλῃ ἢ πρὸς ἀρχιεπισκόπῳ ἀλεξάνδρειᾳ ἀκμαῶντες, ut idem Georgius alibi scribit. Quum igitur ex hac dinumeratione regni Chaldaeorum colligantur Sari cxx: annorum vero quadringenta triginta duo millia, quae summa omnem fidem excedit, propterea Anianus & Panodorus annos pro diebus accipiendos esse censuerunt: ut Sarus sit 36000 dierum, hoc est annorum Aegyptiacorum ix, mensium x, dierum xv: Nirus anni unius, mensium octo: Sofos mensium duorum. Ita Sari cxx erunt anni Aegyptiaci mclxxxiii, menses vi, dies xxv. Ab Adam autem, ad Diluvium, intervallum dividitur in tempus, quo nulli reges erant, & in tempus, quo esse ceperunt, eis χρόνον ἀβασιλεύον, καὶ εἰς χρόνον βασιλέων. Ab Adam vero, ad exitum χρόνον ἀβασιλεύον, putat annos mclvi: qui cum annis χρόνον βασιλέων, usque ad Diluvium, hoc est, mclxxxiii, mensibus vi, dieb. xxv componunt annos mcccxlii fere, quot nempe ab Adam, ad Diluvium ex editione Septuaginta interpretum colliguntur, quae argutissima est ratio, si quidem probari possiet exitus ἢ χρόνον ἀβασιλεύον. Ita igitur colligunt verba eorum, quae huc faciunt: ὁ γὰρ παρ' αὐτοῖς Σάρεις [.] λεζάνωρ [.] ἡμέραι εἰσι γλ. ὁ δὲ Νῆρ [.] ἡμέραι γλ. ὁ δὲ Σῶσων [.] ἡμέραι [.] ἢ ὁ μὲν Σάρεις [.] τῶν γλ ἡμέρων ἀναλυόμενος εἰς τὰς τὸ ἐνιαυτὸν ἡμέρας [.] ἢ ποιῆ ἔτη θ, καὶ μιλῶς [.] ἡμέρας ιε. ὁ δὲ Νῆρ [.] ἡμέραι ποιῆ ἔτη [.] ἐν, καὶ μιλῶς [.] ἡμέρας κε. ὁ δὲ Σῶσων [.] ποιῆ μιλῶς [.] β. οἱ γὰρ Σάρεις [.] ποιῶν ἡμερῶν μὲν μυριάδας μγ καὶ β. Ταῦτα ἢ ἀναλυόμενος εἰς τὸ καθ' ἑκάστον ἐνιαυτὸν ποιῶν ἔτη αο πγ, καὶ μῆνας [.] ἡμέρας κε. Ταῦτα συναπτόμενα τοῖς ἀβασιλεύοντες ἔτησιν ἀπὸ ἀδαμ, εἰσι

ἕως κατὰ κλυσμῶν, χρόνων, ἔτη β' σμ'β' συμφάνως τῆ
 ἡμετέρα γραφῆ. τ' ἢ ἀνὴ ἐτῶν ἢ ἀναμέτρησης ἀπὸ
 ἑβδομάδων ἢ γιγνομένη. ὡς εἶναι τὰς ἀπὸ Ἀδάμ,
 ἕως Ἀλάου, μυριάδας ε', καὶ ἐξῆξ'. Vult Panodorus
 postulati loco sibi concedi, tempus ἀεσασιλῶτων esse
 annorum MLVII præcise, quæ sunt ἑβδομάδες CII,
 ex traditione, καὶ ἐκ τ' ἀναγωγικῶν, atque ex allegoriis
 veterum Scriptorum Ecclesiasticorum: quarum Heb-
 domadum vestigia extant in computo Æthiopico. Hæc
 igitur est sententia Panodori, frustra vocari annos,
 qui essent dies tantum. cui districtè Georgius senten-
 tiam suam opponit, verum non esse, quod quidam ve-
 terum ex apochtypho Enoch commenti sunt, ab
 Egregoris veteres didicisse annorum modum, & mul-
 ta alia, quæ rejicit: διὸ καὶ περὶ τ' ἀπείρων ἐτῶν καὶ
 τ' ἰ βασιλείων τ' περὶ τ' κατὰ κλυσμῶν, καὶ ὅσα ἄλλα
 ἀποπαύει αὐτῆ λέλεκται, μετέν ἐστιν ἀληθείας. εἰδὲ
 τὴν τ' ἐτῶν * εἰς ἀνάλησιν ἡμερῶν, ἢ μελεσιμὸν ἀπο-
 δίχουσαι, εἰδὲ τὰς πῶτα ἀλληγορήσασθαι, καὶ εἰπόν-
 τας τ' ἐνιαυτὸν ἡμέραν λογίζεσθαι τὰς περὶ τ' κατὰ
 κλυσμῶν, ὡς θαλασσόντας ἀπὸ τ' πῆρτα τ' Ἐρη-
 γόρων ἀρχοῖσι. Χωραβιηλ. τὸ τ' ἡλὶς ἀνακλυσ-
 ματικὸν μέριον εἶναι, μὴ γινώσκουσαι, ὅτι ἐνιαυτός ἐστι
 δωδεκαμερης, καὶ δωδεκαμηνιαῖος. Sed Panodo-
 rus, & Anianus falso Eusebium objurgant, quod il-
 los Saros in dies non resolverit, ut supra vidimus. &
 ita hoc persequitur Georgius: ἀμόφοροι ἢ αὐτῶν
 (Πανόδορον καὶ Ἀνιᾶν) τὸν Κομισιεύου Παλαε-
 σίνης Εὐσεβίου καταμέμερονται, ὅτι μὴ δεδιώκται, ὡς
 αὐτῶν, τ' μυριαδικῶν τῶν Χαλδαϊκῶν ἐτῶν, ἦτοι
 τῶν ἑξ ἑσῶρων, εἰς ἡμέρας νοήσαι, καὶ ἀναλύσεις, ἢ
 μερίσεις, ὡς αὐτῶν πεποιήκασιν, ὡς περὶ δεδεικται, ἵνα
 σύμφωνον εἴρηθῆ τῆ γραφῆ. ἡμεῖς ἢ αὐτῶν μᾶλλον
 ἀποδεχόμεθα μὴ συμβεβῆσθαι τὸ ψεῦδος τῆ ἀλη-
 θείας. Πολυμαθῆς γὰρ ὡν, καὶ εἰδὼς Χαλδαίους ἀπεί-
 ρους αἰῶνων τ' κτισμογονίας γερονότας, Ἕλληνας ἢ, καὶ
 Αἰγυπτίους ἐν εἰκοσι πέντε περὶ τοῖς ἐτῶν λήγουσας τ'
 ἀπὸ αὐτῶν, ἦτοι ἐν πέντε χιλιάσι καὶ ἑξ ἑξ τῶν κτισμῶν
 ἀποκαταστάσιν, ὡς ἐν τοῖς Γενεαῖς Ἑρμῶν, καὶ ταῖς
 Κυρανῶν (Φέρε), τὰς χεῖρας περὶ τὸν ἡγεῖται τὰς
 ἀλλοτριῶν δόξας ἀλληγορήσασθαι, ὡς εἰκοθεν. Hactenus
 Georgius. quæ certe non sunt pabula plebejorum in-
 geniorum. Ideo hæc ii soli legent, qui hæc discere à
 iatura comparati sunt, non qui nolunt, & quidem, si
 celint, non possunt.

Ibid. 16. Μέθ' ὃν Ἀπόλλωρον ἐκ πόλεως Πανιβί-
 βλα.] Infra τὰ Πανσιβίβλα, καὶ τὰ Πανιβίβλα ean-
 dan urbem esse apparet. Certe neutrius nominis ulla
 mentio apud veteres, quod quidem meminere.

Ibid. 16. ἐφ' ἧ δὲ πρὸν Ἀνήδοτον τὴν ἑλλάσσαν
 ἀνδρῶν ὡς ἀπὸ τῶν ὀνόματι τῶν ἰδέων, ἡμιδαίμο-
 να.] Infra Apollodorus ex Berofo Oannem eundem
 cui Annedoto facit. Sane de Annedoto apud Scri-
 ptors, qui hodie supersunt, summum silentium est.
 Oannem semipiscem, & semihominem Helladius
 vetu Grammaticus Ægyptius memorat, non ὠάνην,
 ut Berosus, sed ὠλῶν vocans, quod vitio libratorum
 accidisse puto, ut compendiose ὡης pro ὠάνης scriptum
 fuerit Verba ejus extant in Bibliotheca Photii, 874,
 33, aequaltem verba ipsius Photii: ὅτι μυθολογῶν ἀνδρῶν
 πινὰ ὡμασμένον ὠλῶν τῆς Ἑρμῶν ἑλλάσσης ἀν-
 ελθῶν πᾶλλα μὲν τ' μελῶν ἰχθύος ἔχοντα, κεφα-
 λῶν δ', καὶ πόδας, καὶ χεῖρας ἀνδρῶν, καὶ κλῆ-

δειξάμεν τὴν ἀερενομίαν, καὶ τὰ γράμματα. εἰ δὲ αὐτὸν
 ἐκ τ' περὶ τῶν περὶ τῶν λέγειν ὡς, καὶ μαρτυροῦν
 τὸν ἄνθρωπον ἢ ὄντα τὰ πάντα χθὼν δόξαι, διότι
 ἡμφέρο κητῶν δερῶν. Ubi fortasse ὡς, compen-
 diose, ἀπὸ τ' ὠάνης, legitur. Εὐάνην vocat Hyge-
 nus fabula CCLXXIIII. Dædalus Eupalami filius
 Deorum simulacra primus fecit. Euahanes, qui in
 Chaldaea de mari exiisse dicitur, astrologiam inter-
 pretatus est. Idem dicit, quod Helladius, de mari
 in Chaldaea exiuisse, & Astrologiam docuisse, sed
 apud Hygenum male editum est Euahnes. ἦ πο-
 test concipi ὠάνη & Εὐάνη, ut norunt, qui Syriace
 & Hebraice intelligunt; quare non interest ὠάνη,
 aut Εὐάνη dicatur.

Ibid. δὲ πρὸν Ἀνήδοτον.] Quid velit, explicant
 verba Photii: quibus aperitur aliam fuisse ὠλῶν, sive
 ὠάνην, quem περὶ τῶν vocat.

Ibid. 19. ἐφ' ἧ δὲ διφυῆς.] Hoc est Oanes quatuor:
 qui superne homines, inferne pisces erant.

Ibid. 21. ὡν χεῖρον τῆς βασιλείας σιωῆζε σάρξ
 ἑξ. Hoc est annorum cccxxxii millia, quæ est por-
 tentosa & ridicula vetustatis ostentatio, apud Cice-
 ronem & Lactantium quadringenta septuaginta mil-
 lia. Lactantius enim libro vii, cap. xiv. ita scribit:
 Plato & multi alii Philosophorum, qui ignorarent originem
 rerum, supernamque illud tempus, quo Mundus esset esse-
 ctus, multa millia saeculorum fluxisse dixerunt, ex quo hic pul-
 cherrimus mundi extiterit ornatus, secuti fortasse Chaldaeos,
 qui, ut Cicero tradidit in libro de divinatione primo, quadrin-
 genta septuaginta millia annorum monumentis comprehensa se
 habere delirant.

Ibid. ἐκ τ' Ἀπολλωδῶρον.] Eadem sunt cum superio-
 ribus: imo superiora, ut & hæc quoque, ex secundo li-
 bro τ' Βαβυλωνιακῶν Berosi deprompta esse hinc di-
 scere potes. Quæ omnia hæctenus ignorata beneficio
 horum fragmentorum nobis conservata sunt.

Ibid. 28. Κατὰ τῆτον πάλιν Φησὶ Φανῆσαι ἐκ
 τῆς Ἑρμῶν Ἀνήδοτον πῆρτον.] Est hallucinatio.
 Ait quartum Annedotum, sive Oannem ex mari exti-
 tisse sub Daone Pastore: quum Berosus, ex quo hæc
 accepit, non quartum, sed quatuor Annedotos appa-
 ruisse dicat, quorum etiam nomina ex Beroso prodit.

Ibid. Ἀλέξανδρον Πολυίσωρον.] De hoc, quis fuerit,
 & quam multa scripserit, consule Suidam. Multa ex
 veteribus auctoribus excerpta in suos commentarios
 conjecit, quorum majorem partem non bona fide re-
 tulit: in quibus est crassus ille & belluinus error, quum
 ait apud Hebræos mulierem quandam Μωσῶν fuisse,
 quæ eam legem scripsit, qua Judæi utuntur; hoc est
 Mosaicam legem Judæorum non à Mose, quem nullus
 vel de plebe minimus, qui quidem Judæos nosset, igno-
 rare potuit, sed ab hac muliere, dictam fuisse.

Ibid. 48. Βηρωσῶς ἐν τῇ πρώτῃ.] Tatianus: Βηρωσ-
 σῶς ἀνὴρ Βαβυλωνίος ἱερός τ' πᾶρ αὐτοῖς Βηλε
 κατ' Ἀλέξανδρον γενόμενος Ἀλιέχρον τῶ μὲν Σελῶκεν
 πρώτῳ τῶν Χαλδαίων ἱστορίαν ἐν τρισὶ βιβλίοις κατὰ
 τῶν, καὶ περὶ τ' βασιλείων ἐκ τῶν δέμων. & cetera.
 Nomen Regis tenemus, ex Tatiano sub quo Baby-
 loniaca sua Berosus scripsit. Annum etiam Regis
 certo determinat Plinius lib. vii, cap. lvi. E diverso
 Epigenes apud Babylonios dcccxx annorum observatio-
 nes fidem coactibus laterculis inscriptas docet, gratis
 auctor in primis: qui minimum, Berosus & Critodemus
 ccccxxx annorum. Hos annos Berosi & Critode-
 mi proculdubio à Nabonassario putandos esse con-
 stat, qui incidunt in annum xiiii Antiochi So-
 teris, &

teris, qui Seleuco successit, numero Eusebiano MDCCXLIX: Constantiter igitur affirmamus eo anno Berosum, sive Babyloniam suam Antiocho obtulisse, in quibus observationes vetustissimas siderum à Chaldaeis factas probabat ante CCCCLXXX annos, quam suam Babyloniam scriberet, quæ erat annus periodi Julianæ, n. 4446. Nomen hoc compositum est ex duabus vocibus, Chaldaica, & Hebraica עֲשֵׂה יָרֵךְ, filius Osee. Nam Chaldaei dicunt יָרֵךְ quod Syri יָרֵךְ. Vide Thibbi Eliæ. In originibus nominum, quæ certa & explorata nobis sunt, ea non dubitamus proferre. Non enim ad omnia argumenta parati sumus, quemadmodum Aretalogi, qui Brachmanum nomen ex medio Hebraismo deducunt, aut ut Becceseleni, apud quos Brabanticus Teutonismus antiquior est Hebraismo. Talia monstrata tamen nanciscuntur plausores suos.

Pag. 6. 26. εἶναι δὲ τῶν Καλδαίων μὴ Θαλάθ, Ἐλλωνισὶ δὲ μετρημένον ὄνομα Ἰάλασα.] Hæc non possunt esse à Beroso. Non enim potuit magis ignorare linguam suam, quam Alexander Polyhistor Græcam. Lingua Berosi τὴν Ἰάλασαν vocat Iammi, aut Iamno, non Thalath, quod significat tria, non mare. Itaque sine dubio Græculi Polyhistoris ὠδονοθηματὶ hæc sunt.

Ibid. κξ' δὲ ἰσόψηφον σελήνη.] ἰσόψηφα sunt, quorum literæ secundum potestatem numerorum eandem summam faciunt tam in Græcis, quam in Hebraicis, Syriacis, & Arabicis, ubi literæ habent potestatem numerorum. At Ἰάλασα sunt 441. σελήνη autem 291. quomodo igitur ἰσόψηφα esse ait? Sed fortasse Chaldaice sunt ἰσόψηφα. Ne sic quidem: & quo longius à vero recedetur, eo propius ad nugas accedetur.

Ibid. 36. Αἰγύπτιοι ἢ θεῶν.] Ad finem hujus Pericopes hæc adjicit Georgius, quæ non debent præteriri: Ταῦτα μὲν Εὐσέβιος μὲν μὲν ὁμοίως αὐτοῖς τὸ Φλαυρίας εὐλόγως συνεγράψεν, ὃν ὁ Πανόδορος ἔχει καλῶς, αἰς αἰμα, ἐν τῷ πρώτῳ μέρει, λέγων, ὅτι ἠπόρησε Διὰ λίσσας τὴν ἔνοιαν τὴν συγγραφέων, ἢν αὐτὸς κενότερον ἢ δοκῶν καταρῶν λέγει, ἐπεὶ δὲ ἀπὸ τῆς Ἰ. Αδάμ πλάσσει, μέχρι τῆς Ἐνώχ, ἢτοι τῆς καθολικῆς κοσμικῆς ἀσπῆ ἔτης ἑπτε μηνός, ἔτε ἐνιαυτῶν δριττῶν ἡμερῶν ἐγνωρίζετο. οἱ δὲ Ἐγγήροισι καταλεθόντες ὅτι τῆς καθολικῆς κοσμικῆς ἀσπῆ, συναναστραφέντες τοῖς ἀνθρώποις ἐδίδαξαν αὐτοὺς ὅτι κύκλος τῶν δύο Φωσῆρων δωδεκαζώδεις εἶναι ἐκ μοιρῶν τῆς. οἱ ἢ ὁππότερ ἄνθρωποι εἰς τὸ πειχότερον, μικρότερον καὶ εὐδηλότερον, τριακονθήμερον σεληναικὸν κύκλον, ἐθέσσαν εἰς ἐνιαυτὸν δριτμῆσιν, ἀλλὰ πῶς τὸ ἡλίος κύκλον ἐν τοῖς αὐτοῖς ἢ ζώδεις πηλῶσιν ἐν ἰσριθμοῖς μοιραῖς τῆς. ὅθεν συνέθη τις βασιλείας τῆς βασιλευσάντων παρ' αὐτοῖς θεῶν ἡμερῶν ἢ ἐν δυναστείαις ἢ ἔτη ἐν σεληναικοῖς τριακονθήμεροις κύκλοις παρ' αὐτοῖς ἀριθμῶσιν, ἀπὸ συνῆσαν σελήνια α. α. π. ἔτη ἡλιακά π. π. Ταῦτα δὲ συναριθμῶμεν τοῖς πρὸ τῆς τῆς βασιλείας ἡλιακοῖς ἀπὸ ἔτεσι συναγῶσιν ἑμάδα ἑτῶν β. κξ'. ἑμοίως δὲ κξ' τις ἢ δυναστείας τῆς ἡμετέρας τῆς μηδέ ποτε γεγονότων, ὡς γεγονότων, ἔτη σὺν πρῶτα ἰσριθμῶσιν ἀπὸ τῆς ἐνιαυσίαν ὡρῶν, ἢτοι τρεπῶν, ὡς γινώσκουσι, φησι, σὺν π. π. ἔτη, α. π. ἔτη. καὶ συναριθμῶμεν τοῖς ἀπὸ Αδάμ, μέχρι τῆς ἡμετέρας βασιλείας, ἀπὸ ἔτεσι σὺν ἀγῶσιν ἔτη β. σμβ, ἕως τῆς κατακλυσμῶν. Hanc objurgationem Panodori, & præcillum caprinum cum Eusebio commissum merito reprehendit post hæc Georgius: illud vero immerito, quod

ab objurgatione Panodori convertit caninam decimationem in ipsum Eusebium, quem ideo reprehendit, quod putaverit reges illos ante diluuium fuisse. Quæ autem hic colligit Panodorus de annis Ægyptiorum, idem fere est cum eo, quod supra disputaverat de Saris Chaldaeorum, quemadmodum enim Saris in dies resolutis, ita hic annis ad menses Lunares redactis, eandem summam annorum colligi ab Adam, ad diluuium. Primum statuit ab Adam, ad Egregoros, nullum anni aut mensium modum apud mortales fuisse: ab Egregoris eos didicisse anno Mundi MLVIIII. quod tempus prius demonstrandum, quam determinandum, erat. Deinde addit, anni appellatione menses à veteribus usurpatos esse: quot annos nominari, tot menses intelligendos: & vi Dynastiarum annos α. α. π. ἔτη esse annos Julianos, sive Solares π. π. ἔτη. Sane anni Juliani MDCCCLXXI sunt menses Lunares 11985. proinde legendum σελήνια α. α. π. ἔτη. hoc est μυριάδες δέκα. χίλια ἑνεακόσια ὀγδοήκοιτα πέντε. Anni igitur Juliani MLVIIII cum MDCCCLXXI componunt annos MMXXVII. & CCXIV. Semideorum cum MDCCCLXXI faciunt summam annorum MCLXXXIII, & cum MLVIIII reddent eandem annorum summam ab Adam, ad Diluuium, MDCCLXXI, tribus mensibus minus, ut in annis Chaldaeorum. Hæc argutiora, quam veriora merito reprehendit Georgius. Porro præter 11985 menses, abundant dies tres. Sed Panodorus sequutus est Paschalis ἀνακωνολογικῶν rationes. Nam anni 969 sunt cycli 51. omnis cyclus habet syzygias 235. ideo si 51 cyclos in 235 syzygias duxeris, prodibit numerus idem 11985 syzygiarum, sive Lunationum Paschalium: Sed, ut vulgo notum, enneadecaeteridos Julianæ supra enneadecaeterida Lunarem excessus tunc ignorabatur. Nam in 17 cyclis fit præcessio Lunaris plusquam unius diei. inter 17, id est 51, fiet præcessio tridui, & amplius.

Ibid. 36. Θεῶν ἢ ἡμετέρας.] In excerptis Latinis tam Deorum, quam Semideorum mentio extat: quæ propter imperitiam inepti interpretis huc producere non possumus. tantæ sunt fordes illius barbari, quibus is fuit. Juvant tamen nos ea cuiusmodi sunt quæ lector consulat licet. Nam Africani sunt, ut multi alia, quæ ibi sequioribus permixta leguntur.

Ibid. 39. ἐκ τῆς Μανεθῶ.] Georgius ait Berosum, & Manethonem tanquam ex compacto ab eodem anno fabulorum regum suorum initia exorfos esse ἡμαρτίαν δὲ πᾶσι ὅτι ἠγούνησαν (ὁ Βηρωσός, ὁ Μανεθῶς) ἀπὸ ἐνὸς ἢ τῶν αὐτῶν ἔτους δριττῶν ἡμερῶν τῆς περὶ τῶν αὐτῶν συγγραφέων, &c. Hæc quæquam in dubium merito revocari possunt, propter prodigiosa vetustatis & longissimi temporis curricula, tam Chaldaica Berosi, quam Ægyptiaca Manethonis, amen non solum retinenda sunt, sed etiam in præcio habenda propter reverentiam vetustatis, tum etiam, quia medii temporis vera cum illis fabulosis continuantur.

Ibid. 40. ἐν τῇ Σηριαδικῇ γῆ.] Quæ nobis igitur. Querant studiosi.

Ibid. 44. ἐν τῇ Βίβλω τῆς Σώφειας.] Σάβη τὴν Ἰᾶ Ἰνάχιν vocabant Ægyptii. item Σαδιακὴν πόλιν Ἰᾶς, sive Ἰσίδης, peregrinationem, quæ etiam refertur à Prometheo apud Æschylum. Videntur Ægyptiicorum suorum certissimam epocham ἀπὸ τῆς Σαδιακῆς πόλεως repetivisse, ut manifesto colligitur ex Clemente Alexandrino. neque dubito τὴν ὡφέως Βίβλον τῆς Μανεθῶ ab eodem initio regum suorum dynastias deduxisse. Apud Vettium Valentem Antioche-

tiochenum Σηθ ex libris Petofiris, non Σωθις, dicitur.

Ibid. 48. Βασιλεῖ μεγάλῳ Πτολεμαίῳ φιλαδέλφῳ σεβαστῷ.] Videndum, an τὸ σεβαστῷ adjectum. Certe mihi suspectum.

Ibidem. Μανεθῶς δὲ χειροδός.] Georgius, Μανεθῶς ὁ Σεβεννύτης τῆ ἐν Αἰγύπτῳ μιαιρῶν ἱερῶν δὲ χειροδός μὲν Βερωσὸν ἡγούμενον ἐπὶ Πτολεμαίῳ Φιλαδέλφῳ γράφει τῷ αὐτῷ Πτολεμαίῳ ψευδογροῶν ἢ αὐτὸς, ὡς ὁ Βηρωσὸς, περὶ δυναστῶν τῶν ἡτοιθεῶν μηδέποτε γερονότων ζῶσι, Φησὶ, Διαγεγόνασιν ἐπ' ἔτη α' π' εὐ. ὧν πρῶτῳ, Φησὶν, ΗΦαις ἔτη θ' ἔδρασι δὲ πε. Ταῦτα θ' ἔτη πάλιν πένες τῆ καθ' ἡμᾶς ἰσραηλῶν ἀντὶ μιλῶν σεληνιακῶν λογισάμενοι, ἢ μελείωντες τὸ τῆ ἡμερῶν πλῆθῶς τῆ αὐτῶν σεληνίων πρὸς τῆς ἡμέρας τῆ ἐνιαυτοῦ ψκζ. σδ. ζενόν ἢ δοκωῦτες καταρωθέναι, γελῶσι ἢ μᾶλλον ἐπιεῖν ἄξιον, τὸ ψεῦδῶς τῆ ἀληθείας συμβιβάζοντες. Ait horum Deorum dynastix colligi annos novies mille: quos quidam menses Lunares interpretantur. Nos scimus novem millia mensium Lunarium componere annos Arabicos 750, præcise. Quare aut mendum librarium, aut ἀλογισία est, quum colligat annos Solares, 727, dies 239. Hoc est menses Julianos 7, dies 27. Lactantius: Quod divinis literis proditum, & per omnium scientiam publicatum quum Varro non ignoraret, argumentari nixus est, cur putarentur antiqui mille annos vixisse. Ait enim apud Aegyptios pro annis menses haberi, ut non Solis per xii Signa circuitus faciat annum, sed Luna, quæ orbem illum signiferum xxx diebus spatio lustrat, quod argumentum perspicue falsum est. &c.

Ibid. pag. 7. 11. ὡσπερ ἢ ἐν τοῖς Γενικῆς τῆς Εργῆς.] Puto in libro illo origines contentas fuisse, ut prima pars primi libri Mosis dicitur πρῶτη βίβλος γενική. Imo per ἡμεῖς Manetho digessit tempora sua.

Ibid. ἢ ἐν τῷ Κυρηναίσι βιβλίοις.] Omnino est verbum Arabicum, quo nomine vocata impuri Muhammedis lex Κυρῶν, Αλκυράν. Nam multa Arabica in vetustis monumentis Aegyptiorum observavimus, ἀλ-, μνήσια, ὄασις, Σαραβαίτη, Speluncarii. Genus, quoddam eremicolarum silvestre apud Hieronymum. Item μῶν aqua. Nam & ita hodieque ab Arabibus vocatur. & alia, quæ non succurrunt. Jam monuimus in originationibus Hebraicis, Syriacis, Arabicis, nihil, nisi exploratum, nos producturos, neq; κακοζήλιαν stultorum & semidoctorum imitatuos.

Ibid. 14. Πρώτη δυναστεία. ΗΦαις.] In Obelisco Circi Maximi apud Ammianum, ΗΦαις ὁ τῶν θεῶν πατήρ.

Ibid. 15. ἔτη ψ κδ.] In Excerptis barbarolatinis annos sexcentos LXXX. Mira discrepantia.

Ibid. 16. ἡλιος ΗΦαις.] In obelisco dicitur quoque ἡλιος ΗΦαις ὁός.

Ibid. ἔτη πς.] In Excerptis barbarolatinis ann. LXXVII. minus novem. Sed & in reliquis nunquam illis cum istis Græcis convenit.

Ibid. 24. Ἀπὸ τῶν ἡμεῖς.] Ἀπὸ τῶν ἡμεῖς ὁός dicitur in Obelisco.

Ibid. 28. Ἐν περὶ τῶν αὐτῶν βασιλέων Αἰγύπτου.] Hoc fragmentum reperies in farragine Cedreni.

Ibid. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΥ.] Vel hæc erant finis Capitis τῶν περὶ τῶν κατακλυσμῶν, vel principium Capitis τῶν περὶ τῶν κατακλυσμῶν, vel Caput singulare inter utrumque.

Pag. 2. 8. Ἀρδαίτῃ τὴν τελευτήσαντῃ.] Hæc omnia de Diluvio tam Abydenus è Babylonicis Berofu hausit, quam Alexander Polyhistor. Fragmentum Abidyni habes non solum infra, sed & in Appendice librorum de emend. temporum, & notas ad illud: quas adi.

Ibid. 10. τῶν ὀρνέων ἵνα τῆ Σισίθρον ἀφίεναι.] Sic Abidynus: μέλει τῶν ὀρνέων. At Moses, unde Chaldaei acceperunt, columbam dicit emissam: & ita veteres mythologi Græcorum: Plutarchus πότερα τῶν ζώων. εἰ μὲν οὖν μυθολόγοι τῷ Δεκαλίῳ Φασὶ περὶ τερῶν ἐκ τῆ λάρνακος ἀφιεμένῳ δῆλωμα ἡνέδου χειμῶν εἶσω πάλιν ἐνδουοικίῳ, εὐδίας δὲ ὑποπῆσαν.

Ibid. Αἰθιδνός ἐκ τῶν Βηρωσῶν.] Hoc nomen varie scriptum reperio. Αἰθιδνός, Αἰθιδνός, Αἰθιδυός. Itaque non mirum, si non admodum curavimus quomodo scribatur.

Ibid. META ΤΟΝ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΝ.] Hic apparet multa ab Eusebio adducta veterum testimonia. Sed major pars erat ex Chronico Africani, quod penotum in hanc priorem Chronographix suæ partem Eusebius transfuderat.

Pag. 9. 6. Κατὰ τὴν Σαμαρείταις Εβραϊκῶν ὁμῶς, πᾶν τῶν ἔτη α' τζ.] Manifesto mendosum. Legendum α' τζ, ex autographo Samaritarum. quam hanc lectionem agnoscit Eusebius, & post eum Georgius.

Ibid. γενεαλογία τῆς Αβραὰμ κατὰ τῆς Αφρικανόν.] Neque Africanus, neque Eusebius τὸ δεύτερον Καϊνῶν recensent in posteritate Sem, quem præter auctoritatem Hebraici tam Judæorum, quam Samaritarum edidit septuaginta Seniorum posuit: quod necio scire neque unde hausierint potuit, neque cur posuerint, hæctenus causam reddere. Extat quoque in Genealogia Messix apud Lucam. Quare est locus, qui valde interpretes tum veteres, tum novos torfit. Poteramus & nos omnia illorum convasare, si tanta ambitione æstuareremus, quanta ii, qui nullum librum bonum putant, nisi centonibus factum. Hæc fuit causa, cur toties in Eusebium stomacharetur Georgius, quem puto plusquam quinquies cum contumeliosa objurigatione hoc illi objecisse: Τῆτον ἢ τῆ Καϊνῶν ὁ Ευσέβιος ἐκ τῆ σιχειώσε, τῷ Εβραϊκῷ ἀνιγέρῳ κακῶς ἀκολούθησας δι' ἃ καὶ ἐσφάλῃ ἐπιβλ. ὁμοίως ἢ ἢ Αφρικανὸς διήμαρτι μὴ σιχειώσεως τῆτον τῆ δεύτερον Καϊνῶν. ὅθεν καὶ ἐν τοῖς ἀπὸ Ἰησοῦ τῆς Ναυῆ καὶ τῆ πρὸς εὐθύναι γρόνος ἐγγός γμ. περὶ ὧν ὁ Καισαριδὸς Ευσέβιος ἔτω σφόδρα αὐτὸν καταμίμεμεται, πλειότερος σφαλεῖς ἐν τῶν τῶν, καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς, ὡς περὶ δεδῆλω. Atqui neque Africanus, neque Eusebius foli hoc fecerunt. Exemplo enim vel eorum, vel antiquiorum Chronologi hunc Καϊναν, quem Judæi & Samaritæ ignorant, omiserunt: neque Epiphanius agnoscit hæresi Melchiseditarum, pag. 205. Beda: Arphaxad annorum xxxv genuit Sale. Hic Lxx interpretes una generatione, plusquam Hebraica veritas, posuerunt dicentes, quod Arphaxad, quum esset annorum cxxxv, genuerit Καϊναν: qui quum cxxx annorum fuerit, ipse genuerit Sale, quorum translationem Evangelista Lucas hoc in loco videtur esse secutus. Verum Chronographi Græcorum, quum generationum seriem ad auctoritatem Hebraicam castigassent, ablata una generatione Καϊναν, nec tamen numerum annorum in generationibus, quas cum eis habuere communes, ad eorum auctoritatem castigare curassent, propriam secuti auctoritatem dederunt huic ætati annorum summam minorem quidem Lxx

Major tamen pars consentit cum his Græcis : quæ inter se comparare majoris otii est, quam nostri. Arnobius in Psalmum CIV videtur ex Epiphanio hausisse ea, quæ de divisione & coloniis posteritatis Abraham *ἐν Ἰππύμῳ* posuit. Non dubium tamen quædam à Georgio contaminata : quæ discutienda perito lectori relinquimus. Certe nemo negare potest hic multa cognitu digna esse. De istis coloniis etiam prisca scriptoribus Gentium suboluit, ut Histæo Milefio, cujus infra *χρησείδιον* reperies. *ἐντεῦθεν*, inquit, *ὑπὸ τῆς ὁμογλωσσίας τὰς σιωακίας ποιησάμενοι πανταχῶς, καὶ γλῶττα ἕκαστοι κατελάμβανον τὴν ἐντυχθεῶν.* Huc pertinent verba illa Philastrii : *Sunt quidam Hæretici, qui de divisione orbis terræ, & partitione habitationis recte non sentiunt, disputantes, quod Græci caperint, aut Aegyptii, aut Persæ, desinitere orbem terræ universum, non beatus Noë suis filiis tribus post diluvium dividerit, dedit ac desinuerit, & partient ordine.*

Pag. 11, 3. *Ἐπιφάν.*] Clemens Stromate primo : *Φαίνονται δὲ εἶναι καὶ κατὰ τὸν ἀληθῆ λόγον αἰθνηκαὶ ἀλέκτοι δύο καὶ ἑβδομήκοντα, ὡς αἰήμεροι πᾶσα διδασκαλία γραφαί.* Hinc Epiphanius : *κατὰ τὸ πᾶν τὸν καιρὸν οἱ πάντες ἑβδομήκοντα δύο ἄνδρες τὸν χριστὸν ἀρχιεροῦν καὶ κεφαλαιώται.* Neque solis Christianis notæ hæ septuaginta duæ partes orbis, quum Aegyptiis vetustissimis etiam memoria earum retenta fuerit. Orapollo cap. XIV. lib. primi. *ἐπειδὴ ἑβδομήκοντα δύο χώρας τὰς ἀρχαίας φασὶ τῆς οἰκουμένης εἶναι.*

Pag. 13. 50. *ἐκ τῆς Φυλῆς Ἐλάφου.*] Invenies hæc apud Cedrenum. De Serug autem auctore τῆς idololatrias, idem prorsus, sed aliis verbis conceptum reperies apud Suidam : quem adeas licet. Apud Bedam in Chronico *ἰδωλομανία* capisse dicitur sub Phaleg : *His temporibus, inquit, templi constructa, & quidam principes gentium tanquam Dii sunt adorati, quæ exant totidem verbis in Chronico Isidori, & sunt plane eadem cum iis, quæ in tempus Serug conjiciuntur. Tamen Epiphanius ad Serug refert, sequutus sine dubio Eusebium, pag. 9. φάλεγγ ἡ γυνὴ τὸν Ραγάμ. Ραγάμ τὴν Σερεγγ τὸν ἐρμυλοδόμνον ἐρεθισμὸν. καὶ ἤρξατο εἰς ἀνθρώπους ἡ ἰδωλολατρεία τε καὶ ὁ ἑλληνισμὸς, ὡς ἡ ἐλθούσα εἰς ἡμᾶς γνώσις περιέχει. ἔγω δὲ ἐν Ἰσραήλ καὶ ἐν πορείαις λίθων, ἡ ξύλων, ἡ ἀρχιεροδοκίων, ἡ χερύσθ, ἡ ἰνῶ ἀλλης ὑλης πεποιημένων, μόνον δὲ ἀσχεμαμάτων, καὶ εἰκόνων ἡ ἑσθαιθρόπια ἀσένοια ἐφ' ἑαυτὴ ἠέρεσκε πᾶσι κακίαν.* Picturam antiquiorem statuaria facit. Tharram autem primum *πληρηρὸν καὶ πλάσιον* fuisse ait. *Ναχωρ δὲ γυνὴ τὸν Ἄρρα. ἐντεῦθεν γέγονεν ἀδριανοπλάσια ἀπὸ πληρηρίας καὶ κεραμικῆς Ἰππύμης ἀπὸ τῆς Ἐλάφου τὰς τέχνης.* Suidas : *τὸτο δὲ διέμενε πᾶρ' αὐτοῖς μέχρι τῶν χρόνων Ἄρρα ἡ πατὴρ Ἀβραάμ. ἡ γὰρ ἀγαλατοπωσις, ἀπὸ ἀσχεματων ὑλῶν εἰκόνας ἐραζέμενοι, καὶ λέγοντες εἶναι θεοὺς, καὶ οφείλειν προσκυνοῦν, ὡς αἰεὶς ἀγαθῶν.* Sed & eadem aliis verbis pag. 4, ubi *περὶ ἑλληνισμοῦ.* Hujus seculi homines *σκυθη* à veteribus Patribus ecclesiasticis vocantur, eorumque *ἰδωλομανία σκυθισμὸς καὶ βαρβαρισμὸς.* auctor Epiphanius : Extenditur usque ad tempora Abraham. quamquam Epiphanio ab Adam, ad Diluvium, *βαρβαρισμὸς* durasse dicitur : à Diluvio, ad Abraham, *σκυθισμὸς.* Sane videntur id ex interpretatione Apostolici dicti collegisse, Col. IV. 11. *ὁ βαρβαρισμὸς, ὁ σκυθισμὸς, ὁ ἑλληνισμὸς, ὁ ἰσραηλῆσ.* Nam hinc hæreses nominat

Epiphanius *βαρβαρισμὸν, σκυθισμὸν, ἑλληνισμὸν, ἰσραηλῆσ.* Quin 8, 38, locus Pauli adducitur. Nam huc referendum non puto, quod de Scythis prodidit Justinus lib. 11. neque vero huc pertinet.

Ibid. *εἰς τῆς ἀληθείας.*] Hos versus Sophoclis habes etiam apud Justinum, & alios, & in libris *προπαρασ.*

Pag. 14, 1. *Οἱ Καλδαῖοι πρώτοι.*] Hæc, & Arabum dynastia, ab Africano primum, hinc ab Eusebio, huc translata.

Ibid. 3. *Εὐήχοσ ὁ πᾶρ' ἡμῶν Νεβρώθ.*] Hinc accepit Cedrenus 9, 25. *ἐκαλεῖτο ὁ Νεβρώθ καὶ Εὐήχοσ.*

Ibid. *Περὶ τῶν κατεκλυσμένων Αἰγυπτιακῶν δυνασιῶν.*] Has Dynastias Aegyptiorum ex tribus Tomis Manethonis descriptas ab Africano, & ab eodem in compendium coactas in hunc librum Eusebius traduxerat : sed, quod supra monuimus, exemplo nulli iniuncto, ut suis rationibus consulere, eas mutilavit, annos interpolavit. denique totidem verbis, quot Africanus, loquitur, sed non omnia, quæ Africanus proposuit, representavit.

Ibid. 23. *μὲν νέκυας καὶ τὸς ἡμιθέας.*] aut, *τὸς καὶ ἡμιθέας.*] In Excerptis Africani, quæ barbarolatinus scriptor convertit, hæc disertè exponebantur. Sed idiota ille, quæ intelligere desperavit, omisit : quæ putavit intelligere, ineptissime reddidit. In illis tamen vides multa extare, quæ ad hæc Aegyptiorum regna pertinent : & digna sunt quæ legantur etiam invitis solæcis, propter ea sola, quæ in illis extant, utilia & bonæ frugis. Porro quia ad verbum ex Africano Eusebius hæc descripsit, confer Eusebiana cum Africanianis, partim ut ex altero alter emendetur, partim ut, quæ interpolavit Eusebius, à veris dignosci possint. Nam singula minima persequi eorum potius est, qui ne satis multa, quam eorum, qui ne satis utilia scribant, verentur. Porro hæc Dynastia sunt ex secundo, & tertio Tomo Manethonis. Primus Tomus τῆς θεῶν καὶ ἡμιθεῶν δυνασιῶν dicatus erat, & præterea rerum principia continebat, atque ab eodem anno Aegyptiaca sua Manethos, à quo sua Chaldaica & Babylonica Berofus, deducebat. Nam in Epitome Africani, quam invenies in Synagoge historię, ita lemma conceptum est : *Βασιλέων Αἰγυπτιακῶν δυνασιῶν καὶ πᾶσι δαυτέρων ἐκδοσὴν Αφρικανῶν ἐκ τῶν τόμων Μανηθῶν ἡ ἰερέως Αἰγυπτιακῶν.* Sed in Excerptis barbarolatinis ad finem Dynastię τῶν ἡμιθεῶν ita notatum erat : *Hæc finis de primo Tomo Manethoni habens tempora annorum duo millia c.* Non interpretatus est notam C, id est σῆμα, ducentorum annorum. Sed & in sequenti harum Dynastiarum serie mentio fit primi, secundi, & tertii Tomi. Ab initio τῶν ἡμιθεῶν, ad XII dynastiam, primus Tomus, à XII dynastia, ad vigesimam, Tomus tertius.

Ibid. *δαυτέρα δυνασιῶν Πρώτη Βῶχ.*] Βοηθὸς non Βῶχ legitur in Africano, & non raro apud utrunque nominum & annorum discrimen magnum occurrit vitio librariorum. quæ jam paulo ante professus sum me non persequiturum ; quod ea lectoris arbitrio inter se conferenda relinquimus.

Ibid. 49. *Τετάρτη δυνασιῶν. πᾶσι ἱερῶν συγγραψαὶ βιβλον, ἡν, ὡς μέχρι χροῖμα, Αἰγυπτιακοὶ ἐπέωσαν.*] Verba Africani immutavit Eusebius : *καὶ πᾶσι ἱερῶν συγγραψαὶ βιβλον, ἡν, ὡς μέχρι χροῖμα, ἐν Αἰγυπτιακῶν γένεσιν.* Non dubium est, quin Aegyptii

sine eorum detrimento curari non possunt. Itaque ea ita, sicut à Georgio accepimus, relinquere maluimus, quam κακῶ κακὸν ἰάσιδι.

Pag. 18. 11. Θηβαίων βασιλεῖς.] Et hæc quoque veneranda originum Ægyptiacarum monumenta ab Africano Eusebius accepit.

Ibid. 33. linea antepenult. πᾶρ' Αἰγυπτίοις ἐτύγχανεν 15 δυναστεία.] Hanc δυναστείαν commentum fuisse Eusebium, quum Africani dynastias interpolaret, paulo ante demonstravimus.

Pag. 18. 37. Ασσυρίων βασιλεῖς.] Quod non solum Dynastias Africani, sed etiam Regum Assyriorum successorem quatuor regibus mutilaverit, in Notis ad Canonem Eusebianum ostendimus: quum tamen ita omnia ab Africano mutuetur, ut vix tere unquam à verbis ejus discedat.

Pag. 20. 13. δέχθη τὸ μαῖα Ἰωβηλαίῃς πᾶρ' Ἑβραίοις.] Satis hanc Eusebii hallucinationem numero 11 confutavimus, qui putat Hebraeis Iobelum esse annorum quinquaginta absolutorum. Quum igitur secundum illos Abraham natus sit anno Mundi MDCCL, ab Adam, ad natum Abraham, fuerint πενήκοντα ἑπτὰ ἔτη triginta novem, & proinde annus L1 Abraham fuerit quadragesimus primus Iobelus iniens, id est annus Mundi MMI. Quare hic perperam legitur μέ, pro μα. Certe magna hæc fuit Eusebii hallucinatio, quum secundum Hebræos annos ab Adam putet, Iobelum autem secundum Græcos annorum L absolutorum definiat, non autem XLIX secundum ipsos Hebræos. Vide quæ ad L I numerum notata sunt.

Ibid. 15. Καὶ αὐτὸν ὁ τὰ πάντα ἔτη γ' ρωδ.] Non secundum septuaginta, sed secundum te, πολυμαθὲς Πάμφιλι contubernalis, qui professus te septuaginta dinumerationem proponere, eam non sequeris, cxxx annis καὶ ἑπτὰ ἔτη Ἰωβηλαίῃς omisissis. Inde toties in jus vocaris à Georgio, ut per eum neque quieto tibi esse, neque vadimonium deferere liceat, propter omissionem istius Kainan, quem Septuaginta in genus Sem infidentes, & centenis annis τὸ παιδοποιίας singulorum Patriarcharum tempus ab Hebraica veritate definitum augentes auctoritatem Judaici codicis in dubium revocarunt apud eos, qui non solum Hebraice nesciebant, sed etiam ipsum contextum Hebraicum propter odium Iudæorum suspectum habebant. Neque defunt hodie capitones, qui Hellenistarum Alexandrinorum editionem Mosaicam veritati præferant, & eos Novatores, qui aliter sentiunt, vocent. Ita sane audivit Hieronymus etiam apud virum omni exceptione majorem Augustinum: qui tamen aliter postea sensit.

Ibid. Κατὰ τὴν ὁ.] Ipse posuit annos τὸ παιδοποιίας τὸ Ἀρφαξάδ cxxxv. quibus omisissis, ut jam diximus, anni ab Adam, ad natum Abraham, erunt MMMCCLXXIX. Sine deductione fiunt anni MMMCCLXXIX. Hic sunt duæ hallucinationes Eusebii: prior, quod secundum septuaginta interpretes hanc dinumerationem dicit esse, in qua tamen omisssi sunt anni τὸ παιδοποιίας τὸ Ἀρφαξάδ, ut etiam animadvertit Georgius. Altera hallucinatio, quod omissione annorum Arphaxad facta, anni ab Adam, ad natum Abraham, erunt tantum MMMCCLXXIX, non autem MMMCCLXXXIV, ut ipse putat, ubi plus quinquennio dicit, quod quidem contigit ex discrepantia annorum τῆς παιδοποιίας secundum Septuaginta in principio hujus libri, quæ aliter habet, ac in vulgatis Græcorum Bibliorum exemplaribus. Hoc modo una tantum fuerit hallucinatio Eusebii, quod annos à Diluvio, ad natum Abraham, omnis annis τῆς παιδοποιίας τὸ Ἀρφαξάδ,

tanquam ex LXX editione producat. Quinetiam omituntur illi anni Arphaxad initio hujus libri in dinumeratione annorum à Diluvio secundum LXX.

Ibid. δὲ τὸ Ἀδάμ.] Georgius: Εὐσεβίου τῷ γ' ρωδ ἔτη τῶ κόσμου φησὶ τὸ Ἀβραὰμ γεννηθῆναι σφάλματα ἢ ὁ Εὐσεβίου ἐν τοῖς δὲ Ἀδάμ, ἕως Ἀβραὰμ, χρόνοις, τὰ ἔτη τῶ δὲ ἑτέρου καὶ τὴν μὴ συχναίως τῶ ἢ Ἀρφαξάδ, ὃν οἱ ὀφείθουσιν, καὶ τὸ κατὰ Ληκὴν εὐαγγελίον, ἢ δὲ Ἀδάμ. Ἀφρακαίης δὲ Ἀδάμ, ὅτι τὸ πρῶτον ἔτ' Ἀβραὰμ, ἔτη γ' ρωδ ἐπελογίσασθαι. σφάλματα δὲ ἢ ἔτ' ἑτέρου τὰ αὐτὰ ἔτη τῶ δὲ ἑτέρου καὶ τὴν ἢ Ἀρφαξάδ, ὑφαρξαμένων τ' ἢ ἑτέρων μαθησάλα, ὁμοίως τῷ Εὐσεβίῳ, καὶ ἔτω τῷ γ' ρωδ ἔτη τῶ κόσμου, τῷ ἑτέρου αὐτὸ ἔτη ὁ Ναχωρ ἐγέννησε τὸ Θάρα. Rursus quia editio Iudæorum Hebraica conjicit Noë & Abraham in idem sæculum, propterea Georgius confidentissime audet eam damnare, & illi interpretationem septuaginta Seniorum antepone. Sed audiamus Aristarchum: ὥστε ἀνάγκη διημαρτήσας ἰμολογεῖν τὴν μὲν ὡδ' Ἰωδαίῃς γραφῶν ἐν τοῖς δὲ Ἀδάμ καὶ ὅτι τὸ κατὰ κλυσμένον. Τὰ γὰρ ὅτι τὸν κατὰ κλυσμόν, ἢ ὅτι τὸν Ἀβραὰμ, ἔτη σύμφωνα ἕρηται τῇ ὡδ' τοῖς ὀφείθουσιν ἢ ἑτέρων σημειώσας. Ἀντικεῖς δὲ φαίνεται διημαρτημένως ἔχειν τὸ ὡδ' Ἰωδαίῃς Ἑβραϊκῶν. συνάγῃ γὰρ κατὰ τὸ αὐτὸ τοῖς χρόνοις τὸν Ἀβραὰμ καὶ τὸν Νῶε, ὅτι ἑδμήα πλείστη ἰσοροία. ἐὶ γὰρ κατὰ τὴν Ἰωδαίαν γραφῶν, δὲ τὸ κατὰ κλυσμὸν καὶ ὅτι Ἀβραὰμ, ἔτη πυχάνη ὅδ' ἕξ ἢ Νῶε κατὰ ὅδ' αὐτὸς μὲν τὸν κατὰ κλυσμόν ἔτη τῶ, δηλὸς ἐστὶ ὡδ' αὐτῆς τὸ ζῶν μέχρι ἢ ἔτος Ἀβραὰμ. ἐστὶ δὲ ἢ ἄλλως τὴν ἀτοπίαν συνιδεῖν τὸ πᾶρ Ἰωδαίῃς ἀνιγγραφοῦν δὲ τὸ τριακονταετῆς ἀναγράψαι ὅδ' ὡδ' τῶ Ἀβραὰμ πεποδοποιημένης. ὅτι ἐὶ μὲν τὸν Ἀβραὰμ ἰσοροῦντα πεποδοποιοῦν τὸ ἑτέρων ὅτι τὴν παιδοποιίαν ἔλθ' ἢ. Πανταχόθεν ταραχὴν τὸ τὸ ὀφείθουσιν ἐκ παλαιῆς, ὡς εἶκε, ἢ ἄδιασπρόν Ἑβραίων γραφῆς μετὰ Ἑβραίων συνιστάμενης, ἐκίτως ταύτη ἢ ἡμῖς κεχρημέθα κατὰ παρῶσαν χρονολογίαν, ὅτι μάλιστα ἢ ἢ καθ' ὅλης τὸ οἰκουμενικῆς ἢ παλαιῆς Χριστῶ ἐκκλησίας ταύτη μόνη πειστική, τὸ ὅδ' ὡδ' ἢ ἡμῶν Ἀποστόλων τὴν ἢ μαθητῶν δέχθηθεν ταύτη χρονολογία ὡδ' δεδωκότων. Quod Noe obierit anno Abraham LVIII, propterea rejiciendam esse Iudæorum editionem, quis mentis compos dixerit? Alterum argumentum de triginta annis παιδοποιίας plane puerile est. Contra, quid statuumendum de editione Septuaginta interpretum, quæ, præter numeros annorum τὸ παιδοποιίας interpolatos, Matufalam superflitem diluvio facit annis XIV? Hoc enim jam antea disputavimus.

Ibid. 33. ἕως γεννήσεως Ἀβραὰμ, ἔτη γ' ρωδ.] Arphaxad natus est anno secundo Diluvii. Secundum LXX Interpretes, à diluvio, ad natalem Abrahami, anni sunt MLXXXII. Eusebius autem præterivit τὸν ὀφείθουσιν καὶ τὴν, qui natus est secundum LXX, anno patris Arphaxad cxxxv. quo numero de MLXXXII deductione, remanebunt à diluvio, ad natum Abraham, anni DCCCXXXVII. Atqui Eusebius putat annos DCCCXLII, quinque annis amplius. Ita secundum deductionem annorum cxxxv τῆς παιδοποιίας τὸ Ἀρφαξάδ, ab Adam, ad natum Abraham, fuerint tantum anni MMMCCLXXXVII. Quare est ἀλογισία Eusebii.

Ibid. ὡδ' ἢ κατὰ προφήτην τὸ πᾶρ ἀίλων.] In

fragmento Africani est egregia lacus Asphaltitis descriptio ἐκ τῆς ἱστορίας ἢ αὐτοψίας auctoris. in quo notabis λύχνοι μὲν καὶ ὀφθαλμοὶ ἢ Ἰππύφρον. Quod & apud Hegesippum reperies lib. 1 v, cap. x v 111. *Lucernam accensam ferunt aquis supernatare, sine ulla conversione extincto demergi lumine.* Quod ab Africano, non à Iosepho accepit. Tertullianus in poemate de Gomorris & Sodomis,

- si denique testis
 ,, Luciferam narem insistes, qua spiritus igni est,
 ,, Velificabit apex flammae. Si flamma percipit est,
 ,, Ibit subter aquas destructio naufraga lucis.

Pag. 20. 19. ἔτ' ὁ πρῶτος φαρῶ.] Vide Notam ad numerum Canonis CCCXLVI.

Pag. 21. 4. τὸ κυνικὸν λεγομένην κύκλον.] κυνικὸν κύκλον Aegyptii duplicem habebant, minorem quatuor annorum Aegyptiacorum, post quem intercalabatur dies unus: majorem annorum MCCCCLX, post quem annus ad idem punctum revertebatur Zodiaci, ut ipsi putabant, ut autem nos dicimus, ad eandem diem anni Iuliani. Quare minor cyclus Cynicus, sive circulus Canicularis, est dierum totidem, quot annorum major circulus canicularis. Nam in annis quatuor Iulianis totidem dies sunt, quot anni Aegyptiaci in annis MCCCCLX Iulianis, quibus conveniunt anni Aegyptiaci MCCCCXLI.

Pag. 22. 13. ἡ ποιμενικὴ σελὴ τῆς Ἰακώβ.] Antoninum intellige hic Elagabalum, sub quo Chronica sua scribebat Africanus.

Ibid. 16. ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ ἑξ ἑτῶν.] Adversatur Georgius: ἡ δὲ γραφὴ ἑδαμῶς τῶν φαίνε λέγουσα, ἄλλως τε εἰ τῶν δώδεκα, ἐστὶν ὁ Ἰωσήφ' ἔτ' τὸ ἑξ τῆς Ἰακώβ γεννηθείς. ὅπερ ἀδύνατον.

Ibid. 21. ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ. τῷ πρῶτῳ ἑτῆ.] Rursus relucetatur Georgius ab absurdo, ut supra. ἔπε τῷ Αφρικανῶ πρῶτον ἑξ ἑτῆ ἔτ' Ἰακώβ λέγοντι γνηθῆναι τῷ Ἀδῶ, ἔπε τῷ Εὐσεβίῳ τῷ πρῶτῳ ἑτῆ. κατ' ἀμφω γὰρ, ἢ τῷ ἑτῆ, ἢ τῷ ἑτῆ (ὡς Ἰακώβ, εὐρεθῆσε) γεννηθείς ὁ Ἰωσήφ. ὅπερ ἀσύμφωνον τῆς θείας γραφῆς.

Ibid. 29. ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ. ἐς τὴν θυμασίαν πρέβινθον, ἢ πεμέχρινῶν εἰς τὴν τῆς Πατριάρχων Ἰωσήφ τῆς πηλοχώραν πρῶτον.] Hanc Terebinthum suo aeno superfuisse negat Hegesippus lib. 1 v, cap. x x 1 v: quae tamen adhuc tempore Africani extabat. Unde vallis Terebinthi haecenus vocatur locus ille, Peregrinis Ierosolyma voti causa proficiscentibus notissimus. Vide quae ad numerum Canonis MMCCXXXIV notavimus. Caterum eam Terebinthum esse, de qua agitur in editione Septuaginta Genes. xxxv, 4. palam est. Hebraice est תרבות, quod diverse interpretantur Hebraei. Peregrini Ierosolymitani dicunt unam Terebinthum adhuc superesse duobus M. P. ab Ierosolymis, eamque esse hanc, de qua nunc loquimur.

Ibid. 31. ibid. ὅφ' ὄν τις ἐπλενας.] Quid pro illo nihili ἐπλενας substituendum sit, quaerant studiosi.

Ibid. 32. ἐν ταῖς πανηγύρεσιν.] De Panegyri Terebinthi vide eandem Notam ad numerum MMCCXXXIV. Quia vero Rhachelis idola sub hac Terebintho condidit Iacob, de ejus area sepulchrali non omittendum quae scribit Georgius: Ταύτης (Rachelem intelligit) ἐγὼ τὴν λάσανακα τῆς γῆς ὑπερκεκμηθῆναι πολλάκις ἐκείσε παροδδῶν ὅτι Βηθλεέμ, ἢ τὴν πηλοχώραν λεγομένην λαύραν ὅτις Χαρίτων, ἐώρακα.

Ibid. 33. ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ. ἀπὸ Ἀδάμ τοίνω.] Constat Georgius: Διαμαρτάνει περὶ Φανῶς ἑτῆσι. τῷ

γὰρ αὐτῷ γ, φ, ἐξ ἑτῆ τῆς κόσμου ἐγνηθῆ Ἰωσήφ, Ἰωσήφ, &c.

Pag. 23. 9. ἀπὸ Ἀδάμ, ἕως πρῶτου Αβραάμ ἑτῆς γ, φ, ἑτῆ.] Georgius: Διαμαρτάνει καὶ ἑτῆ ἐπιρῆξ.

Ibid. 24. ἑτῆ καὶ ἑτῆ Ἰωσήφων.] Nihil tale apud Iosephum.

Ibid. 26. ἑτῆ περὶ ἑτῆ τῷ ἐνιαυτῷ τῆς ἐπαγομένης.] Vide Plutarch. περὶ Ἰσοδοῦ ἢ Ὀπίρδο. Vide etiam lib. 11. de Emend. Temp. Epagomenae sunt septuagesima secunda pars anni veteris dierum cccclx. ideo septuagesima secunda pars manifesto sunt v, quae ad cccclx accedentes constituerunt annum Aegyptiacum dierum cccclxv, quo Aegyptii usque ad Aethiopicam victoriam usi sunt: à quo tempore, ad hanc usque diem, annus est dierum cccclxv cum quadrante, & exitu anni quarti Epagomenae sunt dierum vi.

Ibid. 42. ΑΡΓΕΙΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΣ.] Georgius: ἔμοι δοκεῖ καλῶς ὁ Αφρικανὸς ἐν τῷ λόγῳ τῆς ἱστορικῶν αὐτῆς φάνει τῶν Αργείων βασιλείων τῷ σ' ἑταρ τῆς Ασυρίων βασιλείας ἀρχαῶν ὅτι Αργεῖα τῆς ἐβασιλείας Ασυρίων, ἐστὶ γὰρ κατὰ τῶν Μωσῆς περὶ τῶν πλείων τῆς Ἰακώβ Αβραάμ περὶ εἰς, εἰς πάντες ὁμολογῶσι τὸ πρῶτον ἑτῆ Αβραάμ κατὰ τὸ μὲν ἑτῆ Νίνε τῆς Βηθλεέμ βασιλεύουσι μὲν Βηθλεέμ Ασυρίων. Βηθλεέμ γὰρ Νίνε μὲν. Αβραάμ γὰρ. ἐστὶν ἄρα Μωσῆς κατὰ τὸ ἑτῆ Αβραάμ. ὅπερ ἀδύνατον. ὁμολογῶσι δὲ αὐτὸν κατὰ Ἰναχον. Hoc vero collectum est à Georgio. Nam ducentesimus annus Assyriorum omnino est centesimus primus Abrahami, si ponatur Abraham natus anno xlii Nini. Quod si Moses natus anno primo Inachi, ut sancit ipse Africanus, & alii quoque ante illum idem statuerunt, ergo Moses natus fuerit anno centesimo primo Abraham. Quod est absurdum. Alioqui nisi statuisset natalem Mosis in primo anno Inachi, tantum abest, ut erraverit, quod in cc anno Assyriorum natalem Mosis statuerit, ut potius ei vitio vertendum fuerit, quod non ferius natus prodiderit. Natus enim Moses Assyriorum anno dcccxxx, qui erat xvii Regis xxi Assyriorum Sosis.

Ibid. Pag. 24. ΣΠΟΡΑΔΗΝ.] Ita hic liber digestus erat, ut prius τὰ χρονολογέματα, id est rationes temporum, & Regnorum origines, causas, progressus, & fines poneret: postea κατ' ὁμάδα temporum, puta per quinquaginta plus minus annos, reges singillatim secundum nationes dinumeraret, illis vero subiceret τὰ ποροδδῶν, quae cunque intra τὴν ἐκείνην ὁμάδα contigerunt. Exempli causa. In superiore ὁμάδῃ habes 1 v Reges Assyriorum, totidem Aegyptiorum, Thebanorum quinque, & primum regem Argivorum. Hos omnes in uno tempore contigisse, & ideo ἐν τῇ αὐτῇ ὁμάδῃ esse debere sciendum est. Si hinc initium exceperint regna illa omnia, praeposenda essent omnia eorum χρονολογέματα. Sed quia principia eorum jam dudum cum suis chronologumenis superius posita sunt, unius tantum regni Argivorum intra hanc ὁμάδα nascentis causae, καὶ τὰ χρονολογέματα, ponuntur. Deinde post reges subjiuntur τὰ ποροδδῶν, id est capita brevia gestorum, quae illi temporum ὁμάδῃ congruunt. τὰ ποροδδῶν Latine possumus vertere, Per Saturnam. Sic priscus auctor citatur apud Lactantium Pescennius Festus in libro Historiarum per saturam, quae scripsit ad exemplum quorundam veterum, qui ejus argumenti historias reliquerunt,

τὰ ποσειδῶν Αριζοξείδ', Ιερωύμης Ροδίς τὰ ποσειδῶν δόμοινημοιθίματ'.

Ibid. 51. Κάσθ' ἢ Βήλος.] τὸ Κάσθ' suscectum. De Antiochia vide Cedren. 17, 10.

Pag. 26. 18. ὡς Φησιν ὁ τῶν παλαιῶν.] Locus iste quoque apud Cedrenum legitur 67, 1. Ubi multa per faturam confuse. Intelligence Platonem Comicum, cuius Σοφιστὰ, qui hic citantur, non semel ab Athenæo in testimonium producentur.

Ibid. 43. οὐτ' ὁ Αμψιφῶθης ἐστὶν ὁ Μίμων.] Quod Cambyfes hanc statuum truncaverit, ostenditur in us, quæ ad numerum cccc notavimus.

Ibid. Πολύαινος ὁ Αθλιναῖος.] Auctor mihi ignotus.

Pag. 29. 4. Τῶν μὲν ἐπὶ Κέκροπος ἔ' διφυῖς πρῶτα βασιλέως Αθλιναίων ἢ δὲ Αιγύπτια πορεία ἔ' Ισραήλ Διὰ Μωσέως ἐγγέρ'.] Georgius: Κατὰ Ιναχον πρῶτον Αργεὺς βασιλεὺς, κατὰ ἐν ἢ πάντες οἶτε ἐν πεπομῆς, οἶτε ἐκ χάριτος ἰσορακί, Ιώσηππος, καὶ Ιἔς, κλήμης ὁ ἱερός ἐρωμαίους, Ταλιανίς τε, ἢ Αφρικανὸς συνομολογῆσι γνηθῆναι Μωσέα, καὶ ἔ' φορωνέα τ' Ινάχου πῆδα καὶ Νιόθης ἀκμάπτω, καὶ ἀπὸ αὐτῶν δὲ τ' δὲ Αιγύπτια πορείας τ' Ισραήλ δὲ γηθῆναι, τὰς ἀποδείξεις καὶ ἐκ τ' πρὸς Ἑλλησι δοκίμων ὑπογράψιτες ἰσορακῶν. οἷς μόν' ὁ Καισαρεύς ἢ ἐαυτῶν ἀνιπίτων χρόνοις ὑπερον καὶ Κέκροπος τὸν διφυῖ πρῶτον Αθλιναῖο βασιλέα μὲν ὀνομαζον, ἢ τὸν ἐπὶ αὐτῶν κατὰ κλυσμὸν ἐφη γενέσθαι Μωσέα, καί τι τ' εἰρημίων Ἰππιμηθεῖς τῶν σφωτέρων ἀνδρῶν. Quia veteres Mosem sub Inacho natum dicunt, propterea Eusebium errasse, qui longe recentiorum faciat, ratio frigidissima. Nam prius neque probatum est, neque conceditur.

Pag. 29. 23. Μετὰ Ακείσον, ὡς Φασιν.] Infra vox [πληξίππος] virgulis inclusa abundat, desumpta ex loco β' Ιλιάδ', qui hic designatur, Ερμείας δὲ ἀναξ δῶκε Πέλοπι πληξίππω.

Pag. 31. 25. Δείναρχος.] Ex quatuor Dinarchis, quos apud Dionysium Halicarnassensem refert Δῆμος ὁ Μάγνης ἐν πῖς ἑμνύμοις, an tertius illorum Δῆμος τὸ γῆ πωραγματῶν μὲν, τῶν μὲν ἔπος, τῶν δὲ πρῶτα, sit iste poëta, quem innuit Eusebius, viderint eruditi. Nam sane mihi ignotus est.

Pag. 32. 9. Σαρδανάπαλος δὲ πριακός ἢ πῖμπος.] Ita recte in veteri exemplari Georgii. In luctenta vero editione Henrici Stephani apud Diodorum illud πῖμπος deest. quare reponendum. Magno enim historiarum detrimento abest. Ctesias quoque, ex quo Diodorus hanc historiam hausit, xxxv reges Assyriorum, non xxx, ediderat, nimirum quinque minus, quam Africanus, cui cum Ctesia in hoc convenit, quod apud utrumque Teutamus est xxxvi rex à Nino. Quos autem omiserit Ctesias, nescimus.

Ibid. 28. τῶν ἡγεμονίων ἐχόντων τ' Ασίας Ασυρίων ἔτι πλείων τ' χιλίων.] Post hæc Diodori verba subjicit Georgius: Ταῦτα ὁ Διοδώρος ἡμῖν ὡς ἀδιδῶν μὴ δ' ἔτω γαρήνας ἀποφῆνασθαι τὸν τ' βασιλέων δριμύτων, ἢ χρόνος τῶν ἀκριβῶν ποσότης, πρῶτος γοργίας π' αὐτῶν, ἢ ὅτι τίνος ἢ τ' Τροίας τ' Ἑλλάδων ἐφοδ' γεγονεν, ἀλλὰ πάντ' ἀφαιδομῆως Διὰ τὸ τ' παλαιότερον αὐτῶν ἰσορακῶν ἀσύμφωνον. Μένον δὲ ὅτι πλείων τ' αὐτῶν ὁ χρόνος τ' ἀπὸ Νίνης ἢ βασιλέων ἐστίν, ἀπεφῆνασθαι. καὶ ὅτι τῶν Τροίας ἀλωσιν

ὅτι τὸ κ' ἀπὸ Νίνης βασιλευσῶν Ασυρίων Φασὶ γενέσθαι μὲν, ἀπὸ πλείων, ἀλλοῖς ὅτι γοργίας π' αὐτῶν, ὡς μὴ πάντως σωληθίματ'. ὁ γὰρ ταῦτον χρόνος τῶν ἄλλων ἐστὶ συνορακῶν τ' Ασυρίων δριμύτων, ἐκ τῶν ἢ ἐπὶ λογιζομένων ταύτων ἀπὸ Βήλου. εἰ γὰρ τὰ Βήλου νε ἐπὶ ἀφελῶν ἐκ τῶν ἄλλων, πολλοὶς ἐπὶ κατὰ τὸν ἀκριβῆ λόγον ἐλαττωσῆσθαι ἐπὶ τῶν αὐτῶν χρόνον, ἢ μὲν πλείων κατὰ Διοδώρον καὶ τῶν ἀληθῶν ἀάλωσιν Τροίας.

Ibid. 30. ὅτι δὲ ἀσύμφωνος.] Sunt Georgii non Eusebii, qui pro Eusebianis sua supposuit. Nam Diodori & Cephalionis testimonia Eusebium appofuisse ipsemet testis est Georgius, his verbis: ὁ μὲν πῖ Ευσέβιος καί περ πρῶτα μάλιστ' ἐπὶ ταῦτα συλλεξάμενος Φιλοπόνως, καὶ ταῦτα τῶν ἐαυτῶ χρόνικῶν συγγραφέων τὰς π' ἀκριβῶν χρόνους Διοδώρου καὶ Κεφαλαίων, ἐν π' βασιλευσῶν τῶν Ασυρίων δριμύτων περὶ λαθεῖν, ἐπὶ δὲ αὐτῶν, τῶν Κασορι μάλιστ' ἀκολούθησας, καὶ μαρτυρίαν ἀποδείξασθαι αὐτῶν ἐπὶ Φάσκειον ἐπὶ Ασυρίων βασιλεῖς ἀρχαί, καὶ τῶν Διὰ τὸ συμβαλλέσθαι τῶν ἀκριβῶν χρόνων αὐτῶν καὶ τῶν χρόνων ὧν πέπηθεν ἐν πῖς ἀπὸ τ' ἀκριβῶν κατὰ κλυσμὸν, ἕως Αβραάμ, χρόνους, μὴ χρονολογήσας μὲν τ' ἀκριβῶν καὶ τῶν ἑπὶ Αβραάμ. Testimonia igitur Diodori & Cephalionis ab Eusebio produdta Georgius quoque retulit, sed præmissis verbis suis, & Eusebianis omiffis.

Ibid. Κεφαλαίων.] Est Κεφάλων, est & Κεφαλαίαν, eorum ὁ Κεφάλων Γεργίθιος scripsit de adventu Aneæ in Italiam, auctor vetustissimus. Dionysius Halicarnassæus lib. primo: Κεφάλων ὁ Γεργίθιος συγγραφεὺς παλαιὸς πάντων. alibi: ὧν ἐστὶ Κεφάλων τὸ Γεργίθιος, καὶ Ηγήσιππος ὁ ἐπὶ Παλλῶν γοργίας. Verius Hæc videtur nunquam eum legitte, sed à Dionysio accepisse. Cephalon Geργίθιος, qui de adventu Aneæ in Italiam videtur scripsisse. Κεφαλαίων autem ejus fuerit, ne ipse quidem voluit posteritati testatum relinquere. Scripsit αὐτῶν ἰσορακῶν, orsus à Nino, desinens in Alexandro Magno. Opus ejus in ix libros tributum singulos Musa unus cognominis. Homogloriosus fuit, ut qui professus sit in libris suis exemplo Homeri patriam suam tacuisse. Scripsit opus suum in Sicilia illuc ab Hadriano relegatus. Hæc ἐκ Photio & Suida. Sed puerilis fuit Suidæ hallucinatio illa, quod eundem facit Κεφάλωνας, & Κεφαλαίονας, Κεφαλίονας, ἢ Κεφάλων Γεργίθιος, ῥήτωρ, καὶ ἰσορακός, γοργίας ἐπὶ Ασυρίων. ἔφυγε δὲ τῶν περὶ Νίνης ἀπὸ πείρας διωκῶν, ἢ ἰβίωσεν ἐν Σικελίᾳ. Sed ut imperitia non parva est ex duobus unum facere, ita illa major, ei attribueret patriam Gergithum, qui suam patriam ignorari affectavit. Porro tam apud Suidam, quam apud Georgium, Κεφαλίονας, non Κεφαλαίων scribitur. Nos Photium sequimur.

Ibid. 48. Αγαμέμνων δὲ, ἢ Μενέλαος.] Post hoc Comma subjicit Georgius: ἕως τῶν ἡγεμονίων τῶν ἐκ τ' Κεφαλίονος γοργίας π' αὐτῶν Διοδώρου ἀφελῶν πῖς ἀκριβῶν ὅτι γοργίας βυθόμενοι. ὁ μὲν γὰρ π' βασιλεῖς ἀπὸ Νίνης ἢ αὐτῶν δριμύτων, ἢ τῶν ἀλωσιν Τροίας μὲν αὐτῶν πλείων Φησιν, ὡς πῖς ὅτι π' βασιλέως Ασυρίων ταύτων. ὁ δὲ τῶν πάντων καὶ ἀπὸ Βήλου, καὶ τῶν Τροίας ἀλωσιν μὲν πῶτα αὐτῶν. ὅπερ ἀδυνατον. ἵνα γὰρ π' ἀπὸ Βήλου τῖς ὑπολάβοι τ' ταύτων ἀπὸ τῶν ἐπὶ Αβραάμ Σαρδανάπαλλος

καὶ ἔτω ἐλάττωσθε ἡσέπαι χρόνους κεφαλίων (ὡσὺς τὸν Διόδωρον. καὶ ἀπολύτως ἐπὶ τῶν ἀποάντων τὸ ἀποάντων ἐν τῷ ἀμφοτέρων συναρῆ), ἵνα μὴ λέγω καὶ τοῖς ὁμοίοις, ἀλλὰ τὸ μᾶλλον τὸν Διόδωρον τῇ ἀληθείᾳ ὡσεὶ γίνεσθαι πλέον τῷ ἀτῆ εἰρηκότα τὸν ὅλον τῷ Ἀσσυρίων ἀρχῆς χρόνον, καὶ αὐτὸν δὲ Νίνε, ἕως Σαρδαναπαλάδ. Interjecit aliquot, acriter cum Eusebio exproflulat, quod propositis tribus editionibus, Græca LXX interpretum, Hebraica Iudæorum, Hebraica Samaritarum, nullam tamen earum sequitur. præterea, quod reges Assyriorum mutilaverit, ut rationes suas æquaret. Apponam verba: Θαυμάσαι ἢ μεράλως ἐπίσιν, ὡσὺς ὁ αὐτοὺς κατὰ πινας κληθεῖς Φρόνιμοι Εὐσεβίου (δηλαδή κατὰ ἀντίφρασιν) ἔτω ὡσὺς ὁμοίως ταῖς θείαις γραφαῖς ἀντιπροσέειν πεπλομένη, ὅτι πᾶσαν ἀκριβοῦσαν ἐπαγγελία ἀνὰ ἐκλήρη εὔρεσιν, ὡς φησὶν, ἐκ τῆς παρ' Εβραίοις, καὶ Σαμαρείταις, καὶ τῶν ἐβραίου ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἀσσυρίων ἀρχῆς χρόνον, καὶ ἀκριβοῦσαν ὡσὺς τῶν κατὰ τὸν ἀκρίβητον Καὶνῶν ἢ Ἀρφαξάδ ἐμνήσθη. post: διημερητικὸς ἐστὼν ἀριθμὸς κατὰ ἐλάττωσιν Διακρίσεων τῶν ἀπὸ Ἀδάμ, ἕως τῆς ἐκπασιπηροῦ Κωνσταντίνου ἢ μεράλως. ἀντί γὰρ ἐστὶ ἐπὶ τῶν, ἐστὶν ὡσὺς ὁμοίως ταῖς θείαις γραφαῖς ἀντιπροσέειν πεπλομένη, ὅτι πᾶσαν ἀκριβοῦσαν ἐπαγγελία ἀνὰ ἐκλήρη εὔρεσιν, ὡς φησὶν, ἐκ τῆς παρ' Εβραίοις, καὶ Σαμαρείταις, καὶ τῶν ἐβραίου ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἀσσυρίων ἀρχῆς χρόνον, καὶ ἀκριβοῦσαν ὡσὺς τῶν κατὰ τὸν ἀκρίβητον Καὶνῶν ἢ Ἀρφαξάδ ἐμνήσθη.

pag. 33. 13. Τύπε ὁ Παλαμῆδος εὔρε ταῖς γραμμὰς] Apud Cedrenum. Egregium fragmentum. Vide ad numerum MDCXV11.

Ibid. 33. Αδαμῶντα θυράτηρ Ευρυθέως.] Alibi hæc non leges, neque ἐστὶν φαλίδων.

Ibid. 36. Ἰλιον ἦλω τῶ φθινοπώρου ὡσὺς ἕξ ἡμερῶν τῆ χειμερινῆς προπῆς.] Quomodo decem & septem diebus ante brumam, si autumno? Hæc sunt emplastra Georgii. Eusebium scriptum reliquit: Ἰλιον ἦλω ὡσὺς ἕξ ἡμερῶν τῆ φθινοπώρου προπῆς. Sic Ephorus, aut potius ex Ephoro Dionysius Halicarn. lib. primo. & nos fusius. > quanquam apud Dionysium fæda menda librarium inolevit, πλοῦ τῶν τῶ φθινοπώρου, quem Dionysius, sius scriptum reliquerit πλοῦ τῶν τῶ φθινοπώρου. cuius > menda lectorem admonuimus lib. 111 Canonum.

Ibid. 46. [ὡς ἡ κωμωδία.] Hæc inclusa virgulis inepte huc irrepsit, fortasse ex numero MDCXCV1. ὄργη κωμωδία.

Ibid. Μενεσθῶς.] Puto hæc Eusebium ex Africano hausisse. Nam de annis Menesthei aliter sentit in Canone.

Pag. 34. 7. Τα μὲν ἰησθ τῶ Ναυῆ.] Ad finem horum Eusebianorum ita Georgius: Εὰν ἐν καλῶ τὸν Ἀπόστολον τὰ τῶ Κριλίων ἐν ἔτη, καὶ τὰ ὅτι τῶ ἐρήμω μ ἔτη Μαυσέως, ἰησθ τε κς, καὶ τῶ μ ἰησθ πρὸς ἐπιπέδων ἰη, καὶ ἐπὶ Ἡλεί τῶ ἱερέως κ, καὶ Σαδλ μ, Δαυὶδ τε μ, Ἐ Σολομών τῶ σωμαριθμῶσιν, ἔστω ὅτι πᾶς δὲ τῶ δόδο χρόνῶν, ὅτι τῶ τῶ ναῦ κατὰ σκῆλυ, ἐστὼν χηβ. καὶ αὖ ἢ Εὐσεβίου χ, καὶ κατὰ Ἀφρικανόν, ὡσὺς τὰ ψμ. Dinnumeratio annorum ab Exodo, ad conditum Templi, secundum Eusebium DC annorum superatur à rationibus Africani annis cxi. in quibus non video quomodo centum & septuaginta ad DC adjecta non potius DCC-LXX faciant, quam cxi. Objicit enim Eusebium Africano, illum septuaginta addidisse de historia, xl τῶ ἀναρχίας, xx x τῶ ἐβραίων, & præterea c οἰσθεν, de suo, quæ simul fiunt CLXX, non cxi.

Ibid. 15. ὁ ἢ ἱερὸς Ἀπόστολῶ τὰ ἐν ἔτη.] Locum est Actorum x111, 20. qui est crux Chronologorum, ex quorum velitationibus nihil hætenus certi hauriri potuit. Melius & prudentius tacuissent. Ego sapientissime ab Eusebio dictum puto: τῶ Ἀπόστολον ὡσὺς ἀκριβοῦσιν ἐπιπέδων, ἀλλὰ ἐκδοχῆ κωνοπῆ. ut sit numerus pro numero ex usu quotidiano, quo ὅλοσχερῶς, ὡσὺς ἀκριβοῦσιν, aliquam summam enunciamus. Sic apud Demosthenem & Plautum Talentum nominari videmus, ubi non exiguus drachmarum numerus deest, aut superest. & vulgatissima est hæc numerandi κατάχρησις.

Ibid. 18. Ἀπὸ Ἀδάμ, ἕως πέρας τῶ Κριτῶν, καὶ ἀρχῆς Ἡλεί τῶ ἱερέως, ἔτη δ' μδ.] Georgius: Τα κατὰ Ἀφρικανόν δὲ Ἀδάμ, ἕως πέρας καὶ ἀρχῆς Ἡλεί τῶ ἱερέως, ἔτη δ' σ γ β, κατὰ δὲ Εὐσεβίου τὸν Παμφίλο δ' μδ, κατὰ ἢ τῶ ἀκριβῆ, καὶ εὐαγγελικῶ τῶ δόδῶν, καὶ τὸδε τὸ χρονολογῶν, δ' τνβ.

Ibid. 21. Κατὰ τέτταρς ὅσιν χρόνους ὀρθῶς.] Vide Cedrenum 68, 30.

Ibid. 52. τῶ Λυκίων ἀγῶν.] Error Eusebii Λυκία vocantis τὰ Λύκρια. Vide Notas in numerum DCCC-LXXXVI.

Ibid. 54. Τότε Ρόδῶ ἢ νῆσῶ οἰκίσε.] Tam ignota est mihi ista Rhodiensis Lacedæmoniorum colonia, quam auctor Zeuxippus, qui hic citatur.

Ibid. 51. ὅτι τέττα ἢ τῶ Ερεχθειδῶν.] Præpostere posita pro, ἔπι τέττα ἢ τῶ Ἀθηναίων βασιλεία κατελύθη παρ' Ἀθηναίους Ερεχθειδῶν λεγομένη, &c.

Pag. 55. 15. μελόδων.] Bis hic legitur Μελόδων. qui tamen est Μέδων. Est error librarium, non Eusebii.

Ibid. 18. Ευρυθέως.] Ita semper Eusebio, qui Ευρυθένης. Idem error in Latinis Eusebii, non librarium.

Ibid. Τότε ἐκράται.] Fragmentum mutilatum à Cedreno.

Ibid. 26. Ἐν τοῖς χρόνοις Σαδλ.] Est δὲ σασμαππον apud Cedrenum.

Ibid. 31. ἐκ τῶ Διοδώρου.] Hoc fragmentum debemus Eusebio.

Pag. 36. 25. ἐκλεῖπθαι δὲ τῶσ ὀργῶ.] Hoc ego nusquam legere memini. Multa enim nomina habuit, Καρχηδῶν, ὀργῶ, Κακκάβη, Καδμεία, Οινῶσα.

Ibid. 30. εἰσὶν ἐν δὲ Ἀδάμ, ἕως τῶ ἔτος αὐτῶ, ἔτη δ' ςσ.] Georgius de Solomone: εἰσὶν ἐν δὲ Ἀδάμ, ἕως τῶ ἔτος αὐτῶ, ἔτη δ' σσ, καὶ τῶ τῶ Ἀφρικανόν, δ' σς, κατὰ δὲ Εὐσεβίου, δ' ςσ.

Ibid. 31. Εβραίων ἀρχιερεῦσ ἢ δὲ Ἀαρῶν Σαδλ καὶ ἐγνωρίσε.] Georgius: Κατὰ δὲ τῶ ἀκριβῆ λόγον ἰα ἐστὶν ὁ Σαδλ δὲ Ἀαρῶν, ἔτος. α Αάρων. β Ελεάζαρ. γ Φινεῖς. δ Αβισδ. [Αβιστέ] ε Βοχεί. ζ Οζεί. ζ Ηλεί. η Αρχιβάβ. θ Σαμθῆλ. ι Αβιαθέρ. ια Σαδλκ. Sed septimum ab Aaron ponit Nicephorus Patriarcha. Tam ille, quam Eusebius, falluntur. recte Georgius undecimum facit ab Aaron. sed vitioferiem interripit post Ozzi. Ita igitur Sadoc undecimus ab Aaron deprehenditur. 1 Aaron. 11 Eleazar. 111 Phinées. 1v Abisue. v Bokki. vi Ozzi. vii Zariaas. viii Meraioth. ix Amarias. x Achitob. xi Sadoc. At crastus est error immiscere his Samuelem, qui erat Levita & duntaxat. Amram & Isaar ambo filii fuerunt Caath. & Ab Amram deducitur sacerdotalis stirps, ab Isaar autem Levitarum, à quo etiam decimus octavus Sa-

„muel. Ergo Samuel Levita, non Sacerdos. Hieronymus in Jovinianum lib. 1: & Augustin. de quæstion. „veteris Testam. quæstione ultima.

Ibid. 32. *Εἰράμης ἔ Τυρίων βασιλέως θυγατέρας ἔφημερον ὁ Σολομών, ὡς Ταλιανὸς ἰσορεῖ.*] Hoc non extat in libro ad Gentes. Nam alia scripsit Tatianus.

Ibid. 37. *Οὐαφρῆς βασιλεύς τ' Αἰγύπτου.*] Hæc repetit Chronicon Casauboni, sive Fasti Siculi, ut vulgo vocantur. Idem in libris de præpar. Euang. Sed falso. Nam Waphris initium posterius fuit initio Solomonis, annis ccccxxx. Hunc ridiculum anachronismum alibi confutavimus.

Pag. 37. 18. *Ἔτος πλωταῖος ἐστὶ τ' πρώτης οἰκίας.*] Multæ sunt hallucinationes, multa peccata Eusebii. Nullus est auctor, qui levioe studio, & majore securitate iudicii lectorum scripserit, quam hic noster. Nihil tamen ἀπεισκευθῆσθαι ei excidit, quam hoc, quod in manu est, novem tantum reges ex priore familia Regum Lacedæmoniorum fuisse, & una cum illis sex alios altera regia domo regnasse. Non hæc propono, ut confutentur, hoc enim Aretalogi hodierni in re manifesta facere solent: sed ideo, ut hujus scriptoris *Ἰππικάνδωσι* scopuli vitentur, quos imperitis, nisi prius indicati fuerint, difficile est vitare. Nam hodie quot dicta veterum Patrum, tot scita divinæ scripturæ censentur. Hinc larvæ & mendicabula Sophistarum incunabula primorum Eremicolarum ab Essenis repetiverunt, quia Eusebius id dixit: qui quum illud de Essenis scriberet, se competentem mentis non fuisse ex eo ostendit, quod alibi de Essenis, non ut monachis Christianorum, sed ut mere Iudæis loquitur. Nam erratis hujus auctoris ename-randis charta non suffecerit.

Ibid. 39. *Ἔτ' Ἐ Ζοροῦβ τ' Αἰθίοπα.*] 11 Paralip. xiv. 9, 9. in Bibliis Græcis *Σαρῆ*. In Hebr. *שָׂר*.

Pag. 38. 41. *Ἀπὸ Ἰλίου ἀλώσεως, ἕως κτίσεως Ρώμης, γίνοντ' ἔτη ὑμῶν.*] Error librarius. Legendum *ὄσθ'*: nisi alios auctores, quos & Aufonius, sequutus sit, qui ab urbe condita, ad consulatum suum, putat annos mille centum decem octo: quibus detractis de anno Iphiti mclv, in quem incidit consulatus Aufonii, remanet annus Iphiti xxxvii, quo Roma condita fuerit secundum Aufonii sententiam, aut secundum scriptores, quos Aufonius sequitur. Rursus ab initio periodi Iulianæ, ad annum excidii Trojæ, sunt anni 3530. quibus si adjeceris ccccxliv, pervenietur ad annum periodi Julianæ 3974, qui est annus xxxvii Iphiti, ut supra: hoc est annus primus Olympiadis decimæ. Hic solus auctor, quantum meminisse possum, confirmat sententiam Aufonii de primis Urbis Palilibus.

Ibid. 49. *Καὶ ὁ ἡμέτερον δὲ Κανών.*] Non solum Eusebius Chronicon suum, sed & Africanus quoque suum, *Κανόνα* vocavit. item Castor. Eusebius ipse priore libro: *ἔπροι Φασὶ μὲν Σαρδανάπειλον κρατῆσαι τ' Αἰουεῖων δὲ χηρῆς Νίνον, ὡς πρὸς Κῆσωρ, ἐν τῷ Κανόνι αὐτῶν φησὶν ὦδε.* Quod igitur Eusebius ita Chronicon suum vocaverit, exemplo Africani fecit, quem non solum sequutus est, sed totum ejus Chronicon totidem verbis in suum transtulit, extra quam ubi ab eo dissentit. Dissentit autem, quoties aliquorum auctorum testimonia ab Africano producta ipse aut truncare, aut depravare instituit, ut in Dynastiis Ægypti, & regibus Assyriæ fecit.

Ibid. *ἡμέτερον ἢ Κανών.*] In Chronico Latino tamen verbis Africani, quam in Eusebianis vertendis Hieronymus manifesto ostendit, se, quid esset *κανών* Αφρικανῆ, aut *κανών* Ευσεβίος, non intellexisse, quum tamen non alio titulo utrumque Chronicon ab aucto-

ribus suis notatum fuerit. Hoc plus satis mihi mirum videtur.

Ibid. 47. *Ἄπο' ἧ τῶν τῆσδε πρώτης Ολυμπιάδος.*] Hoc est numero dcxi. quod est absurdum. Non enim tunc Hercules potuit esse. Ante hæc multa in codice Georgii de urbis Romæ incunabulis disputantur, sed quæ ad verbum desumpta ex Dionysio Halicarnassensi. Neque vero dubium est, quin Eusebius eadem Dionysiana hoc ipso loco retulerit.

Ibid. *ἄλλοι δὲ ἀπὸ Αεβλίας πηγαῖ τ' ἀγῶνα.*] Multa hic de Olympiadibus dicuntur, quæ alibi non reperias. Quædam autem extant in fragmentis Phlegontis Tralhiani ab eruditò viro Gulielmo Xylandro editis: quæ cum his conferas licet.

Pag. 37. 10. *εὐτ' ἀν ἐν τεύχεσιν.*] Melius apud Phlegontem: *ἐστ' ἀν πεντέτης ἔλθῃ Φιλόφρων ἐνιαυτός.*

Pag. 39. 16. *τ' δὲ ἀγῶνα τέλεκεν Ἰφίτ' Ἡρακλείδης πρὸς Λυκόνεω συγγρῆ.*] Locus insignis. Quæ vocatur prima Olympias, non intelligitur prima tempore, sed dignitate. Prima non potest dici, quia xxvii Olympiades ante hanc celebratæ fuerant. Hæc autem, quæ dicitur prima, erat vicesima octava, quæ confertur in numerum mccxli, de quo detractis xxvii Olympiadibus, aut, quod idem est, annis cviii, reliquetur numerus m c x x x iiii, in quo Lycurgus cum Iphito primam Olympiadem instituerit. Sane eodem numero notatum est, *Lycurgus insignis habetur.* Sed ea Olympias non potuit celebrari, nisi remotissimo termino *ἀπὸ τῶν μετὰ Φερών.* Longe vero ab hac sententia recedit Callimachus, qui non vicesimam octavam Olympiadas, sed quartamdecimam numerari ait eam, quam Coræbus vicit stadio, quæ dicitur prima.

Pag. 45. 11. *ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ. ὅση ἄμεινον.*] Et hic quoque Africani locus insignis est, de Olympiade, sive Tetraeteride Olympia: cujus originem repetit ab Ægyptiis, recte. Inde enim suam Octaeterida hausit Eudoxus, quæ nihil aliud est, quam duæ Tetraeterides Ægyptiæ conjunctæ, embolismo unius mensis pleni interveniente; ut omnino fuerint inenses xlix, & „ quinquagesimo mense instaurarentur ludi Olympici. „ I zetzes cap. xxi Chiliados prima.

Ἐξήλθειτο δὲ ὁ ἀγὼν πεντηκονταμηνιαῖος. „ Tetraeteris igitur Lunarum est mensium Lunarium quadraginta novem, dierum 1446. 23. 1057. hoc est, dierum m c c c x l v i i, minus una sexagesima hora, & paulo amplius. Julianum autem lustrum, quod Bisextum vocatur, est dierum m c c c c i x i. Deductis m c c c x l v i i, supersunt dies x i v, excessus Lustrum Juliani supra Tetraeteridem Lunarem. Ideo Tetraeteris secunda antevertet epocham prioris diebus xiv. Exemplum: Anno Christi m d c ii novilunium fuit die nona Julii. Anno m d c v i novilunium erit die xxvii Junii. a qua, ad ix Julii, intervallum est dierum x i v, sicut erat propositum. Hæc est vera Olympias, sive Tetraeteris Græca. Sed nunquam Tetraeterides anticipabant ix diem Julii, in qua erat *πένητον Φερών.* Quod ne fieret, intercalabatur mensis plenus dierum scilicet xxix. Ita anno Christi m d c i i, novilunium Olympiadis embolimæ erat xxv Julii, non xxvi Junii. Quum igitur Græcorum menses populares essent omnes pleni, ideo necessario annus erat cccxlx dierum, quatuor anni m c c c c x l. Sed Tetraeteris Lunarum est dierum m c c c c x l v i i. Ergo septem diebus Tetraeteris Lunarum excedit quadriennium Græcum civile. Propterea ultra cccxlx dies, bidui appendix adhibebatur fini singulorum annorum post *πεντακάθε Πρωσιδεῶν*, quæ dicebantur *ἀναρχοὶ ἡμέραι*: quia tunc nullus erat Magistratus Athenis, quod illud biduum comitiis creandorum magistratuum

stratum dicatum esset. Quia vero excessus Tetraeteridos Lunaris est v11 dierum, non v111, unus annus non CCCLXII, sed CCCLXI dierumerat. Nihilominus tamen ultimus quoque annus habebat suam appendicem bidui: sed unus mensis fiebat cavus, hoc est xxix dierum tantum. Is erat Βακδρομιών: cuius δατέρα ισχυμύς dicebatur τριτη ισχυμύς. Hæc plenius primo de Emendatione temporum à nobis demonstrata sunt, & in Canonibus: quorum ne minima quidem aura animos etiam doctissimorum afflaverat. quæ quum sit præstantissima doctrina, hæc tamen neminem sui amantem nacta est, ne familiarem quidem. Perinde enim hodie ignoratur, ac si nihil unquam à nobis de ea dictum esset. Nam qui se Mathematicos dicunt, ii harum rerum supra omnes imperitissimi sunt: neque ullo sensu hujus tam præstantis studii tanguntur, propter incitiam meliorum literarum. Recte igitur colligit Africanus de doctrina Tetraeteridos: sed peccat cum vetustissimis, qui annum lunarem nondum recte comprehenderant, eumque definiabant dierum 354. Hor. 8. 40. quum juxta Hipparchum, & veteres Judæos, sit hor. 8. 48. 40. juxta recentiores. hor. 8. 48. 38.

Ibid. 12. ἡ γὰρ σελήνη κυρίως Ολυμπιάς πέρ' Ἑλλησι καλεῖται.] Ex eodem fonte Cedrenus: Ἰωαθὴμ ὁ ἕως Οζις ἔτη 15. Ἐπὶ τὰς τῶ πρώτῳ ἔτ' Ἰφίτῳ τὰς Ολυμπιάδας ἐπέσησεν, ὅ ἐστι τετραετηρικός χρόνος. Πάρ' Αἰγυπτίοις ἡ κυρίως Ολυμπιάς ἡ σελήνη καλεῖται, διὰ τὸ κατὰ μῶα περιπαλεῖν τὸν ζωδιακὸν κύκλον, ὃν οἱ παλαιοὶ Ολυμπυ καλεῖσι. Proculdubio ex Canone Africani. Nuspiam tamen legimus ab Ægyptiis ita Lunam vocatam.

Ibid. 15. αὐτὴ γὰρ διπὸ Καρκίνου ἔ' ἰδί' οἴκῳ.] Notum ex elementis Genethliaces τὸν οἶον τ' σελήνης εἶναι τὸν Καρκίνον, ὡς περὶ τ' ἡλίου τὸν Λέοντα.

Ibid. 16. ἡ διπὸ κέντηξ] Nimirum Θερνῆ. Erat autem, ut vetustas pleraque omnis credidit, in 1x die Quintilis Iuliani. Hoc nullies à nobis dictum. Egregia sunt hæc, quæ doctrinam nostram confirmant. Nam anno primo Iphiti Luna in 1x die Iulii constituit neomeniam primi mensis Olympici. Olympias autem prima celebrata xx11 die Iulii. Adeo vera sunt, quæ disputando eruimus, ut sine ullo labore nostro hic ultro sese offerant.

Ibid. ἐν νυχθημέροις κδ, ἢ λεπτοῖς λγ. γ] Hæc ego non intelligo. Nam præter dies κδ, habet minus, quam λβ λεπτὰ ἡμερήσια.

Ibid. ἐν νυχθημέροις τρε. δ.] τὸ δ' est τὸ τετάρτημύριον, nempe sex horæ, quæ post quadriennium Iulianum aggregatæ constituunt diem, quem vulgus Bixtum vocat.

Ibid. 17. ὡς λέπειται τὸν σελλωιακὸν ἐνιαυτὸν τὴν ἡλιακὴν νυχθημέραν ἢ ὡρας κα. λεπτὰ κδ.] Si excessus Solis supra Lunam esset dierum 10. hor. 21. 29. ut ipse vult, is quadruplatus in Tetraeteride esset dierum 43. hor. 13. 56. quæ detracta de Lustro Iuliano dierum 1461 relinquunt Tetraeterida Lunarem Africani dierum 1417. hor. 10. 4. quæ deducta de vera Tetraeteride Lunari 1446. 23. 1057, relinqueret dies 29. hor. 13. 585. modum mensis Lunaris, quem tamen jam definiaverat dierum quidem totidem, sed horarum, & scrupulorum pauciorum. quod est absurdum.

Ibid. 18. σελλωιακὸν α.] Non intellexit Africanus, aut potius mutila sunt hæc. Nam in Tetraeteride Lunari non satis est esse quatuor annos Lunares. Accedere enim debet σελήνιον α, sive unus mensis. Hoc est, quod aut non bene reddidit Africanus, aut librarius omisit. Ita igitur dicendum fuit: Tetraeteris est dierum 1417,

hor. 11. 264. & præterea σελήνιον α, nimirum dierum 29. 12. 793. quæ simul componunt Tetraeterida Lunarem dierum 1446. 23. 1057. Hoc est, dierum 1447. fere.

Pag. 45. 18. ἐν δὲ Ολυμπιάσι β ζίνονται σελήνια 9^β. νυχθημέρα ἢ α. λβ κδ.] Verissime, siquidem β, pro α legatur. Duplicata enim Tetraeteridi sive Olympiadi, quam diximus esse dierum 1447, accedat mensis plenus civilis. fiet numerus propositus dierum, 2924.

Ibid. 19. Τῶν ἢ πρὸ πῖς Αθηναίων Ολυμπιάδων.] Elidensium proprium erat Olympiadas in fastos referre. sed & Athenienses idem faciebant in Fastis suorum ἀρχόντων, ut à nobis factum in nostra collectione Olympiadum Græca.

Ibid. 20. εαδιονύκται σμη.] Hæc perspicue illustrantur ad numerum MMCXXXV11. Depravati vero sunt numeri σμη pro σμη, & Μμδ pro ΜΓε.

Pag. 46. 13. Αναγκαῖον ἢ οἴμαι.] Quarit quomodo factum, ut, quum constet Sardanapali exitum imperio Assyriorum finem fecisse, tamen scriptura aliorum regum Assyriae meminerit, Teglatphalassari, Salmanassari, Sancheribi. Ratio, quam hic adfert Eusebius, frigidissima est. Nos in Canonibus veram reddimus. Frustrum hujus Fragmenti Eusebiani reperies in quilibet Cedreni 88, 54.

Ibid. 24. ὅτι Νίνον τ' Αλαδεξάμλον πλὴ βασιλείαν πρὸ Σαρδαναπάλα.] De hoc Nino successore Sardanapali ex quorundam sententia verba fecimus alibi. quem potius ego putarim fuisse exiis, qui posteritati Salmanassari, & Sancheribi successerunt. Sub hoc Nino, si quidem fuit, omnino prophetavit Jonas. Mentio hujus Nini etiam extat in Excerptis Barbarolatinis.

Ibid. 29. τὰ διπὸ Ναβονασάρ.] De hoc præstantissimo Canonio satis disputatum in Canonibus Isagogicis: atque ibidem quæ errata intervenerint, & quomodo ea corrigenda, à nobis eadem opera demonstratum. In eo annus primus imperii Asiatici Cyri init à xx11 anno regni Persarum. Itaque asinina plane est incitiam illa, quæ annum primum Cyri à Scriptura designatum putat ab initio regni ejus Persici. Hæc cum risu, ut digna sunt, à nobis exhibitata, atque cum Dariis Astyagibus in insulas Chronologorum, vel potius προνοληρολόγων relegata. Porro vitiose Georgius statuit initium Nabonassari in anno Mundi secundum rationes Septuaginta interpretum, δ. ψμς, 4764 alibi 4747. Sed strenue nugatur. Nam ab Adam, ad natalē Christi Dionysianum, sunt anni 5500, secundum rationes Lxx, quas sequitur Georgius. A Nabonassari autem initio, ad primum Natalem Christi Dionysianum, inter sunt anni Iuliani 746, dies 303. Deductis igitur 746 annis absolutis de epocha Christi 5501, relinquitur annus ab Adam 4755. Octo igitur, aut novem annis hallucinatus est noster Syncellus: qui alioqui habuit non mediocrem usum doctrinae temporum.

Pag. 47. 40. ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ. Εως τ' εδὲ.] Quia in fine ait de Grato & Seleuco Coss. explicantur iis, quæ ad numerum MMCXXXV11 diximus.

Ibid. 45. ὅπερ λω Αντωνίνου ἢ Αυγύτου.] Leges: ὅπερ λω Αντωνίνου ἢ ἰὺ Αυείτου. id est Ελαρμδάλου.

Ibid. 46. ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Αρκτίν.] In hac Miscellarium urbium conditus refertur, quorum nulla mentio in Canone, Pandosia, Metaponti, Trapezuntis.

Pag. 50. 10. Ἐεργίς ποιητὴς ἐγνωρίζετο Πυθαγόρου διδάσκαλα.] Duo ultima non convertit Hieronymus.

Ibid.

Ibid. 11. Πολυκράτης Σαμίων τυραννῶν ἀνεστύ-
ρωθή.] Omisium ab Hieronymo. Historia apud
Herodot.

Ibid. 13. Λέανναν μόνω ἐπὶ ἄραν ἐκόνι Ἀθηναίῳι
ἐτίμησαν.] Unam inter meretrices Leannam Athenien-
ses anea statua honorarunt. Pausanias quoque; πλὴν Λέαν-
ναν χαλκῶν Ἀθηνησιν ἐσηκέναι memorat: quum tam-
en Lactantius Leannæ bestia, cujus nomen ea mu-
lier gerebat, simulacrum Athenienses in ejus memo-
riam statuisse scribat. Hoc comma, & sequens, Hiero-
nymus omisit.

Ibid. 14. ἄγλωπτον δὲ πῶτῳ παρεζωγράφησαν.]
Statuæ aliquando hiulco ore fiebant, ita ut earum lin-
gua appareret. Sic Leannæ statua femiliante rictu posi-
ta, ut vacuum à lingua ostenderetur. Verosi quoque sta-
tua lingua inaurata ab Atheniensibus posita. auctor Pli-
nius. Igitur ore hiante. Epistola Hieremias in Apo-
crypho Baruch ait Deorum linguas ab artificibus ex-
poliri. Ergo linguæ illæ ostendebantur. γλῶσσα γδ
αὐτῶν ἐστὶ καλεῖσθαι μὴ ὑπὸ τήκην.

Ibid. 23. ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Τῆς Αἰγύπτου σεισμῶν.]
Omisium in Canone, ut innumera alia, quæ de indu-
stria Hieronymus insuper habuit. Historia militiigno-
ta, quam scire plurimi fecerim.

Ibid. 33. Πυθαγόρας ὁ Σάμιος.] Iste fuit pugil
inter pueros: è quorum cœtu exhibitatus mox ad viros
aggregatus vicit. Epigramma in illum:

Οὗτος Πυθαγόρας ἐς Ολύμπια παρὸν ἄνητος
Ἦλυθε Πυθαγόρας ὁ Κράτω Σάμιος.

Vide Laërtium. Hic locus jam a vo Hieronymi depra-
vatus fuisse videtur. Ideo Hieronymo ob difficultatem
omissus.

Ibid. 34. Ολυμπία θησαν ἐκρήθη παίδων πυγμῶν.]
Portentose deformatus locus, qui sane ita legendus:
ὀλυμπίασιν ὑπεκρήθη παίδων, ὡς ἀπαλός. πρῶτος
ἄνδρας. Qui nomen suum dant alicui cœtui,
dicuntur ἐγκρίνεσθαι. Inde ἐγκρησις τῆς Ολυμπίας,
αθλήτων, apud Philostratum. Contrarium ἐγκρί-
νεσθαι. Josephus in capite de Essenis 729: ὁ δὲ ἐκκριθεὶς
οἰκτιρῶ πολλὰ κίς μὲν Διὰ Φθέρει. Hoc Laërtius
dixit ἐκριφθῆναι. loquens de hoc Pythagora. ἐκριφθῆ-
ναί τε ἐκ τῶν παίδων καὶ χλωδαοθέντα, αὐτίκα πρῶτος
ἄνδρας καὶ νικῆσαι. Eusebius ait ὡς ἀπαλὸν
ἐκκριθῆναι, tanquam mollem & effeminatum, propter
ea καμῆτης dicitur in Epigrammate.

Ibid. πρῶτος τῶν ἀνδρῶν.] Legendum: πρῶ-
τος, ut ex Laërtio discere potuisti. Adde etiam Epi-
gramma hoc in eundem:

Πυθαγόρην πῆλ, Πυθαγόρην, ὃ ξῆνε, καμῆτῳ
Ἀδόμῳ πικτῶν ἐκατέχεις Σάμιον,
Πυθαγόρης ἐγὼ ἐμί. τὰ δὲ ἔργα μὲν ἐπὶ ἔροισι
Ἠλείων, Φήσεις αὐτὸν ἄπειρα λέγειν.

Ibid. 34. Κατὰ πλὴν τῶν Ολυμπιαδῶν.] Aliter Laër-
tius: ἐν τεχνῶν πικτῶν κατὰ πλὴν ὀγδοῦν καὶ πε-
τεκαεσίων Ολυμπιαδῶν.

Ibid. 35. Ἀρχίων Φιλαλεύς] Ἀρχίων Philostrato,
Ἀρχίων Pausania dicitur in Arcadicis, qui mira-
bilem hujus Pancratiæ exitum refert. Quum de
palmario cum antagōista suo certaret, ab eo comprehensus
& humiliatus, pedibus per murea nexis, bra-
chio in guttur Arrhachionis immisso, jam agens ani-
mam, adversarii prius pollice pedis contracto, ab eo
suffocatus enervum edidit. Adversarius quoque mox
impatencia doloris ex digito pedis contracto & ipse

expiravit. Mortuum Arrhachiona Hellenodica victo-
rem pronunciarunt, cadavere ejus coronato.

Ibid. τὸ τρίτον νικῶν.] Duas enim victorias O-
lympicas adeptus erat ante hanc, quæ mortuo illi con-
tingit Olympiade LIV. Pausanias: Τῶν ἑτῶν Ἀρχίωνι ἐγένε-
τον Ολυμπικῶν νίκων δύο μὲν Ολυμπιασιν [ταῖς] πρῶ-
τῆς τετάρτης καὶ πεντηκστῆς [Ολυμπιάδων] ἐγένετο δὲ
ἐν αὐτῇ καὶ δικαίῳ ἐκ τῆς Ἑλληνοδικῶν, καὶ Ἀρχίων-
ος αὐτῶν τῆς τρίτης.

Ibid. Νικηθεὶς ἀπέθανεν.] In aliis fragmentis
Λιλαθείς. Cum adversario autem Διὰ τὸ πρῶτον βρα-
χεύεσθαι conferuit manum. Παρὰ βραχεύεσθαι dicitur
tur, quibus per vim aufertur palmarium, quod ver-
bum extat in Epistola Apostoli ad Galatas. Nam qui
poterat victori praripere palmarium, is erat victor.
Et hoc dicebatur πρῶτον βραχεύειν, πρῶτον
τὸ κῆπτον. τὸ πρὸς τῶν τετάρτων, πρὸς τῶν βρα-
χεύειν συμπλέκεσθαι. ἑπὶ τετάρτων, ἑπὶ φοίνικι, ἑπὶ
κατὶνῶν μάχεσθαι.

Ibid. Φθασὴν ἀπέπασαι τῶν ἀνταγωνιστῶν
Κλεομάνους] Pausanias fatetur se τῶν ἀνταγωνιστῶν
nomen ignorasse, quum ait, ὅτις δὲ ὁ ἀνταγωνιστῶν
μῦθος.

Ibid. 36. Τῶν πρὸς ὑπὸ αὐτῶν.] Locus mutilus,
διακτύλε τῶν κατὰ κλαοθέντων. Historiam pete ex
Pausania in Arcadicis: item ex collectaneis Olympi-
adum nostris, Olympiade LIV. Hæc quoque omisit
Hieronymus ob obscuritatem.

Ibid. 51. Ερῶσις Ἀλλω Διὰ βῆσιν μετὰ ἄλλω δυνάμιν
καταλύσει.] Simile oraculum ἀνιγματοπῶδες, vel po-
tius ἀμφίβολον, Alexandro Ætolo redditum:

Γαυδοσία τρικλάωνε πῶτε πῶτε λαὸν ὀλέσεις.
interpretatus est de pernicie hostium, non autem suo-
rum, ὅτις πατήρη δόξας τῶν πολεμίων, ἐπὶ οἰκείων, φθο-
ρὰν δηλεῖσθαι.

Pag. 53. 10. Νάξιοι ἐθαλασοκράτησαν.] Omis-
sum in Canone ab Hieronymo.

Ibid. 14. Καὶ ὁ Μηδικὸς πόλεμος ἐπάουται.] Hæc
extant in Canone. Reliqua hujus περὶ τριποπες
omisit Hieronymus propter obscuritatem. Φιβάλειον fi-
cum mentio Aristophani Ἀχαρνέων. Erant caicæ,
quæ propter præstantiam ad cæteras nationes expor-
tabantur. Quum eas aliquando vidisset Xerxes, jura-
vit se non prius τὰς Φιβάλας gustaturum, quam ter-
ra, quæ eas fert, potitus esset. Plutarchus Apollhēg-
matis: Ἀπικῶς δὲ ἰσχυράς σὺν αὐτῶν Φαγαῖν ὠ-
νίης κερμαθείας, ἀλλ' ὅταν πλὴν φέρων κτήσται
χοίρων. Hinc ergo Comici Attici ludentes, ut solet,
dicebant τῶν Μηδικῶν πόλεμον διὰ Φιβάλας ἰσχυράς
συσῆναι. Quia, inquam, obscurus locus visus Hiero-
nymo, propterea ab eo omisus.

Ἐν Ἰταλίᾳ * Καμπατωνῶν.] Absq; Latinis Hiero-
nymus foret, nemo divinaffet legendum Καμπατωνῶν.

Ibid. 24. ἐν Αἰγύπτῳ μυθηῖς.] Hæc verba virgu-
lis inclusa vereor, ne sint Panodori Monachi, Chrono-
logi eruditi. Nam ea conveniunt iis, quæ idem Pa-
nodorus citabat ex Zosimo de Alchymia. Tamen, si ve
Panodori, si ve Eusebii, digna erant, quæ hic locum
habent. Certissimum quidem est Denocritum in
Ægypto fuisse, tum aliorum, tum ipsius testimonio.
Verba ejus: Ταδε λέγει Δημόκριτος. Εγὼ τῶν κατ'
ἐμαυτὸν ἀνθρώπων γῆν πλείστην ἐπεπλανησάμην,
ἰσορέων τα μήκιστα, καὶ ἀερας τε καὶ γέρας πλείστας εἶ-
δον, καὶ λογίων ἀνθρώπων πλείστων ἐσήκουσα, καὶ γράμ-
ματων

μέων σωθέειν μὲν ἀπιδέξιον εἰδείς κω με παρήλαξεν, εἰδὲ οἱ Αἰγυπτίων καλεόμενοι Ἀρπεδονάπται. σὺ πῶσδε ὄπτιπασιν ἐπὶ ἔπαι ὀχδοήκεντα ὄπτι ξένης ἐγρήθην. Addit Clemens: ἐπήλθε γὰρ Βαβυλωνία τε, καὶ Περσίδα, καὶ Αἰγυπτίον.

Ibid. 26. ἐν οἷς ἡ Μαρία τις Εβραία σοφή.] Hoc apud alios auctores non reperies.

Ibid. καὶ Γαμυλῶνης σωτέγραψε περὶ χροσῶ καὶ ἀρχύρα.] Et hæc quoque hic tantum inveniuntur.

Ibid. 41. ὑπὸ Ὀσάνης τῷ Μήδῳ.] Ostanem Perfam Magum fuisse uno ore omnes scriptores, qui de eo loquuntur, prodidere. sed in Ægypto fuisse, idque temporibus Democriti, quum longe antiquior videatur, haud scio, an fidem mereat. Ab illo Ostane omnis schola Magorum apud Perfam dicti sunt Ὀσάναι.

Ibid. 55. Κατὰ τῶν πρώτων φασι γενέσθαι Δικτατωρα Ρωμαίοις. Τιθέριον Μάρκιον.] Est inscitia, καὶ ἀνιστορησία.

Pag. 54. 8. τὸ λεγόμενον ἱερὸν πῶλον.] Duo sacra bella. prius hoc, cujus meminit etiam Plutarchus in Pericle. alterum sub Philippo Alexandri Magni patre. Utrunque propter templum Delphicum.

Ibid. 13. ὡς ὑπερῶσιν Ἀσπασίαν τὴν γαμετὴν αὐτῶ.] Notissimi sunt versus Aristophanis Ἀχαρνέυσι:

Πόρνον δὲ Σιμαίτην ἰόντες Μεγαράδῃ
Νεανίαν κλέπτεισι μεθυσσάμενοι.
Καὶ οἱ Μεγαρεῖς πεφυσσάμενοι
Ἀντιξέκλεψαν Ἀσπασίας πόρνα δύο.
Κάνηθη δὲ ἀρχὴ καὶ πόλεμος κατέρραθη
Ἐλλήσι πᾶσιν ἐκ τριῶν λακκαερίων.

Ibid. 29. Χοιρίλ, καὶ Πρόνικ.] Ex Latinis Hieronymi legendum Φρόνικ.

Ibid. 46. Τότε δὴ καὶ Πολυδάμας Σκληροσάει.] Vide omnino Suidam Πολυδάμας.

Pag. 55. 2. περὶ εὐχομελίας ἔπει αὐτῶ.] Ridiculum. imo ἔπει ε, τλῆ.

Ibid. 5. ἠνίκά καὶ Ὀλυμπιάδι μιχθεῖς.] Hæc fabula extat etiam apud Cædicium, 124. 14.

Ibid. 9. Δαρῆ, Ἀρμοσίμω.] Ita etiam paulo post, ne quis erratum librarii putet. Nullum scriptorem vidi, in quo non legatur Δαρῆ, Ἀρσίμω, non Ἀρμοσίμω. & ita infra.

Ibid. 14. ἐν τῷ ναῶ τῷ ὑπὸ Σαμαρείων νῦν προσκυνομένῳ.] Atqui quum illa scriberet Eusebius, dirutum erat illud templum. Quomodo igitur νῦν προσκυνομένον? An quia Samaritæ tempore Eusebii in monte Garizim adorabant, ut hæctenus adorant, ideo statim sequitur templum à Sanbelieto ibi constructum adhuc extare?

Ibid. 39. δι' Ἀσπασίας πόρνας β, καὶ σήλας.] Scribendum: δι' Ἀσπασίας πόρνας β, καὶ σήλας. Duas enim Asprias rapuerunt Megarenses. σήλας autem intelligit πρὸς ἠφίσματα Atheniensium in Megareas, quibus aditu Athenarum, & portibus Atheniensium interdicebatur.

Ibid. 47. ἐπὶ τῷ Ῥόδι ἐκ τῶν τριπόλεως εἰς μίαν ἐσωήθησαν πόλιν.] Tres urbes Rhodi nominat Homerus Ἰλιάδ. β. Λίνδον, Ἰηλυσάνθη, καὶ Ῥοδὸν ἐν τῷ Κάρμυρι. Ex tribus illis urbibus in unam convenerunt, quæ ab Insula hæctenus Rhodus appellatur. Hoc contigit Peloponnesiaco bello. Strabo: ἡ δὲ νῦν πόλις ἐκ τῶν κτῶν

τὰ Πελοποννησιακὰ ὑπὸ τῷ αὐτῷ ἀρχαίῳ, ὡς Φασιν, ὑφ' ἧς ὁ Περραιῶς. Sed Eusebius confert in annum expeditionis Cyri minoris, numero MDCXVI. Improperie vero ἐκ τριπόλεως, ἀντὶ τῶν τριῶν πόλεων. Nam potius Rhodus ipsa vocanda τριπολις, quod ex tribus urbibus constata esset.

Ibid. ἔπει τῷ.] Proculdubio est epocha Cyri ab initio imperii Persici & Olympiadis LV. Sed est biennii metachronismus. Nam si ad numerum MCCCCLVII, qui initio Cyri congruit, accedant anni CLVII, pervenietur ad numerum MDCXIV, non MDCXVI. Dicamus igitur non anno expeditionis Cyri minoris, sed biennio ante Rhodum ex tribus urbibus in unam convenisse, paulo post finem belli Peloponnesiæ.

Ibid. 48. ὡς ἰσορῶν Ξενοφῶν *.] Perspicuum est deesse, ὁ συγγραψάμενος.

Ibid. 49. οὐλοπυγῶν καὶ κηρύκων ἀγῶν.] Certabant stantes in ea Ara, in qua nulla victima immolabatur. Pausanias: ἐστὶ δὲ βωμός ἐν τῇ Ἀλτῇ τῇ εἰσόδῳ πηλίσιον τῆς ἀγῶνης εἰς τὸ εἰδίον. ὄπτι τὰς θεῶν μὲν οὐδὲν ἴσασιν ἠεὶ οἱ, οὐλοπυγῶν δὲ ἐφεσθῆσαν αὐτῶ, καὶ τοῖς κηρύκων ἀγωνίζεσθαι καθέστηκε. Certamen erat, verba, cominata, & versus contento spiritu, & voce editissima efferre. iique vocabantur ἐνεῶνιοι κηρύκων πόδες. Galenus: εἰάν τις ἡ ὁ δὲ τῶν ἄλλων ἢ μέγας, ἢ μόνον μεγαλοφώνος ἐργάζεται ὄπτι ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ οὐλοπυγῶν οὐλοπυγῶν, ὡς οἱ κηρύκες, ὅταν τὸ καλὸν μῶρον πόδα λέγῃ. Item loquens περὶ τῶν εἰσπνεύσεως. δὲ ὅταν αὐτῆς μάλα αὐληταί, καὶ οὐλοπυγῶν ὅταν τὸ καλὸν μῶρον πόδα μέλλῃ ἐρεῖν. Sed quamvis cominata, quæcunque ad vocis certamen præferbantur, ut ἀκῆτε λέως, & si qua sunt ejusmodi, πόδες vocabantur, tamen proprie πῶς ἐνεῶνιοι dicebatur, quem ultimum intensa voce proferebant. Lucianus in Demonacte: ἐπὶ τῶν πῶς οὐλοπυγῶν πῶς τὸν ἐνεῶνιον τῶν κηρύκων πόδα, λέγει μὲν εἰς τὸ καλλίστων Ἀθλων τῶν τῶν. Καρὸς δὲ καλῆς μῆκετι μέλλαν. In verbis Galeni expromendis ridiculus est Mercurialis, qui ait Dicere pedem, nihil aliud esse, quam sonare, vel cantu vehementissimo ad pedes, vel in pugna, vel in cursu agendo movendos inflammare. Quod ne Oedipus quidem intellexerit. Tamen nemo est qui de alienis erroribus magis triumphet.

Pag. 59. 9. περὶ τῶν Μακεδόνων βασιλέων ἐκ τῶν Δεξιπῶν.] Hoc longissimum & præstantissimum fragmentum multa quidem præclara continet, quæ alibi non reperiuntur: longe vero ab iis discedit, ex quibus Eusebius suos Macedonicos Reges deprompsit. Sed is est mos Eusebii, etiam discrepantibus veterum de eadem re testimoniis propositis, liberum lectoris arbitrio relinquere, quid velit sequi. Et certe, ut dixi, magna discrepantia est inter Eusebium, & Dexippum de successione & annis horum Regum. Eusebius ab initio Carani, ad initium Alexandri, colligit annos CCCCLXXVII: Dexippus CCCXCVI. Differentia, anni LXXXI. Infra: πῶς δὲ Μακεδόνων βασιλείας κατέλαβεν ἀπὸ Καρῶν, ἕως Ἀλεξάνδρου, ἐπὶ οἷν. Adeo incertum est horum Regum tempus.

Ibid. ἐκ τῶν Δεξιπῶν. ἢ Δεξιπῶν Ἐρῆνιος sub Valeriano, Gallieno, Claudio, & Aureliano scripsit τὰ μὲν Ἀλεξάνδρου ἐν λόγοις τῶν τῶν. ex quibus sine dubio hæc desumpta sunt. Nam ἐν συντομῇ præmissis τῶν

τὸς ἀπὸ Κερεινῶν, μέγιστος πλοῦτῆς Ἀλεξάνδρου. Scriptit & ἔπερον σὺντομον ἰσραηλῶν μέγιστος τῆς Κλαυδίου δὲ δὲχῆς, ut testatur Photius.

Ibid. 43. Καὶ ἀναγρηθεὶς ὑπὸ Παυπίνου κατὰ πλὴν ἑὶ Ολυμπιάδα δὲχομνίω.] Legendum ἑὶ Ολυμπιάδ.

Ibid. 45. τὸ δὲχῆς Ἀλεξάνδρου γίνεται χρῆσιμος, ἀπὸ μὲν οὐ Ολυμπιάδου καὶ αὐτῆς δὲχομνίης, ἔτη ὑκ.] Error five Scriptoris, five librarii. Legendum enim ὑμα.

Ibid. ἀπὸ δὲ Τροίας ἀλώσεως, ἔτη ὑ.] Error errore cumlatus. Lege, ἀπὸ τῆς Τροίας ἀλώσεως, μέγιστος Ἀλεξάνδρου, ἔτη ὑκ.

Ibid. Ἀλέξανδρος αὐτὸν ἐκείνους ἔτα.] Hæc quoque iteravit Cedrenus, 124, 40. addito etiam Dexippi nomine: ὡς γὰρ Δέξιππος ἰσραηλῶν, πᾶσιν ἀσκησιν ἠσκηθη σωματικῶς Ἀριστέλους γησιώτατος γεροντὸς Φοιητῆς, &c.

Pag. 58. 1. ἀπὸ τῆς δὲχῆς οὐ τὰς οἰαζομένους κατόνοες.] Hæc virgulis inclusa puto esse à Georgio. Neque vero dubitandum.

Pag. 58. & 59. 1. Κατὰ τὸς χρῆσιμος Μακκαβαίων.] Emplastrum Georgii.

Pag. 59. 3. Ἀμιλίος γὰρ Μάρκου Ρωμαίων ὑπατο.] Imo Δούκιος, non Μάρκος.

Ibid. 11. καὶ τῶν γὰρ τὸν βασιλεῖα Γαλινα.] Γενλιανὸν alii.

Ibid. 30. λωκίας καὶ τραχίας ἀσπίδας.] Legendum fortasse, Θρακίας ἀσπίδας. Sic contra in Canone perperam editum erat Thracia, Cilicia, pro Trachea Cilicia, numero MMLXXIX.

Pag. 64. 54. ὅς ἐν Γόνασι τραφῆς τῆς Οετῆλιας Γονάτας ἐπεκλήθη.] Idem supra pag. 49, 20. Γόναι, & Γόνα ea urbs vocata fuit. Unde οἱ πολῖται vocantur Γονᾶται. quod ὁ δὲσλοζον dicit esse Stephanus. Ego quoque idem sentio.

Pag. 65. 7. ὡς αὐτῆς χεδὸν γεροντὸς τῆς Ρώμης.] Non profecto Pyrrhus χεδὸν ἐγγύετο πρὸς αὐτῆς τῆς Ρώμης, sed potius Annibal.

Ibid. στρατηγὸς τῆς Κορηλίας Τερτέλλος ἔκ καὶ τῶν ὑπάτων ἔχοντος ἀξίαν.] Iste Consul omnium Fastorum Consularium, quam rerum Pyrrhi gestarum perito ignotus est.

Pag. 66. 52. Ἀστυνάξ ὁ Μιλήσιος πικροκρίωνος νικῶν τὸν τριπύ.] Hujus Astyanactis mentio in Theocriteis Scholiis, Edyllio iv. sed apud Athenæum lib. x. vocatur Ἀστυδάμας. Ἀστυδάμας δὲ ὁ Μιλήσιος τριπύ οὐκ ἔστιν ἀστυνάξ, ἀλλὰ τὸ ἐξ ἑστῆς πικροκρίωνος, &c. Theocritus, quod alii Astyanacti Milelio, id Ἄγωνι attribuit, omnino vide quæ ille Scholiastes de Astyanacte dicit. Invenies idem convenire Astydamanti apud Athenæum.

Pag. 67. 1. Ρωμαῖοι Μάρσις.] Ad numerum ΑΨΕ invenies correctum: Ομῆρος καὶ Περίγρος παρεσήσαντο.

Ibid. 4. Ρωμαῖοι Σαυιτῶν Ἀράδων.] Fortasse Σαυιτῶν, καὶ Καλαβρῶν.

Ibid. 15. δούπερος μὲν Ἀπώνου Ουαλέριος.] Hunc Apionem ignoramus. Ουαλέριος autem is est Q. Valerius Falto.

Ibid. 17. ἠνίκα καὶ Τέλλος ὑπατο.] Legendum Δερίλιος.

Ibid. 23. Γαλαρῆς καλῆντες αὐτῆς.] Hoc nuf-

piam legere memini. Nescio, an ituc factant ea, quæ ex Hieronymo protulimus ad numerum MDCCXXV, de Gallis evirandis. Sed non videtur, & sane falsum est ullos homines in bello captos, & in servitutem redactos à Romanis Gallarios dictos fuisse. De Brutianis simile habes apud Gellium.

Ibid. 26. μέθ' ὃν Ἀλιέτας, καὶ Κράτης.] Lege: Ἀριέστας.

Pag. 69. 4. Τότε καὶ Ἀρχιμήδης γεωμέτρης τοῖς μηχανήμασιν ἀπέπεισε.] Præter Plutarchum in Marcello, vide necessario Tzetzem Chilid. λε. ubi illud πᾶν βῶν, καὶ χαρσίονι τὸν γὰρ κινήσω πᾶσιν, pauci assequuntur. Nam machina illa, qua naves in sublime raptas in profundum dejiciebat, dicebatur χαρσίον. Erat autem instar tollenonis, five κηλωνεία. Hoc colligitur ex veteri inscriptione, quæ in schediis Fulvii Ursini reperta est. C. GÆSIUS. C. F. OUF. P. P. PONDERARIUM. S. P. P. S. F. ET. CHARISTIONEM. ÆREUM. POS. STATERAM. ET. PONDERA. QUÆ ANTEA. RESP. LMIT. PRO. QUIB. SILVESTER. PEC. SOLVI. JUSSIT. MENSUR. LIQUARIAS. ANTEA. POSITAS. A. CÆSIO. PRISCO. IN EODEM. CONTULIT. Instar statera, aut tollenonis fuisse tam ex hac inscriptione, quam ex ratione mechanica, perspicue constat. Sed Carystion quidam docuit machinam ejusmodi, qua naves raperentur; qua Samios vicerunt. Unde fortasse Καρυσίων, non Χαρσίον vocanda fuerit hæc machina. Vidi Scholia Aristophan. Σφηκῶν. 320. Basil. Et col-lectanea Ολυμπ. ΠΔ. Δ.

Pag. 71. 17. ὡς καὶ Εὐχάλεον τῆς Ἀρεῖα.] Legendum: ὡς καὶ Μάλχοι τῆς Ἀρεῖα. Ioseph. lib. xiiii. cap. ix. 391.

Ibid. 24. ἐξ ἧς διωχθεὶς εἰς πύρρον ἐναλλόμενος ἐνήσσει.] Iosephus aliter xiiii. 12. ὁ μὲν γὰρ Τρύφων ἔκ τῆς Δάρας Φυγὼν εἰς Ἀπάμειαν, καὶ λησθεὶς ἐν αὐτῇ πολιερία, διεφθάρη βασιλεύσας ἔτη τετρα. cui suffragatur Appianus interfectum ab Antiocho scribens. τὸ οὐδὲν ἀδύνατον meminit liber i Maccab. de eadem re loquens, cap. xv. 37.

Ibid. 34. Σίνδαν πινὰ στρατηγόν.] Iosepho, Ἰνδῶν.

Pag. 73. 40. Ἰωσήφους ἐκ τῆς ἰδίας τῆς δὲχῆς λογίας καὶ τῆς Ἡρώδης ἀσκημοτῆτος.] Herodem non ἀσκημον quidem recte dixeris, cuius pater, & avus magno apud reges & Romanos in honore fuerint, sed δημοκρῶν, plebejum & unum de populo, utpote in cuius majoribus nullus rex fuerit. Quare aliud est ἀσκημον, aliud δημοκρῶν, aut δημοκρῶν esse, id est privatum. Hic enim δημοκρῶν opponitur τῶν βασιλεῖ. Nam & Romæ multi δούπεροι erant ἀσκημοι, quibus opponuntur nobiles etiam plebei. Vide vero Iosephum non negasse ipsum fuisse Judæum. Nihil enim illi objicit, nisi, quod, quum esset de familia privata, tamen ad regnum pervenerit, & eos, qui de familia regia erant, de regni possessione deturbarit. Quantum vero ventilaverit Eusebius Herodis genus, ut eum profectum faceret, & ex eo defectum sceptri Iuda argueret, atque inde alia deduceret argumenta, quibus rationes suas fulciret, amplissime à nobis disputatum numero MDCCCLXXXIII.

Pag. 74. 38. Ἡρώδης δούπερος πλὴν Γαλιναίων, πῶποτε Σαμάρων, Σεβαστιῶν αὐτῶν πρὸς ἠερόπεν.]

Quare Cuthæi, siue Samaritæ Γαβίνωι vocentur, di- cere fortasse possem, nisi corruptus esset locus. Hæc , repetuntur à Cedreno, ut alia multa, 151. 49.

Ibid. 42. ἦν Ὀλυμπιάς ρπθ, ἥλις πρὸ τῆς Καλαν- θῶν μαρτυρίας κατὰ Αντισοχῆς κδ ἡχθη.] Subintelli- gendum, aut, quod verius, scribendum, ἔται πρὸ ἔται, vicesimo quarto anno Iuliano absoluto. Locus impri- mis notabilis, jam temporibus Africani Iulium Julia- num vocatum fuisse Olympiadem, ut etiam vocatur ab Aufonio, quod quidem in libris de emend. Temp. ostendimus, & sane verum est, quod scribit Africanus, tum eum fuisse annum Antiochenum xxiv. Nam, ut toties in Canonibus Ifagogicis, & in Canone Euse- biano monuimus, annus periodi Iulianæ 4666 est pri- mus Antiochenus. Ergo 4689 est vigesimus quartus, cyclo Solis xiiii, litera duplici FE. Itaque intercala- tum fuit eo anno. Sed caveant studiosi, ne Olympiadem Iulianam cum Iphitea confundant apud Africa- num, Aufonium, Socratem, & alios. Tamen videtur velle Africanus eo anno celebratam fuisse Olympiad. CLXXXIX. quod anno sequenti factum. Nam bisextum Iulianum antecedit primum annum Olympiadis men- sibus sexdecim, aliquando xvii.

Ibid. 43. δι' ἧς ἰσθὶ τῆς ἰδίων ἐρίων ἔστι ὁ ἐνιαυτός.] Per quam [Olympiadem Iulianam] intra suos fines annus cogitur, & sistitur. Nam dies intercalatitius, quod Bisex- tum dicitur, cohibet annum intra fines suos, ne in an- tecedentia vagetur, ut Ægyptiacus, Armeniacus, & Iezdegirdicus.

Pag. 75. 22. Διαγεγόνασσι δὲ δὸτὸ τῆς Αλεξάνδρου ἔ φιλίππου πελώτης, ἥτις γέρονε κατὰ τὸ ρζ τῆς τῶν ὑπάτων ἀρχῆς.] A Consulatu primo Iunii Bruti, ad mortem Alexandri, fuisse annos CLXXVII, minus dici- tur annis sex. Est enim intervallum annorum CLXXXII. Sed de hoc prochronismo Eusebii suo loco diximus. Apud eum non sex, sed quinque annorum regifugium antiquius primo Consulatu Bruti.

Ibid. Ὀλυμπιάδες δε.] Ne hoc quidem sincerum est. A prima Olympiade, ad excessum Alexandri, fluxerunt Olympiades cxiiii. quibus si accedant Olympiades LXXV absolutæ, erunt Olympiades CLXXXVIII præ- cise: hoc est anni DCCLII, qui desinunt in numero MDCCCXCII, decimo nono anno Augusti, ipso IX, & M. Iunio Sillano Coss. Una Olympiade plus dictum. Tunc conveniet epocha Augustorum Ætiacæ, quod accidit propter eandem anticipationem Regifugii, ob quam nunc quinquenni, nunc quadrienni turbatio committitur in Canone Eusebiano, ubi de rebus Ro- manis agitur. Ab obitu igitur Alexandri, ad annum Augustorum, interjectæ sunt Olympiades LXXIV, non autem LXXV.

Ibid. 22. μέχρι τῆς Αυγύστου ἢ Αντωνίας βασιλείας.] Quomodo à regno Antonii, à cuius morte anni Au- gustorum Ætiaci putantur?

Ibid. 22. Ἀπὸ τῆς κτίσεως Ρώμης, ἕως τῶν Αυγύστου βασιλείαν ἔτη ψκ.] Recta ratio. nimirum ad primum annum Augustorum.

Ibid. 26. Ἐπὶ τῆς τῆς Αυγύστου ἀρχῆς ἡ πεντήκοντη λαμβάνει βασιλεία.] Hoc Fragmentum acceptum ferimus Cedreno, qui 150, 28 discrete hoc citat ex Eusebio. neque dubium, quin habeat à Georgio Syncello. Sed ejus codicem multis partibus ab antiquariis mutilatum fuisse animadvertimus. Erat quoque in Codice Nicephori Callisti. Extat & apud Suidam, præterito nomine Eusebii. Vise enim in Αυγύστου. Hoc itaque fragmentum in duo membra sectum extat apud ipsum Cedrenum, & ad utrunque membrum Eusebius auctor citatur, ut dubitari non possit. Fabu-

la additur apud Suidam: καὶ ἐξεληθὼν ἐκ τῆς μαντείης ὁ Αυγύστου ἔστησεν ἐν τῷ Καπετωλίῳ θωρον, ἐν ᾧ ἐπέγραψε Ρωμαϊκοῖς γράμμασιν, ὁ βαμὸς ἔτος ἔστι τῆς πρωτότης Θεῶ. Ita nunquam defuerunt homines otiosi, qui non solum nugæ somniarent, sed etiam eas scriptis suis commendarent.

Ibid. 32. ἀπὸ τοῦ λοιπὸν ἐκ δόμων ἡμέτερον.] Simi- le in oraculo, quod Thulæ regi Ægypti datum fuit: ὡκέσι, θνητῆ, βάδιζε ποσὶν βηλῶν Διὰ νηῶν.

Ibid. 37. τῆς ἧς ἔρη Ὀλυμπιάδι ὁ Αντωνίου πλὴν μὲν γαρμὲ τῶν ἀπολύθῃ διεσίου μὲν τῆς πικνωῶν ἐξαρχαῶν, &c.] Atqui Olympiade CLXXXVII in eunte inibat annus secundus à cæde Antonii, & secundus Augustorum. Videtur ἀπὸ πῶν.

Ibid. 43. τῆς γὰρ Αυγύστου Καίσερος ἔκρινεν Κλαύδιον] Imo Γαίον, non Κλαύδιον, & tamen non est error librarii. Nam & ita vocat Sex. Aur. Rufus: & ex eo Iornandes. Vide quæ ad numerum MXXVI.

Ibid. 47. οἱ ἐν Αλεξάνδρῃ δὸτὸ τῆς ἰδίων ἐρίων ἀπὸ τῆς Αυγύστου χρόνος.] Alexandrini numerant annos Augustorum à 1° both anni xiv Augusti, Romani à Kal. sequentis Ianuarii. Alii sunt Augustei anni, alii Augustorum.

Ibid. 57. Τῆς ἐν Παρθικῇ] Deest, αἰχμαλωπιδήν.

Pag. 76. 4. Τιμήσεως ἡρομλῆς ἐν Ρώμῃ, ἀπεγράφου Ρωμαίων μυριάδες οὐκ καὶ δ.] Hunc numerum constanter retinet editio Hieronymi, numero MDCCC- LXXXIX. hoc est 4164000. Sed multum discrepat numerus apud Suidam conceptus voce Αυγύστου, quum de hoc censu loqueretur. Αυγύστου Καίσερος δὲ ζῶν ὡτῶ πάντας τῆς οἰκίτορας Ρωμαίων κατὰ πέσωπον ἀριθμῆναι, βυλόμενῃ γῶναι πόσον δὲ πηλῆθ. καὶ ἀλεσκοντα οἱ πλὴν Ρώμῃν οἰκουῦτες οὐκ μυριάδες, καὶ χίλιοι ἑξ ἄνδρες. id est 4101017.

Ibid. 19. Καὶ κατὰ πάσας πόλεις Συρίας καὶ Παλαιστίνης ἀπέκλισεν.] Legendum ἀνέκλισεν, vel ἐπέκλισεν.

Ibid. 21. Ἰσραὴλίων ἡγεσολογίας ἐπέπεσεν.] Hoc commentum est posteriorum. neque Josephus hoc scripsit, & stultissimum est.

Ibid. 22. Ὀμαστόρω ἐαυτῷ.] Legendum ἀματόρω. Volens sine testibus & sibi & illis suam nobilitatem asseri. Nam ubi scriptum nullum ipsi objicere possent de sua nobilitate, non haberent, quo ipsius obscuritatem arguere possent. Sed, ut dixi, sunt anilia commenta.

Ibid. 28. ὁ μὲν σωθέντι δὸτὸ Αβραάμ, ἰσθὶ τῶν Χρυσῶ ἡγήνησιν, ἔτη β. ιε] Ita Eusebius ab Adam, ad Christum, putat annos 5199. & quia annus primus Christi secundum Eusebium, est numero MXXVI: secundum Dionysium, numero MMXVII, ideo annus Christi Dionysianus, ab Adam secundum Eusebium erit 5201: secundum LXX seniores, 5501: secundum Panodorum Monachum veterem Ægyptium æqualem Isidori Pelusiota, ab Adam, ad annum primum Christi Dionysianum, 5490. Nam annus Christi cccxxv est Vicennialiorum Constantinii: quem Panodorus ait esse 5816 ab Adam: de quibus deductis annis Christi Dionysianis cccxxv, superest intervallum ab Adam, ad annum primum Christi, 5490. Verba Panodori ex proœmio illius χρονολογίας. Αναγκαῖον ἡγήνησιν καὶ τὰ πρὸ τῆς ἀναστάσεως, ἕως τῆς ἐπινοήσεως ἔτη πρῶτον ἐρμηνεύει, εἰς τῆς ἰσθὶ τῶν δὸτὸ Αβραάμ, ἕως τῆς ἀποστασῆος Κωνσταντίνου, περιχρῆσιν ὁρμη-

σαι, ἵνα διὰ τῆς πρᾶξις των κατ' ἐπιβουλήν βασι-
 λείων ὀνομασίας τῆς ἐπίσης ἐτῶν ἀποφραγείτως συνί-
 ζας Ἰπιδείξω, ἐπὶ δὲ καὶ ἐκ τῆς ἐν ταῖς θείαις γρα-
 φαῖς φηραλογικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀπὸ Ἀδάμ, ἕως τῆς
 πανόφθμης δούτερος καὶ ἀποστῆ δόξα πρὸς Αλε-
 ξανδρείας καὶ Αἰγύπτου καὶ τῆς δύο λιθουῶν εἰδωλοπι-
 τόντος Θεοφίλου τῆς χρόνος συνάξας ἀποφραγείτως
 ἀριθμὸν ἐτῶν ἐ. δ. πρὸς τὸ μηδεμίαν ἀφορμὴν ἀν-
 ἠθέσεως ἀφαιρεῖται ἐν τῇ θείαις ἡμῶν γραφαῖς τῆς
 οἰκιστοφῶς, αἰρεσιάρχου καὶ ἐθνικῆς. ὅτι οἱ μὲν
 ἐθνικῶν οἰκιστοφῶν ἐνέμισαν πολλῶν μυριάδων ἐτῶν
 εἶναι τῆς κόσμου. οἱ δὲ αἰρεσιάρχου τὸ ἀνάπτω, τῆ
 Χριστὸν τῆς χρόνος ἀμειβρῶν ἕκαστον χρόνον ὀμολο-
 γῶσι, λέγοντες, ἦν ποτεότε ἐκ λῶ. ἀλλ' ἔτι πάν-
 τος οἰκιστοφῶς τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, ἀπό-
 σταντος, Ἐταῖρε πῶς ἤλθες ἄδε μὴ ἔχων ἐνδυμα γά-
 μα. Sed quum ab Adam, ad annum Christi vulga-
 rem, collegerimus annos tantum 5490. Georgius
 tamen tres amplius addit, 5493. Πανόδορος δὲ πρὸς
 τῶν κατ' Αἰγύπτου εἰς μοναχὸς ἰσορροπῶν ἐκ ἀπὸ
 χρονικῆς ἀμειβρῶς ἐν ταῖς χρόνοις ἀμειβρῶς Ἀρκα-
 δία βασιλείας καὶ Θεοφίλου Αλεξάνδρείας ἀποφρα-
 γείτως ἀλήθειαν ἀποσάμειβρῶν ἐν πολλοῖς ζήτη-
 μαρπιν ἔτεσιν ἐλθῶν ἐς τὴν σωτήριον ἀμειβρῶν, τῶ
 ἐ. ὅ γ' ἔπειτα τῶν συλλογισμῶν. ἢ δὲ αἰτία
 τῆς σφάλματος αὐτῆς γέγονεν ἔτιως. Ἰπὶ γ' δὲ τὸ
 ἐ. φιλίππου τῆς Ἀρκαδίας τῆς Αλεξάνδρου Μακε-
 δόνα βασιλεύσαντος Μακεδόνων α, καθ' ὃ ἐ. ἐ. καὶ
 ὁ Κλαύδιος Πτολεμαῖος τῶν τῶν ἀποφραγείτως κανό-
 νων ψηφοφορίαν ἐπέστησεν. (insigne delirium, Ptole-
 maum altrologum, qui sub Antonino Pio scripserit,
 æqualem Philippo Arideo facere) Postea: Πανόδο-
 ρος δὲ τῆς μαθηματικῆς ἐξακολῶθῶν ἐκδόση τῶν μὲν
 ἀποφραγείτως Αὐγύστου βασιλείας τῶν ἐ. ὅ γ' ἔπειτα
 ἰσορροπῶν, τὸ δὲ πρὸς τῶν ἐ. ὅ γ' ἔπειτα, τῶν ὅ γ' ἔπειτα
 χρόνος τῶν ἐ. ὅ γ' ἔπειτα, καλῶς ἀμειβρῶν. Idem
 alibi clarius hæc proponit. Respondet enim propo-
 sitioni Panodori de anno ab Augusto emendato. Verba
 Panodori: καὶ ἐ. ὅ γ' ἔπειτα Αὐγύστου, διὰ τὸ τῶν πολλῶν
 καὶ τὸ ἐ. ὅ γ' ἔπειτα Αὐγύστου βασιλείας τῶν Αλεξάν-
 δρείας ἀμειβρῶν ἰσορροπῶν, καὶ τῶν τῶν χρόνος βασιλείας
 ἐντεῖθεν λογίζεσθαι, μεθ' ἧν ἀποφραγείτως τῶν τετραε-
 πρικῶν ἡμέρας καὶ μετὰ τῶν ἐ. ὅ γ' ἔπειτα καὶ Ἑλλῆνας,
 καὶ Αλεξάνδρειας, ψηφίζεσθαι τῶν ἀποφραγείτως κανό-
 νων ἐ. ὅ γ' ἔπειτα ἐκλείψεται τῶν δύο φωσῶν, καὶ ταῖς καὶ ἑκα-
 στον μῆνα πινύδοις πανσελήνοις, τῶν τῶν ἀποφραγείτως
 ἀμειβρῶν, καὶ τῶν λοιπῶν ἀποφραγείτως τῶν ἐποχῶν ἐ. ὅ γ' ἔπειτα
 ἀμειβρῶν. Verum sane, quod ait Panodorus. xxii Au-
 gusti annum fuisse epochæ quidem Alexandriae sive
 Actiacæ, quos vocant annos Augustorum, xxxvi au-
 tem à cæde Cæsaris, quo tempore edicto Augusti ti-
 bus bisextis omiſſis, usque ad xl. ix annum Iulianum,
 ratio anni Solaris in integrum restituta est. Subjicit
 igitur his Georgius: καὶ ἔτι μὲν ὁ Πανόδορος συμ-
 φωνῶν ἀποφραγείτως ταῖς ἐξ ὀφθαλμοῦ πρὸς τῶν σφαιρι-
 κῶν κίνησιν ἔτεσιν ἑκατομῶν τῶν ἐ. ὅ γ' ἔπειτα, ἐ. ὅ γ' ἔπειτα,
 ἐ. ὅ γ' ἔπειτα, συγκριῶντας, καίπερ ἐν ἀλλοῖς βύδοκρῶν ἀποφρα-
 γείτως πολλῶν. Certe quæ supra à nobis discussa sunt, vin-
 cunt Panodorum ab Adam, ad vicennalia Constanti-
 nini, 5816 tantum annos potuisse: quæ quum cele-
 brata sint anno cccxxvi Christi Dionysiano, illis
 deductis de 5816, supersunt anni ab Adam, ad an-
 num Christi Dionysianum, 5490, non 5493, ut vo-
 luit Georgius. Secundum hæc enim Constantini Ma-

gni imperium confurgeret ex anno Christi ccciv, mortuus fuerit anno cccxxxiv, non cccxxxvii, ut fides historix exigit. Itaque hic mire hallucinatur Georgius.

Ibid. συνάξεται ἐπὶ β.] Eusebius Christum natum scribit anno à natali Abrahæ 2016, ab Adam 5200. hoc est, secundum Eusebium, ab Adam, ad natalem Messie, anni 5199 absoluti. ut idem in Cerci Pashalis indicato quotannis notari solet. Quæ plane Martyrologium Romanum sequitur. Anno à creatione Mundi, quando in principio creavit Deus celum & terram, quinquies millesimo centesimo nonagesimo nono, &c. Ibi Commentarius: Ita antiquæ Tabula Ecclesiarum secundum supputationem septuaginta duorum interpretum ex Eusebio Chronico, &c. Ex Eusebii quidem Chronico verum est, sed ex septuaginta duorum interpretum rationibus, falsissimum, secundum quos annus Eusebianus 5200 est 5500: annus Christi Dionysianus secundum Eusebianam rationem ab Adam est 5201, secundum Septuaginta 5501. In Martyrologio hic error est, quod qui est Eusebio 5200, is est annus, qui antecedit Dionysianum. alter in Commentario longe absurdior, quum iste annorum epilogismus attribuitur Septuaginta interpretibus, qui est Eusebii, & quidem trecentis annis major Eusebiano. Tamen auctor Commentarii pro Septuaginta pugnat armatus. Sed opus est libro non mediocri ad confutandam illam de Christi natali Diatribam, & insignes auctoris hallucinationes.

Ibid. 35. τῶ δὲ Αὐγύστου τῶν ἰσορροπῶν.] Hoc est Eusebii commentum confutavimus, ad numerum cccxxxv.

Ibid. 40. Τίθεται Δόξον τῆς ἀποφραγείτως κοινῶν ἀποφραγείτως καὶ μικρὸν ὡς Φαρμακὸν ἀνείλεν.] Et puero patet legendum, καὶ μικρὸν Φαρμακὸν ἀνείλεν, ex Latinis Hieronymi, & ex historia. Ideo ita emendare veriti non sumus.

Pag. 77. 1. ἸΗΣΟΥΣ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τῆς θεῆς.] De tempore passionis Dominica Georgius: ἐπὶ δὲ πρὸ πάντων ἐξ Ἀδάμ (μέχρι τῆς ἀναστάσεως) ἐ. ὅ γ' ἔπειτα καὶ εὐτέριστον ἐ. ὅ γ' ἔπειτα ὅπερ ἀλλότριστον πάντη τῆς ἀποφραγείτως ἀποφραγείτως. ὁ καὶ ἐκ ἀποφραγείτως ποιῶνδε πέπωνθεν πρὸς ταῖς ἐ. ὅ γ' ἔπειτα καὶ ἄνθρωποι, κατὰ τῶν ἐν ταῖς Κελτικῶν ἀλλοφύλων ἐπὶ τῆς ἀποφραγείτως, τότε τῆς ἀναρχίας, καὶ ἐπὶ τῆς ἐ. ὅ γ' ἔπειτα. Item: ὅτι μὲν ἐ. ὅ γ' ἔπειτα, ἐ. ὅ γ' ἔπειτα ὁ Αφρικανὸς λέγων, δύο σφάλματα ἐπὶ τῆς κατὰ τῶν ἀποφραγείτως τῶν διαφραγείτως ὑφῆγγιν. His consentanea sunt illa: ὁ μὲν ὁ Αφρικανὸς συμφωνῶν τῆς ἀποφραγείτως ἀποφραγείτως τῶν ἐ. ὅ γ' ἔπειτα τῶν θείων χρονολογῶν ἀμειβρῶν, καὶ τὸ παρὰ καὶ τῶν σωτήριον ἀνάστασιν διυστὶν ἔτεσι διήμαρπιν, κατὰ τῶν ἐ. ὅ γ' ἔπειτα καὶ κόσμος πῶν τῶν συνάραγῶν. Sed causam hujus sententiæ Africani reddidimus in Notis ad Canonem, ubi ostendimus, quomodo alii eodem anno, quo baptizatus fuit, passum fuisse dicunt, alii anno sequente propter δύο ἐτῶν, τὸ μὲν δικτὸν, τὸ δὲ ἀντιλεγόμενον. quæ trivola & puerilia alibi confutavimus.

Ibid. 32. ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ. καὶ μεθ' ἑ.] Hæc etiam disputatione de septuaginta Hebdomadibus, & de octaëtride Lunari reperitur in libris ἀποφραγείτως. ejusdem Eusebii, quæ ad verbum Hieronymus verit Commentario in Daniele. Quæ autem hic demonstrantur, (si modo hoc demonstrare est) de mensibus, & annis Luna-

Lunaribus, jam dudum à nobis diluta sunt. Reliqua melius explodere, quam confutare possumus. Neque enim ego ea assequor, neque is, qui hæc somniabat, intelligebat. Et quidem Africanus non hæc ita scripsit, quod ex ejus verbis apud Euseb. L. II. *Ἰστορίας*. pag. 242, 243. perspicue colligi potest. Tribus autem verbis mens Africani aperietur, illi CCCCLXXV anni Juliani sunt Cycli Lunares præcisi XXV. & quia in cyclo Lunari septies intercalatur, septies viginti quinque menses Lunares intercalativi fiunt CLXXV, qui fiunt anni Arabici XIV, menses VII. Ergo CCCCLXXV anni Juliani, hoc est Cycli Lunares XXV, fiunt anni totidem Arabici, & præterea XIV, cum VII mensibus. Summa, anni Arabici CCCCLXXXIX, menses VII. hoc est anni Arabici CCCXC, minus V mensibus. quod volebat Africanus, qui LXX Hebdomadas Danielis vult esse CCCXC annos Arabicos. Sed hunc manifestum errorem, & puerile commentum jam dudum in lib. de Emend. Temp. confutavimus. Mira vero discrepantia disputationis hujus cum ea, quæ est apud Euseb. in lib. *Ἰστορίας*. quanquam idem sit argumentum. Omnino hæc, ut hic extant, nemo assequitur.

Pag. 78. 10. ἀφ' ἧς χρόνος Ἰπὶ Ολυμπιάδα σν.] Olympias CCL incipit numero MMCCXXXVI, Grato, & Seleuco Coss. quo anno τὸ Ἰσραήλ summ terminavit Africanus, ut alibi demonstratur ex ipso Africano, & Photio.

Ibid. 29. ἔτι καὶ τὸ Ἰούλιον Κῆνον.] Lege Ἰούλιον Κῆνον. ut Iulus sit prænomen. Ita etiam vocatur Seneca de Tranquill. cap. XIV, quem adi ad hujus historię illustrationem.

Ibid. 30. λέγεται πρὸς τὸ ἐπιγράψαι Ἀνίσχων.] Eum designat Seneca, nomine præterito. Prosequēbatur illum Philosophus suus.

Ibid. 39. Ἀγρίππας Ἡρώδης παῖς.] Error plusquam puerilis. Sic alibi: Ἡρώδης ἀδελφὸς αὐτῶν [Ἀρχελάου] ἔτη 48. Ἀγρίππας ὁ σικωληκός ἐτὶ 5. &c. Agrippa iste erat filius Mariammes, & Aristobuli filii Herodis magni ab ipso patre Herode interfecti. At Herodes Antipas hujus Agrippæ patruus erat. Latina Hieronymi tollunt omne dubium, in quibus legitur, Agrippa Herodis filius. Hoc etiam confirmatur illis: Ἡρώδης δὲ ὁ ταῦτα πατὴρ ἐν Λαγδένῳ τῆ Γαλιλαίας ἔξομοθεῖς. ut dubium non sit, quin Herodem Antipan intellexerit fuisse patrem Agrippæ ex eo, quod successerit Herodi. Certe mira est ἀλογισία, vel potius non mira in Eusebio.

Ibid. 48. ὁ δὲ αὐτὸς μὲν τὸ ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐκκλησίας.] Hieronymus videtur legisse μὲν πῶ ἐν Ἀντιοχ. ἐκκλησίαν.

Ibid. 49. Πέτρος πῶ πρῶτον Καθολικῶ ἐπισκοπῶν, ἀλλὰ ἀπὸ πρώτης ἀπέστειλεν.] Ex illis solis verbis, ἀπὸ ἀρχῆς ἡμῶν ἢ ἐν Βαβυλωνί σικωκλησίᾳ, vetustissimi Christianorum scriptores colligebant Petrum fuisse Romæ, quod Babylonis nomine Roma intelligitur in Apocalypsi. Sed hanc falsam interpretationem confutavimus lib. III. Canonum ad epocham XII. Et certe nullo alio argumento illam perfectionem Petri muniunt, quam hoc Epistolæ ejus testimonio. Vetustissimus error est, cujusmodi ille de Christo intra eundem annum baptisato, & crucifixo,

Pag. 79. 3. Ἀγρίππας, ὁ καὶ Ἡρώδης.] Vocabatur quidem Ἀγρίππας Ἡρώδης, ut ex Actis Apostolicis constat. Sed puerile est huic XXVI annos attribuire, qui competunt minori. Eusebii, an Georgii, παρεργ-

χείρημα dicam, nescio. Sed librariorum potius.

Ibid. 11. ἐν τῶν τοῖς χρόνοις ἐφ' ἧν τὸ ἔριον ἂ Φοῖνιξ.] Sex. Aur. Victor Andreæ Schotti in Claudio: Hujus anno sexto, quum quatuordecim regnavit, octingentesimus urbis mirè celebratus, visusque apud Aegyptium Phœnix, quam volucrem serunt anno quinquagesimo [quingentesimo] ex Arabis memoratos locos advolare. Idem Sex. Aurel. Victor vulgaris. Plinius negat sub Claudio Principe visum, libro X, cap. 11. Allatus est & in urbem Claudii Principis censura, anno urbis MDCCC, & in Comitio propositus, quod actus restatum est, sed quæ falsa esse nemo dubitavit. Solinus fucus Plinii non dubitat verum esse Sed idem, Cornelius, inquit, Valerianus Phœnicem devolasse in Aegyptium tradit Q. Plautio, Sex. Papinio Coss. & Dio: Σεξήτης δὲ δὴ Παπινίς μὲν Κούιντος Παπινίς ὑπατεύουσι, &c. εἰ δὲ πρὸς τὰ Αἰγυπτία πρὸς τὸς Ρωμαίους προσήκει, ὁ Φοῖνιξ ἐκείνῳ τῷ ἔτει ὤφθη. Καὶ ἐδοξε πάντεσσι ταῦτα τὴν ἡμέραν τῷ Τιβερίῳ προσήμῃνοι. Horum Consulium annus congruit numero MMLII. Sed Corn. Tacitus Annali sexto confert in magistratum Pauli Fabii, & L. Vitellii Consulium, numero MML.

Ibid. 12. πρὸς τὸν ἔριον Φαενίς, ὡς Δέξιππος συμφωνεῖ.] Plinius triennio amplius ex verbis Manilii Senatoris, ut ipse ait, eruditissimi, sacrum in Arabia Soli esse, vivere annis DCLX. postea: cum hujus altis vita magni conversionem anni fieri prodit idem Manilius, utrumque significationes temporum & siderum easdem reverti. Hoc autem circa meridiem incipere, quo die signum Arietis Sol intraverit. Sane circuitus magni anni, quam μεγάλλου ἀπικατέσειον κωικῶν vocabant Aegyptii, conficitur intervallo annorum Aegyptiacorum MCCCCLXI, quem scilicet Thoth ad eandem diem Julianam revertitur. Pomponius Mela quingentorum annorum ayo perpetuam durare. Martialis decem sæcula, id est annos 11.

Ibid. πρὸς τὸν.] Aliter apud Solinum auctorem levissimum, Probatum est quadraginta & quingentis cum durare annis, &c. cum hujus vita magni anni fieri conversionem rata fides est inter auctores: quantum plurimi eorum magnam annum non quingentis & quadraginta, sed duodecim millibus nonagentis quinquaginta quatuor annis constare dicant. Alianus de Animal. lib. VI. cap. LVIII. quingentos annos tantum vivere. Quod autem hic dicitur DCLVI annis antea visum, si referatur ad Consulatum Q. Plautii, ac Sex. Papinii, id acciderit anno Nabonassar cxxiv, aut cxxv, circiter numerum MCCCXV, anno ab urbe condita cxxxv. Quod non convenit iis, quæ Plinius dicit, visum P. Licinio, M. Cornelio Coss. Tria paria consulium his nominibus, sed diversis prænominibus, extant in Fastis, quæ tamen longe infra illum numerum annorum ab urbe condita sunt. Sed ut futilis fuit de illa alite credulitas, ita futilior fuerit ejus historię investigatio. Nolumus tamen deesse proposito nostro, ne queruli habeant, quod objicere possint.

Ibid. 32. Ἀλβῖνον Κέσιον, φλωρῶν.] Cestium, qui Josepho & Tacito Gessius est, vocat Eusebius. Causam ejus hallucinationis reddidimus ad numerum MMLXXXIV.

Pag. 66. 1. Τίτος ἐν δυσὶν ἔτεσιν ὠδραλαβῶν πῶ Ἰερουσαλήμ.] Hallucinatio confundit tempus belli, quod administravit Titus, cum tempore obfessionis & oppugnationis Ierosolymorum. Nam is annus erat quidem secundus imperii Vespasiani, & proinde ducatus Titi, sed Ierosolyma quatuor mensibus oppugnata duntaxat sunt. Quare errat.

Pag. 80. 10. κρέζεντες, ἐκ ἔχουεν βασιλέα, εἰ μὴ Κάσιον, καὶ τὸ αἴμα αὐτῶν ἐφ' ἡμῶν, ἢ Ἰπὶ τῆν

πεινα ἡμῶν.] Hunc locum tangit Hieronymus Comment. in Danielem, cap. 1x: *Quicquid enim in templo postea factum est, non fuit sacrificium Dei, sed cultus Dæmonis, cunctis in commune claustribus, SANGUIS EIUS SUPER NOS, ET SUPER FILIOS NOSTROS, & hoc: NON HABEMUS REGEM, NISI CÆSAREM. Quem locum in Chronica Eusebii, quam ante annos plurimos in Latinam linguam vertimus, diligens lector plenius ediffertum poterit invenire.* Ex quibus constat & priorem hunc librum quoque ab Hieronymo conversum fuisse. Hoc autem longum fragmentum debemus Cedreno, 179, 29. quod quum ex Georgio in illam ferruginem traductum sit, tamen in Georgio non extat, ut multa alia à brevioribus amputata.

Ibid. 28. *Αγρίππας ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ὁ μικρὸς λεγόμενος, ἔτη κγ.*] Quare hic xxiii tantum annos isti attribuit, in Canone vero xxvi? Deinde centum tantum annos colligit ab initio Herodis, ad excidium Ierosolymorum. Si ab eotempore, quo rex à Senatu declaratus est, minus dicit 1x annis: si ab expugnatis Ierosolymis, minus v 1. Sed quod regnum Herodiadarum centum duntaxat annorum definiat, jamdudam hunc errorem castigavimus. Terminat enim excidio Ierosolymorum, quum xxx annis ultra exitium Iudæorum Agrippa minor regnarit. Ab anno igitur, quo Herodes rex à Senatu declaratus est, ad excessum Agrippæ minoris, intervallum est annorum cxxv v 111.

Ibid. 31. *Τίτῳ θεὸς ἀνηγορεύθη δούτερον τῆ βασιλείας αὐτοῦ ἔτη*] Anilia, delira, ridicula, ex verbis Eusebii depravata, qui ita scripserat: *Τίτῳ δούτερον τῆ βασιλείας αὐτοῦ ἔτη θνήσκει θεηλάτως, ὡς δὲ ἑλλήνες ἰσχυροῦσι Φαρμακῶ Δομετιανὸς αὐτὸν ἀνείλεν ὁ ἀδελφὸς ἐρωθὶ τῆ μοναρχίας. Τῆς συσκευῆτος πρὸς ἐσωσεμῶν, ὡς πνευ, Τίτῳ θεὸς ἀνηγορεύθη.*

Ibid. 39. *Σεβαστῶ ἀνηγόρευσε τῆ ἰδίου ἀδελφῆν.*] Perperam. legendum *γυναικα* ex Hieronymo.

Pag. 81. 43. *αἰλόντων Ἱεροσολύμων τὸ ἔσχατον, ὡς μῆτε λίθον Ἰππὶ λίθον ἀφελῆναι κατὰ τῆ θείαν φάσιν*] Imo hoc prorsus est κατὰ τῆ θείας φάσεως. Dominus enim Iesus Christus de excidio Ierosolymorum sub Tito loquebatur, quæ quum solo tunc æquata fuerint, superinducto etiam aratro, finem tunc cæpit Domini vaticinium. Itaque quæ semel solo æquata fuerunt, quomodo iterum solo æquari potuerunt, quæ nulla erant? Abunde hoc delirium alibi castigavimus.

Pag. 83. 12. *Δίδιτῳ διὰ τὸ χρέματι τῆ βασιλείαν ἀνήσειαζ*] Hæc sunt à Georgio, non ab Eusebio. Eadem habet Chronicon Casaubou.

Pag. 84. 7. *Ἰωπέλυτῳ ἱερὸς Φιλόσοφῳ Ἰπίσκοπῳ Πορτ.*] Nicephorus quoque Callistus Portuensem Episcopum vocat. Sed Episcopus Portuensis alius videtur ab hoc. hic autem est is, cujus marmorea statua folio insidens ex agro Verano effossa in Bibliothecam Vaticanam transfata est. Neque dubito falli, qui eundem cum Portuensi faciunt. oportet enim hunc Tiburis episcopum fuisse, quum ager Veranus viæ Tiburtinæ adiaceat. Prudentium hallucinatum fuisse de aliis Hippolytis jam indicatum ab aliis. Sed ipsi non animadverterunt Hippolytum, cujus statua effossa est, qui quæ ἐκκαδεκαετηρίδα Paschalem construxit, nullo modo

posse cum esse, qui Portuensis Episcopus fuit. Sola ἐκκαδεκαετηρίς in folio ejus incisa conjecturæ locum fecit, cum esse Hippolytum, cujus Eusebius, & post eum, Hieronymus, meminere. Nam nomen folio inscriptum non est. Eius ἐκκαδεκαετηρίδα interpretati sumus, quæ tam antea negligebatur, quam ignorabatur.

Ibid. 15. *Αφρικανὸς πλὴν ἐννεάβιβλον.*] Alius est à Iulio Africano Chronologo. Hoc alibi à nobis demonstratum.

Ibid. 22. *Θεμιστοκλῆς Φιλόσοφῳ ἡμαρξεν*] Et quidem eodem tempore *Θεμιστοκλῆς ὁ σοφιστῆς ἡμαρξεν.* Vide Eunarium in Iuliano. Puto eundem esse. Sed de Pythio nugæ. Tunc enim silebat oraculum jam à temporibus Punicis.

Pag. 85. 11. *ἐν Αβύρῳ τῷ λεγομένῳ Φόρῳ ἐμειρωνίῳ*] Auctor historia miscellæ hæc ita vertit: *Arud Avritum, qui locus Foroterebronn dicitur.*

Pag. 87. *ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΜΦΙΛΟΥ ΧΡΟΝΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ.*] Non opus est repetere quæ de hac posteriore patre Eusebianorum Chronicorum disputavimus tam initio Notarum in Canonem Latinum Eusebii, quam hujus libri. Nos eodem modo Canonem digessimus, ad exemplum Latini Hieronymiani. In margine sinisteriore sunt decades annorum Abraham, & Olympiades. Sequuntur fila regnorum: postremo *χρῆσιον ἰσραηλῶν.* quæ omnia, ut in Latino Canone, ita in hoc Græco, observata sunt, quantum per reliquiarum Græcæ paucitatem nobis licuit. Non enim omnia nancisci potuimus, ideoque neque totum Canonem Græce damus. Accesserunt Consules, quod putidum scribarum fastidium hinc expunxit. Quod enim Eusebius Consules adhibuerit, ita à nobis probatum est, ut nemini dubium esse possit. Unum excipimus: quod non damus Consules eo ordine, quo Eusebius posuerat: sed quomodo digerendi sunt. Eusebius enim integra Olympiade consulatum primum Iunii Bruti anticipavit. Inde scædissimi *ἀναρχονισμοὶ* in Fastis Cassiodori, qui Eusebium sequutus est, & in Chronico Mariani, qui Cassiodori vestigiis insilit, cujus temporibus nulli Consules in Chronico Eusebii comparebant, quum in vetustissimo Codice, Cl. V. Jac. Bongarsii, qui ante DC CCLXXVII annos scriptus est, nulli superint. Itaq; vetustissima res sunt, ommissio Consulium, & neglectus prioris part Latinæ horum Chronicorum. Sciant autem benevoli lectores, me nihil hic posuisse, quod non scriptum invenerim: multa esse, quæ sine integriori codice divinari non possunt, ut *Aegmetæ mare obtinent, ἀργινῆ* ἡμαρξεν, etiam si non invenissem scriptum, poteram tamen istdem verbis, quibus ab Eusebio conceptum fuit, divinare. Verum hoc nobis nolimus licere, ut nihil, nisi quod scriptum reperimus, proponeremus.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.] Ita enim vocat Georgius: *ἀσπώτως Εὐσέβειῳ ἐν τῷ περιμῶ τῆ Κανόνῳ ὡδὲ πως γράφων συμμαρτυρεῖ. Μωϋσῆα γένῳ, &c.* Itaque totum hoc principium Proœmii à Georgio habemus. Hæc sunt quæ in priorem, & posteriorem partem Chronicorum Eusebii dici à nobis potuerunt. Multa aliis relinquimus, & quidem maximum spicilegium post mellē, imo mellē majus.

A D D E N D A N O T I S

I N G R Æ C A E U S E B I A N A .

Hæc omnia fragmenta omni laude majora superioribus diebus, jam absoluto Canone Græco Eusebiano, à præstantissimo, summeque eruditionis viro Isaac. Casaubono acceptimus, ut hoc eximio beneficio etiam privatim de nobis bene mereret, qui de omnibus publice mereri non cessat: si tamen privatim benefactum vocandum est, quod non solum in nos, sed etiam in omnes literarum studiosos, atque adeo in literas ipsas, collatum est. Quanta jactura fuerit illis carere, non judicabit, nisi is, qui quantum utilitas sit illis finem, intelliget. Vere Eusebiana esse, etiam si nomen Eusebii Eclogarius in quibusdam non interjesset, non difficile fuit illi colligere, qui aliquem usum Eusebianorum scriptorum habet.

Pag. 19. *περὶ τῶν Σικυῶν βασιλέων.*] Hinc patet quis fuerit dispositus hujus libri. Primum singuli singulorum regnorum reges & Dynastiæ apponebantur secundum tempus originum & initiorum monarchiarum. Subjiciebantur deinde *ομάδες χρόνων*, in quibus, ut alibi diximus, non omnes unius Dynastiæ principes, sed aliquot ex omnibus Dynastiis in unum sæculum, conjiciebantur. Itaque quum in his Excerptis, legatur, non semel, *ὡς καὶ κατὰ τὸν Πιδείζομον*, manifesto, rejicit lectorem ad ea, quæ κατὰ ὄμαδα collecta & demonstrationibus firmata sunt. Hos autem reges ab Africano Eusebius, Africanus à Castore accepit, qui, ut Aufonius testis est, Chronologiam regum omnium ediderat: cujus exemplo Tranquillus idem fecerat, ejusque opus versibus complexus fuerat Paulinus Burdigalensis, qui postea Episcopus Nolanus fuit. Qui autem sacerdotes Crani Apollinis hic apponuntur, & ab Hieronymo omitti sunt, iidem & in barbaro latinis excerptis extant, ubi quæ depravate leguntur, hinc emendari possunt.

» *Τέταρτος Πέλος.*] Mire hæc vitiata sunt. Legendum: *Τέταρτος Ἀπὸς ἔτη κς. υ' δ' Ἀπὸ τῆς Πελοπόννησου ἐκλήθη.*

Pag. 24. *περὶ τῶν Ἀργείων βασιλέων.*] Et hoc quoque à Castore Africanus, & ab eo Eusebius.

Ibid. *περὶ τῶν παρ' Ἀθλωαίοις μνημονώεων ὄργων.*] Multa hujus *περὶ ὄργων δόξα* invenies in centonibus Cedreni.

Pag. 28. *ἐκ τῶν ἐπιπέδων Ἀρμενίων Φερεκλέες, ἐφ' ἧς ἡ Ἀσσυρίων δόξα κατελύθη, &c.*] Eadem verba extant & in Canone. Sed ut Sardanapali exitium contigerit sub Ariphrone, non potuit accidere, nisi expunctis quatuor regibus Assyriorum: ut suo loco ostensum est.

Ibid. *ἐκ τῶν ἐπιπέδων Ἀρχύλων Ἀρχαμῆστρον, ἐφ' ἧς ἔτι δώδεκάτω πρώτῃ Ὀλυμπιάδι ἦρχθη.*] Ex β factum ἄβ. Nam β non ἄβ ἐστὶν Ἀρχύλων prima Olympias, acta secundum Castorem. Quare expungenda nota, denarii numeri.

Ibid. *ἔδοξεν αἰρεῖσθαι ἄρχοντα κατ' ἐναυτόν.*] De Creonte primo annuo Atheniensium Prætoris omissum ab Hieronymo, & multa alia, quæ sine dubio Eusebius notarat. Hoc non aliunde accidisse puto, quam ex nimia festinatione, per quam dictante Hieronymo, omnia notario assequi non licuit.

Ibid. *ὅμοιος ἢ ὁ Πορφύρου ἐν τῷ πρώτῳ τῷ Φιλοσόφῳ ἰσραήλ.*] Hujus quoque operis meminerunt Excerpta barbarolatina, à Suida id opus vocatur *Φιλολόγῳ ἰσραήλ βιβλία ε'.*

Pag. 29. *ὀλίγα δ' ἀνάγκαιον περὶ τῶν ἀγῶνων εἰπεῖν.*]

Vide fragmentum Phlegontis editum à Xylandro, ex quo & multa huc ab Africano traducta. Sunt enim hæc *σεδιονίαι* ad verbum ex Africano, quod quidem constat ex ultima Olympiade, quæ est ducentesima quadragesima nona, in cujus annum primum incidit consulatus Grati & Seleuci, anno ultimo Elagabali, quo Africanus opus suum Chronologicum terminavit, ut ex ejus, & præterea Photii verbis, alibi ostendimus. Neque vero mirum hic Africani nomen ab Eusebio reticeri, quum omnia Eusebii *χρονολογία* non aliunde, quam ab Africano, sine ulla verborum immutatione, desumpta sint, cujus nunquam Eusebius meminit, nisi quum ab eo diserte se dissentire profiteretur.

Ibid. *Ἐλλώων Ὀλυμπιάδες, ἀπὸ τῆς πρώτης, ἕως τῆς σμζ.*] Atqui hic duæ amplius sunt, σμδ. Sed Deum immortalem, quanti refert hos *σεδιονίαι* non perisse. Omnis enim memoria rerum Græcarum horum titulis continetur: ita ut ignorata Olympiade *σεδιονίαι* nomen superstes, neque Olympiadem, neque tempus rei gestæ perire patiatur. Nam non raro Pausanias, non quota est Olympias, sed quam quidam vicit, notare solet. *τρίτω ἔτι τῶν Ὀλυμπιάδων, ὡς ὁ δὲνα ἐνίκησε.* Timæus. v. scripsit, *Ὀλυμπιονίκαις, ἢ χρονοκὰ περὶ ξάδια.* Neque vero quis miretur tanti Olympionicias à Græcis fieri, ut ab eis, ut Romæ à Consulibus, temporum ratio in Fastis notaretur. Cicero enim in oratione pro Flacco ait, Olympias vicisse apud Græcos, prope majus & gloriosius fuisse, quam Romæ triumphasse.

Ibid. *κατὰ τῶν Ρωμαίων ἐβασίλευσεν Ἀντωνῖνος ἕως Σεθήρου.*] Verum sane, Antoninum Caracallam Olympiade cccxlvii imperasse. Ejus enim initium incurrit annum 111 illius Olympiadis. Sed est mira hallucinatio, quam in Eusebio non mirabitur, qui ejus alias & crassiores, & majoris momenti meminerit. Nam Africanus, à quo totidem verbis horum *σεδιονίαι* factos hausit, dicit se desivisse in cccxlix Olympiade, sub Antonino. Sed ille Antoninus est Elagabalus, non Caracalla. Quare quod pro Antonino Elagabalo Antoninum Caracallam acceperit, propterea eam Olympiadem putavit esse ultimam horum Fastorum, in qua imperabat Caracalla, quæ profecto est cccxlvii Olympias. Postea oblitus sui non cccxlvii, sed cccxlix posuit. Ubi duplex hallucinatio; prior, quod pro Antonino Elagabalo Antoninum Caracallam acceperit: altera, quod professus se in cccxlvii Olympiade desivisse, in qua imperabat Caracalla, ad cccxlix usque Olympiadem feriem extenderit, in qua imperabat Elagabalus: quia eo usque progressus est is, unde acceperit, Africanus, cujus nomen reticendo putavit se furtum occultare posse. Mira est *ἀλογιστία*. Sed quot ejusmodi in Canone animadvertere licet?

Ibid. *Πέμπτη. Αρχίνης Ηλῆ.*] *Αρχίνω Ηλῆων* alium agnoscit Pausanias *πένθεθλον*, non *σεδιονίαι*.

Ibid. *ἕκτη Οἰβώλας.*] Pausanice *οἰβώτας*. Ita lege.

Ibid. *ἑβδόμη. Διοκλῆς.*] Aliis *Δαίκαλης*.

Ibid. *ἐνάτη Ξενοκλῆς.*] Aliis *Ξενοδοκῆς*. Pausanice *Ξενοδοκῆς*.

Ibid.

Ibid. Τεσσαρακοσὶ δεκάτῃ. πρῶσεπέτη κ' εἰσαυλον.] Legendum εἰσαυλον. Porro aliis dicitur Δάσμων, qui hic Δέσμων.

Ibid. κ' ἐνίκα Ὑπλώϊ. ΗΛΕΪ.] Pausanias: Ολυμπιάδι δὲ ὑπερον πεπάρη κ' δεκάτῃ πρῶσεπέτη σφίπ δίαυλον. Ὑπλώϊ δ' ἀνὴρ Πισσῆ ἀνείλετο ἔπι τῷ διαύλῳ τ' κέπνον.

Ibid. Πεντεκαδεκάτῃ. κ' γυμνοὶ ἔδραμον.] Idem Eustathius 1324, 24. quanquam paulo aliter.

Ibid. Ἀκαυθὸς Λάκων.] Pausanias ibid.

Ibid. Οκτώκαιδεκάτῃ. πρῶσεπέτη πάλη. κ' ἐνίκα Εὐρύθαλος.] Pausanias ibid.

Ibid. Λαμπτίας Λάκων.] Λάμπτις, non Λαμπτίας Pausaniae.

Ibid. ἐκῆσ' ἑξήτη. Ονομαστὸς Σμυρναῖος.] Pausanias: Ονομαστὸς δ' ἐνίκην ἐκ Σμύρνης σε πωλελῶσος ἠδὲ πτωκαῦτ' ἐς Ἴωνας. Apud eundem Pausaniam hujus Olympiadis παδιονίκης non Ἰκάρος, ut hic, sed Ἰκαρος dicitur.

Pag. 40. εἰκοσὴ πέμπτη. κ' ἐνίκα Πάτων Θεσαῖος.] Παγώνδας Pausaniae, non Πάτων. Quod hic vocatur πύθραππον, Pausanias vocat ἵππων τελείων δρόμον.

Ibid. εἰκοσὴ ἕκτη. Κάρνια ἐτέτη.] Omisit Hieronymus. quæ tamen est nobilissima Lacedæmoniorum ἐποχή. Celebrabantur plenilunio, ut Olympias. auctor Euripides.

Ibid. εἰκοσὴ ἐβδόμη. Εὐρύθαλος.] Pausaniae Εὐρύθαλος Αθλωαῖος, vel Εὐρύθαλος.

Ibid. εἰκοσὴ ὀγδόη. Χάρμις Λάκων.] Pausaniae Χίονις Λάκων, qui vicit Olymp. xxx.

εἰκοσὴ ἐνάτη. δ' τὸ ἄλμα ποδῶν ἦν νβ.] Hoc prodigiosum. Nam nemo singulari saltu ultra xxvii vestigia sua saltum expedire potest. Hic vero trans mittebat longitudinem lxx pedum commodorum. Ampliorem saltus modum attribuit Phayllo Epigramma distichon in eum factum; nempe lxx pedum:

πέντ' ἔπι πενήκοντα πόδας πύθραπε φάυλλοι,
δύσκαθεν δ' ἐκατόν, πέντ' ἄστολαι ποδῶν.

,, quanquam alii νβ tantum attribuant.

Ibid. τριακοσὴ. ὁ αὐτὸς (Χίονις) τὸ δεύτερον.] Pausanias Messeniensis: Ταῦτα δὲ ἔπι τ' Ολυμπιάδος ἐπράχθη τ' ἐνάτης εἰκοσῆς, ἡ δ' Χίονις Λάκων τὸ δεύτερον ἐνίκα, Μιλτιάδης παρ' Ἀθηναίους ἀρχηγός. Est μνημονικὸν σφάλμα Pausaniae. xxix quidem Olympiada vicit primum Chionis Lacon, Archimede Athenis magistratu, trigessimam autem idem Chionis iterum, Miltiade prætore. in vicessimæ Olympiadis anno 11 Miltiadem prætorem statuit idem Pausanias in Arcadicis. Quare mira est perturbatio. Quod autem xxviii Olympiadem idem Pausanias ait vicisse Χίονιν Λάκωνα, est hallucinatio. Non enim Χίονις Λάκων, sed Χάρμις Λάκων, is erat. Quare clarius hallucinatio deprehenditur illis; κατὰ πλὴν ἐνάτην Ολυμπιάδα, κ' εἰκοσὴν, ἦν Κορίνθιος ἐνίκα Ξενοφῶν, Ἀρχιμηδὸς Ἀθηνησὶν ἀρχηγός. Quod autem hic dicitur non solum hæc, sed & sequentes Olympiadas xxvii à Pisæis, non ab Eleis celebratas, equidem miror à Pausania silentio præteritum. & nescio, an credere debeam, quum Olympiades, quæ ab Eleis non celebrabantur, ἀνολυμπιάδες dicerentur.

Ibid. τριακοσὴ ἑξήτη Κραξίλλας.] Repone Κραξίλλας ex Pausania. Sequitur: ὃς σαδιὸν ἐξεμέτρησε οἷς εαυτῷ ποσὶ, μόνος ἐξακοσίας ὄρα φέσεις ποιησά-

μεν. Stadium Olympicum sexcentis vestigiis suis, quas ὄρα φέσεις vocat, dimetiebatur. Galli mei Semelus vocant. Sic apud Scholiastem Hephæstionis, quæ alii βάσεις in scandendis versibus appellant, eæ dicuntur ὄρα φέσεις. Solus Hercules hoc faciebat. cæteris hominibus pluribus vestigiis opus erat, quod brevioribus pedibus essent, quam Hercules, ideoque breviori corporis modulo. unde ex stadio Olympico Pythagoras proceritatem Herculis ex symmetria corporis humani collegit, ut extat apud Gellium. Quare hinc lux affulget loco Pausaniae: εἰ δ' καὶ Ηρακλεῖ πῶ εἰσαῖω μέγεθ' ὡς παρ' Ἰσθμῶν ὁ Λύγδαμις, ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδα, λεγόμενον δ' ὑπὸ Συρακοσίων ἐστὶ. Hinc etiam aperitur, quare ὑπερμεγέθης dicatur. Solinus de hoc: Nonnullos accepimus nasci concretis ossibus, eosque neque sitire, neque sudare consueisse: qualis Syracusanus fertur Lygdamis, qui tertia & trigesima Olympiade primus ex Olympico certamine paucratii coronam reportavit: cuius ossia deprehensa sunt medullam non habere. quæ accepit ille fucus ex xviii, cap. lib. 11. Plinii, ubi tamen nomen Lygdamidis omisum est.

Ibid. τριακοσὴ πέμπτη. Κύλων ὁ Αθλωαῖος.] Propterea vocatur Ολυμπιονίκης à Thucydide, libro primo.

Ibid. ὁ ἔπι Φέυδρ' ἑραυνίδι.] Nota est descriptio hujus gesti apud Thucydiden, quod ejus Scholiastes confert in tempus pugnae Marathonicae. ἐπὶ τῷ Κύλωνι ἐπράχθη σχεδὸν ἔπι τ' ἐν Μαραθῶνι μάχης. Pugna Marathonica contigit Olympiade lxxii. & sane tunc, quum τὰ ἐν Πελοποννήσῳ Ολύμπια celebrarentur, hæc gesta fuisse scribit Thucydides. Sed à victoria Olympia Cylonis, ad Marathoniam pugnam, interjectæ sunt Olympiades xxxvii, hoc est anni cxxviii. Unde consequens fuerit Cylonem majorem clxxx annorum, ut minimum, de occupanda arce Athenarum conjurasse, quod est absurdissimum. Multis igitur annis pugna Marathonica antiquius hoc gestum esse, necesse est. Major vero, & absurdior anachronismus, si credimus Suidæ: Κυλωνεὶον ἀγῶν. ἀπὸ Κύλωνος, ὃν κατὰ Φυγόντα ἔπι τὰς σεμνὰς θεὰς ἀποσάσαντες αὐτὸν οἱ περὶ τ' Περικλέα Αθλωαῖοι, ἀπέκλειναν. Non enim εἰ περὶ τ' Περικλέα, id est Pericles, sed ἔ Περικλέους πρόγονοι πρὸς μητρὸς, hoc fecerunt. Thucydides, εἰδότες δὲ Περικλέα τ' Ξανθίππου πρῶσεχόμενον αὐτῷ. id est, ἐνοχον τῷ ἀγῶνι Κυλωνεῖω, obstrictum risu illo illi. omnis enim posteritas eorum, qui hoc perpetrarunt, fuerunt ἐναγῆς. Pericles autem erat unus de posteris.

Ibid. τριακοσὴ ἕκτη. ὃς Πιπλάκω μονομαχῶν ἀνθρώπῳ.] xxxviii nimirum annis post victoriam suam, Olympiade xlvi, ut habes in Canone.

Ibid. τριακοσὴ ἐβδόμη. καὶ ἐνίκα Ἰπποδάμης.] Idem etiam apud Pausaniam.

Ibid. τριακοσὴ ὀγδόη. Δοπελίδας.] Pausaniae Εὐπελίδας Legendum igitur: ἐνίκα δ' Εὐπελίδας.

Ibid. Τεσσαρακοσὴ πρῶτη. Φιλώπες * συκαρίτης.] Repone Συδαρίτης ex Pausania.

Ibid. Φιλώπες.] Aliis Φιλητῆς.

Ibid. Τεσσαρακοσὴ ἕκτη. ὃς αἰπλῶν λαγῶν κατέλαβεν.] Solinus: Polymnestor Milesius puer, quam à matre locatus esset ad capratios rustus, ludicro leporem consecutus est, & ob id statim productus à gregis domino, Olympiade sexta, & quadagesima, ut Bocchus auctor est, victor in studio mei ut coronatus.

Ibid. 218. *πρωταρχική ὀγδόη. πρῶτος εἰς τὰς ἀνδρας.*] Legendum *πρῶτος*, ut alibi notamus. Qui vero hic *Γλύκων*, is aliis est *Γλαυκίας*.

Ibid. *πενήκοσῃ τετάρτη. ψιλῶθεις ἀπέθανεν.*] Alibi, ubi de hoc gesto agitur, legebatur *ψιλῶθεις*. Sed *ψιλῶθεις* est recta lectio. Nam *ψιλῶσις* τῆς *τραχῶν* acerrimus dolor. & vulfos illi ab adversario crines hic designari, haud obscurum est.

Pag. 41. *ἐξηκοσῇ δούτερα. ὃς νικᾷ Ολύμπια ἐξάκις.*] Pausanias quoque *ἐξάκις Ολύμπια νικῆσαι. ἐγένοντο δὲ τῷ Μίλωνι αἱ μὲν ἐν Ολυμπίᾳ πάλης νίκαι, μία ἐν πατρίᾳ ἐξ αὐτῶν.* Epigrammata tamen *ἐπὶ αἰκί.*

Μίλων τὸ δ' ἀγαλμα καλῶ καλὸν, ὃς ποτε Πίσῃ ἐπὶ αἰκί νικῆσας εἰς γόνατ' ἐκ ἔπεσεν.

Ibid. *ἐξηκοσῇ πέμπτη. πρῶτος τῆ ὀπλίτης.*] Aliter vocatur ὄπλων Artemidoro, Heliodoro, aliis, item infra Olympiade LXXVI. Pausania dicitur ὀπλίῶν δρόμῳ.

Ibid. *Δαμάρητῳ Ηρακλείδης.*] Pausania *Δημάρατῳ Ηρακλίδης.*

Ibid. *ἐξηκοσῇ ἐβδόμη. πεῶτῳ ἐτρίσιν ὄσε δίαυλον, ὄπλον.*] *δίαυλῳ*, ut vulgo notum, est à carceribus, ad metas, rursusque à metis ad carceres recurrere una contentione, *τρίσιν ὄσιν δίαυλον* fuerit ter idem facere, ut ἐν *δολιχῶ* sexies. Ab eo tempore igitur *δίαυλῳ* ter peragebatur, qui erat cursus *ἡμιδολιχῶ*. Verbum *τρίσιν ὄσιν*, quod nusquam memini me legere, est natum in stadio Elidensi, ut multa alia suo quodque in, stituto imposta sunt nomina. Nam *τρίσιν ὄσιν* I Sam. xx. 17, 19. fictum est ab interprete Græco ex Hebraico.

Ibid. *ὃς σύκοις ξηροῖς ἤσκει.*] Ideo Xerophagias athletarum dixit Tertullianus.

Ibid. *ἐβδομηκοσῇ. Νικαίσις.*] Nomen nihili. Legendum *Νικίας*, ut in nostris collectaneis.

Ibid. *ἐβδομηκοσῇ τρίτη. Ασύαλῳ.*] Repone *Ασυλῳ* ex Pausania.

Ibid. *Ασύαλῳ.*] In nostris Collectaneis *Ασυχῳ*. Facilis lapsus ἐκ τῆς *Ασυλῳ* εἰς τὸ *Ασυχῳ*. Repone igitur *Ασυλῳ*. Hic vocatur Syracusius. In gratiam enim Hieronis asseruit sese Syracusanum in LXXIV, & LXXV Olympiade. Quare à Crotoniatis ejus municipibus domus ejus diruta, & carcer publicus facta.

Ibid. *ἐβδομηκοσῇ ἐβδόμη. Δάνδης Αργεῖῳ.*] Epigramma Simonidis:

Αργεῖος Δάνδης σε διαδρόμος ἐνθάδε καί, Νίκαις ἰπποπόρον πατρίδ' ἐπεκλείσας Ολυμπία δὲ, ἐν δὲ Πυθαίᾳ τρία. Δύω δ' ἐν Ἰαμοῖ, πεντεκαίδεκα ἐν Νεμείᾳ. Τὰς δ' ἄλλας νίκαις ἐκ δέμαρες ἐς ἀειθμῆσαι.

Ibid. *ὀγδοηκοσῇ. Τυρούμμας.*] In exemplari *Τορούμμας*. In nostris collectaneis *Τορούμβας*.

Ibid. *ἐννεηκοσῇ πρώτη. Εξάγυτῳ.*] Legendum *Εξάινετῳ*.

Ibid. *ἐννεηκοσῇ τρίτη. Ευκατῳ.*] Legendum *Ευκατῳ*. Nam τὸ *Ευκατῳ* est nomen nihili.

Ibid. *Πολυδάμας.*] Pausania *Πολυδάμας*: ubi & eadem de hoc Olympionica, quæ hic, & longe plura, tam apud eundem, quam apud Suidam. Vide vero Tzetzen cap. xxxviii. Chiliados 1.

Ibid. *Σκοτσασαῖῳ.*] Hoc etiam ostenditur Hieronichio illo: ὃ προφῆ Πυλυδάμαντ' ἀνικάτε Σκοτσασαῖ.

Ibid. *ἐννεηκοσῇ πέμπτη Μένων.*] In exemplari erat vox nihili *Μένων*. In nostris Collectaneis *Μίνων*.

Ibid. *ἐννεηκοσῇ ἐβδόμη. Τερινάιος Ηλείος.*] Diodoro & in nostris collectaneis: *Φορμίων Αλικαρνασσός. ἐννεηκοσῇ ὀγδόη. Σώσιππος ὁ Δελφός.* Ita emendavimus, quum in exemplari vitiose esset *ἀδελφός*, quanquam Diodoro est *Αθλωαῖῳ*, non *Δελφός*.

Ibid. *Αρισίδημῳ Ηλείῳ πάλλω.*] Quod etiam testatur Simonides:

Ἰσθμια δὲ, Νεμεια, δὲ Ολύμπια ἐστὲ φανώθω εὐπλάτι νικῶν σώματῳ, ἀλλὰ πύχνα Αρισόδαμῳ Θρασύς, Αλεῖῳ πάλα.

Apud Hephæstionem, ubi hoc μικτὸν Epigramma producit, ita legitur, sed vitiose. prior enim in *Θρασύς*, quæ brevis est, producit. Legendum *Θρασίδῳ*, non *Θρασύς*. Pausania: *ἀνάκει' ἢ ἐξ αὐτῆς Ηλιδῳ παλαστής ἀνὴρ Αρισόδεμῳ Θρασίδῳ.*

Ibid. *εἰ μίσει εὐδὲς ἔλαβεν.*] Quid sit *μίσει λαβεῖν*, vide ad numerum DCCLXIX, pag. 46. Aristophanes *Αχαρνέῳσι. ἔχουσι μίσει.* Scholia: *ἀνὰ τῆς ἡρήμης, διὰ μίσει φορῶς τῶν ἀθλητῶν τῶν πᾶσι λαφθέντων, καὶ μὴ ἐχόντων δύνεως ἐκφυγεῖν τὰς ἀντιπαλαίοντας.*

Ibid. *ἐννεηκοσῇ ἐνάτη. Δίμων.*] Erat *Καυλωνίτης* ex magna Græcia. Sed pecunia corruptus asseruit sese Syracusanus. *Παιδὶ μὲν ὄντι αὐτῷ, Καυλωνιάτῃ, καθάπερ γε λέω, ἐπαῖρξεν ἀναγορῶν ἡναι. τὸ δὲ διὰ τὰς Συρακῶσιον αὐτὸν ἀνηγόρευσε ἴππῃ χρημασί.* Pausan. Epigramma *ἀδέαστον*.

Εἰμὶ Δίκων ἕος Καλλιμερότα. αὐτὰρ ἐνίκων Τετράκις ἐν Νεμείᾳ. δὲ Ολύμπια, πεντάκι Πυθῶ. Τρεῖς δ' Ἰσθμῳ, σεφάνω δ' αἴψυ Συρακῶσιον. ἐκατοσῇ ἐβδόμη: Μικρῖνας ἄλλοις Σμικρῖνας. Σμικρῖνος Juliano in Misopogone.

Ibid. *ἐκατοσῇ τρίτη. Πυθίσρατῳ Εφέσιῳ.*] Diodoro *Πυθίσρατῳ Αθηναῖῳ*.

Ibid. *ἐκατοσῇ τετάρτη. Φωκίδης Αθλωαῖῳ πάλλω.*] In nostris collectaneis *εὐδῶν*.

Ibid. *ἐκατοσῇ πέμπτη. Γαῦρῳ.*] Diodoro *Πῶρῳ*, Pausania *Γαῦρῳ*.

Ibid. *ἐκατοσῇ ἕκτη. ὁ αὐτὸς τὸ δούτερον.*] Decepit Africanum, aut Eusebium ὀμωνυμία. Nam prior erat *Πῶρῳ Κυρηνάῳ*: iste est *Γαῦρῳ Μαλιεύς*.

Pag. 42. *ἐκατοσῇ δεκάτη.*] Hic defectus supplendus ex Diodoro: *Ανικλῆς Αθλωαῖῳ εὐδῶν*.

Ibid. *ἐκατοσῇ δωδεκάτη. Ευρύλας.*] Γρύλλος Diodoro.

Ibid. *ἐκατοσῇ τρισκαδεκάτη. Δρζεύς.*] Corrige *Αρζεύς*.

Ibid. *ἐκατοσῇ ἐκκαδεκάτη. Δημοθένης.*] Repone ex Pausania *Δαινοθένης*. Apud Diodorum mendose *Δαινομόνης*.

Ibid. *ἐκατοσῇ ἐπτακαδεκάτη. Παρμυλίδης.*] Diodoro *Παρμυλῶν*.

Ibid. *ἐκατοσῇ ὀκτωκαδεκάτη. Ανδρομύνης Κορίνθῳ.*] Diodoro *Απολωνίδης Τεγεάτης*.

Ibid. *ἀληπῳ.*] Suidas: *ἀληπῳ, ἀκρίτητῳ. εἰπὼν πῶ αἰτίαν, ἀφ' ἧς ἀληπῶς ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς.* Hesychius: *ἀλήπῳ, ἀκατῳ γωνίσῳ.* Plinio Cæcilianiano incomprehensibilis dicitur Epistola xx. lib. primis: ut est in disputando incomprehensibilis ac lubricus, ita eludit, ut contendat. Quare in veteri inscriptione mendose incisum est *ΑΛΕΙΠΤΟΣ*, ἀντὶ τῆς *ΑΛΗΠΤΟΣ*.

Ibid.

Ibid. ἑκατοσὴ εἰκοσὴ. ὅς χηλὰς αἰπέωα βοός.] Non solum hic dicitur avulsiſſe ungulas bubulas, ſed etiam de Polydamante idem narratur. & niſi fallor me-
 ,, moriæ, idem de aliis legere memini. Theocritus
 ,, Ἄγони pugili idem attribuit Ecloga IV.

,, -- ἀπερὸ πύλας
 ,, Αἶγων ὀγδώνη τὰ μὲν κατεδαίοντο μάσδας.
 ,, Τίλει γ' ἔ τῷρον ἀπ' ἄρε, ἀγε πάζας
 ,, Τὰς ὀπλάς --
 ,, Scholion: Ταῦτα σὺν ἵππ' Αἶγωνι ἰσότητι ἀλλ' ἵππ'
 ,, Ἀσυνάκλι τῷ Μιλησίω. ἔ ἢ Θεόκρίτος τὰ περὶ Ἐμι-
 ,, λησίω αὐτῷ Ἀσυνάκλι ἰστέρισμα ἐς Αἶγωνα με-
 ,, τήνευκε. Φασὶ γδ τῶτον Ἰοθμία νικήσαντα, καὶ οἶκος
 ,, ὡδρα γρόμνον ἐκ τ' ἰδίας ἀγέλης τῷ μεγίστῳ λα-
 ,, βέσθαι βοός, καὶ μὴ ἀνιέναι, ἕως ὃ παῦρ ἐλθε-
 ,, θεῶν τὸ σῶμα, τῇ βίᾳ κατέλιπε τῷ ὀπλῶ ἐν τῇ
 ,, χειρὶ αὐτῷ.

Pag. 220. ἑκατοσὴ τριακοσὴ πέμπτη. Ερῶτων Αι-
 τῶλιος.] Ita erat in exemplari. Nam utroque modo
 dicitur, Αιτωλός, Αιτώλιος.

Ibid. ἑκατοσὴ πεσαρακοσὴ δαυτίρα. Κάρο.]
 Repone Κάρο ex Pausania, & Suida in Κλειπμα-
 χος, quem omnino adi.

Ibid. ἑκατοσὴ πεσαρακοσὴ πέμπτη. Φαίδιμος
 Ἀλεξανδρῶς.] Pausania Φαίδιμος Αιολός ἐκ πό-
 λεως Τρωάδος. nimirum quia intelligitur Ἀλεξάν-
 δρεια τ' Τρωάδος. Igitur dicendum, Φαίδιμος Ἀ-
 λεξανδρῶς τ' Τρωάδος.

Ibid. ἑκατοσὴ πεσαρακοσὴ ὀγδότη. * Κλεῖστος.]
 Legendum Κλεῖστος ex Suida, qui hunc locum
 verbatim producit. Τραχηλίζων. Κλεῖστος Ρό-
 διος πάλη νικῶ, ὅς τραχηλίζων ἀπελάμδανε. τρα-
 χηλισμός hic intelligitur, qui aliter ἀγκυρισμός.

Ibid. ἑκατοσὴ ἐξηκοσὴ. Ἀνώδοκος Κυζικηνός.]
 In nostris Collectaneis: Διόδωρος Σικυώνιος, ex Pau-
 sania.

Ibid. ἑκατοσὴ ἑβδομηκοσὴ πέμπτη. Σύλλα πάντας
 εἰς Ρώμῳ μετέπεψαμένους.] Appianus ἐμφυλῶ, ἄ,
 loquens de hac Olympiade: καὶ εἰδένος ἐν Ολυμπία
 τότε ἀγωνίσματος, πλὴν σάδης δρόμου, γινομένης. τὰς
 γδ ἀθλητὰς, καὶ τὰ ἄλλα θεάματα πάντα ὃ Σύλλας ἐς
 Ρώμῳ μετεκέκλητο, &c.

Pag. 44. Διακοσὴ πεσαρακοσὴ ἑνάτη. Μέχρι τῶ-
 τῶ τῷ Ὀλυμπιάδων ἀναγραφήν ἐύρολην.] Quam
 ad verbum hæc ex Africani Chronicis exceperit, de-
 ceptus verbis ipsius Africani, nullas alias Olympiadas
 fuisse putat, sed ducentessimam quadagesimam nonam
 omnium fuisse ultimam. Africanus enim scribit se ter-
 minasse opus suum Grato & Seleuco Consulibus, anno
 tertio Antonini Aviti, qui & Elagabalus dictus fuit;
 quarto autem Olympiadis CCXLIX, quemadmodum
 ad numerum CCXXXVI notavimus. Eusebius non
 animadvertens illum annum, quo illa scribebat Afri-
 canus, Olympiadis CCCLIX fuisse ultimum, neque po-
 tuisse divinare futuræ Olympiadis L τ' ἐαδιονίκου,
 propterea putavit nullam aliam post illud tempus
 Olympiadem fuisse: quasi idem Olympiadum, qui &
 Africani Chronicorum, finis fuerit. Quæ certe non
 minor fuit ἀλογοσία, quam illa, de qua initio horum
 Olympicorum Factorum verba fecimus. Eodem
 enim modo nullas alias Olympiadas fuisse existimavit
 post illam, in qua desinit opus Chronicorum Afri-
 cani, quemadmodum & non plures, quam novem
 Lacædæmonis reges arbitratus est, propterea quod

fortasse non plures apud auctorem illum, unde illos
 descripsit, invenerat, aut propter aliam causam, quam
 penitus ignoramus. Sed quid melius errorem Eusebii
 confutaverit, quam horum fragmentorum eclogarius?
 Post ultima enim verba Eusebii: Μέχρι τῶ τῷ
 Ὀλυμπιάδων ἀναγραφήν ἐύρολην: Post illa, inquam
 verba, subjicit Eclogarius: Καὶ ὁ μὲν Εὐσεβίος ταῦτα.
 ἄλλοι ἢ χρονογράφοι, καὶ Δεξιππος ὁ Ἀθλωαῖος καὶ τ'
 ἐφεξῆς Ὀλυμπιάδων, τ' πὲν αἰπῶς νικησάντων μέ-
 μνηται. ἀμέλει τῷ χρονικῷ ἰσθρίων ὁ Δεξιππος μέχρι
 Διακοσῆς ἐξηκοσῆς δαυτίρας Ὀλυμπιάδος συγ-
 γράφας Διονύσιον Ἀλεξάνδρεια Φησὶν ἐπὶ ταύτης νι-
 κῆσαι. Opus suum historicum Dexippus, ut auctor est
 Photius, continuavit usque ad primum annum Claudii,
 cui Imp. Aurelianus successit. quod tempus congruit
 Olympiadi CCCLXI, in qua Dexippus scribebat Dio-
 nytium Alexandrinum stadio vicisse. Ergo ad illa usque
 tempora & Olympiades, & ludicia continuata adver-
 sus Eusebii sententiam, qui simul cum Chronico Afri-
 cani Olympiadas finem ca pisse putavit. Quin & ad-
 huc Iuliani Apostata temporibus certamina Olympica
 instaurabantur, quibus augendis multa Eidentibus
 largitus est Iulianus. Sed Eusebius Chronica tantum
 Africani legerat, non auctores ex quibus tum Africa-
 nus, tum Dexippus suos ἐαδιονίκους depromferant.

Pag. 51. Ἀχάζ. ἐφ' ὃ Ἰσραὴλ αἰχμάλωτος ἀπήχθη.]
 Hoc delirium confutavimus in Canone. Ἰσραὴλ
 enim αἰχμάλωτος ἀπήχθη anno sexto Ezekie, non
 sub Achaz. quæ futilitas ne in tirone quidem ferenda,
 atque eo minus in Episcopo.

Ibid. Ἀμῶν ἔτη β.] Et hoc commentum Eusebii
 suo loco explosimus.

Pag. 52. Μεθ' ὃν Ἀλεξάνδρα, ἢ καὶ Σααλίνα.] Unde
 explicatus sit solus omnium Eusebius hanc reginam
 Σααλίνα dictam fuisse, quæ nunquam, nisi Σαλώμη
 cognominata fuit, in Canone magis nos mirari, quam
 causam scire, profecti sumus.

Ibid. τῷ δὲ πᾶσι δὸν Ἀδάμ, ἕως δαυτίρας ἔτης Δαρείος,
 ἔτη δ' χθ.] Legendum δ' χθ.

Ibid. ὅμῃ τῷ πάντῃ δὸν Ἀδάμ, ἵππ' τὸ πεντεκαδέ-
 κατον ἔτος Τιβερίως, ἔτη * σι.] Legendum ἔ. ηε σκκ.

Ibid. σωάγαται ὃ πᾶς χρόνος εἰς ἔτη * ε' πη.] Secun-
 dum LXX interpretum rationes, ab Adam, ad annum
 Christi Dionysianum xxxi, putantur anni 5528. Ideo
 legendum ε' πη.

Ibid. Μαναήμ. ἐφ' ὃ ἐβασιλεύσεν Ἀσσυρίων φθᾶ.]
 Lege φθλ.

Ibid. ἐφ' ὃ αἰχμάλωτος λεφθεῖς ὁ Ἰσραὴλ ὑπὸ
 Σαλμανασάρ ἔ Ἀσσυρίων βασιλέως κατέπεσεν
 ὀγδὴ Ὀλυμπιάδι.] Anno xi Achaz, secundo Olymp.
 vii, Oseam regē Israel captum, & una cum eo regnum
 decem tribuum deletum fuisse, ante confutavimus.

Ibid. ῥήτιον αὐτῶν.] Videtur repetivisse Eusebius ea,
 quæ multo antea de annis Ægyptiacarum originum
 scripserat, qui propter ingentem numerum, in menses
 Lunares ab Africano, Panodoro, & aliis redacti sunt.
 Hoc enim indicatur illis: τὴν γδ μυθολογίην, &c. Sed
 Eclogarius ea mutilavit. Ab ultima enim origine Semi-
 deorum Ægyptiorum seriem, ad primam Dynastiam,
 inde ad Persas, deinde ad Macedonas contextum hi-
 storia deducebat, ut manifesto ex istis colligitur.

Ibid. δὸν τ' Προφουρίβ γραφῆς.] Nimirum ἐκ τ'
 πέντε Προφουρίβ βιβίων φιλολόγος, vel φιλοσόφος
 ἰσθρίας. Est egregium hoc fragmentum.

Pag. 59. lin. 5. καὶ ζώντ' ἐπὶ τῷ πατρὸς δύο πληροὶ
 τῷ Βεσιλείας ἔτη.] Ex Scholiaste Theocriti in Canone
 notavimus Ptolemæum hunc à patre in societatem re-
 gni assumptum adversus sententiam Demetrii Phale-
 rei, qui Ptolemæo Soteri auctor fuerat, ut non hunc,
 sed alium ex Eurydice regni successorem designaret.
 Unde postea implacabile Philadelphi odium in De-
 metrium exarsit, quem statim post decessum Soteris
 patris in carcerem conjectum paucis post diebus aspi-
 dis morsus extinxit: ut Demetrius hunc Philadelphum
 solum regnantem pene non viderit.

, Pag. 60. τῷ ἡρημαλισμῶν.] Eadem hæc verba le-
 guntur, pag. 54, 12. Notabis in hoc fragmento non
 semel ἡρημαλισμῶν à Porphyrio poni pro Æra. Ideo
 quod Hispanis erat Æra Cæsaris, id Græcis fuerit
 ἡρημαλισμός. Sic ἡρημαλισμός Αντιοχείων sæpe ab
 Euagrio dicitur Æra Antiocheni Juliana. pro quo
 male redditur à Christophorono, nominatio Antiochia,
 aut tempus, ex quo Antiochia nomen accepit. quod est in-
 ceptissimum. Nam verum quidem est ἡρημαλίζειν ali-
 quando esse nominari, hic vero aliud longe est. Signi-
 ficat enim negotiationem, actum publicum. hoc est,
 ex quo negotiationum, ac contractuum aliud tempus
 institutum est. Propterea ὁ ἡρημαλισμὸς τῷ Σελευκι-
 δῶν à Judæis vocatur ἀριθμησις τῷ συμβολαίων, Æra
 contractuum, ἡρημαλισμὸς τῷ συμβολαίων. Sic infra
 Porphyrius, εἰς μένον τῷ ἡρξάτο μετὰ τῷ Αλέξαν-
 δρον, καὶ τῷ ἐκείνης ἡνάτων, τῷ συμβολαία.

Ibid. lin. 47. Κλεοπάτραν, τὴν καὶ Τρυφάναν.]
 Hæc Cleopatra, quam pater Auletes interfecit, cogno-

mine Τρυφάνης distinguebatur ab altera Cleopatra
 forore, quæ cognominata est Ægyptiæ, ut in ejus
 nummis extat, Οὐσ' ανώτερα, ultima Lagidarū, uxor
 Antonii triumviri, quam ad Actium Augustus vicit.

Pag. 6. lin. 7. πελοπόνησι Λυσισμάχῳ.] Lego
 Λυσανίῳ. de quo in Canone satis diximus.

Ibid. 11. κρηπίδας Αιγύπτῳ τῷ ἐπὶ Ακλίου μάχῃ
 καὶ τὴν ἑκατοσὼν ὀγδοηκοσίων τετρατῶν Ολυμπιάδα.]
 Quamvis in hac diatriba multa cognitu digna Porphy-
 rius nos docuit, tamen insigni delirio sese tradidit,
 quod Cleopatram victam ab Augusto scribat anno pri-
 mo Olympiad. CLXXXIV, quum is annus fuerit primus
 Augusti, Cæsare Idibus Martiis interfecto. Idem de-
 lirium infra iteratur, ne quis putet errorem librarii.

Ibid. 12. Απὸ τῷ ἐκατοσῆς ἑνδεκάτης Ολυμπιάδῳ.]
 Illa verba Αρδαῖῳ, ὁ τῷ Φίλιππῳ, delenda sunt, &
 pro illis reponendum Αλέξανδρῳ, ut excusum est.

Ibid. Ολυμπιάδῳ ἔτει δούτιζῳ.] In Eusebiano
 Canone Grypus init regnum Ολυμπιάδῳ 53ῷ ἔτει
 δούτιζῳ.

Ibid. lin. 52. Ζαβινῶς ἐπιελήθη πρὸς τῶν Σύρων.]
 Mediocriter Syriæ docti sciunt hoc verum esse. καὶ
 est ἀγοραστὴς, καὶ ἀγοραστὴς. Porphyrius, qui hæc
 scribebat, sciebat Syriæ, utpote homo Tyrius, cujus
 & cognomen Syriacum, Malchos, quomodo à popu-
 laribus suis Syris vocabatur.

Pag. 229. 17. πελοπόνησι δὲ δούτιζῳ ἔτει τῷ 53ῷ
 Ολυμπιάδῳ.] Mendose. Legendum, 54ῷ Ολυμ-
 πιάδῳ.

Hæc sunt, quæ ex opere illo eximio Chronicorum colligere potuimus: quorum quæ-
 dam fortasse alio ordine ab auctore digesta fuerant: neque vero dubium est. nos
 autem si non eundem, aliquem tamen ordinem, partim ex serie temporum, partim ex
 Syncello Georgio conceptum, secuti sumus. In quibus diligentia opus fuit, in iis nobis
 non defuimus. In quibus ingenium exigitur, ea doctioribus tractanda relinquimus,
 præsertim quum in Græca ipsa Eusebiana multo plura, & meliora ab aliis dici pos-
 sint, & latus campus pateat ad bene de hac historia merendum. Nam etiam re-
 linquenda sunt, in quibus industriam suam alii exerceant: quod tantum abest, ut
 nobis acceptissimum futurum non sit, ut etiam hoc ultro ab iis, qui hoc præstare
 poterunt, exigamus. Unum tantum eos oramus, ne pravitatem hujus ævi secuti,
 dum suos labores commendare volunt, nostris obtrectent. Hoc scio nobis non defuturum.
 ea est hodierna fertilitas κακοηθείας. Sed meminerint, quemadmodum malignorum est
 aliena benefacta male interpretari, ita ingenuorum hominum esse, ab omni invidia
 & obtrectatione calamum & linguam abstinere. Cæterum huic operi Eusebiano, pro-
 pter cognationem materiæ, attexuimus, primum Chronicon ἀνώμοτον hominis quidem
 idiotæ centonem, sed ex bonis aliquando pannis consutum, præsertim ex Eusebii &
 Africani analectis instructum. Fastos Siculos primus omnium, aut inter primos,
 vocavit pater historiæ Onufrius Panvinius amicus noster, quia primum in Sicilia
 inventi in aliorum manus pervenerunt. Nos Casaubonianum vocavimus: quia ille
 à Græculo quodam acceptum & manu sua descriptum nobis communicavit, cujus viri
 beneficium magis, quam laudes prædicandi hic locus erat. Sed neutrum satis pro
 dignitate præstare possim. Quicquid igitur boni ex ea farragine hauriri poterit, hoc
 ingenui homines illi maximo viro acceptum ferant, quum tenuis fructus non sit, qui
 ex eo Chronico colligi potest. Errores orthographicos, qui in illo extant, mutare
 nolimus. quod monemus, ne quis errata typographica putet. Unusquisque pro
 captu

capto aut iudicio suo ea emendare poterit. Adjecimus Chronicon Nicephori Patriarchæ nunquam antebac Græce excusum. Postremo συναγωγήν ἱστορικὴν à nobis partim ex editis, partim ex nondum editis scriptoribus collectam, quæ non solum ad Eusebiana, sed etiam ad memoriam veteris historia illustrandam magno presidio erit, si quis neque negligenter eam legere, neque nostros labores maligne interpretari volet.

TESTIMONIA VETERUM

DE

EUSEBII PAMPHILI CÆSAREÆ PALESTINÆ EPISCOPI ERRORIBUS, ET ARRIANISMO, ET EJUS RESIPISCENTIA.

Suidas: Ευσέβιος ὁ Παμφίλος προσκείμενος τῇ Ἀρειανικῇ αἵρεσιν, &c.
Athanasius Apologetico posteriore. οὐκ Ευσέβιος ὁ ἐν Καισαρείᾳ τῆ Παλαιστίνης ἐπὶ θυσία καταγορεύετο ὑπὸ τῆ σὺν ἡμῖν ομολογητῶν;

Ephraïmus Hæresi L. XVIII: κελεύει ἡ (ὁ Κωνσταντῖνος) συγκροτηθῆναι συνόδον καὶ πλὴν τοῖν κέν ἐν Τύρῳ τῇ πόλει. κέλευσε δὲ διακρίνειν Ευσέβιον τῆ Καισαρείας, καὶ ἄλλους πνείς. ἦσαν δὲ προσκείμενοι ἔπει ποτὸς μᾶλλον τῇ τῆ Ἀρειανῶν χυδαίολογία, καὶ ἐκλήθησαν ἐπίσκοποι τῆ καθολικῆς, καὶ ὑπὸ Ἀθανάσιον ἀκράμεινες πνές ἄνδρες, καὶ μέγας, καὶ οἱ θεῶν ἔχοντες διαφανῆ τὴν βίον ἐνοῖς καὶ ὁμακαρίτης Ρωμανῶν ὁ μέγας, ὁ τῆ Ηρακλείας ἐπίσκοπος, καὶ ὁμολογητῆς, ἀλλὰ καὶ οἱ τῆ Μελετιανῶν, μάλιστα οἱ ἑ Αθανασίος καταγορεύετες καὶ ὀρθοδόξιας. ὁ προσκείμενος Ρωμανῶν ὁ μακαρίτης, ἐν ἀθεροσομῶν, ὅς ἐδέετο εἰληθε πρὸς ὁμολογητῶν (πν ὀφθαλμῶν γὰρ ἐν τῷ διωγμῷ διὰ πλὴν ἀλήθειαν ἐπιφλάγη) ἐωρακῶς πν Ευσέβιον καταγορεύετον, καὶ Ἀθανάσιον ἐς ὅσα, καὶ ἄλλους εἰς τῆ λύπῃ, καὶ διακρούσας. οἷα γίνε) ὑπὸ τοῖς ἀλήθεσι. ἀπεινῆστο Φωνῆ μεγάλη Ευσέβια, ἔργα, σὺ καθέξει, Ευσέβιε, καὶ Ἀθανασίῳ ἀπὸ τῶν ὧν ἀπὸ σὲ κείνεται; τίς ἐνεγκεῖ τὰ ποιῶντα; λέγε δὲ μοι εἰς ἐμοὶ ἠθά ἐν τῇ φυλακῇ ἐπὶ τῷ διωγμῷ; καὶ γὰρ μὲν ὀφθαλμῶν ἀπεβαλομην ὑπὲρ ἀπὸ τῆς. σὺ δὲ σε Φαίνη λελαθημῶν πν ἔχων ἐν τῷ σώματι, ὅτι μαρτύρησας, ἀλλὰ ἐσθικῶς ζῶν μηδὲν ἠκούσθη ελασμῶν. Πῶς ἀνεχάρησας ἀπὸ τῆς φυλακῆς, εἰ μὴ ὅτι ὑπὸ τῆς πν ἀναγκῆς τῷ διωγμῷ ἡμῖν ἐπενεγκῆς τὸ ἀδέμιον πρᾶξαι, ἢ ἔπραξας; Ταῦτα ἀκόσως ὁ Ευσέβιος αἵρεται μὲν εἰς ἀρνακίην, καὶ ἀνασῶς διέλυσε τὸ εἰκασίμον, λέγων, ὅτι εἰ ἐνταῦθα ἠλθέεις, καὶ πρὸς ἡμᾶς τὰ ποιῶντα ἀνπιλέξει, ἄρα οὐκ ἀληθῆς οἱ καταγορεύοι ὑμῶν. εἰ γὰρ ὡδε πρηνεῖται, πολὺ μᾶλλον ἐν τῇ ὑμῶν πατρίδι. εἶτα ἐπεχείρησεν Ευσέβιος, καὶ οἱ μετ' αὐτῆ. καὶ ἀποπέλασεν διὸ πνὰς τῆ ἀπὸ Γαλλοῶν ἐπισκόπων τὰ Ἀρεῖας φρονεῖντας, Ουράκιόν τε, καὶ Ουάλεντα εἰς τε πλὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ Μαριάκων, &c.

Ex Epistola Episcoporum Ægypti Orthodoxorum ad Synodum Tyriam: καὶ γὰρ πάλιν εἶδαμε, ὡς προσκείμενος, ὡς ἐχθροὶ εἰσιν ἡμῶν, καὶ διὰ τὴν Ευσέβιον ὁ τῆ Καισαρείας ἐχθρὸς γέγονεν ἀπὸ πέρυσι.

Athanasius Epistola ad Africanos: ἐπίσκοποι γὰρ δεχάοι πρὸς ἐτῶν ἐγγὺς περὶ ἑκατὸν τεράκοντα τῆ μεγάλης Ρώμης καὶ τῆ ἡμετέρας πόλεως γράφοντες ἠπασίνῳ ὑμῶν ποίημα λέγοντας τὸν ἦόν, καὶ μὴ ὁμοῖον τῷ πατρί. καὶ τῆτο ἐγνωσκεν Ευσέβιος ὁ ἡρόδωτος ἐπίσκοπος τῆ Καισαρείας, πρῶτον μὲν αὐτῶν τῆ Ἀρειανῆ αἵρεσει, ὑπερον τῆ ὑπογράψας αὐτῇ τῇ ἐν Νικαίᾳ συνόδῳ, ἐγραψε τοῖς ἰδοῖς, διαβεβαίωσεν, ὅτι καὶ τῆ παλαιῶν πνὰς λογίς καὶ ἐπιφανῆς ἐπισκόπος, καὶ συγγραφεὺς ἐγνωμῶν ἐπὶ τῆ πατρὸς καὶ ἡτ' θεοτήτῳ τῆ τῆ ὁμοῖος χρησιμῶς ὀνόματι.

Idem in Epistola de Synodo Nicæna post alia: καὶ ὅτι μήτε κήρυμα ἢ ποίημα, μήτε τῆ γρητῶν ἐστὶν ὁ τῆ εἰς ἡμᾶς, ἀλλ' αὐ γέννημα. καὶ τῆ τῆ πατρὸς εἰσίας ἐστὶν ὁ λόγος. καὶ τότε ἀπὸ τῆ Ευσέβιος ὁ ἀπὸ Καισαρείας τῆ Παλαιστίνης καίτοι πρὸς μίαν δέξησεν, ὅμως ὑπερον ὑπογράψας πρὸς τῆ ἐκκλησία ἐαυτῆ, λέγων εἶναι τῆ ἐκκλησίας πλὴν πίσιν, καὶ τῆ πατρὸς πλὴν ἀπὸ τῆς. πῶς τε φανερώς εἰδείξεν, ὅτι πρῶτον ἐσφάλλοντο, καὶ μάλιστα ἐφαιλονέκην πρὸς πλὴν ἀλήθειαν. εἰ γὰρ καὶ ἡχυνθη τότε ταῦτα πνὰς λέξεσι γράψαι, καὶ, ὡς ἠθέλεν, αὐτὸς ἀπελογητῆ τῆ ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἀπὸ τῆ ἐπιτολῆς τῆ ὁμοῖον, καὶ τὸ ἐκ τῆ εἰσίας μὴ δέξησεν φαίρως τῆτο σημαῖν βόλε), καὶ πέπεισθε τε δεινόν. ὡς γὰρ

ἀπολογεῖσθαι κατηγόρησε λοιπὸν τῶν Ἀρειανῶν, ὅτι γράψαντες, οὐκ ἔως πρὸν γεννηθῆναι, ἀλλ' ἕτερον αὐτὸν εἶναι εἶπε πρὸς τὴν σάρκα γενέσεως.

Idem de Synodo Arimini & Seleucia: Μάλιστα ἢ Ἀκάκιος τί ἂν εἶποι πρὸς Εὐσέβιον τὸ ἑαυτῷ διδάσκαλον, ὃς ἑμὸν ὑπεγράψεν ἐν τῇ κτ' Νίκαιαν συνόδῳ, ἀλλὰ καὶ δι' Ὀπισθολής ἐδήλωσε τοῖς ὑπὸ αὐτὸν λαοῖς, τῷ τῷ εἶναι πίστιν ἀληθῆ τὴν ὁμολογηθεῖσαν ἐν τῇ κατὰ Νίκαιαν συνόδῳ. εἰ γὰρ ἴδῃ, ὡς ἠθέλησεν, ἀπελογησέτω Διὰ τὴν Ὀπισθολήν, ἀλλὰ γε τοῖς λέξεις οὐκ ἠρνήσεται. ἀλλὰ καὶ κατηγόρησε τῶν Ἀρειανῶν, ὅτι λέγουσιν, οὐκ ἔως πρὸν γεννηθῆναι, ὁ ἦος, εἶπε πρὸς Μαρίαν ἠθέλον αὐτὸν εἶναι.

Ibid. ὁ δὲ δόξο Κασιπερίας τῆ Παλαιστίνης Εὐσέβιος γράφων πρὸς Ευφρατίωνα τὸν Ἐπίσκοπον οὕτως ἐφοσέθη Φανερώς εἰπεῖν, ὅτι ὁ Χριστὸς οὐκ ἐστὶν ἀληθινὸς θεός.

ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΕΩΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΑΝΟΦΡΟΝΟΣ

Ὀπισθολὴ πρὸς τοὺς τῆ παροικίας αὐτοῦ.

Τὰ περὶ τῆ ἐκκλησιαστικῆς πίστεως πραγματευθέντα κατὰ τὴν μερλίαν συνόδον τὴν ἐν Νικαίᾳ συγκροτηθεῖσαν ἐκὸς μὲν ὑμᾶς, ἀρχιεπίσκοποι, καὶ ἀλλοθεν μεμαθηκεναι, τὴν Φήμης προερχομένη ἐπιθέτας τὸ περὶ τῶν πραγμάτων πραγματικῶν ἀκριβοῦς λόγον, ἀλλ' ἵνα δὴ καὶ τῆς αὐτῆς ἀκτῆς τῆ ἀληθείας ἐπεροίας ὑμῖν ἀπαγγέλλῃ, ἀναγκασίως διεπεψάμεθα ὑμῖν πρῶτον μὲν τὴν ὑφ' ἡμῶν προτεθείσαν περὶ τῆ πίστεως γραφὴν, ἐπέτι τὴν ἰσοπέταν, ἡ τῶν ἡμετέρων φωνῶν προσηκούσας Ὀπισθολήντες ἐκδοδάκασι. Τὸ μὲν ἐν παρῆμῶν γράμματι Ὀπισθολήντος θεοφιλέστατος ἡμεῶν βασιλεὺς ἀναγνωθὲν εὐτε ἔχειν καὶ δοκίμως ἀποφασίζον τὸ πρὸς τὸν ἄλλον, καθὼς παρελάθομεν ἄλλα τὰ πρὸς ἡμῶν ἐπισκόπων, καὶ ἐν τῇ πρώτῃ ἀληθείᾳ, καὶ ὅτι το λατρεῖον ἐλαμδαομεν καθὼς δόξο τῆ θείων γραφῶν μεμαθηκεναι. καὶ ὡς ἐν τῷ πρῶτῳ βιβλίῳ, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἐπισκοπῇ ἐπιστάτομεν καὶ ἐδιδάκαμεν, ἔτι καὶ πρὸς ὑμῶν τὴν ἐπιπέταν πρῶτον ἀναφύρομεν. ἐστὶ ἡ αὕτη.

Πιστάτομεν εἰς ἕνα θεὸν πατέρα παντοκράτορα τὸν πάντων ὁρατῶν τε καὶ ἀοράτων ποιητὴν. καὶ εἰς ἕνα κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν ἐκ τοῦ θεοῦ, φῶς ἐκ φωτός, ζωὴ ἐκ ζωῆς, ἦν μονογενῆ, πρωτότοκον πάσης κτίσεως πρὸ πάντων τῶν αἰώνων, ἐκ τοῦ πατρὸς γεννηθεῖσαν, δι' ἃ καὶ ἐγενήθη πᾶν τὸ ἐν τῷ ἡμετέρῳ σωτηρίου σαρκαθῆναι, καὶ ἐν ἀνθρώποις πολιτοδοθῆναι, καὶ παθῆναι, καὶ ἀναστῆναι τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, καὶ ἀνελθόντα πρὸς τὸν πατέρα, καὶ ἦν ἀληθῶς ἦν, καὶ πνεῦμα ἅγιον, τὸ ἐκ τῶν ἑκαστῶν εἶναι καὶ ὑπαρχειν πιστάτομεν, πατέρα ἀληθῶς πατέρα, καὶ ἦν ἀληθῶς ἦν, καὶ πνεῦμα ἅγιον, καθὼς καὶ ὁ κύριος ἡμῶν ἀποστόλων εἰς τὸ κηρύγμα τοῦ ἑαυτῷ μαθητῆς εἶπε, Πορευθέντες μαθητευθεὶς πάντες, τὰ ἐθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος. Περὶ ὧν καὶ ἀπεδοκίμασε ἕως ἐσχέτου, καὶ μέχρι θανάτου ὑπὲρ ταύτης ἐπέσχετο τῆ πίστεως, ἀναθεματίζοντες πᾶσαν ἄθεον αἵρεσιν. Ταῦτα δὲ καρδίας καὶ ψυχῆς πάντοτε πεφρονεκεναι, ὅτι ἔπερ ἕτερον ἑαυτοῦ καὶ καὶ φρονεῖν τε καὶ λέγειν ἄλλοθεν, ὅτι τὸ θεὸς τὸ παντοκράτορας, καὶ τὸ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μαρτυρομεθα, δεκτικῶν ἔχοντες δι' ἀποδείξεων, καὶ πείθῃ ὑμᾶς, ὅτι καὶ τοῦ παρεληλυθότος χρόνου ἕως ἐπιστάτομεν τε, καὶ ἐκηρυξαομεν. Ταύτης ὑφ' ἡμῶν ἐκτεθείσης τῆς πίστεως ὁδὸν παρὰ ἀντιλογίας τόπος. ἀλλ' αὐτὸς τε πρῶτος ὁ θεοφιλέστατος ἡμῶν βασιλεὺς ὁρῶντα ἐπέειπεν αὐτῷ μαρτυρήσεν. ἔτι τε καὶ αὐτὸν φρονεῖν σωματολόγησε, καὶ ταύτη τὴν πάντα συγκατατίθεσθαι, ὑπογράφειν τε πῶς δόγμασι, καὶ συμφωνεῖν τῶν αὐτῶν παρεκελεύετο, ἐνὸς μόνου προσεγράφετο ῥήματι τὸ ὁμοούσιον, ὃ καὶ αὐτὸ ἐμνήσθη λέγων. ὅτι καὶ κατὰ τῶν σωμάτων πάση λέγοιτο ὁμοούσιον, ἔτι οὐ κατὰ διείρεσιν, ἔτι κατὰ ἕνα δόξο τοῦ ἐκ τοῦ πατρὸς ὑποστῆναι μηδὲ γὰρ δύνασθαι τὴν αὐτὸν καὶ νεοθῆναι καὶ ἀσώματον φύσιν σωματικὴν πᾶσι ὑφίστασθαι, θεοῖς ἢ καὶ ἀποστόλοις λόγοις πεπεσῆκεν τὰ πρῶτα νοεῖν. καὶ ὁ μὲν σεφάσι ἡμῶν καὶ εὐσεβεσάσι βασιλεὺς πιαδὲ ἐφίλοσφ. Οἱ ἡμετέροις τῶν ὁμοούσιον πρὸς τῆς τῶνδε τὴν γραφὴν πεπιήκασι.

Η ΕΚ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΥΓΑΓΟΡΕΥΘΕΙΣΑ

Ρ Ι Σ Τ Ι Σ.

Πιστάτομεν εἰς ἕνα θεὸν πατέρα παντοκράτορα, πάντων ὁρατῶν τε καὶ ἀοράτων ποιητὴν καὶ εἰς ἕνα κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν ἐκ τοῦ θεοῦ, γεννηθέντα ἐκ τοῦ πατρὸς μονογενῆ, τὸ ἐστὶν ἐκ τοῦ ἑσῆς τοῦ πατρὸς, θεὸν ἐκ θεοῦ, φῶς ἐκ φωτός, θεὸν ἀληθινὸν ἐκ θεοῦ ἀληθινῶ, γεννηθέντα, εἰ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ πατρί, δι' ἃ τὸ πᾶν ἐγένετο, τὰ τε ἐν τῷ ἔραῳ, καὶ τὰ ἐν τῇ γῆ, τὸν δι' ἡμᾶς τὸς ἀνθρώπους, καὶ Διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν σαρκωθέντα, καὶ σαρκωθέντα, ἐνανθρωπήσαντα, παθόντα, καὶ ἀναστῆναι τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, ἀνελθόντα εἰς οὐρανὸν. καὶ ἐρχομένου κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς. Καὶ εἰς τὸ ἅγιον πνεῦμα. τὸς δε λεγοντας, ἡ πᾶσι, ὅτι οὐκ ἔως πρὸς τὸν ἕτερον ὄντων ἐγένετο, ἢ ἕτερον ὑποστάσεως, ἢ ἕσιας φασκῆτας εἶναι, ἢ κτιστὸν, ἢ ἀσπῆτον, ἢ ἀλλοιωτὸν τὸν ἦν τὸ θεὸς ἀναθεματίζει ἡ καθολικὴ ἐκκλησία.

Καὶ δὴ πᾶσι τῶν γραφῶν ὑπὸ αὐτῶν ὑπαγορευθείσης, ἵσως εἰρη) αὐτοῖς, τὸ ἐκ τῆς ἑσῆς τῶν πατρῶν, καὶ τὸ τῷ πατρί ὁμοούσιον οὐκ ἀνεξέταστον αὐτοῖς καλαλιμωμένο. ἐπερωτήσεις τοιαυτῶν καὶ ἀποκρίσεις ἐπιτέθεν

Αθανάσιος (ἰς πύττα πλὴ ἱστορίαν ὁρήσεις ἐπιφείνομαι, εἰσέως μὲν ἐμπληροῦμαι πάλιν ἢ παραχρῆς πλὴ Ἀλεξάνδρειαν λέγει), ἢ πύττω παρ' Ἰθῆναι Ἐπισκόπων παρυσία πλὴ βασιλικῶν ἐχόντων συμμαχίαν. εἰς τίς ἦν ὁ ἐστίαζων, εἰδ' ἢ πῆς ἢ εἰσῆς, ἢ τίς καὶ προέξαιτες πλὴ ἔρμ' ἐπαύσαν, εἰδ' ὅπως ποιῆται Ἰπιδήλον. ἢ χεδόν ἐν οἷς Ἐπισκόπων πρὸς ἀλλήλους Φιλονεικίαι πρὸς δόγματων, ἢ πρὸ Ἰνων ἄλλων Διφωφίαν γερνάσι, τὸν αὐτὸν τ' Ἰπικρύψεως ἐν τῇ διηγήσει τύπον Διφωφίαι.

Idem 5, 9. Ανεγνώσθη Εὐσεβίος ἐλέγχος καὶ ἀπολογίας λόγοι δύο, καὶ ἔπειτα δύο, οἱ ἴνες πρὸς ὅτι πρὸς τῆς δύο ἐν πρὸ ῥητοῖς πρὸς ἀλλήλους ἐν πῆς ἄλλοις τῇ τε λέξει καὶ τῇ Διανοίᾳ οἱ αὐτοὶ εἰπιν. εἰσῆξ δ' ὡς ἀπὸ τ' Ἐλλήνων πῆς ἀπορίας καὶ τ' ἀνωμότης φησικίας ἡμῶν ἢ ταύτας καλῶς, εἰ καὶ μὴ ἐν πᾶσι, ἀπολύει). Τὴν δὲ φράσιν οὗ ἐστὶν εἰσαμῆς ἔτε ἡδύς, ἔτε λαμπρότητι χαίρων, πολυμαθῆς δὲ ἐστὶν ὁ ἀνὴρ, εἰ καὶ πλὴ ἀγγέλιον, καὶ τὸ ἐκζητῶν Ἰθῆς, ὡς πρὸς πλὴ ἀκρίβειαν πλὴ ἐν πῆς δόγματι, ἐνδεέστερον. Καὶ γὰρ καὶ τόποις ἐν πολλοῖς αὐτὸν ἐστὶν ἰδεῖν τ' ἦν βλασφημῶντα, καὶ δούρον ἄπον καλῶντα, ἢ ἀρεστέτηρον, ἢ ἀλλήλινα τ' Ἀρειανικῆς λύσεως βλασφημῶντα. διηλον δὲ ὡς Ἰπὶ Κωνσταντῆς Ἰμεγάλας ἔτ' ἦν ἡγεσ, ὅτ'.

Zonaras Tom. III, 9, 6. ὡς ἢ τότε τ' τὰ Ἀρεῖς πρὸς ἐβούλῶν ἢ ὁ Παμφίλος Εὐσέβιος τ' ἐν Παλαιστίνῃ Καιουρείας τυγχάνων Ἰπιδήλων (ὡς μετὰ λέγει) ἀποσῆναι τ' Ἰ Ἀρεῖς δόξης, καὶ ἰμογνωμονῆσαι πῆς σωαῖδιαν τ' ἦν καὶ ὁμοῖον τῷ πατρὶ δόγματι, καὶ διελθῆναι πρὸς τ' ἀγίαν πατρῶν εἰς κεινῶν. μᾶλλον μὲν τοῖ ἐν τῷ παρακλήσ τ' πρὸς τῆς σωαῖδης καὶ Ἰπερμαχῶν εὐρη) τ' πρὸς. ἔτω μὲν ἐν πύττα ἱστορίαν πρὸς Ἰνων εὐρηται. ἀμφίβολα δὲ ἐκείν' αὐτὰ δι' ὧν ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ εὐρηται συζητῶντα, πῆσι. πολλαχῶς γὰρ ἐν τῷ ἐρημῶν συζητῶντα ἀρειανίζων καὶ λαμβανέ). αὐτὰ καὶ πρὸς πρὴν πρὸς βιβλία, τὸν Δαβὶδ εἰσαγαγὼν λέγοντα, αὐτὸς εἶπε, ἢ ἐγενήθησαν. αὐτὸς ἐνεπί-
λατ, ἢ ἐκτίθησαν, φησὶ τὸν μὲν πατέρα ἢ ποιητῶν ὡς ποιητῶν, καὶ πανηγυρόνα νομίζου βασιλικῶ
πρὸς ἰπιδήλων νόματι, τὸν ἢ τότε δούρον λόγον τῆς πατρῶς Ἰπερμαχῶν Ἰπιδήλων. καὶ
μὲν πρὸς λέγει τῶν αἰώνων τῶ πατρῶς Ἰπερμαχῶν δύναμιν καὶ σοφίαν, ἢ τὸ διδασκῶν τ' καὶ πάντων
βασιλείας ἢ ἀρεῆς ἐμπειροῦμενον, καὶ αὐτὸς μετ' Ἰπιδήλων, ἢ οἱ ἐστὶν εἰσῆ τις πρὸς ἰμοῖον (ὡς καὶ
Ἰφεισῶσι, ἢ τῷ Ἰπιδῶ καὶ τ' Ἰπιδῶν διημιουργίαν Ἰπιδῶν. ἢ ὁ Σολομῶν λέγει πρὸς ἰμοῖον τῆς τῶ
Θεῶ σοφίας, Κύριος ἐκίσε με δούρον ὁδῶν αὐτῶ, ἢ ἐξῆς. καὶ μετ' ἔπειτα πλείονα φάσκει, ἢ Ἰπιδῶ πᾶσι
τότοις αἰα θεῶ λόγον πρὸς ἰμοῖον ἢ πρὸ αἰώνων ἀπάντων εἰσαμῶν, πλὴ σεβάσιμον πῆν πρὸς Ἰ πατρῶς
εἰληφότε πρὸς ἰμοῖον ὡς ἂν θεῶν. Ταῦτα ἢ ἔπειτα δὲ τοῖς ἀρειανίζου δόγματι δεικνύου ὁμοῖον
τὸν Εὐσέβιον; εἰ μή τις φαίη πρὸ τῆς Ἰπιδῶν αὐτῶ πονηθῆναι τῶν πλὴ συζητῶν.

Nicephorus lib. VI, cap. XXXVI. de Eusebio Pamphili: Sed et alia varia reliquit scripta, quae multum Ecclesiae adferunt utilitatis. Verum enimvero si talis fuerit, in multis tamen cum apparet Arian sententiam comprobasse, ut qui filium (sicuti id ex ejus scriptis colligere licet) creaturam vocet: quamvis Socrates, qui et ipse ex Novatianis res ecclesiasticas scripsit, in secundo Tomo maximopere persuadere contendit, recte eum virum sentire, eundemque sycophantice eo nomine à nonnullis impeti. atque ut id magno animo certius comprobet in defensione sua, dicta illius quaedam ambiguitatem tamen complectentia contexit: eundemque primae Synodo adfuisse, atque una cum aliis suffragio suo et calculo eis τὸ ὁμοῖον, sive in consubstantiale, consensisse refert. Ego vero, si ille quidem sine scripto rectam complexus est opinionem, Socrati non refragor: sin autem ex scriptis illius, quae legi, res sit dijudicanda, multum abest, ut sanam sinceramque ejus de fide sententiam fuisse putem.

Idem lib. VIII, cap. XVIII. Eusebius sane alter, cui Pamphili cognomen inditum, adfuit et ipse Concilio, aubiusque etiam atque etiam secum consideravit, an promulgata fidei professioni assentiri deberet: atque aliquantulum assensione retenta, eam tandem approbavit, et subscriptione sua confirmavit. Ecclesiae quoque suae quarenti professionem et definitionem eam misit, in qua vocem quoque et ὁμοῖον declarat: ne cui suspectus fieret, tanquam tardius, aut neglectum, nulla adhibita cura, ei subscripsisset.

Eod. cap. XLV. Potissimum vero de iis Eustathius Antiochenus, et Eusebius Pamphili congressi decertarunt: atque uterque in subsistentia filium Dei, atque unum Deum in tribus subsistentiis profitebatur. Et Eustathius Eusebium incusabat, quod professionem fidei Nicenam novaret: atque hic rursus acquiescere se in decretis Nicenis dicebat.

Hieronymus Apologético in Rufinum: Vir doctissimus Eusebius (doctissimum dixi, non Catholicum, ne more solito mihi & in hoc calumniam struas) per sex volumina nihil aliud agit, nisi ut Origenem suæ ostendat fidei, id est Arriane perfidie.

Eodem: Sex libros, ut ante jam dixi, Eusebius Casariensis Episcopus Arriane quondam signifer factionis pro Origene scripsit, latissimum & elaboratum opus: & multis testimoniis approbavit Origenem juxta se Catholicum, id est juxta nos, Arrianum esse.

Eodem: Laudavi Eusebium in Ecclesiastica historia, in digestionem temporum, in descriptione sanctæ terre: & hæc ipsa opuscula in Latinum vertens meæ lingue hominibus dedi. Num ex eo Arrianus sum, quia Eusebius, qui hos libros condidit, Arrianus est?

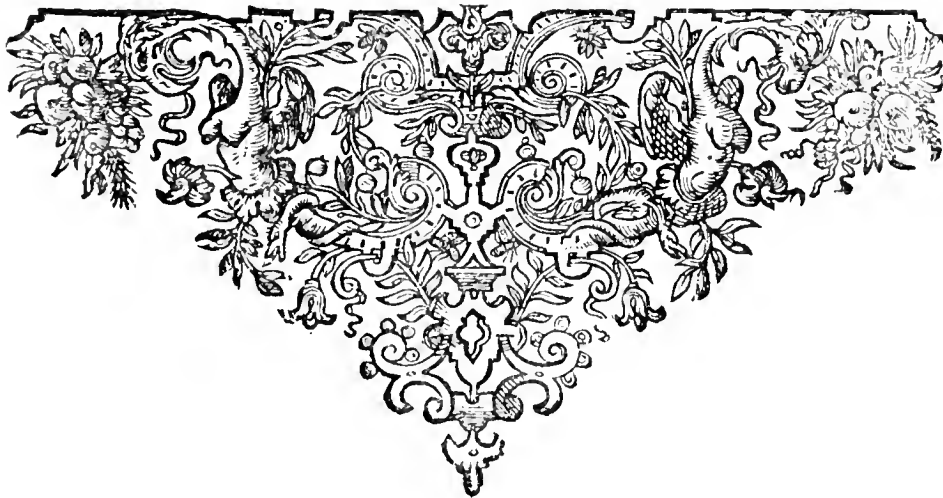
Idem ad Pammachium & Oceanum de erroribus Origenis: Fortissimos libros contra Porphyrium scribit Apollinaris: Ecclesiasticam pulchre Eusebius historiam texuit. Alter eorum dimidiatam Christi introduxit æconomiam: alter impietatis Arrii aper-tissimus propugnator est.

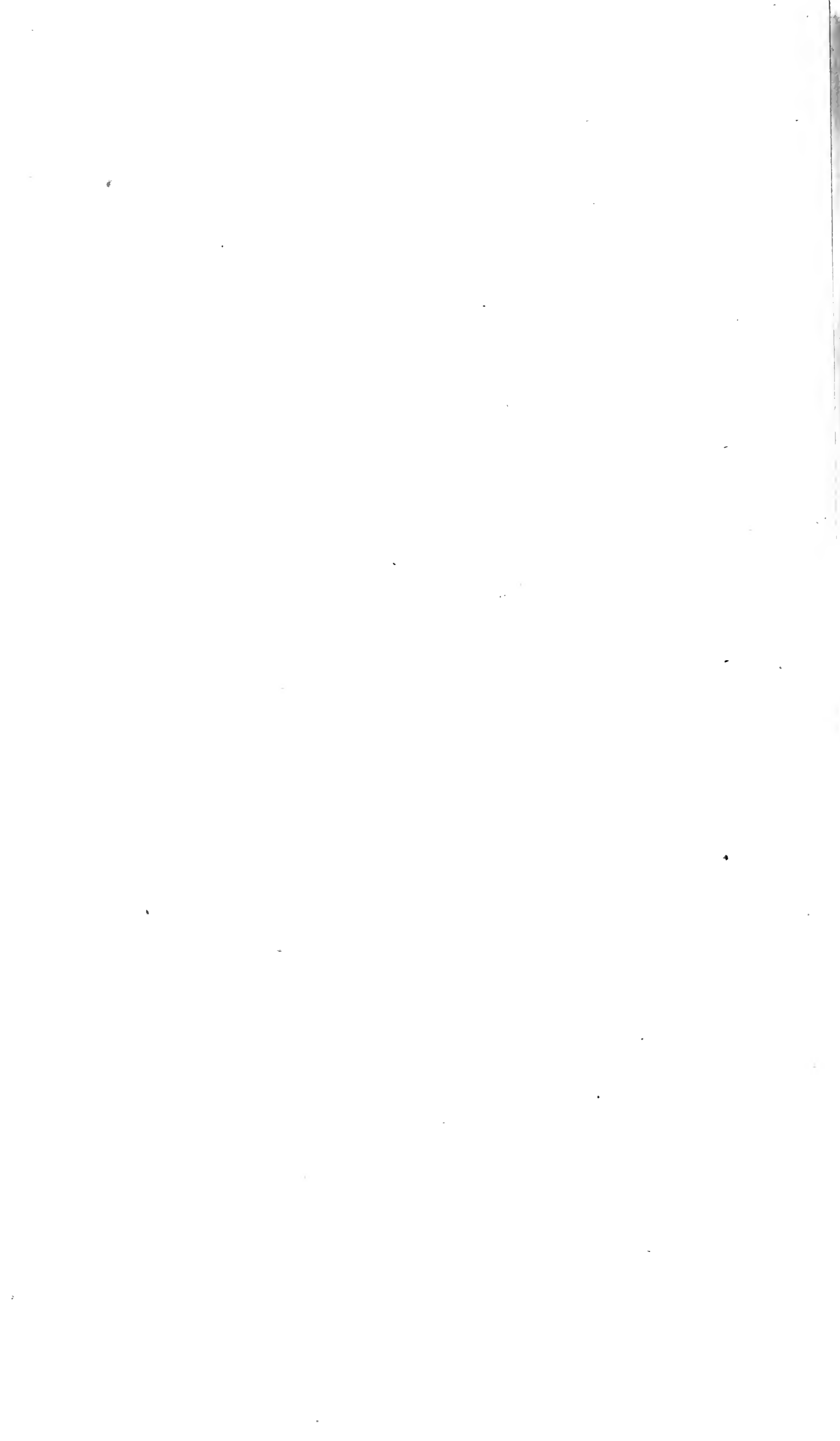
Georgius Syncellus: Τέτοις τοῖς χρόνοις ὁ μέγας ἡ θαυματουργὸς Γρηγόριος ἐν τελειότητι ἡ κατὰ Χριστὸν φιλοσοφίας κατέλαμπεν. Ἐμνήμην ἀριόλοισαν ὁ Καισαρείας Εὐσεβίου. ὅτι οἶδα τίνος ἕνεκα καὶ περὶ Οὐριγένους ἔδυσσεός τις ἀλόγοις ἐνδιατριψάσας ἐγκωμίους ἔπεποιήθη τῷ κατὰ ἑλῆς τὸ οἰκουμενικῆς ὁμιλητικῆς. Paulo post: νομίζω δὲ τὸ Εὐσεβίου τὸ τὸ θεῖας ζήτησις τῶ θαυματουργῶ, ἢ θεοφύρου Γρηγορίου μέγιστος σωπῆσι Διὰ τὸ πανταχοῦ τὸ δογματῶν ἀκέραιον ἢ ἀλλότρου τὸ Οὐριγένους ληρημάτων, ἢ τῶν Αἰρετικῶν βλασφημιῶν, οἷς Εὐσεβίου ἐλελάθη.

Idem. Οὐριγένους ἀρχῶν ὅτι λόγοις σεσητισμένοις ἢ μύθους ἐλλῆνικῶις ἀπελείφθη τῶ τελειότερα σεφάντα, ἔθεν διὰ θεῖας χρηστότητος, ἀλλὰ δι' ὑπερήφανον ἢ αὐτοπήτον γνώμην. ἀλλὰ ταῦτα Εὐσεβίου τῶ Καισαρείας τὸ διοκῆ, ὃς μείζω πίντων ἀρίων ἢ διδασκάλων αὐτὸν διποδείξαι σπυδαίων ἐν ἐκτῶ τὸ ἐκκλησιαστικῆς αἰσθῆς ἰσορίας λόγω, ὁμοφρονῶν αἰσθῆς, πολλοῖς ἐγκωμίους αὐτὸν ἐνυβρίσει, μὴ εἰδὼς ἀλέγῃ, ἢ περὶ ὧν Διὰ θεοφύρου. πάνυ γὰρ ὀλίγων περὶ τὸ κατὰ τῶσδε τῶσ χρόνος ἱερῶν ἢ μακαρίων πατέρων Ὀρμινηθεῖς, κλήμους τῶ λεγομένης Στραματιῶν, Ἰππολύτου τῶ ἱερομάρτυρος, Αφρικανῶ τῶ μεγάλου Αλεξανδρείας, καὶ ἄλλων, μόνος τῶ μακαρίου Οὐριγένους πλὴν ἐκ πειθὸς ἀναγωγῶν ἐκζητῆ μέγιστος ἐν τῶ μαρτυρίῳ λειποῦ ἀκρίτως. Φασιανῶ γὰρ τῶ λεχθέντος ἱερομάρτυρος καὶ ὀπισθέως Ῥώμης περὶ, ἢ Βαδουῶ τῶ τὸ Ανιόχου, ἢ Αλεξάνδρου Ἱεροζολύμων ἐν ὀλίγοις διεξῆλθε τοῖς ῥήμασιν. ὅτι δὲ τὸν ὁμόφρονα ἐλθὼν Οὐριγένου πλάσι παρεγκωμιάσας τὸν θεοκατόρθου ὡδὲ πως περὶ τῆσι Φήσας, τὰ μὲν ἐν Οὐριγένου κατὰ τὸν διαγμὸν ξυμβάντες, οἷα, ἢ ὅσα, ἢ ὅσας ἐτυχε τελειότης, &c.

Τ Ε Λ Ο Σ

LUGDVNI BATAVORUM, Typis NICOLAI HERCULIS, Sumptibus JOANNIS JANSSONI, Bibliopolæ Amstelodamensis, 1658.

JOSEPHI SCALIGERI,
JULI CÆSARIS A BURDEN FILII,
ANIMADVERSIONES
IN
CHRONOLOGICA
EUSEBII,

Tertiâ propemodum parte auctiores atque emendatiores.

Typographus Lectori.

*Monendus es, Lector, novâ hâc Editione
quamplurima à divino illo Viro Anim-
adversionibus accedere. Quod ut omnibus
constaret, additamentis plerisque com-
mata in margine paginarum adscripsimus. Inter-
polationes cæteras annotare, infiniti est, ne dicam
supervacui, laboris.*

JOSEPHI SCALIGERI,
 JULI CÆSARIS A BURDEN FILII,
 ANIMADVERSIONES
 In Chronologica EUSEBII.

CONSILIUM AUCTORIS, ET FINIS SCRIPTIONIS.

Ntequam ad hæc Chronica illustranda aggredimur, fortasse à nobis quispiam illa trita exegerit, & à vulgo scriptorum usurpata, de auctoris vita, ejus operibus, & aliis id genus, quibus limina Commentariorum prætexi solent. Nos verò

non negamus multa in antecessum dici posse, quæ non minus ad auctorem, quam ad ejus opus spectant, quæ neque injucunda lectu futura erant, neque legentibus infructuosa, addo etiam non aliena à Commentariorum, aut Animadversionum instituto. Quia vero ea tantum attingere decrevimus, quæ ad illustrationem & emendationem hujus operis duntaxat pertinent, reliqua autem, quæ extra hos fines sunt, ut ea, quæ de auctore dici possunt, item quæ ex immenso historiarum pelago per totum corpus operis diffusa sunt, iis relinquimus, qui ea plene & ex dignitate & cum majore otio tractare possunt. Denique quia Animadversionum modum excedere nolumus, ea tantum tangemus, sine quibus omnia opera, quæ in hoc libro collocari potest, inanis & inutilis futura est; hoc est, quod fuerit consilium auctoris, quæ finis, & quæ operis dispositio. Quum igitur hostes Christiani nominis inter ea, quibus argumenta sua ad oppugnandam religionem instruebant, non mediocre telum esse putarent, vetustatem Deorum suorum, Christianismum autem *χθὲς ἔπεωλεω* prodiisse, eoque argumento insolentius vectarentur, exorti sunt Scriptores pietate & doctrinâ præstantissimi, qui non solum vetustatem legis Mosaicæ ex ipsorum Græcorum Commentariis asseruerunt, sed etiam antiquissimos Gentium Deos infra ætatem Mosis fuisse ostenderunt: eoque rem deduxerunt, ut hostes Christianissimi adigerent ad alterutrum fatendum, aut vetustiorum quibusvis Diis Gentilium Mosem fuisse, aut falsa esse Græcorum instrumenta. Itaque hoc modo eos suo gladio jugulârunt: qua in re luculentam operam navârunt Justinus Martyr Christi, Tatianus, Clemens Alexandrinus, Athenagoras, Theophilus, & alii, quorum scripta ad nos pervenerunt. Ii

omnes Inacho parem ætate Mosem ostendunt ex Apione Grammatico, & aliis, ut ipsos Deos Gentilium, ipsa templa, & oracula, ut ait Tertullianus, & facia eorum unius Mosis serinium sæculis vincat, in quo thesaurus collocatus est totius Judaici sacramenti, & inde etiam Christiani. Impius quoque Porphyrius Mosem post Semiramam fuisse dicit: alii etiam quingentis annis, septem minus, ante Danaum: Danaum vero aliquot sæculis Inacho posteriorem, ejus æqualis fuerit Moses. Quia primam instrumentis auctoritatem summa antiquitas vindicat, instrumenta autem ipsa non à Christianis, sed à Gentibus ipsis petita sunt, neque quid ad hæc opponerent, Pagani haberent, nihil præterea superesse videbatur, nisi aut ut ingenua confessio ab ipsis exprimeretur, aut silentium pertinaciæ finem faceret. Quod certè feliciter cessit, ut & hæc in parte Porphyrius manus daret. Sed Eusebius non satis putavit Gentiles premi domesticis testimoniis, nisi etiam nostris convincerentur. Nostra autem, hoc est, sacræ paginæ argumenta, accuratè perputata, magnam quidem vetustatem Mosis asserunt, ac supra omnes etiam vetustissimos Gentium Deos, sed tamen non tantam, quæ æqualis sit Inachi temporibus. Quare primus omnium Eusebius conatus est ostendere Exodum Hebræorum plusquam annis cccxi. initio Inachi posteriorem esse; quæ fuit unica aut præcipua causa, quæ Eusebium ad hoc opus instituendum impulit. Qui enim ante eum de hac re scripserant, contenti Gentilium vernaculis testimoniis, Mosis vetustatem probare, atque ita Gentium pertinaciæ os obrundere, nihil aliud præterea fategerunt. Eusebius non satis esse putavit, nisi ex ipsius Mosis rationibus fides temporum adstrueretur. Atqui ex rationibus Mosis inferior Inachi temporibus reperietur. Hoc igitur primum in Chronologia emendandum putavit: quam primam causam fuisse Eusebio hujus scriptonis & nos jam diximus, & ipse in præmio Canonis apertè confitetur. Reliqua verò, quæ ipse in ratione temporum innovavit, partim statim infra, partim alibi, ubi res exiget, exponuntur.

OPUS ET EIVS TITVLVS.

Græcarum originum magnam ignorantiam diu fuisse, fidem fecerit fera tandem, & vix post multas Olympiadas inter Græcos mota temporum disputatio. Nam ante Herodotum Historiæ parentem, perpauci, in quibus Hecataeus Milesius, fors quidem ipsis pulsauerunt, sed in vestibulo sacrarii hæserunt, intra penetralia, καὶ ἐν τῷ ἀνακτόρων admitti non potuerunt. Accuratè quidem illi quæcunque vel in veteribus monumentis vel apud Poetas, vel etiam in vulgariis carminibus extabat præscarum rerum memoria, eam in literas referre studuerunt: sed quia designationem temporum, quæ Chronographiæ anima est, omiserunt, si plus laboris posteritati ab omissione, quàm fructus à diligentia contulisse iudicati sunt. Itaque Ephoro, Thallo, Theopompo, Castori, Eratostheni, & omnium diligentissimo Dionysio Halicarnassensi occasio præbita hujus scriptiois diligentius tractandæ, quæ quidem vocatur χρονογραφία, cujus materia tempus, partes verò χρονολογία & κανόνες. Temporis, ut alias ex Varrone diximus, intervallaria, ἀδηλον, μυθικόν, (quod & ἡρωϊκόν,) & ἱστορικόν. Igitur prior pars, quam χρονολογικὴν vocauerunt, intervalla temporum, & ἐποχὰς examinat, præfca Tabularia discutit, fontes antiquitatis recludit, priorum scriptorum aut errores tollit, aut sequius dicta emendat, aut obscura illustrat: metas & terminos intervallis ponit: incerta à certis distinguit: ubi ab historia nullum est auxilium, à Mathesi petit: totius summa ac disputatio definita capita, & annos collectos à certo & indubitato initio, ad certam finem perducit. Denique hanc partem digne tractare & exequi potest, nisi ab omni doctrina, & multa lectione paratus. ἡ κανονικὴ altera pars hujus scriptiois ea, quæ in prior parte per demonstrationes, argumentorum necessitates, historiarum testimonia, intervallorum notationes in genere collecta sunt, sigillatim & per annos expansos, ac series suas digerit, annos cum annis comparat, Archontes cum Consulibus, Reges cum Cæsaribus, externa cum vernaculis confert, neque ulla Chronographia sine illa tributione absoluta esse potest, neque illis eorum qui Chronica cum aliqua laude tractauerunt, sine illa optatam metam contingere potuerunt. Præscarum igitur Græcorum, ac maximè Africani viri eruditissimi vestigiis hærens Eusebius, opus heroiæum, & omni laude majus instituens, ut reliquam eorum dispositionem, ita & partitionem sequutus est. Priorem partem χρονολογίαν vocat Georgius Monachus Tarasii Patriarchæ Syn-cellus, æqualis temporum Caroli Magni: alibi χρονικὴν συγγραφήν. ὁ μὲντοι, inquit, Εὐσέβιος καὶ περὶ παραμαλίαν & τὴν τοῦ χρόνου συλλεξάνδρος Φιλοπόνως, καὶ πάντῃ τὴν εἰρησὶν χρονικὴν συγγραφήν καὶ τὴν σμυρναίαν. item aliquando vocat τὸν πρῶτον λόγον. Ipse Eusebius proæmio Historiæ Ecclesiasticæ simpliciter ac in genere χρονικὰ appellat. Epiphanius ἀγκυρωτῶν vocat χρονογραφίας numero plurali: Eusebius lib. x. Præparationis: item Cedrenus χρονικὸς κανόνας. Tamen secundum Bedam titulus videretur fuisse, Chronica vera editionis, χρονικὰ ἀληθῆς ἐκδόσεως. Ita enim scribit in

Chronico suo, in xv. anno Tiberii: *Iuxta verò Chronica eadem, quæ ipse Eusebius de vera editione, ut sibi videbatur, composuit.* Quemadmodum enim Africanus bis Chronica sua edidit, unde posteriorem editionem vocavit δούτερον ἐκδοσιν, ita Eusebius videtur, quum suum Chronicon bis edidisset, posteriorem editionem ἀληθῆς ἐκδοσιν vocasse. Hanc autem partem, quemadmodum antea Africanus fecerat, a primo homine, ad vicennalia Constantini Magni deduxit: cujus adhuc multe supersunt reliquæ, & Marcellinus Comes non sinit dubitare, qui Chronicon Hieronymi continuavit. *Post mirandum, inquit, opus, quod a Mundi fabrica, usque in Constantinum Principem Eusebius Cæsariensis hujus sæculi originem, tempora, anno, regna, virtutesque mortalium, & viciatam artium reperiens, omniumque rene Provinciarum monumenta commemorans Græco edidit stilo.* Idem quoque, ut diximus, fecerat Africanus, & magnum thesaurum præfca temporum & historiarum memoriæ in tres libros sui operis priores, (quinque autem conscripsit) congesterat. propterea Georgius Syncellus illam thesaurum χρονογραφίαν ὀμάδα ΑΦρικανῶν vocat. Atque hæc de prior libro Chronicon Eusebii. Alteram partem χρονικὴν vocat Georgius, sed frequentius τὸ κανόνες, ut quum ait, Εὐσέβιος ἐν προομιῶν τὸ κανόνες. item, πάντῃ περὶ χρόνον ἐν τῷ κανόνι αὐτῶν. Bis quoque τὸ κτ' ὀμάδα appellavit, hoc est, expansum opus, quod in hac parte anni omnes κτ' ὀμάδα & expansi ponuntur, qui in prior parte κατ' ὀμάδα, καὶ ἀνακεφαλαιωδῶς comprehendebantur. Hoc melius illustratur loco Aniani Monachi vetustissimi, qui Libros quinque Africani τὰ κατ' ὀμάδα vocat, Chronicon autem Eusebii τὸ κτ' ὀμάδα. De Eusebio enim verba faciens, ita scribit: ἔστι καὶ μὲν τὸ περὶ τὴν Σαμψῶν & κολῆ, πρὸ τῆς ἀναρχίας, ἢ τῆς ἐπιρῶν & λαδ μ' ἐπὶ ἐν τῷ κατ' ὀμάδα ὄσκι ἐπὶ κεν. ὁ δὲ ΑΦρικανὸς αὐτῶν ἐμνημόναυεν, καὶ τὴν & χρονογραφίαν αὐτῶν ὀμάδι συμψηφιστῶν ἤνωσεν. Atque hæc quidem de partibus operis, quod bipartitum fuit. Totum verò opus quomodo vocatum fuerit, melius, quam quomodo vocandum à nobis erit, expedivero. Nam quemadmodum in jure Cognatio & Adoptio nunc generis, nunc speciei partes funguntur, ita universum hoc opus nunc Κανόνες χρονικὸι, nunc χρονογραφίαι, nunc χρονικὰ vocantur. Videndum igitur, an è mente auctoris fuerit, ut plurale nomen universo operi, singulare alteri ex duabus partibus conveniat. Ego ita censeo, dum aliquis meliora adferat. & propterea universum opus Chronica vocentur, pars prior Chronologia, posterior Canon, vel, ut hæctenus ei nomen habet, Chronicon Eusebii. Potest etiam simpliciter dici prior pars, altera pars Chronicon Eusebii, ut vocat Georgius. Ita etiam Eusebius proæmio Canonis priorem libellum dixit, & ut jam supra tetigimus, Georgius πρῶτον λόγον. Unde & alter potest dici δούτερον λόγον. Præterea χρονικῶν κανόνων παντοδαπὴ ἰσορροπία totum opus quidem vocatum est, sed proprie prior pars est παντοδαπὴ ἰσορροπία. Nam verum est, quod diximus, generis nomen pro specie usurpatum fuisse.

DISPOSITVS VTRIVSQUE LIBRI EVSEBIANI.

DIFFERENTIÆ DVÆ CODICVM SCRIPTORVM VNDE NATÆ.

Quis prioris partis dispositus, quæve œconomia fuerit, tamen quum ad Græca pervenerimus, tunc

locus erit latius eam rem tractandi, hinc tamen quædam strictim tangere, non erit alienum ab instituto nostro.

Quemad-

Quemadmodum igitur Eusebius in divinis commentariis *ἱστορικῶν βιβλίων*, ut legis Iudicæ, & inde Christianæ veritatem affereret, omnes veterum Philosophorum, Historicorum, Theologorum Ægyptiorum, Phœnicum, & Græcorum Bibliothecas reclusit, ut aut eorum vanitatem ex lege Dei argueret, aut vetustissimos Ægyptiæ, Chaldaeos, Phœnicas, & Græcos de prophetarum Hebræorum fonte potasse, & sitim ingenii sui inde rigalle ostenderet: sic aliquot annis antea, ut vetustatem doctrinæ Mosaicæ probaret, præstantissimum Chronicorum & omnimodæ temporum historię opus instituerat: in cuius rei probationem spatiosius excurrenti per omnes literas orbis, & historias nationum peregrinandum fuit: Græcorum, Latinorum scripta conferenda, Asianarum, Europæarum, Libycarum nationum censuales evolvendi, & concatenationes temporum, ut Tertullianus loquitur, aperiendæ, ut huius sæculi originem, tempora, annos, regna, virtutesque mortalium, & varium artium repertores, omniumque pene provinciarum monumenta, ut Marcellinus scribit, commemoraret. Itaque hæc prior pars verè *ἱστορικῶν* quidam historiarum fuit ex multiplici nationum, regnorum, urbium memoria contextus. Nullum fuit paulo vetustius regnum, imperium, Dynastia, aut regum successio, quorum quædam in prisca monumentis extaret mentio, quæ huic opulentissimo thesauro congerendo contributa non sit: ut merito hæc prior pars *παντοδαπῆ ἱστορία* ab ipso auctore vocata fuerit: quanquam non inventum est Eusebii, sed Africani, cuius etiam paginas integras in priorem partem suam coniecit Eusebius, ut suo loco videbimus. Et quidem satis est hæc de hac parte pertrinxisse. Ad alteram propero, quam & Chronicon, & Canonem vocatam proxime indicavimus. Rursus memineris, quemadmodum altera pars *τῶ κατὰ ἑμάδα*, id est collatio temporum, dicta fuit, ita hanc dici *τὸ κατὰ πλάτος*, extensionem, quod in eo libro anni regnorum expansi inter se compositi comparantur, filo à natalibus Abrahami Patriarchæ deducto, qui est titulus & epocha Chronici Eusebiani. Primo loco series est annorum à nato Abrahamo per denarios collectorum. Sequentes series sunt eorum regnorum, aut nationum, quarum titulus in fronte Chronici prænotatus est, ut Hebræorum, Sicyoniorum, Argivorum, Atheniensium, Ægyptiorum. Ultima series laxior & spatiosior continet indiculos gestorum, & pericopas, sive perichas historicas: quo nomine nos illud spatium vocamus *χρονικὴν ἱστορίαν*. Hieronymo dicitur nunc *explanatio*, nunc *evolutio historie*, proculdubio quia in Græco *ἐκτετατὴ ἱστορία* dicta fuit. Nam & ita quoque Græci *χρονολόγοι*. Hic est in genere contextus & census paginæ Chronici Eusebiani triplici serierum differentia distinctæ, annorum Abrahami, regnorum, & spatii historici: hoc est, si cum Græcis nobis res esset *ἐτῶν Ἀβραάμ, συχθῆσας βασιλευσῶν, ἐκθέσεως ἱστορικῆς*. Hæc necessario ἐν περιεργείας λόγῳ nobis præmittenda fuerunt, quod sine illis neque quis ordo Chronici Eusebiani fuerit, neque quid nos sequuti simus, intelligi potest. Nullum gestum in spatio historico extat, quod ad alicujus regni, nationis, aut Reip. tempora referendum non sit, tametsi sæpè numero illud gestum ad eam nationem, aut regnum pertineat. Propterea apud Marianum Scotum, qui totum Chronicon Eusebii in suum transfudit, ita legimus: **SICYONIORVM.** *Io Iasi filia mixtus est Iupiter.* **ÆGYPTIORVM.** *Hercules cognomento Desanaus in Phœnice clarus habetur.* Quid Io, aut Phœnice commune habent cum Sicyoniis? quid Europa cum Ægypto, aut Syria? Rursus: **ATHENIENSIVM:** *In Creta regnavit Asterius.* Item: **ATHENIENSIVM:** *Linus Thebeus*

clarus habetur. Asterius, Linus, neuter Atheniensis fuit: neutri cum Atheniensibus ullum commercium. Quid plura? perlege totum Mariani Chronicon. Melior pars gestorum historicorum proscripta est titulo regni, aut nationis, quo raro gestu argumentum pertinet. Nimirum Africanus & Eusebius ita concepta apud auctores inveniant: Sub illo rege Atheniensium illud in Ægypto contigit: Sub illo Sicyoniorum illud in Syria. Ideo Africanus & Eusebius duorum sese obligarunt, prioris, quod omnino, quia ex instituto est, effugere non poterant, gestum ad Abrahami annum aliquem referre; alterius, quod nemo ab illis exigeret, quod non a deo necessaria res sit, ad illud regnum, aut illam nationem referre, sub qua id gestum esse si scriptores retulerunt, unde illa accepta sunt. Prius operosum non est. E regione enim anni Abrahami notatum non potest ignorari quo referendum sit. Sub quo autem regno, aut natione illud contigisse Scriptores notaverint, id vero designare non ita expeditum fuit. Nam in spatio historico titulum nationis apponere, qui in fronte paginæ notatus fuerit, ut fecit Marianus, supervacaneum est. Marianus enim, quia in fronte nullos titulos designavit, in spatio ponere necessario tenetur. Contra Eusebio nulla incumbit necessitas titulum in spatio historico iterare, qui in fronte paginæ antea positus est. imo iteratio ridicula esset. Huic difficultati ita consultum est, si singulæ series aut fila annorum diversis coloribus inficerentur, atro, rubro, viridi, caruleo. Itaque in spatio historico prima perichæ litera minio, aut alio colore picta, indicat illud gestum ad eam seriem pertinere, quæ eo dem colore signata est. Inde est, quod adhuc quidam Codices Chronici huius fila annorum diversis coloribus distincta habent. Penes nos est atro, rubro, viridi notatus ex dono amplissimi & Juris consultissimi Marquardi Freheri, Serenissimi Electoris Palatini Consilarii. Sed, quæ est librariorum imperitia, quidam colores retinent, spatium omiserunt, & gestum historicum sub ejus nationis titulo ponunt, ad quam illud pertinere color archetypi indicabat. Alii contra, colorum neglecto discrimine spatium retinuerunt, meliorem, ni fallor, consilio, quam superiores. Parum enim nostra interest, ad quam nationem auctores gestum aliquod retulerint, quum numerus Abrahami, regula & index omnium annorum, id aperte demonstret. Anno Marathi Sicyoniorum regis undecimo Herculem Desanaum claruisse in Phœnice scripserat auctor quidam, unde Eusebius excerpens non satis habet e regione anni ccccxcviii. Abrahami in spatio historico designare, qui respondet anno undecimo Marathi Sicyoniorum regis, nisi etiam indicet regnum, ad quod auctor, unde accepit Eusebius, illud gestum contulit. Propterea idem color debet esse literæ primæ Herculis, quo notata est series annorum Marathi. Sed posteriores librarii hæc obscurâ diligentia damnatâ, unum quodque gestum eò coniecerunt, quod similitudo coloris indicabat: puta Herculem Desanaum sub undecimo anno regni Marathi, non autem in spatio historico, quod non posuerunt. Alii contra spatio retento, omne gestum in illud contulerunt, nullâ ratione regni, aut nationis habitâ, ad quam id gestum auctores, unde accepit Eusebius, retulerunt. Hinc nati sunt Codices duplicis exempli. Prioris generis, qui spatium retinuerunt, plurima extant exemplaria, cujusmodi Codicum habuimus scripta, aut cum scriptis collata, tam inter se similia, ut uno dictante, à pluribus eodem tempore excepta esse videantur: in quibus à Consulatu Aufonii & Olybrii pro Chronico Consulati Prosperi subjectum est aliud ejusdem Scriptoris Chronicon sine Consulibus, & per omnia alteri dissimillimum, quod excipit Chronicon Sigeberti Monachi Gemblacensis. ut hinc constare possit hujus exempli Codices non admodum multæ vetustatis

statis esse. Alterius generis exemplaria sunt melioris notæ: cujusmodi tres vidimus: primum Jacobi Bongarsii viri clarissimi, probissimi, eruditissimi, tam ab eximiis dotibus animi, quàm legationibus suis pro Christianissimo Rege in Germania celeberrimi: secundum Freherianum, cujus paulo ante meminimus: tertium ex amplissimi viri Pauli Petavii Senatoris Parisiensis archetypo descriptum, manu Jacobi Gillotii, viri amplissimi, summâ eruditione, & singulari humanitate; Senatoris Parisiensis. Horum trium eximiorum Codicum non tanta est inter se similitudo, quàm aliorum prioris exempli: sed tamen rara inter eos in situ annorum discrepantia est; in verbis quædam, neque cujus major apud me auctoritas sit, quum omnium maxima sit, temere dixerim, utpote quum interdum in omnibus recte lectio sit, quæ in reliquis depravata est. Editiones vulgares, quanquam hujus generis exemplaria sequuntur sunt, & omnia gesta non spatio historico comprehendunt, sed sub certis nationibus & regnis reponunt, tamen temeritate correctorum multum deformata sunt. Denique ista ommissio spatii historici, item gestorum sub certis nationibus notatio non raro gesta ipsa luxarunt ab epochis suis: atque adeo alieno loco posita. Peccant sæpe ἀναρχοντιμῶν aut in antecedentia aut in consequentia, ita ut epochæ aliter à Mariano assignatæ sint, aliter à codicibus Bongarsiano, Freheriano, & Petaviano, aliter ab editionibus: ut quid eligendum sit, vix certa ratio iniri possit. Monendus est igitur candidus lector, qui passim in notis nostris Priorum & Posteriorum codicum mentionem fieri videbit, per priores intelligi eos, qui spatium historicum habent, in calce autem post mortem Valentis, ubi desinit Hieronymus, Chronicon Prosperi, quod sine Consulibus digestum est, cujus exempli codices decem nos habuisse diximus, scriptos partim, par-

tim cum scriptis collatos. Per posteriores libros intelligimus Bongarsianum, Freherianum, & Petavianum, in quorum anno Chronicon Prosperi Consulare in fine adjectum est. in prioribus spatium historicum fideliter servatum est à primo anno, ad M D V. numeri Eusebiani: à quo anno deinceps, usque ad Pompei tempora, duo spatia historica digesta sunt. prius rerum Romanarum, alterum aliarum nationum, cum hac temeraria enunciatione: *HÆC PER TEMPORA IN ORDINEM, NON PER ANNOS DIRIGUNTUR.* quasi dicerent: *τὰ ἐξῆς καὶ ὁμάδα, ἔως καὶ πλάτῃ ἐσυχείω.* nimirum quod rationem annorum, qualem antea, non habuerint, & qualem decet esse in Canonibus Chronicis. sed per universalia temporum, ut in *πυλοδοπησίονος*, in qua omnia καὶ ὁμάδα, non καὶ πλάτῃ. Itaque hinc in illis libris incipit magna temporum perturbatio, qualem in tanta luxatione epocharum sequi necesse est. ex utroque genere horum Codicum Chronicon Eusebii constitutum: à primo anno numeri Eusebiani, ad primam Olympiada, prioris generis librorum contextum sequuti sumus, propterea quod spatio historico retento, minus videtur à vero aberrare: quum contra in posterioribus codicibus translatio gestorum à spatio historico, ad titulum nationis, si non semper, tamen non raro anachronismo peccare solet. A prima Olympiade, ad finem usque, satis nobis posteriorum codicum tam explorata fides est, quam Priorum rejecta, quam ipsimet se fregisse monito suo probarunt, quo se non per annos, sed per tempora historias digessisse profitentur. Itaque contentus à Prima Olympiade, ad Consulatum Aufonii, totus ex posterioribus libris est. de quibus omnibus suo loco reddetur ratio, & quid, & quare, & quatenus sequuti sumus.

PR. Prioris exempli codices cum spatio historico.

POST. Posterioris exempli codices sine spatio historico.

FR. Freherianus codex luculentus, & optimæ notæ.

PET. Petavianus codex optimæ notæ.

BONG. Bongarsianus majusculis literis ante annos DCCCCLXXVII. scriptus, omnium vetustissimus & luculentissimus.

IN PROLOGVM HIERONYMI.

IN hac epistola Hieronymus occurrit sinistris hominum judiciis, qui aut si quid absone dictum legerint, non meminerint hæc de Græco in Latinum sermonem transfusa, aut si qui titubatum fuerit, nescierint hæc ex tempore & tumultuaria opera notario dictata fuisse. Utrumque autem excusationem mereri, tum quia difficile sit eandem elegantiam consequi in vertendo, quæ fuerit in vernaculo sermone, tum quia necesse sit à nobis multa peccari, quum ex tempore notario dictamus. Hæc omnia fusius persequi possemus, si non notas, sed Commentarios scribere instituissemus. Id facient, quibus visum fuerit, nos ad præcipua, & magis necessaria properamus.

Difficile est enim] In Epistola eruditissima ad Pammachium: *Vade & ego doctus à talibus ante annos circiter viginti, & simili tunc quoq; errore deceptus, certe hoc mihi à vobis obijciendum nesciens, quum Eusebii Casariensis Chronicon in Latinum vertere, tali inter cetera sum usus præfatione: D I F F I C I L E E S T E N I M A L I E N A S, &c.*

Denique quid Psalterio canorus, quod in morem nostri Flacci & Græci Pindari nunc Iambo currit, nunc Alcaico personat, nunc Sapphico tumet?] Pindari poetam Iambico & Alcaico metro, aut Sapphico currere credent fortasse, qui nunquam Pindari legerunt, aut nesciunt quid sit Iambi-

cum, Alcaicum, Sapphicum metrum. Idem leges & in Præfatione in Job. De psalterio magis miror, quum neque in eo, neque in Threnis ullum canticum sit metricis legibus adstrictum, sed mere soluta oratio sit, caractere poetico animata. Quin Isaia & aliorum prophetarum oratio instar poetæ aliquando figurata est, quam tamen propterea poetam esse non recte dixeris. Solum Canticum Moysi extremo Deuteronomio, Proverbia Salomonis, & totus fere liber Job quadam rythmi necessitate cohibentur, qui rythmus est instar duarum dimetriarum Iambicarum, & tinnulus accedit ad aures. Sed aliquando pauciorum sunt syllabarum, aliquando plurium, quales Græcorum *εἶχοι κατὰλληλικῶς, βραχυκατὰλληλικῶς, ἰσομετροί*: non utique quod compensatio fiat καὶ ἰσορροπία, ut in Græcis solet: neque enim hoc exprimi potest idiomate Hebraico: sed quantum sententia postulat, rythmis nunc longior, nunc brevior est. Est enim rythmus, ut doctissimus Beda ex Marii Victorini, Augustini, & aliorum scriptis collegit, *metris consimilis verborum modulata compositio, non metrica ratione, sed numero syllabarum ad iudicium aurium examinata, ut sunt, inquit, carmina vulgarium Poëtarum. ita quidem rythmus sine metro esse potest, metrum verò sine rythmo esse non potest.* Rursum idem Beda ex lib. 1. Marii Victorini, cap. de Rythmo:

Metrum est ratio cum modulatione: Rythmus modulatio sine ratione. Plerunque tamen casu quodam invenies etiam rationem in rythmo non artificii moderatione servatam, sed sono & ipsa modulatione ducente, quem vulgares Poetae necesse est faciunt rustice, docti faciunt docte, &c. Hæc ille, quo nemo veterum melius quid sit Rythmus, explicavit, sed amplius vide apud Augustinum lib. 111. de Musica. Itaque politici Græcorum versus, qui syllabarum numero, non temporum ratione constant, nihil aliud quam rythmus sunt, qui nihil aliud est, quam, ut Cicero ait, numerus ad mensuram aurium cadens. Sic liber Job, Proverbia Solomonis mere rythmus est, non metrica modulatio: in quibus ut plurimum versus sunt duæ dimetriæ Iambicæ, aliquando tres dipodiæ, aliquando mira est inæqualitas, ut ne rythmi quidem legem sequantur. Nam ut in Hebraico, Syraico, Arabico, & Abyssino idioma te ulla metri species concipi possit, nemo efficere possit, quia id natura sermonis non paritur. Itaque Præfatione in Job nulla ratione nititur quod ait, *versus illius libri Hexametros esse, dactylo, spondeoq; currentes, & propter lingue idioma crebro recipientes & alios pedes non eorumdem syllabarum, sed eorumdem temporum, id est, ὅμοιο πλάτους, ἀλλὰ ἰσοζώνους.* Nos negamus tale quid in eo Libro extare: imo contra dicimus, ne metra quidem esse, sed metrorum instar. Itaque Librum Jobi constate Hexametro carmine non magis concesserim, quam quod postea adjicit, eum Librum mixtum ex Hebraïsmo, Syriacismo, & Arabismo: quod miror homini Hebraïce peritò excidisse. Merus enim Hebraïsmus est, quanquam pura puta poëtis rythmica non metrica, generosa & mascula, & supra omnes Pindaricos modos. Neque vero putaveris genus illud rythmi, quo Proverbia, & Liber Job constant, esse simile ei, quod hodie Judæis in usu est. Nam hodierni versus Judaici sunt planè rythmi nostri vulgares ὁμοιοπλάτοι καὶ ὁμοιοπόδες: quod à nobis Christianis ante annos D plus minus didicerunt, nos autem ex Leoninis Hexametris quæ vocant, eos effinximus: quanquam & Judæi habent aliud genus, in quo non numeri Syllabarum, sed similis desinentiæ ratio habetur. Aliquando enim versus antecedente longior est dimidio: in ὁμοιοπόδεις autem, καὶ ὁμοιοπλάτους tantum conveniunt, quas desinentias in Hebraïsmo, Syriacismo, & Arabismo non est operosum reperire. Sponte enim occurrant etiam aliud agentibus. Quæ Critici Arabici, qui cola & cæsa in Alcorano delignant, si nunquam ea terminant, nisi ubi occurrit verbum similiter desinens, ut finis antecedentis. Vnde factum, ut cola sive commata Alcorani sint admodum inæqualia. Quocirca Muhammedani, quum recitant, aut legunt ea, raptim percurrunt, donec ad finem pervenerint. Tunc verbum ultimum alio tono pronuntiant, nempe eodem, quo ultimum antecedentis, ut eo significant versiculum, sive comma, absolutum esse. Non enim, quod vulgo persuasum video, Alcoranum constat ullo genere metrorum, non magis quam Epistolæ Ciceronis: sed ibi cola finiuntur, ubi similis desinentia est, etiam si sit maxima membrorum inæqualitas: quæ scias ibi terminari, ubi flosculi auro, aut minio picti videntur: qui nihil aliud sunt, quam signa similium desinentiarum. Denique, ut eò, unde digressi sumus, redeamus, Hebraïsmus, Syriacismus, & Arabismus nullo modo ad metrorum Græcorum aut Latinorum regulam revocari possunt, etiam si cælum mari miscatur.

Quæ omnia Pentametris & Hexametris.] Sed in Epistola ad Paulam Urbicam Tetrametra melius vocat, quæ hic Hexametra. Nam, ut jam diximus, versus Job, & Solomonis sunt quatuor dipodiæ, aut quasi duæ Dimetriæ, sed aliquando decurtatæ, aliquando productiores, prout sententia postulat. A metro enim sententia legem ac-

cipit, à sententia rythmus. & propterea metrum nunquam excedit legem suam, rythmus excedit, quum sententia postulat. Tantum igitur abest, ut ullum Hexametrum, aut Pentametrum in sacris Bibliis reperiat, ut in illis ne rythmo quidem consent sui modi, sed modo brevior, modo longior sit rythmus pro captu sententiæ. Porro de his amplius vide Epistolam ad Paulam Urbicam. sed cave ne viri auctoritas te in ipsius sententiam pertrahat tam in his, quæ de versibus Hebræorum prædicat, quam de elementorum Hebraïcorum significatione, atque eorum syzygiis, quæ accepit ab Eusebio ipse; Eusebio autem persuasit vater quidam Judæus, homini Christiano illudens. Denique Librum Job Pentametris & Hexametris constare, non magis credidero, quam illa genera metrorum in Hebraïsmo exprimi, posse.

Vi Josephus & Origenes scribunt.] Καὶ Μωσῆς ὠδῶν εἰς τὸν θεὸν ἐγκώμιον, καὶ τὸ ὕμνος δι' ἁγίων πνεύματος ἐν ἑξαμέτρῳ τὸν σὺν ἡμῶν. Sed Canticum Moïsi est rythmus accedens ad Tetrametrum Iambicum, non autem Hexametrum Heroïcum, ut vult Josephus. Philo Judæus scribit Eilenos canere hymnos multiplici genere metrorum conscriptos. μέτρα γὰρ, inquit, καὶ ἀλελόπαρι ποιητῶν ἐπὶ τρυμέτρων, ποσειδίων, ὕμνων, ὠδῶν πονδίων, ὠδῶν ὁμήων, ποσειδίων, χορευτῶν εὐφραϊσ πολυτρόποις ἐν ἑξαμέτρῳ ἡμῶν. Aut fallum hoc est: aut, si ullo genere carminum constabant, Græco Eileni sermone, ut reliqui Hellenistæ Judæi Ægyptienses, utebantur. Nam nemo, qui Philonem legerit, ignorare potest, illum Hebraïsmi imperitissimum fuisse: deo an ullum scriptam sacrorum Bibliorum metricis legibus conceptum sit, illi non magis exploratum fuisse, quam quâ linguâ Hyperborei uterentur.

Vi autem.] In PR. hæc ita bene continuantur. At in POST. xviii lineæ absunt hinc usque ad illa: *Vnde præmonendum puto, &c.* quod miramur. Nam sine his quid velit Hieronymus, nemo assequi poterit. Proponit enim primò dispositionem paginæ Chronici, deinde usum. Chronici igitur, sive Canonis Eusebiani paginam triplici differentiâ distinctam esse, superius monuimus, annis Abrahami, quem numerum Eusebianum vocamus, filis Regnorum, & spatio historico. Fila Regnorum aliquando sunt plura, aliquando pauciora, quibus in fronte tituli sui prænotati sunt, Assyriorum, Sicyoniorum, Argivorum, Atheniensium, Ægyptiorum, &c. omnium ultimo loco positum spatium historicum periochas brevissimas gestorum continens. Fila Regnorum, id est lineæ annorum, quas Græci πλάτης vocant, deorsum deductæ diversis coloribus litæ sunt. Prima linea minio, secundæ color minium atro permixtum. Hoc est literæ numerales colore composito ex minio & nigro fucatæ sunt. Tertii filii numerales partim minio puro, partim puro nigro notantur. Et reliqua, ut scribit Hieronymus. Atque hæc de dispositione. Usus etiam supra tetigimus, ut quo colore prima litera periochæ historica notata fuerit, ea historia ad illam seriem numerorum referenda sit, quæ eodem colore distincta fuerit. Hæc antea erant Cimmeriæ tenebræ: nunc luce clario- ra. Hoc unum miror, quum dicat sextam lineam eodem colore, quo secundam, litam fuisse, & octavam, ut quartam, historia, quæ colorem secundæ habuerit, in ambiguo erit, utrum ad secundam, an ad sextam referri debeat. Denique hæc omnis περιγραφή meritò tam à Posterioribus neglecta est, quam à Prioribus: quum plura nostra referat, quo anno numeri Eusebiani celebrata fuerit prima Olympias, quam quo anno cuiuspiam regis Ægyptiorum illam notaverit quidam præscus auctor. De hoc satis supra dictum est. Et nihil nunc superest

perest in hoc loco obscuro, quod lectorem currentem remorari possit. De usu nihil dicimus, quum ex ejus verbis, quid velit, intelligenti constet.

In explanatione historiae.] Ita vocat, quod nos *χωρίον ιστορικόν*. Sic auctor Institutionum juris, quæ nomine Cai editæ sunt, Titulo de numero servorum testamenti manumittendorum: usque ad illum numerum, quem *explanatio continet superius comprehensa*. Explanatio est *περιεχρή*. Infra enodationem historiae dixit pro eodem. P. R. retinuerunt, atque eodem ordine, quo Eusebius, paginam contexerunt. Contra P. O. S. T. τὸ χωρίον ιστορικόν omiserunt, unumquodque gestum tali compendio sub illo titulo notârunt, ad quem illud relatum fuit à Scrip- toribus, ut tædio illorum colorum defungerentur. Sed hæc innovatione multa in ordine rerum & temporum turbârunt à primo anno numeri Eusebiani, ad primam Olympiadem.

Quum minor est numerus linearum.] Versus annorum deorsum descendentes lineas vocat, quas aliquando dicit pauciores esse: ut, exempli gratia, prima pagina quatuor tantum habet, numerum Eusebianum, annos Assyriorum, Sicyoniorum, Ægyptiorum. In subsicivis spatium historicum relinquitur. Aliæ paginæ habent plures titulos, septem, octo, novem, decem. Quot sunt tituli, tot fila, sive lineæ annorum. Ex editionibus hæc capi non possunt, quia ordinem ab Eusebio institutum innovârunt.

Ut regnorum tramites, qui per viciniam nimiam pene mixti erant.] In historico spatio aliquando continetur longius gestum, quàm ut unius anni spatio comprehendi possit. itaque ad inferiores annos sæpe excurrit, ad quos tamen non pertinet: qui, quum sequentibus gestis dicandi essent, à primo gesto occupati sunt. Ne igitur periochæ commiscerentur, & ex diversis una conflaretur, virgulis coloratis inter se distinguebantur eo colore literis, quibus notatæ erant lineæ annorum, ad quas referri singulæ periochæ debebant: *ne quis forte, inquit, putaret ad oculorum voluptatem eos colores quasitos fuisse*. Hoc est, quod alibi dicit, *virgulis rebus pariter ac numeris intertextas*.

IN EVSEBII LIBRVM PRIOREM CHRONICORVM.

Quod Chronicorum Canonum libros duos scripserit Eusebius, quorum prior omnimodæ historiae tempora, origines, causas, progressus: posterior annos expansos contineret, satis superque à nobis dictum est in iis, quæ supra disputavimus. Quod autem non solum Canonem, sed & hunc priorem Librum Hieronymus in Latinum sermonem converterit, tum ipse, tum Marcellinus Comes auctor est. Ipse quidem Commentario in Daniele, capite nono ita scribit: *Quicquid enim in Templo postea factum est, non fuit sacrificium Dei, sed cultus Diaboli, cunctis in commune clamantibus, SANGUIS IVS SUPER NOS ET FILIOS NOSTROS. Et hoc, NON HABEMVS REGEM, NISI CÆSAREM: quem locum in Chronica ejusdem Eusebii, quam ante annos plurimos in Latinam linguam vertimus, diligens Lector plenius edisserit poterit invenire*. Hujus autem loci, quem tangit Hieronymus, Græcum fragmentum extat, in quo inter alia hoc, quod huc pertinet: *Τὰ ἑὴ πατρὶα πεπὸντα σιν οὐ ἐχθροὶ τῆ ζωῆς αὐτῶν Ἰσθαῖοι κυρδὸθεντες ὑπὸ τῆ Παρμαίων, ὡς ἀπὸ σὶ μῦθοι χερδὸν τὸν βασιλεία τ παντὸς, τὴ τῆ Παρμαίων βασιλείαν δυσεβῶς Ἰππασσῶ μῦθοι κερδόντες, ΟΥΚ ΕΧΟΜΕΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΕΙ ΜΗ ΚΑΙΣΑΡΑ. τὴ, ΤΟ ΑΙΜΑ ΑΥΤΟΥ ΕΦ' ΗΜΑΣ ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΗΜΩΝ*. Marcellinus autem: *Post mirandum opus, quod a mundi fabrica usque in Constantinum Principem, Eusebii Casariensis hujus sæculi originem, tempora,*

Nos aliter fecimus, sequenti exemplum Librorum P. R. in quibus spatium laxatur inter annum antecedentem, & sequentem numeri Eusebiani, quotiescunque periocha major est, quàm ut è regione unius anni comprehendi possit. Exemplum: In prima pagina Canonis inter v. l. l. & v. l. l. annum numeri Eusebiani, amplum spatium relictum est tribus magnis periochis concipiendis, quæ è regione anni v. l. l. comprehendi ipso spatio historico non poterant. De reliquis idem esto judicium.

Me esse & interpretis & scriptoris ex parte officio usum.] Idem Præfatione in loca Hebraica hunc locum tangit: *Semel enim, ut in temporum libro præfatus sum, me vel interpretem esse, vel novi operis conditorem.*

Quam Eusebius hujus conditor Libri.] Librum vocat opus in duos libros tributum. Alio nomine potius notandum erat.

Non tam ignorasse, utpote eruditissimus.] Etiam *πολυμάθη* vocat Georgius Syncellus, quamvis illi per omnia ad- versans, τὴ ὁμότῃ χωρῶν. Si eruditissimus vocandus, quia multa legit, sane nemo illi hanc laudem invidere potest. Sin autem is eruditissimus, qui judicium cum multa lectione conjunxit, alium potius, quàm Eusebium producere debuit.

Usque ad Consulatum Augustorum Valentis sexties & Valentini iterum.] Onufrius noster 111, non iterum. Est autem *ἀκρολογία* ex idiotismo. Nam terminus includitur Proprie autem loquentibus continuasse Chronicon suum Hieronymus dicitur usque ad Kal. Jan. ejus anni, quibus fasces sumpserunt Ausonius & Olybrius post Consulatum Augg. Valentis v. l. & Valentiniani junioris 111. Sic sæpenumero etiam in sacra Scriptura terminum includi non raro notavimus. Similiter Marcellinus Comes ait, Hieronymum produxisse Canonem usque ad Valentem, termino nimirum incluso. Igitur Ausonio, & Olybrio Consulibus hoc Chronicon scribebat Hieronymus, anno verò Christi CCCLXXXI, Eusebiano CCCLXXX, Dionysiano CCCLXXXIX, indictione VII.

annos, regna, virtutesque mortalium, & variarum artium reperto- res, omniumque pene provinciarum monumenta commemorans Græco edidit stilo, nostrisq; Hieronymus transtulit in Latinum, & usque in Valentem Cæsarem Romano adjecit eloquio. Non solum hanc priorem partem ab Hieronymo Latine conversam hinc scimus, sed etiam quod ejus argumentum fuerit, & quæ in ea tractabantur, strictim nos docet. Ut autem hunc priorem Librum à Canone distinguat idem Marcellinus, in fine Chronici sui Canonem Eusebii vocat Librum temporum. Eusebium imitatus Prosper Tiro, ro Aquitanus, Episcopus Regii Lepidi, vel, ut alii malunt, Reiensium in secunda provincia Narbonensi, vir sui sæculi eruditissimus à primi Hominis creatione, ad sua tempora, historiam deduxit, omnia, quæ ex omnimoda historia Eusebii necessaria, ad suum opus instruendum colligens, per omnia sese Eusebii imitatorum professus est.

Adjuvo te.] Hæc verba, quæ Græce concepta extant apud Eusebium in Ecclesiastica historia, Irenæus in fine operis sui tanquam signaculum posuit; ut iis libros suos adversus falsarios muniret. Eum imitatus Eusebius non solum ejus exemplo, sed etiam ipsiusmet verbis voluit tam librariorum incuriæ, quam correctorum temeritati occurrere. Porro hæc neque in ullo P. R. neque P. O. S. T. extant, & tamen ea loco movere, quia in editionibus primis leguntur, nobis religio fuit. Præterea in manuscripto Ecclesiasticæ historiae codice, qui penes nos est, interprete

interprete Rufino, eadem Irenæi cautio fronte operis prænotata est: ut non dubium sit Eusebium, non Chronicis tantum, sed & reliquis operibus suis eadem verba, tanquam symbolum quoddam aut legitimum carmen, præposuisse. Neque vero solus hoc fecit Irenæus, & post eum totidem verbis Eusebius, munivit & eodem carmine interpretationem suam *ὅτι δεχθῶν ὡς ἰσχυρῶς* Rufinus Presbyter, verbis quidem non per omnia iisdem, sed tamen ejusdem sententiæ: *Omnes, qui hos libros vel descripturas est, vel lecturas, in conspectu Dei Patris, & Filii, & Spiritus sancti contestor, atque convenio per futuri Regni fidem, per resurrectionis ex mortuis sacramentum, per illum, qui preparatus est Diabolo & Angelis suis, æternum ignem, si non illum locum æterna hereditate possideat, ubi est fletus & stridor dentium, & ubi ignis eorum non extinguetur, & vermis eorum non morietur: ne quis addat aliquid huic scripturæ, ne auferat, ne inserat, ne immutat: sed conferat cum exemplaribus, unde scripserit, & emendet ad literam & distinguat, & in emendatum vel non distinctum Codicem non habeat, ne sensuum difficultas, si distinctus Codex non sit, majores obscuritates legentibus generet.*

Incipiunt tempora] Hæc solus Freherianus Codex habebat, sed longe auctiora, quam editiones. Itaque si quæ in his reperiuntur, quæ editiones non habent, scito ea esse ex Freheriano. Quam multa hinc desunt potius, quam quæ desunt, ex Græcis, quæ supersunt, colligere potes. Præterea multa ex aliis Chronologis minorum gentium assuta sunt, non pauca, ut puto, ex Prospero priore parte. Nam & ipse, ut diximus, duas partes Chronicorum suorum fecerat. Quædam etiam puto inter præterea Hieronymum inseruisse. Quod quum in prior editione suspicari esse mus, postea verum id esse ex Codice Bongarsiano omnium vetustissimo deprehendimus, in quo ante Epistolam Hieronymi hæc uncialibus literis prænotata erant: **EVSEBIUS HIERONYMVS. INCIPIT EPITOMA [DE] CHRONICON. QVIBVS GENERATIONES ET REGNA AB ADAM VSQVE ad Abraham, & imperia, vel passionis domini omnes consecuti sunt, usque ad finem Valentis & Valentini Imperatoris adjecimus. In nomine patris, & filii, & spiritus sancti.** Hactenus Codex Bongarsianus. Ex quibus non temere ab Hieronymo multa ex priore libro conjecta fuisse indicavimus, vel potius totum librum ab Hieronymo conversum, cujus epitome hic posita fuerit, & à librariis mutilata, interpolata, & multis partibus vitata. Deesse autem verba quædam in iis, quæ protulimus, palam est. Porro hæc prolegomena cum distributione regionum inter posteros Noë invenies in secundo Tomo Lectioinum antiquarum Canisii, pag. 581. & deinceps. Quæ sunt lacinæ hujus operis. Itaque ea perpendat Studiosus Lector. Denique quæ hic leguntur, id, quod perit, magis desistere, quam quod superest, frui nobis præbent. Et sane parvi erant momenti, nisi essent argumentum & indicium eorum, quæ desiderantur. Nam tempora mundi, aut, ut hic vocantur, totius seculi, in illa parte tractata per hæc cognoscimus, & omnium gentium regna, ducatus, regnorum, imperiorum, Allyriorum, Chaldæorum, Romanorum, aliarumque nationum origines indidem exposita fuisse, & per has reliquias declaratur, & ex reliquiis Græcis cognoscimus: ut tantam tanti thesauri jacturam satis deplorare non possimus. Quare hæc pars, quæ *ἱστορικῆ* dicitur, *πρὸ δεχθῶν ὡς ἰσχυρῶς τῶν ἐθνῶν*, origines nationum continebat. altera pars, quæ proprie *κανονικῆ*, erat tantum index per annos expansos eorum, quæ in priore parte per tempora collecta, & sæculorum universalia explicabantur.

& tempora Dictatorum cum consulibus.] Consules ab Eusebio positos fuisse, constat ex ipso met Eusebio, & ex aliis. Ex Eusebii quidem tam priore parte, quam posteriore. Prioris partis duo argumenta sunt. prius, hic locus: alterum, quod pauci Consules in calcem horum Fragmentorum reiecti fuerant: cujus rei causam suo loco reddemus. Posterioris partis duo quoque vestigia supersunt. alterum, quod ubi ad tempora Consulum perventum est, relictum est in omnibus scriptis Codicibus spatium, cum titulo frontali **CONSULVM**. verbi gratia: **IVD. ALEXANDR. SYRIÆ. MACED. CONSULVM**, alterum argumentum pericope Hieronymi ad XI annum Valentis Imp. **QVIA SUPERIORI ANNO SARMATÆ PANNONIAS VASTAVERANT, IIDEM CONSULES PERMANSERUNT. QUO** argumento nullum clarius est ad asserendos Consules hunc Chronico, quos audacia Correctorum hinc expunxit. Ex aliis auctoribus, Prospero, & Cassiodoro Consules per totum Canonem Eusebianum digestos fuisse cognoscimus, à Regifugio, ad vicennalia Constantini, hinc ad Consulatum Ausonii & Olybrii. Prosper enim, quum Chronicon opus instar Eusebii institueret, illud in duas partes exemplo Eusebii divisit: in priore vetustatem & memoriam omnium temporum ex Eusebio, & aliis conquisivit, & ubi desinit Hieronymus, hinc, nempe à consulatu Ausonii & Olybrii, usque ad sextum consulatum Valentiani tertii sine consulibus opus suum deduxit. In altera parte, quæ mere Canonica est, rursus à primo homine, ad consulatum Ausonii & hinc ad Consulatum sextum Valentiani tertii cum Consulibus Chronicon suum contexit, non facturus profecto, nisi jam idem fecisset Hieronymus, neque Hieronymus, nisi id ante ab Eusebio factum esset. Cassiodorus fere Chronicon ab Aenea, ad sua tempora deducens per omnia Eusebium sequitur, iisdem pericopis sine ulla verborum immutatione utitur, eosdem annos regibus Romanorum attribuit. Quare ejus Chronicon totidem verbis ab Eusebio, Hieronymo, & Prospero mutatum est cum Consulibus iisdem, quos Hieronymus posuerat. Quin etiam Victor Tunnuntensis inde incipens, ubi desinit Prosper, eodem modo Consules adjungit, quemadmodum Prosper continuans Hieronymum, & Hieronymus Eusebium. Itaque qui dubitat Consules ab Eusebio adhibitos fuisse, eum & ab Eusebio dissentire necesse est, qui hic scribit se consules adhibuisse.

& quibus temporibus Historiographi.] Editiones, & Freherianus male *Historiographos*.

quod per ordinem rerum superius declaratum est.] Hinc ergo multa perierant, quod & tacente eo satis constabat.

per Historias in hoc libro plenissime demonstrantur.] Iste liber continebat in genere primum ea, quæ ante diluivium: deinde quæ post diluivium & dispersionem: postremo quæ ab Abraham, ad Vicennalia Constantini, particulatim autem gesta unius sæculi paulo plus minus colligit, quæ vocatur *ἑμῶν χρόνων*, ut quid quæque natio, aut Rex intra illud tempus gesserit, in unam *ἑμῶν* conjiciatur. ut si ab excidio Troja, ad Heraclidarum reditum reges & gesta colligantur, primum ponentur ordine **HEBRÆORVM** Judices, Labdon, Samson, Heli, Samuel: **ASSYRIORVM** Teutæus, Timmæus, Dercylus: **SICYONIORVM** Pelasgus, Zeuxippus ultimus **REGVM: ATHENIENSIVM** Demophon, Oxynetes, Aphidas, Thymoetes, Melanthus: **LATINORVM**, Aneas, Ascanius, Sylvius Posthumus, Aneas Sylvius. Hi sunt Reges, qui intra illud intervallum fuerunt, quod est LXXX. annorum. Illis subjunguntur gesta illius sæculi *προεξόδω*, & tumultuario: hoc est, quod

vocatur *ὁμάδες χρόνων*, hic dicitur historia, quod ex diversis gestis velut unum historiae corpus conflatum est. Itaque post *Ἀσπορέων* & colonias diverforum in diversa missas, tota hæc prior pars digesta fuit per *ὁμάδας χρόνων*, ut oculus ipse docet tam in hac Latina parte, quam in Græca.

Quod & in libro Hygini.] Ita legitur in Freheriano. In editionibus depravata est lectio, & verum est Deorum generationes & *ἀρχαιολογίας* in hac parte recensitas fuisse, & Hyginum mythologum singulas historias *ἑκατομυθολογῶν* conscripsisse. Sed Eusebium hominem Græcum à Latino Hygino historias Deorum aut Heroum hausisse, quas poterat à Philochoro & Apollodoro habere, imo quas certum est ab illis accepisse, causæ non est cur credam. tamen non invitum concedam Hyginum hunc mythologon ex Græco conversum fuisse. Sed Græcis ignotus est, & proinde Eusebio. Quo magis confirmatur suspicio nostra Hieronymi hanc epitomen esse eorum, quæ primo loco tractabat Eusebius, sed eam epitomen ab otiosis hominibus temerariam fuisse. Multa enim habet tam à dictione Hieronymi, quam ab ejus liberali ingenio aliena. Certe quod in fine harum reliquiarum, sive laciniarum, positum est, arguit ex Græcis hæc interpretata esse de Abraham: *omnes autem vixit annos c lxxv. cujus temporis annumerabimus annis expositis. ubi anni expositi ad verbum sunt ἔτη ὀξητώμενα*, & per illa intelligit Canonem, qui digestus est per annos expositos, sive expositos: ut prior liber per annorum collectiones, quas *ὁμάδας χρόνων* vocant.

Numeratio temporum] Aut alius auctoris sunt, aut pauca Eusebiana intermixta. quin & dicitio ipsa nihil de nitore Hieronymiano redolet. Omnino multa sunt ridicula: quanquam non negamus veteris Scriptoris esse, & multa *ἀλληγορέματα* in principio habere, cujusmodi non pauca apud Joh. Chryostomum, & alios reperiuntur, ut de primo die, de Bisexto, & si qua alia, id genus.

Hic dies primus sæculi] *πρωτόκλης ἡμέρα* Græcis Theologis, & Chronologis.

Non primus dierum omnium] Hæc possunt esse ab Eusebio, aut Africano, qui illum diem *νοητὴν ἡμέραν* vocat. Georgius Syncellus: *τὴν πρῶτην ἡμέραν ὁ Ἀφρικανὸς νοητὴν λέγει, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ διοργανισθῆναι πρὸς τὸ πρωτόκλησον Φῶς, καὶ κεχυμένον*. Idem tangit Georgius Cedrenus.

Vnde mihi videntur Aegyptii] Ridicula tam Scripturæ expositio, quam Bisexti ratio. Centum viginti, inquit, sunt tertia pars anni. Atqui hoc modo annus fuerit tantummodo dierum ccc lxx. Si dixisset centum viginti duo, nihil esset, quod objici posset. Nam hoc modo annum Bisextilem innueret, qui est dierum ccc lxxvi: quorum tertia pars manifesto sunt cxxii. non, ut hic dicitur, c xx. Hæc omnia non sunt nauci, quam similia nescio quæ & apud Eusebium, Chryostomum, Epiphanium, & alios veteres reperiantur.

Tertia igitur parte annuali] Horum & sequentium miseret me, atque adeo pudet. Pars annualis, inquit, nempe c xx dies, constituunt unum diem, qui in fine quarti anni absoluti adjectus Bisextum dicitur. Hoc est c xx dies. Si non est hallucinari, quid aliud sit, nescio.

Quos Hebræi quidem Embolisimos] Embolisimi Hebræorum sunt quæ Aegyptiis Exaltationes siderum atque stabilitates, inquit, hoc est, ut Græci vocant, *ὕψωματα καὶ σηρίχμει* τῶν *παλαιῶν ἀστέρων*. Quid mensibus lunariis cum stationibus aut exaltationibus errantium? Insaniam si hæc confutem, aut si credam ab illis præ-

stantissimis Scriptoribus Eusebio, aut Hieronymo profecta. Simile extat apud Tertullianum ad Scapulam, ubi ait Solis defectum ordinarium non potuisse contingere quod Sol esset in suo hypsomate. Itaque ea præteribimus, & hujus partis præterea nihil attingimus, si prius pauca lectorem monuerimus, nos; quantum potuimus, Græcorum prioris partis ordinem secutos fuisse, ut quemadmodum in Græcis factum est, ita & nos in Latinis ex reliquiis Canonis *ὁμάδες* & historias generales unius sæculi, plurimumve, aut pauciorum annorum ordinarem, primum præpositis regibus omnium nationum, qui in illud sæculum incurrunt, deinde subiectis *περιόδων* historiarum periochis ejusdem sæculi: quæ omnia suis coloribus Eusebius, & post eum Hieronymus distinxerat, ut quæ pericopæ ad quem regem referri deberent, lector primo conjectu oculi assequi posset. Itaque quum ad Consules perventum est, non omnes unius sæculi *εἰς τὴν ὁμάδα ἱστορικῶν* conjecti sunt, sed ii duntaxat, quibus concolores sunt periochæ, quæ ad illos referuntur. Ut, exempli gratia, in quodam sæculo, aut quadam collectione temporum, quam *ὁμάδα* vocavit Eusebius, & post eum Georgius, Consules quatuor, aut quinque notati sunt minio. In spatio historicarum periocharum subiecto, pericopæ minio notatæ referuntur ad illos Consules. Itaque opus non fuit omnes Consules illius *ὁμάδος* referre, sed eos tantum, sub quibus illa & illa pericope contigisse dicitur, quæ eodem colore, quo ipsi Consules, primam litteram fucatam habent. Hinc accidit, ut mutilator, quisquis ille fuit hujus prioris partis carnifex, quum reges omnium nationum colligeret, eos tantum Consules poneret, quos hic reperit, non autem omnes, qui in posteriore parte, hoc est in Canone, erant. Propterea de ista priore parte nihil nobis reliquit ille *βιβλιοστέβλης* præter mera nomina regum, & paucorum Consulium, quos in calce operis adjecit. Hæc est causâ, cur tam paucos Consules in vulgatis codicibus reperimus. Porro quemadmodum in Canone pericope refertur ad illum annum expansum alicujus regni, qui eodem colore, quo prima litera pericopæ, infectus est, ita in hac parte, pericope, sive perioche, refertur ad illum Consulem, & regem, qui concolor est ipsi periochæ. Atque hæc in genere de iis, quæ dicuntur *ὁμάδες*, in quas partem hanc distinxerat Eusebius, & nos idem, quantum assequi ex Græcis, quæ superfuit, potuimus, conati sumus. Quæ defunt, partim notavimus, partim ex ipsis Græcis per te conjicere potes: quæ quidem quanto præstantiora scimus fuisse, tanto magis sitim nostram accendunt, & tanti thesauri jacturam in memoriam nostram non sine summo dolore revocant. In calce post vicennalia Constantini, ubi desinit Eusebius, & Hieronymus excipit, eundem ex ipso Hieronymo ordinem sequuti sumus, quem in superioribus Imperatoribus Hieronymum excipit Prosper fragmento, quod ex magno ejus opere divulgatum est. quod opus à fabrica mundi deducebatur, ut scribit Gennadius, eademque pene *καθ' ὁμάδας*, exemplo Eusebii, comprehenderat, easdem *ἀρχαιολογίας*, causas, tempora, reges, Respublicas, & Magistratus. In altero Codice Freherano, in quo Eusebii, Cassiodori, Isidori, & aliorum Chronica extant, ubi Hieronymus desinit, & Prosperi Consulare Chronicon incipit, hæc leguntur: **HACTE NVS HIERONYMUS. EXPLICIT CHRONICA EUSEBII HIERONYMI. INCIPIT EX CHRONICIS TYRONIS PROSPERI, CHRONICORVM EUSEBII TEMPORIBVS, PRÆTERMISSIS.** Ex quibus manifesto colligitur, Tyronem Prosperum integrum Chronicon ex temporibus l Chroniconum Eusebii contextuisse, quorum

rum pars fuerit illud Chronicon consulare. Quod profecto non aliter accipiendum, quam tempora Chronicorum Eusebii, quæ hic omiſſa sunt, nihil aliud fuisse, quam omnimodam historiam temporum ab origine mundi, instar Eusebianorum, quæ, ut putamus, brevius à Prospero concepta fuerint. Quamobrem tam in omiſſione Eusebianorum peccatum est, à librariis, quam eorum, quæ instar Eusebii Prosper collegerat. Hactenus quæ de priore parte Latina habuimus.

EUSEBII PAMPHILI CÆSARÆ PALÆSTINÆ EPISCOPI CHRONICORVM CANONVM LIBER POSTERIOR; QVI ET CHRONICVS CANON.] Non referam iterum hunc librum vocatum fuisse *χρονικὸν κανόνα*, quum in superioribus plene id demonstratum sit, & ipse Eusebius in Prologo sequenti idem doceat, quum ait, *χρονικὸς κανὼν πῶτερον ἐποίησάμην*. Est autem hic liber index quidam superioris, quum quæ in illo collecta fuerant, ea hic per annos expansos in unam conspectum coniecta sint. Fastidiosi vero lectores hoc solo contenti, superioris nullam rationem habuerunt. Itaque nullus fuit apud Latinos temporum conscriptor, qui testimoniis ex hoc Canone ad verbum petitis opus suum non instruxerit, Augustinus, & Orosius amici Hieronymi, deinde Cassiodorus, & Jornandes, & posterioris antiquitatis Beda, Freulfus, & Marianus. Atque adeo Marianus totum descripsit. Nam de aliis, Othone Frisingensi, Gobelino Persona, Florentio Wigornienſi, & si qui præterea ex hoc Canone testimonia totidem verbis hauserunt, melius tacendum, quam loquendum puto. Mirum est autem maculas & menda, quæ in editionibus extant, non solum eadem in Codicibus scriptis conspici, sed etiam in iis auctoribus, quos jam memoravimus testimonia ex hoc Canone petivisse, qui sunt vetustiores aliquot, qui hodie extant hujus auctoris, Codicibus. Sed de iis, ubi locus postulat, monebimus.

PROOEMIUM] *προοίμιον & πρόλογος* & *κανὼν* dicitur Georgio Syncello: *ὡπεύτως Ευαγγελίος ἐν τῷ προοίμῳ τῆς Κανόνος ὡδὲ πως γράφων συμμαρτυρεῖ. Μωϊσῆς γὰρ ἔγραψεν, &c.* In hoc Eusebius consilium scriptoris suæ aperit. Quum videret ex Judæis Josephum & Justum, ex nostris Clementem, Tatianum, & Africanum Mosem Inacho æqualem facere, primus omnium errorem aperuit, & infra ætatem Inachi, & quod amplius est, posteriorem Cecrope, sed omnibus Diis Gentilium, lacris, & mysteriis antiquiorem esse demonstrare aggressus est: in quo laudem meruit maximam, quum adversus nostros veritatem asseruit, adversus Gentes autem nihilominus Mosem vetustissimum, & ante omnium Deorum natales fuisse firmis argumentis comprobavit. Cæterum, quia multa reliquit in hoc proœmio, multa sequius interpretatus est, multum denique sibi permittit Hieronymus, quod contingere necesse est in iis quæ dicuntur, non quæ à nobis scribuntur. principium hujus proœmii ex ipsis Eusebii Græcis pingui Minerva, & fidelius, quam ambitiosius, Latine redditum hic posuimus, ut quid ab Hieronymo mutatum, aut relictum sit, lector animadvertere possit. Nam sane si quis hodie ita, ut fecit Hieronymus, Græca verteret, non dico ab alienis, sed ut Actæon, à suis canibus mordicus discerneretur. Hæc igitur pauca perpendenda lectori proponimus: *Mosem genere Hebræum, qui prophetarum omnium primus de Salvatore nostro, de Christo, inquam, & de ea, quam Gentes per eum adpre sunt, Dei cognitione, vaticinia & oracula divina scripto tradidit, temporibus æqualem Inacho prodiderunt viri erudi-*

tione celebres, nostri quidem instituti, Clemens, Africanus, Tatianus: ex circumſcriptione vero Josephus & Justus, suis quibusque ex antiqua historia præbitis argumentis. Inachum vero septingentis annis Inacha antecessisse statuerunt. Ex Philosophis autem, quisquis ille fuit apparatus illius adversus nos molitor, in quarto operis, quod in nos incassum elaboravit, ante tempora Semiramidis Mosem fuisse dicit. Atqui illa annis c. l. ante Inachum Assyriis imperavit: ut consequens sit Mosem ex hujus sententia Troicis temporibus antiquiorem fuisse annis dccc l. Ego autem, qui nihil prius habeo veritate, rem accuratius investigare decrevi: atque eo consilio in priore opere materiam mihi quasdam comparandi studio, temporum argumenta diversa conquisivi, regna numerum Chaldaeorum, Assyriorum, Medorum, Persarum, Lydorum, Hebræorum, Aegyptiorum, Atheniensium, Argivorum, Sicyoniorum, Lacedæmoniorum, Corinthiorum, Theſſalorum, Macedonum, Latinorum, qui postea Romani sunt cognominati: quæ simul sunt xv regna. In præſenti quidem opere temporibus in unum collatis, annorum uniuscujusque gentis numeris invicem ex adverso inter se oppositis Chronici Canonis opus confeci. Quam autem apud Hebræos diversas temporum observasse editiones, illam quidem redundantem, hanc vero deficientem, eam sequutus sum. Nihilominus & sic quoque Hebræorum progenitorem Israël, à quo Iudicæ gentis duodecim Tribus Israël nomine censentur, Inacho, quem primum Argis regnasse Græci prodiderunt, tempore æqualem fuisse reperi: Semiramidis vero temporibus Abraham vixisse, hominem quidem natione Chaldaicum, sed tamen Deo acceptissimum, qui primus propheta apud Hebræos fuisse creditur: Mosem autem, ut verum fatear, infra horum tempora extitisse, antiquiorem tamen omnibus præſca Græcorum memorie, Homero, inquam, Hesiodo, ipsique Trojanis temporibus, Castoribus, Aesculapio, Libero patre, omnibus Heroibus, Mercurio, & Apolline, reliquisque Græcorum Diis, mysteriis, & initiis, atque adeo ipsis Iovis gestis, quæ à Græcis memorantur: quorum omnium historiam infra ætatem Cecropis fuisse Græci tradiderunt. Hoc autem examen temporum Mosem sæculo Cecropis fuisse adstruit, qui primus circiter ccc l. annis ante Trojana tempora in Attica regnasse memoratur. Hactenus ex ipsis Græcis Eusebii, quæ manifesto ostendunt Hieronymo nunc volenti, nunc aliud agenti multa excidisse præter mentem Eusebii, multa præterita fuisse. Ex Eusebianis igitur, non ex Hieronymianis, Eusebii mentem aperiemus.

ante adventum Domini Salvatoris.] Hæc aliena sunt à mente Eusebii. Eusebius dicit de Christo Mosem prophetasse. Hieronymus ante Christum scripsisse: taxquam non ἀμφὶ τῷ σωτήρι, sed περὶ τῷ σωτήρι scripsisset. Multum differunt de Christo prophetasse, & ante Christum aliquid scripsisse. Reliqua περὶ γεννησῆος omnino omittenda non erant, quod fecit Hieronymus.

Porro Inachus quingentis annis.] In Græcis ἐπιακσῆσις. & præterea infra paulo post, cl. cum intervallo, quod est inter Inachum & Troica, constantur dccc l. anni. de quibus detractis cl., manifesto relinquuntur dcc, non d. anni. Tamen omnes manu scripti & editiones habent quingentis. Tatianus & post eum Clemens: εἰς τὸ χρόνον τῆς Τρωικῆς ἀπὸ Ἰνάχου, γενεῶν μὲν ἕκκασι, καὶ πλείους διὰ γενεῶν. Sane dcc anni sunt μία καὶ ἑκαταίη γενεῶν, ut merito dictum sit ἑκαταίη καὶ πλείους.

ex Ethnicis vero impius ille Porphyrius.] Nominat Hieronymus, Eusebium tædet nominare tam hic, quam lib. x. *περὶ προφητείας*. pag. 286, 287. ubi verba ipsius docti Sycophantæ adducuntur: quæ consulas licet: ex quibus Eusebius convincit Mosem juxta Porphyrium esse multis sæculis antiquiorem Trojano excidio. Sed castigandus prius Porphyrius, tum quod in testimonio

ab Eusebio producto dicit Abibalum ante Trojana fuisse, tum quod Semiramidem Trojanis temporibus aut paulo superiores, aut certe æqualem facit. Utrumque enim falsum. De Semiramide quidem ibi Eusebius ἀναχρονισμὸν Porphyrii agnoscit, quum Semiramis, DCCC annis, secundum Eusebium, MLXVII, secundum, Chaldaeos, Trojæ excidium antecesserit. De Abibalo fugit quoque eum ratio. Nam Abibalus fuit pater Iromi æqualis Solomonis, qui regnum Tyri adeptus est anno periodi Julianæ 3685, annis CLIV post cladem Trojanam.

Quum hæc ita se habeant.] Non pauca & quidem necessaria omisit Hieronymus. quod non mediocriter miror. Quum, inquit Eusebius, etiam Ethnici ipsi Mo- sem plusquam octingentis annis antiquiorem Trojano excidio faciant, & sufficiebat nobis hanc confessionem ab illis extorsisse, tamen quia mihi nihil antiquius est veritate, rem ipsam propius putans, non tantam vetustatem Mosis reperio, quantam volunt ipsi, majorem tamen, quam omnium Deorum, & sacrorum quamvis vetustissimorum. Hæc recte Eusebius, qui primus hanc nebulam discussit. At nos vetustatem Mosis non ex gentiliis scriptis, sed ex ipso Mose, & sacris Bibliis apprehendimus tam accurata vestigatione, ut ne ea quidem, quæ hodie gesta sunt, certiora, aut manifestiora perhiberi possint. Moses igitur nascitur anni. CCXCIV ante excidium Trojanum. quæ quidem maxima est vetustas, sed minor, quam putarunt Porphyrius, Clemens, Tatianus, Africanus. neque enim parva esse potest, quæ primam Olympiadem antecedit annis DCCCI.

Ob id in priori libello.] σὺντάξις, opere. Nam ingens volumen majus nomen meruit, quam libelli. Sed hic est mos Hieronymi, ut etiam ingentes libros ὑποκειμενῶς libellos vocet, & suos prolixos in Esaiam, Jeremiam, Ezekielem Commentarios Commentariolorum nomine afficiat. Sed tempore Hieronymi scriptores opera sua, quamvis non exigua, vocabant libellos, ut Vegetius quatuor volumina sua, de re militari, vocat libellum, in fine præfationis: *Ob hoc parvo libello, quicquid de maximis rebus semperque necessariis requirendum credis, invenis.* parvum libellum dicit opus in quatuor commodos libros tributum; quomodo Ovidius tres libros artis suæ non aliter, quam libelli nomine afficit:

Sera redundavit veteris vindicta libelli.
Atqui tres sunt commodi libri.

Chaldaeorum, Assyriorum.] xv regnorum, quorum ὀμάδας in priore Commentario collegerat, in hoc libro annos expansos inter se opponere instituit: de quibus regnis duo perierunt in Canone, Chaldaicum, & Thessalicum. Sed Chaldaeorum regnum saluum adhuc superest in reliquiis Græcis prioris Commentarii. Thessalicum autem neutri tibi extat: quum tamen Græci Chronographi inter præcipua gentis suæ gesta τὰ εὐραϊκὰ ponant, ut in fine Isagogicorum Canonum à nobis demonstratum est.

qui postea Romani nuncupati sunt.] Sequebatur in Græco contextu, ἐμὲ γίνονται, quæ omisit Hieronymus: quum tamen admodum necessaria sint.

ita curioso ordine coarctati.] χρονικὸν κανὸν σὺν ταῖς ἐπισημασίαις. Itaque κανὸνα χρονικὸν vertit curiosum ordinem, quum Chronicus Canon sit hujus libri titulus. Certe non intellexit.

sequendumque illud potius, quod exemplarium multitudo in fidem traxit.] Neque horum quicquam tale scripsit Eusebius, neque ea fuit ejus mens. sed Eusebio πρὸς Ἑβραίοις est idem ac τὸ πρὸς τοῖς ἱεροῖς βιβλίοις. Scripturam veteris instrumenti τὰ Ἑβραῖα, aut τὰ Ἑβραίων

βιβλία vocat. Hoc vult: in annis τὸ πενδοπίαιος veterum Patriarcharum, à quibus omnis ratio temporum historiarum sacre deducitur, maxima est septuaginta Seniorum, Samaritarum, & Judæorum discrepantia, quum septuaginta plures annos ponant, quam Samaritæ, illi, quam Judæi. Quid faciam? qui minorem summam ponunt, eos, inquit, sequutus sum, hoc est Judæos. At hujus ne minimum quidem in versione Hieronymi extat vestigium. Hic vero valde Eusebium exagitat Georgius Syncellus: primum quod adversus præscorum sententiam tam nostrorum, Clementis, Tatiani, Africanus, quam Judæorum, Josephi, & Justini, Mosem recentiorem, quam illis visum fuit, faciant. Deinde, quum Eusebius dixerit, quum sint Διαφοροὶ χρόνων τῶν Ἑβραίων, τὴν μὲν πλεονάζουσαν septuaginta, & Samaritarum, τὴν ἢ ἐνδέκατον Judæorum, hanc sequutum se fuisse: petulantei & præter decorum homini insultans, hæc subjicit: ὅτι δὲ καὶ ἐν ἑτέροις τριῶν ἱστορῶν ἐαυτὸν περὶ τὴν ἀληθῆσαν ὥπια τῶν βιβλίων, ἐν πύθων Φαωρόν. ἐπὶ τὴν γὰρ Διαφορὰς χρόνων διποδοῦς πρὸς Ἑβραίοις ὁρῶνται, τὴν μὲν πλεονάζουσαν, τὴν ἢ ἐλλείπουσαν, τὴν γὰρ κατὰ ἐκλογὴν, πρῶτον μὲν Διαφορὰς διπλῆς τῆν γὰρ πλεονάζουσαν τὴν δύο, τὴν περὶ τὸ Ἑβραϊκόν, τὴν περὶ τὸν Σαμαριταῖς, ἐκδοῦσαν τὸ κεχρημένον, ὡς Φησὶν ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ. Multa alia inepta adjecit, quæ consulto omitimus. Dicit igitur in hoc peccasse, quod quum professus sit se Hebraicos numeros Judæorum sequutum fuisse, numeros tamen septuaginta sequatur in priore parte, hoc est ἐν τῇ χρονολογίᾳ. quod quamvis verum est, tamen Eusebius intelligit se ab Abrahami, ad Templi excidium, Judæos, qui breviores numeros annorum ponunt, quam septuaginta, ut in annis Judæorum, & aliis, sequutum se fuisse. Alioquin verum est, Eusebium ab Adam, ad Diluvium, annos putare MCCCXLI. secundum septuaginta. Hinc ad Abraham eodem quoque septuaginta sequutus est, præterquam in minore Kainan, quem septuaginta seniorum editio ponit, & insertus est Genealogiæ Christi apud Lucam: qua in parte contumeliosissime Eusebium accipit Georgius.

Verum ut quisque volet computet.] Nihil tale in Eusebianis. Vide Græca & Latina nostra. Sequutus, inquit, sum editionem, quæ minorem annorum numerum concipit, nimirum Judæorum Hebraicam. Tamen ne sic quidem Mosem tam vetustum reperire potui. τῶν βιβλίων ἱστορῶς est, & à justa reprehensione Eusebius sese indicare non potest. Quo enim brevior erit annorum numerus à primo homine, vel à Diluvio, eo propier erit nostris temporibus Moses, & Inachus Abrahamo antiquior. Quod si sequutus esset longiorem annorum numerum, qualem septuaginta Seniorum prodidit editio, tunc sane poterat Moses æqualis Inacho, aut antiquior, aut non multo inferior videri. Neque igitur mentem suam recte aperdit Eusebius, neque Eusebii Hieronymus. Atque adeo in una sententia duorum summorum virorum lapsum vides. nisi velimus dicere hanc Eusebii mentem fuisse: quamvis brevior numerum sequutus sum, tamen & sic quoque Abraham vetustissimum reperi, utpote Inachi temporibus æqualem.

Semiramidem autem & Abraham contemporales fuisse manifestum est.] Neque hæc ex mente Eusebii, quæ ipse τὸ ὄναρ cogitavit. Nam quomodo manifestum dicit esse, quum ad Eusebium usque nullus Scriptorum id prodiderit, nec crediderit quidem? quomodo inquit manifestum, quod nondum probatum, nondum concessum est? Sed longe aliter in Græcis concipitur, & in Latinis, quæ ex Græcis expressimus. Ne sic quidem, in-

inquit, tantam vetustatem reperio : sed Abrahamum Semiramidis , Israëllem Inachi temporibus æqualem fuisse adversus omnium, qui ad hanc usque diem scripserunt, sententiam. Sed de Patriarcha Abrahamo multa omisit, quæ in Græcis leguntur : τὸν Ἀβραάμ Χαλδαῖον μὲν τὸ γένος, ἀλλὰς γὰρ ἄνδρα θεοφιλή, ἢ πρῶτον τὸ πάρος Ἑβραίοις προσφηλῶν εἶναι πεπιστωμένον. Quæ certe omittenda non erant.

Namque Moyses junior.] Ista quam dissimulant mentem Eusebii! Nam continuanda sunt cum superioribus. Abrahamum quidem Semiramidi, Israëllem Inacho æqualem; Mosem, ne quid dissimulem, quanquam istis inferiorem, tamen omnibus Diis vetustiore; Nam illud φιλαλήτως ἐπέειν, ne quid dissimulem, ut verum fatear, dictum ad occurrendum eorum sententiæ, qui vetustiore Mosem judicabant.

junior licet.] Hic more suo Georgius manum cum Eusebio stolide conferit, quod adversus tot scriptorum tam Christianorum, quam Judæorum sententiam Mosem infra tempora Inachi ponit. Verba digna sunt, quæ hic quoque legantur : ὅτι μὲν ἂν αὐτὸς ἐαυτῷ τὸ ἀποπῖαν τῶ λόγῳ μεμαρτύρηκεν Εὐσεβίου, ἔτι καὶ πρὸς καλλιόνην (ἢ πρὸς ποσὶς μελεγκήσις περὶ θύρας ἀλλης τε ἢ τὴν ἐν Ἰσραὴλ παλαιαῖς ἐμολογοῦσιν). ἐν γὰρ αὐτῷ πρὸς ἀνατροπῶν τὸ συζητοῦμαι μὲν ἢ καὶ τῶ ἢ μόνον, τὸ πρὸς τῶν θεολογῶν δοξαῖς ἀνδρῶν φιλοσόφων ἀνιπασεῖν, ἀμάρτυρον τε τῶ πάρος αὐτὸς περιπαρογαῖν. τὰ γὰρ τὸ πολλῶν, μάλλον ἢ τὸ πάντων δοξαῖς ἀπὸ συζητοῦμαι μόνον αὐτὸ ἢ μὲν πολλῶν πρὸς δεχθῆεν αὐτὸ ἀποδείξεως ὡς τὸ πρὸς εὐ εἰδῶσι πάντων κρῖναι. Duo objicit, quod nova proferat, & quod ἀναπόδεικτα. De priore inique facit. Nam quod omnium consensu receptum est, & tempore fidem atque auctoritatem meruit, non sequitur necessario verum esse. De altero neque id jure expostulat. Nam eo magis hæc debebat demonstrare Eusebius, quo magis animis hominum hæserat de immensa vetustate Moïsis : quod facit in sequentibus.

Hercule, Musæ, Lino, Chironæ.] De suo addidit Hieronymus, neque per omnia auctoris sui vestigiis infillit.

quem Græcia in arce divinitatis collocavit.] Addidit hæc quoque à se Hieronymus.

quadragésimo secundo anno imperii Augusti.] Hactenus quid in iis, quæ extant, Græcis vertendis præfliterit, & quid sequutus sit Hieronymus, ex ejus Latinis discere potuimus, in reliquis, quia Græcis deficiunt, nihil præ nunciamus. Eruditum vero lectorem fugere non potest, majorem partem sequentium extare Græce in x πρὸς ὡς σκῶλης, eisdemque disputationem de XLII anno Augusti, xv Tiberii, & secundo Darii ibidem ab Eusebio iterari, quorum major pars est ab Africano.

Tiberii quintus decimus inducentissimum primam Olympiadem incipit.] Imo in quartum annum ccc Olymp. alioqui quadriennium deesset. & in Græcis: Τίβερης δὲ τὸ πενήκαιδέκατον τὴν Ῥωμαίων βασιλείας καὶ τὸ τέταρτον τῆς ὀλυμπιάδος συμπώπιτι.

anni dXLVIII.] Imita ratione, uno plus dicit: nam terminum includit. Annus secundus Darii numero M cccc xcvii. Annus xv Tiberii, MM XLIV. Intervallum dXLVII, non dXLVIII. Sed terminum inclusit numero nempe annum iv. Olymp. cci.

invenies annos cccvii.] Ab excidio Ilii, ad primam Olympiadem, Eratosthenes & accurati Chronologi putant annos cccvii. alii cccviii uno amplius, alii cccvii, uno minus, ut Eusebius. in Græcis tamen est ὑπὸ ἀνομοσῆ, pro ὡς. Causas hujus diversitatis pete ex iv de emend. Temp.

in priore episculo digestimus.] ἐν πρώτῃ σωζείῃ, au ἐν τῇ πρῶτῃ σωζείῃ. plus est quam opusculum. Falso igitur conqueritur de Eusebio Georgius Syncellus, quod rationes suas non demonstraverit. Atqui hoc quid est, nisi demonstrare? Nam quamvis hypothesis falsa sit, tamen si ea concedatur, argumenta, quæ colligit, vere demonstrant. Verum enim est, à secundo anno Darii filii Hystaspis, ad xv Tiberii, dXLVII annos interesse. Sed ut, quod molitur, efficiat, male proponit; quia falsa hypothesis utitur, secundo nempe anno Darii Hystaspide finiri annum septuagesimum captivitatis Babylonice. quod tam falsum, quam secundo Darii Hystaspide templi fundamenta jacta, & templum sub eodē Dario Hystaspis filio exædificatum fuisse, quum is fuerit Darius Nothus, non autem Darius Hystaspis filius. Ex hac igitur falsa hypothesis omnia falsa colliguntur: ut quod subjicit, primam Olympiadem in quinquagesimum annum Ozia incurere: quod non solum cum veritate pugnat, sed etiam cum ipso Eusebio, qui recte ac vere calum Sedekie conjicit in 111 annum Olymp. XLVII: ut omnino necesse sit, annum primum Iphiti Olympicum concurrere cum anno xxxvii Ozia, non cum quinquagesimo.

simulachra repertis, aram statuit.] Clemens Protreptico: ὅθεν μοι ἐπίτι τωμάζων τίτι πὲρ Φαντασίας ἀποχρησῆτες οἱ πρῶτοι πεπλανημένοι διψδαμονίαν ἀιθρώποις κατήγαλαν, δαίμονας ἀλιτηροῖς νομοθετοῦντες ἐπέειν, εἴτε φερωνεὺς ἐκείνῳ λῶ, εἴτε μέροψ, εἴτε ἀλλῶ τις, εἰ νεῖος καὶ βωμὸς ἀνέστησαν αὐτοῖς. πρὸς ἣ καὶ θυσιῶν ὡς ἀσῆται πρῶτοι μεμύθησαν. Pro μέροψ manifesto legendum κέρροψ. & in sequentibus, περιη χαρμόν μερροῖσι ἐλῆν: legendum χαρῶν.

Nam Latona Iovis conjux tunc per titia fugit.] Hæc est omnium manuscriptorū, quos quidem viderim, lectio. Dñ. Arnaldus Pontacus Episcopus Vafatensis, qui huic “Chronico emendando multum laboris, atq; industria” attulit, recte & acute divinavit legendam: *Nam Latona* “Iovis conjux tempore Tityi fuit. Nos ex sententia viri cruditissimi ita reposuimus.

qui Semelengenuit.] Καδμείη δὲ ἄρα οἱ Σεμέλη, &c. Quis Græca ex Latinis concepiat; in quibus ne minimum quidem sententiæ vestigium comparet?

cum quo Apollo servavit Admeto.] Herculem Admeto servasse nusquam me legere memini: sed Apollinem & Herculem ambos Admeti amatores fuisse scimus ex Plutarcho in *Ερωτικῶ*: Admeto autem Apollinem idco servasse, ut Admetum in amore suo morigerum haberet. Et tamen ita habetur apud Clementem Alexandrinum Stromateo primo, unde hoc desumptum est: καὶ εἰδὲν θωμασῶν, ὅπως καὶ Ἀδμήτω θητόων δούροκεται σωθῆσαι μέλαι εἰς ἐπιαιτίν. Unde hoc haurit, ferit Clemens, studiosis, quibus plus otii superest, investigandum relinquimus. ,,

invenies annos d c c c c XLII.] Totidem verbis idem Eusebius: Κατὰ σῶν ὡ, τὰ μὲν ἀπὸ τῆς Ἀδάμ, ὅτι τὸ κατακλυσμόν, ἐτη βσμβ. τὰ ἢ ἀπὸ τῆς κατακλυσμοῦ, ὅτι τὸ ἄ ἐτῶ Ἀβραάμ, ἐτη Λ αβ. τὰ πάντα ἐτη, ἱερῶδ. Sed castigatur à Georgio, Εὐσεβίου τῷ ἱερῶδ ἐτῶ τῶ κόσμῳ φησὶ τὸν Ἀβραάμ θνηθῶν. σφάλλεται ὁ Εὐσεβίου ἐν πῖς ἀπὸ Ἀδάμ, ἕως Ἀβραάμ, χρόνῳ, τὰ πρὸ ἐτῶ τῶ δούτερος Καϊναῖ μὴ σακλώσας τῶ ἢ Ἀρφαξάδ, ὅτι οἱ ἀριθμοῖσι, καὶ τὸ κατὰ Λεκαῖ διαγγέλιον, ἢ ἀπὸ Ἀδάμ. Rursus: Ἀφρακαῖος ἀπὸ Ἀδάμ, ὅτι τὸ πρῶτον ἐτῶ Ἀβραάμ, ἐτη γ σβ ἐπελογίσατ. σφάλλεται ἢ ἢ ἢ τὰ αὐτὰ ἢ ἐτῶ τῶ δούτερος Καϊναῖ ἢ Ἀρφαξάδ, ὑφαιρεθῶν τῶ ἐτῶν τῶ Μαθασάλα * ἀπνα πρὸς σ μόνως

μολος τῷ Ευσεβίῳ. Καὶ ἔτι τῷ Γ' πρὸ ἐτὶ Τ' κόσμῳ, τῷ δ' αὐτῷ ἐτὶ ὁ Νάχωρ ἐγγύνησεν τὸν Θάβρα. Ita omnis culpa ex omiffione illius Cainan derivata est. Sed hæc non sunt nauci. Ad institutum redeamus. Orosius: *Ab Adam primo homine, usque ad Nnum magnum, ut dicunt, regem, quando natus est Abraham, anni tria millia, c LXXXIV.* Merito igitur reprehenditur à Georgio Eusebius, quod, quam minorem numerum sequi se profiteatur, tamen Septuaginta Seniores in his sequitur. Certe rationes Eusebii partim à Septuaginta Senioribus sunt, partim ab ipso Eusebio.

[*A Tiberii autem xv anno, usque ad xiv annum Valentis.*] Hoc Comma Hieronymi esse, etiam me tacente, patam est.

[*omnem annorum congeriem in decadis.*] Oeconomiam & digestum paginæ Canonis sui explicat, quem triplicem facit; titulorum gentium, aut regnorum, numeri annorum Abrahami in decadas collecti, historiarum ex adverso annorum Abrahami positarum, quod spatium historicum vocamus. Paulo ante Titulorum meminit. Igitur, inquit, *consequenter in libelli fronte ponimus uno eodemque tempore Abraham, Nnum, Semiramim, Europem, Aegyptiorum Thebas.* Ab iis titulis deducuntur fila sive σθραῖ annorum uniuscujusque regni. Numerum annorum Abrahami cum annis ab Adam confusum & permixtum apponunt editiones, hoc est numeros annorum Mundi secundum Eusebium, qui ab Adam, ad Abraham, putat annos MMM c LXXXIV, ex Septuaginta Seniorum rationibus. hinc ad annum Christi Dionysianum, MM xvi, & proinde ab Adam, annos MMMMM c c præcise ex rationibus suis, & ex numero contractiore, ut ipse loquitur. Nos tantum numeros ab Adam per denarios digestimus ex omnium scriptorum Codicum auctoritate, in quibus anni ab Abraham, non ab Adam, digesti per decadas conspiciuntur. Si quis igitur, ut in editionibus vulgaribus, annos Abrahami secundum Eusebium habere vult, deducat ex annis mundi 3184. Reliquum est numerus Eusebianus à natalibus Abraham, ut ipse putat. Tertia distinctio paginæ, est spatium historicum, quod his verbis tangit: *quis ex singularum gentium historis congregantes sibi invicem fecimus esse contrarias. εἰς ἑνας ἀλλήλων ἀντιμειώμενος ἐστὶ χρονομετρῶν.* Opposita quidem sunt annis Abrahami, quod omnes collocatae sint in spatio historico, sed inter se opposita non sunt, nisi per colores illos, de quibus supra loquuti sumus. Ut quidem hodie in vulgatis editionibus disposita sunt periochæ gestorum sine spatio historico, vere inter se sunt opposita. Sed tunc opus non erat colore, si omnia gesta sub titulis regnorum, non in spatio historico collocata fuissent. Regna itaque eorumque fila media sunt inter numerum Eusebianum, & spatium historicum. Numerus Eusebianus sinisterior: spatium historicum dexterius.

[*Primus Assyriorum rex NINUS.*] De hallucinationibus Eusebii quædam perstrinximus in libris de emendatione temporum; inter alia, apud Philonem de eo genere hominum, quos ipse putavit esse Monachos Aegypti, quum tamen alibi oblitus sui de Essen tantum a Philone tractari interpretetur. Eadem inconstantia est in eo, quod dicit, vocem ex Adytis Templi auditam fuisse tempore passionis Christi, quæ diceret, MIGREMUS HINC, quum in libris demonstrationis, paulo ante excidium Templi eam à Sacerdotibus exceptam fuisse scribat, quomodo & Josephus quoque ipse, & Corn. Tacitus admonuerunt. Extiterunt tamen quidam Obtrectatores, vere stercorei homines, qui à nobis levitate quadam, & studio reprehendendi potius, quam veritatis amore, id dictum interpretati sunt. Deinde eo infantiæ proveci sunt, ut aliud etymon Essenorum quæ-

rerent, ut se Hebraismi peritos probarent, in quibus potius se & veritatis hostes & Hebraismi prorsus imperitos ostenderunt. Ecquis contineat risum, qui leget nescio quod caput ecurbitæ jurejurando affirmare Philonem Judæum non de Essais Judæis, sed de Jessais Christianis loqui? Talia sunt, quæ hodie venerantur homines. Si sunt, qui veteres Patres nunquam errasse concedunt, qui nullum bonum librum se scribere posse putant, nisi in eam molem illum provexerint, ut ne ætas quidem homini ad legendum suppetat. Quid facient, quum tot commissa Eusebii legerint partim humanitas, partim consilio? Sed humanitas errata quis mavult adlatrare, quam corrigere, nisi qui omnis humanitatis expertus est? Quæ vero consilio admittita sunt quis defendet, nisi ii, qui nihil antiquius habent, quam mendaciam, nihil alienius, quam veritatem? Quæ igitur per hallucinationem Eusebio exciderunt, satis est, si eo nomine ea indicentur, ut corrigantur, non ut auctori optime de antiquitate Ecclesiastica merito obtrectemus, quod insolenter facit Georgius Syncellus. Quæ vero sibi licere voluit adversus & auctoritatem Scriptorum, ex quibus sua depromsit, & veri ipsius, ut ita loquar, majestatem, ea nos indicabimus ita, ut & veritati sua ratio, & homini sua dignitas constet. Postquam igitur Eusebius reprehendit non tantam esse veritatem Mosis, quantam jactabant Josephus & Justus, & post eos, homines Christiani, Clemens, Tertianus, Africanus, incurrit obices quosdam, quos amoliri nisi aliquo audaci facto se non posse existimavit. Videbat hunc fere omnium Scriptorum consensum esse, Teutanen sive Teutamion xxvii Assyriorum regum suppetias ivisse Priamo; & tamen ab ejus initio, ad excidium Trojæ, intervallum esse annorum c c xlvi, ex enumeratione Africani. Quomodo igitur tanto anachronismo occurreret, aliam viam non reperit, quam si quatuor reges, qui post Teutanen regnarunt, expurgeret, & ita tempora Trojana regno Teutanis accommodaret. Hinc accidit, primum ut annum Nini xlvi, quo Abraham natum sibi persuasit, ccxliiii annis posteriorem faciat: deinde ut pro xlii regibus Assyriorum, xxxvii tantum publicaret: & tamen quum illos reges ab Africano acciperet, ita ut & ipsa verba Africani sine ulla immutatione usurpaverit, hos quatuor reges, tanquam apud Africanum non extarent, dissimulavit. Itaque Georgius, qui nullam occasionem exagrandi Eusebii omittit, nullam non querit, post alia, *εἴπερ πῶς δὲ δὴλον, inquit, ὅτι διὰ τὸ ἑαυτῶν πῶς θαλασσογισμὸν καὶ σὺν Ἀσσυρίων χρόνος ἠλάττωσεν, καὶ πλὴν ἄλλωσιν Τρείας σὺν ἀληθῶς ἐστὶ χρονομετρῶν.* Propter hallucinationem, (imo propter culpam in se consilio admittam) mutavit Assyriorum tempora, & illi casum in alienum tempus contulit. Utrunque verum est. Quatuor reges præterivit, & tempus illi capti in tempora Teutanis contulit, quum id acciderit anno nono Thinxii xxxiiii Assyriorum regis.

[*Cujus Lxiiii imperii anno natus est Abraham.*] Abraham nascitur anno trigésimo Beluchi noni Assyriorum regis, anno xv i numeri Eusebiani. Itaque si omnia, quæ post Abraham natum contigerunt, ad numerum Eusebianum revocare vis, prius xv anni de numero sunt deducendi. Totidem enim annis veram rationem superat. Id, ut solet, ab illo ea gratia commissum, ut gesta quædam ad suas rationes applicaret, idque dupliciter, tam per imprudentiam, quæ πῶς θαλασσογισμῶς, quam consilio, quod Georgius vocaret temeritatem. Per imprudentiam, quum regibus Juda annos absolutos attribuit, qui sunt tantum currentes, ut vulgus loquitur, Abiæ triennium pro biennio, Athaliæ reginæ septennium pro sexennio, Sedekia undecim pro decennio. Consilio, quum duo-

duodecim annos Ammoni Manassis filio pro biennio, Josiæ triginta duos pro xxxi, ad versus sacrorum librorum præscripta assignavit. quod tantum abest ut excusum, ut ultro factum damnem. Omnia constabunt suo loco & tempore. Numerus igitur Eusebianus major vero est nunc xiv, nunc xv annis, si ratio annorum Abrahami in eatur, & ad eos omnia examinentur.

Apud Aegyptios xvi Dynastia.] xvi Dynastia Aegyptiorum inivit ccc lxxxiii annis ante numerum Eusebianum. Ut suos numeros cum Dynastiæ annis componeret, quæ immutaverit, perverterit, mutilaverit Eusebius, suis locis monebitur: quæ suo more gladiatorio animo persequitur Georgius Syncellus. Quum multæ causæ Eusebium moverint, ut hæc innovaret, & perverteret, tum duæ, ut videtur, præcipuæ fuerunt. primum ut Pastorum Dynastiæ temporibus Joseph Patriarchæ accommodaret: deinde ut Thuorim Trojanis temporibus æqualem faceret. prius, propter Apionem, & Josephum, qui Pastores Dynastiæ xvi interpretantur Israelitas: posterius propter Manethonem, qui Thuorim eum esse ait, qui ab Homero Polybus vocatur, Alcandra maritus. Sed utrunque mox refellemus.

Ab hoc tempore regnabunt eis Thebæi annos cxc.] Ex hoc loco hæc accepit Epiphanius pag. 10. καὶ ἡ ἑβραϊκὴ τῆτον τὸν κηρὸν Νίνου ἐν Ασσυρίαις καὶ Σεμίραμις σύγχρονοι ὄντες τῷ Αβραάμ, Αιγυπτίων τε ὀκτώκοντα καὶ τὴ δωδεκάετία. ἐν Σικυῶνι ἢ τότε μόνον ἔβασιλεύοντο ἡ βασιλεία δὲ αὐτῶν γέγονεν Εὐρώπῃ. Vides ipsissima verba Eusebii, & xviii Dynastiæ, perperam pro xvi. quam solus Eusebius σύγχρονον fecit τῷ Αβραάμ. xvi Dynastia erat Pastorum, qui regnaverunt annos d xviii. Item xv Dynastia erat Pastorum Phœnicum, qui regnarunt annos cc xlii. Denique xvii Dynastia erat & aliorum Pastorum, quæ regnum obtinuit annos cc lxxxvii. Ubi ergo est illa xvi Dynastia Thebanorum Eusebii, quæ obtinuit annos cxc? Ad verbum suas Dynastias ab Africano sumpsit, ut fatetur etiam Georgius, & tamen ut tempora Dynastiæ suis rationibus accommodaret, non oportebat eum tam præfracte καὶ γυμνῆ κεφαλῇ ab Africano desciscere. Et quidem mirum est Georgium, qui reprehendendo Eusebio semper imminet, aut non animadvertisse, aut præterisse. Verba Eusebii ἐκ τῆ νομαδικῆς γραφῆς, five ex priore libro: Ἐκαδέκατη δωδεκάετία, Θεβαίων βασιλεία πέντε, εἰς ἡ ἔβασιλεύσαν ἐτη ῥξ. quæ omnia manifesto commentus est, πρὸς τὸ αἰκεῖον σκοπὸν πάντῃ ἐφαρμόζειν ἀπαράλογον, διὰ μηχανῆς cxc annos pro d xviii in scenam producens. De hoc facto Eusebii, quod nemo veritatis amans laudare possit, ita scribit Georgius: ὡς ἐκ πάντων δακνυδῶς ἀμαρτάνειν ἐν τοῖς περὶ Μασσέως χρόνοις ἐτεβί πύλαχιστον ἀμαρτίαις τῆ Ευσεβίαν, ὅθεν καὶ πᾶν παρ' Αιγυπτίους τῆ λεγομένην Δωδεκαετιῶν παρενόθευσε χρονολογίαν, καὶ πᾶν παρ' Ασσυρίαις, &c. Regum Assyriorum & Dynastiæ Aegyptiarum tempora ab Eusebio temerata esse scribit, quod verum est. Rursus Georgius comparans ea, quæ scribit Africanus de Dynastiis Aegyptiorum, cum iis, quæ Eusebius ab eo totidem verbis accepit, hæc subjicit: Ἔως μὲν τῆτον τῷ Αφρικανῶ συμφορῶν ὁ Ευσεβίαν ἐν τοῖς πολλοῖς φαίνει) μέχρις ἡ λέξεων αὐτῶν, ἀφρικανῶν δὲ ἐν τοῖς συμβαλλομένοις τῶ ἀφρικανισμῶν ὡτῶ.

ibid. In Græcia vero secundo imperio Sicyonis imperavit Europi.] Secundum regem Sicyonis Europa fuisse dicit, utpote qui primo regi Aegialeo successerit. Epiphanius, ut multa alia, aliud agens dixit Ευρωπῆ esse δρχλῶ τῆ Σικυωνίων βασιλείας in verbis, quæ proxime protulimus, quæ accepit ab Eusebio.

Ninus condidit civitatem Ninum.] Mosis Assur Ninum condidit, Genes. x, 11. Ergo idem Ninus, qui Assur. Sed urbs Hebræis dicitur נִינְוָא, Νινύα, quo nomine vocatus filius Nini & Semiramis, qui tertius à Nino regnavit. Hebræi tamen non Νινύα eam urbem dicunt, sed נִינְוֶה Νινὼ, aut, ut Septuaginta Seniores, κινὼ. Post hæc editiones habent, Νινύεμ, quæ ad præsens Nisibis nuncupatur: quæ verba neque PR. neque PÉT. neque omnium vetustiss. BON. habent. FR. habet. Sed ab homine inepto affluta quis ex phrasi non videt? quis nescit aliam esse Nisibin à Nino?

à quo Aegialea.] Nihil frequentius occurrit in Commentariis Græcorum, quam πῶν νινὼ Γελοπόννησον prius Αιγιάλειαν vocatam fuisse, secundo Απῶν, postremo Γελοπόννησον. Itaque tritissima omittimus. Qui enim hodie nihil magis verentur, quam ne potius parum, quam recte scripsisse videantur, non dubium est, quin hic omnia Grammaticorum armaria, & Mythologorum alveolos excussissent, ut moles crederet. Theocritus Hercule Leontophono: Ἐλπωμὴ ἐστὶν ἄλλον τὸδε τλήμθρα Αιγιαλήων. ubi Αιγιαλῆος est Peloponnesus.

vii. Apud Hebræos, usque ad nativitatem Abrææ, computantur anni mille nonaginti quinquaginta.] Si præcise accipiantur anni 1656 à Diluvio, & duo post Diluvium, & reliqui usque ad lxx annum Taræ patris Abraham, fient proculdubio anni 1950. sed nos Diluvium anno 1656 contigisse, & anno secundo Seth, non tertio Arphaxad natum esse colligimus. Duobus igitur annis minus concipietur numerus annorum ab Adam, ad Abraham. Causas hujus computationis alibi reddidimus. Sed quia isti anni ἐλαττωῶς, non ἀκρωῶς sumi possunt, unicuique de eo libera voluntas relinquenda. Porro hanc & sequentem periocham POST. non habent, neque Editiones. In omnibus PR. eas reperii, quæ genuina Eusebiana esse fidem fecerint Græca, quæ supersunt.

Ibid. & inde usque ad Abraham cc xciii. Ergo erunt 1949, non 1950. Sed in Græcis σ ῥβ; quomodo ratio postulat. Ita erunt ab Adam, ad Abraham, anni mdcccclviii, ut nostræ quoque rationes postulant.

Ibid. Et ideo quadraginta Iobelei.] Eusebius Iobeleum, five Iobelæum, comprehendit annis integris quinquaginta: quum, ut & mediocriter docti sciunt, Iobelæum sit septies septem anni. Sed hic Eusebio error communis cum aliis, qui ante, & post eum scripserunt. Iste vero est proprius Eusebii, qui mdccccl vult esse quadraginta πενήκονταετηρίδας, quæ sunt tantum triginta novem.

Ibid. Zoroastres magus.] Ctesias non Zoroastren, sed Oxyarten vocat eum regem Bactrianorum, in quem expeditionem fecit Ninus. Merito dubitat Plinius, an magus sit idem cum rege Bactrianorum. Mihi magus multis sæculis posterior videtur, à quo, ad ἀβάσασιν Xerxis, annos putat d e vetustissimus scriptor Xanthus Lydius: Λακίτιος, Ξάνθος δὲ ὁ Λυδὸς εἰς πῶν Ξέρξης ἀβάσασιν διὰ τῆ Ζωροάστρου ἐξ ἀκόσια Φησὶν ἐτη γεγονέναι. Adjicit: πῶν δὲ Ζωροάστρου μαυλιέων εἰς ἐγνωσαν, Φησὶν Αρμιστιλῆς ἐν τῷ Μαγκῶ, καὶ δίνων ἐν τῇ πέμπτῃ τῆ ἰσραϊῶν, ὡς ἡ μεθερμελευθόμηνον Φησὶ τῆ Ζωροάστρου ἀστρὸ τῶν εἶναι. Vult Zoroastren lingua Persica significare astrorum Sacrificium. Nos scimus de posteriore verbo verissimum esse, & Ster Persice esse ἀστρὸν, aut ἀστέρων, unde Ester dicta fuerit. de priore membro quarant peritiores Persicæ linguæ. Non enim sumus ii, quos pudet non omnia scire. Propertius vero ait Semiramidem constituisse Bactra imperii sui sedem,

dem, alienane fide, an poetarum licentia, nescio.
Iussit & Imperio surgere Baetra caput.

Ibid. adversum quem Nimus dimicavit.] In eo pralio non solum viribus, sed etiam magicis artibus decertatum scribit Arnobius libro primo: *Ut inter Assyrios & Baetrianos, Nino quondam, Zoroastrique ductoribus non tantum ferro dimicaretur, & viribus, verum etiam magicis & Chaldaeorum reconditis disciplinis, invidua haec nostrasuit?*

propter inundationem aggeres extruxit.] Euphratis inundationem intellige. Ad verbum ex Herodoto: *αὕτη μὲν ἀπέδεξαι χόματα ἀνὰ τὸ πεδίον ἐόντα ἀξιόγητα. πῶς τερον δὲ ἐώθηε ὁ ποταμὸς ἀνὰ τὸ πεδίον παῦ πελαγίζαν.* In nostra συναγωγῇ legimus: *αὕτη διὰ ῥέματα τοῖς ποταμοῖς πείθεσθε φόμα.* Et Cedrenus habet. ubi nove φόμα ἀπὶ τῶν χωμάτων, quum φόμιον sit primum ἐκβολὴ ποταμοῦ εἰς θάλασσαν, deinde ἀνατροπὴ τῶν ποταμῶν, ut diserte extat in Aethiopicis Heliodori de obsidione Syenes, ubi simul ponuntur & distinguuntur χόματα ἢ φόμα. Sed illa χόματα à Semiramide excitata, & Babylonem ab eo constructam negat Berofus. Africanus vero ἐν τρίτῃ χρονογραφίῳ scribit illos aggeres fuisse sepulcra eorum, quos Semiramis, postquam eam eorum concubitus fatias capisset, vivos ibi infodiebat: *τῆτον (Νίνον) διεδέξατο Σεμίραμις ἢ διὰ εὐροπῆ, ἢ πλάχου τῶν γῆς ἠγάγεε χόματα περὶ αὐτῆς μὲν διὰ τῶν κατακλυσμῶν. τὰ δὲ ἑὼς ἀπὸ τῶν ἐρωμένων ζώων καὶ ἰεροσολυμῶν.*

xxv. Telchimus.] Metaplasimus Hieronymianus, Telchimus, Eleusina, pro Telchin, Eleusin. Huc facit quod scribit Stephanus, Sicyonem prius Τελχινίαν vocatam fuisse, nimirum non aliunde, quam ab hoc Telchine.

xlv. à quo Apia.] Et hoc quoque unum de tritissimis Originum Græcarum, Peloponnesum Apiam ab Api vocatam, quæ primus Aegialia dicebatur. Pausanias: *ἔστι δὲ ὁ Απὶ εἰς τοὺς πύργους διωάμεως, περὶ τὴν Πέλοπον ἐς Ὀλυμπίαν ἀφικέσθαι, ὡς τὴν ἐν τῷ Ἰαδμῶ χῶρον Απίαν ἀπὸ ἐπένης καλεῖσθαι.* Telchinis filium faciunt Pausanias, & Eusebius. Apollodorus vero, & Rhianus Poëta Phoronei.

ἡμετέρῃ τοι, Τένναω φορυνέω ἑὼς

δὲ χῆρην γυνεή. τῶ δὲ κλυτὸς ἐκγένετ' Απὶς, ὅς ῥ' Απίω ἐφάπτε, ἢ ἀνέρας Απιδανῆας. Sed diversum de Api refert Aeschylus in Supplicibus, quod sine negligentia citare non possumus:

αὐτῆς δὲ χῶρας Απίας πέδον τόδε πάλαι κέκλεθ' Φωτὸς ἰατρῶν χῆρην. Απὶς γὰρ ἑλθὼν ἐκ πέρας Ναυπακτίας ἰατρομάχης, πῶς Απίλων, χθονα πῶδ' ὀκαθαίρετ' κνωδάλων βροτοφθόρων, ἀ δὴ παλαιῶν αἰμάτων μιάσμασι χερσὶνθεῖσ' ἀνήκε γὰρ α μύθη ἢ δάκη, δεξιὸν δ' ὄμιλον, δυσιδρὴ ξυνοικίαν. τῶτων ἀκη τομαῖα καὶ λυτῆρια πρῶτος ἀμέμπως Απὶς Ἀργεῖα χθονὶ μνημῶν πῶτ' ἀντίμωρον εὔρατ' ἐν λιταῖς.

Vult Apim non Regem Sycioniorum fuisse, sed quod regionem noxiis bestiis purgasset, in beneficii accepti memoriam Aegialenses ab eo terram Apiam vocasse in publicis supplicationibus, quæ antea Aegialia diceretur. Αιγιαλαῖς, Απιδανῆες, Πελοποννήσιοι iidem sunt.

LI. Principium xli Iobelæ.] A primo anno Abraham patriarchæ Iobelæa in hoc Canone digesta sunt per l annos, exemplo illius libri, qui μίκαρ γυνεῖς, λεπῆ γυνεῖς, & λεπτογυρῆσιον dicebatur non postremæ apud priscos Ecclesiasticos auctoritatis opus mendaciorum multa impensa factum, quod quia per Iobelæa digestum

esset, ab eo ἰωβελᾶοι vocatum est auctore Epiphanio, neque aliunde accepit Africanus, & post eum Eusebius, cujus rei vestigia in Aethiopico computo licet videre. Sed tripliciter ab Eusebio hic erratum esse constat. primum, quod Iobelæa deducit à conditu rerum & primo Homine: deinde quod Iobelæum definit annis quinquaginta absolutis: postremo quod ab Hebræis ad LI annum Abraham ait putari annos mmmccv, quum hoc contra ipsum faciat, qui non meminit hanc esse dinumerationem septuaginta Seniorum, non autem Hebræorum, quos ipse initio Canonis ait putare ab Adam, ad Abraham, annos m d c c c x l i x. Itaque hic annus erit m m ab Adam ultimus πενήκονταετηρίδος x l i. non autem m m c c x x v. Sunt hallucinationes Eusebio familiares. Iobelæum autem non ab Adam, sed ab anno x l v i i i Exodi incipere & periti sciunt, & nos in Canonibus Isagogicis satis disputavimus, qui hujus præstantissimæ antiquitatis causas & epochas aperuimus antea profus ignoratas, & præter alia validissima argumenta, ab Ezekiele confirmatas capite x x i x, 17. quem locum alii non capiunt, & Hieronymus miram ejus adfert interpretationem, qui non solum hic comminiscitur ὑστέρων πρῶτον quod est adversus tenorem illius, & sequentis Capitis, sed etiam x x v annos, quorum mentio fit initio x l Capitis, existimat ab eadem historia pendere: quum tamen x x v anni illi putandi sint ab initio Sedekia, & ab anno x x v i Nabopollaslati: isti vero x x v i i anni initium capiant à x x v i anno Iosia. de quibus satis dictum, quum de Iobelæis tractarem. Is annus apud Esckielem, quum esset decimus Sedekia, omnino erat 907 ab Exod. 47 autem semper deducenda esse de annis Exodii ut Iobelæa investigentur, nemo quoque negat. Deductis igitur 47 de 907, supersunt ab initio primi Iobelæi, ad x annum Sedekia, anni 860, quæ profecto sunt x v i i Iobelæa exacta, & annus vicissimus septimus Iobelæi x v i i currentis. Vide quantum vera differant à commentitiis ea, quæ argumentis nituntur, ab iis, quæ ἀναπόδεικτα. ille annus Sedekia congruit numero Eusebiano m c c c c x x v i Deductis 866 absolutis à primi Iobelæi initio, superest initium primi Iobelæi in numero Eusebiano d l x. Quomodo igitur Iobelæa putabuntur à primo anno Abraham, aut primo Homine, ut voluit Eusebius noster?

Ibid. quinquagenarius annus.] ἰωβελᾶ ἢ πᾶρ' αὐτῶν ἢ πενήκονταετηρίδες. Iobel ipse est quinquagesimus annus. non autem quinquagenarius numerus.

Ibid. ab Adam, usque ad annum presentem, fuerunt anni duo millia.] ita editiones & FR. & Marian. Scotus: & ratio hoc postulat. Nam secundum Hebræos, ab Adam, ad Abraham, ponit annos m d c c c c l. Ergo præfens annus erit bis millesimus primus. At PET. m m c l x x x i v. Pejus PR. m m c c x x x v. In Græcis etiam obrepit hallucinatio: ὡς εἶναι διὰ Ἀδάμ κατ' αὐτῶν ἔτη μῆ ἔτος Αβραάμ, ἔτη βν. quæ profecto Eusebius ita scripserat: ὡς εἶναι διὰ Ἀδάμ κατ' αὐτῶν ἔτη νᾶ ἔτος Αβραάμ, ἔτη β. Agitur enim de νᾶ, non μῆ anno Abraham, item de quinquagesimo exacto post annos m d c c c c l. Ergo sunt anni m m. Latina hoc clamant. Ita igitur scripsit Eusebius.

LI. Zamis.] In Græcis Africani Νινύας Ζάμης.

Ibid. Ninyas.] Plane est Hebræorum Νινύ quomodo Ninus urbs illa dicitur, & pronunciatur ut νινύ. unde iste rex Νινύς vel Νινύας Græcis dicitur.

LVI. Cres indigena.] Diodorus Ετεόκρητος omnium Crete populorum vetustissimos fuisse dicit, quorum rex fuerit Κρής. Marcianus Heracleotes ὁ πεννηγητής ex Ephoro αὐτόχθονα asserit:

πρώτος δὲ Κρήτας Φασὶ τῶν Ἑλλήνων

ἀρχαί

Ἄρξας, θελαττίας τε ηιοσιώπιδας
 Πόλεος κατ'αρχαίαν, ἀς ἢ ἰὺ σαυικίται
 Αὐτῶν Εφορῶν εἰρηκεν, εἰναί Φησί τε
 Επώνυμον πλὴν ἦσαν δὲ Κρητὸς Ἰνῶ.
 Τῆ δὲ φρομλῆς βασιλέως ἀπόχτην.

Sed ἀπόχτηνα negat Stephanus ex Jove & Ida Nympha natum memorans.

Ibid. quem ajunt unum Curetarum fuisse, a quibus Iupiter. Eustathius in Dionysium: οἱ δὲ δὲ Κρητὸς Ἰνῶ αὐτῶν Κρητῶν ὠνόμασαν ἢ δὲ Δίος. Ἀρριανὸς δὲ Φησί. Κρητὸς, ἢ Κρητὴ ἐπώνυμον, ὃ τὸ Δία κρήναις ἐν ἑρῆ Δικαίαι, ὅτε Κρητὸν ἐμάξθεν, ἐθέλων ἀφ'αὐτῶν αὐτῶν. Apud hunc Creta hospitio exceptum Phæbum fuisse colligitur ex Tibullo, — etiam Phæbo gratissima dona Cres tulit. — Sed hæc incomperta sunt nobis. Nam nugantur qui de Dædalo interpretantur: qui non erat Cres, aut Crētensis. Præterea usus loquendi exigit, ut Cres apud Tibullum sit nomen proprium, non gentile.

Ibid. Curetarum.] Metaplasminus Hieronymianus, pro Curetum.

LXXV. Primum annus repromissionis.] Abraham natus est in urbe Ur Chaldæorum, & inde a patre in oppidum Charan traductus. Genes. xi, 31. In Pseudosibyllinis:

Ἐσὺ ἀνὴρ πάλαιος ἀπόχθων Οὐρ Χαλδαίων,
 Ἐξ ἧ δὲ γῆ ὅτι δικαιοσύνην ἀνθρώπων.

Priorem versum non agnosces ne in editione quidem postrema Parisiensis. Quid ætatis esset Abraham, quum migravit Ur Chaldæorum, non meminit Scripura, sed quum ex oppido Charran se in terram Chanaan contulit, erat LXXV annorum. Genesios xi, 4. Pater autem Abrahami Tara obiit in Charran annos natus c v. Genes. xi, 32. Itaque LX annis ante mortem patris migravit ex urbe Charran. Nam annio patris sui septuagesimo natus est Abraham. Hæc quum luce clariora sint, tamen nubēs oboritur ex Act. vii, 4. Τότε βελθὼν ἐκ γῆς Χαλδαίων κατέφυγεν ἐν Χαράν. Κατέφυγεν μὲν τὸ δόξανεν τὸ πατέρα αὐτῆ μετώκειν αὐτὸν εἰς τὴν γῆν παύτω, εἰς τὴν νῦν ὑμεῖς κατοικεῖτε. Nam omnino verbis Mosis repugnare videntur. Hanc caliginem dum quidam discutere volunt, multa somnia attulerunt, quum alii velint Abraham natum ultimis temporibus patris sui, primum autem numerari ante fratres Nachor, & Aran, non quod ætate, sed pietate eos anteiret. alii alia nescio quæ longe absurdiora vaticinati sunt: quum præstaret ingenua confessione culpam defugere, quam se doctis & piis deridendos propinare. Imitemur modestiam vetustiss. Judæorum, qui ubi in nodum vindice dignum inciderunt, hoc modo defunguntur, *Elis solvet*. Putant enim Eliam, quem ante adventum Messie expectant, omnia dubia soluturum, & omnia pravā correcturum. Georgius quidem colligit recte LX annis Abraham ante patris mortem ex Charran migrasse. sed de loco Actorum mirum quam turbet, quam ridiculus sit, quum ait mortem patris Abraham spiritualem, non corporalem fuisse, quia qui idolis serviunt, mortui sunt. quæ profecto mera deliria sunt, ut quod ipse de aliis dicit, de eo melius posse videatur, καλῶς ἐπαπορήσεις, δόξως δὲ δόπλοσις.

Ibid. supputantur anni cccc xxx.] Georgius hunc locum respiciens: Ευσεβίου παρ' ἡλ' ἐτη δὲ τῆ εἰς ὅ εἶτος Ἀβραάμ, ἦτοι δὲ τῆ πρώτῃ εἶτος τὴ περιουσίας αὐτῆ εἰς γῆν Χαναάν, ἕως τῆ παρ' ἑτῆς Μωσέως, ἢ ἀπὸ Αἰγύπτου πορείας τῆ Ἰσραήλ ἀπαρθημῆ. & alibi se quoque ita sentire scribit: ἢ ἢ ἡλ' ἐτῶν ἀπαρθημῆ εἰς ἐν γῆ Χαναάν περιουσίας τῆ Ἰσραήλ, ἢ ἐν Αἰγύπτου

ἢ τῆ πρὸς Ἀβραάμ τῆ πρὸς Ἰσραήλ καὶ παρ' ἡλ' τῆς ἐρμηνεύσεως ἢ ἰσοκύβητος δὲ τῆ εἰς ὅ εἶτος ἀρθημῆ. Igitur à LXXV anno Abrahami tam veteres, quam recentiores annum primum horum cccc xxx ordiuntur, Paulus Apostolus, Josephus, Eusebius, omnes Iudæi hodierni, omnes Magistri Iudæorum. Extiterunt tamen, qui à descensu Iacob in Ægyptum eorum initium faciunt, quod, ne quid tergiversetur, sequitur ex xi, 40, 41 Exodi. Sed quum avus Mosis Caath fuerit ex iis, qui una cum Iacob in Ægyptum descenderunt, omnino à Caath, etiam si infans in cunis fuisset, usque ad tempus Exodi, tantum intervallum intercedere non potest, ut complectatur annos cccc xxx. Itaque hæc interpretatio non demonstratione nititur, sed auctoritate, qua modesti homines contenti esse debent, ut absurditas declinetur.

Ibid. qua habitaverunt in Ægypto & in terra Chanaan.] Postrema verba addita sunt in editione Septuaginta, ab interpretibus ipsis, an à Christianis, nescio. quæ si extarent in Hebraico, nullus quidem locus dubitationi relictus fuisset, sed tamen ἀπορον illud, quod jam tetigimus, declinari non potest. Quidam ex recentioribus ridicule verba hæc interpretantur ex Hebraismo, in quo relativum, sive, ut Græci Grammatici vocant, articulus potest referri tam ad habitacionem, quam ad filios Israël. ἢ δὲ κατοικησῆς τῶν ἡμῶν Ἰσραήλ, ἢ κατέφυγεν ἐν Αἰγύπτῳ. quæ est recta interpretatio. Potest etiam exponi, ἢ δὲ κατοικησῆς τῶν ἡμῶν Ἰσραήλ, οἱ κατοικησαν ἐν Αἰγύπτῳ. Hanc duplicem interpretationem patitur Hebraismus. Sed non video, quid inde οἱ πειρητικοὶ consequantur. Nam tam hoc, quam illo modo, filii Israël manserunt in Ægypto, & illa mansio fuit cccc xxx annorum. Ita Sophisma eluditur, quod alioquin ex multis Hebraici contextus testimoniis confutari poterat.

LXXXVII. deinde Saraceni dicti.] Ammianus lib. xxi. Scenitas præcedunt Arabas, quos Saracenos nunc appellamus. In xxxvii Genesios, ubi in Hebræo סַרְסַרִים Onkelos vertit סַרְסַרִים Σαρακηνῶν, Σαρακῆνοι. Stephanus ait Σάρακα esse regionem finitimam Nabatæis, à qua ὄν Σαρακηνῶν dictos putat. Nos scimus νομάδας Ἀραβίας ita dictos. Hoc enim Sarak Arabice sonat, id est furaces ἢ ληστρικῆς, quales qui Turcis dicuntur Cofaki Tartari, quales Martoloffi, quales Bandolieri in Pyrenæis. Non habemus vetustiore Prolemæo, qui eorum meminerit, præter Onkelos, qui vixit circiter excidium templi. De Sara perridiculum. Hoc modo oporteret aut à Sara Saracos dictos, aut uxorem Abrahami non Saram, sed Saracam vocatam fuisse. Avellenda est opinio hæc de animis hominum.

Ibid. Saraceni.] Eriphanus pag. 10. ἢ οἱ τῆ παρ' ἡλ' ἑκῆς, Ἰσραήλ ἢ, ὡς ἐφ' ἡμῶν, τῆ τῶ ὄνομα. κατὰ λαμβάνει ἢ ἑτῆ ἢ κτίζει τὸ φάρις καλῶν ἐν τῆ ἑρῆμῳ. τῆ τῶ παρ' ἡλ' γίνον ἢ δεκάδος τῆ ἀρθημῆ. ἢ ὡν αἰ φυλαὶ τῆ ἀρθημῶν, τῆ ἢ Ἰσραηλιτῶν, Σαρακηνῶν ἢ τῶν καλῶν. intelligit duodecim φυλας τῶν Σαρακηνῶν. unde φύλαρχοι Ἀραβῶν eorum Dynastæ dicti, quorum crebra mentio in historia, præsertim Procopio, & aliis illius ævi scriptoribus.

xcix. Sodom. & Gomorra succensa.] Hæc extant in Editionibus, item in omnibus PR. Marianus tamen, & POST. non habent. Ex Græcis prioris libri certum est hanc pericopen ab Eusebio notatam fuisse.

cxii. Sycioniorum sextus Ægyptus.] Ita omnes PR. & POST. & Græca Αἰγύπτου. In Excerptis barbaro-latinis Ægyptus. Sed Pausanias Αἰγύπτου, & Mariano.

CLVI. THURIMACHVS.] Augustinus lib. xviii. cap. 111. de Civit. *Sime*, quod prætereundum non fuit, etiam apud sepulchrum septimi sui regis Thurimachi sacrificare Sicyonios Varro refert. Eodem libro capite 111. Apud Sicyonios Thurimachos, quem quidam Thurimachum scribunt. Jam vivente Hieronymo Exemplaria hujus Chronicæ à librariis depravabantur, ut hinc & aliunde colligimus.

CLXI. Xerxes qui & Balæus.] Nihil tale Africanus, à quo accepit. & Balæus est decimus Assyriorum rex. Sed Augustinus Eusebium secutus idem habet libro xviii. cap. 111.

Apud Argivos.] Initium regni Argivorum caderet in annum secundum Sphæri xiv Assyriorum regis, si veritatis majorem, quam propositi sui rationem, habuisset Eusebius. Is erat annus dxxv ab initio Beli. Africanus conferebat initium regni Argivorum in annum c Assyriorum. Sed non impune hoc illum ferre sivit Georgius: ἔμοι δοκεῖ καλῶς, inquit, ὁ Ἀφρικανὸς ἐν τῷ λόγῳ τῆ ἰσραηλῶν αὐτῆ φάσαι τὴν Ἀργεῖαν βασιλείαν τῷ σ' ἐτ' τ' Ἀσσυρίων βασιλείας ἀρξάσθαι ἐπ' Ἀρείς ἢ βασιλείας Ἀσσυρίων. Deinde demonstravit eum confutat. Sed quomodo ducentelimus annus Assyriorum in Arium v regem competit, quum ejus initium confurgat ex ccxvi i anno à Belo?

Ibid. Apatre Inacho Inachus fluvius.] Primo Καρμάνορ: secundo Αλιάκιων: postremo Ιναχ.

Ibid. Bosphoros.] Hujus rei pleni veterum libri. sed tamen versus Æschyli ex Prometheo victo non sunt omittendi.

Ἰσθμὸν δ' ἐπ' αὐτοῦς στροπόροις λίμνης πύλαις
Κιμμέριον ἤξει, ἐν θραυπυλαχῶς σὲ ροῇ
Λιπῶσαν αὐλῶν ἐκπερῶν Μαυωλικόν.
Ἔπει ἢ θνητῆς εἰσαὶ λόγῳ μέγας
τῆς σῆς προείας. Βόαστρος δ' ἐπ' ἄνωμος
Κεκλήσε' —

Ibid. Castor.] Ille fuit natione Galata, gener Deiotari Regis. Inter alia scripsit χρονικὰ ἀγορήματα. Reliqua pete ex Suida. Citatur à Tatiano, Africano, Aufonio poeta, aliis.

Ibid. usque in Sthenelantum.] Est metaplasmus Hieronymianus, Sthenelantus pro Sthenelante, Gorgona pro Gorgone, Eleusina pro Eleusine, ut supra monuimus: & in quibusdam codicibus Telchinus pro Telchine. Propterea Augustinus libro xviii, cap. viii de Civit. scribit: Et rex nonus Stenelas, sive Steneleus, sive Stenelus. Variè quippe in diversis auctoribus invenitur. Quod igitur Eusebius, sive Castor, dicit, usque in Sthenelantum, terminus includitur ex idiotismo, quo tempus labens pro præterito sumitur. Nam dicendum erat, usque ad finem Sthenelanti, & initium Danai.

Anni cccxxxiv.] Biennio plus dicit. Ab initio enim Inachi, ad initium Danai, anni sunt cccxxxii.

Ibid. Inachus.] Clemens Alexandrinus ait ab initio Inachi, ad casum Frojæ, esse generationes plus quam xx. quod verum est. Sunt enim anni dclxxiv. Illud vero non recte, quod & is, & Tatianus, & Africanus, & omnes, qui ante Eusebium Chronica scripserunt, exitum Israelis ex Ægypto ponunt sub Inacho. Primus omnium erroneus, sed per caliginem, deprehendit Eusebius noster, quo nomine graviter cum eo expostulat Georgius Syncellus. Verba ejus præterire nefas duximus: Κατὰ Ιναχὸν πρῶτον Ἀργεὺς βασιλεὺς, καὶ ὅτι ἐν τῷ πάντες εἶπε ἐν πελοποννήσου, εἶπε ἐκ χάρματος ἰσραηλῆος, Ἰωσήφῳ ἢ Ἰδσοῦς, Κλήμης ὁ ἱερός γραμματεὺς, Ταλιανὸς τε ἢ Ἀφρικανὸς σιωμολογῶσι γνηθῆναι Μωσῆα, ἢ καὶ Φερωνέα τ' Ἰνάχου παῖδα ἐκ τῆς ἀκμῆς. καὶ Ἀπόδα ἢ τ' ἄλλ' Αἰγύπτου προείας ἔ' ἰσραηλῆος.

σαδῶς, πῶς ἀποδείξεις ἢ ἐκ τῆς πύρι' Ἑλληνικῆς δοκιμῶν ἱστορικῶν. οἷς μόνῳ ὁ Καισαρεύς Εὐσεβίος ἔ' αὐτῶ ἀντιπλήτων χρόνοι ὑπερον καὶ Κέκροπα τ' Διφύη πρῶτον Ἀθήνησι βασιλεὺς καὶ Ὀρυσὸν ἔ' τ' αὐτῶ καὶ Τακλυσμὸν ἔ' Φη γνῶσθαι Μωσῆα, καὶ τοὺς ἑρημῶν Ἰππηνθῆς σφωτέρων ἀνδρῶν. Sed solennia delirat. ipse potius reprehendendus, qui quum Eusebium objurget, quod à prisca dissentiat, ipse tamen exitum Israelis non sub Inacho, ut illi, sed sub Api ponat. Tam ipse igitur, quam Eusebius, dissentiunt à veteribus, sed diversa via. Quare ergo ob unum hoc Eusebio irascitur, quod à veteribus dissentit? Iniqua est ratio.

c lxxxii. Συραφίμ vocant.] Quæ hac faciunt lege non vulgaria apud August. de Civit. xviii. cap. v. Clemens primo Stromateo ex Tatiano: Ἀπὸς πὸ Ἀργεὺς βασιλεὺς Μίμφον οἰκίσει, &c. τῶτον ἢ Ἀργεὺς ὁ Ἀργεὺς ἐπονομασθῶν Φησι Σόραπιν, ἢ τῶτον εἶναι, ἐν Αἰγύπτῳ σέβασιν. Νυμφόδωρ ἢ ὁ Ἀμφιπολίτης ἐν τρίτῳ Νομίμων Ἀσίας τ' Ἀπιν τ' παῶρον τελευτήσαντα ἢ παρὸν δόξαντα εἰς σὸρον ἀποθεῖσθαι τῷ ναῶ ἔ' πρῶτον δάμον, καὶ πύθην Σόραπιν κληθῆναι ἔ' Σόραπιν σνηθεία ἢ τ' ἐγγωρίων ὑπερον. Quæ verba ideo adduxi, quia eadem sunt cum illis Varronis, quæ Augustinus producit capite eodem. Sed quomodo sub Inacho Apidis facta sit mentio, causam comminisci non queo. Hæc periocha potius pertinebat ad c cxii.

c xc. Apud Ægyptios per septimum Dynastiam regnaverunt Pastores.] Tres Dynastie Pastorum fuerunt, xv, xvi, xvii. Sunt autem idem, qui Βακόλοι dicuntur, & locus, ubi à reliquis Ægyptiis semoti degebant, Βακόλια: quæ luculente in libro primo Æthiopicorum Heliodori describuntur. Ποιμνῆες autem & Βακόλοι erant apud Ægyptios non solum fex plebis, sed etiam execrabiles omnibus Ægyptiis tanquam κατ' ἐμάτα, ut constat Genes. xlvi, 34: & alibi in Canonibus annotavimus. Propterea illis assignatæ erant paludes, tum ut haberent ubi greges & armenta sua alerent, tum ut ipsi à reliquis Ægyptiis secreti viverent, propter loca deserta & inaccessa, quorum natura freti sæpenumero in reges ipsos rebellarunt & tanquam ex arce belli quadam ex illis palustribus profecti, campestria Ægypti infestabant. eoque provedi sunt, ut etiam reges crearent, quorum ductu bellum legitimis Diospolitans & Memphiticis regibus inferrent. Neque solum isti Bucoli prisca illis temporibus latrocinii & excursionibus Ægyptios fatigabant, sed etiam sub Romanis Cæsaribus multum molestiæ præfectis Ægypti facebant. Quare illis à Romanis firmissimum præsidium militum impositum est, qui ab eo Bucolici dicebantur, quod ἐν τῶ Βακυλοῖς prætendebant, & pacata Ægypti ab eorum infestationibus defendebant. Eos Bucolos lingua Ægyptiaca Ὑσν vocatos fuisse scribit Manethos apud Iosephum. Quam non laudabili consilio has Dynastias temeraverit Eusebius, initio Canonis diximus. Quum enim tres Dynastie Pastorum fuerint, ut jam diximus, xv, xvi, xvii, ipse xvi dixit esse Thebanorum, xvii autem Pastorum, qui regnaverunt annis ciii: quum tamen xvii Pastorum regnaverit annis cii. Itaque lxviii annis eam mutilavit. neque tamen quod voluit, effecit. Nam xvii Pastorum Dynastia cæpit anno periodi Iulianæ 2863, numero Eusebiano clxvi. qui est περὶ ἑξοντισμῶς annorum xxv. sed longe absurdior causa est, quæ eum ad hoc designandum impulit. Pastores enim hos credidit cum Iosepho fuisse Hebræos, qui cum Iacob in Ægyptum descenderunt. Quare ut hanc Dynastiam rationibus suis accommodaret, unam Dynastiam

expunxit, ut supra diximus: & rem ridiculam, absurdam, & joculari incurrat, qui hos pastores, quos vult esse progeniem Iosephi, ante Iosephi deportationem in Ægyptum regnare cepisse scribit. Nam secundum eum Ioseph divenditus a fratribus in Ægyptum traditur numero CC LXXVI, annis LXXVI ante hanc Dynastiam. Dignum *καθάρωμα*, propter quod Dynastias ita mutilaret. Reges, inquit, *Ægyptiorum Pastores conjicimus nuncupatos propter Ioseph, & fratres ejus, qui in principio pastores descendisse in Ægyptum comprobantur.* At qui fratres eius & Pater secundum Eusebium descenderunt in Ægyptum anno cxcI, circiter finem hujus Dynastiae. Secundum hæc Hebræi, qui Pastores vocati regnarunt in Ægypto, prius pastores vocati fuerint, & prius regnaverint in Ægypto, quam in Ægyptum descenderunt. Non deerunt tamen, qui non solum his hallucinationibus favebunt, sed etiam, qui armati pro illis pugnant. nam quid pariant hodie Nundinæ Francofurtienses, quam hæc caprina prælia? Futile Eusebii delirium de Essenis Philonis, quod Christiani fuerint, quantum sultorum hominum assensum meruit? quanto plausu veritatis hostibus exceptam? quo furore, infantia, tumultu defensum?

Ibid. *Reges Ægyptiorum Pastores.*] Iosephus in Apionem: *Εν τῷ βίβλω τῶν Αἰγυπτιακῶν Μανέθων τῶν Φησῖν, ἔθνος τῆς καλαμίνης ποιμνίας αἰχμαλώτους ἐν τῆς ἱεραῖς ἀπὸ βίβλοι, γεγραφέαις λέγων ὁρθῶς. Καὶ γὰρ τοῖς ἀνωτάτω προγόνοις ἡμῶν πὸ ποιμαίνειν πάτριον λῶ, καὶ νομαδικῶν ἐχούτες τὸ βίον ἔτως ἐκαλεῖν ποιμνίας. αἰχμαλωτοὶ τε πάντων ὡς ἀλόγως ὑπὸ τῆς Αἰγυπτίαν ἀνεγείρησαν, ἐπὶ δὴ περὶ ὁ πρόγονοι ἡμῶν Ἰωσήφ ἑαυτὸν ἔφη πρὸς τὴν βασιλείαν τῆς Αἰγυπτίαν αἰχμαλώτων εἶναι.* Hic Manetho, ut puto, non de Pastoribus, qui per tres Dynastias regnum obtinuerunt, loquitur, sed in genere de infima gente hominum in Ægypto, qui vere erant pastores καὶ δέλοι. Quatuor enim discrimina populi in Ægypto fuerunt, *ἱερεῖς* summo in honore habiti: *μάχιμοι* & ipsi quoque honoratissimi: *τεχνίται* nullo quidem in honore, sed tamen liberi: *ποιμνίες* pessime conditionis, & servi, à reliquo populo in loco Bucoliis degentes, de quo loco satis alibi ex Heliodoro diximus: quibus adde ex Hieronymo in vita Hilarionis: *ab ea loca, quæ vocantur Bucolia, eo quod nullus ibi Christianorum esset, sed barbara tantum & ferox natio.* Itaque reges Ægypti captos in bello illis palustribus relegabant, quorum è numero fuerunt Phœnices quinquadecima Dynastia. Hoc est quod voluit Mamethon, neque Iosephus assequutus est. Itaque causæ non erat cur Iosephus post inutilem auctorem & cymbalum mundi Apionem Pastores Hebræos Ægypti incolæ & crederet, & Eusebio persuaderet. Neque enim una Pastorum fuit Dynastia, sed tres. & si concedamus Pastores Hebræos non solum dictos, sed reges fuisse, quamnam ex tribus Dynastiis illa fuerit, ratio nulla iniri potest. Præterea quum Moses scribit, ab obitu Ioseph Patriarchæ, ad Exodi tempus, misera servitute Hebræos oppressos fuisse, quomodo illi in servitute regnare potuerint, non video. Et ineptissima sunt hæc. Denique tempora non convenient; quum xviI Dynastia desinat cclIII annis ante Exodum, xviI autem de qua intelligebat Iosephus, quæ dxvIII annos regnavit, cccLIV ante Exodum esse desierit. Omnino & Iosephum, & Eusebium in omnibus his fugit ratio. Apud Iosephum quidam reges Pastores referuntur, qui non extant apud Africanum. Vide *ἐν τῇ συναγωγῇ.*

Ibid. *Reges Ægyptiorum Pastores.*] Longe aliter concepta est hæc pericope in PR. *Ægypti xvII Dynastia:*

Apud Ægyptios per septimadecimam Dynastiam regnaverunt Pastores annis centum tribus. ipsi sunt Pharaones. Sed non sunt Eusebii.

CCXI. *Phoroneus Inachi filius & Niobe.*] Apollodorus Inachi, & Melistæ Oceaninæ. Nam patrem Niobæ, non filium omnes fere veteres scribunt.

Ibid. *primus leges iudiciaque constituit.*] Contra Porphyrium *περὶ ἀποχῆς: Αἰσὶς λέγει* ὁ πρῶτος νομοθετῆς παρ' Ἑλλήνων. Sed de Phoroneo constat. Clemens Protreptico: *ὁ μὲν δὲν Αθλιώτης τοῖς Σόλων ἐπέδω νόμοις, ἰὺ δὲ Ἀργεῖος τοῖς Φορωνέως.* Propterea dixit Tatianus: *μὲν ἢ Ἰναχον ὑπὸ Φορωνέως μόλις ἔζηλώδης βίβλ. καὶ νομαδῶν περὶ γεγραφεῖς γέροντες, μέτεκαστήθησαν τε οἱ ἀνθρώποι.*

Ibid. *Quidam huius filiam Nioben dicunt.*] Græcaintegriora sunt: *ὅς ἦς ποιεῖ τὴν Πάδα Ἀπὸ τῆς Σεραπιν.* Apollodorus: *ἐκ τῆς Λαοδικῆς νύμφης Ἀπὸ ἰὺ Νιόβην ἐγέννησεν.*

Ibid. *Horam temporum quasi valde antiquorum.*] Hæc ad verbum ex Clemente Alexandrino desumpta sunt ex primo Stromateo: *Ἀκασία λέγει γὰρ Φορωνέα πρῶτον ἀνθρώπων γένεσιν λέγει. ὅθεν καὶ ὁ τῶν Φορωνίδων ποιεῖ τῆς αἰτίας αὐτὸν φησὶ, πατέρα θνητῶν ἀνθρώπων. ἐν τῷ ἔνδον ὁ Πλάτων ἀκαλαστήτως Ἀκασίαν γράφει, καὶ πῶς παραγαγῆν, &c.*

Ibid. *quæ aique civitati.*] *τῆ δὲ τῆ πόλι.* huic civitati. Hieronymi interpretatio procederet, si legeretur *τῆ δὲ ἰὺ τῆδε.*

Ibid. *de Phoroneo, qui primus hoc nomine appellatus.*] *περὶ Φορωνέως τε ἔπρωτος λεχθέντος, de Phoroneo, qui primus homo dictus est.* Hoc ipse Clemens explicavit, *πρῶτον ἀνθρώπων γένεσιν.* unde poetæ veteri dicitur *πατὴρ θνητῶν ἀνθρώπων.* Propterea etiam *δέχρονος* dicitur Nonno, tanquam auctor generis humani. Hieronymus censet multos Phoroneos fuisse, hancque primum omnium ita vocatum. Sed manifesto alia est mens Græcorum, Platonis.

Ibid. *Niobe omnium prima mulierum, ut Græci perhibent. mixtus est Iupiter.*] Hygenus fabula cXLV. Ex Phoroneo & Cinnæ nati Apis & Niobe. Hanc Iupiter mortalem primum compressit. Ex ea natus est Argus, qui suo nomine Argos oppidum cognominavit. Ad verbum ex Apollodoro. *Νιόβης ἢ Διὸς, ἢ πρώτη γυναικὶ Ζεὺς θνητῆ ἐμίγη, παῖς Ἀργος ἐγένετο.* Inde notabile illud & non prætercundum Diodori lib. IV: *Ζεὺς γὰρ πρώτη ἐμίγη γυναικὶ θνητῆ Νιόβη τῆς Φορωνέως, ἐσχάτη ἢ Ἀλκυμήνη. Ταύτην ἢ ἀπὸ Νιόβης ἐκακαδέκα τέλει ἐμυθογράφοι γυναικολογῶσι.* Nonnus libro xxxii.

Οὐ πόσον ἡρασιμὸν Νιόβης ὠδῶν γέγονι Λέρνη Κέρης δὲ χερένοιο Φορωνέου —

Statius Theb. IV: *MITISQUE PHORONEVS.* Scholion: *Hic est, qui primus Iunoni sacrificasse dicitur, ut Dardanus Iovi. Phoroneus autem Inachi filius, qui primus mortalibus regnavit: cuius filiam Niobem (quia alia Tantalé est) Iupiter primus mortalem dicitur compressisse.* Sed hæc omnia collegit ex Hygeno. Nam & de Iunone, & de regno Hygenus ita: *Phoroneus Inachi filius aram Iunoni primus secuit: quib. eam causam primus regnandi potestatem habuit.* Et sane Scholia illa in Thebaidem Statianam majorem partem sunt centones ex Servio, Hygeni Mythologicis, & Astronomico ejusdem Arateo.

CCXXVI *Thestalus Græci filius.*] Omnes fere Æmonis filium faciunt, ut Strabo, & Rhianus.

Πύρρον δὴ ποτι πῶ γε παλαιότεροι καλέσσκον Πύρρον Δακαλίω ἀπὸ δὲ χαίης ἀλόχοιο.

Αἰμωνίην δὲ θεοῦ αἰὲρ Αἴμωνος, ἐν ῥα Πελαγονίᾳ
Γείνατο Φέρωνος γόν. ὁ δὲ αὐτὸς τέκε Θεσσαλὸν Αἴμων.
Τῆ δὲ ἀπο Θεσσαλίην λαοὶ μετεφημίζαντο.

Ubi habes diversas pro successione temporum Thes-
salix appellationes. Sed in primo versu legendum :

Ἰνὸν ῥαίαν παλὲ τήν γε παλαιότεροι καλέεσκον.

Strabo: καθόλας ἢ, ὅτι παρ' ἑταίρους ἐκαλεῖτο Ἰνὸν ῥαίαν ὅτι
Ἰνὸν ῥαίαν δὲ Δοικαλίῳ γυναικός. Stephanus non
Thessalum Græci, sed contra illum huius filium scribit,
Γραικός ὁ Ἕλληνας, ὁ δὲ ῥαίαν, ὁ Θεσσαλὸς ἄλλος. ἀφ' ἧ
Γραικοὶ οἱ Ἕλληνας. Sic apud Lycophronem, Γραικῶν
ἄλλος. Callimachus, Γραικοί, καὶ γαίης ἡμετέρας
αἰδοῖς. Alexander Ætolus :

Ἄλλ' ὅγε πρὸ τῆς παλῆς Γραικῶσι μέλεος
Τιμόθεον. —

Apollodorus: Ἕλληνας ἢ καὶ νύμφης Ορσηίδος Δω-
ρῶν, ἔθ' ἔθ' Αἰολῶν, αὐτὸς μὲν ἐν ἀφ' αὐτῆς αὐτῶν
καλαμνίδος Γραικὸς προσήγορόεν Ἕλληνας. Atqui
Γραῖοι prius dicti fuerunt, quod toties usurpatur à La-
tinis Poëtis. Postea Γραικοί. ut ab Ἀχαιοὶ, Ἀχαικοί.
Sed una pars tantum Thessaliæ vocabatur Ἕλλάς ab
urbe Metropoli, cuius meminit Poëta :

— εἰς Ἑλλάδα καλλιψύαικα.

Thessaliæ autem nomen non reperitur apud Home-
rum, quum tamen in Bœotia Thessali Herculis filii
meminerit, à quo non potest videri dicta Thessalia.
Vellejus eos reprehendit, qui de sæculo Iliaco loquen-
tes, nomen Thessaliæ usurpant, quod nondum ita ea
regio vocaretur. Sed fortasse potuerunt facere
καὶ πρόληψιν, ut,

— Lavinaque venit Littora.

CCXXXIX. Belochus.] Clemens Βυλῆχον vocat: Εἰ ἢ
τῆ Αἰουρίων πολλοῖς ἔπειτα πρὸς ἑταίρους τῶν Ἕλλητικῶν
Κτησίας λέγει, Φανήσῃ τῶν δὲ ἄλλων καὶ τετρακοσίου ὡ
ἔπειτα τῶν Αἰουρίων ἀρχῆς, τῆ Βυλῆχας ὁ ὄνομα δὲ
ἑταίρας τῶν δὲ ἄλλων καὶ τετρακοσίου ἢ Μωσέως καὶ Ἀμωσιν
τὸν Αἰγύπτιον, καὶ καὶ Ἰναχον τὸν Ἀργεῖον ἐξ Αἰγύπτου
κίνησις.

Ibid. Telchines & Caryatæ.] Hoc gestum Paulus O-
rosius libro primo, cap. 7. refert in annum MLXX ante
Vrbem conditam, eodemque modo illum sequutus Ma-
rianus Scotus: hoc est numero Eusebiano CXCIV.
quod est ineptissimum. Prodigiosa autem huius loci
discrepantia in omnibus scriptis & editis libris extat,
etiam apud ipsum Orosium, ubi legitur: Telchines &
Carpathii persicam prælium adversus Phoroneum Regem Argi-
vorum & Paraphios ancipiti spe sine fructu victoria gesserunt.
Sed illud Paraphios recte emendant omnes P. R. in qui-
bus clare legitur Parrhasios. Superest illud Carpathii:
pro quo P. E. T. habet Carcatus. F. R. Carpatii. P. R. Ca-
riatus. B. O. N. Chariatius. In omnibus his extat vestigium
veræ lectionis Caryates: ut manifesto exprimitur in
Græcis Καρυᾶται, quod idem est quod Καρυᾶται
per u. Stephanus: Καρυᾶτης, Καρυᾶτῶν, καὶ Καρυᾶτος,
καὶ Καρυᾶτος. καὶ Καρυᾶτις μέλισσα. ut non referat ur-
trum per u, an per oi scribatur, ut in Eusebianis Græcis
legitur. Duplices autem Καρυᾶται sunt, alteræ Laconi-
cæ, alteræ Arcadicæ. Laconicæ erant sacræ Dianæ.
Pausanias in Laconicis: τὸ γὰρ χωρίον Ἀρτέμιδος καὶ
Νυμφῶν ἔστιν αἱ Καρυᾶται. καὶ ἀροῖμα ἔστηκεν Ἀρτέμι-
δος ἐν ὑπαίθρῳ Καρυᾶτῶν. χορὸς ἢ ἐνταῦθα αἱ
Λακεδαιμόνων παρθένοι καὶ ἔθ' ἔθ' ἰσᾶσι, καὶ Ἰππώ-
ρῳ ἀντιπᾶς κατέστηκεν ὄρχησις. Hanc celebritatem &
choreas Καρυᾶτιδα vocat Hesychius. & manifesto tan-
git Statius quarto Thebaidos accuratissimi operis :

Plauduntque habiles Caryæ resonare Dianæ.

Addit interpres vetus historiam non prætereundam
CARYÆ: Templum in Laconia Dianæ sacrum, quod etiam
Caryatium nominatum est ex hac causa: Quum luderent vir-
gines, imitante ruina, omnis chorus in arborem nucis fugit, &
in ramo ejus pendit, quam nucem Græci caryam vocant. No-
tum ex Melleniacis Pausanice, quomodo sub Aristome-
ne virgines Lacorum Caryatidi Dianæ chorus agitan-
tes, captæ fuerunt. Et hæc de Caryis Laconicæ. Alteræ
Caryæ sunt δῆμος Τεγεᾶς in Arcadia. Pausanias in
Arcadicis de Tegeatis: τοῖς ἢ ἀνθρώποις καὶ δῆμος εἶ-
ναι τὰς οἰκίσεις, Γαργᾶτας, καὶ Φυλακίς, καὶ Καρυᾶ-
ταις τε, καὶ Κορυθαίς. In eodem opere: γενεᾶν ἢ τὸ
πεδίον κείται μὲν ὑπὸ Καρυᾶταις. Post: Καρυᾶτων δὲ
ἐσθία ἀφ' ἑσθίας ἢ τε Ορῆσις καλαμνίη, &c. Κα-
ρυᾶται, sive Καρυᾶται, & Παρῶται ambo sunt po-
puli Arcadiæ, & Phoroneus non longe illis tractibus
imperavit. Non mirum ergo, si inter se bellum gesserunt.
Si quis quaerit quomodo Telchines & Arcades inter se
societatem coire potuerunt, quum Telchines è
Rhodo in Cretam migraverint, neque inde in Pello-
ponnesum venisse ullis monumentis proditum sit: sciat
eos prius ex Peloponneso eiectiones Rhodum venisse, ut
infra aperietur numero CCLXXVI. quod alibi non me-
mini me legere. Nam quin Telchines recta sit lectio,
dubitare non sinunt tum Græca Eusebiana, tum Paulus
Orosius, qui statim subicit eosdem Telchinas Rhodum
obtinentes. Sed quod ille ait Telchinas cum Phoro-
neio bellum ancipiti spe sine fructu victoriæ gessisse,
unde ille scire hoc potuit, quum Eusebius, seu potius
Hieronymus, unde accepit hoc, nihil tale prodiderint?
Hoc conjicit ex numero CCLXXVI. ubi narratur Tel-
chines Peloponneso excidisse. Quod Carpathii apud
eamdem Orosium mendose legatur, pluribus docen-
dum non est. Hoc dico, quod habeat aliquam speciem
veri, quum Carpathii sint Rhodiis vicini, Rhodum au-
tem Telchines obtinuerunt. Apud Vitruvium libro pri-
mo ita legimus: Caryæ civitas Peloponnesi cum Persis hostibus
contra Græciam consensit. Postea Græci per victoriam glorioso
bello liberati, consilio Caryatibus bellum indixerunt. Hæc Ca-
ryæ non potest esse, nisi illa, quæ erat in Arcadia, quum
Laconica fuerit tantum templum Dianæ, non autem
civitas. Unde ex ipso Vitruvio constat Persicis tempo-
ribus potentissimam fuisse, ut quæ finitimorum bellum
in se concitaverit: ne miremur multo antea, quum po-
tentior esset, bellum Phoroneo finitimo Regi intulisse.
Taceo, quod quo tempore Telchines Rhodum tene-
bant, Carpathus nullos incolas habebat, quæ vix tan-
dem post tempora Minois habitari cæpta est. Auctor
Diodorus libro v.

Ibid. Ogyges in Attica Eleusinum condidit.] Ab Ogyge
conditam etiam scribebat Africanus ἐν τρίτῃ χρονο-
γραφίῳ. εἰ ἢ, inquit, ἀναφέρει ἡς ἑπταλοχίονος
ὅτι τὸ τέλος τῆ ἀρχαίας ἀστῆς ἐπὶ καὶ ἀνά-
λυσιν ἐπέστηκε τῶν ἀφ' ἑσθίας ἐπὶ τὸ πρῶτον ἐπὶ
τῆ ἀπὸ Αἰγύπτου ἀφ' ἑσθίας ἐπὶ τῆς ἰσθμῆς, ὅπου
ὅτι τῆ πεντεκστής πέμπτης Ολυμπιάδος, ἐπὶ Ὀγυγον,
ὅς ἐκπέσεν ἑλδοσίνα. Non ab Ogyge, sed ab Eleusi-
ne Ogygis filio conditam scribit Pausanias: ἑλδοσίνα
ἢ ἡρώα, ἀφ' ἧς πλὴν πόλιν ἐνομαζέσκειν, οἱ μὲν Ἑρμῆ
πῆδα εἶναι, καὶ Δαείρας Ὀκεανὸς θυγατρὸς λέγουσι
τοῖς δὲ ἔστι πεπιημῖα Ὀγυγον εἶναι πατέρα.

Ibid. Ogyges in Attica.] Paulus Orosius lib. 1. cap. 7.
videtur legisse, in Attica regnavit, & Eleusinum condidit.
Græca quoque mutilata sunt à Georgio. Nam Euse-
bius scripserat, Ὀγυγος ἐν Ἀττικῇ τῇ νῦν Ἀττικῇ ἐβασί-
λευσε, καὶ ἑλδοσίνα ἐκτίσεν, ὅτι παρ' ἑταίρους, &c.

Hæc procul dubio ex quodam vetere scriptore refert Georgius Cedrenus: *Εν δὲ τοῖς χρόνοις Μωϋσέως γένονε ἡ ἀνὴρ μέγας ἐκ τῆ Φυλῆς Ἰαφὲθ, ὅς αὐτὸν ἔχων ἂν ἐβασίλευσε τῆ Αἴθης ἐτη λβ'. ὄνομα τῷ αὐτῷ Ὠρόζης. ἐπ' αὐτῷ γένονε κατὰ κλυσμὸς ἐν τῇ Αἴθικῆ μόνῃ. αὐτὸς τε ἀπέλευε, ἢ ἢ χῶρα πᾶσι. καὶ ἕως ἐτῶν διακοσίων ἔρημὸν διεμεινεν.* Sed alii Thebarū, non Atticæ, regem faciunt. Primum omnium regnasse Thebis ferunt Calydnium, unde Καλύδιον Τύρσιν Thebas vocat Lycophron. Post Calydnium Ogyges. unde Ogygiæ portæ Thebis. Καλυδοναίων veteribus poetis est ὄρχαῖον, teste Helychio, item Ὠρόζης, haud dubie ab utroque rege, propter eorum vetustatem. Quod autem Ogyges recte hic ab Eusebio annotatus sit, fidem faciunt veteres scriptores, qui illum plus quam mille annis ante primam Olympiadem ponunt. Orofius etiam ejus diluvium mille & quadraginta annis ante Urbem conditam. Eleusina autem ἄστυρον ἰπποκόων, hoc est ἄστυ Hippothoontis vocavit Nicander: quod in ea etiam regnavit Hippothon à quo ἰπποθωντὶς Φυλὴ dicta in qua Eleusina.

Ibid. *cujus temporibus apud lacum Tritonidem.* Hæc, ut non raro solet, ad verbum describit Augustinus de Civit. xviii. cap. viii. *Nam temporibus Ogygii ad Lacum, qui Tritonis dicitur, virginali fertur apparuisse etate. Qui primi Minervam ætate Ogygis scripserunt ad Tritonem apparuisse, habebant in animo regem Bæoticiæ fuisse Ogygem, & Bæoticiæ fluvium quendam esse, qui Triton vocetur. Nam ad hunc fluvium natam & altam quidam volunt. Pausanias Bæoticis: ῥεῖ δὲ καὶ ποταμὸς ἐπαύθῃ ἔ μέγας χεῖμα ἄρρος. ὀνομάζεται ἡ Τρίτωνια αὐτὴν, ὅτι πλὴν Αθλων τραπεζῶν αὐτῶν ποταμῷ Τρίτωνι ἔχει λόγος.* Nutrita autem est ab Alalcomenia Ogygii filia. unde dicta fuerit Αλαλκομένης. De Alalcomene Ogygii filia habes apud Stephanum, & paulo ante apud eundem Pausaniam: quanquam ipse vult Minervam à viro quodam Alalcomene nutritam. Sed tamen addit quosdam putare Alalcomeniam Ozygii filiam, quæ Minervam nutrierit. Hanc igitur sententiam sequuti sunt ii, qui Minervam apud Tritonem tempore Ogygii extitisse ferunt: nimirum quia rex Bæoticiæ fuerit Ogyges, fluvius Triton in Bæotia, nutrix Minervæ Alalcomenia Ogygii filia. Quare auctores illi, ut puto, ὡς δὲ Τρίτωνι tantum dixerant. Eusebius τὸν Τρίτωνια in Τριτανίδα λίμνην convertit, quia & ad lacum Tritonis in Lybia major pars fabulatorum Minervam natam scribit. Scholiastes Apollonii: Τρίτωνες τρεῖς, Βοιωτίας, Θεσσαλίας, Λιβύης. ἐν δὲ τῷ κτ' Λιβύην ἐπέχρησεν ἢ Αθηνᾶ. Sthephanus tantum duos ponit.

ccxxxvii. *Jacob Mesopotamiam venit.* Hic est annus Jacob LXXVII, ut apparet ex filo tituli Hebræorum. Africanus quoque: *ὅς ἐτῶν λέγεται ἐλθεῖν τὸν Ἰακώβ εἰς Μεσοποταμίαν, ὡς ἐκ τῆ γραφῆς.* Scholion Georgii: *ἢ δὲ γραφὴ ἑδαμῶς τῆ Φαίνεται λέγεται. ἄλλως τε, ἐῖ τῆ δαῖμον, ἐστὶν ὁ Ἰωσήφ κατὰ τὸ γτ, τδ Ἰακώβ γνηθῆς, ὅπερ ἀδωάτων.* Sequenti pagina injecta mentione de tentorio Jacob hæc in transcurso adjicit: *ἢ πικελικὴ σκηνὴ τδ Ἰακώβ ἐν Ἐδέσῃ σωζομένη κατὰ τὸν γζόνος Ἀθλων βασιλέως Ρώμης διεφθάρη κεραυνῶ, ὡς φησὶν ὁ Αφρακκὸς, ἕως τῆ γζόνων αὐτῶν Ἀθλων ἰσορήσας.* Intelligit Antoninum Alagabalum.

ἔservit apud Laban annis septem.] Græca interpolata sunt, ἐτῆ κ. quanquam Marianus Scotus ait Hierony-

mum in suis epistolis scripsisse Jacobum apud Laban mansisse ann. xx.

CCXLVII. *Jacob genuit Levi.* Georgius ἔπ τῷ Αφρακκῶ πτωπείον πῶς ἐπὶ δ' Ἰακώβ λέγοντι γνηθῆσαι τὸ Λαῖ, ἔτε τῷ Ευσεβίῳ λέγοντι τῷ πῶς ἐπὶ, κατ' ἐμφῶ γδ ἢ τῷ γτ, ἢ τῷ γδ τ' ζωῆς Ἰακώβ εὐρεθῆσαι γνηθῆς ὁ Ἰωσήφ. ὅπερ ἀσύμφωνον τῇ θείᾳ γραφῇ. Major pars P R. habet LXXXVII anno Jacob natum Levi. Editiones & F R. LXXXIX.

ccl. E regione hujus numeri P E T. habet: *Primo anno Joseph nonaginta duorum annorum erui Jacob.* Sed hoc congruit numero cclii.

CCLIV. *Mesapus.* Augustinus lib. xviii. cap. iv. de Civit. *Regnantibus Assyriorum decimo rege Balao, & Sicyoniorum nono Mesapo, qui etiam Cephus a quibusdam traditur, sitamen duorum nominum homo unus fuit, ac non potius alterum pro altero putaverunt fuisse hominem, qui in suis posuerunt scriptis alterum nomen.* Assentier illi, qui alterum pro altero nomen substitutum ait. unde jam tum non ex hoc solo loco, sed & aliis, appareat corrupta hæc Chronica fuisse. Num ridiculum est de Cephiso. Porro Pausanias hunc Mesapum non agnoscit.

CCLVI. *Hoc tempore in Sicilia Messana, quæ & Mamertina, conditur.* Vereor, ut tanta vetustas sit hujus urbis, quæ sita est ad portum, qui prius idiomate Siculo Ζάγκλη dictus fuit. id δρέπανον, sive falcem sonat. Inde hæc urbs dicta etiam Ζάγκλη. Nicander decimo rerum Sicularum, citante Stephano:

Καὶ τοὶ ἐν Ζάγκλης ἐδάη Δρεπανίδ' ἄστυ.

Hic portus prius à quibusdam prædonibus occupatus fuit, ducibus Cratæmene Samio, & Periere Chalcedensi, qui eum muro cinxerunt. Marcianus Heracleotes ὁ ὡς εἰρηγητής.

Μεγαρεῖς Σελινῶνθ' οἱ Γελαῖοι δ' ἔκλισαν

Ἀκραγαντῆα, Μέσσηνίω δ' Ἰωνες ἐκ Σάμου.

Messeni vero longo bello tandem à Lacedæmonibus patria ejecti & Anaxilai Rheginorum tyranni auxiliis auxiti, loco potiti ex Zangla Messianam fecerunt, Olympiade xxx. Longo post tempore eam Mamertini Campana gens incoluerunt. unde Oscan vocat Silius lib. xiiii.

Incumbens Messana freto, minimumque revulsa

Discreta Italia, atq; Osco memorabilis ortu.

Osci enim gens Campana. Itaque à prioribus conditoribus Messana, à posterioribus colonis Mamertina dicta. Tantum abest, ut Jacobi Patriarchæ temporibus vel Messana, vel Mamertina dici potuerit, ut ab hoc anno ad primum ejus conditum, interfint anni mxx. Quanquam hodie amplissima, & celeberrima est urbs totius Siciliæ, & Messenæ nomen retinet, tamen Strabo scribit obtinuisse, ut Mamertina potius, quam Messana vocaretur. Cujus verba observet studiosus lector: *ποσῶτον ἢ ἐπεκρατήσαν οἱ Μαιερτίνες ὡς δὲ τοῖς Μεσσηνίοις, ὡς ἐπὶ ἐπείκειν οὐκ ἔργεν ἢ πόλις. καλῶσι ἢ Μαιερτίνες μᾶλλον ἅπαντες αὐτῆς, ἢ Μεσσηνίος. οἷον τε σφόδρα τὴ χῶρα ἔσῃ, δ' Μεσσηνιον καλῶσι τὸ οἶον, ἀλλὰ Μαιερτίνον τοῖς ἄλλοις ἐνάμιλλον οἷα τῆ Ἰταλικῶν.* Sane Ciceroni in Verrinis Mamertina dicitur. Plinius: *Oppidum Messana civium Romanorum, qui Mamertini vocantur.* Ita Romani coloni non Messenii, sed Mamertini dicti sunt. Ex hoc urbis istius cognomine oborta est Hieronymo hallucinatio, cujus verba hæc sunt ex primo in Jovinianum: *Quum quinquaginta virgines Lacedæmoniarum Messenii violare tentassent, de tanto numero ad stuprum nulla confessit: sed omnes libentissime pro pudicitia occubuerunt. Quam obrem grave bellum & longissimum concertatum est, & post multum*

multum temporis Mamertia subversa est. Messenæ duæ fuerunt, ut jam vidisti, Achaica, de qua sensit Hieronymus, quæ diuturnum bellum cum Lacedæmoniis gessit, & Sicula, quæ prius *Mamertina* à prioribus colonis, à posterioribus *Messene* vocata. Hieronymus vero putat Achaicam etiam Mamertinam dictam. Ibi Erasmus notat Mamertiam Hieronymo dici omnem regionem, quæ ad oppidum Mamertum pertinet. sed vellem prius ostendisset, ubi oppidum illud Mamertum esset tam vicinum Lacedæmoniis. Nullus labor fuisset Mamertiam regionem reperire, quæ non magis in Achaia fuit, quam Mamertum, aut *Νεφολοκυγία* Aristophanis. Non solum autem Hieronymus Mamertinam cum Messena Achaica confudit, sed contra ex una historia duas fecit. Nam quod narrat de virginibus Lacedæmoniis, idem est cum eo, quod ab Aristomene factum prodit. Eadem profus est historia, quæ belli Messeniaci causa fuit. Sed quia diversè à Scriptoibus prodita est, propterea putavit historias diversas esse.

CCLXI *Diluvium Aegypti.*] Optimum vetustissimi scriptoris fragmentum apud Cedrenum, longe aliter dicit. negat enim in Aegypto ullum Diluvium fuisse. *Οπι δύο κατακλυσμοί κ' ἔτελλάδα γλῶττα βεβόησεν ἡ γῆ. πρῶτον μὲν ὅτι Ὀγυγὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ. ἕτερον δ' ὑπερον σμῆ ἐν Θεσσαλίᾳ ὅτι Δωκαλίαν, Βασιλιθονίαν, Ἀθωνίαν, Ἀλφειὸν Κεραναῖον ἀπόχτην. τῦτ' ἔτελλ' ἑκατακλυσμῶν, ὅτι Δωκαλίαν, διλοῦσι, διοκῆσι μεμνήσθαι καὶ Αἰγυπτιοί, Φάσκοιτες πλὴν χάραξ ἀπὸν μὴ κατακεκλῦσθαι. ἢ δικῶν Φιλονεύσσι μὴ κατακεκλῦσθαι τότε πλὴν Αἰγυπτιον. πρῶτον γὰρ γέγονεν ἕως ὁ κατακλυσμῶν. ἢ γὰρ πρῶτον, ἢ τοι ἑκατοκλυσμῶν ἐδὲ γινώσκουσιν. ἕτω γὰρ ὁ πατεράρχης αὐτῶν ἡρηθείς. Χάραξ δὲ ὁ ἕως ἔτι νῶν πατρὸς ἡ Μεσσηνίαν, ἢ Αἰγυπτιοί.* Luculentum fragmentum Scriptoris vetustissimi & doctissimi, & Christiani. Videndum, an Africani. Sed ex Græcis non dubium est, quin legendum sit in Attica, non autem in Aegypto. Accedit locuples auctor Paulus Orosius, qui post alia Eusebiana, mox hæc subjicit: *Ante annos urbis conditæ MXL in Achaia sexum diluvium vastatione plurima totius pene provincia fuit: quod quia Ogygi, quitunc Eleusina conditor, & rex erat, temporibus effusum est, nomen loco, ac temporis dedit.* Editiones, & POST. habent tantum: *Diluvium, quod factum est sub Ogygo.* Si Orosio credimus, hoc diluvium contigerit numero Eusebiano CCXXIV. si Augustino, ultra CCC numerum hæc periocha ponenda fuerit. Nam hunc locum designans, ita scribit cap. 8. lib. XVII. de Civit. Nostri autem, qui *Chronica* scripserunt, prius Eusebius, post Hieronymus, qui utique præcedentes aliquos historicos in hac opinione secuti sunt, post annos amplius quam trecentos jam secundo Argivorum Phoroneo rege regnante, Ogygi Diluvium fuisse commemorant. Sed est *μνημονικὸν σφάλμα* tam hujus *μετὰ χρονομὸς* XL annorum, quam illius *πρῶτον χρονομὸς* XXXVI. At contra Africanus ἐν ἑξήκω χρονογράφων ab Ogygis diluvio, ad primam Olympiadem numerat annos MXX. ut ex ejus rationibus hoc contigerit numero CCXXI, ut Orosio: & proinde *μετὰ χρονομὸς* commissus sit annorum XL. Adjicit idem: *ὁ Ὀγυγὸς πίνω ὅτι Κύρος, ἐπίσω δὲ πρὸ Μωσέως ὅτι τῶν χρόνων, ἔτη αὐτῶν.* Ab Ogyge, ad primum annum Cyri, putari annos MCCXXXV. Annus Cyri primus numero Eusebiano MCCCCLXII. deductis MCCXXXV, remanet numerus Eusebianus CCXXVII, congruens Diluvio sub Ogyge. XL igitur, aut XLII, annorum disci-

men est inter rationes Africani, & Eusebii. Sed de sententia Africani super diluvio ita Georgius: *ὁ περὶ Ἀφρικανὸς σὺν γινώτω μοι, ἀνθ' ἑ ὅτι Ὀγυγὸς τὸν Δωκαλίαν εἰρηκεν, ἐαυτῶν ἀπὸ πύλων.* quod scilicet de diluvio contrariam huic sententiam alibi extulerit.

CCLXXI. *Apis.*] Apim hunc Phoronei filium non est verisimile esse eum, qui ab Aegyptiis pro eo colebatur, quamquam multi veterum hoc prodiderint. Apollodorus libro II: *αφρωνεὺς ἡ ἀπίσις ἡ ὑπερον Πελοποννήσου παρὰ θεοῦ διωκῶν ἐν τῇ Λαοδικῇ Νύμφῃ Ἀπὸν καὶ Νιδέω ἐγέννησεν. Ἀπίσις μὲν ἐν ἑς τερατιδῶν πλὴν ἐαυτῶν μετὰ σέως διώκων καὶ βίαιον ὡν τέρωνον ὀνομάσας ἀφ' ἐαυτοῦ πλὴν Πελοποννήσου Ἀπὸν ἕτω ὀλεξίονον ἢ Τελχίνον ὅτι τελευθῆις, ἢ πᾶσις ἀπέθανεν.* Neque igitur ejus frater fuit Aegialeus, sed patruus, neque in Aegyptum profectus est. Sed omnia audeo mendax Græcia. Scias autem quæ Sicyonio Api attribuenda sunt, ea Aigivo huic assignari, & contra, ne mireris inconstantiam stultorum *Μυθολόγων.*

CCLXXVI. *Telchines.*] De Telchinibus primis Rhodi colonis non est ignota historia. unus Strabo instar omnium esto lib. XIV. *ἐπαλεῖον δὲ ἡ ῥόδος πρῶτον Ὀφιδάσα, ἢ σταδία, εἶπε Τελχίνες ἀπὸ τῶν οἰκησάντων πλὴν ἡσόν.* Ovid. VII.

Phœbeamque Rhodum, & Lalysios Telchinas.

Ibid. *Telchines victi.*] Manca est hæc interpretatio, quæ historiam nobilissimam dissimulat. Græca optime: *Τελχίνες ἐκπεσόντες Πελοποννήσου.* *Telchines expulsi Peloponneso.* Quando? quum Caryatum opibus bellum Phoroneo & Parrhasiis intulerunt. A Phoroneo igitur, & Parrhasiis victi Peloponneso exciderunt, quod nusquam legimus. Nam reliqui scriptores Telchinas ex Rhodo in Cyprum, & inde partem in Bœotiam Græcia, partem in Cretam transfretasse. Hanc igitur historiam debemus Eusebio, cujus nulla notitia extat in Latina interpretatione. Apud Strabonem ex Cypro Rhodum migrasse dicantur Telchines. Sed eos in Peloponneso habitasse qui prodiderit, non memini. veteres fabulatores, qui Actæonis canes in Telchinas conversos fuisse nugati sunt, memineranteos in Bœotia fuisse.

Ibid. *quæ prius Ophiussa vocabatur.*] *ὑπερον πρῶτον.* Nam Ophiussa dicta non est, donec à Phorbante serpentes, qui illam infestabant, interfecti sunt, numero CCCXI. Vide animadversionem in illum locum. Chios quoque Ophiussa dicta fuit, teste Theone in Aratum.

CCLXXXIX. *Memphis in Aegypto ab Ape condita.*] Hinc Epiphanius pag. II. *ἐπέθεν ἡ δὲ χλωρὴ ἔχε τὴν παρ' Ἑλλήσι μυστήρια τε καὶ τελετὰ πρῶτον παρ' Αἰγυπτιοῖς καὶ πρῶτον φρυγί καὶ φοινίσι ἢ βαθυλωνίοις κακῶς ὀπιννοσημῶν, μετενεχθέντα τε εἰς Ἑλλήνας ἀπὸ τῆς τῶν Αἰγυπτίων χώρας ἕτω Κάδμου καὶ αὐτῶν ἔτι Ἰνάχου Απιδῶ πρῶτον κληθέντων καὶ οἰκοδομήσαντων πλὴν μέμφων.* De Memphis facit cum Eusebio. Sed illud novum, Inachum postea Apim vocatum. Apollodorus vero Memphim ab Erapho Ius filio conditam dicit: *Ἐραφῶν ἡ βασιλεύων Αἰγυπτίων γαμῶν Μέμφων πλὴν Νείλου ἡγεμόνα, ἢ ἀπὸ τῶν τῆς κτίσει Μέμφων.* Idem Hygenus fabula CCLXXXV.

CCLXXXI. *Centum octoginta annorum Isaac moritur.*] Anno mundi MCCCXXIX. Deducto intervallo ab Adam ad natum Abrahæam, annis MCCCCLXII, superest præfens numerus Eusebianus CCLXXXI. Ita quidem recte Eusebius omnium intervalla observat. Quadrant

ἀρανὲ ἐνίμῳ ὀπίμῳ τῷ αὐτοῦ ἀριθμῷ. Sed numerus non quadrat cum veritate: quia major est annis xv, ut initio Canonis ostendimus. Differentia enim periodi Julianæ & numeri Eusebiani sunt anni 2797. Differentia periodi Julianæ & annorum Abraham, anni 2712. Utriusque differentiæ differentia anni xv. Hoc semel satis dictum est.

cccxi. Hoc anno, qui secundus fuit. Georgius: τῷ β' ἔτη ἔ' λιμὸς κατ' ἤλθον οἱ ἀδελφοὶ ἔ' Ἰωσήφ εἰς Αἴγυπτον. ὅπερ λέω ἔ' μὲν Ἰωσήφ λέω ἔ' τ' ὅ, τ' δ' ἔ' Ἰακώβ ἔ' ρ'.

cccxciv. Apud Aegyptios per xviii Diopolitanorum Dynastiam. Semper in exemplaribus erratum est Diopolitanorum pro Diofolitanorum: quum Græcis sit semper cum σ, Διοσσολις. Ita vocantur Thebæ Aegyptiæ. Verustissima Scholia Odysseæ: εἴθεαι πόλις Αἰγυπίας ἢ νῦν καλεσμένη Διοσσολις. Diodorus quoque Διοσσολιν suo tempore dictam scribit, quæ antiquitus dicebatur Thebæ. Unde Διοσσολιτῆς νομός. In Græcis quoque Africani Διοσσολιτῶν τῆς δυναστείας legitur, non Διοπολιτῶν.

Ibid. Amosis. Africanus Ἀμῶς. De hoc Porphyrius περὶ ἀποχ. Κατέλυσε ἡ ἐν Ἡλίεσσι πόλις τῆς Αἰγυπίας τῆς ἀνθρώπων κλονίας νόμον Ἀμῶσις. ὃ μαρτυρεῖ Μανηθῶς ἐν τῷ περὶ ἀρχαῖσμι καὶ ἀποθεῖας. De Gelone simile narrat Scholiastes Pindari: Γέλων σπυ¹ Καρχηδονίους καρπερᾶ μάχη νικήσας τῆς ἀνθρώπων τῆν ἐπαύσε.

ccc. Sparta condita est. Filius Phoronei vocabatur Σπάρτων, non Σπάρτη. Proinde non Σπάρτη, sed Σπάρτωνία utbs à conditore suo vocanda erat. Stephanus Σπάρτωννα Φορωνέως ἀδελφόν, non filium, in μυκλώα. Pausanias negat ullum Σπάρτωννα fuisse Phoronei filium. Λακεδαιμονίους γὰρ Σπάρτης μὲν γυναικὸς ἐκόν ἐσιν ἐν Αἰνύκλαις. Σπάρτωννα ἡ Φορωνέως παῖδα θωμάζοιεν ἀντὶ τῆς ἀνθρώπων. Eustathius Σπάρτην δὸς Σπάρτης ἢ Ἀμύκλωντ' dictam vult, sicut Stephanus, unde accepit: Σπάρτη δὸς Σπάρτης τῆς Αἰνύκλωντ', τῆς Λέλεγγ', τῆς Σπάρτης. Alii δὸς τῆς Σπάρτων Κάδμους.

ccc. Apud Sicyonios decimus Eratus. Corrupte apud Georgium Ερατος. Melior pars scriptorum Codicum habet Eratos, ut scripsisse videtur Eusebius. & ita est in excerptis barbarolatinis. Pausania is est Πέρωνος. Sed, quod dixi, Ερατον, non Πέρωντον Eusebium scripsisse, tum Græca fidem fecerint, tum Augustinus libro xviii. cap. vi.

cccv. Argus. Apud Tatianum legitur Ἀργῶς, ut in Excerpt. barbarolatinis Argius. Apollodorus: Ἀργῶς ἡ λαβὼν ὄψα Φορωνέως τῆς βασιλείαν ἀφ' ἑαυτῆς τῆς Πελοποννήσου ἐκάλεισεν Ἀργῶς. ἢ γήμας Εὐάνδρῳ τῆς Στρυμόντ' ἢ Νεάρεως ἐτέκνωσεν Ἰασόν, Πείραθρον, Ἐπίδανρον, Κρίασον, ὅς ἢ τῶν βασιλείαν παρέλαθεν. Phoroneo in regnum successit Apis. hoc interfecto, nepos Phoronei ex filia Niobe accepit regnum ab avo. Quæro cur regno cessit Apidi filio, & postea nepoti, neque ei mortuo successerunt ambo? Hygenus inter Phoroneum & Argum nullum regem ponit.

cccvi. Altalus. Excerpta barbarolatina Altallus. Africanus Σέθως. & tamen quum hos reges Assyriorum ab Africano desumpserit Eusebius, ut non solum Georgius testis est, sed etiam res ipsa indicat, mirum, unde illud nomen expiscatus sit. Putamus Σέθως peram à librariis substitutum.

cccxi. Chebron. In Græcis Africani Χεβρώς.

cccxxxii. Amenophes. Africanus Ἀμένοφης.

Ibid. ann. xxi. Imo xxiv Africano. Unde hæc discrepantia, nescio.

Ibid. His temporibus. Tota hæc Perioche est apud Augustin. libro xviii. cap. viii, desumpta ex iii χρονογραφῶν Africani. ἢ ἡ τέσσαρα ἢ ἐνεήκοντα ἔτη λέω Προμηθεύς, ὅς πλάσσειν ἀνθρώπους ἐμυθεύει. σφὸς γὰρ ἂν εἰς παιδείαν αὐτὸς δὸς τῆς ἀγῶνς ἰδιωλείας μετέπλαττε. Recte vero additum est, secundum quosdam. Nam quum Prometheus liberatus sit ab Hercule, Herculis temporibus æqualis fuerit. Ideo Africanus ait cxiiv annis post Diluvium Deucalionis eum fuisse: hoc est circiter numerum Eusebianum dxcviii. Sed ne sic quidem incidit in tempora Herculis.

cccxlvi. In editionibus infarcta erat hæc Perioche: Aegyptiorum reges omnes tunc Pharaones dicebantur, non hoc proprium habentes nomen, sed pro dignitate Reges tunc utebantur, sicut apud nos Imperatores Augusti appellantur. Habebat unusquisque Pharaon proprium nomen. Hoc nos ex libris Manethonis sacerdotis Aegyptiorum lectum posuimus. Planus ille, qui hæc commentus est, parum fidei sibi habitum iri veritus est, nisi etiam Manethonis auctoritatem tam inepte mentiretur. Et merito nullus scriptus codex hæc habet. Hæ sunt veterum Scripturæ interpretum conjectura. Cedrenus 16, 50. Ἀνέση δὲ μετ' αὐτὸν βασιλεὺς ἐπ' Αἰγυπτον Φαραῶν, ὃ ἢ Ναρεχῶ καλεσμένη κρατήσις ἔτη, ὡς Φασι, πενήκοντα. Ἐκ τῆς οἱ δὸς τῆς γῆς αὐτῆς κατὰ γόμῳ βασιλεὺς Φαραῶ προσωροβόν. Quæ proculdubio sunt à quodam vetere Ecclesiastico Chronico, Panodoti puta, aut Aniani, aut Johannis Antiocheni. In priorie parte Græcorum Eusebianorum legimus, Αἰγυπτιῶν βασιλεὺς Ραμμεσιμηνῶς ἔτη 18. ἔτ' πρῶτος Φαραῶ ἐν τῇ ἱερῇ γραφῇ μνημονύεται.

cccxlvi. Centum decem annorum Ioseph moritur. Africanus: Ἀπὸ Ἀδάμ τόνου, ἔτη τῶν πλῶ τῶν Ἰωσήφ, ἢ τῆς τῆς βίβλος, γῆρας μὲν κγ, ἔτη Γφξγ. Scholion Georgii: Διαμαρτάνει προσωφῶς ἔτη ρι. τῶ γὰρ αὐτῶ Γφξγ ἔτη τῆς κόσμου ἐγγηθή Ἰωσήφ, ὡς ὑπόκειται. item alibi: ὃ μὲν τῶ ΑΦερακῶς ἔτη ρθ Διαμαρτάνει κατ' ἔλλειψιν. item: ὃ ἢ Εὐσέβιον δὸς Ἀδάμ, ἕως πρώτης Ἀβραάμ ἔτος, Γρπδ, καὶ δὸς τῆς πρώτης ἔτος Ἀβραάμ, ἕως τέλους Ἰωσήφ, ἐν ὃ κατὰ γῆρας χρόνον τῆς γενέσεως ἢ βίβλος, ἢ γὰρ τῶ ρι ἔτη τῆς ζωῆς Ἰωσήφ, ἔτη τῆς ἐπελογίσετο. Γίνου ἢ κατ' Εὐσέβιον, δὸς Ἀδάμ, ἕως πλῶ τῆς Ἰωσήφ, ἔτη Γφμ. Διαμαρτάνει ἢ ἔτ' ἔπρα ρκξ. Sed iste μὲν ψίμορ ἢ Φιλόμορ, nihil aliud habet, quod Eusebio & Africano objiciat, præter omissionem τῆς ὀδύτης Καίναν: unde censet corruiere omnem structuram temporum Eusebianam. Sed Eusebius recte observavit intervalla à primo anno Abrahami in suo numero. Unum vitium intervenit, quod ipse numerus peccat προσωροβόν xv annorum. Id non semel monuimus.

Ibid. Fiant autem omnes anni, quos Hebræi in Aegypto fecerunt, cxcv. Jacob obiit anno Abrahami cccvii, ut supra notatum est. Vixit in Aegypto annos xvii, quibus deductis de cccvii, supersunt anni cxc ab Abraham nato, ad descensum Jacob in Aegyptum. Quia anni cccxxx moræ Hebræorum in Aegypto putantur ab anno lxxv Abrahami, illis deductis, remanent anni cxcv promissionis, quod est dimidium

antorum ccc cxxx, quos in Agypto fecerunt Hebraei. Ergo reliqui totidem sunt à descensu Iacobi, ad Exodum. Stulti Iudæi cc x tantum putant. Thargum Hierosolymitanum Commate 40. cap. xii. Exodi: חלצנו את בני ישראל ממצרים וישבו במצרים וישבו במצרים וישבו במצרים: *Habitatio filiorum Israel, quam habitaverunt in Agypto, triginta Semita, & in illis complerunt annos cccc.* Triginta Semittoth, sive Hebdomades annales, sunt anni ccx. idque colligunt ex verbo וישבו Geneleos xl. ii. 2. quod verbum significat, Descendentes, cuius literæ numerales colligunt cc x. Denique eo Judaica processit ἀκωνολογία, ut ex alio loco id collegerint, ex Thargum Cantici cap. i. 1, 8. וישבו את בני ישראל במצרים וישבו במצרים: *Sabius in puritate avorum suorum centum nonaginta annis.* Ergo, inquit, super sunt anni ccx, de quadringentis. Addunt fabulæ Isaac prius vocatum fuisse, per Sin sinistrum. Deinde Deum ab eo rogatum inutasse illud ו in פ. unde contigerit, ut mora, Israelidarum in Agypto tot annorum fuerit, quot de ccc. remanent deductis xc. hoc est cc x. ו enim sunt, ccc, x xc. Quod, inquit, indultum fuit à Deo, ut anni illi breviaentur, propter iustitiam aut meritum Isaac וישבו verulissima enim inter Judæos opinio fuit, tempora vindictæ divinæ arctari, propter iustos. וישבו במצרים וישבו במצרים. *placuit Sancto, qui benedictus est, accelerare iuxta meritum Patrum.* Cujus sententiæ vestigia super sunt Matthæi, xxiv, 22. Sed nugatoribus nugas suas relinquamus. Quidam tamen præpostero Hebraismi amore his fanaticis argutiolis delinuntur.

ccclxxv. *Misphragmitis.*] Hæc quidem vis est. Duos reges expunxit, Αμραζιν & Μισφριν. Georgius: ἀπὸ ἀνωθεν κατὰ Δωασεία Διοσπλιτών, βασιλείς ἰδὼν περὶ Ἀμμώσης ἔτη κε. Κάναυθα δυο βασιλείς ὁ Εὐσέβιος περιέκρυψεν, ἔτη δὲ προσέθηκε πέντε, τμή ἀντὶ σέξτε πέντε Αφρικανῶν. Recte quidem in hoc Eusebium reprehendit: sed falsum ccclxxv tantum annos colligi ex Dynastia xviii. Nam ccclxxvii diferte consurgunt ex enumeratione annorum. Addit præterea multa Georgius de Africano, quem, quia omisit Cainan secundum, eo quidem nomine objurgat, cæterum Eusebio præfert, quod sub Inacho migrationem ex Agypto ponit: ut in Excerptis Africanis Latinis, in quibus legitur temporibus Inachi Mosem natum esse. Certe hanc Dynastiam pessimo exemplo, neque religiosi scriptoribus imitando, deformavit Eusebius; ut eam Manetho, si reviviscat, non possit agnoscere.

ccclxxvi. *Criasus.*] Hunc Κρίασον à quibusdã etiam Πείρασον dictum scribit Pausanias; natum Argo & Euadne Strymonis filia.

Ibid. ann. ltv.] Excerpta Africani Barbarolatina lvi.

ccclxxvii. *In Argis prima sacerdotio*] Omnes libri tam scripti, quam editi: *In Argis primus sacerdotio functus est Callithias Perantis filius.* Nodis primo oculorum conjectu vitium oboluit, qui sciremus Argivæ Junonis sacerdotium non viris, sed feminis mandari solitum. Itaque statim legebamus: *prima sacerdotio functa est Callithya Pirami filia.* Conjecturam nostram confirmarunt biennio post Græca Eusebii, in quibus ita plane est, ut emendavimus, nisi quod Σπειραντὸν non Πείραονθον habet, qui erat frater ipsius Criali, quanquam & Πείραονθον vocat Eusebius ipse, de hac Callithya scribens lib. iii. περὶ Ἰουδαίων ex Plutarcho: λέγει δὲ Πείρας ὁ περὶ Ἀργολίδος Ἡρας ἱερὸν εἰσεμνήσθη πλὴν ἑαυτῆς θυγατέρας Καλλιθύιας ἱερεῖαν

κατὰ σήκους ἐκ τῆς περὶ Τρίτωνος δειδήσας ὀχλῶν τιμῶν Ἰουδαίου Ἡρας ἀργολίμα μωφώτου. Hanc sacerdotem Callithoën vocat Hygénus fabula cxlv, ubi perperam excusum Callirhoë. Sed Callithoën legendum esse constat ex Phoronidis auctore, cuius versus de Callithoë prima Junonis Argivæ Flaminea adducit Clemens Alexandrinus:

*Καλλιθή κλειδοχὸς Ὀλυμπιάδος βασιλείης
Ἡρας Ἀργείης, ἧν ἑμῶσι κὴ θυπύνοισι*

Πρώτη ἐκόσμησεν περὶ κίονα μακρὸν ἀείουης.

Vocat πρώτῳ κλειδοχὸν Ἡρας Ἀργείης, primam ædituam Argivæ Junonis, quam infulis & vittis ornavit circa columnam Deæ, id est simulacrum Deæ. Nam eo tempore Deorum simulacra erant tantum κίονες πυραμίδες, & πυραμίδι μὲν ὁ μίλιξις κίονι δὲ Ἀρπυμῆς ἢ Πατρῴα ἦν εἰκασμένη in urbe Corinthio: & Ἀπόλλων Ἀγυεύς nihil aliud erat, quam κίων εἰς ὄξυ λήγων, columna acuminata, Pyramis. Scholia Theonis in Aratum vocant Καλλιθέαν. οἱ ἡμετέροις τὸν Ἡνίοχον λέγουσιν εἶναι εἰδῶλον ἢ Βελλεροφόντα, ἢ Τροχίλος τὴν Καλλιθέας ποῦδος τὴν πρώτης ἐν Ἀργὶ Ἰουδαίου ἱερείας ἄρμα πρώτων ζευξάτων. Si verum est, quod scribit Apollodorus, hæc Callithya non fuerit prima Junonis sacerdos Argivæ; liquidem lo functa fuit illo sacerdotio. Ita enim de Io scribit: πάντῳ, ἱεροσῶν τῆς Ἡρας ἔχουσα Ζῆδος ἐφθαιρε. Apud Hesychium: ἰὼ καλλιθύεσσα ἐκαλεῖτο ἢ πρώτη ἱερεῖα τῆς Ἀθηναῖς. Videtur esse hæc, de qua loquimur, Καλλιθύια ἢ πρώτη ἱερεῖα τῆς Ἡρας, non τῆς Ἀθηναῖς. Et sane est error aut Hesychii, aut scriptoris, qui hoc illi persuasit. Nam pro ἰὼ Καλλιθύεσσα legendum ἰὼ, Καλλιθέα, ut duplex illi nomen fuerit, ἰὼ, ut apud Apollodorum, Καλλιθέα, ut hic apud Eusebium. Ab hac Callithya tempora sua putare instituerunt Argivi, quum hæc prima omnium Junonis Argivæ sacerdos fuerit, ab annis autem earum Fastos signare solebant, illo & illo anno Callithyæ, &c. Thucydides, initio libri ii. τῷ δὲ πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ ἔτη βεῖ, χρυσίδος ἐν Ἀργὶ. Glossæ: ἢ χρυσὸς ἱερεῖα ἰὼ ἐν Ἀργεί. ἡγήθησαν δὲ ὧν χρόνος οἱ Ἀργεῖοι δοῦν τῶν ἱερείων.

ccclxxviii. *Mancaleus.*] Africano Ἀρχάλιος. Ultra lectio vera, nescio. Constat tamen alteram ex altera depravatam. Excerpta barbarolatina habent Macchaleus. Itaque non dubitandum est Eusebianoꝝ codicum lectioꝝ præferendam.

ccclxxix. *Atlas frater Promethei.*] Atlas pater Antæi. Antæus æqualis Herculi. Itaque una generatione Herculem antecedere debet.

Ibid. *montem esse altissimum.*] Euripidi Ὑπερνεφές. cccxcv. *Orthopolis ann. Lxi.*] Excerpta Africana barbarolatina lxxv.

cccxcix. *Syrus indigena, ex cuius vocabulo Syria nomen accepit.*] Nugaces Græculi: Σινώπη πόλις ἐν Πόντῳ ὠνομασμένη ἀπὸ τῆς Ἀσωπῆς θυγατρὸς Σινώπης, ἧν ἀρπάσας ὁ Ἀπώλλων, κατὰ φιλοσόφον, ἀπὸ Βοιωτίας ἐκόμισεν εἰς τὸν Πόντον, κὴ μίγεις αὐτῇ ἔχρει Σύρον, ἀφ' ἧς οἱ Σύροι. Hebræi omnem regionem, quæ duobus ingentibus fluminibus irrigatur, Euphrate & Tigri, item hinc quæquid ad terminos Agypti porrigitur, generali nomine vocant Aram, sed diversis nominibus κτ' ἐξέθεν. Aram Padan est Mesopotamia: Aram Damesek, Damasci regio, quam Arabes Schem vocant. Sic Aram Rehoboth, Genes. x, ii: quod male quidem Onkelos vetus Paraphrastes; bene autem

autem interpretatur Saadia Gaon in Paraphrasi Arabica. Græci vero vetustissimi Assyriam vocarunt quicquid inter Tigrim & fines Ægypti interjectum est. Postea usus obtinuit, ut pro Assyria diceretur Syria. Hoc ita esse præter alios, disertè docet Justinus: *Imperium Assyrii, qui postea Syri dicti sunt, mille trecentis annis tenuere.* Hygenus fabula c c lxxv. *Semiramis Dercetis filia in Syria Babylonem (condidit) Hieronym. xx Efaia: Quos veteres Assyrios, nunc nos vocamus Syros.* Huic decurtationi similes sunt aliæ, ut quum *Σπειρίαν* pro *Ισσηρία* dicunt.

c c c c. *Ammenophis.*] Ita etiam Africanus.

Ibid. *quem quidam putant Memnonem lapidem loquentem.*] — *dimidio resonant ubi Memnone chorde.* De hoc Philostratus in vita Apollonii. Dionysius ὁ ὤνειρηγῆς.

Ἐὐβω Ὀγυγίω ἐκάτομυλον, ἔνθα γεγωνῶς
Μέμνων ἀντίλασσαν ἐλὼ ἀπάξῃ ἡώ.

Non possum omittere quæ scribit Pausanias in Atticis, qui postquam de saxo vocali Megaris verba fecisset, de quo nos olim in Cirim, deinde subjicit: *ὡς ἡ τύχη βαλὼν τις ψηφίδι, κατὰ ταῦτα ἔπος ἤχησεν ἢ κητέραι κρησθαῖσι. ἐμοὶ δὲ παρέχε μὲν ἢ τῆτο θωμάσι. παρέσχε δὲ πολλῶν μάλα Αἰγυπτίων ὁ κελουσὸς ἐν εἰσῆσιν τῆς Αἰγυπτίας διαβάπτι τὸ Νεῖλον πρὸς τὰς σύριγας καλυμνίας. Ἐπὶ γὰρ ἐπι κατήμνον ἀργαλμα ἠλεῖον. Μέμνονα ὀνομάζουσιν οἱ πολλοί. Legendum, ἤχησον. Notum est, quicquid resonat, hoc nomine à Græcis vocari, unde & ἤχησα theatralia Vitruvio. Illud ἀργαλμα, inquit, nihil aliud est, quam ἤχησον ἡ.*

Ibid. *quem quidam Memnonem putant.*] Recte. Non enim omnes id dicebant. Sequitur statim apud eundem Pausaniam: *ἀλλὰ γὰρ ἔ Μέμνονα οἱ Θηβαῖοι λέγουσι, φαμνίωφα ἡ εἶναι τὸ ἔγχωριον, ἔ τῆτο ἀργαλμα ἡ. ἡ κερὰ ἡ ἢ Σέσωσριν φαμνίων εἶναι τῆτο τὸ ἀργαλμα, ὁ Καμβύσης δὲ κέρει. ἢ νῦν ὁπίσιν ἐκ κεφαλῆς εἰς μέσον σῶμα, ἢ ἀπερίμυτον. τὸ δὲ λοιπὸν κάθηται τὸ ἢ ἀνά παῖταν ἡμέραν ἀνίσχοντες ἠλὶς βεῖ. ἢ τὸ ἤχον μάλιστ' εἰκάσθ' ἢ κητέραι, ἢ λύρας, ῥαγείσης χορδῆς.* Quæ verba Eusebio illustrando necessaria erant, præsertim quum diversas opiniones Ægyptiorum de hac statua producat, & præterea Regem φαμνίωφα vocet, qui hic Amenophis dicitur. Reliqua de Memnone vocali pete ex Strabone libro vii, & Plinio libro xxxvi. Meminit & Lucianus, Tzetzes, Philostratus imaginibus, & Cor. Tacitus. In excusis, sequebantur quædam nugatoria, quæ à nobis, ut alia, illuc unde venerunt, ire iussimus.

c c c c ii. *Aethiopes ab Indo flumine.*] Hujus Indorum in Æthiopiae fines migrationis meminit Philostratus de vita Apollonii, lib. ii. *ἢ τὸν τὸν ἢ, ἔφη, χρόνον, ὅτε Αἰθίοπες μὲν ἄκρον ἐταῦτη γῆ ἢ Ἰνδικόν. Αἰθιοπία δὲ ἔπαυ ἢ. libro vi: σφάρας ἡ τῶν τῆς ἐχέειδε αὐτοῖς πρὸς τὰ σύριγας σύμβουλοι χρόνον, ὃν τὰ Ἰνδῶν ἐπὶ νῆπι, Ἰνδοὶ τὸ δὲ χροῖον πάλαι ὄντες. ἐπὶ δὲ αἰδοῖ τὸ λόγος, δι' ἢ ἐκ μινιμάτων τὸ γῆς ἀφίκειθε δεῦρο, ἔπεροι μᾶλλον ἐβόλαθε δοκῆν, ἢ Αἰθίοπες οἱ δὲ τὸ Ἰνδῶν ἡκῶνες, πᾶν τὸ ἢ ἐν τῶν ἐδραῖ. ὅθεν ἐγυμνῶθητε μὲν σκῶσης, ὅπση ἐκῆθεν, ὡσπερ συναποδυόμενοι τὸ Αἰθίοπες εἶναι, &c.* Infra aliquot paginis interjectis: *σφάρασι μὲν ἀνθρώπων Ἰνδοί, ἀποικοὶ δὲ Ἰνδῶν Αἰθίοπες.* An alius veterum hujus expeditionis Indorum meminerit, in præsentia non succurrit. Studiosi quarant.

Ibid. *Aethiopes ab Indo flumine.*] Ergo antequam ad loca Nili pervenissent, Æthiopes vocabantur: ut populus quidam Indiae Æthiopes regioni, quæ ultra Ægy-

ptum jacet, nomen dederint: quod & ex ipso Philostrato probatur, *ἔπεροι μᾶλλον ἐβόλαθε, ἢ Αἰθίοπες οἱ δὲ τὸ Ἰνδῶν ἡκῶνες.*

c c c c v i i i. *Sphærus annos xx.*] Totidem annos Excerpta Barbarolatina, sed Græca Africani κβ.

c c c c x v. *Hoc anno natus Moses.*] Anno periodi Julianæ 3137, numero Eusebiano c c c c x l. Ubi est solennis *περὶ χρονισμὸς* annorum xv. Plumbeum acumen Iudæorum hariolatur natum anno Computi hodierni 2368, feria quarta, septima Adar, horis tribus ab orto Sole, auctore Magistro Hija Hispano. Atqui ipsi non negant ab Adam, ad Diluvium, esse annos 1656, quibus deductis de 2368, remanent anni 712, à Diluvio, ad natales Moſis. Sed Moſes natus est anno 718, vi annis igitur peccant *κατὰ περὶ χρονισμὸν*. Rurſus annus 2368 habuit Tifri feria vii, Septembris xxix, cyclo Solis xvi. Neomenia Adar feria vi, Februarii xxiv. Proinde septima Adar fuerit feria quinta, non quarta, ut volebat futilitas Genethliacæ Judaicæ. Atqui Moſes natus est anno Judaico 2187, cujus Tifri feria vii, Septembris xxiiii, cyclo Solis xxviii. Neomenia Adar xviii Februarii, feria prima, neglecta Translationum observatione. proinde septima Adar feria prima, siquidem verum est, quod nobis persuadere conantur Iudæi, Moſem natum esse vii Adar, quod ex Deuteron. xxxi, 2. se hausisse dicunt. Ego verò, qui meus est stupor, nihil tale inde colligere potui. In anno natalium Moſis Iudæi deficiunt à vero annis c lxxxiv *κατὰ περὶ χρονισμὸν*.

Ibid. *Annam genuit Moſem.*] Græci, qui nunquam ponunt post *μ*, scribunt *Αβραμ*. Epiphanius putat esse *Αβραμ*. Propterea patrem Moſis distinguit à Patriarcha, ut illum vocet *τὸ πρῶτον Αβραμ*, hunc autem *τὸ δεύτερον Αβραμ*. De hoc in Canonibus monuimus.

c c c c x i x. *Epidaurns condita.*] Atqui tres sunt. Prima in Parthis, quæ hodie Raguzi, secunda in Laconia. Vulgus Græcorum *μονεμῶσσιαν*, Itali nautæ Maluſiam vocant: quam poëta *ἀμπελόεσσαν* dicit, vini generosissimi feracem, ut etiam ab ea Cretenſe vinum illi certans Maluſia hodie vocetur. Tertia in Argolide vicina Træzeni, Templo Aſculapii nobilis. Tam certum de Argolide intelligendum esse, quam Argi filium Epidaurnum ejus conditorem fuisse. Porro ab initio Argi, ad hunc annum, interſunt anni cxxiv, quod minus remotum est. Vna enim tantum generatione post Argum necessario conditam esse oportet.

c c c c x x x. *Horus annos xxxvi.*] In Græcis Africani λζ.

c c c c x x i. *Quidam scribunt Prometheus.*] Ut hæc ad verbum à Tatiano deſumpta sunt, ita male ad epocham ſuam relata. Sub Triopa enim contigit ſcribit Tatianus, & post eum Clemens: *κατὰ δὲ τὸν ὄμιον Προμηθεὺς καὶ Ἀτλας, ἢ Ἐπιμηθεὺς, καὶ ὁ Διφυῆς Κέρου, καὶ Ἰώ.* Quis tam vetustum Prometheus faciunt, meminerunt cum unum ex Titanibus fuisse.

Ibid. *Io filiam Promethei.*] Ita omnes editiones, & Marianus Scotus, & libri scripti. Sed est error calami. Quia enim Promethei mentio antefacta erat, propterea per incogitantiam Io posita est filia Promethei, quæ erat filia Iasi, de qua sub Cecrope dicitur. Quum enim eam fuisse temporibus Cecropis veteres scripserint, eam una cum Cecrope, de quo hic fit mentio, locum habere putavit Eusebius. Sed aliud agens Promethei, non Iasi filiam dixit. In Etymologico quoque in voce *Βόσσορ* perperam legitur Io Cadmi filia: siue is auctoris, siue librorum error fuit.

c c c c x x v i i i. *Primus regnavit in Theſſalia Hamon.*] D

Vide numerum CCXXIV, & in eum nostra. Recte his temporibus assignatur Theſſalus, peſſime autem Theſſalus Hæmonis pater dicto numero CCXXVI. Nam Hæmon eſt nepos Pelafgi, cujus frater Argus, pater Iaſi, cujus filia Io incidit in hæc tempora. Linea generis: Inachus, Phoroneus, Niobe, Pelafgus, Theſſalus, Hæmon. Aliter Pauſanias Corinthiacis, Argos, Phorbas, Triopas, Iaſus, Io.

CCCXL. Hoc tempore Phorbis Rhodum obtinuit.] Linea generis: Phorbis Rex Argivorum, Triopas, Phorbis cognominis avo, Pellem. Pauſanias Achaicis. Puto nepotem, non avum fuiſſe, qui Rhodum occupavit. Nam certum eſt patrem Triopam fuiſſe unum τὸν Ηλιαδῶν, qui Rhodo potiti ſunt, ut extat apud Diodorum. Quod ſi quis objiciat hunc Triopam alium eſſe ab eo, qui Argis imperavit, reſpondeo, non novum eſſe ὁμωνυμία deceptos ſcriptores geſta inter ſe confundere: ut de Io Inachi, & Iaſi filia contigit. & ſane videtur alius eſſe, de quo Diodorus Siculus libro v. pag. 228. μετὰ τὸ πῶτα Ροδίας γῆς ἀνείσης ὄφεις ὑπερμεγέθης, συνέβη πολλὰς τὸν ἔγχωρίων ὑπὸ τὸν ὄφειν Διφθαλίω. διόπερ εἰ πελειφθέντες ἐπιμύσαν εἰς Ἀῖλον ὄντ' ἐπερωτήσαντας τὸν θεὸν περὶ τῆς τῶν κακῶν ἀπιπλαγῆς. Ἔ δὲ Απύλωνος περὶ σπάζαντος αὐτοῦς πρὸς λαθεῖν φόβαντα μὲν τῶν συνακλαδόντων αὐτῶ, καὶ μὲν τῶν κατωκίων τῶν Ρόδον (ἔτι δὲ μὲν ἔως μὲν Λαπίθης, διέτριβε δὲ περὶ Θεβαλίαν μὲν πλειόνων, ζιτῶν χώραν εἰς κατοικίαν) τῶν δὲ Ροδίων μεταπιμύσαντων αὐτὸν κατὰ τὴν μαντείαν, καὶ μεγαδόντων τὴν χώραν, ὁ μὲν φόβος ἀνείλε ὄφεις, καὶ τὴν νῆσον ἐλθυθερώσας τῆς φόβος κατωκίαν ἐν τῇ Ροδίᾳ. γηρόμυθος δὲ καὶ τ' ἄλλα ἀνῆρ ἀγαθὸς ἔχε πρῶτος ἡρώικας μὲν τὴν πελοπύω. At Hyginus in aſterismo Ophiuchi cum Triopæ filium facit. Cujus verba huic hiftoriæ illuſtrandæ perneceſſaria apponam: Polyzelus autem Rhodius hunc Phorbanta nomine demonſtrat, qui Rhodiis maximo auxilio fuiſſe demonſtrat. Nam quum eorum inſulam ſerpentium multitudine occupatâ cives Ophiuſſam appellaſſent, & in ea multitudine ſerarum Draco fuiſſet ingenti magnitudine, qui plurimos eorum interfeciſſet, & patria denique deſerta carere cœgiſſet, dicitur Phorbis Triopæ filius ex Hycilla Myrmidonis filia natus eo tempeſtate delatus omnes ſeras, & Draconem interfeciſſe: qui quum maxime Apollini dilectus eſſet, locatus inter ſidera dicitur interficiens Draconem laudis & memoriæ cauſa videretur. Itaque Rhodii, quotieſcumque à litore longius prodeunt claſſes, prius ſacrificant Phorbanti adventui, talis ut illis interveniſſe inopinatæ virtutis accidat civibus (ſcientibus), qualis inſcium Phorbanta future laudis ad ſidera gloria pertulit caſus.

Ibid. Phorbis.] Jam diximus non unum fuiſſe, qui hoc nomine vocatus ſit. Fuit enim Phorbis Athenarum rex, Phorbis Lapithæ filius, de quo ſupra ex Diodoro, Phorbis Argi filius, Phorbis Triopæ filius, Phorbis rex Curetum interfecit ab Erecteo. Harpocratio: φορβαντέων. Ὑπερίδης ἐν τῷ κτ' Πατροκλέους ὅτι τὸ Αθήνησι φορβαντέων ὀνομάσθη διὰ φόβαντος βασιλεύσαντος Κρητῶν ἢ ὑπὸ Ἐρεχθίδος ἀναίρεθέντος, δεδήλωκεν Ἀνδρῶν ἐν ὄγδοῃ τὴν συλλογίαν. ἢ τὸν Πρωτόδωτος ἔως ὃ φόβος, κατὰ Φηλιν Ἑλλάνικον ἐν πρώτῳ Αθηίδου.

CCCXLI. Hercules primus fertur Antæum.] Quomodo Hercules in hæc tempora incidere potuerit, non video; quem conſtat Olympicum agonem celebraſſe numero Euſebiano DCCCXV.

CCCXLVII. Trochilus.] Ita Marianus, BON. &

PET. Reliqui omnes, tam PR. quam FR. ridiculam concipiunt lectionem, Tertullianus de ſpectaculis cap. ix. Si vero Trochilus Argivus auctor eſt currus, primo Immoni id opus dedicavit. Ita emendavit ſummus vindex literarum Paulus Leopardus, quum antea Acrochilos legeretur. De hoc Trochilo ſcribit Pauſanias in Atticis, quod propter inimicitias, quas cum Argivo Agnore Triopæ filio gerebat, relictiſ Argis, Eleuſina ſe contulerit, ibique ducta uxore, ex ea duos filios ſuſcepſiſſe, τὸν Εὐθελέα, ἢ τὸν Τροχίλοιο. Vocat autem ἱεροφάντιω, non quod Argis, ſed quod Eleuſine Flamen Dearum fuerit.

Ibid. primus fertur junxiſſe quadrigam.] Theon in Aratum ſcribit τὸν ἡνίοχον ſidus eſſe εἶδον Τροχίλου ἔαρμα πρώτος ζεύξαντος. Hygenus in Aſtronomico vocat Orſilochum. idque videtur deſſe in Panegyrico primo Corippi:

Orſilochum referunt primis junxiſſe quadrigas,
Et currus armiſſe novos, Pelopemque ſecundum
In ſoceri veniſſe necem —

CCCXLI. Hoc tempore Xanthus Triopæ.] Ηλιάδα οἱ πρώτοι Ρόδον κατωκίαντες fuerunt ſeptem fratres, Ορχιου, Κέρκαφου, Μάκαρ, Ακτίς, Τενάγης, Τροπίας, Κάνδαλου. Hi in diverſa loca colonias deduxerunt, Macar in Leſbon. Triopas in Cariam, occupato promontorio, quod ab eo Τροπιον vocatum eſt. Sic alii alio. Hæc omnia contigerunt ſub Cecropo Athenienſium Rege. Auctor Diodorus lib. v. Itaque ſi de hoc Triopæ intelligendum, dupliciter diſſentit à Diodoro auctor, quiſquis fuit ille, unde hauſit hæc Euſebius, primo quod ante Cecropem, deinde quod à Xantho Triopæ filio, quum Macar Triopæ frater Leſbon occupavit. Sed non de hoc Triopæ intelligit, imo de Triopæ Argivo. In eodem libro Diodori: Ξάνθος ὁ Τροπίου τὸν ἄρχεις Πελασγῶν βασιλεύων, ἢ κατὰ τὸν μέρος τὴν Λυκίας χώρας, τὸ μὲν πρῶτον ἐν αὐτῶ κατωκίων ἐβασίλευσε τὸ συνακλαδίων πάντων Πελασγῶν. ὕπερον ἢ περιωθῆς εἰς τὴν Λέſβον ἔσαν ἔρημον, τὴν μὲν χώραν τοῖς λαοῖς ἐμέροσε, τὴν δὲ νῆσον διὰ τὴν κατωκίων αὐτῶ Πελασγῶν ὀνόματι εἰς τὸ πρῶτον καλεῖσθαι Ἰωαν.

CCCCLI. Hoc tempore Cydon.] Secundum Tegeatas Arcadiæ fortalle hoc admitti poſſit, qui Cydona vetuſtiſſimum faciunt, & tres fratres in Cretam veniſſe, Κύδωνα, Αρχίδιον, ſive Καρτέα, καὶ Γόρτυα. à quibus urbes Cretæ dictas fuiſſe. Contra Cretenſes ajunt Cydonem Mercurio & Acallide Minois filia natum, Cortyna autem Rhadamanthyos filium. Itaque melius hæc periocha in tempora Minois conferretur.

CCCCLVIII. Aſyriorum Sparatus.] POST. Sparatus. Excerpta Africani Barbarolatina Spareus. Græca Africani Σπαρθέου.

Ibid. Sicyoniorum XIII Marathus.] Georgius poſt Orthopolim ſubjicit Echyrea, & poſt eum Marathonium. Sed eſt error librarium. Hoc conſtat, qui hic Marathus vocatur, cum Georgio Μαρθόνιον eſſe. In Excerptis Barbarolatinis Africani Marathus, ut hic. Sed is apud Pauſaniam nullus comparet, Orthopolim enim apud eum excipit Coronus, non Marathus.

CCCCLXI. Trigeſimo quinto anno Moysi Cecrops.] Hoc verum eſt, ſi excipias περὶ χρονισμόν annorum xv', de quo toties monui. Sed Georgius inſtat, ut ſolet, durus ſecutor Euſebio, Διαμαρτίνου δὲ ἀληθῆς, inquit, καὶ τῶν λέγων Μωϋſέα καὶ Κέροπα τὸν διφυῆ περὶ εὐπερόν πάντων τὴν πάρος Ἑλλήσι, &c. Item: ἢ μάλιστα Εὐσεβίου Μωϋſέως τὸ κατὰ Εὐδῆ. Et poſt alia: ὡς

ἐκ πάντων δένυον Διμαρτάνειν ἐν τοῖς παλαιῶν Μωϋσέως χρόνοις ἔτεσι τῶν ἑλλήνων Διμαρτάνειν τὸν Εὐπέειον, ὅθεν καὶ τὴν παρ' Αἰγυπτίους τὴν λεγομένην διμαρτάνειον παρενόησε χρονολογίαν, καὶ τὴν παρ' Αἰγυπτίους, &c.

Ibid. *Primum olivæ origo est.*] Plinius post Varroem : Athenis quoque dari traditur olea in certamine edita à Minerva. Sed vulgatissima est historia, Apollodorus : μετὰ δὲ τῶν (Προσδῶνα) ἦκεν Ἀθηνᾶ, καὶ παρηγορήθη τὴν κατὰ τὴν ἑλλάδα Κέκροπος μάρτυρα, ἐξ ὧν τῶν ἐλαίων, ἢ νῦν ἐν τῷ Πανδροσίῳ δένυονται. Eam olivam à Persis incensam eodem die ad duos cubitos repullulasse scribit Pausanias : cui idem honos habebatur, qui Romæ ficui Ruminali.

Ibid. *Athena nuncupata.*] Et hoc quoque nemo negat. Præterea omnes veteres Scriptores sub Cecrope Athenas appellatas fuisse dicunt. Solus Justinus sub Amphictyone, qui est tertius à Cecrope.

Ibid. *Dicitur autem Diphys.*] Tzetzes ex eodem fonte, pagina 19.

Πρῶτος ὁ πάντων Ἀθηναίων ὁ Κέκροψ βασιλεύς
Ὁ πρῶτος ὁ καλεῖται καὶ Διφυῆς τοῦ ὠιδε,
Ἡ ὅτι μέγας ἀνδρῶν δὺς πρὸς μῆκος ἔχεν,
Ἡ ὡς Ἑλλάδος ἑμπρός καὶ Αἰγυπτίας γλώσσας.

Quæ sunt ipsissima verba Eusebii. Eusebiius Ἰλιῶδ. Σ. aliam causam adfert ex Agallia Corcyrensi : τὰς δὲ πόλεις πῶτος τὰς διὰ τὴν Ἀρχαλλίας τις Κερκυραῖος ἀνὴρ Ἀθῶνας φησὶν εἶναι καὶ Ἐλῶσιν, περιέγων ἔτω τὸ αἶος τῶν λόγων. γὰρ καὶ καὶ ὑμνητικὸς ἐν Ἀθῶνας πρῶτον ἀχθῶνα ὑπὸ Κέκροπος, ὅθεν καὶ Διφυῆ τὸν Κέκροπος λέγει ὁ Χάρις φησὶν, διότι τὸ νομίζω ἐκ δὺς φύσεως δι' αὐτὸν ἐπέγνων οἱ ἀνθρώποι τῇ τῶ γὰρ εὐρίσθαι. Idem habes apud Isacium Tzetzen in Lycophronem pag. 24. qui ad hanc rem profert hæc ex Iohanne Antiocheno : Πρῶτον αἱ κατ' Ἑλλάδα γυναικες θηρωδῶς, ὡπερ τὰ ἄλλα, καὶ ὁ κατὰ τὴν ὑμνητικὴν ἐμίνωτο. οἱ γὰρ παῖδες τότε μονοφυῆς ἦσαν. μητέρα γὰρ μόνω, πατέρα δὲ ὅτε ἐπέγνωνται. βασιλεύσας δὲ ὁ Κέκροψ τῆς Ἀθηναίων κατέπαυσε τὴν θηρωδῶς τὴν μίξωσιν, καὶ ἀνδρείον νομίζω ἐπέσχε τὰς γυναικας συνάπτεσθαι. ἐπειδὴ γὰρ ἐκ τότε οἱ παῖδες πατέρα καὶ μητέρα ἐγνώσαν ὅτι αἰτίος τῆς αὐτῶν γνήσεως διὰ τὴν τυχάνοντα φύσιν, διφυῆς καὶ ὁ Κέκροψ ἐπλήθη ὡς τῶν πατέρων αὐτός. Hæc tenet Iohannes Antiochenus. cuius ratio ridicula est. Nam si homines propter copulam fecit διφυῆς, non propterea ipse διφυῆς dici meruit. Sed ille Iohannes Antiochenus accepit à bono scriptore, mirum in Africano, cuius fragmentum extat in quibusdam Cedreni 67. 18. quod consulas licet, & Suidam in voce Προμηθεὺς totidem verbis. Diodorus libro primo ait Peteon patrem Menesthei Ægyptium fuisse, regem Athenarum, & Διφυῆ quoque vocatum, atque adeo ut sit idem cum Cecrope, nihil illi defuisse præter nominis communionem. Verba adferam : Τὸν γὰρ Πέτιον (Πετῶ) τὴν πατέρα Μενεσθεὺς τὴν Σαρτευσίαν ἐς Τροίαν Φανερώς Αἰγυπτίον ὑπάρξαντα τυχὸν ὑπερὸν Ἀθηναίων πολιτείας τὴν βασιλείαν. διφυῆς δὲ αὐτὸν γενούσης, ὅτι μὲν Ἀθηναίους μὴ δύνασθαι κατὰ τὴν ἰδίαν ὑπέσταντο ἀποδῆναι πρὸς τὴν φύσιν τῆς αἰτίας αἰτίας, ἐν μέσῳ κειμένης πᾶσιν, ὅτι δὺς πολιτεῶν μεταρῶν, ἑλλήνων καὶ βαρβάρων, διφυῆς ἀνομάσθη, τὸ μὲν ἔχων μέρη θηρίων, τὸ δὲ ἀνθρώπων. Sed hallucinatio

est, cuiusmodi non paucas in tanto scriptoreprehendimus. Hoc enim ad Cecropeum pertinet, non ad Peteon, quem certum est ab Ægeio Athenis pulsum in Phocide consensisse.

Ibid. *Primum Cecrops bovem immolans Iovem appellavit.*] Jovem quidem appellasse concedit Pausanias : bovem immolasse negat : imo animalium victimas abdicasse. Ita scribit in Arcadicis : Δοκῶ ἐγὼς Κέκροπος ἡλιείαν τῶ βασιλεύσιν Ἀθῆναιων καὶ Λυκάωνι εἶναι τὴν αὐτῶν, σφῆρα δὲ ἐξ ὁμοίως σφῆρας ἐς τὸ θεῖον περιέπαται. οἱ μὲν γὰρ διὰ τὴν ἀνομάσθη ὑπᾶν προδοῦν, καὶ ὁπόσοι ἐχθρὸν ψυχῶν, τῶν μὲν ἡζῶσιν ἔδεν ἔδωκεν. πέμματα δὲ ἐπὶ χάριτα ὅτι τὸ βασιλεὺς καθήρκεν, ἀπελάνας καλεῖσιν ἐπὶ καὶ ἐς ἡμᾶς Ἀθῆναιων.

Ibidem. *Iovem appellavit.*] Si credimus Athanasio, primus hoc fecerit Theseus, qui non solum Jovem, sed & alios Deos appellari primus omnium sanxit, oratione contra gentes : καὶ γὰρ οἱ πάλα παρ' Ἑλλησι Διθεοσημνοὶ θεοὶ Ζεὺς καὶ Προσδῶν, καὶ Ἀπόλλων, καὶ Ἡρακλῆς, καὶ Ἑρμῆς, καὶ ἐν θηλείαις θεῶν, καὶ Ἀθήνη, καὶ Ἀθῆνᾶ, καὶ Ἀρτεμις τὴν Ἐστίας τῶν πατέρων τοῖς Ἑλλήσιν ἰσοσημνῶς διασφαλῶς ἐκρίθησαν λέγεσθαι θεοί. Sed melius in Theologicis Athanasio assentiar, quam in his.

cccc lxxvi. *Moses Ægyptum derelinquens in eremo pharaonis habitavit.*] Ex Iosepho pag. 52. in fine, καὶ τὸ ὄδον φαραωνίου, ποιεῖται Διὰ τῆς ἐρήμου τὴν ἄραβον. Totam fabulam pete ex eodem, qui protectionis Moïsi in Arabiam fabulosam causam, non eam, quam Scriptura indicat, profert.

ccclxix. *Aencheres.*] Eusebius ad verbum Dynastias ab Africano acceptas nulla necessitate alia concisius truncavit, quam ut tempora rerum Ægyptiacarum ad rationes suas accommodaret. Itaque ab hac Dynastia xviii, ad illos reges, quos Iosephus ex Manethone refert, defultor transit. Iosephus enim post Oron ponit Ἀνερχεῖν τὴν ὄρεθ θουατῶν, quem regnaverit annis xii, mense uno. Eusebius tot dem annos attribuit : & virum, non feminam putasse videtur. Iosepho est Ἀνερχεῖς τότε (id est ὄρεθ) θουατῶν. Quam autem tam Africanus, quam Iosephus se à Manethone hos reges, & eorum tempora accepisse profiteantur ; non dubium est, quin ex diversis Manethonis locis illa hauserint : cuius rei fidem fecerit, quod reges & anni, quos in xviii Dynastia collocat Africanus, alii omnino sint ab iis, quos Iosephus ponit post Oron. Ita Eusebio nulla religio fuit hæc contaminare, ut eo tempora regum Ægypti deduceret, ubi cum ejus rationibus paria facerent. Scito igitur Ἀνερχεῖν feminam, non virum fuisse.

cccc lxxvi. *qui molulatum est inter se concinentem in arvis salationem.*] τὴν ἐνρυθμὸν ὄρχησιν. quod pertinet ad illud, quod in Catullo annotavimus περὶ κορυθαυλιασμοῦ, qui morbus putabatur à Corybanti-bus immitti, de quo præter ea, quæ ibi ex Platone adduximus, præclare Origenes lib. 111 in Celsum : cuius hæc verba : ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων λέγει, ὅτι τοῦ πηλαγῶ λόγῳ ἀνακρίσματα συσπλάττοντες, τῶν ποικίλων ἀνακρίσμων καὶ ἀνακρίσμων ὅτι ἀνθρώπων, ὡς οἱ ὅτι κορυθαυλιασμοῦ περιβεβῆσθαι. Nam Arctæus libro primo περὶ χρονίων παθῶν ait quendam esse morbum ἐπιλήθεις, eoque laborantes ἐγείρεσθαι αὐτῶν καὶ θυμῶν, idem dicens, quod Origenes. Quam hoc in Commentariolo nostro Catullo

liano legisset Hieronymus Mercurialis Medicus celebris, sed, quod sine ulla contumelia dictum velim, homo Φιλαυπόλιος, tanquam ejus possessionem invasissem, dolorem suum ac zelotypiam dissimulare non potuit, quod se, qui omnia scire profitetur, homo αινιάτης medicum tanti nominis docuissim, quid esset apud Catullum, *Solere imaginofum*: & quia negare non audet, recte id à nobis interpretatum, quod ne per somnium quidem illi in mentem venerat, tamen aliquid quærit, quo inscitiam nostram traducat. Quum omnia fecit, tandem eo venit, ut dicat, me negare illius morbi cognitionem, aut mentionem apud veteres medicos extare. Non satis fuit illi zelotypum se probare, nisi & calumniatorem ostenderet. Vbi hoc ego unquam dixi, medicis hunc morbum ignotum esse? ostendat, ubi ulla hujus tam manifestæ calumniæ in meis scriptis extet aut expressa nota, aut levis suspitio. Ego negarem hunc morbum medicis ignotum fuisse, qui scripsi veteres ejus meminisse? Hæc profecto pugnantia. Si ipse Latine intelligit, ego κερυβαιασμῶς nomen in hac significatione apud medicos veteres extare negavi, atque adeo nego, pernego. Et tamen homo Φιλαλήτης quum super hoc reprehensionem suam instituit, ait nos perperam id negasse, quum ipsemet, inquit, libro 111 lectionum ex Aretæo dicat se ostendisse Corybantas esse inter genera insanix. Vbi primum calidissimum est mendacium. Nam neque ipse tale quid libro tertio prodidit, aut ullorum Corybantum mentionem fecit, neque usquam apud Aretæum κερυβαιασμῶς nomen extat, quamquam morbum describit. Deinde inscitia maxima est, homines κερυβαιῶντας κορύβαιτας dictos putare. inscitia, inquam, Græcisim, cujusmodi magna in omnibus ejus scriptis apparet. Nam qui dicitur κορύβας, non potest dici κερυβαιῶν, quum alterum sit imitatio rei, alterum res ipsa. Si dicerem Sullam dictatorem tyrannidem appetentem sullaturire, quod verbum extat apud Ciceronem, non magis Criticorum dentes effugerem, quam nunc effugi medici latratus propter significationem imaginofam à me primum proditam. Vides vanitatem: vides inscitiam. Deinde cujusmodi sunt, quæ deblaterat de genere morbi, quasi nostra interest omnes insanix species adferre, quum illa in Catullum commentaremur. Quanti vero est illud, quod adjicit: *Fallitur Scaliger, qui Corybantiasimum putat esse ἀργυπνον κῶμα*. Vbinam ego istius ἀργυπνον κῶματος mentionem feci? Ego dixi patentibus oculis admire, κερυβαιῶν à Græcis dici, idque eo pertinere, quod phreneticis multis id contingat: phrenetici autem quidam aut sunt κορυβαιῶντες, aut proximi illis. Tanti erat zelotypia, ut damno existimationis illi constaret. Itaque totum illud caput est præconium zelotypiæ Hieronymi Mercurialis, quo capite nihil vanius, nihil calumniosius excogitari potest. Æquos lectores judices fero. Neque id, quod in sequenti capite vomuit, ab æquiore animo, aut meliore judicio profectum. Audi, lector, & rogam compone. *Non minus etiam à vero scopo aberravit, quum apud Ovidium aquam sumere, esse vinam capere, & nescio quis alius docens, quasi de novo quodam invento magis gloriatur. Mene gloriari? Hæc profecto vis est. Egone ex Scaligero Mercurialis factus sum? Non est nostrum de nugis gloriari. Hoc relinquimus hominibus futilibus, vanis, & Φιλαύτοις, qui trivialibus escis convivium sua instrunt, Variarum lectionum συνδαΐοληγοράφοις. Si ullum vestigium gloriationis extat in iis, quæ de aqua fumen-*

me concinnare vult, futilissimus, nugacissimus, & nulli pretii sim. Itaque jam obtunso ore terga dedit calumnia. Ad interpretationem veniamus. Primum nos doccat, quid sit *vinam capere*. Nam hoc non est Latinum, nisi de myrotheccis Mercurialis. *Scaliger ignoravit metretices post initam Venerem loculos aqua colluere*. Quid sit *inire Venerem*, ipse me docebit, quum ad hæc respondebit. loculos autem colluere an possint, ipse viderit, qui medicus est; siquidem scit distinguere vestibulum ab interioribus ædium. Denique vult nos ignorasse, quæ ante hos quadraginta quinque annos adolescentem didicimus ex Paulo Manutio; & quæ nos non ignorasse statim in fine illius annotationis diximus, quum illud Ovidianum aliter, ac Paulus Manutius accepit, interpretaremur:

Dedecus hoc sumpta dissimulavit aqua.

Itaque in eandem sententiam ab eodem Poëta dictum interpretatur illud:

*Scilicet obstabit custos, ne scribere possis,
Sumenda detur quum tibi tempus aquæ.*

Atque est ironia. Quasi vero, inquit, non possis fallere custodem, & prætextu vesicæ levandæ ire ad feculentum, ut intra hoc tempus epistolum scribas, de condicendo tempore. Oro te, Hieronyme Mercurialis, quem locum habet hic lotio illa, post *initam*, ut tu nove loqueris, *venerem*? Nam nondum convenerunt, quum proculus sit domi suæ, illa à custode aut janitore intus observetur in ædibus suis. Illa ne surmeret aquam ad eluendos, ut tu loqueris, illos loculos, à quibus ille amatolus tam remotus est, cui illa per epistolam veneris incundæ (libenter utor tuo lepidi loquendi genere) tempus condicere debet? Ante coitum, ante denique quam illa ei condicat, ea lotione utetur? Denique Scaliger peccavit, quod non utatur lotura ante *initam* venerem, quæ tamen non adhibetur nisi post coitum. Quid pluribus opus? Petronius *petere aquam* dixit, pro eo quod est vesicam exonerare. Et tamen in Ovidio hoc verum non est, quia ubi primum Mercurialis à Paulo Manutio & aliis monitus fuit illius moris, ad hunc morem potius illius distichi mentem obtorto collo, invita Minerva pertraxerit. Quot sunt in illis Variis Lectionibus sutilia, levia, imo istis leviora? ut quod *πρὸς ποδὸς τῆς κορύβας* dixit. Quæ deliria, quæ somnia protulit? De vite Theriaca contra Muretum? Theriaca est genus vitis; ergo Theriacam bibere recte dicitur: & Latine. Apud Columellam Biturica vitis est. Bituricam bibere ideo dicitur pro vino Biturigum Vibiscorum? Ut concedamus verum esse & Latinum, quid hoc ad mentem Varronis apud Nonium, in quibus hæc somniabat Victorius, sed non in bicipiti Parnasso? Longius digressus sum, benevole lector, dum hominis ad reprehendendum non satis sobrii calumniam à nobis amolimus. Tu patere æquo animo nos hæc momenta tibi & Eusebio nostro suffurari. Nam quæ homo in suo Agonistico, & in illis Lectionibus aut perperam alios reprehendendo, aut veterum locos explicando prudens imprudens effudit, suum tempus, suum locum, & otium postulant.

Ibid. *Curetes & Corybantæ*] In Græcis: Οἱ δὲ ποδὸς τῆς Κορητίας, νῦν Ακαρνανίας Κορητες ἢ Κορύβαιτες. Quod quare præterniserit, vel potius neglexerit, Hieronymus, causam comminisci non possum. Certe prætercunda non erant. Ex Strabone discere poteris Curetas, qui trās Acheloum habitabāt, Ακαρνανίας dictos fuisse. Ideo non mirum Acarnaniam Curetiam dictā prius fuisse. Locus Strabonis extat libro 2. Pausanias quoque Κορητίδα, quæ postea Acarnania, dictam

diētam fuisse perhibet. Idem quoque Plinius memoriam prodidit.

CCCLXXII. *Chaldaei contra Phœnices dimicant.*] Χαλδαῖοι κατὰ φοινίκων ἐσετάσσων. Chaldaei in Phœnices expeditionem susceperunt. Historia nobis ignota à studiosis fortasse eruetur. Istud tempus congruit anno ultimo Lamprais XXIII Assyriorum Regis: ut inde colligi possit Assyriorum jugum à Chaldaeis multo tempore ante initium Nabonassari excultum fuisse.

CCCLXXIII. *Musici Euctæi.*] Hic joculariter omnes PR. depravati sunt. FR. *Eutæi.* BONG. *Euthei.* PET. *Euthei.* quod propius abest à vera lectione *Euctæi*. Sed quis sit iste Euctæus, quis pater Musicus, quæ Nympha ἀνώνουμ, quærat: Omnia mihi suspecta. In Editionibus ineptissime, *Musici Erethæi filius.*

CCCLXXIX. *Deorum judicium.*] Cecropem arbitrum in hoc judicio fuisse negat Apollodorus: ἡρωίδης δὲ ἐξ ἑρδὸς ἀμφὸν περὶ τῆς χώρας, Αθλιῶν ἢ Ποσειδῶνα διαλύσις Ζεὺς κρητὸς ἔδωκεν, ἔχ', ὡς εἶπὸν Ἴνες, Κέκροπα, καὶ Κραναὸν, ἔδδ' Ἐρεχθέα, θεὸς δὲ δλώδεκα. ἢ τῶν διαζόντων ἢ χώρα τῆς Αθλιῶς ἐκρίθη.

CCCLXXXI. *Aegyptiorum Achorris.*] In Græcis prioris libri Αθωρις. Possimus cum Euripide dicere, ἀνω πᾶρων παγὰ. Iterum revertitur ad XVIIII Dynastian. & uno verbo dicam, neq; nominibus regum, neque annis, neque successioni ratio constat. Ipse omnia hæc commentus est. quod & conqueritur Georgius. Nam quis tam alienus à vero, ut hac in parte ei faveat?

Ibid. *anm. VII.*] In Græcis prioris libri, ἔτη λθ'. falso.

Ibidem. *Io Iasi filia.*] Ita liber PET. & BONG. Reliqui omnes *Inachifilia.* Marianus quoque recte habet *Iasi.* At Græca retinent *Ἰνάχσ*, quod non mediocriter miramur, nisi Georgii sit παρεγχείρημα. quod non dubito. De hac Io Iasi filia jam diximus. Eam δώπερον Ἰὼ vocat Eusebius, ut distinguatur ab altera Inachi filia numero DXXXIV, in Græcis. Stephanus ait τὸ Ἀργεῖον Ἰασον cognominatum ἀπὸ Ἰάσσο ἔκαστ' ἑνὸς πατρὸς Ἰῶς. alibi Ἰαστὸν τὸ Ἀργεῖον, ἢ Ἰάσοιοι οἱ καπικόντες.

Ibid. *qui in bovem conversi.*] Huc faciunt pene ad verbum quæ scribit Eriphanus: ἦν δὲ κατ' ἐκείνο κρηρὸν Ἰναχος παρ' Ἑλλησι γνωρίζομεν, ἔς τὴν Ἰῶν ἢ ἢ Ἀτθίς καλεῖται, δι' ἧν ἢ ἢ Ἀτθική, ἢ ἢ καὶ ὁ Βάσωρο, ἔς ἐπώνυμος πόλις Βάσωρος ἐν τῷ Εὐζείνῳ Πόντῳ καλεῖται. καλεῖται δὲ αὐτὴν Αἰγυπιοὶ Ἰασον, ἧν καὶ ὡς θεὸν προσκυνοῦσιν. ὁμώνυμος ἢ τῆτῳ ἢ πᾶμός ἐστιν ὁ Ἰναχος ἔτῳ καλεῖται. Quæ omnino ipsa Eusebii verba sunt, quibus de suo duo nova adjecit, Ἰὼν vocatam esse Ἀτθίδα, quum tamen Ἀτθίς Κραναῖ ἢ Πεδιάδου filia fuerit. Deinde illud quoque innovavit, quod infra adjecit, Inachum postea Ἀπν vocatum fuisse, quum constet diversos fuisse. Alibi quoque legitur τὴν Ἰὼν ἀπὸ τῆς Ἰέναι dictam, quod totum orbem peragraverit. Inde Clementi Alexandrino περὶ οδοῦ Σατωτικῆ, id est, πλάνη Ἰσακῆ. Nam Σάωτις est Ἰσις, sive Ἰὼ, & περὶ οδοῦ est πλάνη. unde περὶ οδοῦ Πέτρου, peregrinatio Petri. Maximinus in Diatagmatein Christianos apud Eusebium Histor. Eccles. libro IX, pag. 102. τῆς τυφλῆς ἐκείνης πλάνης ἢ περὶ οδοῦ παντὶ παρὶν δόξοντες. Meminimus etiam de hoc alibi à nobis aliquid dictum. Quod au-

tem Eusebius tam longo intervallo post Inachum hic mentionem de Io iteraverit, causam ipse patefecit: quum hanc non Inachi, sed Iasi filiam dicat. At Apollodorus unam tantum fuisse putat: Ἀργεῖ ἢ ἢ Ἰσμήνης τῆς Ἀσωπὸς πάς Ἰασος, ἔς Φασιν Ἰὼν ἢ ἢ. Κάσσο δὲ ὁ συγγραφεὺς πρὸς ἑρηνικὰ ἀγνοήματα, ἢ πολλοὶ τῶν τετρακτῶν Ἰνάχσ τὴν Ἰὼν λέγουσιν. Ησίοδου δὲ ἢ ἢ Ἀκασίλαος Περὶ Ἰῶν Φασιν εἶπαι. Sed recte Eusebius aliam facit, ut & Pausanias Corinthiacis: Ἰὼν μὲν ἐν Ἰάσσο τὴν Ἰέναι, εἶτε ὡς Ἡρόδοτος ἔγραψεν, εἶτε, κατὰ λέγουσιν οἱ Ἕλληνες, εἰς Αἰγυπτὸν ἀφικνεῖται.

Ibid. *qua nuptia postea Telegono.*] Apollodorus, unde accepit Eusebius, κατὰ Ἐπιφάνειον εὐρῶσαι, εἰς Αἰγυπτὸν ἐλθῶσαι ἐγαμήθη Τηλεγόνα τῷ βασιλευμένῳ τότε Αἰγυπτιῶν. Sed dissentit ab auctore suo, quod ex Telegono Epaphum genuisse perhibet, quem Jovis omnes & Ius filium dicunt, non Telegoni & Ius. An iste sit idem cum eo, quem Protei filium facit Apollodorus, haud temere dixerim. Quædam justa suspicio est, quia Proteus regnavit in Ægypto. Sed tempora non conveniunt. Infra numero DXXI Telegonus Ori Paltoris filius regnavit in Ægypto.

CCCLXXXVI. *Cecrops in Eubœa Athenas.*] Imo Diades Abantis Alconis & Arethusa frater has Athenas condidit, non Cecrops. unde volunt Διάδας cognominatas, ut ab Athenis Atticis distinguerentur. Alioquin Κεκροπίδες cognominatæ fuissent, si verum erat, quod hic dicitur. Ludovicus Vives vir apprime eruditus in IX caput lib. XVIIII Augustini de Civit. scribit has Athenas Chaldas vocatas fuisse. Sed aut vitium ejus Commentario à Typographis oblatum est, aut in vitiosos Eusebii codices ipse incidit. quod vero propius est.

Ibid. *quas & Diades.*] Quarum cives dicuntur Διαδέες. In nummo Domitiani: ΔΙΑΔΕΩΝ ΝΕΟΚΟΡΩΝ. obscure autem dixit, *quas & Diades.* vertendum erat *quæ & Diades.*

Ibid. *quam urbem Euboici.*] Εὐβοῖες, Euboenses. Nam Εὐβοῖκος aliud est. Est enim κλητικόν, non ἐθνικόν.

Ibid. *Orchomenon.*] Hallucinatio ab homonymia. Ἀθῆναι Εὐβοικῆς cognomento Διαδέες. Ἀθῆναι vero Βοιωταί, aut Βοιωτικῆς alio nomine Ὀρχομενῶς dictæ. De his Stephanus: ἐκλήθη δὲ ἢ πόλις, ὡς πινες μὲν Φασιν, Ἀθῆναι, ἄλλοι δὲ, Ὀρχομενῶς, ὡς οἱ Βοιωταί. quæ sunt ipsa verba Eusebii, sed alio detorta, qui Athenas Bœoticas ab Euboicis non distinguit. Aliquot numerat Stephanus, quem vise. Porro si verum erat à conditore Diante Athenas cognominatas fuisse, non Διαδέες dictas oportuit, sed Διαυτίδας. Hoc enim omnino exigit analogia. Ego non dubito à promontorio Eubœæ, ad quod sitæ erant, dictas, cui nomen Δίων, & ei cognomen oppidum apud Homerum Διέτι' αὐτὸν πολίεθρον: ut ab alterutro Διαδέες dictæ sint: & propterea primam produci: quod non fuerit, si ἀπὸ τῆς Διαυτίδας cognominatæ fuissent. Quare in vita Arati ita legimus, sed prius fecidissimis mendis sublati: ἢ πάλιν Ἀθῆναι μὲν εἰσι τῆς Ἀτθικῆς, εἰσι δὲ ἢ τῆς Εὐβοίας Αθλιῶν Διαδέες, ὡν μένη ἐν Γλαυκίῳ Ποντίῳ Αἰγυλῶς. Κατὰ τὴν Ἀθῆνας Διαδέας παρεκπερῶν, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς ἐν τῇ Ἀτθικῇ οἱ πολῖται Ἀθηναῖοι. ἀπὸ δὲ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ, Αθλιῶν λέγονται. Hæc vitiosissime excusa sunt. Vides primam in nomine Διαδέας produci, quæ in Δίας corripitur. At promontorii prior

ſyllaba circumflexa, Διον. unde non dubitamus dictas. Itaque Stephanus mutavit ſententiam in Δία. τὸ ἐθνικὸν Διεύς. καὶ τὸ θηλυκὸν Διάς. ὅθεν καὶ Διάδες Ἀθηναί. Jam non Διὸς Δίαται, ut antea, quod abſurdum erat: ſed Διὸς Διάς. Sed ubi eſt illa Δία, quæ Athenis Diadibus cognomen fecit? Eſt Ευβοίας tertio loco poſita à Stephano. Ab ea igitur, aut à Dio promontorio, Διάδες Αθλιῶαι dictæ. Rurſus in Διον mutat ſententiam, ab eo & Διάδας Αθλιῶαι dictas eſſe ſciſcit, ut & nos.

CCCLXXXVIII. Sicyoniorum XIV Marathus.] Georgio Μαράθιος. De eſt in Excerptis Barbarolatinis Africani, neque agnoſcitur à Pauſania.

Ibid. Cenchres ann. xviii.] In Græcis prioris libri ἐτη 15.

CCCLXXC. Diluvium.] Hæc omnia totidem verbis Tatianus ſub Crotopo, non ſub Triopa contigiſſe ſcribit: καὶ δὲ Κρισηπὼν ἢ Ἰππὶ φαέθου ἐκπύρωσις, καὶ ἢ ἐπὶ Δουκαλίων ἐπιμυρία. Idem Clemens, ſed de tempore παραπλογῆ, quum ab Exodo, ad hæc geſta, interjicit generationes xl, hoc eſt annos mccc amplius. quod eſt portentofum. Ἀπὸ δὲ τῆς Μαυρῆως στρατηγίας ἐν Ἰνάχ, ἐπὶ τὸν Δουκαλίων κατακλυσμὸν (τὴν δευτέραν λέγω ἐπιμυρίαν) καὶ Ἰππὶ τὸν φαέθου ἐπιμυριῶν, ἢ δὴ συμβαίνει καὶ Κροτωπὼν, γυναιὶ ποσαρέκων δριδμυρῆ. Sed quum hunc locum Eufebii in animo haberet Paulus Oroſius, Diluvium ſub Amphictyone rege Athenienſium, non ſub Cecrope, contigiſſe refert libro primo cap. ix. Anno dcccx ante Urbem conditam Amphictyon Athenis tertius à Cecrope regnavit, cujus temporibus æquarum illuvies majorem partem populorum Theſſaliam abſumpſit, paucis per refugia montium liberatis, maxime in monte Parniſſo, in cujus circuitu Deucalion tunc regno potiebatur. Confundit geſtum numeri cccclxvi cum hoc. Sed neutro modo procedit tempus annorum dcccx ante Urbem conditam: ut taceam de rege Amphictyone. Nam annus dcccx ante Urbem conditam, congruit numero Eufebiano ccccliiii, quo tempore nullus erat rex Athenienſium. Amphictyon vero iuivit regnum Athenarum numero dxxix, annis ante Urbem conditam dcccxlv, non dcccx, ut ipſe vult.

Ibidem. Diluvium, quod ſub Deucalione.] Auguſtinus lib. xviii, cap. x. His temporibus, ut Varro ſcribit, regnante Athenienſibus Cranio ſucceſſore Cecropis, ut autem noſtri, Eufebius & Hieronymus, adhuc eodem Cecrope permanente, Diluvium fuit, quod appellatum eſt Deucalionis, eo quod ipſe regnabat in eorum terrarum partibus ubi maxime factum eſt. Hoc autem Diluvium nequaquam ad Aegyptum, neque ejus vicinia pervenit. Ultima verba explicantur illis Græcis, quæ produximus numero cclxi. Τότες ἐκατακλυσμός ἐπὶ Δουκαλίων διηλοτόπι διοκῆσι μεμνηοῦς καὶ Αἰγυπτιοὶ Φάσκοις τὴν χώραν ἀπάν μη κατακλυῖσθαι. Vide reliqua. Tria enim Diluvia numerantur, primum ſub Ogyge, ſecundum ſub Deucalione, tertium ſub Dardano. quæ ſingulatim deſcribit Nonnus libro tertio his ſtreperis verſiculis:

Πρώτη γὰρ κελάδει ἐπὶ ῥήθη νιφετοῖς
 Αἰγυγὸς ἠλιβάταιο δι' ὕδατος αἰθέρα τέμνων,
 Χθὼν ὅτε κευθερῶ πασα καταρρύψης, ἀκρα ἢ πέτρης
 Θεοσκαλίδος κευάλυπτο, καὶ ὑπόθι Γυθίας ἀκρη
 Αἰγυγνεφῆς νιφεοῦνι ῥόθῳ κυμαίνετ' πέτρῃ,
 Δεύτερος ὄμβρος ἔλω, ὅτε κυκλάδος ἀντοξα γαίης
 Κεῦματι Βυοσῆνι κατέκρυφε δύστηφον ὕδαρ,

Δουκαλίων ὅτε μὲν ὄμβρος ἦλκε Πύρρη
 Ὀλλυμύων μερόπων ἐνὶ λάρακι κελάδει τέμνων
 Χεῦμα πηλινδίνητον ἀτεκμάρτε νιφετοῖο
 Ἡερὸς ὕδατέντ' ἔλιξ πρὸ μύθεο ναύτης.
 Καὶ τρίτος Διὸς ὄμβρος, ὅτε χθωνὸς ἐκλυσεν ἔδρη
 Καὶ σκοπέλης ἐκρυψεν. Αθωιάδος δὲ, καὶ αὐτῆς
 Αβροχα Σιθονίης ἐκαλύπτετο νῶτα Κολώνης.
 Τῆς πρώτης τότε χεῦμα διαχίζων νιφετοῖο
 Δάρδανος δ' ἄρχαίης ἐπέθεται γέειτον ἴδης.

Ibidem. & incendium, quod ſub Phaetonte factum eſt.] Mirum res tam contrarias, diluvium & incendium, ſub idem tempus concurriffe. Deinde quum ab Eufebio hæc conjiciantur in Cecropis regnum, de Phaetonte omnino procedere non poteſt, qui fuit quintus à Cecrope ſecundum Apollodorum. Cecrops, Herſe, Cephalus, Tithonus, Phaeton. Ovidius Solis & Clymenes filium dicit. Veteres, in quibus Cenſorius, ſcribunt poſt immanem periodum annorum mundum exaquerſcere, & poſt aliam totidem annorum exigneſcere. Non igitur in idem tempus concurrere poſſunt κατακλυσμοί, καὶ ἐπιμυριῶν, ut poſt alios ſcribit Eufebius noſter.

Ibid. in Aethiopia.] Ita diverſe hanc fabulam vexant. Tamen Eridanus, in quem Phaeton cecidit, longe ab Aethiopia. Aegyptii vero quotannis rubrica greges, armenta, arbores inficiebant incunte vere, idque ſe ideo facere teſtabantur, quod vere novo ignis totum orbem deſtaſſet ſit: Epiphanius 23: ἀλλὰ τὸ περὶ ταυτέων ἐν τῇ Αἰγυπτιῶν χώρῃ ἐπὶ πύρρι Αἰγυπτιοῖς τυγακῆν ἀδελμῆν ἢ ἀδελφὸς καὶ πῶς εἰδωλολάτρεις. ἐν γὰρ τῷ καιρῷ, ὅτε τὸ πάρα ἐγγύετ' ἐκείνης, (ἀρχὴ δὲ αὐτῆς γίνετ' ἔαρως, ὅτε ἡ πρώτη ἡμέρα,) ἐκμίλιπτος λαμδάνου πάντες Αἰγυπτιοὶ καὶ ἀγνοσίαν, καὶ χεῖροι μὲν τὰ περὶ βαλῶν, χεῖροι δὲ καὶ τὰ δένδρα καὶ τὰς σικκῆς καὶ τὰ ἄλλα, φημίζοντες, καὶ λέγοντες, ὅτι, φασι, τὸ πῦρ ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρῃ κατέφλεξε πῆτε τὴν αἰκαμυρῶν. τὸ δὲ ἄξιμα τὸ πυρῶπὸν ἀλεξιπύρον ἐπὶ τῆς ποταμῆς πηλῆς καὶ τῆς αἰκαμυρῆς.

Ibid. & multa peſtilentie locales.] Paulus Oroſius poſt ea, quæ de Diluvio: Tunc etiam in Aethiopia peſtes plurimas diroſque morbos pene uſque ad deſolationem exaſtuſſe Phito teſtis eſt.

Ibid. ut Plato memorat.] In Timæo: τὸ δὲ τότε αἴτιον τούτου. πολλὰ καὶ κατὰ Φηραὶ γαζόναζεν ἀνθρώπων καὶ ἔσσην πυρὶ καὶ ὕδατι μέγιστη, μυρίοις ἢ ἄλλοις ἔπειτα βραχυτέροι. τὸ γὰρ ἐν περὶ ὑμῶν λεγόμενον, ὡς ποτε φαέθων ἦλκε πᾶς, &c.

CCCLXXVI. à Deucalionis Hellene.] Vide Notam ad cccxxvi.

Ibid. Et Acta Attica vocata.] Ἀπὸ τῆς Ατθίδος τῆς Κεραναῶ. Quare ſub Cranio hæc notanda erant.

Ibid. Corinthus condita eſt.] Si verum eſt, quod refert Apollodorus, immanis περὶ ἀνθρωπίνου commiſſus fuerit. Nam ſcribit Ephyran à Sifypho conditam fuiſſe: Sifyphus vero duabus generationibus tantum Trojana tempora antecedit, puta ſexaginta, aut ſeptuaginta annis, circiter numerum dclx plus minus. Si igitur conditor Ephyra in illa tempora incidit, longe inferiorem tempore eſſe oportet Corinthum, à quo Corinthus tranſnominata. Corinthii ſoli, ut notat Pauſanias, origine urbem ſuam ἐπιφάραζοντες Corinthum Iovis filium fuiſſe dicunt: quum tamen ejus genus & origo ignoretur. Vide proverbium Διὸς κεραυνὸς apud Pindari Scholiaſten. Velleius perhibet Aletem Corinthi conditorem eſſe. Sed nugatur.

Ibid. *Corinthus condita est.*] Hæc ad verbum, ut solet, ex Hieronymo transferens Isidorus plus dicit: *Hoc tempore in Græcia Corinthus condita, ibique pictura ars à Cleante reperta est.* Sed neque ullus scriptus, neque editus codex illa postrema agnoscit, & sunt à Plinio, lib. xxxiv, cap. iii. de quo etiam Strabo lib. viii.

Ibid. *Apollinis Delii templum.*] Præter Græca Eusebii extat & fragmentum apud Cedrenum 67, 16. *Ἐπὶ τῆς (Κέκροπος) τὸ ἐν Δήλῳ ἱερὸν Ἀπόλλωνος Ἐρηχθῶνος ἐκέρχθη ἱερὸς Κέκροπος ἰδρωθῆ.* Quod Delos ab Erychthone occupata sit, meminit etiam Athenæus lib. ix. *ὡς κατέσχεν Ερυσίχθων Δῆλον πλὴν νήσον.*

ccccxcviii. *Hercules cognomento Desfanaus.*] In Græcis pro Desfanaus *Διδάδας*. Unde tanta discrepantia, causam non discipio. Neuter mihi notus. Deinde Hercules *Μέλκαρτος* Phœnicibus dicebatur, teste Philone Bybliensi, non Diodas. Quare hoc valde suspectum mihi. Pro Dasfanaus, Lud. Vives legit Delphinus lib. xviii, cap. xii. de Civit.

Ibid. *A Cappadocibus & Eliensibus.*] Quid Phœnicibus cum Cappadocibus? aut quis cultum illius Herculis ex Phœnice in Cappadociam transtulit?

„Ibid. *Et Eliensibus.*] An isti Elienses in Mesopotamia, „ut Sex. Aurelio: *Nocturna vero Eliensi ad Singaram pugna.* „Omnia quidē mihi incomperta. Non magis mihi noti isti Elienses, quam Hercules Desfanaus, aut Dofenaus, ut habet Marianus, aut Desfanaus, ut alii codices. In Græcis pro Elienses, est *Ιλιέων*, qui sunt Trojani. Apud Helychium legimus, *Δορσάνης, Ηρακλῆς παρ' Ἰνδοῖς.* Sane Dorfanes proxime abest à Dofenaus, quod legitur apud Marianum. Sed meliores codices scripti habent Desfanaus, & Indi non sunt Ilienses, aut Cappadoces, & controversia non tollitur varietatis, quod *Διδάδας* in Græcis, in Latinis Desfanaus legitur.

DI. *Hoc tempore Areopagus nomen judicii constitutus.*] Manca & obscura interpretatio. Græca: *Ἀρειὸς πάγος ἐκλήθη, ἢ δικαστήριον κατέστη.* *Areopago nomen impositum est, & judiciorum locus constitutus.* Vide Augustin. lib. xviii, cap. x. Sed ipse *Ἀρειὸν πάγον* Martis pagum interpretatur. Atqui *πάγος* non est Latinorum pagus, sed rupes. ut apud Æschylum -- *τῷδ' ἀπὸν θρόνω πάγω: huic inhumano saxo.* Quemadmodum enim Romæ Tarpeium Saxum, ita Athenis *Ἀρειὸς πάγος, Minortium Saxum.* Est enim, ut scribit Stephanus, *ἀκροπέριον Ἀθήνησι*, quemadmodum *ἀκροπέριον*, hoc est arcem Corinthi in edito colle structam *πάγον* prius vocatam fuisse scribit Stephanus. Cur autem in regnum Cecropis hoc gestum colatum sit ab Eusebio, hæc causa est, quod Mars casu Halirrhothio prius causam capitis dixerit xlii Diis judicantibus in Areopago. Hoc inter omnes scriptores convenit. Quod autem sub Cecrope acciderit, docet Servius in illud - OLEÆ QVÆ MINERVA INVENTRIX - Eo tempore, quo adversum Neptunum de nomine civitatis contendit: quod jam supra dictum est. Cui fabule hoc adhibetur, quod postquam Minerva inventa olea Neptunum viderit, indigne ferens Alisotheus (Halirrhothius) Neptuni filius oleis cepit excidere: cui, dum hoc facit, ferrum de manubrio decidit, & ei caput amputavit. Neptunus vero dolens filii sui obitum Martem homicidii cepit arguere. Inde effectum est, ut Mars & Neptunus de hac re iudicium apud Athenas experirentur. Unde locus, ubi Iudices sederunt, AREOPAGOS, Iudices Atheniensium AREOPAGITÆ appellamur. Iudicium, inquit, constitutum est postquam Minerva Neptunum vicit. Hoc autem sub Cecrope contigisse constat ex numero cccclxxix. Recte ergo

intempus Cecropis hoc gestum relatum. Prius locus *πάγος*, id est Saxum, dicebatur. Postquam Mars ibi causam dixit, Martis Saxum vocatum. Itaque locus Servii insignis est, quia alii omnes Halirrhothium & Marte, quod filiam ejus Alcippen attentasset, interfectum produnt. Pausanias, item Apollodorus: *Ἀΐθρα μὲν ἢ Ἀρειὸς Ἀλκίππη γίνεται. πῶτ' ἔτι βιαζόμενος Ἀλκίππῳ ὁ Ποσειδῶνος καὶ Νύμφης Εὐρύτης ὑπὸ Ἀρειὸς Φαλαθῆς κτείνετο.* *Ποσειδῶν ἢ ἐν Ἀρείῳ πάγω κτείνεται δικαζόντων τ' δώδεκα θεῶν Ἀρης, ἢ Διόλυε.* Locustum vitiosus, tum mancus. Mens hæc Apollodori: *Ποσειδῶνος ἢ ἐνάγοντος, ἐν Ἀρείῳ πάγω κτείνετο, δικαζόντων τ' δώδεκα θεῶν, Ἀρης, καὶ Διόλυε.* Nam deest participium *ἐνάγοντος*, *διώκοντος*, aut simile, hoc est in jus vocante. Sed ex causa Orestis, non autem Halirrhothii, primum iudicium capitis ibi disceptatum fuisse vult Æschylus in Eumenidibus: cujus versus hi plurimum ad hoc argumentum faciunt, ex persona Minervæ:

Κλύοιτ' ἂν ἤδη θεσμὸν Ἀττικὸς λεῶς
 Πρώτας δίκας κτείνοντες αἵματ' ἄχρητ' ἄ.
 Ἔσση ἢ ἢ τὸ λοιπὸν Λιγῆος στρατῶ,
 Λίετ' δ' ἐκάστω τῶν βεβλήτων

.....
 Πάγον δ' Ἀρειὸν πλὴν Ἀμαζόνων ἔδραν,
 Σκλαῖας δ' ὅτ' ἦλθον ἐπὶ σέως κτ' Φθρον
 Στρατηλατῶσαι, ἢ πόλιν νεόπολιν
 Πλὴν δ' ὑψίπεργον ἀντεπύργωσαν τότε.
 Ἀρξ' δ' ἔθυσον. ἔνθεν ἔς' ἐπ' ἀνυμῶ.
 Πέτρα, πάγοςτ' Ἀρειῶ. ---

Primum iudicium capitis in causa Orestis. Ideo vetus Scholiastes animadversione dignum iudicavit: *σημείωσαι*, inquit, *ὅτι πρώτη ἔπι Ὀρέση γέγενε δίκη ἐν τῷ Ἀρείῳ πάγω.* Deinde quod Amazones illum locum pro arce belli muniverunt, & Marti hostias immolaverunt, ab eo Martis petram vocatam fuisse. Huc pertinent ea, quæ Harpocratio in *Ἀμαζόνιον*: quæ profecto observatione digna sunt. Sed quid faciemus Scholiaste Aristophanis, qui scribit Orestis iudicium fuisse sub regno Pandionis? Nam antequam causam diceret, & nemo cum eo propter cædis maternæ piaculum solemni Liberi Patris epulas communicaret, Pandion singulis convivis suum congium vini apponi iussit, & Orestis suum, ne ex ejus communione piaculum contraheret. Unde postea institutum festum, quod *Χοῆς*, sive Congiorum solenne vocabatur. Quomodo potuit hoc sub Pandione contingere, siquidem *Παυδῶν ὁ δεύπερ* erat proavus Demophontis, quo regnante Ilium eversum est, adhuc adolescente Oreste? Itaque in hoc argumento est *ἀναχρονισμός* trium generationum abolutarum. Sed hoc mendum corrigat Phaedemus apud Athenæum, qui hoc sub Demophonte institutum perhibet. Quum vero causam reddiderimus, cur Eusebius hoc gestum in tempus Cecropis contulerit, viderit ille, aut auctor, quicumque fuit, unde accepit, quomodo Alcippe Cecropis ex filia Aglauro neptis recte in hoc tempus conferatur. Sed respondebitur, nihil frequentius, quam avis adhuc superstitibus, nepotes etiam uxores duxisse, & liberos suscepisse.

Ibid. *Areopagus nomen judicii.*] Vertendum: *Areopagus* vocatus est. Antea enim *Πάγος* tantum vocabatur. Postquam Mars causam in eo dixit, ceptus vocari *ἄρειος Πάγος*, Martis saxum.

DI. *Vitis inventa.*] In Græcis: *ἀμπελοργία ὑπὸ Διονύσου ἐγνωρίσθη*, vitium cultura à Libero patre prodita

est non utique illo Semeles filio. Hunc Eusebii locum habebat in animo Augustinus lib. xviii, cap. xii. *His temporibus Dionysium, qui etiam Liber Pater dictus est, & post mortem ejus Deus habitus, vitem ferunt ostendisse in Attica terra hospiti suo.* Probus scribit uvam à Pastore Staphylo regi Oeneo oblatam, ab Oeneo autem appositam fuisse Baccho in mensa, quum eum domi Oeneus excepisset. Baccchum vero culturam vitis Oeneum docuisse. Alii dicunt Bacchum ab Icario exceptum vitem & culturam ejus ab eo accepisse.

Ibid. *Moses octogessimum agens annum.*] Eusebius primus omnium veterum recte singula intervalla servavit, ab Abraham, ad Exodum, quum Clemens, Africanus, Tatianus, & alii rationes omnes conturbarint, & mare cælo miscuerint, atque utinam partim sciens, partim per imprudentiam filium temporum bene ceptum non interrupisset. Peccat enim, quod toties diximus, *περὶ χρονισμῶν* annorum xv, aut xiv. Iste anachronismus committitur intervallo à templi conditu, ad ejus excidium. Primum sciens prudensque Regi Ammoni xii annos pro biennio tribuit, Iosæ xxxii pro xxxi adversus scripturæ auctoritatem. Imprudens autem Sedekie annos xi, pro x, Athalia septem pro sex, Regi Abiam iii, pro duobus. Postremo autem unum suffuratur intervallo ab Exodo, ad conditum Templi, unde accrescit annus intervallo à Templi conditu, ad ejus excidium. Summa, anni xv *ἀναχρονισμῶν*. Quare à conditu Templi putat annos ccc c xlii ad ejus excidium, quum tantum sint cccc xxvii. Differentia, anni xv, anni scilicet illius *ἀναχρονισμῶν*, quum autem bene desinat (excidium enim Templi recte collocat in anno iii Olymp. xlvii) necessarium est male initium instituisse, quum illud anticipaverit annis xv. Tamen si ejus anachronismi culpam in se non admisisset, non dubium est, quin ratio illi constitisset à primo anno Abraham, ad excidium Templi, qui sunt anni m cccc xxvii, ut quidem ipse colligit, m cccc xii autem, ut ratio postulat. Quare Exodus debebat esse d xx, quum hic tantum sint dv. Nam ab Abraham, ad conditum Templi, addendi sunt anni xv; à conditu Templi, ad ejus excidium, sunt detrahendi, sed paulatim, singuli Regi Abiam, & Regine Athaliae, decem Regi Ammoni, singuli Regibus Iosæ, & Sedekie: quia labe commissa est intervallo postremo *κατὰ προδήλιον*. & hoc intellige de intervallis Sacræ Scripturæ. Ea enim peccant *περὶ χρονισμῶν* ab Abraham, ad conditum templi: *μετὰ χρονισμῶν* à conditu, ad excidium. Intervalla autem exoticæ historię recte habent. Nam certum est, à prima Olympiade retro, ad excidium Trojæ, esse annos cccvii, & ab eadem Olympiade, ad aliud quodvis intervallum, nihil peccatum esse. propterea quod Eusebius ad exoticæ historię Canones sacram historiam accommodat, non autem exoticam ad sacram.

Ibid. *& dux iniret ex Aegypto.*] Contigit anno periodi Julianæ 3217, numero Eusebiano dxx; numero aureo vi, Epacta æquabili xxvii, castigata xxvii propter bisextum, E D litera duplici, cyclo Solis xxv. Neomenia Nisan feria v, quarto Non. Aprilis. Epochæ omnium aut Sacræ historię, aut exoticæ certissima, examinata *χαρακτηριστικῶς* perfectam neomeniæ primæ Exodi, & per annum Sabbaticum excidii Templi, deinde *ἰσχυρικῶς* per annum primum expeditionis Syriacæ Nabuchodonosori, & tricesimum annum Nabopallarsari. Hinc omnes rationes temporum Biblicæ historię pendent. Res tam antea ignorata, quam nunc ab omnibus partim per stuporem, partim per fastidium, aut invidiam neglecta.

Ibid. *& dux iniret ex Aegypto.*] Egressus contigit xv Aprilis, *πενταρεσκαδικατῆ κατὰ τὴν σελήνην*. Et tunc annus Hebræorum cœpit putari ab æquinoctio veris. Exod. xii, 2. quum antea iniret ab æquinoctio autumnii. Exodi xxxiv, 22. xxiii, 16. Porro de tempore hujus migrationis Epiphanius pag. 11: *πέμπτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὸ Λόδι ἐξέειπεν ἰσραὴλ ἐκ τῆς Αἰγύπτου*. Mosem vult esse quintum à Levi, quum fuerit quartus dimittaxat per patrem, Levi, Kithath, Amram, Moses: tertius per matrem, Levi, Iochabed, Mose. Hic vero Georgius non temperat se à contumelia, quod Eusebius cum xlv anno Cæcropis Diphycos tempus Exodi comparaverit. Audi hominem: *τῷ μετ᾽ ἐπὶ Κέκροσος τὸ Διφύδος πρῶτος βασιλεὺς Ἀθηναίων τὴν δὲ Αἰγύπτου προέειπεν τοῦ Ἰσραὴλ διὰ Μωσέως φησὶν ὁ Γαμφίλος ἐμβρόντητος Εὐσέβιος ἡμέρας ὅπερ (κατ' ἐμείνα μὲν ἀστρολογισμῶν) τὴν δὲ Ἀδάμ ἐτ' ἑξήκωτο, κατὰ τὴν Αἰὼν. Legendum, Γ xlii. Nota civile facinus monachi, quo Eusebium ἐμβρόντητον vocat.*

Ibid. *Aegyptiorum Acherris.*] Non potest dici quantum sibi permisit Eusebius in hac Dynastia xviii temeranda. Nam solum reges comminiscitur, qui neque apud Africanum, neque apud Iosephum exstant, sed & annos eorum mutilat, extendit, ut illi visum est. Itaque non mirum si adeo acerbe cum eo expostulat Georgius. Tamen & ipse quoque dum Eusebium insectatur, imprudens reprehensionem sese objicit. Loquens de xviii Dynastia, *κάντωντα*, inquit, *δύο βασιλεῖς ὁ Εὐσέβιος παρέκρουσεν, ἐπὶ ἣ περὶ ἔζηκεν πέντε, τμή, ἀντὶ τῆς τῆς παρ' Αφρικανῶν*. Dicit eum duos reges ex hac Dynastia sustulisse. Africanus xvi recenset, totidem Eusebius. Non igitur mutilavit, sed alios totidem pro veris supposuit. Præterea quod dicit apud Africanum colligi annos xviii Dynastiae cclxiii, manifestum est codicum mendum, quum sint cclxxxvi, quos Eusebius auxit annis lxi, ut explicant intervalla temporum suorum. Pergit deinde Eusebium graviter objurgans, quod non sub Amosi posuerit tempus migrationis ex Aegypto: Africanum vero, quanquam alias eum fugerit ratio, tamen melius ordini temporum consuluisse, quod Exodum Hebræorum in Amosin regem referat. *ἰδὲ δὴ ὁ μὲν Αφρικανὸς Βεληθεὶς κατὰ τὸ πᾶν ἐτ' ἑξήκωτο Μωσέως τὴν Ἀμωσιν ἐκπέσει, διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς ἐτῶν, ἣν ὑπέστη ἐκ τῆς ἡμέρας ἔδωκεν Καϊνᾶν ἢ Αρφαξάδ, ὡς εἰρηται ἡμῖν, ἢ ῥηθήσεται πολλαίς, πλὴν Φιλαλητέσερος ὡν Εὐσεβίος, ἢ εἰδὼς τὴν τὴν πολλῶν δόξαν ἔτα κρατῶσιν, ὅτι ἔπ' Ἀμώσως φορωνεὺς Αργείων ἐβασίλευσε, ἢ πρότερον τῆς Ἰνάχου ὁ τῆς πατῆρος, ἐφ' ἣ Μωσῆς ἡνᾶται κατὰ τὸ μᾶ ἐτ' ἑξήκωτο, ἢ ἀναγκάσθη, καὶ περὶ ἐ συμφωνίας τῆς τοιαύτης ψήφου τελείως τῆς ἀποδείξεσιν αὐτῆς, πλὴν διὰ τὸ ἀληθές, ἢ μᾶλλον τῆς τὴν πολλῶν ἀγκυλῆσιν δόξαν. Denique ad tædium oggerit, omissione *ἔδωκεν Καϊνᾶν* Eusebium hæc peccasse. Unde factum, ut sub alio rege, quam sub Amosi, migrationem Hebræorum contigisse scripserit. Atqui initium Amoseos incidit in annum periodi Julianæ 3014, ciii annis ante Exodum. Exodus vero in annum quartum Acherris decimi regis hujus xviii Dynastiae: Subjicit Georgius ὁ δὲ Εὐσέβιος ἔτε τῷ Αφρικανῶν, ἔτε τῷ Ἰωσήφω, ἔτε ἄλλα ἐνὶ συμφωνῶν τὰ μὲν τῶν ὀνομάτων ἐκ τῶν ἀπὸ τῷ Αφρικανῶν ἢ ὀνομασίας εἰς τὴν ἰσραὴλ μετὰ τὴν τῶν δὲ χρόνους ἀεὶκίσει, σὺν χρόνον Μωσέως δὲ*

δαίμων τ' Κέρουπι τ' Διφουή Βαλόμυ, &c. Hæc quidem vere objicit. Sed illud delirium est, quod ait, Eusebium nomina Regum, quæ extarent in xv Dynastia apud Africanum, in xvii Dynastian transfuisse. Nam Africanus non retulit reges xv Dynastiae, quæ fuit Pastorum, neque eorum annos κτ' πλάττει ἐστὶν χεῖρα, sed κάθ' ὁμάδα annos totius Dynastiae concepit: quod & Eusebius facit in xvii Dynastia, cujus annos ccc lxx tantum κάθ' ὁμάδα refert, regum nominibus diffimulatis. Alia quoque deliria alibi apponit, quod alius sit Ἀμῶς, alius Ἀμωσις, & quidam ex Ἀσσήθ, quem quum ipse apud Africanum, & Iosephum extare neget, mirum unde expiscatus sit.

Ibid. *Acherres.*] In Græcis libri prioris: τὰ Κενχέρης ἔτη 15. κτ' τῆτον Μωϋσῆς τ' ἔξ Αἰγύπτου παρείας τ' 18-δαίων ἠγήσατο. Scholion Georgii Syncelli: Μόνος Εὐσέβιος ἔπι τῆτον λέγει τ' ἔξ Ἰσραήλ Δαδ' Μωσέως ἔξοδον, μηδενὸς αὐτῷ λόγῳ μαρτυρεῖν, ἀλλὰ ἐν πάντων ἐναντιωμένων τ' πρὸ αὐτῶ, ὡς μαρτυρεῖ (Γαυνόδωρ). Hoc unum objicit Eusebio, quod sub hoc rege Exodum Hebræorum ponat, quum alii sub Amosi. quæ ratio non est unius assis. Sed his omiſſis, vide quomodo Eusebius annos hujus Dynastiae interpolando id affectavit, ut principium Acherris præcise in tempus Exodi incideret, quasi si sub eo rege voluisset Exodum contigisse, nihil agere videretur, nisi in principio ejus regni Exodum ipsam statueret.

Dviii. *Sicyoniorum Echyreus.*] Hic quoque rex ignotus Pausaniae.

Dx. *Crotopus.*] Pausanias inter Triopam & Crotopum collocat Iasum: qui videtur Triopam regno exuisse, ut coactus fuerit in Caria novas sedes quarere.

Dxi. *In Aegypto regnavit Telegonus Oris pastoris filius.*] Oris est metaplasmus Hieronymianus. Or, Oris: ut Diacon, Diaconis, & similia infinita sæculo Hieronymi, & ante tempora Diocletiani. Orus enim rectum est, non Or. Sic quidam Episcopus Origenista Or vocatur eidem Hieronymo libello ad Ctesiphontem in Pelagianos. Et sane Ὠρῶ γένος non en hinc deductum est. Hoc modo non fuerit metaplasmus. Tamen idem est Ὠρ Ὠρὸς, (unde Ὠρῶ γένος) quod Ὠρῶ Ὠρῶ, unde Ὠρῶ γένος dicendum esse analogia postulat. De quo nomine Pausanias: ἐμοὶ μὲν ἐν Αἰγύπτῳ φαίνεται ἡ ἄδαμῶς Ἑλληνικὸν ὄνομα Ὠρῶ εἶναι. Et verum est. Orus enim vere Ægyptiacum est nomen. & tale videor ex tenebris eruisse apud Dionem Chrysostomum in oratione περὶ τῶν Ἰλίων μὴ ἀλαῖναι, quum fabulas Homeri comparat ægrorum fomniis: ἐν γὰρ τῶν σαυρῶν γεγραμμένοις ὀνειράσιν οἱ ἄνθρωποι τοιαύτως ὄψιν ὄρωσιν. ubi proculdubio legendum, ἐν γὰρ τῶν Ὠρῶ γεγραμμένοις ὀνειράσιν ut intelligatur liber onirocriticus Ori, ut puto, Apollinis. Nam alioquin de eo nihil aliud mihi constat, nisi quod certo certius est ita apud Dionem legendum esse. Orus autem, quem Eusebius vult Telegoni patrem fuisse, non potest esse alius ab eo, quem posuit numero cccclxxxi, qui est nonus hujus Dynastiae apud Africanum. Ita tempora conveniunt. ut dubium non sit, si Ori fuit filius, alium Orum esse non posse præter hunc. Sed quomodo ille Orus Pastor esse potuerit, ipse viderit, quum hæc Dynastia nullum regem Pastorem habuerit, cujusmodi tres antecedentes habuerunt.

Ibid. *Septimus ab Inacho.*] Si septimus ab Inacho, quomodo ergo Io Inachi filia nupsit illi numero cccc lxxxix? Sed posteriorem Io uxorem duxisse credendum est; quæ erat f. . . Inacho. Itaque ejus filius

Epaphus est septimus ab Inacho, non Telegonus. Ut ἀλογισία. Stemma: Inachus, Phoroneus, Niobe, Argus, Iasus, Io, Epaphus. Septem.

Dxiv. *Aegyptiorum Cherres.*] Satis fuerit semel & iterum monuisse, ab Eusebio horum regum annos, & nomina interpolata fuisse: quem totus Arcopagus absolovere non possit. & satis in eum super hac re peroravit Georgius Syncellus.

Ibid. *Hoc tempore in Creta regnavit Apteris.*] Si Panfania credimus, is non Ἀπτερας, sed Πτερας vocabatur. Ita enim scribit de templo Delphico loquens: λέγεται ἡ ἐν ἔπερ λόγῳ, ὡς τ' ναὸν καὶ ἐσκαθάσαστ' ἀνὴρ Δελφός. ὄνομα ἡ αὐτῷ Πτερῶν εἶναι. κτ' τῆτον ἐν ἡμέτερον ἐν τῷ ναῷ τ' ὄνομα δὲ τὸ εἰσοδομῆσαι.

Ibid. *qui in tumba condidit.*] Subjicit Pausanias: δὲ τότε τὸ εἶ Πτερῶν ἐν πῶν Κρητικῶν προσηγήθη γεγάματ' Ἀπτεραςίας Φασίν ὀνομάζεσθαι. Aliam rationem nominis hujus urbis pete ex Stephano & nostris Aufonianis lectionibus.

Dxx. *Deucalionis filius Dionysus.*] Quis sit iste Διόνυσος ὁ Δουκαλίων, neminem puto scire, neque ullus extat auctor, ex quo colligi possit, Deucalioni ullum filium Dionysium fuisse. Sed si Hieronymus hæc integra vertisset, laborem querendi nobis imminuisset, qui priusquam in Græca incidereimus, rursus æstivamus, ut hunc Dionysum Deucalionis filium è latere crueremus. Frustra nos laborasse clamant Græca: κατὰ Ἀμφικτύονα τ' Δουκαλίων ἕρον, πῆρες Φασὶ Διόνυσον ἐς τὴν Ἀττικὴν ἐλθόντα. Πηξενωθήναι Σημάχω. Temporibus Amphictyonis filii Deucalionis ajunt Libetium patrem, quum in Atticam venisset, apud Semachum dixer.isse, vel, ut Hieronymus recte vertit, à Semacho hospitio receptum fuisse. Non igitur Dionysus iste Deucalionis fuit filius, sed Amphictyon, sub quo Dionysus in Atticam venit. Apollodorus: Κρατῶν δὲ ἐκπαλῶν Ἀμφικτύων ἐβασίλευσε. τῆτον μὲν ἐνίοι Δουκαλίων, ἐνίοι δὲ Αὐτόχθον λέγουσιν. Hujus hallucinationis nullam aliam causam fuisse puto præter prope- rantiam. Dicebat enim hæc, non scribebat. Absque Græcis fuisset, idem error nobis quoque hæssisset. Sed error latere potuit, quia quod debet vertere sub Amphictyone, vertit, His temporibus. Pausanias tamen non solum sub Amphictyone in Atticam Dionysum venisse, sed ab ipso quoque Amphictyone epulo tum eum, tum alios Deos exceptos scribit in Atticis: μετὰ δὲ τὸ τῶ Διόνυσου τέμνος ἐπὶ ὄκημα ἀγαλμα ἔχον ἐκ πηλῶ, βασιλεὺς Ἀθηναίων Ἀμφικτύων ἀλλος τε θεὸς ἐπιῶν ἐν Διόνυσον.

Ibid. *a Semacho.*] Ita in Græcis Σημάχω. Stephanus: Σημαχίδα δῆμος Ἀττικὸς, δὲ Σημάχος, ὃ καὶ ταῖς θυγατρῶσιν ἐπέξενωθή Διόνυσος. ἀφ' ὧν ἀγῆρεται αὐτῶ. ἐπὶ τῶ Ἀνιοχίδος Φυλῆς. Φιλόχορος δὲ τῶ Ἐπικρίας Φησὶ τ' ὄνομα. ὁ δημότης Σημαχίδης, &c. Meminit quoque Hesychius.

Ibid. *Filia ejus.*] Stephanus in illis, quæ supra produximus, non ὄνομα Σημάχω, ut Græca Eusebii habent, sed ὄνομα ταῖς Σημάχος θυγατρῶσιν ἐπέξενωθήναι scribit.

Ibid. *Filia ejus.*] Non unam fuisse jam scis ex Stephano.

Caprea pellem.] Τὴν νεβρίδα. Hoc est, traditio τῶ νεβρίδος docuit μυσηλα, ἐν πελάσι. Unde νεβρίδων verbum τῶ μυσηλῶν, ἐν τῶ ἐπιπῶν. Idcirco filia Semachi fuerunt ab eo tempore Sacerdotes Bacchi, ut habes apud Stephanum, ἡ ἐνέβριζον τῶ Διόνυσου.

Dxxiii. *Templum Deli.*] Vide quæ ad cccclxvii notavimus. Nam eadem est πελοχῆ. & cur hic repetitur,

titur, aut cur ibi locum habebat, si hic ponenda erat, non video. Quod Eryfichthon in insula Delos fuerit, ibi ostendimus ex Athenæo. Alioquin etiam monet Pausanias: τὰ μὲν δὴ δυο (ἀγάλματα) Κρητικὰ καὶ Φαίδραος ἀναθήματα ἔλεγον αἱ γυναικες. τὸ δὲ δρχαϊστῆρον Ερυσίχθονα ἐκ Δήλου κομίσει.

DXXXV. Erarphus filius Ionis.] PET. Ionis, & Jovis. FR. & Edit. filius Io, & Ionis. Sed alterum est nota varietatis lectionis, quæ irrepit in textum. Græca habent Ἰούς, sine mentione Jovis: quamvis verum est Διὸς ἢ Ἰούς παῖδα esse.

Ibid. Memphim.] Hygenus in CCLXXV fabula: Erarphus Ionis filius in Aegypto Memphim (condidit). Ubi poterat quoque legi Ionis. Apud Isidorum legitur Jovis lib. xv. Orig. cap. primo.

Ibid. quum in secunda Aegypto regnaret.] Priusquam in Græca incidere, interpretabamur secundam Aegyptum τὴν κάτω. Ita sæpe illudunt nobis conjecturæ nostræ, ubi in mendosos codices, aut præposterat interpretaciones incidimus, cujusmodi hæc est. In Græcis erat, Επαφῶ Ἰούς τῆ δούτερας, ἑδασίλωσην Αιγυπτῆς, ἢ μέμφιν ἐκλήσεν. Erarphus Ionis posterioris filius, regnabit in Aegypto & Memphim condidit. Sed Georgius interpolaverat. Nam alibi recte citat, scilicet ἡ δούτερα εἰς Αιγυπτῆρον. τὴν δούτεραν ἰω, ut alibi monuimus, vocat ἰω τῆ ἰάσος, πρὸς Δασίλω Ἰούς, τῆ ἰνάχης. Sic alibi ἰω ἢ δούτερα εἰς Αιγυπτῆρον κατὰ πινας, ἢ ἢ ἰσὶς προσρηροεῦθη φαεία. καὶ γημαμένη τηλερόνω Επαφῶν ἐγγυνησεν. Igitur prior Io est Inachi filia, posterior Iasi neque ulla est δούτερα Αιγυπτῆς, ut putavit Hieronymus.

DXXXIX. Arimaim.] Duo hoc nomine à Josepho ex Manethone ponuntur. prior quartusdecimus à Tethmosi, qui regnavit annos 1 v, mensem unum. Alter est decimus nonus, qui & Danaus, quem hic ponit Eusebius, & cujus causa totam xviii Dynastiam usque de qua permiscuit, ut Argivorum & Danaï, qui Argis imperavit, tempora in hunc Arimaim convenirent. Sed falso persuasit Josepho Apion, Josephus Eusebio, Danaum esse Arimaim, quum Danaï initium conveniat anno xxvi Acherris decimi Regis xviii Dynastiam. Hoc nomine pessime de Aegyptiaca Chronologia meritis est Eusebius, ne in illum promam, quæ tam acerbe in in eundem distringit Georgius.

DXXX. qui ab Homero Erechtheus vocatur.] in Bœotia:

Οἱ δὲ ἀπ' Αθήνας εἶχον εὐκτίμωρον Πολιέθρον
Δῆμον Ερεχθῆ μέγαλήτορον, ὃν ποτ' Αθήνη
Θρέψε Διὸς θυγάτηρ, τίκε ἢ ζειδωρῶ ἀργρα.

Ibi Eustathius: Τινες δὲ αὐτὸν καὶ Ερεχθῶνιον Φασὶν ὀμώνυμον τῷ παλαιῷ Τρωικῷ βασιλεῖ Ερεχθῶνι.

Ibid. his regnantibus fuit.] Hæc verba omnes codices scripti, Marianus, & Editiones habent. In Græcis horum vestigium nullum. Et merito. Quid est enim Eryfichthonium, Eryfichthonio & Arimaim regnantibus fuisse?

Ibid. Lacedæmon condita a Lacedæmone Semelæ filio.] Nullus veterum prodidit Lacedæmona Semelæ filium fuisse. in Græcis est Λακεδαιμόνων & ἐκ Μεσσηνίας. quæ lectio est remotissima à Semelæ, ut supra Διῶδας à Desanao. Itaque tantæ discrepantiæ nescio an causa reddi possit. Aliis Λακεδαιμόνων ἢ Διὸς ἢ Ηλέκτρας & Ατλαντίδος. aliis non est Electra, sed ejus soror Taygete, ut Apollodoro.

DXXXI. Argis Sthenelum.] Augustinus ex Varrone libro xviii. cap. viii. In quibus Cræsi regis conjux Melanionice, & Phorbas filius eorum, qui post patrem rex Argivorum sextus fuit, & septimi regis Triopa filius Iafus, & rex nonus Stenelas, sive Stenclaus, sive Stenclus, varie quippe in diversis

αὐτοῖς invenitur. Hæc ego protuli, ne quis varietatem hujus nominis imitaretur. Occurrit enim non raro, ut ait Augustinus.

Ibid. Arcas filius Iovis.] Lycaon, Nyctimus, Callisto, Arcas. Sub Nyctimo Diluvium contigit, auctore Apollodoro. Diluvium Deucalionis cccc xc. à quo, ad hoc tempus, anni xlii. Non male relatum est tempus. Inter Nyctimum enim & Arcada, una est generatio.

DXXXIV. Remesses.] Arimais apud Josephum, unde hos reges deprompsit Eusebius, frater Sesothis, ipso fratre expeditionem in Asiam faciente, invasit regnum Aegypti: unde postea à fratre expulsus est. Iste Sesothis trinominis fuit, teste Manethone. Vocatus enim est Rameses, & præterea Aegyptos. Sed Josephus hæc omnia permiscuit. Nam Sesothis Josephi est Σέσωσις Herodoti, & Σεσώσις Diodori. Σέσωσις quoque dicitur Africano ex Manethonis Tomo secundo tertius rex Diospolitarum xii Dynastiam. ut autem hæc omnia ad Argivorum tempora accommodaret Eusebius, à xviii Dynastiam regibus, ad illos transfuga se contulit, quos Josephus ex alio Tomo Manethonis collegit.

Ibid. anni. LXVI.] Nulli anni à Josepho apponuntur. de suo largitus est. Manetho in xii Dynastia xlviii annos tantum attribuit.

Ibid. Aegyptius, que prius Aeria vocabatur.] Stephanus: Αερία: Αἰγυπτῶν πρὸ τῆ ἀερα ἢ γὰρ ἠερίεσσα αὐτῶν φασιν. οἱ ἀνδρωπι Αεριοι, ἢ Αερίτις, ἐκ τῆς ἀερα ἢ ἠερίτις. Eustathius in Dionysium: ἐκλήθη ἢ ποτε κατὰ τὴν ἰσορίαν ἢ πιαύτη χώρα ἢ Αερίτις, ἢ Ποταμία, καὶ Αιθιοπία Διὰ τῆς ἐκεί Αιθιοπίας, πρὸ ὧν πολλοὶ τῶ παλαιῶν ἰσορῶσι. καὶ μὲν καὶ Αερία ἐκ τῆν ἰσορῶν Αετῶ καλεῖται. καὶ Ὀγυγία δὲ καὶ μελάμβωλον καὶ Ἡφαισία. Apollodorus: Δαναὸν μὲν ἐν Βῆλῳ ἐν Λιδίῃ κατὰ κίον, Αιγυπτῶν δὲ ἐν Αραβίῃ, ὅς καὶ κατὰ σκαφά μιν τὴν μελαμπῶδων χώραν ἀπ' ἑαυτῶ ἀνομασεν Αἰγυπτῶν. Legendum, τὴν μελάμβωλον χώραν.

Ibid. Aeria dicitur.] Multæ regiones hoc nomine dicte: Thasus insula, Aegyptus, Libya, Creta, Sicilia, Antiochia, Cyprus. Heclych.

Ibid. Ab Aegypto tunc ibi regnante.] Manethos: ἢ ἢ χώρα ἐκλήθη ἀπὸ τῆ αὐτῆ ὀνόματῳ Αἰγυπτῶν. Sed Nilus Homero est Αἰγυπτῶν.

DXXXVI. Dardani condidit Dardaniam.] Ex Tatiano: κατὰ Σθενέλαον ἢ ὑπὸ Δαρδάνου τῆς Δαρδανίας κτίσας.

DXLII. Post Sthenelum.] Multa horum traducta huc sunt ex Apollodoro: ἐντεύθεν δὲ ἦκεν εἰς Αργῶν, ἢ τὴν βασιλείαν αὐτῶ ἀπὸ διδάσιν Ελάνωρ (Γελάνωρ) ὁ τότε βασιλεύων. αὐτὸς ἢ κρατήσας τῆς χώρας ἀπ' ἑαυτῶ τῆς ἐνοικῶντας Δαναῶς ἀνομασεν. αὐτὸς δὲ ὄσης τῆς χώρας, &c.

Ibid. quem quum Argivi imperio pepulissent.] Historiam cum sua causa habes apud Pausaniam Corinthiacis. Quum lupus taurum vicisset, Argivi tauro Gelanora, lupo Danaum, quod extraneus esset, comparaverunt. Vide cætera.

Ibid. eandem aquis abundare fecit.] Quum antea scilicet διψιον Αργος vocaretur. ἢ ἀπὸ δειψίας πρὸ ἐν Αργῶ ὑδρῆα, Διὰ τῶ ὡς σφῶς ἐπημῆνη, inquit Græci proinde Danaum ὑδροφόρον vocat Nonnus, id est, Aquilegem: quem ait scientiam librandi aquas habuisse, libro Δ.

Ἀρχεῖακας Δαναοῖο Φερέσειον ἐκρυφε τέχνην,
Υδροφόρος Δαναοῖο. τί γὰρ πλέον εὔρεν Αργαῖος,
Εἰ ποτε χαλκῆσι πεδασκαφέεσι μακίλλαις

Χάσματ' ἔδαιόιο χυτὸν κενεῶνα καλῆψας
 Δίψιον Ἀργ' ἔπαυσε, κρονιομύοις δὲ πολιταῖς
 Ὑγρὰ ποδῶν Ἰπὶ βαθεῖα πύρεν ξεινήιον ὕδωρ
 Ἐκ βυθίων λαζόνων ὀλίγον ῥόονι; ---

Ibid. *abundare fecit.*] Τὸ κρημώ-ατον omisit interpres, Δίψ' ἔ Δαναΐδων. Nam filiarum ministerio cum hoc peregrisse scribunt Græci. Apollodorus: ἀνδρὸς δὲ τ' χῶρας ἔσσις, &c. τὰς θυγατέρας ἐπέμψεν. Unde proverbium,

Ἀργ' ἀνδρὸν ἐὼν Δανααὶ θύσαι Ἀργος ἔνδρον.

Ibid. *Damaus per filios.*] Hæc in POST. & Edit. temere divulgata sunt Græca enim fidem faciunt continuationis. quæ Hieronymus ita interpretatus est, ac si Eusebius scripsisset: ἀνδρὸν αὐτὸ ἐποίησε Δίψ' ἔ λεγομύων Δαναΐδων (αὐτῶν δὲ αὐτῶ ἦσαν θυγατέρες) σπυ' ἢ ἕως ἔ ἀδελφῶ αὐτῶ Αἰγυπτίῳ διερχέσαστο. Sed properabat, quum hæc verteret, Hieronymus. Nam omnino illud Δίψ' ἔ λεγομύων Δαναΐδων continuandum cum antecedentibus propter proverbium à nobis proxime productum, & ab illa continuatione pendet mens totius periochæ.

Ibid. *Neque vero multitudo filiorum.*] Ex multis pellicibus uno patre Danao natas vult. sed contra ex una Euryope filia Nili quinquaginta filios suscepisse Ægyptum auctor Hippostratus apud Phlegontem: Ἰππόστρατ' δὲ Φησιν ἐν τῷ περὶ Μίνω Αἰγυπτίον ἐκ μιᾶς γυναικὸς τ' Νείλῃς Εὐρύοπας πενήτηκοντ' ἕως θυγατέρας Δανααῖς τε ὁμοίως πενήτηκοντ' θυγατέρας ἔχειν. Quod autem Paulus Orosius libro primo, capite x i, hoc contigisse dicit anno ante Urbem conditam d c c lxxv, non est error librarium, sed ipsius Orosii, qui in his numeris non raro hallucinari deprehenditur. Contigit enim hoc annis dcccxxi ante Urbem conditam.

Ibidem. *Quum tam innumerabiles habeant concubinas.*] Propter eandem causam l liberorum pater fuit Priamus. Non enim ex una Hecuba. Et longe major hodie est filiorum numerus regum Muhammedanorum propter multitudinem concubinarum. Polus Venetus lib. III, cap. vi scribit in insula Zimba se vidisse regem patrem liberorum cccxxv ex diversis mulieribus.

Ibid. *minoresque ejus.*] ἢ οἱ δασύρονοι αὐτῶ μετ' αὐτὸν Δαναΐδας καλέμενοι. Et ejus posterii, qui Damaide vocantur.

DXLII. *Erichthonius primus quadrigam.*] Poëta:

Primus Erichthonius curvus & quatuor ansus

Inigere equos, rapidisque rotis insistere victor.

„ Ibi Philargyrus: Varro in libro, qui Admirabilem inscribitur, Erichthonium aut primum equos quatuor junxisse ludis, „ qui Panathenæa appellantur. Sed Diphilus poëta auctor Theſeidos Σῆμον vocat eum, qui primus quadrigas agitavit, his Scæzontibus:

Θρέψες δὲ πῶλῳ, ὡς οἱ Μανθινεὺς Σῆμ' ἔ,

ὧς πρώτ' ἄρματ' ἤλασεν πᾶρ' Ἀλφειῶ.

Citat Scholiastes Pindari in Olympionicis. Hoc est, quod voluit Hygenus fabulator: Elide, quæ nris Peloponnesi est, certamina quadrigarum primum instituta. At qui primum certamen quadrigarum Elide institutum à Pelope, qui multis annis intra sæculum Erichthonii fuit.

Ibid. *Erat quippe apud alias nationes.*] Sive legas in Græcis ὤρῃ βαρβάρους, ut Hieronymus videtur legisse, sive, ὤρῃ βαρβάρων, ut scriptum reperimus, eodem sententia recidit. Erit ergo ὤρῃ βαρβάρων, ὅτι κοινῶ ἐφάρθεθιν. Nam apud Scythas fuit Erichthonius, & primus Græcorum inde aurum Athe-

nas attulit. Hygenus fabula cclxxiv. Quid ergo dicemus de Tioilo, qui aliquot annis antea currum à se inventum Junoni consecravit?

DXLV. *Huc usque v libri Moysis continent annos MMM DCCXXX.* At secundum rationes ipsius Moſis, qui omnibus interpretibus præscribit, sunt tantum anni MMCCCCXII. Nam post annos septem incipit Hebdomas annalis. anni autem à conditu rerum per septem divisi relinquunt veros annos Hebdomadicos. Ab Adam enim ad primi Iobelei initium, sunt anni 2499: quæ sunt Iobelea absoluta LI. Annus enim quadragesimus Exodi est septenarius.

Ibid. *gœsli annorum MMM DCCXXXV.* Ita omnes co- dices scripti, præter PET. qui uno centenariio plus habet. Ita etiam Beda, qui hæc ad verbum descripsit, Nicephorus Patriarcha novem annis minus, ΓΥΚΑ. MMMXXI. Sed quum Eusebius putet ab Adam, ad nactalem Abraham, annos 3184, accedente præfente numero dxxvi, fient iidem anni MMDCXXX. Ergo differentia computi Lxx Seniorum & numeri Eusebii sunt anni 3184. Rursus ex computatione Lxx Seniorum ab Adam, ad primum annum Christi Dionysianū, colliguntur anni 5500, currente numero Eusebiano MMXVI. Differentia annorum Mundi secundum Lxx Interpretes, & numerum Eusebii, anni 3484. Igitur hæc differentia alia est, ab Adam, ad exitum Moſis, alia ab excessu Moſis, ad Christum: major enim hæc posterior prioris annis c c c. quia mirum ex Lxx editione ab excessu Moſis ad templum, & à capto Sedekia ad laxationem captivitatis, plures anni colliguntur, quam ex ista fide historia.

Ibid. *Iesus successit Moysi, &c. qui dux fuit annis xxvii.*] Hos annos non exprimit Scriptura. tamen ἡ ἀγγελία ὤρῃσιν hos admittit. Georgius de hoc loco Eusebii: τὰ μὲν (ἔτη) ἰσοῦ ἔ Ναυῆ, καὶ τῶν μετ' αὐτὸν πρεσβυτέρων ἡ γενομένη παρεξίωπισεν. ἡ δὲ ἀγγελία συνήθεα ἔ μὲν ἰσοῦ κ' ἔ, τῶν δὲ πρεσβυτέρων ἡ παρεδωκε. καὶ ἔτοι σχεδὸν πάντες ἐμοφώνησιν. Εὐσέβιος δὲ μόνος ὁ Καισαρεύς τὰ τ' πρεσβυτέρων ἔ παρέλασεν, &c. Reliqua alibi explicantur.

Ibid. *Principium quinquagesimi primi Iobelei secundum Hebræos.*] Duo errores. Ab Adam, ad initium primi Iobelei instituti à Moſe, sunt anni, ut proxime diximus, 2499. quæ sunt Iobelea LI absoluta. Ergo secundum Hebræos proxime iterum erat quinquagesimum secundum Iobel, non, ut noster vult, quinquagesimum primum. Alter error, quod nondum iniverat Iobel, sed septem annis post mortem Moſis, octavo anno magistratus Josua. à quo anno, ad decimum Sedekia inclusive, sunt Iobelea xvi, & xxvi anni absoluti de xvii Iobel. Ab annis enim mundi, ad primum annum γεωργίας, constituimus intervallum annorum 2499. Annus decimus Sedekia erat 3359 ab Adam. deducis 2499, relinquuntur anni γεωργίας 860. qui haud dubie sunt Iobelea xvii absoluta, & præterea anni xxvii de Iobel xvii inchoato. Ezekiel cap. xxix, l. Decimo anno. id est, Sedekia habente. Ibidem, Comitate 17. Vigesimo septimo anno, primo mense, prima mensis: Ex dinumeratione annorum, quæ negari non potest, annus decimus Sedekia est vigesimus septimus Iobelei decimi octavi. Quidam cerebrosi negant, imperiti dubitant. Negent, dubitent. τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμῶ, inquit Regina Veritas, cum qua male ageretur, si tam infirmis judiciis penderet. Is locus valde torquet Iudeos, quos vera Iobelea ignorasse cōvincit trigésimus ille annus altera, Crux cerritorum interpretū in principio

cipio Ezekielis. quos alii volunt esse trigefimi Iobelei, alii putant à xlii Iofia, utriusque valde avii à regione veri, ut loquitur Lucretius. Qui negat Iudæos rationem Iobelcorum habuisse extra fines terræ Israël, obtunduntur hoc loco Ezekielis. Et sane hæcenus Iudæi verum annum Sabbaticum observant, quanquam vera Iobelea ignorant. Annum Christi 1600 Dionysianum, qui erat Iudæorum 5361, Iudæi notarunt esse Sabbaticum: quod quidem verum est, sed quoti Iobelei quotæ hebdomas sit, nesciunt. Inibat annus ab Adam 5550. Deductis per perpetuam regulam, 2499, remanent anni γεωργίας 3051, hoc est xlii Iobelea solida, anni xlii absoluti de Iobeleo inchoato lxiii. Inibat igitur annus septimus Hebdomadis secundæ Iobelei sexagesimi tertii finiendi in anno Christi 1636, excipiente anno primo Iobelei lxiv in autumno dicti anni Dionysiani 1636. Fatendum ergo, quemadmodum hæcenus epocha Exodi ignorata fuit, & Iobelea quoque ignorata fuisse.

Ibid. *Quinquagesimi primi Iobelei.*] Secundum Hebræos ostendimus post septem annos à morte Moïsi inire lxi Iobel. Sed secundum rationes Eusebii, qui Iobel putat esse l annos completos, ad mortem Moïsi, debebant esse anni absoluti mmdl. Quod & ipsum ridiculum. Beda odoratus est absurditatem: de quo consule illum in Chronico, initio magistratus Iosue.

DLXVI. *Transfuentes hospites crudeli scelere interficiens.*] Græca: καὶ τὰς παροδούσας κατέβη ζένους. prætereuntes immolans hospites. Nisi ita verteris, omnino, quod præcipuum in hac historia est, ignorabitur, à Busriride homines non cæcos, quod commune est si carnis, aut Iatronibus, sed immolatos, quæ inhumanitas illius propria fuit.

DLIV. *In Creta regnavit Lapis.*] In Græcis Λάπης. Erit ergo Λάπης, Λάπητ. ut Φάνης, Φάνητ, Χάρης, Χάρητ. Proinde fuerit Lapes, non Lapis. Sed quis est iste sive Lapis, sive Lapes? Queratur ergo. quanquam frustra fore puto, quum ex iis, qui extant hodie, auctoribus, hoc erui non possit.

DLXII. *Phœnix & Cadmus.*] Non congruit tempus. Epaphus, Libya, Agenor, Phœnix cum Cadmo. Si Busriris filius Epaphi vivebat numero DLXVI, ejus quoque foror Libya iisdem temporibus fuit. At illa est avia Phœnicis. Non ergo Phœnix & Cadmus in hoc tempus conferuntur. Rursus tres generationes absolutæ sunt ab Epapho, ad Phœnicem, hoc est anni centum. Quod si Epaphus proavus Phœnicis vivebat numero DLXXV, profectio Phœnicis & Cadmi competeret in numerum DLXXXV. quod non abhorret ab iis, quæ Eusebius ad DLXXXI memorat. Nam tunc Cadmum potitum Thebis perhibet. Sed Eusebius habet diversos auctores, quos sequitur. Scholiastes Nemeaci x Pindari: ὁ Δαναὸς βῆλσ παῖς ἂν ἔργος ἐβασίλευσεν. ὁ δὲ Αἰγυπτιῶν τῆς ὀμωνύμου χώρας. ὁ δὲ Αἰγύνηρ τῆς Φοινίκης. Si verum dicit, iste Scholiastes vetustissimus, recte Eusebius in tempora Danaï Phœnicem Agenoris filium contulerit. sed debuit in ultimis temporibus Danaï ponere.

DLXIII. *Sicyoniorum Corax.*] Pausanias ponit Epopea ante Coraca. Eusebius contra.

DLXVI. *Templum Delphis à Phlegya incensum.*] Statius I Thebaidos:

*Iejunum Phlegyam subter cava saxa jacentem
Perpetuo premit accubitu ---*

Vetus enarrator: Phlegyas filius Martis, qui apud Delphos templum Apollinis incendit: cuius Vergil. meminit: Phlegyasque miserimus omnes Admonet. Habet à Servio in eun-

dem locum. Phlegyas autem Ixionis pater habuit Coronidem filiam, quam Apollo vitavit, unde suscepit Aesculapium: quod pater dolens incendit Apollinis templum, & ejus sanguis est ad inferos trusus. Statius --- Phlegyam subter cava saxa jacentem Perpetuo premit accubitu. Pausanias non ab uno, cui nomen Phlegyas fuerit, sed à gente Phlegyarum templum incensum ait, de Templo Delphico ita scribens: ἑτός τε ὁ Εὐβοῦς ληθῆς, καὶ ἔτεσιν ὕπερον τὸ ἔθνος τὸ Φλεγυῶν, ἐπὶ δὲ Πυρρός ὁ Ἀχιλλέως ἐπεχείρησεν αὐτῶ. Eustathius: Φλεγύαι ἔθνος διὰ Φλεγύου ἀδελφοῦ Ἰξίονος ὁμορον τοῖς ἠπρωτικαῖς εἰσπρωτοῖς, κατὰ τὴν ἑτέραν Πυρρίωνων Φωκικῶν ἢ Μαγνητῶν κατοικήσαν, ληστρῶν δὲ καὶ ἀσβῆς γρόμλων καὶ τὰς εἰθῆρας ἀνασπασώσαν, καὶ τὸ ἐν Πυρροῦ καὶ ὁ Ἀπόλλωνος προήσαν ὑπὸ ἐκείνης τὰς ἀρωγῆναι μυθεύονται.

Ibid. *A Phlegya.*] Varronem, aut alios auctores sequutus Augustinus ait templum non Phlegya, sed à Danao incensum, lib. xviii, cap. xii. Tunc Apollini insituti sunt Iudi Musici, ut placaretur ira ejus, quod putabunt afflictis esse sterilitate Græcæ regiones, quia non defenderunt templum ejus, quod rex Danaus, quum easdem terras bello invasisset, incendit.

DLXIX. *In Creta regnavit Asterius.*] Xanthum vocat Augustinus, & aliis quoque nominibus dictum prodit, lib. xviii, cap. xii. Per eos annos à rege Xantho Cretensium, cuius apud alios aliud nomen invenimus, raptæ perhibetur Europa. Hujus simulacrum Marnam pro Deo cultum apud Gazæos scribit Epiphanius 513. Καὶ Μαρνᾶς ὄσλος Ἀστέρης ἔ Κρητὸς ὡς τὰ Γαζαίους (πρωῶται) Stephanus aliter de Gaza loquens: ἐκλήθη τὸ ἐν Μινάα, ὅτι Μίνως πῶ τῶ ἀδελφοῖς Αἰακῶ καὶ Ραδάμανθῶ καὶ ἰών. ὅς αὐτὸς ταύτην ἐκαλεῖσεν. ἐνθεν καὶ τὸ ἔ Κρητῶς Διὸς παρ' αὐτοῖς εἶναι, ὅτι κατ' ἡμᾶς ἐκαλεῖσεν Μαρναν ἐρμηνεύοντων Κρητῶν, τὰς παρθένας γὰρ ἔτω Κρητῆς προσσηγορεύσσι Μαρναν. Multum discrepant ab iis, quæ Epiphanius retulit. De Marnæ idolo Gazensium habes plene in historia Ecclesiastica.

DLXXIII. *Post mortem Iesu subiectos tenuerunt Hebræos, alienigenæ.*] Hic intervallum statuunt veteres Ecclesiastici Chronologi, quod vocant τὰ πρεσβυτέρων ἔτη καὶ ut Georgius. Nicephorus Patriarcha καὶ. Africanus λ. Georgius: Εὐσέβιος δὲ μόνος ὁ Καισαρεύς τὰ τὴν πρεσβυτέρων ἔ παρέλαβεν. ὁ ἔ Αφρικανὸς ἔτη λ αὐτοῖς ἀπενειμῶν; ὅτι πλεῖστε καλεῖσεν καλεῖσεν ὁ Εὐσέβιος ὡς μεγάλα, Φησὶ, Διαμαρτόντι καὶ τολμηροῦ τῶ πράγματι ὅτι περὶ χειρὸς, πρὸς τοῖς ἄλλοις ὅ ἔτη τε, καὶ μὴ τὰ τὴν ἀναρχίας, λ τὴν τῆς ἐρήνης οἰκθῆν παρεμβάλλοντι, τὰ ὅλα εἶ. Objurgationi Eusebii ita respondet: ἀλλὰ ὁ μὲν Αφρικανὸς ἐπὶ τῶν ὡς διαφανομένων ἐν τέλει ἔ πέμπτη λόγος καθολογεί. ὁ ἔ Εὐσέβιος τὰ ὡς τῶ θεῶν ἀποστόλων ἐν τῆς πράξεσι, τὴν Κρητῶν ἔτη ἐν συστήσει βεληθῆς συνεχρήσασιν τῶν πσὶ, &c.

DLXXXII. *Apud Argos sacerdotio fundata est Hypermnestra.*] Hygenus scribit Hypermnestræ & Lynceo fanum factum esse. Quod si verum est, Hypermnestra Iunonis Argivæ sacerdos fuit simul, & ipsa sacerdotem habuit, siquidem ei fanum, sive ἡρώων constitutum. fortasse mortuæ ἡρώων constitutum fuisse intelligit. Sed & ipsam Hypermnestram templum Παλλάδι δι Παισῶς possuisse scribit Pausanias.

DLXXXIII. *Abyriorum Belochus.*] Duo sunt cognomines, nonus, & decimus nonus.

Ibid. *cujus filia Atoffi.*] Ita habent POST. omnes vero PR. *Ioffi.* Editiones *Atoffi* proxime vero. Dux Semiramides fuerunt, prior uxor Nini, posterior hæc quingentis annis; quæ à Syris specie columbæ adorabatur, quod ovo à columba excluso natam fabulantur, & Semiramim lingua Syriaca vocatam. Nos in nullis scriptis Syrorum columbam ita vocari legimus. Sed apud Hesychium ita scriptum extat. *Σεμίραμις, πεισὰ ὄρειος ἑλληνισί.* Auctor Hebræus libri *פְּרָדִים* Semiramidis signum fuisse columbam. inde apud Ieremiam sub columbæ nomine Assyrios significari. Eam igitur Semiramim etiam Atoffam dictam scribit *Κόνων* priscus scriptor in opusculo, cui *διηγήσεως παλαιάς* titulum fecit. Photius 222: *ἡ ἐνάτη τὰ πρὸ Σεμιράμειος λέξις, ἢ Σεμιράμιν ὅτι γυναικὰ κατὰ τὰς ἄλλας φησὶ κίνος ἡμεῶν, ἀλλὰ θυγατέρα. ἢ λόγῳ ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι πρὸς Αἰθίοσης Αἰθιοῦς ἀναγράφει, πάντα εἰς Σεμιράμιν ἀναφέρει.* In excerptis Barbarolatinitis ante regem Assyriorum Bilochum ponitur *Atoffi* & *Semiramis*, id est, *Απασα*, ἢ *ἢ Σεμίραμις.*

DLXXXVII. *Hoc tempore rapti. Europæ.*] Numero DLXXXII dixit nuptam fuisse Asterio. non quod aut rapta anno DLXXXVII, aut nupta Asterio eodem tempore. Sed hæc ad hoc tempus refert Eusebius. Lycophron ait Europam à piratis traditam *δάμαρτα Κρήτης Αστερω σπληλάτη*, Asteron regem Cretæ ita vocans. Tatianus raptum Europæ conjicit in tempora Sthenclai non recte.

Ibid. *Cadmus regnat Thebis.*] Male eodem anno & Europam raptam, & Cadmum Thebis regnasse scribit. Inter utrumque gestum multa contigerunt Cadmo. Vide Nonnum, & alios.

DLXXXIX. *Melus & Paphus & Thasus, & Callista.*] In Græcis corrupte *Αλκίσθη* pro *Καλλίσθη*. Est ea Thera insula, ut notum illo Callimachi Disticho:

*Καλλίσθη τὸ πῆροισθε, τὸ δὲ ὕπερον ἔνομα Θήρη,
μήτηρ εὐπιπυρ μητέρῳ ἡμετέρης.*

Sed est prochronismus plusquam annorum cccc. Nam *Θηρας Αὐπείων* ἦος avunculus Eurysthenis, & Proclis primorum Sparta regum coloniam in insulam Callisten deduxit, & insula Thera à se nomen fecit. Quis & ipsi reges Eurysthenes, & Procles illi expeditionem comites sese adjunxerunt. Ab hoc anno, ad initium Eurysthenidarum & Proclidarum, intercedunt anni ccccxxxiii. Apud Pindarum, decima septima generatio à Medea deducit coloniam à Thera in Libyam duce Batto Cyrenarum conditore. Nam quarta generatio à Medea occupavit Callisten, tertia decima hinc duce Batto condidit Cyrenas: quæ colliguntur omnes generationes xxvii. Sexdecim autem generationes absolutæ fiunt anni plus minus dxxx. Sed verisimile est ante Thera Autefionis filium coloniam in eam insulam deductam fuisse. Neque alia mens fuit Scriptoris, unde hoc accepit Eusebius.

Ibid. *Thasos.*] Hic Thasum collocavit propter Cadmum, cuius paulo ante mentio facta. Marcianus *ὁ πειρηγητής*:

*Ἐξῆς Νεάπολις ἐστὶν ἢ ἡστῶ εἰσῶ,
ἢ Βάρβαροι τὸ πρότερον ὠκεῖν, ὡς λογῶ,
Ἐπὶ τῷ φοινίκῳ καὶ Καδμῶς ἢ εἰσῶ
Ἐκ τῆς Ἀσίας σιμαδάντες ἔλαβον δὴ Θάσον.
Ἀπὸ τῆς εἰσῶς ἢ τῆς νομῆς, ὡς ἢ τῷ ἔχει.*

In Collectaneis nostris *εἰσῶς ἐκτίσθη* Olymp. xv, numero MCCXCVII. De Cadmo, & Thaso vide plura

apud Apollodorum, quibus illustratur locus Marciani. Quod autem colonia in eam deducta sit Olympiade xv, eo pertinet oraculum Archilochi redditum:

*Ἀρτεῖλον Παρτίσις Τελεσίκλεις, ὡς σε κελεύω,
Νῆσῳ ἐν Ἡερίῳ κτίζεν εὐδαιμον ἄστυ.*

Nam Archilochus eo tempore florebat. *Ἡερία* autem vocabatur, quæ postea *Θάσῳ*. Porro decem generationibus ante Herculem Thalus condita. Nam Thalus adjunxit sese comitem Cadmo investigandæ Europæ. Cadmus autem Agenoris filius, à quo, ad Herculem, sunt generationes decem. Belus Agenoris frater, Ægyptus, Lynceus, Abas, Acrisius, Danaë, Perseus, Alceus, Amphitryo, Hercules. Non paucorum annorum videtur esse metachronismus. Nam x generationes sunt anni plus minus cccxxx. Itaque hoc modo Herculem necesse fuerit vixisse ad numerum Dcccc, & ultra. Apud Stephanum locum ita restitue: *Θάσῳ, ἢ ἡστῶ πρὸς τῇ Θράκη, ἔνθα ἐηλέφασσα ἢ τῆς Ευρώπης θήσκη μήτηρ, ἀπὸ εἰσῶ. ἢ δὲ ἡμεῶς Ἡρακλέους δέκα Θάσῳ παλαιτέρῳ, &c.*

DLXCIII. *Eropeus.*] Iam indicavimus, Pausaniæ *Eropea* priore loco poni ante *Coraca*.

DLXCIV. *Bithynia condita à Phœnice.*] *Βιθυνία ἐκτίσθη* ἰσὸς *φοινίκῳ*, non ita feliciter Latine reddideris. Significat autem urbem, aut urbes in Bithynia conditas à Phœnice. vel: *Bithynia urbibus exculta est à Phœnice. ἢ ἡστῶς ἐκτίσθη, & πόλις ἐν τῇ νήσῳ ἐκτίσθη*, non uno verbo Latine reddi potest, ut Græce. Condere urbem in Italia dicam, condere Italianam nondicam. tamen feliciter Græci utrumque, *κτίζεν Ἰταλίαν, ἢ κτίζεν πόλιν ἐν Ἰταλίᾳ*. Itaque condere Bithyniam non dicam, sed condere urbem in Bithynia. Verterem igitur: *coloni in Bithyniam misit, ducti à Phœnice. vel: urbibus Bithyniam instruit, exculta, habitata. ut prius Bithyniam occupare, ut Velleius: urbibus instruere, ut Tertullianus: urbibus inaedificare, ut Hircius VIII Comment. belli Gallici dixit, castra coronis inaedificare.* Itaque hæc in re τὸ condere est verbum sterile: quod & Ennius nove vertit *CREARE* in Euhemero suo de Iove loquens: *Et sepulchrum ejus est in Creta in oppido Cnossō: & dicitur Vellei hæc urbem creavisse. ὃν λέγει*) *Εστὶ κτίσις.* Item: *Panæum deduct in montem, qui vocatur cali Stela. (Ουρανὸς ἐήλη)* Postquam eo ascendit, contemplatus est late terras: ibique in monte aram erexit Cælo. *κτίζει βωμὸν πῶ Ουρανῶ.* Sic in Sacris, & apud Theologos *κτίσις* est creatura, quæ aliter conditio dicitur, pro eodem. Itaque, quod jam dixi, *κτίζειν* Græcis tam de solo, quam de superficie dicitur. apud Latinos condere de superficie duntaxat. Bithynia est solum: urbs, quæ in illa struitur, est superficies. Bithynia igitur non conditur, sed urbs, quæ in ea excitatur.

Ibid. *Mariandyni.*] Primo Mariandyni, secundo Galatæ, tertio Buccellarii, auctore Constantino Porphyrogeneta. Est autem pars Bithyniæ, non Bithynia. Sed mirum, ex quo *ἐκτίσθη ἰσὸς τῆς φοινίκῳ*, pro Mariandyna vocatam esse Bithyniam. Hoc ego crederem. si quidem *ὁ κτίσις* vocabatur *Βιθυνός*. Alioqui ἀπὸ τῶς *κτίσις*, *φοινικία* potius, quam *Βιθυνία* dicenda fuit. Sed unde in Asia Phœnix, qui habitabat in regione à se dicta Phœnice in Syria? Hæc digna sunt investigatione. *μυθολόγοι* scribunt Phœnicem Ægyptium fratrem Cadmi in Syriam venisse, & regionem, in qua habitavit, à se Phœnicem nominasse. Nos agnoscimus regionem, quæ antea Canaan dicebatur, ab eo nominatam

Phœnicem. Ægyptum autem fuisse negamus. Hoc enim pugnat cum Phœnicum Annalibus, quos vetustissimos Philo Byblicensis Græce conversos publicavit. Præterea nomina Φοινίξ, & Καδμῶν mera Phœnicia, sive Cananæa sunt. οὐδὲ quo nomine Aaronis nepos summus Sacerdos dictus est, sine ulla mutatione est Φοινίξ, si adhibeatur vocalis distinctio Φοινίξ quod Hebræis est פִּינְחָס Phinhas. קַדְמֹן quoque Cadmus & ipsum ex eodem fonte. Phœnix igitur natus in Phœnice Cananæorum, non in Ægypto transfretavit εἰς τὴν Ὠκεανὸν τῆς Ἀσίας. In versibus Alfi Poëtæ epici dictus est Ancæus Phœnicis ex Astypalæa nepos Lelegibus Asiæ minoris imperasse, nimirum, quos subegerat avus ejus Phœnix, ut reliquam oram maritimam Asiæ minoris.

DCXVII. *Linus Thebanus.*] Non est hujus temporis, quum fuerit æqualis Herculi, à quo interfectus est magister ingrato discipulo.

DCXIX. *Idæi Dactyli.*] Non multum abludit à veteri Chronico apud Clementem, ex cujus rationibus Idæi Dactyli conjiciuntur in numerum Eusebianū DLXXVII, annis XXII, ante hoc tempus. De Idæis Dactylis habes multa apud Strabonem, & Mythologos, Scholiastas Poëtarum, sed nusquam plura, quam in Scholiis Apollonii vetustissimis, lib. primo in illud:

Δαίτυλοι Ἰδαῖοι κρηταῖες ---

Ibid. *qui ferrum repererunt.*] Strabo, & alii. Vetus Chronicon apud Clementem, quod Idæi incendium tempore Idæorum Dactylorum contigisse scribit: nimirum quod Idæi incensa, metallis terii vi ignis liquefactis, hinc ferrariam didicerint Idæi Dactyli. Phoronidos quoque vetustissimus epicus poëta eorum, & fabricæ ferrariæ meminit.

Κέλμεις, Δαμναμνέως τε μέγας, ἔ' ὑπέρβιος Ἀκμων,
 Εὐπάλαμοι Σερράπιντες ὕρειος Ἀδρησεῖος,
 Οἱ πρῶτοι τέχνῳ πολυμητιῶν Ἡφάστια
 Εὐρον ἐν δ' ἔρεισι νάπαις, ἰσείπει σίδηρον
 Ἔς πῦρ τ' ἠνεγκαν, ἢ δὲ πρὸς ἔργον ἔδειξαν.

Ait Dactylos Idæos εἰς πῦρ ἐνεγκᾶν artem ferrariam. nimirum ab incendio Idæi edocti terram mollire. Sed horum multis locis meminit Nonnus. In duobus tamen δ' Δαμναμνέως nomen corruptum est. lib. XXI. 399. καὶ γνωτῶ περ' ἐνὶ σωῖστῃχε. Δαμναμνὴ τ' Σκέλμεις. Nam vera lectio, ἢ γνωτῶ περ' ἐνὶ σωῖστῃχε Δαμναμνῆ, Σέλμεις ἀκμῶν ποιο καθιππευων ποταμοῖο. Et lib. XXVIII. 494. Δαμνέως κὲρ πολέμιζεν. προ, Δαμναμνέως πολέμιζεν. Quamvis multi Dactyli à Scholiaste Apollonii & ab aliis referuntur, tamen duo præcipui eorum sunt, Κέλμεις, & Δαμναμνέως. Clements: Κέλμεις δ' αὐτὸν Δαμναμνέως οἱ τ' Ἰδαῖων Δακτύλων πρῶτοι σίδηρον εὐρον ἐν Κύπρω.

DC. *Amphion & Zethus.*] Nycteus fuit frater Lyci Thebanorum tyranni. Lycum Amphion & Zethus interfecerunt anno XX ejus tyrannidis. Ita Amphion & Zethus sunt σύγχενοι tam Lyco, quam ejus fratri Nycteo. sed Nycteus bellum gessit cum Eropæo rege Sicyoniorum, sub quo hæc gesta dicuntur. Ergo hi duo fratres Thebani in tempus Eropæos recte conjecti sunt, qui æqualis est Nycteo, æquali illis fratribus. Scholia tamen Apollonii pag. 215. edit. Henrici Stephani perhibent Amphionem adhuc gestantem uterum ad Eropæa confugisse.

DCI. *Principium quinquagesimi secundi Iobelei.*] Imo quinquagesimi tertii, ut taceam Iobelea non esse L annorum solidorum, ut ipse vult. Hoc satis supra confu-

tatum numero DLXV. Consule animadversionem in illum annum.

DCII. *Ægyptiorum Menophes.*] Apud Africanum duo postremi Reges XVIII Dynastie sunt, Rammeses, & Ammenoph. Rammeses unum annum regnavit, Ammenoph ann. XIX. Eusebius πολμηρότατο πρῶτα δὲ Πηχαιρήσους (ut in eum dicam, quod ipse in Africanum) ut hunc Rammesem eundem faceret cum Rammese, qui Ægyptus cognominatus est, pro uno anno, LXVII illi attribuit, Ammenophi autem pro XIX ann. XL. Ita nihil pensi habuit historiam interpolare, dummodo εἰς συστολῶν ἢ διαστολῶν, ut eorum quoddam, eam ad suas rationes accommodaret.

DCV. *Eu, que de Demetra.*] Apollodorus lib. II, de Io Inachi: ἰδρύσατο δὲ ἄγαλμα Δήμητρει, καὶ ἐκάλεσαν Ἰσὴν Αἰγυπῖαι, ἢ τὴν Ἰῶ Ἰσὴν ὁμοίως ποσειτόροισιν. Clemens, unde hæc hausit Eusebius: Λέων δὲ ὁ πρῶτος ἐπὶ τῆς κατ' Αἰγυπτίον θεῶν πρῶτα δὲ αἰμνῶν τὴν Ἰσὴν ὑπὸ Ἑλλήνων δημητρεα καλεῖσθαι Φησί.

DCV. II. *Bellerophon.*] Excerpta Barbarolatina Bellephorus. Africanus Βαλατόρης

Ibid. ann. XXX.] Excerpta Barbarolatina ann. XXXIV.

Ibid. *Ephyra, que nunc Corinthus, à Sisypho condita.*] Apollodorus, unde Eusebius: Σίσυφος δὲ Αἰόλα κτίσας Εφύραν τὴν νῦν λεγομένην Κόρινθον καμὲ μερόπω τὴν Ἀτλαίῳ. Duo vero fuerunt Sisyphi: prior Æoli filius conditor, ut ajunt, & rex Ephyrae: quæ postea Corinthus dicta. Ab hoc Sisypho, ad Alaten Heraclidam, qui Sisyphidas regno Corinthi evertit, sunt generationes sex, id est anni CC. Itaque iste Sisyphus accommodandus erat numero CCCXV plus minus. Nam hic locum non habet. Alter Sisyphus fuit latro, infestor viae nunc Corinthi, qui Anticliam matrem Ulyssis quum ad Laërtem deduceretur, compressit fertur. unde natus sit Ulysses circiter numerum DCCXC plus minus. quo nomine poëtis dicitur Sisyphides.

DCX. *Harmonia raptà à Cadmo.*] Athenæus lib. XIV. "Εὐήμερῶ ὁ Κῶ ἔν τῳ τρίτῳ τ' ἰεραῖς ἀναρχα- " Φῆς τ' ἰσραῖ, ὡς Σιδωνίων λεγομένων τ' ὅτι Κάδ- " μῶ μαζάρος ὦν ἔ βασιλεύς, ἢ Ὠκεανῶν τὴν " Ἀρμενίαν αὐλητρίδα ἢ αὐτὴν ἔ βασιλεύς, " ἔφυγε σὺν αὐτῇ.

DCXI. *Minos filius Europa.*] Post Tatianum Clemens Minoa locat sub tempora Lyncei. Ζάλοκ τε ὁ Λοκρὸς πρῶτος ἰσραῖ ἢ νέμης θεῶν. οἱ δὲ Μίνω τ' Διὸς ἔπι Λυγκείως. ἔτ' μὲν Δαναῖον γίνε (Βασίλευς Ἀργεῖ) Tatianus autem: Μίνως μὲν γὰρ ὁ πάσης περὶ νομοθεσίας ὅτι Λυγκείως τ' ἔ μὲν Δαναῖον βασιλευσίν τ' γέγονεν, ἑνδεκάτη ἡμερᾶ μὲν Ἰναχον.

Ibid. *Cadmea condita est.*] Καδμεία fuit arx Thebarum, ut Λάερσος δ' Ἀργεῖς, Βύρσι τ' Καρχηδόνος, ἀκροκόρυθος Κελύθς, Capitolium Romæ.

Ibid. *& Side in Cilicia.*] Hallucinatio duplex. primum quod nulla Side est in Cilicia, sed in Pamphylia in qua naves suas fabricabant Cilices. Deinde quod due mulieres Side fuerunt: altera filia Mentauri, uxor Moli, à qua dicta urbs Pamphylie: altera Danaï filia, uxor Orionis, à qua Side urbs Bœotie. de qua hic intelligendum esse duo convincunt, tempus, & locus. Tempus, quod Side est σύγχενος τῳ Λυγκεί, ut prope filia Danaï locus quia Cadmea, de qua prius loquebatur, est in Bœotia: ut has duae eodem tempore, eodem loco conditas fuisse auctor is scripserit, unde hæc depromptit Eusebius.

Ibid. *Eleusine Celeus regnavit.*] Ex Apollodoro, qui libro tertio scribit sub Pandione Celeum Eleufinis regnum tenuisse. *Εριχθόνις δὲ ἀποθανόντ' ἢ τε Φένι* ἢ ἐν τῷ αὐτῷ περὶ τῆς Αθηνῶν Πανδίων ἑτασί-
λυσεν. ἐφ' ᾧ Δημήτριος ἔδιδόντος εἰς τὴν Ἀττικὴν ἦλθον.
ἀλλὰ Δημήτριος μὲν Κελεὸς εἰς τὴν Ἐλευσίνα ὑπεδέξα-
το, Διόνυσον δὲ Ἰκάριον. Nonnus Eleufina vocat πό-
 λιν Κελεοῖο. Contra Virgilius & Ovidius pauperem
 fenem Celeum fuisse scribunt, non regem. Sane Ser-
 vius regem Eleufinis agnoscit.

Ibid. *distribuisse frumenta.*] Primus omnium locus, in
 quo frumentum ab eo satum est, dictus fuit Ἀρόη,
 postea Πάτριαι τῆς Ἀχαΐας. Auctor Etymologici: Ἀρόη
 κώμη Πάτριας τῆς Ἀχαΐας, νῦν ἢ πόλις ἢ καλεῖται Πά-
 τριας, περὶ ἧς, ἢ λόγιον ἐκ Σιβύλλης ἕζεπεσε τριμέ-
 τρον, οἶον, Ἀρόη τρίτονος εἶσεν εὐδαίμων πόλις. ὅτι
 Τριπόλεμος ὁ Κελεὸς ὑπὸ τῆς Δημήτρως κελύοις
 διδάσκειν τὰς ἀνθρώπων τὴν γεωργίαν ἔσπευ ἐν αὐτῇ
 πεῶτων ἤροσεν τε ἢ ἕπειρε, τὸ συμφυὲς τῆς γῆς κατὰ
 μαθίαν. ὡς τὸ ἀρόσει ἔν Ἀρόη πρῶτος ἦν. ἔτι
 εὐρον ἐν Ἐπιγράμμασι τῶν πρώτων. Vide etiam Pau-
 saniam in Achaicis περὶ τῆς Ἀρόης.

Ibid. *Est figura, quae possit recipi.*] Graecis hoc dicere-
 tur: εὐσχημὸν ὁ λόγος. Terentio & Ciceroni: Ho-
 nestioratio est. Sed longe abest à mente Eusebii, ἕπο-
 νοῖα δὲ πῆρω τὸν ὄφιν εἶναι τὴν ναυὴν, ἔχειν δὲ ἢ
 καὶ τὴν σχῆματ' ἢ. *suffricatos homines navem alatum ser-*
pentem fuisse: & quidem aliquid ejus figura habuisse. Di-
 cit enim homines, quum viderent primo navem, su-
 ffricatos fuisse alatum serpentem esse. alatum pro-
 pter vela, vel potius remigium: serpentem, propter
 figuram longam. Erat enim μακρὰ ναῦς. quemad-
 modum meminimus navigium longum Anguillam à
 nostris Aquitanis dictum fuisse à figura. His & multis
 aliis in hoc opere satis ostendit Hieronymus se hæc
 prius dictasse, quam cogitasse.

DCXIII. *qui copulantur temporibus Aod.*] Eusebium
 objurgat Anianus Monachus Ægyptius, qui sub Ar-
 cadio florebat, quod Iudicum annos cum annis Allo-
 phylorum, qui Israëlē oppresserunt, conjungat, ut
 propterea Aod Iudicem omisisse videatur, quod ejus
 annos cum illis LXXX. per quos Israëlē Allophylis sub-
 jecti fuerunt, commisceat. Post quædam hæc subjicit:
 Τὸν τὸν Καϊνῶν οὐκ ἐξηραλόγησεν ὁ Εὐσέβιος πε-
 ννῶσαντα ἐν τῷ ῥλ' ἐτὶ τῆς ζωῆς αὐτοῦ τὴν Σάλα. ἐπὶ
 Ἀωδὸν τὴν Κριτῶν οὐκ ἐξηραλώσαν κείνου τὴν Ἰσραήλ
 ἐτὶ ἰ. οἱ δὲ ὁ ἐρμῆλωσεν ἐνδέκατον Κριτῶν αὐτὸν ἔ-
 παξεν. ἐπὶ δὲ ἢ τὰ τῆς Ὀπικρατίας τῆς ἐν τοῖς Κρι-
 ταῖς ποταμῶν βασιλείων ἢ ἀλλοφύλων ἐτὶ ῥα
 οὐκ ἐξηραλώσαν λογαίοντα ἐν τοῖς Κριταῖς λελο-
 γῶσεν αὐτόν. οἱ δὲ ὁ ἐρμῆλωσεν ὄνομασεν ἐρμῆλωσεν
 αὐτοὺς κρατήσασθαι τῆς Ἰσραήλ ἐτὶ ῥα. τὰς τῶν Κριτῶν
 κείνου τῆς Ἰσραήλ ἐτὶ ὅσθ. ὡς εἶναι ἢ ἔλον τὸ τῶν
 Κριτῶν βασιλείων ἐτῶν οἱ. ἐπὶ δὲ ἢ τὴν περὶ τὴν
 Σαμῶν τῶν Κριτῶν, τῆς ἀναρχίας, ἢ τῆς ἐρήνης τῶν
 λαῶν, ἢ ἔτη ἐν τῷ κατὰ πλάτ' οὐκ ἐξηραλ. ὁ δὲ
 Ἀφρικανὸς αὐτῶν ἐμνημόνευσεν, ἢ τῆς τῶν χρονολο-
 γίας αὐτοῦ ἐμαρτὴν συμφηφίπιδον ἢ ἦσαν. Subjicit
 statim Georgius: Ταῦτα Ἀνιῶν ἢ τῆς λέξεως φησὶ
 μεμφομένον Εὐσεβίου τὸν Παμφίλου Δικαίως περὶ
 ἑξαλείψεως τῶν ὅσθ ἐτῶν, συνωδὰ δὲ αὐτῶν ἢ Παν-
 νόδου περὶ τῶν ἐγκαλεῖ. Denique objurgatur
 Eusebius, quod ab Exodo, ad conditum Templum,
 CCCCLXXX annos colligat, ita præcipiente scriptura:

quod intervallum ut incolume fervet, opus est multos
 annos Allophylorum cum annis Iudicum comprehen-
 dere, ut etiam hodie & Iudæi, & peritiores homines
 ex nostris fecerunt. Itaque tam Georgius, quam An-
 nianus cum Pannodoro potius in hoc castigandi sunt,
 quam Eusebius.

DCXIX. *Achaia ab Achaio condita.*] Non magis potest
 condi Achaia, quam Bithynia: quod supra tetigimus,
 Non enim opus est regiones condere, sed urbes in re-
 gionibus. Xuthus Hellenis filius Thessalia expulsus Pe-
 loponnesum occupavit: & ex Creusa Erechthei filia
 Achaia suscepit & Ionia, à quibus Achaia dicta in Pe-
 loponneso, & Ionia in Acte. Itaque huic gesto locus
 erat post Erechthea simul cum Ionis avo & gestis.

Ibid. *Erechthei filium.*] Integriora sunt Græca. Qui-
 dam libri rejiciunt hanc periochen in 1x annum Erech-
 thei, quod fortasse melius: quamquam Eusebius non
 raro his proleptibus utitur.

Ibid. *& sub hoc Mytheria caperunt.*] Sub Erechtheo
 scilicet: in quem expeditionem fecit Eumolpus Thrac
 mytheriorum repertor. Homerus hymno in Cererem,
 qui hodie non extat, scribebat eodem tempore Tripto-
 lemum, Dioclen, Eumolpum, & Celeum Eleufinos
 regem didicisse mytheria à Cerere:

Δεῖξεν Τριπολέμω πε, Διοκλεῖ πε πλεξίπρω,
 Εὐμόλω πε βιη, Κελεῶ δ' ἢ γήτορι λαῶν
 Δρησμοσύνω ἱερῶν, ἢ ἐπέφραθεν ὄργια πάνσι.

Sed tres fuerunt Eumolpi: Primus iste Thrac, de quo
 in superioribus versibus: item tertius, & quintus ab
 hoc. Ab hoc postremo mytheria minuscule inventa
 scribunt. Acefodorus vetustissimus scriptor in Scho-
 liis Oedipi Colonei: Καλονῆσαι ἢ τὴν Ἐλευσίνα ἱε-
 ρεῖσι πεῶτων ἢ δὲ αὐτοῦ ἀπόχρητας, εἴτα Θρακίας τὰς
 μὲν Εὐμόλω πρῶτος ἀφροσύνωσεν πρὸς βοθήειαν εἰς τὸν
 κατ' Ἐρεχθέως πόλεμον. Τινὲς δὲ φασὶ ἢ τὴν Εὐμολ-
 πον εὐρεῖν τὴν μύθην τὴν σωπερμῶν κατ' ἑνιαυτὸν
 ἐν Ἐλευσίνῃ Δημητρὶ ἢ Κέρη. Ἀνδροπίαν μὲν ἔν γε-
 φῆ & τὸν Εὐμολπὸν εὐρεῖν τὴν μύθην, ἀλλ' ἄπο τὸν
 Εὐμολπὸν πύμπιον γεροντόν. Εὐμόλω πρὸς ἑφιάδα
 Κήρυκα. ἔ δὲ τὴν Εὐμολπὸν. ἔ δὲ τὴν Ἀντίφημον. ἔ δὲ
 Μυσαῖον τὸν ποιητῶν. τῶ δὲ τὴν Εὐμολπὸν τὸν κατὰ
 δεῖξαντα τὴν μύθην, καὶ ἱεροφάντην γεροντόν. In
 his notandum μύθην τὴν κατ' ἑνιαυτὸν σωπερ-
 μῶν esse minuscule mytheria, quum majuscula anno
 quinto celebrarentur. Eumolpidas vero τὴν πλετῶν
 ἕξάρχης fuisse nemo paulo eruditior ignorat. Sopho-
 cles, ἔ πότιμα σεμναὶ πηλοῦντι τέλει θναῖοισιν, ἐν
 χρυσέᾳ κληῖς ὅτι γλώσσα βεβακεν ποσπέλαν Εὐ-
 μολπιδῶν. Quum igitur duæ fuerint de origine my-
 theriorum opiniones, prior mytheriorum inventum ad
 primum Eumolpum referens, altera ad Eumolpum ab
 eo quintum, priorem sequutus est Eusebius. Scholia
 tamen Phœnissarum Euripidis aliter de Eumolpo
 pronunciant, eumque unum agnoscit.

Ibid. *Fabula Proserpine.*] Magnus anachronismus.
 Nam quantum hinc distat sæculum Thesei?

Ibid. *Fabula Proserpine.*] Non ab similia ex veteri scri-
 ptore fortasse Africano, refert Cedrenus 66, 30. Vise
 locum. Eusebius vero hic Tatianum sequitur, qui in
 tempora Lyncei τὴν Κόρης ἀρπιγῶ confert.

Ibid. *Aidoneus, id est Orcus.*] Tzetzes:

--- καὶ δὴ πῆτε μολεῖτες

Εἰς χώραν γῆς τῆς Μολοσσῶν, ὧν βασιλεὺς ἦν
 Ἀδης.

Ibid. *Pirithoum devoravit.*] Sic Tzetzes, qui pene hæc
 ad verbum refert:

Κατασχεθέντων δὲ ἀπάν Πειρήθως μὲν ἔβρωθη
τῷ τελευθερωτῷ κύνι, Ἐρησὺς δὲ εἰρκτῇ κρη-
ταίπῃ.

Nam quid fecutus sit Hieronymus, quum Græca ita concipiuntur? ὧ τὸν Πειρήθον ὑπερον διεχρησάτο. Certum est enim eum ὄς, non ὧ, legisse. sed quod διεχρησάτο verterit, devoravit, fortasse ita fuit apud Eusebium, mutaverit autem Georgius. Sed hoc est divinare.

Ibid. Ἐπιὸν quasi ab inferis receptus.] Tzetzes:

Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὡς πρὸς αὐτὸν ἦλθε ποτὲ τὸ Ἄδην
τῷ Ἐυρυθέως πρὸς παγίς ἀπαγαγεῖν τὴν κούαν,
καὶ τὸ θεῖα τὴν δεσμῶν ἀπέλυσεν εὐθείας,
ἔνθεν ἐκείνῳ ἐφάσαν ἀναδραμεῖν ὄς ἄδης.

DCXXXII. Pelops.] Immanis anachronismus. Neque enim his temporibus esse potuit, quum pater eju. Tantalus referatur numero DCLIV.

DCXXXIII. Sicyoniorum Laomedon.] Ita omnes scripti, & editi, & Excerpta Barbarolatina, & Græca. Tamen Λαμέδων, non Λαομέδων dicitur Pausania, sextus decimus ab Ægialeo, qui hic est XLIII.

DCXXX. Eu, que de Perseo.] Hic locum non habet Perseus, si quidem nepos fuit Acrisii, qui XLIII annis post hoc tempus regnare cœpit.

DCXXXI. expulsio Cadmo.] Nycteus sub Epopeo rege Sicyoniorum erat tutor Labdaci Cadmi ex filio Polydoro nepotis. Quare ante Epopea necesse est hæc contigisse: & magnum anachronismum commissum fuisse. Horum anachronismorum culpa non in Eusebium, sed in auctores, quos sequitur, conferenda est. Inde evenit, ut idem gestum pluribus locis ab eo referatur pro diversitate auctorum, quos sequitur.

DCXXXIV. Argivorum Abas.] Hinc Pindarus Pythico V III Argos vocat Ἀβαντὸν ἀγυίας. Scholion: Ἀβαντὸν δὲ ἀγυίας τὸ Ἄργος φησὶν, ὅτι ὁ Ἀβας ὁ Λυγκέως Ταλαῖ πατὴρ (ὄς ἔ ὁ Ἀδρασος) ὤκιζε τὸ Ἄργος. εἶτα μετέστη εἰς Εὐβοίαν. ὅτι δὲ Λυγκέως Ἀβας, ὄς ἐκείνῳ δῆλον.

Σφαγὰς δὲ Δαναῶν παρθένων Λυγκέως Φυγῶν
Ἀβαντὸν Φύξ Διάδοχον τυραννίδος.

DCXXXIV. Secundum quorundam opinionem hæc ætate Phrixus.] Horum opinio recta, & rationi consentanea. Deucalion, Hellen, Æolus, Athamas, Phrixus. Generatio quinta à Deucalione, hoc est anni cxxxv circiter post numerum cccxcvi. Tempus convenit. Sed in Græcis est, ἔ τῆς, id est tempore horum regum, sive Heroum. Hieronymus, Secundum quosdam, longe à sententia.

Ibid. Fuit autem ei navis parata fugienti.] In Græcis: ἔ ἐτύχησε πλοῖς. Ἐ ναυγίον ναικτός. Ut infra de Dædalo: πλοῖς λαβόμυρος. quod idem est. At Hieronymus vertit, tanquam legerit ἐτύχησε πλοῖον. Et ne sic quidem procederet. Legendum enim esset, ἐτύχησε πλοῖον.

Ibid. cuius insigne aries erat.] Ὠδράσημον, quod erat in prora: & ibi statuebatur Deus, Heros, bestia, aut aliud quid, unde nomen habebat navis. In xxviii cap. Actorum Apostolicorum; ἐν πλοῖῳ Ὠδράσημῳ Διοσκύροις. nimirum τὸ Ὠδράσημον τῶ πλοῖῳ ἐν τῇ πλώρῃ εἶχε ἑστῶν Διοσκύρους. Glossa Juvenalis: PEGASUS. Tritonachi filius, ex cuius Liburna parasia nomen accepit. Videtur accipere parasiam pro parasimo, si locus mendo vacat, & Liburna ea habuit Ὠδράσημον Pegasus. At Tutela statuebatur in puppe; quæ differebat à parasimo dupliciter, tum quod illius locus semper erat in

prora, huius autem in puppe: tum quod Tutela semper erat Deus, aut Dea. Ὠδράσημον erat Deus, aut Heros, aut animal, aut aliud quid. Denique navis à parasimo, non à Tutela nomen habebat. Ovidius:

Est mihi, sitque precor, flava tutela Minerva
Navis, ἔ ἄ πικτῇ Καψιδε nomen habet.

Nimirum Cassis erat τὸ Ὠδράσημον, & ab ea Navis vocabatur Cassis. Minerva autem, cuius erat tutela, destituta erat in puppi, aut in Aplustri. In primo Iliados, εὔπυ γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα. Scholion: ἐπιὸν ὅτι τὸ ἀκροσολιον ἦσαν ἀρχαῖα ἢ εἰκόνες τῶ θεῶν. Hesychius: Πατακτοί. θεοί, φοινίκες ὄς ἰσῶσι κῆρας πρυμνας τῶ νηῶν. Persius: Ingentes de puppe Dei --- Gloria verus: Navium tutelam dicit, quam in puppibus habent, vel pingunt. Plutarchus: πικτῶν ἀνδρῶν τῶ τε ναυκλήρος τούνομα καὶ τῶ κυβερνήτης, ἢ τῆς νεῶς τὸ παράσημον. Nam ὅτι τῶ Ὠδράσημον nomen habebat, ut illa, in qua Paulus Apostolus navigabat, vocabatur Castores Scio equidem de Tutela navium multos scripsisse. sed tum eos video non bene hæc distinguere: tum etiam Grammaticos τὸ Ὠδράσημον cum Tutela confundere. Græci Ὠδράσημον expriment, Tutelam autem non habent, quo exponant. Locus autem in ἔ prora, ubi ponebatur nomen navis, dicitur πύργος ἔ Polluci, πύργη Scholiastæ Apollonii Rhodii, qui ἔ Apollonium Alexandrinum Grammaticum ideo reprehendit, quod ἀκροσολιον male interpretatus sit. ἔ Ἀπολλώνιος ἐν τῶ λέξεσιν ἀποδέδωκεν ἄφλασιν ἔ τὸ ἀκροσολιον, ὅτε εὐ, ἐπιὸν τὸ ἀκροσολιον ὄς ἔ τῶ σόλ. σόλ δὲ λέγει τὸ θῆλον τῶ πύργης, ἢ δὴ τὸν ἄλλῃ τῶ πύργης ἔξυλον. πύργη δὲ λέγεται, ἔ ὅπως τὸ τῶ νεῶς ἀπὸ τῶ πύργης ὄνομα. Ergo nomen ἔ non in puppi, sed in prora inscribatur. Itaque ἔ Centaurus in v Æneidos dicta fuit ab animali, quod ἔ prora impositum erat, ut Capricornus in veteri inscriptione Romana:

D. M. ἔ
L. ANNIO. SEVERO. MIL. ἔ
CLASSIS. PR. MISENESIS ἔ
EX. CAPRICORNO. TRIERE. ἔ

Capricornus scilicet vocabatur ab animali, quod in ἔ prora destitutum erat. ἔ

Ibid. Palaphatus affirmat Arietem vocatū nutritorem ejus.] Nutritorem Phrixii Arietem vocatum scribit Scholiastes Apollonii lib. I V: Διονύσιος ὁ Μιτυλιναῖος ἀνδρωπὸν φησὶ γηρίαῶν παιδαγωγῶν τῶ ἀριεῶν ὀνόματι Κελόν. Est enim τροφεὺς, sive nutritor, idem, qui pædagogus: quem infima vetustas Bajulum vocat, ut apud Gregorium Turonensem & alios. Scholia Ajacis μασινοφόρος. Παιδαγωγὸς ἢ παιδοτρέφης ὁ λεγόμενος βαῖδλος. ut apud Comicum, quem ego parvulum gestavi. Inde enim Bajulus, & Bajula. Unde Italis hodie Balia. Dicitur & Pappas. Juvenalis: Discipuli castros premordet Acrononeus. Glossa vetus: Eunuchus pædagogus, proprium pappatis. Nam pappas est nutritor, sive bajulus. Juvenalis: --- timidus prægustet vocata pappas: qui scilicet alumnus vocabat Dominulum suum. Digestis de legatis lib. xxxi. l. 41. §. 4. Publio Manio Dominulo meo.

Ibid. Palaphatus.] Palaphati nomen habebat in animo, locum vero alius auctoris. Est σφάλμα μνημονικόν. Nam Palaphatus non τροφία, sed ἐπιτροπὴ τῶ ψημάτων vocat. Ἀτάμας ὁ Αἰόλος τῶ ἔλλυ ἐβασίλευσε τῶ Φρυγίας. ἐν δὲ αὐτῶ ἀνήρ ἐπιτροπὴ τῶ ψημάτων, ὃν μάλιτα πῶν ἠγάτο, ὀνόματι

ὀνόματι Κερός. Multum differt Dispensator à pædagogō, aut bajulo. In Aldino exemplari Palæphati excusum est Αθάμας ὁ σὺλτ' Ἑλλῶ. Unde joculariter interpretis vertit: *Athamus Græcorum exercitus profectus erat.* Saltem classem debuisset vertere.

DCXXXVII. *Lamprides ann. xxxii.*] Ita etiam Excerpta Barbarolatina. Sed Græca Africani ἔτη λ.

DCXLII. *Aegyptii per nonamdecimam Dynastiam.*] Sic major pars PR. Sed quidam eorum habent, *Post xviii Dynastiam.* Aliter Edit. & POST. & Marianus. Hanc quoque XIX Dynastiam non majore fide tractavit, quam superiore. Ut enim tempora Thuoris regis Trojano excidio congruerent, de hac Dynastia unum regem, & novem annos expunxit.

Ibid. *Suo imperatore uti ceperunt.*] Fortasse in Græcis fuerat αὐτοκρατορεύειν ἤρξατο. An non & aliæ Dynastia suos αὐτοκράτορας, aut βασιλεῖς habuerunt? „ Ego hæc non capio, & POST. lectionem præfero, „ quæ habet Aegypti XIX Dynastia, quorum primus *Sethus ann. lv.*

Ibid. *Sethus ann. lv.*] Ita BONG. & omnes PR. & Græca prioris libri Eusebiana, Σεθὺς ἔτη νη. Sed omnes Edit. POST. & Marianus male Zethus.

DCXLVI. *Bellum, quod sub Eumolpo.*] Apollodorus: καὶ πολέμῳ ἐπέστητο πρὸς Αθλιωαίους, καὶ Ελδσινίους, Ἰπικληθεῖς (ὁ Εὐμόλπος) ὑπὸ Ελδσινίων καὶ πολλῆς σωμαχίας Ερακίων δυνάμεως. Pausanias Atticis meminit, item alibi. Meminerunt & alii. Clemens sub Procto contigisse ait: καὶ ἡ Προίτων ὁ Εὐμόλπος πρὸς Αθλιωαίους πολέμῳ. Accodorus apud Scholiasten Oedipodis Colonei: Θράκας τὸς καὶ Εὐμόλπος πρὸς Αθλιωαίους πρὸς βοήθειαν εἰς τὸν κατ' Ἐρεχθέως πόλεμον. Vide Etymologicum in Βοηδρόμια, item in Εσχολιῶν. Si bellum susceptum fuit in Erechtheum, non dubium, quin ad tempora Erechthei conferendum sit. Ion Xuthi filius electus fuit πολέμαρχος illius expeditionis adversus Thracas. Tiresias apud Euripidem Φοινίσσαις dicit bellum Eumolpi tum fuisse, quum septem ad Thebas pugnant, qui est maximus hiatus temporis, & me tacente „ vetus Scholion hoc arguit. Τέσσαρες ἡμεῖς ἔτη „ ἑκατὸν πολέμῳ πρὸς Ἐρεχθέα πόλεμος. Ερεχθεὺς μὲν γὰρ Πανδίων, ἔτι γένετο, ἔτι ἔτι ἐν Καδμείᾳ πύργῳ σώματι ἀνελόμῳ, &c. „ Quare peccat Euripides μετὰ χρονομίᾳ τριῶν „ ἡμεῶν, ut Virgilius μετὰ χρονομίᾳ trecentorum „ norum, quæ sunt ἡμεῶν novem, dum Ancæ tempus in „ primordia Karthaginis conjicit. Caterum Græcorum partem postremam omisit Hieronymus. ἀπὸ τῶν αἰώνων Εὐμόλπος Αθήνησι. vide quæ ad numerum DCXCIX.

DCXLVIII. *Melampus.*] Melius hæc ad regnum Procti referrentur, cujus filias à furore curavit Melampus. Nam homines tunc floruisse Chronologi dicunt, quum aliquod eorum gestum referunt.

DCXCIX. *In Dardania.*] Majorem partem omisit Hieronymus. Consulat Græca.

DCL. *Apud Pythium.*] Ita omnes scripti, quos vidimus. In Græcis Πυθῶν. id est in urbe Pythone, aut in urbe Pytho. ἢ Πυθῶ. Male editiones Pythiam: Hoc solo nomine Πυθῶ Απολλωνίου ἱερείαν dictam fuisse nemo ignorat. Sed Hieronymus semper, quod Græce est Πυθῶ, apud Pythium vertere solet. Vide numerum DCXXXV.

Ibid. *Vates prima Phemonoë.*] Propterea προμαίης πρώτη dicta est Pausania. μετὰ δὲ καὶ ἄλλοι παλαιοὶ εἰς φημενολίω δόξαν εἶναι, ὡς προμαίης γέννητο [ἢ φη-

μονοῆ] τὴν θεῶν πρώτη, καὶ πρώτη τὸ ἐξαμέτερον ἦδεν. Notum vero primum Hexametrum, quod primo afflatu effudisse dicitur: συμφέξετε πρὸς τ' αἰῶνι, κηρὸν τε μέλισσαι. Non convenit inter Scriptores de temporibus Phemonoës. Hic statuitur Phemonoë sub Abante Argivorum rege: aliis sub Acrisio. Clemens: καὶ εἰάν τις ἢ μὴν λέγει φημενολίω πρώτῳ χεισμῶ δῆσαι Ακρυσίῳ, ἀλλὰ ἴσω, ὅτι καὶ φημενολίω ετεσιν ὑστερον εἶπετο ἐπὶ αἰετὶ Ορφέα, καὶ Μυσαίων Ἐλίων τὴν Ηρακλῆος διδάσκαλον.

Ibid. *hexametricis versibus.*] Idque Hexametrum primum fuisse, quod supra retulimus, cujus generis inventrix fuerit ipsa. Eustathius in prolegomenis: μάλισται ἡ δὲ ἐν ἐξαμέτερω τῶν ἡρώων ἵστοῦσα, ἢ κατὰ τὴν λέξιν αἰετὶ φημενολίω γυνή, περὶ φημενολίω Απολλωνίου. Alii dicunt non heroi carminis auctorem fuisse, sed primam heroi carmine vaticinatam, in quibus est Eusebius noster, & Clemens. Carminis vero heroici inventum ad feminas quidem, sed vetustiores refert Clemens Alexandrinus: ἐπὶ φημενολίω φανοθήαν τὴν γυναικῶν Ἰκαίης, αἰετὶ ἢ εἰμίαν τὴν Τιτανίδων εὐρεῖν.

DCLII. *Phrygus rexit Tantalus, qui prius Maeones vocabantur.*] Ex his verbis Hieronymi suspicio incessere posset, tunc primum vocatos Maeonas, quum illis imperare cepit Tantalus. Sane Græca nihil aliud ostendunt, quam imperasse Phrygibus, qui & Maeones quoque vocentur. Sed aut Eusebius, aut auctor, unde hæc habuit, frustra Phrygiæ attribuit, quod est Lydiæ. Lydia enim, non autem Phrygia, dicta fuit Maeonia à Maeone fluvio. Itaque est hallucinatio.

DCLIV. *Ob raptum Ganymedis.*] Aliam rationem rapti Ganymedis habes in Quisquilis Cedreni à 98, 55, usque ad 99, 19. (quæ & apud Suidam leguntur) ex bono auctore, fortasse Africano, nisi quibusdam verbis à mutilatore incrustata essent. Paulus Orosius lib. primo, cap. xii. hanc periochen adumbravit: Non mihi nunc enumerare opus est Tantalum & Pelopis facta turpia, & fabulas turpiores: quorum Tantalus rex Phrygiarum Ganymedem Trois Dardaniarum regis filium quum flagitiosissime rapuisset, majore conferti certaminis seditate contumit, sicut Phanoctes poeta confirmat, qui maximum bellum excitatum ob hoc fuisse commemorat, &c. Est paraphrasis verborum Eusebii, ex cuius fide hæc recitat, non quod Phanoctem Poëtam unquam legerit, ne Eusebius quidem ipse, sed potius auctor, à quo Eusebius desumpsit.

Ibid. *Troipatri Ganymedis, & Tantalus.*] Alii non Trois, sed Ho Ganymedis fratri. Scholia Lycoplionis pag. 60. ἕτερον δὲ τὸ ἰσορμῶδες ἔτι λέγει, τὸ τὸπον (Περί τῆν) κληθῆναι ἀπὸ τῶν πολλῶν ἑκάστῳ ἐν τῇ συμβολῇ τῶν πολέμων, ὅποτε δὲ τὸ πᾶν ἀρπαγῶν Γανυμήδους ἐμάχοιτο Τάνταλον ὁ ἑραστὴς Γανυμήδους, καὶ Ἰλίου ὁ ἀδελφεός.

Ibid. *rapta Aquila.*] Epiphanius ait raptum à Iove & conjectum in navem, cujus insigne fuerit Aquila: μηδέποτε ἀετὸς γέννητο, ἀλλὰ ἐν πλοίῳ ὡρμήσθη Αετῶν ὁμοιομορφίᾳ διὰ τὸ τάχος, Τροίαν ὡρμήσθη πλοῖον, καὶ τὸν ἦγον τῶν βασιλέων Τρώων Γανυμήδην ἀρπάζουσαν τὴν φθορὰν ἀπεργάζουσαν.

Ibid. *ut scribit Phanoctes.*] Nimirum in poemate, cui titulum fecerat Ερωπες, ἢ καλοῖ. Argumentum erat τὰ παθητικά, παῖδες ἐρωπῶν, παῖδες ἡρωπῶν, & ejusmodi ἑλλωκίης λαγνείας παροψωνήματα. Omnino huc referenda ex Plutarcho lib. iv. cap. v. συμπίσ. καὶ φανοκλῆος ἐρωπῶν ἀνήρ ἀδὲ πῶς πεπότηκεν,

Βίδως θεῶν Ἀδωνιν ὀρειφοίτης Διόνυσος
 Ἡρακλεον, ἠραβίλω κύπερον ἐπιχορμύνη.
 quod distichon quis negare audeat non longe abfuisse
 ab eo loco, quem in animo habebat Eusebius? Itaque
 mirifice hæc Eusebiana hoc Plutarchi testimonio illu-
 strantur. Extant etiam Elegia aliquot apud Stobæum
 de Orpheo pæderaste à mulieribus discerpto. Ex eo-
 dem quoque tanquam aurum ex sterquilinio illud est
 elegion:

Ἀλλὰ τὸ μοιράων νῆμ' ἀλλυῖον εἰδὲ πη ἐστὶν
 Ἐκφυγῆαν, ὅσοι γλῶσσοι φερόμεθα.
 Parcarum non quibus inexuperabile filium,
 Munere quot terræ vescimur, effugere.

Ibid. Frustra igitur Iovis fabula.] Μάτῳ ἀραξίδος
 ὡς ἀετὸς τῆτον ἀρπαγῆς] ὁ μύθος κατὰ Πλούτωνα.
 Falso igitur fabula insinuat Iovem tanquam Aquilam illam
 rapuisse. Vult dicere διὰ τὸ ὄξυ τῆς ἀρπαγῆς Iovem
 Aquilam vocatum.

Ibid. Iovis fabula & raptrix Aquila.] Apud Cedre-
 num: ἐνπύθεν ἐμυθεύσατο τὸν Δία γρόμῳ ἀετὸς,
 διὰ τὸ τῆ ἀρπαγῆς ὄξυ, τὸν Γανυμήδην ἀναλαβεῖν
 ,, εἰς τὸ οἰνοχοεῖν αὐτῷ. quæ procul dubio sunt Afri-
 ,, cani. Sed diversas hujus rei opiniones habes apud
 Eustathium Ἰλιάδ. γ. πνὲς δὲ φασὶν ἅπλοισι ταυτάλα
 αὐτὸν ἀρπαγῆσαι, καὶ ἐν κωμηγεσίῳ πεσεῖν, καὶ παρῆ-
 ναι ἐν τῷ μυσίῳ ολύμπῳ. οἱ ἢ ἴσθησαν ὑπὸ τῆς Μί-
 ναι ἀρπαγῆσαι, καὶ τὸν τῆ ἀρπαγῆς τόπον ἀρπαγῆ
 κληθῆναι. φασὶ δὲ καὶ ὅτι βιαζόμενος κατεκρήμνισεν
 ἑαυτὸν. τῷ δὲ πατρὶ ἐπέμψθη πλάσμα, ὅτι θυελλὰ
 καὶ νέφος ὑφῆρασαν αὐτὸν οἰνοχόον τῷ Δίῳ.

Ibid. Tityus convixit Tantalo.] ὁμοειδῆς. æqualis
 tempore fuit, contemporaneus fuit. Est argumentum Cle-
 mentis Alexandrini ex primo Stromateo. Latona fuit
 temporibus Tantali. Nam Tityus, qui contempora-
 neus fuit Tantalo, fuit contemporaneus Latonæ, utpote
 cui vim inferre voluerit. Sed prius probandum erat
 Clementi τὸν Τίτυον συγχρονίσαι τῷ Ταυτάλῳ, quod
 ἀναπόδεικτον reliquit. Pelagus, Lycaon, Orchome-
 nos, Elara, Tityus. Orchomeni autem soror Callisto
 mater Arcados. Arcas itaque & Callisto erant ἀνεψιά-
 δαι, ex fratre & sorore prognati. Erant igitur σύγχρο-
 νοι Elara mater Tityi, & Arcas. Sed Arcas erat numero
 DCLXII. à quo, ad hoc tempus, nimirum ad numerum
 DCLIV, intercedunt anni CXXII. Tantum temporis à ma-
 tre Elara, ad Tityon fluxisse neque concedimus, neque
 verum est. Non igitur his temporibus vixit Tantalus:
 aut, si vixit, non fuit æqualis Tityo. Atqui tempora con-
 gruunt Tantalo. non igitur Tityo. Quod autem legi-
 tur hic Tityo, id in POST. est Tityoni. quæ si vera est
 lectio, non solum mirus fuerit metaplasmsus, Τίτυων
 ἀντὶ τῆς Τίτυος, sed etiam ἀλογισία, ut eodem loco,
 qui paulo ante Τίτυος, idem Τίτυων vocetur.

Ibid. qui cum Hercule servivit Admeto.] Hæc in proce-
 mio Eusebii, ubi ejusdem fabulæ injicitur mentio, te-
 tigimus, ubi produximus verba Clementis, unde hæc
 deprompsit Eusebius: quæ sunt ex quodam vetere
 Poëta, quæ non multum ab his aberant:

Ἀδμήτῳ δὲ ἀναξίτητος φῶς ἄσπερον Ἀπόλλων
 Σὺν πύθῳ Ἡρακλεῖ κρηίερω μέγαν εἰς ἐνιαυτὸν.

Sed Herculem eum Apolline Admeto servivisse tan-
 tum abest, ut usquam legerim, ut ne unquam Admeto
 servivisse meminerim. Querant igitur studiosi, quod
 ingenue fatemur nos ignorare.

DCLXI. sub quo celebrata sunt Isthmia.] Ita etiam Græca
 ἐφ' ἧ, cujus temporibus, vel, ut Hieronymus, sub quo.
 Sed est error Eusebii procul dubio, qui ἐφ' ἧ scripsit,

pro ἐφ' ἧ. propter quem: Nam explodat, si dicam
 sub Melicerta ludos Isthmia celebratos, qui eo mor-
 tuo propter eum instituti. Clemens: Γλαυκὸς Πη-
 μελικέρτης ἰσθμια ἔθηκεν. Certo certius est auctorem,
 unde hausit Eusebius, ἐφ' ἧ, non ἐφ' ἧ scripsisse. Sed
 epocha vera priorum Isthmiorum Glauci convenit nu-
 mero DCLVII, anno primo Proeti Argivorum regis, ut
 extat in optimo Chronico, quod in calcem Canonum
 Isagogicorum rejecimus. Glaucus vero Sisyphi filius,
 qui primus Isthmia celebravit, fuit pater Bellerophon-
 tis, qui erat sub Proeto, ut in hoc tempus recte hæc
 conferantur. Itaque propius absunt à vera epocha PR.
 quam POST. qui assignant num. DCLXV.

DCLXVIII. à quo Sicyonii nuncupati sunt.] In Excer-
 ptis Barbarolatinis: Sicyoniorum, qui nunc Elladii vocan-
 tur. quorum Græca sunt in Farragine Cedreni: εἰς Σι-
 κυωνίτας ὄντ' Ἑλλαδικῶς μετὰ πεπλάκι. Suidas: Σι-
 κυὼν ἢ νῦν Ἑλλάς καλεῖται. Hoc alibi me legere
 non memini. Alibi Cedrenus 99, 10. βασιλεία Ἑλ-
 λῶων, ἣτοι Πελοποννησίων. Scio quidem sub Roma-
 nis Ἀχαΐας nomine τῶν Ἑλλάδα intelligi. Sed hoc
 nihil ad hunc locum.

Ibid. Hoc tempore Pelops.] Recte Pelops cum Sicyo-
 ne comparatur: quia quidam Pelopis filium Sicyonem
 esse dixerunt, in quibus Ibycus, auctor Pausanias.

DCLXXI. Erechthei frater Perseus.] Erechthei fratrem
 fuisse Perseum neque verum est, neque extat in Græ-
 cis Eusebianis. Unde habeat Hieronymus, quæren-
 dum. Nam ita habent omnes scripti & editi Codices:
 ut omnis suspicio mendii absit. Sed manifesta luxatio
 commissa est. Nam legendum Cecrops secundus Erech-
 thei frater ann. XL. Sed ne sic quidem historiæ confu-
 litur. Nam Cecrops ὁ δεύτερος erat πρεσβύτατος
 τῶν Ερεχθίδων παίδων. Si Cecrops iste erat maximus
 natu filiorum Erechthei, quomodo ejus frater potuit
 esse? Itaque quod remedium huic incommodo pare-
 tur, non video, præsertim quum omnes veteres libri
 constantissimè hanc lectionem retineant.

Ibid. Gorgone.] Metaplasmsus Hieronymianus. Γορ-
 γῶν Γοργόνος Hieronymo est Gorgona. At Γοργῶν
 Γοργῶν eidem est Gorguns Gorguntis, miro meta-
 plasmis, in fine lib. 1. in Iovinianum: Cleobulnam, Gor-
 guntem, Timocliam. Pro eo quod hic est mentis inopes, qui-
 dam codices melius meo iudicio, habent impotes. Pe-
 tavian. impotentis.

DCLXXV. sive, ut Palaphatus scribit.] Cujus verba hæc:
 Βελλεροφόντης ἰὸν φρύγιον ἀνήρ τὸ γένος Κορίνθιος,
 καλὸς καὶ ἀγαθός, ὃς πλοῖον κατεσκευάσας μακρὸν
 ἐληξίετο τὰ ὄξυα τῆς χερσὶν ἑαυτοῦ. ὄνομα δὲ ἦν τῷ
 πλοῖῳ Πήρατος, ὡς καὶ νῦν ἕκαστον τῶν πλοίων ὄνομα
 ἔχει. Μᾶλλον δὲ δοκεῖ πλοῖον, ἢ ἵππων ὄνομα εἶναι Πή-
 ρατος. Intelligit τὸ ὄξυσημον τῆς νεῶς habuisse Pega-
 sum, unde navis vocata fuerit. A figuris enim, quæ pro-
 ra imponuntur, & dicuntur ὄξυσημα, naves ipsas vo-
 cari solitas supra ostendimus ad numerum DCXXXV.
 Quod quum ita sit, si Pegasus non est equus, quid igitur
 erat illud, quod proxa inpositum nomen navi de-
 dit? Oportet enim Pegasus, aut hominè, aut bestiam,
 aut aliud quid esse, quod ὄξυσημον navis constitue-
 ret. Ita Liburna illa Trierarchi patris Pegasi Jurisconsulti
 habebat ὄξυσημον equum alatum nomine Pegasus:
 unde non solum Liburna Pegasus dicta fuit à parasemo
 suo, sed & filius Trierarchi clarissimus Jurisconsultus,
 & honoribus omnibus splendidissimè sanctus Pegasus
 vocatus fuit. Si igitur parasemon navis Bellerophon-
 tis non habebat equum alatum Pegasus, quæro quid proxa
 impo-

impositū fuerit, quod Pegasus diceretur, & à quo ipsum quoque navigium eodem nomine appellatum fuit.

Ibid. *Bellerophonis navis.*] Isaacius Tzetzes in Lycophroni: *κακῆαν* δὲ σὺν ἦν Ἴππῳ, ἔ γάρ ἐστιν ὅπως ἐπὶ πλωτῶν Ἴππων ὀνόμαζεν. ἀλλὰ πολλοὶ ἐμῶς, ἔπειτα τυγχάνει τὰ λαίφῃ. Iohannes ejus frater in versibus politicis:

Καὶ Ἴππῳ δὲ ὁ Πέγασος ὁ ἔ Βελλεροφόντα,
Ὄν περ οἱ μῦθοι πλάττῃσι τὴν πηρωτῶν ἰσάραξαν,
μέθ' ἔπειτα κατ' ἐργασίῳ τὰ τροπία ἐκείνα,
Τρηφῆς ἦν ὀλκὰς κέφῃ, λαίφῃ πειρὰ λαχῶσι,
Καὶ δὲ ὑδάτων τρέχουσα θάλασσης πηραζόντων.

Ridicula vero ἔτυμολογία, dictum Πήγασον ἀπὸ τῶν θάλασσαν πηραζόντων. ὕδωρ πηραζόν scio quid sit, θάλασσαν πηραζόντων qui dicere possimus, non video.

DCLXXIX. *His temporibus Cyrene.*] Condita est decima septima generatione à Medea, ut alibi diximus ex Pindaro. At nondum Medea erat. Ridiculum ergo. Hæc omnia, quæ de eadem re bis, ter, quater repetuntur ab Eusebio, sunt ex diversis auctoribus. Non enim ea est culpa Eusebii: tantum abest: ut potius eo nomine illi plurimum debeamus, quod quæ sparsa erant apud auctores, cum suis epochis signata in hunc Canonem suum coniecerit. Neque aliter debent facere, qui Canones Chronicos scribunt. Hoc unum non laudo, quod nomina auctorum, unde excerptis, non apposuit.

DCLXXXII. *Ion vir fortis.*] Tatianus quoque τὴν δευτέρω Κέρροσι καὶ τῶν Ἴων εἰς τὰς Ἀθήνας ἀφίξιν in tempora Acrisii regis Argivorum confert. neque aliter potuit, quum Ion fuerit Erechthei nepos ex filia Creusa.

Ibid. *vir fortis.*] Πολέμαρχος. Certe non idem est vir fortis & πολεμαρχος. & qui alterutrum fuerit, alterum esse necessario non statim sequitur. Vertendum erat, *imperator.* Creatus enim fuit ab Atheniensibus imperator, quum summa belli administrandi tradita illi fuit, quod cum Atheniensibus Eleusini sub Eumolpo gesserunt. Pausanias Corinthiacis: ἐκβληθῆναι δὲ αὐτῶν ἐξ Ἐλευσίνων ὑπὸ Ἴων, ὅτε Ἴων Ἀθηναισῶν ἐξέθετο πολέμαρχος ἔπειτα Ἐλευσινίως ἤρεθον πολέμαρχος. Sed hæc debebant potius rejici in numerum DCLXVI, quando bellum sub Eumolpo gestum fuit. Tunc enim Ἴων creatus πολέμαρχος.

„ Ibid. *Ion vir fortis.*] Vertendum erat: *Ion dux belli, creatus Athenienses Ionas à se nominavit.*

Ibid. *Athenienses Ionas vocavit.*] Vide omnino Harpocrationem in Ἀπύλων περὶ τῶν.

DCLXXXV. *Hoc tempore gesta Perseus.*] Perseus, quum fuerit Acrisii ex Danaë filia nepos, non habet hic locum, sed minimum XL annis ab hoc numero. Tamen respondebitur, sub Proeto, cui successit Acrisius, Bellerophonem ab uxore Proeti attentatæ pudicitiae infamulatum fuisse. Ne hoc quidem liberat Græcos inconstantiae crimine, qui jam adultum sub Proeto Perseus faciunt, qui non debuit nasci nisi sub Acrisio.

„ DCLXXXVI. *Dionysius, qui Liber pater.*] Non dicitur Διονύσιος, sed Διόνυσος. Nam alterum est nomen proprium vitile. & tamen omnes Codices habent *dionysius*, non *Dionysius*. Doctos quoque nostri, qui eodem in errore esse video, qui Liberum patrem Dionysium, non Dionysion vocant. Corrigendus error.

„ Ibid. *Nysam urbem.*] Quot urbes huic cognomines fuerint, pete ex Stephano, Hesychio, & aliis. Omnes illæ Liberum patrem sibi vindicant, & à se denominatum volunt. Mirum vero τῶν Διονύσων ἔτυμον protulit Nonnus, quod scilicet Iupiter in femore insutum ge-

stans ea parte claudicaret propter oneris gravitatem. Claudum autem lingua Syracusana νύσον vocari. Unde Διόνυσον dictum, quasi Iovis claudicationem.

Πατρῶν ἐπέθηκεν ἰωνομύθων παρ' οἷο
Κικλήσκων Διονύσον, ἔπειτα πρὸς Φόβρον αἰείρων
Ἠὲ χαλαίων Κρονίδης βεβελήσῃ μηρῶν,
Νύσσῃ ὅτι γλώσση Συρακοσίδι χλωλὸς ἀκεί.

Quæ ridenda magis, an confutanda sint, nescio. Quum enim potius Syracusana lingua, quam alia, præsertim quum de tot urbibus, quæ Νύξαι vocantur, nulla ejus nominis fuerit in Sicilia? Neque minus ridiculi Grammatici: Διόνυσος, quasi Διόνυσος, ἐπιδή βασιλεὺς ἐγένετο Νύσσης. Δεῦνον ἢ τὴν βασιλείαν λέγουσιν αἰνδοί, ὡς Ἰοέας. Tzetzes:

κατὰ ἰδέας ἢ Διόνυσος δὲ δὲ ἄναξ Νύσσης.

DCLXXXIX. *Fuerunt autem duro corde, & ut ita dixerim, fixi.*] ἔσ' εὐλόγως ὑποληπθῆεν ἡλιθίως πῖνας ἀθροῦσας. λιθίνος pro ἡλιθίος legit Hieronymus. Neque dubitamus eam veram lectionem esse.

DCCXCIV. *Navi, cujus insigne fuit Taurus.*] Parafemion erat Taurus in proa desirutus. Unde navis vocabatur Taurus: siquidem à parafemio suo naves nomen nanciscabantur. Non mirum ergo, si à Tauro rapta dicatur. Onisit vero Hieronymus. Græca, ὡς Ἡρόδοτος Φησίον. Herodotus ait, quod à Phœnicibus rapta fuerit Ios, propterea Græcos hanc injuriam ulturos Europam rapuisse. Item dixit Lycophron, atque adeo navigio auctam, cujus insigne fuerit Taurus:

Ἀυθὶς γὰρ ὕδωρ τῶν βαρῆων ἀρπαγῆς
Κρήτες ἀνὴσποινον Ἰδαίου κίπρου
Ζητῆνες αἰχμάλα τὸν ἡμπερδύτων πόρον
Ἐν τωρομόφῳ τερμπεδῶ τυπῶματι
Σαρραπίαν Δικτῶν εἰς ἀνκτερον
Δάμαρτα Κρήτης Ἀσέρω ερραθηλατη.

Similiter Laurentum Mastibotaram ita dictum, quod, qui illud condiderunt, navi aucti fuerant, cujus insigne erat Taurus. Stephanus: Ἀπλόδοτος ἐν πρώτῃ γεωγραφικῶν Φησίον, ὅτι τωροφόρος ἐστὶ ἡ ναὺς οἱ Δακομισίαι δὲ τὸ πῶλον κτισαύτας, οἱ ἀπορροφέντες δὲ τὸ πῶλον τὸ φωκαίων, καὶ τωροφωκίτες ἀπὸ τῶν Ἰππῶν τῆς νεῶς τῶν πόλιν ὀνόμαζαν. Ideo hæc produximus, ut nobis viam sternant ad ea, quæ alibi de Trieribus dicemus.

DCCXCVI. *Pelops.*] Tatianus quoque τῶν Πέλοπος ἀφίξασιν ἀπὸ Φρυγίας in Acrisii tempora contulit.

DCCXCVII. *Aegyptiorum Ramses.*] Ita omnes scripti, & Editiones. Tamen Græca Eusebii Ράψης. Græca Africani Ραψάκης: quo nomine vocabatur magister militiæ Sennacheribi Assyriorum Regis. Itaque xxxvi.

Ibid. *ann. Lxvi.*] In Græcis Africani Ξα.

Ibid. *Ep. que de Sparis.*] Quia paulo ante, DCCXCII Cadmum posuerat, consentaneum, ut Spartos paulo post subjiciat.

Ibid. *ex omni parte conflatus.*] Omnes PR. *confluitos.* BONG. *conflatus.* PR. Edit. & PET. *confluentes.* Marianus, *conflatus*, nos putamus, *confluctus*, quia substantivum nomen esse oportet, ut antecedens. Sed ne sic quidem mihi satisfacio, vel potius ipse Hieronymus, qui sententiam quidem Eusebii reddidit, sed multum à verborum tenore discessit, ut & ipse Eusebius à verbis Palaphati: quem consulat licet. Fortasse *confluentes* non est aspernandum. ut confluentes dicuntur ἢ συμβολῆ τὴν ποταμῶν, *Confluentes sinuatum.*

Ibid. *Midas.*] Non est tam vetustus. Propterea alibi ponitur numeris MCLXXX, MCCCXX,

Ibid. *Ilium ab Ilo condita.*] Optimum Chronicon apud Clementem assignat v 1 annis antea, numero DCCXCI. At FR. & Edit. pessime numero DCCIX. Secundum illud eximium Chronicon Ilium conditum fuerit anno, quo Olympia Pelopis celebrata fuerunt, numero DCCI. ut optime habet PET. Cod.

DCCV. *Perseus Actisio.*] In reliquiis prioris libri Perseo primo Mycenarum regi attribuantur anni v 111, totidem filio ejus Sthenelo. Hic vero post octo annos ab imperio Aigivorum Mycenae translato confurgit initium Eurysthei Stheneli filii Persei nepotis. Aut igitur ne unum quidem annum regnavit Perseus, & proinde in reliquiis prioris libri perperam illi octo anni attribuantur, aut, quod non dubito, simul cum filio Sthenelo octo illos annos regnavit. Porro in veteribus libris hic relictum erat spatium vacuum octo annorum, neque annis Stheneli digestis, neque nomine ipsius apposito: quæ nos suo loco restitimus.

DCCXIII. *Eurystheus ann. XLIII.*] Initium Eurysthei numero DCCXIII. initium Atræi DCCXVI. Intervallum, anni XLIII. Tot igitur annos illi assignamus. Termini enim nos in ordinem redigunt, ut neque plus, neque minus annorum illi attribuiamus. Inepte igitur omnes editi & scripti, & Marianus annos XLV Eurystheo dant. Quare oportet vetustissimum mendum esse

DCCXIV. *Laio Chrysiptum raptum.*] Apollodorus: ὁ ἦ (Λαίῳ) ἐν Πελοποννήσῳ Διαιτελῶν Ὀπιξενδῆται Πέλοπι, καὶ τὰς τῶν πατρῶν χρύσιππον ἀρμασδραμῶν διδάσκων ἐραθεὶς ἀναρπάξῃ. Notissima est historia. Alii in puteum à fratribus projectum dicunt Hippodamiæ matris instinctu. Tzetzes in versibus politicis:

Ἀτρεὺς, εὐεῆς ἀδελφοί, καὶ πνὲς ἄλλοι πλάεις,
παῖδες οἱ πάντες Πέλοπ' ἔχοντες, ἢ τ' Ἴπποδαμείας,
Χρῦσιππον τῶν ἀδελφῶν ἢ Αἰξιάχης νότον
ὄν περ Φθονδῆτες τῶν πατρῶν πρῶτον ἀμετρως,
Ἴπποδαμείας τῶν βλαπῶν Ἀτρεὺς τε ἢ εὐεῆς
εἰς Φρέαρ ἄποπνίγσθην. ὅπερ μαθὼν ὁ Πέλοπ'
Ἄπ' ὄφθαλμῶν ἐποίησε πάντας αὐτῶν τῶν παίδων.
Ὁ δὲ χρῆσμός τ' Ἀλκίον Φησὶ τῶν ἀρωᾶσαι.

Oraculum, quod in mente habebat Tzetzes, quum hæc scriberet, in quo Chrysipti à Laio rapti mentionem fieri monet, apponemus:

Λαίῳ Λαδοκίδῃ, παίδων γῆρ' ὄλβιον αἰτεῖς,
Δάσω τὶ Φίλον γόν. ἀπὲρ περὶ κλῆρον ὄβρι
Σὲ παῖδος χεῖρας λιπῶν φάσθαι. ὡς γ' ἐνδύσει
Ζεὺς Κρονίδης Πέλοπ' ἔσχερτος δ' ἄσιν πηθήσει,
οὐ Φίλον ἤρπαξας γόν. ἔδ' ἠνέξατο σὶ τὰδε πάντα.

Ibid. *Templum in Eleusina aedificatum.*] Tatiano sub Lynceo Rege ἡ τελευτῆς ἐν Ἐλευσίῳ καθιδρυσις. Ab initio Lyncei, ad hanc annum, intervallum est annorum CXXI. Sed tunc vivebat Eumolpus Thrax, hoc vero tempore Eumolpus ab illo Thrace quintus. & hunc abnepotem Mysteriorum Eleusiniarum auctorem supra docuimus: & proinde sequitur & Eleusinium fanum ab eo conditum. neque de hoc dubitandum: præsertim quum alii primum illum Thraca, alii hunc postremum mysteria docuisse scribant. Tres autem Eumolpos fuisse eodem loco diximus.

DCCXX. *Dinarchus poeta.*] Hunc Dinarchum poetam ego non magis agnosco, quam Liberum patrem, præsertim cum Perse commisso, ab eo interfectum fuisse. Hoc alibi non leges. Et certe Kephallion historicus, libro priore hujus operis Eusebiani scribit Persea, metu Bacchi fugisse. καὶ ἀφικέσθαι Περσεὺς ὁ Δανάης εἰς τὴν χώραν αὐτῶν αἰώνων γ'. ἔφευγε δὲ ὁ Περσεὺς Διότυσον τὸν Σεμέλης ἕτα. Qui adeo Bacchum metuabat, ut fuga sese ab eo abduceret, qui po-

tuit, aut ausus fuit cum eo congregari? & quod minus est, eum interficere?

Ibid. *juxta Apollinem aureum.*] Εἰς δὲ τὸ ἐσωτάτω παρὰ δὲ τὸ ὄλιγον καὶ χρυσοῦν Ἀπόλλωνος ἕτερον ἄγαλμα ἀνάκει. Pausanias. quem tamen minor illud Bacchi sepulcrum omisit. Græca prioris libri plura concipiunt: καὶ τὸν Ἀπόλλωνα τὸν χρυσοῦν, ἔνθα καὶ τὸ ὄλιγον ἀνάκει. Αὐγέσθαι καὶ αἰετῶν ἢ κέρων ἢ κητῶν. Quin autem Diodorus ex his Philochori de Baccho eadem descripserit, non dubitabit, qui alterius verba cum illius verbis contenderit ex lib. quarto: καὶ τὸν κλῆρον Σεμέλης γυνάμνον ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις φασὶ τῶν σωματικῶν γυναικῶν τευφερόν καὶ πανελῶς ἀπαλόν, εὐπρεπέα ἢ πολὺ τῶν ἄλλων διενεγκῶν, καὶ πρὸς τὰς ἀφροδισιακάς ἡδονὰς εὐκατάφορον γεγονέναι. καὶ τὰς εὐαγεῖας γυναικῶν παλῆτος ἀειάζουσαι καθωπλισμένων λόγχαις περυσωμέναις. Itaque illa Philochori, quæ omisit Hieronymus, ἀπὸ τῶν ἄλλων αἰσχυρῶς αἰτίας, expressa sunt ex illis, καὶ πρὸς τὰς ἀφροδισιακάς ἡδονὰς εὐκατάφορον.

Ibid. *ad arma viris feminis allegebatur.*] καὶ ἐξήθηλωσαν τὸν ὄπλιζον. Miscellam ex viris & feminis exercitum accipiat. Feminis promiscuam cum viris ad militiam conscribitur.

Ibid. *allegebat.*] Ita PET. sed FRE. allegebatur. Edit. & PR. & BON. alleget. legere est exercitum conscribere.

DCCXXX. *Miletus condita.*] Tempore Sarpedonis, & Minois. Strabo & Apollodorus. Aut tempus convenit, aut parvus dictu anachronismus est.

DCCXXXI. *Eurota Agenoris filia, ut in quibusdam legitur, rapitur.*] Hoc gestum non uno in loco in hoc Canone legitur, propter diversos, qui eam rem diverse prodiderunt, scriptores. & sic judicandum de aliis, quæ bis aut ter iterantur, ne quis putet per imprudentium hæc Eusebio excidisse.

DCCXXXV. *Pandion fugit à Metionidibus passus insidias.*] Paulus Orolius: Prætermitto Pandionis Atheniensium regis flebilem fugam. Metionidibus vero metaplasimus Hieronymi, & aliorum ejus a vi pro Metionidis. οἱ Μητιονίδαι. Pausanias de hac re: καὶ δὴ ἔπειτα Πανδίων ἐβασίλευσεν ὁ ἔπειτα Κερκρονίς καὶ ὁ Κερκρονίς ἔπειτα δὲ τὸν οἱ Μητιονίδαι τὸν δὲ καὶ ἐβελώνουσι. Idem reperies apud Apollodorum.

Ibid. *Philammon.*] In omnibus PR. ita reperio: Philammon Delphius nobilis habetur, qui primus apud Delphos Pythiorum ludos constituit. Vel ita: Apud Pythium chorum constituit. Itaque duplex lectio in unam periochen conjuncta est. Sed posterior vera est, eamque retinui auctoribus POST. & Mariano, & Edit. Nam prior falsa est. Non enim Philammon Pythiorum ludos instituit primus. Imo ridiculum.

Ibid. *Apud Pythium.*] Πυθῶ. Ita solet vertere, ut numero DCL. Sed Πυθῶ non est Pythius, neque Pythium. Veteres Græci Πυθῶ & Δελφοί pro una urbe accipiunt. Apud Ptolemaeum legimus: Πυθῶ, Πυθῶ, Δελφοί. Πυθῶν fortasse vocat τὴν Πυθῶν, quod nullus alius scriptor. Sed sine dubio sunt diversæ. Nam constat Delphos esse eandem urbem, quam Πυθῶν.

Ibid. *chorum constituit.*] Plutarchus de Musica: σιλάμωνα χορὸς περὶ τὸν ἐν Δελφοῖς ἑστὸν ἔσται. Explicat Pausanias: ἀρχαῖος τὸν ἄγωνισμα γυναικῶν μνημονεύσει, καὶ ἐφ' ᾧ πρῶτον ἄβλα ἔθηκεν, ἔσται ἄμνον ἐς τὸ θεόν καὶ ἔσε καὶ ἐνέκησεν αἰδῶν Χρυσόθεμις

ἐκ Κρήτης, ἃ δὲ λέγεται ὁ πατήρ Καρμάνωρ καθή-
ραι Ἀπίλωνα. Χρυσόθεμιδ' ὕπερον φιλάμμονά τε
ᾧδ' ἠμνημονόουσι νικῆσαι, ἢ ἐπὶ σκείνω θάμυρον ἢ
φιλάμμωνος.

DCCCXXXVII. *Qui visus est simulacra fecisse monentia.*]

Omnia ξόανα five simulacra veteres vocabant Δαι-
δαλα. Auctor Pausanias, cujus ævo etiam tunc Bæotii
simulacra lignea non aliter vocabant: quanquam pro-
prie ita dicerentur τὰ ἀυπκίνητα ἢ ἀυτόματα, qualis
Columba Archyta: quæ omnia ad auctorem Dæda-
lum referebantur. Euripides, quum vellet ostendere
eum, qui sapiens vulgo habebatur, frustra haberi, dicit
eum perinde ac τὰ Δαίδαλα esse, quæ quum natura-
liter moveri videantur, non per se hoc faciunt, sed
per ea, quæ intus ab arte sunt instructa. Ita in Eury-
lltheo:

οὐκ ἔστιν, ᾧ γεραιέ, μὴ δλείσις τάδε.

τὰ Δαίδαλα πάντα κινεῖσθ' οἰκῆ,

βλέπῃν τ' ἀράματα. ἐδ' ἀνὴρ κῆν' σφός.

Tam lignea, quam ænea ἀυπκίνητα vocabantur Δαι-
δαλα. Cratinus Θράττης.

--- πάνυ κακὸν δέυρο μαεσδύων. Α. τί ἰύ πετε

Χαλκῆν, ἢ ξύλινον ἢ χρύσειον ποσειῶ;

Β. ἐδαμῶς ξύλιν' ὀκείν', ἀλλὰ χαλκῆς ἂν
ἀπέδρα.

Α. πότερον Δαίδαλα' ἢ ἢ τίς ἐκλεψεῖν αὐτὴν;

Clarius τὴν ἀυπκινήσιαν declarat Plato Comicus:

οὐτ' τίς εἶ; λέγε τ' ἀχῦ. τί σιγᾶς; σὺκ ἐρεῖς;

Β. Ερμῆς ἔγωγε. Δαίδαλα Φωνῶ ἔχων

ξύλιν' βαδίζων ἀυπμάτως ἐλήλυθα.

Non potuit melius exprimere τὴν ἀυπκινήσιαν. Themis-
tius paraphrasi prima εἰς τὸ πρὸ ψυχῆς p. 68. ὅλως γάρ
οἱ κινεῖσθαι κτ' ἔπειν τὴν ψυχὴν κινεῖν τὸ σῶμα δπο-
φινάμνοι πρὸς πλῆσιον τι λέγεισιν Φιλίππῳ τῷ κω-
μωδοδασκάλῳ. φησὶ γὰρ ὁ Δαίδαλος πᾶρ' ἀυτῷ κινε-
σθῆναι πῆσαι τὴν ξυλίνην Ἀφροδίτῃν ἐγχεῖας ἀρῆσαν
χυτῆν. Pindarus, quæ Dædali erant propria, eorum
inventum ad Rhodios transtulit Olympicis septimo:

--- ἀυτῶ ἢ σφιν ᾧ ποτε τέχνην

Πᾶσιν ὄππυχθῆναι, ὡς γλαυκῶπις ἄριστοπόνους
χερσὶ κρατεῖν.

Ἔργα δὲ ζωῶν ἐρπύνοσι θ' ὁμοῖα κέλδῃσι

φέρον ---

Scholia post alia: Ἀλέξανδρος δὲ τὰ κακὰ Δαίδαλον
Φησὶν αὐτὸν μεταφέρειν νῦν ὄππ' ἢ κατὰ τὴν Ρόδον
τεχνιτῶν. ἔπ' πικρῶτα κατεσθῆζον ἔργα. Πολέμων
γὰρ Φησὶ πρὸς Χίοις μετ' ἢ Διόνυσον ἠεδοῦσθαι, καὶ
πᾶρ' Ερυθραίοις ἢ τὸ ἐδ' ἢ Ἀσπίμιδ'. καὶ ὅλως
πολὴν κατεσθῆζον λόγον ἀγαλλματῶν, ὡς μὴ μνησ-
των, ἀλλὰ πρὸς ἠδῶν ἄλλο σε πλεονακίς. Quidam
παρρησιογράφοι referunt ad ἀυπκινήσιαν illud pro-
verbum, τὰ Δαίδαλα πῆματα. Ego puto non
tantum τὰ ἀυπκίνητα, sed etiam omnia affabre facta
dici Δαίδαλα πῆματα, ut postea ostendetur.

Ibid. Primum enim omnium pedes statuarum a se invicem
separavit.] Græci scribunt veterum simulacra πῆσι
συμβεβηκότα fuisse: primum autem omnium Dædalum
διαβεβηκότα fecisse. Grammatici παρρησιογράφοι,
& Harpocration: Δαίδαλα πῆματα. Ἐπὶ τ' ἀνε-
βέντων πῆσι τέχνες, ἐπὶ δὲ οἱ παλαιοὶ δημιουργοὶ συμ-
μεμυκότα σφ' ὄφθαλμῶς ἐπέων. ὁ δὲ Δαίδαλος
ἀνεπέτασεν αὐτὰς, ἢ σφ' ἢ πόδας δέξισις. Tzetzes
in versibus Politicis:

τὰ δὲ Δαίδαλα φασκινεῖσθαι περὶ πόδας.

Τὸς ἀνδριάντας περὶ πρὸν περὶ χερῶν τ' Δαίδαλα
ἔδημιούργησαν ἀχέρας, ἀποδας, ἀρμμάτας.

Πρῶτ' ἢ ὁ Δαίδαλος αὐτὰς διεῖλε χεῖρας, πό-
δας,

Δακτύλους διηρμόσιστο, καὶ βλέφαρα, ἢ τ' ἄλλα.

Ὅθεν ὁ μῦθος πέπρωκε κινεῖσθαι τὰ Δαίδαλα.

quæ ad verbum Eusebianis facem allucent. Mira vero
ratio. Non enim quod distincta crura, pedes, & ma-
nus habebant, propterea movebantur. Hoc magis
competeret in Praxitelis, & Phidias signa longe expo-
sitoria, quam illa Dædalea. sed ἀυπκίνητα revera
erant, infuso in illa argento vivo, ut ex Themistio
ostendimus. Inde Bacchi signum apud Chios vinculis
in sede sua firmatum fuisse proditur, quia erāt ἀυπκί-
νητων. Neque aliud habebant in animo nugacissimi Iu-
dæi, quum ejusmodi ἀυπμάτα simulacra in arce le-
bisæorum constituta fuisse impudenter comminiscun-
tur; de quibus vide Levi ben Gersom in 11 Samuel. v.
vers. 7. 8 Sinarum quoque aut aliorum nescio quorum
orientalium nationum simulacra, quæ misera illa gens
adorat, audio ἀυπκίνητα esse, quod non potest, nisi
vivo argento infuso. Sed ut ad rem redeamus, veterum
statuarum illarum rudium quædam exempla diu man-
serunt, in quibus neque oculi distincti, neque manus,
neque pedes disjuncti. Philostratus lib. vi. de statua
Memnonis: λίβ' δὲ εἶναι μέλαν, συμβεβηκότα
δὲ τῶν ποδῶν ἀμφω κατὰ τὴν ἀγαλλματῶν πῆσιν ὄππ'
Δαίδαλα. Ubi interpretes ἔδεν ὑγίης. Apollodorus
libro tertio πρὸς Γαλλὰς δ' ἔδ' οἰοπέτας. ἢ ἢ τῷ μεγάλῳ
ἢ τριπύχῳ, τοῖς ἢ πῆσι συμβεβηκότα. hoc est pedibus
junctis, cujusmodi erant illa vetera δλείκελα. Inter-
pres: pedibus junctis, ut ambulare viderentur. quod
omnino tam menti auctoris, quam historiæ ipsi contra-
rium. Hujus igitur distinctionis inventum omnes Dæ-
dalo attribuerunt, ut ex his, quæ supra attulimus, colligi
potest, & præterea ex Diodoro, 192: πρῶτ' ἢ δὲ
(Δαίδαλος) ὄμματάσους, ἢ διαβεβηκότα τὰ σκέλη
πῆσους, ἐπὶ δὲ πῆσι χεῖρας διαπέταμνάς πῆσιν ἐκό-
τως ἐθωμάζετο πρὸς τοῖς ἀνθρώποις, οἱ γὰρ πρὸς τῶν
(τῶν) τεχνιτῶν κατεσθῆζον τὰ ἀγαλλματα τοῖς
μετ' ὄμμασι μεμυκότα, πῆσι δὲ χεῖρας ἔχοντα κατῆ-
μνάς ἢ πῆσι πρὸς τοῖς ἀνθρώποις κεκολλημένας. Et quod de
Memnone dixit Philostratus, idem de omnibus vetu-
sissimis simulacris Ægyptiorum dicas licet, quæ omnia
pedibus junctis, & manibus demissis, atque ad latera
adglutinatis efficta erant, cujusmodi multa reperimur
figilla in cadaveribus Ægyptiorum conditis, quas
Mumias vocant, & nos aliquot vidimus, & penes nos
habuimus. Heliodorus in Æthiopicorum: διὲ τ' ἢ πῆσιν
λιγύππιοι τὸν πόδε ζωγνώπης ἢ ᾧσπερ ἐν ἔνθῃσι ἰσῆσι.
Sed frivola ratio est, quam reddidit. Eam vide apud
illum.

Ibid. Palaphutis memorat.] Ejus verba: Λέγεισιν πρὸς
Δαίδαλα, ὡς ἀγαλλματα κατεσθῆζον πρὸς ὄμμα. ἢ
τὸν δὲ ἀνδριάντα δὲ ἀυτῶν βαδίζον ἀδωάτων εἶναι
δοκῆ ἔμοιγε. τὸ δὲ ἀληθὲς ταῦτον. οἱ πῆσι ἀνδριάν-
τοποιοὶ ἢ ἀγαλλματοποιοὶ κατεσθῆζον ἀνδριάντας
συμπεφυκότας, (καὶ) σφ' ἢ πόδας. Δαίδαλος δὲ
ἐποίησε διαβεβηκότα τ' ἢ πῆσι πόδας. οἱ δὲ ἀνθρώποι ἐλε-
γον ὄδοι πορεύειν τῶν τῶν ἀγαλλμα, ὁ ἐργάσαστο Δαίδα-
λος, ἀλλὰ ἔχῃ ἐσηκός, ὡς καὶ νῦν λέγομεν. εἰσὶ δὲ ἢ
μαχόμενοι ἄνδρες γεγραμμένοι, ἢ πρὸς τοῖς ἰσῆσι,
καὶ χιμαζομένη ναῦς. Uno verbo plus dixit, quam
reliqui. Nam ideo moveri videri simulacra, quod divis
pedibus

pedibus essent, jam nugatorium esse arguimus: imo quod non solum divisis pedibus essent, sed etiam uno extralinearum alterius promotio, hoc est vere *πὸ ἀπὸ ποδὸς ἐρεΐδειν*, quod est principium gradus. Sed quod addit de pictura, quamvis ibi possit gradus imaginum exprimi, tamen extra argumentum est, quod non pictorem, sed statuarium fuisse Dædalum accepimus.

Ibid. *nec non cum eodem filio*.] Scilicet idem Palæphatus eadem memorat alio capite, cujus initium: *Φαΐν, ἐπὶ Μίνως Δαίδαλον*.

Ibid. *propter investigabilem fugam*.] Ita omnes Codices scripti, & editi pro *investigabilem fugam*, *ἀνευρέειον*. Sic illud Apostoli Rom. xi. 33. *ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ, ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ, ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ*, ut citat Hieronymus Epitaphio Paulæ. Sed editiones habent *investigabiles*, quod si vitiosum non est, & hic quoque eodem modo legendum. Et ita Glossæ: *ἀνεξιχνίαστοι, investigabiles*. Tertullianus tamen, ut & Hieronymus, vertit *investigabiles*. Alibi apud eundem Hieronymum vertitur *investigabiles*, idque non semel.

DCCXLIII. *Cyzicus hoc tempore condita*.] A Minyis scilicet. Ovidius:

Cyzicon Aemoniæ nobile gentis opus.

Pomponius Mela: *Trans amnem sedet in cervice peninsula Cyzicum. Nomen Cyzicus induit, quem a Minyis imprudentibus, quum Colchobus peterent, fusum acie, casumque accepimus*. De hac inopina cæde vide Cedrenum 47, 30, Apollonium Rhodium libro 11. Val. Flaccum.

DCCXLIV. *Argonautæ*.] ὕστερον πρότερον, aut πρότερον ὕστερον. Nam aut Argonautæ ante numerum DCCXLIII collocandi erant, aut Cyzicus post DCCXLIV. siquidem in ipsa expeditione ab Argonautis condita.

Ibid. *Tyrus condita ante templum Ierosolymorum cccxl*.] Secundum rationes Eusebianas convenit tempus. Conditus Templi numero DCCCLXXXIV. Deductis DCCXLIV, remanet intervallum propositum, anni CXXL. Sed anachronismus annorum XV, de quo toties monuimus, turbat rationes Eusebii. Tyri enim conditus congruit numero DCCCLIX. In omnibus PR. scriptum est annis CXXLIII, triennio amplius. quod confirmatur autoritate Iosephi lib. VII: *ἠκοδομήθη ναὸς Ἰσὼδ, Σολομῶν & βασιλείως ἔπειθ' ἀπὸν ῥηγ, καὶ μνησὶν ἢ ἔκτισαν Τυρίης Καρχηδόνα*.

Ibid. *annis cccxl*.] Intervallum, hinc ad epocham Templi conditi Eusebianam, satis falsitatem coarguit aliorum codicum, PR. qui omnes habent, CXXLIII, & PET. qui CXXLVI, & Græca, quæ depravata sunt. BONG. Marianus, FR. & Edit. recte CXXL.

Ibid. *ut scribit Iosephus in tertio*.] Imo in quarto: *δὲ δὲ τοῖς αἰσῶσις Τύρος εἰς τὴν οἰκοδομίαν ἔνα ἔνα, διεγεγνήθη χρόνος ἑτῶν πεσσαράκοντα καὶ διακοσίων*. Tamen, in superiore testimonio ex lib. VIII. triennio plus, dicit, ut Editiones, & PR.

DCCXLVII. *Museus filius Eumolpi*.] Diodoro est filius Orphici, lib. IV, de Hercule: *καὶ μετέχε τὸ ἐν Εὐλάστῃ μυσσηίων, Μισσαίης & Ορφέως ἕξ τὸ περὶ ερηκός & τὸ περὶ τῆς*. Tempus convenit. Huc pertinent ea Harpocrationis: *περὶ δὲ Μισσαίης Αρσόζην ἐν πῶς Πραξίδαμανταίης Φησὶν, ὅτι οἱ μὲν ἐκ Θράκης ἐρήμασι τὸ ἀνδρα εἶναι, οἱ δὲ ἀντιχθονα δὲ Εὐλάστῃ. ἐσθλασ δὲ περὶ αὐτῶν ἀλλοι τε καὶ Γλαῦκος*. Sane qui ἐκ Θράκης eum faciunt, nihil aliud quam Eumolpi Thracis filium fuisse opinantur.

DCCCLIII. *Sicyonium Inachus*.] Ita habent omnes

scripti, Marianus & Editiones. Denique ita scripsit Eusebius, sed perperam. Est enim *Ἰανίσκος* Pausanias. Nam nullus rex Inachus fuit, præter Argivum illum primum Regem. Inter Polybum & Ianicum Pausanias Adrastum posuit, male. Adrastus enim fuit *σύγγρον* πῶς ἐπὶ ἀπὸ Θήσας.

DCCCLIV. *Ex qua de Hypsipyle*.] Octo annis ab expeditione Argonautica contigit *πρὸ τῆς Λημνιάδων*, quando omnes viros interfecerunt, non credit, nisi qui ignorat id jam antea contigit. A Pagasæo portu, ad Lemnon, navigatio secundo vento est unius diei, aut brevior. Quum huc appulissent Argonautæ, tum regnabat Hypsipyle. Si alios auctores sequitur Eusebius, ergo post hoc tempus Argonautarum expeditionem assignare debuit, aut hoc Lemniadum gestum ante numerum DCCCLVI. Sed Argonautica contigerunt sub Theseo, non sub Ageo. Nam Hercules unus Argonautarum erat *σύγγρονος* Theseo, & paucis annis ante Trojanum excidium perit: ut expeditio Argonautica pauculis annis antecesserit casum Iliacum. Quid quod Circe Medæ amita vivebat post Iliaca? Rursus Ascalaphus Martis filius utrique expeditioni interfuit Argonauticæ, & Iliacæ; qui etiam unus ex prociis Helenæ fuit antequam Menelao nuberet. Porro Aegi & Thesei initium nimis alte repetitum est. Hinc magna labe in Argonautarum collocatione consequuta est, quum ex rationibus Eusebianis ab Argonautica expeditione, ad cladem Trojanam, inter sint anni LXXXIX. quod plane est absurdissimum. Hic tantus anachronismus commissus est omissione aliquot annorum in antecedentibus regibus Atheniensibus, quibus plures anni attribuendi erant. Præterea in regibus Mycenarum multum peccatum est, præsertim omissione Plisthenis patris Agamemnonis & Menelai.

DCCCLVI. *ATREUS ET THYESTES*.] Ut tempora convenient Trojanæ excidio, LXV annorum intervallum opus est: quod omne his duobus fratribus attributum est, omisso Plisthene Atrei filio Agamemnonis & Menelai patre: quos plerique Atrei filios putant, non Plisthenis, propterea quod Atridæ vocentur.

Ibid. *Si ergo inter Argonautas fuerunt Castor & Pollux*.] Ab hoc tempore, ad excidium Ilii, anni sunt LXXXIX: ut Helenam admodum animum fuisse oportuerit, si Argonautica hoc tempore contigerunt. Nam adultis Castoribus, Helenam quoque maturam viro fuisse necesse est. Quod si Argonautica hic collocentur, tempore excidii Iliaci Helena fuerit major annorum CXX. Hoc est, quod objicit Eusebius, & merito. Sed non advertit *τὸ ἀτόπημα*, quod proxime attigimus, de initio Aegi & Thesei multis annis anticipato: quum de antecedentium regum annis multum decefferit, ut Aegi initium acceleraretur. Itaque qui Chronologias instituent, hanc ruinam falcire debent. Nam inter Argonauticam expeditionem & casum Ilii, non intercedunt XX anni secundum ea, quæ jam demonstravimus. Lucianus *Αλεκτροῦν*: *εἶδον γὰρ λαοκλῆν κέρβηνα, καὶ Πηγήνην τὸν τεράχην, ὡς ἐκάζειν κύκλῳ θυγατέρας εἶναι, τ' ἄλλα δὲ πάντα, πρὸς εὐπν, ἡλικιωπν σχεδὸν τῆς ἐκείνης, ἡ γὰρ θεοῦ πρῶτον ἀρπάζας ἐν Αφιδνῶν, εἶχε. Καὶ τὴν Ηρακλία γυρόμενον. ὁ δὲ Ηρακλῆς πρὸς τὸν εἶλε Τροίαν καὶ τὸς πατέρας ἡμῶν τὸς τότε μάλιστα, &c.*

Ibid.

Ibid. *Quæ post multos annos virgo rapitur.*] In Græcis : ἢ μήπω μὲν πολλὰ ἔτη παρθένῳ ἀρπαζέσται, quæ non multis post annis virgo capitur. Sive culpa librariorum, sive, quod verisimilius, Hieronymi properantia, accidit, ut negatio in Latina interpretatione expressa non sit, omnino ridicula sententia efficitur. Nam quo remotior fuerit raptus Helenæ, eo credibilior erit. contra, quo propior his temporibus, eo remotior à Troja excidio, ideoque minus credibile Helenæ tempus in hujus sæculi tractum incidisse.

Ibid. *Contra Cadmum constitisse.*] Adde: In Græcis : Κάδμειοῖς πολεμῆν. Cadmeis, hoc est Thebanis, bellum intulisse. Non enim Cadmum, sed Cadmeos, infestasse tam constat, quam non est necesse pluribus confirmare.

„Ibid. *quomodo potest eorum soror Helena credi.*] Hoc „ἀπίσμα veteres auctores tam mythologos, quam „historicos dubitare coëgit, utrum Helena major He- „cuba fuerit, & si fuerit, quare Hecuba, non illa, anus „vocata. Seneca Epist. LXXXVIII: *Hoc quidem me quaere, utrum major aetate fuerit Homerus, an Hesiodus, non magis ad rem pertinet, quam scire, an minor Hecuba fuerit, quam Helena, & quare tam male tulerit aetatem.*

Ibid. *Sphinxam vero.*] Metaplasimus Hieronymianus & ejus sæculi, Sphinga, Gorgona, Telchinus, Eleusina, Salimma.

Ibid. *scribit Palæphatus*] Verba ejus : Κάδμος ἔχων γυναῖκα αμαζονίδα, ἣ ὄνομα Σφιγξ, ἣ ληθεν εἰς Ἀθήνας (εἰς Θήβας) καὶ ἀποκλείνας τὸ Δράκοντα τὸ τότε βασιλείαν παρέλαθε. μὲν δὲ καὶ πῶς ἀδελφῶν Δράκοντι, ἣ ὄνομα Ἀρμονία. Ὀπίσθια μὲν δὲ ἡ Σφιγξ, ὅτι καὶ ἄλλω ἐγγημε, πείρασου ὄντι πολλὰς τὸ πολιτῶν σωμαπάρου αὐτῇ, ἐν τῷ χροιάτων τὰ πλεῖστα ἀρπαζασαι, ἔτ' Ἐρῶν κωκυά, ὃν ἦκε Κάδμου ἄγαν, λαθεῖσαι, μὲν τῶν ἀπῆρυν εἰς τὸ λεγόμενον ὄρῳ Σφιγξόν, καὶ ἐντεῦθεν ἐπολέμη τῷ Κάδμω. De hac etiam re consulendus Pausanias Bæoticis. Sphinx vero Græcorum differt longe à Sphinge Ægyptiaca: quod illa sit capite velato, sine alis; Græca capite nudo, capillis compositis, pennata. Ægyptias multas vidimus tam marmoreas, quam in marmoribus sculptas Romæ. Græcam habes in nummis Chiorum, quorum insigne erat Sphinx, ut Carthaginensium ἵππας πορπηλῆ, Rhodiorum rosa, Siciliæ tricrurium. Duo numismata Chiorum apud antiquarios visuntur, æreum, & argentæum. In ærei altera superficie est Sphinx alata, ræcæmum pede sinistro anteriore tenens. in altera superficie σκαπῆνη luciatorum, cum inscriptione ΛΑΜΠΡΟΣ ΧΙΟΣ. Nimirum ille Lamprus παλαστής erat, & ex ligone ostendit se luceta vicisse Olympia, ut de Milone Theocritus dixit:

ᾧ χεῖ' ἔχων σκαπῆναν τε ἐν ἑκάστῳ τὸ τῷ μάλα.

In argentei nummi altera superficie est Homeri caput cum titulo ΟΜΗΡΟΣ. in altera Sphinx pinnata, & titulus ΧΙΩΝ. Apparet plane, quod diximus, Chiorum insigne Sphinga fuisse: & Græcorum omnes Sphingium figuras alatas sculpi, aut pingi solitas. Gergithii quoque Sphinga in altera parte nummi figurabant, in altera Sibyllam municipem suam. Stephanus: ἀφ' ἧς Γεργηθία χρησιμολόγηται Σιβύλλα, ἣ τις ἐν πέπρωσι ἐν τῷ νομίματι τῆς Γεργηθίων, αὐτῇ τε ἐν τῇ Σφιγξί, ὡς φλέγων ἐν Ολυμπιάδων πρώτῃ. ἐν τῷ ἱερῷ δὲ Γεργηθίας Ἀπέλλωνος Σιβύλλης Φασὶν εἶναι τὰ φων. Alianus de animalibus lib. XII. cap. XXXVIII. πῶς σφίγξ ἑσπερίων γράφεται ἐν τῷ ἀπῆρυν πῶν ὄσων περὶ χερσῶν ἑσπερίων, καὶ πεποιημένην. Aufonius:

Sphinx volucris pennis, pedibus fera, fronte puella.

DCC LXIII. Ægyptiorum Amenophibes.] In Græcis Dynastiarum Eusebianis libro priore, Ἀμείνω φθίς. In Græcis Africani Ἀμμενεφθίς.

Ibid. *ann. XL.*] Græca Africani XX. Ita κτ' σφολῶν ἐν Δίασολῶν, πρὸ δεσιν ἐν ἀφαιρέσιν diruit, ædificat, mutat quadrata rotundis. Aliter non constarent rationes ejus, nisi ab Africano dissentiret ζυμῆ κεφαλῆ, à quo tamen omnes Dynastias verbatim accepit.

DCC LXV. Ægyptiorum Sôfarmus ann. XLIX.] Græca Africani μβ. Hic quoque in Eusebio fidem requiro, quæ XXI annos hinc sustulit, ut rationes suas æquaret. Est pessimo exemplo ab eo factum. Sed de tempore hujus Dynastiæ ab eo mutilato satis egit Georgius.

Ibid. *Minos mare obtinuit.*] Atqui alibi diu antea Minos vivebat, ut numero DCX I. Duo Minoës fuerunt. Inde utriusque gesta inter se confunduntur. Sic de duobus Eumolpis idem judicium est, quorum alteri adscribitur, quod alterius est. Stemma ita habet. Asterius ex Europa suscipit Minoa, Rhadamanthyn, & Sarpedona. Minos ex Itone filia Lycii Lycastum: Lycastus ex Ide Corybantis filia Μίνωα τὸ δεινότερον, ὃν πινες Διὸς ἦν ἀναρχάφρον. δτ' πρῶτ' Ἑλλήνων ναυπηκὴν δλωάμιν ἀξιόλογον συστήσαντες ἐθαλασσοκράτησεν. Diodorus lib. IV. 183. eadem dicit, quæ Eusebius: nempe θαλασσοκρατήσαι. Hunc locum Eusebii habebat in animo Cedrenus 100, 28. ἐν τοῖς ἀνωτέρω τῶν ἐρημιῶν χρόνοις Μίνως τὸ Κρήτης ὁ υἱὸς τῆς Ευρώπης ἐβασίλευσε, καὶ θαλασσοκρατῶν Ἀθηναίων ἐπολέμη, ἐν νόμοις δεξέτη.

Ibid. *Cretensisibus leges dedit, ut Paradius memorat.*] Non frustra suspectum habui hoc monstrum nominis, quod non esset Græcum. Itaque joculariter me in omnes partes convertēbam, ut in verum nomen aliquod reformarem. Græca Eusebii docuerunt me tam frustra fuisse in quærendo hoc nomine, quam Hieronymum in vertendo. καὶ Κορησιῶν Διὸς ἐνομοθέτης. ἔτ' Cretensisibus à Iove acceptas leges dabat. Nam nemo ignorat quid Plato & omnes veteres de Minoë scripserint, eum leges accipere solitum à Iove in antro Cretenfi, ut Numam Pompilium ab Ægeria in nemore Aricino. Germanus error in Excerptis barbarolatinis: *Post Codrum autem primus filius ejus Diabens. πρῶτ' υἱὸς αὐτῆς Διὰ βίς.* hoc est ἀρχων Διὰ βίς. Quid ergo? an propterea Hieronymus Hellenismi imperitus erit? propterea insultandum tanto viro, quod aliud agens, & Notario hæc dictans, perperam quædam verterit? Hoc faciunt δλοκιστοί hujus ævi, qui Miscellanea sua & varias lectiones hujusmodi nugatoriis infarciunt, neque aliud tempus bene collocatum putant, nisi quod male dicendo, obrectando, calumniando impenditur. Satis illis est minutus quidam error ad damnandum quodlibet opus alioquin numeris suis absolutissimum. Sed de hujusmodi Vitiligatoribus non erat hic locus.

Ibidem. *Leges dedit.*] Non recte omissum est illud, κομίζων ὄντι νόμοις δὲ ἀντεδ' ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐνεαληξίδι. referens leges ex antro illo, cui operam dedit in suo illo intervallo novem annorum. quanquam videtur legendum ἰδαία ex Porphyrio, non ἰδίᾳ. Allusum enim ad illud Homericum Ὀδυσσ. Τ.

Τοῖσι δ' ἐν Γνωσῆς μεγάλη πόλις, ἔνθα τε Μίνως

Ἐννέωρ βασιλεύει Διὸς μεγάλῃς ὁαρείαις.

Porphyrius περὶ ἀποχῆς hoc exponens: ἐπὶ δ' ἐννέα

έννεα έτων άναβαίνων επί τώ Ξ Διός άντρον όμιλέιν ένεμιζέτω τώ Διί. item: άνιόντα άυτών είς τώ ιδίω Διά ένναετίας σωθέναι νόμος, και Φέροντα Δία βεβαιότατα ως ύπό Ξ Διός είεν δεδομμένοι. quæ ad verbum Eusebiana interpretantur. Eadem verba invenies in Scholiis Didymi in illum locum Homeri. Sed quid alios citem, quum hæc omnia sint à Platone in Alcibiade secundo?

Ibid. quod Plato falsum esse convincit.] An aliquid tale extet in libris de legibus, quos citant Græca Eusebiana, equidem non memini, quod diu est, postquam illos libros legi. Certe in Alcibiade secundo aliter sentit, ut ex superiore animadversione constare potest. Manca vero est Hieronymi interpretatio, quum ita concipienda fuerit: quod Plato in legibus refellit.

DCCLXVII. *Thamyris Ammonis filius.*] Hæc est omnium tam scriptorum, quam excusorum, & Mariani lectio. Sed quis unquam veterum dixit Thamyrim Ammonis, & non potius Philammonis filium? Ita sane Eusebius dixit: & Græca ejus habent Φιλάρμωνος, non Αμμωνος. Recte vero Thamyris in hoc tempus confertur, nempe sæculum Herculis, qui Eurymon Oechalia regem interfecit, sub quo Thamyris vixit.

— ένθου τε μέσση

Αντίμνημα θάμυριν τ' Ορηϊκα παῦσαι αοιδής
Οιχαλίηθεν ίόντα παρ, Ευρύτου Οιχαλίητος.
Inde opportune subjicitur mentio Herculis in proxima periocha DCCLXVIII.

DCCLXVIII. *Hercules consummat certamina.*] Huc spectat, quod infani Græculi Alciden, sive Alcaum quod Antæum lucta vicerit, Παλαίμονα dictum fuisse nugantur, neque prius ήρακλέα vocatum, quam certamina imperata consummasset, propterea quod mortalibus grata beneficia contulisset. Hoc enim est ήρα Φέρεν. Itaque ei oraculum, si Diis placet, in eam rem redditum est à Pythia:

Ούπε γδ Αλκαίος κεκλήσεαι, ε'πε Παλαίμων,
Ηρακλέεω δε σε φαίετο επώνυμον θζονομάζει.
Ηρα γδρ άνθρώποισι Φέρον κλέος άφθιον έξεις.
Sed alius est spiritus in ήρα, alius est in Ηρακλέος. „ Quare puerilia sunt hæc, futilia, nugatoria, Græculorum Grammaticorum deliria.

Ibid. *Ilium nascitur.*] Desiderantur in Græcis.
Ibid. quia solutum, quæ in terra exercentur, certaminum peritus erat.] Apollodorus: ψάοντα γδρ γης ισχυρώτατον σωέθη ζίνεος. δηό η γης ίνες έφασαν τούτων είναι παιδα. Vulgaria sunt. sed non illa Eusebiana, quæ non tota vertit Hieronymus: τ' λεγόμενον γηγηθή Δία τώ Πρωτόγονο είναι τ' λεγόμενον τούτο τις παιλαστῆς τρόπον χαμαί, ως δπό τ' μητρος γης βοηθείας δοκείν. Interfecit eum, qui dicebatur Terra filius, propterea quod peritus esset illius modi (lucta) qui dicitur χαμαί à palastris, ita ut videretur à matre terra junari. Sed quod sit παλαίσματα illud, sive ille τρόπος ό λεγόμενος χαμαί, queratur. Non est ή άφή. Certum quidem est designari à Philostrato in Arrichione, lib. 11 αϊόνων. οι παγκραταίζοντες, ώ παϊ, κεινδονόμην πεσοσχωρώνται τή πάλη. δει γάρ άυτοίς ύπιασμών τε, εί μή είσιν άσφαλείς τώ παλαίονη, η συμποκων, έν αϊς περιζίνεος χη ή οϊον πίπτοντα. quod egregie describitur à Theocrito έν Ηρακλίσκω:

Όσα δ' δπό σκελέων έδρσρόφοι Αργόθεν άνδρες
Αλλήλας σφάλλονη παλαίσμασιν, όσα τε πύκ)
Δαινοί έν ίμάντασιν, ά, τ' ές γούαν περσπίδες
Πυγμαχοι δζθύροησ παλαίσματα σύμφορα τέχνη.
Όσα δ' δπό σκελέων έδρσρόφοι Αργόθεν άνδρες
Αλλήλας σφάλλονη παλαίσμασιν, όσα τε πύκ)
Δαινοί έν ίμάντασιν, ά, τ' ές γούαν περσπίδες
Πυγμαχοι δζθύροησ παλαίσματα σύμφορα τέχνη.

Ubi πυγμαχοι sunt πυγκραταί. Ista non assecutus est Hieronymus, reliqua omisit όν Ηρακλής ισχυρός ών * μη πεσοδεθείς (μηθενός δεθείς) ζώσας (τον Ανταϊόν) τῆς άμματος, η μετωρίσας διεξερέσαιο. Quæ Hercules polkens viribus, neque externa opis magis conexum ulnarum prehensionibus, & sublimem elevatum interfecit. Verba inclusa virgulis (τ' Ανταϊόν) manifestum est glossema. άμματα vocat, quod aliter vocabant Παλαστριτα άγκεινισμόν. άγκεινίζεω est adversarium per ilia sublimem elevatum brachiorum vel ulnarum complexibus angere. De hoc loquens Apollodorus: ζεάμδρτος έγκασι μετάρων, θλίψας απέκτενεν. Idem prorsus, sed aliis verbis, sonant αίρειν έγκασι, sublimem tollere per ilia complexu brachiorum. Nostri Galli dicunt, par le sans du corps, ubi sunt τώ έγκασι. Interpres putavit άγκας legendum, qui verterit αλνις. Sed longe aliud est άγκας αίρειν. hoc enim est έναγκαλιζέσθαι, ut nutrices solent infantes suos. Sic apud Philostratum in Imaginibus: σαιέληφε τόν Ανταϊόν μέσον άνω κενεώντος, ένθα αϊ πωδύραϊ. quæ Apollodori locum interpretantur. Et in Arrichione: όθεν τόν Αρρίχίωνα μέσον ήδη ήρηκώς ό αντίπαλος άπκτείναι έγω. και τόν μηδ πήχω τή Διεση ένέβαλεν, δποφείτων άυτῶ τώ άσμα, τά σκέλη δε τῆς βεβωσιν έναρμόσας, και περιδείρας είς εκατέρων άγκύλων άκρω τώ πόδε, &c. Vide reliqua. Non dubium est, quin difficultas Hieronymum à vertendo deteruerit.

Ibid. *Hydrum autem callidissimam sophistriam fuisse asserit Plato.*] In Euthydemo. Verba ejus: πολυ γάρ πε εμι φαυλόπετος Ξ Ηρακλέος, ές εκ οϊός τε λυ τή τε Τόρα Δεμαχέος σοφιστρια έση, και Δία τώ σοφίαν άνείσση, εί μίαν κεφαλήν δποσηθείη Ξ λέγο, πολλὰς άντι μίας. Quod autem postremo loco in Græcis Eusebianis legitur, id non solum ridiculum est, sed etiam apud Platonem non extat, ut propter Hydram Sophistriam Hercules Ilion expugnaverit. Nam quo referenda sint illa, non video. Sed sine dubio hæc à Georgio interpolata, & transposita. Nam initio pericopes ita ponenda fuisse ex Hieronymi interpretatione colligitur. Ηρακλής τούτ' άθλος έτέλει. Ιλίον επόρησε, τών Υδραν καπετόζδσεν (aut aliud verbum) η Ανταϊον έν τή Λιβύη, &c. Quia enim de Hydra loquitur in fine, omnino indicat de ea jam antea mentionem factam fuisse.

DCCLXXII. *Bellum Lapitharum & Centaurorum.*] Saiculo Thesei & Pirithoi hoc contigit. Sed meminisse debemus initia Aegæi, & Thesei non paulo altius repetita esse, ut supra monuimus.

Ibid. quos scribit Palaephatus libro de incredibilibus, nobiles fuisse Thessalos.] Hoc negamus, aut huic simile à Palaephato proditum, qui scribit longe ab Eusebio diversa. Eum consule capite primo, nisi major Tzetzen audire ejus metaphrasten:

Τίνες δ' ήσαν οι Κενταυροι, Παλαίφατος μὲν λέγει.
Πρην ύπωοις μονκελήσιν εκέτι επωχέντο.
Ταύρων δ' άργύρων σεπταλῶν τῶ χώρον συνμύλων,
Νέοι τινές τ' σθεναρών κέλησιν Δπιδέαν πες
Της τούρος κατηκόνηζον. ε'σπερ πτες ιδόντες
Ως ταύρος ακέντιζοντας άνόμασιν Κενταύρος.
ύπωομιγείς δ' ενόμισεν ως πύρωθεν ιδόντες.
Χρη Κεντοτώρας τολιπών, μηδέ Κενταύρος λέξαν
Παλαί.

Παλαίφατε σφώπατε. Τὰ Παλαίφατε παῦτα.
σφώπατον ἐρωνικῶς vocat, deridens ejus allegorias.
ut alibi de eadem re verba faciens mirum quantum
insultat Palaephato:

μεγάλα δὲ ἀβρωδύδρος ἴς ἐν ἀλληγορίαις
Παλαίφατος Φιλίσσοφῶ ἐκ Στωϊκῶν ἔχθρας
μηδὲν δὲ λέγων ἑδαμῶς τῆ ἐπιζῶν λόγῳ, &c.

Lege cætera pagina 170. Aliud agebat Eusebius, quum
hunc locum Palaephati in animo haberet. Paulus Oro-
sius lib. primo, cap. xii, plus dicit, quam Eusebius,
quum tamen verba Eusebiana describeret: *Isidem die-
bus Lapithæ & Thessali famosis nimium certavere conflictibus.
Sed Thessalos Palaephatus in libro primo incredibilem prodit
ipfos a Lapithis creditos dictosq; fuisse Centauros, eo quod dis-
currentes in bello equites veluti unum corpus equorum & ho-
minum viderentur.* Hæc omnia de suo Orosius, & à
Grammaticis, qui ita de Centauris fabulati sunt. sed
plus dicit, quam voluit Eusebius, & nihil eorum, quæ
Palaephatus, qui vult Κεντῶρες dictos eo quod σῶ-
πῶρες ἐκέντην. Sed & in tempore longe discedit ab
Eusebio. Eusebius confert in annum Abrahami
DCCLXXII, qui est ccccxcii ante urbem conditam.
Orosius vero in ann. DLX ante prima urbis Palilia. Et
quidem non pauca sunt apud Orosium in ratione tem-
porum ἀλογισήματα. Hoc gestum Lapitharum POST.
Edit. & Beda in tempora Thola Iudicis rejiciunt.

Ibid. libro de incredibilibus.] Verum quidem est hodie
unum tantum librum τῆ ἀπίστων Παλαίφατε super-
esse: sed plures scripserat. Idem citatur ἐν ἐβδόμῃ
Τρωϊκῶν Harpocrati in Μακροκέφαλοι.

DCCLXXIII. Abimelech.] De hoc ita Georgius:
Τῶν τῆ Αβιμέλεχ, ἢ τῶν ὁ ἀδελφῶν αὐτῆ ἢ βιβλος
τῆ Κερκῶν περὶ τῶν ἑδεῶν ἢ ἑδεῶν ἢ ἑδεῶν, ἐπὶ τῶν
ἑδεῶν αὐτῆ ἢ ἑδεῶν αὐτῆ, ὅς σωθήσεται τῶν ἑδεῶν
περὶ τῶν πᾶσι αὐτῆ, ὡς αὐτῆ γέγραπται καὶ δὲ καὶ
πῶς ἀπορον εἶναι. Αφρικανὸς δὲ ἑδεῶν αὐτῆ
λέγει πάντα, πᾶσι ἰωνῶν ἢ νεαπῶν. Insignis hallu-
cinatio, vel potius deliratio. Ait in libro Iudicum Abi-
melech & fratres ejus dici filios Gedeonis. Hoc nemo
negat. In eodem libro dici filios fratris ejus Ierubaal,
hoc negamus. Nam Ierubaal non est frater Gedeonis,
sed Gedeon ipse. Iud. vii, 1. Itaque ix, 1, Abimelech
vocatur filius Ierubaal, qui vii, 31, dicitur filius Gedeo-
nis & concubinae ejus. Quare qui Eusebium objur-
gare solet super iis, quæ ipse adversus auctoritatem
Scripturae commentus est, quanto justius castigandus,
quod ausus sit dicere scriptum extare in libro Iudicum
τὸν ἑδεῶν αὐτῆ σωθῆσθαι τῶν ἀδελφῶν ἑδεῶν περὶ τῶν
πᾶσι αὐτῆ. Hujus rei ne minima quidem suspitio extat
in textu Græco, aut si extaret, adversus Hebraicam
veritatem esset. Tamen mirum est Africano quoque
eandem suspensionem incessisse.

DCCLXXVI. magistratum Minois fuisse Taurum.] ἐρατη-
ζὸν Eusebius. hoc est præfectum, vel magistrum mili-
tiae. Isacius Tzetzes in Lycoph. 157. Γνώστος πόλις
Κρήτης, ὅθεν ἴω καὶ Ταῦρος ὁ ἐρατηζὸς ὁ τῶν Ευρώ-
πην ἀρπάσας, ὁ Γνώστος. Et pagina 165 totidem ver-
bis, sed uberius: Ταῦρος ὁ Γνώστος ἐρατηζὸς ὁ τῶν
Ἀσείας, ἢ καὶ Μινωταύρος, βασιλέως Κρήτης πεμ-
φθεὶς ἀφῆρπασεν αὐτῶν (Ευρώπην) ἐκ Σαραπείας
πόλεως φοινίκης μετὰ τὸν Σιδῶν καὶ Τύρος κειμήλιος.
Itaque idem est Taurus, qui Europen rapuit, & qui
hic memoratur. Scholia Achilleidos Statianæ Taurum
notarium Minois faciunt, in fine libri primi: *Nam Tau-
rus notarius Minois fuit, quem Ρασιφθαῖ ἀπαῖνεν, cum quo in*

domo Dædali concubuit. quæ accepit à scriptore Græco,
cujus verba profert Cedrenus 100, 30. Τότε ἢ Δαί-
δαλῶν, καὶ ὁ Ἰκαρῶν ἢ ὁ Ταῦρος ἔνεκεν τῆ Πασι-
φάης τῆ Μίνω ἐθρυλλῶν γυωαμῶς. Εκ τῆ Ταύ-
ρος μινῶν νοσείσ αὐτῆς ἔντῳ μοιχθῆσαι ἔπεκεν
ἕον, ὅς Μινώταυρος ἐκλήθη. Verba vero Philochori,
quæ hic designantur, extant apud Plutarchum in vita
Thesei. Porro principium hujus epochæ non vertit
Hieronymus.

Ib. ob quod Athenienses pueri tributarii pæna.] Non pueri,
sed Athenienses, liberati sunt puercorum tributo. Græca:
σωθήσεται τῶν παῖδας, ἢ Δαίδαλῶν τῶν πόλιν ἀφαι-
ρεθῶν ἢ δασμῶν. unde contigit, ut ἑδεῶν ἐναίερον, ἢ
urbis tributo liber. ma. su. Ad verbum Philochorus, ἀπέ-
δωκε τῶν ἑδεῶν τῶν παῖδας, ἢ ἀνήκε τῆ πόλιν τῆ δασ-
μῶν. Hieronymus hæc ita permisit, ut dissimillimam
sententiam extulerit.

DCCLXXXIII. Theseus, qui adversum Thebas dimicavit.]
Propter sepulturam Oedipodarum, quam Creon
Rex Thebarum edicto vetuerat. Pausanias Atticis:
ὀλίγω δὲ ἀπώτερον ἢ φρέατος ἱερὸν Μεγαλείρας ὄδι,
ἢ μετ' αὐτὸ τάφοι τῆς Θήβας. Κρέων γὰρ, ὅς ἐδιωά-
σθε τότε ἐν Θήβας, Λαοδάμαντα Ἰππυποπέων τῆ
Ἐποκλέας, ἢ παρήκε τοῖς περὶ τὸν ἀνελομῶν
θάψαι. ἰκελεύσθη ἢ Ἀδράστος ἑδεῶν, μάχης Ἀθη-
ναίων γενόμενης πρὸς Βοιωτῶν, ἑδεῶν, ὡς ἐκράτησε
τῆ μάχης, κερμάσας ἐς τῶν ἑδεῶν τῶν νεκρῶν
ἐνταῦθα ἑδεῶν. Sequitur expeditio τῶν ἐπὶ Ἰππυ-
ποπέων Θήβας. Post illud tempus hæc pugna Thesei cum
Thebanis contigit.

DCCLXXXIV. Androgeos Athenis interficitur.] Interfe-
ctus est statim post Παναθηναία. Venit enim in Atti-
cam Παναθηναίων σωπελομῶν: & postea, curante
Ægeο, ἐδολοφονήθη. Auctor Diodorus, τῶν δὲ Μίνωος
ἢ ἑδεῶν Ἀνδρόγεως μετὰ εἰς τὰς Ἀθήνας κατήνησε, Πανα-
θηναίων σωπελομῶν, Αιγίως βασιλεύοντος.
Hic ergo est ridiculus anachronismus. quod non sub
Ægeο, sed sub ipso Theseo interfectus fuerit. Atqui
supra DCCLXXXVI sub Ægeο interfectus erat. recte. Hæc
quamvis à diversis auctoribus desumpsit Eusebius,
tamen eorum non magnum delectum videtur habuisse,
qui quum videret eos auctores inter se dissentire, non
inonuerit lectorem absurditatis, saltem ne illi adscri-
beretur.

DCCLXXXVI. Theseus Helenam.] Theseus patre Ægeο
regnante rapuit Helenam, non quum ipse regnaret.
Itaque & hic ridiculus quoque anachronismus. Sed
neque Apollodorus, neque alii Mythologi sibi con-
stant. Non enim est culpa Eusebii, sed eorum, quos
sequitur. Sic & neque de ætate Helenæ, quum rapta
est, convenit inter Fabulatores. quorum alii virguncu-
lam à Theseo raptam, & statim à Castoribus rece-
ptam fuisse, alii Iphigeniam ex ea Theseum suscepisse
περὶ τὸν λόγον. Addunt etymii nominis causam
--- ἕνεκα δὲ μιν Ἰφι Βησσαμῶν ἑδεῶν ἑπεγείνατο
ἑδεῶν; ut nugabatur Euphorion. Usque adeo nullus
modus nugandi, nullus pudor horas in his perdendi
fuit Græculis illis, qui nihil disertum sine mendacio
esse putarunt.

Ibid. ipso peregrinante.] ἑδεῶν δόποδημῶντος, ipso
absente.

DCCLXXXIX. Theseus quum Athenienses prius per regio-
nem dispersos.] Quo nomine institutum solenne με-
ταίωμα, mensis Hecatombæonis die xvi, qui mensis
tum dicebatur Κρόνῳ. Etiam τὰ ἑδεῶν idem fe-
ctum

stum vult esse Scholiastes Pluti Aristophanis. Ταῖς ἢ ὀγδόαις τὰ Θησεῖα ἤγετο. ἑορτὴ ἢ ἀπὸ ἐπεπιλεῖτο, ἔπειθ' ἀπὸς σωήρατος ἢ Ἀθηναίων πρότερον ποσειδῶν καὶ κτ' κώμας οἰκομύλων. Charax ὁ πενηγητής. ὁ Θησεύς τὰς ἑνδεκά πόλεις τὰς ἐν τῇ Ἀθηναίῃ στωικίαις εἰς Ἀθήνας Στωικία ἐορτῶν κατεστήσατο. Itaque Μεσοικία & Στωικία eadem sunt. Tamen, quanquam eandem causam institutorum Theseorum dicit fuisse Suidas, putat post mortem Thesei introducta. Eadem etiam causa τῶν Παναθηναίων. Idem: Παναθηναία Ἀθηναίων ἑορτὴ ὅτι τῷ Ἰσίδῳ Θησεύς ἡρομύλων στωικισμῶν, πρώτον Ἰσίδῳ Ἐραχθονίδος ἢ Ἡφαίστου ἢ τῆς Ἀθηναίας, ὑστερον ἢ Ἰσίδῳ Θησεύς συναραχθονίως τὰς δὴμας εἰς ἄστυ. Pausanias Arcadicis: Παναθηναία δὲ κληθῆναι φασὶν ὅτι Θησεύς, ὅτι Ἰσίδῳ Ἀθηναίων ἐπέθη συνειλεγμένων ἐς μίαν ἀπάντων πόλιν. Itaque non mirandum, quod scribit Diodorus, Androgeon Minois filium Athenas venisse regnante Aegeo, σὺν πλεμύλων τῶν Παναθηναίων, quum à Paudione antea instituta ob Atticos ex diversis locis in unam urbem collectos, à Theseo ex eadem causa instaurata fuerint. Item Apollodorus de Aegeo: ἀπὸς δὲ ἦκεν εἰς Ἀθήνας, καὶ τὸν τῶν Παναθηναίων ἀγῶνα ἐπέτελε. ἐν τῷ δὲ Μίνως παῖς Ἀνδρόγεος ἐνίκησε πάντας. Ex his discimus idem solenne fuisse Θησεῖα, Μεσοικία, Παναθηναία, eaque xvi die Hecatombæonis instaurari solita, quinto quoque anno, plenilunio, omnium Olympiadum anno tertio. idque institutum numero mccccclii, ut suo loco diximus, quum antea quotannis celebrarentur. Vide igitur quæ ad numerum mccccclii notamus.

Ibid. ignominiose ejectus est per signa testarum.] Ita vertit τῶν ὄσρακισμῶν. De hac autem re Scholia Pluti: κατὰ τὸν χαρμῶν τῶν δημοκρατῶν τῶν Ἀθηναίων τὸν Θησεῖα, Λύκῳ τὸς συκοφαντήσας ἐπέβλεψεν ὄσρακισμῶν τῶν ἡρώα. Alibi non memini legere.

Ibid. per signa testarum.] Cornel. Nepos in Theseo, mislocle vocat suffragia testarum, Milnades testarum, suffragiis è civitate ejectus. In Aristide: collabefactus, testula illa exilio decem annorum multatus est.

Ibid. eandem legem primus ipse constituit.] Theseum auctorem ὄσρακισμῶν fuisse nusquam legi, qui meminerit: imo contra sero tandem ab Athenensibus institutum non diu obtinuisse. Auctoris nomen in controverso est. Alianus Clisthenem dicit, lib. xiiii, cap. xxiv, Ποικίλης. Κλεισθένης ἢ ὁ Ἀθηναῖος τὸ δὲ ἔστιν ὄσρακισμῶν πρώτον ἔισηγησάμενος ἀπὸς ἔτυχε τῆς κατὰ δίκης πρώτον. Achilles Photio 252: ὁ τὸν ὄσρακισμῶν ὀπινοήσας Ἀθηναίων Ἀχιλλεύς ἐκαλεῖτο ἕως Λύσαντος. De tempore Diodorus lib. xi. 270. τῶν ὄσρακισμῶν ἐπισημαίνοντες ἀπὸς, ὅς ἐνομοθετήθη μὲν ἐν ταῖς Ἀθήναις κατὰ τὸν κατάλυσιν τῶν τυράννων τῶν ἐπὶ Πεισίστρατον. Cui consentaneum quod scribit Harpocratio: Ἰπποαρχῶν ὁ Πεισιστράτης. ἀλλ' ὁ δὲ ἐστὶν Ἰπποαρχῶν ὁ Χαλκιδεύς, ὡς φησι Λυκαργῶν ἐν τῷ κατὰ Λεωκράτους. ἐπὶ δὲ τῶν Ἀνδροτίων ἐν τῇ δευτέρᾳ φησὶν, ὅτι συρραίνης μὲν ἦν Πεισιστράτης ἢ τυράννης, καὶ πρώτον ὄσρακισμῶν, ἢ ἐπὶ τὸν ὄσρακισμῶν νόμος τότε πρώτον τεθέντος. Plane eodem tempore ostracismum introductum ait, quo & Diodorus: neque, ἢ Himerio Sophista accedendum, qui à Solone fanci, tum scribit apud Photium 578. Tantum abest τὸν Θησεῖα ὄσρακισμῶν τῶν Ἀθηναίων, ut tot sæculis post ejus mortem ὄσρακισμῶς introductus fuerit, quo per decennium ii cogebantur abesse ab Urbe, quorum potentia

& gratia, & opes suspectæ erant, siquidem eos sex millibus aut majore numero testularum damnari contingisset. Infra illum numerum damnati non cogebantur abire. Scholia Equitum Aristophanis: ζήτηθη θέντων δὲ (τῶν ὄσρακων) ὅς πλείστα γένοιτο, καὶ μὴ ἐλάττω ἐξακιχίλιον, τῶν ἑδαι ἐν δέκα ἡμέραις μετῴσθηται τῆς πόλεως. εἰ δὲ μὴ γένοιτο ἐξακιχίλια, ἢ μεθίστατο. Quæ verba consulto posui, ut confutaretur sententia Iohan. Tzetzæ Grammatici, qui mille tantum testulis condemnari solitos scribit in versibus Politicis pag. 255.

Εἰς ὄσρακον γὰρ γράφοντες τὸ ὄνομα ἐκείνου Ἐρρίπτον εἰς Κωσοζαργές. τόσῳ δὲ Ἀθηναίς ἔτῳ,

Οὐ γὰρ τὰς νόθους ἔρριπτον τοῖς χρόνοις τοῖς πενήτεροις. Ἐκῆσε ἢ τὰ ὄσρακα θροσίων ἔρριπτον.

Ἀντὶν ἡμέρα τῇ τακτῇ χιλία ἰφωρέθη,

Ἀσυμβαθῶς ἐπέλετο πρὸς τὴν ὑπερορίαν.

Εἰ δὲ ἦσαν ἀπεδέοντα τὰ ὄσρακα χιλίων,

Ἐν τῇ περὶ δὲ μύλων ἦν ἐπιτυχῶν συρραίνης. De millibus ergo testulis aut sine auctore, aut non bono auctore dicit: ut de Cynofarge, in quo vult eum actum celebrari solitū, quum certum sit τῶν ὄσρακισμῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ peragi solitum, &, ut Plutarchus in Aristide scribit; ἐν τῷ τινὲς ἀγορᾷς δρυφράκιοις πεπιφραγμένῳ, cui decem exitus essent, quod tot essent ἀφύλακα, ut Scholiastes Aristophanis admonuit, iustissimi erant septa, quæ & ovilia, in campo Martio, quibus se continebat populus, quum suffragia ferre vellet.

DCCXCV. Sicyoniorum Phestus annos octo.] In Excerptis Barbarolatinis ann. l. Apud Georgium ἐπὶ i. Sed perperam scriptum est ibi Ἡφαίστος pro Φάιστος. Videtur etiam in hujus regis annis aliquid sibi permisisse Eusebius.

DCCC. Minos leges ac jura constituit.] Hic locus verus Minois sæculi videtur esse: & magis confirmat sententiam nostrā de initiis Aegei & Thesei nimis alte repetitis.

Ibid Adrastus.] Virgil. vi. Et Adrastus pallemis imago. Servius: Rex Sicyonis primo, post Argivorum, socer Tydei & Polyneis. Apud Paulaniam ante Janiscum, quem Eusebius ridicule Inachon vocat, collocatur Adrastus. Homerus facit regem primum Sicyonos, si Grammaticis credimus. ἢ Σικυῶν ὅτι ἄρ Ἀδρης τῶν πρώτων ἐμεισάσθησαν. Sed videndum, an ibi intelligendum sit πρώτων, ἀντὶ τῶν πρότερον. Sicyone, ubi prius regnavit Adrastus, quam scilicet Argis imperaret. De Adrasto, & quomodo propter filiam Polybi regis, quam duxerat uxorem, regnum assequutus sit, vide omnino Scholia vetustissima in Pindarum, Nemeaco ix.

DCCCIII. Ammenemes ann. xxvi.] Africano ἐπὶ i. Ut hic quoque videas libertatem Eusebii, ut leniore vocabulo appellem, quā quo dignus est, pro factis istis.

DCCCIV. Philistinus scribit à Zoro.] Ita habent POST. At PR. Zoro. Græca Εζώρος. Appiano Ζῶρος, ut excusi οἰκιστὴ δὲ αὐτῶν ἐγενοντο Ζῶρος πῶν Καρχηδῶν, ὡς δὲ Ρωμαῖοι, ἢ αὐτοὶ Καρχηδόνιοι νομίζουσι, Διδῶ γυνὴ Τυρία. De Carthaginis conditu lege quæ in Appendice Operis de Emend. Temp. notavimus. Diverse refertur tempus hujus urbis, propter diversos conditores. Omnino prior sedes fuit arx Εύροισ, quæ eorum lingua Βύσρα, ἢ Ἰδ. Id significat ἀκρῶν, arcem, ut revera erat, posterior fuit, quam vocabant Καρχηδῶν, id est Νεάπολιν apud Solinum. Et sane partis illius urbis, quæ Νεάπολις dicebatur, meminit Diodorus.

„Dicta est νεάπολις ad differentiam, ἢ καδμείας, quæ significat παλαιόπολις. Nam quemadmodum „Gyrus, unde Carthaginienfes oriundi, habebat „παλαιόπορον: Ita Carthago παλαιόπολις. Hoc enim „καδμείας eorum lingua denotat קדר. Quod hic diximus, veriffimum est. Non enim sumus, qui omnia ex Hebraismo deducunt, etiam idioma Indicum, *Brachmanis*, & alia ejusmodi putiditatis ἢ τύφου argumenta. Vix gustarunt Hebraifinum, & præceptiones Grammaticas dicunt. Ubi Lexica Hebraica non suppeditant, quod volunt, implorant opem Arabifini, quem non norunt. Nos igitur fcimus Phœnices Chananæorum lingua locutos à principio, quæ fuit mera Hebraica. Testantur id quum alia, tum reliquæ Philonis Bybliensis, ad quas quidam nunc arrigunt aures, postquam viam ad fontem indicavimus in Appendice oneris de Emend. Temp. Qui negabit quod de Βύσσα & כצח diximus, neque ullum gustum harum rerum habet, fruatur sua *δοκησιοσφία*, & per me infaniam, aut ringatur, licet. Ego hujusmodi capitibus non invideo, ut sua sine rivali ament. Nos fcimus vera nos dixisse, & valde imperitum, ἀμυσσον ἢ ἀμαθῆ esse, ad quem harum rerum sensus non pervenerit. Si retinemus *Εζωρος*, ut est in Græcis, merum fuerit Tyrium & Chananæum nomen *כצח balteus militaris*. Sic unus ex Tyriorum Dynastis vocatus fuit Bad-Ezor. Καρχηδών autem est plane כדכד miles aut centurio *clipeatus*, vel *hastatus*. Nam de Neapoli, & Karchada minus verifimile.

Ibid. *Carthaginem conditam.*] Appianus: Καρχηδόνια πῶν ἐν Λιβύῃ φοίνικες ἀκισσὺν ἔπει πενήκοντα ἑξαλώσεως ἰλίδς. Ergo numero DCCCLXXXV. Postea addit à Zoro & Carchedone conditam, ut habes supra.

DCCCLXXII. *Sicyoniorum Polyphides.*] Hujus non meminit Pausanias, sed Tzetzes:

Τὸν δὲ Ἀραμέμνονα τριφῶδες μὲν ἔξ Μενελάου ἀλλὰ πρὸς Πολυφείδεια κρατῆντα Σικυῶν ἔσθ.

quod nescio unde habeat, quum illi auctores, qui extant, Polyphidis hujus non meminissent. Præterea tempus non convenit. Longe enim posterior hoc Polyphide fuit Agamemnon.

DCCCLXX. *Hercules agonem Olympicum.*] De hoc vide, quæ in Canonibus Hægogicis notavimus.

Ibid. à quo, usque ad primam Olympiadem, supputantur anni ccccxxx.] Quinque annis plus dicit. Hoc enim congruit numero DCCCLXXV, ad quem, ab Olympiis primis Pelopis, anni sunt cxiv, hoc est Cycli Lunares sex. Rursus ab illo, quod in honorem ejusdem Pelopis, instauravit Atreus filius, anni xix, id est Cycli unus. Itaque hinc colligimus ipsos Græcos tunc celebrasse Olympia, quotiescunque novilunium incidebat in ix Julii. Et sane à Pelope, usque ad multos annos infra Herculem, novilunium competebat in eam diem, quotiescunque numerus aureus erat xvi. Tunc enim epacta erat xvii, quæ congruit diei ix Julii. Sane hæ non sunt epulæ plebeiorum ingeniorum, & horum, qui hodie miseras chartas disperdunt fanaticis suis Chronographis. Hæ igitur periochæ de Olympiis Pelopis, Atrei, & Herculis, quia characterem cælestem habent, ut pote novilunia, non sinunt nos dubitare quibus temporibus Pelops, Atreus, & Hercules fuerunt, quum tantam scriptorum de hac re inconstantiam passim in hoc Canone Eusebiano videamus. Apud Clementem vero legimus à bello Thebano, ὅπῃ τὸ Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα, ὃν Ἡρακλῆς ἔθηκεν ὅπῃ Πέλοπι, ἔτη τρία. ita ut bellum Thebanum congruat numero Eusebiano DCCCLXXI. Itaque error est in optimo Chronico apud eundem

Clementem. ex cujus rationibus Agon Olympicus Herculis congruit numero DCCC. Nam xv. annis minus dicit. Porro apud Georgium legimus: ἐν Ὀλυμπίᾳ πρῶτον ὑφ' Ἡρακλέους ἀγῶνα δὸν ἔπεωτες ἔτες Σαμψῶν ἀφίθμων ἀρήσεις ἔτη ἑλ, ἕως πρώτης Ὀλυμπιάδου. Habebat hunc locum in animo.

Ibid. *Sub Tautane rege Assyriorum Troja capta est.*] Diodorus: Τῷ τῷ μετὰ γὰρ βασιλευσὶν ἑξ Ἀσίας, ὅς ἐστιν ἕκαστος δὸν Νίνου τῶ Σεμιράμιδος, Φασὶ τῶς μετ' Ἀραμέμνονος Ἑλλώας ἔπῃ Τροίαν στρατεύσαι. Sed timide hoc dixit Diodorus, ut ex sequentibus apparet. Alios enim hoc scribere dicit. Nam alioquin falsum est regnum Teutani Assyrii in Trojana tempora incidisse. Obiit enim Teutanes annis ccv ante excidium Trojanum, annis ccxv ante conjugationem Græciæ in Aulide. Quod autem xxv regem facit, quem Africanus xxvi à Nino, causa est, quod Africanus xli Reges recte protulit, Diodorus xxxv tantum. Itaque Diodorus minus sex ponit, quam Africanus: quos quidem sex ante Teutamum jam ablatos esse à Diodoro hinc colligimus: nisi codex Diodori mendosus est: quod non dubitamus. Sic ibidem τριάκοντα βασιλεῖς mendose excusum pro τριάκοντα πέντε. At Eusebius ex xl. à Nino, quos memorat Africanus, iv sustulit post Teutamum, ut Teutami regis regnum in Trojana tempora incidere.

Ibid. *Bellum Amazonum contra Thebas.*] Historia docet, & Græca Eusebiana non ἔξ Ἡθεῶν, ut legebat Hieronymus, sed κατ' Ἀθηναίων, legendum esse. Sic vetustissimus Criticus Dionysius Phaselites in Pindari Pythico II pro λιπαρῶν δὸν Ἡθεῶν legebat λιπαρῶν ἀπὸ Ἀθηναίων. & proclivis lapsus est, ut apud Pausaniam: Κάδμου ἔχων γυναικὰ Ἀμαζονίδα, ἣ ὄνομα Σφιγξ, ἤλθεν εἰς Ἀθήνας. Legendum enim *Εθεῶς*.

DCCCLXXIII. *Minos in Sicilia alyerfimi Dædalum arma corripuens à filiabus Cocali occiditur.*] Tzetzes de Dædalo:

Τῶτον καὶ Μίνως ἐκζητῶν ἤλθεν εἰς Σικελίαν, ὑπὸ τῶν θυγατέρων δὲ θυήσκει τῶ Κωκάλως Ζεῦμα θερμὸν περικυβῆς, καὶ πῶδραυτικά ψύξας.

Contigit hoc in urbe Cocali Regia, cui nomen erat Camicos: & sic scribe in Tzetze:

Ὁ Δαίδαλος δὲ εἰς Κάμικον σώζεται Σικελίας.

Nam κάμικον, & fornacem somniavit interpret. Vide Pausaniam, Aristotel. lib. Polit. secundo, cap. octavo, Scholia quarta Nemeaci Pindari, Ovidium Metamorph. vii 111.

DCCCLXXI. *Atreus Argis regnat.*] Atreo & Thyesti assignat Eusebius annos Lxv. quibus subjungit Agamemnonem, omisso patre Agamemnonis Plifthene, propterea quod multi Agamemnonem & Menelaum Atrei filios faciunt, qui revera erant Plifthenis filii, Atrei nepotes. Itaque ex illis Lxv annis pars attribuenda Pliftheni: nisi dicamus Plifthenem ante Atreum obiisse.

Ibid. *Phædra Hippolytum amat.*] Profecto sub Theseo hoc contigit, utpote adhuc Athenis regnante. Est anachronismus non ferendus.

DCCCLXX. *Iephthe in libro Iudicum.* Iudic xi, 26 De hoc loco

loco Eusebii Georgius: ὁ Ἰεφθαὶ πᾶ ἄπο Μωσέως, ἕως αὐτῆ, τ' ἀλέγειναι τῆ βίβλων τ' Κριτῶν, δηλονότι τ' ἀλλοφύλων Ἰσραηλιτῶν. ἕτω γὰρ ἡσθενοῦν, καὶ ἔχ' ὡς Εὐσεβίου συναριθμῶν τοῖς τ' Κριτῶν χρόνοις σὺν τ' ἀλλοφύλων, ἢ μὴ λογιζόμενον αὐτὰς ἰδίως ἐκάστου, ὡς ἡ γραφή. μὲν δὲ πλὴν ἔ' Αὐδῶν πλὴν ἄλλοφύλοι Φιλιππῶν ἐπεράτησαν τῆ Ἰσραήλ ἔτη μ.

Sed quod putat illos ccc annos ab eo tempore, quo Allophyli Israelitas opprefferunt, præterquam, quod non multum promovet ejus rationes, est anile delirium, quod liber Judicum manifesto confutat.

, Ibid. ab et. ute Moſis.] τὰ ἄπο ἔ' Μωσέως. Obscure, dictum ab Eusebio, obscurius redditum ab Hiero-

, nymo.

DCCCXXXI. interfectorum posterii.] Epigoni est omnis posteritas. Sed κατ' Ἰζοχλῶ ita vocantur posterii eorum, qui ad Thebas occubuerunt; ut nemo, qui vel minimum Græcis imbutus fuerit, ignorat. Numero DCCCLXXXIII notatur ἡ στρατεία τῶν ἐπὶ ἄ Ἰππὶ Θήβας. Hic vero τ' Επیزωνων στρατεία numero DCCCXXXI. Intervallum xxxix anni. Atqui decem anni duntaxat intercedunt inter cladem τ' ἐπὶ ἄ Ἰππὶ Θήβας, & expeditionem τ' Επیزωνων. Apollodorus: μὲν δὲ ἔτη δέκα αὐτῶν τ' ἄπο Λομῶν πῆδες κληθέντες Επίζωνοι στρατεύοντες ἐπὶ Θήβας πεσοῦντων τὸν τ' πατέρων θέναι τον πρῶτον βεβλόμενοι. Quare in hoc intervallo viginti novem annis plus dicit. Sed Græca mutilavit Georgius; quæ integra ad verbum extant in iis, quæ ex Apollodoro adduximus, unde Eusebius ad verbum exscripserat: οἱ τ' ἄπο Λομῶν πῆδες κληθέντες Επίζωνοι στρατεύοντες ἐπὶ Θήβας. Ita Apollodorus: ita etiam totidem verbis Hieronymus, & ita Græca supplenda.

DCCCXXV. Hercules in morbum.] πλὴν ἡρακλέους ἄπο θείων Vellejus Paterculus ait contigisse annis cxx ante Heraclidarum reditum. Hoc est xl annis ante Ilii everſionem, numero DCCXXV. Quod falsum convincit numerus DCCCXXV, quo agon Olympiacus ab Hercule est instauratus.

, Ibid. se jecit in flammis.] Unde locus dictus Πρήσιον.

, auctor Scholiastes Thebaidos Statii.

Ibidem Eſebon.] Qui factum sit, ut Eſebon dicatur, qui Αβαισὼν in Græcis Bibliis emendatis, in aliis Εβειπὼν dicitur, causam nescio. Omnes codices tam scripti, quam editi habent, Eſebon. Marianus quoque & Nicephorus Εσβῶν. ut omnes ab Eusebio hoc nomen accepisse videantur. In Clemente Alexandrino, vitiose editum est Αβαισθῶν. Hebraice יֵצְזָן. Ibetzan. Si in Hebraico legeretur יֵצְזָן, non יֵצְזָן: tunc rectum esset Εσβῶν. quomodo extat apud Theophilum in Autolycum lib. III. ut hujus depravationis auctor, Eusebius non fuerit, sed quædam exemplaria ita habuerint. In x. περὸ πρῶτον. Εσβῶν, non Αβαισθῶν, ab ipso Eusebio dicitur.

DCCCXXXIX. Thuores anni. VII.] Africanus ἔτη 5. Propter hunc Thuorem, regum, annorum, & Dynastiæ ipsarum interpolatio commissa ab Eusebio, ut hunc regem cum temporibus Trojanis compararet. Neque vidit quantam absurditatem incurrit, quum ultimum annum hujus regis claudit cum excidio Ilii, ut præcise ibi eum statuat defuisse in humanis esse, ubi & Ilium quoque defuisse esse. Atqui superfuisse Ilio Polybum, quem Thuorim esse volunt, testis Homerus ipse, qui Menelaum ab eo exceptum, & numeribus donatum canit. Alioquin bene conveniebat huic regi esse eum, quem Polybum Homerus vocat, quandoquidem eum regnasse Thebis Ægyptiis dicit, & ipse Thuoris quoque est ulti-

mus hujus Dynastiæ, quæ Thebanorum sive Dioſpolitarum fuit. Sed quum sex duntaxat anni ab Africano illi attribuantur, commentum non procedit. Nam ab initio hujus regis, ad excidium Ilii, anni sunt xxxiii. Quod si xxxv, aut xxxvi anni illi assignati fuissent, nihil erat, quod huic argumento opponi posset.

DCCCXXXII. Index Aclon rex it populum ann. x. qui non habetur apud LXX.] Quam vere hunc Judicem apud LXX Seniores extare neget Eusebius, ipsos LXX judices fero. καὶ ἔκρινε μετ' αὐτῶν τὸν Ἰσραήλ Αιλῶν ὁ Ζαβουλωνίτης δέκα ἔτη. Hoccine est non extare, quod optima fide conceptum est? Sed Eusebius solennia facit. Quid dicemus de doctissimo sui avi Beda, apud quem ita legitur: Achulem Zabulonites annis x. Hic cum annis decem suis in LXX Interpretibus non habetur: pro quorum damno suppleto Eusebius Iosue filio Num, Samueli, & Sauli, quorum annos Scriptura non dicit, plures annos, quum in Iosepho legebat, annotavit, quatenus ab egressu Israhel ex Ægypto, usque ad adificationem templi cccclxxx annorum summam, quam Scriptura prædicat, haberet. An dicemus Iudicum codicem Græcum, quem hodie habemus, non esse ex LXX Seniorum interpretatione? Certe Clemens alio ordine Iudices hos posteriores recenser: Ἰεφθαὶ Γαλαδίτης ἐκφυλῆς Μανασσῆ ἔτη ἕξ. Αβαισθῶν ὁ ἐκ Βηθλεὲμ φυλῆς Ἰούδα, ἔτη ἐπὶ 4. Εβρων ὁ Ζαβουλωνίτης ἔτη ὀκτώ. Αιγλῶν Εφραιμίτης ἔτη ὀκτώ. αιλισαίμ ἔτη περὸ πρῶτον. Qui vocatur Elon Zabulonites, ipsi est Εβρων, cui octo tantum annos tribuit. Sed est error librarii.

Nā pro Εβρων legendum Εβδῶν. Et pro Εφραιμίτης, reponendum Φαρθαμίτης. χιασμός enim commissus. Et cognomentum sive nomen gentilitium alterius alteri restituendum. Scripsit igitur Clemens: Αιγλῶν ὁ Ζαβουλωνίτης ἔτη 5. Εβδῶν ὁ Φαρθαμίτης ἔτη ὀκτώ. Nullum alium igitur Iudicum librum, præter hunc Græcum, quo hodie utimur, in veteri Ecclesia fuisse, vel unus Theodoritus idoneus testis erit, qui non alium agnoscat, quam hunc, quin etiam eo vetustiores Patres non alium habuisse manifesto deprehenditur. Quare trajectory illa apud Clementem, librariorum est menda. Quid autem habebat in animo Eusebius quum hæc scriberet? Nā lib. x. περὸ πρῶτον. diserte meminit ipsius Αιγλῶν. Εσβῶν ἔτη 5. Αιγλῶν ἔτη 5. Αβεισθῶν ἢ Αβαισθῶν autem non extare in illo libro, aut μνημονικὸν Eusebii σφάλμα est, aut tale παρεγχερίσμα, quale quum dicit in libro LXX Seniorum xii annos attribui Regi Iudæ Ammoni filio Iosæ, in Hebraico autem II tantum. Hæc suo loco animadvertentur. Interaſciamus non audiendum esse Eusebium, qui Ailon negat in Græcis LXX seniorum exemplaribus extare. & magis mirandum, quod Bedæ summo & diligentissimo Scriptori idem persuaserit: qui non solum hac in re Eusebium sequitur, sed & Libdon dixit pro Abdon, ut Eusebius, & tamen Abſum, non Eſbon, Eusebium sequutus posuit.

DCCCXXXIII. Hebraeorum Libdon.] Αβεισθῶν etiam habet Chronicon Casaubonianum. Augustinus xviii. xix. Nicephorus Λαβεισθῶν. quum tamen in editione LXX interpretum sit recte Αβεισθῶν. Quare Eusebius est auctor harum deformationum: quem sequitur fere semper Nicephorus, & Chronicon Casaub. in quo etiam Εσβῶν, ut apud Eusebium, & Nicephorum legitur. Sed Africanus habebat recte Αβεισθῶν, non Αβεισθῶν. Georgius: Αβεισθῶν Κριτῆς ἐκρινεν τ' Ἰσραήλ ἔτη 5. Αφραϊμῶν ἔτη 5, & καλῶς.

Ibid. Memnon & Amazones Priamo.] Duæ expeditiones Amazonum in Troada regnante Priamo. In prior

priore bellum intulerunt Priamo, in altera illi supplicias venerunt. Prioris mentio *Ιλιάδ. Γ. ἤματι τῷ, ἔτε ἤλθον Αμαζόνες ἀντιάνειραι.* In eo bello *Μυρτίνα Αμαζών* occubuit, ὅτε *κ' τ' Τροίας ἐσράτῳσεν*, ait vetulstiff. Scholiastes. Alterius expeditionis meminere multi: Virgil. primo *Æneidos*: Justianus lib. secundo: Quintus Smyrnaeus lib. primo.

Ibid. *Μεμνηθ.*] Hunc Trojam venisse negat Philostatus lib. vi. *Περί δὲ τῆς Μένωνος πᾶσι ἀναγραφῆς Δάμεις, Ἡὲς μὲν παῖδα γενέσθαι αὐτὸν, δόσθηεν δὲ ὅτι ἐν Τροίᾳ, ὅτι μὴδ' ἀφικέσθαι ἐς Τροίαν.* vide reliqua.

DCCXXXV. *Morsus regnavit in Cilicia.*] Fortasse aliquot annis post Troica hoc contigerit. Nam post Trojæ excidium Calchas convenit cum Colophone ad Clarium oraculum, non in Cilicia. Itaque post hæc tempora Cilicia potitus videtur.

Ibid. *a quo Μορσίενη, & Μορσίστια.*] Epigrammation:

Μόψο τῷδ' ἐσπράς κλεινὴ πόλιν, ἣν ποτε μάντι
Δείματο, τῷ παμῶ κάλλει ὑπερκερμαίους.

Intelligit τῷ παμῶ *Πυράμω Ὀπικειμνίω* fuisse.

Ibid. *Thyores Rex Aegypti ab Homero Polybus vocatur, maritus Alcandra.*]

Φυλῶ δ' ὄργυρον πάλαρον φέρε, τὸν οἱ ἔδωκε
Ἀλκάνδρα Πολύβοιο δάμαρ, ὅς ἐνοι' ἐνὶ Θήβῃς
Αἰγυπτίαις — Ὀδυσ. Δ.

Tempora conveniebant, si plusquam xxxiv anni illi assignati fuissent. Eusebius affectavit vii annos illi attribuere, ut præcise eodem tempore moreretur, quo Ilii excidium contingeret, & mortuus Menelaum post longam jactationem maris hospitio exciperet. Sed omissis hallucinationibus aliorum, si ullus rex Thebanorum in Ægypto Menelaum ex Ilii clade reducem hospitio excepit, is fuerit primus rex sequentis Dynastix xx, siquidem ille rex plusquam xxvii annos regnaverit. Nam Africanus, & eum sequutus Eusebius nomina, & annos *κατὰ πλάτ* non apposuerunt, sed *κάθ' ὁμάδα*.

Ibid. *Meneſtheus moritur in Melo.*] Ultimo anno Meneſthei & primo Demophoontis captum Ilium scribit doctissimus Clemens Alexandrinus. Hic vero reducem ex clade Ilii Menelthea in Melo obiisse. Contra in Scholiis Lycophronis 130 legimus ita: *Μενεσθεὺς εἰς Μήλον ἐλθὼν βασιλεύει, τὸ ἐκεῖ βασιλεύς Πολύανακ' ἐτελοῦσθαι.* Quod ridiculum. Quomodo enim spreto regno suo Atticæ alienum & nihil ad se pertinens praetulisset?

Ibid. *Colligitur omne tempus secundum Assyrios.*] Contigit hic casus Assyriorum anno mclxxv a Belo, mxx à Nino. Prochronismus est Eusebio annorum cclxxxv propter temeratam ab eo, & ut Georgius loquitur, *ἠδρνοθῶσαν* regum Assyriorum Chronologiam.

Ibid. *secundum Hebræos, à primo anno nativitat. Abr. he.*] A nato Abraham, ad Ilii excidium, sunt anni dcccxx. Quindecim anni sunt *μεταχρονισμῶς*, de quibus toties monuimus. Memineris hæc distinguere, ut supra docuimus. In intervallis Scripturæ Eusebius peccat *μεταχρονισμῶν* xv annorum: in intervallis historiæ exoticæ, si comparentur cum intervallis scripturæ, peccat *μεταχρονισμῶν* totidem annorum. Re vera enim Abraham natus est numero xvi, non primo. Exodus contigit numero dxx, non dv. conditus Templi numero dcccxcix, non dcccclxxxiv. Contra evenire ne-

cessse est, si ab Abraham nato, ad casum Trojæ, aut ad primam Olympiadem intervalla putentur. Tunc enim reperies illos xv annos esse *μεταχρονισμῶν*, non *προχρονισμῶν*. Sic à nato anno Abraham, ad excidium Trojæ, putat annos dcccxc secundum rationes suas. Sed quia est *μεταχρονισμῶς* xv annorum, à nato Abraham, ad excidium Ilii, fuerint anni cccxcv duntaxat. Denique in numero Eusebiano à primo anno ipsius numeri, ad aliud intervallum scripturæ, est *προχρονισμῶς* xv annorum. Contra à primo anno ipsius numeri, ad aliquod intervallum exoticæ historiæ, est *μεταχρονισμῶς* totidem annorum. Sed à conditu Templi Salomonici incipit variare numerus, ut suo loco disputabitur.

Ibid. *à natiuitate vero Mosi.*] Jam diximus. anni illi peccant *μεταχρονισμῶν* comparati cum intervallo exoticæ historiæ.

Ibid. *ad vigesimum annum Meneſthei, cuius Homerus meminit.*] In Bœotia:

Τῶν δ' αὖ ἡγεμόνθι γῆς Πεπεῶο Μενεσθεύς.

Ibid. *à captivitate Trojæ, usque ad primam Olympiadem, sunt anni numero quadringenti vi.*] Uno anno minus dicit. Nam sunt anni ccccvi. Itaque excidium Trojæ contigit anno Eusebiano dcccxxxiv, non autem dcccxxxv. Ratio petenda est ex causis Tetraëteridon Atticæ, quarum indicio Ephorus, & post eum Dionysius Halicarnassensis casum Ilii divinitus eruerunt, quum à xxiii Thargelionis, ad *κέντρον θερινόν*, essent xviii *περιτὰν* ἡμέραι. Ex quo consequens est hanc casum congruere anno undecimo periodi Atticæ, 3531 periodi Julianæ: de quibus si deducantur per perpetuam regulam, 2697, remanebit epocha Ilii capti in numero Eusebiano dcccxxxiv. Itaque uno anno plus dicit. Unde consequens est, ut anno minus sit intervallum, ad primam Olympiadem. de variis sententiis super mense, aut anni tempore, quo Troja capta fuit, vide *τὴν συναγωγὴν* in historia *Ἀεθῶν* Judicis. Æschylus vult captum Ilium *κ' τὴν Πλειάδα* δὲ *δύσαν*.

— ἀσπίθη φόρῳ λείως

Γῆθημ ὄρασεν ἀμφὶ Πλειάδ' δύσαν.

DCCCXXXVI. *de tertio tomo Manetho.*] Ita etiam Græca Eusebiana libri prioris habent, & Græca Africani. Unde colligimus tribus tomis Dynastias Ægyptiorum à Manetho Sacerdote Ægyptio explicatas fuisse. De quo in Canonibus Hærologiis.

Ibid. *Ægyptiorum xx Dynastia Diopolitanorum, anni cLxxviii.*] Africanus *ἔτη γβ*. Eusebius annos LIH de suo largitur, ut Waphris tempora cum excidio Ierosolymitano competere.

DCCCXXXIX. *sive, ut quidam volunt, post annos viii, regnavit Æneus.*] In illis, qui viii anno post casum Ilii Æneam in Italiam venisse scripserunt, Virgilius censetur:

— nam te jam septima portat

Omniibus errantem teris & fluctibus æstas.

DCCCXL. *Lydi mare obtinuerunt.*] Tempus addunt Græca: *Λυδοί, εἰ καὶ Μαίονες, ἐθαλασσοκράτην ἔτη γβ*. Quæ autem toties in hoc Chronico de illis referuntur, qui mare obtinuerunt, sciendum est omnia a Castore Rhodio desumpta esse, qui inter alia *περὶ θαλασσοκρατῶντων* scripsit. Vide Suidam.

Ibid. *qui computantur temporibus Indicum posteriorum.*] Ex Græcis debebant amplius hæc addi: *temporibus Sampsion & Indicum posteriorum*. Georgius: *Ευσέβιος ὁ Παμφίλος τὰ μὲν ἔτη τῶντα τῶν ἀλλοφύλων τοῖς πρὸ*

Σαμψών σκυριθμῶ ἀλίγως, καὶ τ' μὲτ' αὐτὴν Κριτῶν ἔπεισι, μὴ συγκραύσας αὐτὰ ἐν τῷ Κανόνι αὐτῷ, μηδὲ τ' λοιπῶν ἀλλοφύλων, κατάλυα, Φησὶν, Εβραίων ᾤδαίδοσιν. παροφαιῶς δὲ, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, ἀντικαὶ τῇ γράφῃ.

DCCCLIII. Assyriorum Teutais xx.] Africano m̄d. Quatuor annos igitur expunxit nosfer.

Ibid. Ascanius Aeneae filius Albam urbem condidit.] Aeneas ultimo tempore regni sui Lavinium condidit. Trigesimo anno post conditum Lavinii Ascanius condidit Albam longam, auctore Dionysio. Itaque tempus Albæ conditæ competebat numero DCCCLXXI. Tringenta enim illi anni significati sunt per triginta fœtus scrophæ albæ, ut omnes sciunt. quos fœtus non ad annorum, sed ad turrium numerum retulit Lycophron:

Κτίσι' ἢ χώραν ἐν τόποις Βορειγίνων
Υπερ Λατίνης Δαυίνης τ' ὠκισμῶν
Πύργους τριάντων· ὁσχυρήσεις γονὰς
Συὸς κελαινῆς, λέ' αὖτ' ἰδαίων λῶφων
Καὶ Δαρδαείων ἐκ τόπων ναυθλώσῃ
Ἰσχυρίθμῶν θρέπτεραν ἐν τόποις κἀπρων.

Sed tam condonandum hoc homini Græco, Romano-originum ignaro, quam illi auctori, quisquis is fuit, qui Eusebio persuasit Ascanium initio regni sui condidisse Albam, quum eam condiderit postquam novercale Lavinium reliquisset.

DCCCLXIV. Ea, quæ de Ulyssæ.] Hic Græca mutila sunt: quæ, ut periccha hæc illustretur, ita, ut videntur concepta fuisse, apponam. Τὰ περὶ Ὀδυσσεως μυσθόδρα, πᾶς τριῆρη πλὴν Τυρρόλων Σκύλλαν διέφυγε ὅσσ' ἕνεος συλᾶν ἐώθησαν. Ea, quæ de Ulyssæ fabula narrant, quomodo Scyllam Tyrrhenorum triremem, quæ hospites spoliare solebat, effugerit. Tyrrheni Troicis temporibus piraticam exercebant, myoparonibus, & triremibus suis mare & oram maritimam infestantes: quarum triremium una nomine Scylla ut reliquias vincebat celeritate, ita supra omnes mercatoris navigiis insidiabatur. Eam trircinem, ut ait Palæphatus, Ulysses & celeritate navis suæ, & secundo vento usus feliciter effugit.

Ibid. trieri Tyrrhenorum Scyllam fugerit.] Ita habent omnes codices scripti. Editi trirem. quod idem est. Hieronymus vocem Græcam retinuit, sed quum τριῆρη pro τριήρη legit, totam sententiam Eusebii dissimulavit. Nam Eusebius dicit Ulysssem effugisse Tyrrhenorum trierem piraticam, quæ vocabatur Scylla: Hieronymus verò Ulysssem effugisse Scyllam monstrum marinum trieri suæ, sive navi, qua veliebatur. Soli Palæphato, unde hæc hausit Eusebius horum explicacionem acceptam ferre debemus.

Ibid. trieri.] τριῆρη. At τριήρη legere, & Trierem vertere debebat. Inde tenebræ obortæ huic loco. Palæphatus: λέ' δὲ ναὺς τριήρης παχέια τότε ὄνομα Σκύλλα.

Ibid. Spoliare hospites solitam.] Quamvis hoc nihil deterit de sententia, tamen non ita concepit illud Palæphatus: αὐτῆ ἢ τριήρης τὰ λοιπὰ τ' ἀλλοίων συλλαμβάνουσα πολλάκις ἐργάζετο βράμα. Ipsa navis aliis navigiis correpta devorabat, id est spoliabat, perdebatur.

Ibid. Scribit Palæphatus incredibilium libro primo.] Hic liber ἀπίσαν Παλαφάτους solus hodie superest de quinque. Virgilius in divino poematio Ciri, Palæphatum citat super eadem Scylla, sed ex alio libro, quam ex primo. Nam ait apud Palæphatum hanc Scyllam, quomodo

cupidos quæstu passim spoliaret amantes, propterea in canes & monstra marina mutatam fuisse

Quæ mala multiplicitate juvenum quod septa caterva vixerat, atque animo meretrix jactata ferarum, Infamem tali meritorum more fuisse Docta Palaphatia testatur voce papyrus.

Dux enim Scyllæ fuerunt. prior Tyrrhena, quam navem piraticam fuisse dixit libro primo: altera & ipsa Tyrrhena, quam, quod miseros amantes devorabat, id est quæstu spoliabat, ideo in canes mutatam fuisse fingi. quod quidem in alio de quinque libris prodiderat Palæphatus.

DCCCLIII. Ascanius derelicto noverca sue Lavinio.] Propterea novercale Lavinium dicitur Juvenali. Atque novercali sedes preclata Lavinio. Hoc, ut supra diximus, contigit annis xxx post conditum Lavinium, circiter DCCCLXX numerum Virgil. lib. primo — AB SEDE LAVINI TRANSFERT. Servius: Verum est. Vitis enim novercalem invidiam describit Lavinium (quod timore Ascanii Lavinia post Aeneae mortem ad Tirrum paternum pastoris grævida confugit ad silvas, ibique Silvium peperit) & Albam condidit ab omne porca albæ reperta, vel situ civitatis. Græca vero horum non extant. Suspicor esse Hieronymi, qui ab excidio Trojæ in hoc Chronico se multa de historia Latina aspersisse dicit.

DCCCLVIII. balneas Byzantinorum.] Hieronymi sine dubio. Λατρεῖ τῶ λεγομένης Ζωξίππου in urbe Byzantina multi meminere. Zonarii vocat λατρεῖον Σώηρος. Cedrenus à Jove Ζωξίππου, in cujus templo constructum fuit, appellatum vult. Meminerunt etiam Epigrammata Græca in Anthologia. Præter omnes luculente Petrus Gyllius Aquitanus, vir doctissimus libr. II. cap. VII Topographiæ Constantinopolitæ. Ridiculum vero à rege Sicyoniorum balneas Severi dictas fuisse, quasi idem sit Sicyon, & Byzantium.

DCCCLXI. In Hebraeorum libro invenitur xl anni.] Georgius: καὶ Ἀφρικανὸν Ἡλαὶ ἱερεὺς ἡγήσατο τῆ Ἰσραὴλ ἔτη κ' κατὰ ὅσσ' ὁ, κατὰ δὲ τὸ Ἑβραϊκὸν, ἢ καὶ Εὐσεβίου ἢ καὶ ἄλλων, ἔτη μ', καὶ ὄχι ἔτιως ἐπαγγελάμεθα.

Ibid. Hebræi hunc credunt esse Phineem.] Conjectura facta ex Judicum cap. xx. 28. Aliter Hieronymus Traditionibus Hebraicis super libris Regum: VENIT AUTEM VIR DEI AD ELI, 1 Samuel 11, 27. Hieronymus: Hunc virum Dei Judæi Phinees dicunt, quem & Eliam autumant. Ubi Solomo Scholiastes. Quidam, inquit, dicunt, quod ipse est Elkama. Fortasse hic erat acceptus illi. Sed suspicium reperimus, quod prophetiam habuerit. Possimus dicere, quod fuerit Phinees secundum modum prophetarum, quæ memorantur in libro Judicum. Sane ab excessu Aaronis, cui successit Eleazar pater Phinees, anni sunt plus minus 333. Judæi tamen dicunt, ἱεροφάνης ἡγεῖται ἡραρεῖ ἡγρηρηρη' Ἡλαὶ δ' ἐπεερεὺς κατηχηθεὶς τ' Ἄδᾶ σμάτ' ὀνίμον ὑπὸ Ἑφινέες. Non est autem idem cum Phinees 1 Chron. ix, 19. qui erat tantum de familiis Levitarum. Quod si fuisset idem cum illo summo sacerdote, prodigiosa fuisset καὶ ἄπιστος longævitas.

Ibid. Eli Sacerdos.] Georgius: τὰ καὶ Ἀφρικανὸν ὄσθ' Ἀδὰμ, ἕως τῆς κλειτῶν, καὶ δ' ἐπεερεὺς Ἡλαὶ τῆ ἱερέως, Δ ὁ G β. κατὰ ἢ Εὐσεβίον τ' Παμφίλου Δ μ δ. κατὰ ἢ πλὴν ἀκριβῆ καὶ εὐαγγελικῶν ᾠδαίδοσιν, καὶ τὸδε χρονογράφιον, Δ τ ν β.

DCCCLXII. Hectoris filii.] Non raro mirati sumus, quomodo Ilium Hectoridæ repetiverunt jam deletum & solo æquatam: quanquam Strabo scribit suo tempore Ilienses credidisse nunquam penitus deletum fuisse. Deinde qui sunt isti Antenoridæ præter posteritatem

ritatem Antenoris, qui Venetiis occupatis Patavium condidit? Denique quomodo Helenus potuit esse auctor hujus expeditionis, qui semper post excidium Trojæ in Epiro vixit, & Pyrrhi Neoptolemi liberorum tutor ibi fuit? Postremo quos Hectoridas hic intelligere debemus, omnibus liberis Hectoris, etiam puero Astyanacte, interfectis? Hæc profecto pugnant cum omni Troicarum rerum memoria. Tamen unde hæc Eusebio? A suppositiis scriptoribus Dictye Crete, & Daretæ Phryge. Apud utrumque reperies, Troja ab Antenore & Aenæa prodita, regnum Trojæ à Græcis Antenori ultro oblatum. præterea Neoptolemi filios Hectoris Heleno concessisse: & alia, quæ huc faciunt: quæ inde petas licet. Apud Dionysium Halicarnassensem libro primo, Ascanius dicitur restituisse in paternum imperium Ἰσὺ Ἐκτορίδας ἕξω Νεοπτολέμω δὲ Ἑλλάδῳ ἀφαιμένως. Hoc habet aliquid commune cum historia hac, quam tangit Eusebius.

Ibid. Heleno sibi subsidium ferente.] Græca: Ἑλένη γυνάμη. Suasu Heleni, auctore Heleno: quod posterioribus temporibus, senescente Latinitate, dictum ex suggestu, συμπελαδόντῳ Ἑλένω. alterum esset, βοηθόντῳ, συλλαμβανόμενης.

DCCCLXVI. Secundum quosdam Heraclidarum descensus.] Ηρακλειδῶν κάθοδος est Heraclidarum reditus in Peloponnesum. Sic κάθοδος eis πλὴν πατρίδα est reditus, non descensus in patriam. Semper Hieronymus κάθοδον descensum vertit, quia & ea quoque ejus verbi notio est: ut in optimo Chronologo apud Clementem Διναίς κάθοδος, appulsus Aenæa in Laurentum litus. Heraclidæ, mortuo Eurystheo, à quo Peloponneso pulsi fuerant, aliquoties reditum tentant frustra: primo, Hyllō Herculis filio eorum duce singulari certamine interfecto ab Echemo Arcadam Dynasta. Secundo idem tentantibus male cessit. Tertio voti compotes facti sunt Tifameno in Peloponneso rerum potiente. Tunc Cresphontes Messenen forte obrinet, pulsus inde Nelei posteris: Temenos frater ejus Argos occupat. Filii gemini Aristodemi fratris amborum Eurysthene, & Procles Sparta potiuntur: à quibus duplex familia regia apud Spartanos propagata. Duo conatus primi irriti τῆς καθόδου Ηρακλειδῶν in causa fuerunt, ut veteres scriptores reditum Heraclidarum in diversa tempora conjiciant: quum certum sit octoginta post Ilii excidium annis eos patriæ restitutos, imperium Peloponnesi obtinuisse. Tifameno, ut dixi, illis regionibus imperante. Aristomachus vero trium illorum fratrum Cresphontis, Temeni, Aristodemi pater erat, quartus ab Hercule, Cleodæi filius, Hyllini nepos, Herculis pronepos. Itaque illi tres fratres quinti erant ab Hercule. Historia ita breviter conjici potest; Interfecto ab Heraclidis Eurystheo, & Mycenis ab Atreo occupatis, Heraclidæ bello patriam repetere decreverunt. quibus quum Atreus obviam cum ingenti exercitu iret, Hyllus quemlibet ex hostibus ad singulare certamen provocavit, ea conditione proposita, ut si Hyllus vinceret, Heraclidæ in patriam redirent, atque Eurysthei regnum, quod Atreus invaserat, obtinerent. Sin autem, ut post quinquaginta annos redirent. Hoc contigit xxx annis post Ilii excidium. Victo Hyllō Heraclidæ redierunt Tricorinthum numero Eusebiano DCCCLXV, quod apprimè quadrat rationibus Eusebii. Vide omnino Diodorum libro IV, 181, 182. sine quo hæc capere non potes.

Ibid. Heraclidarum descensus.] Quando Hyllus interfectus est ex provocatione certaminis, triginta annis post Ilii eversionem, Diodor. Eusebius libro priore:

κάθοδος ἤλλα δὲ πρὸς ἑσπέρην πατρίδα Ηρακλεὺς ἤγαγεν ἑκάστην τὴν κάθῳ Πελοποννησίων μάχης, ἣ τις ἐπεκράτησεν ἰκανοῖς ἔτεσι μετὰ τὴν Πελοποννησίων καὶ Ηρακλειδῶν.

DCCCLXVI. Ascanius Juliam.] Silvium Posthumum Ascanii fratrem Julio Ascanii filio in regno prælatum fuisse scribit Dionysius. Servius vero, Ascanium, quod sine liberis esset, fratrem suum, quum moreretur, regni successorem reliquit.

DCCCLXX. Amazonas Ephesi templum incenderunt.] Clemens Protreptico: Τῆρον τὸ πρὸς τὴν ἐν Αργείῳ γυνάμη καὶ τῆς ἱερῆας κατέφλεξε Χρυσίδι, ἢ τὴν ἐν Εφέσῳ τῆς Ἀρπιδῶν δεινότερον μὲν Ἀμαζόνων. Ex duobus incendiis templi Ephesini prius illatum est ab Amazonibus, ut colligimus ex illis Clementis verbis. Atqui Amazones templum Ephesinum construxere. Solinus: Epheso decus templum Dianæ Amazonum fabrica adeo magnificenti, ut Xerxes, quum omnia Asiatica templa igni daret, huic uni pepererit. Mela: Ibi Ephesus, & Dianæ clarissimum templum, quod Amazones Asia potitæ consecrassent traduntur. Item Justinus, & Jornandes sub Volufiano Augusto templum Ephesiae Dianæ à Gothis incensum ab Amazonibus constructum. Dionysius δὲ ἀειρηγῆς.

Τῶν ἀμφοτέρων γε βορειοτέρων ἐσίδοιο Παρραλίῳ Εφέσῳ μεγάλλῳ πῶλιν Ἰοχεαίρης, ἔνθα θεῆ πεπενηδὸν Ἀμαζονίδες τετύκηντο Πρέμῳ ἐνὶ Πιελῆς ἀειώσιον ἀνδρασι θεῶμα.

Amazones, inquit, construxerunt Templum in stipite ulmi. quod sane absurdum est. Unde Priscianus non tetigit hunc locum. si scripsisset πρέμῳ ὅτι Πιελῆς, rectum esset. Nam simulacrum Dianæ Ephesinæ erat truncus acutus ulmeus. unde Ephesus prius vocata fuit Πιπέα, cives Πτελεαῖται, Πτελεαῖται, auctore Stephano. Quare non mirum, si hunc locum Dionysii Eustathius enarrator non assecutus est. Hoc vult Dionysius: Amazones construxerunt templum in honorem trunci ulmei, hoc est simulacri Dianæ. Plinius vitæagineum, non ulmeum truncum, Callimachus autem vitæagineum fuisse perhibet.

Σοὶ καὶ Ἀμαζονίδες πόλεμος ὅτι θυμῆταιαι ἔν καὶ παρραλίῳ Εφέσῳ βρέτας ἰδρύσαντο Φηγῶ ἕξω πρέμῳ. τέλεσον δὲ τοὶ ἱερὸν Ἰππῶν.

Quæ verba haud dubie imitatus est Dionysius. Ex quibus colligitur Ἰππῶν Amazona condidisse templum, simulacrum vero consecrassent in fagino trunco. Sed Pausanias Messeniæ templum Ephesinum vetustius Amazonibus perhibet: solum autem simulacrum ab illis consecratum. Εφεσίαν δὲ Ἀρπιδῶν πῶλιν τε ὀνομάζουσι αἱ πᾶσαι, καὶ ἄνδρες ἰδίᾳ θεῶν μάλα ἀγαθῶν ἐν πῆν. τὰ δὲ αἶψα, ἐμοὶ δοκεῖν, ὅτι Ἀμαζόνων τε κλέος, αἱ Φήμην τὸ ἀγαλλμα ἔχουσαν ἰδρύσαντο. καὶ ὅτι ἐν Πιελῆσιν τὸ ἱερὸν τὸ πῶ ἐποιήθη. Disertius in Achaicis, ubi etiam Pindarus reprehenditur, quod templum Dianæ dixerit esse opus Amazonum. Πολλῶν δὲ πρὸς βύτερα, ἐπὶ ἡ κάθῳ Ἰωνας, τὰ ἐς πλὴν Ἀρπιδῶν πλὴν Εφεσίαν ἐστίν. ἔ μὲν πάντῃ γε ἐς τὴν θεῶν ἐπιπέσοι, ἐμοὶ δοκεῖν, Πίνδαρον, ὅς Ἀμαζόνων τὸ ἱερὸν ἔφη τὸ πῶ ἰδρύσαντο ἐπὶ Διομῆας ὅτι Ἀθήνας τε καὶ Ἐφέσα. αἱ δὲ ἀπὸ ἐρμαῶνδοντῳ γυναικῆς ἔθουσαν μὲν καὶ τότε τῆ Εφεσίαν θεῶν, ἀπὸ ὅτι ἀμῶναι τε ἐν Πιελῆσιν τὸ ἱερὸν, καὶ ἰωνῆας Ηρακλεῖα ἔθουσαν, &c. Sed vetustissima opinio erat & templum, & simulacrum una ex caelo decidisse, ut prisca Epigramma testatur:

Τίς ποτ' ἀπ' ἐλύμπιο, μέλειεγε παρθενῶνα Τὸν τῶν δὲ ἑραίνους ἐκβεβαῶναι δόμοις,

„ Ες πόλιν Ανδρόκλοιο Ἰωῶν βασιλείαν Ἰώνων,
 „ Τὰν δορὴν ἢ Μῆσαις αἰποῦσιν ΕΦεσον.
 „ Inde colligitur cur Διοπετὶς simulacrum Dianæ vo-
 „ cetur Actorum XIX, 35.

DCCCLXXVI. *Agon Lyciorum primus ætus.*] Ita omnes scripti, editi, & Marianus: item Græca Eusebii: ὁ τῷ Λυκίων ἀγῶν. Nullus tamen veterum vocat Λύκια, sed Λύκαια, Pindarus, Scholia ejus vetustissima & optima, item Pausanias, & Porphyrius. Instituta scribit Pausanias à Lycaone patre Nyctimi. Sed sub Nyctimo fuit Diluvium. Igitur diluvio antiquiora sunt Lycæa, nunc vero dicuntur instituta, quia fortasse instaurata. Sic Olympias ab Iphito instituta dicitur, quum ille agon à Pelope institutus, ab Hercule & Atreo instauratus, ab Iphito in Tetraeteridas inductus fuerit. Lycæorum celebritate humano sanguine litari solitum prodidit Theophrastus apud Porphyrium πρὸ ἀποχῆς, lib. II. pag. 27. ἀφ' ἧς μέγιστον τῶν νῦν ὄσκη ἐν Ἀρκαδίᾳ μόνον τοῖς Λυκαίοις, ἐδ' ἐν Καρχηδόνι τῷ Κρόνῳ κρινῆ πάντες ἀνθρώπων τῶσιν, ἀλλὰ κατὰ περιόδον τῷ Ἰννομίμῳ χάριν μνήμης ἐμφύλιον αἷμα ραίνουσι τοῖς βωμοῖς. Idem ergo sacrificium erat Lycæis in Arcadia, quod Latiani sacro Romæ. Et sane id non tacuit ipse Porphyrius pag. 35. ἀλλ' ἐπὶ ἢ νῦν τίς ἀγνοεῖ κατὰ τῶν μεγάλων πόλιν τῆ τῷ Λαλιαρέχ Διὸς εὐροτῆ σφαιζόμενον ἀνθρώπων; Tatianus: Ὀρῶν δὲ τῶσιν μὴ Ρωμαίοις τῷ Λαλιαρέχον Δία λύθροις ἀνθρώπων ἢ τοῖς δόξῃ ἀνδροκλασιῶν αἷμασι περιπέμνον, Ἀρτεμιν δὲ ἐμακροῦν τῆς μεγάλης πόλεως τῷ αἵματι πρᾶξιαν ἐπανηρημένον τὸ εἶδος. Ubi tam Porphyrius, quam Tatianus μεγάλων πόλιν Romam intelligunt, non Megalopolin Arcadiæ, ut putavit vir eruditus Conradus Gesnerus. Nam Tatianus intelligit de nemorali sacro cruento Aricinæ Dianæ, de quo Ovid. in Fastis, & Strabo. quamvis id proprie non esset sacrum, sed vis & occupatio ejus, qui polleret viribus. Quod autem Porphyrius, Tertullianus, & alii dicunt etiam ævo suo Latiani Jovi humana victima litari, Plinius scribit sublatum illud nefarium sacrum C. Cornelio Lentulo, P. Licinio Crasso Coss. Senatusconsulto in hoc facto, ne homo immolaretur. palamque in tempus illud sacra prodigiosa celebrata; ab eo autem tempore sublata. Tempus congruit numero MDCCCXX. Epiphanius *Αγκυρωτῶ* enumerans aliquot Joves, ubi ad secundum devenit, ὁ τῷ ἀλλοτῶ, inquit, πατριάρχη Ἰννομίμῳ, ὃς ἔπερ οἱ μονομάχοι γέγονασι. Non operosum est emendare Λαλιαρέχ. Senatusconsulto cautum, ne Gallus & Galla, ut antea solebat, immolarentur. Sed in eorum locum bestiariorum sanguinem profundi indicat Tertullianus: *Ecce in illa religiosissima urbe Aeneadatum piorum, est Iupiter quidam, quem ludis suis quidam humano proluunt sanguine: sed bestiarii, inquit.*

Ibid. *Lyciorum.*] Λύκαια, non Λύκια, ut vult Eusebius, vocanda sunt. Pausanias Arcadicis: Ἐστὶ δὲ ἐν τῷ Λυκαίῳ Πανός τε ἱερὸν, ἢ περὶ αὐτὸ ἄλλο δένδρον, ἢ ἰππόδρομος τε, ἢ περὶ αὐτὸ ἐκδιδόν. Τὸ δὲ δὲρχαῖον τῷ Λυκαίων ἦρον τὸν ἀγῶνα ἐνταῦθα. Item non longe à principio operis: Λυκαίων δὲ ὁ Πελασγῶ παῖδες εὐρεν, ἢ ὁ πατήρ, ἢ σοφώτερα. Λυκίστραν τε γὰρ πόλιν ὠκίσειν ἐν τῷ ὄρει τῷ Λυκαίῳ, καὶ δια ἀνόμασε Λυκαίων, ἢ ἀγῶνα ἐθήκε Λύκαια. Omnino Lycæorum agon. videtur esse omnium vetustissimus. Pindarus Olympico VII: ὁ, τ' ἐν Ἀρχῇ χαλκὸς ἐγνώμην, τὰτ' ἐν Ἀρκαδίᾳ ἔργα.

Scholion: Τὰ ἐν Ἀρκαδίᾳ ἀθλα. τελεῖται ἢ ἐν Ἀρκαδίᾳ, τὰ Λύκαια ἀνακείμενα τῷ Λυκαίῳ Διῷ. Sed non uno loco τῷ Λυκαίων meminere tam Pindarus, quam ejus optima & vetustissima Scholia.

DCCC LXXX. *Aphidas.*] Interfectus à fratre naturali Thymæte.

DCCCLXXXI. *Thymætes.*] Interfecto Aphida Thymætes fraticida regnum invadit. Athenæus: Καὶ ὁ Λεωνίδης Δήμων ἐν τετάρτῳ Ἀττικῷ Ἀφείδαντα, Φησι, βασιλεύοντα Ἀθλων ἑυμοίτης ὁ νεώτερος ἀδελφός, νόθος ὢν, ἀποκρίνας αὐτὸς ἐβασίλευεν.

DCCCLXXXIII. *Affyriorum xxviii Thineus.*] Vigessimum octavum à Nino facit, qui est tricesimus tertius à Βέλο, expunctis quatuor regibus, Arabelo, Chalzio, Anabo, Babio, quorum omnium anni colliguntur CLXII. Atque hoc quidem pessimi exempli παραχρῆμα ideo ab eo patratum, ut regnum Teutami in Trojana tempora conveniret. Facinus profecto neque bono viro, neque homine ecclesiastico dignum: quod me tacente, satis illi objicit Georgius Syncellus, qui hoc inultum non est passus.

DCCCLXXXIX. *Reges Sicyonii defecerunt, qui regnaverunt annis DCCCLXII.*] Præsenti anno DCCCLXXXIX accedant LII Ægialei primi regis. item XXI præteriti de regno Europis. Colliguntur DCCCLXII, ut antea. Triennio minus est apud Augustinum lib. XVII, cap. XIX: *Regnum Sicyoniorum consumptum est, quod per annos noncentos quinquaginta novem traditur fuisse porrectum.* A fuga Charidemi, ad primam Olympiadem, sunt anni CCCLII. Quare Excerpta Barbarolatina male concipiunt ann. CCXXVII.

Ibid. *Castoris Chronographia.*] Utinam haberemus. Hic scriptor interfectus fuit à Deiotaro Rege Galatiæ, ut scriptum extat apud Suidam. Testimonium autem hoc de regibus Sicyoniorum, & alibi de Regibus Atticæ & Argivorum, petitum est ex Chronologia, cui titulum fecerat *χρονικὰ ἀγνοήματα*, cujus operis meminit Suidas, item Apollodorus lib. II. Κάστωρ ὁ συγγραψας τὸ χρονικὰ ἀγνοήματα. Unde illustratur Aufonius: *Quod Castor cunctis de regibus ambiguis.*

Ibid. *Sacerdotes Carnii.*] οἱ ἱερεῖς τῷ Καρνεία. Sacerdotes Karnei Apollinis. de quorum sacerdotio, vel περὶ ἱερατείας ἀνωδοθῶς nihil legimus apud ullum eorum, qui hodie extant, scriptorem. Nomina septem Sacerdotum, qui sacerdotium cum Dictatura obtinuerunt, supersunt in Excerptis Barbarolatinis Africani: Ἀρχέλαος, Αὐτομήδης, * Μητροδόσιος, Εὐνέος, Θεόνομος, Ἀμφικτύων, Χαερίδημος. Sed liber prior Eusebii aliter concipit: Ἀρχέλαος, Αὐτομέδων, Θεόκλυτος, Εὐνέος, Θεόνομος, Ἀμφικτύος, Χαερίδημος. Hi dicuntur summam potestatem obtinuisse annos XXVIII, hoc est minus quinque, quam ponit Eusebius. Sed in priore libro ex Porphyrio plures anni colliguntur.

Ibid. *Erechthidarum imperio destructo, Atticorum Principum regnum.*] In Græcis quoque Ἀττικῶν λεγομένη βασιλεία. Quaratur igitur à studiosis, an usquam Erechthidæ vocati sint βασιλεῖς Ἀττικῆς. hoc est, reges à Cecrope, ad Melanthum. Ita vero cognominati sunt, ut distinguerentur à peregrino homine Melantho. Non enim Atticus dici poterat, quum esset Pyliensis: de quo vide omnino Athenæum libro III.

Ibid. *Apaurion.*] Quod quidem per triduum celebrabatur mense Pyanepsione. Prima dies vocabatur δόρπηα,

δύρπηα, quia in ea vesperi οἱ Φεάπορες epulabantur. Sequens ἀνάβρυσις, quod in ea victima immolarentur. ἀνάβρυαν enim prisco sermone est θύειν. Tertia nomen erat Κερειῶπις, quod pueri puellæque nomen suum in Tabulas referri curabant. Harpocratio per quatrimum celebrari solita scribit. Hujus solennis causlas & historiam, quam hic delibavit Eusebius, habes fufe apud Scholiasten ἐρλώης, καὶ Αχαρνέων Aristophanis, & Polyænum libro primo, item auctorem Etymologici in Απατέρια. Nonnus tangit quidem hunc morem & cultum, sed aliam causlam adfert, lib. xxvii :

Αἰγίδα σείο ἴνα σε παρὰ πύργου Λυαίης
 Σείο καὶ γιγνήτῃ μελαναγίδῃ, ὅς σε οἶο πάτερ
 Ρύσιε) ἔξελάσας Βοιωτίων ἠγεμονῆα.
 Καὶ μέλῃ ἀείψῃ ζωάγερον ἀσὸς Εὐλύθεος
 Πισὸν ἀνδράζων ἀπατέρια ἦα θυώης.

Ope enim Bacchi hoc factum dicit, & ab aliis scriptoribus dissentit. Auctor Etymologici præterea adjicit Απατέρια Διὶ Αpaturia celebrari solita.

], dccc. Mortuo Heli sacerdote, Arca testamenti ab alienigenis possidetur.] Imo Heli sacerdos propter arcam testamenti ab alienigenis possessam animi, dolore moritur. 1 Samuel. 111, 18. Attentionem in interprete requirimus, qui per properantiam præpostere hæc vertit: μετὰ πλὴν τῶν Ηλεί τῆς ἐβρώης ἢ κίεωτος τῆς Διαθήκης εἰς οἶκον Ἀμνάδαθ ποιεῖ ἔτη κ. Post mortem Eli sacerdotis Arca testamenti xx annos fuit in domo Ammadab. 1 Samuel. v11, 1. In Græcis ergo, nulla mentio possessæ arcæ post mortem Heli.

DCCCCVIIII. Homerus.] Vide omnino τῶν σωαγωγῶν in Regibus Iuda, in Rege Ioas. Herodotus in vita Homeri cxxx ann. Lesbum habitam prodit post expeditionem Græcorum & conjurationem Anlidis hoc numero Eusebiano DCCCLV. Deinde post xx annos Κύμῳ cognomine Φερκῶπιν conditā numero DCCCLXXV. Post annos duodeviginti, Smyrnam Coloniam Cumanorum deductam numero DCCCXCIIII. atque adeo tunc Homerum natum ait. Sed quod subjicit, DCCXII annos esse ab Homero nato, ad Xerxis expeditionem, est ἀλογισία. Totidem anni sunt ab Heraclidarum reditu, non à Smyrna Colonia. Sed quæcunque vetustissimi Scriptores de Homeri ætate dixerunt, ea in unum locum contributa visæ in Synagoge, ut jam monuimus.

Ibid. ex quibus Crates ante descensum Heraclidarum.] Plutarchus: οἱ ἦ πρὸς Κράτηα Ἐπεὶ τῆς Ηρακλειδῶν καθόδου λέγουσιν αὐτὸν γενέσθαι, ὡς εἰδὲ ὅλα ἔτη ὀχδοήκοντα ἀπέχριν τῆς Τρωϊκῶν.

Ibid. Aristarchus Ionica migratione, sive post annos centum.] Ita Græca, & omnes scripti, & Editiones. Sed est error Eusebii, sive librarii. Nam Ηρακλειδῶν καθόδου LXXX annis post Illi cladem. Ιωνικῆ ἀποικία, qua & Ιωνικῆ κτίσις dicitur, annis LX μὲν τῶν Ηρακλειδῶν καθόδου. Colliguntur δὲ τῆς Ἰλίου ἀλώσεως, ὅπῃ τῶν Ἰωνικῶν κτίσιν, anni cxxl. Igitur quadraginta annis minus dicit. Aristoteles ἐν τῷ τρίτῳ πρὸς ποιητικῆς auctor est, Homerum natum Ionica migratione; ne hoc uni Aristarcho auctori tribuamus.

Ibid. Apollodorus Atheniensis cclx anno eversionis Illi.] Ita omnes scripti, & Editiones & Glossæ Iuvenalis in v11 Satyram: Fuit autem Homerus annis ante Urbem conditam centum sexaginta: post Illium scriptum ducentis sexaginta.

Manifestum mendum centum sexaginta pro centum septuaginta. quicum cclx componunt intervallum ab Illi excidio, ad prima Palilia, ann. ccccxx. Græca Eusebii habent ἔτη ρμ, σπ. h. e. centum an. post Ionica migrationem, qua Philochoro, & Aristarcho statuitur cxi an. post Troica, non LXXX, ut Crates & alii. Et profecto ita legendum est, ut extat apud Tatianum. Απολλόδωρ) ἢ μὲν ἔτη ἑκατὸν τῆς Ἰωνικῆς ἀποικίας. Quare in Latinis Hieronymi legendum cxxl, non cclx, ut nos olim, antequam Græca videremus, emendabamus. Delirat Tzetzes, qui Homerum LXXX annis post casum Illi fuisse, testem adducit Apollodorum, quum ea non fuerit Apollodori sententia, sed aliorum veterum Grammaticorum, λεγόντων πρὸς τῶν Ηρακλειδῶν καθόδου Ὀμηρον γενόμεναι μὲν ἔτη ὀχδοήκοντα τῆς Ἰλίου ἀλώσεως. Versus Tzetze pag. 227.

Ὁ δὲ Απολλίδωρος Φησὶ τὸ Ὀμηρον ὑπάρχειν
 μετ' ἔτη ὀχδοήκοντα πόλεμος τῆς Τρώων,
 ὁ πότε ἢ ἢ καθόδου Ηρακλειδῶν ὑπάρχειν,
 εἰς τὴν Ὀλυμπιάδα ἢ τὴν πρώτῃν ἐκ καθόδου
 Ὀκτὼ ἢ τριακῆσια καὶ εἰκοσι τὰ ἔτη.

Ergo hallucinatio est hominis Apollodorum pro alio ponentis.

Ibid. id est cccc retro annis.] Plutarchus: ἀλλὰ πρὸς ποῖς πλείστοις πεπίσθη) μὲν ἔτη ἑκατὸν τῆς Τρωϊκῶν γενόμεναι ἔτι πρὸς τῆς Ἰεσσεως τῆς Ὀλυμπίων, ἀφ' ἧς ὁ καθ' Ὀλυμπιάδα χροῖον ζεβθεῖται. Aut est magnus error Plutarchi, aut legendum περακῆσια, ut hic, pro ἑκατὸν. quanquam valde differt lectio τῶν ἑκατὸν, ἢ τῆς περακῆσιων. Est hallucinatio, ut uno verbo dicam. Sed de Homeri sæculo vide Philostratum imaginibus in Euphorbo.

Ibid. licet Archilochus cxx11 Olympiadum.] Græca: καὶ ἔπειτα κατὰ Ἀρχίλοχον. Sed quis Hieronymiana intelligat, non dicam aliorum, sed Hieronymus ipse? Græca ita aperta sunt, ut non indigeant Oedipo: alios scilicet conferre ætatem Homeri in cxx11 Olympiadem, qua florebat Archilochus. quod desumptum ex Tatiano. ἔπειτα ἢ κατὰ τῆς χροῖον ὑπάρχον σὺν Ἀρχιλόχῳ γενόμεναι τὸν Ὀμηρον εἰπόμενος. ὁ ἦ Ἀρχίλοχος) ἠμαρτε πρὸς Ὀλυμπιάδα τρίτῃ καὶ εἰκοσὴν κατὰ Γύγην τὸν Λυδὸν τῆς Ἰλιακῶν ἐπεὶ πεντακκῆσις. Apud Clementem Alexandr. Archilochus vigeat κατὰ τῆς εἰκοσὴν Ὀλυμπιάδα. Qui Homerum circiter cccc annis ponunt post Illi excidium, propius à vero abesse videntur. Nam Homerus Troica tanquam rem vetustissimam narrat, & hominem unum illius ævi sustulisse onus, quod duodecim homines sui sæculi non ferrent: & multa alia, quæ ostendunt eum multum à Troicis, non multum à prima Olympiade abfuisse.

Ibid. licet Archilochus cxx11 Olympiadum.] Herodotus pater historiarum lib. primo ex eo conjicit Archilochum floruisse sub Gyge, quia, inquit, in trimestris suis meminit Gyge illius. Quæ autem trimetra intelligit, sine dubio hæc sunt:

Ὁὐ μοι τὰ Γύγην τῆς πολυχρόστου μέλει.
 οὐδ' εἴλε πω με ζήλῃ, εἰδ' ἀγαίομαι,
 εἰ εἰδ' ἔργα. μεγάλης δὲ σὺν ἔρω τρυφῆνιδου.
 Ἀπὸ πρῶθεν γὰρ ἐστὶν ὄφθαλμῶν ἑμῶν.

Gyges sane inivit regnum anno primo Olymp. xvi. obiit ann. 111, Olymp. xxvi. At argumentum futile est, scriptores floruisse tempore eorum, quorum mentio

„ mentio ab illis fiat: Hoc modo Homerus vixit
 „ Trojanis temporibus, quin & Anacreon, qui sub Da-
 „ rio Hystaspida, sub Gyge fuisse diceretur, quod
 „ non solum ejus meminerit, sed etiam Archilochi ver-
 „ ba aliis versibus expresserit:

„ Οὐ μοι μέλει Γύραο
 „ Τῶ Σάρδεων ἀνακτοῦ,
 „ Οὐδ' αἰρέει με χρυσός,
 „ Οὐδὲ Φρονῶ πρῆξινοισι.

„ Que nemo negaverit ab Archilochio desumpta esse.
 „ Ideo propter mentionem Gyge Archilochum sub
 „ Gyge vixisse, infirmum argumentum est. Etiam
 „ propter mentionem Gyge Anacreontis ætatem
 „ quidam veterum in xxv Olympiadem contulerunt,
 „ qui tamen vixit tempore Polycratis Samii, & Darii
 „ Hystaspidae.

Ibid. *In alia historiâ reperimus.*] Videntur esse Hieronymi.

Ibid. *Lavinia & Melampodis filium.*] Hic Melampus mihi ignotus est.

DCCCCXIII. *Affyriorum Dercylus.*] Novum est hunc Regem Oneum ab Augustino vocari libro xviii. cap. xx. Unde habet Augustinus Reges Affyriorum, nisi ab Eusebio? Mirum ergo quomodo Oneus ex Dercylo factus sit. Nam quid dissimilius?

DCCCXVI. *Eurystheus.*] Anno lxxx ab Ilio deleto Heraclidæ reversi sunt in Peloponnesum ducibus Temeno, Cresphonte, Aristodemo, ut infra dicetur numero DCCCXVIII. Aristodemi duogemini Eurysthenes, & Procles sortiti sunt Lacedæmona, & ibi duas familias Regum ex se propagarunt, quarum prior Eurysthenidarum, altera Proclidarum dicta fuit, ut plene habes ἐν σωμαγωγῇ ἰστορικῇ. Utriusque familiæ reges, eorumque anni, per quos regnarunt, ordine secundum tempora sua à Diodoro Siculo digesti fuerant, usque ad illud tempus, quo utraque familia extincta ἢ Λακεδαιμόνων ἀσπίδουτοῦ πολιτθεωδωρῆ ἤρξατο. Eusebius novem tantum Eurysthenidas, reliquis ex eadem, & tota Proclidarum familia omiſſis, proposuit, quasi novem tantum Reges Lacedæmone regnarent. Nam post novum Regem aperte monet regnum Lacedæmonis defecisse, ne quis putet injuria temporis eos Reges periisse. Nos utriusque familiæ Reges ex Pausania, & Diodoro ἐν σωμαγωγῇ collegimus. Anni tantum eorum regni desiderantur, quod eos Pausanias non apposuit. Consule igitur caput Regum Lacedæmonis, ut expleras lacunam, quam Eusebius reliquit; dum putat nullos alios Lacedæmone regnasse. Minora peccantur hodie in historia, quæ tamen graviter castigantur. Quod si quis eandem culpam in se admisisset, quam Eusebius, non effugisset Φιλομόμφου nostros, & merito.

Ibid. *Corinthiorum primus Aletes.*] Pindarus Olympico xiiii: Παῖδες Ἀλήται. Scholia: Τῶ ἐστὶν οἱ Κορίνθιοι. Ἀλήτης γὰρ ἡγήσατο τὸ δαπικίας τὸν Ἡρακλειδῶν, ὅτε οἱ Ἡρακλειδοὶ κατήεσαν εἰς Πελοπόννησον, καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Ἡρακλειδῶν. ἦν γὰρ ἰπποτὸς τὸ φύλακός τε τῶ Ἀντιόχου τῶ Ἡρακλείου. ἔτι δὲ ἐπιτάτησε Κορίνθου. διόπερ ποιήσας εἶπεν Ἀλήτης οὐτὸν Κορίνθιος, ὡς δαπικίας. Si hoc verum est, non solum tres fratres duces Heraclidarum fuerunt Temenus, Cresphontes, & Aristodemus, sed & Aletes quoque. At Didymus negat colonos Corinthum deduxisse, sed Corinthiorum Regem fuisse. Διδύμου δὲ Φησιν, inquit idem Scholiastes, τὸ Ἀλήτῳ μὴ οἰκίσαν τῆς Κορίνθου γεγονέναι, ἀλλὰ βασιλεία ἐπὶ τριακσῶν μὲν τῶν Δωριέων ἄφ' ἑξίν. hoc est annis cx. post Ilii excidium obtinuisse regnum

Corinthi. quod tempus congruit numero DCCCXV. Quomodo autem regnum obtinuerit, lege apud eundem Scholiasten ibidem. Nam digna sunt cognitu, utpote quum hanc historiam delibaret tantum Pausanias. Quod si Alete cum Dorienſibus, sive Heraclidis, in Peloponnesum venit, merito ejus initium cum initio Eurysthenidarum conjungit Eusebius.

Ibid. *Aletes.*] Velleius: Paulo ante Aletes sextus ab Hercule, Hippotis filius Corinthum, quæ antea fuit Ephyre, claustra Peloponnesi continentem in Isthmo condidit. Utrumque falsum, & sextum fuisse ab Hercule, qui quintus esset, & Corinthum condidisse, quam Sisyphidæ per multos annos antea obtinuerant.

DCCCXVIII. *Heraclidarum descensus.*] Satis fuit semel monuisse, κατὰ δὴν hic esse reditum, non descensum, ut semper vertit Hieronymus. κατὰ δὴν εἰς τὴν πατρίδα, est reditus in patriam, non descensus. Hoc superius monuimus, quam ageremus de reditu Heraclidarum duce Hyllō, xxx annis ab Ilii excidio. Hic vero reditus l. annis ab illo priore, lxxx ab Ilii casu, numero Eusebiano DCCCXV, non DCCCXVIII, ut hic habetur, & omnes PR. retinent: neque DCCCXVIII, ut POST. Velleius: Post Orestis interitum, filii ejus Penthilus, & Tisamenus regnaverunt triennio. Tunc fere anno octagesimo post Trojam captam, centesimo & vigesimo, quam Hercules ad Deos excesserat, Pelopis progenies, quæ omni hoc tempore, pulsus Heraclidis, Peloponnesi imperium obtinuerat, ab Herculis progenie expellitur. Duces recuperandi imperii fuere Temenus, Cresphontes, Aristodemus, quorum atavus fuerat, Imo abavus. Tres enim illi fratres quinti ab Hercule, non sexti, ut vult codex Vellei, nisi Velleius scripserit abavus, non atavus. Nam antea dixerat Egisthum post excidium Ilii v. annos regnasse: illo occiso Orestem lxx. post eandem Orestis ejus liberos Tisamenum & Penthilum triennium. Tertullianus libro de Pallio videtur Tetenum solum ducem Heraclidarum constituere in repetenda Peloponneso: Sic & Hercules posteritas, qui Temeno prius Peloponneso occupando prodierunt. Male vulgo produciunt. & Græcismus est Temeno pariter, ἄμα Τημενῶ. Et in xxx de Anima Temenidas pro Heraclidis dixit Sed non solum Heraclidarum descensus hic alieno loco notatur, verum etiam importune divulsus est ab initio Regum Lacedæmonis, quorum majorem natu Eurysthenem imprudenter vocat Eurysthea. Est enim error Eusebii, non librorum, quum omnia exemplaria ita habeant, neque in Græcis Eusebii aliter legatur.

DCCCXXIII. *Eurystheus & Procles Spartam obtinuerunt.*] Si eorum regni initium congruit numero DCCCXV, quis dubitet eos Reges fuisse annis v. l. postea? Itaque hæc superflua sunt. Sed Eusebius solet ponere rem eandem diversis locis, prout eam apud auctores reperit. Diodorus ait Ephorum continuasse historiam suam à reditu Heraclidarum ad annum 1 v. Olymp. cix, continentem annos fere DCCCL. Certe hinc ad illius Olymp. annum 1 v. sunt anni tres amplius * *

DCCCXXVII. *Atheniensium Codrus.*] Augustinus, & Servius falso hunc eundem faciunt cum eo Virgiliano: Si quis aut Alconis habes laudes, aut jurgia Codri. Uterq; enim Pastor est apud Virgilium. Idem alibi monuimus.

DCCCXXX. *Ionos profugi se Athenas contulerunt.*] Græca integriora sunt, ὡς περὶ Ἰωνοὺς ἔξ Ἀχαιῶν. Pausanias Achaicis: οἱ δὲ δαπικίονοι τῶ Ἰωνῶν τὸ Ἰώνων ἔσχατον κράτος, εἰς ὃ ὑπὸ Ἀχαιῶν ἐξέπεσον. καὶ αὐτὸς ἐν ὁ δὴ μὲν.

Ibid. *Se Athenas contulerunt.*] Metachronismus ingens. Hoc contigit sub Melanthe, non sub Codro. Pausa-

Pausanias ibidem: *Ἰωνας ἢ ἀφικουμένης ἐς τὴν Ἀπικὴν Ἀθηνῶσι καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν Μελανθὸς Θεοπέμπτου σωσίους ἐδέξαντο Ἰωνῶν τε ἔνεκα, καὶ ἔργων, ἐκ ἐπεὶ ἔαζεν πολεμαρχῶν Ἀθηναίους.* Ergo sub Melantho, non sub Codro, hæc assignanda erant.

DCCCXXXIX. *Incurfus in Afiam Amazonum.*] Strabo libro primo: *ὅτε Κιμμέριοι, ἕς τε καὶ Τρηῶνας ὀνομάζουσιν, ἢ ἐκείνων πῆθον πολλάκις ἐπέδραμον τὰ δεξιὰ μέρη τῆς Πόντου, καὶ τὰ σωεχῆ αὐτοῖς ποτὲ μὲν Ἰπὶ Παφλαγίας, ποτὲ δὲ καὶ Φρύγας ἐμβαλόντες, ἠνίκα Μίδαυ αἶμα πύργου πύοντα Φασὶν ἐς τὸ χρεῶν ἀπελθεῖν.* Si hoc contigit, quando Mida Rex tauri epoto sanguine extinctus est, hoc gestum conjiciendum erat in numerum MCCCXX. ubi & mors Mida collocatur ab Eusebio. Ita *περὶ χρονισμὸς* fuerit annorum CCCXXXI. Paulo Orofio an hujus anachronismi inceserit suspitio, videndum, qui hoc contigisse scribit anno XXX ante Urbem conditam, id est numero MCCCXXXIV, libro primo, cap. XXI. Sed est error librarium. Nam ut Eusebius, ita ille hoc gestum continuat cum bello Codri. Itaque sentit eodem pene tempore & incursum Cimmericorum, & bellum Peloponnesiacum contigisse. Quare sine dubio Orofius scripsit, anno CCCXXX ante Urbem conditam. Quam depravati sunt numeri annorum apud illum scriptorem post, & ante Urbem conditam, sciunt, qui ejus lectio, ni operam dederunt. Porro de Cimmericis Afiam inducuntur habes apud Arrianum citante Eustathio.

„ Vide pag. 58. a.

DCCCXLVI. *Peloponneses contra Athenas dimicant.*] Hanc periochen omnes PR. bis ponunt, primo DCCC „ XXXVII. ut Editiones & PR. deinde DCCCXLVI: „ quod proxime abest à vero. Eamque lectionem nos „ sequimur. Est bellum, in quo animam suam hostibus devotavit Codrus, ut illi Decii Romani. Notissima est historia. Vide Justin. II. Orofium lib. I. cap. XVIII. Val. Max. lib. V. cap. VII. Pausaniam Achaicis. Augustinum XVIII. cap. XIX.

„ Ibid. *contra Athenas dimicant.*] *ἐσπράττωσαν ἐπὶ Ἀθηνῶν.* Adversus Athenas expeditionem fecerunt. „ Nam potest quis *εσπράττειν*, & tamen non dimicare. „ Imo sæpe accidit. De hac τῆς *εσπράττειν* præpostera „ interpretatione Hieronymiana alibi etiam monuimus.

DCCCLIII. *Affyriorum Eurales.*] In Græcis Africani *Ευρωπαϊκῆς*.

DCCCLIX. *Pelasgi mare obtinuerunt.*] Addunt annos Græci: *Πελασγοὶ ἐθαλασσοκράτησαν ἔτη πέντε.* Sed qui Pelasgi? Plurimi enim fuerunt eodem nomine, non in eisdem regionibus.

DCCCLXI. *Magnesium in Asia condita.*] Utra? *Μαγνησία Ἰπὶ Μαιάνδρου*, an *Μαγνησία Ἰπὸ Σιπύλλου*; Hanc puto. Nam ei mox adjungitur Myrina vicina Magnesiæ sub Sipylum. A Lacedæmonii Magnesiæm colonis occupatam scribit Velleius.

DCCCLXXXIV. *Myrina condita.*] ἢ *Ἀιολίς* ab Amazonibus. Nam est & alia in Lemno. Velleius scribit Myrinam occupatam ab Æolibus, non conditam. Hieronymus non omnia vertit. Omisit enim quod præcipuum erat, ἢ *Ἰπὸ Σμύρνας λεγομένη*. Nam quidam confundunt Smyrnam, quæ prius Naulochos dicebatur, cum Smyrna Æolide. Smyrna Naulochos à Tantalò prius condita, à Smyrna Amazone ampliata, & ab eadem de ejus nomine vocata fuit: quemadmodum hæc Myrina ab eadem Amazone Smyrna dicta.

DCCCLXVI. *Cyme in Italia condita vel Cuma.*] Ita

correximus, quum tamen omnia scripta & edicæ exemplaria, & Marianus habeant *Mycene*. Hieronymus primum voluit reddere nomen Græcum *Cyme*. deinde Latinum apposuit *Cuma*. Quis tam bonarum literarum imperitus, ut Hieronymum ita scripsisse neget?

Ibid. *Cuma.*] Hic conditus Cumarum in Italia ponitur annis CXXXI post Troicam. Strabo & Velleius ante Troicam. Verba Velleii: *Nec multo post Chalcidenses, orti, ut prædiximus, Atticis, Hippocle & Megasthene ducebatur, Cumas in Italia condiderunt.* Hujus classis cursum esse directum alii columba antecedentis volatu ferunt, alii nocturno aris sono, qualis Ceriatibus sacris fieri solet. De Columba fati multa à nobis in Appendicem Virgilianam, ex Stratio & aliis. Dux sunt in Asia, una ἢ *Ἀιολίς*, ex qua pater Hesiodi, altera *Φερκαῖτις*, vel *Φερκαῶτις*. Ex Æolide coloni in Eubœam traducti *Κύμην ἐν τῇ Ἰταλίᾳ* condiderunt, quæ vocata est *Κύμη Οπικῆ*, item *Κύμη ἐν πῆσι Οπικῆσι*. Latini Cumas vocarunt. Hoc est, quod monet Hieronymus, *Cymen, & Cumas in Italia eandem unamque urbem esse.* Duces coloniarum à Strabone iidem, qui à Velleio, nominantur, *Ἰπποκλῆς ὁ Κυμαῖος, καὶ Μεγαθένης ὁ Χαλκιδικῆς*. Corrige Strabonem obiter eodem loco: *ὠνομάσθη δὲ ἔπειτα Κύμην ἀπὸ τῶν κυμάτων Φασί. βασιλεύδης γὰρ καὶ περὶ τῆς ἀπλησίον αἰγιαλός.* non *περὶ περὶ τῆς*. Ex rationibus Herodoti hic est *περὶ χρονισμὸς* annorum IX. Nam *κλίσις Κύμης Φερκαῖτιδος* congruit numero DCCC LXXV. Marcianus ὁ *πειρηγητῆς* *Κύμην Οπικῆν* ait primum à Chalcidensibus, postea ab Æolibus conditam. Est hallucinatio. Semel enim condita à Chalcidensibus Cumanis, qui erant Æoles:

Μετὰ τῇ Λατίνῳ ἐστὶν ἐν Οπικῆσι πόλις
τῆς λεγομένης λίμνης Ἀόρου ἀπλησίον
Κύμη, πρὸ τῶν Χαλκιδικῶν ἀπώγεισσαν,
εἴτ' Ἀιολίς. μάλιστα τ' εὐαδρεμένη
κατὰ τὴν Ἀσίαν Κύμη· σὶ κειμένη πόλις.

DCCCLXVII. *Ephesus condita ab Androclo.*] Ita omnes PR. & PET. At FR. *Androco*. Edit. *ab Andronico sive Androco*. Androco propius accedit ad verum. Androclos enim est *κτίστης τῆς Εφέσας*, non autem Andronicus. Pausanias Achaicis: *Κρήσος ἢ ἀντόχθων πῆς καὶ Εφεσος* (Καύσρα δὲ τῆς πύμης τῆς Εφεσον πύγδα εἶναι νομίζουσιν) ἔπειτα τὸ ἱερόν ἐστὶν οἱ ἰδρυσάμενοι, καὶ ἀπὸ τῆς Εφέσας τὸ ὄνομα ἐστὶ τῇ πόλει. Λέλεγες ἢ τῆς Καρμῆς μῦθου καὶ Λυδῶν τὸ πολὺ οἱ νεμόμενοι τὴν χώραν ἦσαν. ὤκων δὲ καὶ πρὸ τῶν ἰερῶν ἄλλοι τε ἰκονοστάς ἔνεκα, καὶ γυναικῆς τῆς Ἀμαζόνων γυνός. Ἀνδροκλῆς δὲ ὁ Κόδρος (ἔτ' ἔτι γὰρ δὴ ἀπεδέδεικτο Ἰωνῶν τῶν ἐς Εφεσον πλάσσειαν βασιλεὺς) Λέλεγας μὲν Λυδὸς τὴν ἀνω πόλιν ἔχοντος ἐξέβαλεν ἐκ τῆς χώρας. In quibus habes omnia, quæ hanc historiam spectant. Quum igitur Ephesus conditor nomen urbi dederit, non possum satis mirari quid habebat in animo Hieronymus scriptor doctissimus, quum in Proœmio Commentarii III ad Ephesios scriberet, *Ephesus in Latina lingua interpretatur voluntas sive consilium meum in ea, vel certe, Anima mea in ea.* Nam quæ lingua hæc exprimere potest? quanquam *ἔφεσις* est voluntas, aut appetitus. „ Et tamen magnas molitiones allegoriarum ex hoc etymo arcessit, & totum prologum in illa re occupatum habet. Eiusdem notæ est, quod in fine Prologi Tycheicum silentem significare ait. quod tam verum, quam quod de Epheso dixit. item quod de Philemone, Apphia, Onesimo, Archippo in fine Epist. ad Philemonem.

Ibid. ab Androclo.] Strabo initio libri xiv. ἀρχαί δε Φησίαν (ὁ Φερεκύδης) Ανδροκλον τ' τ' Ιώνων Διοικίας ὕπερον τ' Αιολικῆς ἕδον γνήσιον Κόδρου τ' βασιλέως Αθλων. ἡμέωται δὲ τῶτον Εφεσσα κτίσιω. In Epigrammate :

Εἰς πόλιν Ανδρόκλοιο θῶν βασιλειον Ιώνων
Τῶν δουρὶ ἢ Μῆσαις αἰπυύταται Ε' φεσον.

DCCCCLXXXVIII. Carthago condita est.] Vide numerum DCCCIV.

Ibid. à Carthedone Tyrio.] Stephanus : Καρχηδὼν μητρόπολις Λιβύης Διοσημοτάτη πόλις ἀπὸ Καρχηδόνος Φοίνικος.

Ibid. à Didone filia ejus.] Maximus prochronismus. Nam Dido migravit Tyro annis c c x c i post excidium Trojæ. Vide Appendicem de Emend. Temp. pag. x x v i i.

Ibid. post Trojanum bellum ann. c x x x i i i. Cur ergo non appositum est hoc gestum numero DCCC LXVIII? Tamen omnes codices huc conjiciunt hanc periochen. neque est error in intervallo. Totidem enim annos Græca continent, ἐπει βλγ. Sed est jocularis hallucinatio Eusebii, cujusmodi multæ aliæ in ejus libris deprehenduntur. Josephus priore in Appionem scribit, Carthaginem conditam fuisse post templum Solomonis annis c x l i i i. Hic vero pro templo Solomonis ponitur Trojanum bellum. quod tanti est, ut confutatione non indigeat. Verba Josephi 9 2 2. Εν τῶτοις (Φοινίκων γραμμασι) γεγραπται, ὅτι ἐν Ἱεροζολύμοις ἀνοδομηθῆ ναὸς ὑπὸ Σολομῶντος, τῶ βασιλέως ἔτεσι θάπτον ἑκατὸν τεσσαράκοντα καὶ τρεῖσι, ἢ μῆσιν ἐκὼ τῶ κτίσει Τυρῶος Καρχηδόνα.

DCCC LXXV. Ionica emigratio.] Arponam quatuor nobilia intervalla inter cladem Ilii, & primam Olympiadem, quibus tanquam metis intervallum illud cccc v i i annorum veteres Chronologi, Herodotus, & alii, designant.

	Intervallum ab Ilii excidio.	Numerus Eusebii.
Ἡρακλειδῶν κάθοδος	LXXX.	DCCCXV.
οἰκισμὸς Λέσβοις καὶ πόλεις	CXX.	DCCCCLV.
Ἰωνικὴ Διοικία, ἢ κτίσις Κύμης φρικώτης	CXL.	DCCCCLXXV.
κτίσις Κύμης ὑπὸ Σμυρναίων	CLVIII.	DCCCXCIII.

Ibid. Ionica emigratio.] c x l annis post cladem Ilii. Tempus convenit. Philostratus in Euphorbo scribit Ionicam migrationem contigisse anno c x x v i i post Ilii excidium, atque tunc Homerum floruisse.

Ibid. in qua quidam Homerum.] Homerum nemo veterum scripsit fuisse in illis colonis, sed tempore illius Colonix. Itaque Græca aliam sententiam concipiunt: Ionica migratio, & Homerus fuisse dicunt. Hoc est, hoc tempore Ionica emigratio contigit, & Homerus quoque florebat. cujus sententix auctor Aristarchus supra, numero DCCC c v i i i. De Ionica vero expeditione Velleius: Subsequenti tempore magna vis Græcia juvenutis abundantia vitium sedes queritans in Asiam se effudit. Nam c Iones, duce Ione, profecti Athenis nobilissimam partem regionis maritimæ occupare, quæ hodieque appellatur Ionia, urbisque constitucere Ephesum, Miletum, &c. Post multa: Et mox Acolu eadem profecti Græcia longissimisque acti erroribus, &c. Ergo Velleius Æolicam expeditionem posteriorem facit Ionica, cui opponimus Strabonis ea verba, quæ supra adduximus: ἀρχαί δε Φησίαν Ανδροκλον τῆς τ' Ιώνων Διοικίας ὕπερον τῆς Αιολικῆς

κῆς, Διατριβάς δὲ λαβῶν ἢ χρόνος μακροτέρως. Statim reddit caussas illius longissimæ molitionis. Nam mortuo Oreste dicit Penthilum ejus filium sexaginta annis post excidium Trojanum hanc expeditionem suscepisse. Atquin ab excidio Trojæ, ad Ionicam expeditionem, sunt tantum anni c x l, omnium veterum consensu: de quibus deductis sexaginta, remanebunt octoginta anni ab expeditione Æolica, ad Ionicam. Quomodo igitur vocat lxxx annos τέτταρας ἡμεῶς, quum τρεῖς ἡμεῶι sint c anni? Quod vero Strabo dicit intercessisse Διατριβάς καὶ μακροτέρως χρόνος, hoc plane vocat Velleius longissimos errores. Acolii eadem profecti Græcia longissimisque acti erroribus non minus illustrēs obtinuerunt locos. In hoc utriusque congruit, non in tempore; quum Strabo Æolicam expeditionem antecessisse dicat, ille contra. Ionicæ expeditionis causa hæc fuit: Codro Melanthi filio, qui se pro patria hostibus devoverat, caeso, filii ejus Medon & Nileus de regno certabant. Medon, quo, major natu esset, regnum sibi vindicabat. Medonta, quod uno pede claudus aut truncus esset, bello & regno inhabilem perhibebat Nileus. Lis ad Pythiam defertur. Regnum Medonti oraculo adjudicatur. Nileus indignum judicans Regi debili & claudo parere, expeditionem trans mare suscipit, quæ est celeberrima illa ac veteribus decantata Ἰωνικὴ ἀποικία. Pausanias Achaicis: ἔτω δὴ ὁ Νειλεὺς καὶ οἱ λοιποὶ τ' Κόδρου παίδων ἐς Διοικίαν ἀπεπέλιξαν, ἀρχαίτες μὲν καὶ αὐτῶν Αθλων τὸν βεβλομένον. τὸ δὲ πλεῖστον σφισιν ἦσαν τ' ερατεύματα οἱ Ἴωνες. Inde Theocritus ἡλακίτη, Miletum vocat πόλιν κείλῳ Vide Asian. v i i i, v. Varia. Et in Cod. ce Græco hæc legebamus: Νειλεὺς Πελοποννησίων καὶ Αθλων ἡγήμενος ἐς Ασιαν ἐλθὼν τ' Ἰωνίας ὤκισε πόλεις, ἐκβαλὼν αὐτὸν Κᾶρας.

DCCCCLXXXIV. Solomon Templum adificare cepit.] xv annorum περὶ χρονισμὸς, quod toties monuimus.

Ibid. consummavitque annis octo.] Ita Græca ad verbum. Sed POST. habent consummavitque opus. Letio, quam retinuimus, ut extat in PR. vera est, quia vestigiis Græcorum Eusebii verborum infisist.

Ibid. annis octo.] Ita etiam Græca. Eusebius annum labentem pro absoluto posuit. Septem enim tantum annos solidos operi impendit Solomon. Quare BONG. habet anno v i i i. PET. & FRE. ann. v i i i.

Ibid. annorum c c c c lxxx, ut regnorum liber tertius.] Georgius Eusebioμάσις, qui nihil prius in delitiis habuit, quam Eusebium ex omni causa exagitare, ita super hoc loco Eusebii scribit: Απορεῖ μὲντοι (Ευσέβιος) λέγων πᾶ μὲν πλὴν Μωσῶος τελευτῶν ἄλλως καὶ αὐτὸς μέχρι Σολομῶντος, καὶ τ' ἱερῶ ἑπισκοπῆς ἐσ τῶ γ τ' βασιλειῶν. λέγει γδ. Καὶ ἐξηγήθη ἐν τῶ ὕμῳ ἐπὶ τ' ἐξῆδες τ' ἀπὸ Αιγύπτου ἤρξαντο οἰκοδομεῖν Σολομῶν τὸν ναόν. τὸ ἱεροαῖκόν. καὶ ἐξηγήθη ἐν τῶ ὕμῳ ὅτι. ταῦτα δὲ, φησιν, οἱ τ' ἱεραίων Διδάσκαλοι ἀκριβῶς σανάγεσθαι ἔλεγον, μόνως τ' τ' ἰσραήλ Κριτῶν χρονοκρατίας ἀριθμησμένων, καὶ μὴ λογισμένων ἰδίως τ' ἀλλοφύλων, ἀλλὰ τ' τ' Κριτῶν συνονομηθῆς. ὅπερ εἰ σωαῖδη τῆ ἱεραῖ τ' Κριτῶν βιβλῳ. Τὸν γε μὲν ἱερὸν Απώστολον φησὶ ὅτι ἐπὶ τ' Κριτῶν σὺν ἀκριβολογέμενον ἔπαῖν, ἀλλὰ ἐκδοχῆ κεινοτέρως. Εἰαν ἔν κτ' τὸν Απώστολον πᾶ τ' Κριτῶν ὅτι ἐπὶ, καὶ πᾶ ἑπὶ τ' ἐρημῶ μ' ἔτη μωσῶος, ἰησῶ τε κτ', ἔ τ' κτ' ἰησῶν πεπεσυμένων ἰη, καὶ ἐπὶ ἡλῆι τ' ἱερέως κ, ἢ Σαδλ μ, Δαβὶδ τε μ, καὶ Σολομῶντος ὁ σωα-

σω αριθμησώμεθα, ἔσται ὁ πᾶς λαὸς τῆς Ἰσραὴλ γένους, ὅτι πᾶσι τὸ ναὸν κατέσκαδον, ἐτῶν χθ, κ' ἢ Εὐσείου χ, κ' κατὰ Αφρικανὸν ὑπερ τὰ ψμ.

Ibid. ut Regnorum liber tertius.] 1 Regum, cap. vi. 1.

DECCCLXXXV. Hebraeorum sacerdos Sadoc octavus, ab Aharon. In posteritate Aharon duo fuere Sadoc. prior undecimus ab Aharon. 1 Chron. v. 1, 8. posterior decimus octavus ab eodem Aharon. Ibid. 12. Is vixit sub Davide. 11 Samuel. v. 11. 17. Hoc autem anno DECCCLXXXV, sacerdotioungebatur non iste Sadoc, sed Azarias proavus istius Sadoc. quod miror. 1 Chron. v. 1, 10. Eratenim quintusdecimus ab Aharon. Quare nodus ille meliore vindice indiget, quam me. Sed quod hic dicitur hunc Sadoc fuisse octavum ab Aharon, aut deest nota denarii numeri, quum fuerit octavus decimus, aut est error sollemnis auctoris.

DECCCLXXXVII.] Georgius de Solomone: εἰσὶν εὐδὸς Ἀδάμ, ἕως ἣ ἔτῃς αὐτῶν, Δύοι. Κατὰ ἣ τὸν Αφρικανὸν Δ' ενζ. κατὰ ἣ Εὐσείου, Δ' ρθ. imo, Δ' ρθ, biennio minus.

DECCCLXXXVI. Homerum, atque Hesiodum.] Sunt Hieronymi. Gellius: Homerum ante Romam conditam vixisse Silvius Alba regnantibus, annis post bellum Trojanum, ut Cassius in primo Amalium de Homero atque Hesiodo scriptum reliquit, plus centum atque sexaginta: ante Romam conditam, ut Cornelius in primo Chronicorum de Homero dixit, annis circiter centum & sexaginta. Tempus convenit. Nam anni CLX cum numero DECCCLXXXV, in quo Trojae casus, compositi constant numerum praesentem DECCCLXXXV, uno anno minus. quod est negligendum. Atque haec ex historia Latina Cassii, vel potius ex Gellio, Hieronymus hic annotavit.

MII. Carthago.] Putamus esse Hieronymi. Secundum rationes Phœnicum Carthago condita fuerit numero MCXLII.

MIII. Archippus.] Philochorus apud Tatianum scribit Homerum quadraginta annis post migrationem Ionicam, hoc est annis CLXXX post eladem Trojanam, floruisse ὅτι ἀρχοντὸς Ἀθήνησιν Αρχίππου, vel, ut alii legunt, Αρχίππου. id est numero Eusebiano MXV, qui est annus Archippi XIIII. Hunc Archippum, ut dixi, quidam Αρχίππου vocant, ut Tzetzes Scholii in Hesiodum: & non XIX, ut Eusebius, sed XXXV annos illi attribuit.

MIV. Aegyptiorum Semendis.] Ita etiam in Graecis prioris libri. Africano Σμεδρῆς.

Ibid. ann. XIX.] Dissentit prius ab Africano, qui habet 25, deinde à seipso, qui totidem posuit in prioris libro. VII igitur annos γνωσιμαχῶν amputavit.

MXIV. Tertio mare obtinuerunt Thraces ann. decem & novem.] In Graecis ἔτη 08.

MXV. ob reges Iudaeorum, qui ex Iuda stirpe.] Certe Reges Iuda dicti sunt, quod in Tribu Iuda regnabant, non quod ex stirpe Iudae essent. Neminem puto hoc probaturum. Quid dicendum est de illo toties totiesque iterato? Regnavit in Iuda. quod dictum, ut regnavit in Samaria. Neque hic ullam stirpem Iudae imaginari possumus, non utique magis quam stirpem Samariae.

Ibid. qui ex Iuda stirpe.] Graeca, ἐκ φυλῆς Ἰσραὴλ, ex tribu Iuda. Nihil tolerabilius, Iudaeos dictos, quod reges eorum essent ex tribu Iuda, quam, (ut vertit Hieronymus,) quod ex stirpe Iuda. Sed quod ipsi de stirpe Iuda essent, non quod eorum reges de eadem stirpe.

MXV. Sufakim rex Aegypti.] Qui Hebraice dicitur Sefac. 1 Reg. cap. xv, 25. is in Bibliis Graecis dicitur miro metaplasmo Σουσακίμ.

Ibid. contra Iudaeos dimicans.] Multa omisit Hieronymus, ut ex Graecis constat. Quod si Sufakim rex Aegypti sub Semendi rege Aegypti spoliavit templum, consequens est, ut aut Sufakim & Semendis sit unus idemque rex Διῶνυμ, aut duos reges eodem tempore in diversis Aegypti partibus regnasse, quod olim saepe contigisse patet ex prioris libro Eusebii. Quod si unus rex tunc erat in Aegypto, isque binominis fuit, nullus alius esse potest praeter septimum XXI Dynastiae nomine Susemne, qui anno regni sui XIII hanc expeditionem in Iudaeam fecerit.

MXVI. Latiorum septimus Silvius.] Diverse Albanorum Aeneadarum regum nomina à Dionysio, Ovidio, & Eusebio concipiuntur. Nos ea aliis discutenda relinquimus.

MXVI. Samus condita.] Velleius ab Ionibus conditam scribit in celeberrima illa Ἰωνικῇ Σαμική, cuius verba antea produximus, quanquam peccat anachronismo. Unde dicta Ἰωνικῇ Σάμῳ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς Ὀρηκίας Σάμῳ. Contra Iamblichus ab Anaxo, Sames Cephalleniae cive, qui collectis undecunque ex Graecia colonis, urbem Samon condiderit in insula, quae prius Melamphyllos, postea Samos ab ipsa urbe dicta. Oraculum, quod illi datum de colonia deducenda, ejusmodi fuit:

Ἀγαθὴ εἰναλίαν νῆσον, Σάμον ἀντὶ Σάμης δὲ οἰκίσειν κέλομαι. φυλλὰς δ' ὀνομάζει αὐτή. Ex stirpe hujus Anaxi Pythagorae genus deducitur.

Ibid. & Smyrna in urbis modum ampliata.] Fortasse in Graecis fuit ἐπολίω. Smyrna prius condita à Tantalio, & Naulochon vocata, mox amplificata à Smyrna Amazone, quae & illi nomen dedit. Noster vero videtur velle ab Ionibus ampliata. Velleius κατὰ Αἰολικῶν Σπονκίαν hoc factum dicit. Herodotus in vita Homeri CLXIX annis post conjurationem Graecorum in Aulide. quod tempus congruit numero Eusebiano DECCCLXXXIV. hoc est XXXVI annis ante hunc annum. Isidorus à Theseo conditam lib. xv. cap. 1. Ad quod fortasse alluserit Epigramma in Pisistratum IV. Anthologiae: Εἰς εἰκόνας βασιλέων. Ἐἵπερ Ἀθλωναῖοι Σμύρναν ἀποκίσειν. Sed Iones illi Asiatici erant Athenis oriundi. Malim ergo de illis intelligere. Smyrna vero μετρόπολις fuit Asiae. Nummi CMTP-ΝΑΙΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ ΔΙΟ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Propterea conventum vocat Hieronymus libro de scriptoribus Eccles. in Polycarpo: Scripsit ad Philippenses valde utilem epistolam, quae usque hodie in Asia conventu legitur. id est in urbe Smyrna, cuius Episcopus fuit Polycarpus ipse, quae conventus, id est metropolis Asiae dicitur. Nam Sophronius male reddidit σωδον. Quod conventus metropolim significat, potuisti ex Plinio discere lib. III. cap. 1. & ex capite nono Indicis Inscriptionum Grutterianarum, item ex commentario de bello Hispanico. Et apud Tertullianum ad Scapulam cap. III, conventus Uticensis nihil aliud quam Utica metropolis.

MXLI. Aegyptiorum Pseusennes annis XLI.] Uno anno minus, quam Africanus, apud quem ἔτη μβ.

MXLII. Hebraeorum Pontifex Maximus Abimelec.] Unde hunc Pontificem Maximum expiscatus sit Eusebius, viderit historia: certe nullus hoc nomine Pontifex Maximus fuit, ut vult noster Eusebius. In Chronico Casaub. est Αχιμέλχ. Et ita sine dubio scripsit rat

„rat Eusebius. Sed ex 1 Chr. xxiv, 3 divinat fuisse „Pont. Maximum sub Afa. quum locus ille Chron. „pertineat ad ævum Davidis: quod firmatur 11 Sa- „muel. viii, 17.

MLXV. *Thracæ Bebryciam.*] Thracæ duplices fuerunt, Europæi & Asiatici, ut scribebat Arrianus in Bithynicis apud Eustathium in Dionysium: ὅτι Θραῖκες ἔμνον Ευρωπᾶιοι, ἀλλὰ καὶ Ἀσιανοὶ καὶ τῶν Ἐβρυκῶν ἰσταν λέγονται, ὡς καὶ Φρύγες καὶ Μυσῶν, ἔτι δὲ καὶ Θραῖκες ἐξ Ευρώπης μεταβῆναι εἰς Ἀσίαν καὶ Πατρίαν πῶς ἠγαγόντο, ὅτε οἱ Κιμμέριοι τῶν Ἀσίων κατέσχεον, ἔς ἐκβαλόντες ἐκ Βιθυνίας οἱ Θραῖκες ὤκησαν αὐτοί. In quibus habes & trajectum Thracum ex Europa in Asiam, & tempus, quo illud contigit. Quod si verum est, aut alieno tempore trajectus hic ab Eusebio assignatus, aut non unus trajectus Thracum fuit. Si enim tunc trajecterunt, quando Cimmerici Asiam inundarunt, hoc contigerit numero DCCCXXXIX. Porro FR. hanc periochen rejicit in numerum MXXXVI. In hoc vero anno notatum est: *Thracæ mare obtinuerunt.*

Ibid. *Bebryciam, que nunc Bithynia vocatur.*] Imo Bebryces populus Europæus fuerunt; & pars Thraciæ. Strabo septimo: ἐν αὐτοῖς δὲ οἱ Φρύγες (οἱ καὶ) Βρύγες εἰσι Θρακίον πέλον, καθ' ἃς οἱ Μυθόνης καὶ οἱ Βέβρυκες. lib. 12. καὶ οἱ Βέβρυκες ἢ οἱ τῶν προεποικησαντες τῶν Μυσίων, ἐβρυκῶν ἦσαν, ὡς ἐκάλω ἐγώ. Supra Eusebius monuit quando Thracæ mare obtinebant. Tunc potuerit hic trajectus contingere, quando Myfi, Thyini, Bithyni, Getæ, Maryandini, Bebryces & aliæ Thracici generis traduces in Asiam transfretarunt; ut iisdem locis testatur Strabo.

Ibid. *Bebryciam.*] Quamvis poetæ, & Solinus Bebryciam cum Bithynia confundunt, diversas tamen ex Strabone esse ostendimus, qui Bithynos alios à Bebrycibus facit; & diversis locis appellationes suas reliquerunt. Mirum vero atque animadversione dignum, quod in veteribus Scholiis in Lycophronem ab Isaacio Tzetze collectis legimus. Lycophron: Εἰς Βεβρυκῶν ῥήψαν ἐκβατηρίαν. Scholion: Δίω δὲ Κοκκείανος τὸς Ναρ-, βωνησίδος Βέβρυκας λέξαι γράφων ἔτω. τῶν πάλαι, μὲν Βεβρυκῶν, καὶ δὲ Ναρβωνησίων ἐστὶ τὸ Πυρλώαιον, ἔρ. τὸ δὲ ὄρος τὸ χωρίζει Ἰβηρίαν καὶ Γαλατίαν. Bebryces esse populos Narbonensis provinciæ alibi non meminisse legere, præterquam apud Marcianum τὴν περιηγητικὴν.

— Εἰτ' Ἰβηρες οἱ τοῖς

Προσεχθεῖς. ἐπάνω τῶν δὲ καίντων τὴν τόπων

Βέβρυκες. ἐπὶ τῶν ὄρων Παλάτιοι κάτω

Δίγυες ἔχονται . . .

„Item apud Silium Italicum libro 111, *Iamque per „& colles, & densos abiete lucos Bebryciæ Pænus fines tran- „scenderit aule. Inde ferox questum armis per inhospita „tura Volcanum populatur iter, tumidique minaces. Accedit „Rhoduni festino milite ripas.*

Ibid. *que nunc Bithynia.*] Claudianus 11 in Eutropium:

Thyni Thracæ arant, que nunc Bithynia fertur.

qui locus mirifice facit ad hunc Thracum trajectum: ut & illud Scholion vetus in Argonautica Apollonii lib. 11. Διπλάσις ἐστὶ Βιθυνία. ἢ μὲν Ἰβηρὶς τῆς Ευρώπης, ἢ δὲ Ἰβηρὶς τῆς Ἀσίας. καὶ ἢ μὲν Ἰβηρὶς τῆς Ευρώπης περὶ Σαλμυδησῶν καὶ τῆς τῆς Θρακίας. ἢ δὲ ἕτερα κατὰ τὴν ἐπὶ τὸν Βόσπορον καὶ ἐπὶ τὸ σῆμα τῶν Πόντων. Item: ἦρχεν ὁ Φινδύς τῶν Βοσπόρων Θρακίων παντῶν τῶν ἐν Ἀσίᾳ. εἰσὶ δὲ τῶν Βιθυνίων καὶ Πηλαγόνες.

MLXVI.] Hic BON. & PET. in margine è regione

ix anni Afa habet: *Principium sexagesimi primi Iobele secundum Hebræos.* Erat annus ab Adam 2996. quæ sunt LXI Iobel, & una Hebdomas absoluta. Itaque erat annus septimus LXII Iobel.

MLIII. *Capys.*] In Canonibus Isagogicis monuimus ita legendum apud Ovidium.

Ille dedit Capys repetita vocabula Troje. Hoc est, in hoc Albano Capyc repetitum esse nomen illius veteris Dardanidæ, qui & Capys dicebatur. FR. in hoc anno iterum notat: *Thracæ mare obtinuerunt.*

MLXIV. *Atheniensium Phorbas.*] Pausanias hujus meminit Ηλιακῶν β. τῶν τῶν ἠγῆμαι Μεγαροῦσι τῶν Νίκων Ἀθήνησιν ἀρχόντων γῆρας φέρουσι, ἀρχοῦσι δὲ Ἀθῆναι βίβλας πάντος. ἐνιαύσαι γὰρ σὺν ἡσῶν πῶς τῆς Ἀθηναίων αἰ δὲ χαί.

MLXVI. *Assyriorum Orphratens annis xx.*] Unum annum exprunxit. Africanus enim ἔτη κα.

MLXXXI. *Luminum Carpentus.*] Ita habent omnes scripti, non Calpetus. & MXXIII. *Tiberinus Carpentii filius.* Sed Græca prioris libri Κάρπεντος.

MLXXXV. *Aegyptiorum Amenophis.*] Græca prioris libri, item Africani, Ἀμείνωφτις.

MLXXXVI. *Assyriorum Orphratenes.*] Excidit hoc nomen Eusebio adhuc prioris Orphratæ nomen in animo habenti. Ephacheres enim vocabatur, non Orphratenes.

Ibid. *ann. 1.*] Et huic quoque regi biennium abstulit. Africano enim β ἔτη.

MLXXXVI. *Pseudopropheta vero erant Sedechias, Eliezer.*] Sedechias quidem Pseudopropheta 1 Regum, XXI, 11, 24. Eliezer vero nunc non succurrit. & suspectum est.

Mc. *Aegyptiorum Psinaces.*] Ita posuimus, auctoribus POST. & Græcis tam Eusebii, quam Africani, ubi discrete est Ψινάκης. Omnes PR. & Edit. Spinaces, quod non exemplo caret. In veteribus enim inscriptionibus Spycharion pro Psycharion legi monuimus olim in Manilianis. Vide Indicem Grammaticum Inscriptionum Grutteri nostri.

MCI. *In Latina historia.*] Tota hæc periocha Hieronymi est, qui quadraginta annorum παραχρονισμῶν peccat. Annus enim cxxiv ante urbem conditam, cuius infra fit mentio, convenit numero MCLX.

Ibid. *Et testatur Apollodorus Grammaticus.*] Negamus. Apollodorus: Μετὰ ἔτη εκατὸν τῆς Ἰωνικῆς δόσικίας. hoc est cxxl post casum Trojanum: proinde numero Eusebiano MLXXV. Hoc modo μεταχρονισμὸς fuerit annorum xxxvi.

Ibid. *& Euphorbus testatur.*] Iste Euphorbus, ut habet Marianus, aut Euphorbius, ut omnes scripti & editi, est ὡραχάραγμα τῶν Ἐλληνικῶν κόμματων. pessimæ notæ nomen Græcum, ex depravato depravatissimum. Prius fuit Εὐφορ, deinde degeneravit in Εὐφορβος. Nam bis reperies apud Clementem Alexandrinum Εὐφορος pro Εφορος, & apud alios, ut Laertium in Thalete. Sic in nummo Antonini Pii ΕΥΦΥCΙΩΝ ΔΙC ΝΕΟΚΟΡΩΝ. Id est ΕΦΕCΙΩΝ. Quod Ephorus & de Homero & de Originibus proficis scripsit, fatis ex solo Dionysio Halicarnassensi constare potest. Liber autem, in quo Ephorus de Homero hoc, quod hic proponitur, disseruit, vocatus est ab ipso Ephoro σωτάγμα Πηχάριον, in quo etiam scripsit ἡσίοδον Ομήρου ἀνεψιὸν ἐν σύγχρονον fuisse.

Ibid. *ante urbem conditam. ann. cxxiv.*] Iam diximus hoc competere in numerum MCLX. Marianus incensose, cxxxiv.

Ibid.

Ibid. & ut *Cornelius Nepos ait*, ante Olympiadem primam annis c.] Duo insignes errores. prior, si centum annis ante primam Olympiadem, ergo numero MCXII, ut supra, non MCI. Alter error, quod sexaginta annis minus dicit. Cornelius enim Nepos annis CLX ante Urbem conditam Homerum fuisse ait, hoc est numero Eusebiano MCIV, qui profecto proxime abest ab hoc tempore. Errores hi à librariis ne sint, an ab interprete, viderint studiosi. Ego contentus eos notasse, ad alia transeo. Omnes certe libri scripti & excusi ita habent.

MCIX. *Aegyptiorum Pseusennes ann. xxxv.*] Africano ἐτη ιδ'. Sic XXI annos de suo dat, ut rationes suas æquet. Non probro.

MCXVI. *Ionadab filius Rechab.*] II Regum. x, 15. Ierem. xxx.

MCXXIII. *qui solus post Moysen annos cxxx vixit.*] Paralip. primo, cap. xxiv, 15. Suidas: Ιωδαί. ἐτ' ἰε-ρδὺς λω', ὅς Δ' ἔτι πλὴν πολλῶν αὐτῶν δ' ἑβραίων ἐβίωσεν ἐτη ρλ.

MCXXVI. *Quinto mare obtinuerunt Phryges.*] Græca amplius habent. Supra ex Strabone colligimus Phrygas esse Thraciam gentem, quæ diu mare excursionibus infestavit.

MCXXX. *Zacharias occiditur.*] I Paralip. xxiv, 20, 21. Matthæi xxii, 35. ubi Hieronymus: *Simpliciores fratres inter ruinas Templi & Altaris, sive in portarum exitibus, quæ Siloam ducunt, rubra saxa monstrantes Zacharie sanguine putant esse polluta. Itinerarium Burdigalense: In marmore, ante Aram, sanguinem Zacharie ibi dicas hodie fuisse. Etiam parent vestigia militum, qui eum occiderunt, in totam aream, ut putes in cera fixum esse. Tres fuerunt Zachariæ, iique omnes prophetæ, filius Iojadæ hic, filius Barachiz penultimus xii prophetarum, pater Iohannis Baptistæ, atque Ζήφει ἀνααιρεθέντα ἐν τῶν ἁγίων nugantur, Græci in suo Menologio v Septembris, confundentes hujus historiam cum hoc filio Iojadæ.*

MCXXXII. *Lycurgum.*] Tatianus: Λυκῆργος δὲ πολὺ μᾶλλον ἢ τῶν ἱλίου γρηθείς ἀλώσων πρὸς Ὀλυμπιάδων ἔπεισεν ἑκατὸν νομοθετῆς Λακεδαιμονίους. Tempus congruit numero MCXII, annis novem post hunc, quæ parva dictu est differentia. Sed Clemens hæc Tatiani verba designans quinquaginta insuper annos addidit. Λυκῆργος δὲ μᾶλλον ἢ τῶν ἱλίου ἀλώσεως γεροντὸς ἔτη πρὸς τῶν Ὀλυμπιάδων ἔπεισεν ἑκατὸν πενήκοντα νομοθετῆς Λακεδαιμονίους. Sine dubio in Tatiano desunt 1. anni. Tempus igitur congruit numero MCI. Idem Clemens de Lycurgo: Διότι χιλιῶν γὰρ ἐν τετάρτῳ Μεγαροκῶν πρὸς τὸ Διότι χιλιῶν ἐννενηκισσοῦν ἐτ' ὕστερον τῶν ἱλίου ἀλώσεως τῶν ἀκμῶν Λυκῆργος Φέρει. nimirum numero MCXIV. qui tantum octennio discrepat ab anno proposito. Hoc proculdubio habebat in animo Eusebius. Phlegon à Lycurgo, ad primam Olympiadem, putat annos cxviii. Ergo florebat numero MCXXVIII. Convenit illi cum Eusebio. Apud Alianum πικίλ. xiii, cap. xlii Epaninondas gloria-tur se Laconicam ferro & igne vastasse, quæ per d. ann. intacta fuerat, nimirum à legibus Lycurgi. Dicebat hoc circa tempus, quo Messenem instauraverat, numero MDCLVIII. Reges igitur Lycurgi acceptæ sunt, & respublica Lacedæmoniorum constituta circiter nume-rum MCXLVIII. quæ ratio non multum ab anno propo-sito discedit. Porphyrius ponit Lycurgum cviii, annis ante primam Olympiadem. Quibus de numero, MCCLII deductis, remanet numerus præsens, MCXXXIII. Eusebius libro priore.

MCXXXV. *Afflyriorum Ocraxapes.*] Quidam scripti

Acraxapes. Africano Ακροκαρνής.

MCXLI. *Aremulus Silvius.*] Iste Αλλάδης vocatur Dionysio.

Ibid. *præsidium Almorum.*] Sola ea Eusebiana puta-mus: qui ob impietatem fulminatus interijt. Reliqua haud dubie sunt ab Hieronymo ex historia Latina.

MCXLIV. *Sesonchosis.*] Ita etiam aliis Græcis dicitur. Sed Africano Σέσιχης.

MCXLI. Tres fuerunt Zachariæ, iique Prophetæ: filius Iojadæ hic, filius Barachiz penultimo loco positus in libro xii Prophetarum, & pater Iohannis Baptistæ, quem ἐν τῶν ναῶν Ζήφει ἀνααιρεθέντα somni-ant Græci in suo menologio v Septemb. confunden-tes hunc cum filio Iojadæ. In PET. hæc verba extant: Apud Hebræos Zacharias propheta a rege Ioas occiditur. Hic Zacharias Iojade Pontificis filius fuit, qui pro veritate regi contradicens occiditur, quem Evangelista Barachie filium vocat, quem propter amorem prolixitatem patris, & vitæ sanctitatem Barachiam vocabant, hoc est Benedictur. Sed nullus alius codex scriptus aut editus illa habet.

MCLVIII. *Zacharias propheta interficitur a Rege Ioas.*] Atqui supra interficiebatur numero MCXXX. Chro-nicon Casaubon. duodecimo anno regis Ioas. hoc est numero MCXXXIV. Sed quis scit quoto anno regis Ioas interfectus sit, quum tempus à scriptura non desi-gnetur?

MCLXI. *Arentinus Aremuli superioris filius in eo monte.*] Hieronymi ab historia Latina.

MCLXVII. *Carthaginem hæc ætate.*] Hieronymus habebat in animo locum Iosephi de Carthagine à Tyriis condita cxxiii annis post Templum, quod secun-dum rationes Eusebii congruit numero MCXXVII. secundum veram rationem MCXLI, propter prochro-nismum annorum xv. Ne sic quidem ratio constat. Erit enim hoc modo metachronismum maximum. Ex annalibus Phœnicum ab initio Iromi Tyriorum regis, ad fugam Didonis, colliguntur anni CLXXVIII, qui desinunt in numero Eusebiano MCXXV. Secundum hæc, à conditu Templi, ad fugam Didonis, fuerint tantum anni cxi, non cxxiii, ut norabat Iosephus. Servius ait Carthaginem conditam lxx annis ante prima Pali-lia, hoc est numero MCXIV. Melius Trogus lxxviii annis ante primam Olympiadem, hoc est præfenti anno MCLXV.

MCLXXI. *Sub Arip throne Assyriorum regnum destructum.*] lxx annis ante primam Olympiadem ex rationibus Eusebiana, qui regnum Assyriorum quatuor regibus privavit, & regibus ipsis, quot voluit annos attribuit. Sed secundum rationes Ctesiz, & Africani regnum Assyriorum finem accepit annis xcvi. ante primam Olympiadem. Excerpta barbarolatina lxxviii annis ante Olympiadem. Orosius annos lxxv. fortasse toti-dem, ut legendum sit, lxxviii. Porro PET. & BONG. habent, qui Sardanapallus. At neque PR. neque FRE. habent τὸ Qui. Si igitur hanc lectionem, quam publicavimus, & quam editiones habent, retineamus, constabit sententia. Regnum Assyriorum, & ipsum Sardanapalum deletum fuisse. Sed Græca Sardanapali non meminerunt; eaque lectio placuit Arnaldo Episcopo. Altera nititur omnium codicum aucto-ritate: alteri Græca Eusebiana favent.

MCLXXV. *Thonos Concoleros.*] Nusquam leges ab ullo veterum Sardanapalum ita vocatum. Certe Sar-danapalus est purum putum Assyriacum 𐤔𐤁𐤏𐤍𐤏𐤍, posterior vocula legitur etiam in medio nomine illius Assyrii Regis Teglath-phal-Elar. At Thonos Concoleros nihil spirat Assyriacum præ illo. Omnes vero libri manuscripti concipiunt per geminum il Sardanapallum.

pullum. & videtur hoc nomen in obscœnam notam à Græcis detortum. Nam *παλλός*, idem, qui *Φαλλός*. Unde *τριπαλλός*, pro *τριφαλλός*. Tibullus: *Plu- ceti Tripalle?* Varro: *Et orthopallica attulit psalteria.* Quare Cicero 111 de Reipub. *Sardanipallus ille vitis multo, quam nomine ipso deformior.* Obscœnum vita perinde ac nomine manifesto dicit. Ergo nomen obscœnum, ut vita. Obscœnum autem propter alterum membrum, quod cum Sardan componit integrum nomen.

„Ibid. *Tanos Concoleros.*] In priore libro Eusebii, dicitur etiam *Μακροκόλορος*.

MCLXXXIV. *Sardanapalus eodem tempore Tarsum.*] Græca Eusebii, Strabo, & alii non eodem tempore, quod non est mirum, sed *ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ*, una die.

Ibid. *semet incendio concremavit.*] Puto fuisse in Græcis, *ἔαυτὸν ὄππ τῆ πυρκαϊᾷ κατέκαυσε.* in succenso rogo sese cremavit.

MCCXCIII. *Aegyptiorum Petubastus ann. xxv.*] Dissentit Æse, qui in priore libro posuit *ἔτη ̄xx.* item, quod solenne illi est, ab Africano, qui habet *ἔτη ̄μ.* quod non est modicum discrimen.

MCCXCVII. *à primo anno Nini supputantur MCC LX.*] Imo MCCCCXXIX. de quibus quatuor reges expunxit, quorum omnium anni colliguntur CLXII. quibus deductis de MCCCCXXIX, remanerent anni MCLXVII. Sed Eusebius non contentus quatuor hos reges abdicare, illis, quos reliquit xxvii annos erogavit, nunc singulos, nunc binos uni plus tribuens. Hinc factum, ut MCCXL, non MCLXVII à Nino, ad casum Sardanapali, colligantur. Ita diruens, ædificans, addens, detrahens fecit quod voluit, non quod postulabat ratio. De hoc satis egimus, quando locus & tempus exigebant. Georgius, *ἡ Ασσυρίων βασιλεία κατέληξε Δαρκέσιζα ὄππ αὐτῆ ἔτη.* Minus dicit an. xxiii. Sed audi verba ipsius Georgii: *ὁ μὲν τοι Ευσέσιος καίπερ πραγματείαν ὁ πλὴν τυχεῶσαν συλλεξάμενος Φιλοσπένως, καὶ πώτῃ πλὴν ἑαυτῆς χειροκινήν συγγραφὴν κατὰ σερμυώνας, &c. ἐν ̄λζ βασιλευδοσι πλὴν Ασσυρίων δόχλην πετέλαθεν, ἔπισι δὲ αὐτῶ Κασπερ μᾶλλον ἀκολοθήσεις, ἔχῃ μαρτυρίαν προσήγαγῃ ἀσπ ἔτη Φάσκασαν ὄσπ Ασσυρίων βασιλείας ἀρξῆσιν, καὶ τῆτο Διὰ τὸ συμβάλλεσθαι τῶ ὄρθολογισμῶ αὐτῆ καὶ τῆς χειρόνας, ὡν πέπονθεν ἐν τῆς διὰ τὸ κατὰ κλυσμῶς, ἕως Αβραάμ χειρόνοισ μὴ χειρολογήσας μετὰ τὸν κατὰ κλυσμὸν Καϊνᾶν ἕον τῶ Αβραάμ.* Quod ait cum ex Castoris sententia potius, quam Africani in xxxvii regibus totum Assyriorum imperium explicasse annis MCLXXX, quid velit, nescio, quandoquidem per omnia Africanum in regibus & eorum annis sequutus sit Eusebius, ut ipsemet Georgius non semel testatus est, his duobus exceptis, uno, quod quibusdam regibus singulos, aut binos annos plusquam Africanus attribuit, ut rationes suas æquet: altero, quod quatuor reges ex eadem causa praterivit, *καὶ πλὴν Ασσυρίων παρενόθωσαν ἰσραϊαν*, ut ejus verbis utar. Deinde quomodo sequitur Castorem in annis regum, quum Castor universum Assyriorum imperium MCLXXX annis definiat, Eusebius Mccc, ut ipse ait, nimirum ab initio Beli; Postremo neque illud ferendum, Eusebium ideo contraxisse annos imperii Assyriorum, ut hiatus illum occultaret, quem commisit omissione annorum Cainam minoris, quum hæc non fuerit causa illa. Nam potuit recte applicare omnes annos imperii Assyriorum, si voluisset, secundum ratiocinia sua, quæ intervallum à Diluvio, ad natum Abraham, definiunt annorum DCCCCXLII. Initium vero Beli competit præcisè in cccxli annum à

Diluvio secundum ipsius computationem. Quare nullam rationem habuit illius hiatus de posteriore Cainam, quem sciens prudens omisit, sed hoc sibi proposuit, ut anni Teutami regis incidere in Troica tempora, quod facere non potuit, nisi aliquot regum omissione. Itaque dum Georgius odio Eusebii cæcus nullum omittit tempus aut causam homini obtrectandi, sæpe numero sibi ipse adversatur, & argumentis illum aggreditur, quæ omnino sunt contraria prioribus, quibus eum oppugnabat. Tale est illud: *ὁ καὶ ἐν προδῆλον, ὅτι Διὰ τὴν ἑαυτῆ ὄρθολογισμὸν καὶ τῆς Ασσυρίων χειρόνας ἠλάτῃωσαν, καὶ πλὴν ἄλωσιν Τροίας ὄσπ ἀληθῶς ἐστ- χόσωσαν.* Propter hallucinationem suam, inquit, in omittendis annis Cainam mutilavit tempora regum Assyriorum, & alieno loco Trojæ excidium retulit. Itane? imo ob eam causam tempora Assyriorum immittit, ut suo tempore Ilii casum collocaret. Tempus autem capti Ilii idem putavit, quod veteres, regnante nempe Teutamo, cujus ævum non poterat comparare cum ævo Capyos Trojani, nisi mutilatione temporis quatuor Regum Assyriæ.

Ibid. *à primo anno Nini supputantur MCCXL.*] Et à primo anno Beli mccc, secundum ipsum Eusebium, ut ait Georgius; quomodo & Trogus. Augustin Mcccv. libro xviii, cap. xx.

Ibid. *ἔσ interim sine principibus res agebantur.*] Expressit ex loco Herodoti: *Ασσυρίων δόχόντων τῆς ἀνω Ασίης ὄππ ἔπεα εἶπασιν καὶ πεντήκοντα πρώτοι ἀσπ αὐτῶν ἤρξαντο Μῆδοι ἀπίστωδες. καὶ ὡς ἔπει περὶ τῆς ἐλδοθρηίης μαχεσάμενοι τεῖπι Ασσυρίοισι ἐγένοντο ἄνδρες ἀρχαῖοι, καὶ ἀπωσάμενοι πλὴν δολοσώλω ἠλδοθρηίης σῆσαν. καὶ δὲ τῆτος καὶ τῶ ἄλλα ἔθνεα ἐπέσει τῶ ὄππ Μῆδοισι. Εόντων ἡ αὐτονόμων πάντων ἀνὰ πλὴν ἡπῆρον, ὡδε αὐτῆς ἐς τυραννίδας πετέλησαν. Ανηρ ἐν τοῖσι Μῆδοισι ἐγένετο σοφὸς, τῶ ἔνομα ἦν Διόδοκῆς.*

Ibid. *In medio autem tempore Chaldei praevalabant.*] Nempe anno xix Artaxæ quarti regis Medorum Chaldæi à Medis defecerunt duce Nabonassaro, qui excussio Medorum jugo Chaldæis & Babylonis imperavit. cujus successio ad xxi usque annum Cyri continuata est.

Ibid. *Quorum quadam separata regum successiones.*] A Nabonassaro, ad finem Nabonidi cognomento Medis, qui Darius Medes dictus est. Quod hæc non intellexerit Paulus Orosius, colligi potest ex ejus cap. 11. lib. 11, ubi insigniter fallitur, quod illos reges, præfertim Nabuchodonosorum, inter illustres haberi neget. Certe si legisset Strabonem, Berosum, Megasthenem, aliter sensisset. Cui persuadebit Nabonassarum, Mardokempadum, Nabopollassarum, Nabuchodonosorum non fuisse reges illustres? Sed venia illi danda, quod solum Latinum Eusebii Chronicon legerat, neque illos summos scriptores, quos nominavimus, fortasse ne de nomine quidem, aut saltem nomine tenuis noverat. Nam Græci sermonis imperitus fuit, utilis alioquin auctor, & valde necessarius.

Mcciv. *Macedonum primus Caranus.*] Caranus Heraclida undecimus ab Hercule, septimus à Temeno, qui dux gentilium suorum Heraclidarum fuit, quum in Peloponnesum reverterentur. Propterea successores reges vocarunt sese Heraclidas, & eorum capita in nummis etiam hodie visuntur exuviis Leonis exemplo Herculis induta. Inde Theocritus Alexandrum Magnum, & Ptolemæum Lagiden ab eodem Heraclide ait genus deducere: hoc est, ut ego interpretor, ab uno Carano.

Αθάναπι δὲ καλεῦνται θεῶν νέποδες γεγραπῆς.

Ἀμφοῖν γὰρ πρόγονος σφιν ὁ καοτερός Ηρακλείδης.

Ἀμφοτέροι δὲ δέριθμεῦνται ἐς ἕχαλον Ηρακλήα.

ubi νέπης verbum Doricum, quod in Latina lingua recentum est, Nepos. Callimachus de Simonide:

--- εἰ γὰρ ἐργάζην νέμω

Τῶν μῦθων, ὡς ὁ Κῆος Ὑλλίχης νέπης.

Ita olim adolescentes in juvenilibus Conjectaneis emendabamus. Sed de Heraclidis regibus Macedoniae testatur Epigramma VI *Ἀνθολογ.* cap. *ἄπο κωμῶν*, Epigrammate Τὸν παρὰ Ὁρβήλοιο. Lege.

Ibid. *Primus rex Caranus.*] Paulinus Opusculo de Regibus, citante Aufonio:

Et Caranus, Pellæa dedit qui nomina regum.

MCCX. *Hesiodus insignis habetur, ut vult Porphyrius.*] Excerpta barbarolatina citant Porphyrium in historia Philosophiæ: quæ nihil aliud erat, quam Chronologia Philosophorum, & eorum Decretorum, cujusmodi fuit Plutarchi *ἑρωματώδης* de Placitis Philosophorum: item Eudemi historia Matheos, Chronologia nempe eorum, quæ quisque in Mathematica studia contribuisset. Ex eo libro Porphyrii puto hoc testimonium depromptum. Cyrillus in Julianum Homero Hesiodum recentiore dicit, eumque sub Azaria Iudeorum, & Proca Silvio Albanorum rege floruisse testatur, quod profecto aut ex hoc loco Eusebii, aut unde Eusebius hausit.

MCCXIII. *Prophetabat apud Hebræos Osee, Amos, Isaias, Ionas.*] De Iona possumus dubitare. Legimus II. Reg. XIV, 25, Amasiam regem Iuda fines regni sui ad oram usque maritimam protulisse, quemadmodum antea prædixerat Ionas filius Amathi. Inde colligunt Ionam sub Amasia prophetasse. At qui non sequitur eum vixisse sub eo rege, cujus tempore e venerit id, quod ipse prædixerit. imo prophetiæ hæc summa gloria est, multis annis, aut aliquot seculis, rem prædicere ante eventum rei. Ego non dubito eum vixisse sub Rege Ioas, cujus anno XII cæpit regnare infamis vitæ maculis Sardana-palus, quo in obscœnum modum soluto, quis dubitet & omnem Assyriam, & Ninivem Assyriæ metropolim nunquam majore infamia turpitudinum flagrasse, ut Deus propterea prophetam suum Ionam eo destinaverit, qui illos imminentis ruinæ admoneret, nisi resipiscerent? Atqui, inquires, pœnitentiæ præclarum ediderunt testimonium, jejuniis publice indicto. Hoc verum est. Ideo Deus Ninivem non abolevit, sed Ninivitis dominum mutavit, imperio ad Arbacem translato. Omnino tempora conveniunt. At tempus, quod hic assignatur ab Eusebio, congruit decimo anno Ozia: qui est vigesimus secundus ejusdem regis juxta paralogismum Eusebii. omnino Ionas vixit sub Sardana-palo & circiter initium Arbæcis.

MCCXVI. *Phidon Argivus.*] *Φείδων*, per ei, non *Φίδων*, ut apud Plutarch. in Amatoriis narrationibus. Tamen, Poëtæ detricto iota corripiunt. Val. Flaccus lib. VI, Non *Rhadalo cum fratre Phidon.* Ut apud Aufonium, *Φιδίας*. Fuit autem frater Catani. Ideo in idem tempus eum conjicit Eusebius. Imperfectam vero extulit verborum Eusebii sententiam interpres Hieronymus, *Phidon Argivus.* In Græcis *Ἀργυος κεραιῶν*, Argorum compos factus, ad verbum vertendum fuerat: *quum Argorum potiretur.* Eum Argorum tyrannum fuisse, præter alios Scriptores, Pausanias infra docebit.

Ibid. *mensuras & pondera primus instituit.*] Plinius: *Mensuras & pondera Phidon Argivus, aut Palamedes, ut mavult Gellius.* De Palamede vide quæ fuscè notavimus in Manilianis 391. Pindarus Olympico XII: --- *πυλλὰ*

δὲ ἐν καρδίαις ἀνδρῶν ἕβαλον ἄραι πολυάνθημοι δὲ χαῖα σοφίσματα. Scholia vetustissima: εἰ μόνον δὲ ἐνδόξως Δία τὰς νίκας σὺν Κορινθίῳ ἀϊῶραι ἐποίησαν, ἀλλὰ καὶ ἐν καρδίαις αὐτῶν ἐνέβαλον σοφίας. Φισὶ ἢ πᾶσι, ἐπεὶ δὲ φείδων τις Κορινθίος ἀνὴρ εὖ εἶρε μέτρα καὶ σταθμια. Corinthium vocat, quem omnes, & ipse quoque Scholiastes alibi Argivum dicit. Rursus Pindarus: *ἰππεύεις ἐν ἔντεσι μέτρα.* Scholiorum est violenta interpretatio: *ἰππεῖα δὲ ἔντεα τὰ φειδώνιος ἀκρῆστον, Δία τὴν κεραιότηα. Δία τί δὲ αὐτὰ ἰππεῖα εἶπεν; ὅτι φειδων ὁ πρῶτος κόψας Κορινθίῳ τὸ μέτρον Ἀργεῖοι ἴω. τὸ δὲ Ἀργεῖοι ἰππεῖον λέγουσιν οἱ ποιηταί.* Ridicula quidem solutio, sed quæ hunc locum Eusebii diferte illustrat. Pollux libro IX. *πέχα δὲ ἄπης Φιλόπμον εἶναι νόμιστοι ἐν Ἰππὶ νόμισμα λόγον ὀπιζήτων, εἴτε φείδων πρῶτος ὁ Ἀργεῖος ἔγραψε (ἕχαράζε) νόμισμα, &c.* Quum autem recte hujus gesti memoriam in tempus Carani conjecerit Eusebius, quia Phidon frater erat Carani, ut exat in priore libro Eusebii, oportet eum admodum senem decessisse. Nam legimus, ipsum ascitum à Pisæis anno primo Olympiadis octavae, LIII annis post hoc tempus. Verba Pausania: *Πισαῖοι δὲ ἐΦηλυσοῦντο αἰθαίρετον συμφορῶν, ἀπεχθανόμενοι τε Ηλείαις καὶ ἀπεδῶν ποιεῖν οὐκ ἐθέλοντες τὸν Ολυμπιακὸν ἀγῶνα ἀντὶ Ηλείων, οἵ γε Ολυμπιάδι μὲν τῇ ὀγδόῃ τὸν Ἀργεῖον ἐπηγάγοντο φείδωνα τύραννον τῆν ἐν Ἑλλήσι μάλιστα ὑβριστήα. καὶ τὸν ἀγῶνα ἔθεσαν ὁμῶς τῷ φείδωνι.*

Ibid. *mensuras & pondera.*] Adde & numismata. *Ευβοϊκὸν νόμισμα.* quod ita vocatum ajunt Grammatici, ἐπεὶ δὲ φείδων ὁ Ἀργεῖος βασιλεὺς ἐν *Ευβοίᾳ* χαρῶν ἔργων πρῶτος ἔκτισε χρυσοῦν νόμισμα. ἀνόμασται δὲ τὸ χαρῶν διὰ τὸ *Ευβοίας* τρεῖς ἔργων. Item: *Πάντων πρῶτος φείδων Ἀργεῖος νόμισμα ἔκοιλεν ἐν Αἰγίνῃ. καὶ Δία τὸ νόμισμα αἰαλαδῶν τὰς ὀβελίσκους ἀνέθηκε τῇ ἐν Ἀργεῖ Ἡρᾷ.* Idem supra Polux. Mirum in verbis Scholiastæ Olympici XII, quæ supra adduximus, legi *κόψας μέτρον*, quum potius dicendum fuerit *κόψας νόμισμα.*

MCCXVIII. *Osonthos.*] In Africano *Οσορχῶ.* & ἡ annis, non θ.

Ibid. *Lycurgi leges à Lacedæmone.*] Pausilli temporis metachronismus fuerit, si fidem Thucydides sequimur. Ille enim ab eo tempore, quo Lacedæmonii Lycurgi legibus uti cepere, ad finem belli Peloponnesiaci, putat an. cccc, hoc est ad numerum MDCCII, ἔτη γὰρ εἰς μάλιστα τετρακόσια, καὶ ὀλίγω πλείω εἰς τὴν πλῆθὺ τῶν τῶνδε ἔργων πόλεμος, ἀφ' ἧς Λακεδαιμόνιοι τῇ αὐτῇ πολιτείᾳ χρῶν. cccc igitur annis de numero MDCCII deductis, remanet numerus MCCXII, quo antiquiorem νομοθεσίαν Lycurgi esse ait. Sed & numero MDCCV Lycurgus Lacedæmoniiis jura componit. Procul dubio tempus id, quod designabat Thucydides. Illa ergo ἔτη ὀλίγω πλείω sunt XVII.

MCCXIX. *Agamestor ann. xx.*] Vide hæc verba Hieronymi ad Damasum de prima visione Esaïæ: *Regnavit autem Ozias annis quinquaginta duobus, quo tempore apud Latinos Amulius, apud Athenienses Agamestor undecim annis imperabat.* Quæ ego non capio. Undecimus enim annus Agamestoris erat nonus Amulii, & trigessimus octavus Ozia.

MCCXX. *Zacharius menses vi.*] *ἑξάμηνων.* II Reg. XV. 8. PR. male novem menses.

Ibid. *Sellum dies tres.*] Imo mensē, *μῆνα ἡμερῶν*, hoc est dies xxx. Ibid. 31. Hic dormitabat Eusebius.

Ibid. *Numitor.*] Aut nihil ab Eusebio hic, aut pauca. Reliqua ab Hieronymo ex historia Latina. Nam videntur ex scriptore Latino potius, quam Græco.

Ibid. *quæ propter pulchritudinem & raritatem corporis.*] In Collectaneis Græcis: *ζῶν τε γὰρ ἀρπακλικὸν ἢ Λεῖπει &c.*

MCCXXXII. *Manahem ann. x.*] Georgius. *Μανηὲμ ἔτη ἑβ. Τὰ δὲ πολλὰ τῶν ἀντιγράφων ἔτη ἰ ἔχουσιν.* Atqui nullum exemplar non habet *δέκα*, non *δωδεκά*, quod iste Eusebiomastix hariolatur.

MCCXXX. *Trieres prima navigat in Corinthum.*] Imo primi omnium Corinthii triremes fabricarunt: & inde Corintho alio, non aliunde Corinthum, velificatum est. Thucydides libro primo: *πρῶτοι δὲ Κορίνθιοι λέγοντες ἐγγύτατα ἔνω πρότερον μετὰ χειρὶσαι τὰ πρὸ τῆς ναυῆς, καὶ τριήρεις ἐν Κορίνθῳ πρῶτον τῆς Ἑλλάδος ναυπηγηθῆναι. φαίνετ' ἐν Σαμίσις Ἀμφινοκλῆς Κορίνθιοι ναυπηγὸς ναυῆς ποιήσας τὸς αργεῖς.* Hunc locum Thucydides tangit etiam Plinius VII. cap. LVI. Sed à quo tempore Aminocles has naves fabricavit, ad se, Thucydides putat annos CCC. Scribebat autem circiter annum Iphiti CCLX. Itaque hic Aminocles videtur circiter XVII, aut XVIII Olympiadem has naves fabricasse. Sed ab Eusebio hoc gestum refertur numero MCLV. hoc est anno XV à prima Olympiade. Igitur prima triremis, sive *τριήρης* Corinthi fabricata est, non aliunde Corinthum navigavit, ut aliud agens scribit Eusebius. Antea enim longis navibus tantum utebantur. Prima longa navis fuit ea, quæ Argonautas vexit, ut Plinius, & alii fere omnes veteres scribunt. Nos hodie id genus Galeas vocamus, & pridem illud nomen obtinuit adhuc vigente imperio Constantinopolitano. In Taciticis legimus, *Γαλαίας, μονήρης*. Nostræ enim Galeæ, & veterum naves erant *μονήρης*, hoc est uno versu remorum agebantur. Quemadmodum enim *πύργος μονήρης, διήρης, τριήρης* à numero tabulatorum dicitur, qui aliter *πύργος μονόσεγος, δίσεγος, τρισεγος*, ita & *ναυῆς μονήρης, διήρης, τριήρης* dicta, quæ totidem, ut ita loquar, tabulatis constabat, ac proinde totidem utrinque ordinibus remorum. Quum igitur differentiam navium longarum constituat numerus ordinum, primæ in usu fuerunt, quæ unum tantum remorum versum habebant. Duplex vero earum constituitur differentia, à numero remorum, & à numero ordinum. Quæ à numero remorum dicuntur, earum nomen terminatur in *ερος, εἰκόστρος, τετρακόντρος, πενηκόντρος*. Quæ vero à numero versuum, eæ terminantur in *ηρης, μονήρης, διήρης, τριήρης, τετρήρης, πενήρης*. Vetus auctor *τακλικῶν* ad calcem Æliani: *ἢ τριακόντρος, ἢ τετρακόντρος, καὶ πενηκόντρος λέγεται καὶ τὸ πλεῆθος τῶν κωπῶν, ἢ μονήρης, ἢ διήρης, καὶ ἐφεξῆς, καὶ ὅσων ἕχουσι τὸ ὑψὸς ἐπ' ἀλλήλοις.* Sed scito citra *εἰκόστρον* nomen componi non posse. hoc est: non dicebatur quot remorum, sed quot scalmorum esset, siquidem minus haberet, quam vicos remos. *πεντεκαδέσκαλμος, δωδεκάσκαλμος*, ut *δωδεκάσκαλμος* *πάκτων* Straboni. Est enim *σκαλμός*, paxillus, ad quem alligatur remus. Quare alia mente ut multa, Æschylus Persis *νῆες τρίςκαλμοι* pro triremibus dixit: quum *τρίςκαλμος ναυῆς* tantum dici possit, quæ trinus remis agitur. Erat & alia differentia, ut naves

quæ citra magnitudinem alicujus essent, eæ dicebantur *ἡμιόλια*. ut quæ inter magnitudinem *τετρακόντρος*, eæ dicebatur *ἡμιόλιος τετρακόντρος*, major quidem, quam *εἰκόστρος*, minor vero quam *τριακόντρος*. Sic quæ citra magnitudinem *τριήρης*, eæ dicebatur *τριήρης ἡμιόλια*. Nam τὸ ἡμιόλιον continet assem cum semisse. Ideo *τριήρημιόλια* erat magnitudine *τῆς διήρης*, & præterea aliquanto amplior. Neque vero necesse erat exacte dimidium accedere, non magis quam in semitonio musico. Tonus enim bifariam non dividitur. Quare ut dicitur *ἡμιόλιος πᾶς*, sic eadem constructione *ἡμιόλια τριήρης*, sed non eadem ratione. Nam potius dici debuerat *διήρης ἡμιόλια*, utpote quæ magnitudine *διήρης* esset, aut aliquanto major. Sed usus obtinuit, ut potius vocaretur ab ea, à cujus magnitudine proxime abesset; quam ab illa, quam non solum æquabat, sed etiam aliqua parte superabat. Hæ igitur naves *εἰκόστροι, τριακόντροι, πενηκόντροι* solæ Græcis in usu primum fuerunt ad illud usque tempus, quod hic ab Eusebio determinatum est, earumque *ἡμιόλια*. Hujus generis inventum Sidoniorum est. Græci ante expeditionem Iasonis Colchicam id genus non tentarunt. Vnde ejusdem modi naves *σιδωνία* Græcis dicebantur. Euripides Helena:

Χάρει σὺ, καὶ ναυῶ τοῖσδε πενηκόντρον
σιδωνίαν θῆος, κάρτεμῶν Ὀπιδίτας.

Eas diximus esse, quas Græci *μακρὰς ναυῆς*, nos Galeas vocamus: qualis Iasonia, quæ *πενηκόντρος* fuit, ut ex numero Argonautarum constat. Nam ipsi Heroes fuerunt *αὐτερέται*, ut omnes sciunt. Vnde Sereno poëtæ Hercules dictus *semiremex Hercules*: quod remex quidem inter Argonautas esset, sed imperitus, & ei muneri ineptus. Alii plures Argonautas numerant. Ideo *μείζονα πενηκόντρος πλὴν Ἀργῶ* fuisse necessarium est. Quare Theocritus in *Hyla τριακοντάζυγον Ἀργῶ* dixit: hoc est *ἐξήκοντρον*. utrinque tricenis remigibus impulsam. Earum navium, quæ pluribus remorum versibus agebantur, videtur Trieres prima fuisse, quæ dicta, ut monuimus, à numero tabulatorū, *κατὰ τὰς εἰχῆστας κατὰ τὸ ὑψὸς ἐπ' ἀλλήλοις*, ut ait ille vetus scriptor *τακλικῶν*: *Secundum versus alium alii juxta altitudinem incumbentes*. Itaque imus ordo erat propior aquæ, supremus propior foris navis, medius inter imum & supremum. Remiges imi versus *βαλαμίται* dicebantur, medii *ζυγῆται*, supremi *θεαῖται*. Eadem etiam navigia dicuntur *μονόροτα, δίροτα, τρίροτα*. Biremis, sive *διήρης*, vel *δικρότος* formam ex veteribus marmoribus exhibet Baysius, & fatetur eam esse veram biremem veterum, in qua superior ordo ternis, inferior binis instructus est. cujusmodi intelligendum fuisse illam apud Ovidium in XI:

At juvenes, querente moras Ceyce, reducunt
Ordinibus geminis ad fortia pectora remos
Æqualique ictu scindunt freta. ---

deinde alias duas Biremis formas profert, quarum uterque ordo quaternis remis constat. Eam, ut diximus, veram biremem credit esse. Sed, (vide desultoriam sententiam) proposita etiam forma veræ triremis ex veteribus Romæ monumentis, eam negat esse Triremem. Certe si altera, ut ipse fatetur, est biremis, quæ duplici remorum versu instructa est, hæc ab eadem causa Triremis fuerit, quæ triplici remorum versu prædita est. Et contra, si hæc non est Triremis, falso altera
Biremis

Biremis ab eo credita est. Quis putaret tanto viro tam absurdam sententiam excidisse? Causam joculari rem præ tendit. quia inquit, si *Θραυίται, ζυγίται, θαλαμίται* à triplici versu remorum dicti sunt, quomodo in *διήρη* erunt, quæ duos tantum versus habet, aut in *πεντήρη*, *έξήρη*, *έπηρη*, quæ plures? Huic objectioni & puer occurrerit. Nam in *διήρη* infimi & superiores sunt tantum, nulli autem mediū. Neque enim necessarium est, ut *ζυγίται* adsint. sed quum sunt plures ordines duobus, semper mediū sunt *ζυγίται*; infimus & supremus ordo sunt semper *θαλαμίται* & *Θραυίται*. Si major pars Romanorum prænomien, nomen, & agnomen habebant, non ideo sequitur, ut omnes habeant agnomen. Quid ergo adfert novi ad illam objectionem? Rem ridiculam ac tanto viro indignam. Dividit navem in tres partes: à prora, ad malum: à malo, ad initium *άκροστολίον*: inde ad summum aplustre. A prora, ad malum, *Θραυίτας* vocat: hinc ad initium *άκροστολίον* *ζυγίτας*: inde, ad summum aplustre, *θαλαμίτας*. Si exemplum Aretalogorum, qui pro commentariis, Temorum decurias edunt, sequi vellem, neque temporis, neque chartæ satis esset tam puerili commento confutatio. Sed omittis ineptiis, auctor *Ταυλικών* dixit *ε' ε'ίχες τ'ς κατὰ ύψ' & έπ' άλλήλοις*. non dixit *κατὰ μήκ' & έπ' άλλήλοις*. Quid melius ejus commentū eluserit? *ε'ίχοι κατ'ών* aliud est quam *κ'ώπη*, & *κατὰ τὸ ύψ' & έπ' άλλήλοις*, quam *κατὰ τὸ μήκος*. Vegetius de quinqueremiis: *quinos sortuntur remigum gradus*. Si gradus, ergo in altum, non in longum. Virgilius:

--- triplici rubes quam Dardania versu

Impellit, triplici conjungunt ordine remi.

Sane conjungentes remorum ordines dici non possunt de longitudine. Longitudo jacet, altitudo conjungit. idem dixit Lucanus de Quadriremi, lib. 111:

Quosque quater surgens extructi remigis ordo

Commovet, & terno conjungunt ordine remi.

Extructos remigum ordines non possumus accipere in porrectum. Hoc enim non est extruere. Illustris locus ille est in excerptis Memnonis apud Photium: *ε'ή οκτ'ήρης μία ή λεοντοφόρη καλαμ'νή, ή μεγέθους ένεκα ή κάλλους ή κ'ου εις θαυμα. έν τω τω η ζήρ ή μήρ άνδρες εκατόνσχοι ήρεθον, ως ω έκα θαυέρυ μέρες ήρεδω, ή εκατόρων ή χιλίος ή έξακ'σίδος*. Oeteres dicta ab octo utrinque remigum versibus, centenis remigibus in versum: ut essent in universum bis octingenti remiges, hoc est mdc. Quid diceret hic Baysius? octingentos homines in porrectum esse? Aut quid, si non hoc? Sed illarum navium prodigiosa moles. Ad Triremes, ordinarium & usitatissimum navigium revertor. Thranitarum, id est, supremi ordinis, remos longiores esse, quam Zygitarum, & horum, quam Thalamitarum, ratio convincit. Thalamite enim erant propiores aquæ, inde eorum remi *κολοσοι* erant, & non longi. Lucanus in descriptione *ε'ξήρης*, *summis longe petit aquora remis*. Intelligit *Θραυίτικας*, *κ'ώπας*, quæ *Θραυίτιδες* vocabantur teste Hesychio quas omnium longissimas fuisse necesse est. Itaque, *οι Θραυίται* majus stipendium percipiebant, quam Thalamite. Scholia *Βατραχων*. *οι δέ θαλάμακες ολίγην έλάμβανον μισθόν, αλλά τὸ κολοβαίς η' η'δω κ'ώπας ω'δ' ή τ'ς άλλ'ας (τ'ς) τ'ξεις τ' έρετμ'ων, έπ' μάλλον έγγύς ειπ' ε' ύδατ' & ήσαν ή τ'ξεις τ' έρετμ'ων, ή ή μ'ν κ'άτω θαλαμίται, ή δέ μ'ιστ' ζυγίται, ή δέ άνω Θραυί*). Haecenus bene. Reliqua, quæ se-

quantur sunt illis optimis Schollis infarcta ex fæce sequioris sæculi. *Θραυίτης έν ό πο'ς τ'ω π'ύμναι, ζυγίτης ό μέσ' & , θαλαμίτης ό πο'ς π'ώραν*. Ad hoc præclarum oraculum Baysius pellibus incubuit stratis somnosque petivit, unde illud somnium suum protulit de nave in porrectum trifariam dividenda. Illa quoque vox (*τ'ξεις*) inclusa virgulis delenda. Hæc sunt quæ de Triremibus, & aliis veterum navibus in tabulata conjungentibus breviter ac pro leco ac temporis angustiis dicere potuimus. Duo sunt, quæ satis mirari non possum, quomodo singuli homines tam longos remos moliri possent, quum in nostris Galcis aliter hodie fieri videamus. Nam in illa immani Oclere, cujus Memnon mentionem facit, singuli homines tantum remis adhibebantur. Et tamen quo plures erant versus, eo longiores supremi ordinis remos fuisse necesse est. Alterum, cujus non mediocritas nobis incessit admiratio, est moles Hexerum, Decerum, & ut Plinius scribit, etiam illarum, quæ ad xv, xxx, xl, & l ordines remorum constructæ sunt. Quomodo, inquam, eas in bello moliri possent? unde tam longæ arbores, quæ Thranitarum remis sufficerent? Virgilius quoque quas in pugna Acltiaca egit Antonius, Cycladibus comparat. Idem etiam scribit Dio. Si verum erat, quod Baysius somniavit, remos in porrectum expansos, non in altitudinem extructos fuisse, quo major remorum numerus foret, eo expeditior fuisset Triremis bireme, Tetreres Triere, Penteres Tetrere. Atqui contrarium apparet ex Floro, libro quarto de illis Cycladibus Antoni, & Augusti in classe Acltiaca: *Nobis quadringente non amplius naves, ducente non minus hostium. sed numerum magnitudo pensabat. Quippe a sensu in novenos remorum ordinibus: ad hoc turribus atque tabulatis allevata castellarum & urbium specie non sine gemitu maris & labore ventorum ferebantur: quæ quidem ipsis moles exitio fuit. Cesaris naves a triremibus in senos, non amplius, ordines creverant. Itaque habiles in omnia, quæ usus poscebat, ad impetus, & recessus, flexusque capiendos; illas graves & ad omnia præparatas, singulas plures adorta, missilibus simul cum vestris, ad hos ignibus jactis, ad arbitrium dissipare*.

Ibidem. In Corinthum navigavit. Jam hoc castigavimus, & ostendimus Corintho in alias oras, non aliunde Corinthum primam triremem navigasse. Diodorus libro xiv, 419. de Dionysio seniore: *Ακρών γάρ ό Διονύσιος έν Κερ'ίνθω ναυπηγηθήναι τ'ξήρη π'ράπον, έπ' όδω κατ' ή τ'ω δ'οποιωδ'άτων έπ' όκεινων πόλιω αυξήσαι τὸ μέγέθ' ή τ' τ'ων κατ'επιδ'ής*. Postea addit primam *πεντήρη* à Dionysio constructam, quum tamen Plinius libro vii, cap. lvi scribat, *Quinqueremem instituit Nesechthon Salaminus*. Porro hanc periochen omnes PR. in hunc numerum mcccxxx conferunt. PLT. in mcccxxviii. BONG. in mcccxxiii. FR. in mcccxxiiii. Editiones Mccx. Tanta est incon-

stantia. Mccxxxi. Macedonum Coenus. Ita scribendum, ut & scripti, & editi habent, non *Καίνος*, ut quidam Græci. Nam *Καίνος* dictus fuit, cujus rei rationem reddit auctor Etymologici, & perperam à quibusdam *Καίνον* dici scribit. Verba digna sunt, quæ & hic quoque locum habeant: *Λεζή δέ Καίνος βασιλεύς μακεδόνων. μαρσίος ισορ'ή, έπ' Κι'ώπης τὸ ήμ' Κόλχ'ός εις Μακεδονία ελθ'ων διέτερεσ' ω'δ'α Καρανά. ή δ' ή η'ρομ'ν'ς τ'ω Καρανά ή βελ'η'ν'π' ή παιδα δ'πό ε' ίδις πατ'ρος όνομάζειν Κι'άρονα άνδιε'ρ ή μήτηρ κα' αυ'ή δ'πό τ'δ' ίδις πατ'ρος όνομαδ'ήναι ή παιδα βελ'ομ'ν'η. Κνωπης δ' έρωπηθ'εις έπε μηδ'ε'π'ρυ όνομάζεισθαι αυ'έν. Διέπ'ερ Καίνος έκλήθη*.

ένιοι δ' ἄμαρ ἄνισι καῖνον αὐτὸν καλῶντες. Quia est nomen proprium, propterea mutandus fuit accentus, ut pro Κοινός, diceretur ΚοῖνⓄ. Omnino ΚοῖνⓄ est nomen proprium apud Macedonas, ut ille Ptolemocratis filius fortissimus dux apud Arrianum de gestis Alexandri.

MCCXXXVII. Phœcis ann. x.] Georgius φακαίας ἔτη γ. ΑΦελκανός ἔτη β. Si in ea sententia fuit Africanus, multum eum fugiebat ratio.

», MCCXXXVII. Bocchoris jura constituit.] Suidas. Βόκχορις, χορις Ἰπὶ τῆς Δικαιοσύνης. Plutarchus sævissimum fuisse memorat, ideoque aspidem illi ab Iside immisissam, qua moneretur, ut recte judicaret. Alianus quoque omnem justitiam ab eo & æquitatis gloriam abjudicat. Tantum abest, ut jura constituisse dicat: lib. xi. cap. xi. de animalibus: Βόκχορις ὁ τῆς Αἰγυπτίων βασιλεὺς κατὰ κλέψιν ψάιδες καὶ Φήμελον ἔδεν λέγασσαν ὑγίης, ἐκ οἷα ὅπως ἀπαύσας, δικαίος τε ἐν τῷ κείσῃ ἐν ἐδέκῃ, καὶ πρὸς τὸ θεῖον τῆς ψυχῆς κεκοσμημένⓄ. ἦν δὲ ἄρα ἐμπάλιν πεφουκῶς ἐκείνⓄ. Sed fuitiles causas, cur ita crederet, adducit: quod Tauro, quem Ægyptii adorant, honorem nullum habuerit. Superstitiosissimus enim, si quis alius, est Alianus. Cur ergo », Bocchorin pro justo iudice veteres intellexerint, », causæ non erat, nisi ipsum Bocchorin justum fuisse, se ipsis constaret.

Ibid. Bocchoris.] Hujus patrem Νεόχαδιν vocat Athenæus lib. x. μετρία τροφῆ κεχρηῆσθαι τῆς Βόκχοριν, καὶ τῆς πατρός αὐτῆς Νεόχαδιν. qui tamen homo privatus fuit.

Ibid. sub quo agnus loquitur est.] Alian. eodem opere, lib. xi. cap. xi. λέγασσαν Αἰγυπτίοις, καὶ ἐμὲ μὲν ἤκιστα πείθασσι, λέγασσι δ' ἔν ἄρνα καὶ ὀκτῶσσαν, καὶ Δικερκον κατὰ τῆς Βόκχοριν τῆς ἀδόμνον ἐκείνου γράσσαι, καὶ ῥήσσαι Φωνῶν. Vide cætera.

», MCCXXXVIII. Corinthiorum reges defecerunt.] Hæc quoque extabant in excerptis: οἱ Λακεδαιμονίων βασιλεῖς, καὶ οἱ Κορινθίων ἕως τῆς ἔχρονος δὴρκεσαν ἔπει τῆς μέθ' ἧς οἱ ἐνιαύσιοι Πρυτάνεις, ὡς μὲν πνευ ἐπ' Αἰσχύλου ἀρχόντⓄ, καὶ τῆς πρώτης ὈλυμπιάδⓄ. ὡς δὲ ἔπει, καὶ τῶντα.

Ibid. constituti sunt anni Prytanis.] Ita POST. Edit. At PR. anni Principes. Πρυτάνεις Corinthi magistratus anni eligebantur ex genere Bacchiadarum, auctore Pausania, donec Periander tyrannidem Corinthi. », invasit. Nos satis multa in Canonibus diximus. Hi », Prytanes regia potestate erant, sed annua, ut & duo », Suffetes Carthaginienses, quos quidam scriptores », ideo reges vocant. Ea omninò tam πρυτάνεις Corinthii, quam Suffetes Carthaginienses erant βασιλεῖς δι' ἔτος, non Δία Βίς. De his Prytanibus accipe locum Senecæ cap. 111. de Tranquill. animi: Non vis enim, nisi Consul Prytanis, aut * terix, », aut suffes administrare rempublicam. Longe à vero sunt, », qui πρυτάνεις Atheniensium intelligunt. Quid », enim illis cum Suffetibus, aut Consulibus Rom. commune? Sed magis eos fugit ratio, qui pro illa voce », cui asteriscum apposuimus, legunt Ceryx, & ἱεροκήρυκας, qui sacra Cereris tractabant, intelligunt; », quod mens Senecæ, & ipsa ratio satis confutat. Ego », puto vocem peregrinam, hoc est neque Græcam, », neque Latinam, desiderari, cujusmodi est Suffes. », Et Topasoras apud Tripolitanos. ut in Augusti nummo: ΜΥΦΩΝ ΤΩΠΙΑΣΩΡΑΣ. Purum putum Syriacum τῶσσο. Qui cudi illum nummum curavit, eo

significat se summum magistratum in urbe Tripolitana gessisse, qui apud Tripolitanos Syriæ Topasoras, apud Tyrios, Sidonios, & Pœnos Suffetes dicebatur. Sic nummus ejusdem Principis præfert hanc scripturam, ΚΑΙΣΑΡΕΩΝ ΣΥΑΜΒΥΗ, & in alio ejusdem ΑΣΚΑΛΩΝΙΤΩΝ ΔΟΡ. Uterque nummus cufus in urbibus Syriæ. propterea ΣΥΑΜΒΥΗ, aut ΣΥΑΜΒΥΗΑΣ erat summus magistratus in ea urbe, ut ΔΟΡΑΣ Ascalone. Itaque locus ille Senecæ minerat magistratus barbari, cujus eadem potestas erat, quæ Suffetum apud Tyrios. varietas lectionum in scriptis codicibus satis ostendit nondum de vera lectione constare. In illis legitur, ceris, cetrix, terix, tenyr. Omnino desideratur vox Barbara, non Græca. Terix γρη. Syriace est ἀρμωσής, corrector. Quod menti Senecæ valde accommodum fuerit, si quidem ita legendum esset, de quo deliberandum.

MCCXLI. Hic constituitur Olympias.] Salutare fuit hoc institutum ad temporum custodiam, cujus beneficio non solum exoticæ, sed etiam Bibliacæ historiae intervalla ad veras epochas revocavimus. Pythium consulentibus Græcis de recto sacrificiorum & solennium ritu, responsum est, bene illis cessurum, si καὶ τὰ πάτρια καὶ τὰ τρία sacrificarent. hoc est κατ' ἐνιαυτῶν, καὶ μῆνας, κατὰ ἡμέρας. Post multas annorum formas frustratentatas, quibus putabant oraculo satisfieri, tandem elegantissimam, ut erat captus illorum temporum, rationem inierunt, ut annus esset dierum cccclx, cum duabus appendicibus, quas veteres Athenienses ἀνάρχως ἡμέρας vocabant: ita tamen ut in quatuor annis unus mensis cavus esset. Unde accidebat, ut quatuor anni fierent dierum mccccclxvii. quæ sunt syzygia xliiv minus scrup. 1. 16. 40. Ita quinti anni neomenia prima incidebat in novilunium. Aliquando etiam mensis unus intercalabatur. & tunc Tetraëteris erat dierum mcccc lxxvii. Sic oraculo satisfactum putabant. Nam secundum annum & mensem sacrificabant, quod menses essent pleni, utpote tricenum dierum: item annus ex plenis mensibus constitutus per embolismum ad sua initia redibat, saltem proxime ad caput accedebat. Hæc causa est, quare quinto quoque anno majores Græcorum Πανηγύρεις per quadriennia in orbem redibant. Nam Olympia in Elide, & Panathenæa », Athenis, & Pythia Delphis, & Carneia Lacedæmone quinto quoque anno plenilunio celebrabantur. Si enim ex oraculi præcepto menses pleni omnes esse debent, & plenilunio mensis primi solenne celebrandum, hoc non potest fieri in illa anni forma, nisi quinto anno redeunte. Nos hallucinationem Pausaniæ olim castigavimus, qui scribit Herculeum Olympicum agonem quinto quoque anno ideo instituisse, quod ipse & fratres ejus erant quinque numero. Atqui non quinto anno expleto, sed ineunte, Olympias instaurabatur, quatuor solidis inter duas Olympiadas relictis. Porro hujus præstantissimæ observationis nostræ tantus fructus est, ut sine hac doctrina frustra omnia opera collocetur in ratione temporum Græcorum. Atque utinam hac tantæ utilitate sua gratiam hominum promereri potuisset, quod illi hæcenus non contigit. Solis adhuc nobis familiaris est, qui illam ex latebris & ruderibus venerandæ vetustatis eruimus: ab omnibus vero adhuc aut præteritur tanquam inutilis, aut ludibrio haberetur, tanquam commentitia. Quæ hæc, obsecro, est hujus sæculi infelicitas, ut Artaxerxæ pii, Artaxerxæ Assueri, Darii nescio qui ex Cyropædia Xenophontis regnum obtineant, harum autem reconditum, jucundissimarum, ac liberalibus ingeniis dignissimarum rerum nullus sensus, nullus sapor sit? Quod igitur nobis primis

scire contigit, id quoque nobis primis viam ad rationem anni Græci popularis incundam patefecit. Ex uno enim Pindaro cognovimus plenilunio Olympiadem celebrari. Nam quod quinto anno redeunte id fieret, non opus est monitare. quod menses omnes pleni essent, non aternis cavi, ex multis auctoribus aperuimus. Superest igitur, ut his omnibus concurrentibus, annus præter duodecim plenos menses, etiam appendices duas haberet, præter quartum, qui appendices quidem duas habebat, sed unam ex aliquo mense eximebat, qui solus in Tetraëteride erat mensis cavi: quos nos docuerunt Cicero in Verrinis, & Plutarchus. Sed non repeto quæ in primo libro de emendatione temporum, & in Canonibus disputavimus. Mensis primus Olympicus inivit 1 x Julii statim post κέντρον Ἰερουζών, feria tertia. Olympias prima celebrata xxiiii Julii, numero aureo v, Cyclo Solis Romano xviiii. Hoc nemo ante nos ne odoratus quidem erat: neque Marrucini, qui post nos Chronologica tentarunt, eo pervenissent sine Mercurio, qui digitum ad fontem intenderet: in quibus quidam homo stercoreus hoc tanquam vulgare & tritissimum obiter notat, ne videatur à nobis accepisse: cui nebuloni ludus est aliquando nobis tacito nomine obtrectare. Sed Deus meliora, quam ut mihi contingat ab ejusmodi Cercopithecis laudari potius, quam vituperari.

Ibid. *in qua Coræbus extitit victor.* Athenæus lib. viiii. ὁ πρώτος τῶν Ὀλυμπιάδων ἀγωνία ἀναδησιμίων, κόροισι ἠλεῖ μάγειρος ἦν.

Ibid. *Aeschylus Athenensium Iudicis.* Nove dixit, & tamen scite, ἀρχοντες, Iudicis. Sic Iudices Hebræorum, Gedeon, Othoniel, Samson, erant vere ἀρχοντες, quales Athenis οἱ Δεῖβες, & apud Pœnos tam Tyrtos, quam Carthaginenses Suffetes, qui sunt Hebræorum ἰσραήλ sufferim ab eadem origine.

Ibid. *Hinc Africanus temporibus Ioatham.* Georgius: Εὐσέβιος δὲ τῶν Ὀλυμπιάδων ἵππὶ ἰωθάμ σωάδα μὲν ἦ ἔτη βασιλευσάτος ἰθάδα. ἐν τῶν Ἀφρικανὸν περὶ σωάδων ἀπὸ ἐν τῷ. ὁ δὲ Ἀφρικανὸς μάλλον ἐναυῆσται τῶν Εὐσέβιος καὶ τῶν πρώτων ἔτη Ἀχάζ τῶν πρώτων Ὀλυμπιάδων φέσταν ἤχηται ἐν τῶ τῷ τῷ ἐν τῶ πῆρτω λόγῳ τῶ ἰσραήλ ἀπὸ τριανῶς, ἐν οἷς ὠδε γράφει, τῶν πεσσα, ρεσκαδεκάτῳ ἐνίκα Κόροισος ἐσίδιον. Τότε ἔεα, σιλῶσεν Ἀχάζ ἵππὶ Ἱερουζαλήμ ἔτος πρώτον. ἐπὶ ἐν τῶ δὲ Φησίν. ἡ ἀρετὴ Ἀχάζ βασιλείας ἔτος πρώτον, ὃ σωτῆρα ἀπεδείξατο τῶν πρώτων Ὀλυμπιάδων. Si Africanus primam Olympiadem comparat cum primo anno Achaz, falso Eusebius anno primo Ioatham illam eum assignare scribit: & propterea jure cum eo expostulat Georgius. Quod si concedamus in primum Ioatham annum Olympiadem primam conlatam esse ab Africano, quare Eusebius dicit: *Nostra quoque supputatio isdem temporibus eam exhibuit?* Falsum enim ab Eusebio eam primo anno Ioatham assignari, quum ad quinquagesimum annum Azariae eam annotarit, annum vero primum Ioatham quarto anno Olymp. i. Dux igitur manifesta sunt hallucinationes, quum Ioatham pro Achaz apud Africanum legit, & quum dicit se primo anno Ioatham Olympiadem posuisse, quæ posita est quinquagesimo Azariae. Quis ἀλογιστῶν non miretur?

Ibid. *Aeschylus Agamestoris filius apud Athenenses obtinuit principatum annis xxiiii. qui etate Ioatham regnabat in Ierusalem.* Duobus tantum locis Africanus facit mentionem primi anni Achaz, cui dixerit congruere primam Olympiadem: eosque locos jam Georgius supra

adduxit. Unde igitur hoc testimonium Africani ex-plicatus est Eusebius.

Ibidem. *Nostra quoque supputatio isdem temporibus.* Quia sibi persuasit primam Olympiadem cum primo anno Regis Ioatham concurrisse, ideo studiose affectavit eidem Epochæ eam assignare: quod tamen non fecit, sed alia hallucinatione rationes conturbavit, quum in quinquagesimo anno Azariae illam statuerit. Sed quum id quoque enteretur, ut casum Sedekiae in 111 annum Olymp. XLVII conjiceret, à quo ad hunc retro, sunt anni LXXXVI, neque videret idem esse intervallum à L Azariae, ad ultimum Sedekiae, (nimis enim est annis 111) quomodo illos 111 annos infulserit, ut ratio conveniret, suo loco dicemus. Hoc tantum monendus esse lector, tria affectasse Eusebium, primo, ut primam Olympiadem huc conjiceret, secundo, ut in tertium annum Olymp. XLVII Ierofolymorum excidium conferret, & inde LXX annos desolationis ordiretur. tertio ut LXX annus desolationis in secundum annum Darii conveniret. Hæc tria diligenter observet lector. Nam à conditu Templi, ad casum Sedekiae, est anachronismus annorum xv. Rursus à prima Olympiade, ad eundem casum, est tantum 111 annorum anachronismus. Casus Sedekiae pariat cum veris rationibus. Hæc intra suo loco fusius demonstrabuntur.

Ibid. *Nostra quoque supputatio* In Græcis: ἐν ἡμέτερος δὲ κανόν. id est, Et noster quoque Canon. Nam hic liber Canon vocatur.

Ibid. *qua et, ut Ioatham.* Pro Achaz, Ioatham posuit, quod mallem putare μνημονικὸν σφάλμα, quam παρεγκλησῆμα Eusebii, nisi obfaret ipse Eusebius, qui x. περὶ περ. 295 disertè ait sub Achaz primam Olympiadem actam. Μὲθ' ὃν Ἀχάζ ἔτη 5. Κατὰ τὸν ἡμέτερον πρώτῃ Ὀλυμπιάδι ἤχηται, ἐν ἐνίκα ἐσίδιον Κόροισι ἠλεῖς. Sed fallitur Africanus de epocha Olympiadis, quæ non in primum Achaz computat, sed LXXXVI Azariae, 111 annis ante epocham, quæ ab Eusebio assignata est, ut jam diximus.

Ibid. *quo tempore Arctinus.* Tzetzes discipulum Homerificat:

Ἀρκτίνος ὁ Μιλήσιος ἦν μαθητὴς Ομηροῦ. Miror. tamen idem Suidas. Ἀρκτίνος Τηλεῶ τῆς Ναυτεω ἀπογονῆς Μιλήσιος, ἐποπιπὸς, μαθητὴς Ομηροῦ, γρηγορῶς καὶ τῶν Ὀλυμπιάδων, μὲν τετρακῆσια ἔτη τῶν Τροικῶν. Dionysius Halicarnass. lib. 1. ἐν Σάτυρος ὁ δὲ δὲ γρηγορῶς μεθῆς συναργῶν, καὶ ἄλλοι συχνοὶ, παλαιότατος δὲ, ὃν ἡμεῖς ἰσώμ, ποιητὴς Ἀρκτίνος. Clemens dicit eum commissum fuisse cum Lesche Lesbio, ab eoque victum. Si verum est, floruit xxx Olympiade, in quod etiam tempus eum contulit Eusebius noster. Hunc Arctinum Iambi pedis auctorem fuisse scribit Diomedes, eumque ex brevi priorè, posteriore longa syllaba constituisse, quod si, qui jactantur, ex brevi accessu in extensam passum proferruntur, ut promptiore nisu telis ictum confirmant, ipsumque Arctinum id his versibus testatum fuisse.

— ὁ δὲ ἰαμβος

Ἐξ ὀλίγου ἀφῆδῶς περὶ φῶρος ποδὶ, ὄφρ' οἱ γῆα
Τετρακῆσια βῶσι καὶ εὐθενῆς εἶδος ἔχησι.

Quod plane idem cum eo, quod Ovidius de eruribus ranarum dixit:

— utque eadem sunt longis saltibus apta,

Posterior partes superat mensura priores.

Ibid. *Eli quinquennale certamen agunt, quatuor annis in medio expletis.* Ab initio Olympicum ludicium non celebrabatur per quadriennia, sed quando numerus

aureus erat xvi. Tunc enim Epaeta Juliana erat xvii, novilunium ix Julii. Hujus rei illustre exemplum habemus trina Olympia à Pelope, Atreo, & Hercule celebrata. Intervallum enim Olympiorum Pelopis & Atrei sunt quinque Enneadecaeterides. Inter Atrei autem & Herculis ludicrum, est tantum intervallum unius cycli. Neutrum intervallum est quaternarium. Itaque ab initio Olympias post quadriennium non celebrabatur: sed quoties novilunium incidebat in ix Julii, statim post κένηρον θερινόν. Hoc negari non potest. Ludicra illa trina omnem tergiverfationem tollunt. Itaque quamvis tunc rationes motus Lunarum ignotæ erant, tamen mirum est, illos sine Enneadecaeteridum doctrina tam exactam noviluniorum rationem inire potuisse. A Pelope igitur, ad cxxviii annos, Epaeta xvii conveniebat in numerum aureum xvi. Quoties hoc incidebat, videntur commissi ludi Olympici. Sed secundum Aristodemum & Polybium, prima Olympias videtur celebrata anno periodi Julianæ 3830, eaque, quam Iphitus instauravit, fuisse vigesima octava. Secundum Callimachum prima Olympias celebrata anno periodi Julianæ 3886, & prima Iphiti, in qua Corcebus stadium vicit, fuit quartadecima. Hæc luculentissima sunt, & ostendunt jam ab aliquot annis Olympiadas tetraetericas ante Iphitum institutas fuisse, tetraetericas autem non fuisse à Pelope, ad Troicæ, & infra Troicæ tempora. Ab illa vero, quam instauravit Iphitus, Græci putant tempora sua, propterea quod victores stadio scribi εν κύρθεσιν ηῦ , σήλαις cœperunt, quando ἀγών primo σεφαιήτης factus, ut postea gesta ignorari non potuerint. Nulquam de Olympiados vetustate plura invenies, quam hic à nobis disputata sunt. Nam rationem quadrienniorum Olympiorum ex causis anni Græcanici petendam esse ex iis, quæ jam diximus, scire potuisti.

Ibid. in quibus Principes anni.] Ἀρχόντες, id est, magistratus, sive Ἑλλανοδικαί, qui nihil aliud erant, quam ἀγωνοθέται ludorum Olympiorum, qui erant novem numero, quum antea duo tantum crearentur. Tzetzes:

Ἑλλανοδικαί νότ' μοι εἶπ' ἔπειν διαιθεθίης
 πλὴν Ὀλυμπῶν ἑορτῶν ἡ τὸν ἀγῶνα τῆτον.
 θεάτρον Πανελλήνων γῶν ποθ' . . . Ὀλυμπία.
 οἱ δ' ἀγῶν' ἔτ' τὰς κέρους ἐφορῶντες
 Ἑλλανοδικαί σύμπαρ' ἐλέγοντο, ὡς ἔφλυ.
 Ἦσαν Ἑλλανοδικαί δὲ ἐκ τῶν Ἀμφικλύωνων,
 οἱ Αἰτωλοὶ δὲ μάλιστα, ἡ σὺν αὐτοῖς Ἠλείοι.
 Ἦσαν οἱ Ἑλλανοδικαί ἢ οἱ Αἰτωλοὶ ποῶτ' δε.
 Ὁ Ηρακλῆς ὁ μέγας γὰρ ἀποαίρων δὲ ἀνθρώπων
 τῶν Αἰτωλῶν κατέλιπον Ὀξύλω τὸν ἀγῶνα
 οἰκονομεῖν, διδραχμῶν, πᾶν πρὸς τῶν κέρων.
 Ἐξ ἧς μετῶν πῆς Αἰτωλοῖς τῶν Ἑλλανοδικαί.

Huc vero pertinent illa extertio Olympico Pindari; ὦ Ἰωνι κραινῶν ἐφετμᾶς Ηρακλέος πεσπέρας ἀτρεκῆς Ἑλλανοδικαί βλεφάρων Αἰτωλὸς ἀνὴρ ὑψόθεν ἀμφὶ κίμαρι βάλαι γλαυ — κόχρα κίσμον Ἑλλαιας. Cujus rei causas pete ex Scholio vetustissimo ad illum locum, unde ad verbum omnia sceneras, tus est Tzetzes. Paulo aliter rem tractat Strabo, qui Oxylum non Herculi æqualem fuisse, sed cum Heraclidis in Peloponnesum rediisse, & Olymp. agona constituisse dicit cum Ætolis. Αἰτωλοὶ γὰρ συκατελήγοντες Ηρακλείδαις μετ' Ὀξύλω, &c. Post: καὶ δὴ καὶ ὁ ἀγῶν εὐρημα ἐστὶν ἑκείνων Ὀλυμπικός, καὶ τὰς Ὀλυμπιάδας τὰς πρώτας ἐκείνοι σωε-

πύλων. Sed vereor de Amphictyonibus ut verum sit, quod adjecit Tzetzes, nempe ex Amphictyonibus τὰς Ἑλλανοδικαί eligi. Nam Ἀμφικτύονες erant αἰσυμνήται τῶν Πυθίων, non autem τῶν Ὀλυμπίων. Hellenodica vero non solum de palmario, quod βραβείον vocabatur, judicabant, sed etiam instar Censorum Romanorum, disciplinam severe ab athleticis exigebant: ac quemadmodum Censores ex animi sententia equitem jusjurandum adgebant, an equum bene curaret, & politia summa severitate exigebant; ita etiam Hellenodica athletas jurare cogebant, an disciplinæ omnes numeros explevissent per decem menses ante diem certaminis. quo nomine in Curia Elidenfium erat terribile numen Jupiter cognomente Ὀρκιστῶν utraque manu fulmen tenens. Coram hoc signo Jovis non solum γυμνασται καὶ ἀθληταί, sed etiam illorum patres, fratresque jurabant, nihil ab athleticis eorum, quæ ad disciplinam pertinent, omissum aut neglectum fuisse. si scientes fallerent, sibi omnia mala imprecari. cujus rei gratia porculo piaculo faciebant, ad cujus caesa & porrecta jusjurandum concipiebatur. quo peracto porcum abjiciebant, neque eo vesci fas erat. Omnia enim τῶν μὲν ὄρνια non alia victima, quam porco, fiebant. quod enim jurejurando patrato nefas esset illis vesci, & ideo projicerentur, auctor Homerus.

Ἦ ἡ δὲ σφαιρῆς κάπρον τάμε νηλεὶ χαλκῶ.
 τὸν μὲν Καλιθέϊσιν πολὺς ἀλὸς ἐς μέγα λάτμα
 ῥίψ' Ὀπιδνήσις βόσιν ἰχθύσι —

Pausanias: τῶ κάπρω δὲ δ, πρὸς ἡδὴ σφίσι μετ' ἀθλητῶν τὸ ὄρκιον καθέστηκεν, σὺν ἐμνημόνευσι ἐπὶ ἔδαι, &c Jurabant & ipsi Hellenodica vicissim se nullum munus neque ab athleticis, neque ab eorum affini- bus, neque eorum nomine accepturos. Hoc dicebatur Athenis ἐνάκρησις, quum in candidatorum mores inquireretur, non ab similibus ei, quam Θεσμοθετῶν ἀνάκρησιν vocabant. Postremo Hellenodica candidatos ad stadium missuri his verbis ita alloquebantur: Εἰ πεπόνηται ὑμῖν ἐπαξίως τῶν Ὀλυμπίων ἐλθεῖν, ἡ μηδὲν ῥαθυμον, μηδὲ ἀγνὸς ἔργουδε, ἴτε θαρρῶντες. εἰς δὲ μὴ ὡδε ἡσκηται, χωρεῖτε εἰ βέλεσθε. Luculentum præceptum. Vocabatur πρόρησις Ηλείων.

Ibid. Principes anni.] Semper ἀρχοντες Hieronymus vertit Principes pro Magistratu in hoc Chronico. Ita in Actis cap. xvi. 19. εἰλκυσαν εἰς πλὴν ἀγορῶν ὅππ' τὰς ἀρχοντες. Ad Rom. x111, 13. οἱ γὰρ ἀρχοντες σὺν εἰσὶ φέβου τῶν ἀγαθῶν ἔργων. Utrobique Magistratum vertere debebat; ut hic.

Ibid. Iphitus filius Praxionidis filii Aemonis primus constituit.] ἀνήγειν, instauravit. quod in priore libro dicitur ἀνενώσατο. Nam non instituit, ut pote quod à Pelope institutum, ab Atreo, & Hercule, & tandem ab ipso Iphito instauratum.

Ibid. Ab hoc tempore Græci.] O bene quod illis veteribus Græcis in mentem venerit hoc ludicrum summa religione quinto quoque anno instaurare. Salve veneranda Olympias custos temporum, vindex veritatis historicae, frenatrix fanaticæ Chronologorum licentiæ. Absque te foret, omnia etiamnum atro tenebrarum tegmine operirentur, quum etiam hodie inveniantur, qui nocturnis oculis ad fulgorem tuum caligent. Per te non solum ea, quæ post te, sed & quæ ante te gesta sunt, explorata sunt, Ilii excidium, Heraclidarum reditus, Ionica migratio, alia non pauca, quæ nosse tui divini beneficii est. Per te epochas sacrae historiae deprehendimus.

ditus. Quod si fungos fatuos & Catharos audiamus, sine sacris literis tuam epocham erui non posse dicendum erit. Qua stultitia quid prodigiosius excogitari potest?

Ibid. *Nam ante hæc, ut cuique visum est.*] Libere hæc vertit, quanquam eadem mens est.

Ibid. *ut cuique visum est.*] Propterea hoc intervallum *μουθικόν* Græci vocarunt. Itaque Diodorus: *τῶν χρόνων τῶτων περὶ ἀληθινῶν ἐν ταύτῃ πραγματείᾳ, τὰς μὲν πρὸ τῆς Τρωϊκῆς ἑξ ἡμερῶν βεβαίως, ἀλλὰ τὸ μηδὲν ὡδὲ πηγήματα παρεληφέναι περὶ τῶτων πρὸ δόμνον.* Ubi etiam vides, quod alii ἐποχὴν, Censorinus Titulum vocat, id ὡδὲ πηγήματα, hoc est terminum fixum & hærentem, a Diodoro dici. quo nomine etiam tempestatum, & ventorum vices atque *σημασίας* in orbem recurrentes vocabant.

Ibid. *Porro & nos in prima Olympiade Iotham posuimus.*] In quarto anno primæ Olympiadis posuisti, non in primo, ut tibi propositum erat.

Ibid. *A captivitate Troiæ, usque ad primam Olympiadem, anni cccc v.]* Ita habent omnes scripti, editi, & Beda. Tamen in proœmio putat annos cccc v, quod intervallum convenit numeris Eusebianis. Illi excidium numero Dccc xxxv. Prima Olympias Mcc xli. Differentia cccc vi. Tantum tamen consensum codicum damnare non ausi sumus. Eratosthenes annis cccc vi, Diodorus annis cccc vii illud intervallum definit. Causam harum diversitatum, quæ pendet ex notitia Tetraëteridos Græcæ, pete ex opere de Emendatione temporum. Omnes enim, qui certius rem putarunt, uno ore definiunt xxxiii Thargelionos Ilium captum (unus aut alter aliam diem assignant.) Sed in configuratione Lunæ inter eos non convenit. Alii enim plenilunio, alii septima Luna, alii vicesima tertia captum scribunt: quorum omnium sententias dicto loco retulimus. Quare si Luna silente hic casus contigit, hoc fuerit anno primo Tetraëteridos: si octava Luna, secundo anno: si plenilunio, tertio: si vicesima tertia Luna, quarto. Vides utilitates hujus divinæ doctrinæ. Itaque qui volunt Ilium captum anno cccc vii ante primam Olympiadem, ii putant hoc contigisse plenilunio. Sed consule locum illum.

Ibid. *Lacedæmoniorum reges defecerunt.*] De tot regibus duarum familiarum novem tantum prioris apposuit, quasi post nonum prioris familiæ, sequentes ejusdem & omnes alterius familiæ non fuerint in rerum natura. Quare ergo in priore libro de Alcæone loquens ita scribit? *ἔτι πλεονῶν ἐστὶ τῆς πρώτης οἰκίας. τῆς δὲ δευτέρας οἰκίας κτ' τὰς αὐτὰς χρόνους ἐβασίλευσαν ἐξ βασιλέων.* Si eodem tempore alterius familiæ sex reges regnarunt, quare eos, ut & novem illos prioris, non apposuit? Quomodo excusum, nescio. Nam tametsi sex illos alterius familiæ apposisset, non tamen omnem culpam a se amolitus esset. Omnes enim utriusque familiæ apponendi erant. In temporibus etiam & annis regni multum peccatum esse oportet, quandoquidem Nicostratus Charilli filius regnare cœperit numero Mccviii, Charillius autem Polydectæ filius numero Mccxlii. Polydectes vero erat sextus à Procle auctore alterius familiæ. Quare hoc tempore octavus rex Nicandrus, qui aliter Nicostratus, regnabat, mortuusque est numero Mccxlii. Tantum abest, ut sex tantum reges alterius familiæ regnaverint, quum novem prioris jam regnassent.

Ibid. *Phæce ann. xx.]* Georgius: *Φακῆ ἐπὶ κη, κτ' τὴν ἀκριβῆ λόγον, εἰς ἵνα τὴν ἀντιγράφων κ' ἔχοντα ἐπὶ*

Φακῆ, ὡς ἐν ΑΦρικαῖς, ἐν Εὐσέδιον, ἐν ἑπὶ ἀκρίβη. ἀλλὰ ἔχει πείθεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀναγκάσιον αἰτία. Sed qui effulis habent in Eusebium solet rucere, dicat nobis, unde colligit Phæce xxviii annos attribuentos esse κατὰ τὴν ἀκριβῆ λόγον. Scriptura viginti attribuit, ut Africanus, ut Eusebius. Hicne est ἀκριβῆς λόγος auctoritati scripturæ præscribere? Sed habet, quo confugiat. Ita enim se invenisse in quodam perantiquo exemplari ex Bibliotheca Cæsareæ Cappadociæ, quo etiam usus fuerit Basilii Magni. *Ἐν ἐνὶ δὲ ἀντιγράφῳ λίαν ἠκριβωμένῳ κατὰ πηγήματα ἐν πρῶτῳ διακρίβη ἐν Κασιονείᾳ τῆς Καππαδοκίας ἐλθόντι εἰς ἐμὲ βιβλιοθήκης, ἐν ᾧ ἐπὶ ἐπιγεγραπτό, ὡς ὁ μέγας ἢ θεὸς βασιλεὺς τὰ ἐξ ἂν ἐκείνων ἀπεγράφῃ, ἀντιθαλῶν διαρθρώσει βιβλία. ἐν τῶτων ἐν εὐρον κη ἐπὶ τῆς βασιλείας Φακῆ, &c.*

Ibid. *Sub hoc Teglath Phalassar.]* Hieronymus Commentario in Oseam, in fine: *Legimus Regum, & Paralipomenon libros: & invenimus sub Rege Phæce, qui regnabat decem Tribubus, venisse Teglath Phalassar Regem Assyriorum, & magnam partem populi Samaria in Assyrios transtulisse: quo tempore apud Græcos secundus annus primæ Olympiadis fuit: & apud Latinos (necdum Roma condita fuit) Alba vicesimo anno Amulius imperabat, quem postea Romulus regno populi.*

Mccxlii. *Macedonum Tyrannus.]* Hoc nomen rarum est. *Τυρῆμας* quidam, cujus filiam corruperit Ulysses, memoratur Parthenio in Eroticis.

Mccxlii. *Remus & Romulus.]* Ergo vicesimo tertio ætatis anno Romam condiderunt, cui sententiæ repugnant ea, quæ Dionysius, & alii classici scriptores prodiderunt, Romulum xviii, aut xix anno ætatis Romam condidisse.

Ibidem. *Remus & Romulus.]* Hieronymus Damasco de prima visione Esaiæ: *Post cujus (Azariæ) mortem Esaias propheta re hanc visionem, quam explanare nunc nitimur, vidit, id est, eo anno, quo Romulus Romam imperii conditor natus est: sicut manifestum esse poterit esse his, qui voluerint legere Temporum librum, quem nos in Latinam linguam ex Græco sermone transtulimus.*

Mcccl. *Eumelus poëta, qui Bugoniam.]* Varro secundo rerum rusticarum: *Sed bono animo es. non nimis satis faciam tibi, quam qui Bugoniam scripsit.* Quamvis nobis non constat, quid velit Varro, tamen non obscurum est eum de hoc Eumelo sentire, qui Bugoniam scripsit. Eumelus Amphilyti filius Corinthius stirpis Bacchiadarum, vetustissimus Poëta multa scij fuisse dicitur. Sed omnium, quæ illi adtribuuntur, unicum tantum *πρωτόδιον ἐς Δῆλον* ejus esse creditur: ex quo poematio hæc adducit Pausanias:

*Τῶ γὰρ ἰθαμάτα κατὰ τύμῃν ἔπειρο μοῖσαι
Ἄ' ἀκτινῶν ἐν εὐεθερα σάματ' ἔχουσι.*

Illud Solonis:

Μημεσόνης ἢ Ζεῦδος Ολυμπία ἀγλαὰ τέκνα.

Clemens Alexandrinus expressum dicit ex illo Eumeli:

Μημεσόνης ἢ Ζεῦδος Ολυμπία ἀγλαὰ τέκνα.

Ibid. *qui Bugoniam scripsit.]* Βεργόνος & Βεργεῖς apes dictas à poëtis fuisse produnt veteres Grammatici. Unde Βεργονίαν opus suum inscripsit Eumelus, ut ex Varro didicimus. Hesychius: *Βεργεῖων, τὴν μελισσῶν. Καλλιμάχῳ. ἀρμύνα παρὸς Δαναῶν γῆς ἐπὶ Βεργεῖων ἐν ἡμέλεισα Βεργεῖς, ὅτι ἐκ Βοεῖων ὄστων γεννᾶται.* Versum Callimachi auctor Etymologici aliter legit in voce ἀρμύνη: *ἀρμύνη γὰρ Δαναῶν γῆς ὡς ἀπὸ Βεργεῖων.* Sed omnia depravate. Bianor poeta: *Φεῦ βρέφος ὡς ἀδίκως εἴλετο, Βεργεῖες,* id est Apes.

Ibid.

Ibid. *Et Europiam.*] Jam diximus ex omnibus opusculis, quæ Eumelo attributa sunt, unicum *Περσίδιον ἐς Δῆλον* ejus fuisse. Itaque *Ευρωπίαν* veteres non audent illi vindicare, Pausanias, & Clemens Alexandrinus, quorum alter quidem *Ευρωπίαν* vocat, Pausanias *Ευρώπην*. *Ευρωπία* dicta fortasse *ἀπὸ τῆς Εὐρώπης*. Sed de Sicyoniorum rege intelligendum esse quo minus credam, faciunt ea, quæ ex illa pœsi adducit Clemens, quæ manifesto ad Argivas res, non ad Sicyonias, pertinent. Quæ vero à Pausania proferuntur, pertinent ad Bœotica. Fortasse duæ pœses fuerint diversæ, *Ευρωπία*, καὶ *Ευρώπη*. Ex *Ευροπία* hæc adducit Clemens:

Ὁ Φραγεῖω δὲ κατὰ τὴν ἀκροθίνια περὶ κρεμάσμιον
σταθμῶν ἐκ ζαθέων, ἢ κίον ὀψηλαῖο.

Ex quibus probare nititur vetera simulacra fuisse columnas pyramidis specie, quod sane non hinc colligitur, sed ex iis, quæ ex Phoronide adducit. Nam in versibus ex *Ευροπία* hoc tantum colligimus, ex antis, postibus, & columnis spolia, ἢ ἀκροθίνια suspendi solita. Sed si conjectura locus est, tam *Ευρώπην*, quam *Ευρωπίαν* dictum fuisse illud opus verisimile est. Nam veteres Græci *Ευρωπείαν*, & *Ευρωπίαν* dicebant, quæ postea *Ευρώπη*. Euripides *Θησεί. Χειρὸν παρ' αὐτοῖς κρεμασμένοις Ευρωπίας*. Sophocles *αἰχμαλιώτισι. καὶ νησιώταις ἢ μακροῖς Ευρωπίας*. Itaque mirum non est *Ευρώπην* vocari à Pausania, quæ ab aliis Scriptoribus *Ευρωπία* dicitur. De Europa igitur tertia orbis parte illud opus scriptum erat, aut de Europa Agenoris filia, Cadmi forore.

Ibid. *Ἐ Αἰθίοψιν, qui Aethiopicam.*] ὁ τὴν Αἰθιοπίδα γράψας ἀνώνυμος citatur Pindari Isthmiaco IV.

Ibid. *Ἐ Ἰλιπέρην.*] *Ἰλίς πέρις* idem, quod *Ἰλίς ἀλωπῆς. Λέσχως*, sive *Λέσχης ὁ ἀισχυλήνης Φυρράϊ* citatur à Pausania ἐν *Ἰλίς Πέρσιδι*. Stesichorus quoque apud eundem, item apud Harpocrationem in *Καθελάν*. Utrobique puto legendum *Ἰλίς πέρις. Λέσχως* autem iste videtur idem, qui *Λέσχης*, cujus *μικρὰ Ἰλιάς* adducitur apud Scholiasten Pindari, Nemeaco sexto. Apud Athenæum rursus producitur ἐκ τῆς *Ἀκάτης Ἀργεῖς Ἰλιοπερσίδος*. puto legendum *Ἰλίς πέρις*. Legitur & *Ἰλιόπερσις*. Sed Hellenismus exigat *Ἰλιοπερσία*. Quod enim de excidio Ilii in illo opere Acati tractaretur, constat ex iis, quæ inde Athenæus producit: ἢ ἐὰν μὲν σὲ πῆς πύθη, τίνες ἦσαν οἱ ἐς τὸν δόρειον ἵππων ἐγκατὰ κλειθένης, ἐνός, καὶ δὲ πέρσῃ ἴσως ἐρεῖς ὄνομα, καὶ εἰδὲ ταῦτα ἐκ τῆς *Στησιχόρης* (σχολῆ γάρ) ἀλλ' ἐκ τῆς *Ἀκάτης Ἀργεῖς Ἰλιοπερσίδος*. εἴτ' γὰρ *παμπόλλος κατέλεξεν*, &c.

MCCLIV. *Odel.*] II Chron. XV, I.

MCCLV. *Hesiodus secundum quosdam clarus habetur.*] Hesiodus florebat eo sæculo, quo Arcturus ἀκρόνυχος oriebatur in Bœotia VII die Martii, si quid hoc ad conjecturam facit, saltem apud excellentes Astrologos, qui ex hoc parapegmate infra septuaginta plus minus annos sæculum Hesiodi deprehendere possunt.

Ibid. *Hesiodus.*] Tzetzes XXV annis recentiorem ponit:

Κατὰ τὴν ἐνδεκάτην ἢ ἡτὶ τῆς Ὀλυμπιάδων
Ἡσίοδος Φαινόμενος ἀκμάζων ἐν τῷ βίῳ.

Ibid. *Athenis primum Trieres navigavit Aminocleo eursum dirigente.*] Athenis est in loco, non ex loco. Nam

in Græcis est *Ἀθήνησι*. Sed quid sit *Ἀθήνησι* navigare, equidem non intelligo. deinde *ἐναυπηγήθη*, & navigavit, longe longeque differunt. Postremo Aminocleo eursum dirigente *ὑπὸ Ἀμεινοκλέους* putavit Hieronymus dici, ut si diceretur Argo navigavit sub Tiphys, id est directore Tiphys. Sed neque ita Græci loquantur, neque Aminocles fuit *κυβερνήτης*, sed *ναυπηγός*. quo magis miro Eusebium hanc historiam *ᾠδονομήσασαι*. Nam de hoc Aminocle verba Thucydidis aliter tinnunt, qui dicit Aminoclem hunc dono Corinthium, naves Samiis fabricasse quatuor. *φαίνετ' ἢ καὶ Σαμίους Ἀμεινοκλῆς Κορίνθιος ναυπηγός ναῦς ποιήσας τέσσαρας*. Dices eundem & Atheniensibus navem potuisse fabricare. Si ita vis, equidem manus do. Sed errorem tam Græci auctoris, quam interpretis non excusabis. Sed Thucydides adjicit, ex quo ab Aminocle naves quatuor fabricatae sunt, ad finem belli Peloponnesiaci, interfluxisse annos CCC: *ἔτη δὲ ἐστὶ μάλιστα τετρακῆσσια ἐς τὴν τελευτὴν τῆς δὲ τῆς πολέμου, ὅτε Ἀμεινοκλῆς Σαμίους ἦλθε*. Finis belli Peloponnesiaci numero MDCXII. Deducitis CCC, superest numerus MCCCXII. prochronismus LVII annorum. Hunc locum Thucydidis retulimus supra numero MCCCXXX.

MCCLVII. *In Lacedæmone primus Ephorus.*] Ita vox *Εφορος* Græce concepta est in BONG. & PET. Quemadmodum Athenis unus ex novem magistratibus dicebatur *ἐπάνυμος ἄρχων*, à quo annus Athenis, ut Romæ à Consulibus, signabatur, sic ex Ephoris unus erat, qui & *ἐπάνυμος* dicebatur, & Fastos signabat. Centum & triginta circiter annis post Lycurgum creati sunt *Εφοροι* quinque, quot numero erant ii, qui dicebantur *Βιδιάδοι*, Polydoro & Theopompo Regibus, ipso Theopompo legem ferente. *θεοπόμπου μετριάσωσι τοῖς ἄλλοις, ἢ τὴν τῶν Εφόρων δέχτην ἑπικαλεῖσθαι*. Aristot. Polit. V. Primus Elatus renunciatus *Εφορος ἐπάνυμος*. Ab hoc tempore quemadmodum Athenis dicebatur, *τῶν γεροντων ἄρχοντες τῶ δέσποτα*, ita Lacedæmone *εφορέοντες τῶ δέσποτα*. Tanta vero eorum erat potentia, ut ne regibus quidem ipsis assurgerent.

Ibidem. *Fuit autem sub regibus Lacedæmoniorum ann. CCC L.*] Unius tantum Ephori meminit, quum tamen essent quinque, propterea quod unius esset mentio in Fastis, qui *ἐπάνυμος*, dicebatur. sed numeri CCC L falsi sunt. Sublatus enim ille magistratus ab ultimis Sparta regibus Cleomene & Agide, cæsis à Cleomene Ephoris, quod contigit non multo ante aut post initium Philippi penultimi Macedonum regis, circiter CCCXC annis ab hac epocha. Primus *ἐπάνυμος* fuit Chilon unus ex septem sapientibus. Laërtius: *γένοντο δὲ Εφοροὶ κατὰ τὴν πεντηκῆσθ' ἐκτῶν Ὀλυμπιάδων. Παμφίλη δὲ φησι κατὰ τὴν ἑκτῶν, καὶ πρῶτον ἔφορον γινώσκω ἑπὶ Εὐθυδήμῳ, ὡς φησι Σωσιπράτης. ἢ πρῶτος ἐσηγήσατο ἔφορος τοῖς βασιλεῦσι ᾠδονομήσασαι*. Si igitur Chilon primus fuit *ἐπάνυμος* numero Eusebiano MCCC LXI, adjecit CCC L annis, confurgit numerus MDCXXXI, qui est XIIII annus Philippi penultimi Macedonum regis, quo tempore desivit iste magistratus. Quare hoc modo verum dixerit Eusebius, magistratum illum obtinuisse annis CCC L. at non à præsentis anno, ut ipse vult, sed à numero, ut diximus, MCCC LXI. Quibus animadvertis non Elatus fuerit primus Ephorus, sed Chilon. Quod verissimum est.

MCCLIX. *Cinathon Lacedæmonius.*] Quam Eusebius Telegoniam vocat, eæ videntur γενεαλογίαι fuisse, ut ex Pausania colligi potest, qui non semel hujus poetæ meminit. Sic Ορεσία quoque videtur habuisse nescio quæ γενεαλογίαι. De quo vero Telegono ibi agebatur, quandoquidem non unus Telegonus fuerit, non magnopere scite laboro. Unum tantum moneo, eos falli, qui Theogoniam pro Telegonia legunt. Sunt autem duo Poætæ, qui propter affinitatem nominis confundi possunt, Κιναιθων ὁ Λάκων ὁ πῶ Τηλεγονίαν γράψας, & Κύναιθ ὁ Χίῶ ὁ πρῶτ' τὰ Ομήρου βασιλεύσας. Cave confundas.

Ibid. *Therai Cyrenem.*] Quod Theras Autefionis filius Aristodemi liberorum tutor, paulo ante Ionicam migrationem, coloniam in insulam Callisten deduxerit, quæ ab eo postea Thera dicta fuit, & nos supra tetigimus numero DLXXXIX, & sciunt, qui Herodotum, Pausaniam, & alios legerunt. Præterea notum & illud, ex posteris horum Theræorum colonorum Polymnesti ex Phronime pellice filium, nomine Aristotelem, cognomento Βάπρον à linguæ tarditate coloniam in partes Syrtis prope Jovis Ammonis oraculum deduxisse. quod luculente Herodotus, & Pindarus in Pythiis exequuntur. Hactenus inter auctores convenit. De tempore non una est sententia. Pindarus ait decima septima generatione à Medea Cyrenem conditam. Tempus Argonautarum assignatum numero DCCXL. à quo, ad annum præsentem, intervallum est anni D XIX. quæ sunt prope generationes XVI absoluta. Itaque hoc modo convenit de tempore. Rurfus Solinus longe post hoc tempus Cyrenarum conditum rejicit: cujus verba adscribam: *Major Syrtis ostendit oppidum, (Cyrenas vocant) quod Battus Lacedæmonius Olympiade prima & quadragesima, Rege Marcio res Romanas tenente, anno post Trojam captam quingentesimo sexagesimo octavo condidit. quæ domus Callimachi poetæ fuit, & patriæ.* Insignis hic locus est. sed Lacedæmonium vocat, qui erat oriundus Lacedæmone. Porro regnum Battiadarum apud Cyrenenses duravit annos CC, ut testatur Pindari Scholiastes Pythico quarto, alternis Battis & Arcefilais succedentibus. Quod si verum est, hoc est, si Cyrene colonia deducta numero præsentis M C C L IX. illud regnum finem cœperit numero M C C C L XI. hoc est anno 111 Olymp. LIV. quod si ad epocham Solini addideris annos CC, vel Olympiades L, confurget Olympias XC I, qua regnum illud defecerit, Arcefila octavo à Cyrenensibus interfecto, quadraginta annis post Olympicam victoriam. Itaque non dubium est, quin regnum Battiadarum iniverit Olympiade XLI, ut voluit Solinus. Quod autem non deducta fuit ea colonia, argumento fuerit dissensio Scriptorum super tempore ejus gesti. Itaque non ab uno Batto, neque primo deducta est, sed à Batto regnum inivit Battiadarum, quorum postremus octavus ab Aristotele Batto Arcefilas à Cyrenensibus, ut paulo ante dictum est, interfectus fuit.

Ibidem. *oraculo sic jubente.*] Incertum utrum intelligat hoc,

Βάπρ' Ἰππὸ Φωνῆν ἤλθες. ἀναξ δέ σε φάσκεις Ἀπόλλων
Ες Λιβύην πέμπει μηλοτροφον οἰκισήσας.

an illud,

Βάπρ'ε πρόσθε κκχόν, τὸ ἢ δεύτερον ἐσθλὸν ἐρθύνα.
ἔρχεο, λῆφ' ἄλιαν χάραξ. ἠπήρ' ἀμείνων
ἠῶ. πρῶτερον δολὸν ἐμβαλε πειθῆι πειθων.
στείρα γλῶ ὀσιῶς μίση πολλῶν ἀφαιμίσων.
οἶά τ' ἀνήρ' ἔρξεις, τοιον τέλ' αὐτὸν ἰκάνη.

Posteriore hoc oraculo precipitur relinquere Theram

tum propter sterilitatem soli, tum propter icelera incolarum.

Ibid. *cujus proprium nomen Aristoteles.*] Sic POST. Inepte Editiones *Aristeaus*. Callimachus in Apollinem:

— ἔκ δ' ἐ σε Εἴρης

Οὐλ' Ἀριστέλης Ἀστυδί παρ' Ἰσθμοῦ γαίῃ.

Pindatus: ὄν' Ἀριστέλης ἀγαγε ναυσὶ θοαῖς. Scholia Pindari Pythico IV. Ἡρόδοσ' ἔκ δ' ἐν Φησίῃ, ἐπὶ ἡ Φυθία τ' ἠρώτων Βάπρον προσηγόρευεν (Ἀριστέλλω πρότερον λεγόμενον) τῇ Λιβύων Φωνῇ. Negamus Herodoto Battum notum fuisse nomine Aristotelis. imo illud ignorasse videtur. τῷ ὄνομα ἐτέθη Βάπρ'ε, ὡς ἐρησίοι τε κ' Κυρηναῖοι λέγουσι. ὡς μὲν τοι ἐγὼ δοκέω, ἄλλο τί. Βάπρον vero à Libybus regem vocari scribit idem Herodotus. alii τεραυλὸν vel ψελλὸν, vel ἰσχρόφωνον Poslerius verum esse oraculo probatur, Βάπρ'ε Ἰππὸ Φωνῆν ἤλθες. Et regem, & ἰσχρόφωνα significare notant Glossæ Hesychii: Βάπρ'ε, βασιλεὺς, τύραννος. Λίβυες. τεραυλόφων'ε, ἰσχρόφων'ε. Nota μνημονικὸν σφάλμα apud Eustathium de Cyrene in Scholiis in Dionysium: δ' ἰσχυρία δὲ ἐστὶν ἡ Κυρήνη νησιωτῶν Ἰσχυρίων τ' ἐκ Λακεδαιμόνων ἀνεκαθεν μελοικησάντων. ὁ Εἴρας γὰρ ἐκείν' ὁ σείλας εἰς αὐτῶν δ' ἰσχυρία, Λάκων ἀνωθεν λῶ, ὡς ἐγὼ Πίνδαρ' ἰστέει. Non est inficitia, sed hallucinatio. Nam non Εἴρας deduxit Cyrenem coloniam, sed in insulam Callisten, quæ ab ipso postea Thera vocata est, & ab ea incolæ Theræis, Lacedæmonios colonos deduxit. XII generatione postea Aristoteles Battus domo Theræus Cyrenem aut condidit, aut instauravit.

MCCLXII. *Hebraeorum Osee.*] Inepte in secundum annum Achaz conjicitur initium Osee regis Israël ultimi. Itaque necessario nonus annus Osee cadit in duodecimum Achaz. quod est absurdissimum. Convenire enim debebat in VI Ezechia, quo accidit deportatio X Tribuum, siquidem melius creditur Scripturæ, quam Eusebio omnia pro arbitrio susque deque permiscenti. Neque hoc absurdum intactum reliquit Georgius: τῶν ἰα' ἐτ' Ἀχάζ βασιλέως Ἰούδα τὸ δ' ἐτ' Ὡση ἐπιτέταξεν Εὐσεβί' ἐν τῷ Κανόνι αὐτῶν. ὅπερ πάντη ἀσύμφωνον.

MCCLXIII. *Athenis Principes.*] ἄρχοντες. Melius magistratus. Primo βασιλεὺς, post mortem Codri ἄρχοντες ut potestate, ita etiam appellatione imminuta. τ' δ' ἐρχόντων primi διὰ βίος, secundi δεκαετίαι, tertii ἐνιαύσιοι. Ita tres imminutiones, ex regibus magistratus perpetuus, ex perpetuis decennales, ex decennialibus annui.

MCCLXIV. *Atheniensium Charops.*] Dionysius Halicarnassensis auctor est τὸ πρῶτον ἐτ' ἐβδόμης Ὀλυμπιάδ' ἄρχοντ' Ἀθήνησι δεκαετίας Χάρωπ' ἐτ' πρῶτον. qui tamen est hic ultimus annus VI Olympiad.

Ibid. *construxeruntque urbem Naucratis.*] Hæc verba habent omnes PR. & Ldit. & Marianus. Soli POST. non habent.

Ibid. *urbem Naucratis.*] De Naucrati urbe Athenæi patria consule Athenæum ipsum. Stephanus quoque à Milesis conditam scribit. Ναύκρατις, πόλις Αἰγυπτῆος ἀπὸ Μιλήσιων τότε θαλασσοκρατήσαν. Καὶ στρατίων ἐπὶ ἡκαδεκάτη. Hæc verba sunt ipsa Eusebiana: quæ mirifice illustrantur loco Strabonis, quem indicavit Stephanus: πρὸ αὐτῶν ἐπὶ ἡ Νάμμιλινος τεράκωντα ναυσὶ Μιλήσιοι κ' Κουαζάρην (ἐτ' ἢ ἦν βασι-

βασιλεύς τῆ Μήδων) κατέσχον εἰς τὸ σῆμα τὸ Βολβί-
 νιον. εἶπε δὲ πάντες ἐτείχισαν τὸ λεχθὲν κλίσμα. γρο-
 νῶ ἢ ἀναπλεύσαντες εἰς τὴ Σαῖπιδὸν νομόν, καὶ ἀναυ-
 μαχήσαντες Ἰναρον, πόλιν ἐπιτρῶσαν ναυκραπιν. Sed
 est μέγα χάσμα ἀναχρονισμῶ. Nam diferte Strabo
 ostendit sub Cyaxare Milesios appulisse ad ostium Bol-
 bitinum, ibique munimentum construxisse: post ali-
 quod tempus ad præfecturam Saiticam delatos Nau-
 cratim ibi condidisse. Itaque Naucratis condita est cir-
 ca aut finem regni Cyaxaris, aut initium Astyagis. Qui
 sane est immanis anachronismus. Apollonius vero
 Rhodius scripsit librum, cui titulum fecit, Κτίσις Ναυ-
 κρατίως.

Ibid. Nonnulli Romanorum.] Quia Varro anno III
 sextæ Olympiadis, Cato anno IV.

MECLXV. Rome Palilibus.] Hieronymi, & sequentia.
 MECLXVI. Thales Milesius.] Duo Thales Milesii
 fuerunt, prior κτ' Λυκῶρον, Ησίοδον, καὶ Ὀμηρον,
 auctore Laërtio, & Strabone lib. X. alter notissimus
 Philosophus Examii filius sub Cæso. Neutri convenit
 præfens epocha. ac nescio, an ille prior fuerit patria
 Milesius; quem Strabo magnificat, & μελοποιόν, ἢ
 νομοθετικὸν ἄνδρα vocat.

MECLXVII. Aradus insula condita.] Urbibus aut habi-
 tatoribus occupata. Ipsa vero insula adeo parva erat,
 ut oppidum totam occuparet. Mela: Arados etiam in
 Phœnice est parva, & quinque milia ruet, tota oppidum, frequens
 iam, quia etiam subter aliena telia sedem ponere licet.
 Hieronymus inde mutuatus est, XXVII in Ezekielem:
 Aradum insulam, quæ tota sit civitas, & contra se positum op-
 pidum habeat.

Ibid. Cyzicus condita.] Ita POST. In PR. vitiose
 Gyze. Sed & Editiones habent Cyzicus.

Ibid. Circensibus Consualibus.] Hieronymi.

MECLXX. Primæ captivitas Israël.] Non mirum si hic
 deportatio X Tribuum collocatur, quum in XI Achaz
 statuat nonum annum Osæ ultimi regis Israël. De
 hoc vide supra numero MECLXII. Annis undecim de-
 scendit à vero. Largius peccat Clemens, qui non ἐνδε-
 κάτῳ, sed πενήκονταεκάτῳ ἐπὶ βασιλείῳς Αχάζ
 hoc gestum memorat, nisi forte ἐνδεκάτῳ pro πενή-
 κονταεκάτῳ legendum censeas.

Ibid. Sennacherib, qui & Salmanassar.] Non bene hi
 duo in unum confunduntur, & satis constat de falso.
 Ineptius Georgius: Σαλμανασάρ ὁ καὶ Ναβονίδι.
 Sed non unius Eusebii hæc fuit fabula. Jam ante eum
 idem putavit Clemens: Δημήτριος δὲ Φησιν ἐν τῷ
 περὶ τῆ ἐν τῇ Ἰσραὴλ βασιλείῳν τῶν Ἰσραὴλ Φυλῆν καὶ
 Βενιαμιν ἢ Λαὶ μὴ αἰχμαλωθῆναι ὑπὸ Σεννα-
 χρείμ. Hieronymus xV Esaiæ: eo tempore, quo Senni-
 cherib captivum duxit Israël.

Ibid. Sennacherib.] Huic errori similis & ille Pro-
 copii in Esaiam, qui ait Samariam & Judæam à Nabu-
 chodonosoro expugnatas. Τελὸς τῆ μὲν γὰρ κατὰ
 Ἰσραὴλ οὐκ ἔστιν ἢ Σαμαρείας Ἰσραηλιτῶν καὶ Ναβουχο-
 δονόσωρ εἶλε. ἢ παρέτρενον Ἰσραὴλ ἐδομήκοντα ἔτη αἰχ-
 μάλωσι. Quid opus erat Samariam expugnare, quæ
 CLII annis antea desolata fuerat? Ea sub Nabuchodono-
 soro nihil movere, neque res novas moliri in Regem
 Chaldaeorum potuit, utpote quæ à tanto tempore Re-
 gibus Assyriæ, & illis devictis, regibus Chaldaeorum
 parebat.

Ibid. Rege Chaldaeorum.] Non satis erat semel hallu-
 cinari, nisi alterum portentum adhibuisset, de Assyriis
 Chaldaeos faciens. Hoc idem videtur sentire Georgius,
 quum eundem vult esse Salmanassarem cum Naboni-
 do, qui temporibus Cyri regnum Chaldaeorum obtine-

bat. His confutandis multum Aretalogi lascivissent.

Ibid. Regnumque est in Samaria ann. CCC.] Geor-
 gius: διήρκεσε δὲ ἡ αὐτὴ τῆ Φυλῶν βασιλεία ἐν
 Σαμαρείᾳ ἀπὸ τῆ βασιλείῳς αὐτῶν Ἰεροβοάμ δούλου
 Σολομῶντος ἐν βασιλεύσει αὐτῶν, ἔπειτα δὲ σὺ. ἀπὸ γὰρ
 τῆ κροσμικῆς ἀφῆν ἀρξάμεν, εἰς τὸ ὑποπέλαγμῶν
 ΔΨα ἔληξεν. κτ' δὲ Αφρακανὸν ΔΨν. κτ' ἢ Εὐ-
 σέβιον ΔΨνε. Εὐσέβιος δὲ Κασσιρεύς σν. ἐπὶ ἐπε-
 λογίῳς, & ἄλλοι σμς. Sed vide librum tertium Ca-
 nonum Ifagogicorum.

Ibid. ad custodiendam regionem Iudæam.] Judæa ali-
 quando pro XII Tribubus sumitur, ut, Notus in Iudæa
 Deus. item: Facta est Iudæa sanctificatio ejus. Juda autem
 semper pro duabus Tribubus, Juda & Benjamin: quod
 & Hieronymus statim in principio in Esaiam monuit.
 Sed hic non est ferenda ἀκυρολογία, Judæam, pro Sa-
 maria. Nam quis Judæam vocat Samaritam? quis Sa-
 mariam, Judæam? Nusquam religiosius servanda fuit
 distinctio Samaritæ à Judæa, quam hic, ubi agitur de
 Samaritis. Deinde falsum est, regem Assyriorum misisse
 custodes ex Assyria ad tuendam Samariam. Misit
 enim Colonias ex iis locis, in quæ Samaritas deporta-
 verat, in ea, unde eos deportaverat. Nam omnino re-
 gio Samaria vacua à cultoribus non erat relinquenda.

II Reg. XVI, 24. Eadem ἀκυρολογία apud Epipha-
 nium: μέποικοι ἢ ὄντες ἀπὸ Ασσυρίων εἰς τὴ Ἰσραὴλ.
 Nam due Tribus adhuc incolentes supererant & regnū
 Juda: quæ proprie est Judæa. Quare, ut Judæam pro
 XII Tribubus aliquando dici concedamus, tamen ubi
 de Samaritis mentio est, vitanda est amphibologia.
 Sane in Hebræo semper est Iuda. In Scriptura bis le-
 gimus Israël pro Iuda. II Chron. XXI, 2. Isaphat rex
 Israël. Eod. XXVII, 19. Achaz rex Israël. Sed nos iis
 ancipitibus appellationibus abstinere oportet, ubi
 amphibologia vitari non potest, cuiusmodi est Iudæa
 pro Samaria.

Ibid. qui amulatores legis Iudææ.] Pentateuchum ha-
 stenus tantum retinent à tempore Ieroboam prisceis &
 veris characteribus Hebraicis scriptum. Epiphanius:
 μέποικοι ἢ ὄντες ἀπὸ Ασσυρίων εἰς τὴν Ἰσραὴλ (nota
 Ἰσραὴλ pro Σαμαρείῳν) καὶ λαθόντες τὴν πενήκοντα-
 χον μίλιον Μωυσέως, & βασιλείῳς αὐτῶν ἀπὸ τῆ Ἰσρα-
 ηλ ἀπὸ Βαβυλῶντος ΔΨα ἱερέως Εσδρα καλεσμένους.
 An intelligat Esdras filium Hecaliæ celeberrimum
 scribam legis, quarendum amplius. Tamen non dubi-
 to, quin eum intellexerit, quid ni? qui Salmanassarem
 eundem cum Nabuchodonosoro facit, quos interval-
 lum annorum ut minimum CXX à se disjungit. Lon-
 gus liber de ejusmodi Epiphaniū hallucinationibus
 contexi posset, quarum postrema non est, qua Sama-
 ritanos sectæ Hellenorum fuisse scribit. Quod vero
 ille attribuit Esdræ, id de Rabbi Dufstai fabulatur por-
 tentosi Iudæi: ὁ ἴδιος ἔγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Ἰσραὴλ
 τῆς Σενναχέρηβ ἠψὺς τῆς Μαγίστην τῆς Δουστῆις τῆς
 Ιουδαίας ἀδ. docendum eos legem. Ubi vides Judaicum esse
 commentum, Sennacherib & Salmanassar unum eun-
 demque esse. Non omittendum, quod nugatores Græ-
 ci de Samariæ etymo dicunt, ne forte mireris Σαμα-
 ρεῖτες quasi Φύλακας dictos Hebraica lingua. Aiunt
 ergo τὴν Σαμαρείαν dictam, quasi σάμα αρεως, tu-
 mulum Martis, quod Mars in ea urbe filium suum
 Acalaphum condiderit. Scholion vetus ἰλιάδ. τ. τὸν
 δὲ ῥηθέντα τῆ Αρεως ἦν Ἀσκάλαφον φασὶν εἰς Ε-
 θεραίων μετὰ κροσμίδετα τετάρθῳ, ἀφ' ἧ ἢ Σαμα-
 ρεῖαν κληθῆναι, ἀπὸ τῆ ὀκταὶ σάμα τ' Αρεως, τῆτ'
 ἐστὶ σῆμα ποιῆσαι τῷ ἦρ. Epitaphium hoc fuisse fabu-
 lantur:

Σάμ' Ἀρεως ἔτυμον βεβηρωμένον ἐλλάδι Φωνῆ,
οὐνεκ' Ἀρης πρώτη τίκνον ἔχωσε πόλιν.

Sed hunc Ascalaphum alii ex veteribus neque in Troade interfectum, ut Homerus, neque in Samaria sepultum, ut alii fanatici, sed in partes Ponti profectum, ibi Achaorum nationi nomen dedisse volunt. unde Dionysius ὁ περιηγητής.

— ἰὴ ἀλκίηεντες Ἀχαιοί,
Τὸς ποτ' ἄπο Σάνθιο ἰὴ Ἰδαίε Σιμόεντ' ὄ
Γνοιῶν νοσφίσαντο νότιοι τε ἰὴ Βορέας
Ἐσπομόρους κτ' ἄρην Ἀρητιῶν βασιλῆϊ.

Ubi Ἀρητιάδης βασιλεὺς ἐστὶ Ἀσκάλαφος υἱὸς Ἀρεως, non Agamemnon, ut strenue nugatur ibi enarrator Eustathius. Priscianus melius:

Et qui Trojana post praelia gentis Achai
Ascalaphi regis victricia signa sequentes
Dispulsi ventis istas venerē sub oras.

Ibid. Ceminenses.] Hæc, & duæ sequentes periochæ, sunt ab Hieronymo.

Ibid. Samaritæ vocati sunt, quod Latina lingua exprimitur custodes.] Si Assyriorum coloni vocati sunt custodes, ergo omnes coloni eodem jure vocari possunt custodes. Ab Eusebio accepit Epiphanius, aut uterque ab eodem alio, Ερμωεύοντι ἢ Σαμαρείται Φύλακες, ἀλλὰ πὸ ἐν πάξιν Φυλάκων πετάρχη ἐν τῇ γῆ. propterea & ἐγκαθέτες vocat, quod idem est, quod stationarii, vel incolæ. In Bibliis Græcis 11 Samuel. viii, „ 14. ἰὴ ἔφερον ἐν τῇ Ἰδαμαίᾳ Φερζάν. Procopius non „ Φερζάν, sed ἐσηλωμένους legit. ἐσηλωμένους δὲ φησι „ τὸς οὖν ἐγκαθέτας Φερζάν, ὅς νῦν πινὲς ἐγκα- „ θέτες Φασίν. Leontius de Sectis: ἀρχμαλωπίσας δὲ τὸς Ἰσραηλίτας, ἀντ' αὐτῶν ἀλλοίους ἐκάπε κατέσχεσε πρὸς Φυλακῶν τὴν χώραν, οἱ πινες ἐκλήθησαν Σαμαρείται, ἐπὶ δὴ Σαμαρείτης λέγεται ὁ Φύλαξ παρ' Ἑβραίοις. Sed Epiphanius, quia ex Scriptura manifesto urgetur, dictos fuisse à Semer, à quo locum emptum urbi instruxerit, & à venditore Samaritam nominaverit, Rex Israël Omri, addit, partim quod Φύλακες essent, partim à Semer Samaritas dictos fuisse, imo à pluribus causis, ἰὴ συμβέβηκε τὸ ὄνομα ἐκ Ἀσφορών περὶ Φάσων καλεῖσθαι Σαμαρείτας ἐκτε Ἐσωμῆρ, ἐκτε Ἐσωμόρων, ἐκτε Ἐφυλάγειν τὴν γῆν, ἐκτε τὸ φυλάγειν ποδὸν ἢ τὸ νόμον. Is est mos ipsius, ut diversa etyma eidem nomini assignet: ut Jesum ab Hebræo verbo, quod σώζειν significat, item à Græco ἰάπεισθαι deducit. Sed audi eundem de hac re ita scribentem: γίνεται ἐν ἐν τῷ δὲ τὸ χρόνον Ἰερονίος ἢ ἀρχμαλωσία ἢ ἐς Βαβυλωνίαν. Εν τῷ χρόνῳ ἀρχμαλωσίας περὶ ἡλθον οἱ πρῆσθότεροι τῷ Ναβουχοδονοσοῦ ἐν Βαβυλῶνι ὡς καλεῖσθαι δὲ τὸν ἀστυνόμον ἢ πινος τῶν ἰδίων αὐτῶν ἐγκαθέτες εἰς τὴν Ἰσραηλιτῶν γῆν, ὅπως μὴ ἡ χώρα ὑλομανῶσι ἐρημωσθῆ. Atribuit Nabuchodonosoro, Babylonio, quod erat proprium Salmanassarī Assyrii, ut non mirum sit in Babylonia eum regnasse. Jam enim illi hoc regnum attribuerat & Eusebius ipse. tamen Græca illa omnia non habent, & videntur admixta ab Hieronymo. Ipsemet fatetur à capto Illo se multa addidisse, multa admiscuisse. Non est dubium esse ab Hieronymo, ut illa: quod Latina lingua exprimitur custodes. Quod etymon valde arrisit ei, ut in Epitaphio Lucinii Bæticī. *Sometam te corpore & spiritu servet ille Samarites, id est servator & custos, de quo in Psalmo scribitur: Non dormitabit, neque dormiet qui custodit Israël.* quæ est inusitata inter-

pretatio, ut illa in Epitaphio Paulæ: *Clementiam Samaritæ, id est, custodis.*

MCCLXXIII. Lacedæmonii contra Messenios vicennale bellum habebant.] Viginti annos absolutos bellum durasse ait. Quare recte initium ejus accommodaretur anno primo Olympiadis 1 x. Sed Tyrtaus ἐκὼς ὦ ἔτεϊ terminatum canit. quapropter 11 x annos tantum duraverit.

Εἰκὼς ὦ δὲ οἱ μὲν κτ' πῖνα ἔργα λιπόντες
Φερόντων ἰθαμαίων ἐκ μεγάλων ὀρέων.

& clarius:

Ἀμφ' αὐτῷ δὲ ἐμάχοντ' ἐνεακῆδεκ' ἔτη.

Finem enim hoc bellum cœpisse scribit Pausanias, anno primo quartædecimæ Olympiadis, hoc est anno 1111 Iphiteo. Quare deductis 11 x solidis annis de 1111, initium belli cadet in annum 11 Olymp. 1 x. Causas ejus belli pete ex Pausania. Paulus Orosius repetit initium ejus belli anno 11 ante urbem conditam. hic vero assignatur anno 11 x ante eisdem Urbis Palilia. Ob spretas virgines, vel contumelia affectas à Messeniis hoc bellum ortum est. Unde Messeniam nocentem vocat Manilius, ὅτι πρῶτη χειρῶν ἀδίκων ἤρξατο.

Non amosa canam Messenæ bella nocentis.

MCCLXXXI. Naxus condita.] Strabo libro vi scribit suo sæculo non fuisse Naxon & Megara. Pausanias « Ἠλιακῶν β. Νάξου ἢ οἰκισθείσης ποτὲ ἐν Σικελίᾳ ὑπὸ « τῶν Χαλκιδέων τῶν ἐπὶ τῷ Εὐρώπῳ τῶν πλείους μὲν ἔδεν « ἐρεπίστα εἰλείπειν ἐς ἡμᾶς ἐπι. Frustra ergo hujus ævi « Geographi æstuant hodiernas earum appellationes eruere conantes. Strabo: αἱ δὲ μετὰ τὴν Καλαύνας καὶ Συρακοσῶν ἐκλελοίπασι Νάξου καὶ Μέγαρα. Post: φησὶ δὲ ταύτας εφορῶντας πρῶτας κτισθῆναι πόλεις Ἑλληνίδας ἐν Σικελίᾳ ἰὴ τῇ γῆᾳ κτ' τὰ Τρωϊκά. Mirum doctissimum interpretem Nylandrum non animadvertisse legendum esse δεκάτη γενεᾷ, hoc est c c c x x plus minus annis, circiter numerum M C L X I V. Hic vero dicitur condita cccc xlv i annis post Troica tempora. Et nos postea animadvertimus sententiam nostram à Marciano confirmari:

— εἰθ' ἑλληνικὰς

Ἐχεν πόλεις, ὡς Φασίν, ἀπὸ τῶν Τρωϊκῶν
Δεκάτη γενεᾷ κτ' ταῦτα, Θεοκλῆς σόλον
Παρὰ Χαλκιδέων λαβόντ' ἔτι δὲ τῶν γένει
ἐκ τῶν Ἀθελῶν. ἰὴ σωῆλλον, ὡς λόγ' ἔστι,
Ἴωνες, εἴπε Δωριεὺς οἰκῆτορες.
Στάσως δὲ ἐν αὐτῶν γενομένης, οἱ Χαλκιδεὺς
κτίσασιν Νάξον, οἱ Μεγαρεὺς δὲ τὴν Ὑδραν.

Plinius Naxon hanc prius Ταυρομένηον vocatam asserit, quum tamen Straboni diversa sint colonia: item Marciano: εἰθ' Ἰμέρα ἰὴ Ταυρομένηον ἐχομένη neque dubitamus Plinium falli. Solinus Plinium, ut solet, sequitur. *Feloritana ora habitatur Ταυρομένηα colonia, quamprisci Naxon vocabant.* Thucydides libro vi. τῶν οἰκιστῶν τῶν Νάξου ἐκλεῖα vocat, ut Marcianus. Erat autem Chalcedensis ex Eubœa.

MCCLXXXII. Syracusæ in Sicilia condita.] Triennio post Naxon conditam hic ponitur conditus Syracusarum. Thucydides annum interponit inter utriusque natales, lib. vi: Ἑλλήνων δὲ πρῶτον Χαλκιδεὺς ἄξ Εὐβοίας πλεῦστα κτ' Θεοκλῆς οἰκιστὴς Νάξου ὄκισαν. Paulo post: Συρακοσῶν ἢ τὸ ἐχομένον ἔτεος Ἀρχίας τῶν Ἡρακλειδῶν ἐκ Κορίνθου ὄκισε Σικελὸς ἀελεύσας πρῶτον ἐκ τῶν νήσων, ἐν ἣ νῦν οὐκέτι περιεκυζομένη ἢ πό-

ἡ πόλις ἢ ἐν τῷ ἔστ. Strabo: Τὰς Ἰ Συρακῶνας Αρχίας μὲν ἔκτισεν ἐκ Κερκύρας πλεούσης παρ' ὅν' αὐτὰς ῥόνας, οἷς ἀνίκησαν ἢ ἢ Νάξον ἢ τὰ Μέγαρα. Ideo apud Stephanum male vulgo editum est: Συρακῶσαι πόλις Σικελίας μεγίστη, ὡς Ἐκάλειτο Ἐυρώπη, κτίσμα Αρχίας Κορινθίου ἀπικέτο τ' ἐν Σικελία καὶ Νάξω ἰσόμορον, quæ sunt nihili. Lege ergo: ἀπικέτο τοῖς ἐν Σικελία. ait eodem tempore conditas, quo primi coloni in Siciliam deducti, & Naxos condita. Scholion II Pythici Pindari: Αρχίας τέσσαρας πόλεις κατέσπεψάντο εἰς μίαν σωήραρον. εἰσὶ τὴ ἀπὸ, Αχραδινὴ, Κεάπολις, Επιπολαί, Τύχη. & Ορτυγία νῆσος ἔστι πρὸ τέρων ταῖς Συρακῶσις σωήραρον. Ego cenfeo Syracusas maximam Europæ urbium fuisse sub Hierone, & Gelone. Theocritus eas ΕΦουραίων ἄστυ vocat propter Archiam & colonos indidem Corinthios. Idem ἡλακάτη. ἢ γὰρ τοῖ πατέρις, ἢ ὡς ΕΦύρας κτίσας πρὸ Αρχίας. id est: Syracusæ est tibi patria. Marcianus ὁ περὶ ἰστορίας.

Τὸ δὲ Ἰππὶ Ζέφυρον τ' ἰταλίας οἱ Δωρῶν
Καλέτχον. Αρχίας δὲ τῆς περὶ Σικελίας
Ὁ Κορινθίου καὶ Δωρῶν, κατ' ὅσον
ἀπὸ τ' ὁμοῦ λίμνης λαδῶσας τ' ὄνομα
Τὰς νῦν Συρακῶσας παρ' ὡτοῖς καλεσμένας.

„ Vide etiam Plutarch. in Narrat. Amator. Ovidius „ in Metamorph.

„ Et quæ Bacchidae bimari gens orta Corintho

„ Inter inæquales posuerunt mania portus.

„ Nam Archias fuit ex genere Bacchiadarum.

Ibid. Catina.] Hæc eodem anno condita, quo Syracusæ, Thucydidi quinto anno: Ἐσκληρῆς ἢ, καὶ οἱ Χαλκιδῆς ἐκ Νάξου ὁρμηθέντες ἐπὶ πέμπτῳ καὶ Συρακῶσας οἰκισθέντες, Λεοντίνας τε πολέμῳ ὅν' Σικελίαν ἀξελάσαντες, οἰκίσαντες, μίτ' αὐτὰς, κατέκτανον: Ridiculum hujus urbis etymon adfert Stephanus, κατέκτανον ἢ ἔστω, ἐπὶ τὴν κατέκτανον πρὸς τὸ Ἀμελιανὸν ποταμὸν ἢ εὐοκλῆς τ' Χαλκιδέως ναῦς, ἢ Δωρῶν χωρὶς τῆ ὕψαν Φασίν. Quod non video quomodo constare possit. Catinam everfam postea ab Hierone instauratam novo Ἄτης nomine imposto docent Scholia Pythiorum Pindari. Mirum tamen non Ἄτης, sed Catana nomen hodie retineri, quum fere hoc soleat accidere, ut urbes antiquitus instauratæ posterius nomen potius, quam prius hodie retineant: quamquam Hierosolyma non Ἄλια, sed priscum nomen retinet: „ item Messana non Mamertina, quod posterius ei nomen fuit, hodie vocatur.

MCCCLXXXIV. Messeniam a Lacedæmonis capitur.] Si hoc bellum inivit anno primo IX Olympiadis (fuit enim vicennale) quomodo desinit in anno ultimo Olympiadis undecimæ? quomodo ex vicenniali factum est duodecennale? Nam BONG. ponit anno primo Olymp. „ XII, FRE. anno primo X Olymp. PET. anno secundo „ XI, Mira varietas.

„ Ibid. Mare obtinent Ceres.] Nimirum iterum. Nam „ prius imperium in mare illis ademit Minos. Thucyd. „ lib. I.

MCCCLXXVI. Atheniensium Hippomenes.] Si credimus Pausaniæ, hic fuerit μετὰ χρονισμός annorum quatuor, qui annum primum Olympiadis XIV ait fuisse quartum magistratus decennialis Hippomenis. Ita enim ubi de bello Messeniaco verba facit: ὁ δὲ πόλεμος ἔλαβεν ὄτ' ἔτελ' ἔτη πρῶτα τῆς πέταρης καὶ δεκάτης Ολυμπιάδος, ἢ Δάσμων Κορινθίου ἐνίκασαν ἄστυ, Ἀθήνησι, μεδονιδῶν τῶν δὲ ῥαχῆν ἐπὶ ἔχον-

των τῶν δεκαετῆ, καὶ ἔτος ἰππομένης τετάρτης τῆς δὲ ῥαχῆς ἡνυσμένης. Quia dicit ἡνυσμένης ἔτε, videtur illi, quintus annus inivite Olympiadis XIV anno primo. Itaque non quadriennii, sed quinquennii metachronismus fuerit. proinde annus primus Hippomenis congruit primo Olympiadis XIIII. Hic metachronismus non est parvi momenti, quum à fine τ' μεδονιδῶν δεκαετῶν pendeat initium τ' δὲ ῥαχῆν ἐπέτειων, qui dicti sunt ἐπώνυμοι, quod signarent fastos, ut Ephori Lacedæmone, Consules Romæ. Itaque si erratum sit in illis magistratibus, erratum quoque fuerit in annorum notatione: & quum Eryxias sit ultimus decennialium magistratum, si aliquid gestum sit Athenis, & magistratus nomen, ut fiebat, appositum fuerit, quinquennio semper serius gestum videbitur secundum Eusebium. Et sane Eryxias annus ultimus competit Olympiadis XXXI anno quarto, qui ex Eusebii sententia fuerit anno primo Olymp. XXXIII. Suidæ ἰππομένης meo iudicio vocatur, qui hic ἰππομένης, & dicitur τ' Κορινθίου τ' ἡνυσμένης, & πλεῖστα βασιλεύσας. quod falsum est. Vide locum, voce Πάριον.

Ibid. Bellum, quod in Thyrea.] Ovidius in Fastis de Termino:

Si tu signasses olim Thyreatida terram,

Corpora non leto missa trecenta forent:

Nec foret Othryades congestis teclis in armis.

O quantum patrie sanguinis ille dedit!

Vide Valer. Max. lib. III. cap. II. Suidam, Plutarch, Parallelis, Herodotum imprimis, qui tempus etiam designat scribens Cræsum Sardibus à Cyro obsecsum supplicias, quas à Lacedæmonis expectabat, impetrare non potuisse, Lacedæmonis in bello Thyreatico occupatis. Captum autem Cræsum scribit Eusebius anno primo Olympiadis quinquagesimæ nonæ. Igitur in illud tempus conferendum erat hoc bellum. Ingens enim fuerit anachronismus. Adde quod à numero MCCXIII, ad MCCCLXXXIII, nihil in Lacedæmonios hostile fecerunt. Nam Ithome expugnata, & bello Messeniaco profligato anno primo Olympiad. XIV, hoc est numero MCCCLXXXIII, ut jam dictum est, Lacedæmonii Messenios jusjurandum adegerunt, nihil hostile in posterum adversus se molituros. quod Messenii sancte observarunt annos undequadragesima, ad numerum MCCCLXXXIII. post quod tempus non solum à Laconibus defecerunt, sed & in societatem defectionis Argivos & Arcadas suscitaverunt, quum tamen Argivi per multos annos antea nihil in Lacedæmonios movissent. Quomodo igitur à numero MCCXIII, ad MCCCLXXXIII, inter Argivos & Lacedæmonios ortum bellum, quum omnia pacata essent? Sed suos auctores sequutus est Eusebius, quibus adscribenda est discrepantia hæc, non ipsi. Nam quidam ex veteribus hoc gestum conferunt in tempus Theopompi regis Lacedæmoniorum ex familia Eurypontidarum: cujus regnum in hunc temporis tractum competit. Alios sequutus Solinus longe retro hanc epocham summovet, cap. XIII. Anthea, & Cardamyle, ubi quondam fuit Thyrea, nunc locus dicitur: in quo anno XVII regni Romuli inter Laconis & Argivos memorabile fuit bellum. Secundum ista, hoc contigit numero MCCCLXXXIII. ut necesse sit Eusebium & Solinum ab eodem fonte hausisse, sed alterutrum ab auctore suo descivisse.

MCCCL. In Sicilia Chersonesus condita.] Intellige Græce ἐκτίθη, ut alibi notavimus. Nam non Chersonesus condita est, sed urbs in ea, quæ Μύλαι dicebantur.

bantur. Scholia optima & vetustissima Apollonii lib. iv: **Μύλαι** ἢ **Χερρόνησον Σικελίας**, ἐν ἣ ὁ **Ἰήλιος** βέεσ ἐνέμοντο. Retinet nomen hodie *Mylisso*, quod profecto videtur non ex **Μύλαι**, sed ex **Μυλασός** depravatum: ut oppidum illius Cherronefi non solum **Μύλαι**, sed etiam **Μυλασός** dictum videatur: unde Aufonius formatit *Mylasenum* in cultissimo poemate *Mossella*.

*Aut Pompejani Mylasena pericula belli
Euboica referunt per amœna sonantia cymbæ.*

Non enim **ἀπὸ τῶν Μυλῶν** formatur **Μυλασός**, sed **ἀπὸ τῶν Μυλασός**. At **ἀπὸ τῶν Μυλῶν** fit **Μυλαίτης**, „gentile, **Μυλαϊκός** possessivum. Quare vero priorem „in *Myla* produceret *Silius*, caussæ non erat, lib. xiv. „*Subjunctum insidum fugientibus equor. a Myla.*

MCCCLII. *ad Caprea paludem usque. in apparuit.*] Sine dubio in Græcis fuit, **ὅτι τῷ τῷ Καπερίας** ἐλεῖ **ἡ Φανιάδη**. siquidem hæc conversa sunt ex Græcis. Sin autem, auctor de viris illustribus eodem modo locutus est: *Quum ad Caprea paludem exercitum lustraret, usque. in apparuit.* Est igitur hæc perioche Hieronymi. Sic in Victore Tununenfi: *Attila Hunorum rex usque. in comparavit.* ἡ **Φανιάδη**. Gellius de Varrone: *et ad eum diem septuaginta hebdomadibus librorum conscripsisse, ex quibus aliquos jam diu, quum proscripserit esset, direptis bibliothecis suis, non comparuisse. id est ἡ Φανιάδη.*

Ibid. *Mortuo Romulo*] Hieronymus ab Eutropio.

„MCCCLIV. *Numa, qui et Pompilius.*] Perinde ac si „diceret, *Marcus*, qui & *Tullius*. Nam *Numa* est „prænomen, *Pompilius* nomen. Erat enim de gente „*Pompilia* ex *Sabinis*.

MCCCLV. *Aegyptiorum Tarsacus Aethiopus.*] Iste cum ingenti exercitu ex *Aethiopia* profectus *Aegyptum* invasit. quam postquam diu excursionibus infestavit, *Sevichum* regno eversum interficit, rerum in ea potitur, anno *Ezekiæ* regis XXI II. Iam vivente *Sevecho*, & vix regnum ingressõ, in *Palæstinam* ac *Syriam* cum eodem exercitu se impressionem facturum minabatur, anno XIV regis *Ezekiæ*. *Isaia* xxxvi 11, 9. ubi vocatur **ἡ Πρηλη**, in emendatis exemplaribus Græcis **εαρακαλ**. Quod autem hunc regem regnum *Aegypti* iniisse anno eodem, quo *Manasses* suum inivit in *Judæa*, putat *Eusebius*, frustra est. Nam aliquot annis ante *Manassem* rerum potiebatur in *Agypto*: ut taceam, quod hic non bene statuitur initium *Manassis*, propter paralogismum, de quo toties questi sumus.

Ibid. *Sibylla, que Herophila.*] *Sibyllæ* ita numerantur à *Clemente*: **Σίβυλλα** ἢ **Σαμία**, ἢ **Κολωφονία**, ἢ **Κυμαία**, ἢ **Ερυθραία**, ἢ **Φυτῶν**, ἢ **Ταραξάνδρα**, ἢ **Μακέτις**, ἢ **Θεπλάγη**, ἢ **Θεαρρωτίς**. Alii alias, & aliter. Vide *Lactantium*, ac post eum, *Augustinum*.

Ibid. *Manasses.*] In excusis: *Manasses impius Esiam interfecit, statuatque suam posuit quinque facies habentem.*] quæ nullus scriptus codex habet. De statua videtur esse antiquitus recepta opinio. quanquam non **πεντεπρόσωπον**, sed **πτεραπρόσωπον** designat *Cedrenus* 91. 5. καὶ τῶν μέγαν *Ἡσαίου* περίουσ **ξύλινω** περίουσι, καὶ τῶν **Ἰεροσαλημ** αἰμάτων ἀδικῶν πληρώσεσ ἐχ. ἡ ἴσον εἰδωλόλατρησε τῶν **Ἀμορραίων**, ἐν τῷ οἴκον κυρία κατὰ **Μολωίας**, καὶ πτεραπρόσωπον εἰδωλον ἔδιδος ἐν αὐτῷ εἴσεσ ἐδελιπεν οἰωνοζόμενον, καὶ **Φαρμακῶν**, ἐν αἰχραργῶν. Quæ sunt à *Georgio*, sed interpolatis ejus verbis, ut solet. Apud *Suidam* eadem verba sunt, quæ apud *Cedrenum*: ut potius *Georgius* verba *Suidæ* mutaverit, quam verba *Georgii* *Cedrenus*,

MCCCLVI. *et congiarium dedit.*] In Græcis, **Κογγάριον** εἰδωκεν. Hunc locum tangit *Epiphanius*. **Κογγάριον**. Τῶν τῶν μέτερον ἐσιν ἐν **προνογραφίαις** **Ευσεβίαις**, καὶ τῶν ἄλλων **προνογραφῶν** δηλούντων, ὡς ἕκαστος τῶν τότε βασιλέων καὶ **Φιλοδωμῶν** τῶν δὴ μὲν **Ρωμαίων** πρὸς εὐφροσύνην ἐχαρίζοντο.

Ibid. *asses ligneos et scorteos.*] Tertium genus addidit Græca lectio omisissum ab Hieronymo, **ἀσάριον** **ξύλινα**, καὶ **σκύτινα**, ἐν ἔσρακίαις. Sed mirum *Numam* & *scorteos*, *ligneos*, & *figlinos* nummos dedisse, quum „contrarium fecerit, siquidem veteri auctori, quem „*Suidas* producit, aliqua fides habenda. **Ἀσάριον**, ὁδο- „λοι. **Ναρμῶν** ὁ πρῶτος βασιλεύς μὲν **Ρωμύλον** „**Ρωμαίων** γενῶν ἀπὸ σιδῆρος ἐν **καλικῶν** **πεπιημῶν** „πρῶτος ἐχαρίζοντο **Ρωμαίοις**, τῶν πρὸς αὐτῶν πάντων „**ἀσάριον** **σκυτινῶν**, ἐν ἔσρακίαις τῶν **χρῆσιν** **πληρῶν** „ἀπερ ὀνόμασεν ἐκ τῶν ἰδιονομαζόμενων **νερμῶν**. quem „locum expressit *Cedrenus*: ἐν ἀσάριον ἐκ ἀπὸ ἀσημίσι καὶ καλικῶν πεπιημῶν πρῶτος **Ρωμαίοις** ἐχαρίζοντο τὸ πρῶτον ἀσάριον **σκυτινῶν**, ἐν **ξύλινων**, καὶ ἔσρακίαν τῶν **χρῆσιν** **πληρῶν**. ἀπερ ἐκ τῶν ἰδιονομαζόμενων ἔκαλεσε. *Asses* ex non signato argento et arecusos primus Romanis largitus est, quum antea eorum usum scortei, lignei, et figlini supplerent. Ubi vides à *Numa* sublatum nummorum scorteorum, ligneorum, et figlinorum usum, apud *Eusebium* autem ab eodem *Numa* introductum. De nummis habet auctores, quos sequatur. à quibus etiam *Isidorus* hæc mutuatur: *Nummi autem à Numæ Romanorum rege vocati sunt, qui eos primum apud Latinos imaginibus notavit et titulo nominis sui proscripsit.* *Epiphanius* πρὸς μέτερον: πῶς νερμῶν πεπιημῶν πρῶτος **Ναρμῶν** πρὸς **βασιλέως** τῶν **Ρωμαίων**. Sed audi quomodo eruditissimus interpret locus *Cedreni* reddidit. *Primum Romanis asses sineos litera A signatos largitus est, quum illi necessitatibus suis ante hæc coriacis, ligneis, testaceisve pecuniis uterentur.* Dicam aliud eum dicitur, quam verba *Cedreni* vertisse. Et tamen ne sic quidem ea assequimur. Legit vero **ἀσημίσι**, pro **ἀσημίον**, quod *Cedrenus* usurpavit ἀντὶ τῶν ἀσημίσι. Nam **ἀσημίον** usitatus est, quam **ἀσημίον**. Id significat, ut vulgo notum est, argentum non signatum. In *Epigrammate*, ἀνθολογίας 11. cap. εἰς **Φειδωλῆς**, sumitur etiam pro argento cavo, hoc est supellectile vasaria argentea. ἐν τότε **δαυμάση** καὶ φον ἀσημίον ἔχον. Etiam *Targum* *Biblicorum* habet תרמס nulla mutatione literarum, pro quo male in paraphrasi *Psalmi* LXXII, כתרמס. pro תרמס. Sed quis credidisset tam peritum hellenismi virum nescisse, quid est, **πληρῶν τῶν χρῆσιν**; Qui eum per imperitiam lapsus putaverit, cum vero imperitum esse oportet. *Properantia* enim est peccatum, non inficitia. Quod & de *Hieronymo* quoque statuendum, qui pene in hoc *Chronico* prius interpretationem dicitavit, quam sententiam conciperet.

MCCCLVII. *Nicomedia condita, que prius Astacus vocabatur.*] Imo contra: *Astacus* condita, que postea *Nicomedia* vocata est. *Ammianus*: et *Astacum* secuto tempore *Nicomedia* à Rege cognominatum. Quare hic necessario aut à Græco auctore, aut ab interprete hallucinatum. *Trebellius Pollio* in *Gallienis*: Denique *Astacum*, que postea *Nicomedia* dicta est, incensam graviter vastarunt. Video nondum animadvertum esse duas fuisse *Astacos*, quarum una ampliata, postea vocata est *Nicomedia*. *Strabo* lib. x. ἐν πῶλις **Ἀστικός** ὁμώνυμος τῇ πρὸς **Νικημήδειαν**. Cognominis ei que proxime *Nicomedia*. Atque a deo videtur *Strabo*, quum duas *Astacos* constituat, alteram

distingueret ab ipsa Aftaco, quam tamen eandem cum Aftaco omnes faciunt. lib. xi: ἐν ᾧ Νικομήδεια ἐκλήθη ἐπ' ὠνομασμένῳ ἐνὸς τῶν Βιθυνῶν βασιλέων ἕκτιστος αὐτῶν. Paulo post: ἡ δὲ ἐν αὐτῷ τῷ κόλῳ ἢ Ἀστικῶς Μεγαρέων κτίσμα. In eodem sinu duas urbes vicinas collocat, Ἀστικὸν κτίσμα Μεγαρέων, & Νικομήδειαν κτίσμα ἐνὸς τῶν Βιθυνῶν βασιλέων. Non igitur eadem est Ἀστικός & Νικομήδεια. imo diversæ. Plinius quoque diversas facit Aftacon & Nicomediam circa finem lib. v. Sed vicinas adeo esse oportet, ut amplitudo Nicomedie offecerit alteri minoris famæ. Pausanias à quodam Zyræte sive Zyræte Thrace Aftacon dicit conditam, ἡλιακ. α. Ἀπὸ τέτρα (Νικομήδεις) ἢ τῆς μεγίστης τῆς ἐν Βιθυνία πόλεως μετεβλήθη τὸ ὄνομα Ἀστικῶ τὰ περὶ τέτρα καλεσμένη. τὰ δὲ ἐξ ἀρχῆς αὐτῆς Ζυπίτης ἐγένετο οἰκιστὴς Θράξ ἢ γὰρ εἰκάσονται γε δὴ τὸ ἕξ ὄνοματ'. Quod Thracium nomen sit, adjuvat & Memnon, de bello quodam Heracleotarum loquens. Ἰσὸς ἢ Ἰσὺ αὐτὸς χρόνος ἐκδέχεται τὸς Ἡρακλειώτας ὁ πατρὸς Ζυπίτην τῆς Βιθυνὸν πόλεως, ὃς τῆς Θυριακῆς ἐπῆρχεν Θράκης. non est, quod in dubium revocetur, quum Tzetzes Zyræten dicat fuisse patrem Nicomedis ejus, qui nomen urbi Nicomedie dedit.

Ὁ ἕξ Ζυπίτης μὲν ἢ ἐξ ἐκείνου Νικομήδης

Ὁ κτίσας Νικομήδειαν πατὴρ ὁ τῆς Προσίης.

Quare Pausaniæ favet Memnon, idem scribens de Zyræte patre Nicomedis, Aftaci conditore.

Ibid. *Nicomedia condita.*] Non dubitandum, quin ita scribendum fuerit, ut monuimus, *Aftacus condita*, quæ postea *Nicomedia* vocata est: quomodo cumque aut scripserit Eusebius, aut verterit Hieronymus. Neque possum divinare quomodo hæc periocha Græce concepta fuerit, ut tam præpostere Latine redderetur. Condita vero Aftacus est à Megarentribus. Nam, ut scribit Strabo, est κτίσμα Μεγαρέων, à quibus condita, Olympiade xvii ineunte. Memnon: πῶν Ἀστικῶν ἢ Μεγαρέων ὠκιστὴν ἄποικοι Ολυμπιάδ' ἰσχυρῶς ἔξ, Ἀστικῶν Ἰπικλῶ κατὰ χρῆσιν ἡρώων δὴ τῶν λεγομένων Σπαρτιῶν ἢ Γηγηρῶν τῶν ἀποζώνων τῆς ἐν Θηβαίας Ἀστικῶ πῶν κλήσιν ἀνδρῶν ἡνωτικῶν ἢ μεγαλόφρον'. Postea subjicit de Zyræte patre Nicomedis. Hic igitur est metachronismus biennii. Nam anno III Olympiad. xviii assignatur. In PET. ponitur anno secundo.

MCCCIX. *Deioces Ecbataniam condit.*] An Ecbatanam numero singulari, feminino genere scripserit Hieronymus; an, ut Græci, neutro Ecbatana, penes codices auctoritas esto. Ego in omnibus scriptis Ecbatanam & Ecbataniam reperio.

Ibid. *Deioces Ecbataniam condit.*] Plus Græca habent. *Διόκης ὁ Μήδων βασιλεὺς ἐκίσεν Εκβάτανα πῶν πόλιν μεγαλίω ἐπειδόητον.* Herodoti verba huc per necessaria libro primo de Deioce: ὁ δὲ ὡς ἔχει πῶν ἀρχῶν, τὸς Μήδων ἠνάγκασε ἐν πόλιν ποιήσασθαι, καὶ τὸ περὶ εἰσόδου τῶν ἄλλων ἦσαν ἐπιμέλειαν. πηλομένων ἢ καὶ ταῦτα τῶν Μήδων, οἰκοδομεῖ τείχεα μεγάλα πῶν καρτερὰ, ταῦτα πῶν Εκβάτανα κέκληται, ἔπειρον ἐτέρω κύκλῳ ἐνεσῶτα. Plinius contra: *Ecbataniæ caput Medie Seleucus condidit.* Ego interpretor prius diruta postea à Seleuco instaurata. neque dubitandum. Alii Dario Hytastis filio attribuunt. Est & oppidum in Syria huic amplissima civitati cognomine. Herodotus libro tertio: *Εκβάτανα τῆς Συρίας.* Meminit & Plinius. Est autem nomen compositum. prius membrum monosyllabum est, nomen for tasse pro-

prium. Nam id asserere meum non est. Alterum constanter asserimus Chaldaicum esse, & palatiun, sive regiam significare, Βηθαν, aut Baithan. Unde & illa urbs sine priore membro dicitur *Βαθανεία*, vel *Βαπάνια*, auctore Stephano. *Βάτανα* bis legitur apud Isidorum Characenum. Demetrius apud Stephanum: *Αγβάτανα διττὰ, τὰ μὲν τῆς Μηδείας, τὰ δὲ τῆς Συρίας.* Diversitas prioris membri *Αγβάτανα*, & *Εκβάτανα* satis ostendit vocem esse compositam Βηθ-Βηθ aut Βηθ-Βηθ. Hæc vera sunt. Non enim sumus, ut alibi diximus, qui linguam Sinarum aut Indorum ex Hebraico repetimus, ut *Βεκίσις* λην' Hebraicum ex Brabantico Teutonismo.

Ibidem *Hi, qui Parthenia vocabantur.*] De Phalantho & Partheniis vulgarissima sunt. Marcianus ὁ ὀρειθητής.

Εἰτ' ἐστὶ μέγιστος τῆς ἐκ Ἰταλίας Τάρας

Ἀπὸ τινῶν ἠρώων Τάραντος λεγομένη,

λακεδαίμωνιαν ἀποίκος, διδάμων πῶν.

Ὁ Παρθενίαι ταῦτα γὰρ ἐκίσεν προτὲς.

De Partheniis non opus iterare, quæ tot Scriptores referunt. Tritissima enim historia. Vide Iustinum libro III.

Ibid. & *Corinthii Corcyram*] Corcyram Corinthiorum coloniam esse præter alios meminit Thucydides. Diodorus libro quinto ait τῆς Κορκύρας ἀποικισμὸν τῶν φοινίκων contigisse ὑπερὸν ἑπὶ ἑκατὸν ἐξήκοντα τῆς κατὰ Καρχηδόνα κτίσεως. Carthago condita secundum Annales Phœnicum numero MCLII. Ergo ἀποικισμὸς Κορκύρας τῶν φοινίκων numero MCCCVI, quod septem tantum annis prius est præsentis numero. Satis convenit.

MCCCIV. *Croton condita.*] Fere eodem tempore, quo Syracusæ. Archias Corinthius, & Myscellus Alemonis filius Achivus ἐκ τῶν Ρυσιῶν oraculum consulere de colonia deducenda. Archiæ divitias petenti indicata est à Pythio Sicilia, Myscello divitiis salubrem locum præferenti proposita magna Græcia hoc oraculo:

Μύσκελλε βραχύνωτε παρέκ θεὸν ἄλλο ματεύεις

Ὀὐδαλα θηρεύων. δῶρον δ' ὅ, τι δῶ τίς, ἐπαίνει.

Aliter historia refertur ab Ovidio, libro xv. In nostris Olympiadum Collectaneis Croton condita anno tertio Olymp. xvii, numero MCCCXIII. Sex annorum discrimen tantum est. In editionib. iv. anno Olymp. c. xviii. ut in POST.

Ibid. & *Parion.*] In ora Hellepontica juxta Lampscum. Coloniam vocat Plinius. In vetustissimis nummis legitur ΠΑΡΙΑΝΩΝ. Hinc fuit Neoptolemus Parianus Poëta, quem ad verbum fere expressit Horatius in Epistola de arte Poëtica ad Pisones. A Pario fit *Παρειανός*, à Paro *Πάριος*. Retinet nomen vetus hodie. Videtur hic intelligi de instaurazione hujus urbis, non de primo conditu. Condita enim primùm à Pario filio Iasionis, auctore Stephano, Eustathius ὀδυσ. ε. ὁ Ἰάσωνος ἰσχυρῶς, ἢ ὅτι Ιασίων ἀδελφὸς Αετίωνος ἢ Δαρδάνος, πρόγονος Πριάμου ἐκ Δήμητρος ἢ Κόρης κάτοχος γῆρομνος εἰς τὴν Σικελίαν ἦλθε, ἢ ὅτι πολλὰ ἄλλων γλῶσσῶν ἐπλανήθη τὰ ἐκείνης ὄργια Διανύων. διὸ λόγον ἔσχε, ὡς Δημήτηρ αὐτῷ μίγνυται. τέτρα, Φησὶν, ἢ ὁ Πάριος, ὃ ἐπ' ὠνομασμένον τὸ ἐν Ἐλλησπόντῳ Πάριον ὡς οἰκιστὴν. Ammianus: & *Parion*, quam condidit Iasionis filius Parus. Legendum *Iasionis*. Hic vero

vero Eusebius intelligit de instauratione ejus, aut potius colonia deducta à Milesiis, & Erythraïis. *κτίσμα δὲ ἐστὶ τὸ Πάριον Μιλησίων, καὶ Ερυθραίων, καὶ Παρθίων.* Apud Suidam aliud est Πάριον, ἵνομα ἀγρῶν: neque huc pertinet.

Ibid. & *Sibiris.*] Et ipsa quoque ab Achæis condita: everfa à Crotoniatis anno IV Olympiadis LXXVII: instauratione à Thesfalis anno secundo Olymp. LXXXII. iterum instauratione anno tertio Olymp. LXXXIII, Callimacho magistratu Athenis; & Θύριον vocata à fonte, qui est prope antiquam Sybarim. Nam prius instauratione in suis antiquis sedibus, posterius traducta juxta fontem. Marcianus ὁ παλαιῶν γρηγορίου scribit everfam à Crotoniatis postquam steterat annis CCX. Quod si à Crotoniatis everfa est anno IV Olympiadis LXXVII, numero Eusebiano MDVIII: deductis CCX, remanebit tempus conditus ejus, numerus MCCCXVIII. ut hic commissum fuerit metachronismo XV annorum. Causam everfionis habes fufe apud Diodor. lib. XII. Longe diversam reddit Dionysius ὁ περιηγητής.

Ἔστι δὲ τοὶ κείνοισι Διὸς μέγαν χωσιμύδιον
Δειλαίη Σύβαρις ναέτης σενάχρα πεισόντας
Μλωαμνίης ὑπὲρ αἴσαν ἐπὶ Αλφειῶν γερύεσσι.

Diferte ait vindicta & ira Jovis periisse, quod inviderebant præmiis Olympici certaminis, id est, quod voluissent tollere certamen Olympicum, aliud simile in sua urbe statuendo. Propositis enim præmiis majoribus, quam Olympiæ, ludicrum inlitteruerunt, ad quod magnitudine præmiiorum invitati homines vetus illud Olympicum negligenter. Eodem namque die, quo Olympicum instauratione, illi indixerunt suum. Quum igitur illas ludos celebrarent, Crotoniata incautos oppresserunt. auctor Marcianus ὁ παλαιῶν γρηγορίου his versibus:

Ἀδρομίδιον δὴ γυμνικόν πιν' ἐπέτελεν
κατὰ τὸ γρόνον τ' αὐτὸν Ἡλείοις, ἵνα
Πᾶς τις πρὸς αὐτὸς πῖς ἐπαθλοῖς ἀρόμνι
Σπυρῶν κατὰ τῶν ἀπολιπῶν πλὴν Ἑλλάδα.
κροτωνιάται πηλοσίον δὲ κείμνοι
κατὰ κράτ' αὐτὸς ἦσαν ἐν βραχέϊ γρόνῳ
τὰ πάντα ἀλαμείνας ἀπαισίως ἔτη
ὡς ἕκατον ἐνενήκοντα πρὸς πῖς εἴκοσι.

Locum Dionysii non assecutus est Eustathius. Priscianus vero Dionysii metaphrastæ aliam causam adfert. versus ejus hi sunt:

Post hæc est Sybaris, perit quæ numinis ira
Præponens hominum titulos celestibus aris.

Tangit enim oraculum, quo monebantur Sybaritæ tunc eorum exitium fore, quum hominem Deo præferrent. Et oraculum, & causam habes apud Athenæum libro XII. Inde petas licet, & ex Suida, *Ἀμυρμαίνε*.

MCCCXVIII. *Iydorum quintus Gyges.*] Hinc orditur opus suum Herodotus. Unde ad transitum Xerxis Dionysius Halicarnassensis ipsius Herodoti popularis putat annos CCXI, libro *περὶ τῶν Θερουδιδῶν ἰδιωμάτων.* De numero MDXXXVII, quo transitus Xerxis contigit, deductis CCXI, superest numerus MCCCXVI, annus primus Olymp. XV. Itaque non convenit illi cum Eusebio. Differentia, anni XXI. Sed locum Dionysii corruptum esse fidem fecerit alius in epistola ejusdem ad Cn. Pompejum, in qua non CCLX, sed CCXX legitur. *ἔκ*, non *ἑκ*. Nā quoties in codicibus scriptis numerales *μ*, & *κ* mutantur, sciunt, qui harum rerum usum habent. Ita-

que detractis CCXX de numero MDXXXVII, remanet numerus MCCCXVI. Eusebius igitur Dionysium sequitur, nos aliam rationem sequuti sumus in Canonibus.

„Ibid. *Sybaris.*] Martianus in iis, quæ proxime ex eo citavimus, aut Sybarim statuisse CCX annis, quum à Crotoniatis vastaretur. Ea clades contigit anno IV Olympiadis LXXVII, ut supra monuimus, numero Eusebiano MDVIII. de quo deductis CCX, remanebit annus conditæ Sybaridis MCCCXVIII, quindecim annis ante præsentem numerum MCCCXVIII, quinque ante epocham quam illi assignat P. L. T. & editiones.

MCCCXX. *Mida, quum.*] Plutarchus in Flaminio tradit quosdam literis prodidisse Annibalem Themistoclis & Mida exemplo taurinum sanguinem ebibisse. Strabo lib. primo: *ἦν καὶ Μίδαυ αἷμα ταύριον πίνοντα Φασὶν ἀπελθεῖν εἰς τὸ γροῶν.* Eadem verba habet Eustathius Odyss. A. 1671, 23, *ἔτε καὶ Μίδαυ λέγουσι αἷμα ταύριον πῖν, ὡς θεμιστοκλῆς ὑπερεν, εἰς τὸ γροῶν ἀπελθεῖν.* Sed si qua fides Straboni, male hic assignatur mors Mida, quum Strabo dicat tunc hoc contigisse, quum Cimmerii numerosis suis exercitibus Asiā inundarunt, numero DCCCXXXIX. Sane Mida vetustior est prima Olympiade annis plusquam CC, æqualis Homero, quod quidem Epigramma illud ostendit:

Χαλκῆ παρθένη εἶμι, Μίδα δ' Ἰπὶ σῆματι
κῆμα.

Hoc enim Epigramma epitaphio ejus Homerus rogantibus Mida affinis condidit.

MCCCXXV. *Aegyptiorum Meres.*] In Græcis est *Ἀμμερῆς*. & Eusebius aliunde habet, quam ab Africano: apud quem novem hujus Dynastiæ extant reges, quos apud Eusebium. Sed Eusebius adjecit *Ἀμμερῆν* de suo, quem non habet Africanus. *Ἰαμμερῆν* autem omisit, quem ultimum Africanus habet. Ita quam laxissimis habenis utitur Eusebius, quas adducit, & remittit prout voluntas illi, non ratio dictavit. Præterea eadem licentia usus est contrahendis, aut extendendis annis regum hujus Dynastiæ. Aliter Vaphrem ad tempus excidii Ierofolymorum non perduxisset.

MCCCXXIX. *Hipponax notissimus redditar.*] Plinius libro XXXVI cap. V. *Hipponactis Poëta ætate, quem certum est ex Olympiade fuisse.* Non potest igitur locum habere Olympiade XXIII. Sed Eusebius Tatianum sequitur. Vide ad numerum DCCCXVIII.

MCCCXXXIII. *Macedonum Argens.*] Ita habent veteres libri, ut sit *Αργῆ*, non *Αργαῖ*, quod alii maluerunt, ut apud Pausaniam Ptolemaï Lagida frater *Αργαῖ* vocatur, non *Αργῆ*. Ita etiam apud Polyænum libro IV. Ego ubique *Αργῆ* reponendum cenfeo: unde reges Macedonum *Αργαῖ* dicti Sibylla:

Αυχθῆες βασιλεῦσι Μακηδόνες Αργαῖοι.

Nam ab *Αργῆος* non fieret *Αργαῖος*, aut *Αργαῖος*.

Ibidem. *Athenis annu Principes.*] Hippomenis annus quartus absolutus erat anno primo Olympiadis quintæ decimæ, quum bellum Messenicum finem cæpit. Scribit enim Pausanias: *ἔτ' ἑτάρα πιν Ἰππομένην ἦν ἡνυσμένην.* Ergo τὸ πέμπτον ἔτ' ἰπὶ ἰνιβάτο anno primo Olympiadis XIV. Quare annus primus Olympiadis XIII congruebat anno primo Hippomenis. Post XL annos instituti sunt annu Archontes. Ergo primus Archon annuus creatus anno primo Olympiadis XXIII, non XXIV, ut hic. Solidæ Olympiadis μεταχρονισμὸς
con-

commissus est. ac proinde Creon primus annuus Archon collocandus numero MCCCXIX. Sed iste anachronismus de primo Pratore, sive Archonte Atheniensi, apud alios quoque scriptores extat: ita ut incertum sit, quando ὁ πρῶτος ἄρχων creatus. Africanus à Creonte, ad ccl. Olympiadem, in qua opus suum absolvit, ait Athenis DCCCIII ἄρχοντας fuisse. Κρέοντος πρῶτος ἄρχοντας ἡγησάμενος, ὅτι τῆς 11 Ολυμπιάδος, οἱ δὲ ὅτι τῆς κε. ἀφ' ἧς, ὅτι σὺν Ολυμπιάδα, ἄρχοντας 7, μέγρι Φιλίνε. Sane Philinus fuit noningentesimus tertius ἄρχων à Creonte, Olympiade ccl. Hoc modo Creon iniverit magistratum anno tertio Olymp. xxiv, non xxv, aut xix. Africanus, scribit DCCCIII ἄρχοντας fuisse ad ccl. Olympiade, dein, excluso termino. Itaque anno iv Olympiad. ccl. ix Philinum fuisse Athenis noningentesimum, tertium ἄρχοντα numero Eusebiano MMCCXXXVI. de quo deductis DCCCIII, remanet numerus πρῶτος, sens MCCCXXXI II. Itaque constat ratio.

Ibid. *Novem Principes.*] Verte, *Novem Magistratus.* Ἐννέα ἄρχοντες, ut mediocriter docti sciunt, hi erant, ὁ δὲ ἐνιαυτὸς ἐπισημοῦς, ὁ βασιλεύς, ὁ πολέμαρχος, οἱ ἐξ ἡερομαθέται: quorum annuo imperio respublica regebatur. Ex nobilibus autem eligi necessarium non erat, quum Athenis esset Democratia, non Aristocratia: nisi fortasse initio ita fuerit. Nam non semper fuisse satis constat. Illud Aeliani non intelligo libro V *Ποικίλης.* cap. xiii: εἶτα ὑστερον δέκα τῶν πολιτῶν καθ' ἕκαστον ἔτος ἄρχον τῆς πόλεως. Nam ἐννέα erant, ut vidimus, non δέκα.

Ibidem *praefuerunt annuo imperio.*] Hæc Hieronymiana ostendunt Græca mutila esse, & legendum *Ἀθήνησιν ἀρχὴ ἐνιαυσία κατεστάθη.*

MCCCXL. *Glaucus Chius.*] Meminit Herodotus, Pausanias Bœotiis verbis Herodoti, Proverbium *Γλαύκος τέχνη.*

Ibid. *Chius.*] Polybius apud Stephanum in *Ἀιθάλῃ* perhibet Lemnium. *Πολύβιος δὲ ἐν τριακοστῇ πετάρτῃ λέγει Αἰθαλίαν πλὴν Λήμνον καλεῖσθαι, ἀφ' ἧς ἦν ὁ Γλαῦκος εἰς τὴν πλὴν κόλλησιν σιδήρεα εὐρόντων. Διὸ γὰρ ἦσαν. Ἔπος μὲν Σάμιος, ὅτις καὶ ἔργον ἀσιδιδμῶσιν ἀνέθηκεν ἐν Δελφοῖς, ὡς Ἡρόδοτος. ὁ δὲ ἔπερος Λήμνιος ἀνδριανιστοῦς Διάσημος.* Est contradictio. Nam ὅτις ἔργον ἀσιδιδμῶσιν ἀνέθηκεν, est Glaucus ὁ τῆς κόλλησιν σιδήρεα εὐρών. quomodo ergo Σάμιος, quem paulo ante Lemnium faciebat? ut taceam, quod neque Samius, neque Lemnius, sed Chius erat. Alia vanitas Græcanica. Nam idem Stephanus postea ait πλὴν Χίου vocatam fuisse *Ἀιθαλίαν*, & *Χίος Αἰθαλίτας.* Hoc modo Glaucus Chius, non Lemnius. quod certe verum est: & ita ab Herodoto & aliis vocatur. Sed quia tam Lemnos, quam Chios *Ἀιθαλίη*, aut *Ἀιθαλία* cognominabantur, propterea Græculi male secum agi putarunt, nisi aliquid præter receptam opinionem dicerent, ut ii, qui Melitam Pauli Apostoli, non eam, quæ Africa, sed quæ Dalmatiæ opposita est, interpretantur.

Ibid. *In Sicilia Gela, in Pamphylia Phaselis condita.*] Recte hæc oppida tempore conjunguntur. Aristæus enim in primo Commentario de Phaselide scribebat, duobus fratribus Lindiis, Lacio, & Antiphemo de colonia deducenda oraculum consulentibus responsum fuisse Lacio, ut orientem versus, Antiphemo, ut ab oriente navigarent. Itaque à Lacio Phaselida

in Pamphylia, ab Antiphemo Gela in Sicilia conditas. Quod enim Lindii essent, odorari possumus ex Herodoti Polyhymnia, ubi etiam legitur *Ἀντίφημῳ* pro *Ἀντίφημῳ*. Sane Pausanias *Ἀντίφημον Γέλας οἰκιστὴν* vocat. Scholia Pindari in 11 Olympicum: *Ἀντίφημῳ ὁ Ῥόδιῳ, καὶ Ἐνπιῳ ὁ Κρής εἰς Γέλαν σείλαντες Σποικίαν*, &c. Athenæus libro VIII ex Philostephano: *Λάκιον τῆς Ἀργείων ἑστῆσαν Μόψω ἀφικεμένον, ἐν πνευ μὲν Λίνδιον ἑστῆσαν λέγασιν, ἀδελφὸν δὲ Ἀντιφίμω δὲ Γέλαν οἰκίστασαν*, &c.

MCCCXLI. *Post Caras mare obtinuerunt Lydii.*] In hoc Chronico crebra est mentio populorum, qui mare obtinuerunt, Æginetarum, Ægyptiorum, Catiium, Lesbiorum. quæ omnia deprompta sunt ex libris Castoris *περὶ τῆς θαλασσοκρατησάντων*. Duos autem libros de ea re is auctor reliquerat. Sed Herodotus his omnibus refragatur, qui primum omnium post Minoem tradit Polycratem Samium mare obtinuisse, libro 111: *Πολυκράτης γὰρ ἐστὶ πρῶτος, τῆς ἡμεῖς ἰδμεν, Ἑλλείων, ὅς θαλασσοκρατεῖν ἐπενοήθη*, &c.

MCCCXLII. *Chalcedon condita.*] A Megarensibus. Strabo, & Stephanus. In PET. sub MCCCXXX. & Gela & Phaselis in MCCCXXVI. In Cassiodoro sub Tullo Hostilio. item Byzantium.

MCCCXLIV. *Tullus Hostilius primus Regum Romanorum purpura.*] De purpura perperam Numæ attribuit Cedrenus. *Ἔπος ἐστὶ τῆς Ἰσωρῶν πλὴν τῆς χλαμύδος σελήν Φορεῖν ἐφάρατ.* Trabeam intelligit, quæ erat purpurea.

Ibidem. *Ἐ fascibus usus est.*] Græca; *καὶ ῥάβδον κατέχευεν.* Ἐ sceptrum tenuit, gestavit. Hieronymi codex videtur habuisse *ῥάβδους, fascēs*, cum securibus scilicet. Sed nec sic quidem constaret lectio. Nam *τὸ κατέχευεν* ei notioni non convenit. Non enim rex *τὰς ῥάβδους κατέχευεν*, sed Lictores. Videndum tamen, num ita legendum: *καὶ ῥάβδους κατέχευεν*. quod videatur ita Hieronymus legisse. Videtur verum esse.

MCCCXLVII. *Nudipedalia.*] *Γυμνοποδία* legit Hieronymus, quomodo legitur apud alios scriptores, pro *Γυμνοπαγδεῖα*, vel, ut est in Græcis Eusebii, *Γυμνή παγδεῖα*. Igitur *Γυμνή παγδεῖα*, composita, erat chorus puerorum nudorum, quod & etymon ipsum ostendit, qui laudes canebant eorum, qui fortiter dimicando in Thyreatico bello perierant, auctore Suida. Ubi vitio librariorum *Γυμνοποδία* legitur, quemadmodum legit Hieronymus. Sed causæ tempus non convenit: quia Thyreatica posteriora sunt, ut supra loco suo meminimus. Etymologici auctor ait *Γυμνοπαγδεῖαν* institutam in laudes eorum, qui ad Pylæan occubuerunt, non ad Thyream. Sed pugna Leonidæ ad Pylas longe posterior Thyreatica. Quocumque nomine, & quandocumque hoc institutum fuerit, constat *Γυμνοπαγδεῖαν* chororum puerorum fuisse Apollini dicatum. Falsum enim, quod scribit Suidas: *Γυμνοπαγδεῖα ἢ παλαίστρα, ἢ στυλῶν ἐφήβους Λυκῆργῳ ἐνέγκμαζεν* Supplendum, *ἀλλήλων τύπαιεν*. Hoc satis confutat Hesychius: *Γυμνοπαγδεῖα. Ἐνιοὶ μὲν ἐστὶν Φασί. Σπαρτιακὴν, ἐν ἧς στυλῶν ἐφήβους κύκλω περιθεῖν τὴν Ἀμυκλαίω βωμόν, τύπαινας ἀλλήλων τὰ νῶτα. Ταῦτα δὲ ἐστὶ ψάδιον. ἐν γὰρ ἀγορᾷ ἐσπαζέσσι. πηληραὶ δὲ εἰ γίνονται, ἀλλὰ πρόσθοι χερῶν γεγυμνωμένων.* Nihil verius. Pausanias: *Σπαρτιάταις δὲ ὅτι τῆς ἀγορᾶς Πυθίως πᾶσι τῆς ἀπόλλωνος, καὶ Ἀρτίμιδος,*

καὶ Λητῆς ἀγάλματα. χορὸς δὲ ἔστι ὁ πῶς κα-
 λῆται πᾶς, ἐπὶ τῇ Γυμνοποδείᾳ (ἐορτῇ), εἰς ἣν
 ἄλλη, αἱ Γυμνοποδείαι διὰ πᾶσδης Λακεδαιμονίης
 εἰσίν.) ἐν πύλαις ἐν οἷς ἔφησεν χορὸς ἰσώσει τῷ Ἀπόλ-
 λωνι. Vide Plutarchum libro de Musica. Apud Thu-
 cydidem libro v. τηρήσαντες αὐτὰς τὰς Γυμνοποδείας
 Glossæ: ἐορτὴ τῆς Λακεδαιμονίων, ἐν ἣ Γυμνοὶ ἤγα-
 νίζοντο. Idem, quod Suidas.

Ibid. *Nudipedalia.*] Satis probatum est Hierony-
 mum legisse Γυμνοποδείας numero plurali. At id pro-
 prium Indæorum, ut in nona Ab mensis. & à paganis
 quoque Nudipedalia indicii pro pluvia impetranda scri-
 bit Tertullianus.

MCCCLIII. *Aristoxenus.*] Aristoxenus Musicus, &
 philosophus longe abest ab hac epocha, ut pote qui au-
 ditor Aristotelis fuerit. Est προχρονισμός ccc anno-
 rum. An parum esse censemus? Sed neque Simonides
 hic sedem habet, qui post Persica tempora floruit. Hi
 anachronismi non sunt Eusebii, quod toties totiesque
 diximus, sed auctororum, quos sequitur. Nam apud
 Clementem, Simonides æqualis ponitur Archilochus.
 Συμωνίδης μὲν ἐν κατ' Ἀρχίλοχον φέρεται.

MCCCLV. *Zaleucus.*] Zaleucus fuit Pythagoreus. Py-
 thagoras vero florebat Olympiade sexagesima. Que-
 modo ergo potuit νομοθετεῖν Olympiade xxix? An
 Eusebii culpa? an aliorum, quos sequitur? Aliorum
 proculdubio, qui adeo antiquum Zaleucum faciunt, ut
 primum omnium leges posuisse, easque à Minerva di-
 dicisse prodiderint. Clemens: Ζάλευκος τὸ Λοκῶδες
 πρῶτος ἰσθόρηται νόμους θεῶν. οἱ ἣ μίνα τῆς Διὸς Ἰππὶ
 Λυγκέως. Alibi: Χαμηλέων τὸ Ἡρακλεώτης ἐν τῷ
 περὶ μέγας, ἢ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Λοκρῶν πολιτείᾳ Ζά-
 λευκὸν τῆς Λοκρῶν πόλεως ἢ Ἀθηναίων τὰς νόμους λαμβά-
 νειν δόξασιν ἠμονόησιν. Marcianus Heracleotes:

--- οἱ δὲ λεγόμενοι

Ἐπιζεφύροισι πολλοῖσι κἄντιν Λοκροῖ.

Τότεος δὲ πρώτους Φασὶ χεῖροισιν νόμους

Γροπιοῖσιν, εἰς Ζάλευκον ἰσθόρηται θεῶν.

Idem Strabo de Locrensibus: πρῶτοι δὲ νόμοις ἐν γρο-
 πίοις χεῖροισιν πεπρωμένοι εἰσίν. Val. Maximus: Za-
 leucus sub nomine Minerva apud Locrenses prudentissimus ha-
 bitus est. Vide de Zaleuco plura apud Diodorum, &
 divinum ejus legum proœmium apud Stobæum.

MCCCLVII. *Cypselus in Corinthe.*] Initium tyrannidis
 ejus confurgit ex anno secundo Olympiadis xxxi. Hic
 prochronismus est quinquennii.

Ibid. *Annis xxviii.*] Imo annis xxx. Vide Canones
 Isagogicos. PR. mendose xxiv. PET. xxv. Edit. &
 FR. minus à vero, xxviii.

MCCCLIX. *Byzantium condita.*] Cassiodorus, qui ad
 verbum Eusebiana describere solet, hanc periochem
 cum ea, quæ ad numerum MCCCLII, conjungit, & in
 tempus Tulli Hostilii conjicit. Georgius vero Codi-
 nus Curopalates à Byzante heroë, ad initium Severi
 Aug. putat annos 685. Quum re vera sint 850. Ingens
 hallucinatio.

Ibid. *Byzantium.*] Anastasius Bibliothecarius, &
 Nicephorus, quum hunc locum in suum Chronicon
 transferrent, non huic anno ultimo Manassis, sed duo-
 decimo apponunt. Cassiodorus quidem conditum una
 cum Chalcedone anno xxxviii, ut proxime diximus.
 Quod Byzas dux fuerit Megarenium, qui Byzantium
 condiderit, habes apud Stephanum, & Eustathium.
 Marcianus: ἔξῃς Μεγαρέων, εὐτυχῶν Βυζάντιον.
 Aliis Βύζας est heros Κερσεύσης τῆς Ἰῆς filius, atque

adeo in arcis numismatis ejus περιπηγῆ galeata im-
 pressa est cum titulo ΒΥΖΑΣ. Quæcunque de By-
 zantio dici possunt, compendi facere nos jubet egre-
 gium opus Petri Gyllii Albicentis de Constantinopoli,
 quem consule libro primo. Et recte idem Gyllius scri-
 bit conditori nomen Βύζας potius, quam Εὐζύς
 fuisse. Nam δὲ τῆς Βύζαντος fit Βυζάντιον, δὲ τῆς
 Εὐζύς Βυζῶν. Adstipulatur Claudianus.

— quod tertius urbis

Conditor, hoc Βύζας Constantinusque videbunt.

Stephanus dicitum Byzantium ἢ δὲ τῆς Βύζαντος τῆς
 Κερσεύσης τῆς Ἰῆς θυγατρὸς καὶ Ποσειδῶνος, ἢ ὅτι τῆς
 σέλις τῆς Βύζης ἢ ἡγεμῶν, ἢ ὅτι οἱ ἐχίνοι ἀδιηκῶ-
 πατοι τῆς ἀνέμων ἐκεί. quod Byzas condiderit, aut quod ex-
 peditionis dux Byzes, aut quod Echini illic maxime ventos sen-
 tiunt. Quid hæc postrema volunt? Notum ex Plinio,
 Aliano, libro vii, cap. xxxiii. Oppiano libro secun-
 do ἀλιότ. echinos tempestatem præsentientes la-
 pillis correptis adversus vim ventorum sese saburrare,
 & stabilire. Venti autem Βύκται dicuntur à primige-
 nio inulato Βύζω. Unde Βυζόντων ἀνέμων ἀδιη-
 κῶτες ἐχίνας in illis partibus esse dixit. Sed hæc
 frivola & anilia Græcorum Grammaticorum delira-
 menta sunt, cujusmodi illud Isidori libro xv, cap. i.
 Hæc condita primum à Pausania rege Spartanorum, & vocata
 Byzantium, vel quod tantum pateat ad Adriaticum mare, &
 Propontidem, vel quod sit receptaculum terræ marisque copis.
 Nam in nomine Byzantii quæ significatio potest esse
 patendi, aut receptaculi? Sed non intellexit verba
 Orosii, unde accepit, à quo etiam Pausaniam condito-
 rem Byzantii fuisse didicit. Orosius autem à Iustino.
 Intellige igitur colonos à Pausania deductos. Nam lon-
 ge antiquius Pausania Byzantium.

MCCCLX. *Amon secundum LXX Seniorum interpreta-
 tionem xii annis.*] Quis est ille codex Bibliorum LXX
 Seniorum, qui soli Eusebio notus fuerit, vetustissimis
 autem Scriptoribus ignotus? An alio usus est Clemens
 Alexandrinus, quam ex LXX Seniorum interpretatio-
 ne? quis aliter dixerit, nisi qui verum oderit? Is duos
 annos ex suo codice Regi Amon attribuit, totidem
 omnes, qui ante Eusebium scripserunt: quin ipse Euse-
 bius lib. x προπαρ. pag. 296. Vnde igitur διοπετις
 istud exemplar Eusebio? Dicamus cum Georgio,
 τὸν Ἀμῶν ἦν Μανασσῆ ἢ ἔτη Εὐσέβι. λέγει βασι-
 λεῦσαι κατὰ τὸς σ. ψεύδεται δέ. Non dixit ἀλαψέ-
 δεται. Non enim vult mendacium excusare. Sed non
 novit causam istius interpolationis. Affectavit enim,
 ut annus septuagesimus captivitatis in secundo Darii
 filii Hystaspis defineret. & quum initium Ioatham col-
 locaverit dedita opera in quarto anno primæ Olympi-
 adis, & ab eo principio, ad secundum annum Darii,
 decem anni excurrant supra rationes annorum regis
 Israel, illud decennium de serinio largitionum suarum
 Ammoni dedit potius, quam alii regi, quia illius regni
 tempus brevissimum à scriptura assignatum esset, ut-
 pote unius biennii. Hæc est ratio, quare posteritati non
 veritus sit persuadere xii annos Ammoni Regi à LXX
 Senioribus assignatos esse, apud quos ne minima qui-
 deme ejus rei sulphitio extat. Nemini tamen, præter pau-
 cos, qui ejus verba ex illius Chronico in sua transcrip-
 serunt, persuadere potuit: in quibus Nicephorus Pa-
 triarcha, Beda, Marianus, & ante illos Isidorus.

Ibid. *Amon.*] In editione LXX Ἀμῶν, licet quidam
 audaculi mutarint in Ἀμῶν. Ἀμῶν quoque Iosepho
 ex Septuaginta. Quod quis non miretur?

Ibid. *Alcmæon.*] Ita habent omnes scripti & editi. Sed legendum *Alcmæon.* Sic olim castigavimus. Adstipulantur Græca, in quibus *Αλκμῶν* legitur, non *Αλκμῶν.* Præterea tempus secundum quosdam convenit, qui hunc sub Ardye Lydorum rege floruisse tradunt, ut Crates vetustissimus Criticus, qui etiam negat eum fuisse Laconem. Apud Suidam: *Αλκμῶν Λάκων ἀπὸ Μεσσηνίας, κτ' ἢ τὸ Κράπητα τῷ ὄντι Λυδὸς ἐκ Σάρδεων, λυρικὸς, υἱὸς Δάμαριου, ἢ Τιτάρου. ἢ Ἰππὶ τὸ κζ Ολυμπιάδου, βασιλεύοντι Λυδῶν Ἀρδου Ἀλυάτης πατρὸς.* Est autem *Μεσσηνία* locus in Laconia, ut testatur Strabo, & post eum Stephanus. Lilius Gyraldus scribit ex urbe Messana fuisse, & perperam apud Suidam *Μεσσηνίας* legi pro *Μεσσηνίας.* Quomodo vocaret eum *Λάκωνα*; Certe Laconas non esse eisdem cum Messeniis satis ei persuadere debebat vicennale bellum dirissimum plurimo sanguine inter eos gestum. Crateti suffragatur Vellejus, qui negat Laconem fuisse, & frustra a Laconibus vindicari. Ego Laconem fuisse arbitror, quum Laconica dialecto usus sit. Præterea quare homo Lydus Dorica dialecto potius usus esset, quam Ionica, ut Herodotus & Hippocrates vetustissimi scriptores, qui quum Dorce loquerentur, ,, Ionice tamen maluerunt scribere? Sed & *Alcmæon*, ,, est vetustissimus poeta: ex quo Priscianus hæc citat: ,, νεομόναρχε περὶ τὸν ἀεὶ δέν, ἢ ναὸς ἀγνίας εὐπύργω φεραπύνας.

Ibidem. *Lesches Lesbios, qui parvam fecit Iliadem*] Scholia Nemeaci sexti Pindari citant *ἐκ Λέχου μικρᾶς Ιλιάδος* hoc:

--- ἀμφὶ δὲ πόρκης
 Νεῦσε ἀπράπτοι, καὶ ἐπ' αὐτῷ δίκρο * διν
 (ἀρδης)

ex quo versiculo *Æschylum* & *Sophoclem* conjecisse hastam *Achillis* *δίκρον*, id est bicuspidem, fuisse. Non videtur eadem fuisse *Ιλιάς μικρὰ, καὶ Ιλιάς πέρσις. Ιλιάδα μικρὰν* scripsit *Stasimus, Ιλιάς πέρσιν Λέχου,* qui & *Λέχου*, *Lesbios,* ex urbe *Pyrrha.* *Ιλιάς πέρσεως* meminit *Aristoteles* in *Poetica:* qui tantum abest, ut eandem faciat cum minuscula *Iliade,* ut ex ea *τὴν Ιλιάς πέρσιν* propagatam esse dicat. Nos vero alibi demonstravimus *Λέχου* *Pyrrhæum* auctorem τὴν *Ιλιάς πέρσεως* fuisse. Itaque non video quomodo *Eusebium* & *Scholiam* *Nemeorum* cum *Aristotele* conciliare possim.

Ibidem. *Acanthus condita & Stagira.*] *Acanthus* & *Stagiram* in *Isthmo,* sive *Χερρόνησῳ* montis *Atho* collocat *Plinius.* In septima *Epitome* *Strabonis:* καὶ ἐστὶν ἀπὸ πόλεως Ἀκάνθου ὁ περὶ πλάτος τὸ Χερρόνησος, ἕως Σταγείρου πόλεως τῆς Ἀρκεσπέδος, εἰς δία ὕ. Ut non mirum sit eas simul hic ab *Eusebio* locatas esse.

Ibid. *Acanthus.*] *Condita* ab *Andriis.* *Marcianus:* Τὸν Ἀθῶ δὲ τῶν Ἀδριατικῶν πόλις Ἀκωνίος ἐστὶν Ἀνδριῶν ἀποικία, Πάρ' ἢ δι' ὀρυξείνου τετραμετρῆς Ἐπὶ τῶν ἐπιπέδων, ἔρξεν ἢ λέγεται αὐτὴν πρῶτον. Utrunque verum. *Historiam* pete à *Plutarcho,* *Quæstionibus Græcicis,* Sectione xxx.

Ibid. *Istus condita*] *Nummi,* *ΙΣΤΡΗΩΝ.* quod dicitur ἀντὶ τῆς Ἰσθμίου, Ionice. *Βασιλέων, βασιλῆων.* MCCCXII. *Lampfacus condita.*] Vide *Strabonem* & *Stephanum.* à *Phocaenis* condita iisdem, quibus & *Maffilia.*

Ibidem. *Abdera.*] Ab *Hercule* condita. *Tzetzes* pag. 25.

Εφ' ᾧ πόλιν τὴν Ἀβδήρα ὁ Ἡρακλῆς ἐδράσας πρὸς *Ευρυδέα* τὸ λοιπὸν ἐκόμισε τὰς ἰππῶνας. *A* *Diomedis* *forore* *Solinus:* *Inde non procul Abdera, quam Diomedis soror condidit, & a se sic vocavit, mox Democriti domus Physici, ac, si verum timere, ideo nobilitor. Hanc Abderam Olympiade prima & trigesima senio collapsam Clazomenii ex Asia ad majorem faciem restitutam, obliteratis, quæ præcesserant, nomini suo vindicarunt.* Vides tempus à *Solino* assignatum præsentis anno convenire. Unde malè *Editiones* in annum 11 *Olymp,* xxxi i conjiciunt. Igitur *Olympiade* xxxi *Tei* & *Clazomenii* vicini ambo in altera peninsula *Ionica* ora sita simul huic *Colonia* deducendæ communicarunt. Unde proverbium:

Ἀβδήρα καλῆ Τηίων ἀποικία.
 Ibid. *Selinus in Sicilia condita*] *A* *Megaren* sib. *Strabo:* qui negat suo ævo ullam fuisse. *Marcianus:* Μεγαρεῖς Σελινῶντ', οἱ Γελωῖοι δὲ ἔκτισαν Ἀκραγαντα ---

Frustra igitur hodiernum nomen investigant docti hujus sæculi *Geographi.*

Ibid. *In Ponto Borysthenes condita est.*] *A* *Mile* sis: unde *Μιλησιόπολις* & *Ολβιόπολις* dicta. *Plin.* *Stephanus:* ἐστὶ ἢ πόλις ἑλληνὶς πρὸς ἐσπέραν, *Μιλησιῶν ἀποικία, ἣν οἱ μὲν ἄλλοι Βορυσθένω, αὐτοὶ δὲ Ολβίαν, ἢ Πισσηνὸν, π Βορυσθίνης τὸ Ἰπτανίς.* etiam τὸ *Ολβιόπολιτῶν* horum meminit *Herodotus* in *Melpomene.* *Alii* *diversas* putant *Olbiam* & *Borysthenem.* Ex verbis *Stephani* colligimus *Hypanium* misceri *Borystheni.* Itaque falso dicit *Cornelius Gallus* *Hypanium* *Europam* ab *Asia* dividere: *Uno* qui *terras* *dividit* *amne* *duas.* Qui potest, quum majori fluvio miscetur? *Tricosi* vero sunt, qui negant *Borysthenem* esse, qui hodie *Neper,* aut *Nieper* vocatur. Nam de *Borysthenes* ita scribit ὁ *περιηγητής.*

ἦχι Βορυσθένης πλάμῃ πηλυζαλίον ὕδωρ Μίσγε) *Ευξείνῳ* *κρημῶ* *προπύροι* *μετώπῳ.* hodie in toto illo tractu nullus magnus fluvius in *Euxinum* exoneratur è regione τῆς *Κριθ* *μετώπῳ* in fine *Taurica* *Peninsulae,* præter *Neper.* Ergo *Neper* est *Borysthenes,* & *Bog,* qui in illum illabitur, is est *Hypanis:* quod & doctis quoque placere video.

MCCCLXX. *Terpandrus.*] *Τὰ Κάρνεια* ludicrum *Spartæ* institutum *Olympiade* xxvi, numero mcccxli: quæ prius omnium *Terpander* vicit. Itaque ab ejus victoria, ad hunc numerum, sunt anni xxix. Convenit ergo tempus: quod post *victoriam* *Carneorum* potuit adhuc vivere. Sed rectius fuisse numero mcccxli hoc assignari, in quo *victoriam* adeptus est.

Ibid. *Oraculo Dodonæo primum Græcia usa est.*] Quomodo tunc primum oraculo uti cæpit, quo jam utebatur ævo *Homeri,* aut potius *Trojanis* temporibus? *οδυσσ. π.*

ἦν μὲν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο Τόμαροι, Αὐτὸς τε κταίνεω, τὸς τ' ἄλλος πάντας ἀνώξοι.

Iubet ὅσιν ἕσσοφῆτας consulere, quos *τομαροὶ* vocat. Ita legitur apud *Strabonem* lib. vii. Sed in vulgatis *Homeri* exemplaribus.

--- Διὸς μεγάλοιο θεμίσεις.

Clarius *Ιλιάδ. π.* Ζεῦ ἄνα Δωδωναίε, Πελασγικῆ, πλοθι ναίαν, Δωδώνης μεδῶν Δουραμῆρα. ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ Σοὶ ναίεσ' ἕσσοφῆται ἀντιπόποδες, χαμαιεῦνα.

ἕσσοφῆται, sive προφῆται, qui & *τομαροὶ,* jam *Trojanis* temporibus oraculo *Dodonæo* operabantur. Tantum abest ut *Olympiade* xxxi i oraculo *Dodonæo* usus esse cæperit, ut potius tunc defecisse videatur. Apud *Solinum*

linum cap. xiii. Dodone *Isuaro celsa est*. Legendum *Turo*. *Τύρος*, sive *Τόμαρος*, mons Dodones. Vide Strabonem. Quidam, ut *Muro*, quasi velint ejus Matronem meminisse. Frustra. Videtur autem Hieronymus legisse, *πρώτων ἐξήρατο*. Sed τὸ *πρώτων* abest à Græcis Eusebii.

MCCCLXII. *Iofias Iustus ann. xxxii.*] Quemadmodum patri annos decem, ita filio unum præter justum modum admittitur, quum certe exploratum sit xxxi tantum annos regnasse, neque plures illi à Scriptura attribui. Beda: *In Hebræo xxxi tantum annis regnasse Iofias legitur. In LXX interpretibus xxxi.* Quod sane falsum est. Nam tam in 11 lib. Regum, quam in 11 Paralip. *τριάκοντα ἐν ἔτι* regnasse dicitur. Pergit: *Sed & Eusebius inter regnum ejus & Iochim alium de suo adjecit annum propter menses bis ternos, quibus Iochaz vel Iochim regnaverat. Verum quid veritas habeat, Ieremias pandit, qui se à decimotertio anno Iofie, usque ad annum quartum Iochim xxiiii annis prophetasse perhibet.* &c. Erudite Eusebii licentiæ testimonium Ieremiæ opponit, qui adversus scripturæ dignitatem unum annum plus justo assignavit. Marianus verba de Septuaginta interpretibus ex Beda defumit.

MCCCLXXV. *Ancus Martins.*] Totidem verbis apud Eutropium leguntur. Sed POST. non habent xvi autem miliario, non, ut in PR. xiiii, legendum. Festus Pompejus, & Rufus habent xviii, non xvi. Sed Cassiodorus, Beda, & Marianus, qui Eusebiana ex professo describunt, xvi.

MCCCLXXVII. *Thales Milesius Examii filius primus Physicus agnoscitur*] Habet quos sequatur, Eusebius. Nam quum major pars veterum hoc anno natum putent, alii tamen hac xxxv, & xxxvii Olympiade floruisse scripserunt. *γεγονώς πρὸ Κρείττα Ἰππὶ λ'ε Ολυμπιάδου, καὶ δὲ φλεγόντι γνωρίζομεν Ἰππὶ ζ.* Sane si *ἐγνωρίζετο Ἰππὶ λ'ζ*, secundum Phlegontem, potuit agnosci octo annis antea, secundum Eusebium.

„Ibid. *Numæ ex filii nepos.*] Numæ nepos dicebatur, quia ejus pater ignorabatur. Seneca, quanquam alii scripserunt genitum Numa Marcio, qui urbis præfectus fuerit sub Tullo Hostilio.

„Ibid. *Hostiam condidit civitatem.*] In nummis Marciae gentis una superficies habet capita Numæ & Anci regum, altera coloniam Hostiam: Strabo. *κτίσμα δ' ἐστὶν τὰ Ὠσία Ἀγκυρα Μαρκία.*

MCCCLXXIX. *Messana à Lacedæmoniorum societate descendit.*] Bellum primum Messeniæ finem capit anno primo Olympiadis xiv. Per xxxix solidos annos nihil hostile Messenii adversus victores moliti sunt. Tandem quadragesimo anno bellum, quod communicatis cum Achivorum gente clandestinis consiliis instruxerant, Lacedæmoniis indicunt. Auctor Pausanias. Quadragesimus annus putatus à primo Olympiadis xiv, convenit in quartum Olympiadis xxii, qui fuit primus secundi belli Messeniæ, quum tamen hic assignetur anno tertio Olympiadis xxxv, quadraginta septem annorum metachronismo. Finitum vero hoc bellum anno primo Olympiadis xxviii, Athenis magistratu Autosthene, Ira à Lacedæmoniis capta. Auctor Pausanias. *ἑάλω δὲ ἡ Εἶρα, καὶ ὁ πολεμῶν ὁ δευτέρων Λακεδαιμονίων καὶ Μεσσηνίων πέλας ἔρχεν, Ἀθηναίους ἀρχόντες Αὐτοθένης, ἐπὶ πρώτῳ τὸ ὄγδος τε καὶ εἰκοστῆς Ολυμπιάδος ἡ ἐνίκησις Χιονὸς Λάκων.* Duravit igitur secundum bellum annis xvii, primum xix. De tertio, quod contigit post tempora Persica, nihil dicimus. Apud Alianum *Ποικίλ.* xiiii, cap. xlii, legimus Messenem ab Epaminonda instauratam annis cccxxx postquam vastata fuit. Instaurata vero anno quarto Olympiadis

cx, numero mdcxlviii. de quo deductis cccxxx, superest initium secundæ rebellionis Messeniorum, numero mcccxxviii. Itaque differentia est annorum lxi. Immanis anachronismus.

MCCCLXXXIII. *Myrtæus Atheniensis Poëta.*] Ita Græca habent, item PET. BON. & PR. Alii Mystæus, ut FR. & edit. Unde Lilius Gyraldus Mystæam inter poëtas retulit. Nos non dubitamus legendum Tyrtaum. Nam secundo bello Messeniaco is accitus fuit Athenis. erat enim Atheniensis, auctore Trogi breviatore Iustino. Alibi Tyrtaus ab Eusebio refertur, quod non novum. Hoc enim, quod sæpe monuimus, Eusebius facit pro auctorum varietate, à quibus accepit, quanquam potest esse error Eusebii: quod facile crediderim. Sive igitur Eusebii error est, sive auctoris, unde descripsit, omnino legendum Tyrtaus. Nam tempus convenit, quando quidem eo ævo bellum Messeniæ contigit. Quod Myrtæus non est nomen Græcum, ut est in quibusdam exemplaribus, item quod Myrtæus nullus fuit eo nomine apud Athenienses, imo ne nomen quidem Græcum est, satis de vitio lectionis nos monere potest.

MCCCLXXXVI. *Sinosæ condita.*] A Milesiis. Vide Strabonem lib. xii. Stephanus aliter: *Σινώπη πόλις Ἀίθιοιαν ἐστὶν ἐν Πόντῳ, κτίσμα Μακεδόντων Κωσῶντος Φησὶ φλεγών.*

Ibid. *Lipara condita.*] Lipara Æolidum maxima, Cnidiorum colonia. Strabo vi. Marcianus *ὁ ὠειγηγής.*

μία δ' ἐστὶν αὐτῶν Δωρικὴν ἀποικίαν

Ἐχρῶσα, Λιπάρα δ' ὄνομα, συγγυγής Κνίδος.

Eam occuparunt Carthaginenses anno tertio Olympiadis lxii, annis cxxxviii. postea Romani eam Carthaginensibus eripuerunt, anno iv Olymp. xcvi.

Ibid. *Battus condidit Cyrenem.*] Secundum Solinum anno primo xli Olymp. Itaque fuerit prochronismus annorum xiv. Herodotus dicit Battum cognomine Eudæmona, tertium à Batto conditore temporibus Aprie regis vixisse, quod convenit, si quidem præfenti anno mcccxxxvi Battus Cýrenas condidit: quod non procedit, si cum Solino conditum Cyrenarum statuamus numero mcccxi. Tunc Battus Eudæmon vixerit annos v post mortem Aprie, sive Vaphris. à Batto Cyrenaiæ ca provincia dicitur *Βαττική* Synthesis Epistola cxxv.

Ibid. *Prophetabat Olda mulier.*] 11 Regum, c. xxii, 14.

Ibid. *Scythæ usque ad Palæstinam.*] Integram historiam pete ex Herodoti libro primo. Tunc Scythopolim ab illis conditam ajunt quidam veterum. Quia vero hoc gestum in Cyaxaris tempus ab Herodoto confertur, neque tempus alicubi certum ab eo designatum est, propterea Eusebius hoc conjecit in annum primum Cyaxaris. Alioqui Cyaxare in Media, & Psammiticho in Ægypto regnantibus hoc gestum fuisse scribit Herodotus, atque adeo, ne in Ægyptum excurrerent, partim precibus, partim precio ab eis Psammitichum impetravisse: quo tempore Urania Veneris templum in urbe Ascalone incenderunt. Quare falsus est memoriæ Hieronymus Epitaphio Fabiolar, qui hoc sub Dario Medorum rege gestum ait, cujus verba hæc sunt: *Ecce subito discurrantibus nunciis Oriens totus intremuit: ab ultima Maotide inter glaciæm Tanaim, & Massagetarum immanes populos, ubi Caucasus rupibus feras gentes Alexandri claustra cohibent, erupisse Humorum examina, quæ pernicibus equis huc illuc volitantia cadis paviter ac terroris cuncta compleverunt. Abierat tunc Romanus exercitus, & bellis civilibus in Italia tenebatur. Hanc gentem Herodotus refert sub Davio rege Medorum viginti annis Orientem tenuisse captivum, atque ab Ægyptiis & Aethiopibus annum exegisse redigal. Sed neque exegerunt tributa ab Ægyptiis & Æthio-*

& Æthiopibus, ad quos non penetrarunt, neque viginti, sed viginti octo annis Asia potiti sunt, neque sub Dario Medorum rege fabuloso, & ex Danielis prophetia ementio, sed sub vero Medorum rege Cyaxare hoc gestum refert Herodotus.

MCCCLXXXVII. *Prusias condita.*] Prusias, inquit Stephanus, à Prusa differt Prusias enim est urbs Bithyniæ dicta à conditore Prusia Zelæ filio, quæ antea Κίον vocaretur. Lege Κίον. Memnon de Prusia Rege, Μετὰ τ' ἄλλων ἢ Κίον πόλιν Ἡρακλειωτῶν ἔσαν ὑφ' ἑαυτῶν ἔθετο τῷ πολέμῳ ἀντὶ Κίον Πρωσιάδα καλέσας. Itaque Prusias non condidit, sed nomen mutavit, pro Kiero Prusiada appellans. Prusa vero est & ipsum quoque Bithyniæ oppidum exiguum ab eodem Prusia conditum, quæ bellum cum Cyro gessit. Strabo nullam Prusiam agnoscit, sed duplicem Prusiam, alteram conditam, à Prusia Zelæ filio prius Κίον vocatā (Κίον Memnoni:) alteram ab eo Prusia, qui bellum gessit cum Cræso, ut in alterutro scriptore mendum commissum sit commutatione nominis Cræsi in Cyrum. Stephanus, ὁπὸ τ' Πρωσιάδου civis dicitur Πρωσιεύς, ὁπὸ δὲ τ' Πρωσίας, Πρωσιεύς: Assipulatur Straboni Ptolemæus, qui duas Πρωσίας agnoscit, Πρωσιάν τὴν πρὸς Ὀλύμπῳ τῷ ὄρει, item Πρωσιάν τὴν πρὸς Ἰππῳ τῷ ὄρει. Numisma Lucii Veri Aug. **ΠΡΟΤΕΙΩΝ ΠΡΟΤΕΙΩΝ**, cum simplici P, & sine articulo, quemadmodum apud Ptolemæum in manuscriptis legitur, non, ut in editis, πρὸς τῷ Ἰππῳ, πρὸς τῷ Ὀλύμπῳ. Πρωσιάν igitur πρὸς Ὀλύμπῳ est antiquior, videturque esse ea, de qua hic scribit noster Eusebius; siquidem tempora convenirent. Sed immanis hinc est hiatus ad tempora Cyri & Cræsi.

MCCCLXXXIX. *Apud Corinthios tyrannidem exercuit Periander.*] Obiit anno ultimo Olympiadis XLVI II. Tyrannidem obtinuit an. XL. auctore Laertio. Ergo ejus initium an. primo Olymp. xxxviii, ut hic recte assignatū.

MCCXC. *Phalaridis tyrannidis destructa.*] Invasit tyrannidem numero MCCCLXI. Eversus ea MCCXC. Intervallum anni xxviii. Sed Suidas ait invisisse regnum Olympiade LII. Magnus igitur prochronismus à numero MCCCLXI, ad numerum MCCXCIV. Intervallum, anni LV. Paulus quoque Orosius Phalaridis ævum cum ævo Cyri comparat.

Ibid. *Epidamnus condita.*] A Corcyreis duce Phalio Eratoclidæ filio domo Corinthio, stirpe Heraclidarum. Thucydides libro primo. quem omnino vide. Strabo libro VII: *Επίδαμνον Κικονορξίων κτίσμα ἢ νυῦ Δυρράχιον ὁμωνύμως τῇ Χερσονήσῳ λεζομενῇ, ἐφ' ἧς ἴδρυ.* Marcianus ὁ περιηγητής.

Πρὸς τῇ θαλάττῃ δὲ ἔστιν Ἐπίδαμνον πόλις

Ἑλλῶν, ἢ Κόρκυρ' ἀποικίῳσι Διοκεί.

Vide necessàrio Appianum libro II Εμφυλ. ubi balbutit de Epidamno. Ait enim Δυρράχιον, quod esset ominosum nomen, mutatum in Epidamnium à Græcis. Imo contra Epidamnium ominosum à Latinis in Dyrrachium mutatum. Ego neutrum verum puto. Sed quum Epidamnus esset oppidum, Dyrrachium ejus navale, à loco celebriore ab exteris Dyrrachium potius, quam Epidamnium vocatum.

MCCXCIII. *Dracom.*] Ex Tatiano, quem & sequutus est Clemens: Δράκων ἢ ὁ καὶ αὐτὸς νομοθέτης πρὸς τὴν ἑρακλειῶν ἢ ἐννάτιον Ὀλυμπιάδα γεγονὼς εὐεσκέτω. Vide Ælianum Ποικίλης VIII, cap. VIII.

MCCXCVIII. *Cyaxares adversus Assyrios.*] Herodot. lib. primo. Hieronymi. prologo in Ionam. Sed nos non dubitamus Ionam non de hac obsidione prædixisse, sed de Nino ab Arbace capienda. Nam quamvis propter

justitiam & jejunium à Ninivitis indicium, & pœnitentiam antea vitæ publice testatam, Deus illis tunc pepercit, tamen non multo post mutatio rerum illius urbis consecuta est, Sardanapalo extincto, & ad Arbace toto ejus imperio traducto. Denique possumus objicere librum Ionæ nullum vaticinium de Nini excidio continere præterquam sub exceptione, nisi resipiscant. Tamen scimus Ionam tempore Sardanapali vixisse, quod plenius alibi disputavimus. Ninive autem adhuc integra stabat ævo Ammiani Marcellini.

Ibid. *Arion Methymnus.*] Recte refertur hæc historia ad tempora Periandri, non tamen ad verum annum, ut postea ex Solino aperitur: cujus historiæ argumentum suo tempore extitisse scribit Herodotus, duo ænea simulacra, Delphinum, & Delphinum hominem infidentem: quæ se vidisse quoque testatur Pausanias Laconicis: ἀναθήματα ἢ ἄλλα τέ ἐστιν ἐπὶ Ταυνάρῳ, καὶ Ἀρίων ὁ κηραῶδος χαλκῆς ἐπὶ Δελφῖν. Ea autem simulacra Periandrum statuisse argumento est Epigramma:

Ἔστησεν Περὶ ἄνδρ' Ἀρίων εἰκόνα πῶτῳ,

καὶ τ' ἀπολλυμένῳ σὺνδρομα νηζῆδον

Ἐνάλιον Δελφῖνα ---

Epigramma vero, quod à Pausania, quamvis harum rerum diligentissimo, omisum est, ab Æliano autem relatum, à nobis quoque referetur:

Ἀθανάτων πομπῆσιν Ἀρίωνα Κύκλον ἔγον

Ἐκ Σικελῆς πλάγῃς σῶσιν ὄχημα τόδε.

Sed quo piaculo prætermittemus hymnum εὐχαριστήριον ipsius Arionis, super tam insperata salute?

Ὑψίστη θεῶν πόντε

Χρυσοτραίνα Προσειδῶν

Γαίῳχ' ἐγκύμον' ἄλμα

* * * Βράγχιον.

Περὶ δὲ σε πλωτὶ θῆρες

Χορεύουσι κύκλω

Κέφοισι ποδῶν ῥίμματι

Ἐλάφῳ ἀναπαλλόμενοι

Σιμοὶ Φελξαύχηνες,

Ὠκυδρόμοι σκύλακες,

Φιλόμαστοι Δελφῖνες,

Ἐνάλα θρέμματι κερῶν

Νηρηίδων θεῶν,

Ἄς γείνατ' Ἀμφιτρίτη,

Οἱ μὲς Πέλοπ' ἄν γὰν

Ταιναρίαν ἀκτὰν ἐπερεύουσι

Κυρτοῖσι νῶπις χορεύοντες,

Ἄλοκα Νηρείας πλάγκος

Τέμνοντες, ἀσιβῆ πόρον.

Φῶρες δὲ ἐνάλοι μὲ ὁπὸ ἀλιπλόσ

Γλαφυρῶς ἐὼς ἐς οἶδμα

Ἄλιπρόφυρον λίμνας ῥίψαν

* * *

Sed hoc tempus assignatur anno primo Olympiadis xxix à Solino. Et Tanarum, & promontorium adversum Africa, in quo sanum est Methymni Arionis, quem Delphum eo advectum imago testis est ad effugiem casus & operis expressa ære: præterea tempus signatum. Olympiade enim undetricesima, qua in certamine Siculo idem Arion victor scribitur, idipsum gestum probatur. Et vera fuit historia, non fabula, & ejus tempus ignorari non patitur annus primus Olympiadis xxix, qui notatus erat in regibus victorum Sicularum, ex quibus metachronismus arguitur annorum XLV. Propius tamen abest à sententia Suidæ, qui Floruisse scribit κατὰ τὴν λη Ὀλυμπιάδα.

MCCCXCIX. *Tarquinius Priscus.*] Non dubium, quin hæc sint Hieronymi ex Eutropio, ut omnia, quæ superioribus notata sunt de Tullo Hostilio, & Anco Martio. Nos tamen ea Græce alio ordine concepta reperimus apud Cedrenum. quæ, an ex Pæanio Eutropii metaphraste, aut ex alio scriptore descripserit, compertum non habeo.

Ibid. *Capitolium construxit.*] Corn. Tacitus Historia 111: *Voverat Tarquinius Priscus Rex bello Sabino, jeceratque fundamenta spe magis futura magnitudinis, quam quo modica Populi Rom. res sufficerent. Mox Servius Tullius sociorum studio, demde Tarquinius Superbus capta Sueffi Pometia, hostium spoliis extruxere.*

MCCCCIII. *Panatus primus in Sicilia.*] Modum, quem illa vulpes in Leontinorum tyrannide occupanda instruxit, vide apud Polyænum libro v.

Ibid. *Primus in Sicilia arripuit tyrannidem.*] Si primus tyrannus Siciliæ, quid ergo faciemus Phalaride, quem tot annis antea tyrannidem Agrigentinarum arripuisse, notavit? Manifesta *ἀνίλογια*. Sed diversos auctores, res sequitur.

Ibid. *Iofias rex Iudæorum cum Nechaone rege Aegyptiorum congressus occiditur.*] Hanc pugnam commissam ad planitiem Mageddo testatur Scriptura. quem locum Maximianopolim vocari scribit ex aliquo vetere scriptore Beda, quam Ægypti urbem fuisse ex notitia Imperii constat. Herodotus vero scribit hoc accidisse ad urbem Magdolum sitam in finibus Ægypti. cujus etiam mentio in numismate Antonini Pii. ΜΑΓΔΩΛΙΤΩΝ. Occurrit enim Nechaoni rex Iofias, ut eum intercluderet aditu in Palæstinam, & in Ægyptum summo verer. Itaque prælio commisso rex Iudæorum Dei observantissimus occiditur. Ægyptius non solum Palæstinam ingreditur, sed etiam ad fines Euphratis pervenit, ubi acie cum Nabuchodonosoro congressus vincitur. Hinc attritis viribus in Ægyptum regressus est anno secundo imperii sui, Joakimo rege Iuda constituto sub indictione tributi. neque postea pedem ponere ausus in Palæstina.

Ibid. *cum Nechaone.*] In Græcis, *cum Nechaone, qui & Nechepfos.* & paulo ante, *Nechao, qui & Nechepfos.* Sed sine auctoritate hunc secundum Nechao vocat Nechepson. Nihil enim tale apud Africanum.

Ibid. *At mihi miraculo est.*] Multa omisit. *Sed admiratio mihi inest, quomodo tempora concurrerunt secundum propositum Canonem, ut rex Aegyptiorum Nechao (qui & Nechepfos) è regione Regi Iosæ oppositus sit, quem divina Ieremiæ scriptura Pharaonem Nechao nominat.* Ego vero, qui meus stupor, hoc argumentum non capio, tempus Ægyptii Nechaonis non potuisse concurrere cum tempore Iosæ, quia rex Ægyptius ab Ieremia propheta Nechao Pharaon vocetur. Qui meliore ingenio sunt, hanc subtilitatem ventilent. Omisit Hieronymus in, ter alia illud, *κατὰ τὸ περὶ κέλευθρον Κανόνα*, quia, ut sæpe diximus, hunc librum *Κανόνα* vocatum fuisse, ignoravit.

Ibid. *Post quem Eliakim.*] Iste Joakim Hebraice vocatur יואקים. Græci interpretes *Ιωακίμ*, vel *Ιωακέμ*. At is, qui ante Sedekiam tres menses tantum regnavit, penultimus rex Iudæorum, cum quo captivus abductus est Ezechiel propheta, vocatur יואחז. In Bibliis Græcis *Ιωαχίμ*. Itaque distinguuntur à Græcis interpretibus solis literis *κ* & *χ*. quum tamen finalibus literis distinguendi essent *μ*, & *ν*. Hoc necessario monendum fuit, quia horum regum nomina in Latinis exemplaribus culpa librariorum sæpe confunduntur; & utriusque regis, ut nomina, sic gesta. Atque adeo Clemens Alexandrinus eum, cui

Sedekias successit, *ὀμώνυμον* dicit *τῷ Ἰωσίαν βασιλευσάντι*. *Ιωσίαν*, inquit, *Μεδεχέ* *Ιεχωνίας*, ὁ *ἢ Ιωαχάζ*, ὁ ἦος αὐτῷ *μήνας τρεῖς, ἢ ἡμέρας δέκα*. *τῶν Νεχάω βασιλεύς Αἰγυπτῶν* *θίσους ἀπήγαγον εἰς Αἰγυπτὸν κατὰ θέσιν αὐτῷ* *Ιωακέμ* *ἔπι Φέρω* *τῷ γῆς ἔτη ἕνδεκα*. *μετὰ τῶν ὀμώνυμον αὐτῷ* *Ιωακέμ* *τελέμων βασιλεύς*. Doctissimus Hieronymus initio Commentarii in Daniele recte monet alterius nomen desinere in *KIM*, alterius in *CHIN*.

Ibidem. *& in ditionem suam redactis plurimis Iudæorum*] Mirum Græca lectio concipit, *Γὰρ Ἰσραηλίων ἀρχμαλώτης λαβών*. quæ Hieronymus omisit, & merito. Nullum enim huius numeri vestigium extat in Scripturæ contextu.

Ibid. *tributario Eliakim facto.*] Hæc fuit causa expeditionis Nabuchodonosori, quæ fuit annorum solidorum xiiii. Eliakim constitutus rex Iudæorum à Nechao non multo post per præfectos Nabuchodonosori tributo illi indicto triennium solidum regi Chaldæorū paruit. 11 Reg. xxiv, 1. Deinde rebellionem professus Nabuchodonosorus à parte Nabopolassaro missus in ordinem redegit pecunia multatum, & parte sacrorum vasorum Babylonem asportata, & a parte procerum & nobilium abducta, in quibus Daniel fuit. Danielis, 1. Octo annos continuit sese in officio. iterum rebellionis consilia renovantem Nabuchodonosorus octavum annum Tyrum oppugnans, ut Berofus, & Annales Phœnicum testantur, missis expeditis Chaldæorum, Syrorum, Moabitarum, & Ammonitarum manipulis, vinculis & catenis constrictum Babylonem deportavit. Is est consensus Berofus, & Annalium Phœnicum cum sacræ historię libris.

MCCCCV. *Alcman, ut quibusdam videtur.*] Quem quidam Lacedæmonium faciunt: alii à Lacedæmonii accessitum. *Alian.* xii. cap. 1: *μελέπεμψαντ γέμην Τέρπανδρον, ἢ Θάλητα, ἢ Τυρπῶνον, ἢ τὸ Κυδωνιάτῳ Νυμφαίον, ἢ Ἀλκμᾶνα. αὐλάδος γὰρ ἦν*. Scribe: *αὐλάδος γὰρ ἦν, canebat ad tibiam*. Nam *αὐλάδος* est vox nihili, quæ docto interpreti fraudi fuit.

MCCCCX. *Cyaxares Medus subvertit Ninum.*] Fortasse in Græco conceptum fuit: *Κυαξάρης ὁ Μήδων τῶν Νίνον αἰρεῖ*. *Capit, expugnat*. Nam proculdubio non subvertit. Sed hæc asserere, temerarium. Non raro imponunt nobis conjecturæ nostræ. Sed supra Mccc-⁶⁶ xcvi idem gestum naratur.

Ibid. *cum Phrynone.*] Vide Strabonem libro xiiii, *Laertium statim initio Pittaci, Suidam, Herodotum, Polyænum libro primo; qui addit hinc retiariorum gladiatorum morem derivatum fuisse. Meminit & Sex. Pompeius.*

Ibid. *Olympionice.*] Vicit stadio Olympiade xxxvi, ut habes in Collectaneis.

MCCCCXV. *Sappho & Alcæus poëta clari habentur.*] Recte hi duo conjunguntur. Notum illud Alcæi ad Sappho apud Aristotelem in Rhetoricis:

Θέλω πὺν ἐπεῖν. ἀλλά με κωλύει
Αἰδώς. —

Respondet Lesbica:

Αἰδῶς ἴκε σ' ἐσλῶν ἕνεκα,
καὶ μή ἦ αἰσῶν γλῶσσ' ἐκύνει κακόν,
Αἰδώς κε νυ σ' ἐχ' εἶχεν ὄμματ'
Ἀλλ' ἔλεγεσθε πῶς τῷ δικαίῳ.

Vixerunt ergo eodem tempore. ac propterea merito hic conjunguntur.

MCCCCXV. *Joachim.*] Joachim est filius, pater Joakim. Solæ syllabæ finales KIM & CHIN discrimen inter nomen patris & filii conflituunt. Joakim est filius Josiæ. Hunc Iechoniam, Sellum, Amasiam etiam dictum scribit Epiphanius pag. 15. quod quia omnibus etiam rudioribus manifesto falsum esse constat, de eo nihil dicam amplius. Satis est indicasse. Sæpe monui ejusmodi multa apud eum scriptorem extare, quæ cum delectu legenda sunt.

Ibid. *mensis tres.*] Hippolytus nimium licenter annos tres. Georgius: *Ιερονίας, ὁ ἢ Ἰωαχέμ, μῆνας γ. ἄλλοι δὲ ἐπὶ γ, ὡς ἐν ὁ ἱερός ἰππολύτῳ.* Quid licentius, quam ex mensibus annos facere?

Ibid. *Hunc Joachim rex Babylonis captum.*] Cum eo abductum Daniele putat idem Hippolytus ἐν τῷ πρῶτῳ Σωσίνης. Georgius de Hippolyto: *τέτρω, Φησί, πῶ τρίτω ἐπὶ γέροντι ἢ αἰχμαλωσία ὑπὸ βαβυλονοσὶ ἀναθήσων* ἄντων ἐς Βαβυλώνα, καὶ ἑξαχίλιας ἀνδρῶν. ἐν εἰς ἐν τῷ Δαυὶδ, ἐν δὲ τῷ παύδασι σωαπνεχθῆναι Φησί. Τῆσιν λέγει εἶναι τὸν ἀνδρα Σωσίνης Ἰωακέμ. Quæ non tanti sunt, ut confutare velim. Ex hoc errore Hippolyti, tanquam tradux quædam, producta est illa Leonii sententia, quæ non solum cum Sedekia Daniele cum tribus sociis, sed, quod longe absurdissimum, Eisdram cum Ezechiele deportatum autumat. *Καβαχοδοσιόσος βασιλεὺς τῆς Ασσυρίων ἐλθὼν ἐς τὰ ἱερὸσύλυμα ὅππῃ Σεδεκίᾳ βασιλέως, ἔτις Ἰσραήλ αἰχμαλωτῶσσε, ἐν ἔλαθεν ἐς Περσίδα, ἐν εἰς Ανωσίας, Αζαρίας, Μισαήλ, καὶ Ἰεζεκιήλ, ἐν Εσδρας, &c.*

Ibid. *Secundo veniens in Iudæam.*] Fallitur, si putat ante tredecim annos Nabuchodonosorum pedem ex Syria extulisse. Nunquam enim reversus est ante mortem patris, anno Sedekie quinto. Sed in Iudæam, fortasse rediisse intelligit, quamvis non putet ex Syria, discessisse.

MCCCCXIV. *Perinthus condita.*] Verbum κτίζειν, quod toties monuimus, ἀντὶ τῆς ἀποικίσειν, colonias deducere, usurpavit, & hic ita intelligendum. Deducta colonia à Samiis. Marcianus :

— ἐν Σαμίων ἀποικία

Πέρηνθός ἐστιν, ἐχομλήν ἢ ἢ Σελημβερία.

Vetustior enim est, quam ut hoc anno condita videatur potius, quam colonis occupata. Ante Herculem enim erat. Tzetzes pag. 54.

Μιᾶ νῆς ὁ Ηρακλῆς πρὸς Ἀμαζόνιας πλέων,
ὡς ἰππολύτης φέρειε ζωστῆρα τῆ ἀδμήτης,
ἐν τῷ πρῶτῳ πλω συμπαζων πορθῆ τ Βεβρυκίαν,
καὶ Δηϊπύλας τῷ Μυσῶ Λύκω δωρεῖται πωτίω,
μυγδόνα ἐν τῷ Ἀμυκεν τῆς ἀδελφῆς νικήσας.
Πρόκλειαν ὁ Λυκῶ ἢ τῶν τῶν καλεῖ τὴν πόλιν
τὴν Θρακίην τῆ Πέρηνθον, τῆ πρῶτῳ μυγδονίαν,
τιμῶν τὸν χαρσιμίλων τῆ χῶραν Ηρακλία.

„ Ὁ Ἀπολλόδωρος Φησί ταύτην τὴν ἰσθμὴν

„ τῷ πρῶτῳ νήσαν, πόλεον, ἐν δῆμων ἢ βιβλίω.

Ergo primo Mygdonia, secundo Heraclea, postremo Perinthus, hoc nimium tempore. Hieronymus Minerio & Alexandro: *Theodorus Heracleotes, quæ urbs olim Perinthus vocabatur.* Nempe *μυγδόνα* ἀπὸ τῆς *μυγδόν* ἢ Ἀμύκης ἀδελφῆς, *Πρόκλειαν* ἀπὸ *Ηρακλῆος* ἢ δωρησαμένης χῶραν τῷ *Λύκῳ*, *Πέρηνθον* ἀπὸ *Περηνθῶ* τῆς μῆς *Ὀρέστῃ* ἐρατοσαμνίως. Georgius Codinus: *Περηνθίσις ἐτάχθησαν δευτέρω πῶς καλεσμένης Ηρακλεώτης.* Magis tamen obtinuit

posterioribus temporibus, ut Heraclea vocaretur. Ammianus Marcellinus libro XXI: *Ὁ civitatem, quam Hercules conditam Perinthus comitis sui memorie dedicavit.* Perinthus facit Hercules, non Orestis *συρακλιώτιω*, in quo videtur diversæ auctores sententiæ secutus. Errant, qui Perinthus eam putant, quæ hodie *Rodosto* Græcorum vulgo dicitur.

Ibid. *Camerina.*] In eandem periocham harum urbium duarum colonias conjicit Marianus. Alii separant. Nullus autem codex est scriptus, aut editus, in quo non Camerina, non autem Camarina legatur. Marianus quoque & scripti codices ita habent: quum tamen Græcis non *Καμερίνα*, sed *Καμαρίνα* dicatur. Silio quoque lib. XIV. Camarina dicitur. *Et cui non hinc dicitur fatis Camerina moreti.* Scholia Pindari Olymp. V. *κτίζεται μὲν γὰρ ἢ Καμαρίνα ποσαρκεσθῆ πέμπτη Ὀλυμπιάδι. Ἰππικισαντων δὲ τῆ Συρακυσίων πορθῆται τῇ 13 Ὀλυμπιάδι. εἶπε ἐν τῇ 16 Ὀλυμπιάδι τῷ μετὰ τὸν γέροντα, καὶ ἐν ἐνίκησεν ὁ Νάυμις, ἀνακτίζεται.* Conditam Olympiade XLV. ditutam LVII. instauratam LXXXV. Hic tantum est *περαχρονισμός* unius anni. *Συρακυσίων κτίσμα* dicit Marcianus ὁ *πρῶτη γῆτης*, & ab eisdem iterum instauratam, postquam ab illis condita fuit.

Συρακῆσι δὲ τὴν Καμαρίνην λεγομένην.

Αὐτὴ ἢ πύττω ἦσαν ἐν Βάθραν πάλιν

Πρὸς ἐξ ἔτη ἐν πηρακίοντ ὠκισμένην.

Sed *τὸ αἶρειν* est verbum ambiguum, ut Latinis tollere. Videndum ergo, num idem dicat, quod Scholiastes Pindari, funditus everfam quadraginta sex annis postquam condita.

MCCCCXVI. *Massilia condita.*] Timæus apud Marcianum scribit conditam annis CXX ante pugnam ad Salamina,

— *Μαυσαλία* δὲ ἐστὶ ἐχομλήν

Πόλις μεγίστη, Φωκαίων ἀποικία.

Ἐν τῇ Λιγυσίῃ ἢ πύττω ἔκτισαν

Πρὸ τῆς μάχης τῆς ἐν Σαλαμῖνι θρομύχης

Ἐπεὶ πρότερον, ὡς Φασιν, ἐκατὸν εἰκοσι.

Τιμαῖος ἔταως ἰσθρεῖ δὲ τὴν κτίσιν.

Διάβασις Ἐέρξου contigit numero MDXXXVII. Deductis CXX, remanet præfens annus MCCCCXVI, Olymp. XLV. Quare constat ratio. Accedit Solini testimonium. *At ex altera parte per Ligurum oram in Narbonensem provinciam pergit, in qua Phocenses quondam fugati Persarum adventu, Massiliam urbem Olympiade quadragesima quinta condiderunt.* Sed cum multis abutitur Phocensium nomine, quum Massiliotæ non sint oriundi ex Phocensibus, sed ex Phocænsibus. *Φωκίς* est regio Græciæ, cujus metropolis Delphi, à qua *Φωκίς*, Phocenses. *Φωκαία*, vel *Φωκίη*, urbs Ioniciæ, ex qua *Φωκαίς*, Phocænses, & *Φωκαῖται*, Latine etiam Phocæi. Horatius:

— Phocæorum

Velut profugit execrata civitas.

Harpocraton, ὑπὸ *Φωκαίων ἀπίσθη* ἢ *Μαυσαλίαν* nisi legendum sit, *Φωκαίων*. Sed non est necesse. *Mela: Massilia à Phocæis condita.* non autem, Phocensibus. Seneca in Epigrammate.

Corfica Phocæis tellus habitata colono.

In vetustissima inscriptione:

LITORE. PHOCAICO. PELAGI. VI. EXANIMATAS. Loquitur de Corfica. Ammianus: *A Phocæi vero Asiaticus populus Harpali inclementiam vitans Cyri Regis præfælli Italiani navigio petiit: cuius pars in Lucania Feliam, alia condita*

aidit in Vienensi Massiliam. Quare excusari non possunt veteres scriptores, summi alioquin viri, qui hæc confundunt. Seneca ad Helviam matrem de Massiliensibus, cap. VIII: *Phocida relicta*. Jul. Hygenus apud Gell. x, xvi. &c. *Nam qui ab Hurolo Regis Cyni præfesto ex terra Phocida fugati sunt, ad Veliam, partim Massiliam condiderunt*. Atqui non Φωκίδα regionem Græciæ, sed Φωκείων urbem Asiæ reliquerunt. De Luciano nihil mirum post patrum tantum virum.

— nec Phocidos undis

Massilia —

Φωκίδα Μασσαλίαν vocat potius, quam Φωκεία. Ejus exemplo Sidonius:

Ibi Phocida, Sextiasque Baias.

Desine mirari Eustathium, qui commentario in Dionysium de Massilia loquens non semel Φωκείς pro Φωκεία dixit. Habet majorum gentium auctorem, quem sequatur, Callimachum.

Φωκείων μέγας κε μύθη μέγας ἐν ἀλι μύθη.

Producitur iste versus Callimachi à Scholiis in Antigonam Sophoclis in illud, *καὶ πῦρ διέρπειν*. Sed ἔδεν *πρὸς ἔπα*. Qui Φωκείς & Φωκείας sine delectu usurpat, potest Ioniam Asiæ eandem putare cum Phocidæ Græciæ. Neque melius Ovidius:

— exemplum veri Phocæus amoris.

Pyllades erat Φωκείας, non Φωκεία. In veteribus illis magni nominis scriptoribus hæc non est inficitia, sed *κατὰ χρῆσιν*. Nam pro Φωκεία Φωκεία dicebant, ut *δικαρχίδα*, pro *δικαιαρχίδα*. Pertronus — *magnaque dicarchidos arva*, & quemadmodum Ovidio Phocæus pro Φωκείας, ita eidem Phocæus pro eodem, cum *Phocæico* Erymantho. Sic iidem magni viri *χαλκίδα* Eubææ, & *Καλχηδὼνα* Asiæ minoris confundebant. Recte in veteribus nummis hæc distincta sunt. In nonnullis ΦΩΚΙΔΟΣ, in aliis ΦΩΚΑΙΩΝ. Alterum est Græciæ, alterum Asiæ. Massiliam vero à mercatore conditam quidam veterum prodiderunt: item, quod non omittendum, prius conditam à Phocæensibus, interjecto tempore aliam coloniam Phocæensium accepisse. Harpocratio: *Μασσαλία. Ἰσραήτης μὲν Φησὶν ἐν Ἀρχιδάμω, ὡς Φωκαῖς φυγόντες πρὸ τῆς μεγάλης βασιλείας δεσποτείας ἐς Μασσαλίαν ἀπώκησαν. ὅτι δὲ πρὸ τούτων ἔχοντων ἤδη ὑπὸ Φωκαίων ἦν ἡ Μασσαλία, ἢ Ἀρκετέλης ἐν τῇ Μασσαλιωτῶν πολιτείᾳ δηλοῖ*. Massiliotas trilingues vocavit Varro, quod Græce, Latine, & Gallice loquerentur. Lege Isidorum Orig. lib. xv, cap. i.

MCCCXIX. *Astyges*.] Meminit hujus loci Eusebii Georgius: *ὁ μὲν πινυσεῖσι τῆς Ἀστυγῶν πόλιος τῶνδε τῶν Σεδεκίᾳ ἐξοικείωσεν, βασιλεύσαντος Μήδων ἐπὶ λη, ἢ πινυσεῖσι τῶνδε ἔτος Ναβουχοδονόσορ, &c.* Sine IV Sedekia, cui appositus est Astyges, erat duodecimus Nabuchodonosori, ut notat Georgius.

MCCCXXI. *In Babylone prophetabant Daniel & Ezechiel*.] Hoc verum est. Visio Ezechielis contigit anno antecedente, qui erat quintus & captivitatis Iechoniæ, & regni Sedekia. De Daniele vero veteres Ecclesiastici Chronologi inter se velle sunt, utrum priore captivitate, id est Iechoniæ; an posteriore, Ierosolymis & templo deletis, contigerit. Hippolytus priore, Africanus posteriore, Panodorus vetus monachus portentose desolatione Samariæ, & deportatione x Tribuum. Georgius Syncellus: *Ταῦτα ἢ ὁ Ἀφρικανὸς μαρτυρεῖ, ὅτι ἐκ τῆς ὁπίρας αἰχμαλωσίας Ἰδδα*

ἰδδα, τε Δαυὶδ, καὶ οἱ τρεῖς παῖδες. Πανόδαρος δὲ ἔπειροι τῆς Ἰσραηλίων ἐκ τῆς ἐν Σαμαρείᾳ ὑπὸ Σαλμανασαρ αἰχμαλωσίας. Item: ὁ ἀγὼ Ἰππύλυτος ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας Ἰδδα ἢ τὸς τρεῖς παῖδας λέγει τῆς Ἰωακείμ. ἄλλοι ἢ ἐκ τῆς ἐν Σαμαρείᾳ. De Iechonia imposuit illis confusio τῆς Ἰωακείμ καὶ Ἰωακείμ, vel potius ὁμωνυμία. Diferte ipse Daniel tertio regni Ioiakim filii Amos se deportatum fuisse scribit statim initio libri sui. Quare rejiciendum vetus Scholion ad illum locum Danielis, *Βασιλείας Ἰωακείμ*. Scholion: *Ἰωακείμ λέγει τῆς Ἰωακείμ, Ἰωσίφ ἢ ἐκγονον, ὡς ἢ Ἰεχονίας Ἰππικκλή*. Nam ὁμωνυμίας credit Ammonis filium & nepotem, ut Clemens Alexandrinus, quod supra indicavimus simul, & confutavimus.

MCCCXXII. *Solon*.] Sententiam contentus reddere Hieronymus licenter hunc locum vertit. Sed Solon leges tulit in magistratu suo; quem gessit anno sequente. Itaque unius anni fuerit *ποροχρονισμός*. Solon enim fuit ἄρχων anno III Olymp. XLVI. Potuit alium auctorem sequi Eusebius.

Ibid. *Sua jura constituit*.] Ita excendi curavimus ex fide POST. Mariani, & Editionum. PR. vero habent: *νομῶν γενεῖ, cui προεστ, jura constituit*. ejus rei nullum vestigium extat in Græcis. Et quidem inepta sunt.

Ibid. *Extra eam, que ad sanguinem pertinebant*.] Alianus *πικίλ*. VIIII; cap. x, de Solone: *καὶ τότε ἐπέσωστο Ἀθλωαῖοι χρωμάροι τοῖς Δρακόντι. ἐκαλεῖτο δὲ ἐκείνοι εσεμῶι. μόνος δὲ ἐφύλαξαν τὸς Φονικὸς αὐτῶν*.

MCCCXXVI. *Epimenides Athenas emundavit*.] In omnibus PR. *Athenas subvertit*. Nimirum quia Græce scribebatur sine apicibus accentuum, ΚΑΘΑΙΡΕΙ. Dubium enim est, utrum sit *Καθαίρει*, an *Καθαίρει*, *subvertit*, an *emundat*. Profecto Hieronymus *subvertit* scriptum reliquit, non *emundavit*, quod quidam, quibus nota erat historia, supposuerunt. Nam quis unquam divinasset *subvertit* legendum esse, si Hieronymus *emundat* scripsisset? At quia historia notissima est, non magni laboris fuit emendare, & pro *subvertit*, *emundavit* legere. Quod enim tempore Hieronymi libri sine apicibus scriberentur, testis locus apud eundem Commentario in XIV cap. Zacharia, ubi arborem ἄγνον dictam putat, quod casta sit, quum arbor vitex scribatur ἄγνη, castus autem ἄγνός. ut taceam ipsum cum aliis putasse salicem & populum unam arborem esse, & Græce ἄγνον vocari. quum salix, populus, & ἄγνη tres sint. neque ignoramus Grammaticos dixisse arborem ἄγνον quasi ἄγνον dictam. Ergo non est idem ἄγνη, & ἄγνός. Possumus etiam dicere, Hieronymum utramque lectionem interpretatum fuisse. *Καθαίρει, emundat*: *Καθαίρει, subvertit*. Unde factum, ut pars librorum priorum, pars altera posteriorem retinuerit.

Ibid. *Epimenides Athenas emundavit*.] Vertendum erat: *Epimenides Athenas lustrat*. Puto ἐκ τῆς ὁμογενείας. Nam ab eo tempore *καθαρίσις τῆς πόλεως* ca die quotannis fiebat. Hinc Epimenides cognominatus fuit *Καθαρίσις*, auctore Iamblichō, id est Lustrator: qui proprie dicebatur Atheniensibus *ἀπομάκτης*. & Lustrationes ipsæ *ἀπομάκματα*. Sophocles *Αἰχμαλωτίσι*: *ερετῆ καθαρίσις ἀπομακμάτων ἴδρι*. item: *δεινότητι ἀπομακτῆς τε μεζύλων συμφορῶν*. Apud Iamblichum lego *καθαρίσις*. quo nomine etiam Melampodem Amythaonis filium dictum perhibet Servius sine tertii Georgici. Epiphanius in Marcionem,

Hæresi LXII, 159, vocat Epimenidem *δέχασον Φιλόσοφον καὶ Μίθρα τῆς ᾠδῆς Κρησὶν εἰδωλείς* deest *ἱερέα*, ut videtur legisse Cornarius, aut *ἱεροφάντην*. Sed falsum est antistitem aut Flaminem Mithræ apud Cretenses Epimenidem fuisse, quum Mithras sit Persicum idolum temporibus Epimenidis ne fando quidem Græcis notum. Sed quot ejusmodi sunt in illo eximio scriptore?

„Ibid. *emundat.*] *καθαίρει*. Sed Hieronymus legit *καθαρῆν*. quem errorem excusaverit Aristoteles, qui III Nicomacheon disputans *πεὶ τέλους βελύτῃ*, ubi probare vult, neminem sponte esse scelestum, neque invitum bonum, adducit proverbiale *ἄδεις ἐκῶν πονηρὸς, ἄδ' ἄκων μακάριον*. Atqui *μακάριον* non opponitur *πονηρῶ*. Quod mirum est tantum philosophum fugisse. Quare illud proverbiale non pro se, sed adversus se citavit. Est autem versus proverbialis, *ἄδεις ἐκῶν πονηρὸς, ἄδ' ἄκων μακάριον*. Nemo sponte est ærumnosus, nemo invitus beatus. Quod est scitum elegantissimum. Nam aliud est *πόνηρὸς, μόχθηρὸς* accentu in prima, aliud accentu in ultima: prius est ærumnosus, alterum scelestus. itaque eodem modo accentus decepit Aristotelem, quo Hieronymum.

MCCCXXVI. *His temporibus.*] Hic mira inconstantia est codicum in collocanda hac periocha. Marianus statuit anno primo Aftagis. PET. proxime ante annum primum captivitatis, qui est hic quidem annus, sed tamen alii aliter, quamvis hoc eodem anno.

Ibid. *certantibus in agone.*] *Ἀγωνιστοὺς certantibus*. nam superflua vox *agone*. *πεὶ τράγος ἔτραγώδεις* quare actum agam, & quod ab aliis animadversum, hic repetam?

„Ibid. *certantibus.*] Propterea quidam veteres, Virgiliani codices II Georgic. olim non habebant. *Præmiaque ingentes pagos & compita circum*. sed *ingeniis*. Philargyrus. Quidam legunt *ingeniis*: ut sit, præmia posuerunt ingeniis. Dabatur autem hircus præmii nomine. unde hoc genus poematis Tragediam volunt dictam. Puto Virgilium *ingeniis* scriptum reliquisse, Quis non videt importune pagos ingentes vocari?

Ibid. *Hebræorum captivitas.*] Duplex error. quod XI annos attribuit Sedekia, qui X solidis regnavit. item quod hic statuit ultimum annum Sedekia, quum is incidere in sequentem, nempe III Olympiad. XLVII. Sed anno sequenti, quem statuit primum captivitatis numerus Eusebianus, qui hæcenus *ἀναχρονισμῶ* recabat, incipit cum veris rationibus paria facere.

Ibid. *quod ab initio adificationis sue permanserat ann. CCCXLII.*] Plus dicit annis XV, ut ostendimus, quos prudens & imprudens iusto numero adjecit, ut decem Ammoni Iosia filio dedita opera, & unum Iosia imprudens: undecim Sedekia, quum deberet decem, &c.

Ibid. *Sententia autem nostræ etiam Clemens congruit.*] Georgius Syncellus post illa verba, *Μέμνηται δὲ τῆς Ουαφρῆ Ἱερεμίας, &c.* subjicit: *Ταῦτα Εὐσέβιος ὑποτάξας τῷ ΙΑ' ἔτι Σεδεκίῃ τὴν ἀπαρχήμην τῆς αἰχμαλωσίας ἐτῶν δὲ τῆς ἑβδόμης πεποίηται, &c.* Sed mirum est, hunc Georgium, qui nullum errorem Eusebii praterire solet, hic duos insignes non animadvertisse, neque magnam ejus *ἀλογίαν* deprehendisse. Primo enim Eusebius loquitur de capto Sedekia, Clemens vero de capto Iechonia. deinde Eusebius agit de tertio anno XLVII Olympi-

piadis, Clemens de anno primo XLVII. ita ut sex anni inter utriusque Scriptoris tempus assignatum intercesserint.

Ibid. XLVIII. *Olympiade captivitatem Iudeorum factam esse contestans.*] Verba Clementis: *τῆς ἐνδεκάτης πίνυν ἑβδὸς πληρωμένης καὶ τὴν δέχασον τῆς ἐπιμένης βασιλεύοντος Ἰωακείμ, ἢ αἰχμαλωσία ἐς Βαβυλῶνα γίνετο ὑπο βασιλείως Ναβουχοδονόσορ, τῷ ἐβδόμῳ ἔτι βασιλεύοντος αὐτῆς Ασσυρίων, Αἰγυπτίων ἢ Ουαφρῆ βασιλεύοντος τῷ δέκτῳ ἔτι, Φιλίππῳ δὲ Ἀθηναίων ἀρχόντος τῷ πρώτῳ ἔτι τῆς ὀγδόης ἑξαεσσακοστῆς Ολυμπιάδου. καὶ ἔμεινεν ἢ αἰχμαλωσία ἵππ' ἔτη ἐβδομήκοντα, κατὰ λήξασαι ἐς τὸ δεύτερον ἔτος τῆς Δαρείου τῆς Β' βασιλείας, τῆς Περσῶν, καὶ Ασσυρίων, καὶ Αἰγυπτίων γενημένης βασιλείας.* Loquitur, ut diximus, de Iochin, sive Iechonia, quem ipsum *Ἰωακείμ* imprudenter nominat: à cuius deportatione dicit incipere annos septuaginta captivitatis ab Ieremia prædictæ, cap. XXI, 10. ubi propheta ad eos scribens, quos cum Ioiachin Babylonem deportaverat Nabuchodonosor, post LXX annos ait, eos restitutum iri in patriam. quo quid clarius dici potuit? Itaque à Iechonia capto recte à Clemente putantur anni septuaginta captivitatis. Atque hæcenus bene Clemens. Sed quum à XLVII Olympiade ineunte, ad secundum annum Darii, putat annos LXX, fugit eum ratio. Rursus quod ait eum fuisse secundum annum Waphris, non multum quidem discedit à vero, discedit tamen. Nam Waphres cæpit regnare anno septimo Sedekia; qui & septimus erat captivitatis Iechonia. ut hic error non tanti momenti est, ita ille maximi, quod secundum annum Waphris dicit congruere cum primo Olymp. XLVII, quum is fuerit annus III Olympiadis XLVI.

Ibidem. *Phanippo.*] In Clemente *Φιλίππῳ ἀρχόντος*. Puto verum nomen illi Archonti Phanippo fuisse.

Ibid. *Hujus Waphris quoque Ieremias certo loco meminit.*] Cap. XLV, in fine. ubi vocatur *ἡρα* quod pronuncians est Haprea, quum Herodoto vocetur *Ἀπριῆς*, Hapries. Sed Masorita, qui peregrinæ historiæ fuerunt imperitissimi, *ἡρα* Hophra. I. XX, & Græcis aliis *ὄαφρῆς*, ut Clementi, vel *ὄαφρῆς*. Quem funestum finem nactus sit hic rex, habes plene apud Herodotum, quod jam ab Ieremia prædictum fuerat eodem loco. Hoc contigit anno periodi Julianæ 4145, annis XXI post casum Sedekia. Lege Herodotum, qui hanc historiā bona fide & convenienter verbis Ieremias describit: in quo videbis mirabilem consensum Herodoti cum verbo divino, tam in actu rerum, quam in ratione temporum. Pessime de historia, de veritate, de Christianismo meriti sunt, qui vetustissimos historiæ exoticæ auctores averfantur tanquam sacris Bibliis contrarios: cuius temerarii iudicii hunc fructum percipiunt, ut qui priscos auctores mendacii postulent, ipsi omnium mendacissimi, vanissimi, & imperitissimi deprehendantur.

MCCCCXXVI. *Primus annus captivitatis.*] Hic sane est primus annus captivitatis Sedekia, non autem illius, à quo septuaginta anni denumerandi sunt. In hoc enim fallitur, quod hinc eos annos, non à capto Iechonia, putat, quum Ieremias diserte hinc, non à casu Sedekia, eos putandos esse doceat. Quod autem Eusebius recte in XLVII Olympiadis annum III exitium Sedekia contulerit, non iudicio hoc fecit, sed casu, quemadmodum pictor ille apud Plinium, cui quum equus ab eo pictus displiceret, iratus operi suo, spongia impacta, expressit fortuitò, quod ab ingenio non potuerat. Sic Euse-

Eusebius, quia aliquot annos partim imprudēs, partim sciens in dinumeratione regum Iuda infulsit, à casu consecutus est & ab errore, quod alioqui non potuisset, si superfluos annos regibus Iuda non adiecisset. Itaq; quum in omni intervallo duo termini sint, principium, & finis; in principio intervalli à prima Olympiade, ad casum Sedekia, auctorem sequutus est Clementem, qui primam Olympiadem statuit initio regni Ioatham. In fine autem illius intervalli, eiusdem Clementis quoque vestigiis hæsit, qui finem LXX annorum terminat anno secundo Darii Hyfaspis filii. Sed quia in illo intervallo XII anni amplius sunt, quam ab initio Ioatham, ad secundum annum Darii Hyfaspis, unum annum Iosia, & decem Ammoni, & unum item Sedekia extra numerum dedit. ita æquavit rationes suas, quæ, ut dixi, casu, non iudicio cum veritate pariant. Nam certo certius est III anno Olympiadis XLVII excidium templi contigisse, anno Sabbatico, ut testatur Ieremias, XXVIII Iobelei, ut est apud Ezekielem, XXIX, 17, anno DCCCXIII ab Exodo. Ab Exodo enim, ad conditum templi, anni sunt CCCC LXXX, hinc ad casum Sedekia anni CCCCXXVII. Colliguntur ab Exodo, ad casum Sedekia, anni 907. Ergo anno 908 currente captus Sedekias, & templum deletum. Deductis per perpetuam regulam 47. annis ab Exodo, ad primū annū γεωργίας, remanent anni à primo γεωργίας, ad casum Sedekia, 861. quæ sunt Iobelea absoluta XVII, & anni XXVIII de XVII Iobeleo labente. Ita intervallum ab Exodo, ad casum Sedekia, demonstratum est. Nunc accommodandum epochis exoticæ historiæ. Erat XIX annus currentis expeditionis Syriacæ Nabuchodonosori, septimus à morte Nabopollasari, id est trigessimus sextus ab initio Nabopollasari. Quintus enim annus Sedekia erat trigessimus Nabopollasari, Ezekielis I, I. At Nabopollasari cœpit imperare anno periodi Iulianæ 4089, quibus adjectis XXXV absolutis, componitur annus 4124 in periodo Iuliana, quo Sedekia clades contigit. qui profecto erat annus III Olympiad. XI VII, ut erat propositum. Sed & epocha Nabonassar aliter & validius demonstrata est in notis ad caput Epocharum Canonum Isagogicorum. Itaque negari non potest, veram esse hanc epocham capti Sedekia: in quam tot incurunt demonstrationes: ut primus mensis Exodi in-venit feria quinta: ut annus capti Sedekia fuerit non solum Sabbaticus, sed etiam XXVIII Iobelei XVII currentis: ut annus Nabopollasari patris Nabuchodonosori trigessimus fuerit quintus regni Sedekia: ut annus XII expeditionis Nabuchodonosori fuerit trigessimus ipsius Nabopollasari: ut idem annus XII mirifice conveniat cum annalibus Phœnicum: ut denique anni Sabbatici Iudæorum hodierni congruant cum annis Sabbaticis prioris Templi. quod ostendit Iudæos perinde in deportatione annos Sabbaticos, ut diem Sabbati observasse. Multa alia concurrunt, quæ ideo non repetimus, quod suis locis disputata sunt. Hæc omnia hætenus ignorata fuisse satis ostendunt, quibus Sol in meridie non lucet, & à quibus partim per stuporem, partim per æmulationem confessio ingenua exprimi hætenus non potuit.

Ibid. regnante apud Aegyptios Paphre, apud Athenas Phœnippo.] Non regnabat Phœnippus, sed magistratus erat. Vertendum: Regnante apud Aegyptios Paphre, Athenis prætore Phœnippo. non enim dixit βασιλεύοντι, sed ἀρχόντι. Regnandi verbum odiosum Athenis.

MCCCXXXIX. Corinthiorum monarchia destructa est.] Nempe morte Periandri, quæ accidit anno primo O-

lympiadis XLVII, ut hic notatum est, & Laërtius monuit, cui bene cum Eusebio convenit.

MCCCXXX. Solis facta defectio.] Constat defectio- nem Solis accidisse, quando Medi & Lydi in prociectu erant, ut confligerent, quum derepente die in noctem vertente à prælio committendo utraque acies destitit. auctor Herodotus libro primo. Hæc defectio contigit anno tertio Olympiad. quadragesimæ octavæ, primo periodi Atticæ, Μηνυξίων ἐν ἀτῆ φθίνοντι, die XXVIII Mai; anno periodi Iulianæ 4129, numero aureo VI, epacta castigata *. Erat annus sextus capti Iechonia; septimus Astyagis, trigessimus Alyattis. Quare hæc eclipsis pertinet ad annum Julianum, qui congruit numero MCCCXXXI. Plinius in quartum annum Olympiadis XLVII confert, propter exiguum intervallum inter hanc eclipsim, & anni sequentis initium. Supererant enim ad finem anni dies LII. Sic multi scriptores Palilia prima conjiciunt in annum primum Olympiadis VII, ut Dionysius Halicarnassensis, propter duos menses, qui intersunt inter Palilia anni IV Olympiadis VI, & initium anni primi Olympiadis sequentis. Video sæpe numero hoc nobilioribus scriptoribus contigisse, sive illis imposuerit exiguum intervallum inter epocham propositam, & initium sequentis anni; sive quia illius propter paucillos dies rationem non habuerint.

MCCCXXXI. Alyattes & Astyages dimicaverunt.] ὕστερον ὅσπερον. Nam hoc contigit ante defectio- nem Solis. non utique quod jam non potuerint dimicare, sed quia defectio debet sequi. quod verum est. Defectio enim collocanda numero MCCCXXXI, ut jam monuimus. Et quidem ibi eam statuit BON. omnium codicum vetustissimus, anno III Olymp. XLVII. Herodotus negat dimicasse, sed in eo fuisse, ut dimicaret. & mihi persuadet.

Ibid. Alyattes & Astyages.] Quidam scripti hanc periodum non habent. Fortasse commisso prælio deteriti sunt interventu defectio- nis sideris. Herodotus pater historiæ, & vetustissimorum scriptorum princeps, quo non capiuntur nisi elegantia ingenia, & quem Simioli non capiunt, is, inquam, ita scribit: οἱ δὲ Λυδοὶ τε ἢ οἱ Μήδοι, ἐπέειπε εἶδον νύκτα ἀντὶ ἡμέρας γενομένην, τὴν μάχης τε ἐπαύσαντο, ἣ μᾶλλον τι ἐσπένσαν ἢ ἀμφότεροι εἰρήνην ἐαυτοῖσι γενέσθαι.

Ibid. & Astyages.] Erat annus septimus Astyagis. Nam Herodotum fugit ratio de Cyaxare, sub quo hoc gestum contigisse refert. Ut accedimus Solino, qui hoc bellum inter Astyagen & Alyatten, non Cyaxarem gestum dicit, ita ab eo discedimus, quum dicit hoc contigisse anno post Ilium captum sexcentesimo quarto. Is enim fuerit annus Iphiti CXCVI, & proinde primus Olympiadis quinquagesimæ. quo magis castigandus ipse, qui dicit hoc gestum Olympiade quadragesima nona. Errat, quum contra hypothese- m XLIX Olymp. pro LI ponit: deinde, quum anno DCIV à capto Ilio contigisse dicit, qui tantum erat annus DCCVII. Herodotus enim sex annos bellum hoc durasse refert ante defectio- nem sideris: post defectio- nem statim Medos & Lydos in amicitiam coisse interventu regis Babilonia, qui haud dubie est Nabuchodonosorus. Contigit enim hoc deliquium Solis anno CLXIV Nabonassar, Tybi XII, feria quarta, anno XIV post mortem Nabopollasari, & visionem Ezekielis, qui est quintusdecimus imperii Babilonici Nabuchodonosori, & vigesimus octavus expeditionis Syriacæ; & quartusdecimus à somnio Nabuchodonosori. Daniel. II. Vide hanc synopsim Chronologicam.

BABΥΛΩΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΓΑΣΘΕΝΟΥΣ
ΚΑΙ ΒΗΡΩΣΣΟΥ ΒΑΒΥΛΩΝΙΑΚΩΝ.

Numerus *Anni*
Eusebianus. *Nabonassar.*

Ναβοπολλάος αρϞ ε̄τη ̄ξδ̄.

Nabopollassarus annos xxix.

MCCCXCII.	123.	Primus annus Nabopollassari.
MCCCXCVI.	127.	Eclipsis Lunæ xxviii Athyr, Aprilis XXI.
MCCCC.	131.	Annus primus Ioiakim, qui & Eliakim.
MCCCCIII.	134.	Annus quartus Ioiakim. Ieremiæ xxvi, 1. Daniel captivus abducitur. Danielis primo.
MCCCCIV.	135.	Jejunium indicitur nono mense, cujus neomenia 111 Novembris, feria 11, anno Judaico, 3149. Erat annus abundans.
MCCCCXV.	148.	Joiachin Rex & Ezekiel propheta captivi. Initium Lxx annorum captivitatis. Ieremiæ xxix, 10. Initium Sedekia, Quartus annus Hebdoniadis annalis, Ierem. xxviii, 1. Nabuchodonosor expugnat Tyrum anno xlii obsidionis.
MCCCCXXII.	152.	Oblata visio Ezekieli in Chaldaea quinto anno captivitatis Iechonia, quinta mensis quarti, feria quinta, Iulii 111, anno Judaico 3165. Anno abundantis. Moritur Nabopollassarus pater Nabuchodonosori, trigesimo anno imperii sui, quinto captivitatis Iechonia.

Ναβουχοδονόσορ ε̄τη λ̄.

Nabuchodonosorus annos xxx post patrem.

MCCCCXXII.	152.	Primus annus Nabuchodonosori.
MCCCCXXIII.	153.	Daniel somnium Nabuchodonosoro exponit. Daniel 11. Sextus annus captivitatis, & regni Sedekia. Ezekiel viii, 1. & ix, & x.
MCCCCXXIV.	154.	Septimus annus captivitatis. Ezekiel xx. Decima mensis quinti, feria sexta, Iulii xv, anno Judaico 3167.
MCCCCXXV.	156.	Decimus annus Sedekia & captivitatis. Ezekiel xxiv. Decima mensis decimi, feria quinta, xx Decembris, anno Judaico 3170. Ieremiæ xxxii, 1. Annus xxviii Iobelei xviii. Ezekiel xxix, 17.
MCCCCXXVI.	158.	B. Undecimus annus Sedekia. Excidium templi decima mensis quinti, prid. Kal. Augusti, feria sexta, anno Judaico 3171. defectivo. Ieremiæ lxi, 12. A. Nona mensis quarti deficit omnis comincatus, Iulii secunda. Irrumpunt Chaldaei in urbem. Ierem. ibid. 6, 7. Annus decimus nonus Nabuchodonosori, Ieremiæ lxi, 12. hoc est iniens, xviii absolutis. Ibid. 29.
MCCCCXXVII.	159.	xii annus captivitatis. Ezek. xxxii, 1. xxxiii, 21. Neomenia mensis duodecimi xvi Februarii, feria secunda, anno Judaico 3172. abundantis.
MCCCCXXVIII.	162.	xxiii annus Nabuchodonosori. Ieremiæ lxi, 30.
MCCCCXXIX.	163.	Defectio Solis, quam praedixit Thales.
MCCCCXXX.	170.	xxviii annus Nabuchodonosori. Ierem. lxi, 30.
MCCCCXXXI.	172.	Vigesimalis quintus annus deportationis. Ezekiel xl, 1. Decima mensis primi, xxx Martii, feria v, anno Judaico defectivo 3185.

Ευιλμαροδόχ ε̄τη β̄.

Ewilmarodochus Nabuchodonosori F. ann. 11.

MCCCCLII.	183.	Trigesimus septimus annus deportationis Ioiachin. Ieremiæ lxi, 31. Laxatus vinculis Ioiachin anno lv ætatis suæ, xxv mensis xii, Martii v, feria 11, anno Judaico 3197, ordinario.
-----------	------	--

Νηριγλισορ ε̄τη δ̄.

Neriglossorus affinis Ewilmarodachi ann. 1v.

MCCCCLVII.	188.	Primus annus Cyri in Perside.
------------	------	-------------------------------

Νῦμερος Ἄννης
Eusebianaus. Nabonassar.

Λαβοροσοάρχος & Ναεσχοδονοσός θνηταριδῶς μήνας θ̄.
Laborosarchodos Nabuchodonosori ex filia nepos mens. ix. Is est Baltasar.

MCCCCLIX. 190. Baltasar à convivis suis conspiratione inita trucidatur, signifero conjurationis Nabonido Mede.

Ναβόνιδος & Μήδης ἀλλόφυλος ἔτη ιζ̄.
Nabonidus Medes alienigena xvii.

MCCCCLX. 191. Daniel legit librum Ieremias cap. xxxix, 10. Daniel. ix. anno deportationis xliii, annis xxvii antefolutionem captivitatis.
MCCCCLXXVII. 208. Nabonidus expugnatur à Cyro in arce Borsippena. Primus annus Cyri in Chaldæa. Canon Chronolog. regum Babylonis.
MCCCCLXXXVI. 217. Primus anni Cyri per totam Asiam. Laxatur captivitas.
MCCCCLXXXVIII. 219. IIII annus Cyri iniens. Dan. x, i. Moritur Cyrus.

Si hodierni Chronologi sic exotica scripta cum facris monumentis comparassent, non opus eis fuisset ad inanes conjecturas confugere, quibus historiam sacram temerarunt, rationes temporum conturbarunt, cælum mari miscuerunt, quum se solos sapientes, veteres autem fungos esse non solum putant, sed aliis persuadere conantur. Hic omnia ad unguem cum sacra historia congruunt. Berofus Nabuchodonosoro xliiii annos tribuit, quod & facit Canon Chronologicus regum Babylonias. Sed manifesto Berofus comprehendit annos xlii expeditionis, qua missus cum potestate & regio nomine. Secundus annus ejusdem apud Danielem 11, 1. putatur à morte Nabopolassari. Totidem illi attribuit scriptura. Nam xxxvi anno deportationis suæ absoluto, Iechonias, qui & Ioiachin, restituitur libertati. Ierem. lxi, fine. Septem annis absolutis ante captivitatem Iechonias octavo expeditionis suæ, postquam missus à patre, Iechoniam captivum abduxit. Itaque xliiv anno ab expeditione sua obiit Nabuchodonosorus socius regni patris, ut & diserte extat apud Berofum. Jam Neriglissorus gener Nabuchodonosori, interfecto Evilmerodacho, ut filium suum nepotem Nabuchodonosori in folio avito collocaret, ipse administravit imperium, filio Laborosarchodo adhuc rebus gerendis inepto, quod admodum puer esset. Quatuor igitur annos administrationis Neriglissoori, & tutelæ filii ejus regnum Neriglissoori vocat Berofus; quod nomine quidem filii tutor esset, re autem infestor regni. Neriglissoro mortuo, filius, quanquam adolescentulus, admovetur rerum habens, qui imperii dulcedine ebrius, & insolentior factus, ab amicis conjuratione facta opprimitur. ἀπέλυμπαπίδη dicit Berofus, Megasthenes apud Abydinum, ἀπέθανε βιαίω μόρω ἄπο τυμπανίζεν Gallis dicitur *assumer, massacrer*. de quo in Canonibus fati diximus, quum hanc historiam tractarem. neque aliter accipiendum in Epistola ad Hebr. xi, 35. ut recte vertit, Syrus interpres. Hinc τυμπανισμός veteribus Latinis *Fustuarium*. Polybius vertit *Ξυλοκοπήων*, vulgo *Massaculum*. Hinc etiam Hesychio *ἡμιτυμπανισός, ἡμιφανής*. Apud Danielem legimus conjuratione facta idem accidisse Regi Baltasari, & ab eis, quos ad cœnam vocaverat, trucidatum: quod nullus neque Christianorum neque Iudæorum antea animadverterat. Nunc Sole clarius est à convivis oppressum, & ducem ejus factionis Nabonidum Medem regem factum. Itaque Laborosarchodus est Baltasar, Nabonidus est Darius Medus, præsertim quum *Μήδης* cognominetur

Megastheni & Abydino. Ideo qui Danieli est annus primus, tertius Baltasari, is Berofus est annus primus, tertius Neriglissoori, quod nomine Baltasaris filii imperium administraret. Itaque omnia conveniunt præter nomina, quæ mutari solere in regibus imperium inveniuntibus nemo nescit. Apud Medos Astibaras idem qui & Cyaxares, Apandas, qui Astyages. Apud Persas Ochus & Darius Nothus idem est, idem Darius ultimus & Codomanus. Apud Assyrios idem Sardanapalus, & Tonos Concoleros. Apud Babylonios Labynithus, (id est Nabonidus) & Nabuchodonosorus idem Herodoto. Apud Iudæos Uzias, & Azarias, Eliakim & Ioiakim, Iechonias & Ioiachin, Mathanias & Sedekias. Quam futilis objectio de nomine, ut quum reliqua omnia conveniant, discrimen nominis faciat, ne Mævius sit Mævius, & denique accidentia mutant substantiam. Et tamen isti, qui ad hæc studia nihil adferunt, præter contentiosam imperitiam, solam nominum diversitatem, & Darium quendam Medum ex Cyri pædia Xenophontis objiciunt. In quo tam frustra sunt, quam quod nesciunt ne imaginem quidem ullam veri esse in illo opere Xenophontis, ne nomina quidem vera, præter nomen Cyri, & unum aut duo alia: ne addam imperitiam, quæ Darium ex Medis oriundum regem Medorum faciunt. quo quid imperitius excogitari potest? Certe oriundus ex Medis tantum abest ut rex Medorum sit, ut ne Medus quidem sit. Sed hæc à nobis non vulgari genere disputata sunt in opere De emendatione temporum tam adversus homines id genus, quam Benedictum Pererium, qui nihil Danieli contulit, præter plaustrum objectionum, & solutionum pædagogicarum, more popularium sectæ suæ, & in illis Commentariis suis Cytum post mortem Cambysis ab infetis excitat, ad edictum de solvenda captivitate Iudæorum faciendum. Certe ubique is prodit se nescisse antea neque quid esset Chronologia, neque quid Daniel, & omnium harum rerum imperitum se ad ea scribenda contulisse, ut docendo disceret: quod multi faciunt hodie.

MCCCXXXV. Isthmia post Melicertem.] Tempore Herculis ter acta scribit Apollodorus. αὐθις δὲ τ̄ τριτης ἰσθμιαδὸς & πλεσμένης, ἠλείων ὄσων Μολιονίδας πέμψαντων σωήτους, ἐν κλειοναῖς ἐνεδράσας, τότε δὲ Ἡρακλῆς ἀπέκλεινε. Isthmia vero erant trieterica, ut & Nemea: quod tum ex aliis, tum ex Statio constat. Itaque necesse erat, ut in una Olymp. bina Isthmia, & bina Nemea celebrarentur. Quare optime Julianus *« Apoilata in Epistola pro Argivis; duplicia esse Isthmia, & duplicia Nemea: διπλά δὲ ἐστὶ Nemea ὁδῶν ἑ*

», πῶς Ἀργείοις, καθάπερ Ἰσθμία πρὸς Κορινθίους.
 », ἐν μὲν τοῖς τέτρωτόν χρόνῳ καὶ δύο πρὸς ἑκάστην πρὸς
 », τοῖς Ἀργείοις ἀγῶνες ἕτεροι οἶδε, ὥστε εἶναι πένταρχος
 », πάντας ἐνιαυτοῖς πένταρχος. Recte sane. Celebrantur
 autem utraque primo, & tertio anno Olympiadis.
 Quare hic unius anni prochronismus est. Idem error
 apud Diodorum Siculum: qui scribit Νεμεῶν ἀγῶνα
 instauratum anno secundo Olympiadis cxxvi. ἀρχον-
 τος Πραξιτέλους. Falsissimum. Itaque omnino eodem
 anno concurrebant Isthmia, & Nemea, sed non eodem
 die. Recte quidem Isthmiorum instauratio in
 tertium annum Olympiadis xlix conjecta est. Sed
 videtur in primo anno ejusdem Olympiadis statui
 commodius posse. Eo enim anno Corinthii Cypseli-
 darum tyrannide liberati illud ludicrum instaurarunt,
 teste Solino. Sed ad librum tertium Iliadum Canonum,
 ubi de regno Cypselidarum disputatur.

Ibid. Pythia.] Pythia instaurabatur tertio quoque
 anno Olympiadis, ut & Panathenæa. Erant enim pen-
 taeterica, id est quinto quoque anno in orbem redeun-
 tia. Sed prima Pythia instituta fuerunt anno tertio O-
 lympiadis xlvi, non autem xlix, ut hic. Secunda
 vero Pythiade, quæ hoc anno celebrata est, agon fa-
 ctus est σεφανίτης: & fortasse huc respicit Eusebius.
 neque dubito. Vide quæ in 1 lib. de Emend. Temp.
 », Pythiorum origo repetitur à Crisæo bello, de quo
 », vide in prolegomenis Pythiorum Pindari, cujus
 », etiam meminerat Trogus libro 111, ut ex periochis
 », à Jac. Bongarsio editis constat.

Mcccc xxxvi. Servius ann. xxxvi.] Solido decennio
 annos Servii Regis mutilavit. Cassiodorus eum sequitur,
 ut in aliis. Sine dubio ideo hos annos regum Rom.
 mutilavit Eusebius, quia quæ à quibusdam Scriptoribus
 notata videbat, sub regibus Rom. ea non poterant
 convenire, nisi annos aliorum regum truncaret, alios
 extenderet: quod in regibus Iuda, & aliis fecit.

», Ibid. Servius Tullius.] Hieronymus ad verbum ex
 », Eutropio.

Mcccc xl. Astyages contra Lydios pugnat.] Ridiculum.
 Nam post defectionem Solis reconciliatis animis
 Medi & Lydi nunquam bellum instaurarunt.

Mcccc xliii. Mortuo Nabuchodonosor rege.] Hic in-
 constantes sunt codices. Nam hanc periochen alii ponunt
 ix anno captivitatis, alii xv, ut FR. alii xlviii, ut PET.
 Sed nullo modo recte. Nam Nabuchodonosor obiit
 trigesimo septimo anno deportationis Ioiachin numero
 Mcccc lxi. Itaque nescio quid habebat in animo,
 quum hæc scriberet, Eusebius.

Mcccc xlix. Agon Nemeacus.] Jam de eo proxime
 diximus. Scholia Pindari perhibent Nemea sex diebus
 post Tlepolemia celebrari solita. Tlepolemia autem
 agebantur xxv Gorpia. Ergoneomenia Hyperberetæi
 instaurabantur Nemea. Et recte hic posita sunt è
 regione anni primi Olympiadis. Nam errorem
 Diodori proxime notavimus, qui anno secundo Olympiadis
 celebrata scribit.

Ibid. post eum, qui sub Archemoro fuit.] M̄ τ̄ ἕω' Ἀρχεμόρω.
 post eum, qui in honorem Archemori celebratus est.
 De hac non recta interpretatione Hieronymi alibi diximus.

Mcccc lxi. Phalaris.] Melius in hoc tempus confertur,
 quam superius Mcccc xc. Nam eum floruisse Olympiade
 111 scribit Suidas.

Mcccc lxi. Eugamion Cyrenæus.] Clemens Alevandrinus
 Stromateo sexto: αὐτοτελῶς γὰρ τὰ ἑτέρων ὑφελόρωτοι
 ὡς ἰδία ἐξήνεγκαν, καθάπερ Ευράμων ὁ Κυρηνάϊος
 ἐν Μοσαίᾳ τὸ πρὸ Θεσπρωτῶν Βιβλίον ἀλόκληρον.
 Apud alium scriptorem huius poetæ men-

tionem fieri non memini, & quidem diligentiam hominis
 oculatissimi & accuratissimi Lillii Gyraldi effugit.

Ibid. Telegoniam.] In Græcis Τηλεγονίαν. Sed quis
 Τηλέγονος iste, quæritur. Nam non unus hoc nomine fuit.

Ibid. Agon Gymnicus, quem Panathenæon vocant, actus.]
 Panegyris hæc à Theseo instituta, quod Atticæ populos
 in urbem contraxisset, ut superius diximus. unde nomen
 huic solenni: quod quidem primis temporibus quotannis
 instaurabatur. Postea factus est ἀγὼν σεφανίτης
 πενταετηρικός, hoc est quinto quoque anno rediens,
 posteaquam præmium & corona victori proposita sunt.
 Præmium, sive ἄθλον, erat κέραμα ἐλαίας,
 amphora olei, & corona ex olea. Oleum erat ex
 illis oleis expressum, quæ μόρια dicebantur, sacra
 Minervæ. κέραμια hæc κάλπιδας vocat Callimachus,
 quum de hoc oleo, quod victorum erat præmium,
 loqueretur:

Καὶ πᾶρ' Ἀθηναίοις γὰρ ὅππ' ἐγγύς ἱερὸν ἦνται
 Κάλπιδες τ' ἰόσμησ' ἀμφοβολόν, ἀλλὰ πάλῃς.

Simonides.

Καὶ Παναθηναίοις σεφάνους λάβει πέντ' ἕω' ἄθλοισ

Ἐξήκοντ' ἄμφιφορεῖς ἐλαίας.

Pindarus Nemeaco x. — γαῖα ἧ καυ — θείσα πυρὶ
 καρπὸς ἐλαίας ἔμολεν ἕρας τ' ὀδύ — νορα λαὸν,
 ἐν ἀγγέων ἔρκεσιν παμποικίλοισ.

Non erat ἐλαίας ἔξαγωγὴ, id est, nemini licebat
 Athenis alio oleum exportare, nisi ei, qui Panathenæa
 vicisset. Non tamen propterea omnia est solennis
 celebratio priorum Παναθηναίων. sed ea vocata sunt
 μικρά. Itaque quum legimus apud Suidam Phrynium
 Citharædum vicisse sub Callia prætoris, intelligendum
 τὰ μικρά. Nam Callias ille magistratum gerebat anno
 primo Olympiadis lxxv, numero Mxxxvii. quæ autem
 quinto quoque anno repetebantur, dicta μεγάλα
 Παναθηναία. Isocrates Παναθηναϊκῶ. μικρόν δὲ
 πρὸς τὴν μεγάλην Παναθηναίων. Auctorem τὴν
 Παναθηναίων Erichthonium fuisse scribebat Hellanicus
 & Androtion apud Harpocratem: sed ante Erichthonium
 Ἀθήναια, non Παναθηναία vocata fuisse monet
 Iustus Historicus apud eundem. Hanc autem pentæeterida
 Eusebius institutam scribit an. 111 Olympiadis
 lxi. Sed Plutarchus auctor est longo post tempore
 à Pericle introductam. Quamvis celebrari cepta fuerit,
 certum est eam instaurari solitam anno 111 Olympiadis:
 ac propterea in libris de emendatione temporum præcipitur
 periodo Olympicæ addere xxxviii, aut, quod idem est,
 de eadem deducere eundem numerum, ut habeas
 periodum Atticam. Hæc tam præclara anni Attici
 cognitio, quam ex tenebris eruimus, tanti momenti est,
 ut sine ea omnis ratio Atticorum temporum manca
 sit. Sub Hippoclides Archonte Panathenæa instituta
 fuisse scribit auctor vitæ Thucydidis.

Mccclxi. Aisopus.] Suidas: ἐν γὰρ Δελφοῖς ἀδίκως
 ἀποπέδον ἕω' αἰπῶν κατὰ κρημνισθέντων ἀπὸ τῶν
 φαεδριάδων καλῶν πετρῶν κτ' πλὴν τῶν ὀλυμπιάδων.
 Recte ergo ejus mors in hunc annum conjicitur.
 Non tamen à Delphis è rupe Phædriade præcipitatus
 fuerit, si quidem verum est ipsum anno 111 Olymp.
 xl descripsisse libris duobus omnia, quæ sibi contigerant,
 dum Delphis esset. Idem Suidas: Διέτριψε δὲ
 πρὸς Κροίσω Φιλῶν, τοῖς χρόνοις πρὸ

περὶ Πυθαγόρα, ὅς μεσότης τῆς μὲν Ὀλυμπιάδος ἔ-
γασσε τὰ ἐν Δελφοῖς ἀπὸ συμβάντων ἐν Βιβλίοις β.
Nugatur Græculus Alexander apud Photium 252. ὡς
Αἰσωπὸς ἀναρεθεὶς ὑπὸ Δελφῶν ἀνεβίωσε, καὶ
σωεμάχη τοῖς Ἑλλησι περὶ Θερμοπύλας. Nugæ Græ-
culorum.

MCCCCLIV. *Abaris de Scythia.*] Herodotus libro IV,
& alii. Vulgatissima historia. Ut tempus compendi
facias, lege de hoc ipso doctissima Lillii Gyraldi Col-
lectanea, dialogo de poetis tertio. De hoc Abari legi
apud Firmicum de errore prof. relig. quod alias nu-
spiam. Sic enim loquens de Palladio Trojano: *Simu-
lacrum est ex ossibus Pelopis factum. Hoc Abaris Scythia fecisse
perhibetur.* Infra: *Simulacrum hoc Trojani Abaris vendi-
dit stultis hominibus yma promittens.* Quis auctor scripsit
ante tempora Trojana hunc Abarim fuisse? Sed tamen
videtur aliquod hujus vetustatis extare vestigium apud
interpretem ἰππῶων Aristophanis, ubi loquitur περὶ
ἑρεσιῶνης. Nam quum τῆς ἑρεσιῶνης originem à ve-
tustissimis temporibus repetat, postea subjungit: ὅπερ
δὴ καὶ Βάραρον (Αβάρων) φασὶ τὸ ὑπερβόρειον ἐλθόντα
θεωρῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπόλλωνι θητεῦσαι, καὶ ἔτω
συγγραφεῖαι ὄντων γρησμάς τὰς νῦν περὶ σαυροβόλων βαρβάρων
βαρβάρων (Αβάρων).)

MCCCCLVI. *Cyrus Medorum destruxit imperium.*] De-
cem annorum prochronismus. Attyages enim imperio
exutus numero MCCCLXVI. Itaque est hallucinatio,
quod initium Cyri capiat ab Astyagis casu. cur non
etiam à Cræsi? Cyrus primus omnium Persis impera-
vit. Progressu temporis reliqua imperia sibi subjecit,
non statim, ut putat Eusebius. Itaque dum hoc affectat
Eusebius, ut imperii Medorum finem collocet in IV
anno Olymp. LIV, non magis pepercit annis Regum
Medorum, quam antea fecerat, quum integram Dy-
nastian in rebus Ægyptiacis & quatuor reges de Assy-
riorum successione expunxit. Ita non est dubium,
quin regum Mediæ annos ideo inutilaverit, ut ulti-
mus annus imperii Astyagis in anno IV Olymp. LIV
defineret.

Ibid. *regnavit Persis, ubi verso rege Medorum.*] Perinde
ac si diceret, regnavit Athenis, subverso rege Mace-
donum. Latina autem manca sunt omnis illis γενο-
νῶν ἐν ἔπει σῶθ. *Cyrus Assyrgæ sublato, imperium Medo-
rum delevit, quod stetit ann. CCLIX* Ratio convenit, à nu-
mero MCCCXVI, ad præsentem annum.

Ibid. *Cyrus Hebræorum captivitate.*] Quamvis multa
deliria Chronologorum extiterint extentque super
tempore laxatæ deportationis, nullum tamen magis
ridiculum, quam id, quod illud tempus statuit in anno
primo Cyri in Perside. Tria enim initia sunt Cyri, Per-
sarum imperii in LV Olympiade, Chaldæorum imperii
in XXI anno ejusdem Cyri, quum expugnato Naboni-
do Mede, Chaldæorum regnum adeptus est. hoc est
IX annis ante mortem ejus, ut auctor est Canon Chro-
nologicus regum Babyloniæ. Tertium initium à sub-
jugatis Bactrianis, quum toto Asiæ imperio à finibus
Indiæ, ad Cycladas insulas, potitus est. Hoc ultimo
initio utuntur Daniel, & Esdras in annis laxatæ capti-
vitatibus, ut nullum annum primum Cyri intelligant,
quam qui consurgit ex ejus XXI anno imperii Persici.
Sic Caroli magni duo initia sunt, regni in Galliis &
Germania, imperii in Italia. His ita animadversis, vi-
demus quam laxis habentis licentia Chronologorum
evagata sit, idque dupliciter. primum, quod annum
laxatæ captivitatis statuunt in primo anno imperii Per-
fici, item quum initium septuaginta annorum insti-
tuunt à casu Sedekia. Unde decem Olympiadum sic
περὶ χρονισμῶν. Nam secundum hæc necesse est ini-

tium Sedekia statuere anno primo Olympiadis ter-
tia, quadraginta septem annis ante initium Mero-
dach, qui tamen regnabat anno XIV Ezekia: &
quod superat omnem jocularem delirationem, Se-
dekias, qui captus est anno XVII expeditionis
Syriacæ, secundum hæc captus fuerit viginti tribus an-
nis ante expeditionem Nabuchodonosori Syriacam,
sex annis ante initium Nabopollasari patris Nabu-
chodonosori. Qui exemplum singulare hujus insanie
videre vult, legat Commentarios Benedicti Pererii in
Danielem: qui non minus ridiculus est in statuendo
anno laxatæ captivitatis in Olympiade LV ineunte,
quam in Sufannæ, Beli, & Draconis historia asserenda.
Ubi duarum rerum fidem fecit, unius, quum ad scri-
bendum illos Commentarios accederet, se profus ti-
ronem in Chronologicis fuisse, alterius, se falsorum
scriptorum vindicem & patronum esse, etiam eorum,
quæ & veteres Patres, & post illos, Hieronymus da-
mnavit. Sed nihil magis profitentur populares ejus.

Ibid. *solo altari consistente.*] Nihil Ierofolymis, præ-
ter altare, constructum fuisse, usque ad II annum
Darii, fugit eum ratio: & insigniter ab eo peccatum
est. Nam templi fundamenta sub Cyro jacta sunt, &
opus continuatum, quantum per incursiones finiti-
morum licuit, toto imperio Cambyse, Magorum, &
Darii Hyllaspida. Deinde interpellatum toto Ar-
taxerxis μακρόχειρος tempore, sub Dario notho
repetitum, quinque annis absolutum est. Esdræ,
VI, 15. Si tantæ moli absolvendæ quinquennium
duntaxat insumptum est, quis dubitat majorem par-
tem antea extractam fuisse, & minus operi absolven-
do reliquum fuisse, quam ei, quod jam sub Cambyse,
& Dario ædificatum erat? Quid enim volunt illa?
Audierunt autem hostes Iudæ, quia filii captivitatis ædifica-
rent templum Domino Deo Israël. Esdræ IV, 1. vide to-
tum Caput.

MCCCCLIX. *Chilo, qui de septem Sapientibus fuit, Epho-
rus Lacedæmonæ.*] Hoc multis annis antea contigisse scri-
bebat numero MCCCLXV. Vide quæ ibi notavimus. Ita-
que ibi videtur accipiendum de quinque Ephoris à
Theopompo rege creatis; quo nomine multum im-
minuit majestatem regiam. Hic vero intelligendum
puto de Ephoro primo, qui ἐπίωμος dicebatur:
cujusmodi primus omnium Elatus creatus fuit.

Ibidem. *dispositione communis gentis.*] Hæc defunt in
Græcis, quæ nescio an mutilaverit Georgius. τὸ κοινὸν
ἔθνος, quid sit, nemo nescit: ut κοινὸν τῆς Ἀσίας,
κοινὸν Ἐφεσίων in nummis. Diogenes Laërtius de hac
re: γέγονε δὲ ἔφορος καὶ τὴν πενήτησιν ἐκ τῶν Ὀ-
λυμπιάδων. Παμφίλη δὲ φησὶ καὶ τὴν ἐκ τῶν (πέμ-
πλων) ἐν πρώτων ἔφορον γενέσθαι ἐπὶ Εὐθυδήμῳ, ὡς
φησὶ Σωσικράτης. Si hoc verum est, hic est περὶ χρο-
νισμῶν unius Olympiadis.

MCCCCLXI. *Simonides clarus habetur.*] Neque hic lo-
cum habet Simonides.

MCCCCLXII. *Anaximenes Physicus Philosophus agnosci-
tur.*] Suidas: γέγονεν ἐν τῇ νῆ Ὀλυμπιάδι, ἐν τῇ Σάρ-
δεων ἀλώσει, ὅτι Κύρος ὁ Πέρσης Κροῖσον καθείλεν.
Vivebat LV Olympiade, quum Sardes captae sunt, & Cyrus
Cræsum destruxit, aut devicit. Atqui Sardes non sunt cap-
tae LV Olympiade. Verba illa Suidæ portentosa ex
mage portentosis Laërtii verbis deducta sunt. Καὶ γε-
νήθητι μὲν, καὶ φησὶν Ἀπολλόδωρος, τῇ ἑξήκωσῃ
τρίτῃ Ὀλυμπιάδι, ἐτελεύτησε δὲ περὶ τῶν Σάρδεων
ἀλώσει. atqui Σάρδεων ἀλωσις prior Olympiade
LXII multis annis. Hic Oedipo opus est. In Græcis
Eusebii legitur Ἀναξίμενης mendose.

MCCCC LXVII. *Thales moritur.*] Plenius Casaubon. „ Chronicon. Θαλής ὁ Εξαμίς Μιλήσιος, πρῶτος
 „ Φυσικὸς Φιλόσοφος ἀπέθανεν ἑξήσιν ἔτη Ἰα. non
 „ dubito, quin ab Africano.

MCCCC LXVIII. *Templum Apollinis Delphici secunda vice incenderunt.*] Numero DLXVI de Phlegyas annotavimus. Post Phlegyas à Pyrrho Neptolemo Achilles filio: deinde à Xerxis exercitu: deinceps à Phocensium proceribus: postremo à Gallis incensum aut direptum scribit Pausanias. Tertio à Thracibus incensum narrat Eusebius *περὶ ἑρασιδῶν. δ. τὸ μὲν γε Δελφικὸν χρησθηρὸν τέλειν ὑπὸ ἑρακῶν ἐμπερηδιῶνα κατέχευε λόγος, ἔδεν δ' ἑρακῶν εἰς τὴν μέλλοντον γῶσιν, ἀλλὰ ἐδὲ ἑρακῶν τὰ οἰκεία περὶ φυλάξεως δεδουνημένον.* Arnobius huc respiciebat: *Vbi denique Apollo divinus, quum a piratis, maritimisque praedonibus & spoliatus ita est, & incensus, ut extot auti ponderibus, que immissa congesserant sacula, ne unum quidem habuerit scriptulum, quod hirundinibus hostitis, Varro ut dicit in Menippeis, ostenderet?* Sed historia, quam hic tangit Eusebius, non omnibus obvia. Intelligitur enim templum à Pisistratidis incensum, quod postea ab Alcmaeonidis instauratum est. Pindarus Pythico VII. *Ἀπολλῶν, εἰ πῶτ' ἔδοξεν.* Scholion post alia: *ἄρα τὴν ἰσορίαν. λέγεται γὰρ, ἔπ' ἑρακῶν ναὸν περὶ τὴν ἑρῶν, ὡς φασι, ὑπὸ τῶν Πέρσων ἐκαίετο οἱ Ἀλκμαεονίδων Φυραδόχηνες ὑπὸ αὐτῶν ὑπερηλάν ἀνοικεδομήται. ἢ δεξιάμωροι χρηματὰ, ἢ συναραζήνες δύναμιν ἐπέθεντο πῶς Περσῶν ἑρασιδῶν. ἢ νικήσαντες μετ' εὐχαριστηρίων πλεόνων ἀνακοδόμησαν τῷ θεῷ τέλειν.* Ad hanc instauracionem templi Delphici multum contribuit Amasis, rex Aegypti. De hoc Pisistratarum incendio intelligebat Herodotus libro primo; ubi *περὶ Κροίσου ἀναθημάτων* loquitur. *ἐπιέσθη δὲ καὶ λέοντος εἰκόνα χρυσοῦ ἀπέφθη ἑλκεσαν σιθμὸν τέλειν, δέκα δ' ἑκατὸν ὀλέων, ἐπεὶ τε καὶ καὶ ἑκατὸν ὁ ἐν Δελφοῖς ναὸς, κατέπεσε δὲ τῶν ἡμιπλινθίων.* Pagina autem 101, 15. Henrici Stephani loquitur *περὶ ἐμπερησμῶν ἀπομάτων*, neque Pisistratarum meminuit.

MCCCLXIX. *Craesus à Cyro captus.*] Hoc accidit exitu hujus Olympiadis, ineunte LIX, ut ex Laërtio colligimus in Periandro. Vide Canones Isagogicos. „ Apud Suidam Craesus in potestatem Cyri venit LV Olympiade. Ita verba ejus de Anaximene: *γένονεν ἐν τῇ ἑνῇ Ὀλυμπιάδι, ἐν τῇ Σάρδεων ἀλώσει, ἔτε Κῦρος ὁ Πέρσης Κροίσον κατέειλεν.* aut errat, aut legendum ἑνὶ Ὀλυμπιάδι.

Ibid. *Lydorum regnum destructum est, quod stetit annis CCXXX.*] Eusebius sequitur auctores suos. Nos ab initio Ardyfi, ad excidium hujus regni, putamus annos CCXLIX. Nam annis XIX minus dicit Eusebius.

Ibid. *quot stetit annis CCXXX.*] In Graecis ἔτη σλβ. duobus annis amplius.

Ibid. *Tarquinius Superbus sacer.*] Hieronymus ex Eutropio.

Ibid. *Tarquinius Superbus ann. xxxv.*] Quod decemium abtulit Servio, id largitur Tarquinio. Non est hac in re imitandus, ne quid aliud dicam. Editiones mala fide interpolant, ne ipsa quoque imitanda. Hieronymus prologo in Haggatum satis ostendit ita scriptum ab Eusebio, quum secundum annum Darii filii Hystaspis cum XXVII Tarquinii Superbi comparat, & post VII annos Tarquinium à Bruto ejectum scribit. Cassiodorus quoque totidem annos, hoc est XXXV, non XXV, Tarquinio attribuit.

Ibid. *Tarquinius Superbus excogitavit.*] Et Isidorus „ non hinc, sed ab alio auctore bonae notae: *Est & Latinitas, supplicii genus [ad verberandum] inventum à Tarquinio Superbo ad poenitentiam sceleratorum.* Iste enim prior *Latinitas, tormenta, fustes, metalla, atque exilia adinvenit: & ipse prior ex Regibus exilium meruit.*

MCCCC LXX. *Theognis poeta clarus habetur.*] Megarensem ipsemet se dicit. Plato putavit Megarensem ex Sicilia: quem sequutus est Suidas. At ipse à Megaris Graecia, quam urbem Alcaethoi vocat, bellum deprecatur. quod non faceret, nisi Megara Alcaethoi, urbs Athenis vicina, esset ejus patria.

Φοῖβε ἀναξ, αὐτὸς μὲν ἐπόργωσας πόλιν ἄκρην
 Ἀλκαῆος Πέλοπος πατὴρ χαρμζόμων,
 Αὐτὸς μὲν ἑρατὸν ὑβριστὴν Μήδων ἀπέερεκε
 Τῆσδε πέλειος —

Non solum à patria sua bellum deprecatur, sed etiam ejus gentis bellum intelligit, indicat, nempe Medorum. Sed errorem Platonis ab Harpocrate animadvertum postea deprehendimus: ejus locum depravatissimum ita restitue: *ἔτι δὲ ἢ Μεγαρέων δὲ τῶν πρὸς τῇ Ἀπικῇ Μεγαρέων. αὐτὸς γὰρ Φησὶν ὁ ποιητής. ἦλθον μὲν γὰρ ἑγώ τε καὶ εἰς Σικελίαν ποτὲ γαῖαν. ἢ μὴ Ἰπσηθίας Πλάτων ἐν πρώτῳ νόμῳ, τὸ ἐν Σικελίᾳ Μεγαρέων πότι ἐφασκεν εἰς Σικελίαν; κατηκολύθησαν δὲ τῷ Πλάτωνι σὺν ὀλίγοι.* Vixit ergo Perficis temporibus sub Pisistratidis, quando Simonides & Pindarus florebat. quin & Simonidis meminuit, & Onomacriti, qui Ὀρφαικὰ scripsit; & creberrime Κύριον, quem Πολυπαίδην vocat. Falluntur qui diversos putant. Est enim patronymicum Πολυπαίδης, à patre Πολύπαις. Vivebat quo tempore Corinthii Megarenibus omni genere contumeliarum illudebant. inter alia, quoties aliquis ex Bacchiadis mortuus esset, mulieres Megarensum atrax funus prosequi tenebantur. & multa alia servitutis erant σιγματὰ, quae Scholiastes Pindari narrat. Ideo multi tempore Theognidis Bacchiadis favebant & eorum partes sequebantur in urbe Megarensi. unde Theognis ignaviam civium suorum deplorans, ita scribit:

Οἱμοὶ ἀναλκίης. δὲ μὲν Κηρήνθη ὄλωλε,
 Ληλάντη δὲ ἀρατὸν κείρε) οἰνόπεδον.
 Οἱ δὲ ἀρατὸν Φεύγσει, πόλιν δὲ κακοὶ διέπρουν.
 Ὡς κυψελίζον Ζεὺς ὀλέσει γῆ.

Περὶ τῶν Κυψελιδῶν, id est, de illis, qui in Megarensum urbe Cypselidarum (ii erant ex reliquiis prisco-rum Bacchiadarum) partes fovebant, ita clare loquitur, ut dubitandi locus non sit. Itaque ejus tempus videtur Periandri Cypselidæ saeculo convenire. Sed obstat de Medis quod dicit. Nam τὰ Μηδικὰ posteriora sunt Cypselidarum tyrannide. Huic objectioni possumus occurrere, si dixerimus longo tempore post tyrannidem Periandri oppressam, etiam aliquas Cypselidarum reliquias fuisse. Neque falli possumus. Sed illud obscurum in versibus Poëtae *περὶ Κηρήνθη, ἢ Ληλάντη πεδίον.* Ambo loca sunt in Eubœa. Et certe ignota mihi est historia. Sed imprecatio Theognidis, qua adversus τῶν κυψελίδων ἄσας utitur, est similis ei, quam adversus ipsos κυψελίδας in eorum donario Delphico quidam non æquus illis exaraverat:

Αὐτὸς ἐγὼ χρυσοῦ σφυρήλατον εἰμι κλοσός.
 Ἐξώλης εἶη Κυψελιδῶν γενεά.

MCCCLXXI. *Cyrus Sardes capit.*] Supra biennio ante Craesus captus erat. Sed, ut dixi toties, ex diversis aucto-

auſtoribus diverſa tempora refert Eufebius. Ne hoc quidem anno captus eſt Cræſus, aut Sardes, ſed biennio poſt, numero MCCCCLXXII. Solinus Sardes à Cyro captas ſcribit Olymp. LVIII. Nos ſequimur Socrateſem vetuſtiſſimum ſcriptorem, qui caſum Cræſi & Sardium conjicit in annum I Olymp. LIX.

MCCCCLXXIV. Harpagus, qui apud Cyrum primi loci habebatur, adverſus Ioniam dimicat.] *Αρπαγ* εὐδοκίμων ὡδὸν Κύρου καὶ τῶν Ἰωνίων ἐστρατεύσεν. Harpagus gratia apud Cyrum pollens in Ioniam expeditionem ſcit. Nam ad id offendit ſemper, ut *στρατεύειν* vertat dimicare. Quod in alio non ferrent *Φιλόμορφος* hodierni.

MCCCCLXXVI. Colligitur omne tempus captivitatis.] Quamvis nihil hic eſt, quod neque mihi, neque ulli alii harum rerum paulo intelligentiori probari poſſit: tamen adeo dormitavit interpret, ut niſi Græca extarent, quæ ejus interpretationem arguere poſſint, omnis culpa non in Hieronymū, ſed in Eufebium ipſum derivanda fuerit. Eufebiana enim ita vertenda erat: Colligitur omne tempus LXX annorum deportationis gentis Iudaicæ, putandum ſecundum aliquos, à tertio anno regni Eliaſim, qui & Ioakim, ad XIX annum Cyri Regis Perſarum. ſecundum vero alios, ab initio prophetiæ Ieremiæ, quod conſurgit ex XIII anno Iofia Iudaicorum Regis, ad trigefimum ſextum Aſtyagis. Cæterum à quinto anno prophetiæ Ieremiæ, ad primum annum Cyri, ſunt anni LXX. Quod non caret ratione. Sed re vera intervallum ſeptuaginta annorum, anno ſecundo Darii terminatur, initio capto à decimo nono anno Nabuchodonofori. Vides quam mutila hæc rediderit Hieronymus, ut non leviter peccaverit Eufebius, ſi Latina tantum, Græcis omiſſis, ſequeremur. Verum igitur eſt, quod ait Eufebius, intervallum inter XIII annum Iofia, & XXXVI Aſtyagis, eſſe annorum LXX præciſe: cuius rei omnis notiſſima interit in Latinis Hieronymi. Sed quare ſeptuaginta anni deportationis Iudaicorum à XIII anno Iofia, quando nullus adhuc Iudæus deportatus fuerit, putandi ſint, viderit acumen eorum, quos ſequitur Eufebius. Nam ridicula ſunt. A quinto anno prophetiæ, ad XX Cyri, conſtat ratio LXX annorum. Sed ne ſic quidem vicerit opinio illa. Denique tota hæc periocha nihil facit ad verum è tenebris eruendum, & alieno loco poſita eſt, utpote divulſa à numero MCCCCLVI, ut videre eſt in Græcis. Editiones habent ad Olympiad. LVIII. BONG. ad medium Olympiad. antecedentis. Luxationis cauſſa fuit mentio Ieſu filii Iofedek, & Zorobabelis numero MCCCCLXXII. Quare vetuſtiſſima eſt hæc luxatio & ante mille annos, quum & in Bongarſiano codice longe omnium vetuſtiſſimo & optimo extet, & maniſeſto à Mariano Scoto agnofcatur.

MCCCCLXXVII. Hippius carminum ſcriptor.] *Ἰππικὸς*, à quo *Ἰππειον πῶδα* dictum volunt: quamvis quid opponam, non habeo; tamen mihi non perſuadent, ut ab *Ἰππικὸς* ullo modo *Ἰππειον* fieri poſſit. Sed de nomine *Ἰππικὸς*, cui ſimile nomen proprium niſquam legi, dixi me nihil habere quod opponam, neque vero credo, neque nego. Ego ſcio *Ἰππία* poetam fuiſſe, cuius meminerit Scholiaſtes Pindari Pythio 15, item Pauſanias *Ἡλιακῶν* 5. Sed non poteſt eſſe iſte, quum hic carminum ſcriptor *μελοποιὸς* fuiſſe dicatur, ille autem *ἐλεγερογράφος* fuerit. In PET. legitur Hibi, cus, ex quo Arnaldus Epifcopus colligit legendum Ibycus. FRE. non habebat hæc periochen.

MCCCCLXXVIII. Pherecydes.] Mirum de Pherecyde tam incerta à veteribus adferri. Alii unum tantum fuiſſe, τὸ σφῶν ſcilicet, ultimum eorum, qui σφῶν dicti ſunt, de quibus Laërtius libro primo. Alii duo,

τὸν σφῶν Σύρον. quem imperite Aſſyrium vocat Tzetzes cap. LVIII, Chiliad. I. item Hærodotus cap. LXXI. & quidem Syrium vixiſſe hoc ipſo tempore, quod illi assignat Eufebius, Lerium vero ſeptuaginta quinta Olympiade, circiter Xerxis tranſitum: quos ambos in unum confundit Eufebius non ſua, ſed auſtorum culpa, ex quibus deſcripſit ipſe. Porro illa, *Pythagora magiſter* POST. non habent; extant tamen in Græcis.

MCCCCLXXX. Simonides Lyricus & Phocylides.] Carmen *νοθηλικόν* nomine Phocylidis hodie in manibus habetur omnium. ſed nemo animadvertit nihil in eo eſſe, quod ad illius veteris Phocylidis exemplum expreſſum ſit, quantum ex illis, quæ ejus hodie ſuperſunt, reliquiis odorari poſſumus. Ille enim vetus, ſcripſit breves *γνώμας* exemplo Theognidis, & aliorum veterum gnomologorum, præeunte ſemper gnomiſmate hoc, *ὡς τὸδε Φωκυλίδος*. At iſte vulgaris perpetuum carmen ſcripſit non appoſita illa veteri nota. Præterea nullus veterum ne unum quidem vetſum ex hoc longo carmine producit, quum ex Phocylide quædam apud Stobæum & alios legantur. Unus tantum interpres Scholiorum Alexipharmacum Nicandri producit hos verſus: *Κάμνη δὲ ἠπερόφοιτος, δρισοπόπιτε μέλισσα, &c.* Sed Scholia illa ſunt centoneſe ex veteribus optimis commentariis excerpti, ab homine recentiore, qui de ſuo quaſdam etiam barbaras voces admifcere ſolet. Denique iſte tuit homo Iudæus, niſi fallor, aut Chriſtianus. Univerſa poëſis illius rei fidem facit, ut negari non poſſit, aut unum ex Helleniſtis Alexandinis fuiſſe, cujuſmodi multi præſtantis. Floruerunt ſub Ptolemaïs, aut, quod vero propius, Chriſtianum. Hi juſ opinionis noſtræ argumenta acciſe tot verſus ad verbum ex lege Moſis divina depromptos, ut illud Deuteronomii, XXI, 6, 7.

Μηδὲ πὶς ὄρνιθας καλιῆς ἀμα πίνεις ἐλάσθω.

Μητέρα δὲ ἐκπερίωη, ἢ ἔχη πάλι τῆσδε νεοττός.

Quis ullus Græcorum hoc ſanxit? ecquis alius, præter Moſem? Sed vide & illud:

Μὴ κτήνας θνητῶιο βορῶν καὶ μέτρον ἔληαι.

Μηδὲ πὶ θηρόερον δαίση κρέας —

Λείψανα λείπει κυσί. θηρῶν θήρες ἔδον.]

Non ſolum Moſis præceptum integrum Exodi XXI, 31, à Græco poeta conceptum, ſed etiam totidem verbis enunciatum, ut alio interprete verſibus Græcis opus non ſit præter Moſem ipſum, ſi ſeptuaginta interpretum lingua loquentem audias. *καὶ κρέας θηριάλων οὐκ ἔδεσθε. τῷ κυσί δὸσπρρίψατε αὐτό.* Duo membra præcepti huius ſunt. Prius eſt: Non comedetis illum morticinum. alterum: Non comedetis ullum animal θηρόερον, cujuſmodi agnos *λυκαπάδας* apud Plutarchum. Utinque rurfus comprehenditur Levitici XX, 8. *θνησιμαῖον καὶ θηριάλων εὐφάγετα εὐμιαθῆναι αὐτὸν ἐν αὐτοῖς.* Nam *θνησιμαῖον*, hoc eſt morticinum, dicitur, quod ſpente moritur, quod quidem quum ex ſenectute & ævo maturo moritur, hic noſter Phocylides vocat *θνητὸν καὶ μέτρον*, mortuum ſecundum temporis modum & meſuram à natura præſtitutam. Poëta *κατὰ μεῖζαν*. Quin & Solon *κατὰ μεῖζαν* dixit, quemadmodum & iſte Phocylides:

τῆ δεκάτη δὲ εἶπὶς ἐλάσας κατὰ μεῖζαν ἰκοῖτο.

id eſt *κατὰ μεῖζαν. κατὰ τὸ ἰκνέμενον*, ut quum animal propria morte delungitur. Hodie in editionibus

Phocylidis versus primus quinto loco retro, quam ubi posuimus, legitur. Sed accipe & illud ex xx, 4 Deuteronomii:

Κη̄ν̄ δὲ ἠὲ ἐχθροῖο πέση κάθ' ὄδον, σωέ-
γρον.

Item illa tam clara, tam diferta de resurrectione ostendunt Christianum.

Οὐ καλὸν ἀρμονίῳ ἀναλυμένῳ ἀθρῶπιο.
Καὶ πῆχα δ' ἐκ γαίης ἐλπίζομεν εἰς φάσιν ἐλθεῖν
Λείψαν' ἀποικομενων. ὀπίσω δὲ θεοὶ τελέθοντι.
Ψυχὰ γὰρ μίμνουν ἀκήλοιο ἐν φθιμύοιοι.
Πνεῦμα γὰρ ἐστὶ θεῶν χεῖσις θνητοῖσι ἢ αἰών.
Σῶμα γὰρ ἐκ γαίης ἐχομεν. ἢ πάντες εἰς αὐτῶν
Λυόμενοι κόνις ἐσμεν. ἀνὴρ δὲ ἀνὰ πνεῦμα διέ-
δεκται.

Vide hic plane doctrinam Christianam: & elegantissime πνεῦμα θεῶν χεῖσιν. Commodato enim accipimus, ut à nobis recipiatur. Non enim habemus illud mancipio, sed usu, inquit Lucretius. Noli igitur putare hoc carmen illius Phocylidæ esse, sed ἀνανύμω Christiani. & fortasse fuerit idem auctor cum illo Naumachio, qui Christianum carmen νεθελικὸν scripsit de Virginitate. Neque vero puto ullius veterum carmen extare, quod cum Poësi hujus Phocylidis (si modo ei id nomen fuit) aut elegantia, aut nitore, aut cultu verborum conferrī possit. Quod autem tamdiu ignoratum fuerit, ut nullus veterum ejus meminerit, Clemens, Justinus, Theodorus, alii, magis mirari, quam causam ejus rei reddere possum. Certe si tempore Eusebii extitisset, non dubium est, quin ejus testimonia in Theaurum περὶ τῆς σοφίας suæ impendisset. Quum Clemens, furtiva dicta Græcorum ostenderet, quæ ipsi ex Sacra Scriptura suppresso Mosis & Prophetarum nomine deprompserunt, si iste Phocylides eo tempore in rerum natura fuisset, quis dubitat, quin ille adduxisset ea, quæ nos supra ex illo produximus? Sane justius id facere potuisset, quam quum hos versus ex vetere Phocylide produxit, qui vere sunt illius, non hujus nostri:

Ἄλλ' ἄρα δαίμονες εἰσὶν ἐπ' ἀνδράσιν ἄλλοι ἄλλοι,
οἱ μὲν ἐπερχόμενοι κακὸν ἀνέροισιν ἐκλύουσι.

Quæ sententia imperfecta est. Illud vero plane ex medio sermonis Christiani petitum à nostro Phocylide:

— ἀδίκως μὴ κερῖνε πρὸς ὄσωπον.

Nam Scriptura πὶ πρὸς ὄσωπον ἀντίλογικῶς ὑφιστάμενος, & soli Ecclesiastici patres usurpant, non veteres Poætæ Pagani. Demosthenes περὶ συμμοριῶν vocat σώματα, quæ scriptoribus Ecclesiasticis πρὸς ὄσωπα & personæ. ἐκ τῶν πίνων, inquit, οἶμα θῆν ποιῶσαι συμμορίας εἰκοσιν, ὡς περ νῦν εἰσι, σώματα ἐξήκοντα ἐκάστη ἐχουσι. Ecclesiasticus scriptor dixisset πρὸς ὄσωπα. Perpendant igitur non solum illa, quæ adduximus, studiosi adolescentes, sed & totam illam poësim falso hæctenus Phocylidæ attributam: ubi inuenient in quo adhuc industriam suam exerceant.

Ibidem. Xenophanes Physicus scriptor Tragediarum.] καὶ πῶ ἐξήκοντα Ὀλυμπιάδα floruisse scribit Laërtius. Quare recte illi tempus assignatum ab Eusebio. Annos natus xxv reliquit patriam. & Lxvii annis, postquam reliquerat, se per Græciæ urbes errare scribit, annos nimirum natum xcii. Unde colligas admodum senem obiuisse.

Ἴδὴ δὲ ἐπὶ τὰ τ' ἔασσι καὶ ἐξήκοντ' ἐνιαυτοῖ
βλησερζένης ἐμὲ φροντίδ' ἀν' Ἑλλάδα γλῶ.

Ἐκ γενετῆς ἣ τὸ τ' ἦσαν εἰκοσι, πέντε τε πρὸς τοῖς.
Εἴπερ ἐγὼ περὶ τ' οἶδα λέγειν ἐτύμως.

xxiii Olympiadas numerat à natali suo. Si secundum hunc locum Eusebii scribebat illa Olympiade Lx, natus fuerit Olympiade xxxvii, obierit Olympiade Lxii desinente, aut Lxiii ineunte. Censorinus scribit majorem annorum c obiisse. quod convenit iis, quæ modo diximus. Nam civ annos ut minimum vixisse videtur.

Ibidem. Physicus scriptor Tragediarum.] Physicum & poetam agnosco. Tragediarum scriptorem nego. Neque unquam apud veteres scriptores ullius Tragediæ Xenophanis mentio extat, neque Laërtius harum rerum diligentissimus investigator illum aliud, præter ἐπὶ καὶ ἐλεγεία, scripsisse refert. Fuit quidem alius ejusdem nominis ἱαμβογράφος. non propterea tamen Tragedias scripsisse consequens est, si jambos scripsit, neque si Tragedias scripsisset, eundem esse cum hoc nostro Physico. Unde hunc Physicum τραγωδοποιὸν fuisse collegerit Eusebius, aut scriptor, quem sequitur, amplius considerandum.

Mccc Lxxxvii. secundum Nabuchodonosor.] Pudentius illi, quam qui regnantibus Persis alium Regem nomine Nabuchodonosor in Chaldæa rerum positum fuisse nugantur. Pudentius, inquam, illi, quanquam nihilo verius. Inter eos, qui hujus sententiæ auctores sunt, Africanum ponit Georgius: τῶν (καμβύσω) οἰόντων πῆρες εἶναι ναβοχοδονόσωρ διδύτερον τὸν καὶ Ὀλοφέρνην καὶ Ἰσίδθ, ὡς περ καὶ Αφρικανός. ὡς περ καὶ ἀδύασιον. Deinde multis argumentis illud confutat: & merito.

Ibid. ab Hebrais.] Ab Hebrais nescio an ullus unquam secundus Nabuchodonosor prædicatus fuerit, & quod magis mirum, ex libro Iudith, quem ipsi ignorant hodie, nisi qui Latine sciunt. Vix enim illa Iudith illis nota, idque, ut dixi, ex codice, qui penes nos Christianos est. Nam ipsi nullum habent. Auctor libri, cui titulus German David, quem puto adhuc vivere, meminit hujus Iudithæ, sed ex nostris libris. Hieronymus scribit apud Iudæos librum Iudith inter Hagiographa legi. Quod fateor me non intelligere. Hagiographa, quæ Iudæi vocant, ut nec ignoravit Hieronymus ipse, extant Hebraice, & in Canone Hebraico κατὰ κεχωρισμένα εἰσιν. neque profecto in illis liber Iudith est, non magis quam Tobia, aut tertius Esdræ. Extabat Chaldaice liber Iudith tempore Hieronymi, ex quo Latinum hunc, qui hodie in manibus habetur, contexit potius, quam vertit Hieronymus, ut ipsemet testatur. Itaque non mirum si a deo inter se discrepant Græca & Latina. Idem de Tobia dicas licet, cujus editio Græca dissimillima est Latina Hieronymiana. Hebraicus, quem ediderunt Iudæi Constantinopolitani ante annos c, est ex Græco expressus, stante adhuc imperio Constantinopolitano. Sunt & duæ diversæ editiones Hebraicæ hujus Tobia. Hunc etiam librum scribit Hieronymus Hebræos de Catalogo divinarum scripturarum secantes his, quæ Hagiographa memorant, mancipasse. Ego jam dixi me ignorare quæ sint illa Hebræorum Hagiographa, quum constet Hagiographa à Iudæis vocari longe ante Hieronymi sæculum omnes libros Canonis Bibliaci, præter legem, Prophetas, libros Iosue, Iudicum, Samuelis, & Regum. Imo, ut ipse fatetur Hieronymus, Iudæi conquirebantur hos libros à Christianis contra Canonem suum legi. Ita infinitis locis pugnantia scribit doctus ille Scripturæ interpres.

Mcccxcvi. Obiit quippe Aegyptum Cambyses in

anno quinto regni sui.] Anno quinto, absoluto scilicet. v 111 enim solidos imperavit, ex quibus tres potitus est Ægypti. Itaque verius erat sexto anno, non quinto. Et sane PET. habet vi, sed adversus aliorum omnium codicum, & Græcorum ipsorum auctoritatem, in quibus est πέμπτω, non ἑξάτω ἔτδ.

Ibidem. *Vsq̄ ad Darium filium Xerxis, ann. xi.]* Hæc defunt in nostris Græcis, quæ tamen non dubi- tamus esse Eusebii ex Africano, qui Darium Nothum, Ξέρξης filium vocat. Vide infra ad numerum MDXCII. Ab hoc anno præsentis, quo Cambyfes Ægypto potitus est, ad numerum MDCLII, quo Ægyptus a Persis defecit, anno xi imperii Darii Nothi Artaxerxis filii, anni sunt cxii, uno amplius, quam hic. Porro obscure illa enunciat Hieronymus, *Obtinuit Cambyfes Ægyptum usque ad Darium ann. cx.* quum vellet dicere, à quinto anno Cambyfis, ad rebellionem Ægyptiorum sub Dario Notho Artaxerxis filio, interjectos esse annos cx. Obscure, inquam, & miro loquendi genere illa concepit, ac propterea à nobis indicata.

MCCXCv. *Post Cambyfen duo fratres.]* Hoc contigit anno 1x Cambyfis post obitum ipsius. Ideo & nonus annus Cambyfis, & vii menses, per quos à Magis regnatum est, in unum tempus conjiciuntur. In PET. & BONG. annotatur in margine: *Ideo secundus annus (Darii) bis scribitur, quia unus annus in Magorum fratrum septem mensibus computatur.* Quod ridiculum est. Nam post eadem Magorum Darius inivit imperium. Quomodo igitur anno secundo Darii imperare Magi potuerunt? Josephus vero à reprehensione vindicari non potest, qui Cambyfen annos vi tantum imperasse scribit.

MCCXCvi. *Dicæ archi. m. quam nunc Puteolos vocant.]* Etiam Delum minorem à Lucilio vocari, nemo nescit: *Inde Dicæ archum populos, Delumque minorem.* Non dubium est, quin Samii tyrannidem Polycratis fugientes, patria relicta, hanc coloniam deduxerint.

MCCXCvii. *Secundo anno Darii regis Persarum templum in Ierosolymis constituitur.]* Satis hæc à nobis confutata suo loco. Nam Darius, cujus anno secundo templum ædificari ceptum, is est Darius Nothus Artaxerxis filius. quod & Daniel ita discrete demonstravit, ut qui contra hiscere audeat, is cum veritate ipsa, & cum Daniele manum conferere audeat. Nam quod veritatis hostes adferunt de longævitate Zorobabelis, hoc plane est negare non solum patrem & avum Mosis, Mosem quoque ipsum plus vixisse, sed etiam multos nostro ævo vixisse & extare adhuc, qui hanc ætatem supergressi sunt. Dinumerantur reges Persarum per successiones suas apud Esdræ & Nehemiam. Nam intervalli à Cyro, ad finem Darii Hytaspis, manifesta est mentio Esdræ 1 v, 5. deinde Axuerlis, sive Xerxis, quem Αωσθηρον vocat Græca editio. Quis successit Dario filio Hytaspis? Certe is est Xerxes, qui Hebraice concipitur שרשרה. Secundum apices Masoritarum is est Οξυαρης, non, Αωσθηρ. Sed secundum rectum modum is est Axuerfus. Græci propius absunt, quum dicunt Ξέρξης. Nam quæ est Græcorum in depravandis exoticis nominibus proclivitas, eadem est & Masoritarum in iisdem male designandis: ut Ναβαχοδονόσσορος, qui ita à Beroso, Chaldæis omnibus, Strabone, Megasthene, & Lxx interpretibus, is ab illis Hebræorum Criticis Νεβαδραδνέσσερ vocatur, quia ad regulas Grammaticas propius accedit. Sed de his, & de apicibus Hebræorum, quos cum lingua ipsa statim natos abortiva quædam ingenia hariolantur, alibi erit plenius dicendi locus. Vide quam diversa videntur Αωσθηρ & Ξέρξης: & tamen sola apicum & pronunciationis diversitas hanc novitatem parit. Omnia conveniunt Αωσθηρ,

quæ Xerxi, locus, opes, nomen, uxor. Et tamen non est Xerxes, inquit. Quare? Audi acumen argumenti. Quia sub Assuero interpellata fuit Templi constructio. Atqui non fuisset, si Assuerus idem fuisset qui Xerxes, quia Ester eblandita esset à viro templi continuatione simul, & exædificationem. Hoc est mirificum argumentum, quo volunt Xerxem non esse Xerxem. Huic puerili objectioni respondimus olim. Ad rem. Dario Hytaspis succedit Xerxes sive Axuerfus Esdræ ibid. 6. Huic Artaxerxes ὁ μακρόχειρ. Ib. 7. Illi Darius. Ib. 24. in cujus anno secundo templum contrui ceptum. Sequitur Artaxerxes ὁ μνήμων Nehemias primo. Habemus Darium, Axuerlon, Artaxerem, Darium, Artaxerem. Ille Darius, qui est inter duos Artaxerxes, si non est Darius Nothus, & ille Axuerfes, qui est inter Darium, & Artaxerem priorem, si non est Xerxes, pereat omnis memoria veteris historię, & vincat Ελωουασιγαν natio. Nam rem factam habent, ut ipsi putant. Non potest, inquit, esse: quia nimis vivaces fuerint Zorobabel & Iesua Pontifex. Nos olim illi querelæ occurrimus. Denique quia omnes reges Persidis ordine secundum successiones suas ab Esdra dinumerantur, & hoc non magis mutari potest, quam ratio temporum, quam numerus annorum, per quos ab ipsis regnatum est, quam denique ipsa fides historię, sequitur ergo, magnum illorum vitæ intervallum fuisse, non tamen tantum, ut captum fidei & modum ætatis humanæ excedat. Homines seniores quotidie videmus: & longævitatē habemus exempla insignia apud Plinium libro vii, & Phlegontem Imp. Hadriani libertum. Certe negari non potest magnam fuisse sive oscitantiam, sive supinitatem, & longe majorem pervicaciam hodie ni sæculi in tanta luce historię; quod inter tot divina ingenia nemo hæcenus extiterit, qm̄ reges Persarum adeo discrete suis nominibus signatos, & per suas successiones digestos apud Esdræ deprehendere potuerit. Certe si aliquis veritatis sensus, aut sapor meliorū literarum est, tempus erat aut aliqua ingenua confessio- ne manus dare, aut ab ineptis disputationibus facessere.

Ibid. *consummaturq̄, opus anno quarto.]* In Græcis mendose, κτ' ἄ τὸ ἦ ἔτ, pro, κτ' ἄ τὸ δ' ἔτ. Libere quoque hæc, sed fideliter, vertit Hieronymus, ut non recedat à mente Eusebii.

Ibid. *Clemens quoq̄ congruit.]* Clemens à primo anno Olympiadis xl v 111, ad præsentem annum ineuntis Olympiadis Lxx, putat annos Lxx. Idque esse arbitratur intervallum captivitatis. recte quidem ille initium horum Lxx annorum orditur à capto Iechonia. sed pessime tempus deportationis Iechoniae confert in annum primum Olympiadis xl v 111, peccans metachronismo xl annorum. Præterea non satis perite à primo anno Olymp. xl v 111, ad primum Lxx, putat annos Lxx. Nam à primo anno cuiuslibet Olympiadis, ad primum alius Olympiadis, numerus est semper quaternarius. Numerus vero Lxx non est quaternarius, sed denarius. Itaque non annorum Lxx illud intervallum est, sed Lxxvii, duobus annis minus, quam volebat. Contra Eusebius initio annorum mendose à deportatione Sedekia sumpto, recte quidem à XLVII Olympiadis anno 111, ad hunc annum, putat annos Lxx: sed imprudenter illud, quod non advertit Clementem à Iechoniae, non à Sedekia casu annos suos ordiri. Itaque si ultra arbitratur Clementem sententiæ suæ suffragari.

Ibid. *Dari filii Hytaspis.]* In scriptis codicibus est Hydaspis. Ita sæpe variatum videmus, ut Hydaspes fluvius Indiæ etiam Hytaspes vocetur: eodemque modo Darium aliquando Hydaspis, aliquando Hytaspis filium legimus apud veteres scriptores. Idque jam ab aliis notatum, si bene memini.

Ibid. & unus ex duodecim, qui vocatur Angelus.] Hieronymus: *Ultimum duodecim Prophetarum Malachi interpretari volumus: cuius nomen Septuaginta transtulerunt τὸ ἀγγέλῳ αὐτῷ, id est angeli ipsius, dicentes, Assumptio verbi Domini super Israel in manus Angeli ejus. Pro quo in Hebraico legitur מַלְאָכִים, quod rectius & expressius dicitur, Angelus, id est nuncius meus.*

Ibid. *domesticus testis.*] Græca: Μάρτυς ἐγγύθι, testis idoneus, fide dignus. Nam domesticus aliud est.

Ibid. *Domine omnipotens, quousque.*] Hinc illa lacrimæ. Angelus apud Zachariam conqueritur jam septuagesimum annum agi, ex quo urbes Iudæ, non instaurantur, idque secundo anno Darii. Ergo, inquiunt, secundo anno Darii finitur septuagesimus annus captivitatis. Hæc illi ita colligunt: quam bene, viderit historia. Atqui non est locus, qui pertinaciæ magis petat jugulum, quam iste. Non enim Angelus loquitur de anno septuagesimo deportationis: sed quod ab edicto Cyri toties Iudæa gens à finitimis infestata fuerit, ut nullas urbes tuto habitare, nullos muros excitare facultas ei data fuerit: quo intervallo, quod est annorum CVI, per ultimos LXX annos nullum non calamitatis genus experta fuerit, ut nullas urbes in Iudæa instauranti copia facta sit: quippe quum ne ipsa quidem metropolis urbs Ierofolyma præterquam à paucis, idque cum maximo vitæ periculo, habitaretur, propter infestas finitimorum Arabum & Samaritarum incursiones. Hic est verus hujus loci sensus, quo nemo meliorem nunquam afferet. Si enim, quod ipsi volunt, septuagesimus annus captivitatis agebatur anno Darii secundo, ergo captivitas non desinit in anno primo Cyri, contra vaticinium prophetarum, præsertim Jeremiæ, qui prædicit illis, eos septuagesimo anno illius deportationis redituros. Redierunt autem anno primo Cyri. Ergo anno primo Cyri finitur annus septuagesimus deportationis; non Darii Hystaspidæ. Quod si non finitur anno 11 Darii, ergo septuagesimus ille annus, de quo agit Angelus, non est LXX captivitatis. Et certe non est. Non enim agitur de captivitate Iudæorum, quæ annis CVI antea laxata fuerat, sed de urbium desolatione absque ulla spe instauranti, de Iudææ deformitate, in qua nullum adhuc oppidum excitatum fuerat. Anni septuaginta quidem à secundo Darii Hystaspidæ retro retexti desinunt in casu Sedekix. sed non ideo hinc putandi sunt anni septuaginta captivitatis, ut jam ostendimus, neque septuaginta illi anni, de quibus loquitur Angelus, de ulia captivitate intelligendi, quum jam nulla esset captivitas. Sequitur igitur, ut neque illi anni ab ulla captivitate incipiant, neque is Darius sit filius Hystaspis, sed alter cognomine Nothus. quod verissimum est. Collocatus est enim inter duos Artaxerxes, & quartus ab altero Dario, ut perspicue ponitur ab Esdra. Anni igitur illi septuaginta, de quibus agit Angelus apud Zachariam, incipiunt à xxx, aut xxxix anno Darii Hystaspidæ, quum Hebræi duriter à finitimis haberentur, ut diserte extat Esdræ IV, 5. & durius adhuc habiti mortuo Dario, ineunte imperio, Artaxerxis, sub quo interdicta est templi ædificatio. Ibid. 6. Remitte igitur de pertinacia. Consule totum caput quartum. Perpende Commata 5, 6, 7. atque æquiores animum adfer. Si aliquem sensum habes humanitatis, tantum abest, ut non hæc vera esse agnoscas, ut miraturus sis à nemine hæc hæcenus animadversa esse: atque adeo tantam esse quorundam væcordiam, ut nullis hujus doctrinæ aut humaniorum literarum subsidiis instructi, nihil præter stolidos impetus huic tam manifestæ doctrinæ opponant.

Ibid. *Quousque misereberis.*] Esdras cap. I V dicit totum reliquum tempus Cyri, Darii, Axuerxis, siue

Xerxis, & sub Artaxerxe interdictum templi conditum, tum interpellatum fuisse, usque ad secundum Darii Nothi. Immane est intervallum, utpote annorum CVI. Itaque isti septuaginta anni ab Angelo enunciat à secundo anno Iudæ Darii retro putati desinunt in xxx anno Darii filii Hystaspis. quo tempore, & magis ineunte imperio Artaxerxis, in Iudæos accusationes & calumnias à finitimis institutas fuisse Esdras perhibet.

MCCCCXC VII. *Harmodius.*] Quidam codices habent hanc periochen anno antecedente. Sed horum Pisistratidarum interitus non certo refertur à veteribus, neque fatis constanti fide.

Ibid. & *Leana meretrix.*] Non amica eorum, ut vertit interpres, sed concubina Harmodii. Græca non videntur carere mendo. Saltem καθ' ὄν, non καθ' ὅς, legendum esse affirmamus. καθ' ὄν, Ἀριστογείτον, scilicet, καὶ Ἀρμόδιου, Longe diversum de hac Leana prodit Lactantius qui de Faustuli pastoris uxore cognomine Lupa locutus subjicit: *Exemplum scilicet Athenensium in ea figuranda Romani secuti sunt: apud quos meretrix quædam nomine Leana, quum tyrannum occidisset, quia nefas erat simulacrum constitui meretricis in templo, animalis effigiem posuerunt, cuius nomen gerebat.* Idem prodidit Polyænus libro VII. Quod sane mirum est, quum statuam ipsius mulieris, non autem bestix, cuius nomen gerebat, erectam ab Atheniensibus Pausanias scribat. Ἀντὶ δὲ τούτων, ἐπεὶ τυραννίδος ἐπέωθησαν οἱ Πεισιπρατίδαι, Καλκῆ Λεάνα Ἀθηναίοις ἐστὶν ἐς μνήμην τῆς γυναικὸς, ὥστε δὲ αὐτὴν ἀγαλμα Ἀφροδίτης. Nam Καλκῆ ipsam mulierem intelligit, quæ mente Horatius,

— *Et abeneus ut stes.*

Quare apud Pausaniam legendum ἐστὶν, non ἐστὶν.

Ibid. *Leana meretrix amica eorum.*] Concubina Harmodii, ut diximus. Ενδοξὸν δὲ ἐστὶ καὶ Λεάνα ἡ ἐπίτραχα Ἀρμόδιου τῆς τυραννοκλονήσεως, ἥτις καὶ αἰνιζομένη ὑπὸ τῆς ὀπίσθου τῆς ἰσθμίου τῆς πρηνον ἔδεν ὄζειν ὄσσε ἐπαπέθανε τοῖς βασινοῖς. Athenæus libro XIV. Tertullianus Apologetico, cap. L. *Attica meretrix, carnificem jam fatigato, postremo linguam suam jam comestam in faciem tyranni servientis expuit, ut expueret & vocem, ne conjuratos confiteri posset si etiam victi voluisset.* Sed de hac muliere alii quoque meminerunt. Historiam vero horum Pisistratidarum & eadem Hipparchi habes apud Thucydidem libro IV, Herodotum libro V. Sequius eam refert Ælian. Ποικίλ. XI, V 111. De Leana autem intellexisse Hieronymum certum est initio Commentarii epistolæ ad Ephesios: *Si quis reddat depositum, si quis commodata non abneget, fidelem amicum se exhibeat, animum magis, quam fidem paratus sit prode, quod de nonnullis Philosophis legimus, & ne illi satis gloriarentur, Atheniensis meretrix perpetravit, iste quidem fidelis est, sed non fidelis in Christo testis.*

MDI. *Templum Ierofolymis.*] Imo anno VI Darii Nothi, numero MDXCIV. Quare est prochronismus annorum XCIII. Hieronymus ex hac pericope ea mutilavit, sine quibus Πιπχέσημα Eusebii intelligi non potest, quo magnas moles excitavit, ut finem annorum CCCCLXXXIII initio Herodis terminaret. quæ nemo percipere potest sine illis, quæ Hieronymus dissimulavit.

MDIV. Hic in omnibus PR. ita scriptum extat: HÆC PER TEMPORA IN ORDINEM, NON PER ANNUM, DIRIGUNTUR. Itaque non mirum est, si ab hoc tempore, usque in finem Chronici, hoc est, ad Consulatum Aufonii, in illis libris tanta temporum, rerum, & hominum perturbatio facta sit, ut nullum gestum

veræ suæ epochæ redditum sit. Hujus exempli infiniti codices reperiuntur, quod jamdudum monuimus. posterioris exempli tres tantum habuimus, Petavianum, Freherianum, & Bongarsianum. In PR. duos spatia historica sunt; prius Romanorum, alterum exterarum omnium nationum gestis dicatum est.

Ibid. INITIUM CONSULUM.] Quod Consules Canonis suo inseruerit Eusebius, satis à nobis disputatum est in priore libro Eusebii. Quæ inde petat Lector.

Ibid. Pulsis ab urbe Regibus, vix usque ad xv lapidem.] Hæc Hieronymus à Sex. Ruffo.

Ibid. ad xv lapidem.] Sex. Rufus habet xv 111. Sub Regibus septem per annos ccxlii, non amplius quam usque Portum atque Ostiam intra octavum decimum miliarium à portis urbis Romæ utpote adhuc parvæ, & à pastoribus conditæ, quum finitimæ circum civitates premerent, Romanum processit imperium.

Ibid. Romanorum Reges septem à Romulo.] Non solum in eo errat, quod intervallum à Palilibus primis, ad Regifugium, statuit annorum tantum ccxli, sed etiam, quod primos Consules quinquennio citius creatos dicit. Quare hujus quinquennii, aliquando unius Olympiadis prochronismus sequuntur Orosius, Cassiodorus, & Chronicon Græcum Casaubonianum, quos Fastos Siculos vocant. In Orosio vero manifestior apparet prochronismus quinquennii, cujus causam nullam aliam puta, præter hanc, quam diximus: hoc est, quia Eusebium in hoc, ut & in aliis, sequitur. „ Quemadmodum Eusebius prochronismo quinquennii, ita septem annorum metachronismo peccat Africanus, qui à Consulibus primis, ad Consulatum „ Grati, & Seleuci putat tantum annos dccxxv. „ qui deducti de numero mdcxxvii, relinquunt „ numerum mdcxii, septem annis post fasces Brutii. „ Verba Africani pete ex notis ad numerum mdcxxvii.

Ibid. Sive, ut quibusdam placet ccxlii.] ccxlii, aut ccxliiii annorum discriminis, quod est unius anni, causa pendet ex Palilibus Varronianis, & Catonianis. Cato enim uno anno serius Palilia prima, ponit, quam Varro. Prima Palilia numero mclxv. Primi Consules numero mdix. Intervallum, anni c x l i v. Hæc est opinio Catonis, qui prima Palilia statuit in eo anno, qui curtebat adhuc quartus Olympiadis sextæ. Varro anno antecedente, qui erat tertius Olympiadis. Ita secundum Varronem, à primis Palilibus, ad primos Consules, sunt anni c x l v. quæ omnium optima sententia videtur esse. Quare quinque illi anni omitti sunt ab Eusebio, & totidem annorum prochronismo peccandi auctor fuit Orosio, Cassiodoro, & aliis.

MDV. PERSAR. MACED. CONSULUM.] Scito in Freheriano & Petaviano semper inter titulos frontales ultimum esse CONSULUM. ut vel ex hoc constare possit olim Consules ab Eusebio in suo spatio collocatos fuisse, qui sunt iidem ipsi Consules, quos ponit Cassiodorus cum iisdem verbis Eusebii aut Hieronymi, & eodem prochronismo nunc Olympiadis unius, nunc quinquennii, atque aliis erroribus, quæ omnia suo loco indicabuntur.

Ibid. Romæ post exactos Reges.] Unius Olympiadis solida est prochronismus. Aliquando unius quinquennii apud Orosium, idque creberrime.

MDVI. Romæ post exactos Reges.] Recte Sex. Rufus, à primis Palilibus, ad Regifugium, annos putat ccxlii. Hinc sub Consulibus, ad eandem Cæsaris, & initium Augusti, cccclxvii. Inde sub Imperatoribus, ad initium Valentianiani Aug. ccccvii. Colliguntur à primis Palilibus, ad initium Valentianiani Aug. Christianissimi Principis, anni m c x v i i. quod

verissimum. Sed illa Palilia consurgunt ex anno Olympiadis vi, numero Eusebiano mclxiv.

Ibid. deinde Tribuni plebis.] Imo Tribuni Militum Consulari potestate

Ibid. ac Dictatores.] Hi non procedunt in numerum. Non enim sunt ordinarii.

Ibid. & rursus Consules rempublicam obtinuerunt.] Numero mclii. quando ad conciliandam cum Patribus plebem unus Consul de plebe creatus est L. Sextius Sextinus, collega patricio L. Aimilio Mamercino.

Ibid. per annos ferme cccclxv, usque ad Iulium Cæsarem.] Hallucinatio. Nam illi cccclxiv, ab Olympiadis c lxxxiii anno primo retro putati desinunt in primo Consule Bruto, non in Consulatu L. Aimilii Mamercini, & L. Sextii Sextini. Tota hæc perioche est Hieronymi: quæ repetitur præfatione in Hæcæum & quidem sine hallucinatione: quo tempore apud Romanos septimus à Romulo regnabat Tarquinius Superbus, habens annum imperii vigesimum septimum, qui post annos octo expulsus est a Bruto, ac deinde Rempublicam per annos quadringentos sexaginta quatuor, usque ad Iulium Cæsarem, Consules administraverunt. Nam illi cccclxiv anni ibi recte à Bruti Consulatu numerantur.

MDVII. Mare obtinuerunt Aeginetæ. ann. xx. usque ad transitum Xerxis.] Hic est annus quartus Olympiadis lxxvii. Viginti anni sunt quinque tantum Olympiades. quæ ad lxxvii appositæ dabunt Olympiadem septuagesimam secundam, in qua sane transitus Xerxis non contigit, sed in primo anno Olymp. lxxv. Itaque nugatoria sunt hæc, & ex Græcis arguuntur, in quibus legitur tantum: *Αιγινήται ἐπαλασσεύθησαν ἔτη ι.*

MDX. Valerius Publicola.] Hieronymus ex Historia Latina. Sed est solennis prochronismus quinquennii. Obiit enim Valerius Publicola P. Postumio Tuberto ii, Agrippa Menenio Lanato Coss. numero mdxv.

MDXIII. Censu Romæ agitato inventa sunt hominum cxx millia.] Numerus congruit cum Græcis, *μυριάδες ἴσθ τὸ πλῆθος*. Sed Dionysius una myriade amplius cxxx millia.

MDXV. Hellanicus historiographus.] Hellanicus, ut scribit Pamphila apud Gellium, initio belli Peloponnesiaci, id est anno secundo Olymp. lxxxvii, erat annorum lxxv. Natus igitur anno secundo Olymp. lxxi, annis xiv ante Xerxis transitum. Hic vero dicitur florere Olymp. lxx, annis v ante ejus natalem.

MDXX. Volsci Coriolos perdidit.] Accidit numero dxxv. Prochronismus quinquennii. Vide infra cccclxv.

MDXXI. Aeschylus Tragediarum scriptor agnoscitur.] In vita Aeschyli: *Γεννῶς κατὰ τὴν πασαρεχρυσὴν Ὀλυμπιάδα* Proculdubio legendum, *κατὰ τὴν ἑξαχρυσὴν Ὀλυμπιάδα*. Obiit enim eodem tempore, quo Hieron Ænam urbem condebat, anno primo Olympiadis lxxxvi, natus annos lxxv, ut est in ejus vita. Quare præfati anno erat natus annos xliv, aut xlv, & in Marathonica pugna fortiter cum hoste pugnavit. Sed ridiculum eum obiisse anno i Olymp. lxxvi. Nam anno iv. ejusd. Olympiadis docuit Perlas Menone prætor. Item anno ii Olymp. lxxx docuit Agamemnona, choëphorus Perlas, &c.

MDXXII. Latini contra Romanos rebellaverunt.] Pugna ad lacum Regillum, in qua victi sunt Latini, commissæ fuit A. Postumio Albino, T. Verginio Tricosto Coss. hoc ipso anno, quem notat Eusebius.

MDXXIII. Romæ populus à Patribus facta seditione discedit.] Est prochronismus unius anni propter differentiam Palilium Varronis, & Catonis. Accidit enim anno sequente MDXXIV, A. Verginio Tricosto Cæli-

montano, T. Veturio Genino Cicurino Cofs. plebe in montem Sacrum discedente.

MDXXIV. *Marcus, qui Coriolos cepit, interventu matris Veturie.*] Est primum hallucinatio. Nam Coriolos cepit anno sequente, numero MDXXV, Sp. Cassio Viscellino II, Postumo Cominio Aurunco II Coss. Unde Coriolanus dictus est. Deinde præter hallucinationem est prochronismus annorum VI. A matre enim Veturia exoratus est numero MDXXX, Sp. Nautio Rutilo, Sex. Furio Medullino Fusco Coss.

MDXXV. *Bellum, quod in Marathone gestum est.*] Alii XII annis ante transitum Xerxis. quidam decem, ut Thucydides. Melius, meo iudicio, qui undecim. Dionysius Halicarnass. XVI annis post Bruti funus. hoc est anno primo Olymp. LXXII, quod tempus assignatur ab Eusebio. Sulpitius Severus de hoc prælio ita scribit: *Id gestum post Romam conditam anno fere ducentesimo & sexagesimo, Macerino & Augurino Coss. abhinc annos (si tamen investigatio Romanorum Consulium non fessellit) DCCCLXXXVIII. Omne enim tempus in Stiliconem Consullem direxi.* Sane Consulatus Macerini & Augurini congruit numero MDXXVI. Sed Sulpitium fugit ratio biennio solido. A Consulatu enim Macerini & Augurini, ad Consulatum Stiliconis, anno Christi Dionysiano CCC, Indiçtione XII, anni sunt præcise DCCXC., Sulpitio imposuerunt Fastorum Consularium conditores.

MDXXVI II. *Pmythis.*] De hoc consule Suidam. *γένονεν*, inquit, *κτ' πλὴν ἐκ Ὀλυμπιάδα. κτ' ἵνας πολλῶν προεσούπερ.* *γένονε γάρ ὅτι τὴν Περσικῶν.* Convenit tempus ab Eusebio assignatum.

Ibid. CCC *Nobiles Fabie familie.*] Trecenti sex patritii gentis Fabiæ casti sunt C. Horatio Pulvillo, T. Menenio Agrippæ F. Lanato Coss. numero MDXLI. Tredecim annorum prochronismus. Vide Gellium libro XVI. cap. XX. Alii numero MDXLV. L. Aemilio Mamercino III, Iulo Iulio Vopisco Coss.

Ibid. CCC *Nobiles Fabie Familie.*] Si Græce concipienda essent, ita scripserit Eusebius, *τριακόσιοι εὐπατριδαὶ τῆς φαβίας ἔθνης.* Nam aliud est nobilis, aliud Patritius, sive *εὐπατριδης.* aliud gens, aliud familia. Puto esse Hieronymi ex Latina historia, non Eusebii.

Ibid. *Quam in Algido monte.*] Sunt Hieronymi. Paulus Orosius libro secundo, cap. XII ex Eutropio: *Sequitur annus, in quo cum victo exercitu Consul obsessus est. Nam Minucium Consullem congressum prælio Aequi Volscique superant, & fugientem in Algido fame ferroque cinxerunt. actumque infeliciter foret, ni Quintus Cincinnatus præcipuus ille Dictator artatam obsidionem obfesso hoste solvisset.* Ille L. Minucius Augurinus habuit collegam C. Nautium Rutilum II Coss. numero Eusebiano MDLX; quando hoc accidit. Itaque est ingens prochronismus annorum XXXII.

MDXXX. *Gelo obtinuit Syracusas.*] Gelo obtinuit Syracusas, si qua fides Pausaniæ, anno secundo Olympiadis LXXII. Hic vero anno secundo sequentis Olympiadis. Sic unius Olympiadis est *μετὰ χρονομίος.* Igitur secundum Pausaniam invalit tyrannidem anno secundo Olymp. LXXII, *ἀρχὴν Ἀθηνῶν Ὑβρυλίδου.* Regnavit annos VI; ut scribit Diodorus lib. XI. 262. Sed quomodo anno primo Olympiad. LXXV insigni pugna navali Carthaginenses attrivit eodem die, quo Græci Persas ad Salamina? quare pro *ζῆτι* apud Diodorum, legendum sine dubio *ἴζ*: quod Græcis Eusebianis confirmatur, quæ omisit Hieronymus: *Γέλων Συρακῶν ἐκράτησεν ἔτη ἴζ.* Pausanias refert tripodem quendam dicatum esse à Gelone filio Dinomenis victore Olympiadis LXXIII; & quamvis

idem nomen patris Gelonis fuerit, tamen negat Gelonem filium Dinomenis, qui vicerit Olympiadem LXXIII, eundem esse cum Gelone filio Dinomenis, qui tyrannus Syracusarum fuit, hoc argumento fultus, quod Gelo invaserit tyrannidem Olympiadis LXXII anno secundo, iste vero vicerit Olympiadem LXXIII. quo quid futilius potuit dici? quasi & tyranni & reges non vincerent Olympia, ut frater illius tyranni Hiero, quem Olympionicem & Pythionicem celebrat Pindarus. Quare nugatoria sunt hæc. & præterea confutantur epigrammatico Simonidis, quod tripodis illius meminit, cujus & Pausanias:

Φημί Γέλων', Ἰέρωνα, Πολύζηλον, Θρασύεσλον
Παίδας Δαινομίδου τὸν τρίποδ' ἀνθήμερον
Ἐξῆκατὸν λιπέων, κτ' πενήκοντα ταλάντων
Δαρείου χρυσὸν τῆς δεκάτης δεκάτων.

Ibid. *Gelo obtinuit Syracusas.*] Non debuit omittere Hieronymus *ἴζῆτι.* In PR. hæc Perioche posita est è regione MDXXII, anno secundo Olymp. LXXI. Sed est prochronismus unius Olympiadis: ut hic totidem annorum metachronismus. Certe injuriam factam esse Eusebio tum diversitas lectionum arguit, tum initium Hieronis è regione numeri MDXLI. Nam annus XVI ab initio Gelonis, secundum Pausaniam, hoc est annus II Olympiad. LXXII, definit in numero MDXLI. Itaque sive temeritas librariorum fuit, sive error Eusebii aliud agentis, omnino initium Gelonis statuendum fuerit anno secundo Olymp. LXXII, ut Pausanias docet.

MDXXXI. *Pindarus.*] Pindarus, ut est apud Suidam, in transitu Xerxis, erat annorum XL, anno nimirum primo Olymp. LXXV. Ergo natus anno primo Olympiadis LXVII, hoc est anno Iphiteo cclvii. Sed inscribit Idyllion Pythicon XXII Pythiados Hippocleæ Pythionice, anno Iphiti cclxxv. Ergo Pindarus tunc fuerit annorum duntaxat XVI. Dubito. Suidas ait obiisse annos natum LV. Obierit ergo anno Iphiti cccxi. Olymp. LXXVII tertio. Rursus & alii scribunt vixisse annos LXXX. Ergo diem obierit in eunte Olymp. LXXXV. Atqui VII Isthmico meminit Strepsiadæ bello Peloponnesiaco interfecti, cujus initium cadit in Olymp. LXXXVIII. Hoc modo neque anno atatis suæ LV, neque LXXX obierit. Itaque nihil vides apud veteres de ejus obitu constare. Omnino necesse est in magna senectute diem supremum obivisse.

MDXXXII. *Xerxis.*] Hic est, qui *Αδσδῆρ* vocatur, quum tamen pro ratione apicum vocalium & *Οξούρης* sit, & *Αξούροσς*, qui *Ξέρξης* distortionem Græcis solenni dictus est. Hic est vir Esteris, cujus & nomen quoque integrum servatum à Græcis *Αρ-ἴστρης*. Itaque nullo modo probare possumus interpretem Græcum libri Ester, qui pro Assuero, Oxyare, aut Xerxe, Artaxerxen vertit. Et tamen Esdræ IV, 5, *Αδσδῆρ* recte redditum est: ut appareat Esteris & Esdræ interpretes Græcos diversos esse. aut si unus idemque interpret est, is Assuerum Esteris alium ab Assuero Esdræ esse putaverit: quod vix crediderim. Porro opiparum illud convivium, quo suos proceres excipit initio libri Ester, erat apparatus expeditionis in Græciam.

MDXXXIII. *Rome Virgo Pompilia.*] In Græcis *Πομπιλία τις παρθένος*. Sed omnes PR. è regione numeri MDXXV, habent, *Rome Vestalis Virgo Pompilia deprehensa in stupro viva defossa est.* Orosius hunc locum Eusebii in librum suum traducens, hanc vocat Popiliam: Dionysius Halicarnassensis *Ομπρίαν*: eamque stupri damnatam refert M. Fabio K. F. Vibullano, L. Valerio N. F. Potito Coss. numero MDXXXV. Triennii ergo prochronismo peccatum

tum est. Livius Oppiam Vestalem nominat. Alii codices habent Opimiam, ut Dionysius.

MDXXXIII. *Xerxes Aegyptium capit.*] Melius recipit. *περέλαβεν.* Amissa enim fuerat: recepta triennio postquam amissa. Reversus in Persidem, expeditionem in Græciam adornans proceres suos quotidianis epulis per sex menses excepit, ut extat initio libri Euter.

Ibidem. *Aristides cum ignominia ejicitur.*] Non concedimus, ut qui per ostracismum ejiciuntur, ii cum ignominia ejici dicantur: quum prorsus contrarium sit. Non enim cum ignominia hoc erat exigi, sed potius cum honore. neque pœna erat, sed gratiæ immunitio, quum hoc fieret *δι' ἀρετῆς Φθόνον μᾶλλον, ἢ διὰ κακίας ψόρον.* Etiam alibi *τὸ ἐπρακίξεισθαι* Hieronymus vertit cum ignominia ejici, numero DCCCLXXXIX. Vide quæ ibi notavimus. Condonandum Hieronymo, quod gravioribus curis distractus hæc leviora ignoravit. At pædagogorum Pæan hodie ferri non posset, si quis ita verteret.

Ibid. *Aristides cum ignominia.*] Quum jam Xerxes in Græcia esset, Aristides decreto Athenientium revocatus est tricennio postquam ostracismo ejectus fuerat. Revocatus autem anno primo Olymp. LXXXV. Ergo ejectus anno secundo Olymp. LXXXIV, numero MDXXXIV, ut habent editiones.

MDXXXIV *Chærilus.*] Videtur recte tempus assignatum. Floruit enim Persidis temporibus, & expeditionem Xerxis in Græciam epico carmine conscripsit, sub Alexandro Amyntæ filio, qui Dario *γλῶσθ' ὕδωρ ἔδωκε.* ex quo poemate aliquot versus deprompsit Josephus adversus Apionem. Præterea Pratinas commisit fabulam cum eo Olympiade LXX, numero MDXXVI. Nam illum Chærilum, quem deridet Horatius, non agnosco, & puto esse hallucinationem Horatii, qui Alexandro Magno attribuit, quod conveniebat, Alexandro Amyntæ filio, qui vixit xx annis post expeditionem Xerxis, & XXI ante expeditionem regnum inivit. Is igitur est, non autem Alexander Magnus, qui numisma aureum pro singulis versibus Chæriilo numeraverit. Neque dubito Horatium tam in regis Macedonum homonymia hallucinatum, quam præpostere de poetâ Chæriili judicasse, quem ex his paucis, qui hodie ejus supersunt, versibus, dignum judicamus, qui meliorem industriæ suæ æstimatorem nancisceretur, quam Horatium. Sed non mirum de Chæriilo ita sentisse, cui sales Plautini & Laberiani fordere visî. At quis non illa miretur potius? quis adeo adversus à Musis, ut eorum lepore non tangatur?

*ὦ μάκαρ, ὅστις ἔλω κείνον χερόν ἰδρὶς αἰσδῶν
μασίων θεράπων, ὅτ' ἀκίρατ' ἦν ἐπὶ λαϊμῶν.
νῦν δ' ὅτε πάντα δέδασται, ἐχέσθ' ἢ πείρατα τέχνας,
ὑστεροὶ ὡσεὶ δρόμος καταλειπόμεθ'. ἔδ' ἐτοίεσται
πάντη παλαιόντια νεοζυγῆς ἄρμα πελάσσαι.*

Hæc satis sunt eludendo judicio hominis libertino patre nati, cui in hujus Poetæ versibus satis lippiebant oculi. Lilius Gyraldus putat duos Chærilos fuisse, alterum summum poetam, alterum ridiculum, ejus meminert Horatius. Sed non advertit summos poetas Heratio ridiculos esse, Plautum, & Laberium. Quare frustra id putavit. Alioquin hoc modo duos Labetos, duosque Plautos fuisse statuendum fuerit. Horatii *κακίης* sequitur Q. Curtius lib. VIII. Hages, quidam Argivus pessimorum carminum, post Chærilum, conditor.

Ibidem. & *Phrynichus.*] Duo cognomines, & ambo Athenienses. alter tragicus capit docere, & vicit, Olympiade LXIX, qui fuerit iste, de quo nunc Euse-

bius. alter Comicus, qui capit docere Olympiade LXXXVI.

MDXXXV. *Diagoras agnoscitur & sectatores ejus.*] *οἱ περὶ Διαγόραν,* non sunt sectatores Diagoræ, sed Diagoras ipse, ut & pueri sciunt. *οἱ περὶ Σωκράτην,* est Σωκράτης. Vertendum erat, *Diagoras Physicus Philosophus florēb. κ.* Sed est immanis prochronismus. Nam anno secundo Olympiad. XCI. Athenienses decreverunt talentum ei, qui Diagoram interfecerit, duo ei, qui vivum adduxerit, numero MDCCI. Prochronismus ann. LXVI.

Ibid.] Post superiorem periochem in editionibus legitur: *Xerxes pontem in Hellespontico mari fecit.* quæ nullus scriptus codex habet. & palam est ab ineptis hominibus inculcata esse.

MDXXXVI. *Xerxes, quum Athenas venisset, incendit urbem.*] PR. & POST. & Edit. hoc gestum comparavit cum anno quarto Olympiad. LXXIV, quum tamen palam sit anno primo sequentis Olympiadis hoc contigisse. Consensum librorum rejicere non ausus sum. Tamen Eusebii intererat in annum sequentem conferre, præsertim quum Calliæ ἀρχόντι meminerit.

Ibid. *sub Principe Callia*] *Prætoræ Callia, magistratu Callia.* In Græcis est *Καλλιᾶδες ἀρχοντ.* Diodorus quoque *Καλλιᾶδης* vocat, & Laertius in Socrate. Sed in Anaxagora *Καλλιᾶν.*

MDXXXVII. *Bellum, quod in Thermopylis.*] *μάχη ἢ ἐν Θερμοπύλαις* Pugna, non bellum. Sic infra, *Bellum in Platæis & in Mycæis.* id est pugna. Ita loquebantur tempore Hieronymi. Orosius libr. 3. cap. XI. *Maximo bello in Lucania victus atq; occisus est.* Idem: *Reverens ab Ammone ad tertium bellum Persicum, id est, ad tertiam pugnam.* Idem observavimus apud alios scriptores. Non est Latina locutio, sed Græca, *συμβάλλειν πόλεμον,* pro *συμβάλλειν μάχην.*

MDXXXVIII. *Athemenses Piræum muro vallant.*] Themistocles hoc fecit: de quo Aristophanes *ἰππεύει,*

*ὅς ἐπέβησε τὴν πόλιν ἡμῶν μεσῆν, εὐρὸν Ἰππικελῆ,
εἰς πρὸς τῆς τῆς δρεῖσῶση τὴ Πειραιᾶ πρὸς αἰᾶξεν.*

Piræci enim murum ad urbem usque deduxit: ita ut urbem & Piræcum unus murus amplecteretur. Itaque murus à Piræeo, ad urbem, vocatus est *μακρὸν τεῖχος,* καὶ μακρὰ σκέλη. Hoc gestum anno tertio Olymp. LXXXV. ἀρχοντ. Τιμοδείους. auctor Diodorus. Quare unius anni hic prochronismus est. ut supra in Callia.

Ibid. *Hieron Syracusis regnat.*] Falsum convincit iterata perioche infra MDXLI.

MDXXXIX. *Aeschylus.*] Nam Πέρσης Tragediam non multo post fugam Xerxis docuit.

MDXLI. *Bellum in Platæis & in Mycæis.*] *ἢ ἐν Πλαταιῶν μάχη.* Pugna Platæensis. Nam τὸ bellum pro pugna usurpabatur ævo Hieronymi, ut supra monimus. Caterum *ἢ περὶ Πλαταιῶν μάχη,* καὶ ἢ περὶ Μυκᾶλην καὶ τὴν αἰῶν ἡμέραν contigit anno secundo Olympiad. LXXXV. μετὰ χρονομίος commissus est trienni.

MDXLI. *Hieron post Gelonem.*] Gelon inivit tyrannidem numero MDXXXVI. regnavit annos XVII. qui profecto desinunt in presentem annum MDXLI. Quare tempus recte relatam, & initium Gelonis pessime numero MDXXX, una Olympiade ferius. quod jam superius à nobis discussum. Scholion primi Pythici Pindari: *ἔχε δὲ ὁ τέρας τὴν τὴν Συρακυσίων δρεχλῶν καὶ τὴν τὴν Γελωνῶν ἀδελφῶν τελευτῶν τῆ ἐγδοκασῆ πέμπτη* Ολυμ-

Ολυμπιάδι. Legendum τῆ ἑβδομηκοντῆ ἔκτη. quod confirmatur Pythico septimo: Καθίστατο ᾧ ὁ ἱέρων βασιλεὺς καὶ πλὴν ἑβδομηκοντῆ ἔκτῃ Ολυμπιάδα, τῆς εἰκοστῆς ὀγδοῆς Πυθιάδῃ τῆ περικειμένη Ολυμπιάδι συγχερόντος ἔτος. Non multum discrepat ab Eusebio, quum dicit Olymp. LXXVI eum fratri successisse, quanvis illa Olympias inierit numero MDXLI, & hic initium statuatur numero sequenti. Nam ille annus extenditur ad dies æltivos numeri MDXLII.

MDXLV. Themistocles in Persas fugit.] Anno secundo Olympiadis LXXVII, ἀρχοντῶν Πραξιέργου, numero MDXLVI.

Ibid. Sophocles Tragediarum scriptor primum ingenii sui opera publicavit.] πρῶτον ἐπεδείξατο. Verte: primum commissione fabula certavit. Hoc enim est Πηδείξασθ. Propterea ἐν τῇ διδασκαλίᾳ scriptum erat, ὁ δαίνα ποιητῆς καθῆκε τὸ δαίνα δράμα, καὶ ἐνίκησε. Sed proprie περὶ πρῶτοπέριων τὸ Πηδείξασθ ponitur, hoc est de iis, qui primas fabulas docent.

Ibid. Sophocles Tragediarum scriptor.] Hieronymus Commentario in Daniele cap. xi. de Xerxe. Succendit enim Athenas sub Principe Cullia: bellumque eo tempore gestum est in Thermopylis, & apud Salaminam navale certamen, quando Sophocles & Euripides clari habebantur, & Themistocles in Persas fugiens hausti tauri sanguine periit. Posuit hæc omnia καθ' ὁμιάδα unius anni.

Ibid. Sophocles.] Sophocles natus est anno tertio Olympiad. LXXIII, annis xvii ante Socratem, auctore Suida. Ergo xix annos natus ἐπεδείξατο. Sed vetus Criticus, qui ejus vitam scripsit, tradit natum anno II. Olympiad. LXXI, Prætoris Philippo, ante natalem Euripidis annis xxiv. Hoc modo Euripides natus fuerit anno secundo Olympiad. LXXV, quum hic anno tertio hujus Olympiadis Sophoclem & Euripidem claruisse eodem tempore dicatur. Quod fieri non potest.

MDXLVII. Roma virgo Sumia.] P R. addunt, Virgo Vestalis Sumia. Sed Græca simpliciter παρθένον vocant, non etiam Ἐσιάδα. Hanc Ὀρεινίαν vocat Halicarnassensis Dionysius. Et idem tempus hujus gesti assignat.

MDXLVIII. Herodotus historiæ scriptor agnoscitur.] Pamphila apud Gellium scribit Herodotum initio belli Peloponnesiaci fuisse ætatis quinquaginta trium. Natus igitur anno primo Olympiadis LXXIV, Olympiade solida ante transitum Xerxis, numero MDXXXIII. Proinde hoc anno fuerit tantum ætatis xv. Quod est absurdum. Est igitur prochronismus totidem ætatis. Porro Herodotus libro secundo scribit natalem Homeri suo antevertisse quadringentis annis duntaxat. Ἡσίοδον γὰρ καὶ Ὀμηρον ἡλικίῳ περακοσίοις ἔπαι δοκέω μὲν πρῶτον γενέσθαι. In fine vero libelli de vita Homeri, ab Homeri natali, ad Xerxis transitum, putat annos DCXXII. ἀφ' ἧς Ὀμηρῶς ἐγένετο, ἔπα ἔτι ἑξακόσια εἴκοσι δύο μὲν τῆς Ξέρξεω Διαβάσεως. Atqui ex Pamphila constat tempore τῆ Διαβάσεως Herodotum fuisse quatuor ætatis tantum. Ergo ridiculum DCXXII annis Homerum antiquiorem Herodoto fuisse, quum quadringentis tantum se juniorem ipse profiteatur. Quare non dubium est erratum in numeris esse, & legendum ἔπα δὲ τετρακόσια εἴκοσι δύο. Xerxis transitus contigit numero MDXXXVII. Deductus cccxxxii, remanet numerus mxcv, circa quod tempus natus fuerit Homerus anno xiv Agrippæ Silvii Latinorum Regis, sub quo Homerum floruisse Hieronymus prodit ex

Historia Latina, numero MCI. Ne dubitemus ergo τετρακόσια, non ἑξακόσια legendum esse. Et sane est locus insignis.

MDXLVII. Principium LXXI Jobelei secundum Hebræos.] Hæc verba leguntur in margine POST. Erat annus mundi 3480. quæ sunt Jobelea absoluta LXXI. Erat ergo initium LXXII Jobelei, non LXXI, idque secundum Hebræos, quibus Jobel est annorum XLIX, non, ut apud Ecclesiasticos, L: ex quorum sententia hic fuerit annus mundi 3501. hoc est, si Jobel est annorum L absolutorum, ut censent Ecclesiastici Scriptores, septuaginta Jobel cum uno anno ineuntis septuagesimi primi, fuerint anni 3501. Sed ex epilogismo LXX interpretum ille fuerit annus mundi 5031, nimirum 470 annis ante vulgarem Christi epocham. Nam 470 ad 5030 addita conficiunt annos 5500, usque ad vulgarem Christi Epocham secundum LXX seniorum rationes. Eusebius quidem recte notavit locum & tempus Jobelei LXXI: sed male concepit. Scribendum enim fuerat: Principium LXXII Jobelei. Principium Jobel differt à celebratione. Nam secundum Jobel celebrabatur ineunte tertio, quartum ineunte quinto, primum anno quinquagesimo: hoc est ineunte secundo: ut diserte habetur Levitici xxv. Hinc igitur patet numerum Eusebianum MDXLVII fuisse mundi annum 3480: & ut habeas verum annum mundi, 1933 adjicienda semper numero Eusebiano: quæ est Epochæ ipsa mundi demonstrative à nobis eruta. Quare & locus hic notatu dignus, & castigandi, qui alias ineptas mundi Epochas comminiscuntur. Quod nos Πησημονικῶς eruimus, habemus hic auctoritate veterum Hebræorum confirmatum. Quid vitiligamus ergo?

MDXLIX. Zeuxis præclarus pictor agnoscitur.] Hæc Eusebii esse Græca ipsius arguunt. Cætera sunt Hieronymi de Balneo Byzantino. Vide quæ notamus ad numerum DCCCLVIII. A Severo autem Augusto constructum fuisse id balneum tradit Codinus: τότε ὁ Σεβῆρῶς πρὸς Ἱερραπίαν ἔστυμπενηρῶς αὐτῶ Νίκαρ ἐκτίσε δύο λουτρά, ἔσωφεν μὲν τῆς πόλεως καὶ πηλίου τῶ Παλατίου ἐν τῷ καλῶ μνηνὸν Ζούξιππων &c. Zonaras in Iustiniano: καὶ τὸ Σόφρος λουτρὸν τὸ λεγόμενον Ζούξιππων. Idem & Cedrenus 207. Quomodo igitur ab imaginibus Zeuxidos dictum volunt? Hoc verum erat, si pictor Ζούξιππῶς, non autem Ζεῦξίς dictus fuisset.

MDL. Themistocles hausto tauri sanguine moritur.] De Themistoclis incerto exitu, vide Plutarchum & Diodorum.

MDLI. Socrates nascitur.] Anno quarto Olympiad. LXXVII, ἀρχοντῶν Ἀρφησιῶν. auctor Apollodorus ἐν τοῖς χρονικαῖς apud Laërtium. Atqui Aphepsion eo anno non erat ἀρχων, sed Phædon, teste Diodoro. Idem ait extinctum anno primo Olympiadis xcI, ætatis Lxx. Ergo natus fuerit anno tertio Olymp. LXXIII, vel anno quarto, siquidem septuagesimo vitæ anno currente periit. Quod si sexaginta annorum, ut ex quorundam sententia refert, obit, necesse fuerit natum anno primo Olymp. LXXVI. Ita omnia incerta erunt.

Ibid. Lapis in Aegis fluvio.] Hoc Plinius scribit accidisse anno secundo Olymp. LXXVIII. Vide libro secundo, cap. LVIII. ubi operam non perdes. Laërtius: Πη ἀρχοντῶν Διμούλου λίθον ἐξ ἔρανος πέσεν. τῆ Ἀναξαγόραν εἰπῶν, ὡς ὄλθ' ὁ ἔρανος ἐκ λίθων συγκρίπτει. Sed quis est ille Δίμουλος ἀρχων; Nullus eo nomine est in tota Olympiade LXXVIII, in qua Plinius

Plinius ait illum lapidem decidisse. quin etiam in omnibus Prætoribus Atheniensibus nullus est Dimylus. & ridiculum est nomen, quanquam Δημόλον Καρύστιον legimus apud Pausaniam libro secundo Ηλιακῶν. item χαλκία Δημόλον apud Lucianum Ψευδομύρων. In verbis Laërtii desideratur nomen ἄρχοντος: Ἰππὶ ἄρχοντος διμυλον λίθον ἐξ ἔρανδ' πεσέν. διμυλον & διμυλιαῖον λίθον instar duarum molarum. Plinius dicit magnitudine vehis, vel, ut quidam scripti codices, vehibili, hoc est ἀμαξιαῖον. In verbis Laërtii Λουσινίς ἄρχοντος nomen deesse puto: Ἰππὶ Λουσινίς ἄρχοντος διμυλον λίθον ἐξ ἔρανδ' πεσέν.

Ibid. Lapis.] Anno Christi CCCCLII, indictione quinta, Asporatio & Herculanio coll. tres magni lapides è caelo in Thracia ceciderunt. Auctor Marcellinus, Comes. & Cedrenus 284. 50. Item alius forma Δ, trecentarum librarum anno MCCCXCII, qui adhuc Enfishemii Alfatiæ visitur suspensus in templo. auctor Corn. Gesnerus libello de figuris lapidum, &c. & Sebastianus Ticio. Legimus etiam in Chronicis anno Christi DCCCCLIV. lapidem miræ magnitudinis, tēpestare vehementi cū tonitribus horrendis è caelo cecidisse in Italia. Locus non est appositus. Siegbert.

Ibid. In Aegio fluvio.] Αἰγὸς ποταμός, item Αἰγὸς ποταμοὶ oppidum Hellepontii clade Atheniensium clafsis nobilitatum. Plinius vocat Aegos fluvium. Tzetzes fluvium Thraciæ:

ὁ δὲ Κλαζορδὸν πάλιν Αναξαγόρου
ἐξ ἔρανδ' πρὸ Φησὸς λίθος καπνεχθῆναι
ἐν ποταμοῖς τοῖς τ' Αἰγὸς (Θρακίης) τὸ πὸ πόλις
καὶ γέγονεν ἐς ὑπερον μὴ ψωσιμὸν τῆς.

Ammianus Marcellinus lib. xxii: Aegos potamus, in quo loco lapides casuros ex caelo prædixit Anaxagoras.

MDLII. Ea, quæ de Ester.] Negat se credere eis, qui Artaxerxem dicunt virum Esteris: quia, inquit, hoc non tacuisset Esdras; qui illo seculo floruit. Huic argumento parum valido simile illud, quod negat virum Esteris esse Xerxem, quia Ester non passâ fuisset tam longo tempore ædificationem templi negligi. Utrunque argumentum sua levitate satis eluditur. Etiam si concederemus omnia quæ volunt, tamen id non fuit propositum Esdræ, ut omnia, quæ tempore disturbatæ instaurationis contigerunt, & omnia Judæorum adversa in Babylonia, Perside, & Palæstina, scriptis mandaret. Et cæco paret, eum expeditionis suæ tantum, & reditus in patriam, & restitutionis populi Judaici sibi crediti rationem habuisse. Non enim Annales gentis suæ instituerat, sed eorum tantum, quæ ad reditum pertinebant, memoriam posteritati relinquere, propositum habuit.

MDLIV. Sicilia à populo regebatur.] In quibusdam codicibus legitur amplius: Sicilia à populo regebatur annis xxvi. sed meliores codices, & Græca non habent.

Ibid. Sicilia à populo regebatur.] Thrasylbulus frater Hieronis, cui in tyrannide successerat, pulsus est regno anno tertio Olymp. LXXVII, numero MDLI. Vide Diodorum. Si Thrasylbulus totius Siciliæ imperium obtinuisset, tunc pulso tyranno jure merito τῶν Σικελίαν δημοκρατεῖν dicere potuisset Eusebius. Sed quum alii non pauci fuerint eodem tempore Dynastæ, tyranni, & reguli Siciliæ, partes Siciliæ, quæ liberatæ fuerunt tyrannide Thrasylbuli, illæ solæ δημοκρατεῖν, non autem reliquæ, dici possunt. Non est autem dubiū, quin de Syracusis à Thrasylbuli tyrannide liberatis hic agatur. Ideo metachronismus est triennii.

MDLV. Cimōn juxta Eurymedonem.] Hoc gestum est anno tertio Olymp. LXXVII, numero MDXLVII. Metachronismus duarum Olympiadum.

Ibid. Solis facta defectio.] XIII. Octob. auro numero xv, epacta tam æquabili, quam æquata VII. ἐν τῷ νέῳ Τίφρι civilis, Δημοσίαν Ἀθήνησιν ἄρχοντος, δὲ τῆς Βοηδρομιῶν Φθίνοντος, anno XLIX periodi Atticæ. Quare tempus recte ab Eusebio assignatum.

Ibid. Anaxagoras moritur.] Anno primo Olympiadis LXXVI in transitu Xerxis erat annorum xx. Vixit LXXII ann. Ergo LII annos vixit post transitum Xerxis. obiit itaque anno MDLXXXIX. Quare est prochronismus immanissimus ann. xxxiv.

MDLVI. Heraclitus clarus habetur.] Ἡρακλεῖς κτ' πλὴν ξῆ Ολυμπιάδα. Floreb. in Olympiade LXXIX. Quare recte supra collocatus est e regione Olymp. LXX. Vixit tantū annos LX. Itaq; si ponamus decessisse hoc anno, fuisset tantum xvii annor. Olymp. LXXIX. in qua tamen floruisse eum scribit Laërtius. Quare hoc tempore jã è vivis abierat.

MDLX. Empedocles & Parmenides.] Parmenides ætate antebat Empedoclem. Nam Παρμενίδης ζελωτῆς ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐγγύετο, ait Laërtius. Empedocles vero clarebat Olymp. LXXXIV. Auctor idem Laërtius. Itaque rectius ejus mentio iteratur numero MDLXXXI.

Esdras Sacerdos.] Non solum Eusebius noster fallitur, sed ii, quos sequitur, & ii qui Eusebium sequuntur, quod hunc Artaxerxen arbitrantur eum esse, cujus anno VII Esdras in Palæstinam venerit. Is erat, ut Artaxerxes posterior cognomento Μνήμων.

MDLXI. Pherecydes secundus.] De hoc secundo Pherecyde, & de seniore vide ad numerum MCCCCLXXXVIII.

MDLXII. Aristarchus.] Æqualis fuit Euripidis. auctor Suidas, quem consule. Achilles Tragediæ hujus Aristarchi, quam Ennius vertit, meminit Plautus.

MDLXIV. Roma Clarior ægon.] Ita habent scripti & editi, Græca Κλαριών. quæ non intelligens Eusebius, utpote homo Græcus, mutilavit. Nam auctor, unde hausit, quisquis is fuit, Σηλαριών scripserat. Seculares ludos intelligit, qui primi omnium ex decreto collegii xv virum acti sunt M. Valerio M. F. Maximo, & Sp. Verginio A. F. Cælimontano Tricostio Coss. numero MDLXII. Est metachronismus biennii.

Ibid. Trecentesimo anno ab Urbe condita.] Verum quidem est hunc esse trecentimum annum ab Urbe condita: sed decē viri creati fuerunt biennio post, P. Sestio Capitolino, T. Menenio Lanato Coss. anno A. V. C. cccii. numero Eusebiano MDLXVI. Est itaque prochronismus biennii. Et Cassiodorus recte in Consulatum Sestii & Menenii confert. Videndum igitur, num à librariis potius hæc labes illata. Diodoro non accedimus, qui scribit ἐν τῇ Ρώμῃ δέκα ἀνδρας καταστῆναι νομογράφοις anno primo Olymp. LXXXIV, numero MDLXXII.

Ibid. In Algedo militavit.] Totam hanc periochen Hieronymus, ut solet, ad verbū ex Eutropio exscripsit.

Ibid. Romani per legatos Atheniensibus.] Hoc accidit anno antecedente, numer. MDLXIII, T. Romilio, C. Veturio Gemino Coss. Quare hic est ὑπερον πρὸ πρῶτον. Nam decemviri creati, postquam legati Athenis redierunt. Sed Eusebius aut Hieronymus habuerunt auctores, quorum fidem sequerentur. Cassiodorus, qui per omnia huic Chronico hæret, tradit hoc anno legatos missos Sp. Tarpejo, & A. Haterio Coss.

MDLXV. Telephilla.] Illi fuerunt antiquiores, quam ut hic locum habere possint. Nam de Cleobulina satis constat antiquiorem esse, quum ejus pater Cleobulus Lindius fuerit æqualis Solonis, & floruerit à XLVI, ad LIV Olympiadem. Telephilam autem, quam Argivam dicit fuisse Appendix Censorini, & Pausanias, claruisse tempore secundi belli Messeniaci manifestum est ex eodem Pausania: quem consule. At bellum illud magno intervallo hanc epocham antecessit.

MDLXVI. *Templum Iunonis, quod in Argis fuerat, incendio.*] Per negligentiam Chryseidos sacerdotis. *κατεκαύθη δὲ πῦρ ἱερείαν τῆς Ἥρας Χρυσίδα ὑπὸ κατὰλαβόντων, ὅτε ὁ λύχνος πρὸ τῶν σεφαινωμάτων ἦπτετο.* Clemens protreptico: *τὸ πρὸ πῦρ καὶ τὸ ἐν Ἀργὴ νεὼν σὺν καὶ τῇ ἱερείᾳ κατέφλεξε Χρυσίδι.* Sed falsus est memoria Clemens, quum ait & ipsam Sacerdotem Chryseida simul cum templo conflagraffe. Aufugit enim in Arcadiam ad Tegeatas, ubi in Templo Minervæ Alex tutata se est religione loci adversus Argivos, qui eam ad supplicium exposcebant. Arnobius ad verbum, ut solet, locum Clementis interpretatus est. *Vbi Iuno Regina, quum inclytum ejus sumum, sacerdotemque Chrysidem eadem vis flamma Argiva incivitate deleret?* Ex quibus cognoscimus eum *Χρυσίδα* apud Clementem, ut & hodie excusum est, non *Χρυσίδα*, legisse.

MDLXVIII. *Abaris.*] De hoc supra satis egimus MCCCCLIV. Eum Athenas venisse dicunt, quum lues universum orbem popularetur. Sed de tempore ambigitur. Hippostratus III Olympiade in Græciam venisse scribit: Pindarus temporibus Cræsi. alii XXI Olympiade. Harpocraton.

Ibid. *Abaris Hyperboreus Ariolus.*] In Græcis *ρησομῶδός*. etiam Glossæ: *ρησομῶδός, Hæriola, Sortilegus.* Ejusmodi etiam *Sarmaticos* vocabant.

Ibid. *Tribuni plebis & Aediles Romæ facti.*] Primi Tribuni plebis in seditione creati Sp. Cassio Viscellino I I, Postumo Cominio Aurunco I I Coss. numero MDXXV. Triginta sex annis postea decem Tribuni plebis facti sunt, C. Horatio Pulvillo, Q. Minutio Pulvillo Coss. numero MDLXI. Quare prochronismus fuerit annorum VI I, propter Regitugii tempus anticipatum. de quo satis alibi monuimus.

Ibid. *& Aediles.*] Tribunis teste Dionysio lib. VII. adjuncti sunt Aediles plebis, numero MDXXV. Quare est hallucinatio.

Ibid. *Consulibus ejectionis.*] Duplex hallucinatio. Prior, quum numero MDXXV gesta in hoc tempus rejicit. alter, quum Tribunos plebis cum Tribunis militum consulari potestate confundit, qui primum creati sunt numero MDLXXIX. Hi tres tunc primum creati L. Atilius Longus, T. Cloelius Siculus, & A. Sempronius Atratinus, quod vitio creati viderentur, post LXXIII dies, quam creati fuerant, magistratu abdicato locum iterum Consulibus dederunt. Deinde varia fortuna alternatus est status Reip. nunc Tribunis militum Consul. potest. nunc Consulibus remp. regentibus.

MDLXXII. *Athenienses & Lacedæmonii.*] *Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηνῶν πονοδαὶ ρειακονταετίς ἐγένοντο καλλίς ἢ χάρις ἢ σωτηρίων, ἀρχόντων Ἀθηνησὶ καλλιμάχῳ, ἀπὸ III Olymp. LXXXIII, numero MDLXXI. Unius anni metachronismus. Τῶν ρειακονταετίων πονοδῶν Atheniensium & Lacedæmoniorum meminerunt Thucydides, Diodorus, Pausanias, & Justinus.*

Ibid. *Herodotus, quum Athens libros suos in consilio legisset.*] Herodotus Olympiæ libros suos recitavit, inde per emulationem Thucydides ad historiam suam conscribendam excitatus est, si posset Herodotum superare. quod sane non fecit. Hic vero dicitur Athenis etiam recitasse, & Senatusconsulto ornatum & honoratum fuisse, ut Græca habent. Hieronymus putat in Senatu, sive, ut ipse loquitur, in consilio recitasse: quum tale nihil prius in Græcis extet. Non dubito, quin hoc Panathenæis contigerit, quæ celebrata sunt anno antecedente, numero MDLXXI, qui erat LXV periodi Atticæ. Neomenia Hecatombæonos XXI Julii.

Παναθηναία prid. Non. Aug. Nonis *κεῖς ἀθλων ἢ ἀγῶνων.* Itaque hoc anno & die hæc gesta. Metachronismus unius anni. Et sic quidem constat ratio. Nam Herodotus profectus est una cum colonis, quos in magnam Græciam Athenienses miserunt ad novam urbem Thurium instaurandam, anno III Olymp. LXXXIII, prætorum Callimacho, numero MDLXXI, quo, ut diximus, Panathenæa celebrata. Quare eodem anno & libros suos in Panegyri Panathenæorum recitavit Herodotus, & colonia Thurium deducta, & Herodotus ipse una cum colonis profectus, anno aetatis XXXVII. Vides utilitatem doctrinæ anni Attici, quæ manu nos deduxit ad id divinandum, quod ex anno Thuriorum deductorum alioquin colligi potest. Scripserat igitur libros suos Herodotus ante profectum in magnam Græciam, non in magna Græcia, ut quidam putant. Propterea Herodotus *εὐρεῖ* cognominatus est, *ἀλλὰ τὸ κεινωῆσαι τὸ εἰς εὐρείας δροικίας.* auctor Strabo. Natus autem Herodotus, ut ad numerum MDXLVII notavimus, anno I Olympiad. LXXIV, annis quatuor ante Xerxis transitum, vixit usque ad initium belli Peloponnesiaci. Dionysius ejus popularis, summus dicendi magister, & suavissimus scriptor: *ὁ δὲ Ἀλικαρνασσῆς Ἡρόδοτος ἡρομενὸς ὀλίγω πλεον ἢ Περσικῶν, παρεκτείνας ἢ μίξις τῶν Πελοποννησιακῶν.* Ab anno primo Olymp. LXXIV. ad primum belli Peloponnesiaci intervallum Olympiades XII præfise, hoc est anni LII, quot nempe vixit dulcissima illa *τῆς Ιᾶδος Μῆσαι*, vetustissimus omnium soluta orationis scriptorum, qui hodie extant, scrinium originum Græcarum, & barbararum, auctor à doctis nunquam deponendus, à semidoctis & pædagogis, & semiolis nunquam tractandus.

Ibid. *in consilio legisset.*] Græca honoratum à Senatu Atheniensium, quum ipsis libros suos legisset. Tam populus autem, quam Senatus, jus habebant corona, aut aliis præmiis benemeritos honorandi. Lex: *εἴαν τινα σεφαινοὶ ἢ βεβλή, ἐν τῷ βεβλήθειω ἀνακηρύττειται.* *εἴαν δὲ ὁ δῆμος, ἐν Πρυκί, τῇ ἐκκλησίᾳ.* Itaque in verbis Hieronymi, in consilio esset *ἐν τῷ βεβλήθειω.* Quod hic dicitur *ἐν Πρυκί*, scito non solum coronas in illo celeberrimo loco decerni solitas, sed & statuas quoque viris summis ibi poni. Corn. Nepos in vita Attici: *Quandiu adfuit, nequa sibi poneretur, restitit: absens prohibere non potuit.* Itaque aliquot ipsi & Phidias locis sanctissimis posuerunt. Potuitne locus contaminationi adduci? Corn. Nepos scripserat: *Itaque aliquot Phyci, & Pæcile locis sanctissimis posuerunt.* *περὶ Πρυκὸς ἢ Ποικίλης* notius est, quam ut à nobis de iis quicquam dicatur. Phyci autem, & Pæcile, sunt adverbia localia, ut *Grammatici* loquuntur.

MDLXXIII. *Melissus.*] Recte è regione LXXXIV Olymp. collocatus est. Laërtius: *Φησὶ ἢ Ἀπλόδορος ἠμακέναι αὐτὸν καὶ τὸ τετάρτῳ ἢ ὀγδοηκῶσιν Ὀλυμπιάδα.*

MDLXXIV. *Protagoras, cuius libros.*] Protagoras in principio libri sui de Diis ita scripsit: *περὶ θεῶν, ἔτε εἴπῃ, ἔτε ὁποῖόν τι ἐστὶν, διῶμαι λέγειν, πᾶσι γὰρ ἐστὶ τὰ κωλύοντά με.* Suidas ex Laërtio: *ἄλλὰ τῷ δὲ πῶν ἀρχῶν & συλλογῶν ἐξ ἑλληνῶν πρὸς Ἀθηναίων, ἢ τὰ βιβλία αὐτῶν κατεκαυσαν ἐν τῇ ἀγορῇ ὑπὸ κῆρυκα, ἀναλεξάμενοι πᾶσι ἐκείνῳ τῷ κεντημύων.* Timon in Sillis:

*ἔτ' ἀλαλογώσῃ, ἔτ' ἀπόπῳ, ἔτ' ἀκυλίτῳ
Πρωτάγορῃ, ἔθειλον ἢ πέφωλον ἢ γράμματα θῆναι,
ἔτ'.*

ἔτι θεὸς κατέγραψ' ἔτ' ἐδέναί, ἔπε δ' ὀνόμαζ'
ἐπωποιοὶ λίνας εἰσι, ἢ εἰ λίνας, ἀθροισάτω.

Iste primus omnium vocatus est σφίης, vocabatur & σφία.

MDLXXVII. *Romae rursum Consules creati.*] Atqui nondum abrogati fuerant à Iunio usque Bruto, ad hunc annum, & deinceps. Sed vult dicere quod Cassiodorus. MENENIUS, & P. SESTIUS: *Hoc tempore a Cons. ad decemviros translatum imperium est. per quos tribus annis administrata respublica est: atque iterum consules creati sunt.* Sed x Viri abdicati sunt numero MDLXIX. Quare est metachronismus duarum solidarum Olymp.

MDLXXVIII. *Phidias eburneam Minervam facit.*] Archonte Pythodoro, anno primo Olymp. LXXXVII, numero MDLXXXV. Duarum Olympiadum prochronismus. Plinius sine dubio hanc historiam tangebatur lib. xxxvi, cap. v. *Non omittendum hanc artem tanto vetustiorcm fuisse, quam picturam, aut statuariam, quam utramque cum Phidia cepit LXXXII Olympiade post annos circiter cccxxxi.* Anni illi sunt ab urbe condita, sed respondent Olympiadibus LXXXIX absolutis. Minima licentia vera lectio restituitur Olympiade LXXXVI, post annos circiter cccxxiii. Scholiastes Εἰρήνης Aristophanis in illud: *Πρῶτα μὲν γὰρ αὐτῆς ἤρξε Φειδίας πρῶτος κακῶς. φιλόχορος*, inquit, *ὅτι Πυθόδωρος ἀρχόντων τῶν Φησι. Καὶ τὸ ἀγαλλμα τὸ χρυσὸν τὸ Αθηνῶν ἐπέστη εἰς τὸ νεὼν τὸν μέγαλον ἔχον χρυσὸν παθμὸν τελευτῶν μὲν, Περικλέους ἔπιπαιζοντο; Φειδίας δὲ ποιήσασθαι. καὶ Φειδίας ὁ ποιητὴς δὲ ἄλλοι λογισάσθαι τὸν ἐλέφαντα τὸν εἰς τὰς Φλίδας, σκεῖτη. ἢ Φυγῶν εἰς Ἡλίον ἐργολαβῆσαι τὸ ἀγαλλμα τὸ Διὸς ἐν Ὀλυμπίᾳ λέγει. τῆτο δὲ θέρουσαι μὲν δόσην εἶναι τὸν Ἡλείων Πηθόδωρος, ὅς ἐστιν ἀπὸ τῆς ἐβδομῆς.* Quomodo ex hoc furto Phidiae & Periclis bellum Peloponnesiacum dolo Periclis suscitatum sit, potes ex illis, quae sequuntur, scire. Quare, ut dixi, octo annorum prochronismus committitur est. Quem autem Σκυθόδωρον dicat Philochorus ἐβδομον ἀπὸ Πυθόδωρος, equidem nescio. Nam ἐβδομῆς ἀπὸ Πυθόδωρος is est Ευθύδημος. nisi fortasse Scythodoro, in magistratu mortuo, Euthydemus illi suffectus sit, quia magistratum ad annum sequentem continuaverit, Iastos signaverit, non autem Scythodorus.

Ibidem. *Fidenates.*] Qui conjunctis opibus cum Volscis, & Veientibus bello Romanis illato victi sunt à Mam. Aemilio Mamercino Dictatore, numero MDLXXXII.

Ibid. *Thectetus mathematicus.*] Primus omnium de quinque solidis, quae regularia vulgus vocat, demonstrationes publicavit.

MDLXXX. *Gens Campanorum in Italia constituta.*] In Graecis: ἐν ἰταλῶν Καμπανῶν ἔθνη σωέση. Ad verbum ex Diodoro de anno tertio Olymp. LXXXV: ἐπ' ἀρχαίων δὲ Αθηνῶν Θεοδώρος Ρωμαῖοι μὲν ὑπάτους κατέστησαν Μάρκον Τεικίον, καὶ Ἀγρίππῶν Κέρκιον Χιλανα. ὅτι ἡ τῶν καὶ μὲν τῶν ἰταλῶν τὸ ἔθνη τὴν Καμπανῶν σωέση, καὶ ταύτης ἐπιχερὸς ἀποσηγορίας ἀπὸ τὸ ἄρχεις τὸ πηλοῖον καμίνης πιδ. à subiectis campetribus, in quibus Capua sita est, dictam vult, Strabo vero, quod caput sit reliquarum totius regionis urbium. ἐν ἡ τῆ μεσογῶα Καπὴ μὲν ἐστὶν ἡ μητρόπολις κεφαλὴ τῶν ἐνὶ καὶ τῶν ἐπιπέδια τῶν ὀνοματῶν. Frustra. Hoc modo

oporteret omnes metropoles Capuas dici. Igitur τὸ Καμπανῶν ἔθνη σωέση, id est ex vicis in unam urbem coit Capuam, quam condiderunt Thufci, sive Tyrrheni θαλασσοκρατῆρες, annis cclx antequam à Romanis bello Annibalis expugnaretur, ut aucter est Cato apud Velleium, annis autem cclx ante Consulatum Vinutii, & Cassii Longini, qui incidit in numerum mmlxvi. Itaque a Capua à Thufcis condita, ad numerum mmlxvi, sunt anni cclx cum cclx. qui sunt simul d. quibus deductis de numero mmlxvi, remanet epocha Capuae à Thufcis condita, ὅτι τῶν Καμπανῶν ἔθνη σωέση, numerus mmlxvi, annis xxxiv ante tempus ab Eusebio, vel potius a Diodoro, assignatum.

Ibidem. *Gens Campanorum.*] Vertendum erat, *Gens Campanorum in unum locum coit. aut convent.* ut de Atheniensibus vidimus numero dcccxxxix, in unam urbem coisse ex omnibus vicis Atticae, Theseo colonos deducente. Idem dicas de Convenis Novempopulaniae, qui ex colluvie latronum Pyrenensium in unum oppidum à Pompejo conducti pulcherrimam & civilissimam coloniam effecerunt, auctore Hieronymo in Vigilantium Novempopulanum, domo Lugduno Convenarum.

MDLXXXI. *Gorgias Leontinus.*] Fuit discipulus Empedoclis. quare non eodem tempore florere potuit quo Empedocles celebris erat. Vixit autem clix annos auctore Suida, cviii vero secundum Censorinum. Porphyrius floruisse scribebat Olymp. LXXX, minus recte, à quo Eusebius accepit. Suidas: *Περὶ φύρ. δὲ αὐτὸν ὅτι τὸ Ὀλυμπιάδων τήνησιν. ἀλλὰ καὶ νοεῖν αὐτὸν περισσύτερον εἶναι.* Porphyrius igitur sequitur Eusebius, vel potius Africanus, qui ex Porphyrio didicerat LXXX Olympiade floruisse.

MDLXXXII. *Socrates plurimo sermone celebratur.*] In Graecis mirum: *Σωκράτης φιλοσοφῶν καθαρῶς ἠνθῆ.* Scio allusum ad id, quod profitebatur Socrates; *καθαίρει τὰς ψυχὰς λόγοις.* Studiosi, quorum à Platonis scriptis adhuc recens est memoria, melius meminerint, quam ego.

MDLXXXIV. *Nehemias.*] Hanc periocham auctorebus PR. huic coniecimus: quem verum ejus locum esse non dubitavi propter mentionem xxxii anni Artaxerxis, quum tamen dupliciter erratum sit ab Eusebio, & quum Artaxerxem τὸ μακρόχρονα putat esse, sub quo Nehemias muros Ierosolymorum instauravit, & quia hanc periocham non ponit in xx anno Artaxerxis, quo anno Nehemias à Rege expeditionem in partiam impetravit.

Ibid. *Nehemias.*] In Editionibus & POST. ridicule haec in duo membra divisã sunt, & hoc prius membrum ad annum xvi, aut xvii Artaxerxis annotatum. Saltem anno xx assignassent, ut supra diximus. melius ordmi consulissent. Sane Graeca ostendunt haec disjuncta non fuisse.

Ibid. *Nehemias Hebraeus minister vinarius Artaxerxis.*] In Graecis est amplius. ἐκ φυλῆς Ἰούδα. omnino enim hoc addendum: quia omnes Duces Hyaelis & Aechmalotarchae sunt a stirpe Davidis. Obstat Breviator scriptori in Jasonis Cyrenaei Cap. i, 21, qui Nehemiam sacerdotem facit: & potest adjuvari Nehem. x, i. 8. Sed Nehemias Athesata quamvis cognominis alteri & patre cognomine natus, non potest idem esse. propterea Athesata additum ad distinctionem Ducis. Recte igitur apud Cedrenum ex quodam optimo Chronologo 114, 60. *Νεμίας 188αῶ ἐκ τοῦ ἀπερματῶν Δαβίδ.* Omnino Aechmalotar. I. Judaeorum

rum ex stirpe Iuda omnes fuerunt, hodieque sunt. neque ex alia progenie assumuntur. Stulti Iudæi dicunt Nehemiam vocari נחמיה: cur? נחמיה הוה נחמיה? Quod sapientes illi permiserunt bibere vinum Gentilium, propterea quod erat pincerna Regis, quæ sunt *ידאכא*: id est, ineptissima.

Ibid. & trigesimo secundo anno.] Quam aliena sint hæc & ab historiarum fide, & à mente Eusebii, Græca ipsa si dem fecerint, quorum ad verbum hæc mens est: *Nehemia ex tribu Iuda, pincerna Artaxerxis, quum id a Rege petivisset, ascendit Ierofolyma Babylone, & urbem cum ipsis muris excitavit. Tunc platea constructa est, & muri ambitus, secundum prædictionem Daniels Propheta, vigesimo quidem anno Artaxerxis Longimani incepto opere, absoluto autem circa trigessimum secundum annum ipsius, quemadmodum narrat Esdras liber, sub sacerdote Iodæ Julio Iakim. Hæc pingui, & crassa Minerva vertimus, ne unguentum in lente, quod est in proverbio: simul etiam ut ostenderemus, quam nulla necessitate coactus à veritate historiae, & mente Eusebii discesserit Hieronymus, ut majore parte verborum omissa, & truncata, aliud expresserit, quam quod hac periocha Græcus scriptor conceperat.*

Ibid. vigesimo anno de Babylone.] Tam abest à mente Eusebii, quam Eusebius à tenore historiae. Hieronymus vult Nehemiam Ierofolyma venisse anno xx Artaxerxis, & anno trigesimo secundo urbem instaurare cepisse. Eusebius vero dixerat opus institutum anno vigesimo Artaxerxis, absolutum trigesimo secundo. Atqui aliter res habet. Anno vigesimo Artaxerxis Mnemonis Nehemias impetrata profectio in patriam, statim nulla interjecta mora mœnia urbis excitavit diebus LII. Opus absolutum xxv Elul, sexto mense, postquam profectus Nehemias à Rege Ierofolyma venit. Nehem. vi, 15. Post aliquod tempus reversus ad Regem rediit Ierofolyma anno xxxii; cap. xiiii, 6. Et profecto trigessimi secundi anni nulla ratio habenda in murorum constructione.

Ibid. *Scribit Esdras sub Pontifice.*] Hæc periodus & sequens eadem unaque est. Sed falsum Esdras hoc scribere, quum hoc in libro Nehemias scriptum extet.

Ibid. *reperiet eas in regno Neronis expletas.*] Terminabuntur anno iv Neronis, numero MMLXXIV. Cui bono? Quid novi attulit quartus annus Neronis? Daniel ostendit terminari initio belli Iudaici, ita clare, ut nemo dubitare possit, nisi quem piget sententiam mutare. Hinc enim illa lacrimæ. Septimanae Danielis incipiunt ab edicto Darii Nothi, desinunt in xii anno Neronis. dimidia septimana extra numerum excurrit à duodecimo Neronis, ad excidium Templi. Ostendimus hanc dimidiam septimanam doctorum oculos effragisse, neque esse de censu reliquarum septuaginta. quæ animadvertio pulcherrima est: & usus Hebraismi id demonstrat. xx autem anno Artaxerxis Mnemonis, non autem Longimani, Nehemias Ierofolyma profectus est.

Ibid. *Huc usque divina scriptura Hebræorum annales temporum continent.*] Longe aliud tinnunt Græca. *Εως μὲν ἐν Εσδρα καὶ Νεεμίας αἱ ἐνδιάθετοι Ἑβραϊκῆς γραφαί.* Ad Esdras & Nehemias usque hæctenus canonica Hebraica scriptura. *ἐνδιάθετος λόγος, ἢ ποσοφορικὸς λόγος* differunt, ut *ἐννοια καὶ ἀποσητισμός*, ut cogitatio & recitatio. Nam *τὸ ἐνδιάθετον* est quod in animo conceptum habemus. At veteres Patres & Scriptores Ecclesiastici *ταὶ ἐνδιαθέτους γραφαί* vocant eas, quæ sunt de Canone, quia *διαθέτου* est Canonem constituere. *ἐνδιαθέτου* in Canonem ponere. propterea etiam *ἐνδιαθέτοι γραφαί* vocantur Eusebio. Sic Epiphanius canones divinæ

scripturæ libros vocat *ῥητὰ καὶ ἐνδιαθέτα βιβλία, certæ & canonica volumina.* Georgius: *ὡς εἶπὲν τὰς Χαλδαϊκὰς καὶ Αἰγυπτιακὰς ἀρχαιολογίας καὶ ψαυτάς μὴ δεῖν χριστιανὸν ὑπολαμβάνειν, ὅτι ἀπο ἐνδιαθέτων ἢ ἀποκρύφων βιβλίων ἔχον.* Contra scripta *ἀποκρυφα*, sunt occulta, quod eorum usum in Ecclesia esse noluit, sed in conditis reponuntur. Nam contraria sunt, *ἐκκλησιάζεσθαι καὶ ἀποκρύπτεσθαι.* *Ἐκκλησιάζεσθαι* dicuntur libri, quorum lectio est in Ecclesia: *ἀποκρύπτεσθαι* autem, quæ non leguntur. Itaque leges apud veteres: *τὰ ἱερὰ βιβλία χρησίμων μὲν, ἀλλὰ οὐκ ἐκκλησιάζεσθαι.* Ex Apocryphis duo Ecclesiastici vocati sunt, Liber Jesu Syrach, & Sapientia Solomonis, nimirum quod legerentur in Ecclesia, καὶ ἐθῆ ἦν αὐτὰ ἐκκλησιάζεσθαι. Iudæi *ἰσχυρὰ* id est ad verbum *ἀποκρυφα*, vocant ea, quorum lectione abstinere imbecilliorum animos, ut non ad ea admittantur, nisi & ætate & iudicio maturi, quale est initium Ezechielis, totus Ecclesiastes Solomonis, & si qua sunt ejusmodi. Imo quidam Hebræorum scribunt Koheleth, id est Ecclesiasten, apud veteres Hebræos fuisse *ἰσχυρὸν*, & ad ejus lectionem non nisi doctissimos & verbi divini peritissimos admitti solere. Denique veteres *ἀποκρυφα* vocant, quæ non sunt de Canone, καὶ πάντα τὰ μὴ ἐκκλησιάζουmena, & contra ἐνδιαθέτα, quæ collocata sunt in Canone, quæ aliter vocant *ἐγκλησιάζουmena*, ut Novella Justiniani cXLVI. 9. *Ἐπιφάνιος* de duobus Panaxeris voluminibus Jesu Syrach, & Sapientia: *αὐτὰ χρησίμοι μὲν εἰσὶ καὶ ὠφέλιμοι, ἀλλὰ εἰς ἀριθμὸν ῥητῶν οὐκ ἀναφέρονται. διὸ δὴ ἐν τῇ Αἰγῶν ἀνέστησαν, τὸ τ' ἐστὶν ἐν τῇ Διαθήκῃ κεισῶτα.* Diserte dicit *τὰ ἀποκρυφα* ideo dicta, quia reconderentur in Arca veteris Testamenti in Sanctis Sanctorum Adytorum, quali in secundo templo Arca veteris Testamenti adhuc extaret. Sed non solus veterum Patrum hac in parte erravit. Exemplar Epiphanius adeo vitiosum est, ut interpreti imposuerit, qui putavit hic de Aaron summo Pontifice agi. *ἰσχυρὸν* est Arca Testamenti, quod nemo nescit saltem Hebraismo minimum imbutus.

Ibid. *exhibeo de libro Maccabæorum.*] Liberrime hæc vertit. Nam Eusebius dicit Iosephum ea, quæ post tempora Nehemias sequuta sunt, diligenter persequutum esse in rebus Maccabæorum, usque ad tempora Romanorum. Quod verum est.

MDLXXV. *Archelaus.*] Perdicas, cui hic Archelaus successit, attribuit annos xxvii, ex sententia Hieronymi historici. Mirum enim quantum Scriptores inter se velitati sunt de tempore, quo Perdicas regnavit. Athenæus: *Περδικκας τὸν αὐτὸν πρὸς Ἀρχελαὸς βασιλεύσας, ὡς μὲν ἔχει Ἀκάνθιος Φησὶ Νικεμήδης, ἔτι μαρτυροῦνται δὲ Φησὶ π. Αναξικρένης μ'. Ἱερώνυμος καὶ Μαρσύας ἢ καὶ φιλόχορος καὶ.* Quis discrepantiam non miretur?

Ibid. *Archelaus.*] Perdicas moritur eodem anno, quo Pericles, *Ἐπιμείνων* ἀρχοῦν, quarto Olympiadis LXXXVI, qui erat tertius belli Peloponnesiaci. Diodorus: *Περικλῆς δὲ ἀποθνήσκει κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῶν Πελοποννησιακῶν πολέμων, ἀρχοῦν Ἐπιμείνων, ἐφ' ᾧ πλεῖστα Περδικκας. καὶ πλεῖστα βασιλείαν Ἀρχελαὸς ἀδεύεσθαι.* Diodoro ergo prochronismus fuerit triennii.

Ibid. *initium belli Peloponnesiaci.*] Verum est, quum adhuc pauci dies superessent magistratui Pythodori, bellum Archidameum, sive Peloponnesiacum, cepisse. Sed à sequenti Prætoris Euthydemus initium hujus belli

belli capiunt scriptores. Itaque annus Epaminonis prætoris est tertius belli hujus, quum Epaminon sit tertius ab Euthydemo.

MDLXXXVII. Athenienses pestilentia laborant.] Describit satis ambitiose ἡ κακὴ ζήλωσ Thucydides, dum aliqua Herodotum superare vult.

MDLXXXVIII. Pericles moritur.] Anno quarto Olymp. LXXXVII, Επαμείνων ἄρχοντ. Recte.

MDXC. Ex Actna monte ignis erupit.] Paulus Orosius libro secundo, cap. xviii male refert post bellum Artaxerxis Mnemonis & Cyri minoris. Atqui hic casus, ab Æliano confertur in Olympiad. LXXXI. numero, MDLX in Collectaneis Stobæi: Εκ τῆς Αἰλιανῶ ἰστορίας. Πρώτη καὶ ὀγδοηκστή Ὀλυμπιάδι φασὶ πλὴν Αἰθίω ρυήναι, ὅτι ἡ φιλόνομος, καὶ Καλλίας οἱ Καπαναῖοι τὰς παλιέρας αὐτῶν δράμνοι Διὰ μέσης τῆς Φλογὸς ἐκόμισαν. Fuerit ergo metachronismus xl annorum. Thucydides scribit tria incendia Ætnæ contigisse ex quo Græci colonias in Siciliam deduxerunt: quorum secundum acciderit exitu anni Peloponnesiaci vi, id est numero MDXCII. ideo apud Eusebium est prochronismus biennii. primum l annis antea, hoc est numero MDXLI. Tertii & postremi tempus non addit. Si vera Ælianus refert, quod non dubitamus, habebimus trium incendiolorum Ætnæ, quorum Thucydides meminit, tempora, numero, MDXLI, MDLX, MDXCII. quorum medium, est illud Æliani: primum, & postremum, quorum meminerit Thucydides; sed ex illis duobus potterius, est id, quod hic biennii prochronismo relatum est, ab Eusebio.

MDXCI. Terra motu apud Locros scissa.] Alii libri, Terramotu apud Locros scisso. Male. Recte assignatum. Contigit enim hoc anno tertio Olymp. LXXXVII, Ευθυδημος ἄρχοντ. auctor Diodorus.

Ibid. Atalanta facta est insula.] Quum antea chersonesus esset, isthmo vi maris rupto, ex peninsula factam insulam scribit Diodorus. Attende ejus verba: τηλικύτεις δὲ ἐ σωείση ἄντ' σφισμὸς γῆρας κατὰ πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, ἄσε καὶ πόλεις Ἰνιάς Ἐπιπλατίεις Ἰπικλύσειαν πλὴν θάλατταν Διὰ Φθέραι. ἡ κατὰ πλὴν Λοκρίδα χερσονήσος καθεσώσης, ῥήξαι μὲν τὸν ἰσθμὸν, ποιῆσαι δὲ νῆσον πλὴν Ἀταλάντων. Persuasit & Plinio libro secundo cap. LXXXVII ita de hac re scribenti: Avellit Siciliam Italiam, Cyprum Syria, Eubæam Boætiæ, Eubææ Atalantem & Mæcum. Strabo quoque idem quod Plinius, Diodorus, & Eusebius, ex peninsula insulam factam. Sed quum vetustissimus horum Diodorus ex Thucydide hæc collegerit, Thucydidem autem male attecutus sit, verba ipsius Thucydidis ex libro tertio adferam, ex quibus nemo unquam colliget Atalantem insulam eotempore ex illo terramotu natam fuisse. καὶ, inquit, πρὸς Ἀταλάντων πλὴν Ἰπικλοῖς τοῖς Ὀπαντίοις νῆσον ὠρεῖα πηλοσία γίνεται ἐπικλύσις. Atalantem insulam, illa inundatione superfusam ait. Ergo ante inundationem Atalante erat insula, quod quidem verissimum esse ex ejus libro secundo satis nobis exploratum est. ἐταχίωθη δὲ καὶ ἡ Ἀταλάντη ὑπὸ θηλαίων φρέσων ἐθέρως τὰς πλάτωντας ἡ Ἰπικλοῖς τοῖς Ὀπαντίοις νῆσον ἐρήμη πρὸς ἄλλοις ἔσται. Ante inundationem illam jam Atalante erat insula, & in ea munimentum præsidio militum Atheniensium instructum. Seneca non ita osecitanter, ut Diodorus, Thucydidem legerat: cujus hæc verba ex xli v capite libri vi. Quæst. Natur. Thucydides ait,

circa belli Peloponnesiaci tempus Atalantem insulam, aut totam, aut certe maxima ex parte superfusam. Fideliter verba & sententiam Thucydidis expressit. Et recte Stephanus: Ἀταλάντη ἡ ὑπὸ Ἀθηναίων κλισθεῖσα ὠρεῖα Λοκροῖς. Θουκυδίδης δεύτερα. Cave confundas cum alia ejus nominis Piræeo Attico opposita. Strabo lib. ix. πηλοσίον δὲ ἡ ἡ Ἀταλάντη ὁμώνυμος τῆς πρὸς Εὐβοίαν καὶ Λοκρῆς.

MDXCII. Plato nascitur.] Metachronismus biennii. Natus enim anno primo Olympiad. LXXXVIII. obiit annos natus LXXXI, anno primo Olympiad. CVIII. Auctor Apollodorus in Chronicis apud Lactantium.

Ibid. Persarum octavus Xerxes secundus.] Thucydides, qui illis temporibus vixit, scribit Artaxerxem anno septimo belli Peloponnesiaci decessisse, principio hiemis, qui est annus quartus Olympiadis LXXXVIII. adsupulatur Diodorus, qui ait decessisse anno quarto Olympiadis LXXXVIII, Στρατοκλῆς ἄρχοντ.

Ibid. cui successit decimus Darius cognomento Nothus.] Annus vigesimus belli Peloponnesiaci erat tertiusdecimus Darii Nothi, auctore Thucydide vigesimus primus Solstitii Metonici, numero Eusebiano MDCCV. Ergo cæpit imperare numero MDCCIII, ut hic recte annectatum est. Aliter. Decessit anno quarto Olympiad. XCIII, postquam regnasset annos solidos XIX, numero MDCCII. deductis XIX annis solidis, remanet initium Darii Nothi, numerus MDCCIII, ut antea. Ab hujus anno secundo anni CCCXC putati, hoc est septuaginta hebdomades annales, desinunt in XIII anno Neronis absoluto, triennio fere ante excidium Templi.

Ibid. cognomento Nothus.] Non solum Νόθος, sed & Σύρον dictum fuisse scribitur ab auctore argumenti Περσῶν Æschyli. Δούτερον δὲ (Δαρῆτον) ὁ Ἀρταξέρξης (τὸ Μνήμοντον) πατὴρ Συρον πρὸς σαγορδῆς, ἡ Νόθον. Apud Africanum scriptum est ἦος Ἐέρξης, ἀντὶ τῶ Ἀρταξέρξης, vitio librarii, an Africani. Sed Africani omnino. Nam & Xerxis filium vocat Eusebius, Africanum sequutus numero MCCCLXXXI.

MDXCIII. Lacedæmonii & Athenienses factus percussit.] Recte. ἐνιαύσιοι πονοῦναι Ἀθηναίων ἡ Λακεδαιμονίων, μηνὸς Ἐλαφθελίων, Ἰπέρχεται ἄρχοντ. Aliæ πονοῦναι πεντηκοντῆς tertio hujus Olympiadis anno, undecimo anno incunte belli Peloponnesiaci, Ἀλκαίος ἄρχοντ. Thucyd. lib. v. Diodorus lib. xii, 324. Cave confundas.

MDXCV. Eudoxus.] Eusebius solet diversis intervallis usque longe à se distitis idem gestum, aut eundem hominem ponere, diversos auctores sequutus. quod alibi nos monere meminimus. Hic ponitur Eudoxus, & postea longo intervallo MDCCV. At numero præsentis MDXCV nondum natus erat. Nam post XXI et ætatis annum profecti cum viatico amici in Ægyptum miserunt cum commendatitiis ad Regem Nectanebin, qui inivit regnum numero MDCCXX. Florebat Eudoxus CIII Olympiade. Obiit annos natus CIII. Neque fieri potest, quin vitam produxerit ad successores Alexandri, si quidem adeo vivax fuit.

MDXCVI. Lacedæmonii ver sacrum Heracleam destinantes, urbem condunt.] Nemo veterum melius ex professo explicavit quid esset ver sacrum vovere, quam Hieronymus hic fecit quasi aliud agendo. In Græcis est tantum: Λακεδαιμόνιοι ἀπόφισαν Ἡράκλειαν. Lacedæmonii Colonos Heracleam deduxerunt. Hieronymus ex historia (neque enim aliter ponit) ait vere sacro voto eam Coloniam deductam. Non solum enim ver

facrum vovere, est omnem proventum unius anni consecrare, ut pecudes quidem diis immolentur, pueri autem & puellæ, postquam adulti sunt, extra fines velati ejiciantur, sed etiam juventutem Diis consecratam in colonias novas mittere. Dionysius Halicarnassensis libro primo Originum Romanarum egregie hunc morem declaravit menti Hieronymi convenientissime: τὸ μὲν πρῶτον ἱερὰ ἵς θζελθῶσαι νεότης, ἄνδρες ὀλίγοι κτ' βίς ζήτησιν ὑπὸ τῶν ἀναμλιῶν δόξαλέντες, ἔθνη ὀκωληροῦντες ἀρχαῖον, ἢ πολλὰς βαρβάρων τε καὶ Ἑλλήνων Ἰπτικῶν χρησαμένους. ὁπότε γὰρ εἰς ὄχλα πλῆθ' ἐπίδοσιν αἱ πόλεις ὑπὸ λάβοιεν, ὥστε μηκέτι πῶς οἰκίας προφὰς ὄψασιν εἶναι ἀερκεῖς, ἢ κακωθεῖσαι πῶς ἀραναίαις μετὰ βολαῖς ἢ γῆ σαυαίς τὰς εἰωθότας καρπὸς ἀζήνεγκεν, ἢ πινόνδ' ἢ πῆθ' ἄλλο πῶς πόλεις κατὰρχον, εἴτε ἀμεινον, εἴτε χεῖρον ἀνάγκην Ἰπτικῶν μειώσως ἔπληθ' ἔσθ' ἔσθ' ἔσθ' ἀνδρώτων ἐτείς γονὰς ἐξέπεμπον ὁπλοῖς κρησμήσως εκ τῶ σφετῶας. Item libro secundo non longe à principio. ἱερὰ ἵς αὐτῆ νεότης κατρωσιθεῖσαι θεοῖς κατὰ τῶ Ἰπτικῶν νομον ὑπὸ τῶ πατέρων δόξαλένηαι λέγει) χεῖρον οἰκήσας πλὴν ὑπὸ τῶ δαίμονος σφίσι δόξασμένω. Nullus veterum disertius hunc morem explicavit Dionysio, nullus usum melius demonstravit Hieronymo. Iustinus lib. xxiv. Namque Galli abundanti multitudine, quum eos non caperent terra, qua genuerant, trecenta millia hominum ad sedes novas quaerendas velut ver sacrum miserunt. Igitur Hieronymus dicit hanc coloniam devota à parentibus juventutis fuisse. Certe quamvis Græcorum etiam hunc morem fuisse vetustissimum dicit Dionysius, tamen Græci verbum non habent, quo ver sacrum exprimere possint, aut ver sacrum destinare. Ipsi dicerent πλὴν νεότης κατρωσιθεῖσαι. Τῆς νεότητος κατρωσιθεῖσης πλὴν πόλιν δόξαλέναι: vere sacro voto colonos in novam urbem misisse.

Ibid. *Heracliam urbem condunt.*] Anno tertio Olympiadis LXXXVIII, qui erat sextus belli Peloponnesiaci, Euthydemo magistratu Athenis, Trachina, urbem jam multos annos in rudibus jacentem Lacedæmonii instaurarunt, tribus millibus Spartanorum deductis; sex millibus autem aliorum Græcorum. Thucydides libro tertio. Diodorus libro xii. Hic vides novem millia colonorum. Marcianus *μυεῖς* fuisse dicit.

Εἶτεν παρ' αὐτοῖς Ἡράκλει' ἐστὶ πόλις,
Ἦν οἱ Λακωνες, μυεῖς οἰκήτορας
Πέμψαντες εἰς Τραχίνας, πρῶτον ὄκισαν.

Inde Straboni dicitur *Ἡράκλεια Τραχίν*. Manifestum vero est hic commisitum esse quinquennii metachronismum. Anno enim, ut diximus, tertio Olympiadis antecedentis deducta est colonia.

MDCXIII. *Clades, quæ Atheniensibus accidit in Sicilia.*] Contigit anno xxi. belli Peloponnesiaci, quarto Olympiadis xci, Cleocrito magistratu Athenis, numero MDCIV. Prochronismus sexennii. Annus xix belli Peloponnesiaci, & eclipsis Lunarum, quæ illi cladi intervenit, non patiuntur tempus hujus funestissimi casus ignorari.

MDCII. *Alcibiades profugus abiit ad Tisaphernem.*] Satis constat Alcibiadem Athenis Spartam fugisse *διὰ τῶν Ἑρμῶν κατὰ κρηνῶν*, anno secundo Olympiadis xci. *κατὰ τῶν ἀρχῶν*, auctore Diodoro. Quarto autem anno ejusdem Olympiadis cladem exercitus Atheniensium in Sicilia contigit, ducibus Nicia, & De-

mosthene, de qua proxime verba fecimus, anno belli Peloponnesiaci xix. Anno sequente, qui erat belli vigesimus, & primus Olympiadis xcii, numero MDCV, Alcibiades erat apud Tisaphernem, auctor Thucydides libro viii. Prochronismus triennii.

MDCIV. *Amyctus.*] Multifariam in scriptis & editis hoc nomen corruptum est. Thucydides libro primo vocat *Ἀμυρταῖον τὸ ἐν τοῖς ἔλεσι βασιλεία*. Intra palustria enim Ægypti (quæ *Βυκέλια* alibi vocata fuisse dicimus) sedem suam muniverat, neque à Persis expugnari potuit.

MDCV. *Eubæa à societate Atheniensium discessit.*] Thucydides ibidem, paulo post. *μετὰ δὲ ταῦτα ἔπολλω ὑπερον Εὐβοία ἀπέστη δὸτ' Ἀθῶν αἰῶν*.

MDCIX. *Macedonum xii Orestes.*] Neque Archelaus Macedo regnavit xxiv annis, quod hic scribitur, sed septem: neque Orestes filius successit illi: sed interfectus ab Æropo tutore regnum reliquit parricidæ: neque hic est locus cædis Archelai, qui occiditur à delitiis suis Cratæro, anno primo Olympiad. xcvi. Quare hic erratum est tripliciter. Sed hic Archelaus confunditur cum Archelao numeri MDCXII. Vide omnino Ælianum *Ποικίλης* viii. cap. ix. ubi non *Κρατέρων*, sed *Κρατῆσαν* vocat hunc percussorem Regis Archelai.

Ibid. *Euripides apud Archelam, Sophocles Athenis moritur*] Natus Euripides Prætoræ Callia circiter transitum Xerxis, hoc est anno primo Olympiad. Lxxv, ut extat in prolegomenis in Euripidem, & apud Suidam, ac Laërtium in Socrate. Decessit anno ætatis septuagesimo quinto. Ergo ejus obitus congruit anno tertio Olymp. xciii, archonte Athenis Callia. Itaque sub Callia nasci, & sub alio homonymo Callia mori illi contigit. Jam Sophocles obiit eodem Prætoræ, ut auctor Diodorus pag. 387. quamquam alii scribunt sexennio post Euripidem decessisse. Natus est Sophocles anno primo Olympiadis Lxxi, auctore ejus Scholiaste. vixit nonaginta annos, ut scribit Diodorus ibidem. Decessit ergo anno tertio Olympiadis xciii. ut erat propositum. Biennii igitur prochronismus hic commisitus est. De Euripidis morte vide proverbium *Προμέγχε κύνας*. Stephanus: *Βορμίσκη χωρὶν Μακεδονίας, ἐν ᾗ κνωσπάραι τῶν γέγονεν Ευρηπίδης, ἔς κύνας τῆ παρὰ τῶ Φωνῆ Ἑσπερικῶς καλῶσιν οἱ Μακεδόνες, ὅ τῶ ποιητῆς τραπέζης. ἐκ τῶ τῶ δὴ μάτων ἀρραψήσασα αὐτὸν ἀποθανεῖν*.

Ibid. *Dionysius in Sicilia.*] Eodem anno, quo Sophocles & Euripides obierunt, Dionysius tyrannidem in Sicilia, & Archelaus regnū inivit in Macedonia. Quare idem prochronismus biennii, qui supra, ex eadem causa. De Archelao autem præcipue advertendum. Nam oportet initio ejus regni Euripidem apud eum extinctum fuisse.

MDCX. *Ægyptiorum Nephertites.*] Diodoro *Νεφερέτης*. Sed mirum Iustino Hiercynionem vocari libro vi: quem sequitur Orosius, ut solet.

MDCXI. *Persarum undecimus Artaxerxes.*] Unius anni prochronismus. Nam Darius Nothus obiit anno quarto Olympiad. xciii, circiter belli Peloponnesiaci exitum. Iustinus: *Insignis hic annus expugnatione Athenarum, & morte Darii regis Persarum, & exilio Dionysii Sicilia tyranni fuit*. De Darii exitu, & expugnatione Athenarum vera dicit. De exilio Dionysii minoris in mare quantum hallucinatur. Peccat enim & tempore & persona. De qua hallucinatione vide pag. 388. de Luedat. Temporum.

Ibid. *Sub hoc rege mihi videtur historia.*] Non magis huic tempore Estheris historia convenit, quam Af-

luerus, five Averxes, est Artaxerxes. Neque possum probare Græcorum interpretum sententiam, qui $\omega\tau\tau\omega\sigma$ libri Ester, hoc est Ασπείρον , verterunt Artaxerxem. De hoc nomine satis superq; alias diximus. $\omega\tau\tau\omega\sigma$ esse Xerxem, vel Axerxen. sic Ξέρξης Αξαρξάν est, qui aliter Σατράπης . Theopompus apud Photium 202. $\text{Αυτοφραδάτι τῆς Λυδίας Εξατράπωλ}$, id est Ξατράπωλ . Sic & $\omega\tau\tau\omega\sigma$ Αξέρσης , qui Græcis Ξέρξης . Unde colligas nomen Xerxis in scriptura non esse mutatum, & plumbeos, asinos, cerritos esse, qui alium regem sub hoc nomine hantolantur. Non possunt habere aliquid hominis, qui rei tam manifeste ὁμόσε χωρῶσι .

MDCXV. Athenienses justinent tyrannidem.] Metachronisus biennii. Nam $\text{τῆς τελευτῆς ὀλιγαρχίας}$ constituta à Lyfandro, anno belli Peloponnesiaci vigesimo septimo exacto, ineunte vigesimo octavo, anno primo Olympiadis **xciv**, quo nullus archon fuit propter sublatum à Lyfandro regimen popolare. Diodorus: $\text{ἀναρχίας δὲ ἔσσης Ἀθήνησι Διὰ τὴν καπάλωσιν τῆς ἡγεμονίας, ἔτ' ἄ μὴν ἡ ὀγδοηκὸς ὄν πρὸς τοῖς ἐπιακοσίαις μὲν τὴν Γροίας ἀλώσιν}$. Certum est hæc verba Diodori Eusebio imposuisse. Diodorus enim non **DCCLXXX** annos putat à Trojæ excidio, ad **xxx** tyrannos, sed ait esse annum septingentesimum octagesimum à capto Ilio. Excidium Ilii secundum Eusebium numero **DCCCXXXV**. Accedit numerus à Diodoro definitus, **DCCLXXX**. Pervenietur ad præsentem annum **MDCXV**. Sed primum peccatum est ab Eusebio, quod anteferens epocham capti Ilii posuit, aimirum numero **DCCCXXX**, & ab illo casu, ad primam Olympiadem, putat annos tantum **CCCCVI**, quum Diodorus Eratosthenem sequutus putet annos **CCCCVI**: & ratio posulet, ut numero **DCCCXXXIV** casus Ilii assignetur. Alter error Eusebii, quod **DCCLXXX** annos à Diodoro definitos absolutos esse arbitratur, quum Diodorus labentem annum, non autem absolutum dicat: $\text{ἐπιπιακοσίαις ὄν ὀγδοηκὸς ὄν ἔτ' ἄ}$ dicit, non $\text{ἐπιακοσίαις ὄν ὀγδοήκοντα ἔτη}$. Itaq; biennio amplius dixit, anno quidem uno, quod **CCCCVI** annos, non **CCCCVI**, ponit à capto Ilio, ad primam Olympiadem: altero autem anno, quod currentem annum pro exacto ponit, qui error deprehenditur, si de **DCCLXXX** detracto intervallo **CCCCVI** annorum, reliquum **CCCLXXII** per quatuor partiamur. Habebimus enim annum primum Olympiadis **xciv**. Propterea subjicit: $\text{ἡχθῆ δὲ Ὀλυμπίας κ' τῆτον τῆ ἐνιαυτὸν τετάρτη πρὸς ταῖς ἐνεήκοντα, καθ' ἡ ἑνίκα Κροκίνας Λαερτιάδῃ}$. In editionibus peccatum est metachronismo triennii. In quarto enim anno Olympiadis hoc gestum collocant. Idem habet & **PET.** Codex, sed adversus mentem Eusebii, qui manifeste ostendit verbis Diodori se deceptum fuisse, quum ad numerum **DCCCXXXV** adjecisset **DCCLXXX** composuisset numerum præsentem **MDCXV**, biennio amplius, quam oportuit, non triennio, ut habent editiones.

MDCXVI. Aegyptiorum Achoris ann. xii.] Mirum cur **xii** annos huic regi tantum attribuit, quum in priore Græco, & apud Africanum, ιγ ἔτη assignentur. Quo consilio hoc fecerit, praesertim ad casus se ipsum, nescio: qui in priore libro, ut dixi, **xii** attribuit.

Ibid. Achoris.] Αχώρας , non Αχώρας dicitur Diodoro, ejusque meminimus anno **iv** Olympiadis centesima, **xxiv** annis post annum præsentem. Αχώρας Theopompus apud Photium 202 $\text{ὡς περιέχει ὁ δαδένιατ' ὁ λόγος ἐπὶ τῆς Ἀχώρας τῆς Αἰγυπτίων βασιλείας, ὡς$

$\text{πρὸς τὰς Βαρκάδας ἐπέειπτο, ἢ ὑπὲρ Εὐαγόρου ἐπράττει ἔκρυψε, ἐναντία πρῶτων τῶ Πέρση}$. Male apud Photium Πακώρας Nam & postea recte ibidem Αχώρας dicitur.

Ibid. Democritus moritur.] Anno ipso ἀναρχίας decessisse scribit Diodorus: id est anno primo Olympiad. **xciv** triennio citius, quam hic ponitur. Obiit annos natus **xc**; inquit ille. Si verum est, natus fuerit anno tertio Olympiadis unius & septuagesimæ. Igitur falso scribit Laërtius juniorem fuisse Anaxagora annis quadraginta, nato anno prime Olympiadis septuagesimæ. Ita enim Democritus natus fuisset anno primo Olymp. **LXXX**: quo etiam natum eum scripsit Apollodorus. Ergo decesserit annorum duum & quinquaginta, non autem nonaginta.

Ibid. Alcibiadem Pharnabazus.] In eundem annum ἀναρχίας eadem Alcibiadis confert Diodorus. Ex Putarcho subolet inter captas à Lyfandro Athenas, & eadem Alcibiadis, ut minimum intercessisse annum unum. Periit, ut refert Cornelius Nepos, annorum **xL**. Ita natus fuerit circiter annum tertium, aut quartum Olymp. **LXXX**. Puto Diodorum falli, ut in aliis quamplurimis deprehenditur.

Ibid. Cyri Regis ascensus.] Τὸ Regis addidit de suo Hieronymus. Non enim erat Rex. In Græcis est, $\text{Κύρος Πέρσης ἀνάσσεις}$, non Κύρος βασιλεύς .

Ibid. Cyri Regis ascensus.] Κύρος ἀνάσσεις contigit anno **iv** Olymp. **xciv**. Ξενανέτης , vel, ut Diodorus habet, $\text{Ἐξανέτης ἀρχόντ' ἔτι ἡ Σωκράτης πλάτῆς}$. Quare tempus convenit. Hinc exercitus, quem in illa in fratrem expeditione secum habuit Cyrus minor, dicitur ab Isocrate τὸ Κυρεῖον . hoc est, $\text{στράτευμα τὸ μὲν Κύρος σωματὰ ἐβηκός}$.

Ibid. Tyranni Athenis oppressi.] Diodorus conjungit hoc gestum cum ascensu Cyri, anni **iv** Olymp. **xciv**. Laërtius Socratem perhibet extinctum anno primo Olymp. **xcv**, paulo ante quam **xxx** Tyranni à Thrasylulo opprimerentur. Videtur exitu anni **iv** Olymp. **xciv** Socrates extinctus, ineunte anno primo Olymp. **xcv** tyranni ejeti. Est idem annus Julianus, sed diversus Olympicus. Pauxilli dies possunt hanc differentiam constituere. Sic etiam, ut non semel diximus, à quibusdam scriptoribus Palilia prima Urbis propter exiguum intervallum non in annum currentem Olympiadis conferuntur, sed in proxime ineuntem. Hæc, & similia non raro contingunt apud auctores.

MDCXVII. Athenienses xxiv literis uti ceperunt.] Non tribus verbis hæc explicari possunt, neque prius quam originem literarum Græcarum & Latinarum aperuerit. Quare veniam divertendi ab æquo lectore peto, dum origine tam præclaræ rei demonstrata, iterum ad Eusebii verba tanquam e diverticulo redeo. Primum igitur ostendam Ionicarum veterum literarum exemplum & formam: deinde earum originem ex Phœniciis characteribus: tertio diversitatem figurarum, quibus Græci veteres in designandis literis uti sunt: quarto quot & quas Græci à Phœnicibus acceperint, quas reliquerint, quas ad numerum Phœniciarum adjecerint, & quas prius usurparint antequam illas adjicerent, ut ad mentem Eusebii aperiendam redeatur, cujus rei ergo omnis hæc disputatio instituta. Hæc quantum singula secundum materias in capita sua conjicienda erant; tamen quia nimis longa esset digressio, ne abuterer lectoris æquanimitate, omnia in unam Diatribam conjeci, multis omissis, quæ non sine fructu, sed non sine tædio lectoris dici poterant.

DIGRESSIO DE LITERARUM IONICARUM ORIGINE ad locum Eusebiani numeri MDCXVII illustrandum.

Exemplum tibi damus prisca- rum Ionicarum literarum, quas Herodotus similes Phœnicis esse dixit, quæ incisa sunt in duas columnas, quæ ex via Appia in hortos Farnesianos translatae sunt. Ea ambæ eodem exemplo sunt, ut alteram exscribere satis sit. Multum mirari subit, quum via Appia, cujus in columna mentio fit, anno ab v.c. CCCCXLI strata ab Appio Claudio fuerit, numero Eusebiano MDCCV, tamen in Italia adhuc veterum Ionicarum literarum usum fuisse. Atqui Herodotus tanquam rem vetustissimam narrans, se in quibusdam locis literas Ionicas vidisse scribit, quæ Phœnicis simillimæ essent. Sed tempus est, adhibito Phœniciarum literarum exemplo, ad reliqua pergere.

EXEMPLUM IONICARUM PRISCARUM LITERARUM ex columna, quæ in via Appia reperta, postea ad hortos Farnesianos traducta est.

ODEMI. ΘΕΜΙΤΟΝ. ΜΕΤΑΚΙΝΕΣ ΜΙ ΕΚ. ΤΟ. ΤΡΙΟΡΙΟ. ΗΟ. ΕΣΤΙΝ. ΕΡΙ. ΤΟ ΤΡΙΤΟ. ΕΝ. ΤΕΙ. ΗΟΔΟΙ. ΤΕΙ. ΑΡΡΙΑΙ. ΕΝ ΤΟΙ. ΗΕΡ ΟΔΟ. ΜΑΡΟΙ. Ο ΜΑΡ ΛΟΙΟΝ. ΤΟΙ. ΚΙΝΕΣΑΝΤΙ. ΜΑΡΤΥΣ. ΔΑΙΜΟΝ. ΕΝ ΗΟΔΙΑ. ΚΑΙ. ΗΟΙ ΚΙΟΝΕΣ. ΔΕΜΕΤΡΟΣ. ΚΑΙ. ΚΟΡΕΣ ΑΝΑΘΕΜΑ. ΚΑΙ ΘΟΝΙΟΝ. ΘΕΟΝ. ΚΑΙ. *

* * * * *

ὄδει θεμιτόν μετακινήσαι
ἐκ τῆς Τριόριου, ὅ ἐστιν ἐπὶ τῆς
τρίτης ἐν τῇ ὁδῷ τῆς Ἀρρίας
ἐν τῷ Ἡρώδου ἀρχῶν. ἔργον

λαῖον τῶ κινήσαντι. Μάρτυς
δαίμων ἐνοδία, ἢ οἱ
κίονες τῆς Δημητρῆς, ἢ Κόρης
ἀνάθημα, ἢ χθονίων θεῶν, ἢ.

Apellationes Syrorum posteriorum.	Apellationes Syrorum veterum.	Phœnicia literæ.	Græca literæ recentiorum & Ionum veterum.	Latinæ.	
Olaph.	Alpha.	Ⲁ ⲁ Ⲃ	Α Α Λ.	ἄλφα.	A.
Beth.	Betha.	Ⲃ ⲃ	B.	βῆτα.	B
Gomal.	Gamla.	Ⲃ ⲃ Ⲅ	Γ Δ.	γάμμα.	C.
Dolath.	Delta.	Ⲅ ⲅ	D Δ.	δέλτα.	D.
He.	He.	ⲅ Ⲇ	E Ε.	εῖ.	E.
Wau.	Wau.	Ⲇ ⲇ	Ϝ Ϟ ϟ.	Ἰπίσημον βαδ.	F.
Zoe.	Zetha.	ⲇ Ⲉ	Z.	ζῆτα.	G.
Heth.	Hetha.	Ⲉ ⲉ	H.	ἥτα.	H.
Teth.	Tetha.	ⲉ Ⲋ	Ϝ Ϟ ϟ.	θῆτα.	...
Iud.	Iota.	Ⲋ ⲋ	I.	ιώτα.	I.
Chuph.	Kappa.	ⲋ Ⲍ	K.	κάππα.	K.
Lomad.	Lambda.	Ⲍ ⲍ	Λ L.	λάμβδα.	L.
Mim.	Me.	ⲍ Ⲏ	Μ Μμ.	μῦ.	M.
Nun.	Nun.	Ⲏ ⲏ	N N.	νῦ.	N.
Semchath.	Simcha.	ⲏ Ⲑ	Ξ Ξ.	ξῖ.	...
E.	Oe.	Ⲑ ⲑ	O Ο.	οῖ.	O.
Phe.	Phe.	ⲑ Ⲓ	Ρ Π.	πι.	P.
Tzode.	Tzode.	Ⲓ ⲓ	Θ Α.	Ἰπίσημον οἰνπι.	...
Kuph.	Kophe.	ⲓ Ⲕ	Ϛ ϛ.	Ἰπίσημον κόππα.	Q.
Resch.	Roe.	Ⲕ ⲕ	R P.	ῤῥ.	R.
Schin.	Schin.	ⲕ Ⲗ	S Ϛ ϛ C E.	σάν. σῖγμα.	S.
Thau.	Thau.	Ⲗ ⲗ	T.	ταῦ.	T.
			Υ V Ϙ.	ῥ.	V.
			ϙ Ϟ ϟ Ϡ.	ϕῖ.	...
			X ϙ.	χῖ.	...
			ψ.	ψῖ.	...
			ω ω Ϙ ω.	ῶ.	...
					X.

Habes exemplum literarum Phœnicicarum una cum figuris diversis Græcarum, ex quarum comparatione per te ipse colligere potes id, quod secundo loco proposuimus, Græcas literas è Phœniciis natas, quum idem ordo sit, eademque forma earum, quæ Phœnicicarum, quibus omnes olim & Chananæi, & Hebræi usi sunt, adhucque Samaritani utuntur: neque alia in usufuerunt à temporibus Mosis, ad excidium Templi. Nam eæ, quibus hodie Judæi sacros libros, & omnia acta sua conscribunt, nuperæ ac novitiæ sunt, ex Syriacis depravatæ, illæ autem ex Samaritanis: quod quam luce clarius sit, tamen quidam semidocti, semitheologi, & ut signantius loquar, semihomines, non solum Judaicas literas vere Hebraicas esse prisceas audent dejerare, sed etiam impios putant, atque adeo palam vocant, qui aliter sentiunt. Miseram vero doctorum & piorum hominum conditionem, si doctrinæ & pietatis suæ non alios testes habent, quam alinos. Quum igitur priore loco Ionicarum literarum ex columna viæ Appiæ, postea vero etiam Phœnicicarum ex Samaritano, Chananæo, sive Mosaico Alphabeto exemplum dederimus, nemo non videt non solum Ionicas literas ex Phœniciis, sed & Latinas quoque expressas esse, & verum esse, quod scribit Plinius, Ionum prisceas literas easdem pene cum Latinis fuisse, „ quas etiam ibidem Assyrias vocat. *Literas semper ar-* „ *bitror Assyrias fuisse.* Etiam Judæi ab ultima antiquitate literas, quibus hodie utuntur, vocant *ספרים* „ *Assyrus.* quod est magnum vetustatis argumentum. Iones enim à Phœnicibus literas acceperunt, quæ, ut in omnibus rebus evenit, usus tractatione, & progressu longi temporis à primigenia forma desciverunt: ita tamen, ut earum origo dissimulari non possit. Ideo Herodotus dixit Ionicas veteres literas Phœniciis simillimas fuisse, earumque sese quædam monumenta in Asia vidisse. Quare quum Ionicæ literæ vetustissimæ sint, & ad alias nationes ab Ionibus profectæ, merito Plinius dixit: *Gentium consensu tacitus primis omnium conspiravit, ut Ionum literis uterentur.* Simillimæ, ut dixi, eæ erant Phœniciis literis, & tu ipse ex utrarumque exemplis superioribus judicare potes. Herodotus: *ἴδον δὲ καὶ αὐτὸς Καδμήϊα γράμματα ἐν τῷ ἰσῶ τῷ Ἀπίλλων* „ *τῷ Ἰσμυλῶϊ ἐν Θήβαις* „ *τῆσι Βοιωτῶν ἐπὶ τῷ ἰσῶ πρὸς ἑσπερολαμμένα τὰ πολλὰ ὁμοῖα ἔοντα τοῖσι Ἰωνικοῖσι.* Non sine causa igitur dicit Plinius, veterem consensum gentium conspirasse, ut literis Ionum uterentur. Nullas enim alias habebant antiquitus tam in Asia, quam in Europa, & in Italia, præter Ionicas. Quare longe longeque fallitur vir doctissimus, qui in suis ad Cæsaris Commentarios notis τὸ *Ionum* ex Plinii Codice expungendum censet: neque pulcherrimæ rei vetustam memoriam assecutus est. Pausanias *Ἡλιακῶν β* scribit se vidisse *κέρας Ἀμαλθείας* prisceis Atticis literis scriptum, quas cave alias suspicaris ab Ionicis, aut iis, quarum exemplum dedimus ex columna viæ Appiæ: quantum Harpocration diversas facit. *Ἀθηνοῖς γράμματα* „ *Δημοδένης καὶ Νεαίρας, ἀντὶ τῶν Πυλακοῖς.* „ *τῶν γὰρ τῶν ἑκαστῶν περὶ τῶν ἐπιπέδων γράμματι κινῶ* „ *ἐπέσωπε τῶν τῶν ἰσῶν ὄρεθῆναι. Κερόπομπ* „ *δὲ ἐν τῇ ἐπιπέδῳ πῆμπτῃ τῶν Φιλιππικῶν ἐσκδωρῆσθαι λέγει* „ *τοῖς πρὸς τῶν Βάρβαρον σωθηκῶν, ἃς ὄντι Ἀθηνοῖς* „ *γράμμασιν ἐσηλιπεύσθαι, ἀλλὰ τοῖς τῶν ἰσῶν.* Ita ex veteri libro restituendus locus ille. Sed omnino veteres Atticorum, Ionum, & Latinorum literæ eadem fuerunt, quicquid dicat ille. Quin etiam Plinius, ut probaret veteres Atheniensium literas easdem cum Latinis fuisse, hanc vetustissimam inscriptionem

producit: *ΝΑΥΣΙΚΡΑΤΕΣ. ΤΙΣΑΜΕΝΟ. ΑΘΗΝΑΙΟΣ.* quod posteriores ita conceperunt: *Ναυσικράτης Τισαμῆος Ἀθηναῖος* „

Nunc ad tertiam partem venio, de figura literarum, & earum differentiis. Quemadmodum Judæi literas quadratas, quibus hodie sacra biblia ab illis conscribuntur, vocant *ספרים סגורים*, hoc est „ *γράμματα Ἀσσυριακά*, quod ea à Chaldæis acceperunt, sic Græci vetustissima elementa *Φοινίκια* „ quoque appellarunt, quod à Phœnicibus per Cadmum illis datæ fuerunt. Quin etiam Phœnicias literas à Græcis *Καδμῆϊα γράμματα* dictas fuisse manifestum est ex Herodoto, & Timone: — *Φοινικικὰ σήματα Κάδμου.* Unde consensus ille vetustissimus totius Græciæ satis convincit, literas à Cadmo Græcos accepisse: neque causæ esse, cur rem tam manifestam aut negemus, aut Tzetæ neganti assentiamur, qui duplici argumento probare nititur Græcos ante Cadmum literas habuisse: priore, quod Oraculum redditum fuit Cadmo: *Φράζεις δὲ τὸ μῦθον Ἀθήνοισι ἐκγονε Κάδμου.* „ &c. altero argumento, quod Bellerophon antiquior Cadmo scriptas tabellas de sua cæde attulit. Utrumque argumentum futilissimum est. Nam utrumque gestum fictum est à Poëtis. Quare Cadmæ literæ vocatæ, si Cadmo auctori acceptæ non referuntur? & si Cadmus auctor, aut saltem primus doctor & index earum in Græcia, quomodo ante Cadmum literas habuerunt Græci? Quare vetustiores nusquam repertæ sunt in veteribus monumentis, quam eæ, quæ *Καδμῆϊα γράμματα* vocabantur, item eæ, quas Ionicas vocabant Cadmeis simillimas, ut testatur Herodotus? Sed quibus magis credimus, quam oculis nostris, quum Ionicas & Latinas plane ex Phœniciis expressas videamus, easdemque esse & serie & figura. Chaldæi quoque suas ex Phœniciis adumbrarunt. Chaldæas voco, quibus hodie Ecclesia Antiochena utitur, item Christiani Nestoriani & Maronitæ. qui, quemadmodum Græci & Latini, habent duplices, majusculas, quas Capitales vocamus, quas ipso Græco vocabulo *Ἀστράγγελο* id est *εὐροχύλας* dicunt, & minusculas, quas extensas „ vocant, nos practicas aut cursivas dicimus, quæ ad celeritatem scribendi excogitatæ sunt. Capitales sive majusculæ Chaldææ ita expressæ sunt ex Phœniciis, ut negari non possit, eas ex illis fluxisse, ut nostras minusculas à majusculis veteribus Romanis. Arabes vero & Judæi suas hodiernas ex Chaldæis depravarunt, quod Chaldææ mediæ sint inter Phœnicias, & Judaicas, vel Arabicas. His animadversis, sine quibus disputationem nostram instruere non potuissimus, nunc ad figuras ipsas veniamus.

Α Α Φ Α. Ita vocatur etiam à veteribus Syris. Eo nomine Bovem à Tyriis dictum fuisse, & quia bos Cadmo occurrisset, dum urbem in Bœotia condere vellet, propterea & Alpha omnibus literis præire voluisse scribit Plutarchus in Synopsiacis. *Ἰεσυχίους, ἄλφα βεῖος κεφαλή.* Sane ἄλφα est bos. Prima figura Ionica omnino eadem est cum prima Phœnicia. Secunda ex Ionica reformata est, & æqualibus curribus *ἰσσοκελῆς* facta. Tertia recentior est. Lapis apud Magnum Etruriæ ducem. **Ι Σ Ο Κ Ρ Α Τ Η Σ.** „ **Ξ Ε Ο Δ Ο Ρ Ο Υ, Α Ξ Η Ν Α Ι Ο Σ.** Apud Ducem Aquæ Spartæ. . . . **Δ Μ Μ Α Σ.** In Palatio Farnesiano **Α Υ Σ Ι Α Σ.** Capitalis Chaldæa ex Phœnicia expressa hodiernum „ Indaicum peperit.

BHTA. Ita à veteribus Syris. Latinis priore syllaba tantum dicitur B E. Ideo Aufonius dividuam vocat. *Dividuam Betae monosyllabon Italicum B.* Est autem expressa ex prima Phœnicia, basi replicata. Contra Chaldaica semicirculo superiore extenso generavit ὁ hodiernum Judaicum. Quod pro B, & Vau Latino indifferenter usurpata sit, ostendunt Βόλσκοι, Ουόλσκοι: Βαύρων, Ουαύρων: Βαλέραϑ, Ουαλέραϑ: Αβραϑ, Αυραϑ.

GAMMA. Veteres Syri Gamla. Prima Græca hodierna expressa ex prima Phœnicia: secundo Ionica ex secunda Phœnicia. Chaldaicum Gomal ex tertia depravatum dedit simillimum hodiernum ὁ Judaicum, & Gim Arabicum. Ex hoc quoque tertio Phœnicio expressum est C Latinum, angulo recto, ut sæpe fit, in semicirculum celeritate scribendi degenerante. Sed & pro Gamma veteribus Latinis usurpatum. Aufonius: *Prævaluit postquam Gamma vice sumit prius C.* Ergo Cæjus pronunciabant Gajus, & Cnejus, Cnejus. Contra PACUNT pro Pagunt: LFCE, lege: AGRO CABINO, Agro Gabino: ACNA, Agna: LECIONES, Legiones: PUCNA, Pugna: & infinita alia. Contra GAMELUS, Camelus. Terentius Scaurus. Item FOCA, Fuga, EXFOCIUNT, Effugiunt.

ΔΕΛΤΑ. Idem nomen priscais Syris. Ionicum & Latinum D expressum ex tertio Phœnicio, sublata basi. secundum vero Græcum triquetrum Δ ex primo Phœnicio. Sed triquetrum vetustum apparet ex nomine Tabellarum, quæ Δέλται à triquetra figura dictæ, & Δέλτα Ægypti, & Δελιωτόν forma fideris. Rotundum vetustius esse arguit usus Ionum priscaorum. Quare castigandus Aufonius vir alioqui sui ævi doctissimus, qui ita scribit:

Non formam, at vocem Delta gero Romuleum D.

Imo potius Romuleum D est verum & vetustissimum Delta. Capitale Dolath Chaldaicum ex quarto Phœnicio propagatum est, sublato interpenso, quod arretharium & transversum tigillum jungebat. Et quia eadem omnino figura est Res literæ, ab illa hæc distinguitur puncto intra jugum adhibito. Judæi quoque uno puncto suum Daleth à Res distinguebant, auctore Hieronymo, si bene memini, qui scribit non differre alterum ab altero, nisi puncto. Hodie Judæi hebetiorem angulum Ḥ Res faciendo ita distinguunt illud à suo Daleth. Omisso hujus puncti, imposuit septuaginta interpretibus, qui דל, pro דל legunt. Onkelo doctissimo Paraphrastæ, qui דל, pro דל.

E. Hanc ita posteriores Græci enunciabant, ut veteres Syri, Chaldæi, Phœnices, Judæi. Sed vetustissimi Græci Eī proferebant. quod multi veterum testantur. Athenæi excerpta apud doctiss. Casaubonium. ἐπι δὲ χαλκίαι τῶ ε̄ ἀντι ε̄ ὁ σιχαίς προσεγγῶντο. ὡς δὲ ἐν τῶ ε̄ ἀντι ε̄ ε̄. Plutarchus in Opusculo περὶ ε̄ ε̄ ἐν Δελφοῖς illo Eī intelligit Ē literam, quam Eī pronuntiabant. Quidam enim interpretabantur illa litera, quæ quinarium numerum significat, quinque sapientes Græciæ intelligi. Itaque una tantum litera Ē, non duæ Eī intelligendæ. Sed, ut dixi, Eī pronuntiabant, Ē autem scribebant. Denique toto illo opusculo τὸ Ē Delphis dedicatum nihil aliud, quam Ē quintam Græcorum literam esse ostendit. In Alypii μδσινῆ σιχαίῶσαι seu per τὸ Ē vocatur Ē, & τὸ O, OY.

Επίσημον Βαδ. Sic Phœnices, Syri veteres, Chaldæi & Judæi; & Arabes vocant. Prius efformatum est ex ultimo Phœnicio. alterum merum est Ionicum, quod à figura merito vocatur Digamma. Sunt enim

duo Gamma alterum alteri impositum. Totum Alphabetum Cadmeum, veterum Ionum, & Latinorum viginti duabus literis explicatum est. ex quibus non omnes apud Ionas literarum vice fungebantur. xvi enim tantum ex illis in usum scribendi assumptæ sunt. reliquæ vocatæ sunt Ἐπίσημα, id est notæ. Numerorum enim erant symbola, non literæ. Itaque hoc loco duplex figura quidem ε̄ ἐπίσημον τὸ ε̄ ἐξ ἀριθμοῦ, & αὐτὴ ἐπίσημον τὸ βαδ, quod vere pro Vau litera Cadmea poneretur, cujus creberrimus usus Æolibus. Sed prius περὶ Ἐπίσημα ε̄ ε̄, nimirum de figura ε̄ dicamus. Hoc igitur, quia ordine sextum est, tam apud Phœnicæ, Syros, Chaldæos, Judæos, Arabas, quam apud priscaos & recentiores Græcos pro fenario ponitur. Epiphanius περὶ μαρκεσίων 108. ὁ γὰρ ἐπίσημον ἀριθμὸς συγκεραθεὶς τοῖς ἄλλοις πέντε σιχαίσι τὸ τετάρκοντα γράμματον ὄνομα ἀπέτελεσεν. Quod enim hoc ἐπίσημον in alphabetis Græcis antiquitus poneretur ordine inter E, & Z ostendit idem Epiphanius 539. Ἐπιγράψας Δία τὸ πέμπτη σιχαίς (E) τὸ πέμπτης τὸ ἀριθμὸν, ἢ δηλώσας τὸ ὄνομα, ἀπὸ τῆς ἢ τῆς μετ' αὐτῆς, τὸ ἐπίσημον ἐπιγράψας, τὸ δ' ἐκ τῆς ἐρμηνείας ὄνομα ἐδήλωσεν. Beda libro de Indigatione ex veteribus Grammaticis: *Episimon ideo sexto loco ponitur, quia formam semis habet, quod significat sex uncias: vel quia juxta Epsilon stat, significans quinque.* Vides poni juxta Epsilon. Atque hæc περὶ ἐπίσημα ε̄ ε̄ ἀριθμοῦ. Ex quo fluxit illud in libris ponderum Græcorum εἰς ἄριον, quod est ἐξ ἄριον, Sextula Latine. Rursus in veteri columna hortorum Carpenium Romæ c ponitur pro ε. EIC TO L. K̄C, KAI K̄Z. In *Ustrum* xxvi, & xxv i. Alterum ἐπίσημον βαδ, quod proprie Δίγραμμα vocatur, & merum est F Latinum, merito inter ἐπίσημα locum habet, quia non est litera, quum possit abesse sine detrimento verbi, cui applicatum est. Nam quæ aliis Ελένη, ea Æolibus Φελένη vocatur. vetus Poëta: οἰόμην Φελένη Φελικώπδα. hoc est, οἰόμην Ελένη ἐλικώπδα. Itaque potest abesse sine imminutione verbi. Propterea non est σιχαίον apud Ionas & Græcos, sed ἐπίσημον τὸ βαδ. Quin enim simplicis spiritus Ionis vice fungitur. ut in illo Hexametro. ἄμεις δ' Φειρήναντο θεοί. τὸ δ' ὄμοσαν Φαέν. Neque consonans est, neque vocalis, quum synalæphe fiat propter ε̄, neque positio fiat in Φαέν.

ZETA. Ita etiam à priscais Syris. plene efformata ex Phœnicia, duobus superioribus lateribus quadrilateri sublatis. Chaldæi à secunda Phœnicia omnino suam mutuati sunt, sublata reliqua parte, quæ nihil differt à Tau Phœnicio. Judaicum Zain nihil prorsus differt à Chaldaico. Latini pro eo habent G. Et sane antiquitus Latini, antequam Z admitterent, G pro eo usurpabant. Martianus: Z à Græcis venit, licet etiam ipsi primo G Græca utebantur. Nam *PETUM dicebant, quem nunc Zetum dicunt.* Hanc commutationem G & Z nihil planius ostendere potest, quam ποτίβαζις, quod dictum est pro ποτίβαγρις, vel πατίβαγρις. Nomen est Assyriacum ὁ Danielis 1, 8. Δινων ἐν Περσικαῖς citante Athenæo: ἐστὶ δὲ Πότιβαζις ἄρ- τὸ κρήθιν, ἢ πύρρον ὀπίδος, ἢ κυπαρίσος ἐφρα, ἢ σὺν κερραμλί ἐν ὧν χυσοῖ, ἢ αὐτὸς βαζιλίδις πίνει. Itaque ὁ non solum cibum significat, ut interpretantur Judæi, sed & omnia, quæ recensentur à Dinone, in quibus corona, quod ad superstitionem Chaldaicam pertinet. Ideo Daniel, & socii maluerunt abstinere, quam illis uri. Nam

„ Nam si solus $\pi\acute{\upsilon}\rho\mu\theta$ $\acute{\alpha}\rho\tau$ aut $\kappa\rho\acute{\iota}\theta\upsilon\theta$ fuisset,
 „ non magis respicissent, quam eorum legumina co-
 „ cta. Præterea hæc commutatio Gimel in Zain
 „ ostendit veteribus Chaldæis & Hebræis duplicem
 „ prononciationem fuisse ζ Gimel: unam, qualis au-
 „ ditur apud Gallos G ante E, & I, & in Gim Arabum,
 „ unde facile est degenerare in Z. Alteram qualis apud
 „ Germanos ante omnem vocalem. Etiam Græci ho-
 „ dierni quum mensẽm Giamadi designare volunt,
 „ scribunt $\zeta\acute{\iota}\mu\alpha\delta\iota$. item Agiami, id est Perfa, ut
 „ Barbarus, Azami. Sic etiam hodieque quidam pro
 Ze dicunt Ge, & contra. Sed quid volunt illa apud eun-
 dem Martianum? Z vero iccirco Appius Claudius detesta-
 tur, quod dentes mortui, dum exprimitur, imitatur. Ego
 hunc locum nunquam potui assequi.

HTA. Idem nomen apud Syros veteres. Manifesto
 effectum ex primo Phœnicio. Sed olim fuit $\acute{\epsilon}\pi\acute{\iota}\sigma\eta\mu\omicron\nu$
 apud priscos Ionas, ut hodie H apud Latinos fungens
 aspirationis munere. Itaque in Columna Ionica viæ
 Appiæ HO est δ : HOΔΟΙ, $\delta\delta\omega$: HEPOΔO, $\eta\acute{\rho}\omega\delta\alpha$:
 HOI, $\delta\iota$. Aufonius:

Spiritus hic flatu tenuissima vivificans H.

Intelligit quidem de H Latino, quæ idem potest,
 quod HTA Ionicum, & eadem est ordine & figura.
 Sed tamen idem potest dici de HTA epistemo Ionico,
 quamdiu ipsa aspirationis tantum nota fungebatur,
 ut hæcenus Latini, & Iones solum E tam pro longo
 quam brevi habuerint. Plato in Cratylō: $\epsilon\gamma\acute{\alpha}\rho\ \eta\ \acute{\epsilon}\chi\omega\mu\epsilon\theta\alpha$,
 ἀλλὰ ϵ , τὸ παλαιόν. Hoc creberrimum
 extat in Columna viæ: Appiæ METAKINE-
 SAI, KINESANTI, DE METROS.
 & alia, quæ brevitatis causa omitto. Sed in Dati-
 vis femininis singularibus adhibebatur $\acute{\iota}\omega\alpha$. TEI
 APPIAI. τῆ Αππία. Igitur quæ prius erat
 aspirationis nota $\acute{\iota}\omega\ \acute{\epsilon}\pi\acute{\iota}\sigma\eta\mu\omicron\nu$ duntaxat, ea caput esse
 litera, quod dictum est $\eta\tau\alpha\ \acute{\alpha}\nu\tau\acute{\iota}\sigma\iota\chi\omicron\nu\ \tau\omega$ ϵ . hoc
 est oppositum $\tau\omega\ \acute{\epsilon}\mu\iota\kappa\rho\omega$. Est enim ϵ longum. Hiero-
 nymus libro de nominibus Hebraicis vocat exten-
 sam vocalem, hoc est $\acute{\alpha}\nu\tau\acute{\iota}\sigma\iota\chi\omicron\nu\ \tau\eta\ \beta\rho\alpha\chi\acute{\epsilon}\alpha$. Ibi-
 dem in litera E: *Huc usque per correptam literam E no-*
minum sunt lecta principia. Exinde per extensam legamus
elementum, quod Græce dicitur H. Sed quemadmodum
 sublata confusione longæ & brevis ϵ , multum lucis &
 lectioni & orthographiæ accessit, ita quæ antea erat
 commoditas aspirationis, hac novatione sublata est.
 Nam in prima quidem vocali, quæ vocem incipit,
 aspirationis nota adhiberi potest, sed non in medio:
 quod Latini commode præstant, & olim præstant
 Iones, ut ENHODIA. Hodie Græcis erit
 $\acute{\epsilon}\nu\omicron\delta\iota\alpha$, & non $\acute{\epsilon}\nu\delta\iota\alpha$. quamquam scio à quibusdam
 „ olim observatum. ut $\acute{\epsilon}\sigma\eta\lambda\alpha\tau\omicron$, $\acute{\epsilon}\xi\acute{\epsilon}\sigma\iota\alpha$, ut place-
 „ bat Aristarcho, $\acute{\epsilon}\xi\acute{\epsilon}\sigma\iota\alpha$, ut sciscebatur Neoptolemus
 „ Parcanus. Sic Latini Abraham, Græci Αβραάμ:
 quod Ionibus fuisset ABR AHAM. Quia
 vero HEKATON pro $\acute{\epsilon}\kappa\alpha\tau\omicron\nu$ scribebant, pro-
 pterea H veteribus erat nota centenarii numeri.

ΘHTA. Syri commutatis θ & T, THΘA. Nam
 hanc, quæ tenuis est in Cadmeo Alphabeto, Iones
 aspirarunt. contra Thau aspiratum apud Phœnicas
 ipsi exili spiritu efferunt. Ipsa diu mansit $\acute{\epsilon}\pi\acute{\iota}\sigma\eta\mu\omicron\nu$.
 Sed in Columna viæ Appiæ in ordinem literarum re-
 cepta est, & conformata ex Cadmea, duabus trans-
 versis virgulis sese decussantibus. Chaldæi fere inte-
 grum Phœnicium retinuerunt. Iudaicum propius ad
 figuram Phœniciam, quam Chaldaicum, accedit.
 Aufonius:

Ansis cincta duabus erit quum Iota, leges θ .

Hic animadvertendum, Aufonio The, non Theta di-
 ci: quod sine exemplo facit. Nam mutæ quidem Lati-
 næ monosyllabæ sunt incipientes à se, & desinentes in
 E. Græcæ vero literæ nunquam mutilatæ, sed bisylla-
 bæ semper pronunciantur. Rursus improprie dicit
 Theta nihil aliud esse, quam Iota duabus ansis cin-
 ctum. Hoc verum erat, si id, quod ipse Iota vocat, esset
 erectum. nunc, quum sit jacens, non potest esse Iota.
 Melius Poëta vetus describens τὸ $\theta\eta\tau\alpha$.

$\kappa\acute{\upsilon}\kappa\lambda\omicron\varsigma\ \lambda\iota\varsigma\ \omega\acute{\iota}\varsigma\ \tau\acute{\omicron}\rho\nu\omicron\iota\sigma\iota\nu\ \acute{\epsilon}\kappa\mu\epsilon\tau\rho\acute{\epsilon}\lambda\lambda\upsilon\theta$.

$\acute{\epsilon}\tau\theta\ \delta\iota\ \acute{\epsilon}\chi\epsilon\iota\ \sigma\eta\mu\acute{\epsilon}\iota\omicron\nu\ \acute{\epsilon}\nu\ \mu\acute{\epsilon}\sigma\omega\ \sigma\alpha\phi\acute{\epsilon}\varsigma$.

Unde alius Poëta eleganter τὸ $\theta\eta\tau\alpha$ vocavit $\mu\epsilon\theta\acute{\iota}\mu\phi\alpha\lambda\omicron\nu\ \kappa\acute{\upsilon}\kappa\lambda\omicron\nu$. Neque illud prætereundum, quod &
 à doctissimo Turnebo annotatum memini, Aufo-
 nium nove literas Græcas fœminino genere enun-
 ciare, Iotæ, Gamma, quum Græca literarum no-
 mina non solum neutro genere concipi debeant,
 sed etiam sint $\acute{\alpha}\kappa\lambda\iota\tau\alpha$, hoc est, neque differentias ca-
 suum habeant, neque numerum pluralem. Ideo Hella-
 dius Grammaticus apud Xenophontem τὰ $\sigma\acute{\iota}\gamma\mu\alpha\tau\alpha$
 τὰ $\acute{\alpha}\sigma\pi\acute{\iota}\delta\omega\nu$ legendum præcipit, τὰ $\sigma\acute{\iota}\gamma\mu\alpha\ \tau\acute{\alpha}\ \tau\ \acute{\alpha}\sigma\pi\acute{\iota}\delta\omega\nu$.
 Quia locus est notabilis, integrum apponam ex
 illius Grammatici Excerptis apud Photium, 869.
 $\delta\eta\ \acute{\alpha}\sigma\pi\acute{\epsilon}\rho\ \tau\acute{\alpha}\ \nu\upsilon\ \phi\alpha\mu\eta$, καὶ τὰ $\mu\upsilon$, πληθυντικῶς
 $\acute{\epsilon}\kappa\phi\omega\nu\acute{\epsilon}\nu\ \acute{\epsilon}\theta\acute{\epsilon}\lambda\omicron\nu\tau\epsilon\varsigma\ \tau\acute{\alpha}\ \sigma\iota\chi\acute{\epsilon}\iota\alpha$, $\acute{\epsilon}\nu\omega\ \kappa\alpha\acute{\iota}\ \tau\acute{\alpha}\ \sigma\acute{\iota}\gamma\mu\alpha$
 $\delta\eta\ \acute{\epsilon}\lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\iota\nu$, ἀλλ' $\acute{\epsilon}\chi\iota\ \tau\acute{\alpha}\ \sigma\acute{\iota}\gamma\mu\alpha\tau\alpha$. καὶ γὰρ $\acute{\alpha}\kappa\lambda\iota\tau\alpha$
 $\tau\ \sigma\iota\chi\acute{\epsilon}\iota\omega\nu\ \tau\acute{\alpha}\ \acute{\iota}\nu\omicron\mu\alpha\tau\alpha$. $\delta\iota\omicron\ \kappa\acute{\iota}\ \tau\omicron\ \omega\acute{\rho}\alpha\ \tau\omega\ \xi\epsilon\nu\omicron\phi\omega\acute{\nu}\eta$
 $\acute{\epsilon}\nu\ \tau\acute{\omicron}\iota\varsigma\ \epsilon\lambda\lambda\omega\iota\kappa\acute{\iota}\varsigma\ \acute{\epsilon}\rho\eta\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\nu\ \acute{\epsilon}\chi\ \upsilon\phi\ \acute{\epsilon}\nu$, τὰ
 $\sigma\acute{\iota}\gamma\mu\alpha\tau\alpha\ \tau\ \acute{\alpha}\sigma\pi\acute{\iota}\delta\omega\nu$, ἀναγνωσέον, ἀλλὰ διςυλλά-
 $\beta\omega\varsigma\ \mu\eta\delta\ \tau\acute{\alpha}\ \sigma\acute{\iota}\gamma\mu\alpha$, $\acute{\iota}\omega\ \acute{\alpha}\omega\ \acute{\alpha}\lambda\lambda\eta\varsigma\ \delta\rho\chi\acute{\eta}\varsigma$, τὰ τ
 $\acute{\alpha}\sigma\pi\acute{\iota}\delta\omega\nu$, $\acute{\iota}\omega\ \kappa\acute{\epsilon}\ \delta\lambda\acute{\alpha}\sigma\sigma\iota\nu$. Non enim $\sigma\acute{\iota}\gamma\mu\alpha\ \sigma\acute{\iota}\gamma\mu\alpha\tau$
 θ , neque $\acute{\alpha}\lambda\phi\alpha\ \acute{\alpha}\lambda\phi\alpha\tau$ dicitur. Varro ϵ
 libro VII de ling. Lat. Secundo, quod Crates dicebat, ϵ
 $\epsilon\iota\nu$ quæ singulos habent casus, ut literæ Græcæ, non dicantur ϵ
 Alpha Alphatos. Sed ut sæculo Aufonii hanc Iotam, ϵ
 hanc Betam dicebant, sic Donatus dixit istam Digam-
 mam: quemadmodum vetustissimi Romani Syrmam,
 schemam. Porro tertii $\theta\eta\tau\alpha$ non pauca exempla
 extant in veteribus monumentis: ut apud magnum
 Etruriæ Ducem: ΑΙΞΙΝΗΣ. ΑΤΡΟΜΗ-
 ΤΟΥ. ΑΞΗΝΑΙΟΣ. Nam quemadmodum
 $\theta\eta\tau\alpha$ nihil aliud est, quam O puncto inustum, ita quum
 in hoc monumento \square quadratum sit O, merito \square
 erit quadratum θ . Alia exempla infra producemus,
 ubi idem θ quadratum est. Hanc literam aliquando ϵ
 loco $\delta\epsilon\epsilon\lambda\delta$ Critici apponebant sententiis, quas da-
 mnabant. Ideo Græcis ea nota vocabatur $\acute{\alpha}\chi\eta\sigma\iota\nu$, ϵ
 quomodo & dicebatur $\chi\eta\sigma\acute{\omicron}\nu$. Aliter vocabatur ϵ
 culpa. ut olim ex Horatio, & Aufonio docuimus. ϵ

ΙΩΤΑ. Retinet appellationem Syriacam. Sed mi-
 rum quantum descendit à Phœnicia figura, ex qua nihil
 retinet. Chaldæorum vero, Iudæorum, Græcorum,
 & Latinorum eadem fere est. Itaque miror quomodo
 Ionum & Chaldæorum consensus in unum conspira-
 rit, ut quum à Phœnicio caractere ambo desciscer-
 rent, eandem figuram illius literæ excogitarint. Nam
 certum est Ionas à Chaldæis non accepisse. Aufonius
 de hac:

Litera sum Iota similis vox plena habens I.

Initio eadem est Latina cum $\acute{\iota}\omega\tau\alpha$. & I Latine est $\acute{\iota}\theta$,
 $\acute{\alpha}\pi\theta$. propter quod imperativam vocari eam innuit
 Aufonius. Eam quoque in fine dativorum quorundam
 tam apud Græcos, quam apud veteres Latinos scri-
 bi moris erat. Nam ut Græci dicebant $\kappa\acute{\alpha}\pi\rho\omega\iota$,

Καμήλωι, ita & Latini *Caproi*, *Cameloi*, auctore Mario Victorino. Hanc literam in diphthongum EI convertēbant, quoniam eam ante N producebant, ut *Αυτωνῶν*, *Σαβῶν*, *Λατῶν* apud Irenæum. neque unquam aliter scribebant I longum ante N; quod ita consuetudo recepit, ut non solum non vitiosum esset ita scribere, sed & necessarium esse videretur. At ante alias literas vitiosum est, ut *Τειμητής*, *Νείκη*: quod in nummis & lapideis creberrimum est. Sic quoque apud eundem Irenæum *Τειτῶν* mendose vulgus usurpabat, & *Μείθρας* Hieronymo, Commentario in Amos, cap. tertio: ut *Basilides*, qui omnipotentem Deum portentoso nomine appellat *ἄβραξας*, & eundem secundum Græcæ literas & annui cursus numerum dicit in Solis circulo contineri: quem Ethnici sub numero aliarum literarum vocant *μείθρας*. Sane *ἄβραξας* & *μείθρας* sunt. *ἰσΰφηφα*. Singulorum enim literarum concipiunt numerum cccclxv: quot dierum annus est. Sic apud Priscianum *χέλια* *Χεῖ πῆλε*, *καὶ Πεῖ μέσον ἦτα φέρουσι* *Ἡμισυ τῆ φάμιλω*. Nam raro aliter scribebant, quam *χέλια*. Hieronymus Commentario in cap. viii. Zachariæ: *Quod autem numerum septem nullum ad Christianorum nomen diximus pertinere, supputa Græcè ἐπῆκισχελίης* *Χελσιανῶς*, & eundem numerum summamque reperies: id est mille nongentos quadraginta sex. Lege: *supputa ἐπῆκισ χελίης*, & *Χελσιανῶς*. Item: *mille nongentos quadraginta & unum*. Nam *τὸ Χελσιανῶς*, item *τὸ ἐπῆκισχελίης* per *α* sunt *ἰσΰφηφα*, utpote 1941. Sed est violenta allegoria, & cujusmodi plurimæ in commentariis Iudæorum: quod ipsi vocant *Notarikon*, vel *Geometriam*.

ΚΑΙΙΑ. Retinet nomen Syriacum. Hinc manavit majusculum Chaph Chaldaicum, & inde Iudaicum. Quanquam Græca figura non parum degeneravit à Phœnicia, tamen ex ea natam esse non obscura extant vestigia. Inutilem hanc putarunt, quod C, ejus vicem supplere possit; nisi in tribus nominibus, *Kaput*, *Kalunnia*, *Kalendæ*, quoniam dico *Kaput*, intelligo *caput legis*, non *caput hominis*. Hoc voluit Aufonius:

Hæc tribus in Latio tantum addit nominibus K.

Prævaluit postquam Gamme vice sumpta prius C.

fui oblitus illam iteravit infra:

Cappa sui quondam Bæotia, nunc Latium K.

In quibus vides iterum Aufonium contentum fuisse priore syllaba *τὸ Καππα*, quod eam vocet *Ka*, ut hodie adhuc vulgo appellatur: quemadmodum antea dixisse ostendimus *The*, pro *Theta*. Et sane veteres Latini non *Kappa*, sed *Ka* dicebant, ut hodie: unde *Krus*, *Knus*, pro *Karus*, *Kanus* scribebant: quia quum mutæ incipiunt à se, & desinant in *E*, & contra, semivocales incipiunt ab *E*, & desinant in se, veteres compendii gratia mutæ literæ non apponebant *E*, utpote qui literam ipsam pro syllaba acciperent. Itaque *Bne* pro *Bene*, *Ptre* pro *Petere* scribebant. Sola autem mutarum *K* incipit à se quidem ut reliquæ, sed desinit in *A*, non in *E*, ut ipse. Ideo quum syllaba *KA* concipienda erat, solo *K* contenti *A* omittebant. Itaque *Krtago*, *Klunnias*, *Kput*, *Klenda* scribebant. Nam de *Krus*, & *Knus*, pro *Karus*, & *Kanus*, habes apud optimum & vetustissimum Grammaticum L. Terentium Scaurum: qui addit illa nomina non posse scribi per *C*, *Crus*, *Cnus*, quia, inquit, esset *Cerus*, *Cenus*, non *Carus*, *Canus*. Ideo eleganter Servius in artem Donati: *Illud præterea astute datur nobis intelligi, quod quum omnium consonantium ista natura sit, ut quedam earum ab E incipiant, & in se desinant: (Semivocales) quedam à se inchoent, & in E desinant, (Mutæ) ista sola reperta sunt,*

K, H, Q, Y, Z, quæ nec ab E inchoant, nec in E desinunt. Veteribus sane non minus in usu fuit hæc litera, quam *C*. Itaque *PAKUNT* in lege xii Tab. pro *pagunt*, vel *pacunt* scribebant. In fœdere Græciæ, *Cameloæreo* in hortis Cæsaris ædis Fortis Fortunæ incisum fuit *PORKA* pro *PORCA*. *ARKA* *PONTIFICUM*, & multa ad eum modum in veteribus faxis. Vide Indicem Grammaticum in Collectanea inscriptionum Græcæriarum. In versibus vero Aufonianis, quos supra produximus, *C* Latinum in locum *K* Græci successisse dicitur. Ideo Suidas *C* vocat *Κάππα Ρωμῆϊκόν*. quod ait poni solitum in Senatorum calceis. Atqui erat verum *C*, unde Lunam vocat Iuvenalis:

Appositam nigra Lunam subjecit aluta —

Locus Suidæ est in voce *χλαμύς*. *χλ* ἐν πῆσι τῆ βυλῶ. τῶν ὑποδήμασιν ὑποσημαίνει ὃ τὸ Ῥωμαϊκὸν κάππα. Sed ineptissime Zonaras scribit *Ρω* in calceis Senatoris appositum fuisse, quod inquit, litera *P*, quæ nota centenarii est, indicaret numerum Senatorum, qui centum, ab initio creati fuerant, vel quia *P* est prima litera τῆ Ῥωμαίων Græculo hæc condonanda. Nam *C* quidam in calceis Senatorum centum interpretabantur, quod imposuit Græculo, qui putavit de *Ρω* dictum. Porro tanta similitudo Iudaici *Beth* & *Chaph*, ut *Caph* pro *Beth* duobus locis positum sit *זכח* Zach. ii, 6. *זכח* Jeremiæ xviii, 17. *זכח* Ezekiel xvi, 36.

ΛΑΜΒΑ. Idem nomen est in Syriaco, sed sine *B*, *LAMDA*. Græci *δὲ Φωνίης* causa *Λάβδα*. quo nomine etiam impuritia, *καὶ λεσβιαζμὸς* designabatur. Prima figura Græca, & secunda Ionica sunt ex Phœnicio caractere. Nam Græca est Phœnicia inversa: Ionica est Phœnicia ex acuto angulo in rectum assurgens. Majuscula Chaldaica eadem est cum Ionica Latina. Iudaica valde degeneravit.

MY. Expressa quidem ex Phœnicia, ut apparet. Sed & ipsa quoque multum degeneravit. Melius Phœniciam reddit Chaldaica, quam Iudæi pene integram adhuc retinent. De hac Aufonius:

Vocibus in Græcis nunquam ultima conspicior M.

Est versus miuros. Nam *M* incipit ab *E*, & desinit in se. Quare — *conspicior EM*, jambum habet pro spondeo, si Latinum *M* intelligamus. Sed doctissimus Poëta sentit de *Mû* Græco. Itaque pronunciandum est conspicior *Mû*.

NY. Tam Ionica altero crure longior, quam Græca expressa sunt ex Phœnicia. Iudaicum *Nun* prorsus est idem cum Chaldaico. Aufonius:

Zeta jacens si surgat, erit nota, quæ legitur N.

Et hic quoque intelligendum *NY* Græcum. Alioquin si Latinum intelligeretur, esset versus miuros.

ΞΙ. Est novum nomen, postquam in ordinem literarum recepta est. Nam antiquitus erat *ἐπίσημον σίγμα*. *Simcha* dicitur veteribus Syris, *σίγμα* Græcis euphonice causa: ut *βύρσι* pro *βύσχα*. Omnino utraque Græca expressa est ex Phœnicis characteribus. Chaldaicum *Samechath* est Phœnicium inversum, aut supinum. Iudaicum *Samech* est Chaldaicum dimidiatum. Aufonius:

Meandrum flexusque vagos imitata vagor ξ.

Ubi innuit non illam communem *Ξ*, sed *ξ*, cujus literæ exempla quedam supersunt in veteribus marmoribus. Romæ sub Capitolio in eadem Inscriptione *EIKO* *ΣΙΝΕΞ*. & *ΔΙΩΞΕΝ*. & *ΔΕΞΑΜΕΜΗ*, item alicubi in via Appia: *ΤΕΥΞΕ*. *ΦΡΑΞΑ*. *ΚΥΝΟ*.

CYNOM CYNOC. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΙΟ. ΠΟΛΙΤΗC. Hæc videtur esse omnium peregrinarum postrema in usum recepta. Certe Attici sero, Æoles nunquam receperunt, qui σκέν, ἰέραις, ἀνὶ ἔξεν, ἰέραις, scribebant.

O. Hoc manifesto contractum est ex caractere Phœnicio: cujus duplex pronuntiatio: altera gutturalis, ut Iudæi Critici vocant; altera est merum G durum Germanicum, quale pronuntiatum Gallis ante A, O, V. Hodie Iudæi hanc differentiam ignorant: Samaritæ optime tenent, qui, ut & Arabes, punctum imponunt illi literæ, ubi habet potestatem G. Ψ σιζαρα, & σιζαρλή regio Sex. Rufo. Sed videtur ea pronuntiatio pro nationum diversitate variasse. Nam Gazam à Syris Αζαν vocatam fuisse scribit Stephanus, & Phegor tempore Hieronymi dicebatur Phaora: quum tamen nulla mutatio literarum intervenisset. Eodem modo quæ prius Sogor dicebatur, iisdem literis Zohora postea dicta, teste eodem Hieronymo, & Stephano. qui etiam addit τῆ Εθεραίων Φωνῆ Ζόαρα significare μικρόν. quod verum est. Temporibus LXX interpretum illud punctum fuisse, satis declarat eorum interpretatio in nominibus Gebal, Gomorra, Gothoniel, Gottholia, Gai, Gomor, Gadriel. quæ omnia principem literam habent hanc, quam Chaldæi vocant, Ae, Phœnices Ain, & Oe, Iones, & veteres Attici OY. Neque enim dicebant O, sed OY. In excerptis Athenæi, indicante viro incomparabili Isaaco Casaubonio: ὅτι πάντες οἱ ἄρχαῖοι τῶ ὄντι ἔσσι σιχαίς περισεχρώντο. Nam ὁ μικρόν, ut vocatur hodie, est inauditum veteribus. Verba Athenæi, quæ Eclogarius habebat in animo, sunt ex eo loco, ubi in poculo erat inscriptum Διονύσ, ἀνὶ τῆ Διονύσ. Εν τῆσιν, inquit, λείπει τὸ ὄσσιχαίον, ἐπεὶ πάντες οἱ ἄρχαῖοι τῶ ὄντι ἀπεχρώντο ἑμόνον. ἐφ' ἧς νῦν τὰ πλεῖστα διωαμείως, ἀλλὰ ἰγ' ὅτε πλὴν διφθόγγον Διασημαίνεις, ἀλλ' ἔσσιμόνον γράφεις. Diphthongon igitur οὐ per ὄ solum designabant, & pro litera ὄ dicebant ἔ. Ideo in Columna viæ Appiæ. ΟΔΕΝΙ. ΤΟ. ΤΡΙΟΡΙΟ. ΤΟ. ΤΡΙΤΟ. ΗΡΟΔΟ. Ο ΛΑΡ. Hoc est: ἔδενι, τῆ Τροπίς, τῆ Τρίτς, Ηρώδς, ἔλάρ. Quare quum negabant, unicum ὄ scribebant, & pronuntiabant ἔ. Ideo unica litera Lacones negasse scribit Aufonius:

*Vna fuit quondam, qua respondere Lacones
Literæ, & irato Regi placere negantes.*

Nimirum unicum ὄ scripserant, quod significabat ἔ. Eandem literam rescripsit Philoxenus Dionysio tyranno eum ad se revocanti. Unde proverbio dictum est φιλοξένειον γράμμα. Nam si fuisset diphthongus οὐ, jam non γράμμα fuisset, sed duo γράμματα. Suidas: Μεταπεμπμένσ δὲ Διονυσίς αὐτῶν, ἰγ' ἀξιοῦτ' ἀλλ' γραμμάτων ἐλθεῖν, φιλόξεν' ἀνὶ γράφειν μὲν ὅσα ἐγνω. λαβῶν δὲ βιβλίον, τὸ ὄσσιχαίον ἐγράψε μόνον πολλάκις ἐν αὐτῶ, ἀλλ' τῆσιν δηλώσεις, ὅτι πλὴν ὄσσιχαίον διωθεῖται. Sane, ut jam diximus, OY non est σιχαίον, sed σιχαία δλύο. Itaque ὄ scribendum est, non OY. Postea quam perspicuitatis causa diphthongus OY ad negandum scribi cæpta, excogitata est figura ἔ, quæ idem representaret, composita ex ο, & ὄ illi insidente. Aufonius:

*Hoc tæteri argutoque sono negat Attici gens ἔ.
& in epigrammate
ἔ tibi sit, obscoque.*

Itaque vetustissima est hæc negatoria figura. In Mysia inferiore, in cippo: ΥΗΛΡ. ΤΗC. ΤΥ. ΟCΙΩΤΑΤΥ. ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟC. Μ. ΑΥΡ. ΑΝΤΑΝΙΝΥ. ΤΥΧΗC. ΤΕ. ΚΑΙ. ΝΙΚΗC. ΚΑΙ. ΑΙΩΝΙΥ. ΔΙΑΜΟΝΗC. ΗΓΕΜONEYΟΝΤΟC. ΤΗC. ΘΡΑΚΩΝ. ΑΠΗΑΡΧΙΑC. Α ΠΑCΙΥ. ΡΕΦΙΝΥ. . . Non potuit illustrius aut locupletius testimonium hujus rei dari. Septies enim hæc figura ibi legitur. Sic alibi ἔ Ἄ legitur, pro ἔγκία μία. Item ἔβ, ἔγ. id est ἔγκία δύο, ἔγκία τρεῖς. In nummo Maximini, ΕΠΙΡΕΥΤΙΚΥ ΝΥΣΑΕΩΝ. Hanc literam ἔ sequente vocali Teutonismus exprimit figura W. Latini aliquando per O V. In nummo Imper. Decii junioris, C. OVAL. OSTIL. MES. COVINTUS. AUG. ubi OVAL. est εἰαλέρι. COVINTUS. κέντ, Quintus. Rufus in nummo Volufiani. ΕΠΙ. CΤΡ. ΑΥΡ. ΑΘΗΝΑΙΥ. Porro exemplum quadrati □ extat in multis lapidibus Romæ: ΣΕΠΥΗΦΟC ΜΑΞΙΜΟC. Item, ΑΤΡΟΜΗΤΟΥ. & ΑΝΔΟΚΥΔΗC. ΔΕΩΤΟΦΟΡ. ΑΞΗΝΑΙΟC.

III. Omnino ex jacente Phœnicio factum est erectum, eadem figura servata. Vetustius est crure altero impari, & propius accedens ad formam Phœnicii. Chaldæi replicato jugo superiore efformarunt suum, unde & Iudæi suum. Latini ex antiquissimo Ionico, crure altero brevi inflexo, suum interpolant. quod nihil aliud est, quam D. jugo producto P. quod proprie est Ρῶ Græcum. Ideo Aufonius:

*Aufonium si ΡΕ scribas, ero Cecropium Ρ.
Et RHO, quod Græco mutabitur in Latium Ρ.*

Quemadmodum ex D Ionico rotundo factum est Ρ Latinum, ita puto olim ex A triquetro factum fuisse Δ, obtinens vicem Πῖ. Nam Dionysius Halicarnassensis scribit se vidisse in quadam perverusta æde sub Velia Deorum Penatium signa cum inscriptione ΔΕΝΑΣ. quod ipse fatetur esse PENAS, unde pluraliter PENATES. Sed se putare, nondum Πῖ invento, Δ in locum ejus usurpatum veteribus fuisse. Quod nulla ratione nititur. Nam veteres non magis carere poterunt litera Πῖ, quam litera Δέλτα. Ego censeo fuisse quandam τδ Πῖ formam, quæ proxime ad Delta accederet. Π autem æquicrurium jugo hostili eleganter comparat Aufonius:

Hostilis qua forma jugi est, hanc efficit Π.

⊙ Επίσημον Σὰν Πῖ. vel Αντίσιγμα πῖ. vel ἐπίσημον ἐννεακσίω. Non descevit quidem hæc figura à Phœnicia. Omnino enim ambæ similes sunt. Sed Græci putarunt ex inverso Sigma, quod Antisigma vocatur, & ex Πῖ compositum esse. Sigma enim κυκλαειδές est C, ut suo loco videbimus. Antisigma vero ⊙ cui si jugatum fuerit τὸ π, erit plane ⊙. Hic erat verus locus hujus figuræ post Πῖ. quia expressa est ex Phœnicia. Sed veteres Græci commutarunt hujus locum cum sequente, quæ vocatur Kophe. & ut ordinem, ita & potestatem horum duorum Epifemorum mutarunt. Nam Koppa, vel Kophe pro numero nonaginta, Σὰν πῖ pro noningentis accipiunt. Et quidem Kophe est ἐπίσημον ἐννεήκοντα, Σὰν πῖ autem est ἐπίσημον ἐννεακσίω. At in Phœnicio Alphabeto Kophe est centum, alterum autem, quod ipsis dicitur Tzade, est nota nonaginta numeri. De his duobus Epifemis est elegantissimus locus cujusdam veteris Critici apud Bedam, libro de Indigitatione: quum,

quia dignus visus, ut hic quoque legeretur, apponam: Græci enim omnibus suis literis exprimunt numeros. Verum toto Alphabeti sui caractere in numerorum figuras extenso, tres, qui plus sunt, numeros, notis propriis, quæ ex Alphabeto non sunt, depingunt. Prima est $\bar{\sigma}$, quæ dicitur Epistemon, & est nota numeri vi. Secunda est G , quæ vocatur Kophe, & valet in numero xc. Tertia est D , quæ dicitur Enneacosia, quia valent D C C C C. quia ennea Græce novem Latine; Ennecondu nonaginta, Enneacosia nonningenta dicitur. Ubi vides tria Epistema trium numerorum vi, xc, D C C C C in Alphabeto Græco locum habuisse, sed Kophe positum ante Enneacosia statim post Pi . Idem ait Marius Victorinus: Sed nec G quidem, nec Q Latinus sermo introduxit: ex quibus Q & fuisse apud Græcos, & quasi desierit fungi vice literæ, cognoscere potestis, si Pontificum libros legeritis. Nunc enim apud Græcos juxta Pi est posita. Ecce Kophe, sive Koppa, tempore Victorini adhuc in Alphabetis Græcis post Pi positum fuit. Quod autem nonaginta numeri D est, ex his perspicuum fit: Frero, G & Q in Græcis etiam literis fuisse, & nunc esse: sed Q numero servire, atque nonaginta significare: F autem Aolis duntaxat idem valere, quod apud nos V, quum pro consonante scribitur, vocarique $\beta\alpha\delta$, & Digamma. Ait Koppa & ordine literarum & pronuntiatione oris idem esse cum Q Latino. Sed de S m prius loquendum nobis, hoc est de figura D quæ quum sit plane efficta ex Phœnicia, tamen eam Græci putabant compositam ex converfo $\text{S}\alpha\bar{\nu}$, id est antisigma, & Pi . Propterea equos, quibus ea figura inurebatur, vocabant $\text{S}\alpha\text{m}\phi\acute{\omicron}\rho\alpha\varsigma$, vel $\text{S}\alpha\text{m}\phi\acute{\omicron}\rho\alpha\varsigma$, vel $\text{S}\alpha\omega\phi\acute{\omicron}\rho\alpha\varsigma$. quemadmodum & $\text{K}\omega\text{p}\omega\alpha\pi\acute{\iota}\alpha\iota$ $\text{i}\pi\omega\iota$ dicebantur, quibus Kophe, sive Koppa inustum erat; non autem $\text{K}\alpha\text{p}\omega\alpha\lambda\acute{\iota}\alpha\iota$. Hoc nomine digni erant, si illis $\text{K}\alpha\text{p}\omega\omega$, $\text{p}\alpha$, non Koppa inustum fuisset. qui ideo $\text{K}\alpha\text{p}\omega\omega$, $\phi\acute{\omicron}\rho\alpha\iota$ Luciano dicuntur $\alpha\omega\alpha\delta\delta\omega\text{p}\omega\text{v}$. $\text{i}\pi\omega\iota\text{v}$ $\eta\lambda\eta$, $\sigma\iota\text{v}$ $\omega\epsilon\delta\varsigma$ $\text{M}\eta\theta\omega\text{v}$, η $\text{K}\epsilon\lambda\iota\omega\epsilon\text{r}\iota\delta\omega$, η $\text{K}\alpha\text{p}\omega\omega$ $\phi\acute{\omicron}\rho\omega\text{v}$. Fallitur enim Hesychius, & eum secutus Eustathius, qui $\text{K}\acute{\alpha}\text{p}\omega\alpha$, & $\text{K}\acute{\omicron}\text{p}\omega\alpha$ idem putant esse: quæ tantum inter se differunt, quantum Phœnicium undecima & undevigesima litera. Scholia $\text{N}\epsilon\phi\epsilon\lambda\omega\text{v}$ Aristophanis: $\text{K}\omega\text{p}\omega\alpha\pi\acute{\iota}\alpha\varsigma$ $\acute{\epsilon}\kappa\alpha\lambda\omega\omega$, $\omega\iota\varsigma$ $\acute{\epsilon}\gamma\kappa\epsilon\chi\acute{\alpha}\rho\alpha\kappa\tau\omega$ $\tau\acute{\omicron}$ $\bar{\kappa}$ $\sigma\iota\gamma\mu\acute{\alpha}$, $\omega\iota\varsigma$ $\text{S}\alpha\text{m}\phi\acute{\omicron}\rho\alpha\varsigma$ $\tau\acute{\omicron}\delta\epsilon\varsigma$ $\acute{\epsilon}\gamma\kappa\epsilon\chi\alpha\epsilon\alpha\gamma\mu\iota\lambda\eta\varsigma$ $\tau\acute{\omicron}$ $\sigma\iota\gamma\mu\alpha$. $\tau\acute{\omicron}$ $\gamma\acute{\omicron}\rho$ σ , $\eta\gamma$ $\tau\acute{\omicron}$ $\bar{\kappa}$ $\chi\alpha\epsilon\alpha\sigma\acute{\omicron}\mu\iota\lambda\eta\omega\text{v}$ $\text{S}\alpha\bar{\nu}$ $\pi\acute{\iota}$ $\acute{\epsilon}\lambda\eta\gamma\omega\text{v}$. Hæc non sunt unius castæ nucis. Confusum enim est $\tau\acute{\omicron}$ $\acute{\epsilon}\tau\omega\mu\omega\text{v}$ S $\text{S}\alpha\text{m}\phi\acute{\omicron}\rho\alpha$, cum etymo S $\text{K}\omega\text{p}\omega\alpha\pi\acute{\iota}\alpha\varsigma$. quia magister ille non assecutus est prisicum auctorem, unde explicatus est, qui profecto aliter non potuit scribere, quam ad hunc modum: $\tau\acute{\omicron}$ $\gamma\acute{\omicron}\rho$ σ , $\eta\gamma$ $\tau\acute{\omicron}$ $\bar{\kappa}$ $\chi\alpha\epsilon\alpha\sigma\acute{\omicron}\mu\iota\lambda\eta\omega\text{v}$ $\text{S}\alpha\bar{\nu}$ $\pi\acute{\iota}$ $\acute{\epsilon}\lambda\eta\gamma\omega\text{v}$. Nam $\text{S}\alpha\bar{\nu}$ nihil aliud est, quam $\text{S}\iota\gamma\mu\alpha$. Quomodo igitur, S , & K esset tantum $\text{S}\alpha\bar{\nu}$? id est, quomodo $\text{S}\alpha\bar{\nu}$ & $\text{K}\acute{\alpha}\omega\text{p}\omega\alpha$ esset tantum $\text{S}\alpha\bar{\nu}$. Ridiculum. Sed ex Antisigma & Pi factum est San Pi, hoc est D , ex D , & π . Sequitur in Scholio: $\alpha\iota$ $\delta\epsilon$ $\chi\alpha\epsilon\acute{\alpha}\xi\epsilon\iota\varsigma$ $\alpha\upsilon\tau\omega\iota$ $\eta\gamma$ $\mu\acute{\epsilon}\chi\rho\iota$ S $\nu\omega$ $\sigma\acute{\alpha}\lambda\omega\text{v}$ D $\pi\acute{\iota}\varsigma$ $\text{i}\pi\omega\iota\varsigma$. $\sigma\omega\iota\epsilon$ $\text{Z}\omega\gamma\mu\iota\lambda\eta\varsigma$ $\gamma\acute{\omicron}\rho$ S $\bar{\kappa}$, $\eta\gamma$ σ , $\tau\acute{\omicron}$ $\acute{\alpha}\rho\chi\eta\mu\alpha$ S G $\delta\epsilon\text{r}\iota\theta\mu\acute{\epsilon}\delta\omega\acute{\iota}\alpha$ $\nu\omega\acute{\iota}\omega\text{v}$, S $\omega\epsilon\theta\eta\gamma\acute{\alpha}$ $\tau\acute{\omicron}$ κ . Et inepte κ vocat, quod est ω : & quod Samphorarum equorum est proprium, ad Koppatias imprudenter transfert. Nam, quod toties totiesque diximus, $\tau\acute{\omicron}$ $\acute{\alpha}\nu\tau\iota\sigma\gamma\mu\alpha$, $\text{p}\rho\omega\gamma\mu\iota\lambda\eta\varsigma$ S $\omega\iota$, non S $\kappa\acute{\alpha}\omega\text{p}\omega\alpha$ (ut ipse somniat) est nota $\delta\epsilon\text{r}\iota\theta\mu\acute{\epsilon}\delta\omega\acute{\iota}\alpha$ D , id est numeri D C C C C. At quid hoc ad $\text{K}\omega\text{p}\omega\alpha\pi\acute{\iota}\alpha\iota$, cui purum $\text{K}\omega\text{P}\omega\text{P}\omega\text{A}$ tantum impressum erat? Ipsemet postea pro-

dit hallucinationem suam. $\text{K}\alpha\iota$ $\omega\acute{\iota}\rho\alpha$ $\gamma\text{r}\alpha\mu\mu\alpha\iota\lambda\eta\omega\iota\varsigma$ $\acute{\epsilon}\tau\omega$ $\delta\iota\delta\acute{\alpha}\sigma\kappa\epsilon\tau\omega$ $\eta\gamma$ $\kappa\alpha\lambda\acute{\epsilon}\iota$ $\text{K}\omega\text{P}\omega\text{P}\omega\text{A}$ $\acute{\epsilon}\nu\text{v}\epsilon\eta\eta\kappa\omega\text{v}\tau\omega$. Recte hoc, non quæ antecedunt. $\gamma\text{r}\alpha\mu\mu\alpha\iota\lambda\eta\omega\iota$ autem hic sumuntur pro Calculonibus, quod non semel alibi notavimus, ut apud Chrysostomum, ne quis forte in vulgarem notionem accipiat. apud Suidam, qui eadem hæc producit, legitur $\gamma\text{r}\alpha\mu\mu\alpha\iota\lambda\eta\omega\iota\varsigma$. quod idem est. Profecto $\tau\acute{\omicron}$ $\kappa\acute{\alpha}\omega\text{p}\omega\alpha$, character scilicet numeri D C C C C, est $\text{P}\acute{\omega}$ $\acute{\alpha}\nu\text{p}\sigma\text{r}\alpha\mu\mu\acute{\iota}\omega\text{v}$ hæc forma Q . Hesychius: $\text{K}\omega\text{p}\omega\alpha\pi\acute{\iota}\alpha\varsigma$, $\text{i}\pi\omega\text{v}$ $\text{K}\epsilon\kappa\alpha\omega\mu\acute{\epsilon}\nu\omega$, $\acute{\epsilon}\nu\text{p}\tau\omega\text{p}\omega\mu\acute{\epsilon}\nu\omega\text{v}$ $\acute{\epsilon}\chi\omega\text{v}$ $\sigma\eta\mu\acute{\alpha}\iota\omega\text{v}$ $\tau\acute{\omicron}$ $\text{K}\omega\text{P}\omega\text{P}\omega\text{A}$, $\acute{\omicron}$ $\acute{\epsilon}\sigma\tau\iota$ $\acute{\alpha}\nu\text{p}\sigma\text{r}\alpha\mu\mu\acute{\iota}\omega\text{v}$ $\text{P}\acute{\omega}$, $\eta\gamma$ S . Illud S est eadem hallucinatio, quæ apud Scholiasten Aristophanis, qui confundit Samphoram cum Coppattia. Diverfos enim esse vel ex ipso Aristophane constat. Idem Scholiastes alibi: $\text{S}\alpha\text{m}\phi\acute{\omicron}\rho\alpha\iota$ η $\omega\iota$ $\sigma\iota\gamma\mu\alpha$ $\acute{\epsilon}\chi\omega\text{v}\tau\epsilon\varsigma$ $\omega\pi\epsilon\iota$ τ $\mu\eta\rho\acute{\omicron}\text{v}$, $\eta\gamma$ D S μ $\eta\gamma$ ω $\gamma\acute{\rho}\alpha\phi\epsilon\tau\omega$. Atqui non simplex Sigma, sed inversum, & cum litera $\pi\acute{\iota}$. Atque hæc fati hodie vel ipsis doctis incognita. Porro D S m $\pi\acute{\iota}$; quod & D S m $\pi\acute{\iota}$ dicitur, priore caractere, ut diximus, expressum est Phœnicio. Sed posterior character recens est. & in libris Græcis paulo vetustioribus frequentissimus est. Latini hoc $\acute{\epsilon}\pi\acute{\iota}\sigma\eta\mu\omega\text{v}$ non retinuerunt.

$\text{E}\pi\acute{\iota}\sigma\eta\mu\omega\text{v}$ $\text{K}\omega\phi\eta$, vel $\text{K}\acute{\omicron}\omega\text{p}\omega$. vel $\acute{\epsilon}\pi\acute{\iota}\sigma\eta\mu\omega\text{v}$ $\acute{\epsilon}\nu\text{v}\epsilon\eta\eta\kappa\omega\text{v}$, vel $\text{A}\nu\lambda\eta\acute{\rho}\omega$ occupavit locum antecedentis, ut diximus, & antecedens in hujus sedem surrepsit. Chaldaei ex erecto Phœnicio jacens fecerunt, cujusmodi omnino sine ulla differentia est Q Latinum. Judaicum erectum mansit, & simile Phœnicio.

$\text{P}\omega$. Eadem figura Ionica cum Phœnicia, excepta appendicula, quæ eminet post commissuram semicirculi, & productior est in Latino. P Ionicum, R Latinum. In Chaldaico, ut diximus, figura eadem cum Dolath. Sed punctum in Dolath distinguit illud à Res. Idem erat olim in Judaico Daleth & Res, ut ex Hieronymo ostendimus. $\text{P}\acute{\omega}$ commune Græcorum nihil discivit à Phœnicio. Arabibus fere quoque eadem sunt Dal & Re, & manifesto ambo manarunt ex Chaldaicis, ut & ambo Judaica.

$\text{S}\alpha\bar{\nu}$. Hæc vera fuit appellatio hujus literæ, donec S in literarum ordinem admissa est. Tunc binominis facta est, & $\sigma\iota\gamma\mu\alpha$ quoque proprie vocata, quo nomine appellabatur ea, quæ successit in locum S , quæ quandiu $\acute{\epsilon}\pi\acute{\iota}\sigma\eta\mu\omega\text{v}$ fuit, vocabatur $\sigma\iota\gamma\mu\alpha$, hæc vero $\text{S}\alpha\bar{\nu}$. Syrorum est I mutare in A. Ideo pro Sin dictum est $\text{S}\alpha\bar{\nu}$. Judaicum Schin propius accedit ad Phœnicium, quam Chaldaicum. Omnino $\text{S}\alpha\bar{\nu}$ Græcorum est ex Phœnicio expressum. Eadem enim figura est sine ulla mutatione. Positu tantum differt, quod Phœnicium jaceat, Græcum autem stet. Sed unde conformatum sit Ionicum S, cui Latinum S simillimum, patet ex secundo S, quod est imperfectum S. deest enim illi inferior parallela. In Apulia, in Tabula quadam vetustissima linguæ Opicorum legimus, $\text{T}\epsilon\iota$. $\text{B}\alpha\sigma\tau\alpha\iota$, pro $\tau\eta$ $\text{B}\acute{\alpha}\varsigma\alpha$. Sed & quidam Græci verum S Latinum usurparunt. Nummus Hadriani. $\text{K}\alpha\text{I}\text{S}\text{A}\text{R}$ $\text{S}\epsilon\text{M}\text{N}\text{O}\text{S}$ $\text{A}\Delta\text{P}\text{I}\text{A}\text{N}\text{O}\text{S}$. & tamen in medio nummi est $\text{p}\iota\text{v}\alpha\kappa\acute{\iota}\delta\iota\omega\text{v}$ cum hac inscriptione, $\text{B}\text{O}\text{P}\text{Y}\text{S}$ $\Theta\text{E}\text{N}\text{H}\text{S}$. (ita vocatur Equus Hadriani) Itaque in eodem nummo est usus duplicis Sigma, S & S . ubi notet studiosus lector $\sigma\epsilon\mu\acute{\nu}\omega\varsigma$ pro $\sigma\epsilon\delta\alpha\sigma\acute{\omicron}\varsigma$ positum esse. Tertia S est vera $\text{S}\alpha\bar{\nu}$, utpote totam Phœniciam forma referens, quam Scythico arcui similem facit Agathon apud Athenæum. $\text{S}\kappa\upsilon\theta\iota\kappa\acute{\alpha}$ $\delta\epsilon$ $\tau\acute{\omicron}\xi\omega$ $\tau\acute{\omicron}$ $\tau\epsilon\tau\acute{\iota}\tau\omega\text{v}$ $\text{p}\rho\omega\sigma\epsilon\mu\phi\epsilon\acute{\rho}\epsilon\varsigma$. Euripides & Theo-

Theodectes *βοσρυχω ἐλιγμύω*: quod mirum, quum *βοσρυχ* sit *ἐλικωαδής*. C, quanquam omnium, postrema est, tamen vetustissimum esse ostendit ap-
pellatio Cartilaginiū *σγμοζδών*, in arteria trachea, apud Galenum, item Stibadium, quod à forma hujus literæ dicebatur Sigma. Accipe lunata scriptum testudine *Sigma*. Propterea Stibadii extremitates cornua dicuntur Juvenco Præfbytero, libro quarto:

Cornibus in summis deviter ponere membr. Ibid.
Tyrpiter extimio cogetur cedere cornu,

Qui scit Stibadii formam semicircularem fuisse, non ignorabit, quare cornua vocentur ejus: in cuius dexteriore erat acubitus primus. Rursus in libello de regionibus Urbis Constantinopoleos legitur: *Porticum semitotundum, quæ ex similitudine fabricæ SIGMA Græco, vocabulo nuncupatur.* Petrus Chrysologus Sermone, LXXIII. *Illud sigma non erat, sed sepulcrum.* Idem, XCIII: *Pharisæus vesle clarus, primus in signate.* Stibadii autem inventor fuit Eudoxus, auctore Laertio, quam vocavit *ἡμίκυκλον κατὰ κλίβιν* ideo quum Stibadium vocaretur Sigma, intelligendum hujus Sigma figuram *ἡμίκυκλον* quoque esse, quam eandem cum C Latino facit doctissimus & suavissimus Grammaticorum Terentianus Maurus: *I similiter ἰώτα credi, & C potest, quod σῖγμα sit.* Quare insigniter erravit vir doctus & acutus Petrus Ciaccconius Hispanus, qui in libello suo de Triclinio, Stibadium ait fuisse simile ar-
cui Scythico, deceptus loco Euripidis proxime à nobis producto. quali una tantum sit figura *τῆ σῖγμα*, & Σ non sit simile ar-
cui Scythico, vel potius arcus Turcicus *τῶ ζ* literæ, ut qui vidit arcum Turcicum, dubitare non possit. At C est forma Stibadii, quæ nihil commune habet cum ar-
cui Scythico aut Turcico, sed simillima est Lunæ corniculatæ. Unde cornua Stibadii dixisse Juvencum ostendimus. Neque minus miramur quod scribit Photius 251: *Ἀπολλώνιος ἐν ταῖς τῆ φιλοπάτορος χρόνους ἐπὶ ἀστρονομία περὶ δόξης γερονῶς Ε ψιλὸν καλεῖτο, διότι τὸ ἄλφα τῆ ε συμφέρεται τῷ τ Σελήνης, περὶ ᾧ ἐκείνιος μάλιστα ἠκρίβωτο.* Ait hunc Apollonium vocatum fuisse *Ε ψιλὸν*, quod Ε referat speciem Lunæ, ipse autem erat peritissimus motuum Lunæ. Atqui litera Ε tempore Philopatoris nondum erat in usu. Est enim recentissima. Deinde litera Ε eodem tempore non vocabatur *Ε ψιλὸν*, sed Ε, aut Εἰ simpliciter, ut ex Platone & Athenæo suo loco ostendimus. Denique Ε non refert speciem Lunæ, sed potius ei simile est Sigma C. Quintum Ε Inscriptio habet Romæ in æde D. Nicolai de Calcaria, ΠΑΕΙΝ. ΚΑΙΡΟΙΕ. & sapissime in eadem: & in nummo Imp. Philippi Junioris. ΜΑΡ. ΙΟΥΛΙΟΥ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ. ΚΑΙΣΑΡ. ΜΕΛΑΜΒΡΙΑΝΩΝ.

TAY. Hæc quidem ex tertia Phœnicia conformata est, sed miro metaplasmo. Quin neque Chaldaica satis respondet Phœnicia, neque Iudaica Chaldaica. Quare viderit Origenes, qui dixit Tau Samaritanum simile esse cruci, aut T Latino, vel Græco. quo nihil falsius dici potuit. Verba ex capite 1 x Ezechielis: *Δὸς σημεῖον ὅτι τὰ μέτωπα τῶ ἀνδρῶν.* Ibi Origenes, ut est in Romana editione Bibliorum: *Ἀκύλας καὶ Κριδοπίαν, Σημειώσεις τὸ Ταῦ ὅτι τὰ μέτωπα. Ἐβραίων δὲ ἴσ' εἰς Σωτήρα πεπεσόντων ἔλεγε, τὰ δὲ χαλὰ σιχέια ἐμφερὲς ἔχειν τὸ Ταῦ τῷ τῆ σαρρὸ χαρακτῆρι.* Non vidit igitur illa *δὲ χαλὰ σημεῖα* Origenes, sed ex fide aliena recitat. Nos vero nega-

mus Tau Cananæum alia forma fuisse, quam qua hodie legimus apud Samaritas. Persuadet tamen doctissimo Hieronymo, qui in illum locum expositionem Origenis fere ad verbum transtulit: ubi inter alia ita scribit: *Et ut ad nostra ventamus, antiquis Hebræorum literis, quibus usque hodie utuntur Samaritanæ, extrema Tau litera crucis habet similitudinem, qua in Christianorum frontibus pingitur, & frequenti manus inscriptione signatur.* Si Hieronymus Samaritanorum consulisset Alphabetum, aliter pronunciatlet, neque secutus esset fidem illius, qui neque ipse viderat, sed aliena fide id scribebat. Dixerit aliquis, Hieronymum vidisse & legisse codicem Samaritanum. Nam secundo commentario in Epistol. ad Galat. in principio ait se consuluisse librum Samaritanorum super illo loco: *Maledictus omnis, qui non permanserit in omnibus, quæ scripta sunt in libro legis, ut faciat ea.* Verum quidem. Sed respondemus eum non consuluisse Samariticum exemplar, quum Commentarium suum in Ezechielem ederet, sed fidem Origenis sequutum ita de Tau Samaritano pronunciasse. Hoc non potest detendi. Visuntur quidem hodie Sicli, qui quotidie Ierosolymis effodiuntur, & sub regibus Iuda in usu fuerunt. In illis nummis eadem litera incisa sunt, quæ in scriptis Samaritanorum leguntur, sine ulla vel exigua mutatione: & putat: e veterum Hebræorum alias literas fuisse, quam quæ in illis Siclis visuntur, & quæ sub regibus Iuda in commerciis Iudæorum erant, extremæ & infantiæ & imperitiæ est. At Septuaginta recte verterunt *σημεῖον*, pro quo in Hebraico est *ת*. Unde verbum *ת* signavit: quæ forma *ת* linea: & verbum *ת* delineavit, designavit. Tertullianus vero non LXX seniores, sed Aquilam & Symmachum sequutus lib. adversus Iudæos, cap. 1 x. ita vertit: *Transi mediam Ierusalem, & scribe signum TAV in frontibus virorum, qui gemunt, & dolent super omnia factuora, quæ fiunt in medio eorum.* Et eadem verba exponens in Marcionem, cap. xxii, ita scribit: *Ipsa est enim litera Græcorum TAV, nostra autem T specus crucis, quam portendebat futuram: frontibus nostris apud veram & catholicam Ierusalem.* Itaque non hariolatus est Tau Samaritanum, ut Origenes. Sed viderit ipse, quod Ezechielem literas Græcorum scribentem inducit. Tau Græcorum & T Latinorum non veræ crucis speciem referunt, sed potius Antennæ, ut eleganter Aufonius indicavit. At solum Abyssinorum Tau veræ crucis formam gerit, utpote quod verticem habeat, quo caret Tau Græcum, & T Latinum: quum in cruce necessarius fuerit ille vertex, quod *ἀπὸ* & titulus criminis in eo affigeretur. Dicam *ἐν παράδει*, sed tribus verbis, de cruce, quod ab aliis omisum est. In crucis stipite arretario fuit suppedaneum *πῆγμα*, in quo pedes binis clavis affigebantur. Hoc primus ex Gregorio Turonensi annotavit Franciscus Nanfius, & ab eo alii, qui iustos & amplissimos commentarios de cruce ediderunt. Hoc suppedaneum fulmentum hodie in usu est Iapponensibus, ut videre est in historia xxv i Franciscanorum, qui in Iapan cruci affixi sunt. Præterea, quod in historia de cruce præcipuum est, & nemo, quod viderim, annotavit, in medio stipitis erat lignum impactum, cui infidebat is, qui cruci affigebatur. id cornu inflar habuisse scribit Justinus in Tryphone: qui quamvis τὸ κέρασ μονοκέρωσ violentè ad illud lignum detorquet, tamen beat nos, quod morem antiquum eo aperuit. Verba ejus: *μονοκέρωσ τῶ κέρασ ἀδενὸς ἀλλὰ πρᾶγμασ ἢ γῆμασ ἔχει ἀν ἴσ' εἰ πᾶν ἢ ἀποδείξαι, εἰ μὴ τῶ τύπε, οὐ τῶ σαρρὸν δεικνυσιν. ὁ ὀρθὸς γάρ ἐστὶ τὸ ἐν ζύλον (arretarius stipites) ἀρ' εἰ ἐστὶ τὸ ἀνώπῆνος μέρ' εἰς κέρασ ὑπερηρμῶνον (ver-*

tex, cui impingitur Titulus, aut ἡ αἰτία) ἔταν τὸ ἄλλο
 ξύλον περσαρμοσθῆ, ἢ ἐκατέρωθεν ὡς κέρατα τῶ
 ἐνὶ κέρατι παρεζούμναι πᾶ ἄκρα φαίνῃ) (brachia
 crucis, transversarium tignum) ἢ τὸ ἐν τῷ μέσῳ πη-
 γνύμνον, ὡς κέρατα ἢ αὐτὸ ἐξέχον ἐστίν, ἐφ' ᾧ ἐπο-
 χέντων οἱ στυρῶμνοι. Et quod in medio stipite impactum
 est, ipsum quoque instar cornu eminent, cui insidunt, & velectan-
 tur ii, qui cruci affiguntur. Qui Justinum Latine verte-
 runt, non magis, quam qui quotidie Græce cum le-
 gunt, hunc locum assecuti sunt. Firmicus de errore
 profanarum religionum: Cornua nihil aliud, nisi vene-
 randum signum crucis monstrant. Hujus signi uno extenso ac
 directo cornu Mundus suslemtur, terra constringitur. exten-
 sum cornu dixit, quod Justinus ἐξέχον, & sustentari,
 quod ille ἐποχῆσθαι. In cruce Iapponica non solum
 suppedaneum est, sed etiam τὸ ἐν μέσῳ ἐξέχον πῆγ-
 μα, cui insidet crucifigendus. Et sane duo præcipua in
 historia crucis sunt, τὸ ἑσπώδιον, ἢ τὸ ἐξέχον πῆγ-
 μα, & tertium funes, quibus alligabantur, sine qui-
 bus non fiebat crucifixio, & quibus ignoratis, ignora-
 tur tota de cruce tractatio. Nam supplicio affiendi
 pede in suppedaneum posito, crucem ascendebant.
 unde ascendere crucem apud Plautum, & insilire in
 crucem, & Crucifusus in Bacchidibus. Deinde pedi-
 bus insistentes suppedaneo, medio autem ligno ine-
 quitantes, brachia passis cruci funibus astringebantur.
 Tertullianus Scorpiaeo: Tum Petrus ab altero cingitur,
 quum cruci astringitur. Unde Hilarius colligantium funium
 violenta vincula. Ita funibus constricti ad stipitem bi-
 nis clavis pedes in suppedaneo, totidem ambas manus
 in transversario ligno transfigebantur. Japponenses
 astringunt quidem funibus, ut veteres, sed clavis non
 affigunt. Constrictos carnifex lancea per medium
 διαφραγμα strenue transfodit, quo ictu statim ani-
 mam edunt, ut relatum est in historia illorum xxvi, in
 3, quibus Franciscani novem, & qui miserando illi spe-
 3, ctaculo interfuerunt, bona fide nobis testati sunt, in
 3, quibus unus Iapponensis adolescens annorum xx. Ire-
 næus lib. ii, cap. xlii iisdem verbis usus est, quibus Ju-
 stinus, πει τὸ ἐξέχον πῆγμα, & à Justino
 accepit, quemadmodum & Tertullianus in Iudæos
 cap. x. sed nescio quid turbat. Nam & in antema navis,
 qua crucis pars est hæc, extremitates hujus cornua vocantur:
 unicornis autem medio stipitis palus. Recte quidem, ut
 Justinus, unde accepit, in medio stipitis est palus, sed
 is palus unicornis, quod ille vult, non vocatur. Imo
 3, unicornis cornu referre vult Justinus. In illo autem
 3, πῆγμα ἐξέχον statuabatur sudis acuta, aut cuspis
 3, ferrea, quam crucem acutam vocabant, ita ut crucia-
 3, rius passis brachiis districtus pendens vulnus suum
 3, premeret, & quo magis corpus moveret, eo magis
 3, cuspis in sedem sese indueret. Hoc proprie dicitur
 3, suffigere. Seneca: Suffigas licet, & acutam sessuro cru-
 3, cem subdas, est tanti vulnus suum premere, & patibulo
 3, pendere districtum. Quibus verbis tota crucifixionis
 3, ratio explicatur. Nam districtum intelligit passis bra-
 3, chiiis affixum. crucem sessuro subdere, sudem illam
 3, aut cuspidem ἐν τῷ πῆγμα statuere. Vulnus suum
 3, premere. Quo magis enim motare corpus dolor co-
 3, git, eo impensius insidens cruciarius inducit sese in
 3, illam crucem acutam. Quod iste locus Senecæ luce
 3, indigebat, indicio fuerit viri doctissimi & optime
 3, de literis meriti ambigua expositio. Hæc pauca in
 transversu de cruce, quæ deerant historiæ ejus rei,
 quam amplissimis tractatibus exposuit vir summus
 Iustus Lipsius noster, & alii post eum, qui eo viam
 3, præeunte ejus vestigia prælerunt, & nihil quam

epulas ejus recoxerunt. Quemadmodum autem si-
 gura T, ut de cruce aliquid ἐν παρόδῳ diceremus,
 nos admonuit, ita etiam antequam disputationem
 hanc de litera Ταῦ absolvo, illud quoq; obiter de ejus
 prononciatione post Nū adjiciam, quam ex Luciano
 scimus antiquitus fuisse tanquam D, ut ἐνδελέχεια
 pro ἐντελέχεια prononciabatur, & scribebatur. Pue-
 rilis enim velitatio est de differentia τῆς ἐντελεχείας,
 ἢ τῆς ἐνδελεχείας, quod confirmatur inscriptione ve-
 rustissima Romæ: DIA PANDON APO L-
 LINIS SACERDOTI. Ubi DIA PAN-
 DON est δια πάντων, ut hodie prononciat omnis
 natio Græca, & omnes reliquæ aurei sæculi, quod non-
 dum inquinatum fuit ære neoteristarum, qui nobis
 hodie curva corrigunt, & quum vix primoribus labris
 Græca degustarint, leges prononciandi dictant. Quid
 dicent de nomine ἀγγελῶν? an putant Aggelos an-
 tiquis prononciatum? si putant, quare ergo Latini
 per N, Angelos? quid de Ἀγκύρα audebunt hifce-
 re? An dicent Ageyra? cur igitur nos Ancyra? quid
 quod in quodam saxo legitur ANKYRA? Simile
 quoque est, quod π, ut β postea prononciabant, ut
 hodie fit. Itaque omnes oculatissimos effugit, in libris
 juris quod scribitur sacra embole, id esse ἐμπολή,
 & propter usum prononciandi receptum, ut ἐμβολῆ
 scriberetur: quod quidem nihil ad hanc notionem fa-
 cit. Igitur Empolica species non sunt Embolicæ. Sic
 Danielis v 1, 4. ἀμβλάκημα scriptum: à Theodo-
 tione fuisse ait Hieronymus. Porro, inquit, Euripides
 in Medea ἀμπαλακίας per π non β, ἀμαρτίας,
 id est peccata appellat. Non igitur mirum, si ἐμβο-
 λῆ pro ἐμπολή scribebatur, quum quidam, teste
 Hieronymo, ἀμβλάκημα pro ἀμπαλάκημα scribe-
 rent.

Absolute ergo Phœnicio Alphabeto, videmus non
 solum veterum Ionum, sed & Latinorum quoque lite-
 ras figura, potestate, & ordine eadem cum Phœni-
 cii fuisse, sed ex xxii literis, quæ apud Phœnices sunt,
 tres literarum vice non sanctas quidem, sed tamen
 semper in Alphabeto locum habuisse, usque ad infe-
 rioris vetustatis ævum, & ἐπίσημα vocata fuisse. His
 animadverlis, superest, ut ad reliquas quinque, quæ
 extra Alphabetum Phœnicium sunt, Y, Φ, X, Ψ, Ω,
 pergamus. Sic Moschovitæ ac veteres Russii, quum
 Græcis literis utantur, aliquas extra Alphabetum Græ-
 cum commenti sunt, sine quibus claudicaret eorū scri-
 ptio. Idem dicas licet de Copitis, qui & Alphabeto Græ-
 co utuntur, & alias literas præter Græcas habent. Habent
 etiam Russii ἐπίσημα sua quædam, quæ sedem obti-
 nent in Alphabeto, sed numeri tantum munia explent,
 non literarum.

Y. Ea hodie Τψιλὼν vocatur. Sed apud veteres
 Græcos simpliciter enunciabatur. Quatuor enim erant
 literæ, quæ secundum sonum suum prononciabantur,
 E, O, Y, Ω, quas ita prononciabant, Ei, ou, y, o,
 reliquæ singula aut διασυνλλάτως, Αλφα, βῆτα,
 γάμμα, aut μονοσυνλλάτως, ξι, φι, χι, ψι. Auctor
 Plato in Cratylo. Hæc vero litera eundem sonum cum
 F Æolico habuit. Nam indifferenter Æoles αἰώς, &
 αἰὼς dicebant pro αἰώς, Aurora. Sic apud Priscia-
 num, ἢ χαῖμα πῶρ τε δῆσιον, quod aliter δαύιον,
 id est δῆσιον, hostile. Romani quoque pro Ελεια,
 Veliam dixerunt, quod V, & Y eandem vim habeant.
 Dionysius Halicarnass. libro primo: σύνηδες γὰρ ἴω
 τῆς δὲ χαίσις Ἐλλησιν, ὡς πολλὰ παρῆθεναι τὸ ὄνομα-
 τῶν,

των, ὅπως αὖ δὲ καὶ ἀπὸ Φωνηέντων ἐγένοντο, τὴν
 ΟΥ συλλαβὴν ἐνὶ σοικείῳ γραφομένην. τὴν δὲ
 ἢν ὡπερ γάμμα διττὰς ἔπι μίαν ὄρθην ἔπιζω-
 γνύμενον τῆς πλαγίαις, Γελῆνη, καὶ Γάναξ, ἢ
 Γάναξ, καὶ Γανῆρ, ἢ πολλὰ τοιαῦτα. Nihil est,
 quod magis cognationem τῶ Δίγαμμα Ἰολici cum
 V Latino ostendat, quam litera Y, quum δάϊον, &
 δάϊον, indifferenter dicerent. Et sane nulla differen-
 tia est inter V Latinum, & Ionicum, ut in Columna
 Viæ Appiæ ΜΑΒΤΥΣ, id est μάρτυς. Sed
 quum V duplex sit, consonans, & vocale, consonans
 autem à veteribus Grammaticis dictum sit duplici no-
 mine δίγαμμον, & βαῶ, nos dicimus non solum du-
 plex esse nomen consonantis V, sed & duplex esse V,
 & δίγαμμον vocari, quando additum est euphoniae
 causa, ut ἔλαια, Velia. hoc enim præpositum est no-
 mini, ut F in Γελῆνη. Atqui potest abesse; ut Elvina
 Ceres, & Velina Ceres eadem est. Nam Velia illa
 Græce Ελέα, & Βελία dicitur Stephano, quomodo
 Βάρρων, Βάρρων, quod quædam cognatio sit τῶ V δι-
 γάμμα, vel W Teutonici cum B, præsertim apud
 Vascones Novempopulos, & Hispanos Priscianus.
 V vero loco consonantis posita eandem prorsus in omnibus vim
 habuit apud Latinos, quam apud Aeoles Digamma F. Unde à
 plerisque ei nomen hoc datur, quod apud Aeoles habuit olim F
 Digamma, id est VAV, ab i, sui, voce profectum, teste Varro-
 ne & Didymo, qui id ei nomen esse ostendunt, pro quo Casar
 hanc figuram describere voluit. De illo J. Claudii Cæsaris
 multa extant testimonia in illius Principis monimen-
 tis, quæ omnibus notissima sunt, ut TERMINA JI T.
 & quanquam hæc vera sunt, tamen meminisse debe-
 mus illud V consonans esse duplex, & quidem unum
 posse abesse sine detrimento verbi, alterum non posse.
 In veteri Faliscorum oppido Castellana est vetustis-
 sima Epigraphæ, in qua legitur DI SYNNAVI.
 hoc est, DI SYNNAI. Θεοὶ σύνναοι. Itaque
 illud V potest abesse. At Varro, Volo, Verbum, si
 mutilentur principe litera Vau, nihil erunt amplius,
 quum tamen tantundem sit dicere SYNNAVI, ac
 SYNNAI. Quare Donatum Servius non minus
 vere, quam eleganter reprehendit, qui Vau Latino-
 rum idem putavit esse cum Digamma Æolico. Verba
 ejus sunt hæc: *Aeolenses enim Græci quibusdam dictioni-
 bus, ut impinguescant, istam Digammam apponunt, ut pro
 Elena dicant Velena. Sed Donatus hic arguitur, quod apud
 Græcos Digamma hanc legem habeat, ut V detrahitur, nihil
 absit nomini. Ut si de Velena tollamus Digamma, remanet in-
 tegrum nomen, Elena. Hæc ergo nomini si Vau detrahatur,
 integrum deperit nomen. Ut si tollamus de Vulgus V unum,
 remanet Vulgus: quod non dicitur.* Hoc verum & rectum
 est. Sed Servius, & alii, qui Donatum reprehende-
 bant, non advertunt, esse quoddam Vau Latinum, quod
 respondeat τῶ δίγαμμα Æolico: esse etiam, quod non
 possit abesse sine imminutione vocis ejus, cui præposi-
 tum est. Atque hæc quidem de V consonante. Su-
 perest U vocalis, quæ eundem sonum omnino habet,
 quod ὤ Græcum, ut nemo nescit. Quare miror, quid
 in mentem veniebat viro doctissimo Aufonio, quum
 de illa vocali scriberet:

Cætopis ignota notis serale sonans V.

Nam neque ignota est literis Græcis, quum ei æqui
 polleat τὸ ὤ, & apud veteres Iones eandem figuram
 habuerit, quam Latina. Itaque in nummo Augusti le-
 gitur: ΑΥΤ. ΚΑΙ CΑΡ. ΑΥΓΥCΤΟC.
 ΚΥΡΑΝΕΙΩΝ. ΤΗC ΙΕΡΑC. ΚΑΙ ΑΥ-
 ΤΟΝΟΜΟΥ. Ubi v pro ὤ. Nam litera Pytha-

goræ posterior est, conformata scilicet ex V Ionico,
 producto scapo, contra quam putavit Marius Victori-
 nus. Y vero eodem ordine scriptum habemus, quo illi, recita-
 tum virgula juncta sic, V. quod apud illos junctum O li-
 tere facit syllabam. Nostri etiam, quoties ejusdem soni syl-
 labæ scribenda esset, & ipsi adjungebant O Inter. In d. scri-
 ptum legimus LOVCETIOS, NOVNCIOS,
 & LOVMEN, & cætera. Tertia figura Ϝ est Ro-
 mæ in Belueder.

ϜΠΕΡ. Cω ΘΗΡΙΑC. ΚΑΙ ΔΙΑΜΟΝΗC
 ΤΟ Ϝ. Κ Ϝ ΡΙΟ Ϝ. Α Ϝ ΤΟΚΡΑΤΟΡΟC
 ΚΟΜΜΟΔΟ Ϝ. CΕΒΑCΤΟ Ϝ
 ΟΙ. ΝΑ Ϝ ΚΛΗΡΟΙ. ΤΟ Ϝ. ΠΟΡΕ Ϝ Ϝ-
 ΤΙΚΟ Ϝ
 ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟ Ϝ. CΤΟΛΟ Ϝ.

In vetustissimo lapide apud Fulvium Ursinum: ΑΝ-
 ΔΟΚΙΑΗΣ. ΛΕΩΓΟΡΟ Ϝ. In alio apud
 eundem: ΑΡΙCΤΟΓΕΙΤΩΝ. ΞΕΟΤΙ-
 ΜΟ Ϝ. ΑΘΗΝΑΙΟC. Alibi: ΑΡΙCΤΟ-
 ΥΑΝΗΣ, ΥΙΛΙΡΡΙΑΔΟ Ϝ. ΑΘΗΝΑΙΟC.
 Hæc sunt vetustissima.

ΦΙ. Apud Aufonium: *Hæc grævis effigie Palamedica
 porrigitur Φ.* In aliis libris, *Hæc crucis effigie.* Mihi non
 magis crucem, quam gruem referre videtur. neque
 mentem Aufonii capio, præsertim quum Martialis
 gruem vocet Palamedis avem. Sed Aufonius Φ voca-
 verit Palamedicam, quod trium aspiratarum ϕ, χ, θ,
 inventor Palamedes esse dicatur. Secundi exemplum
 extat in veteribus inscriptionibus, quod in præsentia
 non succurrit. Sed creberrime occurrunt quadratæ li-
 teræ ex rotundis Ξ, Ο, Φ, id est, e, o, φ. Tertii
 exempli in adibus Maphæanis: ΕΠΙ ΙΕΡΟΘΥΤΑ
 ΝΥΜΦΟΔΕΡΟΥ. ΤΟΥ. ΦΙΛΩΝΟC.
 Quarti in illo Magni Etruriæ Ducis, ΑΡΙCΤΟΨΑ-
 ΝΗΣ. ΦΙΛΙΡΡΙΑΔΟ Ϝ. ΑΘΗΝΑΙΟC. Ibid.
 ΗΡΑΚΛΕΙΤΩC. ΕΨΕCΙΟC. Ibid. ΞΕΟΨΑ-
 CΤΟC. ΜΕΛΑΝΤΑ. ΕΡΕCΙΟC. Porro du-
 plex est apud Phœnicas & Hebræos Φ. Est enim lene
 Φ. ut ὠφέρι. Est durum, quod exprimitur per πφ, ut
 ἐπφρε, ἀνοίχθη, in Evangelio. quod quidem ve-
 tustissimi Iones, & Aeoles retinuerunt, apud quos ead-
 em est differentia τῶ Φ. Nam Σαφῶ illis erat, quæ
 aliis Σαφῶ. ΑΨύς, ΑΨύς Theocrito. Κέφ, Κέφ.
 Κεφαθεῖς, Κεφαθεῖς Hesychio. ἔφης,
 ὄφης. Τρᾶες δὲ ἐρρίζησεν, ἐπει ἰδὸν αἰολὸν ὄφιν,
 quod pronunciandum ὄφιν. Neque est μέφρ-
 σίχος, quod omnibus vetustissimis Criticis persuasum
 fuit. Σύφ, σύφ. ut in illo heroico:

Σύφον ἔχων ἑτέρη. ἑτέρη ἢ σκήπρον αἰέρας.

Scribitur σύφον, legitur σύφον. Neque solum Φ
 continet suam tenuem H, sed etiam X, suam Κ,
 ut apud Theognim Βρόχον ἀπορρηξας. Scri-
 bitur Βρόχον, legitur Βρόχον. neque dubium,
 quin veteres Βάχ, non Βάχ prius scripse-
 rint. Durum illud apud eundem Theognim: Πειθό-
 ρου χαλεπῆ, Κύρνε, Ζηεολίη. quod legendum
 Ζηεεολίη. Nam in superioribus exemplis aspira-
 ta continet tenuem. Βῆτε autem non est aspirata.
 Omnino vero peregrinum est πφ in lingua Græca:
 quod plane Phœnicium est. Doctissimus Hieronymus
 in fine Capituli xi Danielis in voce Apadano, notat
 hæc: *Notandum autem, quod P literam Hebræus sermo non
 habuit.*

habeat, sed pro ipsa utatur Θ , ejus vim Græcum Φ sonat: in isto tantum loco apud Hebræos scribatur quidem Θ , sed legitur P. Hoc verissimum est. & propterea Maforita in illo Θ notarunt punctum, quod vocant Daghes. quod sine dubio non erat in usu ævo Hieronymi. & pronuntiandum ut $\pi\phi$, quemadmodum $\text{E}\omega\Phi\text{G}$.

XI. Aufonius: In Latio numerus *domarius Argolicum* X. Hæc litera frequentissima est in Scholiis Pindari, & Aristophanis, ubi aliquid à poëta nove usurpatur. Significabat etiam $\chi\eta\sigma\acute{\alpha}\nu$, vel $\chi\eta\sigma\acute{\iota}\mu\omicron\nu$. quando appositum margini notabilem locum, aut sententiam ostendebat, ut Eclogarius haberet paratam, quum usus postulare. Unde & sententiæ selectæ vocantur $\chi\eta\sigma\acute{\alpha}\theta\epsilon\iota\alpha$, Latini Laudabilia dixerunt. Et in margine apponebatur duplex L. L. quod Probus interpretatur rectissime *Locus Laudabilis*. In libro vetustissimo Varronis rerum Rusticarum, quo usus fuerat Petrus Victorius, occurrebat frequentissime L. *Laudabiliter*. L. *Laudabile*. Quod quum explicavisset in nostris in Varronem Notis cum honorifica mentione Petri Victorii, tamen ex eo bonus senex maximo odio in nos exarsit, quod nec palam apud amicos dissimulare potuit. Amicus quoque noster $\mu\alpha\kappa\alpha\rho\acute{\iota}\tau\eta\varsigma$ non potuit pati selectas sententias Declamatorum apud M. Senecam esse Laudabilia, & Laudabiles locos declamationum. Nam ibi declamationes non apponuntur, sed acute dicta pauca de multis; $\chi\eta\ \text{παρεκβολαί} \chi\eta\ \text{χρησεων}$.
 „ Et mirum est ab eo amico nostro id scriptum fuisse
 „ in notis ad Calpurnium Rhetorem, cujus scriptoris
 „ titulus ita in manuscripto conceptus fuit: *Calpurnii*
 „ *Excerpta ex x minoribus Rhetoribus*. Quid enim aliud
 „ sunt EXCERPTÆ, quam LAUDABILIA,
 „ $\chi\eta\ \text{χρησμάθεια}$, παρεκβολαί ; Apulejo, & aliis
 „ veteribus, dicuntur FLORIDI, vel FLORIDA.
 „ Ita paucis datum est aut verum nosse, aut ingenue fa-
 „ teri. Igitur X illud frequentissimum in Scholiis Pin-
 „ dari & Aristophanis vetustissimis nihil aliud sonat,
 „ quam $\chi\eta\sigma\acute{\iota}\mu\omicron\nu$, vel $\chi\eta\sigma\acute{\alpha}\nu$. atque adeo ipsum X
 „ $\chi\eta\sigma\acute{\alpha}\nu$ vocatum fuisse tellis Tertullianus de baptif-
 „ mo, cap. vii. *Impositis & intermutatis manibus bene-*
 „ *dixit, & quidem ita transversim obliquatis inter se, ut*
 „ *Chreston deformantes jam tum portenderent benedictionem*
 „ *in Christum futuram*. Ibi Chreston & litera X, quæ ali-
 „ ter Chrestimon vocabatur, ut Isidoro. Portendebat
 „ autem Christum, quia X solitarium significabat etiam
 „ Christum. ut apud Julianum Apostatam in Misopogone. $\tau\omicron\ \chi\iota\ \xi\delta\epsilon\nu\ \eta\delta\iota\kappa\eta\sigma\epsilon\ \tau\ \pi\acute{o}\lambda\iota\nu$. id est, $\acute{o}\ \chi\epsilon\lambda\acute{\iota}\varsigma$,
 „ ut ipsemet Apostata postea interpretatur. Præterea
 „ Chreston etiam Christum vocatum à Gentibus fuisse,
 „ testis Suetonius, & Lactantius. Itaque apud Tertullianum neque locus ille vulgo capitur, neque va-
 „ cat mendo. quia *Christum* legitur, ubi nos *Chreston*
 „ legendum esse minime dubitamus. Quod autem
 „ Hieronymus & Isidorus X figuram crucis habere dicunt, $\acute{o}\lambda\omicron\sigma\chi\epsilon\rho\acute{\omega}\varsigma$ accipiendum. Nam χ est potius
 „ $\sigma\omega\rho\sigma\iota\delta\epsilon\varsigma$ quam $\sigma\omega\rho\acute{o}\varsigma$: quemadmodum $\acute{\epsilon}\lambda\lambda\epsilon\iota\psi\iota\varsigma$
 „ est potius $\kappa\upsilon\lambda\kappa\epsilon\iota\delta\epsilon\varsigma$, quam $\kappa\upsilon\lambda\kappa\omicron$. Nam si T
 „ est crux, quomodo X potest esse? Et certe quod quibusdam persuasum est fuisse crucis figura X, ut quam
 „ vocant S. Andree, nullo vero argumento nititur. neque
 „ unquam ejusmodi cruces apud veteres in usu fuerunt. Quomodo autem X $\chi\eta\sigma\acute{\alpha}\nu$, & $\chi\eta\sigma\acute{\iota}\mu\omicron\nu$ vocabatur, ita Θ $\acute{\alpha}\chi\rho\eta\sigma\acute{\alpha}\nu$. Cassiodorus: *loci, que contra*
 „ *regulas Patrum dicta sunt achreston repudiatione signans*.
 „ Sed quia Chrestimon etiam vocabant, pro quo posterior vetustas Chrestimon dicit, ut legitur in Formatoris apud Papiam, ideo & apud Tertullianum Chrestimon legi potest, ita scribentibus ultimæ vetustatis li-

brariis. Eodem res reciderit. Secunda hujus literæ figura est crux inversa, quæ est Ionica, & prior, quam hæc vulgaris, ut est in columna viæ Appiæ. postea celeritate scribendi decussata est. Unde omnis decussatio est dicta $\chi\alpha\sigma\mu\acute{o}\varsigma$. Pronunciatur autem à Græcis hodiernis ante ϵ , ι , υ , η , \omicron , $\epsilon\iota$, $\alpha\iota$, tanquam ψ ultima Hebræorum litera, aut X Hispanicum, aut χ Gallicum, aut $\alpha\iota$ Hetruscum, aut sch Germanicum. eaque pronuntiatio vetustissima est. Nam Arabes, ubi ex Græcis vertunt nomina propria, & incidunt in χ ante eas vocales, id exprimunt, per suum Schin, quod respondet ultimæ literæ Hebrææ. Sic in vetustissima paraphrasi Evangeliorum Arabica $\text{A}\rho\chi\acute{\epsilon}\lambda\alpha\omicron\varsigma$ per Schin scriptum est, & in Liturgia Arabica Basilii Coptitarum $\chi\epsilon\rho\sigma\acute{\alpha}\nu$ per idem Schin. Vide in 1 v de Emendat. Temp. in Thoth Nabonassari.

XI. Aufonius: *Furca tricornigera specie penultima sum* Ψ .

Ω . Nunc pronuntiatur $\acute{\omega}\ \mu\acute{\epsilon}\gamma\alpha$. Apud veteres dicebatur tantum O, vel $\acute{\alpha}\nu\tau\acute{\iota}\sigma\omicron\iota\chi\omicron\nu\ \xi\acute{\omicron}$, quemadmodum $\bar{\eta}$ vocabatur $\acute{\alpha}\nu\tau\acute{\iota}\sigma\omicron\iota\chi\omicron\nu\ \tau\acute{\xi}\ \epsilon$. Aufonius:

Et *suprema notis ascribitur Argolicis* Ω .

Prima figura vocatur à Poëta Tragico — $\kappa\upsilon\lambda\omicron\varsigma\ \pi\acute{o}\delta\alpha\varsigma\ \acute{\epsilon}\chi\omicron\nu\ \beta\epsilon\chi\chi\acute{\alpha}\iota\varsigma\ \delta\upsilon\omicron$. Secunda & tertia toties occurrunt in veteris monumentis, ut opus non sit monere. Quarta est in inscriptione supra à nobis adducta: $\text{N}\Upsilon\text{M}\Phi\text{O}\Delta\ \text{P}\text{R}\text{O}\Upsilon\ \cdot\ \text{T}\text{O}\Upsilon\ \cdot\ \Phi\text{I}\ \text{P}\text{N}\text{O}\varsigma$. Quinta ex alia inscriptione à nobis producitur in litera χ . $\epsilon\ \omega\ \text{T}\ \text{H}\ \text{P}\ \text{I}\ \text{A}\ \text{C}$.

Hactenus de literis Cadmeis Ionum, & Græcis, earumque origine, figura, diversitate, potestate: quæ omnes numero fuerunt, erantq; adhuc tempore Victorini, xxvii. ex quibus tres erant notæ numerorum, sive $\text{I}\pi\acute{\iota}\sigma\eta\mu\alpha$. Reliquæ xxiv. literarum verarum vice funguntur, xix. in Alphabeto Cadmeo, v. autem extra Alphabetum. Multa Alphabetum Græca hodie in scriptis codicibus extant, in quibus inter E, & Z, semper $\bar{\epsilon}$ *epiemon* interjicitur, inter H, & P, $\text{G}\ \text{K}\omicron\text{p}\eta$, post $\acute{\omega}$ semper $\text{O}\ \acute{\omicron}\nu\alpha\kappa\acute{\omicron}\sigma\iota\alpha$. Vide Alphabetum Græcum apud Bedam in libello de ratione Computi. Ubi inter E, & Z interponitur ϵ , inter H, & P, autem ζ , qui sunt omnino xxvii. characteres, quibus Alphabetum Græcum semper instructum fuit. neque præterierunt, puto, de anni, ex quo illa $\acute{\epsilon}\pi\acute{\iota}\sigma\eta\mu\alpha$ de serie literarum Græcarum sublata sunt. Certe Rhabanus Maurus, alique eo recentiores illa in suis Alphabetis Græcis ponunt. In Georgiano sane, quod mere Græcum est, $\acute{\epsilon}\pi\acute{\iota}\sigma\eta\mu\omicron\nu$ $\bar{\epsilon}$ collocatur sexto loco, & vocatur $\sigma\acute{\iota}$ alias $\xi\tau\acute{\iota}$. In Zerviano & Moscovitico dicitur Xiv. Nunc, quod quarto loco promissimus, videndum, quot & quas à Phœnicibus primum acceperint. hoc est, quot literis primum usi. Nam hæc est unica causa, propter quam hæc disputatio à nobis suscepta, sine qua nulla via patebat ad locum propositum Eusebii illustrandum. Sed superest X Latina extra ordinem Græcum. Ultima est enim veterum literarum in Alphabeto Latino, de qua nihil aliud dicam, nisi vetustissimam fuisse, licet prius vice ejus gs, & cs uterentur. Sed EXFOCIONT pro Esugiunt legitur in vetustissimo saxo Duillii, quod & in Capitolio olim vidimus, quum recens effossum fuisset, & descripsimus præfente M. Antonio Mureto; qui nos eo deduxerat. Quare non est audiendus ille vetus Grammaticus, ex quo Isidorus hæc descripsit. X litera, usque ad Augusti tempora, nondum apud Latinos erat: sed pro ea c & f scribebant. Unde & duplex vocatur, qui pro c & f ponitur. Unde & ex eisdem literis compositum nomen habet. Ego concedam illi multos non solum ad Augusti tem-

pora, sed etiam infra tempora Antoninorum, et pro X usurpasse; sed X ante Augusti tempora non fuisse, quo confidentius negemus, facit columna illa Duillii, & alia monumenta ante tempora C. Cæsaris scripta. Sed tempus fidem exoluere. Et Varro vii l de ling. Lat. *Quid similibus videtur, quam in his est extrema litera, Crux, Flux.* Lege cætera.

Primo igitur videndum quot literis initio usi, deinde quibus, postremo quis earum usus fuit. hoc est, quomodo illis in tanta paucitate utebantur. Ac sexdecim tantum ab initio fuisse non solum ex hoc Eusebii loco, sed etiam ex aliorum scriptorum testimoniis constat, præsertim ex Plinio, cap. lvi lib. vii. Irenæus adversus impurum Marcum hæreticum: *Τίς γάρ οὐκ ἂν μισήθει τὴν πηλικύτων ψυχομάτων καθόσυνθητον ποιητῶν, τὴν μὲν ἀλήθειαν ὁρῶν εἰδωλον ἕποδ Μάρκου γερονῆαν, καὶ τῆτο τὴ τῶ Ἀλφασήτος γραμματι καλεσιγμένω;* *Νεωστὶ πρὸς τὸ ἀπὸ δὲρχῆς, τὸ δὲ λεγόμενον, χθες καὶ πρῶτω, Ἑλλήνες ὁμολογῶσιν δὲπὸ Κἀδμω πρῶτον ἐξ καὶ δεκα παραληφέναι. εἶτα μετῆπτα πρὸς βαυόνων τὴν χερόντων αὐτοὶ ἐξόρηκέναι ποτὲ μὲν τὰ δασέα, ποτὲ δὲ τὰ διπλά ἐχατον ἢ πάντων Παλαμήδω φασὶ τὰ μακρὰ τόποις προσθεκέναι.* Ita interpungendus est ille locus male ab interpretibus acceptus. Vetus interpres scriptor ineptissimus pro illis δὲπὸ Κἀδμω πρῶτων, legebat ridicule, ἀπὸ ἐκασμῆ πρῶτω, ab estimatione prima. Quod tamen editores ultimi depravarunt, & reposuerunt à Cadmo: qui potius aliud tractare digni erant, quam literas, Tartarei Pyriphlegethontes, maledicentia, virulentia, & probro concinnatores, latrina conviciorum, stabulum inficitia. Luculentus est locus Marii Victorini; qui huc spectat: *Scripteram autem vobis, quantum repeto, & alia plura, inter que nostros antea, sicut & Græcos quoque, xvi literis usus: ex quibus fuisse vocales apud utrosque: his postea quasdam à Palamede, & alias à Simonide adjectas implese numerum xxiv: ex adjectis autem nostros solam X recepisse, F vero, G, & Q in Græcis etiam literis fuisse, & nunc esse: sed Q numero servare, atque nonaginta significare: F autem Acolus dicitur idem valere, quod apud nos V, quum pro consonante scribitur, vocarique βαῶ & Digamma. & significaveram, priusquam Græcis vocales reperta sunt H, & Ω, vicem earum tam apud illos, quam apud nos explese E, & O: & O etiam scribi solitam pro syllaba OY: E autem pro Η, & Ιῶτα: eisdemque & O, & E, quoties acceperunt in finem ἰῶτα, dativum casum apud utrosque significare.* Et harum scriptio exemplum non solum ex libris veteribus, sed etiam ex peritorum, &c. In hoc illustri loco habes non solum quæ de xvi primis literis veteres censuere, sed etiam brevem & perspicuam ἀνακρφαλαίωσιν eorum omnium, quæ à nobis in singulis literis disputata sunt. Tzetzes doctus Græculus, sed ventosæ ostentationis homo, ut aliquid supra alios sapere videretur, non Cadmum, sed Palamedem, sexdecim illas literas invenisse impudentissime mentitur, pag. 224.

Λέγασσι γάρ οἱ σύμπασιες εὐρεῖν τὴν Παλαμήδω οὐ τὰ ἀποσίεσσαρα γραμματῶν καὶ σοικῆα, πῶνα δὲ ἐκ παντῶν δεκα ἐξ, ἅπερ ἂν γνοῖης μόνος Ἐν τῷ ἐπῶν με τὰ λοιπὰ, πῶνας τὰς κλησῆς ἐχθ, καὶ πῶνες τῶτων εὐρετῆ, καὶ δὲ σαφῶς λεκτέον.

Deinde tres densas, sive aspiratas, à Cadmo non Phœnice, sed Milesio inventas. & alia nugatoria. Jam igitur certum est apud veteres xvi tantum literarum usum fuisse.

Ad hæc, quod secundo loco proposuimus, videamus, quænam illæ fuerint. Omnibus fere in hoc con-

venit, has fuisse, **A, B, Γ, Δ, Ε, Η, Ι, Κ, Λ, Μ, Ν, Ο, Π, Ρ, Σ, Τ.** Aristoteles apud Plinium præter illas xvii Y, Φ addit, & statim ab initio xviii fuisse. Corrige apud Plinium locum illum, ubi Z, pro H perperam, positum. Si huc coniecero omnes omnium sententias, operam lusero. Satis est indicasse, quid meliori parti visum est. Ego non dubito, quin xvi illæ literæ, quas primo loco posuimus, fuerint omnium in usu primæ; omnes ex Alphabeto Cadmeo. sed quia sextam literam, quam Vau vocabant, *Ἰπσιμω* tantum loco habebant, ea autem omnino necessaria sit, neque ea carere unquam potuerit Græcus sermo, illa accessit ad xvi eas literas: ut omnino xvi literæ ex Alphabeto Cadmeo fuerint, una autem V, (quæ postea Y fuit) extra Alphabetum. Itaque verum dicunt, qui xvi tantum fuisse volunt, si Alphabetum Cadmeum consideremus, ex quo omnes illæ depromptæ sunt. sed quia verum dicunt, non omne tamen dicunt. Nam xvii, non xvi fuerunt. Hæc est indubitata sententia. neque aliter putavisse Aristotelem ratio vincit, quem nunquam etiam xviii literas dixisse ab initio, ex iisque Φ fuisse, quum constet Φ recentissimam esse, ut reliquas duas aspiratas. Jam igitur ex his concludimus, xvii literas ab initio statim fuisse, **A, B, Γ, Δ, Ε, Η, Ι, Κ, Λ, Μ, Ν, Ο, Π, Ρ, Σ, Τ, Υ.** Idque majore fiducia affirmamus freti auctoritate veteris Scholii in Oresten Euripidis: *ἔτθ ὁ Παλαμήδης λέγει ἐρηκέναι ἰξ γραμματῶν μήπω τότε ἦηα. ἀλλὰ φοινικῶν γραμματῶν ἐχρῶντο οἱ ἄνθρωποι. ἄλλοι δὲ ἄλλοις.* Sed in alio Scholio supra dicitur Palamedem Phœnicia (elementa) Græcis in Aulide communicasse: *πρῶτων μὲν τὰ φοινικία διδάξας ἦγει αὐτοῖς, &c.*

Nunc quomodo illis uterentur, videndum. Antequam Θ, Φ, X sive à Simonide, sive ab alio introductæ essent, post T, Π, Κ, apponcbant aspiratam Η. & scribebant **THEOS, ΠΗΛΟΣ, ΚΗΡΟΝΟΣ, θεός, φίλθ, χερόθ.** De quo dubitare non patitur acutissimus Grammaticus Marius Victorinus. Cujus hæc verba sunt: **Θ, Φ, X, priusquam à Simonide invenirentur, exprimebant juxta T, & juxta Π, & juxta Κ, aspirationis notam Η πρῶτω.** Jam Herodorus dicit se vidisse tres epigraphas Cadmeis literis inscriptas. Cadmeæ literæ sunt Phœnicia, præterquam quod Phœnices à dextris sinistrorsum legunt, Cadmeæ veroliteræ contrario situ leguntur, & xxii numero fuerunt, ut vidimus supra de quibus nihil præter eas, quæ superius à nobis disputata sunt, dicere possumus. Sed epigraphas illas, quas Cadmeis literis conscriptas se vidisse testatur Herodorus, nos Ionicis complectemur, ut, quod tertio loco promissimus, usum harum literarum aperiamus. Prima epigraphæ:

Ἀμφιτέρων μ' ἀνέθηκεν ἐὼν δὲπὸ Τηλεβοάων.

ΑΜΠΗΤΡΩΝ. Μ. ΑΝΕΤΗΚΕΝ. ΕΩΝ. ΑΠΟ. ΤΕΛΕΒΟΑΩ.

Σκαῖθ πογμαχεων με ἐκθῆλω Απὸλλωνι

νικήσας ἀνέθηκε πῶν πεκαλλῆς ἀγαλμα.

ΣΚΑΙΘ. ΠΥΛΛΗ. ΑΚΗΕΩΝ. ΜΕ. ΗΚΕΒΟΛΟΙ. ΑΠΟΛΛΟΝΙ ΝΙΚΕΣΑΣ. ΑΝΕΤΗΚΕ. ΤΕΛΩ. ΡΕ. ΒΙΚΑΛΛΕΣ. ΑΛΛΛΛΛΛ.

Λαοδάμας τρῆποδ' αὐτὸν εὐσκόσω Απὸλλωνι

Μεναρχεων ἀνέθηκε τῶν πεκαλλῆς ἀγαλμα.

ΛΑΟΔΑΜΑΣ. ΤΡΗΠΟΔ. ΑΥΤΩΝ ΕΥΣΚΟΣΩ. ΑΠΟΛΛΟΝΙ ΜΟΝΑΡΧΕΩΝ. ΑΝΕΤΗΚΕ. ΤΕΙΝ. ΡΕ. ΒΙΚΑΛΛΕΣ. ΑΛΛΛΛΛΛ.

His tribus Epigrammatis Græcia nihil habet antiquius. Nam primum est Amphitryonis, secundum Hippocoontis sub Oedipode, tertium Laodamantis Eteoclis filii. Cæterum pro Ψ, ΠΣ, pro Ζ, δσ scribebant. Δσϋς, Ζεϋς, Δσδς, Διδς. Quod & dixerunt Ζιδς.

Haftenus de priscis Ionum literis.

MDCXVII. *Xenophon filius Grylli, & Ctesias clari habentur.* Anno tertio Olymp. xcv, Cyrus minor interficitur, cujus ἀναβάσεως historiam scripsit Xenophon, qui prælio interfuit. Ctesias vero rerum Persicarum scriptor captus in eo prælio xvii annos apud Artaxerxem Memorem medicinam fecit, & ultimis temporibus contulit sese ad historiam Persicam, & Assyriorum Origines describendas, à Nino seriem gestorum & temporum contexens, ad tertium annum Olympiadis xcv; non utique quod anno tertio Olympiadis scripserit: sed quod ad eum annum historiam suam continuavit. Nam anno tertio Olympiadis centesima floruit, ubi assignandum erat ejus tempus. Imposuit Eusebio Diodorus male intellectus. Κησίας δὲ ὁ συγγραφεὺς πλὴν τῆς Περσικῶν ἱστορίας εἰς τὸν τῆς ἐνιαυτοῦ (111 Olymp. xcv) κατέστροφεν, ἀρχαίαν δὲ ἀπὸ Νίνης ἕως Σεμειράμεως. Terminavit historiam eo anno, sed scribebat quatuor Olympiadibus solidis post illud tempus Eusebius vero putavit cum eodem anno desivisse scribere, quo historiam suam terminavit. Hinc error, quem ab Africano Eusebium hausisse non dubito.

- » Ibid. Ctesias.] Tzetzes cap. 1. Chiliados 1.
 » ὁ δὲ Κησίας ἰατρός, υἱὸς δὲ Κησιοῦ
 » ἀναμνημόνιος πόλεως ἐκ Κνίδος τῆς Κυπρίως
 » ὅς ἀρχαίως ἐζητοῦσθαι κρηθίθεις, ὡς συμμαχῶν πρὸς κέρως
 » ἐν Πέρσιαις διέτελεσε χρόνον ἑπτὰ καὶ δέκα,
 » βιβλοῖς τεσσαρσὶ καὶ ἑξήκοντι Περσικά συγγραφέως.

MDCXVIII. *Macedonum Amyntas.* Magna est perturbatio apud Eusebium in temporibus regum Macedoniae, ut hic. Nam anno primo Olymp. xcv Archeilao interfecto per imprudentiam à delictis suis Cartero, Aeropos Orestis filii ejus tutor, interfecto pupillo suo, regnum insedit annos vi. auctor Diodorus & Aristides. Quare maxima, ut dixi, confusio est in his Regibus, non Eusebii culpa, aut negligentia, sed scriptorum, qui regum Macedoniorum successiones literis mandarunt. & fortasse in hoc errore prævit illis Julius Africanus, quem fere semper sequitur

Ibid. *Socrates venenum bibit.* Metachronismus unius anni, qui est Eusebio solennis, ut in prætorum Callia, & expeditione Xerxis. Diodorus enim scribit Socratem cicutam bibisse anno primo Olymp. xcv. ἀρχοντὸν Λάχητον. Idem scribit Aristides Sophista. Accedit teitlis Laërtius, qui ait Cyri minoris expeditionem contigisse anno 1v Olymp. xciv, anno uno, inquit, antequam Socrates venenum biberet. Quare anno primo Olymp. xcv venenum bibit.

MDCXIX. *Templum turvisus Ephesi incensum.* Prius incensum ab Amazonibus, ut ipsemet Eusebius indicavit: posterius ab Heroftrato, anno primo Olymp. cvi, Ἐλλπινος Ἀθήνησιν ἀρχοντὸν, annis xlii post hunc. Quid habebat in animo Eusebius, quum hæc scriberet tot annorum prochronismo committens?

MDCXXIII. *Carthaginensium bellum famosum.* Non dubito in Græco fuisse. Καρχηδονίαν μάχη περὶ βήτον. Bellum, μάχη, de quo toties monuimus. Nam ubique πλὴν μάχην bellum vertit: quod imponere etiam doctis potest. Intelligitur pugna navalis commissa inter Syracusios duce Leptine, & Carthaginien-

ses duce Imilcone, in qua naves Dionysii tyranni à Carthaginensibus demersæ supra centum, hominum autem viginti millia occisa, anno primo Olymp. xcvi, φορμίων ἀρχοντὸν. Diodor. 429. Metachronismus biennii.

MDCXXIV. *Macedonum Argeus.* Hæc, ut proxime monui, admodum turbata sunt, neque conveniunt cum Diodoro. Istius Regis nummus habet, ΑΡΓΕΙΟΥ. ΒΑΣΙΛΕΩΣ. non ΑΡΓΑΙΟΥ, ut quidam scribunt perpetram. Unde Sibylla Ἀργαίδης reges Macedoniae vocat. de quo alibi mentionem fecimus. Ridiculum enim est, quod scribit Appianus in Syriacis, ὅτι Μακεδόνων Ἀργαίδης dictos ἀπὸ τῆς ἐν Ορεσείᾳ Ἀργεὺς Ἀργαίδης est nomen patronymicum, quod non à locis, sed à personis derivatur.

MDCXXV. *Galli Senones Romam invaserunt.* Est hallucinatio confundentis annum transitus Alpium cum anno Urbis captæ. Nam ineunte Olympiade xcvi, Galli Senones Alpes traniverunt. Appiani Fragmentum à Fulvio Ursino publicatum: Οπι ολυμπιάων τῆς Ἐλληνιστικῆς γενημημόνιος, τῆς γῆς τῆς Κελτῶν ὅσα ἀρκύσης αὐτοῖς ἀπὸ τῆς πλῆθους, ἀνίσταται μοῖρα Κελτῶν τῆς ἀμφὶ τὸν Ρῆνον ἰκανῆ, κατὰ ζητησιν ἑτέρας γῆς. Sed de Gallis habitantibus circa Renum frustra est, utpote Græcus homo de remotissimis nationibus loquens. Hæc videtur verior sententia, quam Diodori, qui scribit superasse Alpes anno quarto Olympiadis ej. Idem. Hallucinatio igitur est Eusebii conjicientis annum captæ Urbis in annum, quo Alpes superatæ. Nam capta fuit urbs anno primo Olympiadis xcvi. Πυργίων ἀρχοντὸν, auctoribus Diodoro, & Dionysio. Potest esse etiam culpa eorum auctorum, à quibus hæc mutuatus est Eusebius: quod malo credere.

Ibid. *Galli Senones.* Ex Livio, & Historia Latina Hieronymus Senonas vocat. Nam non legitur in Græcis Eusebii. Rem miram, & quam nullo auctore firmare possum, narrat Hieronymus, quia Galli urbem Romam ceperant, propterea Gallorum gentis homines effeminari. Verba ejus proferam ex Commentario in cap. 1v. Osee. *Hi sunt, quos hodie Roma matris non Deorum, sed Demonomorum servientes Gallos vocant: eo quod de hac gente Romani truncatos libidine in honorem Aty, quem eunuchum Dea meretrix fecerat, sacerdotes illius manciparunt. Propterea autem Gallorum gentis homines effeminantur, ut, qui urbem Romam ceperant, hac sententia ignominia. Quali soli Romani famulos Cybeles Gallos vocarent. Atquin à Gallo flumine Phrygiae dictos esse Ovidius monuit, & Stephanus: καὶ τὸν μὲν Γάλλον ἐλεῖν ὅτι τὸν Τυρρίαν πᾶμον, ἢ οἰκῆσαι, ἢ τὸν πᾶμον Γάλλον καλεῖσαι. ἀπὸ ὁκέως γὰρ ὅτι πρνομῆες τὰ αἰδοῖα Γάλλος καλεῖται. Sed & nescio quid simile balbutit Scholiastes Hephæstionis: Γαλλιαμβικὸν ἢ ἐκλήθη, ἐπὶ λευκῶν ὅτι τὸ μέτρον. οἱ δὲ Γάλλοι ἀβαβάλλον ὡς θήλειαν νόσον ἐχούτες. διὸ καὶ σώματα φόρον ἐτέλεον Ρωμαίοις εἰς τὰ πρὸς οἱ τοῖς πρὸς ἱερείς ἐστὶ Δημητρός. Imo Ἰδαίας μητρός. Nugæ.*

MDCXXVIII. *Tribuni militum pro Consulibus esse ceperunt.* Tribuni militum Consulari potestate primum creati A. A. V. C. cccxi. Augurum decreto magistratu sese abdicare coacti tertio mense, postquam creati. Deinde sæpe creati, sed ab anno cccxxvi. usque ad multum temporis, nunquam intermissi. Tantum abest, ut anno captæ Urbis ceperint creati. Apud Suidam in γλιάρχον. Δεκαπένη πρὸς τῆς τετρακισίους ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῆς πρώτης σωικισμοῦ τῆς ἀστῆος ἀγαγεροτότων, γλιάρχοι πλὴν δέχην Ρωμαίων παρελήφασι.

MDCXXX. *Euagoras in furorem versus, quum regnaret Cypro.* [Dia me torfit portentum hujus periochæ. De immortalẽ, quot in partes me versavi, ut aliquo honesto effugio hinc me liberarem. Sed frustra: donec in Græca Eusebii incidi: *Ευαγόρας βασιλεύς τῆς Κύπρου ἐξέστη.* *Euagoras Rex Cypro excessit, vel cessit.* Nam ἐξέστη est ἐξεχώρησε. Euagoras cessit omni Cypro, præter Salamina, cujus rex fuit, hac conditione, ut stipendium regi Perfarum penderet. Diodorus 262. ὁ ἦ Τηριβαζῶν τῶν ὄλων ἔχων τὴν ἡγεμονίαν ἔφησε συγχωρησάτω τὴν σύλλυσιν, ἂν Ευαγόρας ἐκχωρήσῃ πιασῶν τῶν κτῶν τὴν Κύπρον πόλεων, αὐτὸς δὲ μόνος τῆς Σαλαμῖν βασιλεύων τελεῖ τῶν Περσῶν βασιλεῖ κατ' ἐνιαυτὸν φόρον ὠρεομύθιον, καὶ ποιῆ τὸ ποσειδημόνιον, ὡς δὲ λέγει δεσπότη. Quamvis Euagoræ dura videbatur conditio, tamen eam accepit. Lege reliqua apud Diodorum.

Ibid. *in furorem versus.* ἐξέστη. *Κύπρος ἐξέστη.* *Excessit Cypro.* Hieronymus verbum ἐξέστη absolute accepit, ut Marci 111, 21. quem locum habebat in animo. ἐλεγον γὰρ, ὅτι ἐξέστη. Dicebant enim, quod extra se esset, quod sine mentis non esset. At in vulgari Latina interpretatione, quam correxit Hieronymus, Dicebant enim: *Quoniam in furorem versus est.* Quæ sunt eadem verba, quæ hic usurpat. ut ex his colligi possit, hanc editionem vulgarem eam esse, quam Hieronymus correxit, quamvis multa reliquerit, quæ ipse postea non probavit, ut in Epistola ad Ephesios, *pignus*, pro Græco ἀρραβῶν. Sed de hoc hic locus non est. Si plura cupis de Euagora rege, adi Diodorum, & Excerpta Theopompi apud Photium, 202. Tempus vero non convenit. Hoc enim accidit anno quarto Olymp. x c v i i i, Δεξιθέας ἀρχοντῶν. Prochronismus biennii. Vide Synagogen postquam Olymp. x c v i i i anno quarto.

MDCXXXVI. *Magno terræ motu facto, Elicæ.* Multi meminerunt, Ovidius lib. xv. Seneca Nat. Quæst. lib. vi, cap. xxiii. Plin. libro secundo, cap. lxxxii. Strabo libro primo, & octavo. Contigit hæc clades anno quarto Olympiad. c i, *Ἀσείας ἀρχοντῶν*, ut scribunt Diodorus & Pausanias, biennio ante pugnam Leuctricam, auctore Strabone, quæ contigit anno secundo Olymp. c i i. Ergo prochronismus commissus est annorum v i i. Paulus Orosius libro tertio, cap. III, ponit hunc casum anno A. A. V. C. c c c lxxvi. hoc est numero MDCVI. Prochronismus iuius Olympiadis, qui est familiaris Orosio: de quo toties monuimus. De Helices clade vide omnino Ælianum de Animalib. lib. xi, cap. xix.

Ibid. *absorptæ sunt.* Omisit hæc Hieronymus: ὡν κτῶν θάλασσαν ἔκρη ἀχρὰ νῦν φαίρονται πλεόντων δὲ τὸ κορίνθιον εἰς Πάτρας ἵππὶ τὰ δεισιτέρα μέρη. Eadem extulit Ovidius, quum de clade harum urbium loqueretur:

— ὦ adhuc ostendere nautæ

Inclinata solent cum manibus oppida mersis.

Præter Buram, & Helicem, tertiam reddit Egiran Philo de mundo πολλὰς ἢ καὶ ἄλλας λόγῳ, τῆς θαλάσσης ὑπερχείσεως, ἢ φανίδος πόλεις καταποθείσας, ἐπεὶ καὶ κτῶν Πελοπόννησόν φασι τρεῖς

Αἰγαεραν, Βῆρον τε καὶ ὑψηλὰν Ἰλίκειαν

Τείχεσιν ἢε τάχα * ἐλνι * πεῖθουρα Φυζιν *

Ἰδαίμονας τοσάλην ἡμορμίας πολλῆς ἔπελάγους Ἰπικλυδῆνον Φορᾶ.

MDCXL. *Prænestini à Romanis victi.* Hieronymus ex

Eutropio Græcis addidit, *per Quintimum Cinnamatum apud flumen Alliam.* Eutrop. initio libri 11. ubi hoc gestum assignatur anno A. C. ccc lxxv. id est, ccc lxxv. Nam decennio fere semper minus annos Urbis putat Eutropius. hoc est anno antecedente, numero MDCXXXIX. Eundem annum Urbis designat Paulus Orosius. idem facit Diodorus, anno tertio Olymp. c i.

MDCXLV. *Ptolemæus Alovitas.* Eius numerus: ΠΤΟΛΜΑΙΟΥ. ΑΛΟΠΙΤΟΥ. ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

MDCXLVII. *Theo rex Aegypti.* Sic concipiunt nomen hujus regis scripti codices. Sed Θεῶς, dictus fuit, non Θεῶν, à quo Theo dici debebat. Diodorus vero vocat Ταχῶν, & Ælianus lib. v, cap. primo Πουσίλ. Sine dubio Ἰππὶ dictus fuit Τεχῶν, ut Ἰππὶ Νεχῶν, vel Νεχαῶν.

MDCXLIX. *Dionysius Sicilia tyrannus xviii anno moritur.* Omnes PR. habent decimo nono. Editiones quoque XIX anno. Quis non miretur tantam codicum conspirationem in manifestum errorem, quum legendum sit xxxviii. non xviii? Quare culpam in codices conjicio, quum ea sit Eusebii, non codicum? cujus rei fidem faciunt Græca, Διονύσιος Σικελίας τύραννος ἀπέθανε κρατήσας ἔτη ιη. item: Διονύσιος ἡ τελευτήσας ἡ ἔτη τῆς τυραννίδος, κρατεῖ Διονύσιος ὁ πᾶσις αὐτῶν. Non ergo mirum si codicum alii xviii, alii xix habent, non autem xxxviii, quod ratio postulabat. Quin Eusebius ipse ante xxxviii annos Dionysii initium posuit. Quare non est error, sed hallucinatio calami. Helladius apud Photium: ὅτι ἐνηλάτη μὲν ἦτος Διονύσιος ἦν ὁ τῆς Σικελίας ἀρχῆς ἔτη μ. δισὺν ἑκατόν. Unde quadraginta annos regnasse ait. quod verum est.

MDCXLVIII. *Theo rex Aegypti fugit in Arabiam.* Hoc pertinere ad annum sequentem. Sed non convenit Diodoro cum Eusebio, neq; de tempore, neq; de fuga hujus regis, propterea quod male ab Eusebio Diodori mens concepta. Postquam enim defecisset à rege Perfarum, facti prænitens compendioso itinere per Arabiam ad regem venit, ubi non solum præteritorum veniam, sed etiam multa beneficia à rege consecutus est, anno tertio Olympiad. c iv, *Μόλων ἀρχοντῶν.* Τέλει δὲ κατὰ ληφθείσης ὑπὸ τῆς δυναστείας τῆς Αἰγυπτίας, ὁ αὐτὸς Ταχῶν καταπληγῆς ἐτόλμησε διὰ τῆς Αραβίας ἀναβῆναι πρὸς τὸν βασιλέα, ἔξυγνάμνω ἡξίσε δῆναί τε πῶν ἡμαρτημάτων. ὁ δὲ Ἀραξέρξης ἐμόνον αὐτὸν ἀπέλυσε τῆς ἐγκλημάτων, ἀλλὰ καὶ πρατήρον ἀπέδειξε ἔως Αἰγυπίας πολέμου. Itaque hæc non fuit fuga in Arabiam, ut ibi latitaret, quod putabat Eusebius, sed compendium viæ. Nam à Perside in Agyptum brevior via est per Arabiam. quod ostenditur ex Cambysis expeditione apud Herodotum. Sed & clarius ex Athenæo demonstratur enim sese ad Persas contulisse, quod auxilia Lacedæmoniorum ab eo defecissent, impulsore Agefilao, qui aegre ferebat se à Tacho derisum fuisse. Verba Athenæi huc pertinentia: καὶ Ταχῶν δὲ ὁ Αἰγυπτίων βασιλεύς Αρησίλαον σκώψας τῆς Λακεδαιμονίων βασιλέα, ὅτε ἦλθεν αὐτῷ συμμαχίσων, (καὶ γὰρ βραχυὸς τὸ σῶμα) ἰδιώτης ἐγένετο, δυναστὴν ὀκνῶν τῆς συμμαχίας. τὸ ἦ σῶμα τῆς τοῦ αὐτοῦ ὠδινὸς ἦτο, ζῆτος δὲ ἐφοβῶτο τὸ δὲ ἔτεκεν μῦθον, ὅπερ ἀκούσας ὁ Αρησίλαος καὶ ὀργισθεὶς ἐφῆ, φανήσκει σὶ πῶτε καὶ λέων ὑπερον. καὶ ἀνισταμένων τῶν Αἰγυπτίων, ὡς φησὶ Θεόπμπος, καὶ Λυκάας ὁ Ναυκρατίτης ἐν τοῖς Αἰγυπτιακοῖς, εἶδεν αὐτῷ συμπροβῆσαι ἐπίσησεν ἐκπεσόντα τὸν ἀρχῆς

Φυγὴν εἰς Πέρσας. *Alian. lib. v. cap. 1. Ροικίλ. Τα-
χὴς ὁ Αἰγυπτίος, ἕως μὲν ἐρχήτο τῆ Ὀπιχωρίῳ διαίτη,
ἢ ὑπελῶς διεῖδω, ὑγαιανότητος ἀνθρώπων διήγεν. ἔπειτα
ἢ εἰς Πέρσας ἀφικετο, ἢ εἰς τὴν ἐκείνων τρυφὴν ὄξε-
πεσε, τὸ ἀήθες τῶ σπιῶν ὄση ἐνεγκῶν, ὑπὸ δυσεντε-
ρίαις τῶ βίον κατέσπειρε, τῶ τρυφῆς ἀλλαζάμην ὅ τῶ
νατον.* hæc omnia ostendunt Tahon hunc non in Ara-
biam fugisse metu Perfarum, ut perperam scribit Euse-
bius, sed ad Perfas ipsos se contulisse, ad quos per Ara-
biam ex Ægypto compendiosum est iter.

MDCL. *Aristoteles xviii aetatis annum.*] Ita FR. &
PET. & Edit. Sed BONG. anno sequente. Sane si Ari-
stoteles natus est anno primo Olymp. xcix, hoc est
numero MDCXXXIII, ejus annus xviii convenit num-
ero præfenti MDCL. Sed Græca habent ἀπὸ δεκαεπτά
ἐτῶν. quibus suffragantur quæ apud Lærtium: Φησι ἢ
Ἀπολλόδωρ ὅτι ἐν χρονικῆς, ἤννησθαι μὲν αὐτὸν τῶ
πρώτῳ ἐπὶ τῆς ἐνάτης ἢ ἐννεησθῆς Ολυμπιάδῳ,
ἢ ἑξῆς αὐτῶν ἢ Πλάτῳ, ἢ Ἀλεξάνδρῳ πρὸ αὐτῶν εἰ-
κόσιν ἐτῶν ἐπὶ αὐτῶν δεκάτῃ σενεῖ. Quum igitur Græca
Eusebiana ἢ, non τῆ ἐτῶν, habeant, & hoc veritas
historiæ exigat, non dubium, quin correctorum sit au-
dacia mutatum in xviii. In multis hujus Chronici lo-
cis multa sibi permiserunt correctores. Sed in nostris
Collectaneis invenies anno primo Olymp. ciii Ari-
stotelem anno xviii aetatis suæ venisse Athenas. Adco
incerta est fides temporum apud scriptores.

Ibid. xviii aetatis gerens annum.] Gerere annum
ætatis an alius præter Hieronymum dixerit, equidem
non memini. quod non monerem, nisi essent, qui Hie-
ronymum inter eos ponerent, qui latinissime loquun-
tur, in quibus familiam ducit Erasmus.

MDCLII. *Perfarum Artaxerxes, qui & Ochus, annos
xxvi.*] Triennium solidum, quod Artaxerxi Mnemoni
abstulit, contulit Artaxerxi Ocho. Nam ὁ μνήμων
regnavit annos xliiii, non xl. Ochus autem xxiii, non
xxvi. Obiit ὁ μνήμων anno tertio Olymp. civ, pru-
dentissimus, sapientissimus, & justissimus Princeps: cui
bellua sacratissima Ochus in imperio successit. Itaq; recte
obitus Mnemonis, & initium Ochi hic assignata sunt.
sed, ut dixi, Mnemon triennio amplius imperavit, quam
voluit Eusebius, aut Manethes, ex quo Africanus, &
ex eo Eusebius. Nam initium Artaxerxis Mnemonis
adscribendum erat numero MDCVIII.

MDCLIII. *Alexander Pheræus agnoscitur.*] Anno quar-
to Olympiadis ciii Polydorus Pherarum tyrannus,
qui Ialoni successerat, ab Alexandro fratre veneno
tollitur. Alexander arrepta tyrannide xi annos cru-
deliter regnavit. Hic est metachronismus quinquennii
solidi. Res tamen aliter narratur à Xenophonte lib. vi
Ἑλληνικῶν.

Ibid. *Olympius.*] Hæc Olympias est ἀνολυμπίας,
id est, inter Olympiadas non numeratur ab Elidenli-
bus, propterea quod per seditionem à Pisatis & Arca-
dibus celebrata sit. auctores Diodor. & Pausan.

MDCLIV. *Camillus Gallos, qui bellum Romanis intule-
ram, superat.*] Hieronymus ex historia Latina. Nimi-
rum hoc contigit numero MDCXX, pulsus urbe Roma
Callis à Camillo Dictatore tertium. Fœdissimus est
metachronismus annorum xxiv. Ecqui potuit Camil-
lus Gallos superare numero MDCLIV, qui jam obierat
anno antecedente, L. Genucio Aventinensi, G. Servi-
lio Ahala Coll. Quod si intelligamus de eo bello, in
quo M. Valer. qui postea Corvus dictus est, singulari
pugna cum Gallo congressus est, ne sic quidem ana-
chronismum effugiemus. Erit enim prochronismus
ann. xvii. Sane in eo bello Furium Camillum illius,

qui Romam liberavit, filium ducem fuisse, verum est.
Sed quantus erit hiatus temporis.

MDCLV. *Macedonum Philippus.*] Quid variatum hic
fit super hujus Regis annis, vide Canones nostros isa-
gogicos.

MDCLVIII. *Ochus Apodafimo Iudæorum capta.*] Græca:
Ὀχος Ἀποδαξέρξης εἰς Αἰγυπτίον στρατεύων δοποασμὸν
εἶλεν Ἰουδαίων, ἃς ἐν Ὑρκανίᾳ κατέφυκε πρὸς τῆ Κασ-
πία θαλάσση. Ochus Artaxerxes in Ægyptum expeditionem
suscipiens, partem quandam Iudæorum cepit, quibus ad Hyrcani-
um mare sedes assignavit. Hieronymus putavit Apodaf-
mon esse urbem quandam Iudæorum. Nos, antequam
Græca videremus, hallucinationem jamdudum depre-
henderamus. Eusebius libro priore: Ὀχος Ἀρτα-
ξέρξης πρὸς εἰς Αἰγυπτίον στρατεύων δοποασμὸν εἶ-
λεν Ἰουδαίων, &c. Vise locum. Quum Paulus
Orosius in omnibus, quæ ex hoc Chronico hausit, sa-
tis probet se sola Latina Hieronymi, & nunquam Græca
Eusebii vidisse, errorem tamen interpretis decli-
navit, quum hunc locum in suum librum describeret.
Tunc etiam Ochus, qui & Artaxerxes, post transiitum
maximum diturnumque bellum, plurimos Iudæorum in trans-
migrationem egit, atque in Hyrcania ad Cassium mare ha-
bitare præcepit: quos ibi usque in hodiernum diem, amplissi-
mus generis sui incrementis consistere, atque exinde quando-
que erupturos opinio est. Sane δοποασμὸν veritè plurimos
Iudæorum, quanquam Græca non viderat. Est autem
locus luculentus ille. Nam Iudæi illi, quos ex Ægy-
pto in Hyrcanos deportavit Ochus, sunt propagati ex
reliquis illis, quæ ad Waphrem Regem confugerant,
ut ex Ieremia & Africano suo loco annotavimus. Eos
Epistola confessorii Ierosolymitani filios deportatio-
num Mediæ vocat. vide in Epocham xlii quæ nota-
vimus libro tertio Canonum Isagogicorum.

MDCLXI. *Dionysius Sicilia pellitur.*] Dionysius junior
exutus tyrannide a Dione affine, anno quarto Olymp.
cv fugit in Locros Italiæ. auctor *Alian. Ροικίλ. lib. xii,
cap. xlvii.* ubi Locrensium virgines constupravit. Au-
ctor idem *Alianus.* Idem extat apud Justinum lib. xxxi.

MDCLXII. *Alexander Philippi & Olympiados filius nasci-
tur.*] Alii anno antecedente natum volunt. Solinus
“ biennio ante C. Fabio Ambusto, C. Plautio Proculo
“ Coll.

MDCLXIII. *Dion Syracensis interimitur.*] Eusebius prio-
re libro: ὁ δὲ Δίων ἐπιναναεὺς μὲ Ἑλληνικῆς δωά-
μεως ἐκβάλλει Διονύσιον τῆς ἀρχῆς, αὐτὸς τε μὲτ’
ὀλίγον ἀναρξείτω πρὸς Ἴων ἐκείων. Inepte vero
editiones habent *Dionysius*, non *Dion*. Omnes denique
manuscripti codices agnoscunt *Dionysius*, præter
BONG. qui diserte habet *Dion*. in Græcis *Δίων*. Nos
antequam Græca & BONG. videremus, ita emenda-
vimus. Videtur autem, aut hic prochronismo pecca-
“ tum, aut numero MDCLX, metachronismo, idque
“ utroque biennii. Nam Dio statim ut Siciliam teti-
“ git, Dionysium tyrannum deturbavit: & quadrienn-
“ nio post quam hæc gesta, interemptus est. Corn. Ne-
“ pos: *Dion obit circiter annos quinquaginta quinque natus,
“ quantum post annum, quam ex Peloponneso in Siciliam re-
“ dierat.* “

MDCLXIV. *Hipparinus Dionysii filius Syracensis tyranni-
dem exercet.*] Hipparinus Dionysii senioris filius, ju-
nioris fiat r invalit tyrannidem Syracusarum anno
quarto Olymp. cvi, Θεοδήμῳ ἀρχοντῶ. auctor Dio-
dorus. Convenit ei cum Eusebio. Regnavit annos
duos.

Ibidem. *Erinna Poëtria agnoscitur.*] Dicunt eam ἐπί-
ραν Σαπφῆς fuisse. Ergo fuit æqualis Sapphus, cci
annis ante hunc numerum. Pinius scribit quædam
opera

opera Myronis statuarii ab Erinna celebrata fuisse. Atqui Anacreontis epigrammata in buculam Myronis extant hodie. Antiquior ergo, aut faltem æqualis Myroni & Anacreonti fuit Erinna; unde miror à Plinio scriptum Myronem floruisse Olymp. LXXXVII. Omnino Erinna non congruit huic sæculo.

MDCLXVII. *Ochus Aegyptum tenuit, Nectanebo in Aethiopiâ pulso.*] In nostris Collectaneis; anno tertio Olymp. CVII: ἑκκαταεὴς βασιλεύς Αἰγύπτῳ ὀστροῦς πῶ βασιλείῳ, πὶ πλάσει τῶ ζημάτων ἀναλαβῶν ἐφυγεν εἰς πῶ Αἰθιοπίῳ. Ἀρξὺ ἐξέρχης πῶ πῶ Αἰγύπτῳ παρέλαβε. Vide Diodor. anno quarto Olymp. CVII, cui convenit cum Eusebio & de tempore, & de receptu in Aethiopiâ.

Ibid. *Huc usque Manetho.*] Græca quoque idem habent. O ingentem jacturam illarum Dynastiârum & Tomorum trium ipsius Manetho, quorum epitomen ex Africano habes in Collectaneis nostris.

MDCLXIX. *Ochus Sidonem subvertit.*] Anno secundo Olymp. CVII, Σεπταλξ ἀρχόντῳ, numero MDCI. XVI. Triennii metachronismus. Vide Diodor. & Collectanea nostra.

Ibid. *Sidonem subvertit.*] Non opus fuit subvertere. Nam tota flammis conflagravit. Ochus autem sectionem cinerum, in quibus plurimum auri liquefacti latebat, multis talentis vendidit.

MDCLXXI. *Romani Gallos superant.*] In quo bello celeberris fuit T. Manlius cum Gallo pugna, qui postea Torquatus dictus fuit. Sed metachronismus est biennii. Accidit enim L. Furio Camillo, Ap. Claudio Crasso cons. numero MDCLXIX.

MDCLXXII. *Dionysius Corinthum sub fœdere navigavit.*] Prochronismus biennii. Pulsus enim Sicilia anno secundo Olymp. CIX. Πυθοδοτξ ἀρχόντῳ. Vide Diodorum & Collectanea nostra.

Ibid. *Dionysius Corinthum sub fœdere.*] Eadem verba Græce habes in collectaneis nostris anno secundo Olympiadis CIX.

Ibid. *Plato moritur.*] Metachronismus biennii. Moritur enim anno primo Olymp. CVIII. Diodor. Laert. „ Vide collectanea. In priore libro Eusebii Ολυμπιάδι 87. frustra.

MDCLXXIII. *Romani, quum Samnitas.*] Samnites, ut hic recte annotatur, duobus præliis à duobus confusilibus cæsi sunt M. Valerio M. F. M. N. Corvo, item A. Cornelio P. F. A. N. Cossio Aruina. Et de iis triumphatum à Corvo quidem x. Kal. Octob. ab altero autem VIII Kal. eadem numero MDCLXXI, urbis ccccx secundum Catonem, & Fallos Capitolinos, secundum Varronem, uno amplius. Quod autem alias nationes Samnitibus vicinas hic adjicitur, devictas fuisse, hoc sane quidem verum est hoc ipso numero MDCLXXIII, de Latinis, Campanis, Sidicinis, Auruncis à Manlio Imperioso Torquato. Hæc omnia ex Saxi Capitolinis.

MDCLXXVI. *Dionysius Corinthus pulsus est.*] Non videtur κατεβίω ἐν Κορίνθῳ ἀπορῆματῳ, inquit Diodorus. *Uiam finit Corinthi in egestate.*

MDCLXXVIII. *Persarum Arses annis IV.*] Eusebins sequitur Africanum. Sed Eusebio & Africano cum Diodoro neque de annis hujus regis, neque de tempore convenit. Diodorus attribuit III annos duntaxat, Africanus & Eusebius IV. Eusebio moritur anno primo Olymp. CXI. Diodoro interficitur à Bagoa, (qui & patrem ejus Ochum veneno sustulerat) anno secundo Olymp. CXI, Euzneto Athenis archonte.

MDCLXXIX. *Speusippus moritur.*] Plato moritur anno primo Olymp. CVIII. Successor ejus Speusippus scho-

lam obtinuit octo annos. Videtur mortuus in eunte Olymp. CX. ἡ ἐχολάρχησεν ἔτη ὀκτώ, δὲξάμηνῳ ἀπὸ τῆς ὀγδόης ἡ ἐκατοστῆς Ολυμπιάδῳ. Laert. Mortuum in adulterio scribit Tertullianus Apolog. cap. XLVI. Sed aut est *μημονικὸν σφάλμα*, aut impostor est, qui illi hoc persuasit. Mortuus enim est valde senex ἐξ ἀγυμίας.

MDCLXXXI. *Manasses frater Iaddi Pontificis Iudeorum Templum in monte Garizim construit.*] Atqui constructum post Tyrum ab Alexandro expugnatam. Nam ante pugnam ad Arbela Sanballetes fover istius Manassis petiit ab Alexandro veniam Templum in monte Garizim construendi, anno primo Olympiadis CXII. Hujus autem Manassis meminit non addito nomine, Nehemias, cap. ultimo, 28, ubi cum manifesto Sanballetis generum fuisse dicit. Itaque Nehemias vivebat adhuc tempore Darii ultimi, cujus etiam discrete meminit, XII, 22. Ille vero Manasses dicitur filius Iojada à Nehemia, quum hic dicatur filius Iaddæ. Si filius Iaddæ, & filius quoque consequenter Iojadæ more Hebræorum, qui avos, proavos patrum nomine comprehendunt, ut nepotes, pronepotes filios appellant, & cognatos & adgnatos omnes fratres, quum igitur ipse Nehemias se pervenisse ad ultimum Darium dicat, imo ad Iadduam Pontificem, mira tamen est *κακὴ θεία*, perveracia, vancordia hominum, quos partim bonarum artium imperitia, partim ambitio & morbus animi transversos ita agit, ut audeant ipsi Nehemiæ præscribere, quum quidam ex illo gracchulorum grege ausi sint scribere caput XII Nehemiæ totum insititiam esse. Sed quid illis hoc prodest, quum sequenti capite ipse iteram tum Sanballetis meminerit, tum etiam affinitatis, quam cum Manasse contraxerit? Quid igitur hinc consequuntur, quam ut aut stupidi, aut improbi sint? alterum, quod eis Sol non luceat: alterum, quod Solem lucere negent.

Ibid. *in monte Garizim.*] Ubi Samaritæ somniant Abraham sacrificium obtulisse. Itinerarium Burdegalense: NEAPOLIS. *Ibi est mons Agarefen. 10. autem Samaritanæ Abraham sacrificium obtulisse: & ascenduntur usque ad summum montem gradus num. CCC.* Photius 564, 19, ὅτι ὁ διάδοχῳ Προκλξ, Φησὶν, ὁ Μαρξίν γένῳτῳ ἀπὸ τῆς ἐν Παλαιστίνῃ νέας πόλεως πρὸς ὄρει κατὰ κισμῆς τῶ Ἀρχαριζῶ καλῶ μῆνῳ. ἐν ᾧ Διὸς ὑψίστης ἀγαθῶτον ἱερὸν, ᾧ κατὰ τὴν ἄστρονομίαν ὁ τῶ πάλαι Εβραίων πρὸς γόνῳ. Utrobique nomen Garizim est depravatum. item Διὸς ὑψίστης, pro Θεῶ ὑψίστης dictum est ab homine pagano. Sed eum, quem putant Samaritani, Garizim montem, profus negat Epiphanius esse: ἐν τῷ ὄρει τῷ παρὰ ἁπῶς Γαριζὶν στυπιανθηλῶς καλῶ μῆνῳ. τῷ γὰρ Βελομῆνῳ ἀρχαῖως πρὸς τῶ ὄρει Γαριζὶν ἐρδυνάδξ ἰστέον, ὅτι πρὸς Ἱερουζὼ κέν) τὴν Διὸς ὄρει, τὸ, πρὸς Γαριζὶν, καὶ τὸ τῶ Γεβὰλ, πρὸς τῶ ὄρει, πρὸς τῶ ἀναπλῆς τῶ Ἱερουζὼ, ὡς ἔχει τὸ ἀστρονομίον, καὶ Ἰησοῦς ὁ Ναυῆ ἢ Βεβλῳ. Similia doctissimus Hieronymus: *Gebal, mons in terra promissionis, ubi ad imperium Moysi altare constructum est. Sunt autem juxta Hiericum duo montes vicini contra se invicem, respicientes, e quibus unus Garizim, alter Gebal dicitur. Porro Samaritanæ arbitratur hos duos montes juxta Neapolim esse. Sed vehementer errant. plurimum enim inter se distant, nec possunt invicem benedicturum, sive maledicturum audiri voces.*

MDCLXXXII. *Darius Arsamis.*] Darius inivit imperium eodem anno, quo Philippus Macedo interfectus, Olympiade CXI, paulo ante Philippi ipsius mortem, unde Alexandri imperium putatur à secundo anno

Olymp. cxi, Euaeneto Athenis Pratore. quanvis melius initium caperetur ab anno antecedente, Pythodoto Pratore. Videtur hoc fatale Dario fuisse, ut eodem anno & ipse, & everfor imperii ejus Alexander, imperium simul avitum inirent.

MDCLXXXIII. *Alexander adversum Illyrios.*] Eadem pene habes Græce in Collectaneis, anno secundo Olymp. cxi.

Ibid. *subversis Thebis.*] Thebæ ab Alexandro everse anno secundo Olympiadis cxi, *πρὸ τῶν μυσήρα.* hoc est, *Βοηδρομιῶν* & *εἰκάδι.* Instauratae sunt à Casiano, ut docet Diodorus, deinde Pausanias: *τότε δὲ τὰς Θεβαίους ἡμομύεις ἀναστὰς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, καὶ Δραπετῶν εἰς Ἀθήνας ὑπερὸν Κλέσανδρου ὁ Ἀντιπάτρας κατήγαγεν.* Fabulae sunt de Oraculo:

*Ἑρμῆς, Ἀλκείδης, ἰγὶ ἱμαντιμάχου Πολυδωκίης
εἰ τρεῖς ἀθλήσαντες ἀναστήσασί σε, ἐήσῃ.*

Reliquum mimum de Clitomacho lege apud Tzetzen pag. 128. Nam quanvis fabulosa sunt, habent tamen, cur in eis tempus cum fructu teratur.

Ibid. *Sarides capit.*] Non vi caput: sed prodita sunt illi à Mithrine Praefecto. Diodorus 596. *Μιθρήνη δὲ τῶν Ὀδραδονῶν πλὴν ἐν Σάρδεσιν ἀκροῦν Ἀρμυρίαν ἐδάκεν.*

MDCLXXXIV. *Romanorum Consul Manlius Torquatus.*] Metachronifinus annorum vi. Gestum enim anno A. V. C. ccccxiv, T. Manlio Torquato Imperioso iv, P. Decio Mure coss. numero MDCLXXXIII.

MDCLXXXV. *Alexander capta Tyro.*] Tempus convenit. Tyrus enim expugnata septimo mense, postquam oppugnari capta, anno primo Olymp. cxi. *Νικηθέντα ἄρχοντα.* auctor Diodor. *Νικητῶν ἄρχοντα* vocat Dionysius in Dinarcho, *Ἀνίκητον* Arrianus.

Ibid. *Deo victimas immolavit.*] Mos veterum, quum appellerent in locum quendam, *τοῖς ἐσχωρήοις θεοῖς*, sacrificare. quod imprimis Alexander magnus fecit. Apollonius Rhodius lib. 11.

*ὄλινθ ἀκρησάσιον μελιζυγέας χέει λοιθαῖς
Γαίῃ τ' ἐννάετῃς πεθεαῖς —*

Scholion vetustissimū & optimum: *Ἐννάετῃς θεοῖς, τοῖς ἐσχωρήοις θεοῖς. τὰς γὰρ ὀππὸν μὲν ἡσθῆναι ἐθῆ, ὡς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ θύειν θεοῖς ὀππὸν χωρήοις, καὶ ἥρωσι. τὸ τὸ Φασι καὶ Ἀλέξανδρον ποιῆσαι τὸ Μακροδόνα ἐν Ἰλίου.* Ita etiam Romani Ierofolymis sacrificabant, quum peregrini illuc devenirent, unde Augustus nepotem Cajum laudavit, quod non fecisset.

Ibid. *Andromacho.*] Q. Curtius lib. 1v. *Oneravit hunc dolorem nuncios mortis Andromachi, quem praefecerat Syriae. rivum Samaritae cremaverant. ad cuius interitum vindicandum, quanta maxime celeritate potuit, contendit. adventumque suum traditi tanti sceleris auctores.*

MDCLXXXVI. *Alexandria in Aegypto condita.*] Metachronifinus unius anni. Condita enim anno antecedente, qui erat 11 Olymp. cxi, Aristophane magistratu Athenis, C. Valerio Potito Flacco, M. Claudio Marcello Coss. non autem anno primo ejusdem Olympiadis, ut scribit perperam Solinus, & fabulae addit, L. Papiro SP. F. C. Pœtelio C. F. Coss. quum illud par Consulatum quinquennio post magistratum gesserit, anno secundo Olymp. cxi. nisi quis intelligat L. Papiro Curforem, C. Pœtilium Libonem Visolum 11. Atqui quidam eos Consules insulserunt in annum quartum Olympiad. antecedentis, neque eorum ullus idoneus auctor meminit. imo puto ex hoc loco Solini eos hoc par Consulatum expiscatos fuisse. Mira halluci-

natio apud Vellejum. *Abhinc annis autem cccxi, Sp. Postumio, Veturio Calvino Coss. Campanis data est civitas, partique Samnitium sine suffragio: & eodem anno Cales deducta Colonia.* Hoc convenit numero MDCCXVI. Addit: *Interfecto deinde triennio Fundani & Formiani in civitatem recepti eo ipso anno, quo Alexandria condita est.* Ergo condita numero MDCCXIX, annorum xxiv metachronifino. quod absurdum.

Ibid. *quo tempore etiam Latini à Romanis perdomiti sunt.*] Hæc Hieronymus ex Eutropii libro secundo. *Latini, qui voluerunt milites dare, hoc quoque à Romanis exigere caperunt, ut unus Consul ex eorum, alter ex Romanorum populo crearetur. Quod quum esset negatum, bellum contra eos susceptum est, & ingenti pugna superati sunt: ac de his perdomitis triumphatum est. Statuæ Consulibus ob meritum victorie in Rostris posite sunt. Eo anno etiam Alexandria ab Alexandro Macedone condita est.*

MDCLXXXVII. *in quo regnum Persarum destructum est.*] Reliqua omisit Hieronymus: *καὶ ἡ Περσῶν βασιλεία κατελύθη Δαμεινάσει ἔτεσι σμῦ, ὡς πρῶτον ἐτὸς ἔτὸς Κύρις, ἕως δ' ἐπιόντων ἐκτὸς ἐτὸς Δαρείου & Ἀρπίμυς.* Sed numeri falsi sunt σμῦ. Legendum enim σκῦ.

MDCLXXXVIII. *revertensque in Ammone condidit Paratonium.*] Nullus est manuscriptus codex, aut editus, qui non habeat *in Ammone*. Tamen *ab Ammone* videtur legisse Paulus Orosius, qui hunc locum, ut solet, in suum opus traducens ita scribit: *Revertens ab Ammone ad tertium Persicum bellum Alexandriam in Aegypto condidit.* Justinus quoque reversum ab Ammone Alexandriam condidisse scribit. Ego nihil mutandum cenfeo. Nam regiunculam illam, ubi Paratonium conditum fuit, *αμμωνά* vocatam fuisse inde colligimus, quod Stephanus ait *παραιτόνιον Ἀμμωνίαν* vocatum fuisse. quod à Strabone accepit: *καλεῖται δὲ οἱ μὲν Παραιτόνιον πλὴν πόλιν, οἱ δὲ Ἀμμωνίαν.* Omnis igitur regio illa *Ἀμμων* dicta est propter viciniam oraculi. Strabo: *ὡς ὑπονοεῖν πὰ αὐτὰ πρὸ τῆς Ἀμμωνά τοπων καὶ τῶν καὶ γὰρ ἐδὲ πάμπλου ἀφεσθῆσιν ἀλλήλων, καὶ δὲ Παραιτόνιον.* Omnem dubitationem tollit Nahum propheta 111. 8. qui urbem No vocat No Amon: quod in Amone regione Aegypti maritima sita esset, eamque ita natura loci munitam fuisse dicit, ut ei mare esset instar propugnaculi. Qui No Amon Alexandriam interpretantur, quanvis non vera, tamen non proflus à vero abhorrentia dicunt. Nam in eodem tractu fuit, atque eadem ora Aegypti maritima. Sane eos qui Diospolim interpretantur, multum falli necesse est, quum Diospolis fuerit eadem cum Thebis Hecatonpylis, illæ autem longe à mari sitæ fuerint. At Nahum No ad littus maris constituit. Porro Masorita *יְרֵם אַמְוֹן* per simplex M, non *יְרֵם אַמְוֹן* vocant, quod per imperitiam Græcarum literarum fecerunt, quam in omnibus nominibus propriis hominum & locorum aperiant. At Lxx recte *Ἀμμων* eodem loco Nahum, non *Ἀμων*, ut Masorita. Aegypti enim pars in Asia, pars in Libya. & ea Libyæ pars, quæ Aegyptum occupat, dicitur Ammon, Marcellino autem sicior Libya, lib. xx 11. *In sicione vero Libya Paratonium, & Chereoli.* δὲ Ἀμμωνίας meminit Epiphanius heret. LXVIII. At hic res ridicula ponitur, post Hyrcanos, & Mardos debellatos ipsum reversum in Ammone Paratonium condidisse. Quis hæc laudet, nisi ἀρωγέφρηται, & ἀχωρογεφρηται? In Græcis sane hæc non leguntur. Neque dubitandum eodem tempore

pore Alexandriam & Paratonium conditas fuisse. Aliqua fraus hic facta.

MDCLXXXIX. & *Indum annem transgreditur.*] Aliter in Græcis. ἡ Βερναβοῦν πρὸς τὸν Ἰνδῶν διέβη. Et *Bernaboan Indorum fluvium trajecit.* Hieronymus τὸ Βερναβοῦν omisit, & Ἰνδὸν non Ἰνδῶν legit.

Ibid. & *Aornin petram.*] Ἀπολλόδωρος δὲ δὲ τέρω.

ἔπειτα δὲ ὠρίσας τε καὶ Γεδρωσίτας.

ὡν τὸς μὲν Ἰνδῶν ὡς ἐνοικοῦντας πέτρων

Ἀορνιν —

Vide Stephanum ὠρίσας. Ubi nullum vestigium verisum extat. Itaque digerendi, & supplendi.

MDCXCI. *Harpalus fugit in Asiam.*] Hæc est omnium scriptorum & editorum Codicum lectio. Imo fugit ex Asia, non in Asiam. Notum quomodo Harpalus Macedo anno tertio Olymp. cxiii, ut hic recte annotatum est, quum esset præfectus gazæ & vectigalium regionum, Athenas aufugit ex pilatorum thesaurorum apud Alexandrum postulatus. Unde requisitus ad supplicium ab Antipatro & Olympiade in Cretam profugit, ubi à Thimbrone quodam familiari suo interfectus pœnas perfidiæ dedit. Notum præterea est Demosthenem τὸν Ἀρπαλείων χρημάτων accusatum, fuisse. Rursus inter Dinarchi λόγους γνησίους Dionysius quinque recenset περὶ Ἀρπαλείων, & inter ψευδέων γραφῶν unam, cujus ἑπιγραφή ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐκδοῦναι Ἀρπαλον Ἀλεξάνδρῳ. & apud Pollucem, ἡ περὶ τοῦ λόγου ὑπὲρ Ἀρπαίου. Arrianus ἐν τοῖς μὲν πρὸς Ἀλεξάνδρου πρὸς τὸν. Εἰδὼν ὁ Λακεδαιμόνιος Ἀρπαλον τὸν πρὸς Ἀλεξάνδρου χρημάτων, ζῶντα ἐκείνους, ἀρπάσσαντα, καὶ φυγόντα πρὸς τὰς Ἀθήνας, τῶν ἐκείνου ἀποκτείναντα, καὶ οὐκ ἀπέλιπετο λαβῶν χρημάτων, πρὸς τὰ μὲν τῶν Κυθωνίων τὸν Κρήτης ἐξάλη. &c. Tzetzes:

Ἀρπαλὸς ὡς ταξίαρχος ὑπῆρχεν Ἀλεξάνδρῳ. ὡν ἡ Φοινίκης στρατηγός, καὶ Φύλαξ τῶν χρημάτων διποσλήσις πρὸς τὰς χερσὶν αὐτοῦ.

Pausanias ait à Pausania quodam interfectum: à quodam viatore trucidatum Quintus Curtius. Meminit & Harpali hujus Athenæus, & Plutarchus in Sympoticis, qui inter alia scribit eum hortis regis & viridariis Babyloniæ præpositum fuisse. De pecunia etiam Harpali à Demosthene accepta meminit in vita Demosthenis. Hanc infamiam ut à capite Demosthenis deponat, plussatis æstuat Pausanias.

Ibid. *Harpalus fugit in Asiam.*] Secundum ea, quæ demonstravimus, scribendum erat in *Atticam*. Sed quia omnes codices adverfantur, vulgatam lectionem mutare religio fuit.

Ibid. *Romani Samnites subigunt.*] Nisi referamus ad factum Q. Fabii Rulliani Magistris equitum, qui adversus justum Papirii Dictatoris prælio cum Samnitibus commisso eos fudit, ceciditque, quo referam non habeo. Quod si de hoc gesto intelligitur, erit prochronismus unius anni tantum. Si autem referimus ad ea, quæ Livius extremo libro viii de rebus prospere adversus Samnites gestis, erit major prochronismus. Sed Q. Publilius Q. F. Q. N. Philo prius, mus Proconsul de Samnitibus Palæopolitanis triumphavit hoc ipso numero, quum anno antecedente consul iterum fuisset. Galli Capitolini.

MDCXCII. *Anaximenes & Epirus.*] Anaximenes hic Lamplacenus præceptor Alexandri. Vide Suidam, Laertium, alios. Citatur hic Anaximenes ab Harpocrate ἐν τῷ δὲ τέρῳ τὸν περὶ Ἀλεξάνδρου, in Ἀλεξίμαχο. & ἐν πέπτῳ τὸν Φιλιππικῶν ἐν Ἀλογησσί:

ut tam Philippi, quam ejus filii Alexandri, gesta in literas retulisse certum sit. Alii codices hanc pericopen habent numero MDCLXXXVIII, Editiones MDCLXXXIX.

MDCXCIII. *Appius Claudius.*] Appius Claudius Cæcilius, cui postea alterum cognomen Cæco factum, Censor fuit collega C. Plautio Proculo Venoco, A. V. C. CCCXLI, M. Valerio Maximo, P. Decio Mure Coss. numero Eusebiano MDCCV, quando Appiam viam stravit. quadriennio ante quam Appiam Claudiam aquam deduceret. Quare ibi potius assignandum erat tempus, non hic. Nullo enim facto nobilior est, quam hujus viæ munitione, & oratione, quam adversus Pyrrhi Regis pacem habuit.

Ibidem. *Appius Claudius Cæcus.*] Nondum quidem hoc tempore Cæcus erat. Sed in historia καὶ περὶ ἀληψίῳ ita vocatur. Cæcus jam erat, quum de pace cum Pyrrho non facienda orationem habuit, numero MDCXXXVIII, hoc est XLV annis post tempus hic assignatum.

Ibid. *Lydiam, & Thraciam, & Hellepontum Lysimachus tenuit.*] Non Lydia Lysimacho, sed Menandro, tradita, vel, ut est apud Diodorum, Meleagro. De Lysimacho Diodorus: λυσιμάχῳ ἐδόθη Θράκη, καὶ τὰ ζυγοῦζοντα τῶν Ἰθίων ὡς καὶ τὸν Πόντικον θάλασσαν. unde hanc pericopen desumpsit Eusebius. Paulus Orosius lib. ii. cap. xxi ad verbum, ut Diodorus: *Thracia & regionis Pontici maris Lysimacho, Carpatho cum Paphlagonia Eumeni data.* Sed cur Eusebius, vel potius Hieronymus, inter partiaris imperii Alexandrei, unius Lysimachi meminit? An alii indigni, qui hic locum haberent? Porro illi partiaris à scriptoribus Græcis nunc Ἐπίγονοι, alias Ἀπάρδοχοι vocantur. apud Josephum lib. i. origin. cap. v. 11. 12. Ἀμάθης δὲ Ἀμάθην κατώκισεν, ἧς ἐστὶ καὶ νῦν μὲν ὑπὸ τῶν Ἰπταχῶν Ἀμάθην καλεῖται, Μακεδόνες δὲ ὠνόμασαν Ἐπιφάνειαν ἀφ' εἰδὸς τῶν ἀπάρδων Ἐπώνομασαν. Legendum Ἐπιγόνων. Intelligit vero Ἀντίοχον τὸν Ἐπιφάνην. Rufinus vertit ab uno prisorum, ut sine dubio legerit ἀφ' εἰδὸς τῶν ἀπάρδων. Apud Suidam de Hecatao Abderita: γέγονε δὲ Ἰπταχῶν τῶν ἀπάρδων. Sed de istis vide amplius apud Diodorum, Orosium, & Iustinum, libro tertio, quem, ut solet, totum in suum librum transfundit Orosius, sed, quod mireris, cum ipsis mendis, quæ ævo Orosii jam in Iustino hæserant: in quibus idem est apud utrumque. *Suntia gens Scyno, Phrygia major Antigono Philippi filio assignatur.* Nullo negotio mendum tollitur: *Suntia gens Cæno.* Iste Κοῖνός Polemocratis filius erat unus ex Ducibus Alexandri Diodoro, Arriano, Q. Curtio. Est purum nomen Macedonicum. Ita enim vocabatur & secundus à Carano auctore stirpis regis Macedonum. Apparet vetustissimum mendum fuisse in Iustino, quum in ejus descriptore Orosio idem extet. Et mirabimur si tot mendis sciant etiam vetustissima Eusebii Chronica?

MDCXCIV. *Agathocles Syracusis tyrannidem exercet.*] Ἀρχόντος Ἀθήνησι δημοκρίτης, anno quarto Olympiadis cxv. Septennii prochronismus. Diodorus initio libri xix, à Trojæ excidio, ad initium tyrannidis Agathoclis, & præturam Demogenis, putat annos DCCCXLVI. Ergo annus primus Agathoclis est DCCCLXVI currens ab excido Ilii. Deducto intervallo excidii Iliensis, & primæ Olympiadis Iphitæ, CCCCVI, remanet annus quartus Olympiadis cxv.

Ibid. *Lamiacum bellum.*] Recte: anno secundo Olympiadis

piadis cxiv, Prætor Athenis Cephifodoro: qui annus ab excessu Alexandri erat secundus. Lamiacum vocatum, quia Antipater ab Atheniensibus, & reliquis auxiliariis Græcis victus in urbem Theſſaliæ Lamiam conſigit, ubi à Græcis diu obſeſſus, tandem Leosthene Athenienſium duce interfecto, ſoluta obſidione, magna Græcos clade affecit.

Ibid. *Perdicca adverſus Aegyptios dimicat.*] Alia mens Eufebii: Περδικκας ἐς Αἰγυπτιὸν ἐστράτευσεν. *Perdicca in Aegyptum expeditionem ſuſcepit.* Nam poteſt quis στρατεύειν, qui tamen propterea non dimicabit. Κατὰ τὴν Αἰγυπτιὸν Περδικκας ὑπὸ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν ἀπεσφάγη. Vide Collectanea. iv ann. Olymp. cxiv.

MDCCXCV. *Ptolemaus Lagi filius.*] Cognomen huic fuit Σωτήρ. Joſephus: Πτολεμαῖος ἔλαγχ Σωτήρ ὅτι πότε χρηματίζοντο. Laërtius ait Demetrium poſt Caſſandri obitum ὠδὲ Πτολεμαῖον ἐλθεῖν τῶν Σωτῆρα. Multi alii hujus cognominis meminerunt.

Ibid. *Plurimos captivorum in Aegyptum tranſtulit.*] Numerofa illæ ſynagoga Ἑλληνιῶν ſub Regibus Ptolemaïs, & innumerabilis multitudo Judæorum Aegyptienſium hodiernorum, item Samaritæ, qui adhuc in urbe Cairo morantur, non aliunde, quam ex hac deportatione, propagati ſunt. Recte autem assignatum hoc geſtum anno tertio Olympiad. xiv, quo, ut ſcribit Diodorus, per Nicanora legatum, Syriam, Phœnicen, & Palæſtinam omnem ſubegit: quanquam Agatharchides non per legatum Ptolemaï, ſed ab ipſo Ptolemao hæc geſta dicit. ἔστιν, inquit, ἔθνη Ἰσθαίων λεγόμενον, οἱ πόλιν Ὀχυράν, καὶ μετὰ τὴν ἔχοντες ἱεροσόλυμα πᾶν τὴν ὑπερείδον ὑπὸ Πτολεμαῖω θυρομένω. Ex quibus verbis Joſephus colligit ipſum Ptolemaum geſto huic interfuiſſe, quem ſequitur Eufebius. Sed Diodorus, ut dixi, per Nicanora hæc geſta dicit. neque verba Agatharchidæ cogunt nos credere Ptolemaum præſentem fuiſſe.

MDCCXCVI. *Menander primam fabulam.*] In collectaneis, ann. 111 Olymp. cxiv. Μένανδρος ἔφησε ὡς πρῶτον δράμα ἐδίδαξε.

Ibid. *cognomento ὀργυλῶ.*] Nove dictum, Comœdia Terentii cognomento Eunuchus. Sed, comœdia Terentii cui nomen Eunuchus. Et ita Græca Eufebii, πρῶτον δράμα ἐπώνυμον ὀργυλῶ. Dicendum erat: *Cui nomen ὀργή.* Hecyra eſt huic nomen fabula. Poëtæ novitii & ignorati alieno nomine fabulas ſuas docebant. Si viciffent, tunc reponerent fabulas adſcripto nomine ſuo. In vita Ariſtophanis: ἐδίδαξε δὲ πρῶτον Πηλοῦ ἀρχοντος Φιλοτίμου (Διοτίμου) Ἀφῆ Καλλιμαχίτου. Poſt aliqua: Ἀφῆ ἢ τῆτο νομιμαῖος ἀρχαῖος ποιητὴς τῆς λοιπῆς ἐπιγραφομένης ἐνίκαι. Andria Terentii ſignificat novum poëtam Terentium. Terentii Adelphi ſignificat non ſolum notum, ſed & primum, aut inter primos. Donat.

Ibid. *qui à divinitate loquendi nomen accepit.*] Τύρταμος ἐλέγετο, καὶ Ἀφῆ τὸ τῶν Φερίσεως θεωπέσιον θεόφρατος ὀκλήθη.

MDCCXCVII. *Romani Samnites diutiſſime.*] Bellum Samniticum cæpit M. Valerio Corvo 111, A. Cornelio Coſſo Arvina Coſſ. qui in magiſtratu ſuo primi omnium Samnites bello laceſſerunt, A. A. V. C. ccclxxviii, numero Eufebiano, MDCLXXV. finem accepit L. Papyrio Cenſore 11, Sp. Carvilio Maximo 11 Coſſ. A. A. V. C. cccclxxxii, numero MDCCXLV, uno & ſeptuageſimo anno poſtquam excitatum fuit. Prochroniſmus XLVI 11 annorum. Eutropius brevius hujus belli intervallum conſtituit libro 1. *Deinde*

P. Rufius, M. Curius Dentatus ambo Coſſ. contra Samnites niſi ingentibus præliis eos conſecere. Tum bellum eum Samnitibus per annos novem & XL actum ſuſtulerunt. Hi conſulatum gerebant numero MDCCXXV 11. Ita fuerit prochroniſmus xxx annorum. Sane verum eſt Lucium Papyrium Curforem Coſſ. 11 de Samnitibus triumphaliſſe, anno v. c. cccclxxxix, x Kal. Septemb. Faſti Capitolini. Sed πελείως, ut ait Eufebius, hoc ſane falſum, ut ex iſſdem Faſtis conſtat. Multis enim poſt annis ſæpiſſime de ipſis triumphatum.

MDCC. *Cassander.*] Metachroniſmus unius anni. Initium enim Caſſandri cadit in annum iv Olymp. cxv, Αρχίππος ἀρχοντος.

MDCC1. *Menedemus & Speuſippus.*] Metachroniſmus annorum xxiv. Speuſippus enim obierat numero MDCLXXVII. Neque vero videtur tempus Menedemi huc bene conjectum, quum is jam adultior Platonem audiverit.

MDCCV. *Seleucus Nicator.*] Incredible dictum quam incerta hujus nominis ſcriptio ſit apud auctores, aliis Nicanora, aliis Nicatora vocantibus. In Numiſmaticis ejus: ΣΕΛΕΥΚΟΥ ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ. Antiochena Eccleſia vocat Nicatora. quæ eſt vera Macedonica dialectus. Confirmat Marcelinus: *Seleucum Nicator efficaciam impetrabilis rex, ut indicat cognomen.* Νικᾶτορα νικητῶν interpretatur. Præterea fanum, ſive ἱερῶν à filio Antigono ei conſecratum dictum fuit Νικατόρειον, ut ſcribit Appianus in Syriaco: ubi redditur etiam ratio, quare Νικᾶτορα dictus.

Ibid. *Ab hoc loco Edeſſeni ſua Tempora.*] Chronicon Caſauboni. π. Μ. Ρύλλος, καὶ Ρεβίλιος. Ἀπὸ τῶν τῶν ὑπᾶτων ψηφίζον τὰ ἔτη τῶν Συρουακεδόνων, ἡγῶν καὶ Απαραμείων ἐς τὴν Παχάλιον. Verum eſt à Seleucidarum epocha Paſchale Eccleſiæ Antiochiæ putari, ſed falſum ab his conſulibus. imo à Conſulibus M. Valerio Maximo, T. Decio Mure duobus annis anrea. Quare peccatum eſt metachroniſmo biennii.

Ibid. *Seleucus ann. xxxii.*] A morte ergo Alexandri fuerint anni omnes XLVI 11, per quos regnaverit. Nam ejus imperium à morte Alexandri orditur Appianus; qui ſcribit eum LXXI 11 annos vixiſſe, XLII regnaſſe.

MDCCVI. *Romani Marſos & Umbros.*] Hanc populorum Italiæ in Romanos conjunctionem, quibus ſe adjunxerunt Romani nominis hoſtes inexpiabiles Samnites, Oroſius conjicit in conſulatum Q. Fabii Maximi Rulliani 11, P. Decii Muris 111, cui tempori congruit numerus MDCCXX. Quatuordecim ergo annorum prochroniſmus fuerit. Vide Epitomen Livianam LXXII.

Ib. *Hoc loco Edeſſeni ſua tempora computant.*] Edeſſenorum Epocha eſt eadē cum ea, quam hodie Antiochena Eccleſia Aram Alexandri vocat, quum tamen à XII 11 anno mortis Alexandri incipiat, anno primo Olymp. cxvii, Polemone Athenis magiſtratu, anno Periodi Julianæ 4402. Arabes vocant Terick dikarum, εποχὴν ἔδικάρωτος. quia Alexandrum Δικάρωτος vocant. Ita utrique tam Chriſtiani Maronitæ, & Neſtoriani, quam Arabes Muhammedani eam epocham Alexandri cognominant. Annis Chriſti adde 312 à Kal. Octobris. Habebis hanc Aram, quæ hoc anno MDCLV cæpit MDCCXVI à Kal. Octobris.

Ibidem. *Maccabæorum hiſtoria.*] Quæ ſemper hanc epocham vocat ἔτη Ἑλλῶων, annos Græcorum. Sed Maccabæorum hiſtoria, & omnes tam vetuſtiſſimi, quam hodierni Judæi, ſex menſibus Antiochenſes in

in ea epocha antevortunt. Illi enim à Nisan annum ejus Æræ incipiunt, Antiochenfes vero à Kal. Octobris fequentibus. Chaldæi veteres anno folido poft Judæos. Ita Antiochenorum epocha media eft inter Judaicam, & Chaldaicam. Hoc alibi monuimus quidem: fed iterandum fuit, quia hæc omnia hæcenus ignorabantur. Notum Judæis dici Æram Contractuum, Γραμμάτων, quia Romanis meris menfibus utuntur, non æqualibus, ut Elkupti.

MDCCVI. *Romani colonias deducunt.*] Seneca ad Helvidiam matrem: *Ποσ δέινδε populus (Ro.) quot colonias in omnes provincias mifit? Vbiunque vicit Romanus, habitat.* Non ita Turca, qui eft dominus vaftitatum. Sane hoc anno Luceriam deductam feribit Vellejus, & paucis annis interjectis alias quam plurimas.

Ibid. *Lysimachia in Thracia condita.*] Hanc Lysimachiam à Lysimacho uno ex comitibus Alexandri, & poft ejus obitum regnum Thraciæ adepti conditam, ac mortuo Lysimacho à Thracibus dirutam, Antiochus Magnus à fundamentis inftauravit. Ex duobus autem urbibus Isthmi Thracii, Paçtye & Kardia, una urbs Lysimachia facta eft, ut videtur velle Plinius. Quin & Stephanus testatur prius Cardiam dictam. Solinus longe separat à fe invicem Paçtyen, & Cardiam, ut & Ptolemæus: apud quem legitur, *Λυσιμάχεια τὸ νῦν Ἐξαμίλιον.* Dele illud τὸ νῦν Ἐξαμίλιον. Non enim extat in fcriptis codicibus. præ terea eft appellatio recentiffima.

MDCCVII. *Cyprum Ptolemæus invafit.*] Anno primo Olymp. cxvii. Metachronifmus biennii. Vide collectanea, anno primo Olymp. cxvii.

MDCCVIII. *Theodorus Atheos.*] Cujus feftarii Θεοδώρειοι. Vide Suidam & Laërtium in Ariftippo. Quum autem ab Euryclide Hierophanta ἀθεοτήτῃ postulatus effet apud Arcopagitas, iudicio creptus à Demetrio Phalereo ad Ptolemæum Lagidem τῷ Σωτῆρα confugit, quemadmodum & ipfe quoque Demetrius non multo poft.

MDCXCIX. *Demetrius Phalereus ad Ptolemæum veniens.*] Apud Laërtium legimus quidem, Ptolemæum τῷ Σωτῆρα capiffè Megara. Sed tantum abeft, ut ifte Ptolemæus Athenienfes fervitio prefferit, ut eis clafsem fuppetias adverfus Macedonas miferit, quibus obnoxii erant. Pausanias Atticis: *Ἔτ' Πτολεμαῖος, ὡς πρὸς πρὸν εἰρηται μοι, ναυτικὸν ἐσειλεν ἐς τὴν Ἀθλωαίων συμμαχίαν ἐπ' Αντίγονον καὶ Μακεδόνας. ἀλλὰ γὰρ ἂν αὐτῷ εἰδὲν μέγα ἐγρήετο ἐς σωτηρίαν Ἀθλωαίους.* Ergo fuit alius Ptolemæus. Ecquis alius Ptolemæus elle potuit, vivente Demetrio, præter illum Lagidem τῷ Σωτῆρα; ad quem nunquam legatus, fed profugus venit Demetrius? Deinde Ptolemæi τῷ Σωτῆρα, qui in partibus Ægypti imperabat, non erat reftituere democratiam Athenienfibus, fed Caffandri. Quod fi dicamus hunc fuiffe Ptolemæum cognomine Κερραυνόν, qui Macedonia, & omnis Græciæ imperium adeptus eft, tempora non conveniunt. quanquam libro priore Πτολεμαῖος, ὁ Λεῖος cognominatur Κερραυνός, & dicitur ibi imperium Macedonum obtiniffè annum unum, menfes v. Sed ea ego non capio. Sed ex notatione fequenti patet non Ptolemæum, fed Demetrium Antigoni filium fuiffe eum, ad quem πρὸς αὐτονομίας nullus fuit Demetrius Phalereus.

Ibid. *Demetrius Phalereus.*] Demetrius Phalereus, cujus potentia nulla unquam major fuit Athenis,

quum per annos decem Rempublicam rexiffet, ac trecentis fexaginta ftatuus meritorum in patriam ergo à civibus fuis honoratus fuiffet, tandem invidia quorundam capitis abfens damnatus ad Ptolemæum confugit: poft cujus exceffum ftatim ab ejus fucceffore Philadelpho à partibus remotus, & in carcerem conjectus, non multo poft afpidis morfu periit. Mira de hujus luxu narrat Athenæus, quem etiam ἀρχοντῶν Athenis fuiffe dicit. Et fane Δημήτριος ἀρχων anno quarto Olympiadis cxviii extat apud Diodorum & Dionyfium in Dinarcho. Fugit ergo poft initam Olympiadem cxviii, qui eft annus, quo Eufebius dicit eum legatum ad Ptolemæum veniffe pro reftituenda Athenienfibus democratia. Sed non potest: quia anno fecundo Olympiadis cxviii, Ἀναξικράτης ἀρχοντῶν, conftitutus fuit à Caffandro ἐπιμελητής, teftibus Diodoro Siculo, & Plutarcho, qui adjicit eodem anno, menfe Thargelione, captis cum Piræo Athenis à victore Demetrio cognomine Πολiorcete, Antigoni filio, ipfum Demetrium humaniffime exceptum, & Thebas, ficuti petierat, cum tuto commeatu deductum fuiffe. Tenebris igitur annum fugæ Demetrii ex urbe Athenis, numero MDCCX, qui, ut diximus, erat ii Olympiad. cxviii. In eodem anno in Collectaneis noftris: *πρεσβυτέρης ὑπὸ τῷ δήμῳ πεμφθεὶς πρὸς Δημήτριον Αντιγόνη πρὸς αὐτονομίας καὶ τῷ ἰδίας ἀσφαλείας, ἐτυχε παρ' Ἀρωμαπῆς, καὶ τὸ κῆ' πρὸς Ἀθήνας ἀπογινώσκων ἐφυγῆν ἐς Θήβας, ἕσπερον δὲ πρὸς Πτολεμαῖον ἐς Αἴγυπτον, ἐτὶ δὲ καὶ τῷ πόλεως ἐπισητήσας.* Ergo ejus administrationis annus primus convenit numero MDCC. Laërtius quoque feribit *ἐξηγήσασθαι τῷ πόλεως ἐτὶ δὲ καὶ.* Plutarchus vero à Lamiaco bello, ad captas Athenas, unius Demetrii Phalerei nutu urbem reftam fuiffe feribit per annos xv. & fane à Lamiaci belli initio, ad captas à Demetrio Πολiorcete Athenas, totidem annos interfuiffe, certum eft. Athenæus vero ait Olympiade ex Demetrio Phalereo Athenienfes recensuiffe, ut Romæ Cenfores luttri fui exitu. Sed proculdubio error eft apud Athenæum cx Olympiad. pro cxviii, cujus incuntis annus fuit ultimus administrationis Demetrii Phalerei. Hunc autem Δημήτριον Φαλαργῶν vocat Epiphanius, ignorans Φαληρέα vocandum effe.

Ibid. *Demetrius Phalereus ad Ptolemæum veniens impetravit, ut Athenienfibus democratia redderetur.*] Vidiffi fuperius, benigne Lector, quæ nos difputavimus de hoc loco, antequam in Græca Eufebii incidereamus. Vera fuit noftra fufpicio. Nunc autem ex Græcis, in quibus vertendis multum fibi permisit Hieronymus, & veram fuiffe illam, & Eufebium de nulla legatione intellexiffe, animadvertimus. Græca: *Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς Ἀθηναίους ἀποδὲς τὴν δημοκρατίαν ἤλθεν ἐς Αἴγυπτον.* Demetrius Phalereus reddita Athenienfibus democratia venit in Ægyptum. Hieronymus non dubitavit, & verum eft, Demetrium ad Ptolemæum Lagi veniffe, ex eo quod in Ægyptum venit. Sed in eo falvus eft, quod ut democratia Athenienfibus redderetur, ea cauffa ad Ptolemæum profectum fuiffe perhibet, quum eo profugerit capitis abfens damnatus, ut Philochorus teftatur. Confule Collectanea Olympiad. Oλυμπ. ΡΗ. Β. Ἀναξικράτης ἀρχοντῶν. Quomodo autem illud ἀποδὲς legerit, ut ex eo hanc interpretationem tam à mente Eufebii alienam eliceret, haud temere dixerim. Tantum videmus, unde Ptolemæus in hanc periochen ab Hieronymo infultus fuerit. Quod igitur legatus miffus ad Demetrium

trium *πρὸς αὐτονομίας* eam impetraverit, propterea recte ab Eusebio dicitur *ἄποδ' ἑς τὴν δημοκρατίαν*. Cujus beneficii hanc gratiam illi retulerunt ingrati cives, ut indicta causa eum damnarent, statuas ejus everterent, Psephismata inducerent, memoriam nominis de monumentis eraderent. Hæc est multicipitis illius belluæ erga cives bene de se meritos *ἄγνωμο-*
», Ζωή. Apud Phædrum fabulatorem, fabula LXXXII
», legitur:

», Demetrius, qui dictus est Phalereus,
», Athenas occupavit imperio improbo.
», Confundit Demetrium Phalera cum Demetrio
», Rege: eumque vocat tyrannum. Sed neuter tyran-
», nus potuit esse. Phalereus quidem, quod præfectus
», urbi fuit à Cassandro, non autem tyrannidem inva-
», sit. alter autem, quod Athenas à tyrannide Cassan-
», dri liberavit.

MDCXIII. *Seleucus Antiochiam.*] Prius ab Antigono condita, & Antigonica dicta, anno secundo ejusdem Olympiadis. In Collectaneis: *κ' τὴν Ἀσίαν Ἀντιγόνου πόλιν ἐκλίσε πρὸς τὸν Ὀρόντιον ποταμὸν Ἀντιγονίαν ἀφ' ἑαυτοῦ ὀνομάσας*. In Græcis Eusebii, *Ἀντιγονίαν ἐπέκλισε ἢ ἔπει τὴν βασιλείαν αὐτῆς ἢ Ἀντιόχειαν ὀνόμασεν*. Antiochiam igitur vocavit à patre suo Antiocho, non quod Antiochus ejus conditor fuerit. Eos enim, qui ita putarent, reprehendit Tzetzes pag. 123.

τῶν τῶν τῶν Ἀντιόχειαν Σέλευκος κλιζει πόλιν,
κ' ἄλλας ἐβδόμη κεντα κ' πσσαρης δὲ πόλεις.
τὰς δ' ἀμαθῶς Ἀντιόχον λέγοντας τούτων κλισει
Ἀπ' αὐτῶν, κ' Περειτῆας, Ἀναξικράτης δ' ἄμα
ἐλέγχουσι σιφῆστα ἢ δειξουσι ληρουῦτας,
σω εἰς Ἀσκληπιόδωρον δὲ οἰκίτης τυγχάνων,
ὅς τότε Σέλευκος ποιεῖ κλισμάτων ὀπισθῆς.

», Apostatam fugit ratio, qui ait conditam ab An-
», tiocho Seleuci filio in Misopogone. Sexdecim au-
», tem Antiochias de nomine patris sui condidisse scri-
», bit Appianus: decem Stephanus. Sed hæc Antio-
», chia dicitur Ἀντιόχεια ἐπὶ Δάφνη. item tacito nomine
», ἢ μητροπόλις τῆς ἐπὶ Δάφνη, ἢ μεγίστη τῆς ἐπὶ Δάφνη. Stephanus. Quod
», autem apud eundem legitur, non intelligo. ἔτως ἐκα-
», λῆτο ἢ Ἀντιόχεια, ἢ ἐπὶ Δάφνη, ἢ ὠκισαν Ἀργεῖοι.
», Nam quando Ἀργεῖοι ὠκισαν τὴν Ἀντιόχειαν, liben-
», ter didicerim, si quis me docere velit. præterea Γάζα
», dicta est Ἰώνη, non Antiochia, ut apud eundem Step-
», hanum proditum est. Videndum igitur, an sentiat Antio-
», chiam ab Io filia Inachi Argivi conditam, à qua Ἰώνη
», dicta fuerit. Nam idem invenies apud Cedrenum 17,
», 9. αὐτὴ ἢ Ἰὼ, ἐπεὶ ἐμίγη τῷ Διὶ, ἀρχωθεῖσι τὴν πα-
», τῆρα Φόβῃ εἰς Αἰγυπτον. ἐκέειπε δὲ τὸν Ἐρμῆν βασι-
», λεία δόρξου ἐπὶ τὸ Σίλπιον ὄρον τῆς Συρίας μετὰ
», Χαίνοι, ὅπως Σέλευκος ὁ Μακεδὼν ὑπερον εἰς ὄνομα
», Σιδίξ ἢ τὴν μεγάλην Ἀντιόχειαν ὠκεδόμησεν. ἐκεῖ
», οὐ ἢ Ἰὼ τελευτᾷ. Sentit cum Apostata.

Ibid. *Laodiceam.*] Laodicea antea Syriaco nomine PAMIΘA dictam fuisse monet Stephanus. *κερρανωθεῖς γὰρ ἰς πιμῶν ἔλαρε PAMANΘΑΣ. τδτ' ἔστιν, ἐφ' ὕψος ὁ θεός. PAMAN γδ τὸ ὕψος. ΑΘΑΣ δὲ ὁ θεός.* Posterius falsum: alterum verum. Sed Ramiitha non convenit cum Ramanthas. Nugæ. Porro Antiochiam Seleucus à patre suo, Seleuciam à se, Apamiam ab uxore sua, Laodiceam à matre appellavit: Edessam, Bercean, & Pellam ab urbibus Macedonia.

Ibid. *Seleuciam.*] Ad Tigridis & Euphratis confluen-

tes. Ea est hodie ingens & celebris Bagded, quæ propter vicinam Babylonem veterem exhausta, ut testis est Plinius. Nam qui Bagded Babylonem esse dicunt, tam falluntur, quam qui Babylonem ante bis mille quingentos annos solo æquatam fuisse ex falsa Prophetarum interpretatione infesti, & armati, oculis ignitis, & tumentibus buccis contendunt; quum adhuc totis mœnibus suis integra, sed exinanita tempore Ammiani Marcellini extaret, & nos sciamus longo post tempore sub Persis à multis millibus Judæorum habitatam fuisse. Solo autem æquata fuit anno Judaico 4797, Christiano MXXXVII.

Ibid. *Beræam.*] Quam & Beryton vocatam fuisse quidam ex veteribus produnt. Iohannes Barbutalles in incendium hujus urbis epigrammata condidit. In tertio, primum dicit:

αἱ Βερόης πολλά καίμεθ' ἑκατάδες.

Deinde in eodem:

Βηρυτὸς γοερὴ καὶ ἰσπερ δαπέδων.

Nonnus libro XLII, 707.

πρωτοφανὴς Βερόη πέλε σύγχρονον ἡλίαι κόσμω
Νύμφης ὀψιζόνου Φεράνου, ἢ μελένασαι
ἕεες Ἀυσονίων ἰσπαθία Φέξεια Ράμης
Βηρυτὸν καλέσων, ἐπεὶ Λιβάνω πέσε γείτων.

Quod esset vicina monti Libano, propterea Beryton vocatam fuisse, ego non capio. Mihi videtur Syriacum & priscum nomen illius urbis esse. Stephanus Syriace *ἰσπῶ* significare dicit. Sed illi imposuerunt, qui hoc ei persuaserunt. postea Bercean à conditore vocatam, quia Bercea est in Macedonia, ut hodie Hispani provincias in novo orbe acquisitas provinciis Hispanicis, & urbes urbibus Hispanicis cognomines faciunt. Quare nugatur Nonnus, ut solet, qui à prisca Nympha Bercea vocatam dicit. Eusebius VI II Ecclesiast. Histor. 93. *πρῶτον μὲν ἐν τῆς Ἑλλήνων παιδείας ἐνεκα κοσμικῆς (ἐτύγχανε γὰρ καὶ τὸ κ' κόσμων ὁ μάλα πλεῖστον ἀεὶ ῥρομῶν) τὴν πλεῖονα κ' τὴν Βηρυτὸν διατηρήσας χρονον.* Notum enim tria tantum Gymnasia studiorum in orbe Romano fuisse, Romam, Constantinopolin, Beryton, sive Bercean, neque alibi leges docere licuisse. Justinianus præfat. in Digest. l. unica C. de stud. liber. urb. Romæ. ideo Berytos *νόμων διδασκαλείων* ipsi Justiniano dicitur. Vide Socratem lib. IV. cap. xxvii. 239. Hæc vulgaria sunt. Ptolemæus *Βηρυτῶν*, non *Βερούνης* meminit. adeo vetus illud nomen amittere non potuit. Sed apud Plinium Bercea, & Berceanfes aliud à Beryto est. quod quidem turbat nos: & ut verum fateamur, non sine admiratione possum legere *Βερούνην* & *Βηρυτὸν*. eadem esse. Nam Berytus hodie est Barut: Berceæ nomen hodiernum Chalep. Dicamus igitur duas Berceas fuisse: alteram, quam hodie Chalep Arabes vocant; alteram, quæ alio nomine Berytos, hodie Barut. Itaque ea binominis fuit.

MDCXV. *Seleucus Babylonem obtinuit.*] Atqui alii veteres scribunt potitum Babylone anno XIII ab excessu Alexandri, unde sumitur initium Epochæ Seleucidarum, numero MDCV. Hic vero est numerus MDCXV. Non igitur Epochæ Seleucidarum init ab eo tempore, quando Seleucus Babylone potitus est. Sed alia causa fuit, quæ & à numero MDCV incipiat, & cur Alexandria, non Seleucea vocata fuit. Nam sane omnium *Διαδόχων* Alexandri imperium confurgit ab excessu Alexandri.

MDCXXI. *Demetrius rex Asia.*] Verba ultima, quam *Perdicca ante construxerat*, desunt in Græcis, negligentia Geor-

„ Georgii, aut ejus, qui eum descripsit. Hanc urbem „ Samaritarum à Perdicca constructam ignoramus.

MDCCXXII. *Censu Romæ agitato.*] Recte, L. Postumio Megello II, M. Atilio Regulo Coss. P. Cornelio Arvina, C. Mario Rutilo Cenforibus.

Ibid. cclxx millia.] In IX Epitome Liviana cclxxxviii millia.

MDCCXXIX. *Legati Alexandrini à Ptolemæo.*] Hieronymus ex Eutropio, lib. II. *Legati Alexandrini à Ptolemæo missi Romam venire, & à Romanis amicitiam, quam petiverunt, obtinuerunt.* Quæ Eutropiana quin huc exscripserit Hieronymus, & pene eadem sint Hieronymiana cum Eutropianis, qui negaverit, is omni judicio caret. Sed Hieronymo imposuit ὁμωνμία regum. Iste enim Ptolemæus erat Philadelphus, secundus à Sotere, qui primus regum Ægypti per legatos amicitiam populi Rom. & petierit, & impetraverit. Zonaras Annali II, pag. 50. καὶ Πτολεμαῖος δὲ ὁ φιλάδελφος ὁ τῷ Αἰγυπτίῳ βασιλεὺς τόντι Πύρρον κακῶς ἀπηλαχόμασθ' ὄν, καὶ τὰς Ῥωμαίους ἀύξανομίας, δὴ ὡρὰ τε αὐτοῖς ἐπεμψε, καὶ ὁμολογίαν ἐπιήσαιο. καὶ οἱ Ῥωμαῖοι δὴ τὴν τῶν ἡδέντες πρὸς αὐτὸν ἀντιπέσειλαν, οἱ μεγαλοπρεπῆ δῶρα παρ' ἐκείνους λαβόντες εἰς τὸ δημόσιον ταῦτα εἰσήγον ἢ δὲ βελή ὅ τι ἐστὶν ἡμεῖς, ἀλλὰ εἴασεν αὐτὰς ταῦτα ἔχειν. Idemetiam Epitome Liviana XIV. Gestum A. A. V. C. cccclxxviii. M. Curio Dentato II, L. Cornelio Lentulo Caudino Coss. numero MDCCXLII. Ut in Rege hallucinatum est, ita prochronismus annorum XIIII commissus. Sigonius confert in annum cccclxxx, Ser. Cornelio Merenda, M. Curio Dentato III Coss. Sed fallitur. Nam Zonaras hoc eo anno accidisse refert, quo C. Fabricius Luscinius, Q. Aemilius Papus Censores fuerunt. Itaque uno anno erravit, vel potius biennio. Nam ipse annum urbis cccclxxx dicit, qui erat cccclxxxix. Hoc discrimen referendum ad Palilia Catoniana, & Varroniana.

Ibid. *Menander Comicus moritur.*] Vetus inscriptio Romæ, in basi, cui superposita Menandri effigies. ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ. ΔΙΟΠΗΙΘΟΥΣ. ΚΗΦΙΣΙΕΥΣ. ΕΓΕΝΝΗΘΗ. ΕΠΙ. ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΩΣΙΓΕΝΟΥΣ. ΕΤΕΛΕΥΘΗ. ΕΤΩΝ Ν̄ ΚΑΙ Β̄. ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥ. ΚΑΤΑ ΤΟ Β̄. ΚΑΙ Ᾱ. ΕΤΟΣ. ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ. ΤΟΥ. ΩΤΗΡΟΣ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ. *Menandrus Diopithis F. populo Cephisicus natus est Prætoræ Sosigene. Obiit annorum duum & quinquaginta, Prætoræ Philippo, anno altero & trigésimo regni Ptolemæi Soteris.* Luculentum sane monumentum. Nam verissimum est hunc fuisse annum xxxii ab Alexandri morte, (unde hic putatur exordium Regni Ptolemæi Soteris) & hoc anno fuit Prætor Philippus. Sed illud non verum, à Prætoræ Sosigene, ad Prætoræ Philippum, id est, à numero MDCLXXV, ad numerum præterentem MDCCXXIV, intercessisse annos LI. Triennio enim pauciores sunt. Sed in nostris Collectaneis anno II. Olymp. cxxiii sub cognomine, sive eodem iterum Prætoræ mortuus notatur annos natus LIV. imò LV. Sed ille non est annus xxxii Ptolemæi Soteris. In prolegomenis Aristophanis: πελοῦτᾶ δὲ ἐν Ἀθηναῖς ἐτῶν ὑπάρχων νβ̄. quot annorum vetus inscriptio.

MDCCXXV. *Romani Gallos Tyrrenosque superant, & Sabinorum terra sorte dividitur.*] Galli & Tyrreni, hoc est Etrusci, superati sunt ingenti clade à Consule P. Cornelio Dolabella ad lacum Vadimonis, numero MDCCXXXIV. Ergo prochronismus fuerit annorum decem. Rursus Sabinorum ager tunc divisus omnino est,

quando à Pop. Rom. acquisitus. Acquisitus autem à M. Curio Dentato Consule, numero MDCCXXVI. Itaque est prochronismus biennii tantum, & duorum remotissimorum temporum gesta in unum confusa.

Ibid. & *Sabinorum terra sorte dividitur.*] Orosius lib. II, cap. xxii: *Anno subsequente cum Sabinis Curio Consule bellum gestum est: ubi quot nullia hominum interfecta, quot capta sint, ipse Consul ostendit: qui quum in Senatu magnitudinem acquisiti agri Sabini, & multitudinem capti populi referre vellet, numerum explicare non potuit.* L. Florus: *Populus Romanus a Latinis aggressus est gentem Sabinorum, qui immemores facte sub T. Tatulo assintatis, quodam contagio belli se Latinis adjunxerant. Sed Curio Dentato Consule omnem eum tractum, quæ Nar ambit, fonte scilicet Velini, Adriatico tenuis mari, igne ferroque vastavit. Quæ victoriæ tantum agrorum redactum in potestatem, ut in vitro plus esset, ne ipse quidem possit æstimare, qui vicerat.*

MDCCXXVI. *Seleucus in eas urbes.*] Ad verbum ex Iosepho, lib. XII. Origin. Iudaic. cap. III.

MDCCXXIX. *Macedonum Pyrrhus.*] Hic erat annus octavius regni Pyrrhi apud Epirotas, auctore Vellejo, quum apud Macedonas regnare cæpit.

MDCCXXX. *Lysimachus annos v.*] Appianus in Syriaco scribit regnasse ann. XL, imputatis nimirum iis, quibus Satrapa fuit. Sed à morte Alexandri, ad hunc annum, intervallum tantum est, anni xxxviii.

Ibid. *Serapis ingressus est Alexandriam.*] Causa acciti ex Ponto hujus idoli petatur ex Cornelio Tacito, historia quarta; paulo ante finem. ubi sub Ptolemæo Sotere, ut hic, illud gestum fuisse prodit: quanquam ait quosdam Ptolemæo tertio hoc attribuere. Clemens Alexandrinus in Protreptico gestum ait sub Philadelpho. ὡς δὴ πρὸς πάντων σεβασμῶν κατηξιαμῶν ἀκρόαση, τῶν ἀχειροποιήτων ἐπέειν τετολμήμασιν τῷ Αἰγυπτίῳ Σάραπιν. οἱ μὲν γὰρ αὐτὸν ἰσορῶσι χαρτίμον ὑπὸ Σινωπέων Πτολεμαῖω τῷ φιλάδελφῳ τῷ Αἰγυπτίῳ πεμφθῆναι βασιλεῖος λιμῶν πρυχομῶν αὐτῆς, ἀπ' Αἰγυπτίᾳ μεταπεμψάμενον σίτον, ὃ Πτολεμαῖος ἀνεκήσαιο. (εἶναι ἢ τὸ ζῶανον τῆτο ἀγάλμα Πλάτωνος) ὃς δεξάμενος τὸ ἀνδριάντα καθίδρυσεν ἐπὶ τῆς ἀκροῦς, ἡνὶ νῦν Ρακάων καλεῖσιν, ἐνθα καὶ τὸ ἱερὸν τελέμη] τῷ Σάραπιδος. Et diversum regem, & diversam causam à Tacito refert. His animadversis, Sarapis non est Deus origine Ægyptius, sed Sinopenis, χθρὸς καὶ πρῶν in Alexandriam civitatem tanquam inquilinus receptus. Unde Epiphanius 512: Σάραπιν τε τῷ Αἰγυπτίῳ βασιλεῖ Σινωπέων θεοποιῶντες πυραυνίδι μάλλον ἐδῶ λῶσαν. & Theophilus ad Autolycom libro primo: Σάραπιν τῷ ἀπὸ Σινώπης Φυγάδα εἰς Ἀλεξάνδρειαν γεγόνη. Athenienses vocabant θεὸς ἐπιθέτης, τὸς μὴ πατρίης, item εὐρπὰς ἐπιθέτης τὸς μὴ πατρίης. Itaque Serapis non erat Αἰγυπτίῳ θεὸς πατρίος, sed ἐπιθέτος, ascititius Deus, non patrius. Mirari igitur quis possit vanitatem Græcorum, & eorum, qui eos sequuntur, Varronis, aliorum, qui hunc esse Apim Argivum dicunt, & profectum in Ægyptum, primo Σορῶαπιν, postea Σάραπιν dictum. Nam sane nulla vetustas ejus futilis numinis est, neque Apis est Argivus, si à Sinopenibus ad unum de Ptolemæis Ægypti missus est. Sed huic objectioni occurrit Plutarchi locus in libro de Iside & Otiride, ubi fit mentio hujus Dei in Ægyptum translati. Scribit enim apud Sinopenes illum Deum, qui in Ægyptum translatus sit, Plutonis nomine cultum fuisse: quum autem in Ægyptum receptus fuisset, Ægyptios

eo nomine, quo Plutonem afficiunt, cum vocasse. Itaque antiquitus Pluto Sarapis, aut Serapis ab Ægyptiis dictus fuit. Iste autem advena Deus pro Plutone à Sinopenfibus colebatur. Non igitur alio nomine ab Ægyptiis dici meruit, quam quo Pluton ab illis vocabatur. Quinta vero in veneratione fuerit apud illum Ægypti infanum populum, ostendunt infinita ejus rei passim apud auctores argumenta, & imprimis Epigramma illud:

ἐπὶ μὲ φανήντα θεὸν μέγαν ἄφθιτον αἰνεῖ
 θεάματα τῶ πάντων ἀνάματον πατέρα.
 εἰμί δ' ἐγὼ πάντων χέλυς ἄφθιτος, ἢ πᾶ λυγρῶδη
 ἤρμουσάμην δίνης ἔρανόιο μέλη.

Non enim de Deo Opt. Maximo conceptum est illud Epigramma, quod frustra putabamus, sed de Serapi, cujus nomen est ἐπὶ αὐτοῦ θεῶν. Hecfychius: Ἐπὶ αὐτοῦ θεῶν, τὸ ὄργιλον, ἢ σκληρόν. ἢ Σάραπιν.

MDCCLXXXI. *Conditæ à Romanis Ariminum & Beneventum.*] Deductæ à Consulibus P. Sempronio Sopho, Appio Claudio Cæci F. auctoribus Vellejo, & Eutropio, numero MDCCLXXXIX. Prochronismus annorum xviii. Videntur esse Hieronymi. Neque dubitandum.

MDCCLXXXIII. *Softratus Cnidius Pharium in Alexandria construxit.*] Strabo de Pharo: Ἐπὶ δὲ καὶ αὐτὸ τὸ νησιδῶν ἄκρον πέτρα σκελεῦς ἔχουσι πύργον θωμάς ὡς κατισχύουσιν λεικῶν λιθῶν πολυόροφον, ὁμώνυμον τῆ νήσου. τῶν δ' ἀνέθηκε Σώστρατος Κνίδιος Φίλος τῶ βασιλέων, τῶ πλωζομένων σωτήρας χάριν, ὡς φησὶν ἢ Πηγαφῆς ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ. ΓΝΙΔΙΟΣ. ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ. ΘΕΟΙΣ. ΣΩΤΗΡΣΙΝ. ΥΠΕΡ. ΤΩΝ. ΠΛΩΖΟΜΕΝΩΝ. Plinius hunc Softratum non amicū regis, sed architectum dicit fuisse. Confirmat Lucianus libello, de conscribenda historia, qui δὲ χειπέλονα vocat, eumque inscriptionem in lapide incidisse, deinde testorio inducto nomen Ptolemæi inscripsisse: sed non multo post interjecto tempore, testorio obsolecente, nomen quoque regis una evanuisse; inscriptionem autem Softrati atque ejus nominis memoriam superstitem remansisse: atque hac arte totius operis gloriam sibi vindicasse. Nam sane illius est, qui impensas fecit, inscribere, ANEΘΗΚΕΝ: ejus vero, qui construxit, ΕΠΟΙΕΙ, aut ΕΠΩΝ. ΤΟΥ. ΔΕΙΝΑ. aut, ΕΚΤΙΣΕΝ. Tzetzes hallucinatur dupliciter, tum quod Dexiphane, non Softratum Dexiphane filium, tum quod non Ptolemæi, sed Cleopatras jussu hanc Pharon construxisse scribit, pag. 20. de Cleopatras:

αὐτῆ σὺ δὲ χειπέλονα κυπεῖον Δεξιφάνη
 τῶν ἡγεμόνων χειρσώπιζα τῶν τῶ Ἀλεξανδρείας
 ὅσον πρὸς τετρασάδιον, εἰ τε μικρὸν ἢ πλεον,
 τῶ πύργον ἐξεργάσατο τῶ μέγιστον τῶ φάρω,
 ἐλκῶσι φῶς σωτήριον μῶλλον ἐν ζάλῃ φαῖνον.

Sed altera hallucinatio de Cleopatra communis illi est cum Ammiano Marcellino, item cum Cedreno, 142, 50. quos omnes confutat Casar sine Commentarii 111 de bello civili, qui manifesto scribit superiores Ptolemæos Ægypti reges jaculis in altam molibus ex insula peninsulam fecisse. unde confratus ille isthmus, qui ex jaculis molibus ad septem stadia portendebatur, & insulam continenti jungebat, ἐπὶ αὐτῶν appellabatur, non autem τετρασάδιον, ut Tzetzes. Ammiano id mille passuum est, quod septem stadiis haud multo majusculum est. Eusebio autem favet Suidas, qui ait Phari turrem à Softrato tunc excitatam, quando Pyrrhus Epiri regnum inivit, cujus paulo antea mentio facta numero MDCCLXXXIX. Temporibus Trojanis Pha-

rum insulam noctis dieique velifico cursu à continenti abfuisse posteritati persuasit Homerus: unde Nili incrementis postea terram adaggeratam Pharo, propius admotam fuisse omnes divinant. Qui & Pharon, & litus ei adversum, à quo propius abest, viderunt, quia totus ille tractus saxosus est, & insula ipsa majori ex parte scopulus, potius inducent animum nautas Homero imposuisse, quam assentientur aut illi, qui adversus oculorum fidem hæc asserit; aut illis, qui litus tam saxosum ulla oblatione Nili accrescere potuisse concedunt.

Ibid. *Romani Crotonem capiunt.*] P. Cornelius Rufinus Cos. qui C. Junium Brutum Bubulcum collegam in magistratu habuit, Crotonem cepit, numero Eusebiano MDCCLXII. Prochronismus annorum septem. Vide Zonaram annali secundo pag. 49, & 50.

MDCCLXXXIV. *Ptolemæus Philadelphus.*] Ptolemæum Philadelphum, qui locupletissimam Bibliothecam instruxit Alexandriæ, Hebræorum sacra monumenta in Græcum sermonem converti præcepisse, tam certum est, quam eos falli, qui à Ptolemæo Lagida ejus patre hoc curatum volunt: in quibus vetustissimi Irenæus, Clemens, & Anatolius. Irenæus quidem: Πτολεμαῖος ὁ Λάγος Φιλοδωμῶντος τῶ Ἰσῶ αὐτῶ κατασκευασθεῖσαι βιβλιοθήκην ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κοσμήσασαι τοῖς πάντων ἀνθρώπων συγγράμμασιν, ὅσαι γε παλαιὰ ἰσῶ ἦρχεν, ἢ ἦσαν τῶ Ἰεροσολυμιτῶν εἰς τῶ ἐλληνικῶν διαλέκτων ὅταν αὐτῶν μεταθεσθῆναι πρὸς γράσας. Clemens dubitat utri attribuat, Lagidæ, an Philadelpho, Stromateo primo: ἐρμηνεύσθαι δὲ πρὸς γράσας πᾶς τε ἔ νόμος, πᾶς τε περὶ φηλικῶν ἐκ τῶ Ἑβραίων διαλέκτων εἰς τῶν ἑλλάδα γλῶσσαν φασὶν ὅτι βασιλέως Πτολεμαῖος ὁ Λάγος, ἢ ὡς ἴνες, ὅτι τῶ φιλαδέλφου ἐπικληθῆναι. Anatolius in Canonibus Paschalibus utrique attribuit: ὅς ἐν τοῖς ἑβδόμηκοντα κατελεγμένῶν τοῖς τὰς ἱεράς ἢ θείας Ἑβραίων ἐρμηνύσασαι γράσας Πτολεμαῖος φιλαδέλφου ἢ τῶ τῶ πατρί. Quod mirum, quum ex Epistola Ptolemæi Philadelphii discere debuerint captivos à patre ejus in Ægyptum deportatos, eosque ab ipso Philadelpho, ut gratificaretur Judæis, liberatos fuisse. Iustinus Ecclesiasticorum scriptorum vetustissimus refert Ptolemæum Philadelphum per epistolam rogasse Herodem Regem Judæorum, ut sibi Biblia Hebraica mitteret, Apologetico posteriore: ὅτι δὲ Πτολεμαῖος ὁ Αἰγυπτίων βασιλεὺς βιβλιοθήκην κατεσκεύαζε, ἢ τὰ πάντων ἀνθρώπων συγγράμματα συναγαγεῖν ἐπειράθη, πρὸς μὲν ἢ περὶ τῶ περὶ φητικῶν τῶν, περὶ περὶ τῶ Ἰσραήλων τότε βασιλεύοντι Ἡρώδη, ἀξίων διαπερὶ φητικῶν αὐτῶ τὰς βίβλους τῶ περὶ φητικῶν. ἢ ὁ μὲν βασιλεὺς Ἡρώδης τῶ περὶ φητικῶν Ἑβραίων αὐτῶν φωνῆ γεγραμμένης διεπέμψατο. Vide reliqua. Est insignis locus ἀνιστορησίας ἢ ἀναχρονισμοῦ in vetustissimo Ecclesiæ Scriptore, eoq; Christi Martyre. Sed de Philadelpho dubitare, est lucernā meridie accendere. Epiphanius prodit anno septimo Philadelphii Hebraica Biblia in Græcum sermonem conversa fuisse, & ab eo tempore, ad Cleopatram, inter fuisse annos CCCLXIX. Σὺ δὲ δὲ ἑβδόμος ἔτος Πτολεμαίου τῶ φιλαδέλφου, ἐφ' ὃ τῶ αὐτῶ ἔται οἱ ἑβδόμηκοντα δύο ἡμετέρας, μέχρι Κλεοπάτρας, διακόσια τεσσαράκοντα ἑνέα. ineleganter dictum ad Cleopatram, usque ad finem Cleopatras. Nam à vii anno Philadelphii, id est, numero Eusebiano MDCCLXXXIX, ad finem Cleopatras, numero MDCCLXXXIX, sunt præcise anni CCXXXIX.

Sub Philadelpho igitur conversa est sacra Scriptura, idque, ut aiunt omnes, curante Demetrio Phalereo. Aristobulus Iudæus Peripateticus ad Ptolemæum Philometorem: ἡ δὲ ὅλη ἐρμηνεία τῆς διὰ τῶν πάντων Ἰππὶς ἔρμηνευμένη. φιλαδέλφου βασιλέως, οὗ δὲ προγενέως προσενηκικυμίας μείζονα Φιλαδέλφου, Δημητρίου Φαληρέως πραγματευομένης πρὸς τὸν τότε. Non est antiquior auctor isto, qui hujus rei mentionem fecerit, post Aristeam: cujus nomine à Iudæis Hellenistis confectus liber hodie in manibus omnium est, & ex quo omne hoc negotium haulit Iosephus, & ab iis, qui hanc rem tractarunt. Omnes uno ore & Demetrium Phalereum curatorem Bibliothecæ Philadelphæ fuisse, & ex suggestu ejus sacros Hebræorum libros convertos dicunt: cujus rei non parva mihi incessit admiratio, quum Demetrius Phalereus statim initio regni Philadelphæ perierit, & maximo in odio ei semper sub Ptolemæo Lagi fuerit. tantum abest, ut sub Philadelpho aliquid curare potuerit, qui initio ejus regni obierit, aut illi Bibliothecæ cura mandata fuerit à Rege, qui eum inexpiabili odio prosequeretur. Res ita habet. Ptolemæus Lagi filius cognomine Σωτῆρ liberos sustulerat ex Eurydice, & unum ex Berenice. Hortabatur regem Demetrius, ut filios Eurydicæ regni successores designaret, non autem filium Berenices, qui postea Philadelphus dictus fuit. Quum hoc Demetrii consilium ad Philadelphum emanasset, tantam ejus offensionem incurrit Demetrius, ut statim post obitum Ptolemæi Soteris à Philadelpho quadam regione relegatus sit. Quum ex tædio solitudinis animum despondere inciperet, & in somnum ex languore degravatus esset, mortuū aspide perierit, & somnū cum morte continuerit. Hermippus vetustissimus scriptor apud Laetium. Sed tanti momenti est historia, ut non solum apud Laetium, sed & hic quoque mereatur legi. Scribit igitur Laërtius: Φησι δὲ αὐτὸν Ἐρμιπποῦ μὲν τῆς Κασανδρῆς θύγατρως Φεβηθεντῆς Ἀντιγονοῦ ὡς Πτολεμαῖον ἐλάτῃν τὸν Σωτῆρα, καὶ καὶ χροῖον ἰκανὸν διατρέσοντα συμβεβλημένον τῷ Πτολεμαίῳ πρὸς τοὺς ἄλλους ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἐυρυδικῆς περιθῆναι ποσὶ. ἔ δὲ ἐπὶ θέντῳ, ἀλλὰ ὡς ἔδοντῳ τὸ διαδῆμα τῷ ἐκ Βερενίκης, μὲν τῶν ἐκείνης τελευτῶν ἀξιοθῆναι πρὸς τὰς ὡς ἔρα Φυλαπιδῶν ἐν τῇ (πνι) χάρῃ μέχρι τῆς θῆς πρὸς αὐτῶν. ἐν ταῦτα ἀγνομόπρον διήγα, καὶ ὡς ὑπὸ τῶν ὑπὸ ἄσπιδος τῆς χάρῃς διήγα τὸν βίον μετέθηκε. ἢ θῆς ἐν τῷ Βασίλειον νομῶ πηλοσίον Διοσσολεως, καὶ αὐτῶν ἐπεγράψαντο ἡμεῖς (πρὸς ἡμῖν.)

Ἀνεῖλεν ἄσπιδος τὸν σφόν Δημήτριον
 Ἴδὸν ἔχουσι πολὺ
 Ἀσμηκίον, ἔ σιλοσσα Φῶς ἀπὸ ὀμμάτων,
 Ἀλλ' αἶδλον μέλανα.

Ita distinguendi sunt illi versus: & illa verba virgulis inclusa delenda. Eandem historiam leges apud Suidam. Sed Cicero cum sibi mortem conscivisse dicit admota ad corpus aspide, ut postea fecit Cleopatra Ita enim scribit pro C. Rabirio Postumo: *Video Demetrium & ex Republica Atheniensium, quam optime digesserat, & ex doctrina nobilem & clarum, qui Phalereus vocatus est, in eodem isto Alexypri regno, aspide ad corpus admota, vita esse privatum.* Sed illud impioris, quod pene præterieram, notandum, Ptolemæam Lagiden jam vivum regnum cum Philadelpho, filio Berenices, non cum liberis Eurydicæ communicasse adversus Demetrii sententiam. Laërtius: ὡς ἔδοντῳ τὸ διαδῆμα τῷ ἐκ Βερενίκης. Theocritus in Ptolemæo.

— ὃ δὲ κε πηστὶ

Θαρσήσας σφετέροις Ἰππὶς ὅσον ἀπαστα.

Scholion: ζῶν γὰρ ἐπὶ ὁ Σωτῆρ ἐκαινοποίησε τῷ ἀιλαδέλφῳ τῶν βασιλείαν. Biennio ante obitum suum regnum cessisse filio prodit Eusebius ipse libro prioris: ἐπὶ δὲ ζῶν ἐπὶ τῆς δόξης παρεχώρησε τῷ ἡμῶν Πτολεμαίῳ τῷ πατρὶ τῆς δόξης Ἀσπιδος ἀρμόδιον, ἔκειτο δὲ πεσάρκεν ἔ, τρακεν(α) ἢ ἢ ὀκλῶ τῆς ἔ πρώτῃ Πτολεμαῖος, ὁ Σωτῆρ ἐπιμαλῆν, λογιζόμεν. Ita paulo post de Philadelpho: ἢ ζῶντῳ μὲν ἐπὶ τῆς πατρὸς δυο πληροὶ τῆς βασιλείας ἔτη. Itaque Demetrius eum vidit cum patre regni participem, à quo regnum abjudicandi patri auctor fuerat. Parum vero notæ Tertulliano Demetrii dotes fuerunt, qui Grammaticorum probatissimum vocatuntaxat. Igitur quum initio regni Philadelphæ extinctus sit, & in odio regi fuerit semper, qui fieri potest, ut aut aliquid negotii regii sub ipso rege gesserit, aut præfectus fuerit Bibliothecæ? Et tamen hoc ille suppositivus Aristicas scripsit, & omnibus, qui de hac re scripserunt, persuasit: quam vere, ex iis, quæ supra adduximus, cognoscere possumus. Quid ni rem tam alienam à vero potuit memoria prodere, qui non veritus est dicere senos interpretes ex omnibus XII Tribubus missos fuisse? quasi tunc duodecim omnes tribus extarent, quarum decem tempore Ezechiae in Mediam deportatæ fuerint. An alia tribus in Iudæa eo tempore præter Iudam & Benjamin? Memini equidem in Evangelio secundum Lucam fuisse veteralem Prophetida Annam Phanuelis filiam ex tribu Aser. Memini & inscriptionis Epistolæ Iacobi Catholica: πρὸς ἐν Δεσπορῶν Δώδεκα Φυλαῖς. Sed nihil ad rem. Nam tamen eo tempore duæ tantum Tribus essent. tamen quadam veteri loquendi consuetudine Iudæi tunc nomine XII Tribuum comprehendebantur. ut patet, Act. xxv, 7. τὸ δωδεκάφυλον ἡμῶν. quum tamen δίφυλον, non δωδεκάφυλον verus dixisset. Sed consuetudinis magna vis est, adversus quam nullæ regulæ post opponi possunt. Sic I Cor. xv, 5. ὡς φησι Κηφᾶ, εἶτα πῶς δώδεκα. Exhibuit se Cepha, postea ipsis duodecim. Atqui undecim tantum erant. Nondum enim Matthias in locum proditoris substitutus erat. Hoc consuetudo extorsit, ut quia primum dicti erant εἰ δώδεκα, tamen ita etiam vocati fuerint, quum essent tantum ἑνδεκα, quod retinuit Marcus quum de eadem re loqueretur xv, 14. ὑπερον ἀνακηκιδόσις αὐτοῖς τοῖς ἑνδεκα ἐφανερῶθη. Ita Paulo & Marco in eadem historia videtur non convenire in numero, quum tamen nulla discordia sit, Paulo secundum consuetudinem præteriti temporis, Marco secundum præsens tempus loquenti. Concedamus inter Iudæos omnium tribuum tribulos aliquos fuisse, quod tamen falsissimum est, quomodo summus Pontifex Eleazarus eos ad manum & in numerato habere poterat, ut petenti Regi statim suppeditaret, quandoquidem, si ita esset (quod certe non fuit) nulli tribui certus locus assignatus esse potuit, sed decem tribus oportuit quasi inquilinas in duabus reliquis habitare? Tertullianus, quum hanc historiam tangeret, tribuum duodecim quoque meminit, neque erroris admonuit. Chrysostomus in Matthæi xv. *Per omnes tribus in duodecim partes disseminati erant Pharisei.* Tot partes facit, quot Tribus esse arbitratus est. Si hoc mirum est, non minus mirandum epistolæ extare Demetrii ad regem, regis ad Pontificem, Pontificis ad regem. Et quum constet Demetrium & regi infensissimum, & quod caput est, mortuum jam fuisse, qui potuit illam epistolam scribere?

Scio quidem Reges conveniri per epistolam etiam ab iis, qui in ipsa aula sunt. Plautus Milite:

Quasi regem adire solere eum ajunt per epistolam.

Inde Onias familiaris regis neque ab aula ejus recedens, offert epistolam, hoc est *διδασκαλικὸν χάρτιον*, ut Græci vocant, ei de construendo templo in Ægypto. sed qui mortuus jam erat, ipso ineunte regno Philadelphi, quomodo Epistolam Regi offerre potuit, quæro? Deinde trium Epistolarum illarum exemplaria unius hominis stilum esse manifesto cuivis harum rerum intelligenti paret. Postremo pro illis epistolis, quæ sunt apud illum Aristeam, & Josephum, duæ aliæ & stilo, & verbis, & sententia ab illis diversissima apud Epiphanium producuntur pag. 526. In quo vides quanta licentia *ἑλλησις* illi Alexandrini usi sint in affingendis iis, quæ neque historia, neque rerum natura patitur. Nam & LXXII cellas commenti sunt, quarum non meminit ille Aristeas, meminit autem Iustinus, deridet Hieronymus. & merito. Quid quæ ad fastidium *παραλογεῖ* Philon, & inter alia ex Chaldaismo conversas scripturas ait? Quis non videt multa & apud ipsum Philonem affectata esse, & ad captandam admirationem excogitata? Quis nescit Judæorum commenta? Sed qui hæc admirantur tanquam verissima, sciant hanc translationem Alexandrinam adeo Judæis Hierosolymitanis execratam fuisse, ut solenne jejunium & angariam instituerint VII die Tebeth, propter legem in profanum sermonem conversam, & ex illa, ut ipsi putant, Alexandrinorum audacia tridui tenebras per universum orbem incubuisse fabulentur. Qui Irenæum postremo ediderunt, homines linguæ impurissimæ, qui muti sint, si convicium non dixerint, institutum solenne hariolantur, quia quotannis tam paganos, quam Judæos Alexandria in insulam Pharon convenite solitos scribit Philo, & celebri solennitate ac læticia locum honorasse, ubi translatio Bibliorum facta sit. quasi idem sit publica læticia, & angaria. Nos in VI libro de Emendat. Tempor. in Computo Judaico, item in Calendario Judaico Sagogicorum Canonum, omnes angarias & jejunia descripsimus, quæ Judæi vocant *תענית*, ita ut scripta ordine in eorum Fastis reperimus: quæ omnia sunt instituta propter aut *θεομηνίαν*, aut incendia, aut aliquam calamitatem, & casus adversos, & cædes piorum hominum. In illis angariis & illa quoque censetur VIII dies Tebeth, propter legem in diebus Ptolemæi interpretatam, nimirum quia inter illas causas interpretationem hanc ponunt, propter quas jejunia institui solent. Vides quam longe à vero disceserint periti sane Theologi, qui inter solennem læticiam, & solennem angariam nesciunt distinguere. Flagitium enim eo tempore erat legem in alium sermonem transferre. Nam Judæi, quum illum locum Ecclesiastici *ἀναγωγικῶς* interpretantur, *Tempus lacerandi*, 111, 7. Illi, inquit, qui fecerunt schisma, legem lacerarunt, & traduxerunt illam in multas linguas, publicantes eam in hereses: propterea dictum est: *Ne in me conjeceritis oculos, quod ego sum fuscus*, & c. Cant. 1. 6. Propter hanc interpretationem nunquam inter Hebræos & Hellenistas bene convenit. & sane, quamvis quidam ex utroque Judæorum genere nomen Christo dedissent, & ex illo Christianæ charitatis vinculo eorum animos coalescere, similitates veteres sopiri oportuerat, tamen fieri non potuit, quin inter *ἑλλησις* & Hebræos secundum priscam consuetudinem disensiones orirentur. Actorum VI, 1. Qui locus vulgo pessime intellectus. Nam *ἑλλησις* est Græca lingua uti. & inde omnis Judæus, qui à sinistris dextrorsum legit, in Talmud vocatur *תלמודארי*, *ἀναγνώσκων ἀγροπλίσι*, legens Ægyptiace, hoc est, ut

Glossa habet, *תלמודארי ἀνάπλιον*, præpostero ordine, ut Græcienses & *ἑλλησις* Judæi, qui Græce tantum legebant, non etiam Hebraice. Hoc etiam aliter dicitur *תלמודארי*. & qui, ut Græci, scribit, is dicitur *תלמודארי*. Hi enim Judæi sola Biblia Græca in Synagogis legebant per totam Ægyptum, Græciam, & Italiam: & vix in mille Judæis unus reperiebatur, qui Hebraice legeret. Vide Philonem, ar quem virum? quam infans est in Hebræis? quam ridiculus? Quem certissimum est Hebraice nescivisse. *ἑλλησις* ergo in novo Testamento multum differunt *ἀπὸ τῶν ἑλλήνων*. *ἑλληνες* sunt Pagani, *ἑλλησις* Judæi Græcis Bibliis in Synagogis utentes. Hæc quum ego quibusdam aperuissem, qui male à literis parati magnum nomen comparant, ut soli sapere viderentur, primum fastidire, postea, ne ignorasse viderentur, assentiri: postremo, quia vero vincebantur, in suis libris se ita sentire testati sunt. Porro *ἑλλησις* quamvis ter quotannis in tribus solennibus, quæ Hebræi *תענית*, ipsi vero *μεγάλαις ἡμέραις* vocabant, aut ibant Ierosolyma, aut eo mittebant, & nulla alia re ab Ierosolymitanis differebant, præterquam solo sermone, quo utebantur in Synagogis, tamen magno in odio Hebræis, erant tum propter hanc *ἑλλήνιστον ἑλληνίδα*, quam Hebræi, ut diximus *תענית* *retrosum* vocant (quia ut diximus a sinistris dextrorsum alio ordine legitur ac Hebraice) tum etiam propter Templum ab Onia quondam in Heliopolitana præfectura constructum. Itaque quum amplissimam Synagogam Ierosolymis haberent, quotidie aut jurgia, aut verbera, aut cædes inter utrumque genus Judæorum exoriebantur. In fine Capitis 11 Meghillah, in Postilla, ex verbis Rabbi Iuda narratur Rabbi Eleazarum filium Sadok Synagogam Alexandrinorum, id est Hellenistarum, quæ erat Hierosolymis, invasisse, & in eam effudisse quicquid libido & splendida bilis suggessisset. Tempore Benjamin Tutelensis Alexandria erant duo genera Judæorum, Babelaim & Igrikin. id est Babyloniorum, & Græcorum. quæ profecto est differentia Hebræorum, & Hellenistarum, quamvis hodie *ἕξ ἑλληνίζουσι*, quos, ut dixi, certissimum est olim, & per totam Ægyptum, & Europam sola Biblia Græca in Synagogis legere solitos. Quem hujus rei testem locupletiolem Tertulliano dare possum? Is igitur de Bibliis LXX interpretum loquutus subjicit: *Hodie apud Serapeum Ptolemæi Bibliotheca cum ipsis Hebraicis literis exhibentur. Sed & Iudæi palam lætitant. Vætigalis libertas vulgo aditur sabbatis omnibus.* Græcam enim LXX Seniorum interpretationem cum Hebraicis literis reconditam fuisse ait in Serapeo, & eam vulgo in Synagogis palam legi. Sed & quædam Synagoga Hebraica cum Græcis legebat, ut hodie Hebraica cum Targumin. Auctor Iustinianus Aug. Authentica c x l v i. Multa super sunt, quæ de interpretatione LXX Seniorum dici à nobis poterant, & quam utilis sit ejus Translationis lectio, quamvis in multis ab Hebraicis fontibus longe recedens. Sed quia privati operis & filii hic labor est, ab eo impræsentia abstinemus. Multa enim de hac re à nemine animadversa olim observavimus.

Ibid. & *vasa Eleazaro Pontifici Ierosolymarum votiva transmittens.* In Græcis, non Eleazaro, sed *Ὀνία Σίμωνι τῷ ἀρχιερεὶ ἀδελφῷ Ἐλεάζωρος*. Sed puto à librariis errorem esse. Nam manifesto alia insulta sunt in periochen Græcam. Cæterum Eusebius ex conjectura hoc gestum confert in Ptolemæi initium; quum sane verisimile non sit eum regni sui initis ad Bibliothecam potius instituendam & libros Hebræorum convertendos, quam ad res ipsius regni animum applicasse. Itaque in priorie parte Africanus conjicit hoc in Olympiadem c x x x 11, hoc est annum Philadelphi x x x 11. quod

„ quod rectum minime dubitamus. Solenne vero Eusebio, & Hieronymo, gestum, de cuius tempore non constat ex auctoribus, id initio eorum regum ponere, quibus id attributum est. Constat ex auctoribus, Bibliothecam à Philadelpho institutam. De tempore nihil ab illis designatum est. Certum est, a mulatione Eumenes regis Pergameni Ptolemæ in Bibliothecam suam instituisse. Vitruvius præcæmio lib. vii. *Reges Attalici magnis Philologia dulcedinibus ducti, quum egregiam Bibliothecam Pergami ad communem delectationem instituisent, tunc item Ptolemæus insinito zelo cupiditatisq; incitatus studio, non minoribus industriis ad eundem modum contenderat Alexandria comparare, &c.* Eumenes iste inivit regnum Pergami anno xxiii Philadelphi. Itaque Bibliothecam non prius comparavit Ptolemæus, quam Eumenes cæpit regnare, neq; Eumenes suam statim initio regni sui, sed & illud, apud eundem Vitruvium notandum, Aristophanem Grammaticum nobiliss. præfectum fuisse Bibliothecæ, & ab eo instructam fuisse, non à Demetrio Phalereo, qui annis xxiii obierat, antequam Eumenes regnum iniret. Itaque verum est quod scriptum reliquerat Africanus, anno xxxiii , aut circiter Imperii Philadelphi sacra Biblia conversa fuisse. Suidas ait Zenodotum præfectum fuisse *βιβλιοθηκῶν τῶν ἐν Ἀλεξάνδρεια*. Sed Aristophanes istius auditor fuit. Auctor quidam libro priore hujus operis ait Ptolemæo, Terullianus ex Josepho Demetrio à Philadelpho præfecturam Bibliothecæ datam. Sebast. Conradus vir eruditiss. aliud agens dicit Demetrium præfecturam aliqua ornatum.

„ Ibid. *In Græcam vocem*] *εἰς Ἑλληνίδα Φωνῶν*, in Græcum sermonem.

„ MDCCXXXV . *Meleagrius*.] Nummus hujus regis: **ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ**.

„ *Antipater dieb. XLV.*] Propterea vocatus fuit *Ἐησίας*, quia venti *Ἐησίου* XLV tantum diebus spirant. Auctor Porphyrius libro priore Eusebii.

„ MDCCXXXVI . *Sosthenes*.] Vide Justinum lib. xxiv .

„ MDCCXXXVIII . *Antigonus Gonatas*.] Hujus Nummus argenteus: **ΑΝΤΙΓΟΝΟΥ ΓΟΝΑΤΟΥ**. Ita dictus, *ὅτι ἐν Γένοις τῆς Θεσσαλίας ἐτράφη*.

„ Ibid. *Antigonus cognominis Gonatas Lacedæmonem obtinuit*.] Regem Lacedæmoniorum Cleomenem ultimum Euryththenidarum captum humanissime tractavit urbe potitus. Suidas: *Ἀντίγονος ἔτος ἐκλήθη εὐεργέτης ὡς ἐπὶ πᾶσι τοῖς Ἑλλησι νικήσας τὴν μάχην Κλεομένην τὸν πῶν Λακεδαιμονίων βασιλέα ἐγκρατῆς ἐγένετο καὶ τῆς Σπάρτης*. Vide Plutarchum in Agide & Cleomene: ubi fusius de humanitate hujus Antigoni.

„ MDCCXLI . *Vna Virginum Romanarum*.] Sextiliam Vestalem quis suspicari posset, nisi in Græco esset *ἀνῆρέθη*. pro quo convenientius erat de Vestali dicere *κατωρύγη*. Sextilia Vestalis meminit xiv Epitome Liviana.

„ MDCCXLI . *Milo Romanis Tarentum tradidit*.] Huc pertinet xv Epitome Liviana, & Zonara pag. 50 . Historia extat apud Frontinum Stratagematum lib. 111 . cap. 1v . *Papirius Cursor apud Tarentum Miloni, qui tum præsidio Epirotarum urbem obtinebat, salutem ipsi & popularibus, si per illum oppido potiretur, pollicitus est. Quibus præmissis ille corruptus persuasit Tarentinis, ut se legatum ad Consulem mitterent: à quo plena consilia ex pacto referens in securitate oppidanos resolvit. Ita incustoditam urbem Cursori tradidit*. Itaque Frontinus Tarentum à Milone Papirio Cursori Consuli proditum referens, intelligit hoc gestum **L. Papirio Curse** 11 , **Sp. Carvilio Maximo** 11 **Coss.**

numero MDCCXLV , triennio ferius, quam Eusebius. Idem Zonaras: *ὁ ἦ Μίλων ἐν σενῶ ἑαυτῷ τὰ πράγματα σωενηγυρία ὄρων, τῆς Ῥωμαίων ἐκ τῆς ἠπειροῦ ἐφεδρῶντων, τῆς δὲ καρχηδονίων ἐκ τῆς θαλάσσης, παρέδωκε τῷ Παπείρῳ τὴν ἄκραν Ἰππὶ τῷ ἀελαβῆ καὶ τῷ περὶ αὐτὸν ἐν τῆς χερμάτων ἀποχωρήσει*. Ubi eadem fere, quæ apud Frontinum. Est ergo prochronismus triennii.

„ Ibid. *Romani Calabriae Messanamque tenuerunt*.] Ap. Claudio Caudice, **M. Fulvio** **I lacco** **Coss.** teste Zonaras, numero MDCCCLII . Prochronismus annorum x1 . Sed si **M. Valerius Messalla** dictus est à Messana capta, non video quomodo illi hoc gestum attribui possit, qui non cepit Messanam hoc anno, & sequente Consul fuit cum **M. Otacilio Crasso**. Sed vide Sigonium anno ccccxc . De Calabria secus videtur. Nam Zonaras ita scribit 51 : *ἔπει εἰς τὴν νῦν καλεσθῆναι Καλαβρίαν ἐστράτευσαν, περὶ φάσκει μὲν, ὅτι τῆς Πύρρον ὑπεδέξατο, καὶ τὴν συμμαχίδα κατέπερχον, τῆς δὲ ἀλλοθείας, ὅτι ἐδέλοντο ὀκειώσασθαι τὸ Βρενπίσιον*. Gestum **M. Fabio** **Pictore**, **D. Junio** **Pera** **Coss.** numero MDCCCLI . Prochronismus 1x annorum: ut taceam confundi gesta diversorum temporum.

„ MDCCXLVI . *Argentens nummus primus in Urbe signatus*.] **C. Fabio** **Pictore**, **Q. Ogulnio** **Gallo** **Coss.** numero MDCCXLVIII . Auctor Plinius. Prochronismus biennii.

„ MDCCXLVII . *Polemo Philosophus moritur*.] Non definit annum obitus ejus Laërtius, sed senem obiisse ait. Successit autem Xenocrati anno primo Olympiadis cxvi , numero MDCCCL . Itaque hoc modo scholam obtinuerit annos XLVI .

„ MDCCXLIX . *Romani colonias deduxerunt*.] **Sempronio** **Sopho**. & **Appio** **Claudio** **Cari** **filio** **deductæ**, auctore **Velleio**, **Ariminum**, & **Beneventum**, hoc ipso numero.

„ Ibid. *multæque urbes in Sicilia eis junctæ*.] Hoc membrum deest in Græcis culpa Georgii. neque dubito ibi fuisse, *καὶ πολλὰ τῶν πόλεων αὐτοῖς προσεχώρησαι*. Zonaras 54 , 47 . *περαιωθέντες ἐν ὅ, τε Μάξιμο* *Θουαλέρι* *Θ*, *καὶ ὁ Οὐκακίλι* *Θ* *Κράσος* *Θ*, *καὶ διὰ τῆς νήσου ὁμῶς τε πορδούωροι, καὶ διχῆ, πολλὰς ὁμολογίας παρέσθησαντο, ὡς δὲ τὰ πλεον ὀκειῶντο, ὡς τὰς Συρακούσας ὤρμησαν, &c.* Ergo **M. Valerio** **Messala**, **M. Otacilio** **Crasso** **Coss.** numero MDCCCL . **Clarior** **Eutropius**: *M. Valerio, & Otacilio* *Coss. in Sicilia à Romanis res magne geste sunt. Taurominiani, Catanenses, & præterea quinquaginta civitates in fidem acceptæ sunt*. Prochronismus unius anni. Isti omnes anachronismi, qui non excedunt triennium, non sunt errores, sed diversitates sententiarum de Palilibus Urbis, quum ea à Varone in xxiii anno Iphiti statuantur, à Catone in xxiv , à Dionysio in xxv . Anachronismi vero, qui hunc numerum excedunt, sunt errores, non diversitates sententiarum, siquidem istius triennii anachronismus fuerit metachronismus. Quod si fuerit prochronismus, est diversitas sententiarum de Palilibus primis.

„ MDCCCL . *Roma Virgo Vestalis*.] **Paulus** **Orosius** libro 1v , cap. v . *Eodem tempore. Caparronia Virgo Vestalis incestu rei suspensio perit. Corruptior ejus, consensuque servi supplicio affecti*. Eodem anno contigisse dicit, quo ingens pestilentia fuit. Tempus convenit.

„ MDCCCLIV . *Romani Syracusas capiunt*.] Nunquam factum. Romani tunc cum Hierone Syracusarum rege pacem jam fecerant. Est hallucinatio. Agrigentum non Syracusas ea perunt hoc anno Romani, urbem omnium rerum copia refertissimam: ingenti præda potiuntur.

eur. Quare, ut dixi, est hallucinatio in nomine urbis, non in anno. Zonaras 15, 41. *ὀ μὲν τοι συζητήσεως ἔ-
τυχον οἱ Ἀφραγανῖνοι, ἀλλὰ ἡ πὲρ χεῖματ' ἄσφ' ὧν
διηρωδόθησαν, ἡ αὐτοὶ ἐπέστησαν ἀπειρίες.*

MDCCCLV. *Nicomedes Rex Bithyniæ Astacum.*] Trebellius Pollio in Gallienis: *Denique Astacum, quæ postea Nicomedia dicta est, incensam graviter vastarunt.* Reliqua, quæ huc faciunt, habes numero MCCCVI.

MDCCCLVI. *Romani Carthaginenses navali certamine superant.*] Notissimus primus Romanorum triumphus de Carthaginensibus navali pugna à C. Duillio Nepote Consule victis. & lapis omnium Italiæ monumentorum vetustissimum de hac pugna & victoria Duillii extat hodie Romæ. Convenit tempus secundum Palilia Varronis, hoc est unius anni prochronismo.

Ibidem. *& centum Libya urbes capiunt.*] Mira est gestorum, & annorum confusio. Nam anno MDCCCLVI recte convenit Duillii victoria de pugna navali cum Carthaginensibus commissa. Quæ sequuntur, arguunt non de pugna navali Duillii, sed L. Manlii Vulsonis Consulis hic agi. Is habuit collegam in magistratu C. Atilium Regulum 11. Paulus Orosius lib. quarto, cap. 1111. *Consules in Africam iussi trans-
ferre bellum cum trecentis triginta navibus Siciliam petierunt: quibus Annibalis Pœnorum imperator, & Anno classi præfectus occurrit. Conferto navali prælio, Carthaginenses in fugam versi sexaginta quatuor naves perdididerunt. Victores Consules in Africam transvecti sunt, primamque omnium Clupeam urbem in deditionem receperunt. inde Carthaginem petentes, trecenta, aut eo amplius, castella populati sum.* non πόλεις fuerunt, sed *πολίχνια*, & non centium, sed supra CCC. Sed hoc pertinet ad numerum MDCCXLVII. Mira confusio gestorum cum anachronismo XI annorum.

MDCCCLVI. *Antiochus, qui vocabatur THEOS.*] Ex Josepho, libro XI, cap. 111. *Ἀντίοχος ὁ Σελεύκου υἱός, ὁ ὄνομα τοῖς Ἑλλησι Θεὸς λεγόμενος.*

, MDCCCLIX. *Erasistratus medicus agnoscitur.*] Injuncta , mentio hujus medici propter Antiochum Seleuci filium, qui quum novercam impotenti amore deperisset, & ex eo in morbum incidisset, deprehensa morbi causa ab Erasistrato, novercam permittente patre Seleuco duxit uxorem. Sed quare Erasistratum , Samium dicit fuisse Julianus ὁ Ὀξυβάτης, quum , Ceo insula fuerit, quærendum est in Misopogone.

, MDCCCLXII. *Avunculus ejus Manasses.*] Avunculus est , frater matris. Atqui nec Pontifices, neque sacerdotes succedebant ex latere feminarum. Hoc ridiculum est. In Græcis est *θεῖος*. hoc est *θεῖος πατρός*, Patruus. Ita vertendum erat. Alioqui magna , esset infamia & historiæ, & juris Mosaicæ. Error non , ferendus.

MDCCCLXV. *Carthaginenses xc. Romanorum naves in Sicilia capiunt, Metello Consule verso in fugam.*] Quod attribuit hanc fugam Metello Consuli, imprudenter facit. Tantum enim abest, ut Metellus Consul à Carthaginensibus victus fugerit, ut primus Romanorum, devictis in Sicilia Carthaginensibus, in triumpho cxxx Elephantos deduxerit. auctor Dionysius Halicarnas. libro secundo. Paulus Orosius libro quarto, cap. 1x, hanc insignem Metelli victoriam describit. quem locum vise, ut ex eo judicare possis, an, qui de tanta victoria tam insignem triumphum egerit, fugisse dicendus sit. Triumphavit autem primus de Carthaginensibus anno 11 Olymp. cxxxi, numero sequenti MDCCCLXVI. Sed hallucinatum est in no-

mine Consulibus. Non enim Metellus in fugam versus est, ut memoria falsus scribit Eusebius, sed P. Claudius Pulcher, qui in Consulatu collegam habuit L. Junium Pullum, numero MDCCCLXVIII. Orosius eodem, cap. x: *Post hos Claudius Consul cum classe cxx navium ad Drepani portum contra hostem profectus, ibique mox exceptus classe Pœnorum, superatus est. & ipse quidem cum triginta navibus Lilybeum in castra confugit. reliquæ omnes, hoc est xc, aut captæ, aut demersæ fuerunt. Octo millia militum cæsa, viginti millia capti referuntur.*

Ibid. xc. *Romanorum naves.*] Ita Orosius. Polybius xc111. Vide collectanea nostra ann. 111. Olymp. cxxx11. Est autem prochronismus triennii.

MDCCCLXIX. *Parthis à Macedonum imperio.*] Contigit C. Atilio Regulo 11, L. Manlio Vulstone 11 Cofs. (Auctor Justinus) numero MDCCCLXVIII, eodem anno, quo clades superior Romanorum, & fuga Consulibus Claudii. Convenit tempus juxta Palilia Varronis. Diversitates sententiarum super defectione Artacis retulimus in Canonibus Isagogicis. Et mirum est Ammiano Marcellino videri hoc contigisse Seleuco Nicatore à Parthis superato, libro XXI 11: Cornelius Tacitus Historia quinta sub Antiocho Epiphane.

MDCCCLXXI. *Ptolemæus Evergetes ann. xxv1.*] Epiphano ἐτη κδ. Trogo cognominatur Tryphon. ut ex periocha xxx constat.

Ibidem. *Judaorum Pontifex Onias.*] Videndus Josephus. unde hæc, lib. x11, cap. 1v. Sed lemma illius Capitis habet Ptolemæum *Ἐπιφανῆ*, non, qui hic ponitur, *Ευεργέτην*: quem falso Suidas scribit iniisse regnum anno secundo Olymp. cxxv111, in voce *καλιμάχου*.

Ibid. *Josephus vir inter suos nobilis.*] In Græcis male *ἀφανῆς*, ἀντὶ τῆς Ἐπιφανῆς.

Ibid. *Dux Judææ.*] Commentum Eusebii, *στρατηγὸς Ἰουδαίας*. Non *στρατηγὸς*, sed *πυλῶνης* vel *πυλωνάρχης*. & ridiculum est. Vide Josephum. In Græcis: *καὶ δὴθεν πλὴν ὀργλῶν Σεραπεύσεως*: hoc est, *Et quum regis, ut videtur, iram placasset.* Hieronymus: *quum familiaritatem regis ob plurima in eum meruisset obsequia.* Hic interpretationis ambitus nihil ad historiam. Ille enim Josephus Tobix filius, nullis suis in regem beneficiis (nulla enim contulerat in regem) ejus gratiam promeruerat, sed sola commendatione Athenionis, quem Ptolemæus ad Oniam avunculum Josephi, ad tributum ab eo exigendum, miserat.

MDCCCLXXII. *Censu Romæ agitato.*] Non potest esse, nisi lustro xxxix, A. Manlio Torquato 11, Q. Lutanio Cercone Coss. Censores, ut ponunt fasti Capitolini. C. AURELIUS COTTA ... Collegæ nomen detritum ex lapide. Erat numerus Eusebianus MDCCCLXXII. Prochronismus triennii.

MDCCCLXXV. *Romæ Templum Vestæ incensum.*] Iisdem Consulibus. Quare secundum Varronis prochronismum unius anni, tempus congruit. L. Metellus Pont. Max. sacra ex incendio rapuit. Libro quarto *περὶ ὀργασκῶν* pag. 81, idem Eusebius *παντὸν παθεῖν ἐν τῷ ἐν Ρώμῃ Καπιτώλιον Ἰσραήτι καὶ ὅσων τῶν Πτολεμαίων χρόνος, καὶ ὅς ἐς λέγεται καὶ τὸ τῆς Ἐτίας Ἰππὶ Ρώμης ἱερὸν ἐμπρησθὸν ὑπομείναι.* Vide Ovidium in Junio.

MDCCCLXXVI. *Ennius.*] Hieronymus ex Suetonio de claris Poëtis. Natus Ennius, auctore Gellio, C. Mamilio Turrino, Q. Valerio Falstone Coss. numero MDCCCLXXVIII. Sed potest congruere Palilibus Varronianis. Gellius cap. xxi, lib. xv11 ait Livium Andro.

Andronicum docuisse fabulam Romæ annis LII post Menandri mortem, anno ante natalem Ennii. Menandri mors numero MDCCXXIV. Additis LII, fiet numerus MDCCCLXXVI, ante natalem Ennii.

Ibid. *Tarenti nascitur.*] Imo Rudii. Silius de Ennio: *Miserunt Calabri, Rudia genere vetusta.*

Mela: *Post Barium Egnatia, & Ennio cive nobiles Rudia.* Ideo Aufonio Ennius Rudinus dictus, ut & pueri sciunt.

Ibid. & *unius ancille ministerio.*] Habes apud Cicero- nem II de Orat. de ancilla Ennii respondente Scipio- ni Nasicæ herum abesse, quum tamen esset intus.

MDCCCLXXXI. *Virgo Vestalis.*] In Græcis non est Ve- stalis, sed *παρθένος* tantum.

MDCCCLXXXV. *Indarum Pontifex Max. Simeon Onia fi- lius.*] Duo errores: tum quod huic Simonem putat esse eum, qui Iustus cognominatus est: tum quod Iesum Siracidem sub eo, propterea quod ejus meminerit, scripsisse Panareton suam putat. Simon ille, cujus me- minit Siracides cap. L, est nepos Iadduæ illius, qui oc- currit Alexandro Magno: & quidem hunc multis an- nis antecedit. Itaque peccatur anachronismo. Deinde tamen Siracides mentionem facit Simonis Iusti, non statim sequitur sub eo vixisse. imo ponit eum inter ve- tustissimos, quos nunquam vidit, non magis utique, quam Nehemiam, & alios, quos laudat. Quod autem idem Siracides scribit se venisse in Ægyptum sub Euer- getæ anno xxxviii, nos in Canonibus Isagogicis ostendimus eos esse annos Iobelai.

Ibid. *quem vocant Panareton.*] Sed & Solomonis sa- pientiam *Ψαδεπίγραφο* Panareton quoque vocant Hieronymus & Epiphanius: ut dubium non sit, quin libri *γνωμολόγοι* omnes *πανάρετοι βίβλοι* vocari possint. Hebraice *τὸ πανάρειον* ad verbum *בְּרֵאשִׁית לְ פַנְוֵי־שִׁמְשׁוֹן*. Erasmus legit *παναίρειον* in Præfat. Hieronymi in Proverbia, & interpretatur eximium ac præcipuum, quum tamen *παναίρειος* Græcum non sit.

Ibid. *etiam Simonis in eo fecit mentionem.*] Non hujus sane, sed illius præci, ut diximus, Iadduæ nepotis, qui cognominatus est Iustus: cujus elegantissimum enco- mium extat in cap. L Siracidæ, ubi Commate 3 corri- ges, *ἐν ἡμέραις αὐτῆς ἐλατῶθη ὑποδοχῆον ὑδάτων χαλκῶ, ὡσεὶ θαλάττης πλὴν ἀείμετρον*. Pessime in vulgatis, *ἐλατῶθη ὑποδοχῆον, χαλκῆς*. Significat enim cisternam, de qua intelligit, ab eo fuisse laminis æneis munitam ad aquam continendam. Hoc enim est *ἐλατῶν*, hoc est *ἐλάσματι περικαλύπτειν*. Itaque vertendum erit: *Sub eo laminis æneis instruitur cisterna: cujus ambitus est instar maris*. Intelligit per Mare vas illud ingens Solomonicum instar *ἐμβασσεως*, I Regum v 11, 23. Nam multos alios *ὑποδοχῆς ὑδάτων* fuisse Aristæas memoriæ prodidit, eosque ait *μεμολικεδῶδες*, plumbo intus munitos, ut istud *κεχαλκῶσθαι*. Sequens Comma longe pejus acceptum ita restitues: *ὁ Φροντί- ζων ἔναξ αὐτῆς διὰ πλώσεως, ἔχει ἑπιγύσεις πλὴν ἐκ- πολυωρήσασαι*. Verte: *Quicquid sua Templum à ruina sua vindicavit, & sese obfirmavit Urbis sollicitudine tangit: ἐπι- γύσεις πολυωρήσασαι*, ad verbum *ἐβραϊκῶς*: *בְּרֵאשִׁית לְ פַנְוֵי־שִׁמְשׁוֹן* *בְּרֵאשִׁית לְ פַנְוֵי־שִׁמְשׁוֹן* *בְּרֵאשִׁית לְ פַנְוֵי־שִׁמְשׁוֹן* *בְּרֵאשִׁית לְ פַנְוֵי־שִׁמְשׁוֹן*. Nam *πολυωρήσασαι* non semel in Bibliis Græcis legitur, ut in Psalmis. Errores isti vetustiores sunt interpretate Latino. Quia hæc pertinent ad laudes Simonis Iusti, ideo ut emendate legerentur, curavimus.

MDCCCLXXXIX. XL *ferme millia Gallorum à Romanis caesi.*] L. Aimilio Papo, C. Atilio Regulo Coss. nu- mero MDCCXCII. Polyb. Prochronismus triennii.

Hos paucorum annorum prochronismos Eusebio, aut Hieronymo adscribendos non esse, sed Faistorum Con- sularium conditoribus supra monuimus.

Ibid. XL *millia.*] Totidem ponit Polybius. BONG. quamvis optimæ notæ, assignat hoc gestum anno ante- cedenti. Ita fuerit prochronismus quadriennii.

MDCCXCII. *Seleucus.*] Appianus in Syriaco duos an- nos ei tantum attribuit, & xxxvii Antiocho Magno. Ita fit compensatio. Nam unum Seleuco amplius, & uno minus Antiocho ascribit Eusebius.

MDCCXCIV. *Caria & Rhodos ita terra motu.*] Recte tempus assignatum. Contigit enim hic horribilis casus C. Flaminio Nepote, P. Furio Philo Coss. Auctor Paulus Orofius libro quarto, cap. xlii. *Tunc quoque magno terra motu Caria & Rhodus insula adeo concussa sunt, ut labentibus vulgo tectis ingens quoque ille Colossus ruerit. Eo- dem anno Flaminius Consul contemptus auspiciis, quibus pug- nare prohibebatur, adversum Gallos conflavit, & vicit. Vi- des eodem anno hunc terræ motum, & pugnam Fla- minii Consulis cum Gallis contigitse.* De hoc terræ motu Plinius, Strabo, Polybius libro v. Sed turbat ipse Plinius, *Hoc simulacrum, inquit, post quinquagesimum sextum annum terra motu prostratum. sed jacens quoque mi- raculo est.* Hoc modo erectus fuerit numero MDCC- xxxviii. Sed obstat quod paulo inferius addit: *Duodecim annis tradunt effectum ecc talentis, qua con- tulerant ex apparatu regis Demetrii relicto, mora radio.* Tangit historiam de Rhodo à Demetrio poliarcete obsessa, de qua vide apud Vitruvium in fine libri x. Sed iste Demetrius inivit regnum Asiæ nume- ro MDCCXVI: regnavit annis xvi tantum. Est igitur anachronismus aut apud Plinium, aut apud Eusebium. Sed non dubium est Plinium de Deme- trio recte sensisse; in numero autem annorum errorem esse, lvi, pro lxvi. Ergo erectus nume- ro MDCCXViii, anno Demetrii xlii, vicesi- mo quarto Seleuci Nicanoris Alexandri successoris. Cui sententiæ nostræ mirifice favet Suidas. *Κολασ- σιδος, διὰ τόσσα. ἡ Κολασσαῖς οἱ Ρόδιοι.* Hæc sunt inepta, sed sequitur magnos auctores. Post: *εἰ ἴνες ἀνέστησαν ἐν τῇ νήσῳ χαλκῆν ἀνδρῶντα ἔ- ηλίας, ὃν διὰ τὸ μέγεθος ἐκάλεσαν Κολασσὸν, ὅτι Σελδύκῃ Νικανοῦ * ἣδ' Ἀλεξάνδρῃ ἔ- μακε- δόν.* ἐν Ὀπτιγράμματι.

Αὐτῷ σὺν πρὸς ὄλυμπον ἐμηκύναισθι Κολασσὸν *Τόνδε Ρόδῃ ναπέτι Δωρίδῳ, ἀέλιε,* *Χάλκειον, ἠνίκα κῦμα κατ' ἀνάσσειν πρὸς ἔνυξ* *Ἔσπεσαν πάτρειν δυσμελέων ἐνάροισι.*

δυσμελέων ἐνάρα vocat manubias apparatus bel- lici à rege Demetrio relicti radio moræ, quum vi- deret sapientia Diogneti architecti omnes conatus suos elisos, ut Vitruvius admonet. In verbis Suidæ ἣδ' perperam pro *διὰ δόχῃ* legitur. I line planum sit, quam falso Simonidi attribuat Epigramma illud:

Τὸν ἐν Ρόδῳ Κολασσὸν ἐπὶ ἁλὶς δέκα *Χάρης ἐποιεῖ πηχεῶν ὁ Λίνδιος.*

Simonidi enim attribuit Antholog. IV. cap. vi. Po- lybius videtur terramotum Rhodi ex casu Colossi circa ideum tempus conjicere, quo Attalus Gallis eum tractum assignavit, qui ab illis Galatia dictus est, hoc est circiter numerum MDCCC. His animad- versis, non potest constare, quod ait Gellius lib. xv. cap. xxxv; quod Demetrius destiterit ab obsidione propter verba, quæ ipsi Rhodii legarunt, &c.

Ibid. *ut Colossus magnus ruerit*] Jacuit in solo illa in- gens ænea moles annos DCCCCLXXVI, donec Mavia Arabs,

Arabs, Rhodo capta, mercatori cuidam hunc Colossum vendidit, qui noningentos Camelos illius fragmentis oneravit. Cameli vero onus est duplum ad onus muli. Est enim D C C C pondus. Itaque secundum hanc rationem materia illius Colossi fuerint septingenta viginti millia pondus. Vulgo, ut mercatores nostri & magnarii in Aquitania & Hispania loquuntur, essent centum quadraginta quatuor Quintalia. Sed, apud Cedrenum legimus. κόσμος ἐστὶν 5, ρλδ. τῆς θείας σαρκώσεως ἐστὶν χλμ. Est error, aut hallucinatio. Nam hoc modo annus primus Christi Dionysianus esset 5495. quum in periodo Juliana Constantinopolitana sit 5509, in Computo LXX Seniorum, 5501.

MDCXCVII. Ptolemæus Philopator ann. XVII.] Epiphanius κα. In Excerptis Chronici Casauboniani ita vocatur: Πτολεμαῖος Φιλοπάτωρ, ὁ υἱὸς Γάλλου. Cur Γάλλου vocatus, rationem reddit auctor Etymologici: Γάλλου ὁ φιλοπάτωρ Πτολεμαῖος, διὰ τὸ φύλλα κισσῶν κατεσίχθη, ὡς οἱ Γάλλοι. αἱ γὰρ πῆς Διονυσιακῆς πελαγῆς κισσῶν ἐστὶν ὄψις. Et Gallos magnæ Matris foliis edera, & Ptolemæum quoque compunctum fuisse, hoc est stigmata foliorum edera inusta ipsi fuisse.

Ibid. Ea que in tertio Maccabæorum.] Uni tantum Judæ filio Mattathia cognomen fuit Maccabæo. Tamen nescio quomodo omnes, qui religionis nomine dira passi sunt, eodem cognomine vocati, ut illi septem Martyres filii Annæ nullo cum Juda sanguinis, sed causæ tantum vinculo conjuncti: quorum nomine singularis liber à Josepho conscriptus extat hodie: & præterea illi, qui ante Judam Maccabæum in Ægypto sub Eupatore minimum ab extremo exitio abtuerunt: quorum historia vocatur liber tertius Maccabæorum, conditus stilo & charactere Alexandrino, ampuloso, & qui proxime abest à cothurno. Ea historia digna quidem cognitu, sed dolendum, quod ea paucis nota, tempus vero nulli. Sed erendum est, si fieri potest. Polybius libro v scribit, ineunte vere, postquam Attalus Gallogræcis, qui ejus gratia in Asiam trajecerant, locum, agrum, & regionem assignasset, quæ postea dicta est Galatia & Gallogræcia, Antiochum, & Ptolemæum Philopatorum, necessariis ad bellum paratis, exercitus eduxisset, ac postea prælio commisso, quum diu ancipiti fortuna pugnatum esset, tandem Philopatorum insigni clade Antiochi victorem in Ægyptum discessisse. Quia igitur Polybius nos docet vere ineunte Attalum Gallos à se dimisisse, si illud tempus deprehendere possumus, rem ipsam tenemus. Bene nobiscum agitur, quod Polybius ipse rem insigni charactere notavit. Scribit enim defectionem Lunæ fuisse ante, quam illos dimitteret: quam nos dicimus incidisse in noctem, quæ sequuta est xxv diem Februarii, post bisextum, anno periodi Julianæ 4497, quum antea die ix ejusdem mensis Sol quoque defecisset. Incidit igitur hic defectus Lunæ anno DXXIII Nabonassar, Tyhi XII, sequente XIIII, feria VII, anno tertio Olympiadis CXL, numero Eusebiano MCCC, Epacta Juliana tam æquabili, quam castigata, VI. Astate sequenti, qua inivit annus quartus ejusdem Olympiadis, Ptolemæus Philopator, parta victoria, quum hostias Deo εὐχαριστήρια καὶ νικητήρια Ierolymis immolare vellet, aditu Templi à Pontifice Max. prohibitus inexpiabili odio in Judæorum gentem exarsit. Itaque in Ægyptum reversus edictum de universo Judæorum genere delendo proponit. jubet omnes Judæos describi à xxv Pachon, ad IV Epiphi. id est, à VII Julii numeri MDCCL, ad finem XIV Augusti. hoc est, ab octava Tamuz anni Judaici 3544, ad finem VII Ab. Josephus in Apionem libro posteriore hoc

gestum attribuit non Ptolemæo Philopatori, sed Πτολεμαῖο Philometoris filio: quæ historia desideratur in Græca editione, extat in Latina Rufini.

Ibid. Ea, que in tertio Maccabæorum.] In Græcis: ἡ τριτὴ τῶν Μακκαβαίων βιβλίον περὶ τῆς φιλοπάτορος τῆς Πτολεμαίας ἱστορίας, ὅσα οὐδ' ὅπως ἀνελήφθη τὰς. Tertius Maccabæorum liber de hoc Philopatore Ptolemæo mentionem facit ordine nescio quo præpostero. Recte. Nam historia tertii libri eorum, qui vocantur Maccabaici, est prior tempore historiis reliquorum duorum priorum librorum. Hieronymus, ut solet, libere vertit.

MDCCL. Vidit Judæi, & XL armatorum ex numero eorum casu.] Nullus hodie auctor extat, apud quem vel minimum hujus gesti vestigium deprehendi possit. Quod si hoc verum est (quod valde mihi suspectum) cur tantæ cladis gentis suæ memoriam silentio præterivit Josephus? Sane hic erat annus, in quo duo memorabilia acciderunt, consilium Ptolemæi Philopatoris de extinguenda Judæorum Ægyptiensium universa gente, & pugna Cannensis. Græca hujus periochæ non extant. & subolet aliquid νεοθεῶδης. De Judæis Ægyptiensibus fatis nobis exploratum est hic non intelligendum esse, quum, ut diximus, eo anno universa ea gens in Ægypto cædi destinata fuerit. Palæstini Judæi non potuerunt cum ullo hoste potenti rem habere, præterquam cum rege Syriæ, id est Antiocho magno. At tantum abest, ut armati cum eo acie congressi sint, ut is eos amicos sibi asciverit, ut ex Josepho patet, & infra ex numero MDCCLVI. Sed vix tandem fraudem deprehendimus. Eusebius putavit, Judæos prælio à Philopatore victos, multis milibus amissis, in Ierusalem abductis, ut furori Elephantorum obicerentur. quod profecto vanum esse constat ex iis, quæ ex III Maccabaico demonstravimus. verba integra ex priore libro Eusebii extant in Chronico Casauboni, Olympiadis anno III. Ἰσραηλίων ληφθέντων ὑπὸ τῆς τῆς Πτολεμαίας, καὶ χιλιάδας τεσσαράκοντα ὀπλιτῶν ὑποβαλομένων, καὶ αἰχμαλωτῶν ἀχθέντων ἐν Ἱερουσαλήμ, ἐκ περὶ τῆς αὐτῆς Πτολεμαίας, &c. lege cætera. Quæ præfecto portenta sunt. Nam neque Judæi congressi prælio sunt cum Eupatore, neque Judæi Ierolymitæ, aut Palæstini, sed Judæi Ægyptienses Elephantis obiciendi erant. Sed quemadmodum cur hæc tam aliena à fide historiæ prodiderit Eusebius, nescimus, ita neque quare hæc mutilaverit Hieronymus, nobis constat, nisi forte, quia cū veritate historiæ pugnare videbat.

Ibid. LX millia armatorum.] Ita omnes scripti & editi. Sed LX pro XL, qui est facilis lapsus, positum esse convincitur ex ipsorum Græcorum fide πεσάκων καὶ χιλιάδας.

MDCCLIII. Eratosthenes agnoscitur.] Hoc anno, qui erat tertius Olympiad. CXLII, Eratosthenes erat annorum LXXIII, natus anno primo Olymp. CXXVI, obiit anno primo Olymp. CXLVI, annorum LXX. & admodum senem obiisse testatur Epigramma.

Γρηγόριον γῆρας σε, καὶ κατανήσθη ἀμαυρῆ
Εὐσεβίου. εὐνήτης δὲ ὑπὸν Ὀφελόδωρον

Ἀπὸ μνηστήρας Ερατόθηνες —
Apud Suidam: ἐτελεύτησεν πῆ τῶν γεγονέναι δόξα ὀμνῶν τριφῆς ἀπὸ τῆς ἀμβλυώτην. Idem Censorinus cap. xv.

MDCCLIV. Romani Marcello Consule Syracusas capiunt.] Neque hoc anno, neque Marcello Consule: sed biennio post; Ap. Claudio Pulchro, Q. Fulvio Flacco IIII Cos. Contra Silius lib. XIV. Marcellum IIII Consulem ad bellum Syracusanum missum fuisse ita canit:

- „ Tali Trinacria motu, rebusque Sicaniis
- „ Exitio Regis trepidus, sublimis honore
- „ (Tertio nam Latius renovarat purpura fasces)
- „ Marcellus classem Zanclus appulit oris.

MDCCCV. *Romani subigunt Capuam.* Anno post Syracusas captas, P. Sulpicio Galba, Cn. Fulvio Centumalo Coss. numero MDCCCVI. Sed potest excusari ex Palilibus Varronis. Capuæ omnia jura tunc adempta, postea restituta fuisse annis CLII, postquam capta fuit, C. Julio Cæsare, & M. Bibulo Coss. prodit Velleius Paterculus: hoc est numero Euseb. MDCCCLVIII, in quem sane illud par Consulum incidit. Sed Cicero in Rullum ait Capuam captam Q. Fabio v. Q. Fulvio IV. Coss. hoc est biennio post. Quod proculdubio falsum.

MDCCCVI. *Antiochus rex Syriae victo Philopatore Ptolemæo Iudæam sibi sociat.* Polybius lib. XVI, citante Josepho: τὸ Σκόπια νικηθέντ' ὑπὸ Ἀντίοχου, πῶν μὲν Βαβυλωνίαν, ἢ Σαμάρειαν, ἢ Ἀβιλα, ἢ Γάδαρα περιλάβεν Ἀντίοχου. μετ' ὀλίγον ἢ προσεχώρησαν αὐτῷ ἢ τῶν Ἰσθαίων οἱ περὶ τὸ ἱερὸν προσαγορεύσαντες Ἰεροσόλυμα καλοικεῖντες.

MDCCCVII. *Lævinus cum Rege Asiae Attalo amicitiam facit.* Ap. Claudio Pulchro, Q. Fulvio Flacco III Coss. Auctores Livius, & Eutropius; numero MDCCCV, ipso anno, quo Syracusæ captæ. Metachronismus triennii, cujus rei causa, quod Hieronymus hoc gestum contulerit in annum Consulatus ipsius Lævini: quod etiam manifesto constat ex Mariano Scoto, apud quem hæc perioche refertur sub M. Valerio Lævino, M. Claudio Marcello IV Coss.

MDCCCLIX. *ad quem Lacedæmoniorum rex Arius legatos misit.* Longe fallitur. Nam Onias ille, ad quem Areus rex Lacedæmoniorum legatos misit, erat ladduæ filius, vixitque sub Seleuco Nicanore, ut à nobis disputatum est, quo tempore Areus ille quoque erat in vivis, & post quem nullus alius postea Areus in familia regia fuit. Omnia, quæ huc pertinent, habes in Canonibus Isagogicis. Itaque vise omnino locum. Est hic metachronismus ut minimum annorum CXL, propter „ ἀνισορησίαν. Sed excusaverit eum Josephus, quem „ sequitur.

MDCCCLIII. *Scipio Iberia multis urbes recipit.* In Græcis Κελύβητας.

MDCCCLIV. *Ptolemæus Epiphanes ann. XXI III.* Epiphano XXI.

MDCCCLXV. *Navius.* Hieronymus ex Suetonio de Claris Poëtis. Si deceffit M. Cethego, & P. Tuditano Coss. ut ex veteribus Commentariis relatum est, ejus mors conferenda fuerit in numerum MDCCCLXIII. Itaque metachronismus fuerit biennii. Sed Varro vitam Navii producit longius. Ideo excusari potest.

MDCCCLXVII. *Plantus.* Hieronymus ex eodem Suetonio.

MDCCCLXVIII. *Iuxta Theram.* Plinius libro secundo, cap. LXXXVII. *Inter Cyclades Olympiadis cxxxv anno quarto, Thera & Therasia: inter easdem post annos cxxxv Hieria eademque Automate.* Secundum sententiam Plinii hoc contigerit numero MDCCCLXXX. Ergo prochronismus est hic annorum xxxviii. Paulus Orosius sine dubio de hac intelligit libro quarto, cap. xx. *In Sicilia tunc Vulcani insula, que ante non fuerat, repente in mari edita cum miraculo omnium, usque ad nunc manet.* & quidem quum Consulibus Q. Fabio Labeone, Marco Claudio Marcello hoc contigisse dicat, hoc est numero MDCCCLXXXIV, ergo prochronismus fuerit annorum xvi. Sub iisdem quoque Consulibus insulam novam mari ortam scribit Iulius Obsequens. Aliter Livius libro xxxix, circiter finem. *Sub Coss. Cn. Bæbio Tamphilo, L. Aimilio Paullo, supplicato extremo anno fuit, prodigiorum causa, quod sanguinem per viduam pluisse in area Concordiæ satis credebant: nun-*

ciatumque erat, haud procul Sicilia insulam, que nondum ante fuerat, novam editam mari esse. Tempus congruit numero MDCCCLXXXII. Esset igitur prochronismus annorum xiv. At oraculum, quod otiosi Græculi commenti sunt, dicit tunc eam insulam e mari emerfuram, quum victis Pœnis homines deteriores meliorem vitam superaverint.

Ἀλλ' ὁ πόλις Τράων ἡμεῖς κατ' ἕπερθε ἡμῶν
Φοινίκων ἐν ἀγῶνι, τίτ' ἔσσει) ἐργα ἄπειρα.
Πόντ' ὅ μὲν λαμψὴ πύρι ἀσπίτω ἐκ τῆς κεραιῶν ἄν
Πρησῆρες μὲν ἀνω δὲ διὰ κύματ' αἰετῶν
Ἀμμιζα σὺν πέτραις. ἢ δὲ πρὸς τὴν αὐτῶν
οὐ φατὸς ἀνθρώποις νῆσ' ἢ χεῖρονες ἄνδρες
Χερσι βησιμῶνοι τ' κρείσσονα νικησῶσι.

Ego puto legendum κρείσσονες ἄνδρες, & χείρονα νικησῶσι. ut intelligatur de Romanis, qui Philippum duce Flaminio ad Κνωσὸς κεφαλᾶς vicerunt numero MDCCCLXIX. quod sequutus videtur Eusebius. Uno enim anno tantum discrepatur, qui est prochronismus Varronianarum Paliliuin. Quod à Iustino confirmatur lib. xxx. *Eodem anno (quo pax cum Philippo facta) inter insulas Theram & Therasiam, medio utriusque ipsæ, & maris spatio, terra motus fuit. in quo cum admiratissime navigantium, repente ex profundo cum calidis aquis insula emerfit. Ubi idem dicitur, quod in illo vaticinio Sibyllino, præfertim illud, tum calidis aquis. Propheta Sibyllinus: πόντος μὲν λαμψὴ περὶ ἀσπίτω. Pausanias Arcadicis scribit Chlyse insula abforpta Hieran extitisse. Ἀθήνησ' ἔδ' ἔν ἀπείχεν ἔπολλυτὸν χρυσῆν νῆσ' ὅ, ἐν ἣ ἢ τῷ φλοκκῆτῃ ἡμεῶν συμφορᾶν ἐκ τῆς ὑδρὸς φασί. ταυτὴν κατέλαβεν ὁ κλυδῶν πᾶσαν τῆς βυθῆ. νῆσον δὲ ἀλλῶν καλεχμένῶν ἰερῶν τὸν δὲ ὄσ' ἦν χρῶνον*.*

MDCCCLXIX. *Antiochus Scopam superat.* Habes historiam apud Iosephum lib. xi: fortius & clarius apud Hieronymum ex Porphyrio in IV Barucis: *Antiochus enim volens Iudæam recuperare, & Syriæ urbes plurimas, Scopam ducem Ptolemæi juxta fontes Iordanis, ubi nunc Panceas condita est, into certamine, fugavit, & cum decem millibus armatorum obsedit clausum in Sidone. Ob quem liberandum Ptolemæus misit duces inclitos, Aeropum & Menoclem, & Demoxenum. Sed obsidionem solvere non potuit: donec fame superatus Scopas manus dedit, & nudus cum sociis dimissus est.*

Ibidem. *Syriæ urbes recepit.* Hieronymus ibidem: *Quodque ait COMPORTABIT AGGEREM, illud significat, quod præfidium Scopæ in arce Ierosolymorum, admittentibus Iudæis, multo tempore oppugnavit, & cepit alias urbes, quæ prius à Ptolemæi partibus tenebantur, Syria, Cilicia, & Lycia. Eo enim tempore captæ sunt Aphrodisias, & Solæ, & Zephyrion, Mallos, & Anemion, & Selinus, & Coracesion, & Cozycos, & Andriace, & Limyra, & Patara, & Xanthus, & ad extremum Ephesus, de quibus universis & Græci, & Romanæ narrat historia. Ex Porphyrio.*

MDCCCLXXI. *Romani Græcos liberos esse jusserunt.* Recte: M. Claudio Marcello, L. Furio Purpureone Coss. anno primo Olymp. cXLVI, spectaculo Isthmiorum, auctoribus Livio, & Plutarcho in Flaminio. Isthmia enim & Nemea bis in Olympiade celebrabantur, primo anno Olympiade, & tertio, sed diversis mensibus. Trieterica enim erant. Quidam veterum, ut Ansonius, & alii, pentaeterica Isthmia & Nemea dicunt fuisse. Nuper etiam quidam docti non veriti sunt ita scribere, quamvis à nobis moniti prudentius sententiam mutassent. Igitur ea, quæ de his ludis diximus, aut accuratius, aut æquiore animo legant. Statium sponsorem dabimus, si nobis, nolunt credere, IV Thebaidos:

Quum tristem Hypsipylem ducibus sudatus Aethæis
Ludus, & atra sacrum tevocat Trieteris Opheliem.

libro VII.

— di, parve, tuum Trioteride multa

Inflaurare diem —

MDCCCXXIII. *Antiochus Iudæorum erga se.*] Legendum caput tertium libri XII Originum Iudaicarum Iosephi: ubi multa notabilia huc facientia.

MDCCCXXV. *Post prælium, quo in Thermopylis.*] Bis prælio à Romanis Antiochus victus, fufus, fugatusque: priore ad Thermopylas à M. Acilio Glabrione Consule, numero hoc Eusebiano MDCCCXXV: altero ad Sipyllum, & Magnesium Asiæ, anno sequente, à L. Cornelio Scipione, qui ab hac victoria postea Asiaticus cognominatus. Quare hæc confunduntur. Nam duobus annis gesta, & tædus cum Antiocho initum anno MDCCCXXV. Sed omittendæ non sunt duæ hallucinationes, quæ Hieronymo inter occupationes maximas obreperunt, cap. XI. in Daniele. ubi L. Scipionem cognomine Nasicam putat esse eum, qui Antiochum Magnum devicerit: deinde quum scribit hunc Antiochum deletum cum omni exercitu suo adversus Elymæos pugnantem: quod de Epiphane Antiocho, non de hoc, cui Magno cognomen fuit, accipiendum.

„ MDCCCXXVI. *Romani multas colonias dederunt.*] „ Numero MDCCCXXIII, qui est tertius ante hunc, de „ ducta est Colonia Puteoli, ut extat in vetustissima „ Tabula quæ Neapoli in ædibus Gulielmianis asser- „ vatur.

„ AB. COLONIA DEDUCTA. ANNO. XC.

„ N. FUFIDIO. N. F. M. PULLIO. DUO VIR.

„ P. RUTILIO. CN. MALLIO. COS.

„ Hoc par Consulium congruit numero MDCCCXXI: de „ quo deductis LXXXIX, relinquetur numerus MDCCC „ XXIII, M. Porcio Catone, L. Valerio Flacco Coss.

MDCCCXXVII. *Antiochus in amicitiam.*] Antiochus, quum Ephesi esset, ut scribit Appianus, fama de obitu Ptolemæi Philopatoris falso vulgata, in animo habuit omni celeritate in Ægyptum contendere, ut vacuum aulam invaderet. Interea illi occurrit Ephesi Annibal profugus Carthagine, quem tandiu retinuit specie communicandi cum eo consilii de bello Romanis inferendo, dum rescisceret falsum illum fuisse nuntium de obitu Philopatoris. Antequam igitur bellum palam Romanis indiceret, ad quod & ingenio suo pte & Annibalis hortatibus ferebatur, sese adversus finitimorum regum insidias affinitatibus novis munire decrevit. Itaque filiam suam Cleopatram Philopatori uxorem destinat eo ipso anno, qui erat Olympiadis cXLIV. primus, & regni ac vitæ Ptolemæi ultimus. Hæc ex Appiano. Quare metachronismus annorum XLV esset, nisi de tradita Cleopatra loqueretur, quæ, ut in sequentibus videbimus, promissa & pacta fuit Ptolemæo, anno VII regni ejus, tradita autem anno XLV.

Ibid. & *Cleopatra filia sua uxore ei tradita.*] Proxime ostensum est ex Appiano. Hieronymus in cap. XI. Danielis: *Volens Antiochus non solum Syriam, & Ciliciam, & Lyciam, & alias provincias, quæ Ptolemæi fuerant partium, possidere, sed in Ægyptum quoque regnum suum extendere, filiam suam Cleopatram per Euclen Rhodium septimo anno regni adolescenti despondit Ptolemæo, & tertio decimo anno tradidit, data ei dotis nomine omni Cæle Syria, & Iudæa.* Quare recte in hoc tempus conjecta est mentio Cleopatræ in matrimonium traditæ. erat enim annus regni Ptolemæi tertiusdecimus.

Ibid. *Syriam, Phœniciam.*] Quas illi abstulerat. Appianus Syriaco.

MDCCCXXVIII. *Eumeniam in Phrygia condidit.*] Hylas prius vocatas Eumeniam nominavit. Stephanus: *Εὐμένης πόλις Φρυγίας, ἠΐθ' ἀλλ' καλέσωντο* —

Εὐμένης ἔφ' ἰλαδέλφου. ἢ ὕλλας καλεσµένας ὠνόμασεν ἕτως.

MDCCCXXIX. *Secundus liber Maccabæorum.*] Veteres Ecclesiastici scriptores *Μακκαβαϊκὰ* vocant tres libros, qui primus, secundus, tertius liber Maccabæorum vocantur. & quidem tertius liber continet gesta, quæ priora sunt gestis libri primi. Supra diximus unum tantum Judam Mattathie filium Maccabæum cognominatum fuisse. reliqui fratres ejus singuli suis cognominibus alii ab aliis distincti fuerunt: neque unquam ullus eorum à suis Maccabæus dictus. Tamen omnia, quæ gesta sunt pro defensione Ecclesiæ adversus hostes ejus reges Syria & Ægypti, vocata sunt *Μακκαβαϊκὰ* à veteribus Christianis. Fratres quoque septem, & ipsi etiam Maccabæi. Porro libros *Μακκαβαϊκὰ* dictos tres numero Origenes ab Hebraeis vocatos fuisse scribit *Σαρσῆθ' σαρβανέ ἐλ.* quæ verba quidem intelligo: sed causam non capio. & miror Hebræos judicare potuisse de secundo & tertio Maccabæorum, quos nunquam viderunt Hebraice scriptos, quum secundus sit Epitome quinque Græcorum voluminum Iasonis Cyrenæi, ut brevior ipse monet, cap. I. 19. (quo nomine Clemens Stromateo v illum librum *τὸ Μακκαβαϊκὸν ἐπιτομὴν* vocat.) tertius quoque Græce tantum filo Alexandrino conscriptus sit: ut mirum sit, si Iudæi Hebraicis titulis libros Græcos inscripserint. *Σαρσῆθ'* igitur, & *Σαρβανέ ἐλ* indubitate allequimur esse *סָרְסֵת* & *סָרְבַּן* *porta domus,* & *portæ filiorum Dei.* vel potius *סָרְסֵת* & *סָרְבַּן* *Principes familia. Principes filiorum Dei.* Scio equidem quam ampullosa, ambitiosa, *πεμφολυώδη* sunt librorum Iudaicorum lemma. neque me terrent hæc miracula titulorum. Sed certus sum Iudæos Origeni imposuisse, qui fortasse nunquam legerant illa duo Maccabaica Græca. Nam de priore satis constat aut Hebraice, aut lingua Ierosolymitana ab auctore prius conscriptum, deinde in Græcum sermonem conversum fuisse.

Ibid. *Secundus liber Maccabæorum.*] Longe plura sunt in Græcis Eusebii, quæ in tria verba contraxit Hieronymus.

MDCCCXXX. *Titus Livius Tragediarum scriptor.*] Hieronymus à Suetonio de claris Poëtis. Sed gravissimæ ejus occupationes sæpenumero eum à vero abducunt, ut immanes anachronismos committat. Cicero in Bruto scribit primam fabulam Romæ actam fuisse à M. Livio Andronico Poëta, Claudio Cæthone Cæci filio, & Tuditano Coss. anno ante natum Ennium, post Romanam conditam DCLV. Idem etiam repetitur prima Tusculana. Gellius in Chronologico capite XXI libri XVII refert Livium fabulas Romæ docuisse post Sophoclis & Euripidis mortem annis plus fere CLX, post Menandri mortem circiter LII. Iam Menandri mors contigit numero Eusebiano MDCCXXIV. Adjectis LII, fiet numerus MDCCCLXXVI, qui profecto est annus ante natalem Ennii. Itaque hic committitur metachronismus annorum LVI. Et ejuscemodi multa tanto viro excidunt non ab inscitia, sed à properantia, quæ est mater hallucinationum.

Ibid. *T. Livius.*] *Μνημονικὸν σφάλμα.* Prænomen ejus erat *Marcus*, non *Titus*.

MDCCCXXXI. *Quum ab Antiocho per legatos Annibal reposceretur.*] Non convenit inter scriptores de morte Annibalis, quibusdam illum obiisse narrantibus anno quarto Olympiad. XLVII, Appio Claudio Pulchro, M. Sempronio Tuditano Coss. aliis, ut Orosio, Q. Fabio Labeone, M. Claudio Marcello Coss. hoc est, anno secundo Olympiadis cXLIX. Corn. Nepos casti-

gati-

, gatiflimus scriptor: *Quibus Consulibus impericrit, non convenit.* Namque Atticus M. Claudio Marcello, & Q. Fabio Labone Coss. mortuum in Annali suo scriptum reliquit ut, At Polybius Aemilio Paulo, & Cn. Babio Tamphilo. Sulpicus autem P. Cornelio Cethego, & Babio Tamphilo.

Ibid. *Quum ab Antiocho.*] Ad verbum Hieronymus ex Eutropio, lib. 111, qui & cum periisse ait Sp. Postumio Albino, Q. Marcio Philippo Coss. Qui est iste annus ab Hieronymo assignatus MDCCCXXXI.

MDCCCXXXI. *Simon praepositus Templi.*] Hæc omnis periocha ex 111 cap. posterioris Maccab.

Ibid. *praepositus Templi Ierosolymorum.*] Libri scripti Ierosolymorum. Videtur esse metaplastus illis temporibus usitatus. ut ἡ Ἱεροσόλυμα. πᾶσαι Ἱεροσόλυμα. Matthæi cap 11. 2.

Ibid. *multis ei numeribus repromissis.*] Quod dixi toties, ex properantia contigit multa alio vultum interpretata esse. Nam vera interpretatio erat, *thesaurus Templi pollicitus ei proditurum.* Hæc enim erat præcipua illecebra, qua iste transfuga Apollonium ad vim Judæis & summo sacerdoti Oniæ faciendam invitabat, direptio sacrorum Templi thesaurorum. At Hieronymus contentus illis folis *ῥήματα ὑποχρέωσιν*, reliqua *τὰ κειρώματα*, & sine quibus apud Ducem nefarius iste Simon nihil agebat, omisit.

Ibid. *sacerdotium sibi vindicare capit.*] Nunquam factum. Qui potuit sibi sacerdotium vindicare homo ex non sacerdotali stirpe? Erat enim Benjaminita. *Σίμων δὲ ἦν ἐκ τῆς Βενιαμίν Φυλῆς.* 11 Maccab. 111. 4. Tantum abest, ut, qui non erat *ἑξ Ἱεραλικῆς γυνεῆς* posset esse *ἄρχιερός*, ut illis temporibus nullus factus fuerit *ἄρχιερός*, nisi *ἐκ τῆς ἑξ Ἱεραλικῆς γυνεῆς*. Adde, quod caput est, nunquam venisse in mentem Eusebio, ut hoc scriberet. Abest enim hoc comma à Græcis ejus. Quare quum Hieronymus in Epistola liminari dicat se quædam Eusebianis verbis inseruisse, sciat lector candidus, hoc illi infeliciter propter properantiam cessisse. in quibus ista sententia, quam huc insulsi, non postremo loco habenda est.

Ibidem. *Heliodorum mittit ad negotium pervidendum.*] Vide quid properantia facit: *πέμπει Ἡλιόδωρον τῷ Ἰππὶ τῶν πραγμάτων.* Expuncto articulo τῷ, reliquum *πέμπει Ἰππὶ τῶν πραγμάτων*, mittit ad negotium pervidendum, vertit. At ὁ ἐπὶ τῶν πραγμάτων est summum officium Palatinum, ut sciunt mediocriter docti, sive Agens in rebus, quod non puto, sive alio modo vertendum est. Aliter dicitur ὁ τὰ βασιλικὰ πράγματα in libello Supplice Samaritarum. Deinde *πέμπει Ἰππὶ τῶν πραγμάτων* non est Græcum. *Ἰππὶ τῶν πραγμάτων* Græci dicunt.

Ibid. *inque iudicans, & multa perperam gerens.*] Hæc ab Hieronymo sunt. non enim extant in Græcis. Sed illud *perperam gerens* ex illo κενός manavit.

Ibid. *divinus adversum se signis deterretur.*] *Θείας μάστιγι παυδὲ θεὸς κενός ἐπανήλθεν.* divinus plagis castigatus re infecta abiit. Quas *Θείας μάστιγας* vocat, cognoscet ex eodem cap. 26, 27. Sed mirum κενός converti, *perperam agens.* Hæc omnia nos attribuimus nimix celeritati, quod non ipse scriberet, sed notario, ut ipse testatur, diceret.

Ibid. *Onias autem Sacerdos curaverat.*] Hoc non legitur in dicto cap. 111. posterioris Maccabæorum. & mirum unde habuit Eusebius. Nam ea historia nupiam, nisi in eodem capite, & sequenti, extat. neque Josephus ejus meminit: neque verum putamus.

MDCCCXXXVI. *Hircanus Iosephi Iudæi ducis filius.*] *στρατηγὸν* etiam hunc Iosephum vocant Græca Eu-

sebi. Sed hoc perperam, ut alia, Eusebio excidit. Non enim *στρατηγὸς τῆς Ἰουδαίας*, ut ipse putat, sed *τελωνάρχης πάσης τῆς Συρίας*, maneps redigalium totius Syriæ à Rege Ptolemæo constitutus est. Nam quantum differunt *στρατηγὸς* & *τελωνάρχης*, quis non videt?

Ibid. *ducis Iudææ.*] At Eusebius ducis Iudææ. Quæ duo, si quis *λεπτολογεῖν* vellet, inter se differre, probari potest. Sed hæc sunt puerilia.

Ibid. *magnarum calamitatum Iudææ genti caussi extiterunt.*] Josephus: *ἀπεθανόντων δὲ ἰωσήφωσ, τὸ λαὸν σωθήνη ἐπιστάσῃ διὰ τὸς πύδας αὐτῶν. τῶν γὰρ πρεσβυτέρων πόλεμον ἐξενεγκαμνύων πρὸς Ὑρκανον, ὃς ἐὼ νεώτατος τῶν ἰωσήφωσ τέκνων, διέεση τὸ πλῆθος. καὶ οἱ μὲν πλείους τοῖς πρεσβυτέροις σωεμάχου, καὶ ὁ ἀρχιερός Σίμων διὰ τὴν συγγένειαν.*

MDCCCXXXVIII. *Ptolemæus Philometor.*] Initium hujus Regis congruit anno Nabonastai DLXVI. hoc est numero MDCCCXXXVI. Biennii metachronismus. Meminit epochæ Philometoris Ptolemæus in maximo opere. Male Epiphonio dicitur *φιλοπάτωρ ἄλλος*, & ei attribuuntur anni xxxi v.

Ibid. *Quidam Mediolanensem faciunt.*] Fuit Infuber, ut ipsemet ait. Mediolanum vero Metropolis Infubrium.

MDCCCXLI. *Macedonum Perses.*] Ita Græci, *Περσὸς*, potius quam *Πέρσης*. Dexippus quoque in priore libro horum Chronicorum nunc *Περσῆα*, nunc *Πέρσω* vocat. Sic *Αχιλλῆς*, *Οδυσσεύς* Æolibus est, qui aliis *Αχιλλῶς*, *Οδυσσῶς*. Miro autem loquendi genere *Rex Perses* Cornelio Nepoti dicitur, pro *Rege Persarum*, in Alcibiade: *Sed videbat id sine rege Perse non posse fieri. βασιλῶς Πέρσης, ἀλλὰ τὸ βασιλεύς Περσῶν*, ut quilibet rex Persarum dicatur rex *Πέρσης*, & Rex Perses sit ultimus rex Macedonia. quod mirum. Hic rex Macedonum ultimus Romanis *Perfes* dictus, tamquam *Πέρσης* vocatus fuerit. Sed si vere *Πέρσης* dictus fuisset, propius erat, ut ab eorum temporum æqualibus *Persa*, quam *Perses* diceretur. Constat enim hominem ex Perside *Πέρσω* dici, & Latini *Persam*. Sic Poeta Græcus, quisquis is fuit, unde Plautus *Persam* fabulam suam vertit, sine ullo dubio *Πέρσω* inscripserat illam, & recte Plautus vertit *Persam*. Ibi enim Parasitus pro homine *Persa* inducitur. At omnes editiones præ se ferunt *Persam* Virginem filiam Parasiti vocatam fuisse. Tollatur ergo delirium. Nam *Persa* est nomen gentilicium virile, non femininum. Quum igitur *Persa* pro *Perses* diceretur à prisca Latinis, aio & hunc regem vulgo illis temporibus *Persam*, deinde græcissantibus Romanis *Persen* dictum fuisse. Val. Maximus libro primo, cap. v. 3. *Quid illud, quod L. Paulo Consuli evenit, quam memorabile? Quum ei forte evenisset, ut bellum cum Rege Perse gereret, & domum e curia regressus filiolam suam nomine Tertiam, qua tum erat admodum parvula, osculatus tristem animam diceret, interrogavit, quid ita eo vultu esset? quæ respondit, Persam perisse. Decefferat autem catellus, quem puella in delitiis habuerat, nomine Persa. Arripuit autem omen Paulus, exque sortuito dicto quasi spem certam clarissimi triumphi animo præsumpsit.* Eandem historiam refert Cic. primo de Divinat. unde sine dubio Val. Max. illa descripsit. Vide hic duo indubitata, τὸ *Περσῆα* temporibus ipsius Regis *Persam* à Romanis dictum, *Persen* vero saculo Valerii: & præterea catellum non catellam, *Persam* dici. quo minus apud Plautum *PERSA* Virgo in Dramatis personis poni

poni debuit. Sed, ut obiter hoc moncam, an ex dignitate linguæ Latinæ sit, *anem decedere*, ut de homine, viderint purioris sermone observatores. Equidem multa notavi apud Val. Maximum non bene Latina, multa etiam inepte affectata, optimum alioqui, & utilissimum scriptorem, & quem extare plurimum reip. literaria refert.

Ibid. *Macedonum Perses.*] Livius ait iniisse regnum L. Manlio Acidino, Q. Fulvio Cofs. numero Eusebiano MDCCCXXXVII. Proinde metachronismus fuerit solidi triennii. Sed vide de hoc in Isagogicis Canonibus.

Ibid. *am. x.*] Livius annos XI.

Ibid. *Aristobulus natione Iudæus.*] Anatolius Alexandrinus: ἀμφοτέρων Ἀραβῶν ἐξ ἐπὶ κλην διδασκάλῳ, ἢ Ἀραβῶν ἐξ ἐπὶ Παναρέδῳ, ὅς ἐν τοῖς ἐβδομήκοντα κατήλεγμῶν τοῖς τὰς ἱεραῖς ἢ θείας Ἑβραίων ἐρμηνεύουσι γραφῶν Πτολεμαίῳ τῷ φιλαδέλφῳ, καὶ τῷ τέτρῳ πατρὶ, καὶ βίβλος ἐξηγητικὰς ἔμωσέως νόμῳ τοῖς αὐτοῖς περὶ σφῶν βασιλεῦσι. Vide quam iniqui sint hodierni Censores erga eos, qui aliquid humanitus peccant, quum in illis vetustissimis Scriptoribus tot hallucinationes, ἀναρχονισμὸς, ἀνισρησίας deprehendamus. Dicit sine ullo auctore hunc Aristobulum Peripateticum Iudæum fuisse in LXVII interpretibus legis: deinde Ptolemæo tam Lagidæ, quam ejus filio Philadelpho interpretatum Biblia; hoc est LXVII interpretes sub utroque Ptolemæo legem vertisse. Pro Colophone adjicit Commentarios suos in legem Mosaicam Philadelpho dedicasse, quum is fuerit Philometor, etiam teste ipso Aristobulo, cujus alibi verba produximus. Clemens Stromateo primo: Ἀραβῶν ἐξ ἐπὶ τῷ πρώτῳ τῷ πατρὶ τῷ φιλομήτορα &c. Mira vero ἀνάλογια ejusdem Scriptoris Stromateo quinto: Ἀραβῶν δὲ τῷ καὶ Πτολεμαίῳ γεγονότι τῷ φιλαδέλφῳ, ἔμμένηται ὁ σωτῆρ ἰσραὴλ τῷ μακκαβαϊκῶν ἰστορίῳ. Ubi duo errores. Prior, quod pro Philometore Philadelphum ponit, ut Anatolius. alter, quod Aristobulum hunc eundem facit cum eo, cujus mentio posterioris Maccabæorum capite primo, commate decimo. Cujus culpæ affinis etiam Eusebius VI. I. περὶ ἱεροσολῶν. ἐπὶ δὲ (Aristobulus) ἦν αὐτῶν, ἔμμένηται ὁ σωτῆρ ἰσραὴλ τῷ μακκαβαϊκῶν ἐν δὲ βίβλῳ μνημονεύει. Verba ex Epitome Maccabaica: ἐπὶ τῷ ἐκατῷ ἔμωσέως, καὶ ὄγδοῳ, καὶ οἱ ἐν ἱεροσολύμοις, καὶ οἱ ἐν τῇ Ἰσραὴλ, καὶ ἡ γερουσία, καὶ Ἰσραὴλ Ἀραβῶν διδασκάλῳ Πτολεμαίῳ ἔμωσέως, ὅντι δὲ ἀπὸ τῶν ἱεραίων γένους. Ut Æra Seleucidarum indicat, is erat numerus Eusebianus MDCCCXCII, annis XLI post hoc tempus. Ἀραβῶν cognomine διδάσκαλῳ, cujus meminuit Anatolius, an propterea dictus, quod alicujus Regis doctor fuerit, hoc vero esset divinare.

MDCCCXLI. *Antiochus Epiphanes.*] Annus primus Epiphanis est cxxxvii Seleucidarum, ex prioris Maccabæorum cap. primo. Sed meminimus ejus, quod non semel diximus, Iudæos à Nisan incipere annos Seleucidarum, sex solidis mensibus ante Antiochenfes. Ideo videntur uno anno anticipare illos, quia incipiunt annum, verbi gratia, cxxxvii, quum tamen Antiochenfes is adhuc esset cxxxvi. Antiochenfes sequitur Eusebius, ut mihi videtur. Judæis cum Antiochenis convenit in ratione annorum Seleucidarum, à Tifri, ad Nisan. à Nisan autem, ad Tifri, Judæi anteveniunt epocham Antiochenam solido semestri intervallo, ut toties diximus.

MDCCCXLV. *Antiochus Epiphanes, quum de regione.*] Diversa gesta & tempora in unum confundit. Res ita habet: Mortuo Seleuco, cui successit Antiochus Epiphanes, Jason Oniæ summi Pontificis frater Regem novum adiit, à quo quum trecentis talentis Pontificatum emisset, reversus Ierofolyma, pulso legitimo Pontifice Onia fratre suo, ritus Græcorum, Panegyres, & gymnasia in urbem introduxit, anno primo Antiochi Epiphanis, numero MDCCCXLI. postea Tyrum & Ierofolyma proficiscitur. Triennio hinc, numero autem MDCCCXLIV, Jason longe impurius & nequior frater ejus Menelaus missus cum pecunia & donis ad Antiochum cauponatur & ipse Pontificatum à Rege duplo tanto, quam Jason antea emerat. Ita Jason isdem artibus Pontificatum ac imisit, quibus frater Oniam eo circumfererat. quod accidit anno Seleucidarum cXL, Antiochi autem quarto. Triennio post, numero MDCCCXLVII, qui erat III Olympiadis cLII, Seleucidarum cXLIII, Rex in Ægyptum expeditionem suscipit, unde jussu Senatus per legatum C. Popilium migrare coactus venit Ierofolyma; ubi multa crudeliter gessit, Templum spoliavit, & cætera. Itaque videmus quam falso prodiderit Eusebius Antiochum, quum Ierofolyma venisset, Pontificatum tradidisse. A tradito enim Pontificatu, ad jussu C. Popilli legati, intercedunt anni septem.

Ibid. *quum de regione Ptolemæorum.*] Historiam plane exponit ex Sutorio Callinico Porphyrius apud Hieronymum. cap. xi. Danielis.

Ibid. *qui & Jason.*] Ita emendavimus ex veteribus libris, ubi legitur, *cui & Jasoni*. Tres fratres fuerunt, Onias Alcimus maximus natus, secundus Jesus, qui Jason, tertius maximo cognominis Onias, qui & Menelaus. Hi tres Pontifices maximi fuerunt. sed medius maximum, medium minimus Menelaus sacerdotio circumferat. καὶ εἰς τὰς τρεῖς περιήλθεν ἡ δὲ χειρὸς ὄνη. Josephus.

MDCCCXLIX. *Antiochus Iudæorum legem impugnat.*] Hæc est vere satira lanx. Multa enim, & varia, diversorumque temporum continet. Sed Græca Eusebiana misere mutilata sunt.

Ibid. *omnem eorum provinciam.*] In Græco fuerat *χώραν*. Itaque *regionem* vertendum erat. Hæc quidem bene ad annum primum Olympiad. cXII. referuntur. Pollutio enim templi contigit anno Seleucidarum cXLV, numero Eusebiano MDCCCXLIX.

Ibid. *Postea vero Ierofolyma ascendens.*] ὕστερον πρῶτον. Biennio ante Antiochus Ægypto rediens Ierofolyma venit, Templum spoliavit, & onustus præda hinc discessit, quo postea nunquam rediit. Itaque hoc pertinet ad numerum MDCCCXLVII.

Ibid. *vastum Dei vastum.*] Non dubito in Græco fuisse *πρῶτον*. Hoc enim non solum vastare, sed & vi rapere significat. Suidas: *πρῶτον, ἔλθεις, λάβεις*.

Ibid. *Et in Templo Iovis Olympii*] Hæc pertinent ad præsentem numerum, quæ ipse biennio disjuncta in unum tempus coëgit.

Ibid. *Iovis peregrini delubrum edificavit.*] ἑνὶ Διὶ vertendum erat *Iovis Hospitalis*, ut recte habet editio vulgaris Epitomæ Maccabæorum cap. vi. 2. Sed nequaquam verum est ullum delubrum Iovis in vertice montis Garizim ab Antiocho edificatum: imo Templum Samaritarum à Sanbellete & ejus genero Manasse olim constructum ita vocari jussisse. Auctor Epitomæ Maccabaicæ vi. 2. Samaritæ ipsi in sua Epistola ad Antiochum à Rege poscunt, ut Templum in monte Garizim constructum vocetur *Διὶς Ἑλλῶν*, non autem, quod hic legitur, ut aliud Templum construere-

tur, cui nomen poneretur Διὸς ξενίς. Certe hic est discrepantia inter libellum supplicem Samaritarum & breviatorem Jasonis Cyrenæi, illis Διὸς Ἑλλωίς, hoc Διὸς ξενίς scribente. Ipsis Samaritis de seipsis, an breviori illi melius credendum sit, viderint, qui omnia in dubium revocare solent.

Ibid. *ipsis Samaritanis, ut hoc faceret, precantibus.*] Samaritani in Epistola supplice: ἀξιόδυν οὐ σὶ τ' θέρ-
γίτην ἢ σωτήρα προστάξαι Ἀπὸλλωνίῳ τῷ μερδα-
ρχῇ, ἢ Νικάνορι τῷ βασιλικῷ περὶ τῶν μηδέν ἡμῶν
ἐνοχλεῖν προστάξαι πρὸς τὴν Ἰσθαίων αἰτίας ἡμῶν
καὶ τῷ γένει καὶ τοῖς ἔθεσιν ἀλλοτρίων ὑπαρχόν-
των, προσαιγοροῦσθῆναι δὲ τὸ ἀνώουμον ἱερὸν Διὸς Ἑλ-
λωνίς. Rex Antiochus in Rescripto: ἢ τὸ πρὸς αὐ-
τοῖς ἱερὸν, κατὰ περὶ ἡξιώκασι, προσαιγοροῦσθῆναι Διὸς
Ἑλλωίς.

Ibid. *filius Afamonei ex vico Moddim.*] Non ex vico Modium, imo genere & domo Jerosolymita, sed vici Modium inquilinus. Eo enim secesserat, Antiocho, & ejus ministris urbem populantibus. Josephus: καὶ ἦ
τὸ αὐτὸν καιρὸν ἦν τις οἰκῶν ἐν Μωδιῶν κώμῃ τῆς Ἰσ-
θαίας ὄνομα Ματθίας, υἱὸς Ἰωάννης τῆς Συμεῶν τῆς
Ἀσσυριανῆς, ἱερεὺς, ἐξ ἐφημερίας ἰωάννου τῆς Ἰε-
ροσολυμίτης. Idem invenies prioris Maccabaici cap. 11, 1.

Ibid. *ex vico Moddim.*] Græci per simplex δ. Μωδιῶν.
& ita scribendum ratio nominis Hebraici postulat
ⲙⲟⲩⲓⲙⲓⲛ.

Ibid. *leges patrias vindicavit Olympiade CLIII.*] Mat-
thias fugiens in vicum Modium & in montana cum
parva manu Iudeorum, & filiis suis, sese & suos à
violencia ministrorum Antiochi vindicavit, & post-
quam annum populo præfuisse, obiit anno Seleuci-
darum CXLVI, numero MDCCCL. I Maccab. 11, 70.
Joseph. 367.

Ibid. *Ennius Poëta.*] Hieronymus hæc à Suctonio.
Ennius vero obiit Q. Marcio Philippo 11. Cn. Servilio
Carpione Coss. annorum septuaginta: numero MDCCC-
XLVI 11. Auctor Cicero de Senectute. Natus est enim
numero MDCCCLXXVIII. Mortuus annorum LXX. Ratio
igitur exigit, ut mortuus sit numero MDCCCXLVIII. ut
taceam Consules, qui illi numero congruunt, non au-
tem numero MDCCCXLIX.

Ibid. *Offa ejus Rudiam.*] Ita PET. & BONG. Non
Rodiam, aut Rhodiam, ut alii. quanquam Ροδαίων,
vel potius Ροδιῶν πόλιν vocat Strabo. Ἰπὶ Ροδαίων
(Ροδιῶν) πόλεως Ἑλλωίδⲟⲩ, ἐξ ἧς ἡ ὁ ποιητῆς Ἐν-
νιⲟⲩ. Itaque plurali numero Ροδίᾶς vocat, ut melio-
res scriptores, Silius, & alii. Hic numero singulari, ut
in aliis factum est. Sed & Ρόδιω vocat Stephanus. In
libro de Limitibus agrorum mentio est Rodini agri
pro Rudini. Itaque sive Rodiam, ut FRE. sive Rudiam
, legas, haud magni interest. Sane Aufonius Ennium
, Rudinum dicit.

Ibid. *Macedonum regnum defecit.*] Recte, eodem an-
no sive numero MDCCCXLIX. Nam cladem Persei an-
tecessit defectio Lunaris, die xxii Junii, sequente xx-
iii, numero aureo v, Cyclo Solari x.

MDCCCLII. *Romani interfecto Perse.*] Quomodo in-
terfectus, qui ductus est in triumphum, & in carcere
Albano diu vixit inter custodias, ibique pædore, illu-
vie, fame periit? Præter alios Tzetzes:

Περσὸς ὁ Φιλοζήματⲟⲩ, τῆς Μακεδόνων ἀναξ,
συμμάχους ἀπέπεμψατο φορητῆ τῆς χημάτων.
αἰχμάλωτⲟⲩ ἔς Ρώμην ἢ σὺν τέτοις ἀπηγμένⲟⲩ
αὐτὸς ὡς χάρᲟⲩ ἐνενοχθεῖς σπρᲟⲩ ζοφώδει θνήσκει.

Ibid. *Macedonis, Illyricos, & Galatas liberos esse
jusserunt.*] Ex istis cuiuspiam suspicari posset, imo
cogetur credere, Illyrios, & Galatas in potestate
Persei fuisse, perinde ac Macedonas, & victo Per-
seo, eos liberos à Romanis declaratos. Certe de
Illyriis falsum est, quum eodem anno, statim post
triumphum Æmilii Pauli de illi triumphatum sit ab
Anitio Gallo Pratore, & in provinciam redacti
fuerint; rege eorum Gentio in triumphum ducto.
De Galatis vero merum delirium. De Macedoni-
bus, certum est, eos victo Perseo, liberos mansisse,
donec victo Pseudo-Philippo, in formam provincia
redacti sunt.

MDCCCLIII. *Iudeorum dux Iuda, qui & Maccabæus.*] Veteres Ecclesiastici, ut non semel diximus, Maccabæos non Judam solum, sed multos alios vocarunt: Eusebius omnes Hasamoneos, id est omnem proge-
niem Mattathie Hasamonei, vocat Maccabæos lib.

viii. ἀποδείξ. 247. μάρτυς δὲ ἀξίόζρεως τέτων
ὁ ἐξ αὐτῶν Ἑβραίων Ἰωσηφⲟⲩ οἷδ' ἑ πῶς ἰσορῶν πᾶ
καὶ τὰς χροῖνας ἐν ὀκτωκαιδεκάτῳ (ἴμο εἰκοσῶ)
τῆς Ἰσθαίης ἀρχαιολογίας. τῶν δὲ βασιλείων
Ἡρώδης ἀπὸ Ρωμαίων ἐγχειροῦσθαι εἰς σκῆπτρὸν
τῶν Ἀσσυριανῶν ἦρθε (ἔτοι δὲ ἦσαν οἱ καλῶ μὲν
Μακκαβαῖοι) κατὰ τὴν ἀρχιερεῖς. Verba illa
ἔτοι δὲ &c. sunt Eusebii, non Josephi. Maccabæi
igitur dicti omnes Afamonei usque ad Aristobulum
fratrem τῆς Μαριάμης uxoris Herodis. Maccabæi
etiam dicti septem fratres propter verum cultum à
satellitibus Antiochi excarnificati: de quibus in Epi-
toma Jasonis Cyrenæi. Itaque omnes, qui ob legis
observationem excruciiati, caesi, & male tractati sunt,
à veteribus Christianis dicuntur Maccabæi: ut qui
propter Christum, dicti Martyres. Isidorus Pelu-
siota epistola v, lib. 111. δὲ ἢ τῶν βασινοδῆσι
τένομα ἐξενίκησε. Μακκαβαῖοι γὰρ ἐκλήθησαν ἢ
οἱ ἐν τῶν Μακκαβαϊκῶν χρόνοις πᾶ ἀνήκεσσι ὑπομε-
μνηκότας, ἢ μὴ ἐξ ἐμοσῶ μὲν τὰς πατρῶας νεμυς.
Recte. Sed illud nemini probabit: Μακκαβαῖοι
γὰρ ἐρμηνεύεται, οἰονὰ ἀπὸ Πέρσης, κείρου, τὸ
ἔστι δὲ σπότης.

Ibid. *Iudeorum dux Iuda.*] Iste est annus post expia-
tum Templum.

Ibid. *Olympiade CLIV.*] Imo, ut diximus, anno ante-
cedente expiavit templum, qui erat quartus Olympi-
adis CLIII.

MDCCCLVI. *Menelao Pontifice.*] Joseph. lib. xi, cap.
xv. 375.

Ibid. *Alcimus.*] Ἀλκιμⲟⲩ, ὁ ἢ Ἰάκιμⲟⲩ. Josephus.
Junior autem Antiochus est ὁ Εὐπάτωρ, filius τῆς Ἐπι-
φανῆς.

Ibid. *alienus à genere sacerdotali.*] Et Græca quoque,
σὺν ἑντⲟⲩ ἐκ γένους ἱεραλικῶ. Imo erat ἐκ γένους ἱε-
ραλικῶ, sed non ἐκ γένους ἀρχιεραλικῶ. xxiv
familie erant ἐκ γένους ἱεραλικῶ, unica ἐκ γένους ἀρ-
χιεραλικῶ. γένⲟⲩ ἀρχιεραλικῶν est, quando παῖς
ἀπὸ πατρῶς, aut ἐκγονⲟⲩ ἀπὸ πατρῶς τῶν ἀρ-
χιεραλικῶν ἀδελφῶν, idque à Phinices, usque ad
nepotes Aaronis. Caterum xxiv Stationes erant
quidem εἰκⲟⲩ Ἀαρῶν, & adnati generi Pontificali:
sed non ex successione Pontificatus. Itaque vitio non
caret hoc genus loquendi, σὺν ἑντⲟⲩ ἐκ γένους ἱε-
ραλικῶ, ἀντὶ τῆς ἀρχιεραλικῶ. Josephus 375, de hoc
ipso Onia loquens: ἰδῶν, ἢ τῆς δῆον αὐτῶ μὲν-
ῶον

λαον ὁ βασιλεύς ἀνελὼν τὸ δέξιερὸς αὐτῶν ΑΛΚΙΜΩ
 δέδωκεν σὺν ὄντι τὸ δέξιερὸν ἱερέων Ἰσραῆλ. Hæc & sequen-
 tia verba quum exscriberet Eusebius, tamen oblitus
 sui δέξιερὸς ἱερέων Ἰσραῆλ omisit, & pro eo ἱερατικῶς po-
 suit. quod non magis possumus tueri, quam eum, qui
 genus sacerdotale pro Pontificali dixerit, & maximam
 absurditatem cum obscuritate invexerit.

Ibid. *ambitione pontificatum invadit.*] Græca: ἐκ περι-
 δρομῆς. Sic Glossæ: περιδρομή, ambitus.

Ibidem. *in Heliopolitano agro.*] Ἡλιεπολίτη νομῶ,
præfectura. Eo transtulit Onias aliquot millia Iudæo-
 rum, qui dicebantur οἱ πλὴν ὄντις χῶρα ἐν οἰκουμένης
 Ἰσραῆλ. Iosephus lib. xiv, cap. xiv. 425. διεκάλυον οἱ
 Ἰσραῆλ Αἰγύπτου, οἱ πλὴν ὄντις λεγομένην χῶρα ἐν κα-
 πτωμένης.

Ibid. *in Heliopolitano agro.*] Fortasse Ἡλιεπολίτην
 νομὸν elegit, quia apud Esaiam, quem de hoc Templo
 prophetasse hariolabatur, mentio quoque fit τῆς Ἡλιε-
 πόλεως. cap. xix, 18. Sed pro τῆς Sol, quidam legunt
 τῆς destructionem. Itaque utriusque lectioni lepide oc-
 currit Paraphrastes Chaldaus, qui vertit, *urbs Solis,*
quæ destruetur.

„Ibid. *civitatem sui nominis.*] in Græcis πλὴν ἡν
 „ τοῖς ἱερατοῦ ἀπεικασμένην.

Ibid. *Templo ad similitudinem templi patrii constructo.*] *Constructum*
 fuit eodem tempore, quo Alexander Antiochi Epiphaniis filius bello fratrem Demetrium
 Iaceffivit, ut scribit Iosephus, anno Seleucidarum clx,
 numero mdccclxiv. Dirutum est anno Christi lxx,
 numero mmlxxxvi, post excidium Ierolymorum.
 Stetit igitur annis ccxxii. Hinc arguitur ingens hallu-
 cinatio Iosephi. qui, postquam obstruatum fuit à Pau-
 lino præfecto (neq; multo post dirutum) ab ejs con-
 ditu, ad illam diem, putat annos cccxlii. ζερόν
 ἦν ἐς πλὴν ἀπὸ κλεισθῆναι τὴν ναὸν γεγονὼς ἀπὸ τῆς κατα-
 σκώφης, ἔτη τρεῖς καὶ πενταετησίαι καὶ τριακόντα.
 In hoc autem loco Eusebii est prochronismus anno-
 rum octo. Hieronymus in caput ix Danielis, de hoc
 Templo, quod permansit usque ad imperium Vespasiani annis
 trecentis quinquaginta. Septem annis plus dicit, quam
 Iosephus, ipse autem Iosephus xxi plus iusto. xxviii
 igitur annis plus dicit Hieronymus.

Ibid. *Alcimus vero adversum Iudam.*] περὶ θεηλάτῃ
 Ἰανάτῃ huius hominis nequam, vide Iosephum lib.
 xii, cap. xviii, 378, 8.

MDCCCLIX. *P. Terentius.*] Hieronymus ex Suetonio.
 Obiit Terentius Cn. Cornelio Dolabella, M. Fulvio
 Nobiliore Coss. numero mdccclviii. Metachronis-
 mus unius anni. Versus Porcii Licini veteris Poætæ,
 quos Suetonius in vita Terentii de ejus morte produ-
 cit, huc apponam, ut castigatores legantur hic, quam
 vulgo in editionibus:

*Dum lasciviam nobilium & fucosas laudes petit,
 Dum Africani vocem divitiarum inhiat avidis auribus,
 Dum ad Furi se conitare & Lælii iulchram putat,
 Dum se amari ab hisce credit, crebro in Albanum rapti:
 Ipsas, sublatis ibus, ad summam inopiam redactus est.
 Itaque è conspectu omnium abijt in Græciam terram ul-
 timam.*

*Mortuus est in Stymphalo Arcadiæ oppido. Nihil Publius
 Scipio profuit, nihil eii Lælius, nihil Furius,
 Tres per idem tempus qui agitabant homines facillime.
 Eorum ille opera ne dominum quidem habuit conductitiam,
 Saltim, ut esset qui reserret obitum domini, servolum.*

Pessime vulgo habiti sunt hi versus, & pejus intelli-

guntur. Emenda etiam longe vitiosiores Valgii versus
 in Auctione.

*Hæc, quæ vocantur fabula Terentii,
 Non hæc, qui jura Publii gentibus dabit
 Honore summo affectus, fecit fabulas?*

Ex duabus extremis vocibus duorum priorum versuum
 temere conjunctis *terentigentibus*, portentum confla-
 verunt *recensentibus*.

Ibid. *Cæcilio multum se miranti.*] Ex hoc loco Hiero-
 nymi admonemur corrigendum in vita Terentii *Cæci-
 lio, & Cæcilio*, pro *Cerio, & Cerii*. Vita illa Terentii scri-
 pta est à Suetonio, ut stilus indicat etiam mediocriter
 in Suetonii scriptis versato, usque ad illa verba: HA-
 CTENUS SUETONIUS. Reliqua extrema sunt
 commentatoris, sive is Asper, sive Probus, sive Dona-
 tus est. Et mirum hoc non oboluisse doctis viris.

MDCCCLX. *Iuda adversum Demetrii duces in toto prælio
 occiditur.*] Multum in his Hasimonæis hallucinatus est
 Eusebius. Iuda interfectus est mense Nisan anni Seleu-
 cidarum clxii. i Maccab. cap. ix, 3. hoc est secundum
 Antiochenos, mense septimo anni clxi, numero md-
 ccclvi, in cuius autumno secundum Antiochenos in-
 ivit annus clxii. Mattathias vero pater Maccabæi anno
 Seleucidarum cxlv. Sex igitur anni cum semisse inter-
 sunt inter obitum Mattathia, & eadem Iudæ. Quum igitur
 Pontificatum obtinuerit annos lxxi duntaxat, inter-
 sunt lxxii anni cum semisse inter obitum Mattathia, &
 Pontificatum Iudæ. Itaque totum triennium, quod
 ejus summo sacerdotio attribuit Eusebius, est post
 mortem Iudæ, & tot annorum metachronismus com-
 missus est.

Ibid. *Iudæorum dux Ionathas.*] Ionathan quatuor annis
 post Iudæ fratris eadem, renunciatur summus Sacer-
 dos atque Ethnarcha Iudæorum. Quare tempus con-
 venit, sed aliter ac voluit Eusebius. Nam ipse statim
 post eadem Maccabæi vult fratrem ei in ethnarchia &
 Sacerdotio successisse: & quia triennium cum semisse
 perperam ab eo interjectum est inter eadem Iudæ &
 sacerdotium Ionathæ, ideo compensatum est tempus,
 quod abstulit post mortem Iudæ, & quod ipsius Iudæ
 Pontificatum attribuit. Diximus enim Iudam eæsum nu-
 mero mdccclvi. Quatuor anni interfunt ad Sacerdo-
 tium Ionathæ. At illos xv annos adhuc viventi Iudæ
 assignat Eusebius. Ita quanquam fallitur in annis Iudæ,
 tamen casu, non consilio, incidit in veram epocham
 Pontificatus Ionathæ.

MDCCCLXI. *Aristarchus Grammaticus.*] Suidas:
 Αριστάρχος Ἀλεξανδρῶς Ἰεσσα, τῆ δὲ φύσει
 Σαμῶθραξ, πατρὸς Αριστάρχου. γέγονε δὲ κατὰ
 τὸ ἔτος Ὀλυμπιάδα. Convenit. Nam ibi γέγονε,
 est ἡκμαζε. Tam hic, quam apud Suidam, est Olym-
 pias clvi.

MDCCCLXII. *Iudæorum dux Ionathas.*] Iam supra dif-
 cussimus, id accidisse anno quarto postquam interfe-
 ctus est Iudas, numero mdccclx. Itaque ubi Eusebius
 instituit initium ducatus Ionathæ, ille est annus primus
 Pontificatus ejus: annus autem primus ducatus est is,
 in quo Iudas interfectus, mdccclvi. Quare hic est me-
 tachronismus biennii.

MDCCCLXIII. *Pacuvius Brundisius.*] Hieronymus ex
 Suetonio.

MDCCCLXV. *Pseudophilippus.*] Bellum tertium Mace-
 donicum motum ab Andriscō, qui se filium Persei ul-
 timi regis Macedonum mentiebatur, inivit Sp. Postu-
 mio Albino Magno, D. Calpurnio Pisone Cæsonino
 Coss. numero mdccclxix. Integræ Olympiadis pro-
 chronismus. Porphyrius assignat annum tertium
 Olympiadis lvi, numero mdccclxvii. biennio
 minus, quam Annales Romani, biennio amplius,
 quam

quam Eusebius. Hic Andrisens, caeso cum exer-
citu M. Iuvenio Prætores, tandem à Q. Cæcilio Me-
tello victus atque in triumphum ductus. Interjecto
quadriennio, alius, qui mentitus nomen Persei re-
gnum Macedoniæ invaserat, à L. Tremellio Quæsto-
re profligatus est.

MDCCCLXII. *Asia & Syria Alexander.*] Quibusdam
dicitur Ἀλέξανδρος ὁ Βαλᾶς, filius Balæ. alii ὁ Βαλᾶς.
Iosepho 390, ὁ Βάλλης.

Ibid. *ann. x. mens. VII.*] Iosephus 390, attribuit tan-
tum annos v, nisi sit mendum.

Ibid. *Alexander Antiochi.*] Duplex error, ἀναχρον-
ισμός, καὶ ἀνιστορησία. Anachronismus, quod quum
hoc acciderit quatuor annis post Iudæ cædem, ipse un-
decim annis posterius hoc gestum faciat. ἀνιστορησία,
quod alio tempore pontificatum inivisse Ionatham,
alio coronam illi à Rege Alexandro oblatam existi-
mat. Atqui post epistolam à Rege cum corona acce-
ptam, tunc priimum pallam sacerdotalem induit. Iose-
phus 385, apponit epistolam Regis. Βασιλεύς Ἀλέ-
ξανδρος ἰωνάθην τῷ ἀδελφῷ χαίρειν. πῶς μὲν
ἀνδρείων σὲ καὶ πῶς ἀνηκόα μὲν πάλαι, καὶ διὰ
τὸ τοπέμφο μὲν πρὸς σὲ πάλαι φιλίας καὶ συμ-
μαχίας. χειροτονεῖσθαι δὲ σε σήμερον δέχειν ἑμέ τῆ
Ἰουδαίων, καὶ φίλον ἑμὸν καλεῖσθαι. ἀπέστειλα
δὲ σοὶ δωρεὰς, πολλὰ πορφύραν, καὶ σέφανον
χρυσόν. ἐν τῷ ἑσπέρῳ τιμηθέντα ὑφ' ἡμῶν ὁμοίον
γίνεσθαι πάλαι ἡμῶν. Vides mitti stolam purpuream,
qualem gestabant amici regum Macedonum, ob id
Purpurati dicti, item coronam. quod tangit hic Euse-
bius. Nunc videamus verba Iosephi, ex quibus paret
ad eam diem, à morte Iudæ, Pontificem nullum fuisse,
cumque annum quartum absolutum esse, post cædem
Iudæ. διὲξάμην δὲ πῶς Ἰησοῦ λώ' ὁ ἰωνάθης ἐν-
δύεται μὲν πῶς δέχειν ἑσπέρῳ πολλὰ, τὸ σκίωμα πη-
γίας ἐνείσθη, μὲν ἔτη πέντε, ἢ τὰ ἀδελφῶν αὐτῶ
Ἰούδα ἰσοτιμῆσαι. Coronam igitur una cum Sacerdotio
accepit annis IV post cædem fratris, numero MDCCCLX.
die Tabernaculorum anni Iudaici 3605, Septembris
XVI, feria septima, cyclo Solis XXI. Itaque magna hæc
fuit Eusebii hallucinatio.

MDCCCLXIX. *Samaritanis.*] Totum drama habes apud
Iosephum libri XII, cap. VI. Eadem lis refertur à Sa-
maritanis in chronico eorum, quod penes me est; sed
si Diis placet, sub Nabuchodonosoro, idque non de
Templis, sed de legis libro. Provocarunt enim sese
sponsione, ut utriusque legis librum in ignem conjice-
rent, & quorum liber illatus educeretur ex igne, ut
illa pars vicisset judicaretur. Rursus similem conten-
tionem habes duorum Episcoporum, unius Arriani,
alterius Orthodoxi in Excerptis Theodori Anagnota-
stæ, quorum Orthodoxus, Arriano conditionem non
accipiente, in ignem sese conjecit ad fidem melioris
sententiæ faciendam, & illatus exivit; inquit ille. Tem-
pus hujus gesti Iosephus non determinat: Eusebius
vero divinatur, ut solet.

MDCCCLXX. *Descriptione Romæ facta.*] P. Cornelio
Scipione Africano Æmiliano, C. Livio Druso Coss.
L. Cornelio Lentulo Lupo, L. Marcio Censorino cen-
soribus, hoc ipso numero Eusebiano.

MDCCCLXXI. *Oppius Gallos capit.*] Ὀππιῶς Κελτῶς
ἐχειρώσασθαι. Oppius Celtas subegit. Sed quis est iste Op-
pius, & qui Celtæ? Ego scio Oppium à Mithridate in
vincula conjectum, sed quid ad rem? magnum est in-
tervallum. Vereor, ne Galli isti sint Galatæ.

Ibid. *Et Carthago in diuionem Rom. venit.*] De conditu
Carthaginis non semel, neque uno loco, diximus tam

in hoc Chronico, quam in Canonibus Hagiographicis. Vere
autem & fideliter tempus captæ & dirutæ assignatum.
Contigit enim hoc Cn. Cornelio Lentulo, L. Mum-
mio Lupo Coss. qui Consules huic numero congruunt.
Rursus capta est à Genserico Wandalorum rege anno
Christi CCCCXL, numero MMCCCLVI, Prospero au-
ctore, qui etiam addit, captam fuisse annis DLXXXV,
postquam à Scipione deleta est. Deductis de numero
MMCCCLVI, remanet præfens numerus MDCCCLXXI.
Rursus eodem anno Corinthus à L. Mummio diru-
ta, quo Carthago à Scipione Æmiliano, anno urbis
DCCVII, teste Plinio libro XXXIV, qui est tertius
Olympiadis CLVII. Quare in Codicibus Plinia-
nis mendose excusum Olympiad. CLVI. Eustathius
in Dionysium: Φασὶ δὲ ὅτι ἐρημωθεῖσα ἡ Καρχη-
δὼν κατ' ὄν καμρὸν καὶ ἡ Κορνήθ' ἀνελήθη πάλαι-
ν, τὰ τ' ἐσιν ἀνωρθώθη ὑπὸ Καίσαρος ἔθ' Ἰπι-
λεγομὸν ἦεν (ἔχως ὁ Σεβαστός) πέμψαντες ἐκεί-
ἐπὶ πικρὸς Ρωμαίους. Apud Vellejum, à delcra Car-
thagine, ad consulatum Vinicii & Cassii, numerantur
anni CLXXVI perperam, pro CLXXV.

Ibid. *habens à conditione sui annos.*] In BON. DCI XIX.
& infra DCCXLIX. Vide quæ alibi notavimus de
diversitate sententiarum super conditu Carthaginis.
Neque enim iteranda sunt. Paulus Orosius ex Justino
LXXII annis ante Romam conditam, hoc est numero
MCCXII. Appianus L annis ante Illi excidium, nempe
numero DCCCLXXXIV. Quorum neutrum convenit
duabus epochis, quæ hic referuntur, neque illæ epo-
chæ iis, quas Eusebius retulit: ut neque epocha Velle-
jii, LXV annis ante Romam conditam, hoc est numero
MCCXIX. Timæus XXXVI II annis ante primam
Olympiadem, teste Dionysio: quibus si accedant
XXIV anni à prima Olympiad. ad initium VII, quo
tempore Roma condita, colligentur à conditu Car-
thaginis, ad prima Palilia, anni LXII, non LXXII,
ut est apud Iustinum. Apud Suidam in ΑΦελκωνός: ἔ-
στι τὸ πρῶτον ἀνοικισμὸν κρατήσασαι ἔτη ἄ τ' ἀεὶ οἰκῶν
λιθῶν. Ergo condita numero MCLXXI, annis XXI ante
epocham Iustini.

MDCCCLXXXII. *Ptolemaus Evergetes.*] Duo fuerunt
Ptolemæi cognomines Ευεργέτης. Iste est septimus à
Ptolemæo Lagida. Athenæus: Πτολεμαῖος ὁ ἔβδο-
μος Αἰγυπτῶ βασιλεύσας, ὁ αὐτὸν μὲν Ευεργέτην
ἀνακηρύττων, ὑπὸ δὲ Ἀλεξάνδρου κακεργέτης
ὀνομαζόμενον. Epiphanio dicitur Πτολεμαῖος ὁ
φιλόλογος, ἐν Ευεργέτης: à Tertulliano alius Euer-
getes. φιλόλογος autem vocatus est, quia re vera eru-
ditus & Aristarchi discipulus fuit. Omnes uno ore illi
XXIX annos attribuunt.

Ibid. *Ionathas dux.*] Græca contraxit vertens Hieronymus.
Plura enim sunt in illis.

MDCCCLXXXV. *Scipio Numantinos subvertit.*] P. Mutio
Scævola, L. Calpurnio Pisone Frugi Coss. numero
MDCCCLXXXV. Decem annorum prochronismus.

Ibid. *Brutus Iberiam usque ad Oceanum subegit.*] Et
gesta tempore disjuncta in unum tempus conjicit, &
prochronismum VI annorum committit. Nam qua-
driennio solido casus Numantiæ posterior est subactis
Gallæcis à Bruto. subacti autem sunt numero MDCCCL-
LXXXI, P. Furio Philo, Sex. Atilio Serrano Coss.
Triumphatum de eis mense Junio, Vestalibus. Ovi-
dus in Junio:

Tum sibi Gallæcis Brutus cognomen ab hoste
Fecit, & Hispaniam sanguine tinxit humum.

Ibid. *usque ad Oceanum.*] Sex. Rufus: Hispanias per
D. Brutum obruimus, & usque ad Gades & Oceanum per-
venimus.

venimus. Florus *περατολογία* poetica drama amplificat. D. Brutus aliquando latus Gallacos, atque omnes Gallacia populos, formidantemque milivibus junctum Oblivionis, peragratotoque victor Oceanum litore, non prius pugna convertit, quam cadentem in maris Solem, obrutumque aquas ignem non sine quodam sacrilegii metu & horrore deprehendit. Putida, *ἡ κάκωζήλα* sunt hæc.

MDCCCLXXXVI. Trypho Antiochum occidit Alexandri filium.] De hoc Diodoto Tryphone vide Orofium lib. v, cap. iv: ubi perperam legitur *Alexandrio filio, & Alexandrum filium*. Nam utrobique legendum *Alexandri*.

Ibid. Tryphon.] Invasit regnum Antiocho interfecto. Itaque & ejus nummi hodie extant, ΤΡΥΦΩΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ. Raro legere memini hæc duo conjuncta *ἀντιοχεύου βασιλεύς*. Sic in nummo Tigranis regis Armenia: ΤΙΓΡΑΝΟΥΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

MDCCCLXXXVIII. L. Accius.] Hieronymus à Suetonio.

Ibid. Natus Mancino & Serrano C. f.] Numero MDCCCLXV. Ergo hoc anno erat annorum XXXIII.

Ibid. & feni jam Pavoria.] Gellius lib. xiii, cap. ii.

Ibidem. A quo & fundus Accianus juxta Pisaurum.] Pisaurum Colonia deducta quadriennio post Bononiam, auctore Vellejo Paterculo, hoc est anno Urbis DLXV. Accius autem natus est anno Urbis DLXXXIII, annis xv post Coloniam Pisaurum deductam. Quomodo igitur potuit inter colonos Pisaurienfes esse, qui xv annis post Coloniam deductam natus sit?

Ibid. Tryphon Jonathan Pontificem Iudeorum interfecit.] Eusebius attribuit Jonathæ annos xix, quos si à vera epocha cædis Iudæ Maccabæi putasset, proculdubio ad verum annum cædis Jonathæ pervenisset, numerum nempe MDCCCLXXIV, qui respondet anno Seleucidarum CLXX, & fuit primus Simonis. I Maccab. xiii. 41. At quia id quadriennium Iudæ viventi ab Eusebio attribuitur, quod post ejus cædem incipit, propterea epocha Simonis est ferior eodem quadriennio. Suboluit iste defectus Georgio Syncello: *ἡγήσθη τῶν Ἰσραηλίων Ματθίας ὁ πατήρ τῶν Μακκαβαίων ἔτη γ. Ἰσθας ἴσος αὐτῶν ἔτη 5. ἰωνάθης ἔτη 18. Σίμων ἔτη 19. ὁ μὲν ἔτη 18, κατὰ τὸ ἀκριβοῦς λόγον, κατὰ δὲ Εὐσέβιον ἔτη 17.* Apud Josephum 398, ita excusum est, *ἀπέθανε δὲ ἰωνάθης δέχχιερατῶν ἔτη τέσσαρα πενήκοντα & ἦρας.* Quæ sine dubio mutila sunt. & tamen vetustissima est menda. Nam agnoscitur à Rufino. Sane Josephus scriptum reliquit, *ἀπέθανε δὲ ἰωνάθης δέχχιερατῶν ἔτη τέσσαρα ἡ δέκα, πενήκοντα & γένος τὸ πάντῃ 18.* Perit Ionathas annuum agens Pontificatus quartum decimum, quum jam decem & octo annos nationi præfisset. Quo nihil verius est. Quum tam vetusta sint librorum menda, quare mirabimur tot codices Eusebii scriptos tot tantisque maculis inquinatos esse? Æqua spes auxilii à cæcæ libris, qui quot verba, tot menda habent?

MDCCCLXXIX. Simon.] Solidi quinquennii metachronismus. Nam, ut diximus, annus primus Simonis, quem Josephus vocat *ἔτῳ τῷ ἐλδοθερίας ἡ δ' ἀνεσφῶρα τῶν Ἰσραηλίων*, incidit in annum Seleucidarum CLXX, numerum vero MDCCCLXXIV.

MDCCCLXXX. Antiochus Sidetes.] Josephus 400, scribit annum quartum hujus Sidetæ fuisse primum Johannis Hyrcani Eulamarchæ: *ἐν ἡλικίᾳ δὲ χαλεπῶς ἔχων ἐφ' οἷς ὑπὸ Σίμωνος ἐπαθεν, εἰς τὴν Ἰσραηλίων ἐβέβαλε, ὃ μὲν ἔπειτα βασιλεύσας αὐτῶν, ἀδὲ τῶν Ἰσραηλίων*

νῆ δέχχης, Ολυμπιάδῳ τῷ ἑξῆς. Si verum dicit, ejus annus primus confunderet à numero MDCCCLXXII, secundo anno Olympiadis CLXI, biennii prochronismo. Certe hic dormitabat Josephus, Nam mendum in codice non esse ex Rufino cognoscimus, qui eandem lectionem retinet. Itaque mendum est in Olympiade, si non est in annis Sidetæ & Hyrcani.

MDCCCLXXXI. Simon Iudeorum Pontifici pariter & Principi Romano.] Anno Seleucidarum CLXXII, numero MDCCCLXXXVI. Priore Maccab. xiv, 1. Quinquennii metachronismus, ut supra.

MDCCCLXXXII. Bellum servile ortum in Sicilia.] Recte Ser. Fulvio Flacco, Q. Calpurnio Pisone Cof., ortum à servo nomine Euno, qui Syriæ Deæ fanaticum simulabat. Vide Florum, & Epitomen Livianam LVI.

MDCCCLXXXIV. Primus liber Maccabæorum hujus temporis historiam continet.] Imo, quod nemo negare potest, hujus temporis historiam claudit. Eusebius ipse *ἀποδειξ.* libro viii, 245. *καὶ πάλιν Σίμων, ὃ κ' τὴν πλὴν ἑβδομον καὶ ἑβδομηκοσὸν καὶ ἑκατοσὸν ἔτῳ ἐναρθῆμεναι τῷ κ' Συρίαν δέχχης, ἥτε πρώτη καλομένη τῶν Μακκαβαίων βίβλῳ εἰς τὸ τοῦ χρόνου κατέλυσε τὴν ἰστορίαν. ὡς σωζομένη δὴν πρώτη ἔτος Κύρου καὶ Περσῶν βασιλείας, ὅτι τὸ πλὴν τῶν Μακκαβαίων γράφης, καὶ ὅτι τὴν Σίμωνος τὸ δέχχιερίως πλὴν τὴν, ἔτη τετρακόντα εἰκοσι πέντε.* Vera ratiocinatio. A primo anno Cyri, id est numero MCCCCLVII, ad eandem Simonis, & initium Hyrcani, id est, numerum MDCCCLXXXII, præcise sunt anni ccccxv. qui est finis historię prioris Maccabæicæ. Sed ad rem. Eadem igitur, quæ semper, properantia, & nunc quoque obfuit Hieronymo. Græca sic habent: *ἡ πρώτη τῶν Μακκαβαϊκῶν βίβλῳ ἕως τέσσαρτων ἐπέχει.* Primus liber Maccabæicorum gestorum huc usque continet. Mirum est, Hieronymum putasse *ἕως τέσσαρτων*, esse *ἐπὶ τέσσαρτων*. Sed concedamus scriptum fuisse *ἐπὶ τέσσαρτων*, quis Græcorum ita loquitur?

MDCCCLXXXV. Antiochus Sidetes rex Syria adversus Iudeam.] Hoc vero est plusquam hallucinari. Ad Simonem refert, quod ad Hyrcanum pertinet. Non enim Simonem, qui jam interfectus erat, sed Hyrcanum Ierofolymis obsedit Sidetes, anno Seleucidarum CLXXVI, numero MDCCCLXXXI, anno secundo Olympiadis CLXI, non, ut hallucinatur Iosephus, Olympiade CLX, triennii metachronismo peccans. Erat annus Iudaicus 366: proinde Sabbaticus, ut ipse Iosephus monet, pag. 400, II. Pentecoste illius anni fuit post Sabbatum. Idem Iosephus 401, 18. & reliqua, quæ diligenter notavimus in Canonibus: quo lectorem nobilium exercitationum cupidum remittimus. At Eusebius deceptus primis verbis Iosephi, neque ulterius pergens, putavit de Simone agi, quum tamen paulo ante ejus cædes ab ipso Iosepho relata fuerit. Verba Iosephi: *Ἀποχθῆν ἡ χαλεπῶς ἔχων ἐφ' οἷς ὑπὸ Σίμωνος ἐπαθεν, εἰς τὴν Ἰσραηλίων ἐβέβαλε.* Atquin si, quæ statim sequuntur, continuasset, cum fuisse primum annum Hyrcani animadvertisset, & Hyrcanum, non Simonem, qui jam cæsus & terra conditus erat, obsesum in Urbe fuisse. Porro Eusebius libro viii *ἀποδειξῆως* in iis, quæ supra adduximus, recte ait ab ara Seleucidarum initio, ad Simonis cædem, & initium Hyrcani, putari annos CLXXXII Nam annus obsessorum à Sidete Ierofolymorum, erat, ut jam diximus, Seleucidarum CLXXVII labens.

Ibid. quum ad conditiones.] ὅτι σωθήκαιε ταῖς πόλεις Σίμωνος, sub prætis, quæ cum Simone pepigit, vel conditionibus,

ΑΞΜΑΙΟΥ. ΦΥΣΚΩΝΟΣ. ΕΥΕΡΓΕΤΟΥ. Ergo fuerunt tres Ευεργέται cognominati, tertius, septimus, octavus. Mihi vero firmum videtur, quum φύσκων sit nomen contumeliæ, item Αυλητής, & Λάτρης, tamen ea nomina in nummis eorum regum extare. Atqui nunquam neque in lapidibus, neque in nummis legas ANTONINUS CARACALLA; neq; NERO DOMITIANUS. Notum enim Domitianum propter crudelitatem dictum Neronem, & calvum Neronem, Juvenali, & Aufonio, quem calvum dixit sua Roma Neronem. Tertullianus cap. v. Apolog. Tentaverat & Domitianus prænominem Neronis. Locus male vulgo intellectus. Nam ex Eusebii Græcis posteriores editiones depravarunt: de quo alibi suo loco.

Ibid. Antiochus Cyzicenus, Gryo εφελο.] Vide Justinum libro xxxix.

MDCCLXXIX. Jugurtha contra Romanos dimicans capitur.] Jugurtha captus est à Mario non inter pugnandum, sed à Boccho rege proditus, C. Atilio Serrano, Q. Servilio Capione Coss. numero MDCCLXXIX. Prochronismus biennii.

MDCCLXXIX. Rhodo terra motu concussa, Colossus ruit.] Qui jam fuerat numero MDCCLXXIX, quomodo nunc iterum ruit? Terræ motu Rhodum concussam non dubium est. Sed illud superfluum, Colossus ruisse. Μνημονικὸν σφάλμα Eusebii, ut alia multa.

Ibid. Ionatha gloriose.] Et hic quoque in Græcis Eusebii, Ιωνάθης ὁ Μακκαβαῖς: ut omnes Hasmonæi dicti sint Μακκαβαῖοι. Hieronymus tam hic, quam numero MDCCLXXIX, omisit τὸ Μακκαβαῖς. Neq; vero putes errorem librarii esse Ιωνάθης pro Ιωάννης. Est Eusebii. Eadem enim hallucinatio est apud eundem Διοδώρ. viii, 245. ὡς ἐπὶ τῷ πρώτῳ ἔτις Κύρος ἢ Περσῶν βασιλείας, ὅτι τὸ τέλος τῆς Μακκαβαίων γενεῆς, ἢ ἐπὶ τῆς Σίμωνος ἀρχιερέως πλώτων, ἐπὶ τῆς ἀρχιερέως πέλει. μεθ' αὐτῶν Ιωνάθης πλὴν ἀρχιερέως ὄντων Διόδωρος. Ecce Ionathas pro Iohanne Simoni succedens.

Ibid. Ionatha.] Imo Ioannes. Est error calami, aliud cogitante Eusebio. Nam hic est xxiv annus Iohannis Hyrcani, non Ionathæ. Sed & numero MDCCLXXIX in Græcis est, Ιωνάθης ὁ Μακκαβαῖς, pro Ιωάννης. Infra: Αρσινόης ἡ ἡγεμένης τῆς καὶ Υρκανοῦ. Est potius hallucinatio, quam error calami, ut jam paulo ante dixi.

MDCCLXXIX. Cicero Arpini nascitur.] Male in PR. Arpis. Nam Arpi aliud est oppidum ab Arpino. Et recte monet diversas urbes esse Servius viii Æneid. Hæc autem sunt Hieronymi, non Eusebii. Eadem infercta sunt totidem verbis in historiam miscellam, lib. iv.

Ibid. matre Helvia.] Pro quo male apud Plutarchum, πλὴν μητέρα λεγῶσιν Ὀλβίαν. imo Ἐλβίαν. Mater quoque Seneca Helvia: ad quam extat filii liber consolatorius.

Ibid. patre equestris ordinis ex regio Volsorum genere.] Plutarchus: Οἱ δὲ εἰς Τύλλιον Ἀππιον ἀνάγουσι πλὴν ἀρχῶν τῆς γένεος βασιλεύσαντα λαμπρῶς ἐν Ουόλοισις. Silus lib. viii:

Tullius aratas raptabat in agmina turmas,
Regni progenies, & Tullo sanguis ab alto:
Indole prob quantæ juvenis, quantumque daturus
Aufoniae populus ventura in sæcula civem.

,, ubi Tullum pro Tullio dixit, ut Juvenalis Lavinum ,, dixit pro Lavinio, Ovid. Antum pro Antio. Natus autem Cicero C. Atilio Serrano, Q. Servilio Capione Coss. hoc ipso numero Eusebiano.

Ibid. Cn. Pompejus Magnus oritur.] Recte. Isdem enim Coss. natus, quibus Cicero, prid. Kal. Octobr. auctore Plinio, lib. xxxvii, cap. ii, cxxxv annis ante Vinitii & Cassii Consulatum, ait Vellejus. id est, hoc ipso numero MDCCLXXIX. Hic sequenti sumus Bongarianum vetustissimum codicem, qui natales Ciceronis, & Pompeii in eandem annum conjicit. Rursus omnes PR. similiter hos duos natales conjungunt. PET. & FRE. & Editiones male in annum sequentem.

MDCCLXXIII. Aristobulus filius Ionathæ.] Nondum evigilavit. Jonathan pro Iohanne jam ter acceptum esse non potest excusari. Initium vero hujus recte positum. Nam ex xxxi annis, quibus pater ejus regnavit, xxvi tantum illi dedit Eusebius. sed ab anno sexto ejus Ethnarchiæ, initium ejus sumpsit, pro sexto anno primum ponens. Hinc factum, ut qui xxxvi annus est Eusebio, is sit revera xxxi, compensatione facta.

Ibid. post cccclxxxiv annos.] Græca Eusebiana hic depravate numerum concipiunt. Apud Iosephum, unde desumpsit Eusebius, ita legimus, lib. xiii, cap. xix. Διόδωρος πρῶτος ἐπιτίθη) μὲν ὁ ἀρχιερέων ἐτῶν, ἢ π, ἢ α. & ita apud Zonaram. A capto Sedekia, unde hi anni putantur, ad præsentem numerum, intercedunt anni, CCCCLXXXVI. Quare mihi est, Iosephum, quæ Chronologiam Mundi, Exodi, & Regum Iuda nunquam vere retulit, hoc loco tam præcise edidisse, saltem biennio solo à vero absuisse. Numerus autem eorum annorum in Græcis Eusebii interpolatus est ab ardelione Cedreno. Porro Eusebius Διοδώρ. viii, 245, ad finem hujus, vel initium Alexandri, ab initio Cyri, putat annos CCCCLXXXII. hoc est à numero MDCCLXXIX, ad numerum MDCCLXXIV, quum tantum sint CCCCLVII. Sed ipse simul putat annos XXVII, quibus regnavit. Ita sient anni CCCCLXXXIV, non CCCCLXXXII.

MDCCLXXIV. C. Lucilius Satirarum scriptor.] Quod ait Hieronymus, XLVI annorum decessisse, recte congruit temporis natalis ejus, numero MDCCLXXIX. Itaque bello Numantino fuerit annorum xv duntaxat, quo tempore eum equitem sub Scipione militasse scribit Vellejus. Vix credibile id ætatis inter equites stipendia fecisse. Tamen & ante togam virilem prætextati patres suos in castra sequebantur.

MDCCLXXVI. cc Millia Cimbrorum casu.] Contigit anno antecedente. C. Mario i v, Q. Lutatius Coss. Sunt autem ad verbum ex Eutropio, lib. v, de Mario: Cum Cimbris itaque conflavit: & duobus præliis cc millia hostium cecidit, Lxxx millia capti, & ducem eorum Teutobodum.

Ibidem. cum duce Teutomodo.] Orofio & Eutropio Teutobodus dicitur. Ego puto Teutomodo veram esse lectionem. Teutomotus enim, vel Teutomodus est nomen virile Gallicum: quo nomine vocabatur Rex Nitiobrigum Alloviconis filius, qui amicus pop. Rom. à Senatu vocatus est, teste Cætare, viii Commentario bellorum Gallicorum. Nam POST. Teutomotus, non, ut vulgati, Teutomatus, habent. In Epitome LXI Liviana Teutomalus est Salviorum Rex, quem fugientem Allobroges quum recepissent, iudicati sunt adversus Majestatem Pop. Rom. fecisse, ob idque bellum iis à Pop. Rom. indictum. Itaque non potest esse idem cum hoc, qui non Salviorum, sed Cimbrorum dux fuerit.

MDCCLXXVII. Thraces à Romanis victi.] C. Mario ii, C. Flavio Fimbria Coss. Auctor Julius Obsequens. Festus, sive Sex. Rufus in Breviario: In Thraciæ Macedonia belli occasione transfursum est. Savissimi omnium gentium Thraces fuerunt. Gestum numero MDCCLXXVII. Metachronismus quinquennii.

Ibid. *Rarsum in Sicilia bellum servile confurgit.*] Bellum hoc secundum servile motum duce Athenione pastore, à Manio Aquillio Nepote superioris anni Consule profligatum est. Itaque recte tempus assignatum. Athenæus libro VI: *ἔτι δὲ ἦν ὁ κερὸς, ὅτε καὶ ἐν Σικελίᾳ ἢ Λιβύῃ τῶν ἑλλήνων ἐπαναστάσις ἐγένετο. πολλὰ δὲ αὐτῶν ἐγένοντο, καὶ ἀπώλοντο οἰκετῶν ὑπὲρ τῶν ἑκατὸν μυριάδας. σύστημα τε ἔδωκε πρὸς τῶν ἑλλήνων πολέμων Κακίλιος ὁ ῥήτωρ ὁ δὲ τὸ Καλῆς Ἀκτῆς.*

Ibid. *Expulso de regno Ptolemæo Physcone.*] Epitome Livii 1.1V: *Ptolemæus Evergetes cognominatus, ob nimiam ejus crudelitatem suis invisus, incensa a Populo Regia, clam in Cyprum profugit: & quum sorori ejus Cleopatra, quam ejus virgine filia per vim compressa, & in matrimonium ducta, repudiaverat, regnum a populo datum esset, insensus filium, quem ex illa habebat, in Cypro occidit, caputque ejus, & manus, & pedes matri misit. Quod bellum in cognatum genus non faciunt, id homo in liberos suos ausus.*

Ibid. *Ptolemæus, qui & Alexander.*] Epiphanio dicitur *ὑποσηριστικῶς* Ἀλεξῆας. Idem enim est Ἀλεξάνδρῳ, Ἀλεξῆας. Κλεόπατρῳ, Κλεοπάας. Κλεόφιλῳ, Κλεοφῆας.

MDCCCXCIX. *Alexander ann. x.*] Epiphanio ann. XII.

MDCCCXX. *Aquilius in Sicilia bellum servile compescuit.*] Atqui profligatum erat jam numero MDCCCXVIII. Non potest probari, quod Diodorus scribebat libro XXXIV; à Carthagine capta, ad prius bellum servile, esse annos LX. *μὲν πλὴν Καρχηδονίαν κατέλυον, ὅτι ἔτεσι, τῶν Σικελῶν ἐυροδόντων ἐν πάσιν, ὁ δολικὸς αὐτοῖς ἐπανάστη πόλεμος.* Nam IX anni post captam Carthaginem perveniunt ad numerum MDCCCXXXV. A capta vero Carthagine, ad primum bellum servile, sunt tantum anni XI. Non dubium, quin error sit in nota numeraria.

„ MDCCCXXI. *Ptolemæus rex Cyrenæ.*] Hygenus: „ *Neque hoc pratermittam, quod in provincia Cyrenensi commisit, in qua agri sunt regii, id est, quos Ptolemæus R. P. reliquit.* Hinc puto illustrari locum Manilii: *Et Libyam, Aegyptique latus, donataque rura.* Extant hodie nummi ærei, sed rarissimi, in quorum superficie cufum est caput cornibus arietinis cum diademate, in altera Aquila unguibus fulmen retinens. juxta est cornucopia. infra pedes Alitis hæc nota. *Ρ.* in ambitu nummi, *ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ.* Non dubium est, caput illud, propter cornua arietina, Jovem Ammonem esse, quod erat Cyrenarum numen tutelare, ut ex nummis Cyrenensium constat. De figura *Ρ* interrogatus respondi non esse eam, quæ Constantino oblata est, quamvis non differat ab illa, sed esse notam *ΧΡΗΣΤΗΡΙΟΥ*, oraculi Ammonis Cyrenis vicini, & in ditione ejus positi. Quamquam autem Ptolemæi Aegyptii Cyrenas ditioni suæ subjecerint, tamen non est verisimile hunc nummum ab alio cufum, quam eo, qui Rex Cyrenarum fuerit, & propterea esse hunc Ptolemæum cognomine Apionem, qui populum Rom. testamento heredem instituit. Sed melius dicemus, si ita distinguamus. Fuerunt duo Apiones, alter Cyrenarum, alter Libyæ siccoris, quæ aliter Ammon vocabatur, Rex. Vide quæ ad numeros MDCLXXXVIII, MDCCCLII. Ex quibus interpretatio nostra super illo numismate perspicue confirmatur.

Ibid. *Romanos testamento dimisit heredes.*] Hoc ipso anno; Cn. Domitio Ahenobarbo, C. Cassio Longino Coss. Epitome Liviana LXX: *Ptolemæus rex Cyrenarum, cui cognomen Apioni fuit, mortuus testamento heredem po-*

pulum Romanum reliquit. Senatus ejus regni civitates liberari esse iussit. Eadem verba extant apud Jul. Obsequentem. Sex. Rufus: *Cyrenas cum cæteris civitatibus Libyæ Pentapolis Ptolemæi antiquioris liberalitate suscepimus. Libyam supremo Apionis regis arbitrio sumus assecuti.* Antiquiorem Ptolemæum vocat, ut distinguatur ab eo, qui Libyam testamento populo Ro. reliquit. de quo vide numero MDCCCLII.

Ibid. *Seleucus ab Antiocho filio Cyziceni virum eximitur.*] *Εν Εσία μόψα τῶν Κιλικίας καὶ περὶ τὴν κατὰ τὸ Γυμνάσιον:* Joseph. lib. XII, cap. XX, paulo aliter, non in Gymnasio, sed Regia succensa.

MDCCCXXII. Titus Lucretius.] Hieron. à Suetonio. Ibid. *qui postea amatorio poculo.*] A Lucilia quadam propinatum illi fuisse hoc philtion didicimus ex Epistola Valerii cæjusdam inepti scriptoris ad Rufinum. *Livia virum suum interfecit, quem nimis odit: Lucilia suum, quem nimis amat.* Illa sponte misit aconitum. hæc deccepta furorcm propinavit pro amoris poculo.

Ibid. *anno ætatis quadragesimo quarto.*] Ergo natus numero MDCCCLXXXII, C. Lælio Sapiente, Q. Servilio Cæpione Coss.

MDCCCXXIII. Philippus.] Iste cognomine Asiaticus filius Antiochi Pii & Selenes, quæ & Cleopatra, noverca ipsius Antiochi, ultimus fuit Seleucidarum. De hoc, & sine regni Syria, vide Iosephum libri XII. Justinum lib. XL. Hujus nummi, *ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΕΥΕΡΓΕΤΟΥ ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ.*

Ibid. *Antiochus in Parthos fugiens.*] Justinus XL.

MDCCCXXIV. *Huc usque Syria possessa per reges.*] A morte Alexandri, ad hunc numerum, sunt anni CCXXXI. Quare errat Appianus, qui regnum Seleucidarum stetit scribit annos CCLXX. Unde quadraginta enim annorum κατὰ μετὰ χρόνισμὸν fugit eum ratio. ἢ δὲ “ *δὲ τῶν Σελευκιδῶν ἐς ἐβδομήκεντα ἔτη ἡγεμονίαις ἐν αὐτῶν περὶ τὸν ἑλλήνων.* Syria autem Tigrani erepta, tunc “ primum facta stipendiaria, Vellejus. In Græcis Eusebianis est ἡ Συρίας δὲ κατελύθη διαρκέσασα “ *ἔτη* ΣΝ. pro ΣΑ. quod intervallum à morte Alexandri deductum desinit in numero MDCCCXLI. Sed “ quia Syria regnum defecit Antiochia à Romanis “ capta numero MDCCCCLI, ideo à morte Alexandri fuerint anni CCLX, non CCL. à Seleuco, “ unde verum initium regni Syria, CCXLVI, qui numerus proxime abest à ΣΝ.

MDCCCXXV. *Bellum adversum Romanos Picentes, Marsi, Pelignique moverunt.*] Hieronymus ab Eutropio. *Sex. Iulio Cesare, & L. Marcio Philippo Coss. sexcentesimo anno ab V. C. quum prope alia bella cessarent, in Italia gravissimum bellum Picentes, Marsi, Pelignique moverunt.* Unius anni est prochronismus, quæ discrepantia pendet à Pallibus Varronianis.

MDCCCXXIX. Plotius Gallus.] Hieronymus ex libello Suetonii, qui hodie extat, de Claris Rhetoribus, & quidem ad verbum. M. Seneca proœmio libri secundi Controversiarum: *Nam primus omnium Latinus Rhetor Roma fuit, puer Cicero, Plotius.* Quintilianus: *Latmos vero dicendi præceptores extremis L. Crassi temporibus capisse, Cicero auctor est, quorum insignis maxime Plotius fuit.*

MDCCCXXXI. Sulla Athenas vastat.] Quid fuerit in Græco pro illo verbo *vastat*, nescio, nisi forte *περθεῖ*. Nam certum est à Sulla Athenas non clementius acceptas, quam antea à Xerxe. Vide quæ huc pertinent necessario, in Manilianis notis, pag. 69. & 70. Quæ omnia τὸ *vastat* quid sit, exponunt. Captæ autem sunt Athenæ à Sulla, L. Cornelio Cinna II, C. Manio V. Coss. numero MDCCCXXXI. Unius anni prochronismus esse videtur, quod tamen non est. Nam captæ

nibus, ut recte vertit Hieronymus. quas conditiones vide apud Josephum 401, ubi & liberalitatem ejus regis narrat, & hostias χρυσόκερωσ, quas Judæis intra urbem misit. quibus consentanea scribit Plutarchus in Apopthegmatis: τὸ δὲ ἰσθαίαν, πολιτοκροῦντ' αὐτῷ (Αντίοχος) πρὸς ἱεροσόλυμα, πρὸς τὴν μεγίστην εὐορτίαν αἰτησάμενων ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἀνοχᾶς, ἢ μόνον ἔδωκε ταύτας, ἀλλὰ καὶ ταύρας χρυσόκερωσ ὄψασκασι μὲν, καὶ δῶματα πλῆθ' ἄγχι πύλων ἐπέμωσαν. Compara cum verbis Josephi, in quibus idem invenies. Solenne autem, cujus meminit Plutarchus, non opus querere, quum Josephus σκωποπηγίαν fuisse scribat, quæ eo anno incidit in xxiv Septembris, feria v, cyclo Solis xiv.

Ibid. recedit Olympiade CLXI.] Hæc hallucinatio Josephi, ut supra monuimus, errandi ansam Eusebio præbuit. Accidit enim hoc anno secundo Olympiadis antecedentis, ut jam demonstratum est.

MDCCCLXXXVI. Attalus moriens regni sui populum Romanum instituit heredem.] P. Mucio Scævola, L. Calpurnio Pisone Frugi Coss. numero MDCCCLXXXIV: quo anno Numantia capta. Biennii metachronismus. Julius Obsequens refert Asiam Attali testamento legatam, Appio Claudio, M. Perperna Coss. id est, numero MDCCCLXXXVII. Quod videtur sequutus Hieronymus.

Ibid. Simon Iudæorum Pontifex interficitur.] Jam ostendimus annum primum Hyrcani convenire numero MDCCCLXXXII. Quare Simon interfectus circiter finem antecedentis. Quinquennii metachronismus; qui semper in successione hujus familiae deprehenditur propter Iudææ eadem alieno loco positam.

Ibid. ann. xxvi.] Si addideris compensationem quinquennii, quod in successione hujus familiae omissum est, Johannes Hyrcanus obierit anno xxxi Ethnarchiæ suæ. Josephus: Υρκανὸς δὲ πάντας τῶν εἰσιν καὶ μὲν αὐτῶν βιάσας δῶδε μόνους, καὶ τῶν δὲ χεῖρ' ἀποκροῦντ' ὅν ἄριστον ἔσθ' ὅσον, ἐνὶ καὶ πειράκοντα πλοῦτα. Legendum ἐν καὶ τεράκοντα ἔτη, πλοῦτα.

MDCCCLXXXVIII. Artuces Parthus.] Josephus 401, 18. συμβαλὼν ἢ Αντίοχ' Ἀρσάκη τῷ Πάρθῳ πολλῶν τε ἔφρασιās ἀπέβαλε, καὶ αὐτὸς ἀπὸ πλοῦτος. Appianus, victum sibi mortem conscivisse. ὁ δὲ Αντίοχος ἢ ὅς σινέβαλε τε πῆς Παρθυαίοις, καὶ ἡσώμεν ἑαυτὸν ἔκτεινε.

MDCCCLXXXIX. Servii, qui in Sicilia rebellavit.] Omnino ex Diodoro, cujus verba ex fragmentis: καὶ δὲ Σικελίαν ἤσχετο τὸ κακόν, καὶ πόλεις ἠλίσκοντο αὐτῶν ὄροι, καὶ πολλὰ στρατόπεδα ὑπὸ τῶν δοπιστῶν κατεκρήσθησαν, ἕως Ρεπίλι' ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς τὸ Ταυροδριον ἀνεσώπειτο Ῥωμαίοις, καὶ ἐρῶς μὲν αὐτὸ πολιτοκροῦσας, καὶ εἰς ἀφατον ἀνάγκην καὶ λιμὸν τῆς δοπιστας συγκλείσας, ὡς δὲ ἡμεῖς ἐκ παιδῶν βορᾶς καὶ ἀλλήλων ἀφ' ἀλλήλων, μηδὲ τῶν αὐτῶν ἀλλήλοφαγίας μηδὲ ὡς Φείσας. Sed pro Ρεπίλι' legendum Ρεπίλι'. P. Rupilius Nepos, qui collegam in Consulatu habuit P. Popillium Lanatem, hoc bellum confecit, deque eo gesto ovans urbem ingressus est, numero MDCCCLXXXV. Metachronismus integræ Olympiadis. Vide Val. Maxim. libro secundo cap. vii, 2. Orofium libro v, cap. ix: ubi de Tauromenio, de quo Diodorus. Multa alii meminerunt hujus belli à Rupilio profligati.

MDCCCXC. Arverni.] Epitome Liviana LXI: Q. Fabius Maximus Consul Paulli nepos adversus Allobrogas, & Bituitum Arvernorum regem feliciter pugnavit. Ex Bituiti exercitu caesa milia hominum centum viginti. Idem Strabo. Contigit hoc Q. Fabio Maximo, L. Opinio Nepote Coss. numero MDCCCXCVI. Prochronismus annorum septem. Neque curamus, quod Val. Maximus anno antecedente Bituitum regem Arvernorum à Cn. Domitio captum scribit. Est enim diversa sententia tum ipsius Valerii, tum Eutropii cum sequuti, cujus verba hæc sunt: Anno sexcentesimo vigesimo septimo ab V. C. C. Cassius Longinus, & Sex. Domitius Calvinus Coss. Gallis Transalpinis bellum intulerunt, & Arvernorum nobilissime tum civitati, atque eorum duci Bituito: infantiamque multitudinem juxta Rhodanum fluvium interfecerunt. Præda ex torquibus Gallorum Romam perlata est. Bituitus se Domitio dedit, atque ab eo Romam deductus est: magnaque gloria Consules ambo triumphaverunt. Secundum hanc sententiam fuerit adhuc prochronismus sexennii. In Fragmento triumphorum, tam Fabius, quam Domitius proconsules, non consules triumphasse dicuntur.

Ibid. Arverni nobilissima Galliarum urbs capta.] Hieronymus ex Eutropio, nisi in iis, quæ non affectus est. Interpolatis enim Eutropii verbis sententiam immutavit. Nam Arverni erat una Galliæ civitas, & omnis Gallia in civitates divisa erat, ut Ægyptus εἰς νομῆς. Civitas hic accipiendum qua in significatione semper accipitur in Commentariis belli Gallici C. Jul. Cæsaris, ut Ædii, qui sub se multa oppida habebant, Remi, Bellovaci, Arverni. adhucque remanet omnino integra & indelibata earum ditio in nostra Gallia. Balhuatus, & Seneschallias vocamus. hoc proprie est civitas, non urbs una mœnibus cincta. & in Notitia Provinciarum Galliæ non aliter accipitur Civitas, nisi quia eæ angustioribus finibus aliquando terminantur: ut Civitas Carnutum, Civitas Aurelianorum. quæ tamen olim erat una civitas Carnutum. Sallustius: Q. Fabio Sanga, cujus patre suo plurimum civitas utebatur. Omnem Allobrogum gentem non me civitatis comprehendit. Vitruvius lib. ix, cap. iv: Berosus, qui à Chaldaeorum civitate, sive natione, progressus &c. civitatem interpretatur nationem. Apud Eutropium, unde hæc Hieronymus, bis legitur Arvernorum civitas, ubi Prænius πόλιν vertit. Idem fecit & Pharaohastes Græcus belli Gallici. ubi enim Cæsar dixit, legatos ad eum mittam nobilissimos civitatis. Ibi πόλεως interpretatur. imo πολιτόματ' dicendum erat. Sed Hieronymo impositus mos sæculi sui civitatem pro metropoli usurpantis, ut ex insigni loco Augustini constat lib. 111. de consensu Euang. cap. xxv. Agri nomine non castella tantum, verum etiam municipia, & colome solent vocari, extra civitatem, qua caput, & quasi mater est cæterarum, unde metropolis appellatur. Sic & πολιτόματ' Helvetiorum tredecim civitates sunt, quarum aliæ oppida sub se habent, aliæ vicus. civitas Tigurinorum, civitas Bernensium est universa ditio earum nobilissimarum Rerumpublicarum, non una urbs Tigurum, aut Berna. In hunc igitur sensum quum civitatem intelligeret Eutropius ita doctus à Cæsare, & ab usu linguæ Latinæ, Hieronymus accipit pro loco mœnibus septo, ut in prima notione vulgo usurpari solet. Sed, ut alia taceam, ipsi Arverni satis longe à suis finibus victi sunt à Domitio & Fabio, ad oppidum Vindalam, juxta confluentes Sulgæ & Rhodani, locum nobis aliquando visum, in quo nullum hodie Vindali vestigium, infra fines Cavarum. Quomodo ergo ulla urbs Arvernorum? vel potius ulla urbs Arverni

verni cognominata ibi potuit esse, ut caperetur à Domino? Nemo non videt aliud cogitantem Hieronymum hæc dictasse, aut potius, quid esset civitas, ignorasse.

Ibidem. *Et rex Vituitus.*] Aliis Bituitus, Strabon; Βίτιϑ. In veteri fragmento Fastorum *Betultus*. Q. FABIVS Q. ÆMILIANI. F. Q. N. AN. DC..... MAXIMVS. PROCOS. DE. ALLOBROGIB. ET. REGE. ARVERNORVM BETVLTQ. x K.... Sed ego non dubito erratum esse aut Lapidicæ, aut ejus, qui ex lapide hoc descriptus, ut BETUITO per I, non per L scribendum sit.

MDCCLXCI. *Iuxta Aeoli insulas, igne ex flatu.*] Annum quidem designat Julius Obsequens, Man. Aemilio Lepido, L. Aurelio Oreste Coss. sed sine mentione ullius insulæ mari enatæ. Nam de Hiera satis supra dictum est, numero MDCCLXV. Verba ejus sunt: *Aetna mons terra motu ignes super verticem late diffudit, et ad insulam Liparas mare effervuit, et quibusdam adustis navibus vapore plerosque navales exanimavit: piscium vim magnam exanimem dispersit, quos Liparenses avidius epulis appetentes contaminatione ventris consumpti ita, ut nova pestilentia vastarentur insule.* Itaque de insula enata aliqua, aut de Hiera, fabulæ: præsertim quum de ea dictum sit numero MDCCLXV. Est *μνημενικόν σφάλμα*.

Ibidem. *Aeoli insulas.*] Multinomines sunt hæc insulæ numero septem, Liparæ, Hephæstia, &c. *πλωτῆς* etiam non bene vocat Dionysius. Septem enim sunt Æolia, duo autem *πλωτῆς*, quæ & *σποφάδες*: ita dictæ, quod poëtae finxerint fluitare, & verti, ut de Cutiensi insula in lacu Reatino referunt Scriptores. *Caustam ἐτύμη* non bonam reddidit,

ἔνεκα μέσον ἔχουσι περίπλοον ἀμφιέλιπον. quum vis Græci verbi significet fluitantes, *ἢ πλωτῆς*. Unde in freto Siculo Muræna *πλωτῆς* dictæ, quod quum à vapore Solis exaruit earum cutis, non possunt in profundum demergi, sed in superficie maris fluitantes capiuntur. Unde etiam Latinis Flutæ dictæ. Martialis:

*Quæ natat in Siculo grandis muræna profundo,
Non valet exustam mergere Sole cutem.*

Ideò si quis eas insulas Flutas vocaret, non sine exemplo profici sermonis, neque illepide vocaret.

MDCCLXCI. *Iohannes dux Iudæorum et Pontifex adversus Hyrcanos.*] Hyrcaniam & Palæstinam

Longa procul longis via dividit invia terris.

Quantum terrarum, quam immane spatium, quot mensium iter interjectum inter Ierosolyima, & Hyrcaniam? Quis regum huic Dynastæ & Regulo transitum per sua regna concederet? Deinde quid Iudæo Ethnarchæ cum longinqua natione, tam procul à Palæstinæ finibus summota? Quare hoc tacuit Iosephus? qui nec minima quæque gentis suæ præterire solet, tantum triumphum de tam remoto populo tacuisset? Sed quid opus est causam cognominis quærere, quasi iste Ethnarcha primus Iudæorum Hyrcanus cognominatus sit, & non vulgarissimum inter Iudæos cognomen fuit? An non multis ante annis hoc nomine ille filius Iosephi *Ἰερώνυμος* appellatus fuit, cujus mentio numero MDCCLXXXI? Sed perspicue Iosephus 625. *ὁς πρώτος ἱερέων Ἰρκανὸς ὠνομάσθη.* qui primus Sacerdotum vocatus est Hyrcanus. Ergo antea multi ita vocati sunt, qui non erant ex genere Sacerdotali. Iste vero Hyrcanus primus omnium Sacerdotum est vocatus.

Idem Iosephus 554. *Ἦ ἱερέων τὶς Ἰρκανὸς, πολλῶν δὲ ὄντων, οἱ ἐκαλεῖντο τὸ ὄνομα, πρῶτος.* &c. An non ex eo satis constat cognomen tritum inter Iudæos fuisse? nisi dicamus & illum Hyrcanum publicanum de Hyrcanis quoque triumphasse. Hoc commentum Eusebii multi tam Græci, quam Latini secuti sunt sine ullo delectu. Certe verum est: — *Sabini somniant quicquid volunt*: adeo ut centonum factus ille Cedrenus pag. 152, ultimum regem hujus familiae Hyrcanum à devictis Hyrcanis dictum memoriae prodiderit, quasi non iste antea eodem cognomine præditus fuisset. Apud Sulpitium Severum, & alios eandem rationem reddi cognominis Iohannis Hyrcani videre licet. Sed Hyrcanus nunquam transivit Lycium flumen, qui fuit terminus longissimarum expeditionum, quando illuc regem comitatus, Indathe victo, Antiochus Antiochiam, Hyrcanus in Palæstinam rediit. Ex quibus vanitas libri prioris Eusebii elucet, in quo iste Ethnarcha dicitur Antiocho Sidetæ adversus Hyrcanos bellum gerenti suppetias ivisse. *ἢ τῷ Αντιόχῳ συμμαχεῖ καὶ Ἰρκανῶν.* Quod perspicue falsum. Porro in Græcis perperam legitur *πρὸς δεῦσαι ἀντὶ τῶ πρὸς δευσαίμνος*, item *στρατηγὸς ἀντὶ τῶ στρατώσεως*.

MDCCLXCI. *Antiochus Grypus.*] *γρυπὸς*, ni fallor, à naso adunco, Iustinus à magno naso. *ἰέραξ*, ut vocatur à Plutarcho, meo iudicio, à rapacitate. *Ασένδιον* etiam & *Φιλομήτορα* vocatum fuisse tradit Porphyrius. Secundum Porphyrium regnum inivit an. 11 Olymp. CLXIV, numero MDCCLXIV. Prochronismus unius anni.

MDCCLXCVI. *Narbonem Colonia deducta.*] M. Porcio Catone, Q. Marcio Rege Coss. Unde Marcus Narbo dicitur. Tempus convenit numero MDCCLXCVI. Prochronismus triennii. Vellejus: *Narbo autem Marcus in Gallia, M. Porcio Catone, Q. autem Marcio Coss. abhinc annis CLIII.* Scribebat numero Eusebiano MMLXVI. Deductis CLIII, remanet numerus MDCCLXCVI. Prochronismus annorum VI.

MDCCLXCVI. *Hyrcanus Pontifex.*] In Græcis: *Ἰωνάθης ὁ μακκαβαῖ*. ita vocat omnes Hasmonæos. quod & facit in VII libro *Ἰστορίας*, ut alibi ostendimus. Sed illud *Ἰωνάθης*, quod aliud agens pro *Ἰωνάνης* scripsit Eusebius, Hieronymus dissimulatione præterivit.

Ibid. *Samariam, quæ nostro tempore.*] Samariam, & Templum, quod in monte Garizim Manasses Sanabelletis gener construxerat, solo æquasse scribit Iosephus 401. & à conditu illius Templi, ad ejus desolationem, putat annos cc. Conditum autem numero MDCLXXXI scribit Eusebius. Ergo desolatio ejus incidit in numerum MDCCCLXXXI, sexdecim annorum prochronismo. Puto Iosephum excurrentem summam prudentem omisisse, ut aliquando solent auctores. Annus vero MDCCCLXXXI erat primus Ethnarchiæ Hyrcani. Iosephus non designat tempus hujus gestis. Eusebius de conjectura posuit, ut multa alia.

Ibid. *quæ vocatur Ectemias.*] Nullus codex scriptus hæc habet. Est stultum commentum recentiorum.

MDCCLXXII. *Ptolemæus Physcon.*] *φύσκων* à distento aqualiculo, *ἀπὸ τῶ ὄγκου τῶ σώματι*, ut Eusebius libro priore. Italice diceretur *Tripone* ad verbum. Tertulliano & Epiphanio dicitur *Σωτήρ*. aliis *Ευεργέτης*. quod in Numismatis ejus legitur. ITQ-
ΛΕ-

captæ sunt hoc ipso numero, mense Martio antiquo Romano, ut ipsemet Sulla in Commentariis suis retulerat. quem mensem recte quidem Plutarchus ait respondere mensi Anthestierioni, sed tunc propter incertum tempus intercalandi alii mensi Iuliano congruebat. Ridiculum est, quod narrat Julius Obsequens, Athenas à Sulla captas L. Sulla, Q. Pompejo Coll. id est numero MDCCCXXIX.

Ibid. *Descriptione Roma facta*] L. Marcie Philippo, M. Perpenna Nepote, Censoribus.

MDCCCXXXIV. *Templum tertio apud Delphos à Thracibus incensum.*] Hæc historia nobis ignota est. Scimus tamen eo anno Macedoniam duce Taxite à Thracibus crudeliter devastatam & depopulatam fuisse: & credibile est Thracas ad fines usque Phocidos pervenisse, & Templum succendisse. Nam de incendio tertium à Thracibus Pythio fano constat ex libro IV *περὶ Ἰσθμίου*. 81. τὸ μὲν γὰρ Δελφικὸν ἱερὸν τὸ τρίτον ὑπὸ Θρακῶν ἐμπρησθῆναι κατέχρη λόγῳ, ἔθεν τὸ μανταῖς ἐς πλὴν τῆς μέλλουσας γινῶσιν, ἀλλὰ ἔθεν τὸ Γυθίς τὰ οἰκίαια περὶ Φυλάξας δεδωρημέναι.

Ibid. *tertio.*] Nam antea primo à Phlegya, numero MLXVI. deinde numero MCCCCLXVI.

Ibid. *& Capitolium.*] Euseb. IV de Præpar. 81. πρῶτον παθεῖν ἢ τὸ ἐν Ρώμῃ καπιτώλιον ἱερῶν κατὰ τὸ ἐς τὸ Πτολεμαίων χρόνος, κατὰ τὸ ἐς λίαν ἢ τὸ τῆς ἑτίας ἱερὸν ἐμπρησθῆναι ὑπὸ Ρώμης ὑπομέναι.

Ibid. *Et Capitolium Romæ.*] L. Cornelio Scipione Asiatico, C. Norbano Flacco Coll. auctore Cornelio Tacito, historiæ libro tertio, numero MDCCCXXXIV. Capitolii incensi culpam in Sullam quidam rejiciebant, auctore Plutarcho. Appianus aliter, ἔπι πλὴν αἰτίαν ἔδειξεν ἑπενόη.

MDCCCXXXV. P. Terentius Varro.] Hieronymus à Suetonio,

„ Ibid. *vico Atace.*] Glossæ in Horat. Varro Atacicus, nus dictus est ab Atace flumine Narbonensi, quod verosimilius.

MDCCCXXXVI. *Vultacilius Plotus.*] Ita fere omnes scripti codices. BONG. *Vultacius*, alii *Acilius*. Editi *Vacilius*. Liber Suetonii, unde hæc descripsit Hieronymus, L. Otacilius Pileus. De Lucio Otacilio non dubio, to. de Pileto deliberandum: quanquam memini Pileto illi cognomen esse potuisse, ut illi Urso Pileto, cujus Epicedium in Secundo Silvarum Statii & vicus Ursi Pileti in Regione Exquilina urbis.

Ibid. *vigesimo sexto anno ætatis, Cicero Quintium descendit.*] Gellius lib. xv, cap. xxviii.

MDCCCXXXVII. Ptolemæus Dionysius ann. xxx.] Epiphanius ann. xxxi.

Ibid. *Sulla Romam obtinuit.*] Tunc scilicet quando Capitolium incensum, cujus incendii causam ei attributam vulgo supra ex Plutarcho retulimus. Quare triennii est metachronismus. Julius Obsequens: L. Scipionem, C. Norbano Cos. Sulla post quintum annum victor in Italiam reversus magno terrori fuit omnibus. Aedificiæ Capitolium una nocte conflagravit.

Ibid. *& post biennium moritur.*] Moritur quidem post biennium ab hoc numero, M. Annilio Lepido, Q. Lutatio Catulo Coll. Sed non post biduum à Capitolio incenso.

Ibid. *Roscio contra Chrysogonum*] Recte hæc Hieronymus. Erat enim vicissimus septimus annus Ciceronis auctores Gellius, Cicero Bruto, Quintil. lib. xii, cap. vi.

Ibid. *Pompejus gloriose triumphavit.*] Triumphavit anno ætatis suæ xxv absoluto de Hirba Numidæ rege. & tunc Magnus à L. Sulla Dictatore no-

minatus est. Metachronismus unius anni, puto propter Palilia Varroniana, aut Catoniana. Auctor Commentarii de bello Africano: M. Catonem, qui Urce præerat, Cn. Pompejum filium multis verbis asidueque oburgare non desistebat. Tuus, inquit, pater, istuc ætatis quum esset, & animadvertisset Romæ ab audacibus sceleratisque civibus oppressam, bonosque aut interfectos, aut exilio multatos patria civitateque carere, gloria & animi magnitudine elatus, atque adolescentulus, patrum exercitus reliquis collectis, pene oppressum senatus & deleram Italiam, Urbemque Romanam in libertatem vindicavit: idemque Siciliam, Africam, Numidiam, Mauritiam mirabili celeritate armis recepit. Quibus ex rebus sibi eam dignitatem, quæ est per gentes clarissima novissimaque, conciliavit, adolescentulusque atque eques Romanus triumphavit.

Ibid. *Lepidus publicus hostis judicatur.*] M. Annilius Lepidus Consul, mortuo Sulla, de actis ejus rescindendis lege promulgata, resistente illi collega Catulo, profectus in Galliam, inde videbatur patriæ bellum illaturus, testibus Floro, & Appiano. Unde non dubium est, quin hostis à Senatu judicatus sit. Rutilius Numatianus ad Cosam Hetruriæ oppidum à collega Catulo collatis signis victum in Sardiniam fugisse dicit.

Invia castrorum vestigia sermo retexit “

Sardiam Lepido præcipitante fugam. “

Litore namque Cosa cognatos depulsi hostes “

Virtutem Catuli Roma secuta duces. “

P. Valerium Triarium in Sardinia contra M. Lepidum arma tulisse, refert Asconius Pædianus in eam pro Seauro. Contigit hoc numero MDCCCXXXIX. Prochronismus biennii. Ab anno hujus gesti, hoc est, ut diximus, numero MDCCCXXXIX, inivit historiam suam C. Sallustius, teste Aufonio. Macrobius autem hoc bellum vocat Lepidianum tumultum, atque illum annum infaustum fuisse, propterea quod nundinæ inciderant in Kalendas anni ineuntis.

MDCCCXLI. *Alexandra, quæ & Salina.*] Nullus est codex scriptus, aut editus, in quo nomen hujus Regiæ non ita conceptum sit. In omnibus enim est Salina, non, ut apud Josephum, Salome. Quin & Hieronymus quoque Commentario in Daniele cap. ix: *Alexandra, quæ & Salina* vocabatur. Epiphanius Eusebium secutus in Nazæris pag. 56. ἀφ' ἧς Ἀλεξάνδρα διέπεσον ἔτι ὁ κλήρῳ ἀπὸ τῶν χρόνων τῶν αὐτῶν τε καὶ Σαλίνας τῆς Ἀλεξάνδρας καλεσμένης. Sic Excerpta Barbaro-latina, nec mirum quum ex Eusebio illa vertent. in tanto consensu, & velut conspiratione codicum non potui tamen animum inducere, ut credentem mendo hos omnes scriptorum locos vacare, donec Græca Eusebii aliter sentire coegerunt, in quibus bis *Σαλίνα* legitur. quod quis non miretur. quum à Josepho *Σαλομή* dicatur? At nisi à Josepho de hac Salina nihil nobis competum est. Nam Josephi codicem depravatam esse non fuit credere Rufini tralatio, quæ constanter ubique Salome retinet. Quare igitur Eusebius *Σαλίνας*, non *Σαλώνας*, legit? & quum ea, quæ de hac muliere dicit, à Josepho omnia habeat, quare in solo nemine ab eo dissentit? Deinde cur Hieronymus cap. ix in Daniele Salinam ex Eusebio potius, quam Salomen ex Josepho, quem dormitans legisse videtur Eusebius? Sulpitius Severus, & alii, ut Orosius, posteriores Hieronymo Salinam vocant ex Chronico hoc Hieronymiano, non Salomen ex Josepho, & Rufino.

MDCCCXLI. *Bellum gladiatorium in Campania.*] Bellum gladiatorium duce Spartaco capit M. Terentio Varrone Lucullo, C. Cassio Varro Coll. numero MDCCCXLV. Triennii prochronismus.

MDCCCCXLIII. *L. Lucullus primus imperator appellatus est.*] Mithridate iterum victo, & capta Nisibi, L. Cæcilio Metello, Q. Marcio Rege Coss. numero MDCCCCXLIX. Prochronismus sexennii.

MDCCCCXLIV. *Pompejus universam Iberiam subjugavit*] Notum est duas Græcis Scriptoribus *Ιβηρίας* esse, Hispaniam alterius nomine, altera regionem, quæ ad Pontum est, intelligi. Sed Hieronymus *Ιβηρίας*, etiam quum Hispaniam significat, Iberiam, non Hispaniam, vertit: quod aliquando perturbationem inducere potest, ut hic. Nam eodem tempore *Ιβηρία* ad Pontum, & *Ιβηρία* ad Iberum fluvium, hoc est Hispania, bello à Romanis quatiebantur. Plus dico, quod paulo post Iberia ad Pontum à Pompejo subacta est, hic vertendum Hispaniam, non Iberiam. Hispanias recepit Cn. Pompejus bello Sertoriano confecto, & M. Perpenna Sertorii occisore victo in acie, capto, & interfecto, de quo triumphavit numero MDCCCCXLVI, Cn. Aufidio Oreste, P. Cornelio Lentulo Sura Coss. Biennii prochronismus. Secundus hic fuit triumphus Cn. Pompeii nondum ullum honorem auspicati, inquit Valer. Maximus lib. VII, cap. xv, 8. Triumphavit prid. Cal. Januar. Sequenti die Consulatum primum inivit.

Ibid. *M. Lucullus de Bessis triumphavit.*] Eutropius: *Eodem tempore duo tantum gravia bella imperio Romano erant, Mithridaticum & Macedonicum. Hæc duo Luculli agebant, L. Lucullus & M. Lucullus.* Rufus paulo ante: *Macedoniam provinciam, M. Licinius Lucullus accepit confobrinus ejus, qui contra Mithridatem bellum gerebat.* Idem infra: *Lucullo paranti, capta Nisibi, contra Persas expeditionem successor est missus. Alter Lucullus, qui Macedoniam administrabat, Bessis primus Romanorum intulit bellum, atque eos ingenti prælio in Hæmo monte superavit.* Hæc autem omnia ab Eutropio Hieronymus accepit. Confobrini proprie vocat Eutropius, qui agnatus erat, non cognatus. Ambo enim erant ex gente Licinia. Confobrini vero sunt in cognatis, non in agnatis, aut gentilibus.

Ibidem. *M. Lucullus de Bessis triumphavit.*] Eodem tempore contigisse scribit Bessorum cladem Eutropius, quo Pompejus successor Lucullo datus est. Successor autem datus est, M. Aimilio, L. Volcatio Tullo Coss. numero MCCCCLI. Prochronismus annorum VI.

Ibid. *de Bessis.*] Ex Eutropio paulo ante referebamus, *Bessis primus Romanorum intulit bellum, atque eos ingenti prælio in Hæmo monte superavit.* Eadem iterat Marcellinus libro xxvii: *Advenit post hos imperator Lucullus, qui cum audacissima gente Bessorum confligit omnium primus, eodemque impetu Hamimontanos acriter resistentes oppressit.* De hac insigni victoria extat Antipatri Sidonii scitum Epigramma, qui eodem tempore clarebat, quo Romanii cum Mithridate bellum gerebant.

Σοί με, Θρηϊκίης σκυληφόρε, Θεσσαλονίκη

μήτηρ ἢ πάσης πέμψε Μακεδονίης.

Αἶδω δ' ἰπὸ σὶ δειμημῶνον ἄρεα Βέσσων,

οὐδ' ἐδάτω πόλεμος πάντ' ἀναλεξάμεν.

Ἀλλὰ μοι ὡς θεὸς ἔσσο κατήγε, δὶχομήδης δὲ

κλύθι. τίς ἐς μέσους ἔσται ἀρχολίης;

Nomine Thesalonicae gratias Poëta agit M. Lucullo pro latronibus Bessis, (ita vocabantur teste Strabone, nempe *ληστές*) à quibus diu infestata fuerat, ab eo debellatis. Propterea vocat eum *Θρηϊκίης σκυληφόρον*, triumphatorem Thraciæ, atque ejus spoliis onustum. Nam audiendi non sunt, qui hoc Epigramma accipiunt de Rege Macedoniae Philippo. Ridiculus esset anachronismus. Antipater enim Sidonius tunc florebat, quum duo Luculli, alter in Macedonia, alter in

Ponto bellum administrabant: & eo tempore Bessis à nemine alio, præterquam M. Lucullo, devicti sunt.

Ibid. *capta Cabyte.*] Alii legunt Calybe. Eutropius de isto M. Lucullo: *Cabylen capit. usque ad Danubium penetravit. inde multas supra Pontum positas civitates aggressus est. illic Apolloniam evertit, Calatin, Parthenopolin, Tomos.* De Calybe Strabo libro VII. *Ἐπὲρκαται δὲ τῆς Βυζαντίης τὸ τῶν Ἀσῶν ἔθνος, ἐν ᾧ πόλις Καλύβη, Φιλίππης ἔαμωτὲ τὸς πονηροτάτους ἐνταῦθα ἰδρύσαντες. Καλύβη,* inquit Stephanus, *πόλις Θρακίης ἀπικὸς Μακεδόνων.* Apud Ptolemæum legitur *Καλύβη*. Quidam diversum à Calybe faciunt: atque adeo negant Calyben esse *πληροπόλιν*, quum tamen hoc Strabo dicat. Sex. Rufus: *M. Lucullus per Thracias cum Bessis primus conflixit. ipsam capit gentis Thraciam vicit. Eumolpiadam, quæ nunc Philippopolis dicitur, Pseudamiam, quæ nunc Adrianopolis nominatur, in ditionem nostram redegit. Cabylen capit.* eadem verba iterat Ammianus. Vide Harpoctationem *Καλύβη*.

MDCCCCXLV. *Craesus triumphavit.*] Inepte hæc cum superioribus conjuncta sunt in omnibus P. R. *capta Cabyte, & Tomis, & cæteris vicinis urbibus Craesus quoque triumphavit.* In editionibus quoque continuata sunt, ommissa vocula quoque. Sed hoc gestum à superioribus distinguunt POST. M. Licinus Craesus ovavit, non triumphavit, de Spartaco, tertio anno postquam illud bellum notum, Cn. Aufidio Oreste, P. Cornelio Lentulo Sura Coss. numero MDCCCCXLVI, eodem anno, quo Pompejus de bello Sertoriano. Unius anni prochronismus.

MDCCCCXLVII. *Virgilius Maro in pago.*] Recte hoc ipso anno natum dicit, Cn. Pompejo Magno, M. Licinio Craeso Coss. Phlegon apud Photium 146, loquens de III anno Olympiad. CLXXVI: *ἡ οὐριγγίλιος Μάρων ὁ ποιητὴς ἐγέννηθη τέττα ἔτος εἰδὸς Οκτωβρίαις.* Eadem verba iterantur in Chronico Casauboniano, quos Fastos Siculos vocant. Martialis XI, 68: *Octobres Maro consecravit Idus.*

MDCCCCXLIX. *Antiochia capta à Romanis.*] Pompejus potitus est Antiochia cum tota Syria, victo Tigraue, qui XVII annis Syriam occupaverat, numero MDCCCCLII, anno desinente, qui proxime antecessit Consulatum M. Tullii Ciceronis, & C. Antonii. Triennii prochronismus. Hæc suspicor esse Hieronymi, non Eusebii.

Ibid. *Creticum bellum motum.*] Recte tempus assignatum, L. Cæcilio Metello, Q. Marcio Rege Coss. Profectus autem in insulam Metellus anno superiore, qui erat quartus Olympiadis CLXXVI. Auctor Phlegon.

Ibid. *Lucus Daphnensium juxta Antiochiam.*] Ab Eutropio Hieronymus: *Antiochensibus obsides reddidit: aliquantum agrorum Daphnensibus dedit, quo locus ibi spatiosior fieret, delectatus loci amoenitate & aquarum abundantia. Inde ad Iudæam transgressus, Hierosolymam capit gentis tertio mense capit, duodecim millibus Iudæorum occisis, cæteris in fidem receptis. Quia fere hoc eodem tempore accidit, saltem eodem anno, quo Ierosolyma expugnata sunt, hæc contigerint numero MDCCCCXLIV, M. Tullio Cicerone, C. Antonio Coss. Ita fuerit prochronismus annorum quinque. Rufus Sex. Rufus non, postquam Daphnen reliquisset, Pompejum expugnasse Ierosolyma, sed contra, Ierosolymis expugnatis, Daphnen venisse. *Iudæa capta Ierosolymam obtinuit: cum Persis fœdus icit: rediens, apud Antiochiam Daphnensem lucum, delectatus loci amoenitate, & aquarum abundantia, adita**

dito nemore, consecravit. quæ postrema sunt ab Eutropio, à quo tamen desceit in filo historiarum.

Ibid. à Pompejo Apollini consecratur. Eutropium sequutus est Sex. Rufus in hac ἀντιστοιχίᾳ. Sequitur & Hieronymus in Ezechielem cap. xv i: *Et de Apama descendunt termini in Rebla, quæ nunc Syria vocatur Antiochia. Et ut scitis Rebla hanc significare urbem, quæ nunc in Syria Cæle nobilissima est, sequitur, CONTRA FONTEM: quem perspicuum est significare Daphnem, de quo fonte supra dicto urbs aquis abundantissimis fruitur. Hic autem locus à Cn. Pompejo, qui primus Iudæam Romano subegit imperio, militari manu confitus est, & ab eo juxta fabulam Pœtærum Daphnes nomen accepit, ob lauros & Cupressos, quæ arboris in ipso loco frequentissime sunt. Hæc omnia errata non Hieronymo, sed auctoribus, unde hausit, adscribenda sunt, qui profecto multum luserunt otio suo. Sed saltem Hieronymi intererat meminisse historiam Maccabæicam esse antiquiorem Pompejo: & in II Maccab. cap. 1 v, 33, mentionem hujus Daphnes fieri. Quare ille locus, ἡ περὶ ἁσείων ἀμεινίσσιμος, à quo Antiochia magna à xv aliis cognominibus urbibus distinguitur, quod dicatur Ἀντιόχεια Ἰπὶ Δάφνῃ, & ab Aufonio Phœbe: Lauri domus Antiochiæ, illud, inquam, περὶ ἁσείων, neque à Pompejo militari manu lauru & cupressu confitum est, quum multis annis antea celeberrimus fuerit lucus ille, neque à lauribus illic confitis nomen adeptum est. Si enim à laureto nomen habuisset, ineptum erat Δάφνῃ potius, quam δαφνῶνα vocari. Sic ἀμεινίσσιμος locus in finibus Iudææ & Arabiæ φοινικῶν à palmētis, non φοινῆξ dictus est. Denique cur potius à lauribus, quam à cupressu, quum etiam teste ipso Hieronymo, & I. ult. Cod. lib. xi, ibi multa fuerit cupressus? Ego non dubito fuisse quandam vetustissimam laurum, qualis erat quercus Dodonæa, & oliva in arce Athenarum, & item laurus in insula Syro, quas, ut Pausanias refert in Arcadicis, vetustissimas omnium arborum in sua specie Græci esse prædicabant. Ab ea igitur lauro non dubium est locum dictum esse, & propter arborem Apollini dicatam, postea lauru & cupressu confitum ἀμεινίσσιμον fecerunt præbuisse. Sic & locus ad Terebinthum, vel Terebinthus dictus fuit per multa sæcula, propter illam Terebinthum, sub qua tetendit Abraham. Porro quamvis περὶ ἁσείων Ἀντιόχειας Daphne vocatur, tamen v millib. passuum distabat ab urbe, ut legimus in Itinerario Burgalensi: „ ubi etiam vocatur Palatium Daphnæ: item apud „ Strabonem, apud quem xl stadia distare dicitur, „ ab urbe hoc est, v mill. B.*

Ibid. Apollini consecrasse. Quomodo potuit Pompejus lucum & templum, & simulacrum Apollini consecrare, quæ jam Antiochus Epiphaneus consecrarat? Ammianus xx i i: *Eodem tempore die xi Kalend. Novembr. amplissimum Apollinis Daphnæ sanum, quod Epiphaneus Antiochus Rex ille condidit iracundus & furus, & simulacrum in eo Olympiaci Iovis imitamenti æqueparans magnitudinem, subita vi flammarum exustum est. Strabo xvi: ὑπὲρ κενταῖ ἢ πεσάραιεντα εὐδίδος ἢ Δάφνῃ καπνικὰ μετρία, μερὰ δὲ καὶ σωηροφῆς ἄλσος ἀεὶ ῥεῖν ἄνθρον πηγαίαις ὕδατιν. ἐν μεσῶ ἄστυλον τέμνον, καὶ νεὸς Ἀπόλλωνος ἢ Ἀρτέμιδος. ἐταῦθα & πανηρορῆζεν ἐθὲν τοῖς Ἀντιόχεισι καὶ τοῖς ἀσσηναίοις.*

Ibid. Iudæi Romanorum per Pompejum vectigales facti. Ab eo tempore non dubitamus capite censeri cepisse, ut singula didrachma in capita exigenterentur, qui census dicitur Matthæi xv i i, 25. xx i i, 17, 19. Sed paucis verbis hæc tractari non possunt. Itaque fortasse de hac re erit dicendi locus. Interea perpendatur locus

Hieronymi in commentario in xv i i, 25, Matthæi: *Post Augustum Cæsarem Iudæa facta est tributaria, & omnes censu capite sequebantur. Unde & Ioseph cum Maria cognata sua projectus est in Bethleem. Quomodo sub Augusto Ioseph cum Maria profiteri potuit, si post Augustum institutum, ut sedei censum profiterentur, & tributarii essent?*

Ibid. vectigales facti. Cic. pro Flacco: *Stantibus Ierosolymis, pacatisque Iudæis, tamen istorum religio sacrorum a splendore hujus imperii, majorum institutis abhorrebat: nunc vero hoc magis, quod illa gens, quid de imperio nostro sentiret ostendit armis: quam cara Diis immortalibus esset; docuit, quod est victa, quod elocata, quod servata. Elocatam vocat, quod elocaretur mancipibus, & publicanis* pop. Rom.

MDCCL. Hyrcanus annis xxx i v. Qui annus finis regni Alexandriæ fuit, idem & initium regni Hyrcani. Quare hic annus recte congruit ejus initio. Sed postquam tres menses rerum potitus esset, de possessione dejectus est à fratre Aristobulo, qui regnum insedit, usque ad capta Ierosolyma, numero MDCCLV, & tunc, eo à Romanis depulso, Hyrcanus in regnum restitutus est. Quare prius ponendū erat triennium cum semisse, quod regnavit Aristobulus, initio sumpto à numero MDCCL, deinde initium Hyrcani statuendum in numero MDCCLIV. Nam, ut alibi me dicere memini, multa in annis hujus familiæ turbavit Eusebius.

Ibid. usque ad sancta sanctorum accedii. Addunt Græci, ἡ τὴν ναὸν συλήσας, καὶ πολλὰ παρ' αὐτῆ ἀφελόμενον. quæ nos inclusimus virgulis, quia inferéta sunt à quodam ardelione. Nam penetravit quidem εἰς τὰ ἅγια Pompejus, sed à donariis & thesauro manus continuit. Iosephus lib. xi v, 423: *ὄντων δὲ τραπεζῆς περὶ χρυσοῦς, καὶ λυχναίας ἱερῆς, καὶ σπονδαίων, καὶ πλῆθους χρημάτων, χωρὶς ἢ τέτων ἐν τοῖς θησαυροῖς ἱερῶν χρημάτων εἰς δύο χιλιάδας τετρακτῶν, ἔθενος ἡψαρ δὲ εὐσθεῖαν, ἀλλὰ καὶ τότε τὸ περὶ αὐτὸν ἀξίως ἔπραξεν ἄρετῆς.* Supposititius ille Hegeisippus auctor infimæ vetustatis, qui sincerum vas Iosephi in crustavit, non contentus verbis Iosephi (hoc facit non raro, ut videatur aliquid novi adferre) ita hæc recenset: *atque inspexit lucernam, & mensam, & thymiama, & Tabulas testamenti, superque eas Cherubim, & multitudinem aromatum dispersam, & sacra pecuniæ talenta duo millia, in quibus quum plurimum auri esset, integer tamen ab omni cupiditate vel ipsa, vel, si qua sacrorum vasorum inventa sunt, intacta ferrari præcepit.* Voluit plus quam Iosephus dicere, quasi habuerit Acta ipsius Pompeii, quæ Iosephus non viderit, in quibus, si Diis placet, Arcam testamenti, & Cherubim invenerit. Et tamen quidam hunc auctorem legunt, tanquam Iosephum: imo quæ Iosephus non habet, & sunt apud hunc, à Iosepho ommissa potius, quam ab hoc ficta esse putant. Nos ideo produximus ejus verba, non sane quod illis indigemus ad Pompeii modestiam, & continentiam demonstrandam, sed ut ejus scriptoris confidentiam aperiremus, qui non veretur pannos suos purpura Iosephi alluere. Habemus & Pompeii moderationis illustrius exemplum apud Ciceronem in ea pro Flacco: quod certe, quanquam vulgo notum, tamen omittendum non est. Cn. Pompejus captus Ierosolymis victor ex illo sano nihil attingit. Impunitus hoc, ut multa alia, sapienter, in tam superfluo, & maleficia civitate locum sermoni obtrectatorum non reliquit. Non enim credo religionem Iudæorum & hostium impedimento præstantissimo imperatori, sed pudorem fuisse. Sui cuique civitatis religio, Lati est, nostra nobis. Satis erit nobis de Pompeii abstinentia testimonium ejus, quo Consule capta sunt Ierosolyma. Quare merito illa verba virgulis inclusimus, quum constet Eusebii non esse, & veritati rerum gestarum adversari.

Ibid. *usque ad sancta sanctorum.*] Capta Ierosolyma anno secundo Olympiadis CLXXIX. Josephus anno primo, & cum sequutus Eusebius *δοιοδείξ.* v 111. 245. Sed hoc accidit propter Palilia Varioniana, utpote quæ uno anno antiquior sit Epocha annorum Urbis, condita. Nam Josephus quidem recte Consules, retulit, sub quibus capta sunt, C. Antonium, & M. Ciceronem, sed discrimen est de anno Olympiadis, propter differentiam Palilium Varronis, & Catonis, item propter confusionem prisce anni Quiritium, ante Iulianam reformationem.

MDCCCLII. *Libya per testamentum Apionis.*] Duo sunt Apiones, prior Cyrenarum, alter Libyæ rex. Uterque populum Rom. testamento heredem reliquit. Regem Cyrenarum antiquiorem vocat Sex. Rufus, ut ab hoc distinguatur. Vide numerum MDCCCXXI, & quæ ad eum notamus. Utriusque regis, & testamentorum eorundem meminit conjunctim Ammianus exitu libri XXXI: *Aradam Libyam supremo Apionis Regis consecuti sumus arbitrio. Cyrenas cum residuis civitatibus Libyæ Pentapoleos, Ptolemai liberalitate suscepimus. Libyam aridiorum Marcellinus vocat, quæ aliter dicebatur Ammon, in cujus extrema parte Alexandriam sitam esse scribunt veteres.*

Ibid. *Libya per testamentum.*] Hieronymus ab Eutropio: *Bellum Creticum ortum est. Ad id missus Cæcilius Metellus ingentibus præliis intra triennium omnem provinciam cepit, appellatusque est Creticus, atque ex insula triumphavit: quo tempore Libya quoque Romano imperio per testamentum Apionis, qui ejus Rex fuerat, accessit, in qua inclite civitates erant, Berenice, Ptolemæis, & Cyrena. Recte vero tempus ab Hieronymo assignatum. Nam Creticum bellum confectum est à Metello, C. Calpurnio Pisone Frugi, M. Acilio Glabrione Coss. numero MDCCCL. Numero autem sequenti mortuus est Apio rex, ut indicat Eutropius.*

Ibid. *Apionis Regis.*] Ita scribimus per simplex P, ut Græci semper *Απίων*. Nam est nomen Ægyptiacum ab eorum numine Api. Apud Latinos tamen semper scribitur per duplex pp, & omnes codices scripti ita habent. Vetus inscriptio: Q. DIVINIUS. Q. F. APPIO.

Ibid. *Horatius Flaccus Satiricus.*] Sunt Hieronymi à Suetonio. Natus Horatius L. Aurelio Cotta, L. Manlio Torquato Coss. Recte tempus assignatum.

MDCCCLIII. *Apollodorus Pergamensis.*] Unde *Απολλοδώρειος ἄρεσις*. Strabo libro XIII, de Adobogione Pergameno Tetrarcha Galatiæ locutus postea subjicit: *ἔτι δὲ τῆς ἀληθινότητος ἡξίω μέγιστος, καὶ Ἀπολλοδώρειος ὁ ῥήτωρ ὁ πᾶσι τέχνας συζητήσας, καὶ πᾶσι Ἀπολλοδώρειον αἰρέσειν ὠδοναγῶν, ἡ τις ποτ' ἐστίν. πολλὰ γὰρ ἐπεκράτη μείζονα ἢ καὶ ἡμᾶς ἐχόντα πᾶσι κερσίσι, ἃν ἐστὶν ἡ Ἀπολλοδώρειος αἰρέσις καὶ ἐσοδώρειος.* Quintilianus libro tertio: *Præcipue tamen se converterunt studia Apollodorus Pergamensis, qui præceptor Apolloniæ Cæsaris Augusti fuit: & Theodorus Gadarensis, qui se dici maluit Rhodium: quem studiose audisse, quum in eam insulam secessisset, dicitur Tiberius Cæsar. Hi diversas opiniones tradiderunt, appellatique inde Apollodorei & Theodorei ad morem certas in Philosophia sectas sequendi.* M. Seneca libro secundo Controversiarum: *Tu Apollodorum habuisti, cui semper narrare placet: ego Theodorum, cui non semper.*

Ibid. *præceptor Callidii & Augusti.*] Suetonius in Augusto LXXXIX. quem vixit. M. Callidii Quintilianus meminit, qui libro XII subtilis ab eo dicitur. libro autem X dicit Callidium declamasse pro domo Ciceronis. Sed ejus quoque infra mentio est numero MDCCCLX. Vide præterea Val. Maximum lib. VII, cap. X, 3.

MDCCCLIV. *Pompejus captus Ierosolymis.*] De Syria & Palæstina & toto oriente triumphavit, M. Pupio Pisone, M. Valer. Messala Coss. numero MDCCCLVI. auctor Plinius ex Actis Pompeii. cepit Ierosolyma M. Tullio Cicerone, C. Antonio Coss. hoc ipso numero MDCCCLIV. anno secundo Olymp. CLXXIX, non autem anno primo, ut ipsemet Eusebius putavit *δοιοδείξ.* v 111. 245.

MDCCCLV. *Et, quæ de Catilina, Cethego, Lentulo, & Consule Cicerone.*] Sane hæc debebat Hieronymus ad annum Consulatus Ciceronis referre, qui incidit in numerum anni superioris, quo Ierosolyma à Pompejo capta.

MDCCCLVI. *Cicero in exilio annum facit.*] L. Calpurnio Pisone, A. Gabinio Coss. numero MDCCCLIX. Triennii prochronismus.

Ibid. *honorifice susceptus à Plancio.*] Dyrrachio profectus post aliquot dies in itinere confectus ad Plancium divertit, & cum eo in Thessaliam venit X Kal. Junii, Epistola VIII, libri III ad Atticum: & in Oratione pro Plancio

Ibid. *Pompejus imperator appellatus.*] Imperator non potuit appellari, nisi in exercitu. Notus mos etiam tironibus historiæ Romanæ. At tunc Pompejus erat in Urbe. Aliud habebat in animo Eusebius, cui, ut homini Græco, condonandum, si quid peccat in Romanis rebus. Habebat, inquam, in animo Pompejum salutatum Magnum à Sulla in triumpho, quem primum de Hiarta Numidarum rege egit. Vide numerum MDCCCXXXVII. Itaque peccatur primo hallucinatione, deinde metachronismo annorum XIX. Sed Epitome Liviana CIII in Triumpho de Mithridate Magnum salutatum fuisse dicit: *Cn. Pompejus de liberis Mithridatis, Tigrane & Tigranis filio triumphavit, Magnusque à tota conitione salutatus est.* Hoc contigit numero MDCCCLV. Erit & sic etiam metachronismus, sed unius anni. Quare sine dubio pro Magno, Imperatorem posuit. Itaque dicendum erat *Πομπηίου Ῥωμαίων στρατηγὸς Μέγιστος προσγορόμενος*, non autem, *Πομπηίου ὁ μέγιστος, Ῥωμαίων στρατηγὸς, ἀυτοκράτωρ προσγορόμενος*. In Pompeii denariis: C. N. MAGNUS IMP. item diversis temporibus C. N. MAG. IMP. ITERUM. Apud Cæsarem III Commentario belli civilis ita legimus: *Pompejus eo prælio imperator est appellatus. Hoc nomen obtinuit, atque ita se postea salutari passus est. Sed neque in literis, quas scribere est solitus, neque in fascibus insignia laureæ tulit.* Hæc, qui legit, ita interpretatur, tanquam nunquam antea Imperator appellatus fuisset. Nam quomodo aliter verba Cæsaris accipere possimus, non video. Numismata aliud testantur. Sed aliud est salutari imperatorem, aliud scribi in literis, & in nummis cudi. Idque ita solvendum esse non dubito.

MDCCCLVII. *Cæsar Lusitaniam.*] L. Afranio, Q. Cæcilio Metello Coss. numero hoc ipso. Potuit ex iis rebus gestis triumphare. sed maluit Consulatum petere. Sueton. Dio, qui scribunt Cæsarem hæc gessisse post annum praturæ urbanæ. Quæ in Græcis inclusa sunt virgulis, ea neque Hieronymus agnoscit, neque historiæ & temporis consentiunt. Porro falso scribit Diodorus hoc anno fuisse, *πᾶσι δὲ γὰρ καὶ συστάντων τοῖς Ῥωμαίοις πρὸς Κελτῶν πόλεμος κατὰ τὸ πρῶτον ἔτι ἑκατοστῆς καὶ ὀγδοηκοστῆς Ὀλυμπιάδος, Ἡρώδης ἀρχόντος.* fuisse principium belli Gallici à C. Julio Cæsare administrati. in quo manifesto peccat prochronismo biennii.

MDCCCLX. *Catullus trigesimo ætatis.*] Sunt Hieronymi. Qui potuit hoc tempore decedere, qui novem annis post hoc tempus vivebat, Cæsare jam rerum potente?

Ab eo enim cœnæ adhibitus est post famosa epigrammata & stigmata Cæsari iniusta illo carmine:

Quis hoc potest videre, quis potest pati?

In quo Britanniarum mentio est, quas invasit Cæsar numero MDCCCCLXIII. Itaque nobis liquido constat Catullum cædi Cæsaris superfuisse. Nam Virgilio jam florenti notum & familiarem fuisse locuples testis Martialis ad Silium:

*Sic forsitan tener ausus est Catullus
Magno mittere pufferem Maroni.*

Quæ enim fronte Martialis diceret Catullum Hendecasyllabos suos Virgilio potuisse mittere, si Maro & Catullus eodem tempore non vivebant, quomodo Martialis & Silius? Quam ridicule hætenus illum locum Martialis accipiunt doctissimi viri, qui hoc fingi à Martiali putant, non quod re vera ambo æquales temporum fuerint? proinde ac si quis diceret: Sic forsitan Homerus ausus est mittere Odyssæam suam Pindaro. Qui ita loqueretur, quo plausu excipiendus esset? & tamen isti volunt in eam sententiam accipienda esse illa verba Martialis. Mirum est tanto iudicio præditis de absurditate nihil suboluisse. Sed nec quid passer Catulli sit apud Martialem, assequuntur, quum totum poematorum Catullianorum volumen intelligatur ab initiali epigrammate, quod est de passere, ut Æneis ab Ovidio & Martiale *Arma virumq;* dicitur ab initialibus verbis, & Lucretiana poësis vocatur *Ae-*, *neadam genitrix* ab eodem Ovidio. Quæ à nobis accepta Stelliò in suas Varias transfuit. Nos non dubitamus ultra eadem Cæsaris Catullum vixisse, ut jam antea diximus. Numero MDCCCCLXXII Cæsar triumphos quatuor egit, quorû omnium meminit Catullus, quum Ponticam & Ibericam prædam ex Tago nominat: hoc est triumphum de victoria Mundenfi. Cæsar anno sequente, postquam triumphavit, interficitur. Catullus igitur, qui triumphorum Cæsaris meminit, qui vicini fuerunt cædi Cæsaris, tempore triumphorum & cædis Cæsaris vivebat. & parum intervalli interest inter triumphos, & famosum epigramma in Mamurram: ut rursus minimum interjectum est inter famosum epigramma, & reconciliationem ejus cum Cæsare, denique ab ipsa reconciliatione, ad eadem Cæsaris, necesse est exiguum tempus interfuisse. Numero MDCCCCLXXII, prænomen Imperatoris ex S. C. accepit. Propterea unicum imperatorem vocat eum Catullus: quamvis scio pro eximio posse accipi, neque pertendentibus adversabor. Sed profecto, allusum est ad prænomen Imperatoris. Lucanus

lib. v:

— & nomen iuvane

Imperii rapiens signavit tempora digna

Mæsta nota —

Quod autem Suetonius scribit, Cæsarem, post reconciliationem cum Catullo, hospitio patris ejus, sicuti antea consueverat, uti perseverasse, à reprehensione nullo modo vindicari potest. Catullus enim Transpadanus. Cæsar vero non potuit uti ejus patris hospitio, nisi ante bellum civile; quum P. o consulari imperio obtineret Gallias Cisalpinam & Transalpinam. Si igitur post reconciliationem uti hospitio patris Catulli perseveravit, ergo reconciliatus est ante bellum civile. atqui Suetonius scribit post stigmata famosi epigrammatis reditum in gratiam: hoc est post triumphos Cæsaris. Quod si post epigramma reconciliati sunt, ergo non est utus hospitio patris Catulli ab illo tempore, siquidem post transitum Rubiconis Cæsar nunquam postea in Gallias suas reversus est. Sed in Suetonio, quem hic sequitur Hieronymus, non pauca ejusmodi παραρρήματα deprehendimus, eximio

alioqui & utilissimo Scriptore, cujus omnes libros extate pluris interesset Reipubl. literaria, quam multos, quibus æquo animo careremus, si illis potiremur. Adde quod Cornelius Nepos sub Augusto scriptitasse videtur, & Catullus, qui ei librum suum dicat, Chronicorum ejus meminit. Profecto Catullum ultra tempora Triumviratus vixisse mihi dubium non est. Plus dico: Catullum ludos Augusti sæculares spectasse, C. Furnio, P. Junio Silano Coss. numero MMI, quum annum ætatis LXXI ageret: quod perspicuum est ex ejus carmine sæculari. Quare enim carmen sæculare scripsisset, nisi in annum ludorum sæcularium incidisset? Sic Horatius eodem anno carmen sæculare suum scripsit minor xxi annorum, quam Catullus. Obstat, quod Corn. Nepos, qui familiaris Catullo fuit, ait Catullum ante Atticum obiisse. *Idem L. Iulium Calidum, quem post Lucretii, Catullique mortem multo eleg. missimum poëtam nostram tulisse ætatem vere videor posse contendere, &c.* Obiit autem Atticus Cn. Domitio Ahenobarbo, C. Sosio Nepote Coss. xv annis ante ludos sæculares Augusti. Sed nihil obstat. Nam Corn. Nepos vidit illos sæculares ludos, & aliquot annos illi tempori superstes fuit. Ejus mens hæc est. Calidius non erat princeps poëtarum vivente Catullo. Nunc eo mortuo vere videor affirmare posse nostram ætatem meliorem poëtam Calidio non tulisse. Virgilius Triumviratus tempore triginta jam tum annorum erat: quando Lycoris Galli Antonium in castra sequuta est: quo nomine postremum Bucolicum condidit, postremum, inquam, scriptione, sed tempore prius Bucolico quinto, in quo cædes Cæsaris defletur. Non mirum igitur, si, quum ambo celebres poëtae eodem tempore vixerint, alter alteri poemata sua mittere potuerit. Itaq; Martialis intelligit Virgilio jam in Æneide sua occupato Catullum potuisse nugas suas mittere, ut ipse suas mittebat Silio, quamvis in epico opere rerum Punicarum componendo districtus esset. quæ est vera mens verborum Martialis. ut minime dubium sit Valerium Catullum adhuc vixisse quum magnum esset nomen Maronis viventis.

Ibid. M. Callidus orator.] Vide initium primi Commentarii de bello civili. Meminerunt ejus Cicero, Quintilianus, Val. Maximus, Asconius Pedianus. Sed in quibusdam codicibus simplici I Calidius legitur. Ultra recta sit scriptura, nescio, quum tam gentis Calidiæ, quam Callidiæ crebra extet in veteribus lectionibus mentio, quæ an una gens fuerit, peritiorum judicium esto.

MDCCCCLXI. *Cæsar Renum transiens Germanos vastat.*] Cn. Pompejo Magno II, M. Licinio Crasso II Coss. numero MDCCCCLXII. Vide Commentarium I v de bello Gall. Sed in Græcis est *Γερμανίης καὶ Γάλλης*. ultimam vocem non vertit Hieronymus, absurditate, ut puto, deterritus. Non enim Galli sunt ultra Renum. Sed Eusebio homini Græco id condonandum.

MDCCCCLXII. *Crassus Consul cum filio suo apud Caras captus.*] Numero MDCCCCLXIV. Biennii prochronismus.

MDCCCCLXIII. *Ventilius primus Romanorum Parthos superat.*] Sex. Rufus: *Ventidius de Persis primus triumphavit.* Sed profecto valde occupatum in gravioribus curis animum habebat Hieronymus, quum hæc scriberet. Nam P. Ventidius triumphavit de Parthis Ap. Claudio C. I. Pulchro, C. Norbano C. F. Flacco Coss. numero MDCCCCLXXIX. Sexdecim annorum prochronismus.

MDCCCCLXIV. *Curio promptus & popularis orator.*] Lucanus — *venali Curio lingua.* Hic C. Scribonius Curio, & pater ejus eodem prænomine ambo clarissimi

oratores fuerunt. Vellejus de hoc : C. Curio Trib. pl. subjecit facem, vir nobilis, eloquens, audax, sua, alienaque & fortuna & pudicitia prodigus, homo ingeniosissime nequam, & facundus malo publico.

Ibid. *Qui deinceps.*] Nimirum C. Julio Cæsare III, M. Aemilio Lepido Coss. Numero MDCCCCLXXI.

Ibid. *Pudore amissi exercitus maluit mori, quam evadere.*] Hujus viri strenuam mortem & dignum Romano homine exitum habes Commentario secundo de bello civili. Sed & Florus argute ac rotunde more suo : *In Africa quoque pars & virtus & calamitas Curionis fuit, qui ad recipiendam provinciam missus, pulso fugatoque Varo jam superbus, subitum tubæ Regis adventum equitatumque Maurorum sustinere non potuit. Patebat victo fuga, sed pudor suavit, ut amissum sua temeritate exercitum morte sequeretur.* Vide Lucanum in fine IV.

Ibid. *Virgilius sumptatoga.*] Iisdem Consulibus, quibus natus, Cn. Pompejo II, M. Licinio Crasso II, numero MDCCCCLXXII. Unius anni metachronismus. Nam iste erat annus XV in iens, quo mos erat togam puram sumere. Hieronymus respexit non ad Consules, sed ad annum XV completum, & XV in euntem. In vita Virgilio : *Initia ætatis, id est, usque ad septimum annum, Cremonæ egit, & XV anno virilem togam capit illis Consulibus iterum, quibus natus erat.* Vitiosa & ridicula sunt. Lego, *Initia ætatis, id est, a XV, usque ad sedecimum annum Cremonæ egit, & XV anno virilem togam sumpsit.* Sedecimum pro sextodecimo in veteribus libris legi, sciunt, qui in illorum lectione aliquem usum habent. Supplevimus illa à XVI, ex Hieronymo, qui ad numerum MDCCCCLXX apponit : *Virgilius Cremonæ studiis eruditur.* Initia ætatis vocat pubertatem.

MDCCCCLXXV. *Simulacrum Olympii Iovis tactum fulmine.*] IV *περὸ ὄρακλῶς pag. 81. ἀμφὶ τῷ Ἰδλίῳ τῷ Καίσαρα τὸ μέγα τῷ Ἑλλήνων τῷ Ολυμπιακῷ ἀγάλμα τὸ [ἐν ὠπαίς] Ολυμπιάσι κεραυνῶ πρὸς τῆς Θεοῦ βληθὲν ἀναγράφεται.*

MDCCCCLXXVI. *Cæsar Germanos & Gallos capit.*] Galli non potuerunt eo anno omnes domari, quo Germanis bellum intulit Cæsar, Rheno ponte juncto, quod accidit anno superiore, Cn. Pompejo, M. Crasso Coss. Quare est metachronismus manifestus anni unius. Sed fortasse intelligit secundam Rheni trajectionem : de qua Commentario VI. neque dubito verum esse. Tunc enim fere omnes Galliarum pacatæ erant.

MDCCCCLXXVII. *Principium belli civilis.*] Imo anno sequenti, M. Claudio Marcello, L. Cornelio Lentulo Coss.

Ibid. *Diodorus Siculus.*] Si sequendus erat Diodorus, non convenit hic locus ejus mentioni. Diodorus enim paulo ante finem Proœmii scribit se historiam terminasse suam, quam Bibliothecam vocat, principio belli, quod Cæsar gessit cum Gallis. *μέχρι τῆς δόξης τῆς συζήτου πλέμης Ρωμαίοις πρὸς Κελτάς.* Bellum autem Gallicum, ut vulgo compertum est, capit L. Calpurnio Pisone, A. Gabinio Coss. anno tertio Olympiadis CLXXX, numero MDCCCCLXXIX. Ibi igitur statuenda erat mentio Diodori. Neque dubium est, quin hoc fuerit Eusebii propositum, sed, ut non raro solet, erraverit metachronismo VII annorum. Longe vero puerilius hallucinatur Diodorus ipse. Scribit enim principium belli Gallici convenire anno primo Olympiadis CLXXX, *Ἡρώδης ἀρχοντῶν* : quum Consulatus Calpurnii Pisonis & Gabinii, quo bellum Gallicum motum, incidit in annum tertium ejusdem Olympiadis. Pergit : *ἀπὸ τῆς ἁ Ολυμπιάδος, εἰς τὴν δόξην τῆς Κελτικῆς πλέμης, ἣν τελευτῶν*

πεπονήμεθα τῷ Ἰσραήλ, ἐπιπέσια καὶ τριάκοντα. Ait à prima Olympiade, ad principium belli Gallici, esse annos DCCXXX. quæ sunt Olympiades absolutæ CLXXXII, anni duo solidi. Ergo bellum Gallicum inivit anno tertio Olympiadis CLXXXII. qui tamen erat annus, quo Scipio, & Iuba in Africa bellum cum Cæsare infeliciter gesserunt. Postremo adjicit, ab excidio Ilii, ad finem Bibliothecæ suæ, intercedere annos MCXXXVII. de quibus si detrahantur CCCCIII, quot annos ipse Diodorus ait esse ab excidio Ilii, ad primam Olympiadem, supererunt iidem anni DCCXXX, ne quis forte à librario peccatum putet in priore numero. Itaque insignis est hallucinatio præstantissimi scriptoris, principium belli Gallici cum annis belli civilis confundentis. Sed Deum immortalem, quanta jactura historiæ facta est amissione librorum illius Bibliothecæ, præsertim quinque illorum, qui sequebantur post quintum. Nam in illis erat memoria totius vetustatis regnorum Orientis, quæ multum historiæ factæ allucebant. Nunc de tot præclaris monumentis nihil nobis, præter desiderium, superest. Vixisse autem admodum senem, usque ad medium Augusti imperium, satis ex eo constat, quod bisexti Romani meminit : quod nomen videtur in usum receptum post reformationem Fastorum ab Augusto factam. Verba ejus : *ἡ δὲ Ολυμπιάς πληρῆται καὶ τέταρτος χρόνος. ἐστὶ τὸ ὅπερ οἱ Ρωμαῖοι καλεῖσιν Βίσεκτον.* Nam à primo anno Juliano, ad XXXVII, constat bisextum intercalatum fuisse post triennium. Atqui ait Olympiadem constare annis solidis, quot bisextum. Hoc non contigit anno Juliano, nisi post correctionem ab Augusto adhibitam.

MDCCCCLXVIII. *Caius Julius Cæsar primus apud Romanos singulare arripuit imperium.*] Omnes PR. ita habent : *Ex hoc loco continua Romanis nascuntur imperia in diem vitæ Principalis : & regnat apud Romanos primus omnium Cæsar Julius Cæsar, qui primus apud Romanos singulare arripuit imperium.* Quæ sine dubio non sunt Eusebii, neque POST. agnoscunt, neque Editiones.

Ibid. *Singulare arripuit imperium.*] Aufonius : *Imperium binis fuerat solenne quod olim Consulibus, solus Iulius arripuit.*

Sic Corn. Nepos elegantiss. scriptor *singulare imperium* dixit in Timoleone, *singularis potestas* in Dione.

MDCCCCLXIX. *Pompejus pralio victus.*] Recte tempus assignatum.

Ibid. *Aspadonibus Alexandrini Regis occiditur.*] A Pothino. pro quo male apud Cæsarem Photinus, & apud Martialem :

Antoni Phario non concessure Pothino.

Ποθίνος, non Φωτίνος. Etiam Regi Ægypti φύσκωνι filio Cleopatrarum alterum cognomentum fuit *Ποθεινός.* Apud Iuvenalem Satyra quarta :

Debetur magnus Patina, subitusque Prometheus.

Ridiculum Glossema ibi appositum est. *Figuram hic dicitur possuisse propter Magnum Pompejum. quoniam Patina dicitur est, qui sustulit caput ipsius.* Quid puerilius excogitari potuit, quam inter patinas mentionem Pompeii injicere, & de Pothino Patinam facere : Claudianus I in Eutropium :

— an alio ledor graviore Pothino

Et patior majus Phario scelus —

ubi idem error, *Photino.* & apud Lucanum lib. VII.

Ibid. *AB HOC LOCO ANTIOCHENI SUA TEMPORA COMPUTANT.*] De Æra Antiochenis satis superque dictum à nobis in Canonibus Sagogicis. Ejus creberrima inventio apud Eua-
grium ; à quo vocatur *χρηματισμός τῆς Αντιοχείας.*

Ante-

Antecedit epocham Christi Dionysianam XLVIII anni. Huic anno Christi MDCIV adjectis XLVIII, confurgit annus MDCLII τὸ χρονιασμὸς τῆς Ἀνλοχίας. & in autumno ejusdem anni inivit annus MDCLIII, à Kal. Octobris. Est indictio Cæsariana, in qua, ad indictmentem primam Constantinianam, interfunt anni cccLx, præcise, hoc est indictmentum cycli xxiv. Et quia diximus à Kal. Octobribus hujus autumnii inivisse annum MDCLIII τὸ χρονιασμὸς τῆς Ἀνποχίας, divisus illis annis per xv, remanebit indictio III Cæsariana. Euagrius libro secundo, cap. xii, scribit anno Antiocheno DVI, Septembris xiv, die Dominica, ingentem terræ motum contigisse. Si abjeceris XLVIII annos, remanebit annus Christi Dionysianus ccccLVIII, cyclo Solis xix: ita ut xiv Septembris fuerit Dominica. Rursus Euagrius dicit fuisse τὴν ἐπιπέμησην, id est Indictionem xi. Partire DVI per xv. Remanebit Indictio xi. Itaque quum hoc Euagrii testimonium munitum sit duobus certissimis characteribus, cyclo Solis xix, & Indictione xi, de hac Æra non est quod dubitemus recte ab Eusebio positam numero MCCCCLXIX. Sed vide quæ amplius diximus de hac Indictione, libro v de Emend. Temp. item in Canonibus Isagogicis. Quod autem Chronicon Casaubonianum, quos Fastos Siculos vocant, initium hujus Indictionis & monarchiæ Cæsaris capiat à Consulatu Planci & Lepidi, id est post sex annos, hoc mirum non est in eo auctore, qui sequitur Eusebium in Consulibus, quod & facit Orosius, & Cassiodorus: ut aliquando sex, aliquando pauciorum annorum intervallo anticipent epocham Regifugii, aut Palilium Urbis. Sed imperii, sive, ut Græci vocant, τῆς μοναρχίας Cæsaris, illustre argumentum extat in vetere inscriptione, quæ est Romæ in loco ad septem Lucernas. Ejus exemplum infra subjeci.

S. P. Q. R.

CEJONIUM. RUFUM. ALBINUM. V. C. PHILOSOPHUM. RUF. VOLUSIANI. IUD. ORDINARII. CONS. FILIUM. SENATUS-CONSULTO. SUO Q. . . . EJUS. LIBERIS. POST. CÆSARIANA. TEMPORA. I. POST. ANNOS. CCCCLXXX. ET. I. AUCTORITATEM DECREVIT. FL. MAGNUS. JANUARIUS. V. C. VII. STATUARUM. LOCUS. ADSIGNATUS. A. NIGRO. ET. CASTONIANO. CUR. OPERUM. PUBLICORUM.

Epocham Cæsarianam, sive χρονιασμὸν τῆς Ἀνλοχίας, vocat Cæsariana tempora. Itaque deductis XLVIII de Æræ Antiochenæ annis ccccLXXX, per perpetuam Regulam, superest annus Christi Dionysianus cccxxii, quo iste honor habitus Cejonio Rufo Albino, cujus pater Rufus Volusianus Consul fuerat annis xviii ante hoc marmor incisum, anno Christi cccxxviii. Hæc luculenta inscriptio effugit diligentiam oculatissimi & accuratissimi viri amici nostri Onufrii Panvini. quod non mirum. Hactenus enim ignotus fuit χρονιασμὸς τῆς Ἀνλοχίας.

Ibid. M. Calius Prætor, & T. Annus Milo.] Historiam, fufissime habes apud Dionem libro xlii. & Vellejum. Tempus recte assignatum. Sunt Hieronymi, qui accipit à Cæsare, Commentario tertio de bello civili: ab Hieronymo autem Paulus Orosius.

Ibid. in Thuriæ Bruttoque agro] Ita scripti Codices: & historia sic postulat. Editionum lectio hic vitiosa est. Milo oppugnans Compfam in Hirpinis

ictu lapidis, patriæ, quam armis petebat, pœnas dedit. Vellejus.

MDCCLXX. Ptolemæi cadaver cum lorica aurea in Nilo inventum.] Hieronymus ab Eutropio: Ipsi quoque Ptolemæus parare voluit insidias. qua causa Regi bellum illatum est. Victus in Nilo perit. inventumque est corpus ejus cum lorica aurea. Eadem verba repetit Orosius, sed ex Hieronymo, ut solet, lib. vi, cap. xvi.

Ibid. Cæsar in Aegypto regnum Cleopatra confirmat ob stupri gratiam.] Hieronymus ab eodem Eutropio: Cæsar Alexandria potius, regnum Cleopatra dedit Ptolemæi sorori, cum qua consuetudinem stupri habuerat, quæ postea regio comitatu urbem ingressa est.

MDCCLXXI. Romæ Basilica Julia dedicata.] Basilicæ Juliæ mentio apud Quintilianum lib. xii. Plin. in Epistolis, Suetonium Caligula, xxxvii. Scholion Juvenalis in Satyram iv: Crispus municeps * Visellenses tirocinio suo in senatu ita capit: P. C. E. T. V. C. ÆSAR. propter quod simul oratione plenissime à Tiberio collaudatus plurimas sponte causas apud cæteros egit. Pro qua re in Basilica Julia statua ejus posita est. Nescio an eadem cum Porticu Julia. de qua Martial, lib. vi. Epigr. xxxviii.

— & infanti Julia tecta placent.

Nam ibi recitabant ut ex Quintiliano constat Glosæ Perſii: Fœneratores ad Puteal Scribonis Licini, quod est in porticu Julia, ad arcum Fabianum convenire solebant. Eam porticum vetustate collapsam à Verrio Probiano V. C. Præfecto Urbis instauratam fuisse, testis Inscripſio Romana:

GABINIUS. VETTIUS
PROBIANUS. V. C. PRÆF. URB.
STATUAM. QUÆ. BASILICÆ
JULIÆ. A. SE. NOVITER
REPARATÆ. ORNAMENTO
ESSET. ADJECIT. &c.

Augustus in suo Indice: FORUM. JULIUM. ET. BASILICAM. QUÆ. FUIT. INTER. ÆDEM. CASTORIS. ET. ÆDEM. SATURNI. CÆPTA. PROFLIGATAQ. OPERA. A. PATRE. MEO. PERFECI. In alia inscriptione: T. FLAVIUS. GENETHLIUS. NUMUL. DE. BASILICA. JULIA. NATIONE. BESS.

Ibid. Decretum Senatus & Atheniensium ad Judæos.] Et Decretum Senatus, & Psephisma Atheniensium extat apud Josephum pag. 429. Sed Josephus non definit tempus, quo tam Decretum Senatus Romani, quam Psephisma Atheniensium data sunt. Itaque divinatur Eusebius, tanquam præcise Josephus notarit tempus, ac præterea tanquam eodem tempore hæc facta sint. Omnia incerta. neque illa scire potuit Eusebius, quum Josephus nihil expresserit. Ac vereor, ne Josephus Hyrcanum pro filio Alexandræ acceperit: quum illud Decretum videatur potius pertinere ad Iohannem Hyrcanum Ionathæ fratrem. neque aliter animum meum inducere possum. Suspicionem augent legati Numenius Antiochi, & Alexander Iasonis filii, cui illud Decretum reportarunt. Nam iidem à Ionatha missi fuerant Romam. Quomodo igitur illi vitam extendissent ad pronepotem Hyrcani Iohannis Hyrcanum cognominem proavo suo? Nam istius Hyrcani posterioris non ita magnū nomen fuit, neque ejus admodum habita ratio, ut qui ex infelicitate sua notior sit, quam ex Pontificatu aut ethnarchia.

MDCCLXXII. Cleopatra regio comitatu Urbem ingressa.] Hieronymus ex Eutropio, cujus verba proxime citavimus MDCCLXX. Quare quia tempore con-

junctum est hoc gestum cum morte Ptolemæi Regis fratris Cleopatra, in eodem anno in continenti ponendum erat. Nam Eutropius dicit, regno Cleopatrarum confirmato à Cæsare, statim Cleopatram se pro Regina gessisse, & aulico comitatu, ac omnibus insignibus regni Alexandriam ingressam fuisse. Hieronymus proculdubio pro Urbe intelligit Romam. Dio quidem Romam venisse Cleopatram scribit, & in Cæsaris ædibus diversatam. ἦλθε τε γὰρ εἰς τὸ ἄστυ μὲν ἄνδρως, καὶ εἰς αὐτὴν ἔκειτο ἐσπικίδη. lib. XLIII. Quin etiam tempus convenit. Sed quis credat Cleopatram unquam Romæ fuisse, & post mortem fratris sui Ptolemæi alii viro nupsisse, præterquam Antonio, sed longo post intervallo? Un de ergo Dio expiscatus est eam Romæ hoc anno fuisse cum viro suo, qui nullus erat in rerum natura? Fabulæ igitur sunt de adventu Cleopatrarum in Urbem: & verbis Eutropii idoneus interpres accedat Iornandes, cujus verba hæc sunt: *Cleopatra vero Alexandrinorum regina ex genere Lagidarum, Ptolemaeorumque successor prius contra viri sui Ptolemæi insidias Cæsarium Iulium Cæsarem appellavit, qui ob stupri, ut perhibent, gratiam, regnum ejus confirmavit, ipsamque in urbem cum magna pompa deductam, Alexandria permisit regnare.* Alexandriam ergo, non Romam, intelligit. Et ipse postea Cleopatram viduam vocat, nimirum Ptolemæo fratre, eodemque viro ejus, extincto.

Ibid. *Urbem ingressa*] Ita κατ' ἐξοχῶν Alexandria vocabatur, ut etiam Roma. Stephanus de Alexandria: ἐλέγετο δὲ κατ' ἐξοχῶν Πόλις, καὶ πολίτην ἐξ αὐτῆς, ὡς ἄστυ αἱ Ἀθηναίαι, καὶ ἀστικὸὶ οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς καὶ Ἰππὶ Ρώμης λέγετο Ουρβί. Hoc magis eludit sententiam eorum, qui hic Urbem pro Roma accipiunt. Rursus Eustathius: ἰλιάδ. β: ὄρα δὲ ὅπως τὴν Τροίαν δίχῃ πρὸς Ἰππὶ γέτε πόλιν ὠνόμασε. καὶ γέγονεν ἄρχῃ τῷ Φιλομήρῳ Ἀλεξάνδρῳ ἔτι τὴν κατ' αὐτὴν Ἀλεξάνδρειαν ἔτι καλεῖται. Φέρεται γὰρ ἰστορία Πόλιν πρὸς ἄρχῃς αὐτὸ τὸ, δίχῃ περὶ δὴκῆς, κατ' ἐξοχῶν κληθῆναι τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

Ibid. *Prohibita lecticiis margaritisque.*] Eo anno plurimas leges Cæsar tulit: neque dubium est, quin hæc luxus castigatio in illis legibus fuerit. Nam mihi nihil de ea re exploratum est.

Ibid. *Nigidius Figulus Pythagoricus & magus in exilio moritur.*] Iam exulanti illi scribebat Cicero, numero antecedente MDCCCCLXXI, epistola XLII, lib. IV. quam vife,

Ibid. *Pythagoricus & magus.*] Pythagoricum Cicero agnoscit, proœmio de universitate: Denique sic judico, post illos nobiles Pythagoreos, quorum disciplina extincta est quodammodo, quum aliquot sæcula in Italia Siciliaque vigisset, hunc exiisse, qui illam renovaret.

MDCCCCLXXIII. *Antonius decernit Quintilem.*] Tempus convenit. C. Julio Cæsare v, & M. Antonio Coss.

Ibid. *quia in eo fuisset natus Iulius.*] Macrobius. *Postea (Quintilis) in honorem Iulii Cæsaris Dictatoris, legem ferente M. Antonio M. F. Consule, Iulius appellatus est, quod hoc mense a. d. quantum Id. Quintilis Iulius procreatus sit.* Varro Ephemeride: *Postea honoris virtutum causa Iulius Cæsaris, qui factus correxerat, mensis Iulius appellatus est.* Quid ergo faciemus illo Fastorum versiculo in fine Iunii? *Tempus Iuleis cras est natale Calendis.* An concedemus in fine Iunii natum Iulium? Hoc nugantur interpretes. Legendum, *Camænis*, non *Calendis*. Notum *Camænas* in æde Herculis consecratas ad portam Capenam.

Ibid. *Cæsius Iudæa capta Templum spoliat.*] Non spo-

liavit. hoc enim falso falsius. sed decem talenta à Iudæis exegit. Auctor Iosephus. Præterea est anachronismus. Hoc enim accidit post cædem Cæsaris Iornandes sequutus, ut solet, Hieronymum, & Cassium spoliante templum, & ante cædem Cæsaris hoc factum narrat. Sed Iosephus hæc omnia eludit 435. τὸ δὲ Ἰππὶ τῷ Καίσαρι θανάτῳ πολέμου σωεργῶ γότῳ, καὶ τὸ ἐν τέλει ἀπάντων ἐπὶ Σεραπίδος συλλογῶν ἄλλων ἄλλῃ διεσπαρμύλων, ἀφικνεῖται Κάσσιος εἰς Συρίαν τῷ Σεραπίδου τὸ πρὸ τῶν Ἀπάμειων Σεραπίδων, καὶ λύσει τὴν πολιτείαν ἀμφοτέρων παρσιγενῶν, τὸν τε Βάασον καὶ τὸν Μάρκεν, τὰς τε πόλεις ἐπερχόμενος ὅπλα τε καὶ Σεραπίδος σωήθροισι, καὶ φόρος αὐταῖς μεγάλης ἐπέτιθεα. μάλιστα δὲ τὴν Ἰουδαίαν ἐκάκωσεν, (in lemmate ω) τάλαντα δευγυρίσ εἰσπρατόμενος. Hic nulla mentio aut captæ Iudææ, aut Templi spoliati. Hæc omnia acciderunt anno post cædem Cæsaris, Hirtio, & Pansa Coss. Exemplum Senatufconsulti de imperio Cassii: *Senatus placere C. Cassium Proconsulem provinciam Suriam obtinere, uti qui eam optimo jure provinciam obtinuerit: eumque à M. Crispo Procos. L. Stabio Murco Procos. A. Alliceno Legato exercitus accipere, eosque ei tradere, cumque uscopiis, & si quis præterea paraverit, bello P. Dolibellum terra marique persequi. ejus belli gerundi causa quibus ei videatur, naves, nautas, pecuniam, ceteraque quæ ad id bellum gerendum pertineant, ut imperandi in Suria, Asia, Bythynia, Ponto jus potestatemque habeat, utque quancunque in Provinciam ejus belli gerundi causa advenerit, ibi majus imperium C. Cassii Proconsule sit, quam ejus erit, qui eam Provinciam tum obtinebit, quum C. Cassius Proconsule in eam Provinciam venerit. Regem Deiotarium patrem, & Regem Deiotarium filium, si, ut multis bellis sæpenuero, imperium Pop. Rom. junverint, item C. Cassium Proconsule copiis suis opibusque junverint, Senatui, populoque Romano gratiam esse facturos. itemque si ceteri Reges, Tetrarche, Dynastæque fecissent, S. P. Q. R. eorum officii non immemorem futurum: utique C. Pansa, A. Hirtius Coss. alter, ambove, si eis videretur, rep. recuperata, de Provinciis Consularibus Prætoribus ad hunc ordinem primo quoque tempore referant. Interea Provincie ab his, quibus obtinentur, obtineantur, quoad cuique ex S. C. successum sit. Adi Philippicam XI. Vides hoc S. C. Hirtio & Pansa Coss. factum: qui erat annus post cædem Cæsaris: unde prochronismus in hac historia commissum animadvertere potes.*

Ibid. *Iudæa capta.*] Quid opus fuit capere regionem, quæ sese continebat in officio, & à captis à Pompejo Ierofolymis nihil in Romanos moverat? Iosephus igitur dixit ἐκάκωσεν, non ἐχειρώσεν. In regionem enim pacatam veniens, eam tributis impositis exinanivit, & injussis exactioibus divexavit.

Ibid. *Idib. Martii C. Iulius Cæsar in Curia occiditur.*] Quidam ex PR. habent in Curia erui, aut erui. Ego putolo legendum in Curia Cnei. In Curia enim Pompeii occisum fuisse constat.

Ibid. *Servius Sulpitius.*] Vide Philippicam nonam brevem illam quidem, sed divinam: in cujus fine ita legitur: *Quod is ob Rempublicam mortem obierit, eamque causam in basi inscribi. ὁ μακαρίτης* Paulus Manutius nollens, illa verba, quod is. o. R. m. o. dubitat Ciceronis ne sint, an ex Glossæmate in contextum irreperire. Sed si copula Q U E suo loco, unde luxata est, reponatur, tantum abest, ut verba illa abundent, ut sine illis ne sequentia quidem locum habeant. Legendum ergo: *quodque is ob Rempublicam mortem obierit, eam causam basi inscribi.* In basibus enim statuarum quis nescit causam dedicationis apponi? imo quis paulo doctior ignorat

rat omnem Titulum causam, & αἰτίαν dici? ut Titulus cruci appositus ab Evangelista αἰτία dicitur. Ovid. Tristium 111, Eleg. 1.

*Causa superposita scripto testata corona
Servatos cives indicat huius ope.*

Causam vocat illum in nummis titulum: OB CIVES SERVATOS. Itaque in basi illius statuae inscribi Cicero censet, SER. SULTITIO. IN. LEGATIONE. SUA. OB. REMP. MORTUO. Sic in basi cuiusdam statuae virilis inscriptum Romæ, ΚΑΛΩΣ ΤΕΛΩΝΗΣΑΝΤΙ Hoc dicitur αἰτία, & causa.

Ibid. *Servius Sulpitius.*] Male huic anno assignatur. Sequenti enim obiit, C. Panfa, A. Hirtio Coss.

Ibidem. *P. Servilius Isauricus.*] Dio libro XLV: **Εκείνῳ μὲν οὐκ ἔπειτα τῶντα ἐπαράχθη.** καὶ ὁ Σεργίλιος ὁ Ἰσωρικὸς ὑπερέργητος ἀπέθανε. Διὰ τε οὐκ ἔπειτα ἐμνημονώσα αὐτὸς, καὶ ὅτι ἔτι οἱ τότε Ρωμαῖοι τὰς τε τῶ ἀξιώματα προήκοντες ἠδοῦντο &c. obiit nonagenarius. Vetus scriptor apud Suidam in **Απίκιος** μαρκίος: μακρὸν δὲ τὴν ζωὴν ἡμέρας πέπυσμα Σεργίλιον ὑπατον. ἔτεσι γὰρ τὰς 9 ὅμῃ τε ἐβίωσε, καὶ πέντε, ὡς λόγος, καὶ τὰ τὸ σώματι ἀπαθὴς ἦν. καὶ μὲν καὶ ἡ Διευσώλο τὰς αἰσθησεις ἀπίους, ὁμοῦ ῥία ἀξιοζήλω τε καὶ σεβαστὰ. Male autem mortes horum duorum virorum in eundem annum conjectæ sunt. Servilius enim hoc anno, Sulpitius sequenti obiit. Nam ibidem Dio subjicit, post funus Servilii, Hirtium & Panfam Consules renunciatos.

Ibid. *Roma tres simul Soles exorti.*] Hoc contigit anno sequenti. Dio XLV: τὸ, τε φῶς τῆ ἡλίου ἐλατῆσθαί τε καὶ σβεννῶσαι, τότε ἦ ἐν τρισὶ κύκλοις φανταζέσθαι δοκεῖ. Vide reliqua. Quemadmodum hic erratum est anni prochronismo, ita apud Obsequentem anni metachronismo. Ibi enim ad Consulatum M. Lepidi, & Munatii Planci refertur: *Quam hac victimis experiantur, Soles tres circiter hora tertia diei visi: mox in unum orbem contracti.* Tres etiam soles anno MCLV11 visos legimus in Chronicis. Idem accidit MCCCCXXXIV. item 1411. item 1490. cum trib. Olaus Magnus. item 1567. Anno Christi 1077. tres in Italia Soles visi. Item 1017 tres Soles conspecti cum Iride in Oriente. anno 1157. Herfordiæ tres Soles & totidem Lunæ. anno 1469 Romæ tres Soles visi, in Polonia tres Soles conspecti anno 1492. & 1574. Anno 1596 nautis Hollandis tres Soles & totidem Irides visæ 1x Kal. Junii Juliani ad Septentrionales partes velificantibus subelevatione gr. LXXI. cuius rei figura extat in eorum ephemeride navali Teutonica. Vide Senecam Nat. Quæst. 1. XI.

Ibid. *bos in suburbano Roma.*] Virgil. de eadem re in fine primi Georgici:

— pecudesque locuta.

Servius non assequitur. Tibullus explicat:

Fataque vocales pronominasse bores.

loquitur enim de lignis, quæ eadem Cæsaris antecesserunt. quæ Lucanus imprudenter, ut solet, in signa Pugnæ Pharsalicæ transtulit:

Tum pecudum faciles humani ad murmura lingue.

Item illud:

Ora ferax Sicula laxavit Mulciber Aetna.

Nam apud Virgilium hoc contigit paulo ante eadem Cæsaris. Virgil.

— quoties Cyclopum effervere in arvis

Ulimus undantem repta formacibus Aetnam.

Livius apud Servium: Tanta flamma a te mortem Cæsaris ex Aetna monte distulit, ut non tam vicina urbis, quam Rhegium civitas, que tanto spatio ab ea di-

stat, afflaretur. Quin etiam quod Virgil. Tibullus, Ovidius, & Plinius de obscuratione Solis retulerant, Lucanus id conjicit in præfagia pugnæ Pharsalicæ.

Ibid. *Non enim frumenta, sed homines defuturos.*] Et hoc quoque anno sequenti accidit, Hirtio, & Panfa Coss. Julius Obsequens: *Oraculo Apollinis vox audita: LUPIS RABIES HILME: ÆSTATE FRUMENTUM NON DEMESSUM.* Non magni laboris est versum ipsum divinare:

λυσα λύκεις χειμῶνι, Σερεῖ δ' ἀθίρεσσι ὁ σίτη.

Videor nescio quid tale legisse. Sed jam diu est, quum memoriæ meæ morbum accuso. Ergo frumentum æstate non demessum, penuria & raritate hominum.

MCCCCCLXXIV. *Cicero in Formiano suo.*] Interfectus est tertio anno Juliano VI1 Eidus Decembris, feria sexta. Vide Dialogum de causis corruptæ eloquentiæ.

MCCCCCLXXV. *Ovidius Naso nascitur in Pelignis.*] Hieronymi. Ὑστερον ὑστερον Natus enim Ovidius eodem anno, quo Cicero interfectus. Sed natalis Ovidii antecedit eadem Ciceronis diebus CCXCII. Tot enim sunt à XII1 Kal. Aprilis, secunda die Quinquartuum, ad VI1 Eid. Decembris. Cui magis credimus de anno natalis Ovidii, quam Ovidio ipsi, qui scribit natum se illo anno, *Quo cecidit fato Consul uterque pari.* Natus igitur numero MCCCCCLXXIV, non MCCCCCLXXV.

MCCCCCLXXVI. *C. Falcidius Tribunus plebis.*] Neque Cæsius huic Tribuno prænomen fuit, sed Publius, neque hoc anno id Plebiscitum latum, sed sequenti; Cn. Domitio Calvino 11, C. Asinio Pollione Coss. Inest quædam his assuta erant à maleferiatis hominibus: quæ neque in scriptis codicibus leguntur, neque huic Plebiscito conveniunt. Quare ea merito expunximus.

Ibid. *Curtius Salassus.*] Historia mihi notior, quam nomen Curtii Salassi. Dio lib. XLVIII de Antonio: *καὶ τέλος Πλάγκον μὲν ἐν τῇ Ἀσία τῶ ἔθνει, Σαξῶν δὲ ἐν τῇ Συρία κατὰ λιπῶν καὶ τῶ Ἀίγυπτον ἀπαῆρεν, ὅθεν περὶ καὶ τὰ μάλιστα ἀλλὰ τε παραχρῆμα πολλὰ ἐπεγέρετο, ὡς καὶ τὰς Ἀραβίας τὰς νησιώτας μὴδ' ὑπακῶσαι τι ποῖς ὑπ' αὐτὸς πρὸς σφῶας ἵππυ γρημάτῃ περιφθῆσι, καὶ περὶ καὶ φθῆραι πνας ὠπῶν.*

Ibid. *Gibium Maximum.*] Eadem historia ejusdemque argumenti cum ea Barbarii Philippi, l. 111, de off. Prat. eodemque tempore, nempe sub Triumviratu. Mihi constat non esse diversas, sed nomina tantum mutata, & questuram pro praetura positam. Dio lib. XLVIII: *Μάξιμον γυνὴν Ἰνὰ ταμιθῶσαν μέλλοντα ἐγνώρισέ τε ὁ Διευσώτης, καὶ ἀπήρασε. καὶ τὸ το μὲν ἀδῆες ἐγένετο το λυμῶσαι τὴν δὲ ῥοχὴν αἰτήσαι.* Sed hoc gestum biennio post, L. Porcio Censorino, C. Calvisio Sabino Coss. Itaque hic non semel anachronismo commisit.

Ibid. *Et taberna meritoria trans Tiberim oleum.*] Totidem verbis hinc describit Paulus Orosius, lib. VI, cap. XVII: *His diebus trans Tiberim et taberna meritoria solum olei terra exundavit, ac per totam diem largissimo ruro fluxit.* Paucis perstringit Dio lib. XLVIII: *πολλὰ μὲν δὴ καὶ πρὸ ἐκείνου τὰ χρόνια παραχρῆμα συνήνεχθη. ἀλλὰ τε γὰρ, καὶ ὅτε ἐλακόν ἡ ὠρεῖα τῶ Τιβέριδι ἀνεβλυσε.*

Ibid.

Ibid. significans Christi gratiam ex gentibus.] Vide Orofium lib. vi. cap. xx, ubi hæc repetit.

Ibid. Cicero, ut quibusdam placet, in Caletis interficitur.] Ita habet P E T. Sed P R. Cicero, ut quibusdam videtur, interficitur Zazetis. Utrobique legendum Cajetis. Nam in villa Cajetana interfectum scribit Val. Max. lib. II, cap. IV. Ad verbum Græca Eusebii: *Κικέρων ο ρήτωρ ἐν Γαίταις ἀνῆρέθη τῆ Ἰταλίας.* Cajetas, *Μεδιόλανα, Λόγδωνα, Βροδίζαλα* plurali numero urbes vocari solitas, quæ frequentius in singulari usurpantur, crebra occurrunt apud veteres exempla. Sic Ierolymas feminino & plurali semper effert Hieronymus. Sic Clupeas Cæsar libro II belli civilis. Sic Hieronymus, *Auxentium Mediolanis incubantem.* Locum, ubi Cicero interfectus est, Plutarchus *Καπίτας* vocat. Nescio, an *Καίτας*, vel *Καυίτας* legendum, ut apud Eusebium. Appianus ex hac depravata Plutarchi lectione, divinat prope Capuam interfectum fuisse. Unde apparet veterem mendam esse.

Ibid. Cicero, ut quibusdam placet.] Editiones hanc pericopen non habent. Ciceronis mortem in hunc annum conferre ridiculum est.

Ibid. ut quibusdam placet.] Multa mutilavit, ut ex Græcis constat. Vertendum erat: *Cicero orator & Senatorii ordinis Cajetis Italiae interfectus est. ut quibusdam placet, veneno sibi mortem conscivit.*

Ibid. Antonium superat Augustus.] Hoc certe anno L. Antonium Consullem superavit Augustus. Sed quod adjicit, & interveniente Senatu in amicitiam cum eo regreditur, ratio exigit de M. Antonio Triumviro accipiendum esse, quem Octavius Iulenta pugna fufum fugatumque ad M. Lepidum Proconsulem in Galliam cum paucis profugere coëgit, ac postea cum eo & Lepido, qui eum receperat, reconciliatus est, Hirtio, & Pansa Coss. Itaque est ὕπερον πλεόνων, & biennii metachronismus commissus. Redierunt in gratiam pacta Clodia Fulviæ filia Octaviano, cui postea adhuc virgini repudium misit Octavianus. Neque vero potest hoc pertinere ad illum locum Horatianum:

— interea Mæcenas advenit, atque

Coccejus, Capitoque simul Fonteius ad unguem

Factus homo, Antonii non ut magis alter amicus.

ubi Porphyrio: *Dissensione orta inter Cæsarem Augustum, Antoniumque, Coccejus Nerva avus ejus, qui postea Roma imperavit, petiit à Cæsare, ut aliquem, cum quo de summa rerum tractaret, mitteret Terracinam. Et primum Mæcenas, mox & Agrippa congressi sunt: hique pepigerunt fidem confirmatissimam, & in una castra consere signa utrosque exercitus iusserunt.* Ad hujus historiarum illustrationem Fulvius Ursinus producit nummum, in cujus superficie una est M. Antonii triumviri imago, & nomen tam Antonii, quam Coccei Nerva: in altera effigies L. Antonii cum literis L. ANTONIUS COS. qui consulatus sane in hunc numerum incidit. Sed reconciliatio illa non auctore Senatu, sed Nerva interventu facta.

Ibid. Antonium superat.] Græca sonant: *Antonium & Lepidum victos in amicitiam Augustus interventu Senatus recipit.* Hieronymus per properantiam, Lepidini nomen præterivit.

Ibid. Cornificius.] Hieronymus à Suetonio de claris Poëtis. Meminit Ovidius: *Et par Cornificii, parque Catonis opus.* & Catullus: *Male est, Cornifici, tuo Catullo.* Fuit æmulus Virgilii, in quem ejus hic versiculus. *Ordea qui dicit, superest ut tritica dicat.* Auctor Cledonius Grammaticus. Huic cognomen fuit Gallus.

Ibidem. *Templa Rhodiorum depopulatus est Cæsius.*] Hirtio & Pansa Coss. Metachronismus biennii. Acci-

dit enim, quando bellum Cassio in Dolobellam mandatum à Senatu, qui Dolobellam hostem judicaverat. Orofius lib. vi. cap. xviii. *Rhodium Cassius terra marique oppugnatos ad deditionem coëgit, quibus præter vitam nihil reliquit.* Itaque non sola templa Rhodiorum, sed ipsos quoque Rhodios expilavit. Vide Dionem, & Valer. Maxim. libro primo, cap. v, 8.

Ibid. *Secunda secessio Augusti & Antonii.*] Non hoc, sed sequenti anno, Cn. Domitio, C. Asinio Coss. Quum Fulvia in Asiam ad Antonium virum cum liberis & Julia matre ejus venisset, virum, ut amicitia Cæsaris renunciaret, incitavit. Quod quidem factum. Sex mox post obitum Fulviæ reconciliati insdem Coss. Cn. Domitio, & C. Asinio. Dio: *ὡς δ' οὐδ' ὁ τ' ἀδελφείας γάνατο ἠχέλη, τὰ τε ὄπλα ἀμφοτέρωι κατέθεντο εἰτ' οὐδ' ἔτιως ἐμπολεμίσθησαν πρότερον ὑπὸ τ' ἀδελφείας, &c.*

MDCCLXXXVII.] Johannes Vassus Brugensis scribit è regione anni IV Augusti, hoc est ad hunc numerum in Codice Monasterii Alcobacensis hanc periocham legi: *Hoc tempore cædit Augusti Cæsaris as in tributum, & census dari jubetur, ex quo Aera collecta est.* Non solum autem ille sibi persuasit hanc ridiculam periocham veram esse, sed etiam queritur ab omnibus libris vulgatis abesse. Nimirum homo bonus non advertit ab homine Hispano rem, quæ ad notam Hispanicorum temporum tantum pertinet, confictam esse, quæ sane nullus vetus codex scriptus habet. & quod caput est, prochronismus biennii esse. Aera enim Hispanicæ initium cadit in numerum MDCCLXXXVII, qui est Augusti VI, cyclo aureo II. Nam differentia æræ Hispanicæ, & annorum Christi, sunt anni xxxviii, hoc est cycli duo. Ergo eodem anno cycli inivit tam Aera Hispanica, quam primus annus Christi Dionysianus, qui convenit in annum 4714 periodi Julianæ: de quo deducta differentia xxxviii annorum, superest annus primus Aera in periodo Juliana 4676. de quo deductis 2697, per perpetuam regulam, remanet numerus Eusebianus MDCCLXXXIX, sextus nimirum Augusti. Hallucinatio accidit ex ignoratione characteris. Tanti est ubique characteres, quoad fieri possit, in examine temporum in consilium adhibere. Eundem errorem incurrit vir eruditiss. Andreas Rosendius Lusitanus, qui ait Aera inire annos quatuor post cædem Cæsaris, hoc est hoc ipso numero MDCCLXXXVII.

MDCCLXXXVII.] *Cornelius Nepos.*] Aliquis scriptor tunc dicitur clarescere, ἡ γνώριζέσθαι, quando aliquod scriptum edit. Ita semper invenies & apud Diodorum, & alios, & Eusebium, & Diogenem Laërtium. Tunc igitur scribebat Chronica sua Cornelius Nepos, quorum Chronicorum mentionem facit Catullus. Itaque verum est, quod scripsimus supra, Catullum post hæc tempora vixisse. Quo nihil verius. Principatu Augusti Corn. Nepotem obiisse scribit Plinius lib. IX, cap. xxxix. Accolam Padi idem Plinius vocat lib. III, cap. xviii.

MDCCLXXXVII.] *Antigonus contra Iudeos dimicans.*] Anno antecedente, Cn. Domitio Calvino II, C. Asinio Pollione Coss. invasit regnum, excluso patruo. Tandem cum Herode congressus ac prælio victus, Ierolyma profugit, ubi obsessus à C. Soffio, & Herode, expugnatis Ierolymis, captus, ac flagris caesus securi percutitur, siquidem Iosepho credimus: si Dionem, jugulatur, numero MDCCLXXX, M. Vipfiano Agrippa, L. Caninio Gallo Coss. Quare biennii prochronismus est.

Ibid. *contra Iudeos dimicans.*] Non dimicavit contra Iudeos,

Judæos, neque nos, antequam Græca Eusebii adipisceremur, id concedebamus. Græca vero longe aliter habent: *Ἀντίγονος τῆ Ἰουδαίων βασιλεία ἐπαναστῆς, καὶ πολλὰ διαμαχεσίμην ἀναρρέται.* Antigonus occisus per vim Iudæorum regno, post multa tandem prælia occiditur. Vides quantum hæc ab illis abhorrent: quantum profecto illa à Græcis. Sed ut ab interprete Latino in reddendis Græcis attentionem, ita à Græco scriptore in historia prodenda fidem exigimus. Falsum enim post multa prælia occisus. Congressus siquidem semel cum Herode, & victus, ac Ierofolyma compulsus, & tandem expugnatus, finem indignum rege, ut ait Iosephus, habuit. Tantum abest, ut, quod sentit Eusebius, pugnans ceciderit. Dio: *Ἦ δὲ Ἀντίγονον ἐμασίγησε σωρῶν προσθήκης ὁ μηδεὶς ἄλλος βασιλεύς ὑπὸ τῶν Ρωμαίων ἐπεπόνθει, καὶ μὴ τὸ τοιοῦτον ἀπέσφαξεν.* Sed Iosephus melius, *ἐπέλεξιπεν.* Dionem fugit ratio, qui scribit App. Claudio Pulchro, C. Norbano Flacco Coll. periisse. hoc est anno ante Ierofolyma capta: quum occisus sit post Ierofolyma capta.

„Ibid. *contra Iudæos dimicans.*] *ἑπαναστάναι* dimicare, vertit, ut numero MCCI. Vertendum, *rebellans.*

Ibid. *Ierofolymarum regnum destructum est.*] Ita semper Hieronymus, *πᾶς Ἰεροσολύμας, non πᾶς Ἰεροσολύμα.* ut supra Cajetas, non Cajetam ex Græcis Eusebii. Græcis autem ἡ Ἰεροσολύμα, Matthæi 11, 3. & frequentius τὰ Ἰεροσολύμα. Cicero utrunque. Pro Flacco: *Quum aurum Iudæorum nomine ex Italia Ierofolymam exportari solet.* In eadem: *Cn. Pompejus capsis Ierofolymis victor.* Sed Hieronymus adversus & Græcorum verborum auctoritatem & mentem Eusebii nimis properans hæc vertebat. Nam in Græcis est, *τὸ τῆ Ἰουδαίων βασιλείου, regia stirps Iudæorum.* Quod profecto rectum est; non *Ierofolymarum*, quarum regnum non cessavit Herode rege factò. Ierofolymis enim Herodes regnavit, & ibi sedem regni constituit. Sed Iudæorum regnum abolitum est, id est, regum Iudæorum successio sublata est, alienigenis, ut ille loquitur, in possessionem missis. Nam nisi ita legamus, non assequemur, quid velit Eusebius, qui in hac & sequenti pericope vult demonstrare regnum quidem Iudææ non sublatum fuisse, sed potius regum Iudæorum, alienigena Herode, legitimis Iudæicæ stirpis Regibus de possessione deturbatis, in eorum locum succedente. Unde, inquit, deficientibus Judæis, LXIX Hebdomades, de quibus agit Daniel, terminatæ sunt in exitu Hyrcani, & Antigoni, & initio regni Herodis. Hoc, quod dico, ex sequentibus apparebit. Quare omnino Iudæorum, ut habent, Græca, non *Ierofolymarum*, vertendum erat. dubito, errorem Notarii dicam, an Hieronymi.

Ibid. *Ierofolymarum regnum.*] Nimirum captis à Sossio & Herode Ierofolymis. In numi Augusti una superscribitur, ΚΑΙΣΑΡ. ΑΥΓΟΥΣΤ. in altera, ΙΟΥΔΑΙΑΚ. ΕΛΛΩΚΥΙΑΚ.

Ibid. *& nihil omnino pertinens ad Iudæam.*] Quid melius confirmaverit, quam hoc, supra vertendum fuisse *Iudæorum*, ut erat in Græco, non autem *Ierofolymarum*? Notet autem diligens lector, non raro hæc verba inculcari ab Eusebio tam hic, quam in Historia Ecclesiast. & in libris *ὑποδείξε* NIHI AD SE PERTINENS. Nam sublatis Regibus Iudæis, & alienigenis regnum ad se nihil pertinens occupantibus, vult LXIX Hebdomadas à Daniele prædictas terminari. Ait Propheta: *Et scietis, & intelliges, ab initio ser-*

monis restituti & adificandi Hierusalem, usque ad Christi principatum, hebdomades septem, & hebdomades sexaginta duæ. Ita per formam inductionis colligit: Tunc terminabuntur LXIX illæ Hebdomades, quando auferetur sceptrum à Iuda, ut moriens Jacob Patriarcha prædixerat. Auferetur autem sceptrum, quando Christi, id est reges, deficient. Defecerunt autem, quando alienigena regnum ad se non pertinens, pulsus legitimæ stirpis Iudæis, invadet. Is autem est Herodes. Ergo in Herode terminantur LXIX Hebdomades. Sed in sequenti Pericopa, & amplius in VII *ὑποδείξεως* hoc videre est, ubi magno ambitu argumentorum plussatis sudando parturit, quod parere non potuit. Nam certe hæc confutare, est rem caram, hoc est tempus, perdere.

MDCCLXXX. *Furnii.*] Hieronymus à Suetonio. Cicero ad Furnium patrem; libro X Epistolarum: *O mi Furni, quam tu causam tuam non nosti, qui alienas tam facile distas.* Indicat, summum causarum patronum, & maximum oratorem fuisse.

Ibid. *filius Consularis ante patrem moritur.*] C. Furnius filius Consul fuit numero MM, collega P. Junio Silano. De eo L. Seneca libro secundo de Benef. cap. XXV: *Nullo magis Casarem Augustum demeruit, & ad alia impetranda sibi facilem reddidit, Furnius, quam quod, quum patris Antonianæ partes secuto veniam impetrasset, dixit: Hanc unam habeo, Casar, injuriam tuam. Effecisti, ut viverem, & morerer ingratus.* Ab hoc anno, ad Consulatum Furnii minoris, anni sunt, XX.

MDCCLXXXI. *Sallustius diei obiit quadriennio ante Actiacum bellum.*] Pugna Actiaca contigit numero MDCCLXXXVIII. Obiit ergo numero MDCCLXXXIV, non MDCCLXXXI, nisi utique intelligat numero MDCCLXXXV bellum Actiacum capisse. Græca, quæ huic pertinent, sunt ex Olympiadibus Phlegontis.

MDCCLXXXII. *M. Varius Poëta.*] Hieronymus à Suetonio. Veteres libri, præsertim POST, habent *M. Varius.* Unde quidam PR. fecerunt *M. Varus.*

MDCCLXXXIII. DEFICIENTE PONTIFICUM PRINCIPATU JUDÆIS.] De defectu Iudæici regni subinde infulecit, quemadmodum de regno ad Herodem nihil pertinente, ut adstruat *ὑποδείξεως* suum de hebdomadibus LXIX in Herode terminandis. In quo Commento valde vectatur VII *ὑποδείξεως.* Hoc quoque demonstrat *Ἰουδαίων*, non *Ἰεροσολύμων*, recte legi in numero MDCCLXXXVIII.

Ibidem. *Herodes Antipatri Afcalomita.*] Antipas Idumæus fuit vir acer, & militaris, quem propter usum multarum rerum, Alexander Iudæorum Rex cognomine Jannæus, & Alexandra ejus uxor, qua viro in regnum successit, Idumææ præfecerunt, ut Arabum vicinorum, & Gazensium annos Judæis conciliaret, eosque in amicitia Alexandri & Alexandræ contineret. Hujus viri honorati & fortissimi filius fuit cognominis patri, qui postea maluit dici *Ἀντίπατρος*, quum tamen idem sit *Ἀντίπατρος*, καὶ *Ἀντιπάτρος*. Hic quoque fuit insignis vir, Dynastarum, ac regum amicus, manu strenuus, rei bellicæ, & artium illarum, quæ homines ad rerum fastigia promovent, peritissimus. Huic filius fuit Herodes, qui postea rex Iudææ à Romanis & Senatu declaratus est. Itaque Herodi clarum fuit genus ab avo usque. Quo magis mirandum est, Africanum prodidisse Antipatrum Herodis patrem ab Arabibus captum propter penuriam rei domesticæ non potuisse redimi, sed inter illos, tanquam abjectum mancipium, diu mansisse. Quæ certe fabulæ sunt, in odium Herodis ab otiosis hominibus confictæ. Quis post Iosephum alia de hoc Antipatro

patro & ejus filio scire potuit, quæ Iosepho ignorata fuerint? Quomodo Herodes potuisset regnum adipisci, nisi claro genere prognatus fuisset, & ab eo patre, quem non solum virtutes propria, sed etiam generis splendor aliquis commendaret? Herodes fuit crudelissimus: filios suos, uxorem, amicos interfecit: multa exempla scvitia edidit. Ergo fuit novus homo, ignobilis, vile mancipium. Sane consequentia non procedit: neque odium Scriptorum unquam faciet, ut alius fuerit ab eo, qui fuit. Iosephus vocat eum *οικίας δημοκρατίας και γένος ιδιαικῆς*. Plebei generis, & privata domus. Plebejum vocat, quod non esset *ἐκ τῆς ἱεραλικῆς γένος*, ut erant Hasamonæi, quorum imperium invasit. Sed non vocavit eum *ἀλλόφυλον*, ut Eusebius. Itaque Herodes claro, & quæ est via maximi processus, præpotenti ac prædivite patre natus fuit, neque alienigena, quod vult Eusebius, ut commento suo viam inuiat. Nam erat Idumæus, & Idumæis profelytis prognatus. Idumæi vero jamdudum pro veris Judæis habebantur ex quo Johannes Hyrcanus illis debellatis permissit, accepta circumcissione, & ritibus Judaicis, Judæorum numero esse, & pacatis in suis sedibus manere. Insignis est locus apud Iosephum lib. XIII, cap. XVII. *Υρκανὸς ἔτ' Ἰδουμαίας αἰρεῖ πόλιν Ἀδωρα ἢ Μάρισαν, ἢ ἅπαντας τὰς Ἰδουμαίας ὑποχειρῆς ποιησάμενος ἐπέστειλεν αὐτοῖς μένειν ἐν τῇ χώρᾳ, εἰ περιμένειν τὰ αἰδοῖα, ἢ τοῖς Ἰδουμαίοις νόμοις χρῆσασθαι θέλοιν. οἱ δὲ πρότερον πατέρας γένος ἢ τῶν περὶ τοὺς ἑβραῖους διαίταν ὑπέμειναν τὸ αὐτῶν Ἰδουμαίους ποιήσασθαι. καὶ αὐτοῖς χρὸν ὑπέσχετο, ὥστε εἶναι τὸ λοιπὸν Ἰδουμαίους. ut ab illo, inquit, tempore Judæi sunt.* Sed longe illustrior locus apud Ammonium præstantissimum Grammaticum. *Ἰδουμαῖοι καὶ Ἰδουμαῖοι Ἀσκαλωνίται, ὡς φησὶ Πτολεμαῖος (Ἀσκαλωνίτης) ἐν πρώτῳ περὶ Ἡρώδου ἔ βασιλέως. Ἰδουμαῖοι μὲν γὰρ εἰσὶν οἱ ἐξ ἄρχῆς Φυσιχοῖ. Ἰδουμαῖοι δὲ τὸ μὲν ἄρχῆς ἦσαν οὐκ Ἰδουμαῖοι, ἀλλὰ φοίνικες καὶ Σύροι, κρηθθέντες δὲ ὑπὸ αὐτῶν, καὶ ἀναγκαζθέντες ὑπέμειναν, καὶ σιωπελαῖν εἰς τὸ ἔθνος, καὶ τὰ αὐτὰ νόμιμα, ἠγάσαν, ἐκλήθησαν Ἰδουμαῖοι.* Strabo libro XVI: *τὸ δὲ Ἰδουμαίους τὰ μὲν ἐπέγραψεν ἀπὸ τῆς Κασίῳ κατέχουσιν Ἰδουμαῖοι τε καὶ ἡ λίμνη. Ναβαῦται δὲ εἰσὶν οἱ Ἰδουμαῖοι. καὶ εἰσὶν δὲ ἑκπεσόντες ἐκείθεν προσχωρήσαντες τοῖς Ἰδουμαίοις, καὶ τῶν νομίμων τῶν αὐτῶν ἐκείνοις ἐκοινώνησαν.* Stephanus: *Ἰδουμαῖοι, ἔθνος Ἑβραίων.* Vides ergo, ex quo Hyrcanus Idumæos subegit, non amplius Idumæos, sed Judæos vocatos, & pro veris Judæis habitos fuisse. Quis vetustissimos *προσηλύτους* unquam legit alienigenas vocari? Nihilo magis probari potest, quod Epiphanius scribit, Antipam Herodis Regis patrem à procuratione sua profelytum factum se & filium circumcidisse. *ἢ γὰρ ἔθνη προσεβλήθη περιμένειν τε αὐτὸς ἢ περιμένει Ἡρώδης τὸ ἔθνος.* Atqui omnes Idumæi ante XC annos circumcidebantur. Id enim convenerat inter victorem Hyrcanum, & victos Idumæos, ut non aliter in patria sua incolu- mibus eis esse liceret, quam si circumciderentur. Ab eo tempore, ad excidium Templi, omnes & circumcidebantur, & pro Judæis veris habebantur, & statutus illis nemo controuersiam movit, utpote quos ab omni calumnia vindicabat circumcissionis observatio, & pactum olim cum Hyrcano initum: quod fatis paulo ante ostendimus. Frustra igitur Eusebius alieni-

genam Herodem vocat, qui patre, & avo Idumæis, & proinde Judæis, prognatus erat. Itaque hac parte ejus commentum claudicat, ut initio regni Herodis LXXI Hebdomadas Danielis terminet. Neque constare potest Hieronymi sententia, qui in cap. XXI Jeremia Herodem Antipatri profelyti filium vocat. Sed in eo Africanum, & Eusebium manifesto sequitur.

Ibid. *ὁ matris Cypridis Arabissæ.* Mater Herodis vocabatur *Κύπρις*, quam falso *Κύπριδα* & *Κύπριν* primus omnium vocavit Eusebius, & in libr. ἀποδείξεως 232. vocatur *Κυπρίνη*: quum *Κύπρις* Græcum sit, & Veneris cognomen, *Κύπρις* mere Hebraicum. Hebræis enim *קבר*, unde Græcis *Κύπρις* sine ulla mutatione. In Cantica Canticorum *קבר הירושלם* Græce *βότρως κύπρις* vertitur. Itaque id nomen delicatum mulieribus suis imponebant, quemadmodum Athenienses *Μυρσίνη*, *קבר*, quomodo vocata primum fuit Ester, item *Μυρτώ*, *ρόδη*. Pulchre Rabbi David Kimh. *קבר* ait esse, quod Arabibus *كبر*. *Elhanna*. Unde Hispanis dicitur *Albana*. Alhanna Avifenæ est *κύπρις*. Dioscoridis. quod diversum est à ligustro. Nam qui ligustrum idem cum cypro faciunt, longe errant. *Κύπρις* igitur vocabatur mater Herodis, non *Κύπρις*, quod commentum est Eusebii. Unde Turrus, quam is in honorem matris suæ construxit, *Κύπρις*, non *Κύπρις*, vocabatur. Similiter Agrippæ Regis uxor non *Κύπρις*, sed *Κύπρις* dicta fuit. Et Zonaras Iosephum, non Eusebium, sequutus, tam matrem Herodis, quam Agrippæ uxorem, *Κύπριν* vocat. Sed Eusebius persuasit Cedreno, Georgio Syncello, & Tzetza, *Κύπριν*, sive *Κύπριδα*, vocatam fuisse Herodis matrem. Verba ejus pag. 160:

Τρεῖς παῖδες τῷ Ἡρώδῃ μὲν ἦσαν τῷ Σεφίφωρῳ, ὃς παῖς ἦν Ἀντιπάτρου τε, καὶ Κύπριδος, ἢ Ἀραβίς ἐξ ἰδιώτιδος πρὸς Δωριδῶν Ἰδουμαίας.

Sic Iosepho pag. 500, *Κύπρις* vocatur ea, quam Herodes præcipiebat fratri Pheroræ uxorem ducere. Itaque *Κύπρις* est nomen Judaicum: *Κύπρις* Græcum, impudicæ Veneris cognomen, à quo Judæi abhorrebant.

Ibid. *matris Cypridis Arabissæ.* Omnes Editiones & libri scripti Arabice, ut sine dubio ita scripserit Hieronymus, qui, quemadmodum Euboicos dixit pro Euboensibus, ita Arabicam pro Arabissa. Ex utroque autem parente alienigenam, & Ethnicum Herodem fuisse probare conatur, quod pater Idumæus, mater Arabissa. De patre diximus, eum Judæum fuisse, quanquam Idumæum: matrem quoque, quanquam Arabissam, tamen Judæam fuisse dicimus, quia acceperat ritus Judaicos. Aliter homini Judæo nubere non potuisset. Nam ante tempora Hasimunæorum licebat rem habere cum pagana, quum tamen de Moabitidibus mulieribus districte interdictum fuisset à Mose, & à Nehemia. Sed Judæi progressu temporis deteriores facti id sibi tacito consensu permisserant, donec temporibus Hasimunæorum sancitum est, ne cum pagana Judæus rem haberet, ne clam quidem. *בית דין של ששון ששון ששון ששון על באת הנפה הנהל בן עזריאל*. *Tribunal Hasimuna sanxit super concubitu Ethnicæ, etiam clandestino, quod antea permixtum erat: ut extat in præceptis.* CX XI I. Scitum est vetustissimorum Judæorum: *כל הקא על הנפה באלו נתתן לנכדתי וקא נתתי ובעל בת אי נכר*

Qui coit cum pagana, perinde est, ac si affinitatem contraxerit cum Idololatria, quia scriptum est: & maritus filiae dei extrahit. &c. Malachiae 11, 11.

Ibidem. Regnum & Sacerdotium Iudaeae, quod prius per successiones minorum tenebatur, destructum est. Sacerdotium quidem per idem genus perpetuatio interrupta est ab Herode, qui Hananiaem à Babylonia evocatum ad summum sacerdotium provexit. Sed siue sacerdotium, siue regnum, quod ab Herode interruptum est, id fuit tantum familiae Hasamonaeorum. vera enim successio summorum Pontificum in Iuda Maccabæo interpellata fuit. Nam à Iosue filio Iosedek, ad Iudam Maccabæum, perpetuata fuit series successione. Postea Sacerdotium summum delatum fuit Iudae Maccabæo, homini ex prima quidem familia stationum sacerdotialium, sed non ejus familiae, ex qua continuabatur successio Pontificum. Omnino Iudas Maccabæus non erat familiae Pontificiae. Erat enim ex statione Ioiarib. Familia autem Pontificalis successione in nulla statione censebatur. Regnum vero Iuda nullum fuit omnino à Sedekia, ad Aristobulum Hasamonæum, qui primus post Sedekiam diadema sibi imposuit. & cujus pronepos Antigonus fuit ultimus rex ejus familiae. Adeo breve fuit regnum Hasamonai. Itaque de interruptione tam regni, quam Sacerdotii non est quod tantas moles Eusebius moveat, ad argumentum suum muniendum. Et sane ut argumentum ejus parum validum, ita parum valida conquirat auxilia, ad illud corroborandum. Hieronymus quoque Commentario IV in Jeremiam in fine cap. XXI: & nullus deinceps de stirpe David in terra Iudaeae tenuit principatum. Unde & Iosephus refert de sacerdotiali genere ac tribu Levi fuisse principes, quibus successerit Herodes Antipatri profelyti filius. Ubi vocat Antipatrum profelytum. At in XXI Matthæi Herodem ipsum vocat profelytum. Utrumque vero falsum esse jam demonstravimus.

Ibid. Antipatri Asealonita. Justinus Iudæos putasse scribit Herodem, sub quo Christus passus est, Asealonitem, & summum Sacerdotem fuisse, Dialogo Tryphone: ἰὺ γὰρ Ἡρώδῳ, ἐφ' ἃ ἐπέθεν, Ἀσκαλωνίτην γενόμενον λεγόντες, ὁμῶς ἐν τῷ ἥθει ὑμῶν ἔντα, λέγετε δὲ χριστέα. Sed hodie non tam vetustatis imperiti sunt Iudæi, ut aut Herodem Antipam, sub quo passus est Christus, confundant cum patre, qui Asealonites, vel saltem Antipatri Asealonitæ filius fuit, aut I Herodem ipsum summum Pontificem fuisse credant. quæ plane κτηνώδης opinio est. neque tam absurda sententiæ vestigium ullum extat in vetustissimis Iudæorum Digestis, licet plumbei sint Iudæi. Sed verissimum est, quod Justinus ait, ἐν ἡγείᾳ Ἰσδαίων fuisse. quanvis Asealonita erat, tamen Iudæum non fuisse dicendum non erat. Hoc directo contra Eusebium facit, qui alienigenam eum vocat. Non enim tam ἀλλόφυλον τῶν Ἰσδαίων, quam ἀλλότριον τῆ βασιλείας dicendus erat. Regnum enim Iudæorum ad solam domum David pertinebat, non autem ad domum Aaron, ut potius ipsos Hasamonæos πλὴν δὲ προσήκουσιν αὐτοῖς βασιλείαν usurpasse dicendum sit, quam I Herodem ipsum. Vide autem ipsum Eusebium δποδειξ. lib. VIII, 245. & Historiæ Eccles. libro primo, pag. 6. ubi idem argumentum exequitur totidem verbis plus minus.

Ibid. Non desiciet Princeps.] Ἐκ τῶν τῶν δὲ ῥητῶ ἀπολασθίας, inquit Epiphanius, quidam persuasum habebant Herodem Messiam esse. imo illis ita persuasum esse voluit Herodes ipse. Unde Herodiani dicti sunt, quæ non solum fuit hæresis quædam hominum, sed & corpus instar earum Societatum, quæ vulgo

Confratritæ vocantur. Multa enim ut in gratiam vivi, sic in honorem mortui faciebant, & quotannis ejus natalem sacrificiis & divinis honoribus prosequiebantur. Durabat adhuc sub Nerone hoc genus. Perlius: Herodis venerere dies. — Ibi Glossæ veteres: Herodes apud Iudæos regnavit tempore Augusti in partibus Syriae. Herodiani ergo diem natalem Herodis observabant, ut etiam Sabbata, quo die lucernæ accensas & violis coronatas in fenestris ponunt. De hac hæresi Dominus sentit: Cavete vobis à fermento Herodis. Nam ibi profecto fermentum Herodis nihil præter hæresim Herodianorum significat. Qui referunt ad Herodem Antipatri superioris filium, hominem nulli rei, & ne in minimis quidem cum patre conferendum, non leviter peccant, atque tam saluntur, quam paraphrastes Syrus, qui Herodianos Herodis domesticos interpretatur, nimirum hujus vulpeculæ, ut eum vocat Dominus. Hieronymus in XXI Matthæi castigat eos, qui opinarentur Herodianos fuisse genus hominum, quibus persuasum esset Herodem Magnum Messiam fuisse: idque Latinorum quorundam commentum esse dicit. In quo fugit eum ratio. Non enim Latini id prodiderunt, sed ex veteribus Græcis Epiphanius Græcus & ipse scriptor id retulit. Deinde sibi pugnantia dicit: qui non meminerit se olim alia in sententia fuisse. In Dialogo in Luciferianos ita scribit: Quod Herodiani Herodem Regem suscipere pro Christo. Erant igitur Herodiani homines, qui non solum Herodem pro Messia habebant, ut Hinaclitæ Muhammedem pro summa propheta: sed etiam qui societatem coirent, & sumptus ad sacrificia in honorem Herodis obeunda, & ejus natalem celandum faciebant.

Ibid. In hoc loco Christus, quem Danielis scriptura significat, accepit finem.] In Daniele Græco est χρισμα ἐξολοθροθήσεται. Exterminabitur unctio. Hoc magis convenit menti Eusebii, quam si χριστός, ut Hebraicus textus habet, legeretur. Et tamen mirum est, quod ipse χριστός non χρισμα legens, eo vult adstruere per χριστός totum sacerdotium intelligi. quod mirisisset assensum, si χρισμα legeretur. Sed quum constet quare Salvator dictus sit χριστός, aliud tamen etymon causatur Justinus martyr Apologetico primo: ὁ δὲ ὕψος ἐκείνου, ὁ μὲν δὲ λεγόμενος κύριος ὁ ὕψος, ὁ λόγος πρὸς τὰ πημάτων, ἰὺ σωῶν ἰὺ ἡνωμένον, ὅτι πλὴν δὲ χριστός ἐστὶν αὐτῶ πάντα ἐκτίσσει καὶ ἐκόςμησιν, χριστός μὲν καὶ τὸ κεχριστός ἰὺ κοσμησὶν τὰ πάντα ἐστὶν αὐτῶ τὸ θεὸν λέγει, ὄνομα καὶ αὐτὸ περιέχον ἀγνωστον σημασίαν. Quis non videt legendū ἰὺ σωῶν ἰὺ ἡνωμένον. Nam ἡνωμένον, qui generatur, non qui generatus est. si enim de filii ante omnia sæcula generatione loqueretur, ἡνωθὲς dicendum fuisset, quia semel generatus est, & non generatur. Deinde illud σωῶν ostendit de coæternitate Filii cum Patre, non de filio ante sæcula genito loqui, cui consignificans verbum ἡνωμένον adjectum. Neque vero quis argutulus objiciat discrimen inter ἡνωθέντα & ἡνωμένον. Nam hic γενόμενον non est factus, sed ὢν, qui jam erat. Quod sequitur, & ad hunc locum Eusebii pertinet, Christum dictum esse, quia Deus per eum condiderit omnia & ornaverit, tunc locum haberet, si τὸ χρισμὸν esset condere, & ornare. χριστός μὲν καὶ τὸ κεχριστός ἐστὶν κοσμησὶν. Legendum vero καὶ τὸ χρισμὸν. Dicitur Christus, quia Deus per eum unxit & ornavit omnia. Ego ornandi verbum quomodo applicent ad notionem τῶν χρισμῶν, non video, nisi pro κοσμησὶν legeremus, καὶ τὸ καὶ χρισμὸν καὶ κοσμησὶν, unxit & ornavit.

Et absterferit omnia. Sed hoc est divinare, non asserere. Et quemadmodum in eo timide quid sentiremus, pronuntiavimus, ita in sequentibus minime legendum esse dubitamus, λέγειν ἢ ὄνομα αὐτὸς ἐπιέχον ἀγῶνων σημασίαν. In hac enim ἐπιέχον recenset Iustinus omnes appellationes Salvatoris. Christus est, reddidit rationem appellationis. Silo dictus est, quod quidem nomen, inquit, ἐπιέχει ἀγῶνων σημασίαν. Continet significationem incognitarum, sive reconditarum rerum. Unde septuaginta verterunt, ὡς δὲ πῶς (id est, in quo res abstrusæ & reconditæ sunt. Quod interpretes ne minimum quidem totius hujus Commatis verba odorati sint, satis ex istis constare potest. Sequitur. Vocatur, inquit, & Iesus. Explicat. Ἰησοῦς ἢ ἢ ἀνθρώπου καὶ σωτήρος ὄνομα ἢ σημασίαν ἔχει. Quod σωτήρα significet, & puerisciant. Sed quod ἀνθρώπου, id commentum Iustini est, qui meminerat IS Hebraice esse ἀνδρα (nam in eo quoque errat, quod ἀνθρώπων ἀντὶ ἑ ἀνδρὸς dixit, speciem pro distinctione sexus) inde dictum Ἰησοῦ, quasi ἀνθρώπων, vult.

Ibid. Christi, id est Sacerdotes, erant reges Iudæorum, qui imperare ceperunt a sexagesima quinta Olympiade.] Hæc facile confutari possent, si Eusebius sententiæ suæ fautores nactus fuisset. Sed quia nemo est ne mediocriter quidem doctus, qui non hæc dissimulatione præterire, quam confutare melius putet, ideo & nos ab hac velitatione stilum abstinēbimus. Epiphanius xxix Hæresi κτ' Ναζωραίων, ait Ἐθρονὸν Δαβὶδ ἢ βασιλικὴν ἔδραν intelligi πλὴν ἱερωσύλων. Secundum hæc ergo Hassamonæi Sacerdotes, quatenus erant Reges, sedebant in throno David. Hoc negari non potest. Sed eos esse ἐξ Ἰούδα, quod ipse concludit, quomodo concedi possit, equidem non video. Denique omnino hunc locum Eusebii sequitur. Hoc clarius postea dicit: συναφθεισῶν γὰρ τῶν δύο φυλῶν, ἢ βασιλικῆς ἢ ἱεραλικῆς, Ἰούδα δὲ, Φημί, ἢ Ααρῶν, καὶ πατρὸς τῶν Λόων, ἔτω βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς ἐγένοντο. Quod Hassamonæi, qui de stirpe Levi erant, Pontifices & Reges essent, ideo Tribum Iuda & Tribum Levi in unum coaluisse quo argumento colligi possit, curent, qui in ejusmodi paradoxo defendendis acumen ingenii & declamatoriam velitationem ostentare solent. Porro statim sequitur locus obscurissimus, cui lux adferetur, si pro Ἰπὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ Ἀλεξάνδρου legeris, item Ἰπὶ τῶν ἑσθίων Ἡρώδου, non τῶν ἑσθίων. Alioqui nemo antea allequi potuisset.

Ibid. a Romanis Imperatoribus Sacerdotium emebant.] ὡς τῶν Ῥωμαίων ἡγεμόνων. Imperatores quidem Romani ἡγεμόνοι, ἢ ἡγεμόνες vocantur aliquando à Græcis, ut à Latinis Principes. Hic vero ὡς τῶν ἡγεμόνων πλὴν ἱερωσύλων ἐξωνούτο, vertendū: à praesidibus Sacerdotium mundabantur. Hic enim ἡγεμόνοι sunt non οἱ αὐτοκράτορες, sed οἱ ἡγεμόνες ὑπὸ τῶν αὐτοκρατόρων Ῥωμαίων πεμφθέντες. quod ut exemplo firmemus, Eusebius ipse, postquam dixit. ἐπὶ τῶν ἢ ἢ Ῥωμαίων μὲν τῶν ἀκρίτως, καὶ κτ' τὸ νόμον, τῶν δὲ χειρῶν καθεύων, ὅς ἐδοκεῖ αὐτοῖς, δημοτικῶς πρὸς καὶ ἀσημοῖς ἀνδράσι πλὴν πρὸς χαρζούροι, Ἰπὶ πρῶτον περὶ ἢ ἐκατήλδον τέννομα, ἀλλοτε ἄλλοις ἐνιαυτοῖς τέννομα διαρξάμενοι, statim subjicit ex Josepho exemplum de Crato Præside Palæstinae, qui abdicato Anano, Sacerdotium mandavit Ananieli. συλλέγειν ἢ ἢ Ῥωμαίων στρατηγὸς πᾶσι. δὲ χειρῶν Ἀνάων, Ἰσμαήλον δὲ χειρῶν Ἰπὶ φαίνει τῶν φησὶ. lib. viii. Ἰπὶ δὲ. Quavis interruptio suc-

cessionis Pontificiæ commissæ fuit in Maccabæo, qui primus ex statione Ioiarib Pontifex à populo renunciatus est, tamen per successiones sacerdotum continuatum est ad initium Herodis, qui Ananilem Babylonium sacerdotem quidem, sed à successione Pontificali alienum, summum Sacerdotem fecit. Deinceps ad libidinem aut Herodis, aut Romanorum post Herodem, Sacerdotes summi creati sunt. Miror Iosephum, qui δὲ ἀλώσ. ἰα, oblitus sui scribit Zelotas primos omnium successione Pontificiam interrupse: ὡς ἐπὶ αὐτοῖς εἶναι ἢ τὰς χειροτονίας τῶν δὲ χειρῶν. ἀκρῶ γοῦν πρὸς γένη ποιήσαντες, ἐξ ὧν κτ' ἀλδουχὰς οἱ δὲ χειρῶν ἀπεδείκνυτο, καὶ διέκταν ἀσημοῖς ἢ ἀγενοῖς. Atqui alibi ab Herode id prius factum dixit.

Ibid. filiique ejus post eum regnaverunt usq; ad novissimam Ierosolymarum captivitatem.] Atqui Agrippa minor septimus & postremus rex Herodiadarum familiae regnavit post excidium Ierosolymorum, ann. xxx, ut suo loco ostendetur. Eusebius post excidium Ierosolymorum Agrippæ non meminit perinde ac si cum Ierosolymis & ipse & ejus regnum deletum fuerit.

Ibid. Luna secundum Romanos.] Olim conati sumus hunc locum explicare, si modo Lectori erudito satisfacimus. Sed nobis non satisfacimus. In fine anni superioris, prid. Kal. Januarii fuit coitus luminarium, numero aureo v, epacta castigata xix. Et sane character neomeniæ, Tebeth eo anno, qui erat Iudaici computi hodierni 3727 fuit. 5. 5. 788. ultima Decembris. feria v, cyclo Solis i i i. Quare si Romani à visione fideiis putabant Lunas suas, ut Arabes suos menses civiles, primus dies Lunæ inciderit in Kalendas Januarii numero hoc Eusebiano MDCCCLXXXIII, in cujus Martio sequenti numerus aureus vi cæpit currere. Hoc aliquam speciem veri habet, si non verum est. Id est, si alia est ratio hujus periochæ. Sed Hieronymus hæc accepit à Computo Paschalis conditoribus sæculi sui, qui in occidente inibant computum Lunarem à Kalendis Januarii, aureo numero i i i. cujus computi initium est ab anno sacro sancti confessus Niceni. Anno antecedente, qui erat Christi Dionysiani c c c x v, epacta tam castigata, quam æquabilis erat xvi i i. quæ quum sita sit in Kalend. Januarii. proculdubio ibi novilunium fuit. de quo Computo locuti sumus in libr. i i i Canonum Isagog. in Cap. i i. libri primi, Definit. i v. Quare hic metachronismus est triennii. Nam computatores illi ab Augusto Cæsare illum computum inibant, anno Juliano ix. Sed inepte anno Juliano neomenias Nicenas accommodant, ut in ipsis Canonibus docuimus. Hæc est vera hujus loci Hieronymiani explicatio, neque dubitandum.

MDCCCLXXXIV. Deficiente Pontificum principatu.] Hoc de industria inculcat, ut epichirema suum promoveat.

Ibid. Herodes ex alienigenis.] Et hoc quoque, quod non semel iterat, facit ad argumentum suum stabilendum. Sed ostendimus, in Iudæis tunc censitos fuisse Idumæos, & Afcalonitas, neque omnino alienigenas dici potuisse, qui plusquam xc annis antea Iudæi & profelyti facti erant: neque recte Herodes περὶ λυτῶν dicitur ab Epiphanio 103, quum ejus avum certum sit profelytum non fuisse, qui fuerit postquam ab Hyrcano Idumæi sunt domiti. & fortasse ne proavus quidem fuit profelytus, sed circumciso prognatus. Δημοτικὸν vocat Iosephus, quod non

esset ἡ ἰεραλικὴ γένεσις. ideo & ἰδιωτικὸν ἄνδρα dicit, conditionis nempe privatae, non regiae: nusquam autem προσήλυτον, aut ἀλλόφυλον. quemadmodum enim libertini filius non est libertinus, ita nec profelyti filius recte profelytus vocetur. quantominus pronepos aut abnepos Profelyti? Recte vero ab hoc anno instituitur initium Herodis. Nam anno superiore, captis sub finem aestatis Hierosolymis, M. Agrippa, L. Caninio Cofs. interfectus est Antigonus ultimus Hasmoneorum.

Ibid. quo post annum interfecto.] Ergo interfectus anno MDCCCLXXXV. Iosephus ait interfectum in piscina paulo ante expeditionem Antonii Parthicam, quae contigit L. Cornificio, Sex. Pompejo Cofs. numero MDCCCLXXXVI. Ergo prochronismus biennii.

Ibid. Antonii & Augusti foedus.] Metachronismo septennii aut octennii peccatum est. Hoc enim pertinet ad numerum MDCCCLXXXVII, quo anno Fulvia Sicyone urbe Achaiae mortua, Octavianus & Antonius armis positus in gratiam redierunt, Cn. Domitio Ahenobarbo, C. Alinio Pollione Cofs. Auctor Dio.

Ibid. Augustus triumphavit pedestris certaminis triumpho.] Ἀγρὸς πεζὸν ἐθραμβώσε θραμβόν. Augustus triumpho pedestri triumphavit. Ita vertendum erat. Nam novum est, imo inauditum, ullum esse triumphum pedestris certaminis. Ovationem quidem intelligi obsecurum non est, qui est θραμβὸς πεζός. Ovavit vero bis Octavianus; prius post obitum Fulviae. Fasti Capitolini. IMP. CAESAR. DIVI. F. C. F. III. VIR. P. P. C. OV. QUOD. PACEM. CUM. M. ANTONIO. FECIT. Iterum ex Sicilia. Iidem Fasti: IMP. CAESAR. DIVI. F. C. F. II. III. VIR. R. P. C. II. A. DCCXVII. OVANS. EX. SICILIA. IDIBUS. NOVEMBER. Neutro modo tempus convenit. Prior Ovatio fuit numero MDCCCLXXXVII. altera MDCCCLXXXI. Suetonius: Bis ovans ingressus est urbem: post Philippense, & rursus post Siculum bellum.

Ibid. Herodes Ananielem quendam.] Nicephorus Patriarcha: Ἀνανιῆλ ἀλλοθνήης ὁ καλεσθεὶς ὑπὸ Ἡρώδου. Sed non erat ἀλλοθνήης. Judaeus enim erat, & ex genere sacerdotali.

MDCCCLXXXV. Antonius Cleopatra Arabiam tradidit.] Partem, non universam. Ioseph. lib. xv, cap. i v: μέρος τῆς χώρας παρελάμβη.

MDCCCLXXXVI. Augusti & Antonii tertiae dissensionis.] Recte tempus notatum. C. Caesare Octaviano III. M. Valerio Messalla Cofs.

Ibid. Nicetes & Hybreas.] Horum dicendi magistrorum omnium, qui hic memorantur, mentio extat apud M. Senecam. Alter Niceta, qui sub Nerva floruit, memoratur à Philostrato. Sunt autem haec Hieronymi, Hybreas autem Mylasenum fuisse scribit Val. Max., lib. ix. cap. xv. quem vocat concitatae facundiae, oratorem. Est autem Mylasa, Cariae urbs.

MDCCCLXXXVII. Antonius & Cleopatra semet interficiunt.] Ptolemæus à meridie Nabonassari, ad illud tempus, ὅτε Ἀντωνίου ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν, putat annos DCCXVII. Ergo mors Antonii contigit anno Nabonassari DCCXIX, quod tempus convenit huic numero Eusebiano, C. Caesare Octaviano IV, M. Licinio Crasso Coss. quum tamen Actiacum praelium referendum sit in annum antecedentem, C. Caesare Octaviano III, M. Valerio Messalla Coss. Sane numero MDCCCLXXXVII, incipit epocha Θεῶν Αυγούστου: qui dicuntur à Censorino anni Augustorum. Dionysius quoque Halicarnassensis ait Augustum finem bellis civilibus imposuisse, μεσότης τῆς Ὀλυμπιά-

δος, hoc est circiter sextum mensem anni tertii Olympiadis CLXXXVII.

Ibid. quam primum tenuit Cornelius Gallus.] Strabo, Dio, alii, & Græca Eusebii. Sex. Rufus: Et primum apud Alexandrinos Cornelius Gallus Romanus Iudex administravit. Habet autem ab Eutropio: Hunc primum Aegyptus Romanum Iudicem habuit. Iudicem nove vocant, quem Lacedæmonii ἀγροσίην. Et nova quidem res fuit, solam Alexandriam, adempto civibus omni jure, per Iuridicum administrari, quum cætera provinciae per Praefides, aut Proconsules regerentur.

Ibid. de quo Virgilius scribit in Bucolicis.] Sunt Hieronymi.

MDCCCLXXXVII. usque ad Cleopatram, qui vocabantur Lagide in Aegypto, regnaverunt annis ducentis nonaginta quinque.] Præcise. Nam à morte Alexandri, ad hunc annum, sunt anni totidem: hoc est, à Thoth ccccxxxiv, Nabonassari, ad Thoth DCCXIX, & à numero MDCCCLIII, ad numerum præsentem MDCCCLXXXVII, idem intervallum. & proinde ab initio Alexandri Magni, ad præsentem numerum, sunt anni cccvii, non autem cccxi, ut aliud agens perhibet Clemens, quum scribit ita, ἔπειτα τῆς Μακεδονικῆς, ἕως τῆς Ἀντωνίως ἀναίρεσως, ἔτη τριακόσια δώδεκα, ἡμέρας δέκα ὀκτώ. Sed Clemens intelligit de morte Antonii. Variant Ecclesiastici scriptores in annis hujus monarchiae Lagidarum. Epiphanius scribit ab illis regnatum esse annos cccvi. quod verum, si ab Alexandri initio anni putentur. Sed Alexandria condita est anno vii Alexandri. Confundit igitur Epiphanius initium Alexandri cum initio Ptolemæi Lagidæ. Clemens cccxxxiv; annis xi minus. Tertullianus cccxxxviii, xvii annis minus. Porro hic annus captæ Aegypti pertinet ad v Consulatam Augusti, necum forte imponentur nummi Augusti, in quibus cufum est ex una superficie, CAESAR COS. VI. ex altera, AEGYPTO CAPTA.

Ibidem. usque ad Cleopatram.] Apud Epiphanium: Κλεοπάτρα Πτολεμαῖος θυγάτηρ ἔτη τριακοντα δύο ἢ τις Ἀντωνίω σωήθη τῷ βασιλεῖ Οκταεῖω. Tam absurda sententia patrocinari, est veritati bellum indicere. cui ita confuleretur. Κλεοπάτρα Πτολεμαῖος θυγάτηρ ἔτη εἴκοσι δύο, ἢ τις Ἀντωνίω σωήθη τῷ βασιλεῖ. Οκταεῖω πλεμήσων. Sed quum ejusmodi multa, & quidem longe à vero remotiora, apud illum auctorem extant, an ita, ut hodie excusum est, an, ut nos legendum præcipimus, scripserit, non est prudentis asseverare. Quodenim Ἀντωνίω pro Ἀντωνίω legitur, id vitium commune est Græcis. Nam & ita Hesychius Illustris: καὶ νικήσαυτὸς Καίσαρ τὸν Ἀντωνίον καὶ τὸν Κλεοπάτραν.

Ibidem. Antonius medicus Augusti.] Medicum Valerium Maximum agnoscit libro primo, cap. de Somniis. Familiarem Augusti Plut. in Bruto, eique prænomen Marco fuisse.

Ibid. quidam ab hoc loco primum annum Augusti monarchiae supputant.] Satis de hac Epochâ, qui vocantur anni Augustorum, in Canonibus Isagogicis dictum est: & putidum fuerit ea repetere. Annis Christi Dionysianis adde xxxix, per perpetuam regulam, ut habeas Thoth Augustorum. Itaque secundum ea hic annus Christi MDCLII fuerit MDCCXXXII mens à xxx Augusti Juliani, quia est annus intercalariis, & vocatur annus Iohannis Evangelistæ in Ecclesia Alexandria, & Æthiopica. Alioquin annus ordinarius incipit à xxxix Augusti. Sed de hoc, ut dixi, vide Canones Isagogicos.

Ibid. primum annum Augusti.] Hic ab Eusebio notatur annus xv Augusti, quia ejus initium putat à tertio

tertio anno Juliano, à Consulatu primo Octaviani, cæsis Hirtio & Panfa Coss, Sed alii à cade Cæsaris, anno secundo Juliano. Ideo hunc annum sextumdecimum Augusti vocant, ut Panodorus doctissimus Monachus Ægyptius, qui sub Honorio & Arcadio floruit. Is non solum hunc annum dicit esse Augusti sextumdecimum, sed etiam annum, quo Augustus bisextum correxit, fuisse xxii eorum annorum, unde Ægyptii putant initium monarchiæ Augusti. Quod sane verum est. Augustus enim correxit bisextum anno Juliano xxxvii, C. Alinio Gallo, C. Marcio Censorio Coss. numero aureo xiiii. Si in annis Augustorum vis habere numerum aureum, adde x. Itaque additis x ad xxii, & abjectis xix, remanet numerus aureus xiiii. Quare verum est, quod ille doctus Monachus scribebat, annum bisexti ab Augusto correcti, fuisse xxii eorum annorum, qui Augustorum anni vocantur, & initium sumunt ab Alexandria subacta, post mortem Antonii & Cleopatræ. Georgius Syncellus scribit Panodoro eum annum dici xxii τῆς Αυγύστου μοναρχίας, ἀπὸ τῶν πολλῶν κατὰ τὸ εἶναι τῆς Αυγύστου βασιλείας πλὴν Ἀλεξανδρείας ἀλλοσιν ἰσορέειν, ἢ τὸς τὸς χρόνος τῆς βασιλείας ἐντεῦθεν λογιζέσθαι, μεθ' ἧν δόξα μὲν εἶναι τῆς Αυγύστου πῆνην πλὴν τῆς εὐρημένης ἡμέρας, ἢ μέχρι τῶν νῦν ἔτι κατ' Ἑλλήνας, ἢ πρὸς Ἀλεξανδρείας, ἢ πρὸς τὸς ἀστρονομικὰς κανόνας ἐν τῆς ἐκλείψεσιν τῶν δύο Φωσφῶρων, ἢ τῆς καθ' ἑκάστον μῆνα σινοδῶν πλανητικῶν, ἢ τῶν πλανητικῶν ἀστρονομικῶν ἔτι λαμβάνεσθαι. Verum est xxii annum Augusti fuisse eum, quo bisextum correctum fuit, & xvi à cade Antonii, id est primum Augusti. Verum quoque & illud, siderum motus, & rationes Astronomicas ab hac Epocha putari. Non enim alia Epocha utitur Vettius Valens Antiochenus Astronomus, quam annis Augustorum, ut in Canonibus ostendimus.

Ibid. *Cæsar Augustus appellatus.*] Biennio post, ipso Augusto vii, M. Vipsanio Agrippa iiii Coss. Et sane Censorinus ait biennio post Epocham Augustorum, id est tertio anno Augustorum, Augustum appellatum fuisse. Sed Orosius eodem die, quo triumphavit, Augustum salutatum scribit. quod falsum est: & hoc loco Eusebii deceptus est.

Ibid. *Sol & Luna Cleopatre liberi.*] In nostris Collectaneis in Augusto, filio nomen proprium est Alexandro, cognomen Soli: filiæ nomen Cleopatræ, cognomen Lunæ. quibus sideribus in eo triumpho maxima contigit defectio & obscuritas, ut ludibria Fortunæ, hinc conjici liceat. Sed vide Collectanea. Hæc vero, Selene nupsit Jubæ Regi, ex qua filium suscepit Ptolemæum, à cõsobrino suo C. Caligula interfectus est. Recte vero triumphum tempus assignatū. Gestum enim hoc, & triumphatum triplici triumpho, viii. id. Ianuarias, Aug. v, L. Appulejo Coss. Auctor Orosius.

Ibid. *Nicopolis juxta Ægium conata.*] Anno sequenti, qui fuit primus Augusteus, Augusto vi, Agrippa iiii Coss. Nummus Augusti: ΝΙΚΟΠΟΛΙΣ ΙΕΡΑ. ΚΑΙ ΣΑΡΑ ΣΕΒΑΣΤΟΝ. Arrianus libro quarto Epiet. ἔτι καὶ Νικεπολίτι Ἰππικοῦ ἐνώμασι, Νῆ πλὴν Καίσαρος τύχην ἐλευθεροῖ ἐσμεν. Erat ergo αὐτόνομος.

„ Ibidem. *Nicopolis.*] Hesychius Illustris post alia: „ ναυτικῶ ἐν σάλω δὴ τὰ ναυσὶ ἀβ συνέβαλον μὲν καὶ „ σαρτὸν ἐν πολέμῳ ἐν αὐτῷ τῷ ἀκρωτηρίῳ τῷ „ καλαυδρῶ Ἀκτίῳ. ἢ νικήσασθαι Καίσαρος τὸ Ἄν „ τωῖνον ἢ πλὴν Κλεοπάτρας, ἐκπέδη πόλις ἐν τῷ „ Ἀκτίῳ κληθεῖσα Νικεπολις, διὰ τὸ ἐπέσει ἠτή „ θῆναι Ἀντωνίων. ἢ πρὸς τὴν πρῆμα πρὸς αὐτὸν εἰς στρατη-

γίδα, καὶ ὡς τὸ πρὸς Ῥωμαίων σὴν πρὸς διέπον- „ τος, ὡς ἐβάλλετο στρατηγὸς, ἢ ἔστιν ὄχθος θεῖμα „ ὑπὸ πλὴν Ευρώπην.

Ibid. *Agon Ætiacus constitutus.*] Nummus ΑΚΤΙΩΝ πενταετηρικὸν fuisse ex Strabone in lib. de Emendar. Temp. & cum Olympiade concurrisse. Primus enim Agon ætus Olympiade clxxxvii. & quemadmodum tetraeterides Olympiade vocabatur Olympiades, ita Ætiacæ Ἀκτιάδες. Joseph. primo ἀλώσ. 692. μὲν τῆς πρώτης Ἀκτιάδα περιήγησεν αὐτὸς τῆς βασιλείας τὸν τε Τρέχωνα καλέωντον, &c. μὲν πλὴν πρώτης Ἀκτιάδα, hoc est anno quinto Augustorum, vel anno primo secundæ Ætiados, numero mdcccxcxi. Sed & Ἀκτία ludii alii Græcis antiquitas fuerunt. Hæroclatio: Ἀκτίῳ ἀγὼν πλαιῖος ἐστίν, ὡς δῆλον ποιεῖ Καλλιμαχὸς ἐν τῷ περὶ ἀγῶνων. Item Stephanus in Ἀκτία, qui etiam τετρετηρικὸν fuisse scribit: ἐν πρώτῃ Ἀπολλωνίου γυμνικὸς ἀγὼν, ἢ ἰππικὸς, ἢ πλαιῖον ἀμιλλα διὰ τρεῖς ἡμέρας ἦν. Æneas apud Virgilium:

Ætiacque Iliacis celebramus litora ludis.
ut ille agon videatur institutus ab Ænea. Quare enim Iliacis ludis? Frigidum & frivolum est, quod Servius ait, κατὰ σέβησιν in honorem Augusti hoc dictum. Ergo in honorem Augusti & sequentia dicta fuerint:

*Aere caro clipeum magni gestamen Abantis
Postibus adversis figo, & rem curvante signo:
Æneas hæc de Danau victoribus arma.*
Templum igitur antiquitas ibi erat, & ludii tricerici, qui postea ab Augusto pentaeterici facti.
Ibid. *Augustus Romanis plurimas leges statuit.*] Ovidius:
*Pace data terris animum ad civilia vertet
Iura suum, legesque feret justissimus auctor.*
Manilius:
Qui regis Augustis parentem legibus orbem.
Hæc Iulii leges vocatae sunt.

mdcccclxxxix. *Censu Romæ*] Recte: Augusto vi. M. Agrippa Coss. Augustus ipse in Indice: PATRICIORUM. NUMERUM. AUXIL. CONSUL. QUINTUM. JUSSU. POPULI. ET. SENATUS. SENATUM. TER. LEGI. ET. IN. CONSULATU. SEXTO. CENSUM. POPULI. COLLEGA. M. AGRIPPA. EGI. Suetonius scribit Censores longo intervallo creari solitos Cæsarem creavisse.

Ibid. *xlii centena lxxv & milia.*] Hoc est 4164000. in Græcis idem. sed aliter apud Suidam in Αὐγύστου ὑμνιοὶ ἀδες ἢ χίλιοι εἰς ἄδρες. hoc est 4101017.

Ibid. *Anaxilaus Larissiens Pythagoricus & magus ab Augusto Urbe Italiaque pellitur.*] Dio scribit anno ab Urbe condita dccxx τὸς ἀστρολόγους, τὸς τε γόητας Urbe pulsos. Augusto ii. Volcatio Tullo Coss. Hic vero est annus dccxxv. prochronismus quinquennii. De Anaxilao Irenæus adversus Marcum: Τὰ γὰρ Ἀναξίλαος πάργνια τῆς τῶν λεγομένων μάγων πανουργίας συμμίξας δι' αὐτῶν φαντάζωντες, ἢ μαγῶν εἰς ἐκπληξιν τὸς ὀρώντας τε ἢ πρὸς μὲν αὐτῶν ἐπέβαλεν. Anaxilaus fuit insignis medicus, non magus, ut putat Eusebius, non magis, quam Nigidius, quem tamen Hieronymus magum vocat. Sed ludicra quædam faciebat: ut ex sulphure in calicem injecto pallorem mortuorum induceret vultibus, auctore Plinio, lib. xxv, capite xv. Neque propterea dicitur magus ab Irenæo, utpote qui non maleficis artibus homines deciperet, sed ludicris, licitis, & ἐξ ὕλης ἰατρικῆς qua-

quæsit eos oblectaret. Marcus vero Hæreticus ea cum maleficis artibus commiscens iis abutebatur in fraudem spectatorum. Hæc est mens Irenæi.

Ibidem. *Thebæ Aegypti usque ad solum diruta.*] Sunt Hieronymi. Atqui sæculo Strabonis, qui fere eodem tempore, & sub Tiberio floruit, adhuc amplissima urbs erat: & vocabatur Diospolis. Duæ autem, *Διοπόλεις* constituuntur à Ptolemæo, minor, & major, quæ & *Θήβαι εκατόμυλοι*. A Carthaginensibus dirutam, ac postea pristino splendore ac cultui restitutam Cambyses primum, deinde Cornelius Gallus expilavit, atque opibus exhausit, quum aliocum adhuc integræ starent. Auctor Ammianus, qui à Cornelio Gallo non funditus dirutam, ut vult Hieronymus, sed opibus suis spoliatam fuisse scribit. Quare hallucinatio est.

Ibid. *M. Terentius Varro Philosophus prope nonagenarius moritur.*] Quia proxime aberat à centenariis, propterea sæculum æquasse eum scribit Valer. Max. lib. viii: *Terentius Varro non annis, quibus sæculum æquavit, quam stilo vivacior fuit.*

MDCCLXXC. Cornelius Gallus.] Magna est hallucinatio in illis verbis Servii in extremum Bucolicum: *Hic est C. Asinius Orator, Asinii Pollionis filius, qui ante omnes primus Aegypti præfectus fuit, eximius Poeta. Nam & Eurhōrionem, ut supra diximus, transtulit in Latinum sermonem, &c.* Magna, inquam, hallucinatio hominis Gallum Poëtam primum Aegypti Præfectum cum C. Asinio Consule, de quo dictum numero *MMXXX*, qui collegam habuit C. Censorinum, confundentis. Et ipse Asinius Pollio ad Ciceronem lib. x, Epistola xxxii, Cornelium Gallum familiarem suum vocat. Tantum abest, ut Asinius Pollio idem sit cum Corn. Gallo. Recte quidem Hieronymus interitum Corn. Galli post expilationem Thebarum coniecit, quia ab ipso Cornelio spoliata omnibus ornamentis suis fuerant: sed mors ejus hoc anno non contigit, ut infra dicitur. Vides igitur quare casum Thebarum in numerum *MDCCLXXCXI* contulerit Hieronymus, nimirum propter Cor. Gallum, qui Pyramidibus Aegypti nomen suum & gesta intulpi curaverat, tanquam rerum potens, quod est crimen majestatis: quo nomine ad Augustum delatus, mæroris impatientia mortem sibi conscivit. Legimus apud Ovidium in Epicedio Tibulli:

*Tu quoque, si falsum est temerati crimen amici,
Sanguinis, atque animæ prodige, Gallo, tuæ,
His comes umbratua est.*—

Quod dicit crimen temerati amici, hoc interpretes referunt ad læsum à Gallo Augustum: quod ut falsum, ita ineptum. Intelligendum enim Tibullum & Gallum amicos fuisse, & postea jus amicitie à Gallo violatum, quod ita clarum, ut pluribus firmandum non sit. Nam certum est Gallum, violentum, iracundum, contumeliosum hominem fuisse.

Ibidem. *propria se manu interfecit.*] Augusto viii, T. Statilio Tauro Coss. Unius anni prochronismus.

Ibid. *Tralles terra motu confederunt.*] Maxima pars urbis cum Gymnasio confedit, quod postea instauratum ab Augusto. Strabonem libro xii, paulo ante finem: *Καὶ γὰρ νῦν πᾶν μαγνησίαν πᾶν ὑπ' αὐτῷ (Σιπύλω) κατέβαλον σεισμοὶ, ἠνίκα ἢ Σάρδεις, καὶ τῶν ἄλλων τὰς ἑπιφανείας κατὰ πολλα μέρη διελυμῆναι. ἐπιλωρῶσθε δὲ ὁ ἡγεμῶν (Τιβέριος) χερσὶν ἑπιπέσει, καθάπερ ἢ πᾶσι τῶν τῆς γενεῶν ἀπὸ τῆς Τραλλιανῶν, ἠνίκα τὸ γυμνασίον,*

ἢ ἄλλα μέρη συνέπεσον, ὁ πατὴρ αὐτῶν (Αὐγὺς) καὶ τῆς πύλης, ἢ Λαοδικεῦσι.

MDCCLXXCI. Inde per legatos ab Augusto amicitiam postularunt.] Eutropius: *Scythæ & Indi, quibus antea Romanorum nomen incognitum fuerat, munera & legatos ad eum miserunt.* Suetonius, unde Eutropius accepit: *Qua virtutis moderationisque fama Indos etiam, ac Scythas auditu modo cognitos pellexit ad amicitiam suam populique Rom. ultro per legatos petendam.* Idem habet Dio. In Collectaneis nostris: *Καὶ δὲ ἢ Ἰνδοὶ παρεκρηξάμενοι πρὸτερον Φιλίαν, τότε ἐπέσειον, δῶρον πέμψαντες αὐτῷ.* Idem quod Eutropius. Sed & regem Indorum ipse Eusebius nominat libro priore: *Γαυδίαν ὁ τῶν Ἰνδῶν βασιλεὺς Φίλιον Αὐγύστου καὶ σύμμαχον εἶναι παρεκράσθη.* Distinguenda tamen sunt ex Dion. M. Appulejo Sex. F. P. Silio P. F. Nerva Coss. hoc ipso numero, Indi cum Augusto fœdus fœderunt, quod antea per legatos petiverant. Festus vel Sextus Rufus: *Pacis gentibus Orientis, Augustus Casar etiam Indorum legationem accepit.* Hoc anno igitur ἐπέσειον, antea vero Pandion per legatos amicitiam Romanorum petiverat: quod Dio dicit, *παρακρηξάμενοι πρὸτερον Φιλίαν.*

Ibidem. *Messalla Corvinus primus Præfectus Vrbis.*] Sunt Hieronymi. Cornelius Tacitus Annali sexto loquens de origine præfecturæ Urbis: *Primusque Messalla Corvinus eam potestatem & paucos intra dies (finem) accepit. τὸ finem abundat, mendo manifesto.* Hoc contigit C. Furnio, C. Silano Coss. numero *MM*. Prochronismus annorum *IX*.

Ibidem. *Incivilem esse potestatem contestans.*] Incivilem, cujus antiquissima origo? imo civilissimam, si quid in antiquitate Romana videmus. Certe quid hic nomen hoc incivile significet, non capio. Petrus Crinitus cap. xi, lib. primi de hon. discip. incivilem interpretatur immoderatam. Non magis mihi probare potest eam immoderatam, quam incivilem fuisse. & quidem hæc, ut alia apud illum auctorem, risu excipienda magis, quam responso. Nullus est liber scriptus, aut editus, in quo non ita legatur. Sed est vetustissima menda ex incivilitate veteris scripturæ nata, quam posteriores librarii, quæ erat eorum imperitia, assequi non potuerunt. Nam prius ita scriptum fuit, *incivilem sese potestati contestans.* id est imbecillum. Erat enim πόρρω ἡλικίας, & gravior annis, quam ut tanto oneri par esset. Nam quid aliud dicit Cornel. Tacitus? *Primusque Messalla Corvinus eam potestatem, & paucos intra dies, accepit, quasi nescius exercendi.* An non plane idem est, quod imbecillus potestati?

MDCCLXXCII. Augustus Calabriam.] Imperitum historię Romanæ esse oportet, qui Calabriam, imo ullam partem Italiæ, adhuc intactam Romanis superfuisse credat. Antequam Græca videremus, *Cantabrianam* legebamus, quod sciremus hoc anno, Augusto *IX*, M. Junio Silano Coss. Cantabros cum Asturibus ab Augusto victos, de quo etiam Horatius: *Cantabrum indoctum juga ferre nostræ.* Meminit & Eutropius. Cassiodorus: *C. Augustus Casar viii, & M. Silanus. His Consulibus Cantabros, Germanos, Salassos Casar perdomuit.* An firmiora his testimoniis requiramus? Vera igitur fuit conjectura nostra, & ita exigit historię series. Sed falsum, quod judicabamus, mendū esse in scriptura: quum sit hallucinatio Eusebii in historia concipienda. Ita enim Græca Eusebii habent: *Αὐγὺς Καίσαρ Καλαβρίαν ἢ Γαλάτιαν ἐπιπέσειον ἐπέσειον.* Quomodo Calabriam vectigalem fecisset, quum omnia prædia Italici soli neque sint tributaria, neque stipendiaria, & ideo in rebus mancupi habeantur?

Ibid.

Ibid. *Et Gallos vectigales facit.*] Nihil per illos tractus temporis moverunt Galli, præterquam Aquitani, de quibus subactis Messalla triumphavit, Augusto vi, M. Agrippa 111 Coll. triennio ante. Vereor, ne Eusebius Gallæcos in Gallos, sive Γαλάτας, ut est in Græcis, quemadmodum Κανταβρίαν in Καλαβρίαν, mutaverit. Nam Astures, quos Cæsar, una cum Cantabris subegit, ponuntur in Gallæcia. Orosius: *Cantabri & Astures Gallæciae provincie portio sunt.*

Ibid. *Vectigales fecit.*] Omnes provinciarum populi Romani, excepta Italia, vectigales sunt; ita tamen, ut earum alia stipendiaria, alia sint tributaria: Stipendiariae populi Rom. Tributariae Cæsaris. Reges quoque quidam ὑπόφοροι erant, in quibus Herodem Magnum ponit Appianus satis imperite. Nam nunquam Herodes Cæsari tributarius fuit. Hoc si verum esset, ejus clara exstarent in Josepho indicia, ex cujus libris palam est Herodem nihil minus, quam stipendiarium pop. Ro. aut tributarium Cæsaris fuisse. In ejusmodi non semel lapsus Appianus deprehendimus. Quare audiendus non est. Dio scribit Augusto Cæsari non minori curæ provincias pop. Ro. fuisse, quam suas, & quasdam tributo liberasse, quibusdam, præter vectigal, aut tributum, pecunias imperasse, lib. LIV: πάντα τὰ τε ἐκείν, ἢ ἐν τῇ Βιθυνίᾳ διέπειζεν, ἐχ' ὅτι τὸ δῆμος ἢ πάντα τὰ ἐθνη, ἢ τὰ πρὸς τὴν ἐδοῦκε εἶναι, ἐν ὀλιγοῦρά αὐτὰ ποιησάμενος, ἀλλὰ ἢ πάντα πάντων σφῶν, ὡς ἢ εὐσεβῶν ἢ Πριμεληθείς. Ἐτε γὰρ ἄλλα, ἵσχυρε ἢ προσήκον ἦν, ἐπωλύθησε, καὶ χρεμάται πῶς μὴ ἐπέδωκε, πῶς ἢ ἢ ὑπερ τὸ φόρον ἐσπενγκεῖν προσεπέταξε.

Ibid. *Munacius Plancus Ciceronis discipulus.*] Sunt Hieronymi à Suetonio. Quantum vero Plancus sub tali magistro profecerit, ostendunt epistolæ ejus ad ipsum Magistrum lib. x, quibus ego judico nihil absolutius esse, nihil castius, elegantius, rotundius, sine ulla putiditate & cacozelia. Sed mirum, Ciceronem, quum in suis ad Plancum epistolis de amore suo in eum ab ejus usque pueritia meminerit, de disciplina tacuisse, neque ullum argumentum aut notam ex illis epistolis colligi posse, qua Plancum Ciceronis discipulum fuisse suspicemur, quem non dubium est, quia cum aliis æqualibus suis domum Ciceronis convenire declamandi causâ flebat, ab eo discipulum Ciceronis dictum fuisse. Planci summi declamatoris meminit M. Seneca, sine libri primi Controvers. item Plinius lib. vii, cap. xii. ubi dicitur similis fuisse Rubrio histroni. quem cur alium ab hoc nostro putem, causâ non est: & fortasse Cicero libro xiii, Epistola xxix ad eundem Plancum scribens, quum de studiis ejus loquitur in adolescentia, eloquentiæ studium intelligit: *Accedebat non mediocre vinculum cum studiorum, quod ipsum est per se grave, tum eorum studiorum eorumque artium, quæ per se ipso eos, qui voluntate eadem sunt, etiam familiaritate devincunt.* Sed hæc Plancum Ciceronis discipulum fuisse non cogunt nos credere.

Ibid. *Qui quum Galliam comatam regeret.*] Hirtio, & Panfa Cols. numero MDCCCLXXI v. quo tempore conscriptæ sunt illæ divinæ ad Ciceronem Epistolæ.

Ibid. *Lugdunum condidit.*] Vetus inscriptio: IN ITALIA. BENEVENTVM. IN GALLIA. COLONIAS. DEDVXIT. LVGDVNVM. ET. RAVRICAM. Colonia autem deducta est in collem confluentibus Rhodani & Araris imminentem ex colonis Viennensibus, quos Allobroges de natali solo deturbaverant. Vnde a colle illo dicta est Lugdunum. Causam reddit Plutarchus πρὸς Πτολεμαίων, quia,

quum jacerentur fundamenta, corvi quidam visi sunt. Λεγὸς enim, inquit, significat τὸ κόρακα lingua Celtica, δὲν δὲ τὸ ἐξέχοντα. Vnde Λεγὸδενον dictum sit. De prior voce, viderint alii. de altera non dubium est Dunum olim, & nunc quoque in Belgio significare collem eminentem, aut eminentiam. Itaque prius Λεγὸδενον, postea Λεγὸδενον dictum. Dio τὸ Λεγὸδενον μὲν ὀνομασθέν, νῦν δὲ Λεγὸδενον λεγόμενον. Sic Leucotecia prius, quæ postea Lutetia, postremo Lutetia. In veteribus inscriptionibus non raro LVGDVNVM incisum legitur. In aliis etiam dicitur, COPIA. CLAVDIA. AVGVSTA. LVG. Quare Claudia, non obscurum est. de Copia adhuc quæro.

Ibid. *Lugdunum condidit.*] Triumviri fuere Coloniae deducendæ Silanus, Lepidus, Plancus, decreto Senatus, ut auctor est Dio. Coloni autem Viennenses, qui ad confluentes Araris, & Rhodani subleterant & ab Allobrogibus ejecti fuerant quadraginta annis ante. quod quidem testantur nummi, qui ad numerum MDCCCCLXXXIV pertinent. in quibus anni Lugdunensis coloniarum notati sunt XL, & XLI, hoc est ab ejectis Viennensibus.

Ibid. *M. Lollius.*] Eusebius ex Dione. Recte tempus assignatum. Eutropius: *Galatiam quoque, suo eo provincia facta est; quum antea regnum fuisset: primumque eam M. Lollius Proprietore administravit.* Eadem verba repetit, ut solet, Sex. Rufus: *Postea Galatiam Deiotarus Tetrarches, nobis permittentibus, tenuit. ad extremum sub Octaviano Cæsare Augusto, Galatiam in speciem provincie redacta est: & eam primum Lollius Proprietore administravit.* Certe quando regnum fuit, ea Tetrarchæ suo, aut Regi vectigalis fuit, non autem populo Romano. Postquam in formam provincie redacta, tunc aut populi stipendiaria, aut Cæsaris tributaria facta: ut Judæa Archelao Herodis filio vectigalis fuit: postea, eo mortuo, Cæsaris tributaria facta, missò, qui patrimonium Archelai in fiscum redigeret, Quirinio. Nam nugæ sunt, aut Herodem, aut ejus filios vectigales Cæsari fuisse, aut populo Romano, quod nugatur Appianus.

Ibid. *Augustus, quum ei monarchia deferretur, renuit.*] Quam Eusebius μοναρχίαν vocat, ea erat Dictatura. Vellejus: *Dictaturam, quam pertinaciter ei deferbat populus, tam constanter renuit.* In Fragmentis Faistorum Capitolinorum legitur post Consulatum XI Augusti, & Pisonis: LATVS. EST. AB DICAVIT. TRIB. Quod ita supplet Onufrius: *Imper. Cæsar D. F. C. N. Aug. Dictator perpet. appellatus. EST. AB DICAVIT. TRIBUNIC. potest. accepta.* Hoc competit in numerum MDCCCXCIV, uno anno ferius, propter discrimen Palilium Catonis, & Varronis.

MDCCCXCV. *Augustus Cyzicenos libertate privavit.*] M. Appulejo, P. Silio Nerva Cols. numero MDCCCXCVII. Biennii prochronismus. Dio: *τὸς τε Κυζικηνῶν: ὅτι Ρωμαῖος ἕνας ἐν αἰσῇ ματιγνώσθητες ἀπέκτειναν, ἐδολωπέλο. ἢ πρὸ τῆς τυείας, τὸς τε Σιδωνίους δὲ τὰς σεισεις ἐποίησαν ἐν τῇ Συρίᾳ ἡρόμελο.* Sed Cyzicenis postea libertas reddita, M. Junio Diufo Libone, L. Calpurnio Pisone Cols. iterum adempta à Tiberio, ipso Tiberio 1 v, Drafo 11 Cols. quamquam apud Tacitum Annali iv. C. Asinio Polione, C. Antistio Vetere Cols. biennio post.

Ibid. *Pylades Cilix Pantomimus.*] Primus Pantomorum Pylades ex Asia Romam ab Augusto evocatus. Ex Dione: *ἢ τε πανόμιμος ἑρχοῖς ἐν ἐκείνῃς ἐσχηθη τοῖς χρόνοις ἔσω πρὸς τὸν Πυλάδου τὸ Κίλικ, ἢ Βαθυλλοῦ πρῶτον ἀπὸ τῶν μελεθότων.* Vide Collectanea nostra in Augusto. Fuit & alius Pylades

Pantomimus Imp. Trajani libertus. In veteri Saxo Genæ: P. ÆLIUS. AUG. LIB. PYLADES, PANTOMIMUS. HIERONICA. INSTITUIT. Item alius Inpp. L. Veri Commodi, & M. Aurelii Antonini Lib. In alio lapide: L. AURELIUS. AUG. LIB. PYLADES. HIERONICA. DISCIPULUS. CONSUMMAVIT. item alius in luculentissimo lapide Mediolanensi: THEOCRITI. AUGG. LIB. PYLADI. PANTOMIMO. HONORATO. SPLENDIDISSIMIS. CIVITATIB. ITALIÆ. ORNAMENTIS. DECURIONALIB. ORNA. GREX. ROMANUS. OB. MERITA. EJUS. TITUL. MEMOR. POSUIT. Ubi Theocriti pro Theocrito, Civitatib. pro Civitatum perperam incisum est. A latere dextro est mulier barbaro habitu, personam, sive larvam Solis dextra, spiculum sinistra gerens, supra caput TROADAS, & supra eundem Titulum, SUI. TEMPORIS. PRIMUS. Sinistra mulier alia cum Titulo supra caput IONA. Amborum Tituli significant hunc Pyladem vicisse Τρωάδας, καὶ Ἴωνα Ευελπίδα. Quæ sane digna sunt elegantiorum ingeniorum disquisitione. Nam plurimam hunc lapidem non vulgaria dici possunt: imo justus „ Commentarius edi. Quod autem Pylades Tragædiarum, quemadmodum Bathyllus Comædiarum „ saltatores fuerint, auctor est M. Seneca proæmio „ lib. III Controversiarum. Et ut ad morbum te meum „ vocem, Pylades in Comædia, Bathyllus in Tragædia mul- „ tum à se aberant: utpote quum proprium esset Pyladæ „ Tragædias, Bathylli Comædias saltare. Quare & „ omnis successio Pyladarum, & Bathyllorum idem „ semper professæ est: omnes enim Pyladæ Tragædia- „ rum, omnes Bathylli Comædiarum saltatores fuere. Non solum autem. isti cognomines sunt illi primo Pyladi, sed etiam ex eadem familia fuerunt. L. Seneca Natur. Quæst. lib. VII, cap. ultimo: At quanta cura laboratur, ne ejus Pantomimi nomen interciderit? Stat per successores Pyladis & Bathylli domus. Harum multi discipuli sunt, multique doctores. Hinc intelligis, quare DISCIPULUS extat in posteriore inscriptione. Itaque domus Bathylli successores & ipsi quoque Bathylli vocabantur, quemadmodum à Pylade posteriores ejus Pyladæ quoque dicti. Juvenalis:

Chironomon Ledam molli saltante Bathyllo.

Iste Bathyllus, quem vidit Juvenalis, erat ex domo illius primi Bathylli, quem arcessivit Augustus ex Asia. Denique duæ factiones erant histrionum eodem nomine perpetuata, Pyladæ, & Bathylli, ut diserte nos docuit Seneca. De primo Pylade multa Macrobius observatu digna. De eodem enim Boethus Poëta, qui hominem vidit:

Εἰ ποῖο Διόνυσος ἐς ἱερὸν ἦλθεν Ὀλυμπῶν
Κωμάζων Ἀθηναίης σὺν πάσι καὶ Σατύροις,
οἷον ὁ τεχνήσις Πυλάδης δὲρχήσατο κείνον
ὄρθη κατὰ τραγικῶν τέθμια μεσοπόλων,
Γαυσαμνη ζήλοσ Διὸσ ἀνφάτο σύζαμεθ' Ἡρη,
Εἰψάσω, Σεμέλη, Βάκχον ἐγὼ δὲ ἔτεκεν.

Video non capi ne à doctissimo quidem Anthologiae Scholiaste. Magnum enim mendum est in quarto versiculo. Nam legendum, ὄρχησατο κινῶν κόρδακα καὶ τραγικῶν τέθμια μεσοπόλων. Intelligitur enim ibi de saltatione Italica, cujus auctor ipse Pylades fuit, de qua etiam librum reliquit, erat autem mixta ex duabus saltationibus, Cordace Comica. & Sicinni Tragica, quam Boethus vocat τέθμια τραγικῶν μεσοπόλων. Suidas: Πυλάδης Κίλιξ δὸπ' κωμῆς Μιδαρνῶν

ἐρχάσε ἀπὲ ὄρχησεως τ' Ἰταλικῆς, ἢ πῆς ὑπ' αὐτὸ εὐρεθῆ, δὸπ' τ' κωμικῆς καλεμῶν ὄρχησεως, ἢ πῆς ἑκαλεῖτο Κόρδαξ, καὶ τ' τραγικῆς, ἢ ἑκαλεῖτο Σικιννίς, ἢ τ' σατυρικῆς, ἢ πῆς Γμμελεῖα. Contra Helychius in voce Σικιννίς, ἐμμέλειαν τραγικὴν fuisse dicit, σικιννίαν σατυρικὴν. Quare apud Suidam verba inventa sunt, & legendum, ἢ πῆς τραγικῆς, ἢ ἑκαλεῖτο ἐμμέλεια, καὶ πῆς Σατυρικῆς, ἢ πῆς Σικιννίς. Et ita habet Athenæus libro I, unde ad verbum illa exscripsit Suidas. Porro quemadmodum Boethus dixit κινῶν κόρδακα, ita etiam Eunapius κινῶν ὑπορχήματα. Aliud est κινῶν κόρδακα, id est saltare Cordacem, aliud κινῶν κόρδακα, id est exponere vulgo, ostendere, producere in medium. Verba Eunapii, quæ Boethum interpretantur, sunt hæc in Aedesio, pag. 37. πρῶτον Ἀριστοφάνης ὅτι διεφθαρμέναις ψυχῶσ τ' γέλωτα ἐπίσαργῶν, καὶ τὰ ὅτι τῆς σκληρῆς κινήσεως ὑπορχήματα. At, Deus bone, in editione Antverpiana monstrum lectiois est, quod fraudem fecit docto interpreti, ὑπὸ τῆς κινήσεως. Unde nihil nisi ridicula interpretatio exprimi potuit. Sed Hieronymum ex Commelinum ex libro Palatino jam correxisse postea animadvertimus.

Ibid. Pantomimus. Antea Mimi saltantes carebant. Gellius lib. xx, cap. 111: Saltabundi autem cauebant, quam nunc stantes canunt. Pantomini contra saltantes gestu pro voce utebantur. Claudianus:

Qui nutu manibusque loquax. —

Manilius elegantissime:

Omnia fortunæ vultum per membra reducit.

per membra, per motus membrorum. Nonnus Dionysiacon libro septimo:

— ἀγρομῶν ἦ

Ὀμάδα μῆνον ἔθελον, ὅτε σφοδραῖσιν ἐρωαῖς
ὄρχησῆρ πολὺκυκλος ἐλίσετο λαίλαπι ταρσῶ
Νόματα μῦθον ἔχων, παλάμω σόμα, δακτυλα
Φωνήν.

qui profecto versus ingeniosissimi sunt. Quod vero dixit παλάμην σόμα, idem expressit Cyprianus de Spectaculis: vir ultra muliebrem molliam dissolutus, cui ars sit verba manibus expedire. Sed notum quod de Pantomimis Cassiodorus scripsit.

Ibid. primus Roma chorum & fistulam sibi pracinere fecit. Videri posset mediocriter docto in Græcis fuisse, χοραύλην ἑαυτὸ παραυλεῖν ἐποίησατο, & Hieronymum disjunctis putaverit χοραύλην, & interpretari chorum & fistulam. de choro verum est. Nam saltanti Pyladi & chorus & tibia accinebat. sed ὠλὸν vertere fistulam, novum esset. Sciendum vero est potuisse fieri, ut Hieronymus per chorum non gregem canentium, sed ἄσκαυλον intellexerit. Verba ejus in Epistola ad Dardanum de diversis instrumentis Musicis: Antiquis temporibus fuit chorus quoque simplex pellis cum duabus ciculis areis, & per primam inspiratur, secunda vocem emittit. Tamen hic de choro canentium, cui permixta fuerint fistulis tibiæ intelligendum. & præterea illa epistola ad Dardanum est hominis barbari, & imperiti, non Hieronymi, cui injuria non parva fiat, si tam ineptum scriptum illi attribuitur. Pylades interrogatus ab Augusto, quæ saltationi contulisset, respondit:

Αὐλῶν σὺρζῶν τ' ἐνοσην, ὁμαδὸν τ' ἀθρῶπων.

Neque disconvenit, ubi ad moderandos motus adhibetur tibia, ibi quoque adhiberi posse & fistulam. Notum est Græchum verba ad populum habentem, ad fistularem solitum vocem tollere, aut deprimere.

Hoc idem fecerunt Pylades, & Bathyllus. Phædrus fabulator :

*Princeps tibicen notior paulo fuit
Operam Bathyllo solitus in scena dare. Infra:
— cuius statibus*

Solebat incitari saltantis vigor.

Quod Chorus adhiberetur, omnino negari non potest; quia Choraules is est, qui ad Chorum tibia canit, ut *λυρωδός*, qui ad Lyram, *άλωδός*, qui ad tibiam. Præterea Pylades ipse illa parodia HomERICA aperte significat se Chorum adhibere solitum, quum dicit *ὄμαδόν τ' ἀνθρώπων*. Hyginus fabula CCLXXII: *Pylætaules, qui Pythia cantaverat, septem habuit palliatos, qui voce cantaverunt. unde postea appellatus est Choraules. palliatos vocat, quia revera Choraule palliati erant. Choraule enim pallium Tyrianthinum Mestlæ nomen & uxoris intextum habuisse meminit Vopiscus in fine Carini. Septem igitur Palliati constituebant Chorum, ad cuius cantum is, qui tibiam inflabat, dicebatur Choraules. Itaque nunquam Choraules erat solus, ut pote quem Chorus semper comitaretur. Et quia omnis turba turbulenta est, præsertim in convivio, propterea Martialis dixit :*

Quod optimum sit, queritis, convivium?

In quod Choraules non venit.

Choraulem nemo melius aut elegantius Cypriano expressit in libro de Spectaculis: *Alter cum Choris, & cum hominis cithara voce contendens spiritu suo, quem de visceribus suis superioribus nitens haurierat, tiliarum foramina modulans, nunc effuso, & nunc intus recluso, ac represso, nunc certis foraminibus emissio, atque in aërem profuso, item in articulos sonum frangens loqui digitis elaborat, ingratus artificii, qui linguam dedit.* Ibi enim Chorus canens, & tibicen una conjunguntur. Apud Athenæum lib. xi: *ἀγαπακλήν Ἰνὰς ὄπι*, *τῷ τῶς ἀυλητῆς μὴ σωμαυλεῖν τοῖς χοροῖς, κατ' ἑτέπερ*, *ἢ πᾶτερρον, ἀλλὰ τῶς χορῶς σωμαδεῖν τοῖς ἀυλη*, *τῶς.* Alter Choraules accipitur à Sidonio Apollinari, qui digitis *χειρονομῶν*, & pedibus gestiens, ac sibilis varie ludens tiliarum, ac fittularum sonum buccis imitatur, cui crotaliftria semper adjuungebatur: quod hodie videre est plurimum in amplissimis & celeberrimis Mauritanix urbibus Fessa & Marroco. Crotaliftriam *χοροῦτόπον* vocat Nonnus libro XLVI:

*Μιμηλοῖς δὲ πῶδεσσιν ἐλίξ ὠρχήσαστ' Πενθεὺς
Ἠδυμαιῆς, λοξῶ δὲ πῶδον κροτάλιζε πεδίλω
Ἐκ ποδῶς αἰθύσων ἔπερον πῶδα. χεῖρα ἢ διασῆν
Θηλύων ἐλέλιξεν ἀμοῦσαδα δίθυγι χαλκῶ,
Ὅσα γυνὴ πᾶλίζου χοροῦτόπω. —*

Ergo γυνὴ χοροῦτόπω crotalum, quod duplici ferrea lamina constat, quatiens, est crotaliftria. Erat & simile ex duobus lignis, aut etiam duplici ferro, quod *καλύβλω* vocabant, unde *καλυβίτης*, qui illoludebat. de quo olim in Copam Virgillii posteriore editione. Et Calybarium quid sit in omni Gallia notum est. Sed vide & de Calybario in Copam, & de Choraule in Propertium posteriore editione 283: & quæ *κρηματοποιοὶ γυναικες*, qualis fuit Glauca apud Theophrastum citante Scholiaste Theocriti Edyllio 1 v. & apud Martialem:

Edere lascivos ad Batica crumata motus.

Ibidem. *primus Romæ Chorumi.* Sane primus omnium Poëta Livius ad fabularum argumenta spectantium animos translulit: usque sui operis auctor, quum sæpius à populo revocatus vocem obtulisset, adhibito pueri & tibicinis concentu, geffulationem tacitus peregit. Valer. Maximus libro quarto, cap. 1v, 4.

MDCCLXXVI. Tiberius ab Augusto missus occupavit Armeniam.] Recte tempus assignatum, M. Lollio, P.

Lepido Coff. Diolib. 21 v. quanquam, inquit, *ἐπερχήθη δὲ ἐν τῷ ὄρωσκόδωσ ἀὐτῷ ἄξιον.* nihil dignum tanto apparatu effectum est. & tamen, inquit, multum de ea re gloriabatur, & vectabatur. *ἀλλῶς τε καὶ ἐπέδη θυσίαι ὅτι τῶ ἐψηφίωθησαν, ἐσεμύνετο, ὡσεὶ κατ' ἀρετὴν ἢ ποιήσεις.*

Ibid. *occupavit Armeniam.* In Græcis: *παρесьουτο, armis subjugavit, recepit, ad deditonem compulit.* Sed, ut diximus, sine opera Tiberii, Artabaze interfecto ab Armeniis, Tigranes frater ejus in regnum restitutus est: cuius quidem restituendi gratia Tiberius ab Augusto in Armeniam missus fuerat. Quare non opus fuit *πλὴν Ἀρμενίαν ὄρωσῆσαι*, quum ea reddita sit pacata Tigrani, fratre ejus Artabaze regni infestore ab Armeniis occiso. neque adhuc Armenia Romanorum fuerat, quod putavit Hieronymus, dum *ὄρωσῆσαι* interpretatur occupare, neq; Tiberius *παρесьουτο* eam, quum, ut diximus, sine illius interventu Tigrani restituta sit.

Ibid. *Atratinus.* Hieronymi. Historia mihi ignorata. Hoc anno de Africa triumphavit L. Sempronius Atratinus, ut constat ex saxis Fastorum Capitolinorum. Si idem est cum hoc, is quidem triumphaverit, & decesserit eodem anno.

Ibid. *Cantabri res novas molientes opprimuntur.* Numero MDCCLXXVII satis disputavimus de Cantabris ab Augusto domitis. An quadriennio post rebellant, nihil in veteribus Annalibus reperio. Sed intelligit hoc anno finem bello impositum. quod proculdubio verum est, per quinquennium enim continuum cum Cantabris & Asturibus pugnatum est. Orofius: *Cantabrico bello per quinque annos acto, totaque Hispania in æternam pacem cum quadam respiratione lassitudinis reclinata ac reposita, Cæsar Romam rediit.*

MDCCLXXVII. Herodes apud Ierosolymum multas & magnas ædes construit.] XIII anno à captis Ierosolymis, numero MDCCLXXVII. Joseph. lib. xv, cap. xii. Quinquennii metachronifinus.

Ibid. *Multas & magnas ædes construxit.* *πλείεστε ἢ μεγάλα ἐκτίσεν.* multa & magna opera construxit. Nam non ædes, aut οἶκος, sed Tempia, porticus, & alia majoris momenti publica opera intelligit.

MDCCLXXVIII. *Virgilius Brundisii moritur.* Sunt Hieronymi: & recte tempus assignatum.

MDCCLXXIX. Herodes Samaritiam.] Et Sebaften, & Cæsaream, & reliqua ædificia instituit eodem anno, qui erat xvii à captis Ierosolymis, numero MDCCLXXIX. Metachronifinus triennii.

Ibid. *id quod vocabatur Panion.* Græca ἐν Πανιάδι τὸ Πάνιον καλεσκόασεν. Videtur deesse τὸ λεγόμενον. Sed ut in aliis, ita in hoc, hallucinatus est Eusebius, quum locus ipse vocatus sit Πάνιον, non templum. Josephus lib. xv, cap. xiii: *περικαλλέστατον αὐτῷ ναὸν ἐτίθει ἐκ πέτρας λαοκῆς πλησίον τῷ Πανίος καλεσμένῃ.* quali Iosephus scripsisset *ἐκ πέτρας λαοκῆς τὸ Πάνιον καλέμενον.* Πάνιον enim est mons, in cuius radicibus sunt fontes Iordanis. Ipse Eusebius producat testis adversus seipsum, Eccles. Hist. lib. vii, cap. xvi: *Ἐπὶ τῷ Φιλίππου Καισαρείας, ἣν Παναεῖδα Φοίνικες προσεγορεύουσι, φασὶ ὄρεα τῆς αὐτοῦθι δεικνυμένης ἐν τῆς ὑπερωρείας τῆς καλεσμένης Πανίος ὄρεος πηγῆς, ἐξ ἧν κη τῷ Ιορδάνῳ προσχέουσι, &c.* In Targum Cantici, cap. v, *וַיִּבְנֶה יְהוֹשֻׁעַ מַבְדֵּק פַּנְיָא* male legitur pro *וַיִּבְנֶה פַּנְיָא*. Cujus etiam mentionem fieri meminimus in Talmud, capite Sanhedrin. Iudæi interpretantur speluncam in capite Iordanis, quod verum est. *σπήλαιον* enim vocat & Josephus

phus loco eodem. Sane τὸ ἡρώων in honorem Cæsaris constructum, non aliter potest vocari, quam *Καίσαρειον*. Quis Græce sciens hoc negabit? Sic τὸ Φερίων, quod idem Herodes in honorem Agrippæ, *Αγρίππειον*, & quod sibi itidem construxit, *Ἡρώδειον* vocavit. Templum igitur in honorem Cæsaris ab Herode excitatum, est τὸ *Καίσαρειον ἐν τῷ ὄρει τῷ Πανίῳ λεγομένῳ καὶ Ἐσκαδίῳ*. quod falso Eusebius *Γάνιον* vocatum putavit, ut inde quidam τὸ *Ἡανειον* dicendum esse arbitrati sint, idque ἔξ Πανὸς νεῶν interpretantur. Quomodo in honorem Cæsaris, si τῷ Γανός; Georgius Syncellus: *ὁ αὐτὸς τὸ Γάνιον εἰδωλεῖον καὶ Ἐσκαδίον ἐν Πανεάδι τῷ Γανί*. Nugæ.

Ibid. *Augustus Samis libertatem dedit.*] M. Appulejo, P. Siliō Nerva Coss. numero MDCCCXCIII. Biennii metachronismus. Vide quæ notamus ad numerum MDCCCXCV. Strabo libro XVII scribit tunc Cæsarem in insula Samo fuisse, quum Tiberium in Armeniam misit. Libertatem autem Samis restitutam fuisse, quum in Samo Augustus esset, non solum credibile, sed verum est. Misso igitur in Armeniam Tiberio, numero MDCCCXCVI, anno sequenti ineunte, Cæsar quum in Syriam trajicere vellet, Samis libertatem restituit. *ὡς ἦγον εἰς Σάμον. ἐνταῦθα τῷ Καίσαρι ὄντι καὶ μέλλοντι εἰς Συρίαν ἐντεύξεν περιέναι, Τίβεριον εἰς Ἀρμενίαν ἐλθεῖν.* ut verum sit biennii *μέταχρονισμὸν* hic committum esse.

MM. *In Cypro plurimarum civitatum.*] Cyprum creberrimis terramotibus obnoxiam scribit Seneca Nat. Quæst. lib. VI, cap. XXVI, & Epistola XCII.

Ibid. *Germanos in arma versos M. Lollius superat.*] Imo M. Lollius à Germanis superatur anno sequenti, L. Domitio Ahenobarbo, P. Cornelio Scipione Coss., Dio. Tempore & historia peccatum. Vellejus: *accēpta in Germania clades sub legato M. Lollio, homine in omnia pecunia, quam recte faciendi cupidiorē.*

„Ibid. *Varius & Tucca.*] Hieronymi à Suetonio.

Ibid. *Tucca.*] An verum est, quod est in Glossis Perisii? M. Plotius Tucca Cisalpinus dictus, quod bubula condimentis quibusdam crasis oblita & macerata, que à Cisalpinis & popularibus ipsius Tuccæ vocabatur (unde) *Tuccerum*. Sed Grammaticorum somnia sunt.

„Ibid. *Aeneidum postea libros.*] Ita FRE. Inepte „PET. BON. Edit. *Aeneadum*.

MMI. *Aemilius Macer Veronensis poeta moritur.*] Hieronymus à Suetonio. Decessit ergo iste Macer L. Domitio Ahenobarbo, P. Cornelio Scipione Coss. Duo enim fuerunt Macri, nescio an ex eadem familia, ambo Poætæ, & ambo peregrinati in Asia. Senior Aemilius Macer Veronensis scripsit Ophiogoniam, & Ornithogoniam, pro quo male apud Nonium legitur Theogoniam. item Botanicon, sive Rhizotomica, de quibus operibus Ovidius:

*Sæpe suis volucres legit mihi grandior ævo,
Quaque nocet serpens, quis juveni herba, Macer.*

Manilius diversis attribuit, quod unius Macri esse sciebat:

*Ecce alius pias volucres, & bella ferarum,
Ille venenatos angues, hic nata per herbas
Fata refert, vitæque sua radice ferentes.*

Nam Ophiogoniam, & Ornithogoniam, & Botanica à quibusdam. [diversis] scripta memorat, quæ omnia unus Macer scripserat. *Per bella ferarum* intelligit *κωμηζελικά* Græci. Hunc igitur Macrum Ornithogoniæ, Ophiogoniæ, & Botanicon auctorem in Asia militantem, quod tangit Hieronymus; mors consequitur eodem, ut veri-

simile est, tempore, quo Tibullus conqueritur eum relictis Musis castra sequi.

Castra Macer sequitur. tenero quid fiet Amori?

Alter Macer scripsit *ᾠδὴν ἀπὸ Ἰωάννου Ὁμήρου*. quod argumentum multi veterum executi sunt. Ovidius secundo Amorum:

*Carmen ad iratum dum tu perducis Achillem,
Primaque juratus indus arma viris.*

& secundo Ponti:

*Tu canis, eterno quicquid restabat Homero,
Ne careant summa Troica bella manu.*

Παραλειπόμην Ὁμήρου eum scripsisse manifesto dicit tam ea, quæ à raptu Helenæ, ad iratum Achillem, quam quæ à fine Iliados, ad excidium Trojæ: quo nomine Ovidius eum alibi vocat Iliacum: nimirum quod *Ἰλιακά* conscripisset. Sed & Camerinus gesta à cæde Hectoris, ad excidium Trojæ, carmine prosequutus est. Iste Macer proculdubio superavit Ovidio. Nam ea, quæ modo produximus, Ovidius scribebat post triumphum Tiberii de Batone, qui contigit P. Cornelio Dolabella, C. Junio Silano Coss. x xv annis post præsentem numerum, v autem ante obitum Ovidii. Itaq; Ovidius ad hunc posteriorem scribens eum tantum Iliacorum scriptorem facit, non omisurus Ophiogoniam, Ornithogoniam, & Botanica, si is, non alius, ea scripisset. Atqui ubi auctoris Ophiogonias, Ornithogonias, & Botanicon meminit, eum inter vetustiores, atque adeo jam mortuos recenset, ut Horatium, Virgilium, Tibullum, Propertium. Duo igitur Macri, ambo poætæ fuerunt. quod ne ab oculatissimo quidem Lilio Gyraldo animadversum. Quod in Asia cum hoc posteriore Ovidius peregrinatus sit, ipsemet Ovidius testatur ad eum scribens:

Te duce magnificis Asia perspeximus urbes.

MMII. *Tiberius Findelicos.*] M. Junio Druso Libone, L. Calpurnio Coss. hoc ipso anno. Dio. Vide Iulianus Commentarios rerum Augustanarum Magnifici & eruditissimi viri Marci Velleri, libro secundo, item libro quarto.

MMIII. *Bosporum Agrippa capit.*] M. Licinio Crasso, Cn. Cornelio Lentulo Augure Coss. Dio. hoc ipso anno. Bosporum coloniam vocat Gregor. Nazianz.

Ibid. *Colonia Berytina, & Patras.*] Iulianus de Censib. *Sed & Berytensis Colonia in eadem provincia Augusti beneficio gratiosa, & ut Divus Hadrianus in quadam oratione ait, Augustiana Colonia, quæ jus Italicam habet.*

Ibid. *Et Patras.*] Nummus Augusti: COL. A. PATRENS. Deducta post Actiacam victoriam numero MDCCCCLXXXIX. metachronismus quadriennii. Strabo: *τὸ δὲ Ρυπίδιον καὶ τὸ Λεῦκτρον ἦν δῆμον τῷ Ρυπίων. Μετὰ δὲ τὸ Ρίον καὶ τὸ Ἀντιρόιον ἀπέχον Πατρῶν εἰδία τεσσάρων καὶ τῆς Πάτρας πόλις ἀξιόλογος. Ρωμαῖοι δὲ νεωστὶ αὐτῶν Ἀκλαικὴν νίκην, ἰδρυσαν αὐτόθι τῆς στρατείας μέγιστον ἀξιόλογον, καὶ ἀλαφρόντων εὐανδρῶν νῆας ἀπικία Ρωμαίων ἔστα.*

MMIV. *Cestius Smyrnæus.*] Hieronymi. Quia Smyrnæus, propterea Græcum hominem M. Seneca eum vocat in Controversiis: & tamen eum nunquam Græce declamasse dicit, quare & hic quoque dicitur non Græce, sed Latine Rhetoricam Romæ docuisse. De eo plura passim apud eundem M. Senecam. Est autem unus ex illis, quorum nomina tantum supersunt in libello Suetonii de clavis Rhetoribus, ubi dicitur L. Cassius Pius.

Ibid. *Augustus à Senata Pontifex Maximus appellatur.*] Tiberio Claudio Nerone, P. Quintilio Varro Coss.

Dio. hoc ipso anno, sive numero Eusebiano. Ovid.

*Cæsaris innumeris, quos maluit ipse mereri,
Accepit titulis Pontificalis honos.*

Ibid. à *Senatu Pont. Max. appellatur.*] Male appellatur. Non enim *περοσηγορεύη*, aut *περοσηγορεύετη* scripsit, sed *ἐψηφίσθη*, decreto *Senatus declaratus est.* Sed errat auctor, unde hæc deseribit Eusebius. Collegii enim Pontificum erat, non Senatus, Pontificem aut minorem, aut maximum in locum demortui sufficere: et si quidam scripserunt suffragiis populi creati solitum: quod non potuit fieri nisi Curiatii comitiis, quæ habebantur à Pontificibus ipsis. Augustus igitur in Lepidi mortui locum Pont. Max. surrogatus tantum abest, ut à Senatu id sacerdotium acceperit, ut quum prater morem Senatus ei decreto illud confirmare vellet, hoc constanter aspernatus sit. *ἐπιδήτε δὲ Λεπίδου μετὰ ἀλλὰ ζανὶ ὁ δὲ γερρεὺς ἀπεδείχθη, καὶ διὰ τὸ ἢ βαλὴ ψηφίσθη αὐτὸν ἡθελήσεν, ἔτε ἢ αὐτὸς περοσεδοῦ ἐφη, καὶ ἐγκαμύων οἱ ἐξάνεση τε, &c.* Dio. Sed videtur Augusto Pontifice Max. creato aliquid in amplitudinem ejus tituli decretum fuisse.

Ibid. *Herodes Cæsaream in nomine Cæsaris.*] Anno xvii Herodis captis Ierofolymis, auctore Josepho, numero m d c c c c xvi. Metachronismus annorum viii. Ejus urbis Encænna celebrata xii anno postquam, condi cæpta est. Tanta autem veneratio fuit Augusti, ut *reges ethnici, atque socii singuli quisque in suo regno, Cæsareis urbes in honorem Augusti condiderint.* Auctor Sueton. in Augusto.

Ibidem. *turris Stratonis.*] Nummus: ΚΑΙΣΑΡΕΩΝ. ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΕΩΝ. Sed non est hæc. Altera enim, *ἀπὸ τῆς Στρατωνίδος*, altera *ἀπὸ τῆς Στρατονίκης βασιλείας*.

mmv. *Anthedonum.*] *Ανακλις δὲ καὶ Ἀνηδόνα πλὴν ὡδύλιον κατὰ ῥίφεται ἐν πολέμοις Ἀγρίππειον ὠνόμασεν.*

Ibid. *Herodionem.*] *Ἡρώδειον*, non *Ἡρωδιών*. quod absurdum est. quemadmodum *Φρέρον* inunitissimum ab Alexandro Iudæorum rege constructum *Ἀλεξάνδρειον* appellatum fuisse prodit Strabo, & Josephus. Item *Υρῶνειον* eidem Straboni. Duo autem *Φρέρον* ejusdem nominis Herodes construxerat, prius quidem *ἐν τῷ περὶ Ἀρξείων ὄρει*, alterum *ἐν μασηδῶν κολωνῶ* sexaginta stadiis ab urbe Ierofolymorum. Plinius: *Herodium cum oppido illustri ejusdem nominis.* *Ἡρώδειον*, ut *Ἀγρίππειον*, & *Κασιόρειον*, quod Judæi Romani minorem vocabant. In Talmud cap. i v. Tractatu Semahoth. *רבי אבהו רבי יוחנן רבי יצחק רבי יעקב רבי שמעון רבי יוחנן בן עזאי רבי יוחנן בן זבדי רבי יוחנן בן גמלי רבי יוחנן בן גמלי* Quando interfectus est Rabbi Akiba in Cæsarea. Ita vocatur Roma minuscula, quæ est Turris quadam.

mmvi. *Tiberius Cæsar de captis Pannoniis triumphavit.*] Non triumphavit, sed triumphalibus ornamentis honoratus est, novo neque antea cuiquam tributo honore. Suetonius. Ovassæ tantum scribit Vellejus. Decreverat quidem Senatus triumphum, sed Augustus obstitit. Recte autem tempus assignatum, P. Fabio Maximo, Q. Ælio Tuberone Coss.

Ibid. *de captis Pannoniis.*] Ita FRE. Quod retinui. Reliqui libri cum editionibus *captivis*. Nam non semel indicavimus, τὸ *χρῶμα*, ab Hieronymo capere verti. *Ἐπὶ νίκῃ Παννονίων.* de Pannoniis devictis.

mmvii. *Horatius quinquagesimo septimo ætatis sue anno moritur Roma.*] Intelligendum est absoluto quinquagesimo septimo. Natus est numero m d c c c c l ii. Accedant lvi absoluti. Mortuus ergo numero mmix, C. Atinio Gallo, C. Marcio Censorino Coss. ut etiam no-

ravit Suetonius in ejus vita. Quare hic prochronismus biennii commissus est ab Hieronymo. Sed quid tergiversamur, quum Suetonius non lvi, sed lxx annos illi attribuit? Hieronymus, quum hæc ex Suetonio hauriret, quare ab illo dissentiat, nescio. Suetonius autem quare illi lxx annos donet, qui tantum lvi vixerit, non minus castigandus. Rursus ipse Horatius scribit se complevisse annum ætatis xlii in Decembri ejus anni, quo Lollius & Lepidus erant Consules, numero m d c c c c xvi. Ergo hoc numero mmvi, fuisset lv annorum duntaxat. Quare prochronismus est biennii solidi in omnibus codicibus. Sane si numero m d c c c c xvi Horatius erat annorum xlii absolutorum, ergo mmix erat lvi, ut ratio postulat.

Ibid. *Passienus pater.*] A M. Seneca dicitur vir eloquentissimus & primus sui temporis orator. De filio vero mentio apud Tacitum lib. vi: ubi scitum ejus dictum de Caligula refertur: *Neque meliorem unquam servum, neque deteriozem dominum fuisse.* Domitiam Domitii Ahenobarbi filiam uxorem Passieno fuisse scribit Quintilianus lib. vi, uteruter fuerit ille, pater, an filius. Sunt autem hæc Hieronymi.

mmviii. *Tiberius v. s. l. a. Germania.*] Hoc ad sequentem annum refert Cassiodorus, C. Atinio Gallo, C. Marcio Censorino Coss. sed imperatoris appellatione silentio præterita: *His Coss. inter Albim & Rbenum Germani omnes Tiberio Neroni dediti. Per Sex. Appulejum Pannonii subacti.* neque hic, neque apud Cassiodorum, tempus bene assignatum. Nam Tiberius Consul ii, collega Cn. Pisone de Germania triumphavit. nisi dicamus bellum profligatum fuisse anno antecedente, ut ita Cassiodoro ratio temporum constet.

Ibid. *imperator appellatur.*] Infra numero mmxi. In nummo IMP. ITER. dicitur.

mmix. *Herodes Hyrcanum.*] Imprudentissime & historiarum diversorum temporum in unum conjicit, & anachronismo peccat. Nam Aristobulus anno ante Actiacam victoriam extinctus est, Hyrcanus autem Aristobuli pater, Herodis focer, ipso anno victoriæ Actiacæ, biennio ante primum annum Augustorum, numero m d c c c c lxxxvi. Quare est fœdissimus metachronismus annorum xxiii. Josephus enim non solum anno Actiacæ victoriæ interfectum Hyrcanum monet, sed etiam illum annum septimum esse Herodis à captis Ierofolymis: qui profecto est annus victoriæ Actiacæ. Nam à Consulatu Agrippæ & Caninii, ad Consulatum iii Octaviani, & M. Valerii Messallæ, sunt sex anni absoluti. Quare annus Consulatus iii Octaviani, & M. Val. Messallæ est septimus currens à captis Ierofolymis. Perit autem Hyrcanus major annorum lxxx. Josephus 467. quibus adjicit: *εὐθύς μὲν ἐν ἐν δὲ γῆ βασιλεύσεως τῆς μητρὸς αὐτῆς Ἀλεξάνδρου δὲ γερρεὺς καταστὰς τῆς Ἰερουσαλὴν ἔθνεσ ἐπεισὶν ἡ πλὴν τιμῶν κατέχευε. ὡδύλαβων δὲ τῆς βασιλείας ἀποθανέσης τῆς μητρὸς αὐτῆς, καὶ πῶντων καταργῶν ἡ μήνας, ἐκπύπῃ μὲν ὑπὸ τῆς Ἀρξείων τῶν ἀδελφῶν, κατὰ τῆς δὲ αὐτῆς ὑπὸ Φομπήϊας, καὶ πάσας πῆρας ἀπολαβῶν ἐτη μὲν διείλεσεν ἐν αὐτῆς. Αἶτ xl annos regnasse post capta à Pompejo Ierofolyma. quod falsum. Nam à captis Ierofolymis à Pompejo, ad illud tempus, quo pulsus ab Antigono Aristobuli filio, anni sunt tantum xxiii. Quare hic hallucinatus est Josephus.*

Ibid. *cum duobus propriis filiis.*] Alexandro & Aristobulo. Atqui illi extincti sunt plusquam anno ante obitum patris, numero mmxvi. Nam Josephus scribit, Herodem nepotes ex filiis interfectis ut liberaliter instituerentur, magna cura incubuisse. Ut supra peccatur metachronismo annorum xxiii, ita hic prochronismo octennii. Mariammem autem interfecit anno post

post Actiacam victoriam, reversus à Cæsare, numero MDCCCXCVII. ἡ πρῶτη τρεφομένη παρέτασεν ἑμαυτὴ μὴ κτλ., ἐξ δ' ὡδὸς Καίσαρος Ἡρώδης ὑπεσπύρει. Ioseph. 470, 33.

Ibid. & matrem uxoris suæ.] Alexandram foerum, Mariamnes matrem interfecit paulo post Mariamnes eadem. 472, 32.

MMXI. Tiberius de Rhetis, Vindelicis, Armeniis, & Pannoniis triumphat.] Tiberius Rhetico & Vindelico bello gentes Alpinas: Pannonico Breucos, & Dalmatas subegit: Germanorum xc millia deditiorum trajecit in Galliam, juxtaque ripam Rheni sedibus assignatis collocavit: quas ob res & ovans, & curru urbem ingressus est, primus novo genere honoris decoratus. Auctor Suetonius. Vide divinam Oden Horatii, quæ omnes Pindaricas una provocat, Qualem nunquam fulminis alitem. Sed hæc referenda ad numerum MMVII, de quo supra. De Armeniis ut una & de Germanis triumphaverit, hoc nullis annalium monumentis confirmari potest. Huc refert nummum magnificus vir M. Velleus, in cujus una superficie est caput Augusti laureatum, cum his literis: IMP. CÆSAR. AUGUSTUS. in altera Quadrigæ triumphales, quæ pini conum vehunt, insignia Augustæ Vindelicorum, cum inscriptione: T. I. CLAUDI. T. I. F. NERO. COS. ITER. IMP. ITER. quo, quidem nihil verius, & pertinet ad numerum MMX. vide commentarios Annal. August. ejus viri omni laude majores.

, Ibid. Armeniis.] Ita etiam Græca. Sed nunquam de Armeniis triumphasse memoriae proditum est. Est hallucinatio Eusebii.

Ibid. Albius Silo Norariensis.] Ex Suetonio. Sed Suetonio & Seneca, Silus non Silo dicitur.

MAXII. Augustus filiam suam.] D. Lælio Balbo, C. Antistio Vetere Coss. anno antecedenti. Unius anni prochronismus. Quum hoc tempore relegata sit Iulia, quomodo propter eam Ovidius relegatus esse dicitur, quum illius exilium prius sit Ovidiano ut minimum decennio? Sed Velleus hoc contigisse ait Augusto, & Caninio Coss. Ego alibi non invenio Galium Caninium collegam Augusti. vide Lipsium in eum Vellei locum.

Ibid. M. Tullius Tyro.] Hieronymus à Suetonio, apud quem etiam in libro de claris Rhetoribus est alius Iulius Tyro. Itaque tam affinitas nominis, quam idem cognomen possit Lectori imponere.

Ibid. qui primus notas commentus est.] Isidorus: Romæ primus Tullius Tyro Ciceronis libertus commentus est notas, sed tantum præpositionum. Post eum * Tertius Persannus Philargyrus, & Aquila libertus Mæcenatis alius alius addiderunt. Dio: πρῶτ' ὁ Μακρήνας σημεία ἵνα γεγραμμάτων ἐς τίχ' ἐξέυρε. Hoc Epiphanius vocat Δια σημείων καὶ χειρῶν γεγραμμάτων. Trithemius scribit se eum codicem natum fuisse, & rarissimum esse. Sed Gruterus noster vir eruditiss. & de bonis literis optime meritis, illum nuper edidit, quem habes in calce Inscriptionum. Nos longe meliorem & luculentioram habuimus, quem cum aliis scriptis optima nota codicibus Cujacio olim commodatum feles quædam librariæ subreptum mihi negant se reddituros.

MMXIII. Augustus gladiatorium ludium & navale certamen.] Suetonius sectione XLIII. Martialis:

Augusti laudes fuerant committere classes.
Ovidius:
Quid modo quam belli navalis imagine Cæsar
Persidas induxit Cecropidasque rates?

Unde potes colligere eodem anno naumachiam ab Augusto editam, & libtos de Arte ab Ovidio conscriptos fuisse. Hinc ad edictum Augusti, quo Ovidius

relegatus est, intersunt anni plus minus decem. Sed quum Ovidius ibidem dicat eodem anno Cajum Agrippam in Orientem missum, quæ quidem expeditio contigit numero Eusebiano MMXI, hoc modo fuerit biennii metachronismus. triennii autem prochronismus, si Velleum sequimur, qui trigesimo anno ante consulatum Vinutii Quartini & Iuliam relegatam & naumachiam cum gladiatorio munere ab Augusto editam fuisse scribit, hoc est numero MMXVI.

Ibid. M. Melissus.] Suetonio, unde exscripsit Hieronymus, Cajus, non Marcus dicitur.

Ibid. M. Porcius Latro.] Hieronymi. Nomen tantum superest in mutilo Suetonii libello, unde descripsit Hieronymus. De Latrone consule præcæmium M. Senecæ Controvers. lib. 1.

MMXV. virum sororis suæ Salomæ interfecit.] Iosephum primum Salomæ virum eodem anno & tempore interfecit, quo Cleopatra in Palæstinam profecta Arabiani sibi deposcebat; numero MDCCCXXXV. Metachronismus immanis annorum XXVII. Ioseph. lib. xv, cap. 1v. 460, 33.

Ibid. & quum eam alii tradidisset.] Costobaro Idumæo ex stirpe Sacerdotum Koze, qui erat Deus Idumæorum. Antequam coacti ab Hyrcano circuncisionem, & ritus Iudaicos amplecterentur, Sacerdotes Coze summam rempublicam regebant. Iosephus 472: Κοσόβαρος ὡς ἦν μὲν Ἰδουμαῖος ἀξιώματ' ἔπρωτων πρὸς αὐτοῖς, καὶ προγόνων ἱερατοσύνητων τῷ Κοζέ. θεοὶ δὲ τῶτον νομίζουσιν. Ἰβραῦ δ' ἡ τὴν πολιτείαν αὐτῶν εἰς τὰ Ἰουδαίων ἔθη καὶ νόμιμα μεταστήσαντο, Ἡρώδης τὴν βασιλείαν ὡδραλαβὼν ἀρχόντα τ' Ἰδουμαίας καὶ Γάζης ἀποδείκνυσσι τ' Κοσόβαρον, καὶ δίδωσιν αὐτῷ τὴν ἀδελφῶν Σαλώμην, Ἰώσηππιν ἀνελὼν τ' εἰληφότα πρὸς πρὸν αὐτῶν. Hic igitur videmus, interfecto priore Salomæ viro, Herodem eam Costobaro collocasse.

Ibidem. etiam hunc necat. Unde hoc expiscatus sit Eusebius, viderit Veritas. Nam Costobaro libellum discidii dedit Salomæ. Ille vero ab ea relictus discessit ex conspectu Regis affinis sui. Fecit autem ea mulier fratre dignissima, quod nulla apud Iudæos ante & post illam (præter Herodiada, de quo Iosephus 558) ausa est, ut libellum discidii viro daret. Hoc enim lex Moisaica viro tantum permittit, non etiam mulieri. Apud Romanos & Græcos tam mulier, quam vir, potest alteri dicere ut res suas sibi habeat, quum nomina rei illius propria jure Attico prodita erant, ut si vir discederet ab uxore, hoc diceretur ἀποπέμψις, si mulier à viro, ἀπολείψις. Grammatici, ἀποπέμψει ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα, ἀπολείψει ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα. In Nebulis Aristophanis: ἀπολιπέσει γὰρ αὐτὸν ὄρεπι. Solon: τὴν γυναῖκα τὰ τ' ἀπολείψει γράμματι ὡδὸς τῷ ἀρχόντι θεός μὴ δ' ἑτέρων, ἀλλ' αὐτὴν πρὸς αὐτῶν. Ita accipiendus locus ille in Græco Canone ὙΠΒ. καὶ δὲ Κολλίς ἀνεχώρησαν Αἰγείως. Ea etenim ἀναχώρησις est ἀπολείψις: quam indecorum erat matronæ à viro discedere. Euripid. Medea:

— ἐ γὰρ ἀκλειῆς ἀπαλλαγὴ
γυναῖξί, ἐ δ' εἶσ' ὄν τ' ἀπεινήνοδ' πόσιν.

Cur mulier non dicitur ἀποπέμψειν τὸν ἄνδρα, ratio in promptu est: quod mulier nupta deducitur domum viri. Illa non potest ἀποπέμψειν, id est ejicere, virum ex illis ædibus, quarum ea domina non est, sed potest eum relinquere, & ab illius ædibus recedere. At apud

Hebræos nulla sunt *γραμμάτε*, aut *γραμματεῖον* *δοκλειψέως*. & tamen audacissima mulier prima Hebræarum ausa est à viro discedere. Ioseph. 473, 12: *χρόνος ὃ διελθόντος, ἐπέα σιώθη τ' Σαλώμην παρὰ πρὸς Κοςτάβαρον, πῖμπή μὲν βύθους αὐτῆς γραμματεῖον ἀπολουμένη τ' γάμον & κτ' τῶν ἰσθαίων νόμων. ἀνδρὶ μὲν ᾧ ἔξῃ παρ' ἡμῖν τὸ τοιοῦτον, γυναικὶ δὲ τὸ δεῖμα ἀναχωρεῖσθαι καθ' αὐτῶν γαμηθῆναι, μὴ δὲ πρότερον ἀνδρὶ ἀφίενται*. Quem locum ideo adduxi, quia notabilius est, ex quo discimus non solum mulieri non licere à viro discedere, sed ne dimissæ quidem à viro ad secunda vota convolare, nisi prior vir permiserit. Ideo solennia illa verba adjiciebantur in libello *δοκασίαι*: *עשה לך לך תורה ודבריה ומה שרצית עשית* *Eslo a me rejecta, & permissa cuiuscunque viro.* hoc est: do tibi facultatem nubendi cuiuscunque viro volueris. Nisi clausula adjecta esset, non poterat alii nubere. Iste ergo Costobarus, qui primus in Iudæa dimissus est ab uxore, soluto matrimonio abivit, neque illum Herodes necavit, ut commentus est Eusebius. Sed neq; Alexas tertiæ Salomæ maritus aut morte affectus ab Herode, aut ullam ab eo injuriam passus est: de quo habes capite primo libri xviii Origin. Iudæic. Quare unde paretur patrocinium commento Eusebii, non video.

Ibid. *quum eam alii tradidisset uxorem.*] Et Costobarium, & Alexam maritos sorori suæ tradidit, ut est apud Iosephum: & neuter damno, aut injuria ab Herode affectus est.

Ibid. *Scriptas quoque & interpretes divina legis interfecit.*] Eodem fere tempore, quo moriebatur, iussit eos interficere, principio Nisan numeri MMXVI. Unius anni prochronismus.

Ibid. *Tertullianus.*] Ex glossa in textum irrepsit. Nam omnium optimi codices eorum quidem, quibus usi sumus, BONG. & PET. habent hanc pericopen in margine minuscule litera. Et sane rem attentius putanti non aliter videbitur. Locus Tertulliani est cap. vii adversus Iudæos. Verba ejus: *Videbimus autem quoniam quadragesimo & primo anno imperii Augusti, quo post mortem Cleopatæ imperavit, nascitur Christus. Et supervixit, idem Augustus, ex quo nascitur Christus, annis xv.* Quod autem dicit, primo anno imperii, quo post mortem Cleopatæ imperavit, manifesta est hallucinatio. Nam hic annus xli Augusti à cæde Cæsaris est, non à Cleopatæ morte. Is enim erat xxviii Actiacus, qui cum xli à cæde Cæsaris, unde putatur initium imperii Augusti, concurrat. Hic locus Tertulliani ad eandem hallucinationem Hieronymo prævit, cujus verba sequenti numero adducemus.

Ibid. *& xv Titonii esse passum.*] In libris de Emend. Temporum monuimus hanc priorum Patrum fuisse sententiam, existimantium anno uno prædicasse. Mediū temporis judicio ea correctæ est ab aliis Patribus, qui censuerunt biennium prædicasse, cujus biennii annum quidem primum *δεκτὸν* fuisse, alterum autem *ἀντιλεξόδρον*. Sed hæc pari facilitate contempta sunt, ac commenta fuerunt. Ex eodem enim loco, ex quo priores unum annum prædicationis adstruebant, illi posteriores *ἐκ τ' πρὸς ἑ* duos imaginati sunt: Clemens Stromateo primo: *καὶ ὅτι ἐνιαυτὸν μόνον ἔδει, αὐτὸν κηρῶσαι, δεκτὸν ἐνιαυτὸν κηρῶσαι ἀπέσειλε με.* *Ad predicandum annum acceptabilem misit me.* Priores: Ergo unum tantum prædicavit. Posteriores: Imo duos. Nam si fuit unus annus *δεκτὸς*, ergo fuit alius *ἀντιλεξόδρον*, ex natura τ' *πρὸς π*. Sed ex posterioribus Latinis Severus Sulpitius sententiam Tertulliani amplexus, ait Christum sub duobus Geminis pas-

sum, sub quibus constat baptizatum fuisse, eumque xv annum Tiberii esse.

MMXVI. JESUS CHRISTUS filius Dei in Bethleem Iudæ nascitur.] Ab Abraham, ad natalem Christi, Eusebius putat annos MMXV. Orofius, ut solet, Eusebium sequutus lib. 1. cap. 1: *Sunt autem ab Adam primo homine, usque ad Nimam magnum, ut dicunt, regem, quando natus est Abraham, anni MMCLXXXIV, qui ab omnibus historiographis vel omisi, vel ignorati sunt. A Nimo autem, vel Abraham, usque ad Cæsarem Augustum, id est, usque ad Nativitatem Christi, que fuit anno imperii Cæsaris xlii, quum sancta pace cum Parthis, lami porta clausæ sunt, & bella toto orbe cessarunt, anni duo milia xv.* Cui consentaneum est, quod scribit idem libro vii, cap. 111, statim initio, Christum natum anno Urbis DCCLII. Condita est autem Roma numero Eusebiano MCLLV. Ergo natus numero MMXVI, ut antea, Augusto xlii, Plautio Coss. Cassiodorus sub antecedentis anni Consulibus. Sed nescimus utra Pahlia ille sequitur. Numerus MMXVI est is annus, in cujus Nisan Herodes obiit. Omnis autem Ecclesia in partibus Orientis, sæculo Eusebii, & antecedenti, & sequenti, credidit Christum natum vii Eid. Januarii, Theophanorum festo. Eodem enim tempore & natum & baptizatum persuasum habebant ex testimonio Lucæ, quod perspicuum est. Sed si Christus natus est Epiphania numeri MMXVI, inter natalem ejus, & obitum Herodis, intervallum fuerit minus quam menses tres, quum ab Epiphania illius anni, ad neomeniam Nisan, fuerint tantum dies LXXIX. At Matthæus aperte dicit Herodis iussu pueros a bimatu, & infra, interfectos fuisse, postquam ex Magis tempus nati Messias exquisivisset. Binulo igitur proximum pronunciarant, & ab ejus natali, ad eam diem, biennium, aut paulo minus, interfuisse. Neque hoc negaverit, nisi qui verba Evangelicæ non capere possit. Jam Christus erat annorum xxx, quum ad baptismum accessit, numero MMXLV. Natus igitur numero MMXV, biennio ante epocham vulgarem. Reliqua, quæ pertinent ad *ἐφημερίαν Ἀβιά*, & conceptionem Johannis, ac proinde ad natalem Salvatoris, habes plene in appendice operis de Emend. Temp. item in Canonibus Isagogicis: quæ studiosus, si non est hebes, nunquam sine fructu, si non est malignus, nunquam sine voluptate leget. Quare hæc iterare putidum est.

Ibid. *Quum ex consilio Senatus.*] Ridiculum hic committunt editiones, hanc pericopen ita incrustantes: *Edicente Cæsare ex Senatus consilio.* Voluerunt enim tam sententiæ Eusebii, quam interpretationi Hieronymi occurrere, quarum altera falsa est, altera non accurata. Falsum est ex Senatus consulto missum fuisse Quirinum. *ἐκ ἀποδείξεως* enim Cæsaris missus. *ἐξήλαθε ἀποδείξεως*. Ideo præposuerunt illa, *Edicente Cæsare*: quæ, quum ex correctorum incude prodierint, mirū non est abesse ab omnibus scriptis codicibus. Parum autem accurate conversum est, *ex consilio Senatus.* *ὑπὸ τῷ συγκλητῆρι Βαλῆς. ἢ συγκλητῆρι Βαλῆ* familiaris locutio Eusebio, ut ix Hist. Eccl. 104. *τ' περὶ τῷ συγκλητῆρι Βαλῆς, καὶ τῷ ἄλλων ἀποστολάτων.* & simpliciter quum dicitur *συγκλητῆρι*, intelligitur ἢ Βαλῆ. Hieronymus putavit hic Βαλῆν esse consilium, quod verum est, sed *συγκλητῆρι* simpliciter pro alio substantivo accepit, quasi Eusebius dixerit τ' Βαλῆ τῷ συγκλητῆρι. Vertendum erat: *Quirinus à Senatu missus est.* nam si Βαλῆ hic esset consilium aut sententia, Eusebius non dixisset *ὑπὸ Βαλῆς*, sed *ἐκ Βαλῆς*. neque tamen castigate loquutus esset. *ἐκ ἀποδείξεως* potius,

potius, & usitatus est: item $\delta\pi\omicron\ \delta\acute{\omicron}\gamma\mu\alpha\tau\ \Theta$. Sed, ut dixi, falsum eum missum à Senatu, quum ex Edicto non solum Quirinius in Palæstinam, sed & alii in alias provincias missi sint. Ille autem P. Sulpitius Quirinius is est, qui cum M. Valerio Messala II Consul fuerat numero MMV. ideo Iosephus eum Consularem vocat statim initio lib. XVII: $\text{Κυρήνι } \Theta \text{ ἔ } \tau \text{ ἔ } \tau \text{ β} \text{α} \text{λ} \text{λ} \text{ω} \text{ } \Theta$ $\sigma\omega\alpha\gamma\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\nu \text{ τὰς } \tau\epsilon \text{ ἄ} \text{λ} \text{λ} \text{α} \text{ς } \delta\epsilon\chi\omicron\alpha\varsigma \text{ Ἰ} \text{σ} \text{τ} \text{α} \text{ι} \text{ν} \text{α} \text{ι} \text{κ} \text{ῶ}\varsigma$, $\iota\gamma \text{ ἄ} \text{λ} \text{λ} \text{ὰ } \pi\alpha\sigma\omega\acute{\nu} \text{ ὀ} \text{δ} \text{ῶ}\varsigma$, $\omega\sigma\tau\epsilon \text{ ὕ} \text{π} \text{α} \text{τ} \text{ } \Theta \text{ ἡ} \text{γ} \text{ῆ} \text{δ} \text{ε} \text{, } \tau\acute{\omicron}\tau\epsilon \text{ ἄ} \text{λ} \text{λ} \text{ὰ } \alpha\zeta\iota\omega\mu\alpha\iota \text{ μ} \text{ῆ} \text{ρ} \text{α} \text{ς } \sigma\omega\delta \text{ ὀ} \text{λ} \text{ί} \text{γ} \text{ι} \text{ο} \text{ι} \text{ς} \text{, } \text{Ἰ} \text{σ} \text{τ} \text{α} \text{ι} \text{ν} \text{α} \text{ι} \text{κ} \text{ῶ}\nu \text{ π} \text{α} \text{ρ} \text{ῶ} \text{ν} \text{ ὑ} \text{π} \text{ὸ} \text{ } \text{Κ} \text{α} \text{ί} \text{σ} \text{α} \text{ρ} \text{ } \Theta \text{ δ} \text{ι} \text{κ} \text{α} \text{ι} \text{ο} \text{δ} \text{ό} \text{τ} \text{η} \text{ς } \text{ἔ} \text{θ} \text{ν} \text{ο} \text{ς } \alpha \text{π} \text{ε} \text{ρ} \text{ε} \text{λ} \text{μ} \text{ῆ} \text{ν} \text{ } \Theta$, $\iota\gamma \text{ τ} \text{μ} \text{η} \text{τ} \text{ῆ} \text{ς } \tau \text{ ἔ} \text{σ} \text{τ} \text{ῶ} \text{ν } \eta\gamma\eta\sigma\iota\omega\mu\alpha\tau\ \Theta$. infra: $\delta\iota\sigma\tau\omicron\lambda\iota\mu\eta\sigma\iota\mu\alpha\tau\ \Theta \text{ τ} \text{ε } \alpha\upsilon\tau\omega\acute{\nu} \text{ (} \text{Ι} \text{σ} \text{θ} \text{α} \text{ί} \text{ων) } \tau\acute{\omicron}\varsigma \text{ ἔ} \text{σ} \text{τ} \text{ί} \text{α} \text{ς} \text{, } \iota\gamma \text{ } \delta\pi\omicron\ \delta\omega\sigma\iota\mu\alpha\tau\ \Theta \text{ τ} \text{ὰ } \Delta\omicron\chi\epsilon\lambda\acute{\alpha}\varsigma \text{ } \zeta\eta\mu\alpha\tau\alpha$. Missum ait à Cæsare Quirinium ad Archelai bona vendenda, Iudæorum censum faciendum, & eorum facultates æstimandas. Bis igitur Quirinius à Cæsare in Palæstinam missus est, idque ad eandem rem, sed non ex eadem causa. Nam tam antea Christo nascente, quam post, Archelao Tetrarchia abdicato, ad $\delta\pi\omicron\gamma\epsilon\alpha\phi\omega$ faciendam missus est; sed ut dixi, diversa ex causa. prioris $\delta\pi\omicron\gamma\epsilon\alpha\phi\eta\varsigma$ causa, ut non tam in Iudæa, quam in toto orbe Romano, omnes describerentur, ut quot & quantos delectus ad bellum populus Rom. facere posset, tam ex Provinciis Populi Rom. quam ex fociis Regibus, & civitatibus, sciri posset. Posterioris $\delta\pi\omicron\gamma\epsilon\alpha\phi\eta\varsigma$ causa intra unius Archelai patrimonium & Tetrarchiam stetit, neque ad alias provincias pertinuit. Ideo S. Lucas non contentus est dicere $\alpha\upsilon\tau\eta \text{ } \delta\pi\omicron\gamma\epsilon\alpha\phi\eta \text{ ἔ} \text{θ} \text{ν} \text{ῶ} \text{ν} \text{ ἡ} \text{γ} \text{ε} \text{μ} \text{ῶ} \text{ν} \text{ ὄ} \text{ν} \text{τ} \text{ } \Theta \text{ τ} \text{ } \text{Σ} \text{υ} \text{ρ} \text{ί} \text{α} \text{ς } \text{Κ} \text{υ} \text{ρ} \text{ῶ} \text{ν} \text{ῶ} \text{ς}$. Sed quum duas $\delta\pi\omicron\gamma\epsilon\alpha\phi\eta\varsigma$ sciret fuisse, addidit $\pi\rho\omega\tau\eta$, $\alpha\upsilon\tau\eta \text{ ἡ } \delta\pi\omicron\gamma\epsilon\alpha\phi\eta \text{ ἔ} \text{θ} \text{ν} \text{ῶ} \text{ν} \text{ ὄ} \text{ν} \text{τ} \text{ } \Theta \text{ } \pi\rho\omega\tau\eta$. Certe si est $\pi\rho\omega\tau\eta$ ergo quædam fuit $\delta\iota\sigma\tau\omicron\lambda\iota\mu\eta\sigma\iota\mu\alpha\tau\ \Theta$ & sane $\tau\ \delta\iota\sigma\tau\omicron\lambda\iota\mu\eta\sigma\iota\mu\alpha\tau\ \Theta$ meminit idem Actor. v, 37. Atque ita distinguendum esse nemo dubitare potest. quod quum Maldonatus non animadverterit suis in Evangelia Commentariis, ideo & in descriptione Quirini, & in multis aliis locis multa perperam & inepte interpretatur, quum interea virulentum calamum à probis non contineat præsertim adversus eos, à quibus negare non posset, si viveret, tam etli impudens fuit, se multa didicisse, ut si quid felicius ab illo expositum sit, ab illis acceperit, in quos partim $\kappa\alpha\chi\omicron\theta\epsilon\acute{\iota} \alpha$, partim $\zeta\eta\lambda\omicron\sigma\tau\omega\pi\acute{\iota} \alpha$ ita cæcus rapitur, ut omnis & humanitatis & modestiæ obliviscatur. Quis est tam averfus ab illis, quos ille gladiatorio animo persequitur, ut, si quid humanitatis habet, non detereatur à lectione eorum Commentariorū, ex quibus nihil expiscari possit præter calumnias, sycophantias, injurias illo, qui has scripsit, dignas illis, in quos scribuntur, indignas? Sed quia ex illa familia est, in qua sacramentum est, nihil profiteri sine maledicentia, missum eum faciemus, ne illius criminis, cujus eum arcessimus, ipsi affines esse videamur. O si tauti eum & ejus populares faceremus, quantam molem recriminationum in eum retorquere possemus? Sed valeat cum suis.

Ibid. *Quirinus*.] Quemadmodum editores adversus auctoritatem omnium scriptorum codicum verba Hieronymi interpolare ausi sunt, quia minus ad usum loquendi accommodata esse videbantur, ita hujus perioches sedem mutarunt, quod ab historia discedere videretur. Potuerunt enim eam ante natalem Christi, quum verum sit Christo nascente descriptionem jam captam fuisse, neq; tanti acuminis est hoc perspexisse, quum hoc constet ex ipsa historia. Sed tamen propterea hæc perioche loco suo laxanda non erat. Nam si hoc nobis permitteremus in omnibus, quæ peccavit Eu-

sebius, quæ illi sibi licere volunt, jamdudum totum Chronicon Eusebianum ita interpolandum fuisset, ut ne ipse quidem auctor, si reviviscat, agnoscere possit. Nos Eusebii Chronicon, quale ipse reliquit, non quale esset debet, exhibemus, quantum quidem nobis licet per menda, quæ in illud aut culpa correctorum, aut infelicitia librariorum invecata sunt.

MMXVI. C. *Cæsar amicitiam cum Parthis facit.*] Vide *Vellejum*. Huc pertinent, quæ scribit Ovidius primo *de Arte*:

Ecce parat Cæsar, domito quod defuit orbi,
Addere. —

item:

Auspiciis annisque patris, puer, arma movebis.

lege totum. Nam de hac Caii expeditione loquitur. Historiam aperit Sex. Rufus: *C. Cæsar nepos Augusti cum exercitu missus ad Orientem, quum per majestatem Romani nominis facile cuncta sedasset, atque ei se Armeni, qui tunc temporis validiores erant, cum Parthis dedidissent, Iudæosque instructo Pompei prædictis gentibus Cajus Cæsar proficeret, Domnes quidam, quem Parthis Arsaces præposuerat, proditione simulata, libellum, in quo scripti thesauri continerentur, obtulit: quem quum imperator Romanus legeret intentus, ultro aggressus gladio vulneravit. percussor quidem a militibus occisus est. cujus ex vulnere reversus in Syriam obiit.* Percussorem Adduum vocat Vellejus, qui ample hanc historiam exequitur, quem adi. Perit ex eo vulnere *Cajus* in Lycia, non in Syria, ut M. Seneca, neque *Romæ*, ut Corn. Tacitus. Obiisse eodem anno, quo expeditionem fecit in Armeniam, testis Dio. Ubique vero pro *Cajus*, male *Claudius* editum. quæ menda adeo vetusta est, ut eam agnoscat Iornandes. Quin in priore libro in Eusebianis dicitur $\text{Α} \text{υ} \text{γ} \text{ῶ} \text{σ} \text{τ} \text{ος } \text{ἔ} \text{κ} \text{χ} \text{θ} \text{ῶ} \text{ν} \text{ } \Theta \text{ } \text{Κ} \text{λ} \text{α} \text{ῶ} \text{δ} \text{ι} \text{ } \Theta \text{ } \tau \text{ῆ} \text{ν} \text{ο} \text{μ} \text{α}$. Quod profecto mirum, & quæ Latine Sex. Rufus exponit, ea ibi ad verbum Græce extare. Atque hæc quidem historia. tempus autem designatur à Dione, D. Lælio Balbo, C. Antistio Vetere Coll. numero MMXI, eodem anno, quo naumachiam Augustus exhibuit, auctore Ovidio, in eodem libro. Quinquennii metachronismus. Erat *annus ætatis Ovidii xxxvii*, à quo, ad ejus exilium, sunt anni absoluti xv. Hinc explicatur illud ex *Tristium*:

Sera redundavit veteris vindicta libelli,
Distat & a morti tempore pœna sui.

Distantia enim temporis, quam tangit pœta, est xv annorum, ut diximus. Sed, obiit ex vulnere eodem anno expeditionis. Quare eos qui inscriptionem Pisanam de morte Caii commenti sunt, fugit ratio, qui aut sint nobis persuadere obiisse A. D. viii Kalendas Martias, Q. *Allo* Cato, C. Sentio Augusto Coll. numero MMXX. Metachronismus annorum novem. Saltem verisimiliter mentiti fuissent, si nobis illudere statuerant. Corn. vero Taciti hallucinationem secuti sunt de *Cajo* Romæ, non in Lycia, mortuo, utpote quum inter obitum ejus, & Pisanum decretum, xlv dies tantum interponant. Non docebunt nos, quid distent ara lupinis. ex filis multarum inscriptionum Babylonium illud contextum est: quod facile demonstriari potest. Est autem hic annus Christi primus secundum Eusebium, & omnem Christianismi vetustatem, donec ille Dionysius Abbas cognomine *Μιχαῆλ* cyclum suam magnum instituit ab annis Christi, quorum primus; ut ille somniabat, incipit à numero Eusebiano MMXVI. Neque tamen auctoritatem mereri potuit, usque ad tempora Karoli Martelli Ducis Franciæ. à quo sæculo captum est tempora putari à primo anno Christi secundum Dionysium, qui convenit numero Eusebiano MMXVI, ut dixi-

ut diximus, cyclo Solis decimo, à Kal. Januarii, numero aureo secundo, à Martio, indictione 1v. Hæc Epocha Dionysiana nobis conservavit memoriam annorum plus minus noningentorum, quo nomine in usu retinenda est, quanquam Eusebianis rationibus minor est uno anno, vero autem natali Christi, biennio. De natali Dominico ita scribit Georgius Syncellus: ἐξηγήθη (ὁ Κύριος) ἐν ἑξατάτῃ Σελπικίῃ Καμαρίνῃ, καὶ Γαίῃ Πομπείῃ. ὡς ἐν ἀκρῆσι, καὶ παλαιοῖς ἀντιγράφοις φέρεται. Ταῦτα οὐκ ἀφ' ἐαυτῶν σιωπήσαντες, ἀλλ' ἐκ τῶν ἑξατάσεων τῶν μακαρίων Ἀποστόλων, καὶ δὲ χειροπιηθέντων Ῥώμῃς Ἱεροκλήτου ἢ ἱερομάρτυρος, Ἀνιανῶν τε ἑξατάτων μοναχῶν τῶν σωτήρων κύκλων Ἰακωβίου Παροχίου ἢ ἑβραίων ἀμαχολίῃ ἀκρῆσι, ἢ Μαξίμου τῶν ἀγιοτάτων μοναχῶν ἢ Φιλοσόφου Χριστιανῶν ἢ ὁμολογητῶν, καὶ μεγάλου διδασκάλου τῆς ἐκκλησίας. Alibi: Πανδάρῳ δέ τις τῶν κατ' Αἰγυπτον εἰς μοναχὸς ἰσραηλὸς οὐκ ἀπὸ τῆς χρονικῆς ἀκρῆσις ἐν ποῖς χρόνοις ἀκμάσας Ἀρκαδίου βασιλέως ἐθεοφίλου Ἀλεξάνδρειας δὲ χειροπιηθέντων, ἀλλ' ἴδιον ἀποστολῶν ἐν πολλοῖς διήμαρτεν ἐτερίν ἐλθὼν εἰς τὴν σωτήριον σίρκωσιν, τῷ ΕΨΓ ἢ ἐπὶ τῷ τῷ συλλογισμῶν. Ex his colligimus ante Dionysium τὸ μικρὸν veteris Ecclesiæ consensu natalem Christi in xxviii annum Augustorum, vel, quod idem est, in xli, vel potius xlii annum imperii Augusti conjectum fuisse: quod passim videre licet apud Clementem, Tertullianum, Sulpitium Severum, Epiphanium, alios. Itaque animadversione indiget locus ille Hieronymi Commentario in 2. caput Esaiæ: NON LEVABIT GENS CONTRA GENTEM. Veteres revolvamur historias, & inveniemus usque ad xxviii annum Caesaris Augusti, cujus xli anno Christus natus est in Judæa, in toto orbe terrarum fuisse discordiam, & singulas nationes contra vicinas gentes arsisse studio præliandi, ita ut cederent & caderentur. Orto autem Domino Salvatore, quando sub præside Syria Cyrino prima est in orbe terrarum facta descriptio, & evangelica doctrina pax Romani imperii præparata, tunc omnia bella cessaverunt. Nemo est, qui intelligat hunc locum, quum xlviii annus Augusti ab Actiaca victoria, idem sit cum xli ejusdem, ab ejus Consulatu. Dicendum igitur erat: ad xxviii annum Augusti Cesaris, qui erat idem cum xli imperii ejus. At manifesto Hieronymus idem principium xxviii & xli anni Augusti facit, & proinde diversa tempora esse putat, quum usque ad xxviii imperii ejus bella arsisse, xli autem anno Christum natum esse dicit, quando bella omnia cessaverant. Nemo non videt hallucinationem. Procopius Gazensis in eundem locum: οὐκ ἂν γὰρ ὄροι πῆς πιαύτιω ἐρηγιαίαν κατὰ σίρκωσιν, ὅπῃαν ὄπῃ τῶν Ῥωμαίων δὲ χῆς μὲν τῶν Σωτήρων ὄπῃ τῆς ἐρηγιαίαν Porro Hieronymo ansam errandi præbuit Tertullianus cap. viii adversus Judæos. Vide verba ejus ad numerum MMxv.

MMxvi. Sextus Philosophus.] Nullus liber manuscriptus non ita habet. In Mariano Scoto Sextus, non Sextus. Ita etiam Senecæ Epistola cviii, quam consule. Rursus Epistola Lix vocatur vir acris, Græcis verbis, Romanis moribus philosophans. In Græco Σέξτῳ. Quare error est Eusebii, non codicum.

Ibid. Augustum Tiberium & Agrippam in filios adoptavit.] Post mortem Caii & Lucii nepotum, Alio Cato, Sentio Augurino Coss. auctore Vellejo, numero MMxx. prochronismus triennii. qui etiam eodem die Tiberium & Agrippam adoptatos fuisse scribit.

MMxviii. Judas Galilæus ad rebellandum Judæos cohortatur.] Mira hallucinatio ex confusione duarum descri-

ptionum nata. Nam supra indicavimus duas ἀπογραφὰς sub eodem Quirinio fuisse diversis temporibus: priorem Christo nascente, quam ideo πρώτῃ vocat Lucas, anno xxviii Augustorum, alteram anno nono exacto post priorem, xxxviii Augustorum, ut Josephus monet, quum Archelai Tetrarchia in fiscum redacta est. Judas igitur Galilæus, ut est Actorum v, 37. populum ad rebellionem instigabat ἐν τῇ δευτέρῃ ἀπογραφῇ, eo tempore, quo Archelai patrimonium in fiscum redigebatur, quum Magistratus missus à Cæsare id faceret, quod Archelaus faciebat, nempe, censum omnium Judæorum, ut pro modo facultatum illis tributum imponeret: quod sane in priore descriptione factum non est. Capita enim duntaxat, quantum iudico, non fortunæ, censita sunt. Galilæus igitur iste signiferum seditionis professus est numero MMxxv, anno Augustorum xxxviii, ut recte monet Josephus. Prochronismus est annorum viii. Eandem hallucinationem reperies Histor. Eccles. lib. primo, cap. v. Adeo omnia sine delectu Eusebium ubique tractare deprehendes.

Ibid. Herodes, quum Christi natiuitatem Magorum indicio cognovisset, universos in Bethleem pueros iussit interfici.] Infanticidium, quod mirum est tacitum à Josepho, contigit eodem tempore fere, quo Antipater iussu patris strangulatus, & Doctores legis combusti sunt, paulo ante mortem ipsius Herodis, ut qui inter tot cædes vitam transmisisset, vitam sine cæde non relinqueret. Quod pnerorum cædes non multo præcesserit Antipatri casum, tum ex Evangelio constat, quum anno secundo à Christo nato id contigisse, & πάντας τὰς κείτω δμετῶν interfectos fuisse perspicue ibi declaratum sit, tum etiam ex Macrobio, qui infantes ab Herode cædi iustos, & inter illos filium quoque ipsius Herodis pœnas dedisse refert. Sed, quod paulo ante dixi, mirum est tam belluina crudelitatis exemplum à Josepho præteritum esse, qui tanta diiigentia reliqua scævitiæ Herodianæ facinora persequitur.

Ibid. Herodes, quum Christi.] Herodes biennio ante obiverat. Non potuit igitur procurare infanticidia tertio anno obitus sui, quod ridiculum.

MMxix. Herodes morbo aquæ intercutis.] Obiit, ut diximus numero MMxvi, mense Nisan, quum antea proximo mense Ianuario defectus Lunæ contigisset, (ut recte indicat Josephus) 1x Januarii. Quem Lunæ defectum Simii quidam, quum scripta nostra legisset, rejecerunt, in mensem Novembrem anni secundi Christi Dionysiani, numero MMxviii. Sed de eorum Annalibus nihil aliud dicam, quam quod Catullus de Volusianis. Metachronismus igitur est triennii: & omnes veteres, post Eusebium, atque illos sequenti recentiores, ad hunc lapidem scædissime offenderunt. Nam Herodis mors Natalem Christi Dionysianum antecessit mensibus novem, quod est scædissimum anachronismi exemplum; & adversus historiæ fidem, ut Christus natus sit 1x mensibus post obitum Herodis, quo tempore jam major anniculo erat. Porro & Josephus quoque hallucinatur, qui Herodem regnasse scribit annos xxxviii ex quo à Senatu rex declaratus fuerit, Cn. Domitio, C. Asinio Coss. hoc est à numero Eusebiano MDCCCLxxviii, quum ab illo, ad numerum MMxvi, in cujus Nisan obiit, intercedant anni xxxix. Hic locus Eusebii misere imposuit concinnatoribus Annalium non solum hodiernis, sed & veteribus. Sulpitius Severus Aquitanus dicit Herodem regnasse post Christum natum, annos quatuor. in quo non fugit eum ratio sua, secundum quam Christum putat natum Sabino, & Rufino Coss. hoc est, C. Calvisio Rufino ii, L. Passieno Rufino Coss. numero MMxiii. Nam annus obi-

obitus Herodis est proculdubio quartus ab illis Consulibus. Epiphanius quoque cum Eusebio Christum ultimo anno Herodis quadrimum fuisse, sibi, non nobis, persuasit.

MMXX. *Asinius Pollio orator & Consularis.*] Consul fuit, collega Cn. Domitio, numero MDCCCCLXXVI, quo anno Herodem à Senatu regem declaratum fuisse proxime diximus.

Ibid. *qui de Dalmatiis triumphavit.*] Bis triumphasse invenio: primo de Dalmatiis, capta eorum urbe Salonis, ante Consulatum. Servius: *Asinius Pollio ductor Germanici exercitus, quum post captas Salonis Dalmatiae civitatem, primo meruisset lauream, post etiam Consulatum adeptus fuisset, eodem anno suscepit filium, quem a capta civitate Saloninum vocavit.* Horatius: *Cui laurus aeternis honores Dalmatico peperit triumpho.* Glossæ: LAURUS *Victoria Dalmatica.* Salonis enim Pollio Dalmatarum civitatem cepit: unde & filium suum Saloninum appellavit. Paulo post: DALMATICO: Salonino. Iterum triumphavit de Parthis populis Macedoniae Proconsul, ut est in Fastis Capitolinis. Consulatus igitur ejus interpositus fuit utrique triumpho, priori quidem de Dalmatis, posteriori vero de Parthis. & Servius aperte dicit ante Consulatum de Salonis expugnatis; & Dalmatis domitis triumphasse. Conditores Fastorum Capitolinorum de Parthis post Consulatum: liquidem proconsulem triumphasse in illis legitur. Qui nostro aëvo Fastos digesserunt, semel tantum triumphasse dicunt. sed hos duos triumphos in unum commiscunt, quasi Salonis sint in Parthis: neque animadverterunt de Salonis & Dalmatis ante Consulatum triumphasse, ut testis est Servius. Sed nemo, quod sciam, hæcenus advertit, certe nemo indicavit, Bucolicum VI II Virgilii non Augusto, ut vult Servius, sed isti Pollioni, dicatum fuisse: primum ex illo:

Tu mihi seu magni superas jam saxa Timavi.

In Venetiis enim diu exercitum suum detinuit Pollio, & illustres res circa Alitum edidit. Vellejus: *Pollio Asinius cum septem legionibus, diu retenta in potestate Antonii Venetia, magnis spectiosisque rebus circa Alitum aliasque ejus regionis urbes edidit, &c.* Item:

Sive oram Illyrici legis aequoris —

Tam ad Dalmatiam, quam ad Parthinos referri potest. Rufus:

Sola Sophocleo tua carmina digna cothurno.

Tragediarum poetam fuisse testatur Horatius. *Cecropio repetes cothurno.* Et: *Paulum severa Musa Tragædia.*

— atque hanc sine tempora circum

Inter victrices ederam tibi serpente lauros.

Horatius:

Cui laurus aeternos honores Dalmatico peperit triumpho.

Mirum vero de inscriptione illius Bucolici nemini oboluisse. Ergo Consulatum gessit, quum esset annorum XXXVI, natus numero MDCCCXL. Sed numero MMXXX videbimus eum hoc tempore esse defuisse, natumque fuisse numero MDCCCIX.

MMXXI. *Judeorum Archelaus.*] Quinquennio solido μεταχρονίζεα. quem anachronismum committi necesse fuit, quia in hoc tempus dilata est mors Herodis, qui tamen obiit numero MMXVI. Præterea & hic est præcipitatio temporum. Quum enim à Kal. Januarii numeri MMXVI, ad neomeniam Nisan, circa quod tempus obiit Herodes, interfuerint tantum dies LXXXIX, ab eodem numero influendum erat initium Archelai. Hic vero quare non sumit initium ejusdem ab eo anno, in quo ejus pater obiit? Hoc fere semper invenies apud hunc scriptorem, qui regis alicujus initium orditur non ab eo anno, quo is, cui succeditur,

obiit, sed à sequenti, quanvis decessor initio anni mortuus sit. Et hoc castigandum. Proter hoc enim multos anachronismos commisit, ut omittam alias aliorum anachronismorum causas.

Ibid. in Herodis locum Archelaus ab Augusto substituitur.] Si in locum Herodis substitutus fuisset, utique & rex, & regni ex asse heres fuisset. Jam vero neque rex, sed Ethnarcha, neque regni solidi, sed dimidii dominus constitutus est. Cæsar quidem coegit eum intra Ethnarchæ nomen, etiam Regis daturus, si se rege dignum præstitisset. libro secundo ἀλώσ. cap. ix. Herodes enim potuisset testamento totius regni heredem Archelaum instituire, suo jure: sed memor beneficiorum à Casare acceptorum, omne negotium arbitrii Cæsaris fecit. Erat enim αὐτοβασίλευς: ut & Antonius de eo dixit pag. 459, 38. εἰ γὰρ ἔφη καὶ λῶς ἔχεν Αντωνίου, βασιλεία πᾶσι τῆς πλὴν ἑσπέρων γερουσιῶν ὄντας ἀπαρτεῖν. ἔτω γὰρ ἀνὲρ εὐδὲ βασιλεύς εἶναι. δούλους δὲ πλὴν τιμῶν, ἢ τὴν ἑσπέρων κατὰ ξιῶσ αὐτῶν εἶναι αὐτῆ χρηστῆς. Qui locus est insignis ad confutandam eorum sententiam, qui Appianum alienorum laborum fucum sequuti, Herodem ὑποφωρον, regem vestigalem, & minimo minus mancipium fuisse putant. Quare ergo Φίλῶ ἢ σύμμαχος ab Augusto vocaretur pag. 537, 11. qui religionem sibi esse dicit aliquid præter voluntatem, Herodis facere, ut qui jus omne successionis in liberos suos transmittendi Augusto potestatem fecisset? Quin & filios quoque damnare capitis potuit jure tam patriæ potestatis, quum regis: sed & hanc quoque rem iudicio Cæsaris subiecit. Eundem honorem habuit & Cæsari, quum Antipater filius ejus capitis à Varro damnatus est. Quanvis enim ipse jure patrio & regio hoc facere potuisset, tamen maluit ad declinandam facti invidiam, iudicium Varro committere. qui quanvis Antipatrum insidiarum in patrem convictum capitis damnasset, tamen prius Romanas literas de hac re, & homines misit, qui viva voce Augustum docerent & de crimine, & de sententia capitis in reum lata. Itaque tres filios suos Herodes ex sententia Cæsaris interfecit. Quo magis miror apud Macrobius Augusto dictum hoc excidisse, præstare porcum Herodis esse, quam filium, tanquam nescius hujus iudicii hoc pronunciarit, quum tamen sententiam capitis in tres filios Herodis ipse iudicio suo comprobata confirmavit. Demique, ut eo, unde divertimus, regrediamur, Herodes potuit regem quovis ex liberis suis ex asse instituire. Cæsaris autem erat nomen regis tantum confirmare, ἢ ὀπίκρῳαν, & hereditatem, sive regnum iaminuere aut dividere. Quia vero in testamento suo omnia arbitrio Cæsaris commisit, propterea Cæsar ex potestate, non quam sibi ipse assumpsit, sed quam illi testator dederat, regnum inter tres filios divisit, ut postea videbimus. Itaque hæc eleganter Eusebius ait ἀπὸ τῆς μεν πᾶς Διαθήκης Ἡρώδης, ὀπίκρῳαν δὲ Καίσαρος. primo Εκκλησι. cap. ix.

Ibid. & Tetrarchæ sunt quatuor fratres ejus.] Hæc omnia ridicula sunt. In tres filios tantum divisum est regnum Herodis. Archelao dimidium ab Augusto attributum cum Ethnarchæ nomine, aut Tetrarchæ. Nam in ἀλώσ. cap. ix. portionem Archelai τετραρχίαν vocat. Reliquum semissem bifariam divisam Antipæ, & Philippo dedit. ita ut Archelaus semissem habuerit, reliqui singulos quadrantes, quas Tetrarchias vocavit. Iosephus 726, 1: τὸ μὲν ἡμισυ μίση τῆς βασιλείας Ἀρχελαῶ δίδωσιν, εἰς τετραρχίαν ποσοφίων, ἢ ποσοφίων τῆς βασιλείας πῆσιν, εἰς ἄξιον ἑαυ-

τὴν τετραρχίαν. τὸ δὲ λοιπὸν ἡμῖσι διελὼν εἰς δύο τετραρχίας οὕτως ἐτέρως πηστὴν Ἡρώδης διδῶσι. Philippo & Herodi Antipæ, ut postea dicit libro xvii. cap. xiiii: *Καὶ αὖτις διελύθει μὲν τὸ συνέδριον, ὀλίγων δὲ ἡμερῶν ὕπερον Ἀρχελαῖον μὲν βασιλεὺς οὐκ ἀποφαινεῖ*. Ἐδὲ ἡμέτερον τὴν τετραρχίαν, ἢ περὶ Ἡρώδη ὑπετέλει, ἐθναρχίαν καθεύσει. &c. ut supra. Archelaus igitur Ethnarches, non rex Iudæorum, Philippus, & Herodes Antipas singulorum quadrantum Tetrarchæ. Eusebius vero duos filios præterea addit, Antipatrum, qui jam quinque diebus ante obitum patris laqueo strangulatus erat, & Lyfaniam, quartum filium, quem nunquam genuit Herodes. nulla ex novem uxoribus Herodis peperit. Non pauci huic commento Eusebii faventes idem post eum scripserunt. Sed Eusebio imposuit nomen Tetrarchias non unam esse Tetrarchiam putanti, quum ipso nomine ostendatur Tetrarchiam esse quadrantem unius regni, & ideo non esse quadrantem unum sine tribus reliquis. Itaque si Philippus fuit Tetrarches, & Herodes Antipas Tetrarches, duos alios esse necesse est, qui reliquorum duorum quadrantum domini fuerint. Itaque eos *ἀπομικρῶν* adducit, Antipatrum quinque diebus antea strangulatum, & alium in subhæcivis repertum Lyfiam, aut Lyfaniam. Sed quid diceret, si quis objiceret Deiotarum pene totius Galatiæ Tetrarcham à Pompejo constitutum, quum tamen in Galatia nullus alius esset tunc, sed antea fuerint Tetrarchæ, de quibus Appianus in Mithridatico. Hirtius de bello Alexandrino: *Deiotarus tetrarches Gallogræcia tunc quidem pene totius, quod ei usque legibus, neque moribus concessum esse ceteri tetrarchæ comendabant*, &c. Sed Tetrarchiam verum est esse tetramtem, ut Manilius & Vitruvius loquuntur, hoc est quadrantem regionis, & qui illius quadrantis dominus est, illius esse Tetrarchem: non ut statim sequatur, si unus est Tetrarches, continuo tres alios esse debere. Sic quum dimidium regni Augustus Archelao attribuisset, duos reliquos quadrantes vocavit Tetrarchias: quemadmodum Thessaliæ in quatuor tetrautes divisa *Θεσσαλιῶν, Πελασγῶν, Φθιώων, Ηστιαίων*, singulæ *τετραυτες* dictæ sunt *τετραρχίαι*. Idcirco si, verbi gratia, τὴν δυνάστην constitutus fuisset pleno jure à Regibus Macedonia, sub quorum imperio Thessalia stetit, reliquæ autem tres Tetrarchiæ intactæ mansissent, Dynastes Phthiotidos vocatus fuisset *Τετραρχης*: & tamen ideo non sequeretur tres aliarum trium Tetrarchas esse. De his Thessaliæ Tetrarchiis, & de quatuor earum Tetrarchis à Philippo Macedone constitutis, vide omnino Harpocrationem, *Τετραρχία*. Caterum miratus sum doctissimum Antiquitatis vindicem suis in Cæsaris Commentariis Notis scribere Helvetios in quatuor pagos divisos fuisse, quomodo Judæos in *Τετραρχίαις*. Nimirum quia quatuor pagi Helvetiorum essent, non quinque, propterea eisdem Tetrarchis Iudæorum, quæ & ipse quatuor fuerunt, similes fuisse existimavit. At Tetrarchiæ non possunt esse, nisi quatuor. Quod si unapars accedat illis, aut de illis nova constituatur, jam non *Τετραρχία* erunt, sed *Πενταρχία*, eorumque domini *Πενταρχαι*, non *Τετραρχαι*. Pagi vero & plures & pauciores, quam quatuor, esse possunt. Post tempora Diocletiani Tectosages, & Aquitani in multos pagos divisi fuerunt, quos qui tetrarchias vocaret, ludibrium deberet. Quum autem Cæsar eodem libro centum pagos Suevorum Rhenum transire conatos fuisse dicat, quomodo hic *Τετραρχία* locum habebit, quum Suevi non in quatuor

pagos, ut Helvetii, sed in centum divisi sint? Sed ad rem. Videmus igitur, causam, aut unam ex causis, quæ Eusebio imposuerint.

Ibid. *Antipater*.] Iam extinctum fuisse ostendimus. Vides qua prudentia in hac historia versatus sit: qua fide autem, postea apparebit.

Idem. *Lyfias*.] Nullus est codex scriptus, qui non ita habeat. Etiam in omnibus editis Lyfias vitiose legitur. Eusebium enim *Λυσανίαν* legisse tam ex primo Commate capituli III Evangelii secundum Lucam constat, qui locus male intellectus imposuit Eusebio, quam ex priore Chronico, & ex IX capite primi Hist. Eccles. ubi non contentus istum Lyfaniam producere, hujus rei tellem citat Iosephum, quem dicit scripsisse post obitum Archelai tres fratres inter se tetrarchias divisisse, Heroden, Lyfaniam, & Philippum. *καὶ ὡς τῆς δρχίης μὲν δικάστη γένον Ἀρχελαῖος ἀποπεσόντος, οἱ ἀδελφοὶ φιλιππος τε καὶ ὁ νέος Ἡρώδης ἀμὰ Λυσανίαν τὰς ἐαυτῶν ἀμείλιοντό τε τετραρχίας*. & in priore libro hujus operis. *Ἡρώδη δὲ πλὴν Γαλιλαίαν &c. τῶ δὲ Λυσανίαν, πλὴν Ἰδαμείαν &c.* Magna confidentia, fingere quæ nunquam fuerunt. Ut illi post casum Archelai dividerint suas Tetrarchias? Ergo non erant Tetrarchæ ante casum Archelai, id est, post mortem Herodis patris sui non acceperant Tetrarchias ab Augusto, ut hic in Chronico dicitur. Quare mira est pugnantia. Et tamen Historiæ Ecclesiasticæ posterior editio est, quam horum Canonum Chronicorum. De loco autem Eusebii secundum Lucam, frustra est. Nullo enim modo ex verbis Evangelistæ colligi potest Lyfaniam fuisse filium Herodis, sed Tetrarchiam duntaxat Abilenæ regionis. Antonius Lyfaniam eorum tractuum, nempe Arabiæ, Ituræ, & regionis Malchi, in quibus etiam partibus Abilenen contineri constat, regem fecerat, quam paulo post interfecit tanquam Pacori partes foventem. Dio: *καὶ ὅτι πολλὰ μὲν τὴν Ἀραβίαν, τὴν τε Μάλχον, καὶ τῆς Ἰτουραίων (τὴν γὰρ Λυσανίαν ὃν αὐτὸς βασιλεύσας φωνήσασθαι, ἀπέκτεινεν, ὡς τὸ Ἐπαύριον πρόξενον)* &c. In libro priore Eusebii mendose dicitur *Λυσίμαχος* ex Porphyrio. *Λυσίμαχος τῆς ἐν Συρια καλλιῶν βασιλεύς*. Omnino enim legendum *Λυσανίαν*. Illa Dynastia postea vocata fuit *Τετραρχία Λυσανίαν*. & ita non semel vocat Iosephus: ut libro xvii. cap. xviii, & libro xx, cap. v, de Claudio loquens: *τῆς δὲ δρχίης δωδεκαπενήτης ἡδὲ πεντηραχίως διαρέται τὴν Ἀγρίππῶν τῆ φιλιππῶν τετραρχία ἐν Βαβυλωνίαν, περὶ αὐτῶν πλὴν Τραχωνίαν, σὺν Ἀβίλλαν. Λυσανίαν ἢ αὐτῆ ἐρεζονὶς τετραρχία. Ἀβίλλαν, five Ἀβίλλαν, unde Ἀβίλλαν manifeste dicitur Tetrarchia Lyfaniæ ab illo primo Lyfania, quem interfecit Antonius, à quo, ad baptismum Christi, sunt plus minus anni LX. Ptolemæus in Geographiâ Syriæ, Ἀβίλλαν Ἰππικληθεῖσαν Λυσανίαν. quod dictum ad distinctionem. Nam est Ἀβίλλαν Ἰππικληθεῖσαν Ἰορδάνη ἢ Λυσανίαν λεγομένη, item Ἀβίλλαν τῆς Φοινίκης. Apud Iosephum 692, 693. vocatur ὁ Ἐ Λυσανίαν εἰς. Itaque apparet à primis Tetrarchis tetrarchias denominatas fuisse. Sic vides Tetrarchiam Philippi dictam post ejus mortem. Igitur Lyfaniæ ille, cujus meminit Evangelista, non est filius Herodis, neque hoc colligi potest ex ejus verbis: imo contra. Nam Philippum vocat fratrem Herodis Antipæ, Lyfaniam non item. Quantum ergo hallucinatus sit Eusebius, non necesse est dicere. Et cæco enim paret. Hic Lyfaniæ est quidam sine dubio non de familia Herodis, sed ex*

Arabia, aut aliunde. Itaque duo fuerunt Lyfania: prior, quem paucis mensibus tetrarchia potitum interfecit Antonius, & iste, cujus meminit Euangelista. Inter hos duos an alii fuerint, aut si fuerint, quot fuerint, id vero divinare est. Certum est tamen interval- lum satis magnum inter utrunque fuisse, sexaginta an- norum plus minus, ut jam diximus. Itaque satis de fi- liis Herodis, de eorumque numero, & nominibus lu- sit Eusebius. Sed neque omnia vera sunt, quæ de illis prodit Strabo. *ὁ μὲν περὶ ὑπάρχουσαν οἱ παῖδες, ἀλλὰ ἐν αἰτίαις ἐγόντο. ἢ ὁ μὲν ἐν Φυγῇ διεπίλεσε πρὸς τοὺς Ἀλλόεργους Γαλάταις λαβῶν οἴκησιν. οἱ δὲ Ἰερραπέα πολλῆ μάλιστα δόρον κέρηδον, πτεροχίτας δόποδοθείσης ἐκατέρω.* Non attribuit quatuor filios Herodi hæredes, ut Eusebius, sed tres tantum. De primo, id est Archelao, verum est, relegatum Vienna Allobrogum fuisse. De duobus reliquis, Philippo, & Herode Antipa tetrarchiis suis exutos, in eas precibus & eblandimentis restitutos fuisse, id tam manifesto falsum est, ut non egeat confutatione. Philippus enim consenuit in Dynastia sua. Herodes sua abdicatus in Hispaniam exul missus, ibi reliquum vitæ tempus explevit.

MMXXII. *Famos Roma.*] Convenit tempus M. Aimi- lio Lepido, L. Arruntio Nepote Coss. Dio. Vide Paul. Oros. lib. vi. cap. 111, qui male assignat anno quadra- gesimo octavo Augusti, uno anno minus dicens. ex cujus verbis discimus Suetonium de hac fame intelle- xisse in Augusto, Sectione, xlii. *Magna quondam sterili- tate, ac remedio, &c.* quod confirmatur ex Dione; qui de hac fame verba faciens idem dicit, quod Suetonius, Augustum propter caritatem annonæ gladiatores & lanitas urbe eiecisse.

Ibid. *ut quinque modii venderentur denariis xxvii semis.*] Aliter est in Græcis, atq; alia summa longe discrepans. *ὡς προθήναι τὸ μῶδιον χρυσίων κζ.* Sed nimis immanis est summa: & caritatem magnam annonæ esse necesse est, est. In farragine *ἀιωνύμω χρωνικῆ* ex Bibliotheca Regia sub Augusto: *λιμὸς κατέχευε τὴν Ρώμην ἰσχυρῶς, ὡς πολλῶν δηναρίων τὸ μῶδιον ἔσιτε προ- θήναι.* nimirum suspecta fuit ei summa minima apud Georgium Syncellum, ex quo hæc hausit.

Ibid. *Philistio Mimographus natione Magnesiensis.*] Duo videntur fuisse Philistiones, prior scriptor Mimorum, teste Suida. Ita enim interpretandum est *κωμωδίας βιολογικῆς.* Nam *βιολόγοι* sunt Mimi, & actores ri- dicularum fabularum, quales Atellanæ apud Roma- nos. Fuit autem Prusienfis, vel Nicenus, ut testatur Epigramma in eum:

ὁ τὸ πολυεῖνατον ἀνθρώπων βίον
γέλωτι κερδαίως Νικαβὺς Φιλισίων
ἐνταῦθα κέμει λείψανον παντὸς βίος,
πολλὰ κίς δόποθεν ἂν, ὡδὲ δὲ ἔῃ πάποτε.

Vixit tempore Isocratis, aut, ut alia exemplaria ha- bent, Socratis, teste Suida. Alter fuit natione Mag- nesius, & ipse tam scriptor, quam actor Mimorum, de quo hic sermo nunc est. cujus meminit Martialis: *Mimos ridiculi Philistionis.* Epiphanius in Prolemaum, Hæresi xxxiii: *ἔπε γὰρ τὸ παλαιῶν τραγωδοποιῶν τις, ἔπε οἱ καθ' ἑξῆς μιμητοὶ τὸ τέχνην, οἱ περὶ Φιλισίων- να, λέγω, καὶ Διογῆνη τὸν ἄπειρον γράψαντα &c.* Meminit & alibi non semel. Marcellinus libro xxx: *Et iudices patiuntur doctos ex Philistionis & Aesopi cavilla- tionibus, quam ex Aristidis illius iusti, & Catonis disciplina productos.* Hieronymus in Rufinum; *Et quasi minimum Philistionis, vel Lentuli, ac Marcelli strophum elegante ser- mone conficitur.* Sidonius Epistola 11 lib. 11: *Absunt*

ridiculi vestitu, & vultibus histrioines pigmentis multicoloribus Philistionis suppellectilem nientientes. Cassidorus Epi- stola LI lib. 1 v: *Mimus etiam, qui tunc tantum modo derisui habetur, tanta Philistionis cautela reperiuntur, ut ejus actus poneretur in literis.* Ego puto illum Νικαβὺς, in quem extat Epigramma supra à nobis productum, eundem esse cum hoc, & Suidam falli, qui ævo Iso- cratis, aut Socratis, illum vixisse scribat. Nam Nicæa condita est ab Antigono post mortem Alexandri, ab eoque Antigonis, deinde Nicæa vocata, multis annis post Isocratis & Socratis mortem. Quare non du- bium est unum Mimologum Philistionem, non duos, fuisse.

MMXXIII. *Tiberius Casar Dalmatas.*] Numero an- tecedente bellum Dalmaticum à Batone suscitatum Tiberius profligavit, auctore Dione. hoc autem an- no MMXXIII triumphatum fuisse videtur de Batone, qui quum se Tiberio dedidisset, teste Dione, in trium- pho ductus est, ut constat ex Ovidio hunc triumphum describente libro 11 Ponti, Elegia *Ituc quoque Casar- rei pervenit fama triumphi.* Infra in scriptis codicibus legitur:

*Maximam horum vitam veniamque tulere:
In quibus & belli summi, & captique Bato.*

Pannoniæ, non, ut Dio, Dalmatiæ regem Batonem vocat Sex. Rufus: *Batone Pannoniorum rege subactio, in ditionem nostram Pannoniæ venerunt:* & sine dubio fuit unus de duobus illis Batonibus Pannoniæ ducibus, quorum meminit Vellejus. & Suetonius in Tibe- rio, Sectione xx: *Batonem Pannonum Ducem ingen- tibus donatum præmiis Ravennam transfudit, gratiam rese- tens, quod se quondam cum exercitu iniquitate loci circum- clusum passus esset evadere.* ut hinc intelligere possis, quare Ovidius Batonem inter eos posuerit, qui vitam ve- niamque à Tiberio meruere. Fuerunt vero & alii Ba- tones, in quibus Βάτων ὁ ἀλείπτης, qui florebat sub Marco Aurelio Antonio, & Severo: cujus præclara commendatio extat in vetustissima Stela: *Ἐδόξε τοῖς ἀλειφομῆσι. Ἐπεδὴ Βάτων φίλων ἔπερον μὲν ἐφ' ἔτη δύο ποχευαδὲς γυμνασίαν ἔπερον ἐπέτυχε ἐνδόξως ἢ κατὰ ζῆλον αὐτῆ τε ἢ τὴν ἀλειφομῆσι ποχευαδὲς, &c.* Atrianus in Epicteto, lib. primo cap. 11: *ἀνὴρ δὲ ὀλύμπια κεκηρυγμένον, ἢ ἡγαι- νισμένον, ἐν ταυτῇ ἐνὶ χώρῃ ἀνεσραμμῆτον, ἔχον πρὸς τὸν Βάτων ἀλειφομῆτον.* Ubi sine ulla dubita- tione legendum πρὸς τὸν Βάτων. qui est iste Βάτων φίλων, σύγχρονον Epictētου. Nam Epictetus vixit usque ad tempora Marci Aurelii: hoc est, eo im- perante floruit. Auctor Suidas. Sed Bato ille, de quo institutus sermo, erat dynastes Pannoniæ, & Bato est nomen populare Pannonum. In Pannonia extat lapis, in quo incisum: BATO. BUI LI. F. COL. AP. EQ. ALÆ. PANNONIORUM. THR. SCENI. Quia nomen Ba- tonis non legitur in excusis Ovidii exemplaribus, Fa- ltorum conditores, viri doctissimi, Elegiam illam Ovidii referunt ad triumphum Germanici Cæsaris de Germanis, Druso Cæsare, & C. Norbano Coss. qui est octennii metachronismus. Quod est non le- ve peccatum in Fallis.

Ibid. *Dalmatas & Sarmatas.*] Dalmatas & Pæonas eodem tempore subactos scribit Ovidius anno quarto exilii sui:

*Adde triumphatos modo Pæonas, adile quieti
Subdita montana brachia Dalmatiæ.*

Ubi profecto Pæonas pro Pannonibus sumit: quod non raro fit, & jam docti annotarunt, & Zosimus fere semper Παιόνας ἀντὶ Παννόνων usurpat. quanquam hoc reprehendit Dion Cassius libro xlii cui

, opponimus Ovidium. Itaque quas aves Pannonias Chattas vocat Marcialis, eas Παονίας ὄρνιθας Philostratus lib. VI II. de vita Apollonii: *καὶ γὰρ μὲν ἔκρινον τὰς τευφῶντας ὑπὲρ ἔφαινεα ὄρνιθον, ἔθιξ ὑπὲρ ἔθιξ ἐκ φάσιδον, ἢ Παόνων, ἔς πείναςιν ἐς πᾶς αὐτῶν διαίτας οἱ τῆ γαστρὶ χαρμζόμενοι πάντα.* Ut mirum non sit, Batonem Pannoniorum ducem vocari à Sex. Rufo. Et constat ex Vellejo Tiberium de Dalmatis simul & Pannonibus triumphasse.

Ibid. *Sarmatasque.*] Qui fortasse in fines Illyrii trajecto Danubio excurrerant. Nam de illis nihil competentum habeo. & suspectus est locus.

MMXXIV. *Athenodorus Tarsensis.*] Sardonis filius, cognomine Cananites. Strabonis verba de Tarso: *Ἀνδρὸς δ' ἐξ αὐτῆς γενόμεσι τῷ μὲν Στωϊκῶν Ἀνίπαυτος τε καὶ Ἀρχέδημος, ἰὺ Νέτωρ, ἐν δὲ τῷ Ἀθηνόδαροι δύο, ὧν ὁ μὲν Κορυλίαν καλεῖται σπεύσῳσε Μάρκῳ Κάτωνι, καὶ πελοπῶν παρ' ἑκείνῳ, ὁ δὲ ἔξ Ἰσάνδωνος, ὃν καὶ Κανανίτην φασίν, ἀπὸ κάμης Ἰνδῶν, Καίσιρος κατηγήτατο, καὶ ἱμεῖς ἔτυχε μεγάλης.* Omnino vide reliqua. Scitum hujus est apud Senecam, Epistola X: *Tunc scito te esse omnibus cupiditatibus solutum, quum eo perveneris, ut nihil Deum roges, nisi quod cum rogare possis palam.* Meminit & illius non uno loco. Quod autem Strabo Caesaris præceptorem fuisse dicit, intellige Augusti. Mæcenas apud Dionem in illa nimis scholastica declamatione ad Augustum: *μὴ γὰρ ὄλι καὶ Ἀρείς καὶ Ἀθηνόδαρος καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν πεπειρασθῆ, πῶς οὐ καὶ τὸς ἄλλοις πάντας τὸς φιλοσοφῆν λέγοντας ὁμοίως εἶναι.* Clarius in Apologia, statæ Caesaribus. Augustus de se: *ἔγω δὲ παρέσχον, ἐμαυτὸν τῇ φιλοσοφίᾳ χειροῆθη, ὡς καὶ τὸ Ἀθλοδάρος παρρησίας ἠνεχόμενον οὐκ ἀρανακτων, ἀλλ' ἐνφρασιόμενον ἐπ' αὐτῇ, καὶ τὸ ἀνδρακατῆπερ παιδαγωγὸν, ἢ πατέρα μᾶλλον αἰδέσμενον.* De ejus temerario dicto ac facto habes apud eundem, lib. LVI.

Ibidem. Et *M. Verris Flaccus.*] Addita ab Hieronymo.

MMXXV I I. *ante biennium quam moreretur, ita memoriam ac sensum amisit.*] Sunt Hieronymi. De hujus memoriæ morbo, vel potius morte, Plinius lib. VI I, cap. XXI V. Quod si biennio post suam memoriam ipse moriens est, ut scribit Hieronymus, ergo obierit numero MMXXIX, Augusti anno penultimo, sexto exilii Ovidiani. Atquin Ovidius hoc numero MMXXVII scribens ad Messallinum hujus Messallæ filium, ait se patris ejus funus epicedio prosequutum fuisse:

*Nec tunc est genitor nos inscius amicos,
Hortator studii cassique saxque mei.
Cui nos & lacrimas supremum in funere munus,
Et dedimus medio scripta cœmenda foro.*

Ergo ante exilium Ovidii jam decesserat, hoc est, ante numerum MMXXI I I. Qui fieri potest, ut numero MMXXV I I memoriam amiserit, & numero MMXXIX, obierit? Quod patrocinium huic controversiæ arcessemus? Rursus aliud dubium suboritur. Si M. Val. Messala obiit MMXXIX numero, superstes fuit IX annis C. Asinio Pollioni, qui decessit numero MMXX. Quomodo ergo tuebimur hoc adversus ea, quæ auctor Dialogi de causis corruptæ eloquentiæ scribit: *Corvinius in medium usque principatum, Asinius pene ad extremum duravit.* Secundum hæc; & ea, quæ αὐτόπτης scribebat Ovidius, commutarunt locum in Chronico Eusebii, Pollio, & Messalla, ut numero MMXX Messallan ortuus fuerit, Pollio vero MMXXIX: unde recte, auctor Dialogi dixerit Asinium pene ad extremum

principatum Augusti pervenisse. penultimus enim annus Augusti incidit in numerum MMXXIX. Itaque quum Asinius Pollio vixerit ann. LXXX, natus igitur fuerit numero MDC C C C X L I X, Consul factus annos natus XXIX, aut XXVIII. Val. Maximus libro VIII, cap. XIV vocat Asinium Pollionem *numerosa vivacitatis haud parvum exemplum.* Vixit enim annos, ut diximus, LXXX. Verum igitur est, Hieronymum properantem, & aliud agentem tempus obitus Pollionis & Messallæ commurasse.

MMXXV I I I. *Augustus cum Tiberio filio suo censum Romæ agitant.*] Duobus Sextis, Pompejo, & Apuleio Cofs. Auctor ipse Augustus in Indice suo, item Suetonius Tiberio, Section XXXI, scribens Tiberium lustro condito in Illyricum proficiscentem ex itinere revocatum Augustum animam agentem reperiisse. Obiit autem Augustus iisdem Cofs. numero MMXXX. Quare hic est biennii prochronismus in codicibus editis & FRE. & BONG. Solus PET. hoc rejecit in annum LVI Augusti. quod rectum erat, si annus ille caderet in consulatum duorum SEXT. Pompei, & Appulei.

Ibidem. *Invenit hominum nonagesies tercentena, & septuaginta millia.*] Immanissima summa. Melius credidero ipsi Augusto ita de hoc lustro scribenti: CUM. NUPPERRIME. LUSTRUM. (CGI) CONLEGA. TIBERIO. SEXT. POMPEIO. ET. SEXT. APULEIO. COS. QUO. LUSTRO. ROM. CAPITUM. QUADRAGESIES. CENTUM. MILLIA. TRIGINTA. ET. SEPTEM. (censa sumi) Multum sane differunt 9370000, & 4137000, utique plus semisse. Græca corrupte τῷ μυριάδας ἄλλῃ, pro ὑγῖ μυριάδες ζ. quanquam ita legit Farrago chronici ex bibliotheca regia.

Ibid. *Sotio Philosophus Alexandrinus præceptor Seneca.*] Seneca Epistola CVI II: *Quoniam capi tibi exponere, quantum majori impetu ad Philosophiam juvenis accesserim, quam senex pergam, non pudebit fateri, quem mihi amorem Pythagora injecerit Sotio.* Item Epistola XLIX: *Modo apud Sotionem Philosophum puer sedi, &c.*

Ibid. *præceptor Seneca.*] Non sunt in Græcis. Adidit Hieronymus.

MMXXIX. *Archelaus nono anno regni sui in Viennam urbem Gallie relegatur.*] Relegatus decimo anno regni sui, sive Ethnarchiæ, numero MMXXV. Metachronismus quadriennii: quod accedit propter tempus obitus Herodis alieno loco assignatum. Parum caute Dion M. Emilio Lepido, L. Arruntio Cofs. ὁ, τῆ Ἡρώδης ὁ Παλαστίνος αἰτίας ἵνα ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν λαβῶν ὑπὲρ τῆς Ἀλπειῶν ὑπερωρίστη. καὶ τὸ μέρος τῆς δὲ γῆς αὐτῆς ἔδημοσιώθη. Neque Herodes is vocabatur, sed Archelaus, neque illis Consulibus; sed biennio post, anno Aetiaco xxxv I I. Auctor Iosephus.

Ibid. *decimo anno.*] Græca, μὲν δὲ δὲ γῆς ἔτη. Id est post novem annos regni, nimirum anno decimo. quod proxime discussimus: quo anno missus est Quirinius ad *ἰδὸν τερον ἀπογραφῶν* faciendam; numero, ut diximus MMXXV. Sed si Archelaus Vienna relegatus fuit, quomodo ejus sepulcrum prope Bethlehem ostendebant Judæi: Hieronymus in Nominibus Hebr. *Sed & propter eandem Bethlehem Regis quondam Judæa Archelai tumulus ostenditur.* Iudæorum hæc deliria sunt. Nisi dicamus ex locis, in quibus exul decessit, ejus reliquias in Iudæam traductas fuisse. Utrunque fidem meretur, aut Iudæos, quæ ejus gentis vanitas est, hoc finxisse, aut ofsa ejus regis translata fuisse. Nam & Iosephus 427 scribit cadaver Aristobuli Regis Iudæorum quum in melle diu Romæ asservatum fuisset, in Iudæam Antonii jussu delatum, & in majorum

rum sepulchris repositum, ἢ ὁ νεκρὸς αὐτῶ ἐν μέλει
ἐκείνῳ πεκηδέμενος. Ἐπὶ χρόνον πολὺν, ἕως Ἀνώ-
νιου ὕστερον αὐτὸν ἀποπέμψας εἰς τὴν Ἰσθαίαν ἐν
παῖς βασιλικαῖς θήκαις ἐποίησε τεθῆναι.

Ibid. Defectio Solis facta.] Neque Augustus hoc anno
obiit, sed sequenti, neque hoc anno, sed sequenti, eam
defectionem Solis accidisse notat Dio, unde Eusebius
hæc habet: neque ulla defectio Solis fuit. Quod si
fuisset ulla, in xix Aprilis facta fuisset. Sed non fuit
motus latitudinis. Dio, quem sequitur Eusebius,
τέρατα δὲ ἄρα ἐς τὸ αὐτῷ φέροντα ἔτε ἐλάττω,
ἔτε δυσχόμελατα ἐγεγνήθη. ὁ, τε γὰρ ἡλιος παῖς
ἐξέλιπε, ἢ ἔρανε τὸ πολὺ καί εἰς αὐτὸν ἐδοξε. Augu-
stus obiit xiv Kal. Septembris, numero mxxx. Se-
quentis Septembris die vigesima septima, hoc est die-
bus xxxix à morte Augusti, defecit Luna tota: cujus
defectionis meminit Corn. Tacitus.

Ibid. lxxvii aetatis sue anno.] Præcise. lxxvii enim
anni sunt à Consulatu Ciceronis, & C. Antonii, nu-
mero mdccccliv, ad numerum mxxx, duobus
Sextis, Pompejo, & Appulejo Coss. Ergo obiit anno
currente lxxvii, eodem cyclo Lunæ, quo C. Cæsar
avunculus ejus interfectus fuit. proinde tres cycli Lu-
nares absoluti, id est anni lvii, intercedunt inter cæ-
dem Cæsarum Dictatoris, & excessum Augusti, & quod
excurrit ab Idibus Martiis, ad xix diem Augusti. Jo-
sephus putat annos imperii Augusti à cæde Cæsarum.
Ideolib. xviii, cap. iii, ita scribit: Διαδέχεται καὶ
τῶτον Ἀννίου Ρωμαίου, ἐφ' ᾧ δὴ καὶ τελευτᾷ Καί-
σαρος, ὁ ὑστερον μὲν Ρωμαίων αυτοκράτωρ γηρόμενος,
ἐπὶ δὲ καὶ πενήτην αὐτὸν ἔλαττω ἔτη, πρὸς οἷς μῆνες
ἕξ, ἡμέραν δύοιν πλείονες. Ita etiam legitur libro
secundo ἀλώσ. cap. xiii. Sed est vetustissimus er-
ror, quales multos in Josepho deprehendimus etiam
ante Ruffini ævum in ejus codicem receptos, præfer-
tim in numeris. Legendum enim μῆνες ē, una litera
minus. Tot enim menses sunt, & tot excurrentes dies
Juliani ab Idibus Martiis, ad xiv Kal. Septembris. ut
eadem sit sententia Josephi, quæ nostra, inter cædem
C. Julii Cæsarum, & obitum Augusti, interesse annos
lvii, qui sunt cycli tres Lunares solidi, & menses in-
super v, dies duos. Quantum decipiuntur Chrono-
logi, ac Fastorum conditores, quum annos congerunt
sine alio examine. Nos harum discrepantiarum ex-
actissima examina adhibemus utriusque sideris cyclos,
ut moneantur Lectores quanto major est impudentia
quorundam stercoratorum fungorum, qui huic pul-
cherrimæ methodo obrectari ausi sunt, tanto impen-
siose cura adhibendam esse operam, ut quantum fieri
possit, hac Cynosura duce hoc ἀχανές Temporum
mare navigent. Aliter nullum certum cursum tenere
poterunt. Nam quoties hiatus temporum in historia
occurrunt, neque ulla spes affulget ab Annalibus, qui
aut perierunt, aut manci sunt, quid aliud superest, quam
ad ipsa sidera recurrere, quorum circuitus sunt men-
sura temporum? Nam negare cyclos siderum colle-
ctioni aut investigationi temporum non solum utiles,
sed etiam necessarios esse, quod istæ Larvæ latrant, hoc
vero negare est, cyclos ullos siderum esse.

Ibid. Atella in Campania.] Solus Hieronymus, ex
Eutropio, Atellæ, omnes autem reliqui veteres Nola
decessisse scribunt. Ab Actiaca victoria, ad obitum
Augusti, Dion putat annos xliv, minus diebus xiv.
id est, ab Actiacæ victoriæ die, ad 111 Septembris illius
anni, quo Augustus obiit, sunt præcise anni xliv. Ergo
Augustus obiit anno Actiacæ victoriæ quadragesimo
quinto ad finem decurrente. Erat, ut diximus, aureus
numerus xv. Divisis xlv in xix, remanent vii de

cyclo Lunæ. ut igitur expleas quintum decimum nu-
merum aureum currentem, addenda sunt vii anno
currenti Actiaco. Ergo victoria Actiaca contigit nu-
mero aureo 1x, quod verissimum, quum tamen pri-
mus annus Augustorum incipiat ab aureo numero xi.
Biennio igitur anni Actiaci antecedunt annos Augu-
storum. Quod & ipsum quoque verum est, & anno-
tatum a luculento scriptore Censorino. Hanc praxin
aurei numeri tibi volui proponere, ut hujus methodi,
quam proxime commendavimus, certius utilitatem
perspicere posses: qua debes uti, quando alia inter-
valla, aut notæ temporum non occurrunt, quæ te juva-
re possint. Alioquin quia scis Augustum obivisse nu-
mero mxxx, non autem mxxxix, ut falso notar Eu-
sebius, deductis xlv annis absolutis, remanet nume-
rus mdcccclxxxvi. Quod si datus non esset nume-
rus Eusebianus, de numero autem aureo constaret,
tunc procedendo per methodum divinari posset non
recte assignatum esse tempus obitus Augusti. Memi-
neris quoque ad methodum numeri Eusebiani, unitate
illi detracta, reliquo per xix diviso, remanere nume-
rum aureum currentem. Augustus obiit cyclo Lunæ,
sive numero aureo, xv. Eusebius determinat tempus
obitus numero mxxxix. Detracta unitate, & residuo
per xix partito, remanet numerus aureus xiv. Atqui
debebat esse xv. Non igitur hoc numero, sed sequen-
ti, decessit Augustus. unde scio numerum aureum
fuisse xv? Ex defectioe Lunari diei xxvii Septem-
bris, quæ defectio in illa die non potuit cadere aliquot
annis ante, & post, nisi cyclo Lunæ xv, id est aureo
numero. Dio scribit Actiacam pugnam commissam
111 die Septembris, & in diebus ætatis anni sequentis
Antonium sibi manus intulisse. Ptolemæus autem à
prima meridie Thoth Nabonassari, ad id tempus, ἕτε
Ἀντωνίου ἀπέσφαξεν ἐαυτὸν (verba sunt ejus) putat
annos Ægyptiacos absolutos dcccxviii. Ergo Anto-
nius sibi mortem conscivit anno Nabonassari dcccix:
cujus principium incidit in cyclum x. Proinde annus
antecedens, quo pugna commissa, incidit in cy-
clum, sive numerum aureum, nonum. Itaque anni
Actiaci incipiunt à cyclo nono Lunari: & proinde
viii absoluta pro perpetuo canone sunt addenda annis
Actiacis ad methodum aurei numeri. Dion scribit
Augustum obivisse anno xlv Actiaco currente. Addi-
tis vii, residuo in xix distributo, invenio cyclum
Lunarem xv. Igitur audacter pronuncio Augustum de-
cessisse numero aureo xv. Eusebius auctor est deces-
sisse numero mxxxix. Deductis xlv annis Actiacis
præteritis, superest numerus mdcccclxxxv, in quo
acciderit Actiaca pugna. Detracta unitate, residuo in
xix distributo, remanet numerus aureus vii Actiacæ
pugnæ. Atqui ex Ptolemæo, & epocha Nabonassari,
constabat fuisse x numerum aureum. Igitur numerus
mdcccclxxxv non est annus Actiacæ pugnæ, sed se-
quens mdcccclxxxvi, cui si adjiciam annos xlv
Actiacos absolutos, perveniam ad numerum Eusebia-
num mxxx, veram & indubitatam Epocham obitus
Augusti. Ergo per cyclum Lunarem errorem Eusebii
deprehendimus. Idem potes tacere per cyclum Solis,
per Indictionem, per annos Sabbaticos. Scriptores
imponunt sæpe & sibi imprudentes, & lectori aliquan-
do prudentes. Horum aut attentamenta, aut hallucina-
tiones, quando ex comparatione aliarum historia-
rum deprehendi non possunt, rectissime per caracte-
res cælestes eruuntur, hoc est cyclos, Indictionem,
Hebdomadas annuas, &c. Vapulent ergo, qui tam
divinæ methodo obrectant, & σοσοι ἐν Ἀρκαδίῃ βα-
λανηφαγοὶ αἰδρες ἕασον.

MMxxx. Tiberius.] Recte quidem hinc incipit pri-
mus

mus annus Tiberii, xiv Kalend. Septemb. sed inde, ubi desinit Augustus. Ergo idem numerus & ultimus Augusti, & primus Tiberii debuit esse, non autem ex uno momento, quod inter obitum Augusti, & initium Tiberii intercedit, duo anni faciendi. Hoc ideo moneo, ut non solum hic, sed & in omnium regum fere initiis idem ab Eusebio factum Lector notare possit: quod, ut alibi monui, Eusebio peccandi sæpe ansam dedit.

Ibid. *Herodes Tetrarcha.*] Ubi delitavit interea Herodes ille à morte patris sui, ut ejus regni initium hæcenus differretur? Atqui jam annum decimum regnabat in Tetrarchia sua. Cujus vero regni annus primus illi nunc datur? an regni Archelai? Atqui totum redactum in fiscum fuit. ideo neque successit Archelao fratri. Quod si Herodi locus est, cur non & Philippo? Ambo ex æquis partibus Tetrarchæ facti alter altero plus juris non habet, ut hic solus, excluso altero, regnet. Itaque in relegatione Archelai interrupta est successio Herodis magni, Hierosolymis cum dimidio regni Provinciae Caesaris Syriae attributis. Iterum illa cicatrix coit, Agrippa Herodis magni nepote in majorem partem regni Ierosolymitani restituto. Hinc per filium patri cognominem Agrippam in annos lvi cum accessione aliquot urbium & regionum regnatum est, in cuius morte defecit domus Herodiadarum. Vide Canones Isagogicos. Parum cavisse igitur Eusebius videtur, qui Archelao fratrem Herodem Antipam successorem dedit, & summum virum Hieronymum erroris sui fautorem habuit, qui & ipse ab Eusebio deceptus idem prodidit in primum caput Matthæi. Verba ejus: *Ergo Herodes ille, qui cum Pilato postea amicitias fecit, hujus Herodis filius est, frater Archelai, quem & ipsam Tiberius Caesar Lugdunum, quæ Galliarum est civitas, relegavit: fratremque ejus Herodem successorem regni fecit. Lege Josephi historiam.* Atqui neque Josephus successorem Archelai fuisse dicit Herodem, neque Archelaum Tiberius Lugduno relegavit, sed Herodem Antipam. Itaque Hieronymum in prioro errore Eusebius, in altero memoria sua fecellit.

Ibidem. *Cajus Asinius Gallus Asinii Pollionis filius.*] Sunt Hieronymi.

Ibid. *cujus etiam Virgilius meminit.*] Is, cujus Virgilius meminit, fuit pater hujus, ut & mediocriter doctis constat. Sed fortasse Hieronymus sentit, in illius gratiam Bucolicon *Sicelides Musa* factum esse. Nam is est ipse, qui Saloninus vocatus. Neque profecto alia fuit mens Hieronymi. In eadem igitur Ecloga & patris meminit Virgilius, & filii: quum ea dicata sit patri, in gratiam autem filii facta.

Ibid. *avis à Tiberio suppliciiis evocatur,*] *παρρησία ἀείποιε πατρία καὶ παρὰ τὸ συμφέρον ἄνω γλωσσῶν ποτὶ δὲνὰ περὶ πᾶσιν ἀποφάση.* Ex Diono. Eadem die ad convivium à Tiberio adhibitus, damnatus, & in vincula conjectus Ser. Sulpitio Galba, L. Cornelio Gallo Coss. anno xix Tiberii. Sequentibus Confusibus fame excruciatu tandem jugulatus est, numero mml. Auctor Tacitus. Prochronismus annorum viginti. Sed imposuit Hieronymo mors patris ejus C. Asinii Pollionis, qui circa hoc tempus obiit, ut paulo ante retulimus, quod magis & nostram & Cor. Taciti de C. Asinii morte sententiam confirmat, quam, auctor Dialogi de causis corruptæ eloquentiæ in extremum Augusti principatum conjecit. Itaque quum Hieronymus C. Asinii Pollionis mortem in numerum mmlx contulerit, idque falso, & postea apud Tacitum aut alium scriptorem legisset C. Asinium extremo principatu Augusti, aut duobus Sextis Pompejo, & Appulejo Coss. obiisse, ipse filium esse putavit, quia

jam de patre retulerat, sed falso. Neque vero dubium est, quin hæc errandi causa Hieronymo fuerit.

MMXXXIII. *Titus Livius.*] Hieronymi ex Suetonio.

Ibid. *Ovidius Poëta in exilio diebus obiit.*] Hieronymi ex Suetonio. Scribebat Ovidius quintum librum Ponti extremo principatu Augusti. Nam Elegia quinta, cujus initium, *Ite leves Elegi*, dirigitur ad Sex. Pompejum Consulem, in cujus magistratu obiit Augustus. Insequentibus Elegiis ad Albinovanum, item ad Carum ait eam fuisse sextam hiemem exilii sui. Erat annus Julianus lxx. Eo enim obiit Augustus. Deducto quinquennio, quod jam exegerat in exilio, remanet annus lxxv Julianus, quo pulsus est in exilium. Natus autem tertio Juliano. Erat ergo annorum quinquaginta duorum solidorum, quum excessit ex Italia, quæ sunt decem lustra Romana, & duo anni præterea, xlii autem Olympiades solida: licet ipse alibi dicat decem lustra Olympica fuisse à natali suo, quum relegaretur:

*Postque meos ortus Pisæa vinculus oliva
Abstulerat decies præmia victor eques,
Quum maris Euxini positos ad læva Tonitas
Quærere me læsi Principis ira jubet.*

quasi Olympias sit lustrum Romanum, id est quinque anni absoluti, quod quidem putavit deceptus nomine *πενταετηρίς*, quum tamen *πενταετηρίς* dicta sit, non quod quinque annis absolutis constaret, sed quia quinto quoque anno rediret in orbem: quemadmodum alibi accurate demonstravimus. Ideo quinquennem Olympiada vocat, quæ tantum erat quadriennis:

*In Scythia nobis quinquennis Olympias acta
Iam tempus lustrum vertit in alterius.*

Sed concedamus Olympiadem quinquennalem & lustrum Romano æqualem fuisse, præter decem lustra duo anni excurrunt. Sed hoc non raro veteres faciunt, ut parvam summam dissimulent, contenti millenarios, centenarios & denarios ponere: quod non semel à Demosthene factum notavimus. Itaque ipsemet interpretatur mentem suam initio carminis in Ibiu, ubi bis quinque lustra sibi peracta dicit, hoc est se quinquagesimum annum vitæ peregrisse, quum illa scriberet, primo anno exilii sui, qui erat tertius, & quinquagesimus currens ætatis ejus, Christi Dionysianus, decimus, P. Corn. Dolabella, C. Junio Siliano Coss. Porro scribebat Elegiam ix libri xv Ponti, anno nono exilii, Juliano lxxii. Nam ibi Pomponium Flaccum Pomponii Græci fratrem fascis proximo Januario sumpturum dicit. Sane Consulatus Pomponii Flacci incidit in annum Julianum lxxii, numero hoc MMXXXIII. Obiit igitur anno exilii sui: non octavo.

Ibid. *& juxta oppidum Tomos sepelitur.*] Etiam Epitaphium ibi repertum nugantur, quod & auli sunt una cum Ovidianis operibus edere. quod qui non videt ab homine barbaro prodiisse, & omnis elegantia Latinæ imperito, is quid sit Latinus sermo, nescit. Sed nec melioris notæ sunt illa, quæ retulit vir accuratissimus Lilius Gregorius Gyraldus. *Attende, inquit, quæso, Lili, quæ ex communi amico his diebus audivi. Is enim se domi habere affirmabat quæpiam Cæcili Minutiani Apulei fragmenta, in quibus de Ovidio Poëta hæc fere inerat perscripta: Eum scilicet Kalendis Januarii, quæ die Titus quoque Livius decesserit, anno sui exilii septimo, hominem esse decessisse: structumque illi tymbon a Barbaris ante suarum adium januam. Idem Minutianus ait item, quem Ibiu simulato nomine appellarat, Corvimum fuisse, qui exulantis poëta uxorem sollicitasset. Relegationis causam fuisse, quod Augusti incestum vidisset. Hæcenus ille. Sed quomodo vir tantæ lectionis tam subactus in veterum scriptis stropham non animadvertit? Omnia enim falsa, anilia, nugatoria sunt. Nam quod*

ait,

ait, eodem tempore, quo Titum Livium, obiisse, quis non videt ex hoc loco Hieronymi desumpta esse? Anno septimo exilii obiisse verum non est, quum iste sit nonus. Calidius mendacium est, Corvinum esse Ibem illum. quod nunquam persuadebit ei, qui Elegiam ad Messallinum attentius legerit, cujus initium, *Ille domus vestrae*. estque secunda libri II Ponti. Non enim alius Corvinus fuit, præter illum, qui in familiam Cottarum adoptatus quindecim vir sacris faciundis fuit, ut est apud Tibullum, Elegia:

Impiger Aenea voluitantum frater Amorum.

de quo vide Vellejum lib. II.

Ibid. *Germanicus Caesar de Parthis triumphavit.* Ridiculum. Legendum de *Chattis*. Corn. Tacitus Annali secundo: C. Calio, L. Pomponio Cosq. Germanicus Caesar A. D. VII Kalendas Iunias triumphavit de *Chermycis Chattisque, & Angvrvanis*, quæque alie nationes usque ad Albim colunt. Hi Consules fuerunt numero superiore. Quare unius anni metachronismus est. Et, ne puteas erratum libroriorum, quartum annum Tiberii agnoscit Orofius: sed pro Parthis legit Germanis, qui sciebat de gentibus Germanicis Germanicum triumphasse, non autem de Parthis. Unde ex hac lectionis varietate colligitur jam tempore Orofii illud mendum in codicibus hujus Chronici inolevisse. *Sane*, inquit, *quarto imperii ejus anno Germanicus Drusi filius, Caligulae pater, de Germanis, ad quos ab Augusto sece missus fuerat, triumphavit.* Pro Parthis etiam *Chattis* legendum esse diu est, quum putavimus apud Spartianum in Marco: *Profecti sunt tamen paludati ambo imperatores, Parthis, & Marcomannis omnia turbantibus.* Nam quid Parthis cum Marcomannis? Et præterea de Chattorum excursionibus mentio antecesserat. Sed in divinis Isaacii Casaubonii nostri ad illum auctorem, & reliquos Augustorum scriptores, Commentariis monitus in Codice regio legi *Victoralis*, sententiam mutavi. Porro splendidissimum hunc triumphum Germanici fuisse, ex Strabonis libro septimo aperte paret: ubi non solum Chattos, sed per plurimos Chattorum finitimos populos devictos, & de illis una triumphatum idem refert: in quibus, inquit, *εὐὸμπάει καὶ Λίβυς τῆ Χαθίων ἱερῆς*, &c. Vide omnino reliqua. In nummo, ubi est Germanicus quadrigis vehens, legitur, **SIGNIS RECEPTIS DEVICTIS GERMANIS. S. C.**

MMXXXIV. *Tredecti urbes terra motu.* Phlegon: *Ἀπολλώνιο δὲ ὁ Γραμματικὸς ἰστορεῖ ὅτι Τιβερίῳ Νέρωνος σεισμοὶ γεγενῆσθαι, καὶ πολλὰ καὶ ὄνομαστὰς πόλεις ἐν Ἀσίας ἀρδῶν ἀφανισθῆναι, ἃς ὕπερον ὁ Τιβερίῳ εἰκείᾳ θραπένη πόλιν ἀνῶρθωσεν, ἀνθ' ὧν κελουσὸν τε αὐτῷ καὶ τὸ σκλασάντες ἀνέθεσαν ὡσαύτῳ τῆ Ἀφροδίτης, ὅ ἐστιν ἐν τῇ Ρωμαίων ἀγορῇ, καὶ τῆ πόλεων ἑκάστης ἰφεζῆς ἀνδραγάντας παρέστηκαν.* Adde ad illustrationem horum Phlegontis verborum Abrahami Goixæ nostri nummum argenteum, in cujus superficie vultus Tiberii, in altera effigies Asiæ muliebri specie sedens cum his literis, **CIVITATIBUS ASIÆ**, **RESTITUITIS.** in cujus nummi una superficie Vesta, infidete siliquaestro dextera pateram, sinistra hastam, tenens. quod est symbolum terræ stantis, quemadmodum Neptunus concussæ. Ovidius:

Stat vi terra sui, vi stando terra vocatur:
Causæque par Graui nominis esse potest.

Vide Orofium lib. VII, cap. IV. in fine.

Ibid. *Tredecti urbes terra motu ceciderant.* Iisdem Consulibus, quibus Germanicus de Chattis triumphavit. Itaque biennii metachronismus committitur.

Ibid. *Tredecti.* Duodecim Corn. Tacitus. item Plinius: *Maximus terra motu mortuam exitit motus*

Tiberii Caesaris principatu, καὶ τῶν ἰνδίων Ἀσία ἕνα πόλις προστρατίσθαι. item Solinus XLIII. & L. Seneca Nat. quaest. VI. prologo. Quatuordecim Nicephorus Callistus. *ἔσθαι*

Ibid. *Μαγνημί.* Tacitus: *Μαγνητες ἃ Σιπύλω.* Nam Græce dicitur *Μαγνησία ἢ ὑπὸ Σιπύλω, πρὸς θρᾷσον καὶ τῆ Μακεδονίᾳ Μαγνησίας.* Strabo de hac, & ejus terræ motu: *ὅσα ἀπὸ τῆ πόλεων ἢ Μαγνησίας ἐστὶν ἢ ὑπὸ Σιπύλω, ἐλθὺς ἐξ ἐξ πόλις ὑπὸ Ρωμαίων κεκαρμένη. καὶ ταῦτα ἢ καί τινες εἰς ἰσθμὸν νεώσι σήσμοι.*

Ibid. *Μοσθηνε.* Ita BONG. & Græca Eusebii, & Edit. & Nicephorus Callistus. *Μοσθηνεὶ* Ptolemæo. FRE. *Osthenes.* PET. & PR. *Monesthenes.* male. Posset & legi *Μοσθηνε* sicut *Μοσθηνεὶ* Ptolemæo: aut Latina forma *Μοσθηνε*, ut Tacito. Altera tamen lectio confirmatur Græcis Eusebii.

Ibid. *Aege.* Multæ sunt hoc nomine. Sed τὰς Αἰολίδας intelligendum. τὰς Αἰολίσι πόλεσι καὶ τὰς Αἰολίσι περὶ τῆ Αἰολίας. Strabo. Tacitus, *Philadelphines, Acgentas.* Nicephorus Callistus hujus non meminit.

Ibid. *Hierocæsarea.* Pausanias *Ἡλιακῶν αἰ*: *ἔστι γὰρ Λυδίοις ἐπὶ κλησίσι Περσικαῖς ἐξ ἐξ ἐν τῇ Ἱερουσαλαίμῳ καὶ τῆ πόλει, καὶ ἐν ὑπαίματι.* Ubi ait in ara fronte accendi ignem admotis cremiis. quod Horatius in oppido Egnatia fieri persuasum vulgo deridet:

*Dum flammis sine turba liquefere limine facto
Persuadere cupit.* —

Ibid. *Tmolos.* *Τμῶλ* etiam in Græcis: & ita Corn. Tacitus. Sed nusquam Tmolus urbem legi, præterquam in oratione pro Flacco. *Timolites vicinus.* Ita ut Tmolus non urbs sed vicus, vel κώμη fuerit. Montem Lydiæ, aut, ut Galenus, & Servius, Ciliciæ tantum novi. Hodierna appellatio præcæ vestigia retinet *Tomaltze.*

Ibid. *Temnus.* *Τήμν* Stephano, & Straboni. In Græcis Eusebii *Τήμν* vitiose, ut apud Nicephorum Callistum.

Ibid. *Dia, Hyrcania.* Farrago Chronici ex Bibliotheca Regis. hæc verba Græca citans non habet *Δία.* Aut *Dia* separatim legendum, & ita XIV urbes erunt non XIII, aut *Dia Hyrcania* conjunctim. Nam ego *Diam* urbem nusquam reperio in illo tractu Asiæ, quum tamen Nicephorus Callistus *Diam* seorsum ponat. Sin autem, ego puto male *Hyrcaniam* à *Motheseni* distinguam. *Motheseni* cognomine *Hyrcani* erant non solum in illo tractu, sed inter illas urbes, quæ terræ motu corruerint. Tacitus: *Quæque Motheseni, aut Macedones Hyrcani vocantur.* Stephanus: *ἔστι δὲ καὶ Ἐρκάνιον πεδίον ἐν Λυδίας.* Omnino *Μοσθηνεὶ Ἐρκάνιο* conjungenda erant. Sed hæc in medio discutienda relinquimus. Quartam decimam urbem *Cibyram* ponit Nicephorus Callistus.

MMXXXV. *Fenestella Historiarum scriptor & carminum.* Imo annalium, non carminum. Ilic aliud agebat Hieronymus. Lilius Gyraldus frustra suspicatur de mendo, quum sit *σφάλμα μνημονικόν*, aut *πρόβλημα* Hieronymi.

Ibid. *Septuagenarius moritur.* Quomodo V anno Tiberii, si extremo Tiberii principatu decessit? Plinius lib. XXXV, cap. XI. Et hic quoque eundem fugit ratio, ut in carminum scriptore.

MMXXXVI. *Tiberius multos reges ad se per blanditias.* Hieronymus ad verbum ex Eutropio. Eadem verbatim, ut solet, repetit ex Hieronymo Iordanes, & quidem totam pericopen.

Ibid. *in quibus & Archelaum Cappadocem.* Historiam pete ex II Annali Taciti, & Dione. Contigit hoc eodem

dem anno, quo Germanicus de Chattis triumphavit. Metachronifimus triennii.

Ibid. *cujus regno in Provinciam verso.*] Cornelius: *Regnum in Provinciam redactum est.* Sex. Rufus: *Postremo sub imperatore Claudio Casare, quum Archelaus ex Cappadocia Romam venisset, ibique diu tentus occubisset, in provincia præciem Cappadocia migravit.* Tiberius Claudius Nero est is, qui successit Augusto, de quo nunc agimus. Patruus autem & successor Caligulæ, Tiberius Claudius Cæsar. Itaque quum simpliciter dicimus Tiberium, non dubium est intelligi successorem Augusti: quum Claudium, successorem Caligulæ. Itaque perperam Sex. Rufus attribuit Claudio, quod proprium erat Tiberii. Ceterum prius Cappadocia dividebatur in majorem & minorem. Postea in primam, & secundam divisa est. Auctor Stephanus.

Ibid. *Mazaca.*] Plinius, & alii per metaplasimum Mazacam. ut *τα Ιεροσόλυμα, ἢ Ιεροσλύμα.*

Ibid. *Cæsaream appellat.*] Stephanus: *Μάζακα πόλις Καππαδοκίας ἢ νῦν Καισάρεια.* Sed apud eundem vitiose legitur *Μάζα* in *Καισάρεια*. Idem Ptolemæus. Plinius: *Et sub monte Argeo Mazacam, quæ nunc Cæsarea nominatur.* Strabo: *ἐν δὲ τῇ Κιλικίᾳ καλεῖται Μαζακα ἢ μητρόπολις τῶ ἔθνους (καλεῖται δὲ Εὐσεβεία ἢ αὐτῇ Ἰππικλησιν) ἢ πρὸς τῷ Ἀργαῶν.* Trinominis ergo fuit. *Μάζακα, Καισάρεια, Εὐσεβεία.* Hieronymus Commentario xviii in Efsaiam; cap. lx 1: *Cappadocia significat, quorum Metropolis Mazaca, quæ postea a Casare Augusto Cæsarea nomen accepit.* Nimirum oblitus erat Hieronymus à Tiberio, non ab Augusto transfominatam. Idem reperies Commentarium Ezekiel, cap. xxvii.

MMXXXVII. *Pompei Theatrum incensum.*] Apud Cornel. Tacitum Annali 111 Tiberius Pompei Theatrum igne fortuito haustum se extructurum pollicetur, D. Haterio Agrippa, C. Sulpitio Galba Coss. numero 3, MMXXXVII. Seneca consolatione ad Marciam, cap. 3, xxii; de Seiano loquens: *Decemebatur illi statua in Pompei theatro ponendo, quod exustum Casar respicebat.*

MMXXXVIII. *Tiberius Drusum consortem regni facit.*] Inde Nummi, DRUSUS CÆSAR TI. AUG. F. DIVI AUC. N. PONTIF. TRIBUN. POTEST. S. C. Item: ΔΡΟΥΣΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΙ. ΣΕΒ. ΥΙΟΣ. ΔΗΜ. ΞΕΟΥΣ. Ο. ΥΡΑΤΟΣ. Β.

MMXXXIX. *Drusus Casar veneno perit.*] Recte: C. Asinio Pollione, C. Antistio Vetere Coss. Cornel. Tacitus.

MMXL. *Haterius.*] Hieronymi. Decessit exitu anni, Cn Lentulo Getulico, C. Calvisio Sabino Coss. numero MMXLI. Biennii metachronifimus. Vide Corn. Tacit. Annali 1 v. De hoc Haterio satis M. Seneca.

3, Ibid. *Sevius Plautus.*] Tam nomen, quam historia nobis ignota: neque dolet nobis tanti flagitii memoriam silentii tenebris obrutam esse. Qui hoc referunt ad Q. Vibium Serenum, apud Tacitum, nã illos multum fugit ratio: qui nesciunt quid corrupti filii nomine intelligendum sit. Sed obruenda silentio, tam execranda fœditas.

3, Ibid. *Sevius.*] Ita PETA. non *Sevius*, ut BONG. 3, FRE. In veteribus inscriptionibus: C. SEVIUS LUPUS. & C. SEVIUS. C. F. VALERIANUS.

MMXLI. *Philippus Tetrarcha Paneadem.*] 3, 3, 3, pro perperam legi in Capite Sanhedrin supra ostendimus. Hanc *Νερωνιάδα* postea Agrippa junior vocavit. Joseph. 621.

3, Ibid. *in qua plurimas aedes construxerat.*] In Græcis 3, *ἀνεκλίσεις.* Philippus Tetrarcha Paneada instauratam

Cæsaream Philippi vocavit. Videtur legisse *ἐνικπίους.* 4, quod tamen esset verbum poeticum. In nummo Titi: 4, COL. CÆSAREÆ. PANIÆ. 4,

Ibid. & *Iulidem.*] Has urbes isti tetrarchæ videntur condidisse non procul initio imperii Tiberiani. Joseph. β' *ἀλώτ.* cap. x111: *μετεβάσης δὲ εἰς Τιβερίον τῆ Ἰδλίας ἦν τῆ Ρωμαίων ἡγεμονίας, &c.* Nam Josephus non definit quoto anno Tiberii illæ Urbes constructæ. Eusebius, ut solet, hoc tempore constructas divinat.

Ibid. *Iulidem.*] Herodes Betharamphtha prius dictam *δὲ τῆς ἀπὸ κρότου ὡσεὶ γοῦναικός.* Sed Philippus Bethaida prius dictam novis ædificiis & mœnibus ampliata *Ἰδλιάδα* quoque vocavit, *Ἰδλία τῆ Καίσαρ ὡσεὶ ἡμῶν μόνον.* Si quis compararet cap. 111, lib. xviii *ἄρχαιολογ.* cum cap. x11 lib. 11 *ἀλώτ.* ambigere possit, sub Augusto, an sub Tiberio hæ urbes constructæ sint. Nam 111 cap. lib. xviii omnino videtur velle statim post descriptionem Quirini hoc contigisse; & *Ἰδλιάδα*, quæ Betharamphtha vocabatur, dictam semper *δὲ τῆς Ἰδλίας*, quæ fuit uxor Augusti, à Livia nempe, quam semper *Ἰδλίαν* vocat Josephus etiam vivente Augusto: Bethaida autem à Iulia filia Augusti. quod tamen miror, quam eam ne nominari quidem libenter Augustus pateretur.

MMXLI. *Pilatus Procurator Iudææ à Tiberio mittitur.*] Recte: nempe x111 anno imperii Tiberiani. Nam Pilatus revocatus ex procuratore, undecimo anno functionis suæ in Italiam appulit circiter tempus obitus Tiberii. Auctor Josephus. Si x x111 annus Tiberii, qui fuit ultimus imperii ejus, erat undecimus procuratoris Pilati, haud dubie tertius decimus Tiberii fuerit primus.

MMXLIII. *Gotienus Montanus Narbonensis.*] Martialis: *Docti patria Narbo Gotieni.*

Ibid. *orator.*] Nam fuit & Iulius Montanus poeta epicus & elegiacus, familiaris Ovidii, & Tiberii, ut est apud Senecam in Epistolis.

Ibid. *in Balcanibus insulis moritur, illuc à Tiberio relegatus.*] Deportatus in exilium, vel, ut Cornelius loquitur, affectus majestatis pœnis, Coss. Cornelio, Asinio Agrippa Coss. numero MMXLI. Metachronifimus biennii.

Ibid. *Herodes Tiberiadem condit & Liviadem.*] β' *ἀλώτ.* cap. x111. *ὁ, τε Ηρώδης κὺ φίλιππος, ὁ μὲν πρὸς τοὺς ἰερδάνων πηγὰς ἐν Ραυεάδι πόλιν κτίσας Καισάρειαν, κὰν τῆ κάτω Γαυλαυλικῆ Ἰδλιάδα. Ηρώδης δὲ ἐν μὲν τῇ Γαλιλαίᾳ Τιβεριάδα, ἐν δὲ τῇ Ρεορία Φερώνυμον Ἰδλίας. Ptolemæus, Ἰδλίας, Τιβερίας. Et alibi: Λιβίας, Καλλιρόνη. Ita pro Λιβίας excusum hodie, & olim scriptum circumferebatur in codicibus sæculo Rufini, qui ita legit. & quidem nunquam Josephus *Λιβίαν*, sed *Ἰδλίαν*, uxorem Augusti vocat: quod sine dubio est mendum librarium, sed tamen, ut dixi, jam a vo Rufini receptum. Sed hæ civitates initio imperii Tiberiani conditæ sunt. Græca quoque habent *Ἰδλιάδα*. Quare Hieronymi correctio est, qui sciebat matrem Tiberii Liviam vocatam fuisse: ac proinde illam urbem ante obitum Livie conditam esse necesse est, hoc est initio imperii Tiberiani, ut diserte docet Josephus. Quod si quis objiciat Liviam post mortem Augusti in Julium nomen adoptatam, Juliam vocatam fuisse, is sciat vivente Augusto in Codicibus Josephi non aliter, quam *Ἰδλίαν*, vocari. Liviadis etiam*

etiam meminit Hieronymus de Nominib. Hebr. *Lun-
tibus à Liviade in Esbum Arabie.*

Ibid. *Tiberiadem.*] Judæi ἡβρᾶ prius vocatam fuisse dicunt.

MMXLIV. *Iohannes filius Zachariae.*] Hic est quidem XV annus Tiberii, sed à XIV Kal. Septembris ejusdem anni. Quod si Christus baptizatus est VI Januarii sequentis, in mense quinto XV anni Tiberii, is secundum rationes nostras & ipsius Eusebii, fuerit annorum XXX completorum: non utique quod Eusebius ab eodem capite annos Christi oriatur, quo & nos, sed quia per annos imperii Tiberiani progrediatur, anno obitus Augusti sumpto eo, qui penultimus erat vitæ ejus, & primo Tiberii eo, qui erat ultimus, septem mensibus vitæ Augusti una cum XVIII diebus in eo expletis. Hæc est quoque causâ, quæ uno anno Eusebium ab epocha passionis Dominicæ abducit, ut mox videbin.us.

Ibid. *A secundo anno instaurationis Templi, qua facta est sub altero anno Darii regis Persarum, anni DXLVIII.*] Uno plus dicit. Secundus annus Darii MCCCXCVII deductus de MMXLIX, reliquit DXLVII, non DXLVIII.

Ibid. *A Salomone autem, & prima adificatione Templi, anni MLX.*] Memineris XV illorum annorum prochronisimum, de quo toties monuimus; aliquando esse XV, aliquando XVI. Nam XVI annos attribuit supra justum numerum Regibus Juda: Abiam, Gotholix, Josia, Sedekia singulos: Amonii decem. Colliguntur anni superflui XVI. Quod autem nunc XVI, nunc XV annorum discrimen intervenit inter rationes Eusebianas, & Hebraicas, hoc inde est, quod regum initia uno anno aliquando promovet, aliquando moratur. Annus Baptismi Dominici in periodo Juliana 4742. Annus Templi fundamentorum, 3696. Intervallum XVI anni, minus quam hic. Sed de his XVI & XV annis differentia Eusebiana, non sen. el tam in Notis, quam in Canonibus, disputatum est.

Ibid. *Principium LXXXI Iobelei secundum Hebræos.*] Annus baptismi Christi secundum Hebræos, est 3978. Quæ sunt Iobelea LXXXI. ann. IX. Sed hæc sunt jocularia. Hebræi concipiunt Iobel septem septimanarum, ut præcipit lex Mosi: hoc est annorum XLIX. Eusebius, & multi veterum Patrum, L annorum absolutorum. Ita principium LXXXI Iobel, esset annus MMMMI. At Hebræi tot annos non putant à conditu rerum, ad Christi baptismum, sed 3978 duntaxat, ut vidimus. Porro Bedæ codex habet LXXXI. PET. LXXX Iobelei. PR. XXVII. FRE. non habet.

Ibid. *ad passionem venit anno Tiberii XVIII.*] Cedrenus 161, 46: Φησὶ δὲ Εὐσεβίου, ὅτι τῷ 18 ἐτὶ βασιλείᾳ τοῦ Κωνσταντίνου ἡσυχαστῆς Χρυσόστομος (συνωδῶν τῶν εὐαγγελιστῶν) ἔχον τῷ 18 τὸ σωτήριον ἰσχυρῶς πᾶσι ἐν ἐτὶ 8 κόσμῳ ἐφῆλθ. Recte omnia. Hæc enim ita scripsit Eusebius, sed illum fuisse annum mundi ἐφῆλθ secundum Eusebium, falsum. Est enim ille annus à Cedreno notatus secundum periodum Julianam Constantinopolitanam, in qua primus annus Christi à Kalend. Septembris est 5509. & præterea si passio incidit in annum 5539, ut ipse vult, est secundum opinionem eorum, qui censent Christum triginta annorum natum eodem anno & baptizatum, & passum, duobus Geminis Cotk. In quibus Augustinus lib. XVI, cap. LIV, de Civit. & Tertullianus, & alii. Sed secundum ratiocinationes Eusebii Christus passus est anno Mundi 4233. Georgius Syncellus: Ἐπι τῇ πάντῃ ἐξ Ἀδάμ (μέχρι τῆς ἀναστάσεως) ΕΨΛΤ. καὶ δὲ Εὐσεβίου ΕΣΛΒ. ὁπερ ἀλλότριον πάντῃ τῆς ἀποστολικῆς ᾠδοῦσας. Redit deinde ad turbas suas, & sua commovet sacra, de omissione τῶν δώδεκα Καίτων, quod ad nauseam og-

gerere solet. Sed Eusebius hic hallucinatus est de anno passionis, & quidem pueriliter. Nam ipsemet fateatur Dominum passum anno quarto Olympiadis CCII, quod verissimum est. Atquin annus ille inquit à diebus æstivis præsentis numeri MMXLVIII. Christus vero passus est in Nisan. Ergo in Nisan hujus numeri passus, tribus mensibus circiter ante initium anni quarti propolita Olympiadis CCII, contra hypothesein. Eadem hallucinatio in transitu Ærcis, quem conjicit in annum quartum Olymp. LXXIV. Passus est igitur Dominus anno sequenti Juliano, sive numero MMXLIX, mense decimo anni quarti propolita Olympiadis CCII, tertia Aprilis, scilicet sexta, cyclo Solis XIV, aureo numero XV. Cedrenus hæc verba Eusebii repetens, τὸ, non ἢ ἔτης tam adversus sententiam Eusebii legit, quam suam, qui aliter pronunciavit ex Eusebio. Sed oportet omnes codices falsos esse biennio. Nam, ut Georgius ait, Eusebius ab Adam, ad passionem, putat annos 5232. Ergo passus anno Mundi 5233. Deductis 3184, superest numerus Eusebianus MMXLIX. anno XX Herodis Terrarchæ: qui profecto verus annus est passionis. Ideo Epiphanius recte pag. 27: ἐν δὲ τῷ ἑκτοστῷ ἐτὶ τῆς Ἡρώδου τῆς Τετραράρχου καλοῦμένης γῆς τὸ σωτήριον πᾶσι. Mendoli proculdubio sunt omnes codices scripti, & editi.

Ibid. *ad passionem venit.*] Passus numero MMXLIX, ut diximus, non MMXLVIII. At inepti Judæi passum scribunt anno Computi sui 3724, hoc est numero Eusebiano MDCCLXXX, qui profecto est annus primus Herodis, nimirum à captis Ierosolymis, annis LXIX ante hanc epocham. deq; ea re vetustissimum rhythmicum profert:

Ἡε ἄρτῃ γαῖαν ἀβῆρτ ἡψῆρτ ἡβῆρτ ἡγῆρτ ἡδῆρτ ἡεῆρτ ἡεῆρτ ἡεῆρτ
Hic argutia est in rhythmo, & in sensu, quem nulla alia lingua reddere potest. In anno MMDCCLXXXIV Nazarenus captus est: & in anno DXXXII in ligno crucifixus est. Nota est periodus magna annorum DXXXII, in qua duo cycli, Solaris & Lunaris, redeunt in orbem. At in anno Iudaico MMDCCLXXXIV, septem periodi magnæ confectæ erant. Ita Christus secundum eorum nugæ passus fuerit septima periodo confectæ. Septies enim 532 colligunt 3724 annos corrupti Iudaici. Anilitates lycophantiarum Iudaicarum, sed rhythmus est elegantiss.

Ibid. *Phlegon.*] Phlegontis Chronicorum Lemma apud Photium: Φλέγοντι Τραλλιανῶν ἀπελάττειν τὸν Ἀδριανῶν Ὀλυμπιονικῶν καὶ χρονοκῶν συναγωγῇ. Utinam extarent. Quidam scripserunt Hadrianum ipsum hujus operis auctorem Phlegonti præcepisse, uti suonomine ederet. Ipse scribit se vidisse Androgyonon Ἰσαατοδουλιῶν ἐν Ρώμῃ Λακίς Λαμία, Αἰλιανῶν, καὶ Οὐτέρον. anno Christi CXVI. Sed mendum est in Consulibus. Legendum: Λακίς Λαμία Αἰλιανῶν, καὶ Οὐτέρον. Congruit anno Christi CXVI. Scripsit XVI libros Olympiadum, ex quibus quinque tantum se legisse refert Photius, quorum finis Olympias CLXXVI. Continebantur illis Chronicis gesta CLXXVI Olympiadum, quarum ultima definit in quarto anno Antonini Pii. In illis omnia, quæ in toto orbe acciderunt memorabilia retulit, ut ne de Christi quidem miraculis tacuerit. De illo, ut alibi diximus, intelligebat Hieronymus, quum hæc scriberet Commentatio in Habacuc, cap. tertio. *Legimus in his, qui de mirabilibus confecerunt volumina, & qui Olympiadas Græcia ad nostram usque memoriam perduxere, exponentes quid in singulis annis novi acciderit in mundo.* Nam Phlegontem περὶ Ἰουμασίων quoque scripsisse testis est Suidas: & quædam ejus operis hodie fragmenta extant,

tant. Sed ad memoriam Hieronymi continuatum ipsum opus fuisse à quibusdam verisimile est, quemadmodum ipse Hieronymus Chronicon Eusebii continuavit, Hieronymum Prosper, Prosperum Victor Tunnunensis. Origenes secundo in Celsum: *φλέγων μάλιστα ἐν τρισκαίδεκάτῳ, ἢ πασσαρεσκαίδεκάτῳ, εἶμαι, τῷ χρονικῶν καὶ περὶ ἱνῶν μελλόντων προγνώσιν ἔδωκε τῷ Χελσῳ, συγχυθεὶς ἐν τοῖς περὶ Πέτρῳ, ὡς περὶ τῶ Ἰησοῦ, καὶ ἐμαρτύρησεν, ὅτι κατὰ τὰ ἐρημικά ἕσπερ ἄντ' αὐτῶ τὰ λεγόμενα ἀπὸν τῆς.*

Ibidem. *in tertio decimo libro ita dicens.*] Origenes in Matthæum, tractatu xxxv: *Et Phlegon quidam in Chronicis suis scripsit, in principatu Tiberii Cæsaris factum: sed non significavit in luna plena hoc factum.* hoc Phlegontis testimonium habebat in animo Tertullianus: *Eodem momento dies, medium orbem signante Sole, subductus est. Deliquimus utique putaverunt, qui id quoque super Christo predicatum non scierunt. Et tamen eum mundi casum relatum in archivis vestris habetis.* Archiva vocat annales, & Chronica. Quod enim ait eclipsim veram quosdam putasse, sine dubio intelligit & Phlegontem, & Thallum Chronographum. Africanus: *τῆτο τὸ σκότος ἐκλειψιν ἡλίου θάλασσαν καταεῖ ἐν τρίτῃ τῷ Ἰσραήλ, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἀλόγως.* Nam Eclipsim quoque veram Phlegon putavit. Inde Tertullianus *putaverunt* quum dicit, non unum Phlegontem, sed & Thallum simul comprehendit.

Ibid. *Argumentum autem ejus rei.*] Sane verum est; ex Evangelio secundum Iohannem, in quo tempora certius designantur, quam in tribus Evangelistis antecedentibus, à baptismo Christi, ad ejus resurrectionem, quatuor tantum Paschata discrete expressa esse; quæ faciunt tres annos absolutos. Nam in tribus intervallis quatuor termini opus sunt. Termini sunt Paschata: intervallum, triennium. Sed à xv anno Tiberii, ad crucifixionem, sunt anni iv. xv annus Tiberii incipit ex a. d. xiv. Kal. Septemb. numeri Eusebiani MMXLIV, Appio Iunio Syllano, P. Silio Nerva Cofs. Annus vero xix Tiberianus, in quo ἡ σωτηρία contigit, ex a. d. xiv. Septemb. numeri Eusebiani MMXLV, Furio Camillo, Cn. Domitio Aenobarbo Cofs. Habes hic solidum quadriennium. Crucifixus est autem Dominus numero sequenti MMXLIX, Servio Sulpitio Galba, L. Corn. Sulla Cofs. Quare in quatuor annis solidis quinque sunt Paschata. Nam quatuor intervalla habent quinque terminos. Quod si tres tantum anni interfuerunt à baptismo, ad resurrectionem, ut Eusebius opinatur, ergo Christus non fuit baptisatus anno xv Tiberii, sed xvi, adversus auctoritatem Evangelistæ. Nam de die crucifixionis non sinunt dubitare duo characteres cælestes, cyclo Solis xiv, & aureus numerus xv. ut enim xiv dies Nisan incidere in feriam sextam, hoc aliquot annis retro, & post, non potuit fieri, nisi cyclo Solis xiv, Lunæ xv. Hæc autem convenerunt numero MMXLV. Ergo eo numero crucifixus. Hæc quum ita sint, omnino quinque Paschata fuerunt à baptismo, ad resurrectionem. Sed (objicietur) quatuor tantum Paschatum vestigia extant in Evangelio secundum Iohannem. Hoc verum est. Unde eruemus illud, quod deest numero? Nos conati sumus aliquid. Qui verisimiliora, quam nos, attulerit, is vicerit. Nam profecto hic locus est, ubi desudare possunt præstantia ingenia. Sunt quidam harum rerum imperiti, qui putant nos delirare de quinque Paschatibus. Sed arquatim omnia luce videntur.

Ibid. *Iosephus autem vernaculus scriptor.*] τὸ Vernaculus non est ex Græco, sed ex Tertulliano. & qui istos

aut probat, aut revincit, Iudeus Iosephus antiquitatum Iudæicarum vernaculus vindex. Totidem Hieronymi verbis Paula & Eustochium ad Marcellum. *Demique etiam Iosephum, qui vernaculus est scriptor Iudæorum, asserere, illo tempore, quo crucifixus est Dominus, ex adytis Templi virtutum caelestium erupisse voces dicentium: TRANSMIGREMUS EX HIS SEDIBUS.* Quæ omnia ex hoc loco Eusebii, sive Hieronymi, delumpta esse nemo inficiari potest. Item ipse Hieronymus ad Hedybiam, *Quæstione octava: Velum quoque Templi scissum est in duas partes, ut compleretur illud, quod refert Iosephus, præfides Templi dixisse virtutes, TRANSEAMUS EX HIS SEDIBUS.* Idem Commentario xviii in Esaiam, cap. Lxvi: *Quando præfides Templi consona Angeli voce dixerunt: TRANSEAMUS EX HIS SEDIBUS.* Hic loquitur de excidio Templi: in altero exemplo de Passione Domini. Quis non miretur ἀνολογίαν? Rursus eadem verba repetuntur Commentario in xxviii Matthæi. Locus vero Iosephi, quem designat, est capite xxxi libri vi, ubi differit de prodigiis, quæ urbis excidium antecesserunt: *κατὰ τὴν πύλιν ἐορπύ, ἢ πενήκωσῃ καλεῖται, νύκτωρ οἱ ἱερεῖς παρελθόντες εἰς τὸ ἔνδον ἱερὸν, ὡς περὶ αὐτοῖς ἐθῆ ἦν, περὶ τὰς λείψργίας, πῶτον μὲν κινήσεως ἀνιλαβείων ἔφασαν, καὶ κτύπον, καὶ δὲ πῶτα καὶ Φωνῆς ἀθρόας, ΜΕΤΑΒΑΙΝΩΜΕΝ ΕΝΤΕΥΘΕΝ.* quæ verba Cornelius Tacitus, historia quinta, non meliori fide, quam alia Iudæica, retulit: *Expressa repente delubri fores, & audita major humanæ vox, EXCEDERE DEOS: simul ingens motus excedentium.* Iosephus addidit characterem gesto: nempe quo anno id accidit, xiv Nisan incidisse in viii Xanrici, sive Aprilis. quod eo tempore non potuit, nisi anno Iudæico 3225, Christi Lxv. Neomenia Nisan xxvi Martii, feria iii. proinde xiv Nisan fuit viii Aprilis. Pentecoste xxix Maji, feria quarta. Itaque hæc jocularis hallucinatio peccat prochronismo annorum xxxxi. Et, ne quis putet luxatam esse suo loco hanc pericopen, quæ non ad tempus Passionis Dominicæ, sed excidii Ierosolymorum spectat, idem ab eodem repetitur libro octavo ἀποδείξ. 250. ubi, ut ostendat Christum ea nocte, quæ σύμβολα τῶν μυστηρίων Discipulis suis tradidit, omnia legis Mosaiicæ sacra tunc finem capisse, utitur hoc exemplo: tanquam per illa verba, *μετὰ βαίνωμεν ἐντεῦθεν*, significetur renunciari legi Mosaiicæ, quam Christus irritam fecerit, tradens σύμβολα τῶν μυστηρίων discipulis suis. Sed vide desultoriam sententiam, pagina sequenti 251, oblitus omnium, quæ dixerat, & sui præsertim, *πῶτα δὲ*, inquit, *ἰσορεῖ μὲν τὸ πάθος σωτηρίας ἡμῶν γεγονέναι.* Sed quid ad passionem, quæ post passionem: quid ad Pascha, quæ in solenni Pentecoste: quid ad meridiem, quæ nocturno tempore contigerunt? Pagina 250, est *κατὰ τὸ πάθος*, pag. 251, *μὲν τὸ πάθος*. Quæ hæc est licentia, Passionis gesta cum excidio Ierosolymitano permiscere, & ad ea se conferre, quæ post xxxii annos gesta sunt? Paulo ante ostendimus Hieronymo eandem hallucinationem offusam fuisse, cui epistola ad Hedybiam hoc refert in tempus Passionis, Commentario autem in Esaiam ad excidium Templi. Conditor Annalium Ecclesiasticorum ausus est postulare Iosephum delirii, ut Sophoclem filii sui apud Arcopagitas, quod hæc ad tempora belli Iudæici conjecerit, quum Eusebius, inquit, ad tempus Passionis Dominicæ retulerit: quasi Iosephus ab Eusebio res Iudæicas didicerit. Potro ego non capio verba nugatoris illius, quisquis fuit, apud Suidam in *Κλαύδιον*. *Ἐπὶ αὐτῷ*

επεισοσίῳ τῶν Ἰουδαίων κατὰ Χριστιανῶν, ἀρχόντῳ ἐπέσησεν αὐτοῖς Κλαύδιον Φοίλικα, κελύσεις αὐτῶν πμωρεῖα τῶν τῶν. ἢ εἰς τὰ ἱερὰ ἀθροισμῶν, Φωνὴ ἠκέρτη ἐκ τῶν ἀδύτων λέγουσι, ΜΕΘΙΣΘΩΜΕΘΑ τῶν ἐντεῦθεν. ἢ τῶν γέρονε τρίπυ, ἐξ ἧς πανωλεθρία διεφθάρησαν. Nam quid Christianis cum Iudæis? præterea quænam sunt illa ἱερὰ, ad quæ ipsos ἀθροίζουσι memorat? Postremo quis hoc intelligit, τὸ τρίπυ, ἐξ ἧς διεφθάρησαν.

Ibid. *Scribit autem supradictus vir.*] Hæc est gemina & germana illius superioris hallucinatio. Nam Pilatus simulac in Judæam venit, hoc fecit numero MMLXIV. Josephus β' ἀλώσ. cap. XIV: πεμφθεὶς δὲ εἰς Ἰουδαίαν Πίπρωστος ὑπὸ Τιβερίου Πιλᾶτος νύκτωρ κεκαλυμμένος εἰς Ἱεροσόλυμα παρεσκευάζει τὰς ἐκκλήσεις. Statim ergo, ut in Judæam venit, hoc fecit: tantum abest, ut Passionis tempore. Metachronismus triennii, aut potius quadriennii, si verum annum passionis spectes. Porro hæc omnes ingentes periochæ de passione Christi ex priore libro in hunc Canonem traductæ sunt ab Hieronymo, quemadmodum & aliæ. Nam τὸ χωρίον ἰσραηλῶν non admodum capax ab Eusebio relictum ab Hieronymo amplificatum est. Possumus multas περισχὰς colligere, quæ ab Hieronymo, non ab Eusebio, huc conjectæ sunt. Nam Canon hic, ut alibi diximus, prioris libri indexerat duntaxat, non iusta Chronographia. Numero MCCCXII tres periochæ pertinebant ad priorem librum. In prima legimus: *Nostra quoque supputatio iisdem temporibus eam exhibuit.* In Græcis: ἢ ὁ ἡμέτερος δὲ κανὼν. *Noster autem Canon.* Non ergo in Canone hæc posita sunt ab Eusebio, neque profecto ad Canonem pertinent. Quid? Eusebius in ipso Canone Canonem citasset? Mirum vero Hieronymum non advertisse hunc librum Canonem ab auctore vocatum fuisse, ut κανὼνα supputationem verterit. & in proœmio κανὼνα χρονικὸν verit curiosum ordinem. Sed et si concedamus titulum τῶν κανόνων à codice Hieronymi abfuisse, tamen ex aliis locis Hieronymus potuit discere Canonem illum librum nuncupatum fuisse. Quod igitur multa sint in Spatio historico hujus Canonis, quæ Hieronymus, non Eusebius, eo contulit, accurato Lectori constare poterit: quæ ideo nunc omisimus, ne videamur λύχρον ἀπτεῖν ἐν μεσημβρία.

Ibidem. *imagines Caesaris.*] Josephus ἐκίνας, Philo ἀσπίδας ἀγράφους, sine πικτυῶν. ex quo adstruit, si Judæi Clipeos sine pictura non patiuntur, quanto minus imagines & statuas? Sed non dubium, Philonem, ut in multis aliis, ita hic falli. Nam Clipei illi, qui signis gradatim adjuncti erant, habebant περιπλάσας Caesarum, aut aliorum. Contra, ἀσπίδες ἀγράφοι à gentium Regibus infinitæ dicatæ extabant in templo Ierosolymitano. item coronæ, arbores aureæ, & similia. Imo & Judæi ipsi mittebant exteris regibus ἀσπίδας ἀγράφους. I Maccab. xv, 18, 20. xiv, 24. xiii, 37. Ubi sine dubio βαῖν est ἀσπίς, Clipeus: quod a multis saculis corruptum est, quum legendum sit μαρῖν. Nam quis nescit quam frequens commutatio sit μ, & β in vetustissimis libris? Hoc nemo paulo doctior ignorat. Hesychius sane ita legisse videtur. μαρῖν, ἀσπίδα. Sine dubio legendum, ἢ τῶν μαρῖν, ἢ ἀπεσειλάει. non, ut vulgo, τῶν βαῖν, ἢ ἀπεσειλάει. ἢ μαρῖν, est ἀσπίς, ut sciunt Hebraice medioeriter docti. Certe Judæi ad Reges ἀσπίδα, & aliquando σέφρονον, sed tamen semper ἀσπίδα, mittebant: ut de

hac re amplius dubitandum non sit. Nam quemadmodum veteres F litteram duabus vocalibus interponunt, Γύης, Τύγης: Ἀρμαῖς, Ἀρμαγίς, ita eandem intra duas vocales positam exterunt, Μάριν, Μάιν. unde propter affinitatem β cum μ, quæ tanta est in vetustissimis codicibus, ut intermisci non possit, pro Μάιν, factum est Βάιν. Apud Josephum 429, Ethnarches Iudæorum Hyrcanus Senatui Ro. mittit Φιλάων ἢ ἀσπίδα. Quæ præter hæc in excusis leguntur, ea à male feriatis ingenii astuta omisimus.

MMXLVIII. *Cassius Severus orator.*] Hieronymi. De hoc multa M. Seneca in Controversiis. De ejus autem exilio Corn. Tacitus Annali quarto. Primum relegatus Creta, quum exilio non mutasset animum, deportatus est in saxum Seriphium, Cornelio Cethego, Vifellio Varrone Coss. numero MMLX. Si igitur iste annus fuit & vitæ ejus ultimus, & exilii xxv, ergo eodem fere tempore missus in exilium sub Augusto, quo & Ovidius: in saxo autem Seriphio octo fere annos fecerit.

Ibid. *Cassius Severus.*] Doctissimus, & diligentissimus vir Lilius Gyraldus dubitat, an iste Severus sit is, ad quem Ovidius scribit. Sed inter utrunq; tantum discrimen est, quantum inter Cassiam gentem, & Corneliam. Nam is, ad quem Ovidius scribit, erat Cornelius Severus Poëta: iste est Cassius Severus orator. Ille vivebat jam mortuo Augusto: iste quinquennio ante obitum Augusti missus est in exilium eodem fere tempore, quo Ovidius, quemadmodum proxime ostendimus. Porro Corn. Severus apud Quintilianum dicitur bellum Siculum scripsisse. Videndum, an potius legendum sit civile, ex quo depromptum sit carmen in mortem Ciceronis. Scripserit ergo bellum civile Cæsaris & Pompeii, usque ad triumviratum.

Ibid. *orator egregius.*] Quintilianus: *Multa, si cum judicio legatur, dabit imitatione digna Cassius Severus: qui si cæteris virtutibus colorem & gravitatem orationis adjecisset, ponendus inter præcipuos foret, &c.*

Ibid. *qui Quintianum illud proverbium luserat.*] Non minus mihi, quam Dn. Arnaldo Episcopo, de sententia hujus loci desperatum est, idque propter vitium lectionis. Hieronymus enim scripserat: *Qui Quintianum in ludo luserat proverbium.* Prourbium est περιάσειον ad verbum, ut promurium, procestrium. Quintianum igitur prourbium, sive suburbium, prætorium, aut villa Cassii Severi intelligitur, Quintiana quidem à Quintianis pratis, ubi sita erat, ut merito περιάσειον fuerit: quemadmodum Cicero Argiletanum ædificium vocat, quod in Argileto Romæ constructum erat. Cassium hominem perditissimi nepotatus, & profligatissimi luxus in ludo alex Quintianum suum luisse designatur: quod non mirabitur, quum eum à Tacito hominem maleficæ vitæ vocari sciverit, adeo ut propter eos mores à Tiberio relegatus fuerit: Alioquin in vulgata lectione, & scriptorum codicum, quid est *ludere proverbium*? Quis unquam ita locutus est? Deinde quid est τὸ illud? Si κατ' ἔμφρασιν dictum, tamen quis illud proverbium divinaverit? Haud dubie hæc Hieronymus ex Suetonio, & fortasse fuerint à poëta quodam,

— Et Severus Cassius,

Qui Quintianum luserat prourbium.

Ita editi, & POST. Sed PR. Quintilianum. Quid hoc a nignatis sit, quaratur. Nam hæc historia mihi prorsus ignota.

MMXLIX. *Pilatus.*] Historia extat β' ἀλώσ. cap. xiv.

Si superiora de imaginibus Casareis μετὰ χρονισ-
μοῦ peccant, quanto magis hæc, quæ illis poste-
riora?

MM L. *Seianus præfectus Tiberii.*] Seianus oppressus
est Tiberio Casare v. Coss. anno ante Consulatum Ar-
runtii Scriboniani, & Domitii Ahenobarbi, ut extat
in egregio lapide Interamnate in Italia: quod tempus
congruit numero MM XL VII. Quomodo Seianus po-
tuit Tiberium ad deletionem gentis Judaicæ horta-
ri, qui triennio ante extinctus erat? Sed divinat Eu-
sebius, ut solet. Nam tempus quod Philo non de-
signavit, quomodo Eusebio exploratum esse po-
tuit?

Ibid. *Philo meminit.*] Pag. 698. καὶ ὅτι Τιβεριῶν
ῥήματα τὸ αὐτὸν τρέπων, καὶ ταῖς ἐν Ἰταλίᾳ ὡδυσκινη-
θείων, ἠνίκα Σηιανὸς ἐσκώρφη τὴν ἐπίθεσιν. ἔγνω
ὅδῳ εὐθείας μὲν τὸ ἐκείνης τελευτῆς, ὅτι τὰ καλῆγορη-
θέντα τῶν ἀκηκότων τὴν Ρώμην Ἰσδαίων ψόδοις ἦσαν
Ἀφρολαί, πλάσματα Σηιανῶν τὸ ἔθνος ἀναρπάσαι
θελόντων, ὅπερ ἢ μόνον, ἢ μάλιστα ἢ δὲ Βαλαίς καὶ
περὶ ἑσὶν ἀνὴρ σὸν ἄσπερ τὸ ὡδυσκονδθῆναι
κινδυνόσαντι αὐτοκράτορι.

Ibidem. *in libro legationis secundo.*] Quinque libros
legationis eum scripsisse auctor Eusebius ipse libro se-
cundo Histor. Eccles. Duo tantum hodie supersunt.
Quæ post hanc pericopen in excusis extant de Iacobo
fratre Iohannis gladio percusso iussu Herodis, de Pe-
tro Apostolo in carcerem coniecto, & paulo ante de
Stephano lapidato, sciat candidus lector ea recenter ab
otiosis hominibus insulta, & in nullis scriptis codicibus
extare: partem autem eorum ex Mariano Scoto huc
furellis intrusam fuisse.

Ibid. *Persius Flaccus Satiricus.*] Nascitur L. Vitellio
Nepote, P. Fabio Persico Coss. hoc ipso numero. Sunt
Hieronymi ex Suetonio.

MM L I. *Agrippa filius Herodis.*] Anile delirium. Nam
Herodes iste, quem intelligit Eusebius, erat filius He-
rodis Magni cognomine Antipas, patruus Agrippæ,
non autem pater. Nullius scriptoris sive Christiani,
sive pagani tot deliria, tot absurditates extant, quot
Eusebii nostri. Libro priore clarius explicat somnium
suum: Ἀγρίππας Ἡρώδης παῖς ὅτι Τιβεριῶν Καίσα-
ρος Φερσηθεὶς ἀπὸ τὰς κτ' τῆς ἰδίας πατρὸς καλῆγο-
ρίας. Ecce patrem ab Agrippa accusatum dicit, qui
erat patruus. Hinc Chronicon Casaubonianum, quod
multis fructibus istius Chronici tessellatum est, hæc mu-
tuatum est: Ἀγρίππας υἱὸς Ἡρώδης τῆ βασιλείας κα-
τήγορος Ἡρώδης τῆ τετραρχίας ἀφικόμενος ἐν Ρώμῃ
θιςσμέται ὑπὸ Τιβεριῶν.

MM L II. *Tiberius in Campania moritur.*] Cn. Acer-
tonio Proculo, C. Pontio Nigrino Coss. numero MM-
L III. Prochronismus unius anni est semper in annis
Tiberii, quia annum, quo obiit Augustus, sumpsit pro
primò Tiberiano solido: hoc est: cxxxiv dies, qui
de eò anno supererant, pro integro anno. Quod au-
tem in excusis additur, in Lucullana villa, id insultum
est ex Suetonio.

MM L III. *C. Casar cognomento Caligula Agrippam
vinculis liberatum regem Iudææ facit.*] Recte quidem hic
ponitur initium Agrippæ: sed non ideo terminanda
erat hic Tetrarchia Herodis, tanquam Herodi Agrip-
pa successerit. Nam plusquam anno, aut fere biennio,
Herodes Tetrarchia sua potitus est, postquam Agrip-
pa à Cajo rex declaratus fuit. Sed quia quandam suc-
cessionem horum Herodiadarum commentus est,
quemadmodum Herodis Tetrarchiam incepit à morte
Archelai, cui tamen Herodes non successit, ita hic ab-

rumpit continuationem Tetrarchiæ Herodis, Agrippæ
alius Tetrarchiæ rege declarato.

Ibid. *regem Iudææ facit.*] Negamus. Fecit enim re-
gem Tetrarchiæ Philippi, hoc est Trachonitidis, &
Gaulanitidis; non autem Iudææ, quæ jam ab obitu Ar-
chelai facta erat Provincia Romana. Nam proxime
Philippus patruus decesserat. Hoc Agrippæ plus tribu-
tum, quam Philippo, ut ejus regionis non Tetrarchas
ut Philippus, sed rex diceretur. Profectus in Palæsti-
nam, ut in possessionem Tetrarchiæ mitteretur, anno
secundo Romam venit patruum Herodem apud Cajum
accusaturus, quem Cajus Tetrarchia sua spoliatum
Lugduno primum, postea Hispania relegavit, ejusque
Tetrarchiam regno Agrippæ adjecit.

Ibid. *Cajus semetipsum in Deos refert.*] ἀποθεῖ. quod
sine dubio est, in Deos referre, ut recte vertit Hiero-
nymus. Sed male Eusebius: melius Philo, qui ἐκ-
θέωσιν Γάβριελ dicit, non ἀποθέωσιν, quæ de mortuis
tantum, & in Deos relatis dicitur.

Ibidem. *consentiente Alexandria populo.*] Ἀλεξαν-
δρέων δήμη συνεπιθέμενον. Alexandrinorum popu-
lus, impetu una facto. Nam Hieronymus putat συνε-
πιθέμενον else συνεθέμενον. Libere autem hæc
convertit, neglecto Eusebianorum verborum ordine.
Eusebius enim intelligit Alexandrinum populum una
cum Flacco vires & animos conjunxisse, ut Iudæos
perderent.

MM L V. *Cajus Memmii Reguli uxorem.*] Hæc toti-
dem verbis Iornandes. Gestum vero hoc M. Aquilio
Iuliano, P. Nonio Asprenate Coss. numero MM LV,
hoc ipso anno, quem secundum imperii Caligulæ vo-
cat Frontinus libro de Aquæd. pr.

Ibid. *impellens eum, ut uxoris patrem esse se scriberet.*] λέγειν ἠνάγκαζεν in Græcis Eusebii, non γράφειν.
Quemadmodum Augustus uxorem Liviam à priore
viro Nerone abducens, eam tamquam à patre tradi-
tam accepit, ita etiam Caligula Lolliam Paulinam à
Memmio accipiens, coëgit eum sese illius patrem pro-
fiteri, & dotem dicere. De Nerone Liviam Octavia-
no tradente Dio: ἐξέδωκε δὲ αὐτὴν αὐτὸς ὁ ἀνὴρ,
ὡσπερ πῖς πατὴρ. De Memmio idem: Ἀγλιππῶν
ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἔγημε Λολλίαν Παυλίαν αὐτὸν
τὸν ἀνδρα αὐτῆς Μέμμιον Πηγῶλον ἐγγυῆσά οἱ τὴν
γυναῖκα ἀναγκάσας, μὴ καὶ ἀνέγχεον αὐτὴν ὡδὸν
τὸς νόμους λάβῃ Non poterat eam ducere nisi despon-
satam: desponsare autem patris est. Maritum igitur pa-
trem sese dicere coëgit. Sed Hieronymus scribere, non
dicere, vertit. quare, nescio. Nam maritus ipse præsens
eam perduxit ad Caligulam. auctor Suetonius. Non
igitur opus erat scripto, sed dicto; & dotem non scri-
bere, sed dicere.

Ibid. *Scribunt Romanorum historici,*] οἱ τὰ Ρωμαίων
συγγραψάμενοι. Sed in primo histor. Eccles. ἰσχυρ-
ζιν Ἑλλήνων οἱ τὰς Ὀλυμπιάδας ἀμα τοῖς κατὰ τὸς
χρόνους πεπεραγμένους ἀναγράψαντες. pag. 14. Ubi
sine dubio intelligit Phlegontem Trallianum Hadriani
Aug. libertum. Quæ Eusebii verba fere tota conver-
tit Hieronymus, cap. 111 Habacuc: legimus in his, qui de
mirabilibus confecerunt volumina, & qui Olympiadas Græcia
ad nostram usque memoriam produxerunt, exponentes quid in
singulis annis novi acciderit in mundo. Vide numerum MM-
XLVII, ubi de Phlegonte agitur, & eadem verba Hiero-
nyimi à nobis producuntur.

Ibid. *statuam suam sub nomine Iovis Optimi Maximi.*] In
Græcis Διὸς Ἐπιφανῆς, Iovis Illustris.

Ibid. *Cajus Petronio præfecto Syriæ.*] Nondum erat
præfectus Syriæ. Sed Caligula videns statuas suas à
Iudæis

Judæis non admitti, Petronium successorem Vitellio mittit, cui in mandatis dat, ut statuat suam in Templo Ierosolymitano collocaret. Iosephus lib. xviii, cap. xi.

MMLVI. *Cajus à protektoribus suis occiditur.*] In Græcis: ὑπὸ τῶν ἐν στρατείαις Ἰπσιήμων. Chronicon Casaub. ὑπὸ τῶν ἰδίων παρθερίων τῶν Κεβικλαρίων. Eadem verba Hieronymi repetit more suo Cassiodorus, item Iornandes.

Ibidem. *occiditur.*] Caligula ipso IV, Cn. Sentio Saturnino Coss. numero MMLVXI. Unius anni prochronismus.

MMLVII. *Claudius.*] Caligula occiditur IX Kalend. Februarii. Itaque hinc confurgit imperium Claudii, ut hic recte notatur, Caligula IV Confule extincto, & ejus collega Cn. Sentio in magistratu permanente.

Ibid. *Claudius ann. xii, mens. vii, dies xxviii.*] Imo menses octo, dies viginti. Tot enim sunt menses & dies à xxiv Januarii, ad xiii Octobris. Optime Iosephus β' ἀλώσ. cap. xxii: αὐτὸς περὶ ἰουλιανῆς τῆς ἡγεμονίας ἔτεσι τρισὶ καὶ δέκα, πρὸς ἡμισίον ἡμέρας, τελευτᾷ.

Ibid. *Iste est Claudius patruus Drusi, qui apud Moguntiacum monumentum habet.*] Aut est παρόνομα Hieronymi, qui ex Eutropio exscribens quædam omiserit, aut μνημονικὸν σφάλμα. Utrum utrum fuerit, error est animadvertendus. Verba Eutropii: Post hunc Claudius fuit, patruus Caligule, Drusi, qui apud Moguntiacum monumentum habet, cujus & Caligula nepos erat, filius. Itaque vides magnum in historia erratum esse, si patruus Drusi vocetur, qui erat filius. Marianus Scotus eadem verba Hieronymi retulit, & mendam in historia, non advertit, quanvis fuit doctus monachus. Quare, ex eo colligitur ita Hieronymum scripsisse.

Ibid. *qui apud Moguntiacum monumentum habet.*] Nimirum honorarium, ut scribit Suetonius. Dio: ἡμᾶς καὶ εἰκόνας καὶ ἀψίδας, κενόταφίστε πρὸς αἰπὴ τῶν Ῥήνων λαβῶν.

MMLVIII. *Petrus Apostolus.*] Ita, ut in omnibus scriptis codicibus legitur, excudi curavimus, circuncisis cæteris, quæ in editionibus assuta erant, quæ fati à Græcis Eusebianis falsi convincuntur, ut taceam quod totidem verbis à Cassiodoro, & Mariano Scoto referuntur eo modo, quo à nobis edita sunt.

Ibid. *Romam proficiscitur.*] In omnibus scriptis, & in Mariano, mittitur. In Græco ἀπεισι. Ego non dubito Eusebium scripsisse ἐξέλιξ, cujus interpretationem posuit Georgius, ἀπεισι. Ἀπέναι & ἐξέλιξ, est abire.

Ibid. *xv annis ejusdem Urbis Episcopus perseverat.*] Adjecta sunt ab Hieronymo; & ab eodem repetuntur in Catalogo Scriptorum Ecclesiasticorum. Græca enim non habent. Ab assumptione Domini, ad id tempus, quo Petrus coniectus fuit in vincula ab Herode Agrippa Aristobuli filio, Herodis Magni nepote, Petrus semper fuit in Palæstina, aut in Syria. Herodes Agrippa obiit quarto anno Claudii, numero MMLX. Quomodo igitur anno secundo Claudii profectus est Romam? quomodo viginti quinque annos Romæ perseveravit? Marcellinus Comes scribit Indictione III, Philoxeno & Probo Coss. hoc est, anno Christi DXXV, Johannem Episcopum Romæ Constantinopolim venisse anno CCCCLXXXV scissionis Petri. Ergo Petrus venit Romam anno Christi XL, numero MMLVI, biennio, ante tempus ab Eusebio assignatum. Adde quod, post hæc tempora Petrus scribebat Babylone ad, & Medix. ut omnino de illis, xxxv annis mentio interjecta inutilis, & vana sit.

MMLX. *Judæorum Agrippa.*] Recte quidem collocatus est hic obitus Agrippæ majoris quarto anno Claudii Cæsaris, quo contigit Petrum in vincula conijci Ierosolymis. Sed non hinc confurgit initium regni Agrippæ minoris. Non enim statim ab obitu patris regnum illi traditum, sed nomine Cæsaris tandiu administratum, quoad rex tutelæ suæ fieret. Iosephus sine lib. xix: πρὸ τῆς ἐπιβουλῆς τοῦ Καῖσaris, ὅτι τὴν θνητὴν αὐτῶν Ἀγρίππας &c. post: πέμπειν μὲν οὐκ ὄφειλε ὡς ἄρχοντα τῆς βασιλείας ἀφ' ἑαυτοῦ ἀφαιρῆσαι, ἀλλὰ τὴν ἐξελθούσαν καὶ φίλων οἰκονομῶν δυνάμενοι παρ' αὐτῶν ἀπέστρεψαν, σφαλερόν εἶναι λέγοντες κομιδὴν νέω μὲν τὰς παιδὸς ἐπιθετηκότι χρόνῳ Ἰππιπέρι βασιλείας τηλικῶτον μέγεθος. &c. ἔδοξεν οὐκ αὐτῶν εἰκότα λέγειν ὁ Καῖσαρ. Ἐπαρχὸν οὐκ ἔδει Ἰουδαίας καὶ τῆς ἀπείσης βασιλείας ἀπέστειλε Κεῖσσιον Φάδον. Item β' ἀλώσ. cap. xix: ἔπειτα παρὰ τὸν ὄντα ἡγεμόνα πάλιν τὰς βασιλείας Κλαύδιος ἐπαρχίαν ποιήσας Ἰππιπέριον πέμπει Κεῖσσιον. Corn. Tacitus Annali xii scribit C. Verannio, Q. Pompejo Coss. hoc est numero MMLXV Ituræos & Judæos, defunctis Regibus Sohemio, atque Agrippa, provinciam Syriae additos. quod ad hanc historiam alludit. Sed intelligendum Ituræos quidem Syriae perpetuo additos fuisse, Judæos autem quoad Agrippa junior ad tutelam suam perveniret. Sed quinquennio post obitum Agrippæ senioris hoc contigisse, quis credat, nisi qui in ratione temporum, & historia externa Corn. Tacitum non semel, neque leviter peccasse meminerit? Eodem pertinet, quod idem scriptor memorat historia v: Claudium defunctis regibus, aut ad modicum redactis Judæam provinciam equitibus Rom. aut libertis permisisse. Non statim igitur missus est in possessionem: sed duæ Tetrarchiæ, (Philippi, & Herodis, quas regni nomine obtinuerat senior Agrippa, eaque ἑξ ἑσῶν βασιλείας vocat Iosephus) in Provinciam redactæ sunt interea, dum ad tutelam suam Agrippa perveniret. Octavo anno Claudii, mortuo Herode patruo hujus minoris Agrippæ Chalcidos Syriae Dynasta, eo regno Agrippa donatus est, quod illi initium regnandi fuit. Tertio decimo vero anno imperii sui Claudius donat Agrippæ Tetrarchiam Philippi patris, Batanæam, ac Trachonitiam, & Abilenen Lyfaniae, adjecta Tetrarchia Herodis, qua jam quadriennium solidum potiebatur, ut jam diximus. Senior vero Agrippas in Actis Apostolorum vocatur Herodes, cap. ix. De eo nummum interpretor: ΗΡΩΔΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΦΙΛΑΘΚΛΑΥΔΙΟΣ, nisi quis referat ad fratrem ipsius Agrippæ & ipsum quoque beneficiarium Claudii: de quo ipse Claudius in epistola ad Judæos libro xx, cap. primo Origin. Judaic. εἰδὼς ὅτι καὶ ἀπὸ βασιλέως Ἡρώδη, καὶ Ἀριστοβούλου τῶν νεώτερον, ὧν τῶν πρὸς ἡμᾶς ἐμμανὸν δόσεις, καὶ τῶν πρὸς ἡμᾶς γνώσκων πατρὸς, πάντων χαρμῶν τῶν ποιήσας. & Iosephus ipse infra: ἡγήσατο δὲ καὶ ὁ Ἡρώδης ὁ ἀδελφὸς αὐτῶν Ἀγρίππας τῆς τετραρχίας, Χαλιβίδος δὲ τῶν ἑσῶν καὶ τῶν χρόνον ἐκείνον πεπεσῶμεν. Dynastes ergo Chalcidis, & frater ejus Agrippa eodem nomine præditi fuerunt.

Ibid. *Post quem filius suus Agrippa substituitur à Claudio in regnum.*] Iam hoc diluimus. Regnum Agrippæ majoris provincia factum erat.

Ibid. *Prophetia Agibi, qua in Actibus Apostolorum sumem in toto orbe futuram dixerat, sub Claudio expritur.*] Dux famæ notabiles sub Claudio: altera Claudio Aug. II, C. Licinio Cæcina Coss. numero MMLYIII, non autem

MMLX, ut hic notatur: altera numero MMLXI: quo tempore Regina Adiabendorum Helena, coempta ex Ægypto annonæ, famem Judææ levavit, auctore Josepho, lib. xx, cap. 111: quod accidit, quum ipsa Regina abdicato idolorum cultu legem & ritus Mosæicos amplexa est. eodem lib. cap. secundo, Consulibus suffectis Rufo, & Pompejo Silvano, Imperatore Claudio Consule IV designato. Eodem libro, cap. primo. Quæ est fames ipsa, quam prædixit Agabus, non hæc, quæ numero MMLVIII contigit. Triennium igitur interest inter utriusque famis tempus.

Ibid. *Claudius de Britannis triumphavit.*] In Octavia Tragedia:

Et qui Britannis primus imposuit iuga.

Historici præterea, lapides, & nummi. Eadem verba Cassiodorus retulit, Crispino & Tauro Coll. hoc ipso anno.

„ Ibid. *Claudius de Britannis triumphavit.*] Debella-
 „ tæ Britannia ductu Plantii Præfecti, virtute Vespas-
 „ siani, Xiphilinus: καὶ ἔτω Δία πῶν ἀπὸ ξίωσιν ἔ-
 „ Ναρκίος ἐπέειπεν, καὶ εἰς τὴν Βρεταννίαν ἐπεραιώ-
 „ θησαν ὅτε καὶ Οὐεσπασίανος τὴν Ἰσπαραθῆντων
 „ τῶν Πλαυτίω δὲ ἠνέχθη ἐν τῶν Βρεταννικῶν τῶν
 „ πολέμων. Inde summam victoriæ ei attribuit Vale-
 „ rius Flaccus Poëta:

„ — Tuque, o, pelagi cui major aperti
 „ Fama, Caledonius postquam tuæ carbasæ vexit
 „ Oceanus Phrygiæ prius indignatus Iulos.
 „ Manifesto ait Britanniam a C. Julio Cæsare frustra
 „ tentatam, à Claudio repetitam, & domitam fuisse,
 „ ejusque victoriæ majorem partem ad Vespasianum
 „ pertinere. Pomponius Mela: *Britannia qualis sit, qua-*
 „ *lesque progeneret, mox certiora & magis explorata dicen-*
 „ *tur, quippe tam diu clausam aperit ecce Principum maxi-*
 „ *mus, nec indomitæ modo ante se, verum ignotarum quo-*
 „ *que gentium victori qui propriarum rerum ut bello affecta-*
 „ *vit, ut triumpho declaraturus portat.*

Ibid. & *Orcadas insulas Romano adjecit imperio.*] At-
 texta Eusebianis ab Hieronymo ex hiltoria Eutropii.
 Huc allusit Iuvenalis:

— & modo captas

Orcadas, ac nimium comentos luce Britannos:

Item: — & ultra

Litora Iuverna promovimus —

Seneca: *Et carulei Scotobrigantes*, ut olim feliciter à nobis emendatum esse asserimus. Adversantur tamen quidam, in quibus boni malique, docti indocti. Ajunt Scotos ante tempora senescentis imperii notos non fuisse. Utinam demonstrationem attulissent, qua nobis jugulum peterent. Ante Constantini tempora, in-
 quiunt, notum Scotorum nomen non erat. Acutum sane telum, nisi plumbeum esset. Burgundiones, & Langobardi decrepita a tate imperii Romani cæperunt notescere. Qui eorum meminerint, de vetustissimis, Vellejus, & Ptolemæus extant hodie. Si per-
 sissent, ut multi alii, ideo Langobardos tunc primum, quum in Italiam irruerant, Burgundiones, quum Viennensem & secundam Narbonensem occupa-
 runt, esse, & vocari cæpisse diceremus? Anglorum ante tempora Gregorii Magni ne nomen quidem no-
 tum erat, quum tamen in Cornelio Tacito extaret, extetque adhuc. Quis sciebat Getas eosdem cum Gotthis esse, nisi Iornandes indicasset? Getarum no-
 men vetustissimum apud Græcos, Gotthorum vix appellatio post Constantinum simul cum ipsius gentis in
 fines Thraciæ irruptione nota esse cæpit. Qui igitur ex Hibernia ferocissimi in Britanniam trajecerunt, non esse cæperunt, nisi postquam in Britannia fuerunt? Quid stultius? quid ineptius? Sed eorum nulla men-

tio apud Ptolemæum, & Corn. Tacitum, Atqui nec Burgundionum, & Langobardorum, Anglorum, & Gotthorum, apud Plinium, Strabonem, Melam, alios. Quam indignæ sunt hæc velitationes liberalibus ingenis. Quis paulo Latinitatis intelligentior non advertit absurditatem lectionis vulgaris, *Et caruleos scuta Brigantas*. quasi scuta sola pingere, ut illi apud Poëtam,

— & picti scuta Labici.

Absurditatem odoratus est summus vir Adrianus Iu-
 nius, sed nihilo melius ei loco consuluit, quum legit, *Et caruleos cute Brigantas*. Nam de falso modulo syllabæ ad Tribunal Grammaticum postulatur. Brigantes sunt populi Hiberniæ Ptolemæo, qui florente imperio Romano in Britanniam trajecerunt, ejusque septentrionale latus populationibus diu infestant: de quibus Iuvenalis:

Diræ Maurorum Attegiæ, Castellæ Brigantum.

Postquam per multum tractum temporis Septentri-
 onalem oram Britannia excursionibus & latrociniiis vexasset, tandem ab Antonino Pio in ordinem redacti finibus suis sese continerunt, adhucque Hibernicam linguam retinent, homines semiferi, quos silvestres Scotos vocant. Pausanias Arcadicis de Antonino Pio: ἀπέπεμπο δὲ καὶ τὴν ἐν Βρεταννίᾳ Βριγάντων πλὴν πολλῶν, ὅτι ἐπεσβαίνεν ἢ ἔτοι αὐτῶν τῆς ὄπλοις ἤρξαν πλὴν γενεῖαν μοῖραν Ἰσηκούς Ρωμαίων. Hodieque inscriptiones in Scotia extant, in quibus mentio est & Legionis II, & Cohortis cujusdam, qua Antoninus Pius indomitæ feritari illius gentis frenum imposuit. In pago Miniabruch: D. M. C. IULI. MARCELLINI. PRÆF. COH. I. HAMIOR. In turri quadam pervetusta in Glasco: IMP. CÆS. TITO. ÆLIO. HADRIANO. ANTONINO. AUG. PIO. PP. LEG. II. AUG. PER. M. P. III. DCIX VI. S. Ibidem in elegantissimo saxo: LEG. II. AUG. FEC. Has tres Scoticas Inscriptiones habuimus ab optimo, & ornatissimo viro Crispino Gericio Elbingensi Boruffo. Ur isti Brigantes Septentrionalem plagam insulæ, ita Britanni, qui aliter Picti dicebantur, occidentalem obtinebant, utriusque Colonia Romanorum Britannicis infestissimi, qui conjunctis viribus magno terrori legionibus Romanis erant, quæ in limite Britannico prætendebant. Alteri dicti sunt Scotobrigantes, alteri Scotobritanni, ex quibus in Aremoricum Gallia angulum non parva manus transmisit, qui hodie eadem lingua utuntur, qua reliquæ illorum Pictobritannorum, qui hæcenus in Wallia positi sunt. Unde Hieronymus Aremoricanos nostræ Gallia Scotobritannos vocatos fuisse non obscure indicat in Iovinianum: quum ipse adolescentulus in Gallia viderim Scotos gentem Britannicam humanis vestiri caribus. Sane Scoti Britanni Aremorici, sunt veri Britanni, non Hiberni, longe alii ab illis, quos hodie Wilde Scoten vocant, qui sunt veri Brigantes. item proemio in tertium Commentarium in Jeremiam: progeniem Scotica gentis de Britanniarum vicinia dixit, quum Aremoricum intelligeret. Quum igitur Scoti dicantur non solum Brigantes, qui ex Hibernia in Britanniam transfugerunt, sed etiam indigenæ Britanni, itaque veri Picti, sermone profus à Brigantibus discreti, latrociniiis conjuncti, ex quorum finibus Colonia Britannicæ Aremoricæ propagata sunt, omnino Scotorum nomen non est proprium populi, sed est appellatio: ut Bedwin & Saraceni non est proprie populus, sed appellatio omnibus Nomadibus & latronibus Arabibus attributa. Sic Ambrones proprie latrones, prædatores significant, quo nomine quidam Cimbrici dicti. Scotus ergo nomen est non Hibernicum, sed Britannicum, omnibus gentibus, quæ ex-

curfionibus loca populi Romani infestabant, accom-
modatum. Denique Scotobritanni Hieronymo, &
Scotobrigantes Senecæ differebant ut ortu, & natali-
bus, ita sermone. Qui igitur Brigantes dicuntur Pau-
fanix, Ptolemæo, Iuvenali, illi Claudiano & inferioris
sæculi auctoribus sunt Scoti, ut qui vetustioribus *Αε-
εες σκηνίται*, ii posterioribus *σερακλώδ*, id est, *λησπι-
κεί*. quod sine dubio & Scotorum nomine designatur.
Dicunt quidam nos exclamasse in nostris Propertianis
notis, quod Scotorum nomen è tenebris erui-
mus, quamquam illud puerorum est, aut parum sobriorum
hominum, tamen modo verum dixerimus, ut certe di-
ximus, ita esto. Qui à nobis locum Senecæ recte emen-
datum negare audebunt, & meridie lucere per nos qui-
dem negent. Ostendant nobis quomodo tam ineptam
Senecæ lectionem aut tueri possint, aut corrigendam
putent. Jam vocalius exclamamus, nos primos aper-
uisse, Scotorum nomen non proprium, sed appellati-
vum esse.

Ibid. *Domitius Afer.*] Hieronymi ex Suetonio. Do-
mitii mentio Quintiliano, & Cornelio Tacito: huic
quidem lib. v, illi Annali 1 v.

Ibid. *Claudius Quirinalis.*] Et hæc quoque Hiero-
nymo Suetonius suppeditavit, apud quem hodie so-
lum nomen ejus Rhetoris superest, cum prænomine
Publii.

Ibid. *Inter Theram & Therasiam exorta est insula.*]

Atqui alia in eodem loco exorta numero MDCCCX-
viii. Item alia ibidem nomine Thia, M. Silano, L. Bal-
bo Coss. numero MMxxxv. auctor Plinius. Hanc vero
mari enatam refert Seneca, C. Valerio Asiatico 11,
M. Valerio Messalla Coss. numero MMLXII. Cassio-
dorus, qui hæc eadem verba producit, M. Vinucio,
M. Statilio Tauro Coss. numero MMLXI. Dio Claudio
1 v, L. Vitellio Coss. MMLXIII. Nullum tempus ex his
tribus convenit Epochæ Eusebii. Philostratus libro
quarto de vita Apollonii ait contigisse anno secundo
Olympiadis cxx, in vere, numero MMLXXIX. quod
profecto omnes non dicam veri, sed modestiæ fines
excedit, cujusmodi omnes *πραπολογία* de illo Plano
& circulatoro. Scribit igitur Philostratus illum areta-
logum annum integrum Lacedæmonæ post celebra-
tam Olympiadem refedisse: anno secundo, quum esset
in Creta verno anni tempore, horribilem terræ mo-
tum fuisse: quo percussis, qui aderant, *θαρσείτε*, in-
quit, *ἢ γὰρ θαλάσσα γλῶ ἔτεκε*. Enigma, inquit Phi-
lostratus, eventus explicavit. *Ἐπὶ τῷ ἡμέραν τε καὶ
μνησθῆσαν, ἣν ἐγένετο ἡ Διοσημεία, νῆστος ἐκ τῆς
θαλάττης αἰεδοθή παρὶ τὸν πορθμὸν τὸν ὠδραῖοντα
ἐήραντε καὶ κρήτων*. Vide Senecam Nat. Quaest.
libro secundo, cap. xxv 1. libro sexto, cap. xxi
, Porro tractus ille inter Theram, & Therasiam
, obnoxius terræmotibus esse videtur. Scribit enim
, nobilis Martinus à Baumgarten anno Christi
, 1508, die xxix Mai Therasiam, quæ hodie
, Santorini vocatur, terræmotu in duas partes disces-
, sisse, & ex una insula duas factas. Locus est lib. iii, cap.
, xxv 1 itinerarii ejus. Item Paulus Diaconus lib.
, xxi Historiarum scribit anno decimo Imp. Leonis
, Byzantini insulam inter Theram & Therasiam post
, multam vaporis, fuliginis, & ignis vim insulam ena-
, tam fuisse. Vise locum. Est enim insignis.

MMLXI. *Indorum Agrippa.*] Hujus ne, an patris sit
nummus, viderint harum rerum periti. ΑΓΡΗΙΑ
ΒΑΣΙΛΕΩΣ. Ejus quidem regnum recte hinc, ut
diximus, capit initium, si protinus mortuo patre re-
gnasse statuamus. Sed non statim regnasse ostendi-
mus ex Iolepho. Hoc certo asserere possumus, falso

ejus regnum excidio Hierosolymorum terminari,
quod visum Eusebio, qui eum regnasse scribit ann.
xxvi: quasi, quia id intervallum sit inter initium hujus
regis, & excidium Hierosolymorum, una cum Templo
& urbe ipse quoque rex deletus fuerit: quod ut crede-
ret, aut posteritati persuadere vellet, quæ causâ eum
impulerit, comminisci non possum. Nam alia commen-
ta sua rationibus munire solet, ut quum LXX Hebdoma-
das initio Herodis terminat, causam consilii & propo-
siti sui reddidit. At cur Hierosolymorum & Templi ci-
neribus memoriam hujus regis obrutam esse velit,
causam nullam refert. Atqui iste junior Agrippa obiit
tertio anno Trajani, numero MDCXVI, ut testis erat
Iustus Tiberiadensis, qui ipsi Regi Agrippæ Chrono-
logica sua obtulit. Nemo igitur de obitu hujus regis
certius pronunciare potuit, quam is, qui illi opus suum
dedicavit. Photius de Iusto Tiberiadensi: *ἀρχὴ δὲ
τῆς ἰσθρίας ἀπὸ Μωσέως, κατὰ λήξιν δὲ ἕως τελευτῆς
Αγρίππας ἔεσθός μιν ἦ ἀπὸ τῆς αἰτίας Ἡρώδου, ὡς ἔ-
τα ἢ ἐν τοῖς ἰσθραίων βασιλεύσιν, ὡς παρέλαβε μὲν
τὴν δὲ χλῶ ἀπὸ Κλαυδίου, καὶ ζήτησιν δὲ ἀπὸ Νίρωνος,
ἢ ἐπὶ μᾶλλον ἀπὸ Οὐεσσαριανῶς, τελευτῆς δὲ ἐπὶ
τρίτῳ Τραϊανῶς, ἢ ἢ ἰσθρία κατὰ λήξιν*. Cur vero
ejus regnum excidio Hierosolymorum circumferbat,
causâ non erat. Neque enim Hierosolymorum rex fuit,
neque ullius portionis Tetrarchiæ Archelai jus ad eum
pertinuit. Nam ad patrimonium Archelai, & Hieroso-
lyma semper procurator Cæsaris missus est, qui voca-
batur *ἀπὸ τριῶν ἰσθραίων*. Vides quam iusta fuerit.
causâ regnum Agrippæ excidio Hierosolymorum fi-
niendi, quorum ipse nunquam dominus aut rex fuit.
Huic autem Eusebii commentum omnes Chronologi
fidem adhibuerunt, adeo ut Chronicon Casaubonia-
num eodem anno, quo Hierosolyma deleta fuerunt,
eum obiisse perhibeat, xxvi anno regni sui. *τῷ τῷ
ἔτει θνήσκει Αγρίππας ὁ βασιλεύς, ὁ τῆς Βερενί-
κης, βασιλεύσας ἔτη κς. ἢ λοιπὸν Οὐεσσαριανῶς κα-
ταλείπει τὴν βασιλείαν τῷ ἀλλοφύλῳ Ἡρώδου ἢ Α-
γρίππας*. quæ quanvis in libris Eusebii non reperiuntur
totidem verbis, tamen Eusebiana sunt.

Ibid. *annis xxvi.*] Si hinc capiendum esset hujus re-
gis initium, is regnavit annos LVI. Tantum enim
intervallum hinc est, ad 111 annum Trajani. Saltem ex
hoc colligimus eum, ejusque memoriam, & regnum
una cum Hierosolymis sepulta non fuisse, ut vult Euse-
bius, eumque post Hierosolymorum excidium annos
xxx solidos regnasse, & aliquot incrementa regni sui
à Vespasiano imperatore accepisse, ut ex Iusto Tibe-
riadenti refert Photius.

Ibid. *inventæ sunt civitum Romanorum LXXIII centena,
XLIV millia.*] Hoc gestum totidem verbis Cassiodorus
conjoint in Consulatum Asiatici, & Cornelii: quanvis
ibi numerus mancus est, & male Cornelii, pro Cor-
vini, id est Messallæ, numero MMLXII. De hac censura
Suetonius Claudio, sectione XVI. in Græcis, quæ ex
farragine Chronici cujusdam bibliothecæ regiæ
hausimus est *μυριάδες χξδ χιλιάδας δ*, hoc est
sexcenta noningenta quatuor millia. neque dubium
est Latina depravata esse.

Ibid. *XLV centena, XLIV millia.*] Hoc est 6844000
Græca habent *xcvii* millia amplius: quod discrimen
haud exigui momenti est. *μυριάδες χξδ, καὶ α̅.*
id est 6941000. Sed legendum *καὶ δ*, non *α̅*.

MMLXII. *Thracia huc usque regnata in provinciam redigi-
tur.*] Numero MMI xxxix aliquid de ea re dicitur. Red-
ducta autem in provinciam, Rhimitalce rege ab uxore
sua interfecto, ut est in Græcis libri prioris.

MMLXIII. *Sub procuratore Cumano.*] In annum VIII Claudii conjicit Iosephus.

Ibid. *Triginta millia Iudæorum perierunt.*] Lib. XIX *ἑξήκαστολογ. δύο μυριάδες. viginti millia. in β' ἀλώσ. ὑπερ' μυρίας.* Mira constantia, si codices mendo carent.

MMLXIV. *Palemon.*] Hieronymus ex Suetonio. Vetus inscrip̄tio in agro Veicetino:

PALÆMON. L. L. L. D. F.
GRAMMA. VFICET. ATQ. RHET.
SIBI. ET. TUBERONIE. CONTUBERNALI.
ATQUE. ΕΦΕΜΕΡΕΝΤΙ.
LAPIDEM. STRUXIT. TUMULUM.
IN. EO. QUIDEM. CADAVERI. QUIES. ESTO.
ALIO. AUTEM. REVERTITO. ANIMUS.

Ibid. *Gutta, inquit, stat, stilla cadit.*] Hæc non extant apud Suetonium in Palemone: sed eadem leguntur in differentiis Cornelii Frontonis Grammatici vetustissimi.

Ibid. *M. Antonius Liberalis.*] Hieronymi ex Suetonio, in cujus libro tantum nomen hujus Rhetoris superest. Est & alius Antonius Liberalis, cujus hodie *μεταμορφώσεις* extant.

MMLXV. *Fames factam Græcia.*] Non in Græcia tantum, sed in toto orbe, ut Agabus prædixerat: neque numero MMLXV, sed MMLXI. Metachronismus unius quadriennii. Unde quæ ad numerum MMIX. Hujus famis tempore Helena Regina Adiabænorum, coacto ex multis partibus frumento, penuriam Iudæorum sublevavit Paulus Orosius lib. XI, cap. VI: *Eodem anno imperii ejus, fames gravissima per Syriam facta est, quem etiam Eusebius pronuntiaverunt. Sed Christianorum necessitates apud ierosolytam, convectis ab Aegypto frumentis, Helena Adiabænorum Regina conversa ad fidem Christi largissime ministravit.* Crassi errores. Helena illa non ad Christianismum, sed ad Iudaismum conversa, neque Christianorum, sed Iudæorum necessitatibus frumentum ministravit, neque triumphum Britannici anno, sed triennio post, hoc contigit. Denique à Prophetis prædictam illam famem quum scribit, intelligit à Prophetis veteris Testamenti, quum ab Agabo prædicta sit Propheta Apostolicorum temporum, quod fecit deceptus interpretatione Rufini Ecclesiasticæ historiarum libro secundo, cap. VII: *Hoc autem illi futurum nostri Propheta prædixerant.* Nostri Propheta, id est Christiani, in quibus Agabus. Sed in Græco Eusebiano non ita est: ut mos est Rufino omittere, pervertere, mutare ex animi libidine. Itaque mira est de Helene Adiabænorum, Regine erga Christianos liberalitate hallucinatio. Sed neque minor est inficitia Iudæorum, qui Monobazoz Regi Helene marito tribuunt, quod ipsi Helene potius adscribendum erat, ut taceam quod Monobazozum dicunt profelytū fuisse, quod & ipsum nugatorium est. Nam filius ejus Iazares, postquam patri successisset, & Helene ipsa profelyti facti sunt. Itaque ridiculum est, quod in capite primo Bathra scriptū extat: *הבזבז ארצות ואוצרות אבותי בשנת דעבון מעט בכבוננו חמץ* *Historia de rege Monobazoz, qui impendit thesauros suos & thesauros majorum suorum in anno caritatis annonæ.* Hoc enim Helene vidua ejus fecit, non autem Monobazoz, qui neque tunc vivebat, neque Iudaismum, unquam profectus fuit.

Ibid. *modius sex drachmis vendatus est.*] Imo duodecim drachmis. Nam in Græcis non est *ἕξ δραχμῶν*, sed *ἕξ διδράχμων* & quidem sex drachmarum venalis, modius caritatem annonæ, non famem, arguit. Sed farrago habet *ἕξ δραχμῶν*. Longe major fuit illa caritas annonæ in callis Cæsaris ad Ilerdam, quan-

do ad denarios L in singulos modios annonæ pervenerat.

MMLXVI.] Hoc anno fuerunt Consules C. Antistius Vetus, M. Suillius Rufus Servilianus. Sed C. Antistio Veteri suffectus est Ostorius Scapula. quibus Consul factum est S. C. Largianum. Quia neque conditores Iustorum hujus suffecti Consulis, neque interpretes juris, quod quidem sciam, anni, quo S. C. factum est, meminerunt, propterea id studiosos monere volumus. Sed eodem anno Ostorius Scapula bellum gerebat in Britannia. Nihil tamen impedit, quominus eodem anno in urbem reversus suffectus fuerit C. Antistio, quando Claudius de Britannis triumphavit, quod nummi declarant. T I. C L A U D. CÆSAR AUG. P. M. TR. P. VIII. IMP. XVI. DE BRITAN. Certe si hoc anno triumphatum de Britannis, prochronismus fuerit VI annorum in numero MMLX, quo notatur Claudium de Britannis triumphasse.

MMLXIX. *Sub Felice procuratore Iudææ.*] Narrat Iosephus lib. XX, cap. VI, 6. 8.

Ibid. *qui plurimos sibi associans.*] Hieronymus omisit numerum ab Eusebio conceptum *ἄμα τελοσυρισ:* qui numerus expressus extat β' ἀλώσ. cap. XXI, 737, 25.

Ibid. *per exercitum Felicis opprimitur.*] Ipsemet Felix intererat pugna: *Φθάνει & αὐτὸς πλὴν ἑρμῶν φηλιξ ὑπαυλιάρχος μὲν τῶν Ῥωμαίων ὀπλιτῶν.* Iosephus. Tunc dicimus vinci aliquem per exercitum ducis, quando dux ipse abest. Sed in Græcis est *στρατηγία φηλιξ* dicitur Felicis. Hieronymus *στρατιῶν, & στρατηγίαν* idem esse putavit.

Ibid. *& eanxisti in desertum quatuor millia vinorum.*] Deest Sicariorum, quod non vertit Hieronymus, quia omisissum esset ab Eusebio. In Actis XXI, 38. *ἡ ἐξαγαγὼν εἰς τὴν ἔρημον τὸς τετρακισχίλις ἀνδρας τῶν σικαρίων.* Hæc autem proculdubio contigit sub mortem Claudii, ex Iosepho odorari licet, β' ἀλώσ. cap. XXI, in fine: & XXI: & ex Actis ipsis. Nam XXI, 28, dicitur successorem Felici missum Porcium Festum biennio post, atque hoc erat biennium imperii Neronis, ut ex ultimo capite Actorum constat. Tunc autem, quum à Tribuno interrogaretur Paulus, *Ἀγυπτίῳ Ἰλλῷ Πσευδοπροφήτῃ cum suis sicariis fufum fuisse, clare colligitur ex eodem cap. XXI, 38. ὁ πρὸς πᾶσιν τῶν ἡμερῶν.* Recens igitur gestum erat. Quare sine dubio ineunte imperio Neronis hæc contigerunt.

Ibid. *in quibus Paulo dicitur.*] In Græcis: *τῷ θεῷ Παύλῳ ὑπὸ χλιαρχοῦ λέλεκε.* Hieronymus omisit *ὑπὸ χλιαρχοῦ.* Sed antequam à Claudii imperio discedimus, sciant candidi lectores, multa in hujus imperii annos ab oriosis hominibus infarcta fuisse, quæ nullus scriptus codex agnoscit, de Fucino lacu exsiccato, ex Suetonio; de portu Ostiæ; de assumptione Deiparæ virginis; de tribus Solibus; de Dionysio Areopagita; de Philippo Apostolo cruci affixo: item illa: *Claudius de Britannis triumphavit, in cujus gloriæ memoriam filiam suam Britannicam appellavit.* quæ neque ullus codex scriptus habet, neque Cassiodorus, neque Marianus: sed ex Eutropio, unde anteceden tia Hieronymus descripsit, hic attexta erant. De Fucino lacu sicando verum est, tentatum quidem à Claudio, sed frustra. Dio: *τὴν δὲ λίμνην πλὴν αὐτῶν πλὴν τῶν Μαρσῶν ἠθέλησε μὲν εἰς τὴν Τίβερην ἐξαγαγεῖν, ὅπως ἦεν χῶρα ἢ περὶ αὐτῆν γεωργητῆται, καὶ ὁ ποταμὸς ναυσίπορος μᾶλλον γρη.* ματῶν δὲ δὴ ἰδαπανήθη.

At Suetonius perfecisse scribit. quod miror. Nunquam enim emissus fuit: & Seneca quaestiones suas sub Nerone scribente lacus ille erat in rerum natura: „ quo pertinet versus ille Martialis:

„ Fucinus, & pigri taceantur stagna Neronis.

Spartianus vero ait ab Hadriano emissum. Tentavit autem lacum Fucinum emittere Claudius, sc. 11, & Carina Coss. numero MMLVIII, anno secundo imperii sui. Sed nemo scit quo nomine hodie vocetur. Quod si emissus est ab Hadriano, frustra quaeritur. De Ostia portu consulendus Plinius libro xxxvi, cap. xv. ubi eodem anno & portum Ostia factum, & montem, quo lacus Fucinus emitteretur, persolsum scribit. De tribus quoque Solibus videndus idem Plinius libro 11, cap. xxxi: *Et nostra aetas vidit Divo Claudio Principe, Consulatu ejus, Cornel. Orphito collega.* Sed periocha de tribus Solibus inepte repetita ex numero MDCCCLXXIII. Tempus convenit numero MMLXVII. Omnia igitur haec, quia à recentioribus intrusa in hoc Chronicon fuerunt, merito, tanquam insitiva, omisimus.

MMLXX. *Claudius moritur.*] Asinio Marcello, Acilio Aviola Coss. 111 Eid. Octob. numero MMLXX. Ergo recte tempus annotatum.

MMLXXI. *Romanorum Nero annos XIII, menses VII, dies XXVI 11.*] Josephus annos XIII, dies VII. Dio ann. XII, menses octo. quod proxime abest à rationibus Eusebii.

Ibid. *Felice regente Iudæam.*] Historiam pete ex Josepho, lib. xx, cap. vi.

„ MMLXXI. *Paulus Apostolus religionis suae rationem reddens.*] *Ἰσχυροῦς ἰσχυροῦς*. Non tantum religionis suae causam dixit, sed innocentiam suam probavit, „ quod seditionis postularetur à Iudæis.

Ibid. *Probus Berytinus.*] Aufonius — *Berytinumque Probum.* Hieronymus ex Suetonio.

MMLXXIII. *Staius Surculus Tolosensis.*] Næ ridiculi sunt, qui scribunt hunc esse Papinium poetam, Silvarum, Thebaidos, & Achilleidos auctorem. Hoc verum fuerit, siquidem Tolosa est Neapolis, & ævum Neronis ævum Domitiani. Neque solum memoria avorum extiterunt, extantque hodie, qui hoc somnium amarunt, sed & supersunt Staii scripti codices, in quibus & lemma Staii Surculi nomen praefert, & vita sub eodem nomine legitur tam ridiculo stilo, quam futili commento. Non desint nugæ, non decerunt nugarum miratores. In libello Suetonii nomen ejus relictum est, ubi vocatur L. Staius Urfulus. quod putamus verum esse, non Surculus.

MMLXXIV. *Terramotus, & Solis defectio.*] Sol defecit C. Vipsanio Aproniano, L. Fonteio Capitone Coss. prid. Kal. Majas, numero aureo tertio, *ἐν ἡ νύξ* mensis Nisan, Epacta tam æquabili, quam castigata, xxv 11, vel 28, numero Eusebiano MMLXXV. Unius anni prochronismus, qui possit officere illam Solis defectio-nem investigantibus. Hujus deliqui Solaris meminerunt Plinius libro secundo, cap. Lxx. Corn. Tacitus libro xiv. Niphilinus; *ὁ μὲν τὴν ἡλίου σύμπας ἐν μέσαις ταῖς ἡμέραις ταῖς ἡμέραις τῆς Ἀρχιπρωτῆς καὶ τῆς Ψήφισμα ὑπομέναις ἐξέλιπεν, ὡς ἐν ἀστέρας ἐκφῆται.* Non fuit *παντελὴς ἐκλείψις*, ut iste scribit, sed tamen magna. Potest Sol totus videri defecisse alicubi, quum tamen alibi non totus defecerit. Sed hæc eclipsis nuspian totum Solis orbem obscuravit.

MMLXXV. *Nero Agrippinam matrem suam, & sororem patris interfecit.*] Ita Græca, & POST. & editiones & Marianus. Sed PR. *Nero Agrippinam, uxorem suam, & sororem patris interfecit.* Utrovis modo, verum est. Nam tres cædes patratas ab eo in PR. significatur,

matris Agrippinæ, uxoris Octaviae, & amita, quam ex duritia alvi cubantem largius purgatam per medicos interfecit. auctor Suetonius. Sed Agrippinæ cædes contigit eodem anno, quo defectus Solis: id est hoc ipso numero. Relegatio vero, & cædes Octaviae longo post intervallo patrata. Ideo legendum, ut excudi curavimus, auctoribus POST. Nam mors Octaviae refertur numero MMLXXXIII.

MMLXXVI. *Nero tante luxuriae fuit, ut frigidis.*] Hieronymus ad verbum ex Eutropio.

Ibid. *Quæ purpureis funibus.*] Blatteis funibus Eutropio. Hieronymus usitatore voce interpretatus est. Sed unde scit Hieronymus hoc anno Neronem unguentis lavare, & purpureis retibus piscari capisse? Eutropius sane, à quo verbatim haurit, tempus non designat.

MMLXXVII. *Jacobus frater Domini, quem omnes Iustum appellabant, à Iudæis lapidibus opprimitur.*] De hujus sanctissimi Apostoli necesse plura Hieronymus in libro de scriptoribus Ecclesiasticis ex Eusebio, & libris Hypotheleon, quos vetustas Clementi Alexandrino attribuit, & ex Hegesippi libro quinto, ex quo longissimum passionis hujus Apostoli Actum citat ipsius auctoris verbis Eusebins, Hiftor. Eccles. 11. cap. xxxiii, unde hæc præcipua excerptimus. *πύρω μόνω ἐξελθὼν εἰς τὰ ἀγία εἰπὼναι. εἶδὲ γὰρ ἔρεσεν ἐφόρει, ἀλλὰ σινδόναις. ἢ μόνω εἰσῆρχετο εἰς ναόν.* Item: *Διὰ γὰρ τὴν ὑπερβολὴν τῆς δικαιοσύνης ἐκαλεῖτο δίκαιος ἢ ὡς ἴσως, ὅ ἐστιν ἐλληνιστὶ παροχὴ τῶν λαοῦ, καὶ δικαιοσύνη, ὡς οἱ προφῆται δηλοῦσι περὶ αὐτῶν.* Item: *Διὰ τὸ πάχος συνελθῆναι πᾶσαι αἱ φυλαὶ μὲν καὶ τῶν ἔθνων.* Dicit statutum *ἵνα τὸ πλερύνειον τῶν ναοῦ*, ut populum alloqueretur: quo alloquente omnes clamasse *ὡσαννα τῶ ἡμῶν δαβίδ.* Adjicit Pharisæos, & scribas ascendisse *εἰς τὸ πλερύνειον*, & inde eum præcipitem dedisse. Huic, inquit, soli licebat in sancta (Sanctorum) ingredi, quia non lanea, sed linea induebatur. Ergo omnibus, qui linea vesté uterentur, licebat ingredi. Atqui uni summo Pontifici, idque semel in anno, concessum erat. Jacobus vero multum abest ut Sancta posset ingredi, qui ne Levita quidem esset. Nullum enim Apostolum de stirpe Levi Domino fuisse tam certum est, quam dubitare, absurdum. Hoc autem alludit ad locum Ezekielis xlix, 17, ubi depositis laneis vestibus lineas allinere Sacerdotibus præcipitur, quum ad functiones templi accingerentur. Alioqui extra templum cultu vestis à plebe non differebant, adeo ut Sacerdotibus lineas induere non liceret, ne in templo quidem, sive iis, qui propter *ἐλάττωμα*, aut labem, aut senium Templo operari non poterant, sive iis, qui extra *ἐφημερίαν* suam erant. Ministrantibus enim tantum fas erat lineas induere, quas sacris operati in conditoriis suis aut arculis reponerent. Josephus 842, initio capitis: *τῶν δὲ δὸτῶν ἡρέων ἱερέων, ὅσοι διὰ πῆρωσιν οὐκ ἐλαττωροῦ, παρησαν πᾶσα ταῖς ὁλοκληροῖς ἐνδοτέρω τῆς ἁγίας, καὶ τὰς δὸτῶν τῶν ἡρέων ἐλάττωσαν μερίδας; ταῖς μὲν ἐδοῦσαν ἰδιωτικῶς ἐχρῶντο. τῶν γὰρ ἱερέων ὁ λειτουργῶν ἡμῶν νυτο μόνω.* Atqui iste Hegesippus ait lineam, sive sacerdotalem vestem, Jacobum semper, laneam autem nunquam gestasse, propterea quod erat Sacerdos. Sed Sacerdotes, ut diximus, semper laneas gestabant, ἢ ἰδιωτικῶς extra septa Templi, lineas vero ne in ipsis quidem septis Templi, nisi quum ministrarent. Joseph. *ἵνα τὸ ἡσυχαστῆρον ἀνέβαινον οἱ τῶν ἱερέων ἀμῶμοι βύσσον μὲν ἀμπεχόμενοι, δὸτῶν ἀκρεῖτα δὲ κήρυκτες.*

Extra Templum, inquam, *ιδιωτικῶν ἀγμάτων* induebantur. Ezekielis cap. XLIV, 19. Egrescentes ad atrium exterius ad populum, exuent ministratoria, reponentes ea in cellis sanctuarum, & induent vestes alias, ne forte vestimentis suis populum sanctificent. Et solus, inquit, ingrediebatur Templum. Sane non mirum cui licuerit ingredi *πρὸς ἅγια τῶν ἁγίων*, & Templum quoque ingredi illi concessum fuisse. Soli autem Pontifici Maximo semel in anno ingredi licebat, reliquis de xxiv stationibus in priora *ἀγία*, vel *τῶν νεών*. Inde Epiphanius in Nazorais, Hæresi XXI, X, *ἰερεῖς τῶν ἁγίων τῶν αὐτῶν* dicit *κατὰ τὴν παλαιὰν ἱερωσύνην*. ideo ei licuisse *πρὸς ἅγια εἰσεύναι*. Quod ex hoc loco hausit, eandemque errorem incurrit. Vocabatur *ὠβλίαις* propter excellentem iustitiam. Sane ponatur quævis ex quatuor gutturalibus prima. nunquam effices, ut Oblia iustum aut Hebraice aut Ierofolymitane significet. Verte susque deque illud nomen. nunquam prodibit id, quod iste Hegesippus persuadere conatur. Deinde *ὠφλίαις* est *περιοχὴ τῆς λαῆς, καὶ δικαιοσύνη*. Non video quomodo eadem sint *περιοχὴ τῆς λαῆς, καὶ δικαιοσύνη*. Sed hoc assevero, si per *ϕ* scriberetur *ὠφλίαις*, id esse *ὀχύρωμα θεῶν*, arcem, munitionem Dei, *ἰερὸν*. Sed hoc non solvit ænigma Hegesippi. Quemadmodum, inquit, propheta de eo significant. Vellem testimonia ipsa prophetarum adduxisset. Item, omnes Tribus, & Gentiles die Paschatis convenisse. Certe duæ tantum tunc Tribus erant, Benjamin, (in qua Ierusalem), & Iuda, ut & priori sciunt: estque idem commentum, quod in Epistola Ptolemæi ad Pontificem Eleazarum. Præterea quis unquam fando audivit, aut legendo didicit, Gentes die Azymorum Ierofolyma convenire solitas? Gentiles sane adorabant, immolabant, vota solvebant, & suscipiebant in Templo Ierofolymitano, non catervatim, non condicta professione, sed singuli, & ut quæque negotiatio sua, aut casus Ierofolyma tulerat, non autem ut Gentes sibi condicerent diem *θρησκείας* in festo ullo Iudaico, nedum in Azymorum solenni, à quo omnis incircuncisus summovebatur. Statutus est in *πτερυγίῳ* Templi ab infinita turba. quasi illuc facilis ascensus esset. Certe qui tam desperatæ audaciæ esset, ut eo ascenderet, poterat dicere, *ὅτι πλάττεις τὸ οἶκαδε*: quemadmodum dicebatur de iis, qui flecebant promontorium Maleam: *Qui flebit Maleam, obliviscatur reditus in patriam*, vel, ut veteres loquebantur, *domuitionis*. *Μαλέαν δὲ κάμπλων ὅτι πλάττεις τὸ οἶκαδε*. quid quod totum fastigium Templi erat constitutum veribus ferreis, ut ne aves quidem ibi consistere possent? Joseph. 84: 30. Quomodo tanta turba ibi pedem ponere potuit, ubi ne avibus quidem consistendi locus erat? Et tamen in *πτερυγίῳ* ascendit infinita turba, & post eam non exiguus numerus Phariseorum & Scribarum, ut Sanctum inde deorsum dejicerent. Quid? illi scribæ non veriti sunt polluere sanctum Templum, eadem humerum, manam patrantem ex ejus Pterygio? quod districte, vetatur II Reg. XI, 15. II Chron. XXII, 14. Postremo concionanti ex Pterygio populum acclamasse Ofanna filio David: quasi Ofanna acclamaretur omni loco, & in omni plausu. Semel in scenopegia acclamabant, acclamantque hodie, ramos, quos Hofanna vocabant, & vocant hodie, manu gestantes, *ὄρχωπος*, non alias. Apostoli si ramos non detregissent ex palmis, non potuissent illud acclamare. neque si Christus non fuisset filius David, potuissent dicere *ὕψος Δαβὶδ*. neque sane Jacobo congruit, si non fuit filius David, quia Ofanna est *ὄρχωπος*, sive ramus,

qui gestatur in *ὄρχωπος* *σηνοπηγίας*. Itaque *ὠβλίαις* *τῶν ἁγίων Δαβὶδ*, nihil aliud est, quam *ὄρχωπος* *τῶν ἁγίων Δαβὶδ*. Sed & illa animadvertenda: *εἰς τῶν ἁγίων τῶν ἁγίων* *ρηχάδ* *ἢ Ἀρχαβείμ*. Tantundem est dicere *ἕν ῤηχάδ* ac *ἕν Ἀρχαβείμ*, quod idem sit nomen, Nam *Αρχαβείμ* sunt Rechabita, cujus familiæ auctor Rechab. neque recte dixerō filius Seleuci ex familia Seleucidarum. Præterea isti Rechabita non potuerunt esse Sacerdotes; quod essent ex Tribu Iuda, I Paralip. II, in fine. Rursus: *καὶ ἐπλήρωσαν τὴν γαστήρα τὴν ἐν Ἡοαία γεγραμμένην*, *Αρωμὴν τὸν δίκαιον*, *ὅτι ἡμῖν Δύσχεσις ἐστίν*. in Rufino est Ieremias, non Esaias. Neutrum verum. Est enim ex Pseudepigrapha Sapiencia Salomonis, cap. secundo, 12. *ἐνεδρῶσωιδρ τὸ δίκαιον*, *ἐπεὶ Δύσχεσις ἔστι ἡμῖν ἐστίν*. quod *πεῖρροι* quidam insulserunt in II caput Isaiæ. *Δήσωιδρ τὸν δίκαιον*, *ὅτι Δύσχεσις ἔστι ἡμῖν ἐστίν*. Justinus autem in Tryphone negat hæc in LXX editione legi, & pro illis legit: *ἀρωμὴν τὸν δίκαιον*. In principio vero hujus longissimi testimonii dicitur Jacobus neque vinum neque sicera bibisse, neque carnem, aut aliud quid anima præditum comedisse. Certe si hoc ita est, ergo cum Christo in supremo *δείπῳ* neque Pascha comedit, neque poculum sumpsit, & plus fecit, quam cæteri Nazaræi, quibus vino tantum & potu inebriante, non autem esu carniarum, interdictum erat. Certe mira sunt hæc: illum victu tam differente & ab Apostolis collegis, & ab ipso Magistro Salvatore usum tum quotidie, tum in illa tanti momenti cæna, quam ultimam cum discipulis Dominus habuit, ut solus neque de agno comederet, neque poculum salutare, ut reliqui condiscipuli, biberet. Hæc igitur obiter animadvertere volumus, ut sciant tirones veterum scripta non solum cum reverentia ipsorum Auctorum, sed etiam cum delectu eorum, quæ ipsi scripserunt, legenda esse. Scio esse *κακοήθεις, μισαλήθεις*, cervicosos, qui hæc tam crassa defendunt. Propterea nos ea produximus, ut ab hujusmodi præpoterorum patronorum maledica & virulenta contumacia caveatur. qui quum hæc legunt, si quidem intelligunt, lectores eorum non admonent: si non intelligunt, inique patiuntur ab aliis moneri. Cæterum si plura requiris de Jacobo hoc, pete ea ex Commentario Hieronymi in Epistolam ad Galatas, ad finem capitis primi: & ex Catalogo scriptorum Ecclesiasticorum, quæ omnia sunt ex Hegesippo.

Ibid. *à Indæis lapidibus opprimitur*.] Quod & testamentum quoque reliquit Josephus. neque adeo rerum Templi ac Iudaicarum ignarus fuit, ut *ἀπὸ πτερυγίῳ* eum à populo præcipitem datum scripserit, à Pharisæis, & Scribis, ab infinita denique turba, qui illuc tanquam aves, aut *σχωνοβάται*, ascenderint, & ubi vix unus homo consistere poterat, ibi tot homines quasi choreas ducere potuerint: & quo nullæ aves advolarent, eo facilis ascensus hominibus fuerit. Unde quid de hoc Hegesippo judicandum sit, altimare licet.

MMLXXVIII. *Ante mensam Neronis fulmen cecidit*.] Nerone IV, Cornelio Cosso Coss. Corn. Tacitus. numero MMLXXVI. Metachronismus biennii. Tzetzes in versibus Politicis, pag. 38:

*ὃ δὲ ποτε τῶν Νέρωνος πίνοντος, ἐν τρυπέλει
σηκίτιος χυθείς ἐξήρπαξεν αἶμα τῆς χειρὸς τὸν σκύφον.
βλάστη δ' ἔδ' ὅλως γέγονεν ἐκείνῳ τῶ τρυπέλει.*

Consentanea his scribit Philostratus lib. I v de vita Apollonii: *ὑποπλάσθη, ὡς ἐφλω, ἢ πολὺ μᾶλλον*

ἐφ' οἷς ἐγὼ παρὰ τῆς δισημείας εἶπε. Γενεμμένης γὰρ πρὸ π
ἐκλείψεως ἡλίου, ἐν βροντῆς ἐκδοθείσης, ὅπερ ἦκιστε
ἐν ἐκλείψει δὲ δοχῆς συμβαίνειν, ἀναβλέψας ἐς τὴν ἑρα-
νόν, Ἐφαπὶ τῆ, ἔφη, μέγα, ἐν σὺν ἔφα. Συμβαλεῖν μὲν
δὴ τὸ ἐρημνόν ἔπω εἶχον οἱ ὄρατοχόντες τῷ λόγῳ,
τελετὴ δὲ δὲ τὸ ἐκλείψεως ἡμέρας ζυγῆσαν τῆ λογισ-
πάντες. σιταμλῆς γὰρ τῆ Νέραν ἔ, ἐμπεσὼν τῆ τερα-
πέζῃ σκηπίος διήλασε τὴ κύλικ ἔ ἐν χερσὶν ἔσης, ἔ
πλὴ ἀπεχέσης τῆ σμάτ ἔ. τῷ δὴ ὄρατῳ τοσπον ἐλ-
θῆν τῆ βληθῆναι αὐτὸν, πεπερθεξεδάγ ἔ εἰπε, ἐγὼ
ἔ πεπερθεξεδάγ. Ex his sine dubio sua illa accepit
Tetztes. Sed quemadmodum omnia, quæ illi Plano
attribuuntur, commentitia & falsa sunt, ita omnis ratio
temporum in illis libris præpostera. ut hic, quum di-
citur triduo post defectionem Solis id contigisse, hoc
est numero MMLXXV. quo nihil vanius.

„ Ibid. *Persius moritur.*] Hieronymus ex Suetonio.
„ obiit P. Rubrio Mario Celso, L. Asinio Gallo Coss.
Auctor vetus interpres Persii in ejus vita. Tempus
congruit numero præsentis.

Ibid. *anno vitæ suæ xxix.*] Hic sane est annus vige-
mus nonus ab ejus natali, numero MML. Sed vetustissimi-
mus Grammaticus ejus vitæ scriptor anno xxx. *Deceß.*
autem vitæ stomachi anno xxx. quæ clausula quum male
i. reperit retro aliquot lineis ante finem, post finem
rejiçienda est. Puto & ibi quoque legendum xxxix.
Certe ita postulant paria Consulium, quæ totidem sunt
à Fabio Persico, & L. Vitellio Coss.

Ibid. *Therma à Nerone edificata.*] C. Læcancio Basso,
M. Licinio Crasso Coss. numero MMLXXX. Biennii pro-
chronismus. Martialis: *Thermis quid melius Neronianis?*
Eutropius, unde accepit Hieronymus: *Aedificavit Roma*
Thermas quæ ante Neronianæ dictæ, nunc Alexandrinæ ap-
pellantur. P. Victor Regione Urbis nona: *Therma Ne-*
ronianæ, quæ postea Alexandrinæ.

MMLXXXIX. *Nero Romæ in citharistarum agone.*] Ὑσερον
ἔπερον. Nam non potuit in agone certare, nisi quum
agon institueretur. Institutus autem Nerone IV, Cossio
Cornelio Coss. numero MMLXXVI. Triennii metachro-
nismus. In nummis Neronis de Agone, quæ Nero-
nia dicebantur, CERTA. QVING. ROM. CONST. &
quidem non quatuor annorum, sicut Olympias, sed
quinquennii solidi, instar lustri Romani. Imo, nescio
an per errorem, septimo anno celebratum invenio,
postquam institutus fuit, C. Suetonio Paulino, L. Pon-
tio Telesino Coss. à numero MMLXXVI, ad numerum
MMLXXXII. Alii quinquennale ludicrum diversum ab
illo, qui Neronia vocabatur, fuisse scribunt; mendose.
neque audiendi sunt.

Ibid. *citharistarum.*] Κίθαρισαί, qui cithara sine
voce modulantur, qui aliter ψαλοκίθαρισαί. Κίθαρω-
δοὶ autem, qui & vocem adjungunt. Utroque modo
certavit Nero. Grammatici diversa illis attribunt ὄρ-
γανα, τῷ κίθαρισῇ τὴν κίθαριν, τῷ κίθαρωδῷ τὴν
κίθαρον.

Ibid. *Post Marcum Anianus.*] Miror unde Dorotheus
Martyr, Tyrionum Episcopus, didicerit Marcum A-
postolum sub Trajano passum. Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας
Τραϊανῆς ἐν Αλεξανδρείᾳ κάλων λαβῶν κατὰ τῆ
τραχηλῆς, ἔ συρεῖς δὲ τὴν κάλυμνενον Αγγέλων ἐκεῖ
ἐκὰν πρὸς ὑπὸ τῆ ἐδωλομανῶν, μὲν Φαρμαθί-
λεως, ἔ ἐκεῖ ἐπίφη ἐν τοῖς Βακόλῳ. Porro VIII anno
Neronis, non IX, passum scribit Hieronymus in Ca-
talogo Scriptorum.

MMLXXX. *M. Annæus Lucanus.*] Male hoc nomen per
e simplex scribitur. Terentianus:

Annæus Seneca, & Pomponius ante Secundus.
Et inscriptio Romana: ANNÆUS PLACI-
DUS HERCULI DONUM DEDI. Ex-
Est enim Jambus. Et Græcis semper Ἀννῶ. Ex-
tant plurimæ Inscriptiones, in quibus semper AN-
NÆUS. Vide Indicem in Collectanea Inscriptio-
num Grutteriana.

Ibid. *in Pisoniana conjuratione deprehensus.*] Sillio
Nerva, & Attico Vestino Coss. numero sequenti.
Prochronismus unius anni.

Ibid. *Nero, ut similitudinem Trojæ.*] Memmio Regulo,
Paulo Verginio Coss. biennio ante conjurationem Pi-
sonianam, & damnationem Lucani. Metachronismus
unius anni. Vide Inscriptionem I XI, 3, in Collecta-
neis Grutterianis, ubi inter alia: QUANDO. URBES. PER.
NOVEM. DIES. ARSIT. NERONIANIS. TEMPORIBUS.

Ibid. *In Asia tres urbes terramotu conciderunt.*] Ne-
rone IV, Cornelio Cossio Coss. numero MMLXXVI.
Quadiennii metachronismus. Corn. Tacitus Annali
xiv. *Eodem anno ex illustribus Asiae urbibus Laodicea tre-*
more terra prolapsa, nullo à nobis remedio, propriis opibus
revaluit. Absque Cor. Tacito fuisset, qui Laodiceæ
casum memorat, ego exillimassem agi de terræ motu
gravissimo, qui accidit, L. Memmio Regulo, Paulo
Verginio Ruso Coss. numero MMLXXX. cujus terræ
motus meminit Seneca statim initio libri sexti Nat.
Quæst. Hoc enim series historię postulabat. Paulus
Orosius eadem verba, ut si fiet, ab Hieronymo repe-
tit. Colossæ autem omnes scripti habent, præter FR.
in quo Colassa, ut apud Polyænum lib. VII. & in qui-
busdam Epistolarum Pauli Apostoli codicibus Κολο-
σσαῖς. Κολοσσαῖς autem urbem postremis tem-
poribus Χώνην dictam scimus ex Oecumenio. Apud
Polyænum libro septimo legitur ἐν Κολοσσαῖς τὴν Φρυ-
γίας. quia indifferenter Κολοσσαί, & Κολοσσαῖ scri-
beretur, & pronunciaretur, ut Dolobella, Dolabel-
la: Dalmatæ, Delmatæ: Mithradates, Mithridates.

Ibid. *Albino Florus succedit.*] Gessius Florus Clazo-
menius missus successor Albino, biennio ante bellum
Judaicum, quod cæpit duodecimo anno Neronis.
Ergo decimo anno Neronis missus, ut hic recte no-
tatur. Josephus cap. ultimo lib. XX.

Ibid. *Iunius Gallio frater Senecæ.*] Hieronymi. At-
quin adhuc vivebat numero MMLXXXII, Sillio Nerva,
& Attico Vestino Coss. quibus Consulibus L. Seneca
frater ejus extinctus. Corn. Tacitus Annali XV: *Postea*
Iunium Gallionem Senecæ fratris morte pavidam, & pro sua
incolumitate supplicem increpuit Saliens Clemens, &c.

Hic autem fuit frater L. Senecæ, prius quidem dictus
M. Annæus Novatus, postea hoc nomen habuit
adoptatus à Junio Gallione Ovidii familiari, ad
quem extat XI Elegia libri IV de Ponto.
Ibid. *propria se manu interfecit.*] Aliter Xiphilinus,
post Senecam fratrem & ipsum quoque extinctum.
ἔ οἱ ἀδελφοὶ Ὑσερον ἐπαπῶλοντο. nimirum Mela,
& Gallio. Qui fieri igitur potuit, ut qui numero
MMLXXXII adhuc vivebat, extinctus sit, aut sibi mor-
tem consciverit biennio ante?

MMLXXXI. DLVCCXI. *Non est acta.*] PR. non ha-
bet hæc.

Ibid. *Due tantum Provincie sub Nerone factæ.*] Hiero-
nymus ab Eutropio: *Due tantum Provincie sub eo factæ sunt,*
Pontus Polemoniacus, concedente Rege Polemone, & Alpes
Cottie, (Cotto) Rege defuncto. Quæ & ad verbum Eut-
ropius ipse à Suetonio mutuarus est in Nerone, Se-
ctione XVII. Flavius Vopiscus in Aureliano: Pomponio
autem nemini Principum licet addere, nisi ei, qui agrum barbari-
ci aliqua parte Ro. Remp. locupletavit. Addidit autem Au-
gustus, addidit Trajanus, addidit Nero: sub quo Pon-

ius Polemoniacus, & Alpes Cottia Romano nomini attributa. Polemoniacus Pontus dicitur ad distinctionem Ponti Pelagonii, qui mendose scribitur per Æ in veteri inscriptione. PONTI. PELAGONII. ET. BYTHYNIAE.

Ibid. *Dua tantum.*] Sine dubio apud Eutropium ita legit, quum in exculis legatur, *dua tamen.* quæ recta est lectio.

Ibid. *Pontus Polemoniacus.*] Polemonis hujus, quo concedente Romanis, Pontum provinciam factam esse scribit Eutropius, meminit Iosephus cap. ult. lib. XIX. 602. *ἢ Πολέμων τὸν Πόντον κερτημένον διωασίαν.* Sed multi Polemones Ponti reges fuerunt, ut ex Strabone, & aliis scriptoribus, constat. Fuit & eodem tempore alius Polemo rex Ciliciae, quo posito præputio duxit uxorem Berenicen filiam Agrippæ senioris regis Iudæorum, sororem Agrippæ junioris, cum qua frater ipse Agrippa consuetudinem stupri habere dicebatur, auctore Iosepho, & Juvenale:

— *inceste dedit hunc Agrippæ sorori.*

Apud Gelasium in Catalogo Episcoporum Nicenorum *πρότον Πτολεμαϊκόν* perperam legitur. Lege *Πολεμωνιακόν.*

Ibid. & *Alpes Cottia, Cottio rege defuncto.*] Videntur omnes reges illarum Alpium Cottii dicti, à quorum primo Cottia Alpes vocatæ, teste Ammiano, lib. XV. Inde Cottianæ civitates Plinio: item *Γῆ Κοθίης* Straboni lib. 111, & IV.

Ibid. *Cottio Rege defuncto.*] In nummis Neronis, *CO-TIOS.* quod huc pertinet.

Ibid. *Nero in Olympiade coronatur.*] Nimirum præfenti Olymp. CXCII, ut recte hic annotatum. Xiphilinus: *ἐν δὲ τοῖς Ὀλυμπίοις ἄρμα ἐλάσας, ἢ πεσὼν ἐξ αὐτῶ, καὶ ὀλίγον δὲν σωτηριεῖς, ὅμως ἐσεφάνθη καὶ Ἀφ᾽ ἑταῖρο ἢ τοῖς Ἑλληνοδίκαις πᾶς πέντε καὶ εἴκοσι μυριάδας, ἃς ὑπερον Γάλλοις παρ᾽ αὐτῶν ἀπήτησεν ἔδωκε.*

Ibid. *Cerycas, Citharistus, Tragædos, aurigas vario certamine superans.*] Vide infra, numero sequenti. Nam ex illis huc quædam transtulit interpretes. Noti sunt nummi Neronis, in quibus Nero habitu citharædico.

„Ibid. *Citharistus.*] Xiphilinus: *τὸν μὲν τοι σέφασον τῶν κίθαρῶδων ἀνικεῖ ἔλαβε, πάντων, ὡς καὶ ἀναξίαν τῆ νίκης ἐκκληθέντων.* Ubi etiam utitur verbo proprio *ἐκκληθέντων.* Nam qui à brabio nunquam repulsi fuerant, ii vocabantur *ἀνέκκλητοι* Vetus Inscriptio. *ἀληπῆ, ἀσωξέως, ἀνέκκλητῶ.*

Ibid. *L. Annæus Seneca Cordubensis.*] Perit numero MMLXXXI, ut hic recte annotatum, Silio Nerva, Attico Vestino Coss.

MMLXXXII. *Rursum Nero Isthmia.*] Paulino Suetonio, Pontio Telefino Coss. Auctor Xiphilinus. Hoc ipso anno. Hæc omnia fere ad verbum Eusebius ex Philostrato, lib. IV; *τὰ γὰρ βασίλεια ἐκλιπῶν ἐς τὴν Ἑλλάδα ἀφίκετο κηρύγμασιν ἰσοθῆσων ἐαυτὸν Ὀλυμπικοῖς τε καὶ Πυθικοῖς. ἐνίκα ᾗ καὶ ἰαδομοῖσι δὲ νίκαι ἦσαν κίθαρῶδία, καὶ κήρυκες. ἐνίκα δὲ καὶ τραγωδίας ἐν Ὀλυμπία.* Itaque præcones sacrorum certaminum intelligit, non familiam, quæ Athenis dicebatur *Κήρυκες*, *ἀπὸ Κήρυκος* & *Ἐρμῶ.*

Ibid. *Pythia, Actia celebrans.*] Omisit *Ἰλια* Hieronymus.

Ibidem. *Inter cerycas, Tragædos, & citharistas coronatur.*] Retexit omnem seriem verborum Græcorum,

felectis, quæ vertere voluit, aut potuit, *τραγωδίας, κίθαρῶδίας ἐσεφάνθη κήρυξιν.* Quæ vertenda erant: *Tragædus, & cantibus ad citharam coronabatur sub præconibus.* Philostratus lib. V de Nerone: *τραγωδία δὲ ἀπεξέλασε, καὶ κίθαρῶδία.* Nam victorias in sacris certaminibus per præcones pronunciari, & coronas ad præconium dari, non est opus monere, quum vulgatissima res sit. Malim vero, *ludis Tragædicis, & citharædicis coronabatur sub præconio.* Nam hoc frequentissimum fuit, ut coronæ bene meritis darentur celeberrima die, puta *τραγωδοῖς, Διονυσίοις*: hoc est spectaculis Tragædicis, aut Liberalibus, ut est dicere apud Demosthenem in oratione pro corona, in *ψηφίσματι*, quæ ibi producuntur, & in Decreto Atheniensium in gratiam Hyrcani Iudæorum Ethnarchæ apud Iosephum: quæ interpretatio eodem, quo altera, recidit. Sequitur in Græcis, *ἄρμα πωλικῶ, καὶ τῶ τελείω, ἢ δεκαπῶλω.* quod nescio quomodo in superiorem numerum traductum ita vertit: *Cerycas, citharistus, Tragædos, aurigas vario certamine superans.* quod & Orofius totidem fere verbis retulit. *πωλικὸν ἄρμα* opponitur *τῶ τελείω*, ut paulo eruditiores sciunt. Sed Latine haud scio an recte reddi possit. quam difficultatem unicam esse putamus causam, quæ Hieronymum ab his vertendis deterruerit. *Pullo equino, & equis* non satis est. Latini lactentes & majores hostias dicunt, quæ Græci *γαλαθηνὰ καὶ πέλεια θυμάτῃ.* Sed *τέλειον ἄρμα* nisi longo verborum ambitu, nunquam Latine reddideris.

Ibidem. *Rursum Nero Isthmia*] Post hæc in PR. hæc leguntur. *quidam Codices habent, quod CXCII Olympias acta non est.* At POST. Edit. & Marian. non habent. Atquin in Græcis quoque leguntur, *μετὰ θεῶν καὶ τὴν Ὀλυμπιάδα.* Nam Olympiadis illius celebrationem in sequentem annum differri edixit. Philostratus libro V, verbis Apollonii: *ἐγὼ δὲ νικήσειν μὲν Νέρωνα ἐν Ὀλυμπία Φημί. τίς γὰρ ἔτω θεσσοῦς, ὡς ἐναντία θεῶν; Ὀλύμπια δὲ ἔν νικήσειν, ἃ, τε μηδὲ ἐσὶ ὥρα ἄγασσι. πατήρις μὲν γὰρ τοῖς Ὀλυμπίοις ἔπερυσιν ἐναυτῶ ὄντῃ, ἐκέλευσε τὸς Ἡλείους Νέρων ἀναβαλέωσιν αὐτὰ ἐς τὴν ἐαυτῶ ἐπιδημίαν, ὡς ἐκείνῳ μάλλον, ἢ Διὶ θυσιάζεσθαι.* Hinc illustratur locus Pausaniae Phocicis: *Εἰ δὲ ἀληθῶς τὸ ἐπίγεγραμμά, Ὀλυμπιάδι τῇ πρώτῃ μὲν δέκα καὶ δεκάσιαι φαίνονται αὐτὸν κέρτινον ὁ Ξενοδάμου εἰληφῶς. Αὕτη ᾗ ἐν τοῖς Ἡλείων γραμμασι περιέπι μόνη πιστῶν ἢ Ὀλυμπιάδας.*

Ibid. *Nerone in expensas centies centena millia decreto Senatus annua subministrantur.*] Centies centena millia, sunt centies centena millia sestertium. Nam in re nummaria aliter Latini non loquuntur. Ea sunt nummi Romani aureorum centum millia, numismatis Gallicani Solatorum Scutatorum ducenta octo millia, trecenti triginta tres cum triente. Tam exiguam summam annuam decreto Senatus illi gurgiti attributam fuisse credemus, qui octigena nummum diurna millia in Tiridatem erogaverit, & qui, ut Suetonius ait, devitiarum & pecuniæ fructum non alium putabat, quam profusionem? Nos non dubitamus in Græcis fuisse, *Νέρωνι εἰς δαπάνας, μύρια μυριάδες ἐπέταται τῆ συγκλήτι δόγματι ἐχορηγήσαν.* quæ ita vertenda erant: *Neroni in expensas millies annuum decreto Senatus suppeditatum.* Id est auri Romani quadragies centena millia aureorum, Gallicani numismatis milliones octo trecenta triginta tria millia Scutatorum Solatorum, trecenti

, triginta tres cum triente. Ac vereor ne majorem
 , summam illi Senatus decreverit, quum tantundem
 , Tiridati abeunti ab ipso Nerone collatum fuisse Sue-
 , tonius scribat: *In Tiridatem, quod vix credibile videatur*
 , *octingenta nummum millia diurna cogavit, abeuntique super*
 , *H. S. milles contulit.* Quod quum ita sit, non video,
 , cur Hieronymus properans verterit centies centena
 , millia, quæ tamen sunt millies centena millia; &
 , præterea ita loquutus sit, ut intelligendum sit num-
 , mos tertios ex usu Latini sermonis, quum tamen
 , in Græcis de drachmis agatur. Nam centies centena
 , millia Latine sunt, ut diximus, tertium nummo-
 , rum centies centena millia. At *χιλίας μυριάδων*,
 , vel *χιλίας μυριάδες* sunt & ipsa quoque centies
 , centena millia, sed ex consuetudine Græci sermonis
 , sunt drachmæ. Tantum igitur Nero erogavit Tiri-
 , dati in viaticum, quantum illi annum à Senatu de-
 , cretum est.

MMLXXXIII. *Nero cum ceteris viris insignibus Octa-*
viam.] Videntur esse Hieronymi. Tempus necis Octa-
 viæ in Collectaneis nostris anno secundo Olymp. CCX.
 numero MMLXXVII. Quinquennii metachronismus.
 Hac in parte mutilus est Corn. Tacitus.

, Ibid. *Cornutiumque Philosophum præceptorem Persii.]*
 , Non solum Philosophus, sed & Philologus fuit, scri-
 , psitque ad Silium Italicum libros de Virgilio. Cha-
 , risticus: CIVITATIUM: Annæus Cornutus ad Italicum
 , de Virgilio libro X: *Iamque exemplo tuo etiam Princi-*
 , *pes civitatum, & poeta incipient similia fingere.* Scripsit
 , & Commentarium in Virgilium, cujus & ipse Cha-
 , risticus, & Gellius meminere.

MMLXXXIV. *Mufonius.]* Suidas: *Μουσώνιον Κα-*
πίτων Τυρρῶνος, πόλεως Βυλσινίας, Διαλεκτικός,
Φιλόσοφος, καὶ Στωικός, γενεῶς Ἰππὶ Νέρωνος,
γνώσεως Ἀπολλωνίας & Τυανέως, πρὸς ὃν καὶ Ἰππο-
λά Φέρον Ἀπολλωνίας, καὶ κείνης πρὸς Ἀπολλωνίον.
Διὰ γὰρ τὴν παρρησίαν, καὶ τὸ ὑπερβάλλον εἰς ἔλω-
θερίας αὐτῆς πρὸς Νέρωνος ἀνακρίπτω. Neque E-
 truscum domo Vullinis, sed Babylonium, neque à
 Nerone interfectum, sed in carcerem conjectum fuisse
 scribit Philostratus libro I V: *Ἀλλὰ Μουσώνιον ὁ Βα-*
βυλωνίον ἀνὴρ, Ἀπολλωνίας μὲν διδύπερον ἐδέθη
Ἰππὶ σοφία, καὶ κείνῳ μὲν ὦν ἐκινδύνουσαν, ἀπέθανε
δι' αὐτὸ Ἰππὶ τῷ δῆσειν, εἰ μὴ σφόδρα ἔρρωτο.
 Ubi vides non stetit per Neronem, quin moreretur,
 absque ejus invicta constantia fuisset. Alius est Mufo-
 nius Rufus, qui in exilium à Nerone missus, & ipse
 quoque Philosophus.

Ibid. *L. Annæus Melas Seneca frater & Gallionis bona*
Lucani Poëta filii sui à Nerone promeretur.] Atqui ἐπα-
 πώλετο τῷ ἀδελφῷ, ut refert Nihilinus ex Dio-
 ne. *Interfectus post fratrem.* Quomodo igitur petivit bo-
 na filii sui? Deinde quæ bona vivo patre possidet fi-
 lius, præter peculium castrense, aut adventitium?

Ibid. *Primus Nero super omnia scelera sua etiam perse-*
cutionem in Christianos facit.] Memmio Regulo, Vergi-
 nio Ruso Coss. numero MMLXXXIX. ex Corn. Ta-
 cito, qui supplicium Christianorum subicit itatim post
 incendiū Urbis Neronianum. Metachronismus quin-
 quennii. Nam iste ultimus annus Neronis, C. Gale-
 rio Trachalo Turpiliano, C. Silio Italico Coss. Non
 igitur recte tempus designatum.

Ibid. *persecutionem in Christianos.]* Supplicium Chri-
 stianorum, ut alligati axibus cera & pice illi cremarentur,
 & usum nocturnorum luminum vigilibus præ-
 starent, auctore Corn. Tacito. hoc est, ut tunica mole-
 sta induti per totam noctem ardeutes vigilibus essent

vicem ignium excubiarum. Tunica autem molesta erat
 indufium cera litum, quo fontes tæda & papyro circun-
 dati supervestiebantur. Scholia Juvenalis: *Nero ma-*
leficos homines tæda & papyro & cera supervestiebat, & sic ad
ignem admoveri jubebat, ut arderent. Hæc Scholiastes ille
 in illos versus Juvenalis, qui sine dubio de Christianis
 dicti sunt, (quos, ut idem Scholiastes postea notat,
 Maleficos, id est magicarum superstitionum pontifices
 vocabant,) & ad hanc historiam referuntur:

Pone Figillum: tæda tucis in illa,
Qua stantes ardent, qui fixo guttate fumant,
Et laquei mediam sulcus diducit arenam.

Quem locum depravatissimum ita legendū esse jam-
 dudum monuimus. Quia igitur papyro circumdati cera
 superinduebantur, propterea Cerei dicti fuere: quia
 cerei intus papyro facti, extrinsecus cera vestiebantur.
 Unde Cereus, qui Græce κηρίων, à veteri poëta di-
 citur κηροχίτων, hoc est cerea tunica superindutus.
 Idem Scholiastes: *Virus ardebis quem admodum in munere*
Neronis vivi arserunt, de quibus ille jusit cereos fieri, ut
lucerent spectantibus, quum pica essent illis guttura, ne se
currerent. Ita hac tunica liti, & axi semissali alligati sar-
 mentorum ambitu comburebantur: unde *semaxi*, &
Sarmentum vocabantur. Hinc jocus in Sarmentum scur-
 ram, bipedem nequissimum:

Aliud scriptum habet Sarmentus, aliud populus volucras,
Digna dignis. Sic Sarmentus habeat dignas compedes.
Rustici, ne nihil agatis, aliquid sarmentum alliget.

Est jocus ab ambiguo: quia Sarmentum scurram ad
 axem semissalem alligari, & sarmentum circumdari ju-
 bet, ut Sarmentus concremetur. Atque hæc hæctenus
 de persecutione Christianorum prima sub Nerone,
 anno imperii ejus nono, Christi Dionysiano LXIII,
 numero MMLXXXIX, annis XXX post Dominicam A-
 scensionem: non autem anno XIV Neronis, Christi
 LXVIII, ut hic positum est.

Ibid. *in qua Petrus & Paulus gloriose Romæ occubuerunt.]*
 Vetustiorum opinio est Paulum & Petrum eadem die
 eodemque anno simul passos. Dionysius Corinthio-
 rum Episcopus ad Romanos apud Eusebium in fine
 lib. I I Histor. Eccles. *ὡς δὲ, inquit Eusebius, κατὰ*
τὸ αὐτὸν ἄμφω καιρὸν ἐμαρτύρησαν, Κορινθίων ἐ-
πίσκοπος Διονύσιος ἐχρησάμενος Ρωμαίοις ὁμιλῶν
ὡδὲ πως παρέστησε. [Ταῦτα] καὶ ὑμεῖς διὰ τοσού-
της νεθετίας τὴν ἀπὸ Πέτρου καὶ Παύλου γνηθεῖσαν
Φυλείαν Ρωμαίων τε καὶ Κορινθίων σωκεχερασίτε. καὶ
γὰρ ἄμφω καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν Κόρινθον Φυλεύσαν-
τες ὑμᾶς ὁμοίως ἐδιδάξαν, ὁμοίως δὲ καὶ εἰς τὴν
Ἰταλίαν ὁμοίως ἐμαρτύρησαν κατὰ τὸ αὐτὸν καιρὸν.
 Legendum ex sententiæ tenore, & ex Rufino, ὁμοίως
 ἢ κατὰ τὴν Ἰταλίαν. Quem locum, ut multos alios,
 satis infelicitè reddidit Christophorus, ut tolera-
 bilius ea verterit Rufinus interpres alioqui barbarus &
 imperitus. Post illum Dionysium nemo, quod sciam,
 scripsit eodem tempore Petrum cum Paulo Corinthi
 & in Italia docuisse: & nemo ei concedet, nisi qui Actis
 Apostolorum contraria sentire velit. Neque tam mi-
 nor à Dionysio dictum, quam ab Eusebio silentio præ-
 teritum. Posterior sententia eorum est, qui eodem qui-
 dem die utrumque Apostolum passum volunt, sed in-
 terjecto anno uno Petrum post Paulum. Auctores vetus-
 tati ante Scholia Occumenii, qui scribebat Arcadio
 I V, Honorio Aug. I I I Coss. indictione nona, Paulum
 quidem anno Passionis Dominicæ trigésimo sexto, Pe-
 trum à nato Christo anno I X I X: à cujus passione, ad
 Consulatum I V Arcadii, & I I I Honorii, putari annos
 CCCXVI. Male excusum est *τριακῆστια τριακόντα*
 pro *τριακῆστια ἑξήκοντα.* Sed Christianorum passio

cutio, ut jam diximus, contigit anno Dominicæ nati-
vitatæ, ut hodie putamus, LXIII, Passionis XXX.
neque nisi semel Christiano sub Nerone supplicio
affectos legimus: qui erat annus septimus adventus
Pauli in urbem.

Ibid. *contra Iudæos, qui Cestii Flori.*] Γέστον, non Κέ-
στον, vocat Josephus. Gessium Corn. Tacitus Histo-
ria v. Vide ultimum caput libri xx *ἄρχαιολογ.* O-
mnēs scripti Codices habent Cestium, & Græca Κέ-
στον. Et mirum est, quod quum in xx libri cap. ultimo
Origin. Iudaicar. Rufini editio agnoscat Gessius, ta-
men lib. 11 *ἀλώσεως* vocetur Cestius Florus, quod
profecto est vitium librarium contractum ex nomine,
quod statim sequitur, Cestius Gallus. Quæ, ut ego
arbitror, causa fuit quoque, ut Eusebius Κέστον, non
, Γέστον Florum nominaret. Mirum etiam, quod
, Pseudohegesippus, qui Josephum semper sequitur,
, tamen non Gessium, ut ille, sed Cestium, ut Eusebius,
, vocat.

Ibid. *Nero, quum à Senatu quæreretur.*] Hieronymus
ex Eutropio. Extinctus est Nero VIII Eid Junii, anno,
& XXI diebus ante initium Vespasiani. Auctor Dio,
quod miror a Suetonio omittum.

Ibid. *Post Neronem Galba.*] Corn. Tacitus Annali
111, ab Actiaca victoria, ad imperium Galbæ, annos
putat centum: *Auditis Cæsaris luteris remissa Adulibus talis
cura, luxusque mensa, à sine Actiaci belli, ad ea arma, quis
Ser. Galba, Remp. Romanam adeptus est, per annos centum
profusus sumptibus exerciti, paululum exolvere.* Sed non
est exactus numerus, quum detractis centum de nu-
mero MMLXXXIV, relinquatur numerus MDCCC-
LXXXIV, qui antecedit victoriam Actiacam biennio,
deditionem Alexandriæ & primum Thoth Augusto-
, rum, quadriennio. Dictum, ut solet, *ὄν ἀκρι-*
, *ῶς, ἀλλ' ὀλοχερῶς.*

Ibid. *Galba in Iberia.*] In quibus Iberiam Hieronymus
ponit pro Hispania, ea sunt ex Græcis Eusebii conver-
sa. Sed vertendum erat Hispaniam, ad amphibologiam
declinandam. Porro valde confusa sunt tempora & ini-
tia horum trium imperatorum, Galbæ, Othonis, & Vi-
tellii, nisi adhibueris id temperamentum, quod præci-
pit Xiphilinus ex Dione, ut scilicet unum annum, &
XXI dies illis tribus conjunctim assignemus, quia alius
alii non successit, sed duo simul eodem tempore impe-
rii inteltores fuerunt. Xiphilinus in fine Vespasiani:
Καὶ τότε συμβαίνει ἐνιαυτὸν τε ἢ δύο ἢ εἰκοσι ἡμέ-
ρας ἀπὸ τῆς θανάτου τῆς Νέρωνος ἕως μέχρι τῆς τοῦ Οὐε-
σπασιανῆς ἀρχῆς διαλεθῆναι. Itaque initio tertiæ æsta-
, tis terminatur eorum imperium, ut recte dixerit Au-
, sonius:

Galba senex, Otho lascive, & famose Vitelli,
Tertia vos Latio regnantes nescit æstas.

Ibid. *Otho tertio imperii sui mense apud Vetriacum.*] Ita
Post. Corn. Tacitus & Orosius *Bebriacum*. Liphiana
editio *Betriacum*. Plutarchus *Βηθρακόν*. Josephus
Βρηγδιακόν. Sed mira est lectio in PR. *Metiacum*, quæ
nihil habet cognationis cum superioribus. Nam ea ni-
hil aliud sunt, quam unum nomen multifariam deprava-
tum. Hoc vero longe diversum. Scholia Juvenalis
Satyra 11 vocant *Bebriacum Campanie*. Ita vocat Cam-
pestria Cremonæ, Mantuæ, & Veronæ; ut in Gallia est
Campania Remensis, Campania Laudunensis. Rursus
de Othone & Vitellio: *Horum bellum scripsit Cornelius:*

*scripsit & Pompejus Planta, qui ait Bebriacum vicum esse à
Cremona vicejmo lapide.*

Ibid. *Vitellius à Vespasiani ducibus occisus.*] Perperam
Sulpitius Severus sibi manus intulisse.

MMLXXXV. *Vespasianus.*] Ejus initium à Kal. Iulii. Ti-
berius Alexander *Præfectus Aegypti primus in verba Vespasiani
legiones adegit Kalendis Iulii: qui principatus dies in posterum
observatus est.* Sucton.

MMLXXXVI. *Capitolium Romæ incensum.*] Corn.
Tacitus historia 111. Superiore anno incensum, non
hoc.

Ibid. *REGNUM IUDÆORUM EFFICIT.*] Deletis Ie-
rosolymis regnum Iudæorum defecisse nos negamus.
Agrippa erat Rex Iudæorum, non totius Iudææ, aut Ie-
rosolymorum. Nam major pars Iudææ cum Ierosoly-
mis facta erat provincia Romanorum jura à relegatio-
ne Archelai: à qua, ad hunc numerum, interfunt anni
LXI. At Agrippa minor, septimus, & ultimus Herodia-
darum Dynastiarum superavit Ierosolymorum excidio
annis xxx, in columi regno, quod per annos xxvi possi-
debat, & aliquot urbium accessione beneficio Vespasi-
ani ampliato. Tantum abest, ut in ejus regno aliquid
mutaverit: una Ierosolymis. Quid ergo cogita-
bat Eusebius? an deletis Ierosolymis Agrippam pri-
vatum mansisse, aut una cum Ierosolymis deletum fuisse?
Sed hæc & jam confutata sunt, & confutantur hoc
nummo: ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ. ΟΥΕΣΠΑΙΑΝΟΣ. ΚΑΙ-
CΑΡ. ΙΟΥΔΑΙΑΣ. ΕΑΛΛΟΚΤΙΑΣ. ΕΤΕΙ. ΚΑ. ΑΓΡΙΠΠ,
post captam Iudæam adhuc erat βασιλεύς *Ἀστυπώας*.
Alibi ΕΤΟΥΣ. ΚΣ. ΑΓΡΙΠΠ. Satis licenter Eusebius
hoc commento sibi indidit. Fallantur autem tam ve-
teres, quam recentiores Iudæi, qui sublata iudicia sibi
fuisse dicunt à Romanis, annis XI ante excidium Tem-
pli: hoc est XV anno Tiberii Cæsaris. quod est ridi-
culum. Hoc enim accidit LXI annis ante Ierosolymor-
um casum, Archelao Vienna legato. Unde est illud:
Nobis non licet interficere quemquam. Nam præses, aut pro-
curator Cæsaris, trahata in se omni iurisdictione, pau-
ca reliquerat Confessum Iudæorum, eaque minimi mo-
menti, cum iis præterea, quæ ad eorum legem, ritus,
ceremonias, & cantus pertinebant.

Ibid. *Titus Iudæa capta & Ierosolymis subversis.*] Recte
assignatum tempus. Pascha, id est XIV Nisan, XIV die
Aprilis, auctore Josepho: quod non potuit contingere,
nisi aureo numero XIV, anno Christi LXX, numero Eu-
sebio MMLXXXVI. Neomenia Nisan Kalend. Aprilis,
feria prima, quæ tamen debebat esse VII, prid. Kalend.
Sed apparet hoc factum *ἄλλοτε* secundum visionem.
Nam sereno vespere expectabant visionem Lunæ, quæ
visa, & sanctificata, indicebant neomeniam, ut di-
ferte extat in Talmud. Sin nubilum tempus esset,
indicebant eam ex Ephemeride, ut in eodem ca-
pite legimus. Vel hoc contigit ex periodo Calippica.
quod fortasse verius. Utrunque tamen causam suam
habet.

Ibidem. *& alia centum millia captivorum venundata.*] Inde
frequentissimum in Talmud, & in Chronicis Iu-
dæorum vetustissimis, *ille Rabbi venundatus fuit in deso-
latione Templi, & redemptus ab illo.* Hoc legimus frequen-
tissime.

Ibidem. *ob quam ex omni genere Iudæi.*] Hiero-
nymus videtur legisse: *ἐν ἧ παντὸς οἱ τῶ ἔθνους.*
Sed properantia fecit, ut minus recte legerit. Nam
Eusebius non aliter potuit scribere, quam quomodo
extat in Græcis ejus.

Ibid.

Ibid. *Oportuit enim in iisdem diebus.*] Repetitur in lib. 11, cap. v. *Ecclef. Histor.* *ἡρῆν δὲ ἐν ἐν αἰς ἡμέραις τῶν πάντων σωτήρα καὶ εὐεργετῶν Χριστὸν τε τῶν θεῶν καὶ τὸ πάθος διαπίπτειν*), τῆς αὐταῖς ὡς περ ἐν ἐρκῆ καὶ ἀκλεισθέντι τὸν μελεθόντα αὐτὸς ὄλεθρον πρὸς τὴν θεῖαν δίκην καὶ ἀδέξιασμα. Sulpitius Severus: *Nimirum ita Deo placuit, ut eo tempore, quo Dominum, ut cui affixerat, gens impia interfectioni daretur.* Chroni- 33 con Casauboni: *ὁ δὲ σφωάται Εὐσεβίου ὁ Παμ- 33 Φίλκ σωεγράψατο ἕτως ὅτι ἐν ἡ ἐροτῆ τὸν Χρι- 33 ῶν ἐσαύρωσαν οἱ Ἰσδαῖοι, ἐν τῇ αὐτῇ ἐροτῆ πάντες 33 ἀπώλοντο.*

Ibid. *à xv anno Tiberii.*] E regione xv Tiberii annotatus est annus Christi secundum Eusebium xx x. Hic vero annus LXXI. Differentia anni xli à baptismo, ad excidium Templi. de quibus deducto quadriennio solido à baptismo, ad passionem, erunt à passione, ad presentem annum cladis Judaicæ, anni absoluti xxxvii. Caveat lector, ne annos Christi Eusebianos cum annis Christi Dionysianis confundat. Est enim Eusebiana Epochæ uno anno Dionysiana antiquior. Annos autem Christi omnes P. R. retinent, ita ut eos posuimus. POST. autem non habent. quod miror. Neque enim ratio patitur Eusebium, qui omnium Regnorum epochas posuerit, hanc unam Christi omisit. Quam ridiculum enim esset?

Ibid. *A xv anno Tiberii Caesaris, & ab exordio evangelicæ prædicationis, anni xli.*] Uno anno plus dicit. Ratio: quia annum xv Tiberii statuit numero MMLXIV, non, ut oportebat, in MMLV. Iudei vero falluntur, qui annum desolationis Sabbaticum fuisse dicunt, quum is fuerit annus primus decurrens ad finem Hebdomadis primæ Iobelei xxxi. Nam, ut alibi monemus, à primo anno γεωργίας, ad Tisri, in quo cæpit annus desolationis, sunt absoluta Iobelea xxxi præcise, quod certe mihi videtur notabili Dei Opt. Max. providentia contigisse, ut Ierusalem in posterum requiesceret perpetua Sabbata sua. Sub Sedekia anno Sabbatico capta sunt Ierosolyma. Propterea in fine Chronicorum dictum est Comm. 21, *ut requiesceret sabbata sua.* Sane decima Tisri ejus anni, quo capta sunt Ierosolyma, & à Romanis deleta, celebratum fuit Iobeleum xxxi. Iobeleum enim semper decima Tisri primo anno Hebdomadis indicebatur per Cornicinem, non autem in neomenia Tisri. Sexto anno Hebdomadis absoluto, neomenia Tisri septimi anni, indicebatur requies terræ. Iobel autem anno septimo Hebdomadis absoluto, decima die Tisri anni primi Hebdomadis, ut jam diximus: ita ut inter initium anni Sabbatici, & finem Iobelei, interesset annus Lunaris unus absolutus, & dies 1 x solidi insuper. Ideo decima Tisri anni primi hebdomadis, qui erat Christi LXXI x, celebratum Iobel xxxi, & in Pascha sequentis anni LXX, Judæi in urbem à Tito compulsi, obsessi, & expugnati. Unde vere dici potest Ierosolyma requievisse Sabbata sua, & prædia, quæ in anno Iobel reditura erant ad priores possessores, non ad eos, sed ad Romanos, pervenisse, quæ notet Christianus & pius Lector.

Ibid. *anni xli.*] Quidam summi viri Ecclesiastici ac veteres scriptores sequius de hoc intervallo scribunt. Sulpitius Severus à diruto Templo, ad annum Christi, si Dionysianum cccc putat annos cccxxi, uno anno minus peccans. Eusebius à Dominica Passione, ad desolationem, ponit xlii annos, oblitus sui, libro 111, cap. vii *Ecclef. Hist.* *ὁ γῆροίτ' ἀν' ὡδὸν περικὰ Φιλανθρωπίας τῆ παναγάθου προνοίας πρὸς ἀρεσκοντα ἐφ' ὅλοις ἔτεσι μὲν πλὴν κτ' ἔχρησθε τὸ λυμὸν τῆ κατ' αὐτῶν ὄλεθρον ὑπερβυθιζομένοις.*

Oportet valde in Hellenismo tironem esse, qui non videat numerum deesse in illa lacuna, quam reliquimus, ut in illo spatio ostenderemus numerum *δυσὶν* desiderari: *quadraginta annis & biennio insuper solido.* Quis nescit eam consuetudinem Hellenismi esse? *ἔβιω τεσσαράκοντα ἔτη δὲ δυσὶν ὅλα ἔτη, οὗτε τεσσαράκοντα ἐφ' ὅλοις δυσὶν ἔτεσιν.* Vetustissima est menda, quæ & agnoscitur à Rufino. Christo] horum non deprehendit, quum interpretetur *τεσσαράκοντα ἐφ' ὅλοις*, quadraginta continuos, quæ tamen locutio non est Græca. Sed sequutus est Rufinum. Eusebium autem decepit locus Clementis ex primo Stromateo: *ἐφ' ἃ δὲ ἔπειθεν, ἕως τῆ καταστροφῆς τῆς Ἱερουσαλήμ, γίνοντ' ἔτη μὲν, μῆνες γ.* Sed duorum meminisse Eusebii intererat: alterius, se tot annos putasse à baptismo, non à passione in hoc Chronico: alterius vero Clementem, ut & alios veteres, eodem anno Christum & baptizatum & passum credidisse. Qui locus Clementis non uni Eusebio, sed & Origeni imposuit: cujus hæc verba sunt ex iv libro in Cellum: *τεσσαράκοντα γὰρ ἔτη ἡ δὲ οὐ, οἱ μὲν, ἀφ' ἃ ἐσαύρωσαν τὸν Ἰησοῦν, γεγονέναι ἔτη πλὴν Ἱεροσολύμων κατὰ αἶρα.* Aliter recitat ex Phlegonte, Tractatu xxix in Matthæum: *si autem oportet & de temporibus aliquid dicere, dicimus quomodo in Chronicis Phlegontis cujusdam dicitur, (si tamen & hunc debemus quasi vera dicentem de Templo suscipere) quomodo circa quadragessimam annum a quindecimo anno Tiberii Caesaris facta est destructio Ierusalem, & Templi, quod fuit in ea.* Certe à xv anno Tiberii, ad excidium Templi, sunt anni solidi xli, cum aliquot diebus, non xl, ut Phlegon, neque xlii, ut Clemens.

MMLXXXVIII. *Vespasianus Capitolium*] Anno pugne Bebriacensis. Auctor Cor. Tacitus Historia quartæ *At Vespasianus post Cremonensem pugnam, &c.* Infra: *Curiam restituendi Capitolii in L. Vestimium confert, &c. Undecimo Kal. Julias serenat luce.* Vide reliqua. quod tempus convenit numero MMLXXXV. Triennii metachronismus. Cedrenus 179. 40. *τῶ πρώτῳ ἐτὶ Οὐεπασσιανῶ ὁ ναὸς τῆς Καπιτωλίου ἐνεπρήθη. καὶ τῶ ἑτὶ οὐκοδομεῖσθαι παρ' αὐτῆ ἤρξατο.* quæ sunt à classico teste, quisquis ille fuerit. Puto ab Africano. Porro ab obitu Virgillii, ad hunc numerum, sunt anni xc. & totidem annos Plinius putat ab obitu Virgillii ad eum annum, quo libros historiarum Natur. scribebat. Scribebat igitur hoc numero.

MMLXXXIX. *Achaia, Lycia, Rhodus.*] Eutropius à Suetonio, ab Eutropio Hieronymus, ab Hieronymo Orosius. Sex. Rufus: *Ita Rhodus & insula primum libere agebant. Postea in consuetudinem pervenit Romanis clementer provocate pervenit: & sub Vespasiano Principe Insularum provincia facta est.* In Notitia Imperii: *Lycia, Caria, Insularum.*

Ibid. *quæ libere antea.*] Sane Achaia, & omni Græciæ libertatem ademit Vespasianus. Nam nomine Achaia omnis Græcia comprehendebatur, auctore Pausania. Nero libertatem antiquam Græciæ urbibus restituit: Vespasianus ademit. De libertate Achaia à Nerone reddita Plinius lib. 1 v, cap. vi. Philostratus item libro quinto, ante finem: *Νέρων ἐλάθεραν ἀφῆκε πλὴν Ἑλλάδα σωφρονέστερον ἢ ἐαυτῷ γνῆς. καὶ ἐπανήλθον αἱ πόλεις ἐς ἡτὴ Δωρικὰ, καὶ Ἀπικὰ. πάντατε ἀνήθησε σωφρονία τῶν πόλεων, ὃ μὴ πάλαι ἡ Ἑλλάς εἶχεν. Οὐεπασσιανὸς ἡ ἀφικόμενον ἀφείλετο αὐτῶ τῶτο, σείσης πρὸς βαλθάρου, καὶ ἄλλα ἔπαυ τῶ πρὸς τὸνδε ὀργῆς. ταῦτα ἔ μόνον πρὸς παθῶσιν, ἀλλὰ καὶ τῶ Ἀπολλωνίῳ πικρότερα τῶ τῶ βασιλείας ἡθὸς εδοξεν. ὅθεν ἐπέσειλε τῶ βασιλεῖ ὡδε.*

, ΑπολλώνιⓄ Ουεσσαζιανῶ βασιλῆα χαίραν. Εδξ-
 , λῶσω πλῆ Ελλάδα, ὡς Φαζι. ἢ πλέον μὲν οἴη τι
 , ἔχεν Ξέρξης. λέληθες δὲ ἐλάττω ἔχων ΝέρωνⓄ.
 , Νέρων γὰρ ἔχων αὐτὸ παρητήσιον. Εἰρώσ. Τῶ αὐτῶ.
 , ΔιαβεβλημῆⓄ ἔτω πρὸς Ἑλλῆνας, ὡς δελεῖσθαι
 , αὐτὸς ἐλώθερος ὄντας, τί ἐμῆ ζῶντωνⓄ δὴη;
 , Εἰρώσ. Τῶ αὐτῶ. Νέρων τὸς Ἑλλῆνας παύζων ἡ-
 , λώθερωσε, σὺ ἢ αὐτὸς παυδάζων ἐδελώσω, Εἰρώσ.
 Nero liberos dimittens Achaos, & omnem Græciam,
 ne populus Romanus doleret sibi hanc Provinciam a-
 demptam, Sardiniam Romanis donavit. Pausanias
 Achaicis: ἢ ἐλευθερον (τὸ Αχαϊκὸν) ὁ Νέρων ἀφί-
 ζιν ἀπάντων, ἀλλὰ γὰρ πρὸς δὴημον ποιησάμενοςⓄ τῆ
 Ρωμαίων. Σαρδῶ γὰρ πλῆ νῆσον ἐς τὰ μάλιστα εὐδαί-
 μονει ἀντὶ ἙλλάδⓄ σφίσι ἀντιδῶκεν, &c. εἰ μὴν
 Ἑλλῆσί τε ἕξε γέρετ' ἀναδῆξ τῆ δῶρα. Ουεσσαζιανῶ
 γὰρ μὲν Νέρωνα ἀρξάμενος, ἐς ἐμφύλιον ἐπίσιν πρὸς ἡ-
 θησεν, ἢ σφῶς ὑποειλεῖς τε αὐτὸς ὁ Ουεσσαζιανῶς
 εἶναμ Φόρων ἢ ἀκείν ἐκέλευσεν ἡγεμόνⓄ, ἀπομε-
 μαθηκέναι Φήσας πλῆ ἐλώθεριαν τὸ Ἑλλῆνικόν.

Ibid. Trachea.] Eutropius: Ciliciam Tracheam, &
 Commagenem. Κιλικίης Τραχηῶν Stephano, & Stra-
 boni. Inde Κιλικία Τραχία. In omnibus scriptis &
 excusis inepte Thracia pro Trachea excusum. πλῆ τρα-
 χεῖαν Κιλικίαν Turci vocant Tas vilieth. ad verbum
 πετρῶδη ἐπετραχίαν. Tas enim Turcice est saxum. Vi-
 leieth Arabice provincia. Alioquin Thraciæ provinciæ
 à Vespasiano dispositæ fuerunt. Eustathius in Diony-
 sium: Κάκεινο δὲ γνωστὸν, ὅτι Ευρώπη μὲν πάντα τὰ
 πᾶσι δύνει δὲ ξαμλίοις ἀπὸ Ἑλλησπόντων. οἱ ἢ παλαιοὶ
 Φαζιν, ἐπὶ Ουεσσαζιανῶς ἐχώρησε πλῆ Θρακίαν ἀπὸ
 αὐτῆς. Vespasianus ex Thraciis sex Provincias fecit,
 Thraciam Ænimontem, Mæsiam inferiorem, Scy-
 thiam, Rhodopen, Europam, in qua secundæ arcæ or-
 bis Ro. sunt positæ. Sex. Rufus. In veteri inscriptione.
 CONSULARI. PROVINCIÆ. EUROPÆ. ET. THRACIÆ.
 In Notitia: Sub dispositione viri spectabilis Vicarii Dia-
 ceseos Thraciarum, EUROPA, THRACIA, HÆMIMON-
 TIUS, RHODOPA, MOESIA SECUNDA, SCYTHIA. Sed
 hæc nihil ad Tracheam Ciliciam: de qua vide etiam
 Stephanum in Τραχία.

MMXC I. Colossus erectus est.] Vespasiano vi, Tito
 IV Coss. Auctor Dio apud Xiphilinum, hoc ipso
 anno.

Ibid. habens altitudinis pedes CVII.] Ita Cassodo-
 rus. P. Victor in regione urbis quarta: Colossus altus
 CVII. P. & semis, habens in capite radios VII singul. pedum
 VII, & semis. Xiphilinus centum pedum. Martialis
 molem radiatam Colossi vocat propter VII illos ra-
 dios, de quibus P. Victor. In Græcis est ποδῶν ρξζ.
 Sed mirum quomodo à Dione, & post eum, ab Eu-
 febio, hoc gestum in tempora Vespasiani conferatur,
 quum conitet sub Nerone erectum fuisse. Plinius lib.
 XXXIII, cap. VII: Verum omnem amplitudinem statuarum
 ejus generis vicit atate nostra Zenodorus, Mercurio facto in
 civitate Gallie Arvernus per annos X, H-S. cccc mani-
 pretio. Postquam ibi satis artem approbaverat, Romam ac-
 citus est à Nerone, ubi destinatum illius Principis simulacro
 Colossum fecit CX pedum longitudine, qui dicatus Soli vene-
 rationi est, damnatis sceleribus illius Principis. Nimirum
 erectus sub Nerone: sub Vespasiano, dempto capite
 Neronis, & Solis adjecto cum VII radiis, Soli dica-
 tus fuit. Sed omnino vide ad numerum MMCCV. De
 hoc Spartianus in Hadriano: quum hoc simulacrum post
 Neronis vultum, cui antea dicatum fuerat, Soli consecravit.
 Errat. Nam Vespasianus, dempto capite Neronis,

Solis caput imposuit, ut ex Plinio jam diximus]

Ibid. Q. Asconius Pedianus.] Per e simplex scriben-
 dum, à Pedia gente: in quam qui adoptatus primus,
 ita vocatus. Sic in veteri lapide. C. PEDIANUS. C. C. L.
 EUCHARISTUS. Silius, Polydamanteis juvenis Pedianus &
 in armis. Quare non sunt sequenda Græca exem-
 plaria, in quibus Παιδιανὸς per diphthongum scri-
 bitur. Duo omnino fuere Asconii Pediani prioris,
 qui familiaris fuit Virgilio, à quo audierat se fixisse
 crucem Grammaticis illo versiculo:

Tres patcat Cali spatium, non amplius, ulnas.

Hujus extant commentarii mutili in Orationes Cice-
 ronis, beneficio Poggii Florentini ex situ & tene-
 bris eruti. Ipse Asconius in eam pro Cornelio Li-
 vium se novisse profiteretur his verbis: Sunt tamen, qui
 eundem illum duorum numerum, quem Cicero, ponant, inter
 quos Tuditanus, & Pomponius Atticus, Liviusque noster. Sane
 Livium suum non diceret, nisi eo familiariter usus fuisset.
 Non enim audiendi sunt, qui dicunt his designari
 Q. Asconium Pedianum fuisse Patavinum. Tunc enim
 dicendum fuisset nostris, non noster. At iste, de quo nunc
 sermo, clarebat adhuc hoc numero MMXCI, nondum
 luminibus captus, quomodo enim nunc clarete dice-
 retur potius, si hoc anno lucem oculorum amisisset,
 quam quo tempore oculis recte utens historiam scribe-
 bat? Non dubium igitur hoc anno historiis suis supre-
 mam manum addidisse: quia, ut non semel diximus,
 tunc Scriptores florere dicuntur, quum scribunt, non
 quum moriuntur, aut propter senectutem, aut ἐλάτ-
 τωμα utiles esse desierunt. Sed ponamus hoc anno lu-
 minibus captum fuisse. Si post illum casum XII annos
 superfuit, ergo obierit septimo anno Domitiani, &
 moriente Livio XVI tantum annorum fuerit, qui ta-
 men familiaris non solum Livio, sed Virgilio vixerit.
 Sed illum, qui scripsit in orationes Ciceronis constat
 post imperium Claudii Aug. eos commentarios scri-
 psisse. In eam enim pro Scauro ejus hæc verba sunt:
 Demonstrasse vobis memini me hanc domum in ea parte Pa-
 latii esse, qua, quum ab Sacra via descenderis, & per proxi-
 mum vicum, qui est ab sinistra parte, prodieris, posita est.
 Possidet eam nunc Longus Cæcina, qui Consul fuit cum
 Claudio. ita ut videatur esse idem, de quo hic Hiero-
 nymus agit. Quod non credimus: ab obitu enim
 Virgilio, ad hunc numerum, sunt anni XCII. & ex quo
 scribebat Eclog. III, plerisque anni CXX. Duo igitur
 Asconii Pediani fuerunt: ille familiaris Virgilio, &
 Livio, Criticus. Alteris, de quo hic Hieronymus, hi-
 storicus. De hoc igitur Suidas in voce ΑπίκιⓄ Μά-
 κρηⓄ, & in ΑσκάνιⓄ, ὁ πίνω ΒλαῖοςⓄ ὅτι πλῆ
 θόντων κληθεῖς, οἷον ἐφοκίδα, ἀκλήθων ἐπάρεται
 Ασκάνιον Παιδιανόν. ἐξ ἧν γὰρ ἢ ἐπικλήθης οἰονεὶ σκιάς
 εἰαυτοῖς ὡς καλεῖν πνάς. Iste Blefus proculdubio est
 is Junius Blæsus, de quo Historia tertia Corn. Tacitus.
 Sed aliud ἄπορον oritur. Plinius scribebat libros suos
 historia naturalis circiter hunc numerum: & tamen
 de Asconio loquitur tanquam eo, qui fuisset, non
 qui esset tunc, quum Plinius hæc de illo scriberet lib.
 VII. Summulam quoque centum decem annis vixisse auctor
 est Asconius Pedianus. De eo, qui non esset in vivis lo-
 qui manifestum est. Quare, ut verum fatear, unus
 tantum Asconius fuit, & multorum annorum meta-
 chronismo hic manifesto peccatum est.

MMXC I. Gabinianns celeberrimi nominis Rhetor]
 Hieronymus ex Suetonio. Idem præfatione lib. VII in
 Esaiam: Qui si flumen eloquentiæ, & concinnus decla-
 mationes desiderant, legant Tullium, Quintilianum, Gallio-
 nem, Gabinianum. Nihil hujus Rhetoris, præter nomen,
 reli-

reliquum nobis fecit injuria temporis in libro Suetonii, ubi dicitur Sex. Julius Gabinianus. Meminit ejusdem auctor dialogi aurei de caus. corrup. eloquentiae.

MMXCIII. *Tres civitates Cyprae terrae motu ceciderunt.*] Ille, qui iussit de otio suo, quisquis is fuit Sibyllinorum carminum conditor:

Καὶ τότε δὴ Σαλαμίνα Πάφονθ' ἄμα σίσμους ὀλίωσθ,

Κύπρον ὅταν πεικλύσῃν ὑπερκλονέη μέλαινα υδωρ. Ex inundatione terrae motum sequenturum ignavit: quod clarius postea:

Αἰεὶ αἰεὶ Κύπρε πάλαινα, σὲ δὲ πλάτῃ κῦμα θαλάσσης

Ρῆψθ' χαίμελῆσιν ἀνάριφθ' αἶπιν ἀέλλαας.

Ibid. *Lues ingens Roma.*] Paulo aliter in Graecis: quanquam nihil deperit de sententia. Suetonius de hac memorabili lue: *Medente valetudini lenientisque morbis nullam divinam humanamque opem non adhibuit, inquisito omnium sacrificialium remediumque genere.*

Ibidem. *in Ephemeridem.*] Quae quidem ephemeris à Libitinariis conficiebatur, & ratio Libitinæ à Suetonio in Nerone dicitur: *Pestilentia unius autumni, quadraginta funerum millia in rationem Libitinæ venerunt.* Et Lucar Libitinæ in veteri Inscriptione.

MMXCIV. *Vespasianus colonis deduxit, & mortuus est.*] Hæc ad verbum convertit Hieronymus ex Graecis Eusebii, reliqua exscripsit ex Eutropio.

„Ibid. *& mortuus est profluvio ventris.*] Suetonius: „*Dum confurgit, ac nititur.* Nam confurgere, & niti „idem, in eam notionem, Horatius dixit, defurgere: „*cæna defurgat dubia.*

„Ibid. *anno ætatis LXIX.*] Suetonius: *agens ætatis „sexagesimum ac nonum, superque mensem, ac diem septimum.* A XVII Novembris, anni Christi Dionysiani, „qua natus Vespasianus, ad XXI Junii, anni LXXX, „sunt anni absoluti LXIX, menses VII, dies IX. Male „igitur ejus mors confertur in numerum antecedentem MMXCIV, solenni errore Eusebii, & Hieronymi, quum à momento obitus Vespasiani confurgat „imperium Titi.

MMXCV. *Titus filius Vespasiani.*] Hæc omnia ex Eutropio *ὡς ἐν ἑπιτόμῳ.*

Ibid. *tanta bonitatis.*] Hæc repetit Hieronymus verbatim commentario ad Galatas, Cap. sexto.

Ibid. *Mons Vesuvius.*] Memorabilis hujus incendii multi meminerunt, Dio apud Xiphilinum, Plinius junior; Josephus, Martialis. Simile ejusdem montis incendium accidit anno Christi CCCCLXXIII; quod sane dignum est ut hic quoque referatur. Marcellinus Comes: *INDICTIONE X.* Marciano, & Felto Coss. *Vesuvius mons Campaniae torridus intestinis ignibus aestuans exusta vomuit viscera, nocturnisque in die tenebris omnem Europæ faciem minuto contexit pulvere.* Hujus metuendi memoriam ceteris Byzantii annue celebrant v 1 1 1 Idus Novembris. Hodie perit illius cultus instauratio ex Menologiis Græcorum.

Ibid. *Mons Vesuvius.*] Pseudosibyllinus Hariolus:

Ἀλλ' ὅπταν χθονίης δὸπ' ῥωγὰδ' Ἰταλίδ' ἔγῃς Πυρρὸς ὑπαράψας εἰς ἔρανον ὄρω' ἰκάνη, Πολλὰς δὲ φλέξῃ πόλεις, καὶ ἀνδρας ὀλέσῃ, Πολλὴ δ' αἰθ' ἔλεσσα τέφρῃ μέγαν αἰθέρα πλήσῃ, Καὶ ψεκάδες πίπῃσιν ἀπ' ἔρανδ' οἷά τε μίλτ' ἔπι. Γινώσκων τότε μῶν ἐπερανοῖο θεοῖο, Εὐσεβέων ὅτι φῦλον ἀναίλιον ἐξολέσσειν.

Significat sine dubio persecutionem in Christianos post illud incendium exorturam, quæ non potest esse alia, præter eam, quam suscitavit Domitianus.

Ita hic propheta divinat ea, quæ multis annis ante eum contigerant.

MMXCVI. *Titus Musonius Rufum de exilio revocat.*] Philostratus lib. VII de Nerone: *καὶ μὲν τὸν Τυρρῆνον πάλαι τῇ δόξῃ ἐναντιώθεντα τῇ ἰσῶ συνέχευε, ἢ ὄνομα Γύαργα.* Xiphilinus: *Ῥῥῶθ' ἔμπετοι Μουσώνιοι ἔπι τέτοις ἐφυσάδευθη.* Vide Suidam, qui vocat eum *Τυρρῶν* ex civitate Volturna. Postea addit: *ἐπέμμελετο γὰρ Βάρεαν, ὁππῆνικα φεύζῃν αὐτὸν ἐπέπεθε Νέρων.* Τῶτ' ἐπὶ τῆσ' αὐτῶν. *Βάρεας γὰρ τὰ τεύχη.* Præfectus erat munitionibus, quæ *Βάρεας* dicuntur, quando Nero eum exulare jussit. Sane revocatus ab exilio a Vespasiano eodem munere præfectus fuit. Nam templo & Ierololymsi solo æquatis aratrum imprimere iussus est, ut Iudæi in Talmud recte annotarunt, quod non est, nisi illius, qui præfectus est turribus & mœnibus. Hunc ipsi Iudæi vocant *Turanum Rufum*, id est *Τυρρῆνον Ῥῥῶθον*. Ideo fati mirari non possum, quomodo tam notabilis rei memoriam stupida gens conservare hæcenus in libris suis potuit. Sed alii fuerunt Musonii, & in illis Musonius Rufus equestris ordinis studium philosophiæ & placita Stoicorum amulatus: de cuius importuna Philosophia consule Tacitum historia III. unde colligimus, quamvis ejusdem nominis & cognominis, ejusdem studii hominem, non posse tamen eundem esse cum hoc: quia non pulsus fuit in exilium. Apud Xiphilinum & Zonaram hæc leguntur: *Κατηγορέων ὁ Μουσώνιος τῷ φιλοσόφῳ πολλὴν παιησάδην ἔπεισε τὸν οὐπεπαιδευμένον ἀεὶ τὸν Ῥώμης, καὶ, πλὴν ἑὸς Μουσώνιος, ἀπαντες ἀπληθύνθησιν.* Uter Musonius sit ille, viderint studiosi. quo pertinet id, quod Scholiastes Juvenalis refert, Egnatium Celerem, qui Baream Soranum discipulum suum apud Neronem detulerat & damnaverat, itidem à Musonio Rufo sub Vespasiano damnatum fuisse.

Ibid. *Titus Musonius Rufum de exilio revocat.*] Imo Vespasianus pater, ut supra vidimus. Non dubito eum esse, quem Justinus memorat Apologetico priore: *Ἡρώκλειτον μὲν, ὡς περὶ Φηλῶν, καὶ Μουσώνιον δὲ ἐπιπίεσεν καὶ ἡμᾶς, καὶ ἄλλους εἰδάμεν.*

Ibid. *Titus Amphitheatrum Roma edificavit.*] M. Valerii Martialis liber extat extra numerum aliorum, nomine Amphitheatri hujus.

Ibid. *Roma plurima ades incendio concremantur.*] Suetonius in Tito: *Incendium Romæ per triduum totidemque noctes.* Vide omnino Xiphilinum.

Ibidem. *Titus morbo perit in ea villa.*] Ex Eutropio. Perit conjectus in arcam ligneam nive oppletam, si Dioni credimus. Aliter Tetztes pag. 103, eſu leporis marini.

Τίτ' ὁ δὲ θνήσκει βεβρωκὸς λαγῶν τῷ θαλασσίῳ. Unde Græculus hæc tam discrepantia à Diene, & aliis? Plutarchus in balneo extinctum fuisse, in libro ὑγιῶν πρὸς Ἰουδαίους. Stulti Iudæi muscam in ejus cerebrum ingressam: unde σφακελισθεῖς perierit. Quæ sunt portenta Iudaica.

Ibidem. *Romana Ecclesia secundus constituitur Episcopus Anacletus.*] Ita Editiones, & omnes PR. item FRE. Sed BONG. & PET. & Marianus CIETUS Quam incerta sit series quatuor, aut quinque primorum Episcoporum Romæ, satis ostendit Onofrius Møster. Porro nunquam in libris Latinis legi nisi Anacletus, quomodo & apud Eusebium ipsum hist. Eccles. III, cap. XIV. Sed aliis dicitur *Ανεγκλητ'.* quod fortasse verius. Nam & in Martyrologio Petri Scriverii ad v 1 Kalend. Maji legitur: *Natalis Anacleti Papæ.* Marianus scribit Anacletum ab Eusebio omisſum in

Chronico. Tamen in historia Eccles. *Ανάκλητ* extat, ut diximus. Nisi ibi *Κλαίτ* legendum.

MMXCVI. *Domitianus ann. xv, mens. v.*] Error Eusebii, qui dies pro mensibus accipit. Titus obiit xii Septembris, Domitianus xviii. Intervallum v dies, non menses, ut vult Eusebius. In numismatis Domitiani legimus: ΑΥΤΟΚ. ΚΑΙΣΑΡΟΣ. ΔΟΜΙΤΙΑΝΟΥ. ΣΕΒ. ΠΕΡ. ΕΤΟΥΣ. ΕΚ. Κ. ΔΕΚΑΤΟΥ. Si ille xvi annus pertinet ad imperium ejus, ergo anno xvi imperii obierit, quum tamen quinque duntaxat dies illius anni delibaverit. Suspicio provincias cudere nummos solitas in annum sequentem imperatoris. neque vero dubitandum, quandoquidem Domitiani xvii consulatum in nummis ejus legimus; qui se decies tantum Consul fuit. Porro à morte Neronis magna perturbatio sequitur in annis Imperatorum, & Consulibus. In Cassiodoro portentosa multa. Domitianus fuit Consul vi, patre Collega viii, nono anno ipsius Vespasiani. At in nummis Domitianus vi COS. IMP. & AUG. vocatur: IMP. CÆSAR. DOMITIANUS. AUG. P. M. TR. P. COS. VI. Et, IMP. DOMITIAN. CÆS. DIVI. VESP. AUG. F. P. M. TR. P. COS. VI. ubi non solum imperator est sexto Consulatu, sed etiam Divi Vespasiani filius. Ergo Vespasiano Divo factò, hoc est mortuo, vi Consulatum gerebat. At contra: CÆS. DIVI. F. DOMITIANUS. COS. VII. PRINCEPS. JUVENTUTIS. Hic non est Augustus, neque imperator vii Consulatu, sed Princ. juventutis, sub Tito, arbitrator. At hic est Imp. & Aug. IMP. CÆS. DOMITIANUS. AUG. TR. POT. COS. VII. DES. VIII. P. P. Ego, ut ille ait, hæc juxta cum ignarissimis intelligo. Hoc unum affirmare possum, ejus Consulatum xii, quem collega Dolabella gessit, congruere numero MMCII, anno Christi Eusebiano LXXXVII. Dionysiano LXXXVI, ex Cenforino. Ludi autem sæculares Domitiani conveniunt in numerum MMCIV. Christi LXXXVIII, non autem LXXXIX ut conditores Fastorum scribunt. Agrippa Bithynus Mathematicus comparat annum Domitiani xii cum anno Nabonassari DCCCXL, hoc est cum numero MMCVII. qui tamen à mense Septembri erat xiii currens. observatio vero Agrippæ facta est circiter finem Novemb. Itaque videtur annos Domitiani à Kal. Januarii ordiri, ut sequentes Kal. Januarii numero MMCIX fuerint initium anni xiiii. Aliter Consulatus xii Domitiani non conveniret numero MMCII. Itaque in Græco Canone Eusebiano primum annum Domitiani recte statuimus in numero MMCVIII, non in antecedenti, ex quo quatuor tantum menses, & dies xi delibati sunt. Quare biennii prochronismus commissus est in Eusebio. Præterea imperium Vespasiani confurgit ex numero MMLXXXV. Titus obiit numero MMXCVI, mense Septembri. qui profecto sunt decem anni Vespasiani cum biennio Iiti.

MMXCVII. *Domitiani uxor Augusta appellata.*] Hæc defendi non possunt. Suetonius Domitiano, Sectione III: *Deinde uxorem Domitiam, ex qua in secundo suo Consulatu filium tulerat, alteroquo anno consulaverat ut Augustam, eandem Parisiis histionis amore deperditam repudiavit.* Alter annus à secundo Consulatu Domitiani est numerus MMC, Vespasiano Aug. v, & Tito iii Coll. Metachronismus septemni. Quamvis autem uxores Augustorum Augustas vocari ratio postulat, tamen hoc decreto Senatus fiebat. Capitolinus in Antonio Pio: *uxorem Faustam Augustam appellari à Senatu permittit.* Sic de Pertinace legitur, obsecrante Senatu, ut ejus uxor Augusta vocaretur, non permisisse. Alioqui mos erat non solas Augustas appellari uxores imperatorum, quum filia, sorores, & nurus quoque, & focrus Augustorum ita vocarentur: ut in Inscriptione

DIVÆ. MARCIANÆ. AUG. SORORI. AUG. ITEM: DIVÆ. MATIDIÆ. AUG. FIL. AUG. ITEM: IULIA. AUGUSTA. TITI. AUG. F. &, IOΥΑΙΑ. ΣΑΒΕΙΝΑ. ΣΕΒΑΣΤΗ. Τ. ΚΟΡΗ. Sexcenta exempla producere possumus. Mediocriter docti hæc non ignorant. Claudiano mos est focrus, filias, & nepes Augustorum Reginas vocare. Itaque eodem anno, id est numero MMC, repudiatam uxorem suam Domitiam Longinam intra breve tempus reduxit: in cujus rei gratiam nummi cusi sunt: DOMITIA. AUGUSTA. IMP. DOMIT. CONCORDIA. AUGUST. Item, ΔΟΜΙΤΙΑ. ΛΟΓΓΕΙΝΑ. ΣΕΒΑΣΤΗ. Cur autem in anno secundo imperii Domitiani Eusebius hoc gestum annotarit, non aliam puto causam, quam quod secundum Consulatum Domitiani habebat in animo, cujus mentio in eo gesto fit.

Ibid. *Domitiani uxor.*] In Græcis: *Δομετιανὸς Σεβαστῶν ἀνηγόρευσε τῷ ἰδίῳ γυναικί. Domitianus uxorem suam Augustam appellavit.* Quod certe convenit cum Suetonio, qui dicit à Domitiano consalutatum fuisse Augustam. Post hanc Pericopen in excusis sequitur: *Domitianus quotidie secretam quietem consueverat sumere, in qua nihil aliud curabat, nisi muscas stilo præacuto configere.* Quæ quis non videt à rupicibus huc conjecta esse? Ideo merito in nullo Codice scripto repertiuntur. Suetonius quidem ait Domitianum secretum petere, ibique muscas stilo confodere solitum: unde percontanti cuidam, an quis in secreto Domitiani esset, responsum, *Ne musca quidem.* Quod dictum à causa prorsus huic diversa repetit Sex. Aur. Victor Andreae Scoti. Quia enim secretum petebat Domitianus ad exercendam sædam palæstram, quam excogitabat (*κλινοπάλλω* vocabat) sciscitanti cuidam, an quisquam in Palatio esset, responsum, ne muscam quidem, nisi forte in palæstra. Nam palæstræ, ubi exercebant juvenes, infestabantur à muscis, propter oleum & unctiones. Hic vero jocus est ex ambiguo à Palæstra sæda Domitiani, in Palæstram *γυμνασικῶν*. Præterea proverbium est de loco deserto, & vacuæ solitudinis, ibi ne muscam quidem esse. Vides nihil dissimilius esse, quam ea, quæ Suetonius retulit, iis, quæ scribit Sex. Aur. Victor.

MMXCIX. *Domitianus eunuchos fieri prohibuit.*] Martialis, Statius in Silvis, alii. Pilostratus lib. sexto: *Δομετιανὸς δὲ βασιλέως ὑπὸ τῷ αὐτῶν χρόνον ὀνόμαζεν τε μὴ ποιεῖν νομοθετήσεν, ἀμπέλας τε μὴ φυλάειν, ἔτι παρελθὼν ἐς τὸς Ἰωνᾶς ὁ Ἀπολλωνίου, τὸ ἄνδρ' ἀποσάμαλα ἔπευξέμεν, ἔφη, τῶν μόνων γὰρ ἴσως ἀνθρώπων ἔτε αἰδοῖαν δέομαι, ἔτε οἴκ. λέληθε δὲ ὁ θαυμασιώτατος τῷ ἄνδρ' ἀνθρώπων φθόρον, τῷ δὲ γλῶσσῳ ὀνομαζόμενον.* Inde ille apud Justinum Martyrem: qui se castrare voluit, prius à præfecto Ægypti Felice veniam edicti petiit. *βιβλίδιον ἀνέδωκεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ φήλικι ἡγεμονόντι, ἀξιῶν ἑπιπέψαι ἰατρῶν τὸς διδύμους αὐτῶν ἀφελῆν. ἄνδρ' γὰρ τῶν ἡγεμόνων ἑπιπεπῆς τὸ πρᾶτεν ἀπὸ ἡθῶν οἱ ἐκείνους ἔλεγον.*

Ibid. *Tres virginis Vestales.*] Philostratus lib. septimo: *Καὶ μὴ καὶ λόγος ἀφικόμενος ὡς λαμπρὰν κάθαρσιν εἶναι Δομετιανὸς πεποιημένον τῶν Ῥωμαίων Ἐστίας, ἐπεὶ δὴ τρεῖς τῶν Ἐστιάδων ἀπέκτανεν ἐπ' αἰτία τῶν ζώνων, καὶ τῶν μὴ καθαρῶν γάμων, ὡς ἀνάσσει τῷ Ἰλιάδᾳ Ἀθηναίων καὶ τῶν ἐκείνους ἑραπεύειν ἔδει, &c.*

MMC. *Plinius Senatorum.*] Philostratus lib. septimo: *ὄφεν ἡγερωτὴ μάθη μὲν ἢ βελή τὸς εὐδοκίμωντας, &c.*

MMCI. *Domitianus templum sine lignorum admixtione construxit.*] τὸ ἄξυλον νεών. Causam hujus appellationis quærant Antiquitatis investigatores. Videtur esse Templum gentis Flaviæ in regione sexta. P. Victor: *Malam Punicum, ad quod Domitianus dedicavit Templum gentis Flaviæ; & erat domus sua.* Quid si auctor, unde Eusebius hausit, ἄσυλον, non ἄξυλον scripsit? Sed hoc est hariolari. Valde tamen in eam sententiam, incumbit. Si enim templa sunt ἄσυλα, propter Deos, qui ibi coluntur, consequens est, ut domus ejus sit ἄσυλον, qui se Deum vocari edixit.

MMCI. *Prinus Domitianus se Dominum ac Deum.*] Ex Eutropio. Martialis:

Edicto Domini Deique nostri.

,, Et in Xenis & alibi. Sed an hoc anno se Dominum ac Deum vocari edixerit, ne ipsi quidem Hieronymo constabat, qui hæc ex Eutropio deprompsit.

Ibid. *Nisamones & Daci.*] Zonaras: πολλοὶ δὲ τὸ ὑποδελῶν Ρωμαίοις ἀφίστηντο χρημάτῃ βιαιῶς πρᾶσι μὲν, ὡς καὶ οἱ Νασιμωνῶνες. τὰς τε γὰρ τῶν χρημάτων περιουσίας ἐφθόρα, καὶ τὴν Νομιδίας ἀρχόντῃ Φλακίων ἐπέλαθόντ᾽ ὁσίσιν ἠπείσθησαν ἕτως, ὡς προφθῆσαι καὶ τὸ σπυρτόπεδον. εὐρόνης δὲ ἐν αὐτῷ τὰλλα τε σπιτηδεῖα, καὶ οἶνον, ἐμπωληθέντες ὑπώσαν. καὶ γὰρ οὐ φλόκῃ τῶν, ἐπέθετο αὐτοῖς, καὶ πάντας ἀπώλεσε, καὶ τὰς ἀπομάχας διέφθειρεν ἀπαντας. ἐφ' ᾧ ὁ Δομετιανὸς ἐπιρροὴς εἶπε πρὸς τὴν βασιλῆν, ὅτι Νασιμωνῶνας ἐκάλωσαι εἶναι. Hanc historiam non memini me alibi legere. Delibavit eam duntaxat Aristides in Smyrnaico: ὅταν γε μὲν ἐνθυμηθῶ πρὸς ἑμαυτὸν, ὅτι τὴν πάλαμ ἡς αὐτοκράτορων ἐστὶν ὑμετέρας οἰκίας (μηδὲ γὰρ εἴη τῶν γε δὲ ἡ γῆροιο ἀνὸς ὑμῶν ὀδενός) ἀλλά ἡς τῆς πατρῶν (Domitianus) πετιθῶν, ὡς λέγεσθαι, μετὰ τὴν παρεφθέρχαστο, μὴ βύλαται Νασιμωνῶνας εἶναι. ἐπὶ ταῖς, ἀπώλοντο οἱ Νασιμωνῶνες.

,, Obiter quoque perstringit Dionysius ὁ ὀπισηγητής.
,, Κεῖνον δὲ αὐτῷ χῶρον ἐρημαθέντα μέλαθρα
,, Ἀνδρῶν ἀφθέρχας ἀποφθιμένων Νασιμωνῶνων,
,, Οὗς Διὸς σκῆ ἀλέγοντας ἀπώλεσεν Ἀυσονίς αἰχμῆ.
,, ut verum sit, quod dixit Zonaras, πάντας ἀπώλεσε.

Ibid. *dimicantes adversus Romanos.*] In Græcis ἐπαναστάντες Ρωμαίοις. rebellione in Romanos facta. ita vertendum erat. Nam ἐπαναστάντες non est dimicare. quomodo numero MDCCCCLXXVIII, eodem errore vertit dimicare.

MMCI. *Duo menses aliter appellati.*] Martialis:

Dum Ianus hiemes, Domitianus Autumnos.

MMCI. *Quintilianus ex Hispania Calagurritanus.*]

,, Hieronymus ex Suetonio. Aufonius:

Adferat usque licet Fabium Calagurrit alumnus.

Ibid. *primus Roma publicam.*] Nihil hic variant Codices, neque Cassiodorus, qui ut solet, hæc ad verbum refert. Tamen apparet verbum *aperuit* deesse, nisi dicamus δὸν κοινῆ σχολῆν publicam accepisse; quod non puto.

Ibid. *Domitianus Mathematicos & Philosophos Romæ urbe pepulit.*] Gellius lib. xv, cap. xi, & Sulpitia poetria. Philostratus lib. septimo: ὅθεν ἡ κρωτηριάση μὲν ἢ βελλῆ σπυρ' εὐδοκίμων γάτας, φιλοσοφία δὲ εἶτω τὴν ἐπιήζην, ὡς ἀποκαλόντες τὸ ἀξίμα οἱ μὲν ἀποδραναί σφῶν ἐς τὴν Κελτῶν ἐπερείαν, οἱ δὲ ἐς τὰ ἔρημα λιθῶς τε, καὶ Σκυθίας, ἐνιοὶ δὲ ἐς λόγους ἀπενεχθῆναι συμβέβηκε τῶν ἀμαρτημάτων.

MMCI. *Multa opera Romæ facta.*] Ad verbum ex

Eutropio. Sed quædam Trajanus ædificavit, καὶ Ὀδεῦν, (quod tamen à Domitiano structum scribit Suetonius) forum transitorium. Xiphilinus: τὸ Ἰσχυροῦν τὸ ἀξυλον τὸ ἀξυλον, καὶ τὸ ἀξυλον, τὸ, τε γυμνάσιον τὰ Ἰσχυροῦν ποιήματα ἐν τῇ Ρώμῃ κατασκευάσασθαι, &c. Sed Ὀδεῦν, ut diximus, Stadium, Naumachiam à Domitiano constructa scribit Suetonius: ut erraverit Dio. Cassiodorus hæc ad verbum referens, Asprenate & Clemente Coss. ita scribi: *His consulibus multa membra & celeberrima Romæ facta sunt.* Ubi proculdubio legendum: *Multa membra celeberrima Romæ facta sunt.* De quibus vide nomen MMCI.

Ibid. *Odium.*] Hæc & sequentia à superioribus divellit Cassiodorus. Domitiano ix, & Clemente xi Coss. *His Coss. insignissima Romæ facta sunt, id est Forum Trajanæ, &c.*

Ibid. *Forum Transitorium.*] In tertia Regione.

Ibid. *Divorum Forticus.*] Ignoratur.

Ibid. *Horrea piperatoria.*] Sunt quas Dio, sive Xiphilinus, ἀποθήκας φορτίων Αἰγυπτίων καὶ Ἀραβίων vocat. Aromatarias apothecas, ut piperis, & aliarum specierum, & aromatica etiam populo congiarii nomine donabantur, auctor Spartianus in Hadriano.

Ibid. *Forum Trajanæ.*] Quomodo Domitianus, si Trajanus? Et jam ostendimus ex Xiphilino, Apollodorum architectonem, forum Trajanæ fruisse.

Ibid. *Isium & Serapeum.*] Qua ambo sub Tito conflagraverant. Erant in nona urbis Regione: quod mirum, quum in nona regio Isis & Serapis dicta sit. Serapei magnifice exstructi cum aureo Serapidis simulacro conditores nominantur hoc vetustissimo Epigrammate in ædibus Colotianis:

Νηὸν σιγαλίοντα Σαράπιδος ὑψιμέδοντα
Ἡδ' αὐτὸν χρυσοῦ παμφασάωντα βολαῖς
Στήσαστο ζάκρον τε Διόσκορον, ἡ δὲ Κυελλῶ
Εὐνέτις, ἡ μακάρων μὴ ποιε ληθρομένη,
Καὶ δύο τὴν αὐτῆς γυνῆς, ἕνα θεσμὸν ἔχοντες,
Ὅστι μέμνητε κλυτῆς ἔργα νεοκωλύεις.

Ibid. *Minerva Chalcidica.*] Erat in nona regione, ut extat apud P. Victorem. Chalcidicum & templum Minervæ ab Augusto dedicatum scribit Dio, lib. LI. ἐπεὶ δὲ τὰ πάντα διετέλεσε, τὸ, τε Ἀθηναίων, καὶ τὸ Χαλκιδικῶν ὀνομασμένον, καὶ τὸ βασιλευμένον τὸ Ἰσχυροῦν τὸ σπυρτῆ τῆ Ἰσχυροῦν αὐτῆς τιμῆ γυμνάσιον κατέδρασαν. Quod ex indice Augusti desumptum est. CURIAM ET CONTINENS ET CHALCIDICUM. TEMPLUM Q. APOLLINIS. IN PALATIO. &c. Chalcidicum igitur fuit ædificium, à cujus vicinia dicta fuerit Minerva Chalcidica. vel quod Chalcidicum in ejus templo fuerit, id est ὑπερώων. Hoc sanum vetustate corruptum instaurasse Domitianus videtur. Neque enim assentior doctissimo Georgio Fabricio, qui corruptum locum apud P. Victorem, & *Chalcidicum*, non *Chalcidicum* scribendum putat. Chalcidenses patria pulsi Sparta τὸ Χαλκιδικῶν Ἀθηνῶν νεῶν condiderunt: ita ut non referat utro modo Minerva vocetur, Χαλκιδικῆ à Chalcidensibus, an Χαλκιδικῆ, fortasse ab ænea porta. Oporteret igitur Romanos Achaia potius illius Deæ cultum Romam transfuisse, ut Veneris Erycinæ, subacta Sicilia. Sed quid designat Hieronymus primo in Iovinianum? Chalcidicus quoque filia illa Leo virgo perpetua pestilentiam patriæ scribitur spontanea morte solvisse. Nos scimus non unicam filiam, sed τρεῖς θυγατέρας Λεῶ Atheniensis virgines ex oraculo sponte sese immolandas obtulisse: quo facto pestem fedatam fuisse: unde Atheniensis tribus illis virginibus Heroum excitate, quod

quod *Λεωκέρων*, dicitur τὸ Ἰ Λεωκορῶν vocasse. Quare de Chalchico quod admiscet Hieronymus, non dubium est librariorum σφάλμα, aut potius Hieronymi παρόραμα esse.

Ibid. *Therma Trajana.*] Eadem hallucinatio. De his Thermis Antoninus Pius in veteri inscriptione: *Ἐρέμους τῆς ὑπὸ Ἰ πάπῳ μὲν γεγενημέναις.* Veneres Glossæ in Horatium c1 Serm. Sat. viii. HVC: *Ad hunc locum, ubi Priapus stabat, olim servorum cadavera, portari solebant sepelienda, ubi quondam Therma Trajana, & domus Crescensia.*

Ibid. *& Titiana.*] Quid jocularius, quam Thermas Trajanas, ac Titianas à Domitiano esse factas? Imo Titus Vespasianus incepit, & absolvit. Suetonius: *Amphitheatro dedicato, thermisque juxta celeriter extructis.* Propterea Martialis vocat — *velocia munera Thermas.* Charisius: *Item quum sit Nero, ut Leo, pelles leoninas, Thermas Neronianus appellamus: Titus, ut Lupus. Thermas Titinus, ut pelles lupinas, non dicimus, sed Titianas.* —

Ibid. *Mica aurea.*] Martialis:

Mica vocor, quid sim, cernis. canatio parva.

MMCvii. *Domitianus de Dacia & Germania triumphavit.*] Suetonius de Chattis Dacisque post varia prælia duplicem triumphum egisse scribit, item duos triumphos egisse, Germanici cognomine assumpto. Seu Dacicum & Germanicum cognomina ex devictis gentibus reportasse testis Juvenalis:

— cum lance beata

Dacicus, & lato splendet Germanicus auro.

Vide omnino Epigramma 11, lib. 11 Martialis. Et tamen nullus nummus extat, nullum monumentum, in quo Dacici cognomen sit. At *Germanicus* sæpissime in ejus nummis legitur: quod cognomen non habet nisi jam Consul decies. Consulatus autem ejus decimus congruit numero MMC. itaque hic fuerit metachronismus septennii. Sane in xi & xiv Consulatu nummi habent Trophæum cum inscriptione, GERMANIA CAPTA. Consulatus vero xiv incidit in nummum MMCiv. Et hoc modo fuerit metachronismus triennii.

Ibid. *Domitianus tanta superbia fuit, ut aureas.*] Ex Eutropio Hieronymus; qui hæc in hunc annum conjecit, quum tamen ei de eo non constaret. Xiphilinus: *ὡς ποῦντα αὐτῷ εἰσηφίσθη, ὥστε πᾶσιν ὀλίγῃ δὲ τὸ σικερόλιον τὸ ὑπὸ αὐτὸν ἔσαν ἐκείνων αὐτῶν καὶ ἀνδραγῶν καὶ δόρυρῶν καὶ χρυσῶν ἐμπλησθῆναι.* In editionibus post hæc sequuntur verba ineptissime huc insulta ex Suetonii Domitiano, sectione quinta.

Ibidem. *Maxima Virginum Vestalium.*] Plinius libro quarto, epistola x 1. Ibi omnem mimi hujus actum habes.

MMCviii. *Domitianus prohibuit vites in urbibus ferri.*] Supra habes ex Philostrato: *νομοθετήσαντες εὐνύχως μὴ ποιεῖν, μήτ' ἀμπέλους φυτεύειν.* Edicto jussit vites excindi, cujus edicti postea gratiam facere coactus est. Auctor Suetonius. In urbibus ferri prohibuisse quæ mente dictum sit, non intelligo. Nam intra Italiam novellare vetuit: in provinciis vineas succidere, relicta, ubi plurimum, dimidia parte, edixit. Italia igitur intactas vineas reliquit, Provincialium dimidium, aut amplius, excindi præcepit. *ἐν τῆς ἐπαρχίας* melius dixisset Eusebius, quam *ἐν τῆς πόλεως*. quod fateor me non intelligere. At Philostratus in Scopeliano id clare ostendit. *Ἐδοκί τῷ βασιλεῖ μὴ εἶναι τῇ Ἀσίᾳ ἀμπέλους, ἐπεὶ δὴ ἐν εἰνῶ σεσίαζεν ἔδοξαν. ἀλλ' ἐξαιρέτως μὲν τὰς ἡδὴ πεφυτωμένας, ἀλλὰς ἢ μὴ φυτεύειν ἔπι.* Ubi etiam vides aliam excindendi vites causam

adferri à Philostrato, & diversam ab ea, quam proposuit Suetonius.

MMCIX *Flavius Josephus vigesimum librum Antiquitatum.*] Ipse Josephus in fine Originum suarum testatur eum annum, quo ad exitum opus suum perducebat, fuisse Domitiani tertium decimum: & subjicit, tempus esse, ut aliquid de vita sua dicat, quam Originibus suis attextit. Sed nemo putet ideo statim ad eam scribendam sese contulisse. Nam in ea Agrippæ Regis mentio fit, ut de eo, qui adhuc in vivis non esset. Decessit autem Agrippa anno tertio Trajani, numero MMCxvi, annis septem à vigesimo libro Originum absoluto.

Ibid. *antiquitatum hujus temporis.*] Apparet manifeste ab Eusebio, aut ab interprete erratum. Non enim vigesimus liber antiquitatum Josephi pertinet ad hoc tempus, ut pote, qui in Nerone desinat. Si Græca extarent, certo pronunciarem, quæ nunc tantum suspicari licet.

MMCx. *Secundus post Neronem Domitianus.*] Tertullianus libro Apologetico, cap. v. *Tentaverat & Domitianus prænomine Neronis de crudelitate: sed quia & homo, facile captum represit, restitutus etiam, quos relegaverat.* Ita præferunt editiones vetustiores, & libri scripti. Tentavit, inquit, persequutionem secundam & Domitianus quoque, cui cognomentum Neroni fuit à crudelitate. Nam propter crudelitatem vulgo passim vocabatur Nero Calvus, & Nero Domitianus. Juvenalis:

— & Calvo serviret Roma Neroni.

Ausonius:

Cæsar, quem Calvum dixit sua Roma Neronem.

Nugatur Scholiastes Juvenalis, qui putat à Juvenale primum ita vocatum Domitianum, quum Tertullianus & Ausonius vanitatem hanc confutent satis, & constat Juvenalem propter Paridem specie honoris in Ægyptum summotum. unde Sidonius: *Irati fuit Iustrius exul.* Qui ante paucos annos lectionem Tertulliani mutare ausi sunt, quæ in vetustioribus editionibus extat, & confirmatur auctoritate scriptorum Codicum, næ ipsi manifesto ostendunt, se nihil eorum, quæ Tertullianus sentiebat, allecutos fuisse. causam adferunt, quod Eusebius verterit *Δομετιανὸς μέγιστος τῶν τῆς Νέρονος ὀνόματι, non autem Δομετιανὸς ὁ Πικκίω Νέρονος.* Quali vero Tertulliani locus depravandus fuerit, quia cum non intellexit Eusebius. Quod autem Tertullianus à Domitiano revocatos Christianos ait, quos in exilium miserat, idem scripserat Hegesippus apud Eusebium Hist. Eccles. lib. 111, cap. xx. Quod mirum in crudelissimo principe portione Neronis.

Ibid. *quam Irenæus interpretatur.*] Certum est Irenæum Apocalypsim interpretatum non fuisse, nisi nomen *Ἰρηνῆ* lib. v. In Græcis est, *ὡς Εἰρηναῖος ὁ Φηζίν.* Vel, ut in priore libro, *ὡς ὁ ἄγιος Εἰρηναῖος ὁ Φηζίν.* Properabat Hieronymus.

MMCxi. *Apollonius Tyaneus & Euphrates.*] Euphrates æmulus Apollonii. Vide Plin. Epistola ad Arrium Clementem, lib. 1. Apollonius venit Romam Suetonio Paulino, Paulo Telefino Coss. numero MLXXXIII.

MMCxii. *Domitianus eos, qui de genere David erant.*] Ex Hegesippo. *οἱ δὲ τῶν γένους τῆς Κυρίας ἡνοῖο Ἰσδα καὶ σάρκα λεγομένης αὐτῶν ἀδελφῶν, qui erant de genere Domini, nepotes Iudæ illius, qui secundum carnem dicebatur frater ipsius.* Eusebius hæc verba interpretatur: *τῶν δόξων Ἰσδα (τῶν τῶν ἑἶναι ἀδελφῶν καὶ σάρκα τῶν σατῆρ) ὡς δὲ τῶν γένους τυγαυόντων Δαβίδ.* Ili igitur οἱ δὲ τῶν γένους Δαβίδ deducebant genus à quodam Iudæ, qui secundum carnem dicebatur frater Domini.

mini. & quia Dominus erat ex genere David, propterea & ipsi quoque erant de stirpe David. Duos autem eo tempore superfuisse de illis posteris Juda fratris Domini idem Hegefippus scribit, *οἱ δ' εἶπον ἀμφότεροι* &c. Ecclef. hist. 111, cap. xx, & xxi, pag. 26. Mirum vero istius Judæ fratris Domini Evangelistas nuspam meminisse. Sed omnem admirationem superat, posteritatem Davidis eo tempore ad duos tantum redactam fuisse, & quod cum omni historia pugnat, nullam posteritatem Davidis sub Domitiano fuisse, nisi eos, qui à Juda fratre Domini, si quidem ullus fuit, propagati erant. Nam numerosissima semper fuit posteritas David, ex qua alii Aechmalotarchæ, alii Principes erant. Aechmalotarchæ, qui à masculino sexu, Principes, qui à fœminino posterorum David profati erant. In vetustissimis Canonibus nomicis Iudæorum: כל בני ישראל שהיו בניו של דוד הם בניו של דוד כל בני ישראל שהיו בניו של דוד הם בניו של דוד. Quicunque genus ducebat à principibus (ii erant oriundi ab Hillel, qui genus suum ad David referebant à matre, non à patre) vocabantur Rabbani. iique erant Principes, non Aechmalotarchæ. Sequitur: כל בני ישראל שהיו בניו של דוד הם בניו של דוד כל בני ישראל שהיו בניו של דוד הם בניו של דוד. *Αιχμαλωτάρχαι* autem (vocabantur) Rabbani. Hi à majoribus suis ad David usque regem Israel genus suum referebant. Hic vides posteros David duplicis generis: alteros, qui auctorem generis masculinum ex stirpe David habent, alteros qui à feminis tantum posteritatis David profati sunt. Qui à masculis deducebantur, Aechmalotarchæ fieri poterant, & dicebantur Rabbani. Qui à feminis progeniti, nunquam Aechmalotarchæ fiebant, sed tantum Principes dicebantur. Ex masculini generis posteritate semper Aechmalotarchæ creati sunt Babylone, quandiu illa urbs stetit, usque ad annum Christi MCC, à Salathiel usque. Deinceps à MCC anno Christi, ad hanc usque diem, in urbe Bagded, sive Seleucia, creantur. Vetus erat Proverbium: כל בניו של דוד הם בניו של דוד כל בניו של דוד הם בניו של דוד. *αἰχμαλωτάρχης ὁ ἐν τῇ βαβυλῶνι ἐξοχώπερ* & *ζεχωνί* & *γῆσισραήλ*. Veri igitur posterii David non à Juda fratre Domini, quem Hegefippus somniavit, sed à Salathiel, genus deducebant. quorum numerosissimæ superfuit reliquæ in urbe Bagded. Neque vero metuendum unquam fuit, ut illud genus deficeret, quum Judæi orientales nunquam unica uxore contenti vixerint, aut vivant hodie. Antiquissimum est proverbium: כל בניו של דוד הם בניו של דוד. *Adhuc viror domus David constat*. Vides qua fiducia & intra duos homines tam numerosum genus cogere, & à Juda fratre Domini, qui nunquam fuit, illud deducere voluerit Hegefippus iste, qui in istis posteris David nihilo veracior fuit, quam in passione Iacobi fratris Domini. Sed idem Hegefippus alios memorat de stirpe Davidis, in quibus & accusatores Symeonis Cleopæ ponit. quin & ipsum quoque Symeonem *συγγενῆ* & *Κυελεύς*, ideoque ex Davidis stirpe fuisse ait, propter cognationem Christi.

Ibidem. *ut nullus Iudæorum regni reliquus foret.*] Atqui reliquus erat ejus regni rex Agrippa, quamvis non ex stirpe David, regnavitque usque ad 111 annum Trajani.

Ibidem. & scribit *Bruttius.*] Aut Bruttius Præfens, qui cum Imp. Antonino Consul fuit, & cujus filia Imperatoris Antonini filio nupta fuit, aut saltem ejus gentilis quidam fuerit historicus iste. In veteribus Inscrip. L. Bruttii L. F. Pal. Celeris, item L. Bruttii Primitivi mentio extat. Apud Sex. Rufum & P. Victorem in Regione urbis II ita excusum extat: *Domus Bruttiana. Summum choragium. Præuri præsentissima.*

Postrema vox præsentissima luxata est de priori serie. *Domus Bruttiana Præsentis.* In Græcis autem est *Βρέτι*. In Casauboni Chronico *Βρέτι*, ut hic: quæ ab Eusebio accepit. Nam non audiendi sunt, qui hic *Eruius* substituunt, aut *Bruttianus*. Sat enim est eos Græca lectione confutari. Nam quemadmodum *Βρέτι* & *Βρέτι* Italiae populi indifferenter vocantur, ita etiam *Βρέτι* & *Βρέτι* pro eodem scriptore usurpari potuerit.

Ibid. *inter quos & Flavianum Domitillam.*] Domitiano xvii, & Flavio Clemente Coll. numero antecedenti. auctor Xiphilinus. quo confutantur ea, quæ Tertullianus scribit, Domitianum mutato consilio, eos, quos relegaverat, revocasse. Quod sine dubio est *σφάλμα* Tertulliani *μνημονικόν*, aut aliorum, quos sequitur. Hoc enim fecit non sævissimus & durissimus Princeps Domitianus, sed optimus & lenissimus Nerva.

Ibid. *Flavianum Domitillam.*] Iudæorum religioni addictam scribit Dio, quum Christiani tunc eidem cum Iudæis esse putarentur. Unde Suetonius: *Iudæos ducere Christo tumultuantes.* Dio: *ὡς τὸ ἀπὸ ἐπὶ ἀλλὰς τε πολλὰς, καὶ τὴν Φλαβίον κλημέναν ὑπατεύοντα, καὶ περ ἀνεψιὸν ὄντα, καὶ γυναικα καὶ ἀπὸ συγγενῆ ἐαυτῷ Φλαβίαν Δομίτιλλαν ἔχοντα κατὰ σφάξεν ὁ Δομετιανός. ἐπὶ ἐχρήθη δὲ ἀμφὸν ἔγκλημα ἀθέοτητα, ὑφ' ἧς οἱ ἄλλοι εἰς τὰ τῆς Ἰουδαίων ἡθῆ ἐξοκέλλοντες πολλοὶ κατεδικάσθησαν.* Hieronymus Epitaphio Paulæ: *Delata ad insulam Pontiam, quam clarissima quondam sceminatum sub Domitiano Principe pro confessione nominis Christiani Flavia Domitilla nobilitavit exilium. vidensque caulas, in quibus illa longum martyrium duxerat.* &c. in Martyrologio Romano ad v11 Maji: *Tarracina in Campania natalis beate Flaviae Domitilla virginis & martyris, que quum esset Flavii Clementis Consulis sororis filia, &c.* Atqui non virgo, sed uxor Flavii Clementis, & proinde neque soror esse potuit. Sed ea ex hoc Eusebiano loco deprompta sunt, qui sororis Clementis filiam, & ut Græca, *ἐξ ἀδελφῶν* (si modo Hieronymus bene vertit) fuisse dicit.

Ibid. *Clementis Consulis filiam.*] Lib. 111, cap. xix *Histor. Eccl. ἐξ ἀδελφῆς γενομένην Φλαβίαν κλημέναν*. At in Græcis hujus Chronici, *ἐξ ἀδελφῶν κλημέναν*, patrualem Clementis. Nam qui *Αττικῆς ἀνεψιοὶ*, ii in communi dialecto *ἐξ ἀδελφοί* apud Phrynichum. Sed Flavius Clemens erat patruelis Domitiani, quod nomen Flavii indicat, præter quam quod & à Dione idem proditum est: tum etiam ipsa Domitilla, teste eodem Dione, ejusdem tyranni erat *συγγενῆς*. Sed neque virum, neque uxorem cognatio à crudelitate tyranni defendere potuit.

Ibid. *Clementis Consulis.*] Dio quoque *ὑπατεύοντα*: & in hist. Eccl. *ἐνὸς τῶν κλάδων τῆς πρώτης ὑπάτων*. Fuit autem consul cum Domitiano xvii, anno superiore. Si igitur in consulatu interfectus, metachronismus fuerit unius anni. Si autem hoc anno, ergo non *ὑπάτων*, sed *ὑπαλικὸς ἀνήρ*, ut in Græcis hujus loci.

Ibid. *in insulam Pontiam.*] Dion, Pandatarium. Quiddam unam insulam binominem faciunt. alii distinguunt quidem, sed vicinas dicunt.

Ibid. *Domitianus occisus in Palatio.*] Antistio Vetere, Fulvio Valente Coll. Eutropius, Xiphilinus: hoc ipso numero.

Ibid. & per *vespiliones.*] Hieronymus ex Eutropio.

Ibid. *anno ætatis xxxv.*] Hæc est omnium scriptorum codicum, & editorum, & Mariani lectio. Sed est error.

error ex consuetudine veteri scribendi xxx pro xl. Omnes enim Scriptores xlv anno periisse testantur, Suetonius, Eutropius, Xiphilinus, citra paucos dies: ἔτη πένταρα ἢ πενταράκοντα, μὲν δὲ δέκα, ἡμέρας ἕξ ἢ εἴκοσι. In editionibus sequebatur de ejus clipeis, & imaginibus dejectis, ex Suetonio in fine Domitiani. Quæ omnia ab editoribus huc inculcata erant.

MMCXIII. Ajunt & Apostolum Iohannem hoc tempore exilium solutum Ephesum secessisse.] Ita etiam in hist. Eccl. Chrysothomus tamen in epistolam ad Ephesios censet Iohannem non eo secessisse, sed relegatum fuisse. quod pugnat huic periocha: καὶ ὁ μακάριος Διὲς Ἰωάννης ὁ Διασφραγιστὴς τὰ πολλὰ ἐνεδιέτριψεν ἐκεῖ. καὶ γὰρ καὶ ἐξωρίσθη ἐκεῖ, ἢ ἐτελεύτησεν. Atqui ἐξωρίσθη ἐν Πάτρῳ, & inde revocatus Ephesum secessit, ut in hac perioche continetur. Theodoritus idem scribit, quod Chrysothomus, quod miramur.

Ibid. Iustus à Tiberiade.] Amulus Iosephi. Chronico ejus titulus fuit, Ἰσθσ Τιβεριεύς Ἰσθαίων βασιλέων τῶν ἐν τοῖς σέμμασι. Photus: Aliter vocabatur σέμμα, ut citatur à Diogene Laërtio in illis, in quibus innocentiae Socratis meminerat. Stephanus in Τιβεριεύς. ἐκ τούτης τῆς Ἰσθσ τῶν Ἰσθαίων πόλεμον τῆς οὐρασιατικῆς Ἰσθμῆς Iosephus graviter cum eo exposulat in vita sua. Tamen Eusebius citans ea verba, dicit ea esse ἐκ τῆς Ἰσθμῆς οὐρασιατικῆς τέλεος, quum sint, ut dixi, ἐκ τῆς Βίβλου Ἰσθμῆς. nisi putaverit Vitam Iosephi esse continuationem ultimi libri Ἰσθμῆς. Sed sine dubio est solenne illi μνημονικὸν σφάλμα, aut παραόραμα.

Ibid. multi, quos iniuste eiecerat, de exilio reversi.] Nummus Nerva: IMP. NERVA. CÆSAR. AUG. P. M. TR. P. COS. III. P. P. S. C. EXULES. ROMÆ. RED. S. P. Q. R.

Ibid. anno ætatis LXXII.] Dione auctore vixerit tantum annos LXV, mens. x, dies x. Sed hæc Hieronymus habet ab Eutropio. Iterantur à Cassiodoro. Quid voluit Sex. Aurel. Victor Andreæ Schotti, qui Nervam Cretensem vocat? quid quod in principio nihil verum de Nerva profert? quid enim Nerva Cretensi prudentius magisque moderatum? qui quum extrema ætate apud Sequinos, quo tyranni desecit metu, imperium arbitrio legionum cepisset, &c. Omnia falsa, & portentosa.

MMCXIV. Decreto Senatus Nerva in Deos relatus est.] Nummi: DIVUS NERVA PERPETUUS. item: DIVO NERVÆ. Utrobique caput radiatum.

MMCXVI. Iohannem Apostolum usque ad Trajani tempora Irenæus Episcopus permansisse scribit.] Iren. lib. IV. cap. III.

MMCXVII. Trajanus de Dacia & Scythis triumphat.] Anno superiore, ipso Trajano III, M. Cornelio Frontone III Coss. Nummus: IMP. CÆS. NERVÆ TRAJANO. AUG. GER. DAC. P. M. TR. P. COS. III.

MMCXVIII. Trajanus victo rege Deceballo.] Trajano V, Maximo II Coss. numero MMCXIX. Unius anni prochronismus. In nummo Trajani mulier sedens manibus post terga revinctis. Titulus S. P. Q. R. OPTIMO. PRINCIPI. COS. V. Sub muliere: DAC. CAP. Hoc anno igitur, Trajano V COS. numero MMCXIX, Dacia capta & provincia facta. Inter utranque victoriam Daciam biennium interest. Priore legati Decebali in Senatu positis armis, more captivorum manus copularunt. Unde Trajanus triumphavit, & Dacicus appellatus. altero bello, quum iterum rebellasset Decebalus, victusque à Trajano mortem sibi conscivisset, Dacia in provinciam redacta est. Hoc clarius apparet ex alio nummo. IMP. TRAJANO AUG. GER.

DAC. P. M. TR. P. COS. V. P. P. S. P. Q. R. OPTIMO PRINC. DANUVIUS.

Ibid. Daciam fecit provinciam.] Nummus: IMP. CÆS. NERVÆ TRAJANO. AUG. GER. DAC. DACIA AUGUSTA. PROVINCIA.

Ibid. Iberos, Sauromatas.] Sunt Eutropii: & ab eo etiam Sex. Rufus, quem potius videtur sequi Hieronymus.

Ibid. Arabas.] Nummus. IMP. CÆS. NERVÆ TRAJANO AUG. GER. DAC. P. M. TR. P. COS. V. P. P. ARABIA AUGUST. (ADQUISIT.) PROVINCIA. Alius: S. P. Q. R. OPTIMO PRINCIPI. ARAB. ADQUIS. S. C. In alio: ARABIA CAPTA. Redacta est autem Arabia in potestatem Romanorum per Palmam Syriæ præfectum. Huc pertinet nummus Trajani, in quo legitur, ΒΑΙΚΑΜΨΑΝΩΝ. Est enim Βαίσιμψα urbs Arabia, quæ domum Solis significat. Βαίσιμψα. ubi ἄ pro ἠ, Stephanus Βαίσιμψα, πόλις ἐν τῷ Αραβικῷ κόλπῳ πρὸς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν, ὅ ἐστιν ΟΙΚΟΣ ΗΛΙΟΥ. ὁ πολίτης Βαίσιμψηνός. Idem Stephanus, Σάμψα κώμη τῆς Αραβίας. Σάμψα δὲ πρὸς τοὺς Αραβῶν ἢ ἡλιῶν. Epiphanius 23: ἐν τῇ Ναβάπιδι γῆ τῇ ὑπερβαίᾳ πρὸς τῇ Μωαβίτιδι, ὅπερ γένετο νυκτὶ Σαμψαίων καλεῖται. Et 201: Σαμψαίαι γὰρ ἐρμυλῶν ἡλιακοί.

Ibid. Seleuciam.] Nummus Trajani. TIGRIS. S. C. Alius: VIRTUS AUGUSTI. TIGRIS.

Ibid. Ctesiphontem.] Qua capta imperator ab exercitu salutatatus est. Xiphilinus.

Ibid. Babyloniam occupavit.] Nummus: BABYLONIA. Alius: EUPHRATES. Alius IMP. TRAJANO AUG. GER. DAC. P. M. TR. P. COS. VI. P. P. ASSYRIA IN POTESTATEM P. R. RED. Alius: ASSYRIA ET PALÆSTINA IN POTEST. P. R. REDAC. S. C. Alius: DE CHALDÆIS S. C. Alius: VICT. ASSYR. S. C. Quæ omnia eodem anno gesta.

Ibid. classem in mari rubro.] Intellige Persico. non Arabico. Hoc sub extremo imperio Trajani contigit. Sed Hieronymus hæc ita, ut apud Sex. Rufum invenit, huc καθ' ὁμάδα congestit.

Ibid. classem in mari rubro instituit.] Non instituit, sed facturum se fuisse dicebat, si junior fuisset. πρὸς τὸν πῆλιν Ἰνδῶν πλοῖον ἰδὼν, εἶπεν, ὅτι πάντως ἀν καὶ ἴπῳ τὰς Ἰνδῶν, εἰ νέετο ἔτι λῶν, ἐπεροιάθην. Dio. Navigavit igitur ultra sinum Persicum, sed nullam classem, aut expeditionem Indicam instituit.

Ibid. ut per eam India fines vastaret.] Neque classem instituit, neque Indiæ fines tetigit. Adulatorius est ille nummus: S. P. Q. R. OPTIMO PRINCIPI. S. C. IND. P. R. cum Rhinocerote. Indiam populi Romani fuisse crederemus, si eam, quam nunquam ullus miles Romanus vidit, domuisset. Licentioris vanitatis exemplum est alius: S. P. Q. R. OPTIMO PRINCIPI. S. C. INDIA. PRO. P. P. Indiam Populi Romani provinciam utique fecisset, si ibi Præsidem reliquisset. Sed quantis difficultatibus constitatus sit in illa expeditione Orientali, & quanta cum clade sui exercitus ex ea revertens Selinunte obierit, discere ex Xiphilino, qui hanc expeditionem his verbis concludit: ἔτω μὲν οἱ Ῥωμαῖοι τὴν Αραβίαν καὶ τῆς Μεσοποταμίας τῆς πλείονος, τῶν τε Πάρθων κρητήσαντες, μάτῳ ἐπόννησαν, καὶ μάτῳ ἐκινδύωσαν.

MMCXXI. Terræmotu quatuor urbes Asia.] Infra etiam meminit alius terræmotus, quo tres Galatiæ civitates pariter conciderint. Has omnes vii civitates imprudenter uno terræmotu prostratas scribit Orosius.

Ibid. Opuntiorum & Oritorum.] Ita habent omnes libri, non, ut oportebat, Oritarum. Οριῶν & Οριῶν, unde

unde *Ἠρεΐται*, & *Ὀπωΐται*, sunt vicinæ urbes, *Ἠρεΐς* quidem in Euboea, *Ὀπωΐς* in continente. In Græcis Eusebii legitur, *Ἑλλάδος Ὀπωΐταις Ἠρεΐταις*, quæ sunt *πληρὸν κέρμαται*, ut mirandum non sit si aniani Hieronymo præbuerint, ut pro *Oritarum* scriberet *Oritorum*. Nam neque ulla urbs dicta fuit *Ὀπωΐταις*, sed *Ὀπώνιοι*, neque *Ἠρεΐταις*, sed *Ἠρεΐς*, & ab ea *Ἠρεΐταις*. Vide Stephanum. *Oritarum* urbs non hoc anno solum terræ motu concussa fuit. Memorat enim Strabo ex Demetrio Calatiano *Ἠρεΐς τὸ πρὸς θάλαττῃ τεύχεσσι, ἢ τῶν ἐπιλαυσίας συμπεσῆν*. Lib. 11. In nummo Nervæ: *ΩΡΕΙΤΩΝ ΒΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ*.

MMCXXIII. *Ignatius Romam perductus.*] Querendum, quare ex Syria Romam homo bestiis obijciendus perducitur. Nam non solum de Christianis, sed & de Gentilibus cognitio erat ejus, qui provinciam regebat, & in ipsa provincia secundum jurisdictionem suam supplicium de illis fovebat. Soli cives Romani provocabant ad Cæsarem, ut Paulus in Actis Apostolorum. Hoc modo, si quidem civis Romanus fuit, Ignatius potuit Romam perducere. Sed civem Romanum, num bestiis obijcere leges non sinebant. Nam, ut ait Prudentius,

„ *Persona quæque competenter pleclitur,*
„ *Magnique refert, vilis, an sit nobilis.*
„ *Gradu reorum forma tormenti datur.*

Quare hoc dubium aliis excutiendum relinquimus. Ego ingenuè fateor inscitiam meam. A loquim Christianos bestiis obijci solitos & pueri vel scjunt, vel ex Martyrologiis ipsis discere possunt. Tamen quæstio illa de Ignatio Romam ex Syria perducto digna est quæ discutatur: ac eo nomine eam proponimus.

MMCXXIV. *Plinius Secundus quum quandam provinciam regeret.*] In Græcis: *Πλίνιος Σεκούνδῳ ἡγεμόνῳ ἐπαρχίας*, ad verbum ex Tertulliano. *Plinius enim Secundus, quum Provinciam regeret.* Nam tempore Tertulliani, cui notus erat Plinius Cæcilius, eidem & notum erat eum Bithyniam Provinciam proconsule administrasse. Ideo non opus fuit nomen addere, quum id nemo ignoraret. Hieronymus satis ostendit se Plinii epistolas non legisse. Quo autem tempore, aut quoto anno Urbis Plinius in provinciam missus sit, si nobis constaret, tunc quod Eusebius ex conjectura potius, quam ex historiæ fide, in hunc annum contulit, an verum sit, exploratum haberemus.

Ibid. *in magistratu suo plerimos Christianorum interfecisset.*] Græca non *πολλὰς*, sed *πινὰς κατὰ κλίνας Χριστιανὸς πινὰς*, ex Tertull. *damnatis quibusdam Christianis.* Plinius ipse: *perseverantes duci jussi.*

Ibid. *in magistratu suo.*] Non est in Græcis: sed pro eo, *καὶ τῶν ἀξίως ἐκβαλῶν*, ex Tertull. *quibusdam etiam gradu pulsis.*

Ibid. *præter obstinationem.*] Hæc Hieronymus ex Tertulliano, non ex Græcis Eusebii.

Ibid. *civem Christo, ut Deo.*] Apud Tertull. *Christo, & Deo.* Lege: *ut Deo.*

MMCXXV. *Plinius Secundus Novocomensis orator.*] Hæc tenus verum est. Nam Plinius Cæcilianus, ejus extant epistolæ & divinus Panegyricus, fuit Novocomensis Quod sequitur, *historicus insignis*, manifesta hallucinatio est Hieronymi duos Plinius unum facientis: quod & fecit auctor vitæ Plinii, quæ Sue-

tonio perperam attribuitur, quum sit sequioris ævi, plusquam quatuor sæculis post Suetonii obitum scripta. Is infimi subfellii scriptor ex duobus Pliniis unum conflavit, & illi patriam attribuit Novum Comum. Onufrius Panvinius Plinium majorem asserit Veronæ nostræ, recte: sed quod ex veteri inscriptione, parum prudenter. Nam multorum multæ inscriptiones in iis urbibus extant hodie, quæ ipsorum patriæ non erant. Præterea C. Plinii multi fuerunt, quorum inscriptiones extant in aliis urbibus, præterquam Veronæ. Sed qui Plinium ignorat Veronensem fuisse, is castrense verbum *CONTERRANEUS* quid sit, ignorat. *Conterranei* dicuntur, qui eidem matri urbi attribuntur, ut Sirmio præcorum Scaligerorum secessus, unde domo Catullus erat, accensebatur Veronæ. Propterea Plinius Veronensis, & Catullus Sirmionensis *conterranei* sunt. Non fuit ergo Novocomensis Plinius major, ut ille futilis scriptor retulit: qui, ut dixi, non secus, ac Hieronymus, Plinium seniore cum juniore confundit: & ut Hieronymo posterior est, ita auctore Hieronymo ea scripsit. Non solus autem Hieronymus utrumque Plinium unum facit. Serenus quoque Sammonicus idem hallucinatus est. Macrobius scribens de Acipensere pisce: *Sed non diu stetit hæc parsimonia Nam temporibus Severi Principis, qui ostentabat duritiam morum, Sammonicus Serenus, vir sæculo suo doctus, quum ad Principem suum scriberet, faceretque de hoc pisce sermonem, verba Plinii, quæ superius posui, præmisit, & ita subjecit, Plinius, ut scitis, adusque Trajani imperatoris venit etatem. &c.* itaque Epistolæ Plinii Cæciliani ad Trajanum tam Sammonico Sereno, quam Hieronymo, aniam errandi præbuerunt, quum uterque illum, qui ad Trajanum scripsit, putaverit eundem esse cum eo, qui Vesuvii incendio periit. Sidonius ut Plinium majorem à minore distinguat, majorem avunculum, minorem Secundum vocat lib. IV. Epistola III. Atqui minor non cognominatur Secundus, nisi quia ab avunculo adoptatus, cui Secundo cognomen fuit.

Ibid. *Periit, dum invisit Vesuvium.*] Hæc extant in omnibus PR. Sed absunt à POST. Et sane delenda videntur. Et sane nisi deleantur, pugnantia scriberet Hieronymus, qui quum utrumque Plinium unum faciat, fieri non potest, ut crediderit incendio Vesuvii periisse sub Trajano, quum is ipse scripserit sub Tito illud incendium contigisse.

Ibid. *Periit, dum invisit Vesuvium.*] Non solus insignibus viris Plinius absorptus est illo incendio, sed etiam alio ejusdem montis æstu Cæsius Bassus, quem fama fuit in prædiis suis positum aridente Vesuvio monte Campaniæ, & late ignibus abundante cum villa sua ustum fuisse. Vetustissimæ Glossæ Perii.

MMCXXVI. *Pantheon Romæ fulmine concrematum.*] In Græcis, *ἐν Ῥώμῃ τὸ Πάνθειον κεραιῶν διεφθάρη.* Idem repetitur δὲ *περὶ πρῶτου*. pag. 81: *καὶ ἄλλο τέ φασὶ τῶν ἐν Καπιτωλίῳ Διὸς ἐμπερηθῆναι, καὶ τὸ Πάνθειον ὑπὸ κεραιῶν ἀφθαρῆναι.* Quod omisit Arnobius, dum reliquarum ædium sacrarum incendia ex Clemente referret: quia Clemens ejus non meminit, ex Clemente autem eadem producens Eusebius hoc insuper addidit. Sed non dubium Eusebium falli, aut potius scriptorem, unde accepit ea. Nam constat Pantheon nunquam fulmine deletum fuisse, neque ullam tantam fulminis vim esse posse, quæ tam validam structuræ molem penitus absumere possit, ut hic legitur. Sed Pantheon ab Agrippa constructum, & vetustate corruptum à Severo Aug. instauratum & pristino cultui restitutum fuisse Epigraphæ,

quæ in eo extat hodie, testatur. Nemo est, qui Pantheon viderit, quem non mirari cogat tam præfractum dictum Eusebii. Ego non dubito apud auctorem, ex quo desumpsit Eusebius, scriptum fuisse. *Τὸ Πάνθεον ἐπεραυνώθη*, non autem, *κεραυνῶ διεφθάρη*. Præter hoc Pantheon Agrippæ, erat Romæ Pantheon Jovis Ultoris, & Pantheon Minervæ Medicæ. Sed nomine Panthei, Pantheon Agrippæ intelligi satis constat. Quum Dio scribat in illo triduo incendio, quod sub Tito fuit, Pantheon etiam arsisse, idque ab Hadriano restitutum fuisse, testatum reliquerit Spartianus, videndum; an possit esse Pantheon Agrippæ, an aliud. Nam certe inscriptio Severi non tacuisset confligatum sub Tito, & ab Hadriano instauratum fuisse. Sed quum inscriptio prior testetur ab Agrippa constructum, & altera vetustate corruptum à Severo restructum sine ulla incendii aut instaurationis ab Hadriano facta mentione, an confligasse dicemus, in quo inscriptio conditoris Agrippæ extat etiam hodie? Sed dicet aliquis, Hadrianum nulli operum, quæ quidem instauravit, nomen suum, sed auctorum, apposuisse. Ergo ab Hadriano, ad Severum, tantum est temporis intervallum, ut vetustatis tanta tam valida moles corrumpi potuerit? Ab initio enim Hadriani, ad initium Severi, sunt tantum anni LXX. Hæcne est vetustas? Non igitur videtur igne consumptum, neque fulmine deletum, quod ridiculum est: sed aut nullum Pantheon arsisse, aut alterutrum horum, Pantheon Jovis Ultoris, aut Pantheon Minervæ Medicæ. Fuit & Πάνθεον Alexandriæ ab Imp. Severo excitatum. Excerpta Casauboniani Chronici: *Ετ' δ' ὀλυμπιάδ' ἕμε. Τότοις τοῖς χρόνοις ἐν Ἀλεξάνδρειᾳ τὸ Σεβηραδὸν ἐκτίθη γυμνάσιον, καὶ τὸ ἐπέσει ἱερὸν μέγα τὸ καλεῖσθαι Πάνθεον.*

MMCXXV. Trajanus Armeniam, Assyriam, Mesopotamiam fecit Provincias.] Sex Rufus: *Ad extremum sub Trajano Principe Regi majoris Armenia diadema sublatum est, & per Trajanum Armenia, Mesopotamia, Syria, & Arabia provinciæ factæ sunt: ac limes Orientalis supra ripas Tigridis est institutus.*

Ibid. Trajanus Armeniam.] Regem majoris Armenia, cui diadema ademptum scribit Sex. Rufus, *Παρθαμασίπλεω* vocat Dio.

Ibid. Assyriam, Mesopotamiam.] Vide inscriptiones nummiorum, numero MMCXVIII.

MMCXXIX. Terræmotus in Antiochia.] Non potest ignorari annus cladis istius post hominum memoriam dirissimæ, quum Dio scribat Consulem Pedonem in eo extinctum. Fuit igitur ista clades numero MMCXXXI, Valerio Vipsiano Messalla, C. Popilio Caro Pedone Coss. (alias M. Pedone Vergiliano) anno Christi vulgari CXV, Antiocheno CLXIII, quo minus credendum Euagrio, qui lib. II, cap. XII, ait hoc contigisse anno Antiocheno CLX, hoc est anno Christi CXI. Ubi peccat prochronismo quadriennii: hic autem peccatur prochronismo biennii. De hoc horrendissimo casu consule Xiphilinum. Nam digna res lectu.

MMCXXX. Iudei, qui in Libya erant.] De istis Judæis, quæ per rabiem suam damna intulerint, quæque acceperint, consule eundem Xiphilinum, & Paulum Orosium. Eodem anno istæ omnes Judæorum seditiones contigerunt, quo & terræmotus Antiochiæ, ut est apud Xiphilinum.

Ibid. Apud Cyrenem.] Dux tumultus *Ανδρίας* vocatur à Xiphilino. Fortasse *Ανδρέας*.

MMCXXXII. præcepit imperator Lyfia Quietio.] Lusius, non Lyfias vocabatur, ut recte extat apud Xiphili-

num, & Hadrianum Spartiani. In IV Histor. Ecclesiast. cap. II perperam excusum *Λακίω Κοίντω* pro *Λακίω Κοίητω*.

Ibid. & ob hoc procurator Indæ.] *ἡγαμῶν* in Græcis, *Præfectus, Dux*.

Ibid. Salaminum Cypri.] Ejus teterrimi tumultus dux Artemo vocatur Xiphilino.

Ibid. Subvertere Iudæi.] Auctor valde bonus de Iocis Apostolicorum Actuum inter opera Hieronymi: *Salamis civitas in Cypro insula nunc Constantia dicta, quam Trajani Principis tempore Iudæi, interfectis omnibus accolis, deleverunt.*

Ibid. Trajanus morbo in Selinunte perit.] Eodem tempore & in eodem loco obiit, quo ejus libertus M. Ulpus Phædimus. Vetus Inscripção: M. ULPIO. AVG. LIB. PHÆDIMO. DVI. TRAIANI. AVG. APOTIONE. ITEM. A. LACUNA. ET. TRICLINIARCH. LICTORI. PROXIMO. ET. A. COMMENT. BENEFICIOR. VIXIT. ANNOS. XVIII. ABCESSIT. SELINUNTE. PRID. IDUS. AUGUSTI. NEGRO. ET. APRONIANO. COSS. Videmus sequutum Patronum suum eodem tempore & in eadem urbe obiisse.

In Selinunte.] Xiphilinus: *καὶ ἐς Σελινουῶτα ἡ Κιλικίας ἐλθὼν ἦν δὴ καὶ Τραϊανῶν πόλιν καλεῖσθαι, ἐξ ἀφῶνης ἀπέψυξε.* Pseudosibyllinus Propheta:

Μοῖρα ἀεικέλιον ἔφθιξεταί, ἀλλὰ καμῆται.

Ὅν κόνις ἀλλοτρεῖ κρύψει νέκω ἀθλα Νεμείης Ἄνθε' ἔνομι' ἔχου —

Ἄνθε' ἀθλον Νεμείης, sive *Νεμείας*, est *σέλινον*, quo *οἱ Νεμεονίκα* coronabantur. Igitur *ὑπὸ τῷ σελίνῳ Σελινῶς* dicta, quo nomine multæ appellata. Hæc Selinus vocatur Xiphilino Trajanopolis Ciliciæ, ut Ulpiano, Tit. de censib. & aliis. Sed apud Ulpianum videntur diversa esse: quod mendosum puto.

Ibid. apud Seleuciam Isauria.] Nimirum quem innuit auctorem, is est Eutropius: *apud Seleuciam Isauria profluvio ventris extinctus est.*

Ibid. mense nono, die quarto.] Apud Eutropium ergo, unde hæc verbatim descripta, mendum est, *mense nono*, quod deprehenditur ex eo, quod Sex. Aur. Victor scribit sexaginta quatuor annos vixisse. Hoc non posset dici, si unum mensem supra LXIII vixisset. Sed in aliis editionibus Eutropii legitur *mense IX*.

Ibid. in foro sub columna posita.] *τὰ δὲ τῷ Τραϊανῶ ὅσα ἐν τῷ κίονι αὐτῷ καπέτην.* Xiphilinus. Falsum igitur, quod hariolatur Pseudosibyllinus vates, *ὃν κόνις ἀλλοτρεῖ κρύψει νέκω*, siquidem Romæ, non Selinunte sepultus. Mors autem Trajani congruit numero MMCXXXII. Unde nascitur imperium Hadriani.

MMCXXXIII. Hadrianus regnavit annis XXI.] & mensib. præterea XI, Spartiano, & Xiphilino. Quare sine errore possumus illi imputare annos XXI. Sed ejus initium deducendum à numero MMCXXXIII. Huc accedit, quod annus tertius Antonini Pii est CXXIX Christi, quo æquinoctium autumnale à Ptolomæo observatum. Ergo annus Christi CXXXIII est primus Antonini, & CXXXVIII, usq; ad mensem Augustum est idem annus currens Antonini, de quo si detraxerimus annos XXI, remanenebit annus obitus Trajani CXVII Christi, Negro & Aproniano Coss. Sed Vettius Valens Astrologus, qui eo tempore florebat, comparat annum primum Hadriani cum CLVIII Augustorum, id est cum MMCXXXV numero Eusebiano, Christi Dionysiano CXIX. Biennii proculdubio prochronismus est.

Ibid. Hadrianus Italica in Hispania natus.] Ex Eutropio. Epitome Victoris, *in urbe Tudertina*: quod miramur. Majores quidem Hadriani Hadria in Picentibus oriundi (unde illis nomen) apud Italicam Hispaniæ resede-

refederunt. Itaque parentes Hadriani fuerunt Italianenses, ipse vero natus Romæ ix Kal. Febr. Vespasiani, no vii, & Tito v Coss. Gellius lib. xvi, cap. xiiii: *D. Hadrianus in Oratione, quam de Italianensibus, unde ipse ortus fuit, in Senatu habuit. &c.*

Ibid. *Hadrianus Alexandriam à Romanis subversam publicis instauravit impensis.*] Itane Romani everterunt Alexandriam? Quando? Prodeat vel unus auctor, qui hujus cladis Alexandrinæ meminerit. Unde hæc tam inaudita Hieronymus? Tantum abest, ut everfam Hadrianus subleverit, ut quum florentissimam deprehendisset, vetera privilegia illis reddiderit, nova insuper addiderit. Ipse Hadrianus in Epistola ad Severianum Consulem de Alexandria loquens: *Vtinam melius esset morata civitas, digna profecto sui profunditate, quæ pro magnitudine totius Aegypti teneat principatum. Huic ego cuncta concessi: vetera privilegia reddidi: nova sic addidi, ut præsentis gratias agerent.* Infra: *Civitas opulenta, dives, secunda.* Quare manifestiora testimonia petimus? Lege totam Epistolam apud Fl. Vopiscum in Saturnino. Nullum ibi vestigium everfæ urbis reperies: imo contra, propter rerum omnium copiam, & populi multitudinem, & rerum florentissimum statum, luxu nimio diffluentis. Non igitur à Romanis subversa est *ἡ πόλις* totius Aegypti, quam scimus ex quo tempore Aegyptus Provincia facta, nihil tale commeruisse, ut à Romanis ejus dominis subverteretur. Præterea annus minime convenit. Scribebat enim hæc Hadrianus numero MMCXLVIII, Sentio Augurino, Arrio Severiano Coss. Ex quibus perspicue testatur se nunquam antea Alexandriæ fuisse, quo eum profectum fuisse seditione ob Apim inter Alexandrinos orta scribit Spartianus. Nummus Hadriani: *HADRIANUS AUG. COS. III P. P. ADVENTUS AUG. ALEXANDRIÆ.* Huc pertinet alius nummus: *RESTITUTORI ÆGYPTI:* quæ explicantur verbis ipsius Epistolæ: *Huic ego cuncta concessi, &c.* Numerus autem MM CXLVIII, quo hæc gesta sunt, respondet anno Christi Dionysiano CXXXIII, qui est ultimus Indictionis Hadrianeæ, de qua infra loquemur. Quare manifestum est, nova privilegia, quæ Hadrianus scribit se addidisse, capisse ineunte secunda indictione Hadrianeæ, hoc est anno primo Indictionis secundæ.

Ibid. *Hadrianus Trajani invidens gloria.*] Ex Eutropio. Inde Sex. Rufus: *Sed Hadrianus, qui successit Trajano, invidens Trajani gloriae, sponte sua Armeniam, Assiam, Mesopotamiam reddidit, ac medium inter Persas, & Romanos Euphratem esse voluit.* Infra: *Hadrianum gloriae Trajani certum est invidisse, qui ejus successor in imperio, sponte propria reductis exercitiis, Armeniam, Mesopotamiam, Assyriam concessit, & inter Romanos ac Persas Euphratem medium esse voluit.* Suidas: *ὅτι τὸ Μεσοποταμίας ὁρίζων ἡ Περσῶν δεξιὰ πρὸς αὐτὸν κληθείσῃ ὑπὸ Τραϊανῶς, καὶ τὸ Εὐφράτην ὄρον ποιῆται τῆς Ῥωμαίων δεξιῆς.* Unus Spartianus scribit Hadrianum omnia trans Euphratem ac Tigridem reliquisse, exemplo Catonis, qui Macedonas liberos pronuntiavit, quia teneri non poterant. Quod verum puto.

MMCXXXIV, *Hadrianus Judæos capit secundo contra Romanos rebellantes.*] Puto in Græcis fuisse, *Ἀδριανὸς τῆς Ἰουδαίων κρατῆς τὸ δεύτερον καὶ τῆς Ῥωμαίων νεωπερῶν, πάντων.* Nam semper τὸ κρατῆν ἢ τὸ χερσῶν, *ἔχει*, Hieronymus vertit capere, non, quod debebat, domare, subigere. *Secundo rebellantes*, nimirum prius sub Vespasiano, iterum sub Hadriano. Vita functo Trajano, quum Hadrianus esset in Syria, Iudæi

clandestina consilia de rebellionē agitabant. Profecto in Italiam Hadriano, apertum bellum profecti sunt: neque prius desisterunt, quam ad internecionem delitescere. Auctor Xiphilinus. Itaque frustra hic dicitur captos fuisse anno secundo Hadriani, qui multis post annis debellari non potuerunt. Sed primum motum Iudæorum oppressum duce Martio Turbone scribit Spartianus. Sic puto hunc locum interpretandum. Alioquin aliquis posset objicere tunc captos καὶ αἰχμαλωτοποιήσοντας Iudæos ab Hadriano venundatos ad Terebinthum fuisse. Excerpta Chronici Casauboniani in secundo anno Hadriani: *Αἰλιὸς Ἀδριανῶς Αὐγούστου καὶ Ραπιδίου, τέτων τῶν Ἰουδαίων ἐπιστασιόντων, ἦλθεν Ἀδριανὸς εἰς Ἱερουσόλυμα, καὶ ἔλαβε τὰς Ἰουδαίας αἰχμαλώτους εἰς τὴν λεγομένην Περσέινθον, ἢ ἔφησε Πανήγυριν, ἢ Πίπρακεν αὐτὰς εἰς ταγλὴν ἵππων ἑκάστον, καὶ τὰς ὑπολειφθέντας ἔλαβεν εἰς Γάζαν, καὶ ἑκεῖ ἔφησεν Πανήγυριν, ἢ ἐπάλησεν αὐτὰς.* Mirus est locus, qui confirmatur testimonio Hieronymi, commentario in xxxi caput Ieremiæ: *RACHEL PLORANTIS FILIOS SUOS. Quidam Iudæorum hunc locum sic interpretantur, quod capti Ierusalem sub Vespasiano, hanc viam Gazam & Alexandriam infinita millia captivorum Romam directi sunt. Alii vero, quod ultima captivitate sub Hadriano, quando & urbs Ierusalem subversa est, innumerabilis populus diversa ætatis utriusque sexus in mercatu Terebinthi venundatus sit: & idcirco execrabile esse Iudæis mercatum celeberrimum visere.* Idem sentit quod Græcus de everfæ ab Hadriano Ierusalem. quod confutabimus. Rufus idem Hieronymus Commentario in cap. xi Zachariæ: *PASCE GREGEM OCCISIONIS: Hoc est: Nunc interim nutritur, & crescat, qui postea ab hostibus occidendus est: quas oves & pecora Principes Romanorum, qui possidebant ea & obinebant jure victoriae, interficiebant, & non miserabantur: sive immolabant, & non sentiebant dolorem. Id est: nihil mali pro tanta crudelitate patiebantur. Et vendebant ea, quæ non propter clementiam, sed propter precium reservabant. Legimus veteres historicos & traditiones plangentium Iudæorum: quod in Tabernaculo Abrahæ, ubi nunc per annos singulos mercatus celeberrimus exercetur, post ultimam everfionem, quam sustinuerunt ab Hadriano, multa hominum millia venundata sunt: & quæ vendi non potuerunt, translata in Aegyptum: & tam naufragio & fame, quam Gentium cade truncata.* Hæc ille: ubi Tabernaculum Abrahæ est Terebinthus illa celeberrima, & mercatus, *πανήγυρις Ἀδελάνει*. A Tabernaculo Abrahæ Mansio dicta est ad Terebinthum in Itinere Burdigalensi. Pseudohegesippus lib. iv, cap. xxiii: *Terebinthus illis magna arbor à constitutione mundi fuisse asseveratur, nunc tamen vitrum maneat, incertum nobis est. Quæ quidem Terebinthus à Christianis summo in cultu fuit.* Eusebius: *ὅθεν εἰσὶν νῦν ὡς τὰς πλῆθος ἀποχόρως, ὡς ἂν θεῖον, ὁ τόπος εἰς πηλὸν τῆς ἀντιπρὸς Ἀβραάμ ὀπιζανέντων θρησκείῃ, καὶ θεωρεῖται γε εἰς δεῦρο εὐαμένεσσι ἢ Τερεϊνθῶν, εἰ πε τῶ Ἀβραάμ ὀπιζενωθεντες ὀπιγραφήσ ἀνακείων, δύο μὲν ἑκατέρωθεν, μέσθ δὲ ὁ κρείττων ὑπερέχων τῆς πηλῆ. lib. v ἀποδείξ. 147.*

Ibid. *Hadrianus crudelissimus.*] Quare anno secundo Hadriani hæc poni debuerint, non video. Neque enim primo anno minus præditus illis virtutibus aut vitiis erat, quam secundo. Hoc pertinebat ad titulum primi anni.

Ibid. *Hadrianus reliqua tributorum.*] Pulcherrimum exemplum Indictionis apud Dionem super hac re: *ἔλθων γὰρ εἰς τὴν Ράμην ἀφῆκε τὰ ὀφθαλμοῦρα τῶν βασιλικῶν ἢ τῶν δημοσίων τῆς Ῥωμαίων, ἑκατάδεκα τῆς*

ἐρείσας χρόνον, ἀφ' ἧς πρὶν ἢ μέγιστος ἔτιρηθήσεται τῆτο ἔμελλεν. Remissi tributa, praestituto tempore annorum sexdecim, unde, & quousque hoc observari vellet. hoc est, remissionem hanc circumscripsit fini annorum sexdecim. Tot enim anni sunt ab Indictione, ad Indictionem inclusive. Sextusdecimus enim annus est principium secundae indictionis. unde eam vocat ἐκκαιδεκαετῆ χρόνον: quemadmodum quintus annus est principium secundae Olympiadis: quo nomine vocata est πενταετής. Obiit Trajanus Nigro & Aproniano Coss. anno Christi cxxvii, Indictione prima, quo mortuo statim Hadrianus, quum venit Romam, tributa remisit, ut modo ex Xiphilino didicimus. Ab anno igitur primo Indictionis reliqua illa tributorum remissa, & post solidam Indictionem, hoc est post annos xv, solvi caepa in posterum, anno sextodecimo postquam remissa. Aliud exemplum Indictionis luculentissimum habemus apud eundem Dionem in Marco Antonino: remissa fuisse debita fisco in xlv annos, praeter xvi annos, quos remiserat Hadrianus. ἐν πῆσι ὀφείλασσι πὶ τῷ βασιλικῷ ἢ τῷ δημοσίῳ πᾶσι πάντῃσι τὰ ὀφειλόμωρα ἀφῆκεν ἀπὸ ἐτῶν ἕξ ἢ τετρακοίντων, χωρὶς τῆς ἐκκαιδεκαετῆς Ἀδριανῆς. ἢ πάντῃσι τὰ περὶ ἀπάντων γράμματῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ καθῆναι ἐκέλευσε. xv anni absoluti remissi ab Hadriano, cum xlv annis absolutis, quos Marcus remisit, fiunt sexaginta, quae sunt quatuor indictiones incipientes ab anno Christi cxxvii, numero mxcxxvii, desinentes in anno Christi clxxvii, numero mmxcvii. Illius exemplum in Chronico Casaubon. Ἦπ. Λαργῶ, ἢ Μεσαλίνῶ. τέτοις πῆσι ὑπάρτοις ἀφείσας ἐγένετο τῆς χρεωφειλετῶν παρ' Ἀντωνίνῶ Εὐσεβῆς, ἢ οἱ παρμειακοὶ χάρις) δωρεὰν ἐκαύθησαν. Erat annus Christi Dionysianus cxxvii. Indictio prima Constantiniana annus cccxii. Intervallum, anni clxxv, id est indictiones absolutae xi. Itaque vides remissiones illas fiscaliū debitorum per indictiones fieri. Est, ut diximus, illustre exemplum. Idem videtur fecisse C. Julius Caesar Antiochenibus, qui annos suos ab Indictione Caesariana putabant, nimirum à remissis unius indictionis, sive trium lustrorum, reliquis. Atque adeo ab illa Epochā Antiocheni, ad hanc Hadriani Indictionem, praeterierunt Indictiones undecim absolutae. Quare non habemus luculentius exemplum indictionum isto ex verbis Dionis collecto, quod maxime optarim studiosos lectores notare.

Ibid. *reliqua tributorum.*] Nicephorus Callistus lib. iii. cap. xxxiv: *Publica usque in finem civitatibus remisit debita, & vectigalia multa Romanis donat. Unde ei in Urbe divini decreti sunt honores.* Quae proculdubio, ut & alia apud eundem scriptorem ex hoc Chronico Eusebii desumpta sunt. Hieronymus, ut solet, libertate magna usus est in Graecis vertendis. De decretis Hadriano divinis honoribus propter remissa tributa extat vetus inscriptio de Aede voto suscepto à Consulibus consecrata, quod immanem tributorum summam Hadrianus remiserit nullo tali retro Principum exemplo. Ea inscriptio digna est, quae hic quoque legatur, non solum Romae, ubi extat hodie.

NUMINI. DEORVM. AVG. IOVI. OPT. MAX. AED. VOTO. SSVCEPTO. Q. LEPIDVS. M. F. M. CVRIUS. M. F. COS. III. S. P. Q. R.

IMP. CAES. DIVI. TRAIANI. PARTHICI. F. D. NERVAE. NEP. TRAIANO. HADRIANO. AUG. PONT. MAX. TRIB. POT. II. COS. II. QVOD. VNUS. OMNIUM. PRINCIPVM. ET. SOLVS. REMITTENDO. SESTERTIVM. NOVIENS. MILLIES. CENTENA. MILLIA. N. DEBITVM FISCO. NON. PRAESENTES.

MODO. SED. ET. POSTEROS. SVOS. PRAESTITIT. HAC. LIBERALITATE. SECVROS. JULIA. AVG. MATER. AVGG. ET. CASTRORVM. MATRONIS. RESTITVIT. SABINA. AVGVSTA. MATRONIS. DIVVS. AVG. PONT. MAX. EX. S. C. REFECIT.

Isti Consules Q. Lepidus, & M. Curius, qui fuerunt suffecti, non ordinarii circa initium imperii Caracallae. Aedem Hadriano, voto suscepto, dedicatam, ac vetustate collapsam refecerunt, propterea quod liberalitate Sabinae Hadriani uxoris erga matronas Iulia mater Caracallae & Getae imitata esset. Praeterea ex hac inscriptione discimus Hadrianum remisisse reliqua Tributorum secundo Consulatu suo, ad quem ab Indictione Caesariana Antiochiae, diximus esse Indictiones xi absolutas. Sed nummi quidam Hadriani etiam sequenti anno, Consulatu ejus iiii, remissa praeferrunt. IMP. CAESAR. TRAIANVS HADRIANVS. AVG. P. M. TR. P. COS. III. RELIQUA. VETERA. HS. NOVIENS. MILL. ABOLITA. Infinitam pecuniam vocat Spartianus. *Ad colligendam autem gratiam nihil praetermittens, infinitam pecuniam, quae fisco debebatur, privatis debitoribus in Urbe atque Italia, in Provinciis vero etiam ex reliquis ingentes summas remisit, syngraphis in foro Trajanum, quo magis securitas omnibus reboraretur, incensis.* Caterum elegantissime Hieronymus *χρεῶν ὀφείλας* vertit *reliqua tributorum*, quae Julianus ὀφειλάτης vocat *ἐλλείμματα*.

Ibid. *chartis publice incensis.*] In foro Trajani, ut ex Spartiano antea relatum est. Fuit autem illa immanissima summa, quae ad rationes Gallicani collybi essent xviii milliones aureorum Solatorum, & praeterea summæ excurrentis Solatorum aureorum septingenta quinquaginta millia, duodenis in aureum Solatum denariis imputatis ex constitutione Henrici iiii, quae & prisco Graecorum ac Romanorum Collybo accommodatissima est, & saluberrima futura erat, si per rei nummariae difficultates ac fisci angustias diutius obtinere potuisset. Graeca vero Eusebiana ita vertenda erant: *Hadrianus debita urbium suarum, & privatorum, quae ad fiscum pertinebant, abolevit, incensis instrumentis. Idem tributa multa Romanis indulgit.* Nam *πλεῖς τὰς ὑπ' αὐτῶν* intelligit urbes Provinciarum Caesaris, quae à Praesidibus regebantur. *πολλὰς* autem, quos Spartianus *privatos debitores fisci* vocat, id est, mancupes vectigaliorum, redemptores vicefimarum, centesimarum, & si qua sunt ejusmodi ad fiscum pertinentia.

Ibid. *publice incensis.*] In nummo Hadriani, quem proxime adduximus, sunt in averfa superficie quatuor viri, quorum unus lampada ardentem tenet, ut rationes & chartas urat. Hoc ab aliis imperatoribus factum legimus, ut ab Antonino Pio apud Chronographum Casaubon: *ἢ οἱ παρμειακοὶ χάρις) ἐκαύθησαν.* & à Gratiano apud Ausonium in Panegyrico: item à Marco Aurelio. Orosius: *Omniaque simul fiscaliū negotiorum calumniosa monumenta congesta in foro jusit incendi.* quo pertinent verba Dionis, quae superius adduximus de remissione ad xlv annos. De hujusmodi debitorum indulgentia habes plene Cod. Theod. Titulo ei rei dicato; qui est xxxviii libri xi. & ibi l. vi, *chartis abolitis debita relaxantur*, ut hic *chartis publice incensis.* Sed reliqua Graeca cur non verterit Hieronymus, nescio, quae tamen non parvi momenti sunt. ὀφειλάτης Φόρως Ρωμαίους ἐχαρίσιστο. *Tributorum etiam Romanis gratiam fecit, aut Tributa remisit.* Non enim raro Imperatores praeter tributorum laxationem etiam de vectigalibus gratiam faciebant.

„ Julianus Misopogone: ἔδ' ἐπερχόμενον χρυσίον,
 „ ἔδ' ἠΐσα μὲν δὲ γύρον, ἔδ' ἠΐσα μὲν φόρος, ἀλλὰ
 „ πρὸς τῆς ἐλλείμμασιν ἀνεῖ) πᾶσι τῶν εἰθισμένων τῶ
 „ πέμπτον.

MMCXXXV. Plutarchus Cheronensis, & Sextus.] Sextus nimirum & ipse Chæroneus Plutarchi nepos, quo usus præceptore M. Aurclius.

Ibidem. Oenomaus.] Omissum est in Græcis culpa Georgii, aut librarii. Non potest esse idem Oenomaus cum eo, de quo apud Suidam, Gadarenti Cynico. Siquidem is, qui apud Suidam, ἔ πολὺ πρεσβύτερος Ποφύεισ : cujus etiam meminit Socrates libro tertio, 228. Διὰ μὲν οὖν χρησμὸν τὸνδε Διογῆνης ὁ κύων, ἢ Οινόμαος ὁ φιλόσοφος κατέγνωσαν ἔ Πυθίς Ἀπολλωνος.

Ibidem. Bellum contra Sarmatas.] Hoc videtur contigisse statim post adventum Hadriani Romam. Spartianus: *Audito dein tumultu Sarmatarum & Roxolanorum, præmissis exercitibus, Moesiam petiit.* Hoc gestum secundo Hadriani Consulatu, numero antecedenti.

Ibidem. Bellum contra Sarmatas gestu n.] Σαυρορομάται κατεπολεμήθησαν. Sarmata bello domiti. Nam sane multum differunt πολεμῆν, & κατεπολεμῆν, ut & pueri sciunt.

MMCXXXVI. Terramotu facto Nicomedia ruit.] Nicephorus Callistus: *Nicæam & Nicomediam, quæ motu terra multum detrimenti ceperant, firmo circumdat muro.*

Ibidem. & vicinæ urbes plurimæ.] Spartianus: *Fuerunt ejus temporibus famēs, pestilentia, & terræ motus: quæ omnia, quantum potuit, procuravit: multisque civitatibus vastatis per ista subvenit.*

Ibidem. ad quarum instantiationem Hadrianus de publico est largitus impensas.] Nummus: Hadrianus mulieri procumbenti in genua dexteram porrigens. Inscriptio: RESTITUTOR. BITHYNIÆ. S. C.

MMCXXXVI. Euphrates Stoicus Philosophus moritur.] Sumpto veneno, inorbi & fenii tædio, petita prius à Principe venia mortem sibi consciscendi. Xiphilinus: *ἐν μὲν τῷ ἔτῳ ἐκείνῳ ταῦτά τε ἐγγέτο, καὶ Εὐφράτης ὁ φιλόσοφος ἀπέθανεν, ὅστις ἐψέψαντο αὐτῷ τὸ Ἀδριανὸς κώνειον καὶ διὰ τὸ γῆρας, καὶ διὰ τὴν νόσον, πῆν.* Nemini enim licebat sibi mortem consciscere sine magistratus venia. Sopatrus Rhetor 419. *ἢ ὁ βελόμλος ἀποθανεῖν ἐαυτὸν τῇ βελῆ προσαναγέτω. vel, ὁ βελόμλος ἀποθανεῖν τῇ βελῆ προσαναγέλλετω.*

Ibidem. Euphrates.] Obiit anno eodem, quo reversus Romam Hadrianus post excessum Trajani. Auctor Xiphilin. numero MMCXXXIII. Quadriennii metachronismus.

Ibidem. Hadrianus in Libyam.] Spartianus: *Inde Romam venit, atque ex ea in Africam transit, ac multum beneficiorum provinciis Africanis attribuit.* Nummi: RESTITUTORI. LIBYÆ. & RESTITUTORI MAURETANIÆ.

Ibid. à Judæis vastata.] In Græcis per incuriam omis- sum est τὸ Ἰσραήλιον. Sub Trajano enim à Judæis, vastata fuerat, numero MM CXXX.

MMCXXXVI. Hadrianus Atheniensibus.] Hoc anno, qui erat natalis Urbis DCCCLXXIV, Hadrianus erat Romæ. Nummus Sambuci rarissimus: IMP. CÆSAR. TRAJANUS HADRIANUS AUG. P. M. TR. P. COS. III. P. P. ANN. DCCCLXXIV. NAT. URBIS. P. CIR. CON. S. C. Si Romæ, quomodo Athenis? Sed potuit eodem anno & Athenis esse, & postea Romam proficisci. Nullus enim Augustorum tot provinciastanta

celeritate peragravit, ut Hadrianus, auctore Spartiano, qui & bis cum Athenis fuisse scribit. Deinde potest dubium intervenire propter discrimen Palitium Varronis & Catonis.

Ibid. Hadrianus Atheniensibus leges petentibus.] Hinc Nicephorus Callistus: *Leges quoque ad Draconis & Solonis Atheniensium legislatorum imitationem promulgavit.* quamquam sententiam leviter immutavit. Cassiodorus eadem verba Eusebii ponit sub Vespronio Candido Veronensi, & Ambiguo Bibulo Cost. numero MMCXLI. Sed nunquam Cassiodoro cum Eusebio convenit de anno aut tempore, quamvis eadem verba referat. Itaque studiosi caveant ab illa Cassiodori farragine: cujus miram confusionem in Consulibus temulentia recte comparat Onufrius Panvinus noster.

MMCXXXIX. Cephissus fluvius.] Videndum, an nummus Hadriani huc spectet. Templum, ubi Hercules cum clava, & fluvius. Templum est πᾶρ τὸ Ἐλευσινίων. Hercules in eo initiatus est, & Hadrianus ipse vocatus est Hercules. Nummus: ΑΥΤ. Κ. ΑΔΡΙΑΝΟΣ ΣΕΒΑΚΤΟΣ. ΗΡΑΚΛΗΣ ΡΩΜΑΙΟΣ. ubi imperator habitu Herculis, præterquam quod togatus. Sed hæc proponimus, non affirmamus.

MMCXL. Ierosolymis decimus post Philippum constituitur episcopus Seneca.] Quomodo expletum fuerit Domini nostri Jesu Christi vaticinium super urbe Jerusalem, ut lapis super lapidem nullus remaneret, & testatus est Josephus, qui interfuit illi bello, & nos abunde in Canonibus Isagogicis ostendimus: ut ne vestigium quidem urbis appareret. Itaque & postea aratrum illi impressum est à Mufonio Tyrreno præfecto munitionum, ut non solum urbs esse desierit, sed & in posterum nemini licuerit illi solo aliquid immolari, ædificare, superstruere. Nam Jurisconsultus lege XXI, D. Quib. mod. ususfr. ait civitatem esse desivisse eam, cui aratrum inductum sit: & capital est in illo solo vel casam, aut humile superficium struere. Servius: *Nam ideo ad exangurandas, vel diruendas civitates aratrum adhibitum, ut eodem ritu, quo condita, subvertantur.* Horatius: *imprimeretque muris hostile aratrum.* Rufus Solinus: *Judææ caput fuit Ierosolyma. Sed excisa est.* An ullum domicilium urbem habuisse putemus, quæ excisa esset? Possumus dicere non cum Ovidio:

Hic ubi nunc Urbis est, tunc locus Urbis erat.

Sed potius:

Urbis ubi locus est, urbs ibi magna fuit.

Plinius libro quinto: *Oriem, in qua fuere Ierosolyma longe clarissima urbium Orientis, non Judææ modo.* Non dixit sunt, sed fuere. Nulla enim profus erant, quum illa scriberet Plinius. Socrates quarto, cap. ultimo: *ἐξημὸν τε κατὰ τὴν πλὴν πόλιν, καὶ ἄροτρον ἐπὶ τὸν βαλεῖν κατ' αὐτῶν.* His animadversis merito quæri possit, quum Episcoporum Ecclesiæ Ierosolymitanæ nomina certa, & continua successio hætenus memoria prodita sint, ubi fuerit Ecclesia Ierosolymitana. Nam certum est Ierosolymis consistere non potuisse. Ea enim non potuit esse sine ædificiis, ædificia autem in solo, cui aratrum impressum fuerit, superstruere per leges non licebat. Tamen minime dubitandum est, ubicumque illi Episcopi sederint, ibi fuisse Ecclesiam Ierosolymitanam, tametsi Ierosolymis non esset: quemadmodum hodie ab aliquot sæculis Antiochena sedes Patriarchalis non est in ea urbe, unde nomen habet, sed in Meredin ad ripam Chobai, in finibus Mesopotamiæ, quam urbem ab Antiochia longa procul longis via dividit in via terra. & tamen non desinit esse Antiochena Ecclesia, & Antiochena cathedra. Alexandrinus thronus diu est quum in maximam urbem Kairum translatus est, & tamen non Kairensis Patriarcha

triarcha dicitur, sed Alexandrinus, quemadmodum à principio & primis illius patriarchiæ incunabulis vocari cepit. Eusebius perhibet libro tertio Hist. Eccles. Ecclesiam Ierosolymitanam una cum reliquiis illius Apostolici sæculi Pellam urbem Decapoleos traditam fuisse. quod mihi facile persuadet. Idem etiam Eusebium sequentis Epiphanius prodidit in *Αγκυρωτῶν*. sed, ut solet, multa immiscet aliena à verbis scriptorum, à quibus mutuatus est. Clarius in Nazoræis pag. 58.

Ibidem. *Ephres.*] Epiphanio in Manichæorum Hæres., res. 274, mendose dicitur *ουάφρας*. Quod Syris, est *Ephrem*, id Græcis *Εφρημ*.

Ibidem. *usque ad eversionem, quam ab Hadriano perrepta est Ierusalem.*] Ne quis putaret nullam successivam cathedræ Ierosolymitanæ fuisse, quia succisa essent Ierosolyma, veteres voluerunt illi objectioni occurrere, & non totam dirutam aut solo æquatam fuisse urbem, sed dimidiam partem superfuisse dicunt. prius dimidium à Vespasiano expugnatum, alterum ab Hadriano: idque ex xiv, 2, Zachariæ colligi: cujus verba hæc sunt: *καὶ ἀλώσεται ἡ πόλις, καὶ ἀρπαγήσονται αἱ οἰκίαι, καὶ αἱ γυναῖκες μολωθήσονται, καὶ ἐξελεύσεται τὸ ἥμισυ τῆ πόλεως ἐν αἰχμαλωσίᾳ.* Expositio Eusebii libro sexto *δοκδαξ.* cap. xviii, loquentis de excidio urbis sub Vespasiano: *τότε μὲν οὖν ἐκὼς τὸ ἥμισυ τῆ πόλεως ἀπολωλέναι τῇ πολιουρχίᾳ, ὡς Φησὶν ἡ προφητεία. μετ' ἃ πολλῷ δὲ χρόνῳ καὶ Ἀδριανὸν αὐτοκράτορα κινήσεως αὐτῆς Ἰσραὴλῆος ἡρομλίης τὸ λοιπὸν τῆ πόλεως μέρῳ ἥμισυ πολιουρχηθῆν αὐτῆς ἐξελεύσεται, ὡς ἐξ ἐκείνης καὶ ἐς ὄψορ πέμπτον ἄστατον ἡρόδοξ τῆ πορον.* Hieronymus paulo aliter loquens de expugnatione sub Tito: *Quomodo autem media pars capta sit civitatis, & reliquus populus in urbe permanserit, & illo tempore & alius approbatur, Septentrionalem urbis & inferiorem partem esse captam: montem autem Templi & Sion, in quo arx erat, integra remansisse.* Secundum hæc Titustriumphaverit de urbe, quam dimidiam cepit, templum autem & arcem, quia expugnari non potuerint, intacta reliquerit. Atqui & templum dirutum ipse Hieronymus & sciebat, & in Epistola ad Dardanum testatus est. Atque hæc quidem expiscantur ex illo loco Zachariæ, quum tamen Zacharias non diruta urbis, sed captæ duntaxat & expilata mentionem faciat, ut pars populi deportata sit, pars remanserit: quod profecto sub Ptolemæo Lagi contigisse minime dubitabit, qui verba Agatharchidæ apud Iosephum legerit. Quum igitur ex illo loco Zachariæ colligant non tota Ierosolyma deleta fuisse, Ecclesiam ibi fuisse semper volunt, donec Hadrianus illa parte urbis, quam intactam Titus reliquerat, penitus everfa, aliam urbem novam superstruxit. Nugator nescio quis apud Suidam: **ΒΑΕΛΥΓΜΑ ΕΡΗΜΩΣΕΩΣ.** *τὸ Ἀδριανῶν τὸ βασιλέως ἀνδριανῶν. ὁ γὰρ Ἀδριανὸς καθεῖλε τὴν πόλιν ἀρδύ. καὶ γὰρ τὴν Ουεσσασιανῶν καὶ Τίτου ἡρομλίην ἐρήμωσεν, ὅτι Ἀδριανῶν συστάντες οἱ Ἰσραὴλοὶ ἐπ' ἑαυτῶν ὅτι τὴν περὶ τὴν ἐπιπέραν ἐπανελθεῖν πολιτείαν. Σπασιάσαντες οὖν ἐς παντελῆ ἐρήμωσιν ἑαυτὰς κατέστησαν, καὶ τὸ ἑαυτῶν ὄνομα ἐπέθηκε τοῖς λειψάνοισιν τῆ πόλεως, Αἰλίαν αὐτὴν περσαγορῶσος.* Hieronymus cap. primo Joël: *Aelii quoque Hadriani contra Iudæos, expeditionem legimus, qui ita Ierusalem multoque subvertit, ut de urbis reliquiis ac favillis Aeliam conderet civitatem.* Epistola ad Demetrianum reli-

quias urbis, quas ait subverfas ab Hadriano, mansisse scribit post excidium, quod sub Tito contigit. *Ad extremum sub Vespasiano & Tito urbs capta Templumque subversum est: deinde civitatis, usque ad Hadrianum Principem, per quinquaginta annos mansere reliquia.* Non ergo verum est Christi vaticinium, *Non manebit lapis super lapidem:* neque verum fuerit, quod Iosephus vidit, quod testatus est, cui illacrimavit Titus memor vicissitudinis rerum humanarum, ne vestigium quidem superfuisse, præter duas Turres. Illud vero de quinquaginta annorum intervallo ab excidio sub Tito, ad imaginarium excidium sub Hadriano, fabulæ sunt Judaicæ, quæ tamen tolerabilius veri fidem excedunt, quam quod supra retulimus de excidio sub Hadriano. Judæi enim complanatum omnino solum Ierosolymorum, & aratrium illi inductum credunt: ita ut commentum illud de reliquiis Ierosolymorum sub Hadriano subverfis locum non habeat. Sed ab excidio Ierosolymorum, ad excidium Bither, in qua clade infinitus Iudæorum numerus periit, putant annos quinquaginta. Alibi invenio **LII.** Excidium Templi contigit anno Christi **LXIX.** cui si accedant **LII,** fient anni Christi Dionysiani **cxxi,** quibus congruit annus primus Hadriani. Sane anno **LI** Hadriani male multati sunt Iudæi, ut supra diximus. Sed Bither tunc expugnata non fuit. Nicephorus Callistus ait Hadrianum, quæcumque ex vetustis ædificiis reliqua adhuc fuerunt, diruisse profus, & solo æquasse, ut ne lapis quidem super lapidem permaneret, & oraculum Servatoris ad exitum suum perduxisse, &c. Ita quod Christus de excidio sub Tito prædixit, ille ad excidium, quod nunquam fuit, neque esse potuit, traduxit. Portentosiora sunt, quæ Appiani Syriacis assuta sunt. Ierosolyma, inquit, primum evertit Ptolemæus Lagi Instaurata secundo Pompejus κατέσκαψε, diruit. Tertio instaurata Vespasianus κατέσκαψεν, evertit. Quarto in integrum restituta Hadrianus (evertit) De Pompejo enim loquens, *καὶ τὴν μεγίστην πόλιν Ἱεροσόλυμα καὶ ἀγνώστῳ αὐτοῖς κατέσκαψεν. ἦν δὲ καὶ Πτολεμαῖος ὁ πρῶτος Αἰγυπτίᾳ βασιλεὺς κατήρηκε. Ουεσσασιανὸς αὐτῆς οἰκοδομεῖν κατέσκαψεν, καὶ Ἀδριανὸς αὐτῆς ἐπέμεινε.* Secundum hanc fabulam, a Ptolemæo Lagi, ad exitum Hadriani, quater diruta & solo æquata, & ter instaurata fuerint Ierosolyma. Sed multa hujusmodi fabulosa adtexta sunt illi libro Appiani, ut mediocriter docto constare potest. Quod si non sunt assuta, valde infantem in historia Appianum fuisse necesse est. Antiochus quidem Epiphanes partem murorum diruerat, & multa etiam in templo corruerat. Non tamen ideo Ierosolyma solo æquata, aut Templum penitus deletum fuisse censendum est. Huc pertinent verba ex Edicto Demetrii Regis: *Ἰππότερω δὲ καὶ ἀνακαινίζεν τὸ ἱερόν καὶ οἰκοδομεῖν.* item: *καὶ τὰ τείχη δὲ συγχωρῶν τὰ τῆ πόλεως οἰκοδομεῖσθε.* At semper à temporibus Zorobabelis & Nehemiæ, usque ad annum secundum Vespasiani, & Ierosolyma & Templum fuisse qui negaverit, neget eadem opera & tempore Christi eadem in rerum natura fuisse. Methodius apud Photium 492, 16, sexies Ierosolyma subverfa fuisse dicit, idque ex Iosepho colligi. Atqui Iosephus, cujus verba producit, non sexies everfa, sed capta fuisse dicit. capta & everfabis, primo à Nabuchodonosoro, postremo à Tito. Præterea mala fide referuntur verba Iosephi: *ἐπέμεινε Πομπηίου, καὶ ὅτι τότε οὖν ἠρώδη Σάσιος, ἐλόντες ἐπέμειναν τὴν πόλιν.* In Iosephi verbis, *ἐπήρησεν τὴν πόλιν.* quod ἐκ

Διαμέτρως contrarium est τῷ ἐνέπρησεν. Epiphanius pag. 537 longe modestius, quam omnes superiores, Hadrianum, quum venisset in locum, ubi Ierofolyma fuerant, invenisse omnia solo æquata. καὶ ὄρε πλὴν πᾶσαν ἡδαφισμὸν, καὶ τὸ ἰσθμὸν τοῦ θεοῦ καταπεπτημένον. Hactenus vere. Pergit. περισσὸς ὀλίγων οἰκημάτων, καὶ τὸ οὐρανὸν ἐκκλησιαστικῆς μικροῦς, præter pauca domicilia, & adiculam sacram, in quam convenerunt Discipuli postquam Christus assumptus est in celum. Hæc verbis ipsius Domini, Non manebit lapis super lapidem, satis confutantur & à Iosepho, qui consentanea verbis Christi retulit. Quæ postea de Ierofolyms per Aquilam Ponticum iussu Hadriani constructis dicit, & quod Aquila fuerit πεντηκόντης Ἀδριανῶν, hæc omnia accepit ab impostoribus Judæis, in quorum partes transierat, qui & in Thalmud asserunt eundem Aquilam affinem Hadriani fuisse. Denique illa dimidia pars Ierofolymitanorum, quam ex falsa Zachariæ interpretatione imaginatur Eusebius excidio, quod sub Tito contigit, superfuisse, vel, quia id verisimile Epiphanio visum non fuit, ædificia sacra, casulæ, & septem Synagogæ, nulli alii rei reservata sunt, quam continuandæ successioni Episcoporum Ierofolymitarum, tanquam illa successio esse non potuerit extra Ierofolyma. Hoc in Epiphanio tolerabilius est, quod secundum ejus sententiam nulla subversio mœniorum, ædificiorum, aut dimidiæ partis Hadriano opus fuit, ut novam urbem conderet, quemadmodum more suo commentus est Eusebius ex Zacharia, & quem sequutus est Hieronymus. Epiphanius sentit Apostolos, & Ecclesiam Ierofolymitanam imminente urbis excidio monitu Angeli ex urbe se subduxisse, atque Pellam se contulisse, inde iterum post excidium urbis rediisse, ibique quædam ædificia construxisse. Nos vero non dubitamus diu Pellæ ecclesiam fuisse, eamque Æliam se contulisse, quum ei per hostes Christianismi ibi tuto manere licuit. De qua urbe in nummis Gordiani junioris legitur, COL. IUL. AUG. PELLA. item: COL. IUL. AUG. PEL. BER. Quare Pella vocetur Berytus, non inagis scimus, quam quare Berytus Beryta. Hoc vero ferendum non est, quod supra retulimus, Iudæos Ierofolyms inclusos tandem expugnatos ab Hadriano, & ad internecionem occisos: ipsa Ierofolyma everfa per fortunam, belli fuisse, ac postea ibi Æliam constructam: quum constet ex Aristone Pellæo, ipso Eusebio citante, in urbe Bither inclusos fuisse, eamque urbem munitissimam solo æquatam, & Iudæos sine discrimine sexus aut ætatis ad unum interfectos. Hieronymus ix in Daniele: Hæc loquuntur Hebræi non magnopere curantes à primo anno Dani regis Persarum, usque ad extremam subversionem Ierusalem, quæ sub Hadriano eis accidit, supputare Olympiades centum septuaginta quatuor, id est annos sexcentos nonaginta sex, qui faciunt hebdomadas Hebræicas nonaginta novem, & annos tres, quando Chochebas dux Iudæorum oppressus est, & Ierusalem usque ad solum diruta est. Ecce Ierusalem nunquam dirutam usque ad solum, nisi sub Hadriano. Hieronymo persuasit Eusebius.

Ibidem. usque ad everfionem, quam ab Hadriano perpeffi est.] Hieronymus in xxxi caput Ieremiæ: ultima captivitate sub Hadriano, quando & urbs Ierusalem subversa est. Hæc satis supra confutata sunt.

MMCXLII. Quadratus.] Hieronymus Epistola ad Magrum oratorem urbis Romæ: Quadratus Apostolorum discipulus, & Atheniensis Pontifex, Ecclesia nomine Ha-

driano Principi Eleusina sacra invisenti librum pro nostra religione tradidit: & tanta admirationi fuit, ut persecutionem maximam illius excellens sedaret ingenium. Vide librum de Eccles. Scriptorib.

Ibidem. Serenus Grammius.] Sic omnes libri. Sic Paulus Orosius, & Marianus. Sed legendum Grammius ex Epistola ipsius Hadriani ad Minucium Fundanum, & ex Historia Eccles.

Ibidem. vir apprime nobilis.] Græca, λαμπρότατος. Vertendum, clarissimus. Notum in jure qui sint Clarissimi.

Ibid. cujus epistola ad nostram memoriam.] Apud Iustinum Apologetico posteriore, & ex eo apud Eusebium Eccles. histor. libro iv. Sed Iustinus eam epistolam Latinè ita, ut ab Imp. dictata fuerat, conjecerat in calcem Apologetici sui, Græcum vero exemplar, quod vice Latinæ hodie legitur, Eusebii est. Eusebius: τῶ τοις ὁ μὲν δηλωθεὶς ἀνὴρ αὐτῷ ἀρχιεπίσκοπῳ πλὴν Ῥωμαϊκῶν ἀντιγράφων. ἡμεῖς δὲ ὅτι τὸ ἐλλωικὸν καὶ δῶρα μὲν αὐτῷ μεταλήφασκεν ἔχουσιν ὧδε. &c. Ergo Eusebius sciebat Latine, & quicquid Tertulliani legitur apud eum, ab ipso Græce expressum est.

Ibidem. non sine objectu criminum Christianos condemnandos.] Tertullianus ad Scapulam cap. iv: Pudens etiam missum ad se Christianum, in elogio concussione ejus intellecta, dimisit, scisso eodem elogio, sine accusatore negans se audire hominem secundum mandatum. Alludit ad illud Rescriptum, cujus fines ei migrare non licebat.

Ibid. Aristides Atheniensis noster Philosophus.] Hieronymus in Catalogo: Aristides Atheniensis Philosophus eloquentissimus, & sub pristino habitu discipulus Christi. Aristidæ homini Græco & palliato ad Christianismum transeunti non opus fuit habitum mutare, quia Christiani palliati erant, & hoc nomine noscitantur, & digito designabantur Γραικὸς Ὀπισθέτης. Tertulliano togato opus fuit pallio Romano habitum mutare, ut eo profiteretur Christianum. Propterea Christianos γραικὸς vocabant, quia Græcorum proprium pallium, & Christianorum. In Martyrologio, Idib. Aug. in Hippolyto: Expoliatus est veste, qua induebatur habitu Christiano. Mox: Iussit eum Decius vestiri veste, qua Gentiles utebantur. Hieronymus: Iustus Philosophus habitu quoque Philosophorum incedens. Quia Christianus erat, retinuit pallium, quod Philosopho & Christiano commune erat. Ambros. Epist. xxxvi: Et quum ipsi (Ægyptii) capita & supercilia radant siquando Isis suscipiunt sacra, si forte Christianus vir attentior sacrosanctæ religioni vestem mutaverit, indignum facinus appellant. Quæ verba omnino aperiunt argumentum libelli Tertulliani de Pallio.

Ibid. Imperator Hadrianus pater patriæ appellatur, & uxor ejus Augusta.] In nummis ejus: SABINA AUGUSTA HADRIANI AUG. P. P. Sed quis dubitat illud nomen Augustæ competere uxoribus, simul ac viri earum imperium auctore Senatu acceperunt? Plena extant testimonia apud Spartianum & reliquos in acclamationibus super electo Principe. Sed Hadrianus jam Consul II vocatur pater patriæ in veteri Inscriptione Romæ: IMP. CÆSARI. DIVI. TRAIANI. PARTHICI. FIL. DIVI. NERVÆ. NEP. TRAIANO. HADRIANO. AUG. PONT. MAX. TRIB. POTEST. COS. II. P. P. IV VIRI. VIARUM. item in Transilvania: IMP. CÆS. DIVI. TRAI. THICI. FIL. NERVÆ. NEPOTI. TRAIANO. HADRIANO. AUG. PONTIFICI. MAX. TRIB. POTEST. II. COS. II. P. P. COLON. ULPIA. TRAIANA. AUG. Qui igitur erat appellatus pater patriæ numero MMCXXXIV, non opus habuit,

habuit, ut iterum appellaretur numero MMCXLIII. Quare Orosius recte: *Idem quoque continuo pater patriæ in Senatu ultra morem majorum appellatur, & uxor ejus Augusta.* Continuo, hoc est, ineunte statim imperio vocatus est pater patriæ contra morem, quum tam cito superioribus Imperatoribus honos is à Senatu delatus non sit. De appellatione Augustarum auctore Senatu, vide numerum MMCIX.

MMCXLIV. *Nicopolis & Casarea.*] In Græcis Νικημήδεια. Utrubi sit error, nescio. Sed in Græcis potius. Nam de Nicomedie casu supra numero MMCXXXVI. Præterea in nummo Hadriani cufum legitur, ΑΔΡΙΑΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ. ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ.

MMCXLV. *Antinous puer regius.*] Vide quid Isaacius Casaubonus noster vi incomparabilis in suis luculentis in Spartianum & reliquos Augustæ historiæ scriptores notis de hoc catamito prodidit. Cur enim hæc repetam, quæ ille, ut solet, tam accurato judicio, tamque indefessa diligentia, tam feliciter disseruit? Porro Hadrianus ipse scripsit, dum ludicri causa in Nilo navigaret una cum Antinoo, ipsum puerum in flumen decidisse. Quare eo respexit Epiphanius: *ὡς ὁ Αντίνοϋ ὁ ἐν Αντινείῳ κεκηδόμενον καὶ σὺν λασωρίῳ παλοῖῳ κέμενον ὑπὸ Ἀδριανῶν ἔτω κατεπάγη.* Ait consecratum Antinuum simul cum luforio navigio, nempe eo, quo ludicri causa in Nilo cum Hadriano uocabatur. Porro iste catamitus mortuus est, quum Hadrianus esset in Ægypto. In Ægyptum autem uenit Consulatu Severiani, ut ex epistola, quam ad eum scribit Hadrianus, patet, aut saltem anno ante Consulatum Severiani, numero MMCXLVI. Itaque fuerit prochronismus biennii.

Ibidem. *in Deos refert.*] Nam ipse Hadrianus scripsit post obitum pueri se sidus uidisse, idque animam pueri esse existimasse in cælum recepti. *ὡς πάλῳ ἀστὲρα πῶν αὐτὸς τε ὄραν ὡς τοῦ Αντινῶν ὄντα ἔλεγε, καὶ τῶ συνόντων αὐτῷ μυθολογούτων ἡδέως ἤκουεν ἕκτε τῆ ψυχῆς τοῦ Αντινῶν ὄντως τῆ ἀστὲρα γεννηθῆαι, καὶ τότε πρῶτον ἀναπιφνεῖσθαι.* Ad hunc modum Conon Ptolemæo adulans affirmavit ἀμυδρῆς quosdam ἀστὲρας in partibus Leonis esse comam Berenices. Tamen Tatianus Antinuum ἐν τῇ σελήνῃ καθιδρῶσθαι, non autem ἀστὲρα γεννηθῆσθαι, dicit.

Ibid. *puer regius.*] Ita PET. & FRE. Sed BONG. egregius. male.

, Ibid. *Ex cuius nomine etiam urbs appellata est.*] Mentio Antinoo potius in Martyrologio xxii Septemb. Excerpta Chronici Casaub. ΟΛΥΜΠ. ΣΚΕ. α. Σελήρης καὶ Φέλικα. Τῆσιν πῶν ὑπὸ Ἀδριανῶν εἰς τὴν Αἰγυπτὸν παρεγένετο, καὶ κτίζει τὴν Αντινῶν τῆς Θεσσαλονίκης ὑπὸ ἡμετέρας Νουεμβρίου. Sed fallitur, ut in omnibus fere. Hegesippus apud Eusebium: *οἱς κενόταστα καὶ ναὺς ἐποίησαν, ὡς μέχρι νῦν, ὧν ἐστὶ καὶ Αντινῶν δὲ Ἀδριανῶν Καίσαρος, ἔτι καὶ ἀγῶν ἄλλοι Αντινῶν ὁ καὶ ἐφ' ἡμῶν γενόμενος, καὶ ἡ πόλιν ἐκλίσειν ἐπώνυμον Αντινῶν καὶ προφήτας.* Hic videmus urbem ἐπώνυμον Αντινῶν. cuius nominis non una fuit. Nam prima erat in Ægypto Βησυντινῶν, cuius multi meminere in quibus Martyrolog. Rom. xxiii Jan. viii Martii. Ibid. dicitur Antinopolis xxii Sept. *Αδριανῶν πόλις* etiam Stephano. alia in Bithynia. item multa fana eius nominis, quæ Αντινεία dicuntur in Bithynia. Marcellinus lib. xxii. Rursus Mantinæ in Arcadia. quia Bithyni sunt oriundi ἀπὸ Μαντινέων. Pausanias Arcadicis de Mantinenfibus: *Ερομιάδῃ δὲ καὶ Αντινῶν σφίσιον εἶναι θεός.*

ναῶν δὲ ἐν Μαντινείῳ γενόμενος ὁ τοῦ Αντινῶν ναὸς ἔστ' ἐπαρδίαθη πῶν βασιλέως Ἀδριανῶν. Paulo post: *ἔχθ' ἡμῶν γέγρα καὶ ἐπέρωσι καὶ ἡπὶ τῷ Νείῳ πόλις Αἰγυπτίων ἐστὶν ἐπώνυμος Αντινῶν.* Quare colitur in urbe Mantinea. *Γένῳ ἡ Αντινῶν ἐν Βιθυνίῳ τῆς ὑπὸ Σαρακίς ποταμῶν. οἱ δὲ Βιθυῖες Ἀρκάδες τε εἰσι καὶ Μαντινῆες πῶν ἀνωθεν. Τῆσιν εἴνεκα ὁ βασιλεὺς κατεστῆσεν αὐτῷ καὶ ἐν Μαντινείῳ πῶν καὶ τελετὴν καὶ ἔτ' ἕκαστον, καὶ ἀγῶν ἐστὶν αὐτῷ ἀπὸ τῆς πέμπτης.* Bithynum enim hunc catamitum fuisse, præter scriptores, etiam nummi fidem fecerint: ΓΕΝΕΣΙΣ ΑΝΤΙΝΟΥ ΒΙΘΥΝΙΔΟΣ. Item: ΒΙΘΥΝΙΕΩΝ. ΑΔΡΙΑΝΩΝ. Item: ΗΠΑΤΡΙΣ ΑΝΤΙΝΟΟΝ ΘΕΟΝ. Igitur ὁ ἀγῶν, cuius meminit Hegesippus, fuit πεντατηλετῆς, quemadmodum & Olympias, & Pythias. In veteri inscriptione ponuntur ordine quatuor ludicra ista, ΣΕΒΗΡΕΙΑ. ΑΝΤΙΝΟΕΙΑ. ΑΝΤΩΝΕΙΑ (id est Αντωνεία) ΚΟΜΟΔΕΙΑ. Præterea prophetas illi attribuit Hegesippus. Vetus saxum: ΑΝΤΙΝΟΩ. ΚΥΝΘΡΟΝΩ. ΤΩΝ. ΕΝ. ΑΙΓΥΠΤΩ. ΘΕΩΝ. Μ. ΟΥΛΠΙΟΣ. ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ. ΠΡΟΦΗΤΗΣ. Ique abreptitii erant, aut tales videri volebant. Origenes in Celsum inter alia: *πῶν δὲ ἐστὶ καὶ ἐν Αντινῶν πόλιν τῆς Αἰγυπτίας νομιμαῖς εἶναι θεός, ἔτι δὲ πῶν οἱ μὲν πῶν κυβερνητικώτερον ζῶντες κατὰ ψυχοδόν, ἔτεροι δὲ ὑπὸ τῆς ἐκείνου ἰδρυμένης δαίμονος ἀπαλώμενοι ὑπὸ ἀδελφῶν τῶν Κυνεϊδῶν ἐλεγχόμενοι οἶον) πῶν θεῶν ἀπὸ τῆς Αντινῶν ποινῆς.*

MMCXLVI. *templum Romæ & Veneris.*] De quo omnino necesse est consulere Dionem. ubi videbis propter Adriani errores ab Architecto Apollodoro deprehensos in templi ichnographia adeo Hadriano stomachum commotum fuisse, ut eum postea interfici iussit.

MMCXLVII. *Hadrianus Athenis hiemem exigens Eleusinam inuisit.*] Sic in Catalogo Scriptorum, *inuisens Eleusinam.* Atqui dicendum erat *uisens Eleusinia.* τὰ Ἐλευσίνια ἐποπτεύει. *Sacris Eleusiniis interest. Ad sacra Eleusinia admittitur.* Melius in Epistola ad Magnum Oratorem Urbis Romæ: *Eleusina sacra inuisenti.* καὶ τῶ ἐποπτεύειν, καὶ τῶ ἐποπτεῖν fatis superque in lib. de E. mend. Temp. & in editione posteriore Tibulli. Sic Q. Curtius: *Nam qui Samothracia mysteria uisitent. οἱ τὰ Σαμοθράκεια μυστήρια ἐποπτεύσαντες.* vel simpliciter, οἱ τὰ Σαμοθράκεια ἐποπτεύσαντες. Seneca τὸ ἐποπτεύειν dicit *uisere.* Nat. Quæst. viii, xxxi. *Non semel quædam sacra traduntur. Eleusis seruat, quod ostendat reuisentibus. Rerum natura non semel sacra sua tradit.* Initiatos nos credimus. in vestibulo ejus haremus. Illa arcana non promiscue neque omnibus patent. reducta & in interiore sacrario clausa sunt. Ex quibus aliud hæc ætas, aliud quæ post nos subibit, aspiciet. Non potui illustriorem locum adducere, quo quid esset ἐποπτεύειν, ostenderem. Sed remittimus te ad editionem posteriorem Tibulli, ubi plenius præmium Tertulliani in Valentinianos exponimus, quod Cimæris tenebris obscurius est sine doctrina Epopiticorum. Celebrabantur autem τὰ ἐποπτικά, id est τὰ μεγάλα μυστήρια, τῆς ἐκάδ' Βοηδρομιῶν, anno secundo Tetracteros Olympicæ, quarto autem Atticæ: ut quadriennium solidum inter duas ἐποπτείας interesset. Himerius Sophista apud Photium: 599, 5. ἔτι μὲν σάμηνος τῆς μυστικῆς νόμον, ὅς ἐποπτεῖν καὶ μύση μερίζει τῆς χρονον. Harpo-

Harpocratio: ἑπωπιόκρων, &c. εἰ μυθόντες ἐν ἑλωσίνι ἐν τῇ δούτρᾳ μύσθ' ἐποπιόκρον λέγονται. Nota πλὴν δούτρᾳ μύσθιν. quod Seneca dixisset *re-visionem*. Tamen quibusdam summis viris indultum est, ut citius aut serius intra sacrum admitterentur, ut Demetrio regi eodem anno, Hadriano sexto; postquam initiati fuerunt. De Demetrio produximus verba Plutarchi alibi: quibus adde ex Hyperide oratore: Δημητρίῳ μυσθῶ ἰδιὸν π' ἐγένετο ὡδὴ τὸς ἄλλους, τὸ μόνον ἅμα μυθῶναι, καὶ τὸς ἄλλους τὸ πλεῖστος τὸς πατρίους μετακινήθη. Vide Harpocratiōnem *Ανεπευτῶ*. πλὴν ἐποπιόκρων Antimachus Δημητρίῳ Ἐλευσινίας ὄψιν vocavit.

— Δημητρίος τοι Ἐλευσινίης ἰεργῆς.

„Initia vocabantur hæc facia. Ut vulgo notum. unde Ovidius dixit ire Cererem. *Tempore quo nobis imia* „est *Cerealis Eleusis*, ἐξ ὅτ' ἐλδούτῳ ἐμνήθημεν.

Ibid. Eleusinum inivit.] Xiphilinus: τότε Διονύσια πλὴν μεγίστην παρ' αὐτοῖς ἀρχὴν ἀρχῆς. quod est flocci. imo τὰ Διονύσια τὰ μεγάλα ἐποπιόκρων, ut scripserat Dio. Nam τὰ Διονύσια non sunt ἀρχῆ, sed πλεῖστος.

Ibid. Hadrianus quum insignes & plurimas ades Athenis fecisset.] De operibus, quæ Hadrianus Athenis construxit, consule Pausaniam; & Xiphilinum. quæ tot & tanta fuerunt, ut urbem à fundamentis instaurasse diceretur. Antequam Tutca ea urbe potiretur, in arce hi vesiculi legebantur:

Αἰδὲ ἀσ' Ἀθῆνας Θεσέως πρῶτον πόλις.

Αἰδὲ Ἀδριανῶ, καὶ ἔδ' Θεσέως, πόλις.

In libris de Emend. Temporum veterem Antonini Pii inscriptionem, quæ extat Mediolani, produximus, & quem locum ibi habeat, adhuc quærimus, quum Mediolanum tam remotum ab Attica nihil eorum operum sibi vindicare possit; quæ in novis Athenis Hadrianus, & Antoninus ejus filius construxerunt.

IMP. CÆSAR. T. ÆLIVS. HADRIANVS. ANTONINVS. AVG. PIVS. COS. III. TRIB. POT. II. P. P. AQV. EDVCTVM. IN. NOVIS. ATHENIS. COEPTVM. A. DIVO HADRIANO. PATRE. SVO. CON-SVMMAVIT. DEDICAVIT. Q.

Quid enim Mediolano cum Athenis? Quavis autem egregiis ædificiis ab Hadriano exultæ fuerint Athenæ, non tamen illarum mœnia, quæ Sulla diruerat, instauravit. Ea enim sub Valeriano excitata fuerunt propter incursiones Scytharum. Eusebius libro priorē, & post eum Zonaras: εἰς ἡ τὸ σῶστον ἀπαντας ἐπέστησαν (οἱ σκύθαι) ὡς Ἀθηναίους μὲν ἀνοικοδομήσαι τὸ πῆχον τῶν αὐτῶν πόλεως καθηρημένον ἐκ τῶν ἑξήκοντα χρόνων. Vide omnino Synesii Epistolam cxxxvi de solitudine Athenarum, item Maniliana nostra, pag. 70. Non solum autem beneficia Hadriani in Athenas collata meruerunt, ut illæ novæ dicerentur, sed etiam locum in Delo insula, cui nomen *Ολυμπίων*, sumptibus Hadriani instauratum νέας Ἀθῆνας vocaverunt. Stephanus: *Ολυμπίων*, πῆχον ἐν Δήλῳ, ὃν κτίσεν πρὸς Ἀθηναίους χρημασθῶν Ἀδριανῶ, νέας Ἀθῆνας Ἀδριανῶς ὀνόματι, ὡς φλέγων ἐν *Ολυμπιάδων πεντεκαδεκάτῳ*. Bis autem Athenas Hadrianum invisisse refert Spartianus. Quantum vero Athenas Hadrianus dilexerit etiam ante quam rerum potiretur, ex eo colligitur, quod *Ἀρχων* Athenis fuerit, ut testatur Spartianus: *Per Latina oppida Dictator & Aedilis, & Duumvir fuit: apud Neapolim Demarchus, in patria sua Quinquennalis, & item Ἀθῆναις Quinquennalis, quæsi in alia patria: & Athenis Archon*

fuit. Fuit autem Archon Athenis Trajano Augusto vi, T. Sextio Africano Coss. numero MMCXXVIII, anno IV Olymp. ccxxii. Phlegon: *Ἐν Ρώμῃ διέφασαν π' ἀπεκύνθησαν ἔμμερον, ὃ ὑπερήκων τ' ἰσοκρίτων εἰς τ' Τίβερην ποταμὸν ἐνεβλήθη, ἀρχοντῶν Ἀθήνησιν Ἀδριανῶν ἡρωδίου, ὑπαδούτων ἐν Ρώμῃ αὐτοκράτορῶν Τραϊανῶ τ' ἔκτον, καὶ Τίτῳ Σεξτίῳ Ἀφρικανῶ. Gallienus quoque Augustus Archon fuit Athenis, ut extat apud Trebell. Pollionem. Addit Spartianus per Latina oppida Hadrianum duumvirum fuisse. quod & testatur inscriptio vetus in Gruterianis Collectaneis cccxxi, 1. EO ANNO. QVO. ET. OPTIMVS. IMP. HADRIANVS. ETIAM. DVVM-VIRATVS. HONOREM. SVSCEPIT.*

Ibid. *agonem edidit.*] Quæ *Ἀδριανῆαι* dicuntur. Saxonum Venetiis, quod ex Creta delatum.

ΚΟCΜΗΤΕΥΟΝΤΟC. ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ, ΑΧΑΡΝΕΩC.

Στήσεν ἈχέρηC σὴλῶν μεγακιδέσιν ἀπὸC
ΠατρὸC τ' ὄνομ' ἔχων δημόθεν ΕὐπερίδῃC
ἘκπρεπέωC ἀέθλοισιν ἐπαισκήσοιC καὶ ἐφῆσοιC,
Καὶ σφῶνδ' κῦδ' μὲν ἐνεκῶν ἀδρῶC.

ΑΓΩΝΟΘΕΤΗC ἈΔΡΙΑΝΕΩΝ.

In alia inscriptione videntur vocata *Παναθήναια Ολύμπια Πανελληνία Ἀδριανῆαι*, *Ολύμπια*, quod *Ολύμπιον* vocatus. In nummo ejus: *ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΚΑΙCΑΡΑ ΑΔΡΙΑΝΟΝ ΣΕΒΑCΤΟΝ ΟΛΥΜΠΙΟΝ ΤΟΝ ΕΑΥΤΩΝ ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ*. In alio: *ΟΛΥΜΠΙΟΝ ΤΟΝ ΣΩΤΗΡΑ ΤΟΝ ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ ΙΔΙΩΝ*. Nam hæc ludicra omnia olim separatim Athenis singula suo tempore instaurabantur. Scholia vetustissima Pindari Olympico *VII. εἴη δ' ἀνῆτοι τὰ Παναθῆναια νενικηκῶC, ἢ τὰ Ἡεράκλεια, ἢ τὰ Ολύμπια, ἢ τὰ Ἐλωσῖνια, ἢ τὰ Πανελλήνια. ἔστωC δὲ καὶ ἀνῆτοιC τὸC ἐνίκησεν ὁ Διαγόρασ.*

Ibid. *Judæi in arma versi.*] *Ælia Capitolina* in solo Ierofolymorum ab Hadriano condita, & in monte, ubi Dei Opt. Max. Templum fuerat, Jovis Capitolini Templo excitato, Judæi fuere accensi, quod ægre ferrent sacrum locum à Gentibus pollui, arma corripientes palam à Romanis defecerunt: neque unquam tanta rabie prius bellum sub Vespasiano gestum est, quantam in hoc bello professi sunt, donec eorum munitissimis locis expugnatis multa millia Judæorum ferro, fame, ac flamma perierunt. Quare dirissimum fuit hoc bellum, in quo ab utraque parte nullum genus crudelitatis omisum est. Hoc est principium belli, quod latrone Barchocheba duce gestum est, ob eam causam, quod templum Jovis Capitolini in monte Sion constructum fuit. Auctor Dio. At Eusebius post bellum *Æliam* una cum Templo conditam falso scribit: quod nulla ratione nititur. Hujus vero expeditionis Judaicæ mentio extat in veteri inscriptione: nbi dicitur quidam Licinius M. F. CL. Priscus Italicus ornatus vexillo militari à Divo Hadriano expeditione Judaica.

MMCXLVIII. *Phavorinus, & Polemo.*] Favorinus factis notus ex Gellio. cujus & fragmenta quædam extant in Collectaneis Stobæi. Polemonis quoque declamationum *παρακροῶν* habentur apud Phocium.

Ibidem. *Basilides.*] Hieronymus in Catalogo Scriptorum, in Agrippa Castore: *Mortuus est autem Basilides, à quo Gnostici in Alexandria, temporibus Hadriani, qua tempestate & Cochebas dux Judaicæ factionis Christianos variis suppliciis enecavit.*

Ibid. *Cochebas.*] Cochebas est Stella, ἀστὴρ. Sed frequen-

frequentius dicitur Barchochebas. **בַּרְכוּכָבָב** ἵδὸς ἀστέρως. Iudæi vocant eum **בְּרַחֲמֵי בָרְכוּכָבָב** ἵδὸν ψεύδως. quum ejus verum nomen esset **בְּרַחֲמֵי**, & **בְּרַחֲמֵי**, quomodo vocata est moneta ejus nomine cusa. Sed ipse voluit se **בַּרְכוּכָבָב** vocari, postquam tyrannidem arripuit. In veterum Iudæorum Commentariis: *Ben Cuziba, qui vocatus est Ben Coeba, rebellavit adversus Romanos, & sese gessit pro Messia. Idco autem vocatus est Ben Cochba (id est est Filius Stella) quia ex investigatione anagogica deprehendit de se dictum esse, PERREXIT STELLA, EX JACOB. (Num. xxiv, 17.) Quin etiam ipse Rabbi Akiba, quum vidit eum, dixit de eo, Ipse est Rex Messias. Iudæi autem unxerunt eum, & constituerunt sibi Regem, &c.* Aristo Pellæus apud Eusebium quarto Hist. Eccles. **Ἐσρατὴρ δὲ τῶν Ἰουδαίων τρωικαῶτα βαρκοχεβῶς ὀνομα, ὃ δὲ ἀστέρω δηλοῖ.** Imo: **ἵδὸν ἀστέρω**. Justinus: **ἵδὸν ἐν τῷ νῦν γεγραμμένῳ Ἰουδαϊκῷ πολέμῳ βαρκοχεβῶς ὁ τῆς Ἰουδαίων ἀποστάσεως ἀρχηγέτης χριστιανῶν μόνος εἰς πικρῆς θανάτου, εἰ μὴ δρόνοιτο ἰησοῦν τὸν χριστὸν, ἵδὸν βλασφημοῖεν, ἐκέλευσεν ἀπαγαγεῖν.** Oportet hoc bellum profligatum fuisse circiter finem imperii Hadriani, & à Iustino Apologeticum Antonino oblatum imperii ejus initio. Dicit enim ἐν τῷ νῦν πολέμῳ. Aristo Pellæus scribit, **ἀκμάσαντ δὲ τὸ πολέμω ἔτος ὀκτωκαιδεκάτῃ ἡγεμονίας Ἀδριανοῦ.** hoc est, medium belli incidisse in xviii annum Hadriani.

Ibid. *Cochebas.*] Post hanc Pericopen, intruferunt editores de Quadragesimæ jejunio à Telesphoro instituto. Nostri consilium est scriptorum codicum fidem sequi, quorum nullus illa habet, neque Marianus, neque Beda, neque Isidorus.

MMCL. *Bellum Iudaicum, quod in Palaestina gerebatur, finem accipit.*] Si Aristoni Pellæo credimus, **ἡκμάσαν** anno hoc xviii Hadriani, non autem **πέρας ἔχεν**. & id satis confirmant verba Iustini supra à nobis producta. Hieronymus in Daniele: *quando Cochebas dux Iudæorum oppressus est, & Ierusalem usque ad solum diruta est.* Imo Bithur, non Ierusalem. Est perspicua hallucinatio.

Ibid. *ex quo tempore etiam introeundi Ierofolyma licentia ablata.*] Hæc gesta dicit biennio ante Æliam conditam. Ergo Ierofolyma ante conditum Æliæ extitisse vult: quod satis supra confutatum est.

Ibid. *introeundi Ierofolyma licentia ablata.*] Orosius de suo addidit, *Christianis tantum civitate permissa*: quod vanissimum. Eusebius ex Aristone Pellæo: **ἀκμάσαντ δὲ τὸ πολέμω ἔτος ὀκτωκαιδεκάτῃ ἡγεμονίας Ἀδριανοῦ κατὰ Βῆθηρα πόλιν, ἥτις καὶ ὀχυρωπάτη, τῆς Ἱεροσολύμων ἐπὶ ῥώσφοδρα διεσῶσα, τῆς περὶ ἔξωθεν πολιορκίας χρόνῳ γενομένης, λιμῶν τε καὶ διψῆς τῶν νεωτεροποσιῶν εἰς ἔσχατον ὀλέθρου περιελαθῆντων, καὶ τῆς ἀπονοίας αὐτοῖς αἰτίαν τὴν ἀξίαν ἐκπίσαντ δίκην, τὸ πᾶν ἔθνος δὲ ἐκείνους καὶ τὸ πᾶν τὰ Ἱεροσολύμια γῆς πάμπαν ὑπελείπειν εἰρηγεται νέμει δόγματι καὶ ἀπατάξουσιν Ἀδριανοῦ, ὡς ἀν μὴδ' ἐξ ὀνόματι θεοῦ τὸν πατρῶον εὐαφῶν, ἐγκελεύσασκεν. Αἰείων ὁ Πεδιαιῶν ἰσραήλ.** Justinus Martyr homo Palæstinus scribens fere statim post illius belli exitum, in Apologetico: **ἵδὸν ὅτι ἡρήμωτο Ἱεροσολήμ, ὡς περιείρητο γεγραμμένον, πεπρωμένοι ἐστέ. εἰρημὸν δὲ ἵδὸν πᾶσι τῆς ἐρημώσεως αὐτῆς, ἵδὸν τῆς μὴ ὑπὸ τῆς ἀπίστεως μηδὲνα αὐτῶν οἰκῆν Δαδ Ἡσαΐα τῶν περὶ τῆς ἔγως, &c.** Post: **ὅτι τὸ φυλάσσει ὑφ' ὑμῶν,**

ὅπως μηδὲς ἐν αὐτῇ γένη, καὶ θάνατος κατὰ τῆς καταλαμβανομένης Ἰουδαίας ἐσιόντ' ὄλεση, ἀκμάσαντ δὲ τὸ πολέμω. Duo egregia testimonia duorum vetustissimorum Scriptorum, qui tempore illius belli vivebant. Ex verbis Aristonis Pellæi colligitur, post confectum bellum Iudæis non licuisse non solum in loca, in quibus bellum gesserant, ingredi, sed ne Ierofolyma quidem. Ergo Ierofolyma ante bellum illud constructa erant, non post bellum, ut volunt Eusebius & ex ejus fide Hieronymus, & alii. & tamen Hieronymus pugnantia scribit, qui in epistola ad Dardanum ait Ierofolyma l annis post everfionem Titi ab Hadriano instaurata: hoc est numero MM CXXXVIII. quod proculdubio verum est. Eadem fere verba extant initio commentarii 11 in Ezekiel, & in cap. xxiv: *Et post quinquaginta annos sub Hadriano civitas aeterno igne consumpta est* quæ omnia, ut uno verbo dicam, falsissima & Hieronymo indignissima, quod dicat Hierofolyma post l annos everfa ab Hadriano, ut instauraret ea. Hilarius, qui sub Constantio florebat, in Psal. LVIII, ita scribit: *Quinetiam nunc ingressu civitatis ejusdem edicto Romani regis inhibentur.* Infra: *amissa civitate temploque deserto, & secundum Romani Regis edicta circumcumbentes tantum, non etiam meuntes civitatem.* Hieronymus vi cap. Esaiæ: *Denique post extremam vastitatem etiam leges publicæ pependerunt, & prohibiti sunt Iudæi terram, de qua eiecit fuerant, ingredi.* Severus Sulpitius de Hadriano: *militum cohortem custodiam agitare jussit, quæ Iudæos omnes Ierofolyma aditu arceret.* Sed semel in anno Ierofolyma ingredi illis concessum fuisse colligitur ex Itinerario Burdigalensi à P. Pithæo edito, quod antecessit imperium Iuliani, ubi sermo est de loco Templi: *Sunt ibi & statua dua Hadriani. Est & non longe de statu lapidis perussus, ad quem veniunt Iudæi singulis annis, & angent eum, & lamentant se cum gemitu, & vestimenta sua sciunt, & sic recedunt.* Hæc ille. Eum ingressum magno redimi solitum à Iudæis testis Hieronymi locus egregius in cap. 11 Sophoniæ: *Et hoc non tantum de captivitate dicendum est, sed usque ad præsentem diem perfidi coloni, post interfectionem servorum, & ad extremum filii Dei, excepto planctu, prohibentur ingredi Ierusalem: & ut ruinam suam eis flere liceat civitatis, precio redimunt: ut, qui quondam emerant sanguinem Christi, emant lacrimas suas, & ne stetus quidem eis gratuitus sit. Videas in die, quo capta est à Romanis, & diruta Ierusalem, venire populum lugubrem, conflueret decrepitas mulierculas, & senes pannis annisque obfritos in corporibus & in habitu suo iram Domini demonstrantes. Congregatur turba miserorum, & patibulo Domini coruscante ac radiante ἀνασῶσθ' ejus, de Oliveti quoque monte crucis fulgente vexillo, plangere ruinas templi sui populum miserum: & tamen non esse miserabilem. Adhuc stetus ingenis, & livida brachia, & sparsi crimes, & miles mercedem postulat, ut illis flere plus liceat.* Hæc ad illustrandum locum illum Itinerarii Burdigalensis satis fuerint. ex quibus patet uno die, scilicet quo Ierofolyma à Tito diruta fuerunt, Æliam illis ingredi licuisse, reliquo anni tempore aditu ex edicto arceri. Sed quis nam est ille lapis pertusus, quem Iudæi ungebant? Nō dubium est hoc illos fecisse exemplum Iacob, qui lapidem unxit in loco, qui dicitur Beth-el. Genes. xxviii, 18, 19. Sed illum lapidem prius à Deo amatum Iudæi scribunt, deinde eidem in odio fuisse, propterea quod Chananæi illum divinis honoribus coluerunt. **קָנַח בְּרַחֲמֵי בָרְכוּכָבָב** Quinquam ille cippus amatus à Deo fuit temporibus avorum, postea tamen odit eum, propterea quod Chananæi deduxerunt eum in ritum idololatricæ. Tamen videmus hunc lapidem deductum etiam à Iudæis in speciem cultus divini. Lapidem animatos **Βαυτύλως** vocatos fuisse ex Philone Bybliensi alibi nota-

nctavimus, & à veterum superstitione cultos, omnemque hunc morem manasse ab eo lapide, quem unxerat Jacob in Bethel, unde nomen illis. Inde & Βαίτυλ. Ὁ lapis, quem a Saturno devoratum fingunt, & proverbium — ἰὺ Βαίτυλον ἀν κατὰ πίνους. Sed quemadmodum τὰ δαδάλεια ἀντοκίνητα fuisse, ita etiam Bathylos illos fuisse ἐμφύχως & sponte moveri solitos dicunt. Philo Bybliensis: ἐπὶ δὲ ἐπενήσει θεὸς οὐρανὸς Βαίτυλια λίθως ἐμφύχως μηχανησάμενον. Phocius 557, 23. ὅτι κτ' τὴν ἡλίαν πόλιν Συρίας εἰς ὄρη τὴν Ἰλιάν τ' Ἀσκληπιάδην ἀνελεῖν φησί, ἰὺ ἰδὲν πολλὰ τ' λεγομένων βασιλείων, ἢ Βαίτυλων, περὶ ὧν μυρία περὶ πολλοῦ ἀξία γλώσσης δυσσεβείας. Et 568. εἶδον, φησί, τὸ Βαίτυλον ἄξιον ἀέρος κινεῖσθαι. Item: ὄνομα δὲ τῷ τῆς Ἱερουσαλὴμ τὴν Βαίτυλον Εὐσεβίου. Item: ἰὺ κατὰ λαθεῖν αὐτῶν (σφαίρα) ἔσαν Βαίτυλον. Item: ὅ τ' Βαίτυλιον ὡς ἀληθῶς ἀξίον τ' λίθων. Item: τ' ἢ Βαίτυλιον ἄλλοι ἄλλω ἀνακαῖωζεν θεῶν, Κρόνου, Διὸς, ἡλίου, ἰὺ πῆς ἄλλοις. Lege reliqua. Species igitur εἰδωλολατρίας fuit ille cultus lapidis Iudæicus, quod quidem miror illis licuisse sub Christianis Principibus, & in ea urbe, in quam tot millia Christianorum quotannis confluebant, & ad quam ipsi Iudæis constitutione Hadriani accessus erat interdictus: cuius interdicti meminit & Tertullianus XXI Apologetici: *Differji (Iudæi,) palatij, & cæli & soli sui extorres vagantur per orbem sine nomine, sine Deo rege: quibus nec advenarum iure terram patriam saltem vestigio salutare conceditur.*

Ibid. sicut Prophetæ vaticinati sunt.] Hilarius Psalmo LVIII, qui apud Hebræos est LIX, commatibus 6, 7, vult de hoc interdicto Davidem vaticinatum fuisse. Justinus in Apologetico ab Esaia prædictum cap. I, VII, ἡ γῆ αἰτῶν ἔρημος. ἐμπεσοῦν αἰτῶν οἱ ἐχθροὶ αὐτῶν αὐτῶν Φάρον. ἰὺ οὐκ ἔσται ἔξ αἰτῶν ὁ καλοικῶν ἐν αὐτῇ. quod quidem comina nemo dubitat aliter in hodiernis editionibus conceptum esse. Ibi Procopius Gazensis: Ταῦτα παρεῖπεν ὅτι τ' ὄρις Βασιλείας, ἐπληρώθη δὲ μερικῶς μὲν ὑπὸ Βαβυλωνίων, ὅτι τ' ὑπὸ Ρωμαίων πολιτορίας ὀλοχέρως, ἀ μέχρη νῦν ἔρχεται. Atqui quum illa Procopius scriberet, Ierusalem sub Principibus Christianis florebat. quo ergo spectant illa? ἀ μέχρη νῦν ἔρχεται.

MMCXII. *Ælia ab Ælio Hadriano condita.*] Hæc omnis Pericope est Hieronymi.

Ibid. ab Ælio Hadriano.] Condita ante bellum Barchochebæ, ut supra ostendimus. Qui hæc verba Dionis recte assecutus fuerit, nunquam aliter putabit: ἐς δὲ τὰ Ἱεροσόλυμα πόλιν αὐτῆ ἀντὶ τ' κατὰ σκαφείσης οἰκιστῆρας, ἢν ἢ Ἀιλιαν καπιτωλίαν ὀνόμασε, ἰὺ ἐς τ' τῆ κατὰ τῆ εἰς τὸ πόνον, γὰρ τῷ Διὶ ἔπερον ἀνπεγείραντο, πόλεμον δ' ἔτε μικρὸς, ὃ πὸ ὀλιγοχρόνιος ἐκινήθη. Ἰουδαῖοι γὰρ δεινὸν ἔποιεσαν τὸ ἀλλοφύλους πῆρας ἐς τὴν πόλιν σφῶν οἰκισθῆναι, ἰὺ τὸ ἱερὰ ἀλλότρετα ἐν αὐτῇ ἰδρωθῆναι, &c. Lege cætera. Non dicit Iudæos obsessos Ierosolymis atque expugnatos ad unum omnes deletos fuisse, ipsis Ierosolymis vi oppugnationis & furore belli solo æquatis Æliam Capitolinam superstructam. Imo contra, Æliam constructam ἀντὶ τ' κατὰ σκαφείσης, in locum ejus, qua ereversa fuerat: & quum in nova Ælia Templum Iovi Capitolino excitasset, ea re commotos Iudæos, qui ægre ferrent locum sanctum à Gentibus pollui, bellum Romanis crudelissimum & diutinum intulisse. Vide quam hæc discrepant ab iis, quæ Eusebius, & alii scribunt.

Ibid. *Ælia.*] *Ἀιλία Καπιτωλίνα* dicta. Ælia ab Hadriano, Capitolina à Jove Capitolino ibi consecrata, nempe in templo, quod Hadrianus ibi construxit, ubi antea templum Dei fuerat. Nam fallitur elegans scriptor Sulpitius Severus, qui idola ab Hadriano constituta scribit in loco Dominicæ passionis: quum ille locus extra urbem fuerit, ut & pueri sciunt, neque intra mœnia Ierosolymorum receptus, nisi sub imperio Constantini Magni. Proleptus: *Ἱεροσόλυμα ἢ νῦν καλεσμένη Ἀιλία Καπιτωλία.* Itaque apud Goltzium est COLONIA. ÆLIA. CAPITOLINA. & COL. ÆL. CAP. COMM. F. in nummo Diadumeniani, ubi Templum, in quo tres statuae. Vocata igitur Colonia Ælia Capitolina Commodiana Felix, à deductis eo à Commodio colonis. *Ἐπὶ τῆς Ἀιλίας* cives dicti *Αιλιῶται*, auctore Stephano. In nummo ipsius Hadriani: ΑΙΛΙΩΤΩΝ. & in alio ΑΙΛΙΩΤΗΣ. Apud Hieronymum Æliense tertorium Ierosolymitanum in Epitola ad Iohannem Ierosolymitanum, & apud eundem in Nominibus Hebr. nunquam aliter, quam Ælia vocatur. Antiquarii dicunt extare nummum Hadriani cum capite radiato, & inscriptione: ΑΥΤ. ΚΑΙΣΑΡ. ΑΔΡΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ. Ex altera superficie *ναὸν Ἰζάουλον.* in medio Jovem cum fulmine in dextra, sceptrum & Aquila in sinistra: ad dextram Minervam cum Mercurio, ad sinistram Martem cum Venere, & duas alias species in gradibus Templi sedentes. Inscripção: ΔΙΟΣ ΝΑΟΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ. Ego, ut uno verbo dicam, nullum talem nummum extare puto: aut si quem, esse *ἄσχεταγμα*, & commentum impostorum. Sed quum celeberrima hæc civitas suum nomen sub Constantino reperiverit jam Ecclesis à tempestate persecutionum respirantibus, & non Ælia, sed Ierusalem capta sit vocari, mirum quo consilio Procopius Gazensis in Esaia cap. I, 7, dixerit: ἀ μέχρη νῦν ἔρχεται (quæ verba MMCXI civitavimus) illis verbis significans adhuc desolationem Ierosolymorum durare. item quare scripsit iisdem vestigiis insistentis Hilarius in Psalm. CXLVI, eam suo ævo nullam fuisse. Post primam Ierusalem subversionem, traductoque in Babyloniam populo captivo, adificatam rursus eandem civitatem fuisse & historia Regnorum, & libri Esdræ loquuntur. Sed hodie eandem nullam esse rerum fides edocet. Item in Psalm. CXXXI: *Urbs illa, qua generi ejus fuit regia, capta est à Babyloniis: & eversa regni dignitatem sub dominium jure non tenuit. Post etiam à Romanis capta & incensa jam nulla est.* Quid habebat in animo, quum hæc scriberet Hilarius? An immemor est porticum, Templorum, Palatiorum, quæ in ea urbe Constantinus, & mater ejus Helena condiderunt? Quid? immemor frequentis illuc peregrinantium voto suscepto? immemor denique eorum, quæ ipse supra Psalm. LVIII diserte extulerat: prohiberetur esse ingressum Iudæis in Urbem Ierusalem constitutione Hadriani? Quid hic dicendum? Ego hic profecto taceo. Neque longe ab hac opinione discedit Athanasius libro de incarnatione verbi Dei: *σημεῖον γὰρ ἰὺ μέγα γνώρισμα τ' τῶ Θεοῦ λόγος παρσίας το μηκεπὶ μήτε τὴν Ἱεροσολίμη ἐστῆναι, μήτε ποσφίτων ἐγερθῆναι.* & in Eusebii loco, quem adduximus ad MMCXLI: *ὡς ἐξ ἐκείνης καὶ εἰς δεῦρο πάντων ἄσχατον ἡνέδαξεν τὸν τόπον.* Quia igitur Ælia vocabatur, non Ierusalem, ideo putandum est nullam Ierusalem in rerum natura fuisse? Ego hanc subtilitatem non capio. Certe Ierusalem tunc clarissima urbs erat, jam nomine Æliæ abdicato, & prisca appellatione in usum revocata. Quod si quis

subtilius objectioni occurrere postulat, ut dicat Hilarium, Athanasium, Procopium, Eusebium intelligere de illa prisca Jerusalem: neque objectionem diluet, neque illud probare poterit, Jerusalem sub Constantio, & reliquis Christianis Principibus desertam & desolatam prorsus esse eo modo, quo ab Esaia prædictum, fuisse divinabant illi summi viri.

Ibid. *Et in fronte ejus porta, qua Bethleem egredimur, susculptus in marmore.*] Proculdubio sunt Hieronymi in Bethleem hæc scribentis: quæ totidem verbis Cassiodorus, ut solet, repetit. Mirum Eusebium Episcopum urbis non multum Ierosolymis diffitæ hæc ignorasse, aut, si scivit, literis non prodidisse.

Ibid. *Judeorum nonnulli a Tito Aelio.*] Judæi tam vetustiores, quam recentiores credunt Titum fuisse Idumæum: & ubi de Idumæis aliquid à Prophetis injicitur, id de Tito sæpe interpretantur. Sed non minus nugas egero, si has fabulas morer, quam ipsi Judæi, qui, illas comminiscuntur, qui ignorarunt eo tempore, Idumæos veros Judæos fuisse. Ideo Idumæorum nomen non posse verti in contumeliam Titi, quin & in ipsos quoque Judæos ea retorqueatur.

MMCLIII. *Hadrianus morbo intercutis.*] Sex. Aurel. Victor Andreæ Schotti tabe periisse. Aur. Victor vulgaris cruciatu omnium membrorum. Athanasius *λεπρωθέντα*, quod fortasse fuerit *ισχυαθέντα*. Sed est verbum nihili. Corrigo *λεπρωθέντα*. De Aquila Pontico interprete: *ἡρμηνεύσε τὸ θείαν γραφὴν διεσραμμένῳ λογισμῷ ὅτι Ἀδριανὸς βασιλέως τῆς λεπρωθέντος μὲν τὸ ἐπὶ τῷ ὄβ̄ ἐρμηνεύειας*. Non magis persuadebit *λεπρωθέντα* mortuum fuisse, quam à LXXII Seniorum interpretatione, ad ejus mortem, interesse annos tantum CCCXX. Hoc modo anno 1X Ptolemæi Epiphaniis, numero MDCCCXXII, Biblia interpretata fuissent, non anno secundo Philadelphii, ut voluit Eusebius, numero MDCCCXXIV. Intervallum, anni LXXXVIII. Ab Athanasio didicit Epiphanius Hadrianum fuisse *τὸ σῶμα λελωθημένον*, & ab ejus anno XII retro ad LXX interpretationem, annos CCCXXX putat. Quare ita quoque legendum apud Athanasium, unde accepit, *ὄλ̄ ἐπ̄η*, non *τλ̄*. Sed ne sic quoque verum erit. nam hoc modo tempus incidit in XXI annum Ptolemæi Lagi.

Ibidem. *major sexaginta annis.*] Spartianus: *Vixit annis LXII, mensibus V, diebus XLII. Imperavit ann. XXI, mensibus XI.* Dio aliter: *ἔζησε δὲ ἐπὶ δύο μὲν καὶ ἑξήκοντα, μῆνας δὲ πέντε, καὶ ἡμέρας ἑνεακαίδεκα, καὶ ἐμονάρχησεν ἐπὶ εἴκοσι, καὶ μῆνας ἑνδεκά.* Tutius crediderim Dioni, qui usus est familiariter illis, qui Hadrianum viderant, noverant, & sub eo res gesserant. Nam magnum discrimen est inter Spartianum, & Dionem. Secundum hæc obierit Hadrianus numero MMCLIV, circiter III Eid. Julias. Nam initium imperii sui instituit III Eid. Augustas, & supra annos XXI solidos, imperavit menses XI. Obiit ergo II Eid. Julias. à qua die si retro numeres annos LXII, menses V, dies XLX, natalis ejus incidit in a. d. XII Kalend. Febr. Vespasiano August. VI, & Tito V Coll. Sed obstat, quod annus Christi CXXXVIII est secundus Antonini Ptolemæo, & CXXXIX est tertius. Itaque annus Christi CXXXVIII est sine dubio annus primus iniens imperii Antonini, in quo obiit Hadrianus, numero MMCLIII, ut hic recte ab Eusebio ponitur.

MMCLIV. *Titus Antoninus Pius.*] Annus obitus Hadriani, ut proxime diximus, congruit numero MMLIII. Quare pars numeri MMCLIII, & sequentis MMCLIV vindicat sibi annum primum Antonini. Censori-

nus à primo anno Antonini, Bruttio Præfente, & ipso Antonino II Coll. ad annum Christi CXXXVIII, id est numerum MMCLIV, putat annos solidos centum, quibus deductis de MMCLIV, remanet annus primus Antonini MMCLIV, Antonino ipso & Bruttio Præfente Coll. qui est annus Christi CXXXVIII, cujus pars cum parte antecedentis explet annum primum Antonini. Rationes Ptolemæi cum annis Nabonnassari ab ipso Ptolemæo comparatis recte conveniunt. apud quem annus 887 Nabonnassari est tertius Antonini. Ergo annus 885 Nabonnassari est primus Antonini, anno Christi Dionysiano CXXXVIII, numero MMCLIII. Itaque à numero MMCLIII iniens annus primus Antonini expletur in numero MMCLIV. Quare est aliquid turbatum in paribus Consulatum digerendis. Nam Onufrius noster confert Consulatum Antonini II, & Bruttii Præfentis in annum Christi CXL, biennii metachronismo. In nostris Græcis Consulatum Fastis in annum Christi Eusebianum CXL. hoc est vulgarem CXXXIX, conjectus est ille consulatus, idque accidit propter aliquod par Consulatum suffectorum, quod pro ordinatio irrepserit, cui perturbationi mederi in præfentia non possumus. Eruditi illud viderint. Porro Clemens Alexandrinus Stromateo primo ab excidio Ierosolymorum, ad decimum annum Antonini, putat annos LXXXVIII. Ego uno minus reperio. Nam numerus MMCLXIII est decimus annus currens Antonini.

MMCLV. *Antoninus Pater Patrie appellatus.*] Se II, & Bruttio Præfente Coss. Vetus Inscriptio Lanuvina MAXIMO. TRIBUN. UT. II. COS. II. P. P. ES POPULUSQUE VINUS. VETRES. Sed & primo Consulatu, non hoc etiam. Nummi: ANTONINUS. AUG. PIUS. P. P. TR. P. COS. CUM capite laureato. in altera superficie: IMPERATOR. Jupiter sedens, dextra fulmen tenens, sinistra hastam. Est & alius totidem literis, sed in averfa superficie habet quadrigas triumphales.

Ibid. *Romane Ecclesia v 111.*] *ἑνατον* Hyginum Romæ Episcopum dicit Epiphanius, non octavum: & post ejus mortem Marcionem Romam venisse.

MMCLVI. *magister Marcionis.*] Cyprianus ad Pompejum contra Epistolam Stephani: *Necdum quoque Marcion de Ponto emerisset, cujus magister Cerdon sub Hygino tunc Episcopo, qui in urbe nonus fuit, Romam venit, quem Marcion secutus, &c.* quæ Cyprianus ad verbum desumpsit ex Irenæo: *Κέρδων δὲ ἕως ἄπο τῷ πατρὶ τὸν Σίμωνα τῶν ἀφορμῶν λαβὼν, καὶ Ἰπποδημῆους ἐν τῇ Πάμῃ ὅτι Υγιῖνος ἑνατον κληρὸν τῷ ὀπίσκειν Ἀλαδοχῆς ἀπο τῷ Ἀποστόλων ἔχοντ*, &c. Et ab eodem Irenæo verba hæc in suum Chronicon Eusebius traduxit. Marcionem vero Episcopi filium Epiphanius dicit, item Tertullianus libro adversus Hæreticos, cap. LI: Sed Optatus Milevitanus Episcopum prodit fuisse solus veterum, quod sciam, lib. IV. *Marcion, qui ex Episcopo Apostata factus inducebat duos deos.* Sed mirum cur celeberrimum ac decantatissimum Marcum omiserint Eusebius & Hieronymus, quum mentionem Valentini facerent, ex cujus schola cum ejusdem insanæ argumentis prodierat, ut testis est Irenæus, qui de ejus magica Theologia & prodigiosis deliriis copiosissime & disertissime disseruit: a quo etiam Luculenti Iambi proferuntur in ipsum Marcum, qui omittendi non sunt. Sunt autem hi:

Εἰδωλοσωσιὲ Μάρκε, καὶ παρασκόπε,
Ἀερολογικῆς ἐμπρε καὶ μαγικῆς τέχνης,
Δι' ὧν κρατύνεις τὴν πλάνης τὰ διδάγματα,
Σημεῖα δεικνύς τοῖς ὑπο' σὲ πλανωμένοις
Ἀποσταλικῆς δυνάμεως ἐγχαρημάτα,

Αἱ σοὶ χορηγεῖσός σε πατὴρ Σατῶν αἰεὶ
 Δί' ἀγγελικῆς δυνάμεως Ἀζαζήλ ποιῶν
 ἔχων σὲ πρεσβόρον ἀνιθεὶς πονηρίας.

Auctorem horum Iamborum non nominat Irenæus, sed eum sic designat: *ὁμοῦ καὶ δικαίως καὶ ἀρμοζόντως τῇ ποιότητι σὺ πόλμῃ ὁ θεὸς πρεσβύτης καὶ κῆρυξ τῆ ἀληθείας ἐμμέτρως ἠπιβεβόηκε σοι.* Si ἐμμέτρως, ergo μέτρα sunt, quæ posuimus. Tamen in editione etiam ultima Colonienfi convitiarum & sycophantiarum cloaca legitur ἐμμετρως. Idco illis præclaris interpretibus ἐμμετρως κῆρυξ est præco. Præterea de illis versibus ita pronunciant: *Hæc metrica forma exprimitur, etiam si pedum ratio non habeatur.* Sane nulla metrica forma est in illorum iudiciis, qui tam leviter de illis pronuciare ausi sunt. Sed & Pyriphlegethontum, & eorum similibus Cercopum hæc sunt oracula.

MMCLVI. *Iustinus Philosophus librum.*] Justinus à Christo, ad id tempus, quo scribebat Apologeticum hunc, quum de Marcione loquitur, putat annos CL: quod tempus congruit medio imperio Antonini. Sed constat eum circa initium Antonini Pii librum Apologeticum Imperatori obtulisse. Nam, ut supra monuimus, de bello Iudaico sub extremum Hadriani imperium gesto loquens, vocat τὸ νῦν γηγνημένον πόλεμον, „*superum bellum.* Cuius belli tempore scripsit Tryphona Dialogum, hoc est sub Hadriano, ut ipse ostendit. „*Τρύφων, Φησὶ, καλεῖται. ἐμὶ δὲ ἔβρα ἔκπερ, εἰρημῆς, Φυγῶν τὸ νῦν γινόμενον πόλεμον, ἐν τῇ Ἑλλάδι, καὶ τῇ Κερύθῳ τὰ πολλὰ θάλασσας.* Est autem iste Christi Martyr omnium scriptorum Ecclesiasticorum, qui hodie extant, vetustissimus, natus Neapoli Syriæ Metropoli Samaritarum, quæ primo Sichem, (nescio an Plinio credendum, qui prius Mamortham dictam scribit) secundo Neapulis, (hodie Nables) postremo deductis in eam Colonis à Vespasiano, aut Domitiano, Flavia Casarea appellata est. In nummo Domitiani: ΦΛΑΥΙΟΠΟΛΙΤΩΝ ΣΑΜΑΡΙΕΩΝ. Ex istis colonis Græcis erat Justinus Martyr, qui quum populares suos dicit, intelligit Samaritas, non quod ipse fuerit Samarites, aut ullam cum illis aut sanguinis aut rituum cognationem haberet: sed quia utrique ex eadem Colonia, uno nomine dicti Samaritæ tam Hebræi, quam Græci, quorum unus fuit Bacchius pater Iustini. Verba Iustini in Tryphone: *ἔδὲ γὰρ δὸς τῆς γένους τῆς ἐμοῦ, λέγω δὲ τῶν Σαμαριέων,* &c. & in fine Apologetici primi: *καὶ τῶ ἐν τῷ ἐμῷ ἔθνει ἀσεβῶς καὶ πάλαν Σιμωνιανῶν διδάγματα.* Samaritas vocat genus suum, id est municipes suos, nimirum πολίτας, non autem ὁμοθρήσκους. Errat igitur Epiphanius, qui à Samaritis ad Christianos Iustinum transiisse scribit, *δὸς Σαμαριτῶν εἰς Χριστὸν πεπιστευκέναι, à Samaritanum ad Christi fidem transivisse.* Certe Samarites non erat, sed Samarientis, quanquam & Samarites domo, non religione dici potest. Nam ipse causam Græcis reddens cur ab Hellenismo ad Christianismum sese contulerit, satis eo declarat se Græcum ἀπερὶ γένουσαν fuisse. ideo non vere de eo dici potuisse *δὸς Σαμαριτῶν εἰς Χριστὸν πεπιστευκέναι,* sed ἀπὸ Ἑλλήνων.

Ibid. *librum pro nostra religione.*] Qui quidem extat, ejusque principium ab ipso Eusebio producitur libro quarto, cap. xlii. ἰσορ. ἐκκλ. eodem lib. cap. xvi scribit δὸς πρὸν βιβλίον obrulisse Lucio Vero, & Marco Aurelio Augg & sub ipsis passum esse. quem librum non extare, palam est. Sed postquam idem Eusebius apposuit principium Apologetici ad Antoninum Pium,

mox subijcit ἐν βιβλίῳ τῷ καὶ ὑφ' ἐτέρων ὁ αὐτὸς βασιλεὺς, (nimirum Antoninus Pius) scripsit, inquit, de Christianis, &c. Postea adjicit epistolam, quæ non est Antonini Pii, sed Marci Aurelii. quæ est, non inficitia, sed manifesta hallucinatio Antonino Pio attribuens, quod erat proprium Marci Aurelii.

MMCLVIII. *Romana Ecclesia novus Episcopus Pius.*] Quæ Pio attribuntur in Editionibus de Resurrectionis Dominicæ die Dominico celebrandæ institutione, ea in nullo veterum codicum comparent. Sed Marianus à Beda, Beda à libro Hermæ apocrypho in sua Chronica traduxerunt, & ab illis in Eusebianū textum ab Editoribus admittā sunt. Nos ab initio professi sumus, nihil nisi ex auctoritate scriptorum codicum innovaturos, quod à nobis hæcenus summa fide & religione observatum fuisse eos, qui Editiones cum libris scriptis contulerint, iudices fero.

Ibidem. *Antiochia quintus constituitur Episcopus Heros.*] Hæros Eusebio libro tertio Eccles. Histor. Nicephoro Heron.

MMCLX. *Mesomedes.*] Cui salarium ipse Antoninus imminuit, dicens *Nihil esse sordidius, imo crudelius, quam si Rempubl. ii arrodere, qui nihil in eam suolabore conferrent.* Auctor Jul. Capitolinus. Cætera de hoc Mesomede pete ex Suida. apud quem etiam extant verba historici, quisquis ille fuit. *Αὐτῶν. τῷ τῆς Σύλλας μνημῆον ἀπιζητήτως ἐπεσκόλασε. τῷ τε Μεσομῆδῃ τῷ δὲ κίθαρωδικῶς νόμῳ συγγράψαντι κέννοτατον ἔχωσε, τῷ μὲν, ὅτι κίθαρωδῆν ἐμάθανεν, ἐκείνῳ δὲ, ὅτι τῷ ὁμοίῳ ἐζήλασε.* Nulli Antoninorum, præterquam Caracallæ, hæc conveniunt. quod enim Syllæ studiosus esset, argumento sunt frequentes laudes, quas in eum effundebat. Spartianus: *Tiberium & Syllam in conventu plerunque laudavit.*

Ibid. *citharicorum carminum musicus poeta.*] ποιητῆς νόμων κίθαρωδικῶν. *Qui modulos musicos fecit.* id est, qui scripsit præcepta de modulis musicis. Nam poëtam hic ὁ ποιητῆς non significat, sed auctorem. neque versificatorem fuisse intellexit Eusebius. quanquam „*poëta Lyricus fuit, & in Antinum Adriani Delicias „encomium scripsit. Citharicorū autem pro Citharæ- „dicorum duriusculum est. Omnes libri ita habent. Porro qui scit quid sit νόμος in Musicis, nunquam putabit νόμους esse carmina. Suetonius in Nerone Græcam „vocem retinuit: priusquam inchoatum nomen absolveret. „Sed, ut dixi, nomen ποιητῆς imposuit proferenti Hieronymo. Eodem modo dictum in fabulis Terentii: „Modos fecit Flaccus. τῶν νόμων ἐποίησεν ὁ Φλάκκος. Itaque Flaccus fuit νόμων ἀλωδικῶν ποιητῆς in Fabulis Terentii, quemadmodum hic Mesomedes dicitur νόμων κίθαρωδικῶν ποιητῆς. Alioquin μέλη & carmina scripsit Suidas perhibet. Fallitur vero vir „multarum literarum Lilius Gyraldus, qui putat hunc „Mesomedem ad tempora Antonini pervenisse, hoc „colligens ex verbis Suidæ. ex quibus non sequitur „ad tempora illius Antonini pervenisse. Nam Suidas „ait illum Syllæ sepulcrum instaurasse, Mesomedi autem honorarium tumulum construxisse, Syllæ quidem, quod crudelitatem ejus imitaretur, Mesomedi autem, quod fidibus canere didicisset, cujus artis „præcepta ediderit Mesomedes. non autem, ut putat Lilius, quod Antoninus ipse eam didicerit à Mesomede. Quum autem is Antoninus sine dubio sit „Caracalla, & à fine imperii Adriani, ad initium Caracallæ, intersint anni 75, non videtur Citharædicam ab eo discere potuisse. non magis quam vivum „Syllam videre, cujus crudelitatem imitabatur.*

MMCLXI. *Taurus Berytius Philosophus.*] Vide Suidam. Ter ejus mentio apud Gellium.

MMCLXII. *Maximus Tyrius.*] Tunc Romam primum venit, & *Διαλέξεις* suas composuit. Bis enim Romę fuit. & in priori profectioe *Διαλέξεις* illas edidit. unde vocat eas *τὰς ἐν τῇ Πρώμῃ τῇ πρώτης Ἰπιδημίας Διαλέξεις*. Secundo Romam venit, sub Commodo, ut colligitur ex Suida.

Ibid. *Apollonius Stoicus.*] Capitolinus: *Quum Apollonium, quem Chalchide acciverat, ad Tiberianam domum, in qua habitabat, vocasset, ut ei Marcum Antoninum traderet, atque ille dixisset: Non magister ad discipulum, sed discipulus ad magistrum: risit enim dicens, Facilius fuit Apollonio à Chalchide Romam venire, quam à domo sua in Palatium.* Apud Capitolium in Marco: *Visus est & Apollonio Chalcedonio Stoico Philosopho.* Apud Eutropium: *Institutus est (Marcus) ad Philosophiam per Apollonium Chalcedonium* Et agnoscitur à Praxiano Paraphraste ejus Græco, idem in Græcis Eusebii. Ipse Marcus enumerans magistros suos. *Ὡς δὲ Ἀπολλωνίος τὸ ἐλευθερον, ἐν ἀναμφιβόλας ἀκύνετον.* Quare hunc Apollonium Dio Nicomediensem vocet, in fine vite Marci, nescio. *τῷ τε Γέσιον τῷ Ἰάνιον, καὶ Ἀπολλώνιον τὸν Νικεμηδέα, τὸς Ζηωνίους λόγους μελετῶντας.* Sed utrum Chalchidensis ex Eubœa, an Chalchedonius ex Asia minori, fuerit, quum per incuriam ea commutare scriptores soleant, aliis disquirendum relinquimus, qui tamen censemus Chalcedonium potius, quam Chalchidensem fuisse. *Dionysius ὁ περιηγητής. Καλκιδέες μὲν πρῶτα ὡς δὲ σῆμα γῆαν ἔχουσιν.* Eustathius ibi. *οἱ Καλκιδέες, οἱ περὶ τὴν Καλκηδόνα.* Et antea Dionysius *ἄρραρον Καλκίδα* vocat terram τῇ περὶ Καλκηδόνα. Item Julianus Misopogone, *ἔδοξε μοι πέμπην εἰς Καλκίδα ἢ Ἱεράπολιν.* Si Chalchis est in eo tractu, ubi Hierapolis, fuerit ergo in Asia minore, ideo non ad Eubœam.

Ibid. *qui Verissimi quoque Cesaris praeceptores fuerunt.*] Ex istis etiam Marci magister Apollonius Chalchidensis, ut vidimus, & Maximus Tyrius, ut ipse Marcus testatur in vita sua.

MMCLXVI. *Crescens.*] Tatianus ad Gentes: *Κρείπης ἐν ὁ ἐνεσπεύσους τῇ μετὰ τὴν πόλιν πεδερσάτια μὲν πάντας ὑπερένεγκες, φιλαργυρία δὲ πάνυ πεσοχῆς ἦν. θανάτω δὲ ὁ κατὰ φρενῆν συμβελλῶν ἔταως αὐτὸν ἐδεδίθη τῇ θανάτῳ, ὡς ἐν ἱερῶν καθάπερ μετὰ τὴν πόλιν θανάτῳ περὶ βαλάν παραγματούσων, διότι κηρύττων τῇ ἀλήθειαν λίχνος τὸς φιλοσόφους ἐν ἀπειρώνας σωέλεγχε.* Iustinus quoque ipse quasi praefatus futuri ita scribit apologetico priore: *καὶ γὰρ πεσοδοκῶ ὑπὸ τῆν ὄνομα μὲν Ἰπιδελάθηναι, ἐν ξύλῳ ἐμπυγῆναι, ἢ καὶ ὑπὸ Κρίσκειν τῷ φιλοσόφῳ ἢ φιλοκόμῳ. ἔ γὰρ φιλοσόφον ἄξιον εἰπῆν τὸν ἄνδρα, &c.* Quando vero, aut quo supplicio pius iste scriptor affectus, nullus veterum prodidit, quamvis ipse dicat *ξύλῳ ἐμπυγῆναι*, affigi ligno, aut patibulo. Nam Eusebius, ut solet, divinat. Nomen Martyris, quod illi hęsit, satis arguit eum ea morte vitam finivisse, quam effugere homini tam acri Christianismi vindici illo ævo difficile erat.

MMCLXIX. *Polycarpus Romam veniens multos ab hæretico errore correxit.*] Ad verbum hæc Eusebius ex Irenæo. Vide lib. v, cap. xxvi Hist. Eccles.

MMCLXXV. *Antoninus Pius apud Lorium.*] Quæ in excusis ante hanc Pericopen leguntur de patrimonio Antonini, & de æquitate ejus, ea ex Eutropio ab Editoribus huc temere intrusa merito damnavimus, quia,

quod toties diximus, nihil adversus auctoritatem pritorum Codicum admittimus.

Ibid. *apud Lorium Villam.*] Laurium & Lorium vocat Julius Capitolinus, atque in via Aurelia statuit. Lorios Aur. Victor, Eutropius Lorium, & Praxianus *Λάριον*, & Jul. Capitolinus. In Itinerario: *A Roma Lorium M. P. xii* Lorios cum Victore vocat Iornandes. *Defunctus duodecimo Urbis miliario in villa sua Loris nuncupata.* Portentum fabulæ apud Chronologum Casaubonianum: *Υπ. Βεγδία ἢ Βήρος. Ἰπιδετῶν τῶν ὑπᾶτων ἐς Φάλην Αἰλίας Αγτωνίους ἐν Προκωννήσω, ὡς ἐτῶν ἕξ.* Ridere, ammirari debeam, nescio. Sed quot sunt ejusmodi in illa farragine?

Ibid. *anno vite sue LXXXVII.*] Ita POST. at PR. *septuagesimo septimo.* Sic etiam Marianus. Sed locus depravatus est, LXXVII, pro LXXXVII: ut & apud Iornandem LXXVI, pro LXXVII. Capitolinus septuagesimo. Aur. Victor septuagesimo secundo. Eutropius septuagesimo tertio. omnia monstruosa. Natus est Domitiano XII, Dolabella Coss. numero MMCLII. additis LXXVI absolutis, mortuus fuerit num. MMLXXXVIII. Secundum Eutropium decesserit hoc numero MMCLXXV.

MMCLXXXVII. *Marcus Antoninus, qui & Verus, & Lucius Aurelius Commodus.*] Tamen Marcus Aurelius Antoninus numquam vocatur Verus, sed potius Lucius ejus frater. Itaque Divi fratres vocantur Verus & Antoninus apud Theophilum Instit. De excusat. Tut. §. *Sed & οἱ θεοῦτοι ἀδελφοὶ Βήρος ἢ Ἀντωνίνου*: pro quo male excusum *Σεβήρος ἢ Ἀντωνίνου*. *Βήρος ἢ Ἀντωνίνου*, item *Σεβήρος ἢ Ἀντωνίνου* possunt perturbationem tironibus inducere. Itaque in libro primo Marci Aurelii de vita sua *Σεβήρος* male editum, pro *Ουήρος*. *ὡς δὲ ἀδελφῶς Σεβήρος τὸ φιλοσοφικον.*

Ibid. *Hi primum æquo jure imperare.*] Hieronymus ex Eutropio. Nummi L. VETI: IMP. CÆS. L. AUREL. VERUS. AUG. CONCORDIÆ. AUGUSTOR. TR. P. COS. II. Ibi ambo jungentes dexteras. Item alius: ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΚΑΙ ΟΥΗΡΟΥ. Duo Imp. copulantes dexteras.

MMCLXXX. *Seleucia Assyriae urbs cum trecentis.*] Eutropius *quadringentis milibus hominum.* Praxianus *τετρακισμυρίαν ἐγκαθημένων εραλιωτῶν.* Atqui *τετρακισμύριοι* sunt tantum quadraginta milia. De hac Seleucia clade ad Ammianum lib. xxiiii.

MMCLXXXII. *Apud Pisas Peregrinus.*] Phrasis Hieronymiana nomina urbium pluralia pro singularibus usurpare, Cajetas, Pisas, Mediolana. Eusebius etiam dixit τὰ Εδεσσα, ut τὰ Λέγδονα, Eccles. libro primo, cap. xiiii: *κηῆς θεοῦ τῆν Εδεσσα κήρυκα καὶ εὐαγγελιστὴν τῷ περὶ τῶν Χριστῶν διδασκαλίας ἐπέμπη.* Sic habet scripta lectio. Stephanus quoque *Λέγδονα, πόλις Κελτογαλίας.* Caesar II de bello civili: *Clupeis Africa:* ut & apud Hirtium de bello Africano. Utrobique in plurali, ut Cajeta. Nam vir doctus apud Cesarum, & Hirtium falso putavit mendum esse, quum omnes scripti codices ita habeant. Stephanus: *Γέα πόλις πλησίον Περεδῶν ἐν Αραβία.* Ibidem: *ἐν Πέτρας Ἰπιδωραζα τὸ ὄνομα.* Atqui communior appellatio Lugdunum, Clupea, Cajeta, Πέτρα. In concilio Ephesino *Ἰπιδωραζα Ἀγκύρων*, cum hoc accentu est τὰ Ἀγκύρα. Si scribatur *Αγκύρων*, erit αἱ Ἀγκύρα. Frequentius tamen ἢ Ἀγκύρα. Mitylenas dixit Lucius. Seneca ad Helviam: *M. Marcellum Mitylenis exultantem.*

Ibid. *apud Pisas Peregrinus.*] Metachronismus unius anni in editionibus, & FR. At recte BONG. & PET. in MMCLXXXI, & ita corrigendum. Nam in Olympica panegyri hoc gestum. Peregrinus autem fuit Pa-
rianus, “

rianus, ut indicat Lucianus, & ejus statua colebatur in urbe Pario, & oracula credebatur respondere. Athenagoras: ἢ ὁ (ἀδελφός) τῆς Πρωπίας (τῆς τόνδ' ἔσθ' ἀγνοεῖτε ὁρίσαντα ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ πρὸς τὴν Ὀλυμπίαν) ὁ μὲν ἔξ' αὐτὸς λέγει ζρηματίζων. Et recens hoc contigerat. Nam Peregrinus triennio conjecit sese in rogam ante obitum Lucii Commodi. Atqui Lucio ipsi, & Marco Apologeticus Athenagoræ inscribitur. In eadem igitur Olympiade & Peregrinus se in ignem conjecit, & Apologeticus Athenagoræ Imperatoribus oblati est. Cæterum Hieronymus omisit illa: μιμῶδον Καλαυδῶν Βραχμανῶν τὸν κατ' Ἀλέξανδρον γυμνοῦ Φιςλύ.

MMCLXXXIII. quorum usque in presentem diem condita libris certamina perseverant.] Ea, & Polycarpi martyrium hodie extant apud Eusebium in Historia Eccles. quæ sunt vetustissima Ecclesiæ martyria, quorum lectiōne piorum animus ita afficitur, ut nunquam satur inde recedat: quod quidem ita esse unusquisque pro captu suo & conscientiæ modo sentire potest. Certe ego nihil unquam in historia Ecclesiastica vidi, à cujus lectiōne commotior recedam, ut non amplius meus esse videar. Idem sentimus de Actis Martyrum Lugdunensium & Viennensium apud eundem Eusebium, quibus quid augustius, quid venerabilius in antiquitatis Christianæ monumentis legi potest? Pionium vero cum Polycarpo, aut saltem eodem persecutionis tractu, martyrii palmam accepisse refert Eusebius ex Actis Ecclesiæ Smyrnenfis, in quibus martyria utriusque in idem tempus conjiciuntur. At in Martyrologii Romani commentario sub Decio passum ex Actis quibusdam Latinis refertur: quorum auctoritatem hdei Ecclesiæ Smyrnenfium, & Eusebiano testimonio antepone auctor Commentarii: neque præterea advertit scdissimum errorem in illis Actis, in quibus martyrium Pionii confertur in Sabbatum magnum, xxiii Februarii, Decio, & Grato Coss. atqui ridiculum est, illum magnum Sabbatum, hoc est περσέριον ἔπιπνχα, in Februarium unquam incurrere, quum certum Pascha sit in xxii Martii. Eo vero anno incidit in xxiii. Proinde Sabbatum magnum xxii, anno Christi Dionysiano ccli, Cyclo Solis viii, Lunæ quinto. Sane non eo die passus est Pionius cum Polycarpo, sed ἔσθ' αὐτὴν πρὸς τὴν εὐπύδον ἔξ' ἑρὸν τῆς Πολυκάρπου μαρτυρίας, sub eundem tractum temporis, quo passus Polycarpus. At Polycarpus passus est Sabbato magno. In Actis ejus: ὄνω καδίσωπες αὐτὸν ἤγον εἰς τὴν πόλιν, ὄντ' αὐτὸς μετὰ μέγας. Itaque auctor illorum Actorum Latinorum, quum videret in hoc loco Chronici martyria Polycarpi & Pionii conjungi, & præterea meminisset Polycarpum Sabbato magno martyrio coronatum, non dubitavit Pionium eadem quoque die passum. Sed falsa illa Acta esse patet ex hoc loco Chronici, quum Acta utriusque circumferri Eusebius scribat, ex quibus ille scire potuit, quando martyrium Pionii contigerit. Quare mirari satis non possum, quomodo auctor commentarii Acta illa Græca, quæ tempore Eusebii extabant, istis Latini hominis commentitiis postposuerit, præsertim quum idem Commentator alibi scribat multa Latina Acta martyrum circumferri ab otiosis hominibus ficta. Sed vin' uno verbo & Acta illa confutemus, & Commentatoris credulitatem castigemus? Locus ille Chronici congruit numero Eusebiano MMCLXXXIII, anno Christi Dionysiano clixvii, Cyclo Solis viii, Lunæ xvi. Pascha ἀναστάσιμον xxiii Martii. Proinde σέβαστον μέρα xxii Martii, quomodo contigit anno Christi ccli. Itaque si

hoc anno passus est Polycarpus, haud dubie xxiii Martii hoc acciderit. At non eadem die contigit Martyrium Pionii; sed, ut dixi, quia hic in Chronico simul conjunguntur, ille interpolator Martyrologiorum putavit eodem die utrumque martyrium fecisse. Ubi vides ἀλογίαν ejus. Unde igitur habuit Pionium passum xxiii Februarii? Ex Græcorum deliriis, in quorum Menologiis Polycarpi passio assignatur in illa die. Quod si Pionius simul cum eo passus, ergo & xxiii Februarii. Quod si Sabbato magno, ergo & xxiii Februarii fuit Sabbatum magnum. Videmus & manifestum illius scriptoris delirium, & causas delirii. Sed quomodo Polycarpus passus xxvi Januarii, ut Latini volunt, aut xxiii, ut Græci; quum neutri potuerit contingere sabbatum magnum? Plura sunt ejusmodi in Martyrologiis, quam quæ ad veram historiæ regulam directa sunt. In Chronico Casaubon. τῆς περὶ τῆς καλαυδῶν Απειλίαν, ἔσθ' πῶ μετὰ τὸν σέβαστον. Aliano, & Kalloro Coss. ἔσθ' Sed si sabbatum fuit vii Kal. Ergo Pascha vi Kal. ἔσθ' in litera B. Atqui quinque annis antea, & vi postea litera dominicalis non potuit esse B.

MMCLXXXIV. Lues multis Provinciis.] Ammianus Marcellinus lib. xxiii: Post hanc Seleucia ambitiosum opus Nicatoris Seleuci: quæ per duces Veri Casaris, ut ante retulimus, expulsata, avulsam sedibus simulacrum Chomei Apollinis perlatumque Romam in ade Apollinis Palatium Deorum antistites collocarunt. Tertur autem, quod post directum hoc idem signum, incensa civitate, milites sanum scrutantes invenerunt foramen angustum, quo reserato, ut præsertim aliquid invenirent, ex adyto quodam concluso à Chalæorum arcanis labes primordialis exiit, quæ insanabilem vi concepta morborum ejusdem Veri & Marci Antonini temporibus, ab ipsis Persarum finibus, ad usque Remum & Gallias, cuncta contagio polluebat & mertibus.

MMCLXXXV. Lucius imperator anno regni nono, sive, ut quidam putant, undecimo] Eutropius undecimo. Julius Capitolinus: imperavit cum fratre annis undecim. Omnino undecimo anno imperii obiit. Nam Marcus Aurelius natus est Annio Vero & Augure Coss. numero MMCCXXXVIII. Vixit ann. LVIII, mens. x, dies xx, auctore Dione. Ergo obiit numero MMCCXCVI: unde confurgit initium Commodi. Imperavit solus ann. x, dies ix. Ergo solus cepit imperare numero MMCLXXXVI. ita ut circiter finem numeri MMCLXXXV Lucius obiisse videatur.

Ibid. inter Concordiam & Altinum.] Idem Eutropius, Julius Capitolinus; & Græca Eusebii, in quibus est ἐν Ἀλτήνω.

MMCLXXXVI. Antonino Imperatori Melito.] Historiæ Eccles. libro quarto, cap. xiv. Chronicon Casaubon. assignat anno antecedenti, Prisco & Apollinare Coss.

MMCLXXXVII. Apollinarius Asianus.] Vide omnino Photium 5, 21.

Ibid. Asianus Hierapolites.] Dicitur ad distinctionem ejus Hierapoleos, quæ in Syria. ἔστι δὲ Ἱεραπολίτης τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἱεραπολίως γεροντὸς ἐπίσκοπος. ἦν ἦσθε δὲ Ἰππὶ Μάρκου Αντωνίνου Βήρυξ βασιλέως Ρωμῶν. Photius.

MMCLXXXVIII. Oppianus Cilix Poeta agnoscitur.] Error. Anno duodecimo M. Antonini Philosophi nondum natus erat Oppianus. Obiit enim ex lue natus annorum triginta, circa finem imperii Antonini Caracallæ. Itaque ab anno xii imperii Antonini Philosophi, ad obitum Caracallæ, sunt plus minus anni XLVIII. Hal-

lucinatio nata ex nomine Antonini. Non enim Antoninus Philosophus est, cui dicata sunt Halieutica, sed Antoninus Caracalla, cui vivo adhuc Severo patre divinum illud Epos Oppianus obtulit: quod diserte colligitur ex fine libri secundum:

Ἐξ ἧ μοι κραίνουσι μέγαν θρόνον ἐμβεβαῶτες
Ἄμφω θεασέσι τε πατήρ, καὶ Φαίδιμ ὄϊός.

Atque adeo sub tempore ludorum secularium, qui à patre Severo Aug. & Antonino filio celebrati sunt. ut ex illis constat: *πολλὰς ἐνδεκάδεσιν ἐλισσομένων ἐνιαυτῶν*. Nam sæculum Romanum est periodus *δέκα ἐνδεκάδεσιν ἐλισσομένων ἐνιαυτῶν*, annorum undenum decies vertentium circulus. Certus undenos decies per annos Orbis ut cantus referat. Horatius. & Sibylla:

— εἰς ἑπτὰν ἑκατὸν δεκάκυκλον ὀδύων.

Ideo illa apud Martialem jactat se vixisse decies undenos annos:

Bis mea Romano spectata est vita Terento.

Non utique quod binos saeculares ludos vidisset. Nam intervallū inter saecularia Claudii & Domitiani perexiguū est. sed dicit se tot annos vixisse, quot satis sunt ad bis spectandum saecularia. hoc est supra annos cx. Neque locus Martialis vulgo bene capitur, neque ille Oppiani ab ullo haecenus animadvertitur. Scholia in Oppianum nugantur de Antonino & Commodo, & alibi, quod omnes ineptias superat, de Gordiano. Melius Sozomenus in Proœmio: ἡ φίλιππος ὁ Μακεδὼν πρὸς Θεόπομπον τὸ συζητῆρα, καὶ Σελεύτος ὁ Καίσαρ πρὸς Οππιανὸν τὸ ἐν τοῖς μέτεροις τῶν ἰχθύων τῶν Ἰσθμῶν καὶ τῶν Φύσιν, καὶ τῶν θύραν ἀφηγησάμενον. Nam Halieutica vivente Severo patre accepit Antoninus Caracalla, Cynegetica, mortuo. vulgo apud Oppianum male disjunctim *πολλὰς ἐν δεκάδεσιν*. pro *ἐνδεκάδεσιν*. quæ menda non parvi momenti est, utpote quæ, saecularium ludorum dissimulata est memoria, quorum celebrationis tempus incidit in numerum 2, MMCCXX.

MMCLXXXIX. *Imperator Antoninus multis adversum se nascentibus bellis.*] Eusebius: *Ἀντωνῖν ὁ αὐτοκράτωρ πυκνῶς τοῖς πολεμίοις ἐπέκειτο*. Quomodo legit Hieronymus pro *ἐπέκειτο*, haud temere dixerim: Nam constat *πολέμοις*, non *πολεμίοις* eum legisse. Hieronymi interpretatio procederet, si ita scripsisset Eusebius: *Ἀντωνῖν ὁ αὐτοκράτωρ πυκνῶς πόλεμοις ἐπέκειτο*. Neque tamen satis Græce extulisset Eusebius, siquidem ita scripsisset. neque tenor sententiæ hoc patitur. Quare properabat Hieronymus.

Ἰbid. *sæpe duces nobilissimos destinabat.*] καὶ τὸς πολεμάρχους ἀποπέλων. *πολεμάρχου* non est nobilis dux, sed qui summam belli administrat. Hoc non est proprium Romanæ historiæ. ideo tam Eusebio homini Græco ignoscendum, quam Hieronymo.

Ibidem. semel, Perinaci, & exercitui.] Hæc ridicule in excusis deformata sunt. In POST. *semel*. & ita, ut excudi curavimus, emendabamus antequam Græca, quæ emendationi nostræ favent, nancisceremur. *semel*, id est aliquando.

Ibidem. Perinaci, & exercitui.] Pertinacem, qui postea rerum potitus est, hic intelligi jamdudum animadvertimus, antequam in Græca incidereamus, quæ idem habent, καὶ Περτινάκι, καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ.

Ibidem. quum è contrario Germanos & Sarmatas fulmina persequerentur.] Noti sunt Claudiani versus, sed tamē necessario referendi, vi Consulatu Honorii:

*Non tantis patria studiis ad templa vocatus
Clemens Marce redis, quum gentibus undique cinctam
Exiit Hesperiam paribus Fortuna periculis.
Laus ibi nulla ducum. nam flammæ imber in hostem
Decidit. Hunc dorso trepidum fumante ferebat
Ambustus sonipes. Hic tabescente solutus
Subsedit galea, liquefactaque fulgure cuspis
Canduit, & subitis fluxere vaporibus enses.
Tunc contenta polo mortalis nescia telis
Fugna fuit: Chaldaea mago seu carmina ritu
Armavere Deos: seu, quod reor, omne Tonantis
Obsequium Marci mores potuere mereri.*

Illustre testimonium hominis à pietate Christiana averti, qui tam inopinatam liberationem non Christianorum precibus impetratam, sed magicis carminibus procuratam fuisse nugatur: quam fabulam à Dione accepit, cujus verba ne ipsa quoque prætereunda sunt: *νέφη πολλὰ ἐξ αἰφνης σωέδραμε, καὶ ὑπερὸς πολλὸς ἔκ αἰθέρι κατῆρσάνη. καὶ γὰρ τοὶ λόγος ἔχει Ἀρνεῖσθιν πνῆα μείζον σωόντα τῷ Μάρκῳ ἄλλως τε δαίμονας καὶ τὸν Ἑρμῆν τὸν αἴρον ὅτι μάλιζα μαγανείαις πρὸς Ἰπποκλίσιδου, καὶ τὸν ἕμμερον Ἰπποκλίσιδου. ταῦτα μὲν τοὶ ὀδύων φησὶν*, ait Xiphilinus, & recte confutat vanitatem Scriptoris Ethnici Idolorum cultoris. Alii non Arnuphin, sed Julianum cognomine *θεροζόν* fuisse dicunt eum, qui fulmina & pluviam carminibus & incantationibus impetravit, qui etiam *θεροζικά τελετικὰ λόγια* scripserit. Vide Suidam. Lampridius in Heliogabalo: *Quum Marcomannis bellum inferre vellet, quos Antoninus pulcherrimè prostigaverat, dictum est à quibusdam per Chaldaeos ac Magos Antoninum Marcum id egisse, ut Marcomannum P. R. semper devoti essent atque amici, idque factum carminibus & consecratione.* Tantum abest Marcum ad magicas artes tunc confugisse, ut Magis nunquam fidem adhibuerit, & ab eorum vanitate cum averterit Diognetus Philosophus. Cui potius credemus, quam ipsi Marco ita de seipso scribenti? *ὡς δὲ Διογνήτης τὸ ἀκενόσπερον, καὶ τὸ ἀπιστητικὸν τοῖς ἰσθμῶν τῶν τερατῶν ὀδύων καὶ γοήτων πρὸς δαίμονων ἀποπομπῆς, καὶ τῶν τριχτῶν λερομνῶν.* Si quis omnem indultriæ suæ vim intendat, ad vaniloquentiam Dionis & Claudiani confodiendam, non posset telum invenire isto efficacius. Porro non magicis sacris, sed precibus Marci impetratâ pluviam fuisse scribit Jul. Capitolinus in Marco: *Fulmen de celo precibus suis contra hostium machinamentum extorsit, suis pluvia impetrata, quum siti laborarent.* & Claudian. — *omne Tonantis Obsequium Marci mores potuere mereri.*

Ibid. Extant literæ M. Aurelii.] Latinæ scilicet, quarum meminit Tertullianus cap. quinto Apolog. Non enim Imperator alia lingua, quam Latina, ad Senatū scribebat. Verba Tertulliani: *At nos è contrario edimus protectorem, si literæ M. Aurelii gravissimi Imperatoris requirantur, quibus illam Germanicam sitim Christianorum forte militum precationibus impetrato imbri discussam contestatur.* Orosius: *Extare etiam nunc apud plerosque literæ Imperatoris Antonini, ubi invocatione nominis Christi per milites Christianos & sitim illam depulsam, & collatam fuerit fuisse victoriam.* Non igitur illam Epistolam vidit, non magis, quam Tertullianus. Quin etiam ea non extabat tempore Eusebii. Eam enim Græcè à se conversam in sua historia Ecclesiastica posuisset, quæ est ejus diligentia, nulla ejusmodi monumenta prætermittere, ne Latina quidem, quæ ipse Græcè convertere solet, ut multa ex Tertulliano. Nam illa Epistola, quæ nomine Marci Aurelii Antonini super hac re ad calcem Apologetici posterioris apud Justinum legitur, tantum abest, ut ab ipso Imperatore Græcè dictata,

dictata, aut ex Latino ipsius in Græcum sermonem translata sit, ut infra sæculum Justiniani Imp. ab imperitissimo rerum Romanarum Græculo confictam fuisse manifesto appareat. Inscitia auctorem ipsum satis prodit. Ad finem Apologetici Justiniani tria exempla adjecta sunt: unum quidem ab ipso Justino, Rescriptum nempe Hadriani, duo autem ab hominibus inferiorum sæculorum, Rescriptum Antonini Pii ad Commune Asiæ, ex libro quarto Histor. Eccles. Eusebii, & Epistola Marci Aurelii de victoria sua. Rescriptum Antonini Pii à Justino additum non fuisse ex eo patet, quod ipse ejus mentionem non facit, & si vivente Justino rescriptum illud emissum fuisset, non dubium est, Justinum ipso potius usurum fuisse ad defensionem sui, quia ad Antoninum ipsum dirigitur Apologeticus, quam illo Hadriani, ad quem apologeticus non pertinet. Epistola autem Marci Aurelii non potuit addita esse à Justino, quum ipse pro Christo supplicio affectus fuerit aliquot annis ante hoc gestum, nedum ante ipsam victoriam. Præterea, ut diximus, est figmentum hominis otio suo aburentis, qui multis imperitiæ suæ argumentis commentum suum prodidit. Primum initio statim omisæ sunt appellationes Parthici, Armeniaci, Patris Patriæ, Pont. Max. & ejusmodi alia. Deinde scribit *ιερωββαλη*, & *τω δημω τω Ρωμαίων*. Utrunque est ab ipso Justino desumptum. *αυτοκρατορ*. *Καισαι*, &c. *ιερω τε συγκλητω, η παντη δημω Ρωμαίων*. At neque Romani imperatores laureatas literas Senatui & populo, sed Senatui tantum mittebant, neque Senatui factum vocare Romanum est. Hæc duo satis *πλω κισδηλοτητα* aperiunt. Quam imperiti sunt & Hellenismi & rerum Romanarum, qui hæc non adverterunt? Hanc Epistolam quidam Italus ex Græco conversam Onufrio Panunio, qui Græcam nunquam viderat, communicavit. Et tamen neque ille, qui eam vertit, neque interpres Justini ejus sententiam per omnia assequutus est, partim propter barbarismos, quibus tota scatet, partim propter menda, quæ passim in illa non pauca sunt. Sed neque intellexit quid esset *πειρασις* *Δια πειρολης*, quæ est species *εμπειριολιξεως τακτικης*: neque animadvertit mendam scædissimum, quo sublato sæculum auctoris, qui hæc commentus est, aperitur. Legitur itaque vulgo: *καταλαμβανομεν μὲ ὑποδρακοντων εδομηκωντα ποςρων*. Neque enim somnians est *δρακοντες* signa militaria. Nam ea Romanorum propria signa erant, non Barbarorum. Sed legendum est *δρυγκων*, non *δρακοντων*. Drungus, ut docti sciunt, est cohors, vox barbara, à sæculo Diocletiani à barbaris ad Latinos, ab illis ad Græcos transmissa. Sed longum nimis fuerit omnia mendorum portenta singillatim castigare. Melius fecero, si partem Epistolæ ita, suti legendam arbitror, posuero, ut eam cum vulgari lectione eruditus lector contentens, quid à nobis in ea præstitum sit, judicare possit.

Φανερα υμιν εποιησει τα εμ̄ σκοπ̄ μερεθη, οπωσια εν τη Γερμανια εν πειρασισως Δια πειρολης επακροληθηματα εποιησει εν τη μεθρολα καμων εν παθων εν καρνετω, καταλαμβανομεν μ̄ ὑποδρυγκων εδομηκωντα ποςρων απο μιλιων ενια, ηρωμιων η αυτων εγγος ημων, εξ πλωρατωρες εμλωνσεν ημιν, η Πομπηιανος ο ημετερο πολεμαρχος εδηγωσεν ημιν, α λνα εδραρη (καταλαμβανωδρη δε ημω εν μερεθη πληθες αμικτα εν στρατωματων λεγωντα Πριμας, Δεκατης, Γευνας, Φρετιωπιας) μιγμα ακατορμηκωντα πλιθη περινα παμμικτα οχλα χιλιαδων εννεακοσιων εδομηκωντα επι. εξεταπισ εν εμαυτον, εν το πληθη το εμ̄ον προς το μερεθη

*τ̄ βαρβαρων η πολεμιων, κατιδραμον εις το θεοις ευχεασ παρωοις. αμελεμ̄εν δι ὑπο αυτων, εν τ̄ σνοχωρια μ̄ε θεωρησις τ̄ δωαιμεως, παρεκαλεσα σου παρ̄ ημιν λεγομενους Χριστιανους, εν επερωπησις ευρον πληθη η μερεθη αυτων, εμβρομησ̄εμ̄εν εις αυτες. οπερ σου επερωπε. Δια το υστρον επερωπηνα με πλω δυναμιν αυτων, οι οικουεν αζοιμνοι εβελων ωδραρησιν, ετε οπλων, ετε σαλπιγγων (δια το εχτρον εναι το παιδρ αυτοις δια τ̄ θεον, ον φορ̄εσι κ̄ σαιδισιν, ες ὑπολαμβανωμ̄εν αθεος εναι) εεον εχουσιν αυταρον εν τη σαιδισοη τελεχισμενον. ριψ̄αντες γαρ εαυτους οπι πλω γλω εχ ὑπερ εμ̄ε μονα εδεθησαν ε εεο, αλλα εν ὑπερ τε παροντα στρατωματα, παρηγορον ημεοδ̄ διψης η λιμη π̄ις παρωσι. Quid magis mirer, ιδιωταιαν scriptoris, an rerum imperitiã, an sermonis σολοικοφανες, εν λεξιν ανεληγισον, equidem nescio. Εξπλωρατωρες usurpari captum sub imperio Græcorum Constantinopolitano, δρυγκ̄εν infra tempora Diocletiani. ακατορμηκωντα ineptissime, αν̄π̄ τ̄ ακατορμηκωντα. Reliquorum pudet pigetque. Quis vero ferat conquisitos per totum exercitum Christianos multos tandem & innumerabiles repertos? quum Eusebius unam legionem Melitenam Christianorum totam fuisse dicat; quæ ex hoc facto Fulminatrix vocata fuerit. At istius Epistolæ ὑποβολ̄ενς scribit eos Christianos in exercitu sparfos militasse sine armis, aut telis, μηδεν αζαμενους οικουεν, ετε βελη, ετε οπλα. Quis imperator pateretur in exercitu militem sine armis, sine telo? Ergo erant infra velites, ac funditores. Quid? à militibus in exercitu recensendo nonne exiguntur tela tersa, & bene famiata? Aliter de numeris expunguntur. Quanto magis, qui nulla tela habent? Quod autem *ισορικωπατ̄* κ̄ *μνημονικωπατ̄* Onufrius noster scribit, aut illud tempus nullam legionem Fulminatricem vocatam fuisse, fugit eum ratio. Nam xii Legionis Fulminatricis mentio est in veteri inscriptione Tergestina, ejusque etiam meminit Dio, qui eam scribit sua ætate Cappadociæ Provincia impositam fuisse. Est & alia Legio Fulminatrix Constantino Porphyrogeneta: *ως η λεγων η των μαμαρτυρων ελεγο Κεραυνοβολ̄εν, εν αλλη Πισιδικη*. Præterea ejus meminerunt & alia inscriptiones. Tergestinæ autem exemplum infra subjecimus, quæ tempore Trajani xii Legionem Fulminatricem fuisse aperte ostendit.*

Q. PETRONIUS. C. F. PUE.

MODESTUS. P. P. BIS

LEG. XII. FULM. ET. LEG. I. ADIUT.

VICTR. TRIB. MIL. COH. V. PR. PR.

DIVI. NERVÆ. ET. IMP. CÆS.

NERVÆ. TRAJANI. AUG. GERM.

PROVINC. HISPAN. CITER. ASTURIAÆ.

ET. GALECIARUM. FLAMEN. DIVI.

CLAUDI. DEDIT. IDEMQUE. DEDICAVIT.

Quare multum fallitur noster ille *βιβλιοθηκη ισορικωπη πειρατ̄εσι*. Iohan. Xiphilinus ex Dione ait Marcum Aurelium hujus Fulminatricis legionis inter cæteras mentionem fecisse, quum tamen in ea pseudepigrapha epistola quatuor tantum mentio fiat, Primæ, Decimæ, Geminæ, Fretensis. Nam Melitencis legionis memoria omnis intercidit, neque unde nomen acceperit scitur, non enim potest dicta videri *απο τ̄ μελινης*, quæ est urbs Cappadociæ. Ab ea enim est *Μελιναϊος*, non est autem *Μελιτωϊος*. Vulgo constat duas *Μελιτας* esse, alteram inter Siciliam & Africam hodie

hodie Maltam vocatam; alteram in mari Adriatico apud Plinium in fine libri 111. Unde *Μελιταία κωίδειν* vocata volunt quidam, & in quam alii stulte curiosi Paulum ex naufragio expositum fuisse somniant. Sed à neutra *Μελιτινός* formari potest. Apud Hieronymum Epitaphio Fabiolæ ita editum: *Quod Publius semel fecit in insula Mytilene erga unum Apostolum, &c.* Ibi Erasmus serio putat esse Mytylem Lesbi, utpote quam dicat oppositam Asiæ: eamque esse, in qua Paulus Apostolus viperam excusserit. Quis hoc illi concedat? Hieronymus scripsit in insula Melitene pro Melite, metaplasmato sui temporis usitatissimo, Agapene pro Agape, &c. Vide indicem Grammaticum in Collectanea Inscriptionum Grutteri nostri, viri optimi & eruditissimi.

Ibidem. *quibus illam Germanicam sitim.* Verba hæc omnia sunt ea ipsa, quæ ex Apologetico Tertulliani supra protulimus. Quo autem tempore hæc gesta sint, hoc ne ipso, quod assignatur ab Eusebio, an alio, ut dubitem, facit Dio apud Xiphilinum, qui refert hoc bello patrato M. Aurelium Imperatorem septimum appellatum, Faustianam vero matrem castroram. Sed difficile est ex his colligere tempus hujus gesti, quum veteres Inscriptiones & nummi nihil nos juvent. Nam in nummis in tertio Consulatu VI, VII, VIII, IX, X IMPERATOR vocatur. Cæterum Inscriptio Romana ad septem Lucernas huc pertinet sine dubio:

IMP. CÆS. DIVI. ANTONINI. F. PARTH. MAX.
 DIVI. HADRIANI. NEP. DIVI. TRAJANI. PARTH. PRON. DIVI. NERVÆ. ABN. M. AUR. ANTONINO. AUG. GERM. SARM. PONT. MAX. TRIB. POT. XX. IMP. VIII. COS. III. P. P.
 QUOD OMNES. OMNIUM. ANTE. SE. MAXIMOR. IMP. GLORIAS. SUPERGRESSUS. BELLICOSISS. GENTIB. DELETIS. ATQUE. SUBACTIS.
 S. P. Q. R.

Animadvertendum vero, quod in margine Cedreni manu scripti è regione hujus historiarum notatum fuisse monet vir eruditiss. Gul. Xylander: *Ἐπὶ τῷ περὶ αὐτῶν Ἀντωνίου ἱστορῶν ἐπιφώνημα τὸ γράφεται ὅτι γράφεται ἐπιφώνημα, ἀλλὰ δὲ, καὶ ἐν ἑτέροις.* Nam manifeste salitur Themistius gravissimus alioqui scriptor, siquidem hoc sub Pio, non sub Marco accidisse putat.

MMCXCIII. *Antoninus Commodum filium suum consortem regni facit.*] Pollione & Apro Coss. numero superiore, ut etiam habet Chronicon Casaubonianum.
 2, *Ἐπιγραφή* epistolæ Aristidis Rhetoris de Smyrna.
 3, *Αὐτοκράτορα Καίσαρα Μάρκω Αυρηλίω Ἀντωνίω Σεβαστῶ. Καὶ αὐτοκράτορα Καίσαρα Αυρηλίω Κοράδω Σεβαστῶ Αἰλίῳ Ἀρριεΐδης χαίρειν.*

MMCXCIV. *Antoninus cum filio de hostibus triumphavit.*] Eodem anno, quo consors imperii à patre factus. Metachronismus biennii. Lampridius in Commodò: *Post hæc venit legis Annuarie impetrata Consul est factus, & cum patre Consul est appellatus v Kal. Decemb. die, Pollione, & Apro Coss. & triumphavit cum patre. Nam & hoc Patres decreverunt.* Jul. Capitolinus in Marco: *Pannonius ex quo Marcomannis, Sarmatis, Vandalis, simul etiam Quadis extinctis, servitio liberavit: & Romæ cum Commodò, quem jam Casarem fecerat, filio, ut diximus, suo triumphavit.*

Ibidem. *& pecuniam, quæ fisco debebatur.*] Ad verbum ex Dionè, cujus verba produximus numero MMCXXXIV. Ad locum. Ibi de Indictione non vulgaria notavimus. Ab anno primo τρηματισμῶς ἂν πορχείας, id est prima Indictione Juliana, ad hanc Indictionem Antoninianam, sunt anni CCXXV, id est In-

ditiones absolutæ xv. Habemus igitur quinque insignia exempla Indictionum, Julianæ numero MDCCCC-LXIX, Hadrianæ MMCXXXIV, Antoninianæ ΠΑ ΜΜC-LXIV, Antoninianæ Aureliæ ΜΜCXCIV, Constantinianæ ΜΜC CCXXIX. A prima, ad secundam, intervallum Indictiones XI: à secunda, ad tertiam, Indict. 11. totidem à tertia, ad quartam: à qua, ad quintam, IX. In Græcis nummis imperatorum legimus L. A. L. B. L. Γ. sic deinceps, quod est, ut in libris de Emendarione Temporum notamus, *Λέσρω πρώτῳ, Λέσρω δεύτερῳ, Λέσρω τρίτῳ*: quæ est tertia pars Indictionis: & à diversis civitatibus sub eodem imperatore, diversis numeris concipiuntur, prout citius, aut serius indicta sunt tributa. In nummis M. Aurelii legimus usque ad ΛΔ L. id est trigessimam quartam Lustrum. ΑΥΤ. ΚΑΙC. Μ. ΑΥΡΗΑ. ΑΝΤΩΝΕΙΝΟC. CEB. L. ΛΔ. Quod enim L. Latino Lustrum significetur, testis est luculentissima Stele Græca, in qua L. Κς. L. Κζ. L. ΚΗ. denotant Lustrum Capitolinum xxvi, xxvii, xxviii. de quo Lustrum Agonis Capitolini non semel in eo marmore agitur. Quare errant viri doctissimi, qui illud L. Lycabanta interpretantur verbo poetico, & parum usitato, quo annum imperii illius Cæsaris significari volunt. quod tripliciter ridiculum est, primum quod Lycabanta Latine scriptum volunt, quum non nisi Græce *λυκάβας* dicatur. deinde quod voce poetica & parum nota cutores nummorum usos volunt, tanquam usitatorem non haberent, postremo quia oporteret multos Imperatores pluribus annis imperasse, quam imperarunt: ut verbi gratia Marcum Aurelium necesse fuerit hoc pacto imperasse xxxiv annos, quum L. ΛΔ in ejus nummis legamus. Item in nummis Titi Vespasiani L. Η. & L. Θ. & L. Ι. & L. ΙΑ. In nummis Pii, L. ΕΚΟCΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ, qui tamen non totos xxiii imperavit. qui biennium imperavit. in nummis Nervæ ΑΓ. qui vix inchoavit secundum annum imperii. Non potuimus adhuc hanc *ιδιωτικῶν* & jocularum opinionem de annis hominum evellere. Porro INDICTONUM etiam in veteri marmore luculenta extat mentio. Ad Collectanea Grutteriana CC-LXVIII, 5. ubi videbis sub Antonino Caracalla IND. XXX. IND. VI. IND. XII, &c. Ego ita interpreto. Si quid alius melius excogitaverit, non invitus sententiam mutavero. Sed videtur esse id, quod diximus: quanquam non potest esse Indictio imperatoria, non magis quam lustra illa, de quibus jam differuimus, quæ in nummis extant. Indictiones enim Imperatoriæ semper ad idem principium recurrunt. Indictiones vero provincialium, & corporatorum à diversis initiis pendebant, ut illæ Tignariorum indictiones in eadem Inscriptio, in qua mentio fit LVII IND. Denique Imperatoriæ Indictiones initium ducunt omnes à remissionibus tributorum, *ἐν δὲ τῆς ἀὐτονομίας*. Lustra autem provincialia & Indictiones corporatorum à diversis initiis & caussis.

Ibid. *Pecuniam, quæ fisco debebatur.*] Jul. Capitolinus, *Tributa, vel vectigalia, ubi necessitas cogebat, remisit.*

Ibid. *duras quoque leges novis constitutionibus temperarunt.*] Proculdubio S. C. Orfitianum intelligit, quod factum hoc anno Orfito, & Vettio Ruffo Coss.

MMCXCV. *Antoninus post victoriam.*] Hieronymus ad verbum ex Eutropio, *Eutropius ex Julio Capitolino. In munere autem publico tam magnanimus fuit, ut centum leones una missione simul exhiberet sagittis intersectos.* Idem de Antonino Pio narrat Capitolinus.

Ibid. *Smyrna.*] Eusebius ex Dionè: *τρηματί τε πολλαίς*

πολλὰς πόλεις ἐδωκεν, ἐν αἷς καὶ τῇ Σμύρνῃ θειῶς ὑπὸ σφιδά Φθογείσῃ. ἢ αὐτῶν καὶ Βαλδύτῃ ἐπρα-
πηγῆκασι ἀνοικοδομησῶν προσέταξεν. Sed videndus
Aristides, cujus extant quatuor de hac Smyrnæ clade
orationes.

Ibid. Antoninus in Pannonia morbo perit.] Natus est
M. Annio Vero, & Augure Coss. numero MMC-
XXXVI. Vixit annos LVIII solidos, & quod excurrit
apud Dionem. Ergo obiit numero MMCCXCV. ut hic
recte notatum est. Non est audiendus Jul. Capitolin-
us, qui anno LXI obiisse dicit, neque Eutropius, qui
Capitolinum sequitur. Sed Aur. Victori cum Dione
convenit, qui anno quinquagesimo nono excessisse
ajunt. Porro apud Cleumentem Alexandrinum à di-
versis epochis ad initium Commodi intervalla dinu-
merantur, quæ omnia viciosissima sunt. Quare ca-
veant ab illis rei Chronologicæ studisci. Illud autem
vere à Chryserote Nomenclatore Marci Aurelii An-
tonini Liberto dictum, ab initio Cæsaris, ad excessum
Marci Aurelii, esse annos CXXXVI, qui de numero præ-
senti MMCCXCV deducti relinquunt epocham veram
Julii Cæsaris MDCCCLXIX.

Ibidem. In Pannonia.] Sirmii, quæ urbs Pannoniæ.
Tertullianus: *Quum Marco Aurelio apud Sirmium Re-
publicæ exempto, die decimo sexto Kalendarum Aprilium
Archigallus ille sanctissimus, die nono Kalendarum eanudem,
quo sanguinem impurum lucertos quoque castrando vivabat pro
salute Imperatoris Marci jam interempti, solita æque imperia
mandavit.* De sanguinis die, qui conveniebat in IX Kal.
April. non opus repetere quæ à doctissimis viris no-
tata sunt, de quo hic intelligit Tertull. præsertim, quæ
ab incomparabili viro Isacio Casaubono divinis in Au-
gustam historiam Commentariis collecta sunt. Inde
Sanguinei Galli dicuntur Lucano: *crinemque rotantes
Sanguinei populis ulularunt tristia Galli,* ut habent
meliores scripti codices Lucani, non *Sanguinem* ut
editiones. Claudianus de raptu, II: *sanguineis ululan-
tia Dindyma Gallis.*

MMCCXCVI. Commodus de Germanis triumphavit.] Eu-
tropius: *Huius successor L. Antoninus Commodus nihil pa-
ternum habuit, nisi quod contra Germanos feliciter & ipse
pugnavit.* Triumphasse Lampridius dicit, non solum
viciisse, Bellum etiam, quod pene pater confecerat, regibus
hostium additus remisit, ac Romam reversus est. Romam
in rediit, subactore suo Anthero post se in curia locato
in triumphavit, ut eum sapius cervice reflexa publice oscula-
retur.

Ibidem. Templum Sarapidis Alexandria incensum.] Cle-
mens Protreptico: καὶ τὸ ἐν Ρώμῃ Καπετώλιον Ἰπ-
πενέμη] πολλάκις (τὸ πῦρ) σὺν ἀπέχετο δὲ ἐδὲ
ἐν Αλεξάνδρειαν πῦρ Σαράπιδος ἱερῶν.

MMCCXCI. Therme Commodianæ.] In regione prima
Urbs, auctoribus, Sex. Ruf. & P. Victore. Lampri-
dus lavacrum vocat: *Operæ ejus, præter lavacrum, quod
Cleander nomine ipsius fecerat, nulla extant. Sed nomen ejus
alienis operibus incensum Senatus erasit.* Idem habebat in
animo Sex. Aur. Victor Andr. Schotti: *Mœnia Romana
potentia vix digna lavandi usui instituit.* Sed legendum *A-
mœnia* Loca vacantia in ambitu urbis. Glossarium *ἀκ-
κῶν* vertit. *Amœnia urbis.* Apulejus de mundo. *Amœnia
Ausonio:*

, *Euboicæ referunt per amœnia sonantia cymbæ.*
, *Et in veteri inscriptione, in memoria juxta Raven-*
, *nam, ut habet vetus Schedion membranaceum,*
, *quod dedit mihi ὁ Μακαρίτης nunquam satis lauda-*
, *tus Petrus Pithæus. D. N. REX. THEODORICUS.*
, *FAVENTE. DOM. ET BELLO. GLORIOSUS. ET.*
, *OTIO. FABRICIS SUIS. AMOENA. CONIUNGENS.*
, *STERILI. PALUDE. SICCAT. HOS. HORTOS.*
, *SUAVI. HORTORUM. FECUNDITATE. DITAVIT.*

Varro & Carminius apud Servium *Amœnia* interpre-
tantur loca vacantia & sine fructu, quomodo acci-
pienda in loco Victoris jam à nobis producto, & in
inscriptione superiori. Quamquam Sex. Aur. Victor
videtur non tam pro locis vacantibus accipere, quam
pro operibus publicis, quæ in locis vacantibus immo-
lita sunt: quemadmodum Cassiodorus: *Asprenate &
Clemente Coss. Multa amœnia celeberrima Roma facta
sunt.*

Ibidem. *Therme Commodianæ factæ.*] In Græcis ἀφισ-
ράθησιν. *dedicatæ sunt.*

MMCC. *Commodus Septembrem mensē nomine suo ap-
pellavit.*] Hieronymus ab Eutropio. Meminerunt &
alii. Sed Lampridius Sextilem mensē, non Septem-
brem, Commodum vocatum fuisse scribit. Apud eun-
dem legitur III Nonas Commodias. In veteri lapide
Lanuvino. IDUS COMMODAS. ELIANO COS.
Id est, L. Eggio Marullo, Cn. Papirio Eliano Coss.
numero hoc ipso MMCC.

MMCCII.] Rufus maleferiati homines huc incul-
carant de senatore Apollonio ex lib. v. Histor. Eccles.
cap. XXI editionis Rufini, pag. 54 Græci exemplaris.
Ibi scribit Eusebius quendam nomine Apollonium
(senatorem autem non vocat, ut ille) Christianismi
delatum capitis supplicio affectum fuisse, postquam
intrepide coram Senatu rationem fidei edidisset, quod
quidem prave & præpostere & exceptum à Rufino &
interpretatum est; tanquam Apollonius librum Apo-
logeticum pro fide à se compositum Senatui legisset.
Hoc enim ex verbis Eusebii colligi non potest: sed
tantum eum, postquam fidei Christianæ in Senatu ra-
tionem edidisset, sententia capitali damnatum fuisse.
Sed quis ignorat infertiam Rufini? Ubi etiam notet
eruditus lector, pro quo vulgo legitur Ἰππηδείων αὐ-
τῶ Μακρόνων, Rufinum legere, ἕνα γέ πια τῆς ἐς
πάντα Ἰππηδείων αὐτῶ ἢ δόκονων. Nimirum δόκον-
ων, id est δόκονονημάκων. Verba autem Eusebii male
à Rufino concepta, hæc sunt: ὁ δὲ ἔλεγε θεοφιλέστατον
μαρτυροῦν πολλά λιπαρῶς ἐκείδουσιν ἔδικασεν, καὶ λόγον
αὐτῶ Ἰππὶ τῆ συγκλήτης βαλῆς αἰτήσας δουῶναι, λο-
γιωτάτην ὑπὲρ ἧς ἐμαρτύρει πίστεως Ἰππὶ πάντων
ᾠδραχῶν δόκονογίαν κεφαλικῆ καλῶς δόκον δόγμα-
τον συγκλήτης τελειῶται. Deo autem acceptissimus Mar-
tyr, postquam multis precibus à iudice contendisset, ut in Se-
natu rationem reddere sibi liceret, discretissima fidei, cujus no-
mine accesserat, coram omnibus defensione exposita, capitali
supplicio ex sententia Senatus afficitur. vel, gladio ex senten-
tia Senatus animadvertitur. Ex illis verbis *λογιωτάτην
ᾠδραχῶν δόκονογίαν* Rufinus colligit, & adeo inter-
pretatur, librum Apologeticum ab Apollonio con-
scriptum & Senatui oblatum fuisse, quum possit etiam
sine scripto, idque tribus verbis, omnis apologia red-
di: quemadmodum hic intelligendum est, ore, non
scripto, fidei suæ defensionem edidisse. Neque enim
aliud ex verbis Eusebii colligi potest. Quare adversus
& Eusebii mentem, & verba contextus Græci Chri-
stophorsonus ait *accuratissimam orationem apologeticam
pro fidei, quæ profitebatur, defensione coram omnibus recitasse.*
quæ quivis Grammaticus literis Græcis mediocriter
tinctus facile confutaverit. Nam, ut reliqua taceam,
male illud ὑπὲρ ἧς ἐμαρτύρει vertit. Sed ne solum
Rufinum in partes vocemus, idem quoque ex illis ver-
bis Eusebii divinat Hieronymus libro de claris Scri-
ptoribus, aitque Apollonium insigne volumen à se
compositum in Senatu legisse, & eum Senatorem vo-
cat. quod profecto ex Eusebio probari non potest, qui
Apollonium vocat ἄνδρα τῆς πίστεως Ἰππὶ παιδείας
καὶ φιλοσοφίας βεδοημάτων. Quis ex his colligat Se-
natorum

natorum fuisse? Si Senator fuisset, an Eusebium putamus id taciturnum? Unde vero de hoc martyre Hieronymus, & Rufinus scire potuerunt, nisi ex Eusebio? In epistola ad Magnum Oratorem urbis Romæ: Hippolytus quoque & Apollonius Romano urbis Senatores propria epistula condiderunt. Ille Hippolytus Romanæ urbis Senator tam ignotus potuit esse Hieronymo, quam liber Apollonii, qui nunquam fuit. Hæc, ut dixi, ex præpostera Eusebiani loci interpretatione derivata sunt, cum *δοκλογοίαν* pro libello apologetico accipiunt. Neque dubito Hieronymum, quum illa scriberet, non Græcum Eusebii exemplar, sed Rufini interpretationem Latinam in manibus habuisse. Inde in Martyrologio Romano & Senator Apollonius vocatur, & insignne volumen à se compositum in Senatu recitasse dicitur, xviii Mai. Quæ omnia ex Rufini interpretatione excerpta sunt. Ex verbis autem Eusebii non magis colligi potest apologeticum librum ab Apollonio editum, quam ex illis Pauli Apostoli in Timoth. II. 16. *ἐν τῇ περὶ αὐτῆς μὲν δοκλογοίᾳ ἐδείξαι μοι συμπειρημένον*. An dicendum Apollolum quoque apologeticum librum scripsisse?

MMCCV. *Commodus Imperator Colossi capite sublato.*] Vide quæ ad numerum MMCCI, Lampridius: *Colossi autem caput dempsit, quod Neronis esset, ac suum imposuit.* Neronis etiam caput fuisse Dio in Vespasiano ait apud Xiphilinum: *φασὶ δὲ ἀντὶν (τὸ κελοσσόν) τὸ, τὸ ἐν τῷ ἐκατὸν ποδῶν, εἶ τὸ εἰδὸν οἱ μὲν τὸ ἔργον, οἱ δὲ τὸ ἔργον ἔχεν.* Vespasianum erexisse Colossum cum capite Neronis septem annis post ejus mortem, quis credat, nisi qui absurdus capitur? Dion ait Colossum illum à Vespasiano erectum. Suetonius, cui fidem adhibemus, à Vespasiano refectum. Scribit enim Vespasianum Colossi refectori optimum congiarium dedisse. Igitur Colossus erectus à Nerone cum capite ipsius Neronis: refectus à Vespasiano cum capite Solis habente radios septem, singulos P. VII. Iterum Commodus ablato capite Solis suum reposuit. Illarem enim immanium statuarum capita & brachia, quod exemplaria essent, committebantur gomphis ferreis, aut plumbeis, binis, aut ternis, ut etiam hodie videtur in statuis vetustissimis. Hieronymus in cap. III Habacuc: *Si quando Tyrannus detruetur, imagines quoque ejus deponuntur, & statuas: & vultu tantummodo commutato, ablatoque capite, ejus, qui vicebat, facies superponitur; ut manente corpore, capitibus præcipis, caput aliud commutetur.* Ideo elegantissime Tertullianus cap. XII Apologetici: *Cæ vices ponimus ante plumbum. Glutinum & Gomphosis capiti sunt Diis vestris. ῥάμφωσιν & coagmentationem capitibus simulacrorum ex plumbo fieri ait, quod verum est. Hunc locum tanta felicitate restitutum quidam ἄμφοσι καὶ κοκοθηθεις ausi sunt reprehendere: qui utinam mihi vulgatam lectionem interpretarentur. Sed hodie plures invenias, qui malint reprehendere, quam discere, obrectari, quam assentiri.*

Ibid. *Colossi capite sublato.*] Herodianus: *τῷ μεγίστῳ ἐγγάλαματὶ κελοσσίου, ὅπερ σέξοσι Ρωμαῖοι, ἐκόντα φέρον ἠλίος, πλὴν κεφαλῶν δοκλογοίων, ἰδρύσαστο ἑαυτῶν.* Mancus locus. Videtur ita supplendus: *πλὴν κεφαλῶν δοκλογοίων, καὶ πλὴν ἑαυτῶν ἀνπιθηθεις, ἰδρύσαστο ἑαυτῶν.* Vides Colossum non Neronis, sed Solis caput habuisse, ut à Vespasiano institutum fuerat. Dio apud Xiphilinum: *καὶ γὰρ τὸ κελοσσὸν πλὴν κεφαλῶν δοκλογοίων, καὶ ἐπεὶ ἑαυτῶν ἀνπιθηθεις, καὶ ῥοιολὸν δὲξαι, &c.* Huc pertinet nummus illius *ΜΟΝΗΤΡΙΑΥΤΟΚ. ΚΑΙΣ. Μ. ΑΥΡ. ΚΟΜΟΔΟΣ. ΑΝΤ.*

CEB. EYCEB. ΗΛΙΟΣ. ΗΡΑΚΛΗΣ. Vocat Colossum Solem Herculem, quia cum habitu Herculis instruxerat, ut ait Dio, & Herodianus, suo capite vicem capitis Solis posito, qui quidem nummus à studiosis notari debet. Et quod Herodianus dixit, ὅπερ σέξοσι Ρωμαῖοι, idem Plinius antea extulerat, qui dicitur *Solis venerationem est.* Id est ὄν τινα τῷ ἡλίῳ καὶ Ἰερωμίδων σέξοσι Ρωμαῖοι. Male apud Plinium *Solis.* vide ad numerum MMCCI. ubi errorem Spartiani notamus, qui hunc Colossum Neroni dicatum, dempto vultu Neronis, Soli Hadrianum consecrassse refert, quum hoc non Hadrianus, sed Vespasianus fecerit. In Græcis Eusebii ἡλιακῶν Κολοσσῶν, quod quare omniferit Hieronymus, causam nullam video.

MMCCVII. *Incendio Romæ facto.*] De quo vide Xiphilinum in fine Commodi. Totidem verbis ex hoc loco Orosius in suum librum transtulit. Sed duo incendia fuisse narrat, quorum posteriore templum Vestæ arsisse. Meminit & templi Vestæ concremati is, qui nomine Sibyllarum otio lectorum illudit, ut ea, quæ ante eum facta erant, pro futuris enunciaret. Versus sunt hi, quibus Romam affatur:

εἰπέτι γὰρ ἄρτι σέο τὸ τὸ Φιλοθρέμμον ὕλης παρθενικῆ καὶ ῥοι πῦρ ἐνθεν εὐρήσασιν. ἔσσεισθαι ἄρτι σέο πάλαι πεπονημένον εἶκον, ἠνίκαι δὲ ὑπερὸν εἶδον ἐγὼ ῥιπιδίον οἶκον. πενηθὸν πύρ, τεγγίμενον Δία χεῖρὸς ἀνάγκη, οἶκον ἀειγίλων τε στήρημονενασόν, &c.

MMCCVIII. *Commodus strangulatur in domo Vestiliani.*] Ita Græca, ἐν οἰκίᾳ Βεπιλιανῶν. Sed Vestiliana domus dicitur à P. Victore in II Regione urbis. & Vestilianas ædes vocat Lampridius: Perit Commodus Q. Sosio Falcone, C. Julio Erucio Claro Coss. designatis. Auctor Dio. ὁ γὰρ Κόμοδος ἀμφοτέρως ἀτελεῖν ἐβόλετο τὰς ὑπάτους, Εὐρύκιον τε Κλάρον, καὶ Σόσιον Φάλκωνα. Ergo interfectus ipso VII, Pertinace II Coss. numero MMCCVIII, ut hic recte ponitur. Præterea Clemens Alexandr. ab Actiaca historia, ad mortem Commodi putat annos absolutos CCCXII, quibus de præfenti numero MMCCVIII, deductis, relinquatur numerus MDCCCCLXXXVI, qui est annus primus Actiacus Augustorum. Quare conditores Fastorum, perperam hoc par consulum Commodi VI, Pertinacis II in annum Christi excipi conjiciunt, manifesto metachronismo unius anni.

Ibidem. *Commodus strangulatur.*] Eutropius: *Obiit morte subita, adeo ut strangulatus, vel veneno interfectus putaretur.* Clarius Lampridius: *Primum ei venenum dederunt: quod quum minus operaretur, per athleticam, cum quo exerceri solebat, eum strangulaverunt.* Dio, quia venenum propinatum minus strenuum esset ad hominem peragendum, subjicit, *ἔτα δὲ κάρκισσον πινὰ γυμνασιῶν ἐπέπιψαν αὐτῷ, καὶ οὕτως αὐτῶν λυθῶν αὐτὸν ἀπέπνιξαν.* Obscurius dicto lucem adfert Sex. Aur. Victor Andr. Schotti: *Commodum quidem primo occultius veneno petivere anno regni tertio fere, atque decimo: cujus frustrato per cibum, quo se casu repleverat, quum tamen alvi dolorem causaretur, auctore medico principe factioris in palastram perrexit. Ibi permissum unguenti (iatralipten, vel, ut Dio, γυμνασιῶν, vel Athleticam, ut Lampridius) (nam forte is quoque è consilio erat) sancibus, quasi arte exercitii, brachiorum nodo validius pressus, expiravit.* Intelligit per speciem exercendi, ut solebat, collum ejus brachii sui flexu Athleticam

Athletam implicasse, atque obtorto collo suffocasse. quod genus παλαίσματα Græci ἀγκύρσμα, vel ἀγκύρσμον vocant: quum scilicet collum adversarii implicans nexu brachii antagonistes, manu eadem adversum humerum corripit, atque ita valide obstricto collo adversarium strangulat. Adversum enim humerum tanquam dente anchoræ prehensens nomen schemati palæstrico dedit. Aristophanes Equitibus optime id ostendit:

Κῆν τὴν αὐτῶν γῆρας ἀπράγμον ὅτε κὴ κελεύοι,
Καὶ ἀγκυρῶν ἐπὶ Χερρῶν ἔσσι, Σίξβαλων, ἀγκυρῶσας,
Εἴτ' ἀποσπείφας τὸ ἴμιον, αὐτὸν ἀνεκκαλάσσις.

Ubi & signatissimo verbo ἐγκυρῶσας utitur, quod constrictionem significat. Non sincere hæc exponit Scholiastes Aristophanis, qui ἀγκύρσμα ἀπὸ τῆς ἀγκύλης imperitissime deducit, & ὑποσκελισμὸν interpretatur. Certe ἄμ, quod est in verbis Aristophanis, longe distat ἀπὸ τῆς ἀγκύλης, quod est in expositione Grammatici.

MMCCIX. *Pertinax.*] De Pertinacis patria ita tradunt auctores. Dio Ligurum domo Alba: Capitolinus natum in Apennino, villa Martis. Aur. Victor in agro Squallido Lillii Gentiani apud Ligures. Pater Helvius Successus, inquit Capitolinus, filio Pertinacis nomen imposuit, quod pertinaciter coctiliariam tabernam exerceret. Aur. Victor ita cognominatum, quod pertinaciter imperium recusaret. At qui jam in Consulatu suo ita vocabatur. Futilis vero causa Pertinacem filium vocatum, quod pater Successus pertinaciter lignariam, sive coctiliariam negotiationem exerceret, quandoquidem non filius, sed potius ipse pater ita vocandus fuerit, qui in ea negotiatione versaretur. Lignariam aut coctiliariam negotiationem exerceret, qui ligna cocta, aut arida vendunt, quæ ἀκαπα in Lemmate Martialis in Apophoretis & κάγκανα Homero dicuntur. In principio vitæ Pertinacis Successus dicitur lignariam negotiationem exercuisse, quam infra vocat Coctiliariam, Coctiliaria igitur, & lignaria idem est. & Coctilia sunt ἀκαπα, ut apud Trebellium Pollionem in Claudio ex Epistola Valeriani Augusti, *batilla coctilium*. Vindex summus antiquitatis contendit in vita Pertinacis legendum *Coactiliariam tabernam*. Longe tamen aliud est Coctiliarius à Coactiliario. Coctiliarius est coctorum lignorum negotiator, Coactiliarius est πλοπιός. Nos Coactilia vulgo Feltra vocamus. In subsidium sententiæ suæ advocat veterem Inscriptionem, in qua legitur LANARIUS COACTILIIARIUS. Sed, ut ibi sententia sua, ita hic in hac Inscriptione sefellit eum memoria. Nam ea habet LANARIUS COACTOR, non LANARIUS COACTILIIARIUS. Extat ea inscriptio Brixia.

Ibid. *mensibus sex.*] Eusebius ipse lib. v. Eccles. Hist. cap. xxvii: ἀπὸ κατὰ Σεβήρῳ ἔδ' ὅλοις μηνῶν ἕξ μὲν τῶν Κομόδου πλεονῶν Περτινάκῳ ἀναγκυρῶσας. Capitolinus duos menses, dies xxv. hoc est dies lxxxvi. à quo non longe recedit Dion, qui lxxxvii dies imperio ejus adtribuit. Eutropius dies lxxx. Commodus interfectus est exitu anni, Q. Sossio Falcone, C. Julio Erucio Claro Coss. designatis, id est ipso Commodus vii, Pertinace ii Coss. quum Erucius & Clarus proximis Kal. Januarii inituri essent magistratum: quod discrete ostendit Dio. Nam statuerat Commodus ipsos Consules designatos interficere, ut ipse Kalendis sequentibus prodiret Consul & Secutor. Severus vero inivit imperium Kal. Junii. Quare inter mortem Commodi, & initium Severi, sunt menses absolvi quinque. Proinde minus quam sex menses imperavit Pertinax, & plus quam dies lxxxvii.

Ibidem. *Pertinax septuagenario major.*] Capitolinus sexagenario major, quo auctore vixit annis lx, mensibus vii, dieb. xxvi. Dion annorum lxxvii, mensium iv, dierum lvi. Eutropius septuaginta annos attigisse, ut Eusebius: Aur. Victor lxxvii cum Dione.

Ibidem. *Pertinax obsecrans senatu.*] Eusebius ex Dione: ἔπε δὲ τῶν γυναικῶν ἀυγῶσεν, ἔπε τὸ ἔδον καίσι: καίπερ ψήφισι μὲν ἡμῶν, ποιῆσαι ἠθέλησεν. Ideo nullus nuntius extat istius mulieris. Adversus Dionem Inl. Capitolinus: *Eadem die, qua Augustus est appellatus, & Flavia Titiana uxoris ejus Augustæ est appellata.* Cui melius credetur, quam Dionis ipsi, qui interfuit?

Ibidem. *Pertinax occiditur.*] Hieronymus ab Eutropio.

Ibid. *Italiam Invisperiti scelere.*] Didii Juliani. Georgii Syncelli nugatoria sententia: Ἰταλιανὸς ὁ κληθεὶς Δίδιος ἀπὸ τῆς γῆρας τῶν βασιλείων ἀνησίου.

Ibidem. *Severus.*] Omnes PR. hic habent: *Ideo autem hic duo anni positi sunt, quia superiore anno sex menses regnavit Severus. BONG. MMCCX. eo quod superioris anni sex mensibus regnavit Severus.* Significat se unum annum bifariam divisisse. Ideo quum interfectus sit Pertinax numero MMCCIX, se ordini imperium Severi à numero MMCCX. Sed non sunt Eusebii. Orosius ab initio Pertinacis, ad finem Didii Juliani, annum unum absumptum fuisse dicit, senis mensibus utriusque imperio imputatis. Quod falsum est. Minus enim quam dimidium anni inter initium Pertinacis, & Severi interiectum est.

Ibid. *Severus provincia Tripolitana.*] Hieronymus ab Eutropio.

Ibidem. *& in honorem Pertinacis.*] Spartianus: *Denique cognomentum Pertinacis non tam ex sua voluntate, quam ex motum parsimonie videtur habuisse.* Non solum se Pertinacem cognominari voluit, sed & se ipse in genus Marci Aurelii Antonini inseruit. Dio de ipso: μάλιστ' ἡμᾶς ἐξέπληξεν, ὅτι ἔτε Μάρκου υἱὸν, καὶ ἔ Κομόδου ἀδελφὸν αὐτῶν ἔλεγε. πῶτε Κομόδου, ὃν πρώτῳ ὑβρίζεν, ἡρωικῶς ἐδίδο πμᾶς. Itaque eum se Marci filium vocasse testantur nummi. L. SEPTIMUS SEVERUS PERTINAX AUG. IMP. VII DIVI. M. PII F. P. M. TR. P. IV. COS. II. P. P. Fratrem quoque Commodum vocasse constat ex Inscriptione. DIVO. COMMODO FRATRI. IMP. CÆS. L. SEPTIMI. SEVERI. PII. PERTINACIS. AUG. Quin & Caracalla Commodus aocatur. In ejus nummo: ΚΟΜΟΔΟΥ ΚΑΙ ΑΝΤΩΝΕΙΟΥ. Ubi duo illa confirmantur, quæ scribit Dio, & fratrem Commodi sese appellasse, & divinos illi honores decrevisse, quum hic vocetur DIVUS.

MMCCXI. *Polycarpus quoque & Bacchylus.*] Ita omnes scripti. Verum non solum mendosus est locus, sed etiam inutilis. Ita enim conceptum Hieronymus reliquerat: *Polyrates quoque Asiæ Provincia, & Bacchylus Cormubiorum Episcopus.* Vide caput xxii Historiæ Ecclesiasticæ quintæ. Hujus Polycratis numero sequenti sit mentio, & plenius apud Hieronymum ipsum libro de Scriptoribus. Eccles. Hujus vide Epistolam ad Victorem urbis Romanæ Episcopum, cap. xxiv. Hist. v. Eccles. Editiones recte habent Poly-crates.

Ibid. *Bacchylus.*] Βακχύλῳ scribendum esse vincit analogia Hellenismi. Unde Βακχυλίδης. Post hanc Pericopen legitur de Candido Christianorum disputatore in editionibus, quod huc intrusum fuisse arguunt omnes scripti libri, qui non habent. Scripserat autem iste Candidus εἰς τῶν ἑξαήμερον. Hist. Eccl. v.

cap. xxvii, & Hieronym. de Script. Eccles. Ephesina autem *παροικίας* erat Episcopus Polycrates. propterea vocat eum Asianæ provinciæ Episcopum.

MMCCXII. *Questione orta.*] Horum Græca non habemus. Sed possunt suppleri ex lib. v Hist. Eccles.

„ Ibid. *an secundum legem Moysi* xiv.] Tertullianus „ de præscript. *Est præterea his omnibus etiam Blastus ac-* „ *cedens, qui latenter Indaisimum vitæ introducere. Pascha enim* „ *dici non aliter custodiendum esse, nisi secundum legem Moysi* „ *xiv mensis.* Ante hoc tempus omnes Asianæ ecclesiæ „ xiv Luna Pascha celebrabant, ut ex Eusebio constat. „ Sed ab hoc tempore, auctore Victore, Dominica „ proxima post xiv Lunam Pascha celebrari ceptum. „ Tertullianus autem scribebat sub Heliogabalo & „ Severo.

MMCCXIII. *Judaicum & Samariticum bellum motum.*] Historia nobis ignota. Scimus quidem eo tempore motus in Syria fuisse Claudiolatrone duce, homine Judæo. Sed quid hoc ad Samaritas? Præterea Senatus Severo Judaicum triumphum decrevit. Sed hoc accidit numero MMCCXVIII, quando Severus & Antoninus filius consulatum in Syria inierunt.

MMCCXV. *Severus Parthos.*] Hieronymus ab Eutropio totidem verbis. Parthicum quidem vocatum Severum inscribit Spartianus, sed nomen hoc respuisse, ne Parthos laceraret. quod perridiculum est, quum nullus fere nummus sit, nulla inscriptio Severi sine cognomine Parthici.

„ Ibid. *Severus Parthos.*] Oppiani illud adulatorium „ libro primo *κωνηγ*.

„ — *Μή μοι βροτολογὸν αἰδέης.*

„ *Οὐκ ἔρω πολέμους, σὺν ἄρα ἔργα κάκιστα,*

„ *Ἐφρασίμην Πάρθων τε δύας, καὶ Κτησιφῶντα.*

Dionysius ὁ *παινηγῆτης* de Parthorum indomita ferocia præfatus quædam postea subjicit:

Ἄλλ' ἔμπης καὶ δῆλον ἀμομακέτος περ' ἑόντας

Αυσινὸς βασιλῆος ἔπεπῆνεν ἀκωκή.

De victoria Parthica loquitur non Augusti tam retro à sæculo Dionysii remoti, sed Septimii Severi, sub quo hæc scribebat. Hoc solo argumento Eustathius Dionysium τὸ *παινηγῆτῶν* sub Augusto fuisse somniat, adeo ut omnes ὑπαρ, σὺν ὄναρ esse putaverint. At quin ipse Poëta se eo tempore scripsisse testatur, quonon unus, sed aliquot simul imperabant. Verba ejus:

Ρώμην πημέσσαν ἑμῶν μέγαν οἶκον ἀνάπτων.

Si de uno tantum voluisset loqui, nullum negotium erat dicere — *ἑμῶν μέγαν οἶκον ἀνάπτων*. Imo de pluribus loqui, quando unus tantum imperat, neque Imperatori gratum, neque Poëta tutum. ἑμῶν igitur ἀνάπτων, Severi Patris, Caracallæ, & Getæ filiorum. Unde Tertulliano dicta est *triplex potestas* imperium Romanorum sub illis tribus Augustis. Vetus Inscripção.

IMP. CÆSAR. LVCIVS. SEPTIMIVS.
SEVERVS. PIVS. PERTINAX. AVG.
ARABIC. ADIABENICVS. PARTHICVS.
MAXIMVS. PONT. MAX. TRIB.
POTEST. IX. IMP. XI. COS. II.
P. P. PROCOS. ET. IMP. CÆSAR.
MARCVS. AVRELIVS. ANTONINVS.
PIVS. AVG. TRIB. POT. IV.
PROCOS. ET. IMP. P. SEPTIMIVS.
GETA. ANTONIN. VIAS. ET. PONTES.
REST. AB AVG. MIL.
PAS. XXXI.

„ Præterea nuper effossum est in Britannia saxum ab „ erudito Gul. Cambdeno in suo eximio opere produ- „ citur, in quo pater, & duo filii Augusti vocantur.

PRO. SALVTE

AVGG. N N.

SEVERI. ET. ANTON

NI. ET. GETÆ. CÆS

P. SALTIVS. P. F. MÆ

CIA. THALAMVS. HADRI

PRAEF. LEG. II. AVG.

C. V. AMPELIANO. ET

LVCILIAN.

En triplicem potestatem, quam intelligit Tertullianus, Severi, Caracallæ, Getæ, non autem Severi, Caracallæ, & Clodii, ut joculariter interpretatur vir eruditus Pamelius. Huc mirum in modum faciunt illa ex Dione: *Μέγας μὲν γὰρ ὡς ἀληθῶς ὁ Πλαυταιδὸς καὶ ὑπερμέγας ἐγερόντι, ὥστε καὶ τὸ δῆμον ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ ποτὲ ἐπαίν. πὶ τρεῖς, πὶ δ' ὠχρεῖας, ἀλλ' οὐ τρεῖς κέκτισται. ἔλεγεν γὰρ τὸ εὖ πρὸς σκεῖνον δῆθεν, ἀλλ' ἀπλῶς, τρεῖς δ' ἐνεφαίνον, πῶν τε Σεβήρον, τὸς τε Γέτας ὡς δ', Ἀντωνίνου καὶ Γέταν.* Ecquodnam illustrius exemplum occurrere potuit, quam hoc tam expressum, de triplici potestate? Sed neque illud minus notabile in nummo Getæ, IMP. CÆS. P. SEP. GETA. PIUS. AUG. PONTIF. TR. P. II. COS. II. DES. III. P. P. S. C. Ubi tres figuræ sacrificantes, patris Severi, & filiorum. Quod elegantius exprimitur alio nummo, in quo Severus medius duobus filiis stipatus sedet globum tenens, Geta bacillum, Caracalla volumen complicatum gestante. Inscripção: AVT. KAIC. CEOPYHPOC. A. CEII. GETAC. K. AVT. K. M. AV. ANTONH. Itaque hæc est vera triplex potestas. Hinc colligimus Getam Augustum vocatum secundo suo Consulatu, anno imperii Severiani XIII, numero MMCCXCI: imo anno antecedenti jam IMP. vocabatur, ut ex nummo ejusdem Getæ constat: IMP. CÆS. P. SEPT. GETA. PIUS. AUG. SÆCULARIA. SACRA. S. C. Extant vero sex, aut septem ejusdem exempli Inscripções cum triplici illa potestate Patris & utriusque filii, immutatis tantum causis dedicationis in fine singularum. Sed alia insignis inscripção omittenda non est, quæ in civitate Marchionatus Badensis extat, in qua Caracalla dicitur Imperator destinatus.

M. AVRELIO

ANTONINO. CÆS.

IMP. DESTINATO.

IMP. L. SEPTIMI.

SEVERI. PERTINACIS.

AVG. FILIO.

RESP. AQV.

Item lapide nuper eruto ex eodem Cambdeno.

IMP. SEVERVS

AVG. ET. ANTONINVS

CÆS. DESTINATVS

RESTITVERVNT. CVRAN

TE. VIRIO. LUPO. LEG. E

ORUM. PR. PR.

Igitur — *ἑμῶν μέγαν οἶκον ἀνάπτων*, id est Severi & liberorum. Eodem itaque tempore Oppianus & Dionysius elegantissimi Poëta carmina sua ediderunt. Facessat opinio de Augusti temporibus, sub quo Dionysium scripsisse nugatur Eustathius.

Ibid. *Adiabenicus.*] PR. *Azabenicus.* quod est idem. Diata, Zeta; Diabolus, Zabolus. Unde Hieronymus in vi cap. Epistolæ ad Ephes. Diabolum secundum Græcos criminatorem significare ait, secundum Hebræos *κατ'ἀρρέοντα*: quia habet quandam similitudinem cum Zabulon, quod significat *κατ'ἀρρέοντα*. Sed nemo non videt nimis violentam originationem esse. Nam Zabolus est vitium καὶ *κατ'ἀρρέοντα* vulgi ita loquentis & Zetam pro Diata usurpantis.

MMCCXVI. *Therma Severiana apud Antiochiam.*] Quorum meminit Euagrius lib. II, cap. XI: ubi Trajani, Severi,

Severi, & Hadriani βαλαρείων mentio, meminit & Spartianus in Severo.

Ibid. & Roma facta.] In prima Regione Commodianæ & Severianæ Thērmæ in continenti ponuntur à P. Victore.

Ibid. & Septizonium exstructum.] Septizonium habet BONG. Reliqui omnes Septizodium: item editiones. & veteres commutant hæc inter se: ut circumlocutionem in Hebdomadis quidam Septizodium, alii Septizonium vocant. Omnem septenarium ordinem ita vocabant. Claudianus:

Quæ septem scopulis Zonas imitatur Olympi.

Et moles alias aliis superstructas eodem nomine appellant. Spartianus in Geta: *Occisus Geta illatus est majorum sepulchro, hoc est Severi, quod est in Appia via cunibus ad partem dexteram, specie Septizonii exstructum, quod sibi ille vivus ornaverat.* Omnia igitur ædificia ex molibus alia alii in politis confurgentia hoc nomine cenfebantur, ut inlltar illius sepulchri. Videndum, an sit illud mirabile opus Severi, cujus tantum reliquæ extant, quod Septizonium Severi vocatur: de quo Spartianus: *Quam Septimus Pertinax Severus Septizonium faceret, nihil aliud cogitavit, quam ut ex Africa venientibus suum opus occurreret.* Neque vero illam opertissimam domum Domitiam, quam tot epigrammatis Martialis magnificat, & Parthianam aulam vocat, aliud putandum est fuisse, quam speciem Septizonii. Hoc omnino illis confirmatur:

Septenos pariter credas assurgere montes.

Thessalicam levior Pelion Offa tulit.

Unde Giganeos contextus dixit Marcellinus lib. XVI, quum de similibus structuris, & molibus immanibus loqueretur. Apud P. Victorem Septizonium Severi ponitur in X regione, ut re vera est. Sed & ponitur in XII. Quare aut hoc non fuerit Severi, aut plura Severus fecerit. Suetonius scribit Titum Vespasianum prope Septizonium natum. Fuerunt igitur Septizonia Romæ ante Titum ut Severus Septizonii primus auctor dici non possit. Sed & extra Italiam Septizonia fuerunt. Ad urbem enim Emeritam in Lusitania est ingens moles, sed vetustate deformata, quæ vulgo *Settisolio* vocatur, nomen manifesto detortum ex *Settizodio*: ut Romæ *S. Lucia in S. ptisolio*, hoc est in Septizodio illo Severi. Tota vero hæc perioche ab Hieronymo est, & à Cassiodoro in annum sequentem confertur, Fabiano & Muciano Coss.

Ibid. *Septizonium.*] Spartianus: *Opera publica ejus præcipua extant Septizonium, & Therma Severiana.*

M M C C X V I I I. *Persecutione.*] Optimè signatum tempus: Severo August. IV, Antonino Coss. Spartianus: *In itinere Palæstinæ plurima jura fundavit. Judæos fieri sub gravi pœna venit. Idem etiam de Christianis sanxit. Judæi veteres: יהודים ארץ ישראל נקראו Interdictio sanxerunt, ne legem legerent.* Hoc à Trajano, & à sequentibus Principibus sancitum produnt. Quod verissimum. Sed mirum elogium de persecutore Christianorum apud Tertullianum ad Scapulam, cap. IV: *Sed & Clarissimas feminas, & Clarissimos viros Severus ferens hujus scetæ esse non modo non lesit, verum & testimonio exornavit, & populo suæ genti in os palam restitit.*

Ibidem. *Leonides Origenis pater.*] Origenem quum fuisse annorum XV I I scribit in libro de Scriptoribus Ecclesiast. Natus igitur videtur numero M M C C. Mortuum idem ait ætatis suæ anno L X I X, sub Volusiano & Gallo. Discessit ergo numero M M C C L X V I I I. qui est ultimus annus Galli & Volusiani.

M M C C X X. *Masanus.*] Vide IV Hist. Eccles. cap. XXV I I. Et Hieronym. in Catalogo.

Ibidem. *Hoc anno Jobeleum à majoribus invenimus celebratum.*] Nullum jobeleum potuit celebrari neque secundum rationes Iudaicas, neque secundum Eusebianas, quæ jobel constituunt quinquaginta annorum solidorum. Omnino Sæculares ludos hoc anno à Severo celebratos fecimus, Cilone & Libone Coss. & hoc est, quod in animo habebat Eusebius. *maiores nostri intelliguntur Christiani.* Sed si nullum Jobel eo anno celebrarunt. Est hallucinatio Eusebii.

Ibid. *Duodecimo anno Severi, & C C L I I Antiochenæ urbis.*] C C L I I annus Antiochenus responderet anno C C V Christi Eusebiano, & C C I V Dionysiano. Per perpetuam regulam deducenda sunt XLV I I de annis Antiochenis, ut habeas annum Christi Dionysianum. Contra XLV I I addenda annis Christi Dionysianis ad methodum annorum Antiochenorum. Rursus de numero Eusebiano deducenda 1968, ut habeas annum Antiochenum.

M M C C X X I I. *Severus in Britannias.*] Ad verbum Hieronymus ex Eutropio. Orosius & Cassiodorus hinc hauserunt.

Ibid. *per C X X X I I passuum millia.*] In vetustioribus Eutropii exemplaribus deerat nota centenarii. Sed eam reponendam esse tum hic locus Hieronymi, tum Prætorii paraphrastes indicat: *χάρομα ἀπέβαλεν Ἰππὸ δίο ἢ τεράκοντα πρὸς τὰς ἑκατὸν στήλαις ἐκείνας αὐτὸν πρὸς Πελαγονίαν.* Hæc tamen nota centenarii

• deest etiam in Cassiodoro. Hunc vallum Dio *Ἐπερίχισμα* vocat; qui à mari ad mare pertingeret, & transversam insulam feceret. Eius reliquias vidimus, quum Londinio in Scotiam iter faceremus. Spartianus: *Britanniam (quod maximam ejus imperii decus est) muro per transversam insulam ducto, utrumque ad finem Oceanum munitum. unde etiam Britannici nomen accepit.* Sed ante eum idem fecerat Hadrianus. Spartianus: *Britanniam petiit, in qua multa correvit, murumque per octoginta millia passuum primus duxit, qui Barbaros Romanosque divideret.* Et post eum Antoninus Pius. Capitolinus: *Britannos per Lolium Urbicum legatum vicit, alio muro cespititio submotis barbaris ducto.* Alio, inquit, muro, nempe præter eum, quem Hadrianus duxerat.

Ibid. *C X X X I I passuum.*] In Græcis *εὐδίας χιλιάς*, hoc est C X X V passuum millibus, si octo stadia mille passibus imputentur. Sed *οἱ ἀκροβύστεροι* mille passuum definiunt stadiorum V I I. s. quæ protectosunt millia passuum C X X X I I, cum besse. Itaque si bessem excurrentem exceperis, proculdubio *χιλία εὐδία*, quæ extant in Græcis, recte hic, aut apud Eutropium, redduntur C X X X I I millia passuum.

M M C C X X I I I. *Tertullianus.*] Scripsit juvenis sub Severo opusculum de Pallio primitias operum suorum scholastico Afrorum charactere, quem postea à reliquis suis scriptis abdicavit. Apologeticum dubito an sub Severo scripserit, quum dicat, *Papiae leges heri constantissimum Principum Severus exclusit.* Videtur de mortuo loqui. Liber ad Scapulam sub Heliogabalo scriptus est, mortuo jam Antonino Caracalla. Hoc satis illa verba declarant: *Nam & Proculum Christianum, qui Torpation cognominabatur, Eubodæ procuratorem, qui eum per oleum aliquando caraverat, requisivit, & in Palatio suo habuit usq; ad mortem ejus; quem & Antoninus optime noverat, lacte Christiano educatus. Nemo sanæ mentis putaverit de Antonino Caracalla vivente dictum. Istum autem Proculum ridicule confundunt cum erudito illo, qui in Hæreses scripsit, cujus meminit idem in Valentinianos cap. V: *Proculus noster virginis senectæ, & Christianæ eloquentiæ dignitas.* Πρόκλος ἡμέτερος νεροῖσ' ἰατρίας, καὶ τῆς Χριστιανῆς εὐφραδίας ἀπέσχημα:*

cujus quamvis eloquentissimi, & veteris Ecclesiæ scriptoris miror Hieronymum mentionem nullam fecisse. Ille vero Proculus Euodiæ procurator, qualium studiorum aut artium fuerit potius, quam Theologus, argumento sit, quod femina procurator, & villicus, aut dispensator erat.

MMCCXXVI. Severus Eboraci in Britannia moritur.] Natus VI Idus Aprilis, Claro 11, & Severo Coss. numero MMCLXII. Obiit pridie Non. Febr. Vixit annos LXV, menses IX, dies XXII. Mortuus igitur anno sexagesimo sexto ætatis, numero MMCCXXVII. Prochronismus unius anni est. Aliter κατὰ τὴν Ἰπσημονικὴν κωνόνας. Natus est aureo numero XIV. Igitur XIIII addenda ejus ætati ad methodum numeri aurei. Obiit sexagesimo sexto anno. Adjectis XIIII, residuo per XIX partito, superest numerus aureus 111, in quo obiit, qui convenit numero MMCCXXVII. Nam numerus Eusebianus unitate diminutus, & per XIX divisus relinquit numerum aureum. Hæc via omnium tutissima est ad temporum rationes investigandas.

Ibid. Eboraci.] Nota insignem hallucinationem Iordanis: Britannicum bellum exortum: unde Severus mirabiliter triumphavit. Vult enim triumphasse ex ea provincia, ex qua, postquam in eam venit, nunquam pedem extulit, ut qui Eboraci mortuus sit.

MMCCXXVII. Antoninus cognomento Caracalla Severi fil. ann. VII.] Eutropius anno imperii sexto, mense secundo. Quod ego non capio, an sexto absoluto, mense secundo septimi currentis? Sane ita vertit Pænius, βασιλεύσας ἕξ ἔτη, καὶ μῆνας δύο. neque aliter Dion. an secundo anni sexti? Utraque locutio insolens. Liberalior est Eusebius VI Histor. Eccl. pag. 63. ἕτη βασιλεύσας ἕξ ἔτη, καὶ μῆνας ἕξ.

MMCCXXIX. Antoninus Caracalla cognominatus propter genus vestis.] Idem Spartianus: ipse Caracalli nomen accepit a vestimento, quod populo dederat, demisso usque ad talos, quod antea non fuerat. Unde hodieque Antoniniana dicuntur Caracalla ejusmodi in usu maxime Romana plebis frequentate. Eadem fere repetit Aurel. Victor Andree Schotti. Alter Aur. Victor ex Gallia has vestes prodidisse scribit. Dion μανδύην similem dicit. Glossarium: Καρχαλλιον, Cuculla, Hieronymus de veste Sacerdotali: & efficitur palliolum mira pulchritudinis, præstringens fulgore oculos, in modum Caracallarum, sed absque cucullis. Ex quibus colligimus hoc genus vestis nunquam fuisse sine cucullis: quod proprium Gallorum est. Sed illud mirum, palliolam vocari ab Hieronymo, quod ad talos demissum Spartianus fuisse dicit. Certe Caraca, & Casaca Gallis etiamnum dicitur Chlamys vel cum cucullo, vel sine cucullo. Quemadmodum Antoninus à genere vestis cognominatus est, ita è contrario genus vestis καβάδιον à Cabade Rege Persarum dictum est, teste Tzetze. 443.

Ἐσθημα ἐνυάλιον, στρατιωτικὸν τὸ εἶμα,
Ὅπερ καβάδης λέγει ἵππο Καβάδης Πέρσης.

Ex his constat & καβάδιον quoque non minus, quam Caracallam, esse chlamydem militarem. Id nomen hodie in idiotissimo Græco tam frequens est, quam usus ipsius vestis inter ipsos Græcos.

MMCCXXXI. Antoninus Romæ Thermas.] Eutropius: Opus Romæ egregium fecit Λαβρα, quæ Antoniniana appellatur. nihil præterea memorabile. Spartianus: Opera Romæ reliquit Thermas nominis sui eximias. Aur. Victor Andree Schotti has Thermas vocat ad lavandum absoluta opera pulchri cultus. Fuerunt autem in XII Regione urbis. Basis Romæ in illis Thermis effossa est, cujus in dextro latere hæc leguntur:

MAX. AUG.

N. DIOCLETIANO. II COS.

SUB. FELICE. PROC. AUG. N.

THERM. ANTONIANARUM.

Ut sine dubio eas instauraverit Diocletianus. quemadmodum & Nicomedie idem Imp. refecit alias THERMAS ANTONINIANAS, quæ non videntur esse à Caracalla constructæ, sed aut à Pio, aut à Marco. Mirum vero in basi Romana à tergo legi nomina Q. SOSSII FALCONIS, & C. IULI ERUCTI COS. in quorum magistratu Pertinax occisus est. De eo viderint docti. Nam ego nihil pronuncio.

MMCCXXXII. Antoninus tam impatiens.] Totidem verbis Eutropius, unde Hieronymus hausit. Petre historiam ex Spartiano: ex quo Eutropius.

Ibid. Novercam suam Iuliam.] Matrem Getæ: quæ tam in nummis, quam in lapidibus dicitur MATER CASTRORUM. Mater autem Bassiani & ipsa quoque omnino fuit: quod manifesto ostendit Oppianus poeta, qui Caracallam Iuliæ Domnæ filium esse testatur:

Ἡ μεγάλη μεγάλη Φιτύσαρ Δόμνα Σεβήρω.

Nam uni Iuliæ uxori Severi cognomen fuit DOMNA. Nummi: IULIA DOMNA AUG. item: IOΥΑΙΑ ΔΟΜΝΑ CEB. & ΔΟΜΝΑ CEB. ΑΥΓΟΥCΤΑ. & ΔΟΜΝΑ ΙΟΥΑΙΑ CΕΟΥΗΡΑ. Nulla alia Augustarum DOMNA vocata fuit, præter hanc. Itaque cognomen, aut cognominis loco fuit. Quin & Δόμνα etiam est nomen proprium. Photius 573. 10. ἀρχαιομύθη Ισθάρω Δόμναν γυναικα. Lapis Narbonensis

IULIÆ. DOM

NÆ. AUGUSTÆ

IMP. CÆS. L. SEP

TIMI. SEVERI. PII. PER

TINACIS. AUG. ARA

BICI. ADIABENICI

P. P. P. M. TRIB. POT. IUL.

IMP. VIII, COSS. II. ET.

M. AURELI. ANTONI

NI. CÆS. MATRI

ITEMQ. CASTROR.

DECUR. NARB.

Sed temporibus Antoninorum Pii & Marci alia fuit Iulia prorsus mihi ignota. Saxum Albæ Iuliæ:

I. O. M. ET.

JUNONI. REGIN.

PRO. SAL. IMP. M. AVR. AN

TONINI, PII. AVG. ET.

JULIÆ. AVG. MATRIS. AVG.

M. ULP. MUCIANUS.

MIL. LEG. XIII. GEM.

HOROLOGIAR. TEMPLVM.

A. SOLO. DE. SUO. EX. VOTO.

FECIT.

FALCONE. ET. CLARO. COSS.

Romæ

I. O. M.

ET. JUNONI. REGINÆ.

PRO. SALVTE.

M. AVRELI. ANTONINI.

FEL. AVG.

ET. IULIÆ. AVG.

IVL. PVDENS. SEVERIANVS.

ARAM. CUM. BASI.

POSUIT.

Prius saxum dedicatum anno cædis Pertinacis. Quæ hæc est Iulia? Quis ille Imperator M. Aurelius Pius illis Consulibus? Neque enim de Bassiano Caracalla intelli-

intelligendum, qui tunc quatuor annorum tantum erat. item à dedicatione hujus Aræ, ad ejus imperium, sunt anni XV III. Neque ignoramus Caracallam M. AURELIUM ANTONINUM PIUM in nummis vocari, sed jam Imperatorem. Philostratus in Sophistis: pag. 569: *Αντωνῖν* ὃν ἦν ὁ ἕ φιλοσόφος παῖς Ἰσθλίας. Antonino Philosopho alius filius fuit præter Commodū, alia uxor præter Faustina? nisi legamus: ὁ τῆ Σεβήρης παῖς ἔ Ἰσθλίας. Hoc etiam ancipitem animi & suspensum tenuit Tzetzen pag. 104.

φιλοσόφῳ ὁ Φλαῦν, Τύρμ, αἰμα, ἰήτωρ, (ἀλλ' ὁ δ' ἐστὶν ὁ Απικὸς) ὁ Τύρμ ἐν ἑ: ὁ ἡ, (ὡς αὐτὸς ἐν πῖς αὐτῆ βιβλίου Διαγρῆ Φῆ) εἰς τῆ χρῆσ ῥήτων τε ἰὺ τ' γραμματῶν τῶν τῆ Ἰσθλίας κρητῶν τε λ' ἔστη βασιλίδι. σὺζυγ' ὁ δ' αὐτῆ ἔ Φησι πῖν ὁ λ' βασιλέως.

Et certe mihi non minorem movet admirationem. Meminit & Philostratus ejusdem alio loco, qui nunc non succurrit. Hæc nos proposuimus Chronologis eruditis, & Antiquitatis investigatoribus, ut quarant, & nos doceant, quæ nescire ingenue profiteamur.

Ibid. *novercam suam tuliam.*] Hanc historiam Hieronymus, ut diximus, ab Eutropio, ille à Spartiano petivit: quæ constare non potest. Nam quis melius scire potuit matrem Caracallæ, quam Oppianus, qui ipsi Caracallæ opus suum obtulit? Præterea quis unquam vidit nummum Caracallæ, unde aliam ei uxorem fuisse præter Plautillam Plautiani filiam, asseri possit? Sane major pars Historicorum Juliam Caracallæ matrem fuisse testatur, non novercam. de quo minime dubitandum. Herodianus, qui & Severum & Juliam novit, eam non solum Antonini, sed & Getæ matrem fuisse dicit. Quare Spartiani somnium est de Julia Caracallæ noverca.

Ibidem. *Antoninus interficitur inter Edessam & Carras.*] De loco inter Scriptores melius convenit, quam de genere mortis. Nam major pars interfectum, alii propria morte obiisse scribunt, ut Eutropius, & Sex. Rufus: *Antoninus cognomento Caracalla filius Severi Imperatoris expeditionem in Persas parans Osireene apud Edessam propria morte obiit, & ibidem sepultus est.* Utranque falsum. Nam & interfectus est à milite, quem submiserat Macrinus, & cadaver Romam sepulchro patris illatum.

Ibid. *& Carras.*] Quidam PR. habent Orcadas, ineptissime. *Κάρραι* unico ῥ apud Theodoritum Eccl. Hist. lib. III cap. xxvi.

Ibidem. *anno aetatis XLIII.*] Ita omnes Scriptores, præter Dionem. Is XXIX annos vixisse scribit, qui hominem vidit. Nam ab initio Severi, ad mortem Caracallæ, interfuit anni XXI V solidi. Erat igitur quinque annorum tantum, quum pater imperium inivit. Frater enim Geta occisus est vigesimo tertio anno ætatis suæ, vicesimo postquam pater inivit imperium. Ita Antoninus Caracalla major biennio tantum fuerit fratre suo Geta. Præterea nato Geta, *Bassianus natum oram quasi parvulus apollosum ad terram fregit*, auctore Spartiano. Parvulus igitur erat Bassianus nascente Geta, utpote paulo majusculus biennio, quam frater. Quod verissimum est. Nam Spartianus ait Bassianum annos XII natum à patre ad imperium adscitum: quod quidem accidit anno XI imperii Severiani. Adjectis IV annis solidis, quot natus erat ante initium à patre imperium, annis IX Severi fuerit XIV currens Bassiani. Quæ quum ita sint, fallitur Spartianus ipse, quique eum sequuntur, Eutropius, & alii, qui annos XLIII vitæ illum expleisse dicunt. Cui melius credetur, quam Dioni, qui illis gestis inter-

fuit? Dioni etiam assentitur Aur. Victor: *vixit annos fere triginta.*

Ibid. *Circensibus Vulcanaliorum Romæ Amphitheatrum incensum.*] Quod postea instauratum ab Heliogabalo.

Ibid. *Abgarus.*] In nummis Gordiani: ΑΒΓΑΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ, cum capite regis Barbari tiaram gestante. Variè hoc nomen scribitur ΑΥΓΑΡΟΣ, ΑΒΓΑΡΟΣ, quia Græci non distinguunt sonum AV ab AB. Vide Suidam voce *ἰκέτωμα*. Constat apud Cornel. Tacitum perperam *Abgarus*, pro *Abgarus*, legi, Annali 6 XI I.

Ibid. *Macrinus occiditur in Archelaide.*] Spartianus in suburbio Bithyniæ. Dio in Cappadocia. Intellige ergo Archelaidem Cappadociæ. de qua Ptolemaus, & alii. Imposuit Spartiano, quod ipse Macrinus aufugit Nicomediam Bithyniæ, & inde Chalcedonem. sed ibi non est interfectus. Inde enim à militibus Heliogabali abductus in Cappadociam, ibique confossus.

M M C C XXXIV. *sacerdos Elagabali Templi.*] In nummo ejus: IMP. ANTONINUS PIUS AUG. SACERD. DEI SOLIS ELAGAB. In vetustissimo BONG. est ELAOGABALI. Frustra docti viri torquent se in hujus nominis orthographia, alii Elagabalum ex veteribus nummis, & saxis, alii Heliogabalum ex libris scribendum esse asserentes. Ego utrovis modo legatur nihil referre dico, qui sciam tam Græcos & Latinos barbaræ nomina depravare, quam Barbaros Latina & Græca. Herodianus *Ελαγαβῶλον* vocat, à quo propius abest lectio BON. *Elagabali*. Servius *ἠλαγοβῶλον*. Hoc enim innunt verba ejus: *Gabalus etiam Romanus imperator Solem se dicit voluit. Nam Heliogabalus dictus est.* Hinc Nicephorus Patriarcha: *Αντωνῖν ὁ Γαβῶλ*. Quod enim à quibusdam Gabalus vocaretur, non solum ex illis Servii colligimus, sed etiam idem constat ex inepto versu Imp. Macrini: *Quidus Latinus Gabalus iste fuit.* Erat enim Gabalites, ubi templum Solis fuit: unde Gabalus dictus est. Alii Emiscenum faciunt. Unde Julianus Apostata eum vocat *τὸ ἐκ τ' Εμεσῆς πογδάρον*. Nummi ejus: ΓΑΒΑΛΙΤΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑς ΚΑΙ ΑCΥΛΟΥ. Hinc Solutelare nomen ejus urbis lingua patria dictus *Elagabal*. hoc est Deus Gabalitarum. Quo qui certius etymon querit, sensu in his literis caret. Nam sunt quidam, qui pruritu Hebraismi, Syriaismi, Arabismi, quicquid primo arripit, statim arripiunt, quamvis vix Syriace aut Arabice legere sciunt. Quare *גבול* Syriace & Arabice est Deus Gabalorum. Gabala autem urbs Phœnicæ. Quod autem à loco Deus cognominatus sit, non caret exemplo. Sic enim dicta Dea Aventina, Dea Satriana, Dea Suria, vel Syria, Deus Patrius Neapolitanorum, *εὐδὸς Δελιχλῶος*, in quibus nullum proprium nomen Numinis est, sed attributum loci. quod quidem solet fieri in Diis, de quibus ambigitur, quo nomine appellandi. unde in precibus concipiendis dicebatur, SIVE DEUS, SIVE DEA. Nam de hoc Deo Gabalitano incertum erat, Solne, an Jupiter esset. Lampridius: *præter eadem Heliogabali Dei, quem Solem alii, alii Jovem dicunt.* Sic de Syria Dea nemo unquam aliquid certum pronunciare potuit, quænam ea esset. propterea nomine proprio caret.

M M C C XXXVI. *Elagabalum Templum Romæ a discatum.*] Legendum aut Elagabaleum, *Ελαγοβῶλεον*, aut Eligabali. Lampridius: *Opera publica ipsius, præter eadem Heliogabali, &c.*

M M C C XXXVII. *In Palestina Nicopolis, que prius Emava.*] Hanc historiam uni Eusebio debemus, unde & Hieronymus in Catalogum Scriptorum Ecclesiasticam traduxit. De qua vide necessario Gulielmum Archie-

Archiepiscop. Tyrium de bello sacro lib. vii, cap. xxiv. Non conveniunt Sozomeno, qui lib. v, cap. xxi prodidit conditam à Romanis statim post Hierosolyma ab ipsis everfa: πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Παλαστίνῃ ἢ νῦν καλεσμένη Νικόπολις. πῶς τὴν ἢ ἐπὶ κώμῳ ἔσαν οἰδενὴ θεία τῆ Εὐαγγελίων βίβλῳ, καὶ Ἐμμαῶς ποταμοῦ. Ῥωμαῖοι ἢ μὲν πῶς ἀλωσιν ἱεροσολύμων καὶ πῶς τῆ Ἰσθαίων νίκην, Νικόπολιν αἰηγοῦσιν. Certe à quadam victoria constat nominatam fuisse: & videntur vera esse, quæ de hac urbe scribit Sozomenus. Sed eam aut dirutam aut exhaustam, sub Heliogabalo colonis inductis & mœnibus instauratis exornatam fuisse necesse est. Qui in suis peregrinationibus scribunt hanc Nicopolim, sive Emmaus, GOTZ ab Arabibus vocari, hallucinantur. Hoc enim est Hierosolymorum nomen, *Kadiz mubarek, Sanctuarium benedictum. ἀγιασμένον ἠυλορημένον.* Nicopolis vero distat Hierosolymis m. p. xxi. ut est in Itinerario Burdigal. Josephus δ. ἀλωσ. β. ait Ἐμμαῶς significare *λατρεῖα θεοῦ.* Hoc verum fuerit, si scribendum sit *Ἐμμαῶς.* Sed σ & ς penultimum sunt de radice nominis. Itaque: erant non fuerit originatione Josephi.

Ibid. [Julio Africano scriptore temporum.] Nicopolim hanc deductam fuisse ab Alexandro Augusto ipsemet Eusebius scribit libro priore: *Νικόπολις ἐπιμήθη καλεῖσθαι ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τῆ ἀυτοκράτορος, Αφρικανῶς πρεσβυτέρου.* Si Imperator Alexander deduxit hanc Coloniam, quomodo anno quarto Antonini Elagabali id potuit, quando nondum erat Imperator? Sed hic quoque hallucinatio est. Quia enim quarto anno Elagabali Africanus Chronicon suum terminavit, hoc habens in animo Eusebius confudit tempus terminati Chronici cum tempore Colonie deductæ, quia Africanus ejus deducende ergo ad Imp. Alexandrum legatus fuit. Sane hoc anno legationis suæ Julius Africanus accuratissimus temporum observator absolvit opus suum, Grato & Seleuco Coss. Verba ejus: *Ἐπὶ τῆ Ἀθήνησιν ἀρχόντων. Κρέοντος πρῶτος ἀρχοντος ἡγησάμενος ἔτι τῆ ὀλυμπιάδος. οἱ δὲ ἔτι κ. ἀφ' ἧς ἔτι ὅν ὀλυμπιάδα ἀρχόντες ἄ γ' μέχρι φιλιπποῦ, καὶ ὅν ὑπὸ Ἰούλιου Γρατοῦ Σαβιναίου, καὶ Σέλευκου, Ῥωμαίων ἀπὸ τῆ Ἐπὶ Βορῶν μὲν τὴν βασιλείαν ὑπὸ Ἰουλιανῶν, ἔτι καὶ Ἐλευθέριου μὲν ἔτι τῆ Ἐπὶ κ. ἀφ' ἧς ἔτι κ. ἀφ' ἧς ἔτι Ἄντωνος ἔτι ἠυλορητῆ (Αυείτα) Ῥωμαίων βασιλέως ἔτι γ'.* Epilogismus temporis ab Adam, ad Christi natalem juxta LXX seniorum interpretationem, sunt anni MMMMM D. Sed non omnibus convenit de anno nati Messie. Africanus statuit numero Eusebiano MMXV, Eusebius MMXVI, Dionysius Abbas ὁ μικρὸς MMXVI, id est in xxv Decembris MM XVI. Hoc modo præsens annus, qui Eusebio est CCXXI, Dionysio CCXXI à Christo, is est Africano CCXXI, & cum ΕΦ, erit ΕΦΚΓ. Sed in exemplari Georgii male à librario scriptum ΕΤΚΓ. Itaque Olympiadem ccl Africanus, hoc est annum Iphiti MCCCCXCVI, lib. v ait esse annum cxcii post passionem Dominicam, quam contigit hariolatur anno Christi xxxi. Sic 5500 anni cum 31, & 192 compositi eandem summam conficiunt ab Adam. ΕΦΚΓ. *συνάρον* ἢ *δὲ πῶς οἱ χρόνοι ἔτι πῶς ἔκκειρα παρσίου, ἀπὸ Ἀδάμ, καὶ τῆ ἀνάστασιν, ἐπὶ ΕΦΛΑ. ἀφ' ἧς χρόνος ἔτι ὀλυμπιάδα (termino incluso) ΣΝ, ἐπὶ ΕΦΒ, ὡς ἐν τοῖς παλαιῶν ἡμῶν ἀποδείξει.* Nimirum innuit ea, quæ antea à nobis ex eodem adducta sunt. Quare hoc anno terminavit opus suum, primo scilicet Olympiadis ccl. Quod enim annus

primus Olympiadis ccl in hoc numero comprehenditur, ipse alibi ostendit, quum Olympiadas ccxlviii ait efficere annos MCCCCXXXI, quum tamen uno anno plus dicat: sed ille annus comprehendit primum Olympiadis CCXLIX. Ita enim de Olympiadibus concludit: *τῆ δὲ ἀφ' ἧς τοῖς Ἀθηναίοις (τοῖς ἡλείοις legendum) ὀλυμπιάδων ἀνεγράφησιν ἐπιδοῦνται ΣΜΗ μόνους ἐπὶ τῶν ἄ γ' ἀρχόντων.* Nimirum is annus erat primus Olympiadis CCXLIX: atque in eo Macrinus inivit imperium. Photius de Africano: *ἀρχεται δὲ ἀπὸ τῆ Μωσαϊκῆς κτισμογονίας, καὶ κατέστη ἕως τῆς χριστῆ παρσίου. Ἐπιπροχάδω ἢ ἀκαλαμβάνει καὶ τὰ ἀπὸ χριστῆ μέχρι τῆς Μακρινῆ βασιλείας.* nempe hunc locum, quem jam produximus, habebat in animo, anno primo Olymp. CCXLIX, numero Eusebiano MCCCCXXXVI, primo anno imperii Macriniani. *ὅτε αὐτῶν, ὡς φησιν, καὶ ἡδε ἡ συγγραφή συνετελείετο ἐπὶ τῶν ἐπὶ ΕΦΚγ.* Hic hallucinatur. Nam annus ab Adam ΕΦΚγ definit, non in anno imperii Macriniani, sed in tertio Heliogabali, primo Olympiadis ccl, ut clare à nobis supra demonstratum est. Fallitur & idem Photius, qui hunc Africanum faciat auctorem τῆ λεγομένων Κεσῶν, quum is fuerit Σέξτος Αφρικανός. Sed sequitur Eusebium, qui in priore libro ita scribit. Vide Suidam. Rursus hallucinatio est Suidæ, qui putat hunc Sextum esse eum, in quem scripsit Origenes de historia Susannæ, quum idem sit, qui Chronicon scripsit, & de quo hæc à nobis diatriba instituta est.

Ibid. [Antoninus Rome occiditur tumultu militari cum matre Symia Sira.] Hieronymus ex Eutropio.

Ibid. [cum matre Symia Sira.] Appellationes imponere à rebus, quæ in amoribus & deliciis sunt, omnium nationum commune est, à floribus, ab arboribus, herbis, gemmis, mundo muliebri. Sed hoc Judæis, Æthiopicis, Syris, Arabibus tam frequens, tam vulgo usitatum, ut earum nationum proprium videri possit. Exemplo erit Σοαίμη, quo nomine is vocabatur, quem propter ζηλοτυπίαν Herodes Magnus interfecit. Iserathomo Syrus, & nomen Syrum gerebat *σπ*, id est ὄνυξ gemma. Etiam Σοαίμη βασιλέως mentio Josepho lib. ii ἀλώσ. cap. xxxv. item Σοαίμη τῆ Ἀχαμνίδος τῆ Ἀρσικίδος apud Photium ex Jamblichio. Eadem origo est in nomine hujus mulieris matris Heliogabali, cui soror Μαμά, mater Julia Μαμά, amita Julia Imp. Severi uxor. Ea in veteribus nummis Heliogabali dicitur IULIA SOÆMIAS item IOΥΛΙΑ ΣΟΑΙΜΗC. ΑΥΓΟΥCΤΑ. & IOΥΛΙΑ COAIMHC CEBACTH. ΜΗΤΗΡ. CEB. Id plane est *σπ* vel *σπ*. Hoc est ὄνυξις, ὄνυξις. Sed nomen attributum non est sine suo substantivo. Quare vocabatur Soamia Sihera, vel, ut hic scriptum est, Symia Sira, hoc est ὄνυξις σελήνης, ὄνυχον σελήνιον *σπ*. *Lunula Onychine, Luna ex Onyche gemma.* quod est ornamentum pendens ex collo mulierum. *σπ* vocatur Ifaia, quod rectissime Lunas vertit Hieronymus, non *σπ*, ut LXX, quod est alienissimum huic loco. Itaque ΣοαίμηC, vel, ut melius Dio, ΣοαίμηC, est nomen adjectivum, & integrum nomen constat ex adjectivo & substantivo ΣοαίμηC Σιρά. vel, ut hic, Συμία Σιρά. Nam pro ut dilatatur gutturalis He per patah raptum, aut cohibetur per sevea, pronuntiatio variat, non literæ. Sic ΣοαίμηC quoque dicta fuit variantibus apicibus non scriptura. In nummo enim legitur. IOYA: CEP. KOΛΩ. NΦCIB. MET. Id est. Ἰσθία ΣοαίμηC Κολωνία ΝέσιβιC μη-
, τρέπολιC.

», *ἡρώπλις*. Mulieribus nomina imponi à gemmis nominum non est, quum hodieque in usu sit. Sic in veteri inscriptione AMANDA ELENCHUS. Nam e-lenchi sunt grandiores margaritæ Plinio & Juvenali.

O S S A

», AMANDÆ ELENCHII. HÆC VIXIT. ANN. VIII. Inscript. MCXIII, 6. Apud Lampridium ter legitur Semiamira, male proculdubio. Nam Symia Sira legendum. Sane Σύρα significat *σλήνλω*. Nam mater Philippi ultimi Syriæ regis vocabatur Σύρα à Syris, hoc est *ἡρώπ* à Græcis eadem notione *Σελώνη*. Josephus 413. *Βασιλίσα γὰρ Σελώνη, ἡ γὰρ Κλεοπάτρα καλεῖται, ἥ ἐν τῇ Συρίᾳ κατοικοῦσε*. vide notam ad numerum MDCCCXXIII. Sed hæc nomina tam proclive est Latinis depravare, quam Syris Latina, ut paulo ante memini me dicere. Atque hæc ita sunt, ut posuimus. Quidam male operam in his investigandis poni putant. alii omnia nomina etiam Indica & Americana eruant ex Hebraismo, & utuntur licentia Bekkefelenica. Nos neque horum obscuram diligentiam, neque illorum putidam negligentiam imitabimur. Alteri ludibrium, alteri odium hominibus debent.

Ibid. *Simia Sira*.] Ita apud Eutropium, ut diximus. Prænio *Σιμίᾳ Ξειραῖ*. Legendum *Ξειραῖ*. quæ vera est pronuntiatio *ἡρώπ*. Qui Syriace sciunt, non dubitabunt verum esse.

MMCXXXVIII. *Alexander*.] Anno Christi vulgari CCXXII, numero, ut hic recte assignatur, MMCCXXXVIII. In Heccædecæeteride Hippolyti Episcopi: *Ἐτος ἂ βασιλείας Ἀλεξάνδρου ἀποκράτορος ἐγένετο ἡ δὲ τὸ πῖρα εἰδοῖς Ἀπριλίας, αὐτῶν, ἐμβολίμω μὲν δὲ ἡρομῶν*. Ut XIV Luna incidat in Idus Aprilis sabbato, eo sæculo, non potuit contingere nisi anno Christi Dionysiano CCXXII, numero aureo XIV, Cyclo Solis VII, litera Dominicali F. Eracta tam æquabili, quam castigata * sed erat XV, non XIV D. Onufrius noster assignat annum primum Alexandri anno Christi vulgari CCXXIV metachronismo biennii, quem omnes Chronologi sequuntur.

Ibid. *Alexander Xerxem*.] Hieronymus ad verbum ex Eutropio.

Ibid. *Xerxem*.] Dio Artaxerxem.

Ibid. *ut quasdam tumultuantes*.] Hæc Hieronymus ex Eutropio, Eutropius ex Lampridio. *Severi nomen a militibus ei inditum est, quod illi ingentem in præsentia reverentiam, magnam apud posteros gloriam peperit, quum eo accessisset, ut de annui virtute nomen accepit: si quidem solus inventus sit, qui tumultuantes legiones exaudiverit*.

MMCXLII. *Therma Alexandrina Romæ edificata*.] Neronianas instauravit, exornavit que, atque de nomine suo Alexandrinas appellavit; ut diximus in Nerone, ubi etiam verba adduximus P. Victoris ex IX Regione Urbis: *Therma Neroniana, que postea Alexandrina: item Eutropii in Nerone: Is edificavit Romæ Thermas, que antea Neroniane dictæ, nunc Alexandrinae appellantur*. Lampridius aliter: *Opera veterum Principum instauravit*. Ipse nova multa constituit: in his Thermas nominis sui iuxta eas, que Neroniane fuerunt aqua inducta, que nunc Alexandrina dicitur. Duplices Thermas intelligit, Neronianas, quas refecit: & Alexandrinas, quas ipse novas construxit juxta Neronianas. Hoc probatur ex iis, quæ paulo antea dixerat: *ex eoque (vectigali) jus sit Thermas, & quas ipse fundaverat, & superiores populi usibus exhiberi*. Per superiores intelligit haud dubie Neronianas, quas ipse refecerat.

Ibid. *Alexandrina*.] Quare Alexandri nomen illi impositum, ita scribit Lampridius: *Alexandri nomen accepit, quod in templo dicato apud Arcenam urbem Alexandro Magno natus esset: quum casu illuc die festo Alexandri pater cum uxore patria solemnitate implenda causa venisset. Cui rei argumentum est, quod eadem die natalem habet hic Mamae Alexander, qui ille Magnus excessit evita. Et alibi: Omnia imperii hæc habuit: primum, quod ea die natus est, quæ defunctus vita Alexander. Sed non puto tam eruditos illos Syrophœnicas fuisse, ut diem obitus Alexandri tenerent, quem docti ignorant. De urbe vero Arcena patria hujus Alexandri tangit etiam Aur. Victor Andreae Schotti: *Aurelio Alexandro Syria (urbe) orito, cui duplex, Casarea & Arca, nomen est*. Certe Arca, (unde *Ἀρκηνός*) vicina fuit Gabalis patria illius Sardanapali Heliogabali. Plinius: *Intercursant circumque hæc urbes Tetrarchiarum regionum instar singula, & in regna contribuntur, Trachonitis, Paucis, in qua Casarea cum supradicto fons, Abila, Arca, Ampeloessa, Gabala*. Ptolemæus: *ΦΟΙΝΙΚΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ ΠΟΛΕΙΣ. Ἀρκα, Γαλαϊόβιβλος, Γάβαλα, Καισάρεια, Πανειάς*. Ex quibus primum vides errorem Aur. Victoris, qui eandem Arcam cum Casarea facit, & vult esse urbem *διώνυμον*, quum duæ sint Ptolemæo & Plinio. Deinde Gabala, unde Sol ALA-GABAL dictus est, quia ejus urbis Tutela esset, vicina fuisse Arcenæ urbi: atque ita duos confobrinos, Alagabalum, & Alexandrum in vicinis urbibus natos. Denique ex loco Ptolemæi confirmatur scripta lectio Plinii, quæ habet *Gabala*, non *Gabe*, ut vulgatae editiones. Stephanus: *Ἀρκα, πόλις Φοινίκης, ἡ νῦν Ἀρκα καλεῖται. Ἰώσηπος ἐν πέμπτῳ τῆς Ἰουδαϊκῆς ἱστορίας*. Sic eam quoque pluraliter vocat Eusebius libro priore. *Ἀλεξάνδρου ὁ μαμαϊκῆς ἦτος ἐν Ἀρκαίς τῆς Ἰουδαίας περὶ Φοινίκης*. Et Hieronymus Quæstionibus in Genesim: *Deinde Arcaeus, qui Arcas condidit oppidum contra Tripolim in radicibus Libanum situm*. Sed de nominibus urbium alibi dictum, quæ ex singulari numero in pluralem transeunt, Cajetas, *Μεθόλανα, τὰ Βερδύραλα*, &c. item *τὰ Εδεσσα* Eusebio, & Piræa Ovidio, quod mirum est, Fast. IV: *Sumion expositum, Piræaque tuta recessu* *Linguit**

Dicitur enim *ὁ Πειραϊεύς*, non *τὰ Πείραια*. Smyrnas quoque Cicero pro Flacco.

MMCCXLVII. *Alexander in matrem Mamaeam unice pius fuit*] Hæc Hieronymus ex ultimis verbis lib. VII Eutropii. Mirum vero quare hæc conjecerit in X annum imperii Alexandri, quasi tunc primum efferit pius in matrem esse, & talis non fuerit solidis annis novem antecedentibus.

MMCCCL. *Alexander occiditur Moguntiaci*.] Ita etiam Orosius: sed nimirum ex hoc Eusebii loco, cui favet Herodianus, qui ad Rhenum extinctum fuisse prodit. Chronicon quoque Casaubon. *ὑπὸ τῆς παπυλιῶνα ἐν Μογοντακῶν*. Aur. Victor Andreae Schotti *in vico Britannia, cui vocabulum Sicilia*. Sed illum vicum alii constituunt in Gallia. Lampridius, unde Aurelius Victor: *in Britannia: ut alii volunt, in Gallia, in vico, cui Sicilia nomen est*. In Gallia quoque perisse testatur Eutropius.

MMCCCL. *Maximinus*.] Ad verbum Hieronymus ex Eutropio.

MMCCCL. *Maximinus adversus Ecclesiarum sacerdotes*.] Solos sacerdotes, hoc est Episcopos, supplicio affecit, tanquam doctrinæ Christianæ auctores. *τῶς τῆς ἐκκλησιῶν ἀρχιεπίσκοπος μόνος, ὡς αὐτὸς τῆς τῆς ἀγαγέλιον διδασκαλίας, ἀνακρίσασθαι πρὸς αὐτὸς*. lib. VI Hist. Eccl. Quare Græca in Chronico mutilata sunt

à Georgio. Et Sulpitius Severus: *Maximinus nonnullarum ecclesiarum clericos vexavit.* Epiphanius parum caute hanc persecutionem *σλωγμὸν πεῶτων* vocavit, Hæresi LIX, hoc est Novatianorum. Sed multis ejusmodi nevis Epiphanius insignitum esse sciunt, qui eum legerunt.

MMCCCLIV. *Gordianus.*] Gordianus junior Imperator creatus Ulpio & Pontiano Coss. Iudis Capitolinis, quos scenicos vocat Jul. Capitolinus. Eum autem Agonem Capitolinum unde quadragesimum numerat Cenforinus ab eo, quem primum Domitianus instituit, se XII, & P. Dolabella Coss. anno Christi Dionysiano LXXXVI. Quare XXXVIII Agones in annos CLII resoluti & cum annis Christi LXXXVI compositi dant annum Christi CCXXXVIII, primum imperii Gordiani, & eum ipsum, quo librum suum scribebat ipse Cenforinus, numero MMCCCLIV, ut hic recte notatum est. Itaque non bene anno Christi sequenti Onofrius hoc tempus assignavit, apud quem retro, usque ad tempora Augusti, paria Consulibus aberrant metachronismo unius anni.

Ibid. *Rome XVIII ordinator Episcopus Anteros.*] *Αντιρως* vocabatur, non *Ανθηρ*, ut in omnibus libris Latinis, in quibus scribitur Antherus vitiosissime.

MMCCCLIX. *militēs ei tumultum.*] Ad verbum Hieronymus ex Eutropio, & ex eodem Sex. Rufus.

MMCCCLX. *primusque omnium ex Romanis imperatoribus Christianus fuit.*] Næ illi magnam injuriam sacrosancto Christi cultui faciunt, qui primi hunc latronem Araba domini sui Imp. innocentissimi & Reipublicæ maxime necessarij interfectorem, idolorum cultorem, & ex cujus vita nihil tale colligi potest, Christianum ausi sunt dicere, & epistolas Origenis ad eum & Severam ejus uxorem commenti sunt, ut nimo fides haberetur. Eusebius auctores habuit, quos sequeretur lib VI, cap. xxxvi Histor. Ecclesiast. *Φίρε) δὲ αὐτῆ (Ωελύνης) ἢ πρὸς αὐτὸν βασιλεῖα φιλιππων ἑπιστολῆ, ἢ ἄλλῃ πρὸς τὴν τότε γαμετὴν Σεύρααν.* Totidem verbis, sed Latinis, idem prodit Hieronymus in Catalogo Scriptorum Ecclesiasticorum. Vide præterea alia à veteribus Christianis conficta de satisfactione ab hoc Philippo in Ecclesia facta apud eundem Eusebium.

Ibid. *Christianus fuit.*] Christianum, cujus fraude paulo ante Gordianum occisum scribebat? quæ verba omisit Orosius, quum reliqua exscriberet, quia non videretur ei convenire Christiano esse, cujus fraude dominus interfectus esset.

MMCCCLXI. *Regnantibus Philippis millesimus.*] Philippo patre III Cos. Nummi: SÆCULUM MILLENNARIUM. COS. III. annis decem post Consulatum Ulpii & Pontiani, numero MMCCCLXIV. Triennij prochronismus. Rursus ab istis ludis, ad Consulatum Philippi & Salix, Aurel. Victor Andreæ Schotti putat annos centum. qui consules proculdubio gerebant magistratum numero MMCCCLXV. Notet Lector id, quod supra monuimus, Onofrium in digerendis Consulibus paribus uno anno metachronismi peccare, propter aliquod par Consulibus suffectorum pro ordinario positum: in hoc autem centenarij à ludis Philippi, ad consulatum Philippi & Salix, esse tantum in Fastis Onofrianis Consulibus paria XCIX. Itaque ut in anterioribus unum par suffectorum extra numerum positum est, ita in hoc centenarij unum par ordinarij expunctum. Quibus animadversis, Consulatus III Philippi Aug. senioris, & II Philippi junioris congruit numero MMCCCLXIII. Verba Sex. Aur. Victoris: *Annum Urbis millesimum ludis omnium generum celebrant. Et quoniam nomen admonuit, nostra quoque*

atate post mille centesimus Consule Philippo excessit, nullis, uti solet, solemnibus frequentatus. Adeo in dies cura minima Romane urbis. Hæc ille. Eadem etiam Scriptor Græcus Zosimus conqueritur; post Sæcularia Severi, tempus præterisse nullis sæcularibus ludis celebratum.

Ibid. *Regnantibus Philippis millesimus annus Romane urbis expletus est.*] Quare hic millesimum annum assignavit, quum ad hunc numerum non pertineat, & iterum infra etiam Agonis Millenarii meminerit, quarant alij. Ita non raro Hieronymus alieno loco ponere gelta solet.

Ibid. *tribus diebus & tribus noctibus.*] Aufonius:

Trina Terentino celebrata trinoctia ludo.

Chronicon Casaubonianum, *ἔτθ β Ὀλυμπ. ΣΝ. Διανυκτερεύσεις ἡμερῶν τριῶν ἐν Ρώμῃ γέγονεν, καὶ σαισμοὶ ἐν αὐτῇ ἐσθρόντ πρὸς ἑ Ἰδῶν Σεπτεμβρίων, ἢ πρὸς ἑ καλανδῶν Ὀκτωβρίων.* Sed est prochronismus annorum xxxv. Ista *Διανυκτερεύσεις* fiebant tantum ad aram Terentinam ludis sæcularibus.

Ibid. *Theatrum Pompeii recensum.*] Eandem cladem expertum est numero MMCCCLXI. Quidam scribunt à Theodorico Gothorum rege multis post annis refectum.

Ibid. *& Hecatosylon.*] Martialis:

Proxima centenis ostenditur urbsa columnis,

Exornam scilicet qua platanona fera.

Manifesto intelligitur Stadium, quod erat prope Theatrum Pompeii, regione nona; temporibus Martialis sub Domitiano constructum. Quis ignorat platanonas, daphnonas, & arbores in Stadium & Xystis feri? Zosimus lib. II: *ἐξέδιον ὡς τὶ πρὸς τὴ πόλεως τὴ ἀφορμαδέντων ἀγῶθεν τῆ τὸ ὄπλομαχῶν ἀμίλλη, πανταχοθεν ὑλαὶς ἀμφηρεφές.* Unus locus Vitruvii suffecerit ex lib. V, cap. XI *Hæc autem porticus Xystos apud Græcos vocatur, quod Athleta per hiberna tempora in tectis stadij exercentur. Facienda autem Xysta sic videntur, ut sint inter duas porticus silva, aut platanones, & in his persciantur inter arbores ambulationes, &c.* In ipsis peristyllis non solum silva, sed & Platanones, ut apud Martialem. Domitius dicit Porticum Agrippæ intelligi, quod falsum est, si quidem verum id, quod diximus. Verum autem esse vincunt ea, quæ adduximus.

MMCCCLXII. *Atlas mons natali urbis Romæ cucurrit.*] Similia *αὐπράτα θεατρικὰ* habes apud Martialem:

Repsertunt scopuli, mirandaque silva cucurrit:

Ibidem. *Atlas mons.*] Ita habent omnes PR. &, quod caput est, omnium vetustissimus BONG. Sed PET. & FRE. *Missus natali Romane urbis cucurrerunt.* Quin etiam totidem verbis repetuntur à Cassiodoro. Hic igitur missus Circenses intelliguntur: de quibus in Manilianis ex Servio diximus. Sed unde tantam discrepantiam lectionum ortam esse dicemus? Nam & montes & silvas currentes in Circo induci solitas certum est: & de missibus Circensibus, quoque manifestum. Quare vulgarem lectionem in suis sedibus reliquimus, quod utra sit, quam reliquit Hieronymus, quum utraque vera sit, nobis exploratum non est. Nam unde Atlantis montis in mentem venisset ei, qui hæc interpolare voluerit, si quidem voluit interpolare? Quid enim tam inopinatum, quam mentio Atlantis montis in Circi missibus, in quibus ne vestigium quidem Atlantis montis superest? Quare consultius visum est hæc ita, ut vulgo leguntur, relinquere, præsertim quum Bongarsianus codex, qui omnes vetustate superat, ita habeat. Ante annos enim DCCCCLXXVIII scriptus est, idque quæ nota vetustatis maxima est, majusculis literis.

Ibid.

Ibid. & *agon mille annorum actus.*] Numero MMCC-LXIII, & millesimus annus iniens à Palilibus Varronis. non autem MMCCCLXIII, ut hic ponitur. Nam non solum hoc anno Coss. fuerunt ambo Augg. senior III, & junior II, sed etiam hic est vere millesimus natalis Urbis juxta Varronis sententiam.

Ibid. *mille annorum.*] In nummis utriusque Philippì: SÆCULUM MILLENARIUM COS. III. & MILIARIUM SÆCULUM. Vetus lapis: PRÆSENTIÆ. MATRIS. DEUM. P. SEPTIMIUS. FELIX. OB. CORONAM. MILLESIMI. URBIS. ANNI. Vocati sunt & illi ludi SÆCULARES AUGUSTI, quum tamen Sæculares ludi non nisi post annos C X in orbem redirent, & XLIII annis antea eos Severus edidisset. Sed tamen in centenariis Natalibus urbis etiam idem ludi, eadem sacra, eadem trinoctia, quæ in Sæcularibus, fiebant. Nam & centum quoque anni vocati sunt Sæculum. Perro secundum Palilia Varroniana annus urbis millesimus est numero MMCCCLXIII. secundum Catonem MMCCCLXIV. Priore modo peccatur prochromismo unius anni, posteriore biennii.

MMCCCLXIII. *Philippus urbem nominis sui in Thracia construxit.*] Philippopolis, alias *πηνροπολις* condita à Philippo Alexandri Magni patre, quod vulgo notum. Iornandes hæc more suo in suum Chronicon transferbens, *Urbemque*, inquit, *nominis sui in Thracia, quæ Eurpura, æna dicebatur Philippopolim reconstraens nominavit.* alibi *Pululentum* vocat. Ad quam appellationem veterem, alludit hodierna *Ploum*, teste Corn. Scæppero. *Dionopolis* est Suidæ. *Τριμόλιον* vocat Ptolemæus. Iohannes Ewyclavius vir sine exceptione doctissimus in Commentarii sectione xxxiiii ad Annales Turcicos reprehendit eos, qui urbem Thraciæ Philippopolim à Philippo Alexandri Magni patre constructam putant, quum, inquit, ejus conditor fuerit Imperator Romanorum Philippus: & citat quendam *ἀέυμον κὺ ἀέκδολον* Græcum, cujus verba hæc fuerint. *Philippus imperator urbem condidit in Europa.* Ubi: Europa si mendanda est pro Thraciæ parte, ut alibi nominis in Vespasiano. Sed ille futilis auctor, quem producit, aut est Cedrenus, aut is, unde Cedrenus accepit *ἀρμῶν* ἢ, inquit, *ἀπὸ Βόσρας ἢ Ευρωπῆς, ἐνθα κὺ πόλιν ἀκεδομῆσεν, διοριάσας ἀπὸ τῶν Φιλιπποπόλιν.* Recte quidem *Ευρώπην ἀπὸ τῆς Θρακίας* accipit, sed male *Βόσραν* in ea ponit, quum sit urbs Arabiæ, ut medioeriter docti sciunt. Pervertit autem locū aut Zonaræ, aut auctoris, unde Zonaras hausit: *ἀρμηρὸ δὲ ἐκ Βόσραν, ὅπου κὺ πόλιν βασιλεύσας ἐπ' αὐτὸν ἐαυτῷ ἐδομήσατο, Φιλιπποπόλιν ὀνομασας αὐτῷ.* *Βόσρα* igitur instauravit, & Philippopolim à se cognominavit, cujus in Concilio Chalcedonenſi mentio fit. Aur. Victor Andréæ Schotti: Ignor Marcus Julius Philippus Arab. Trachomites, sempiterni consortium Philippo filio, rebus ad Orientem compositis, conditioque apud Arabiam Philippopolis oppido, *Komam* tenere. Itaque in nummis hujus nequam Arabis legitur: ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΛΙΣ ΚΟΛΟΝΙΑ. Nam vere Bosfram non condidit, quæ tot centuriis annorum ante eum steterat, & Rabat adhuc, sed colonos novos in eam induxit. Aliter apud Photium 567.20. *ἐς τὰ Βόσρα τῆς Αραβίας πόλιν μὲν ἐστὶ δρχαίαν (ὑπὸ γὰρ Σεβήρῳ ἢ βασιλέως πολίτῃ) Φοῦρον δὲ παλαιὸν ὅτι πτεχιστῶν τῆς πέλας Διονυσίουσιν ὑπὸ τῶν Αραβικῶν βασιλέων.* Castrum igitur in formam urbis à Severo ampliatum, & colonis in eam inductis à Philippo Philippopolim vocatum fuisse. Sed dubito, quum Ammianus Marcellinus lib. xiv Bosfra, non Philippolim nominet, quam dicit murorum firmitate

cautissimam. Sed Bosfra hodie vetus nomen retinet, aliis Bussara, aliis Basra vocantibus. Secundum enim apices vocales, sine mutatione literarum τῶσδ tot varietates lectionis patitur. Id proprie arcem significat, aut *ὀχύρωμα.* & cujusmodi fuit Basra Carthaginiensium, quam Græci *Βύσραν*, non *Εύσραν* dicunt. In libro Prophetæ Michæ 11, 2. Bosra est caput, sive metropolis Moab. Inde colligi potest, quinam, & ubinam sint Moabitæ olim dicti, quum eorum metropolis hodie nomen retineat in prima Arabia, quæ Petraea dicitur. Quod à Severo munita sint Bosfra, non sine dubitare nummi uxoris ejus Juliae Piæ, in quo legitur ΒΟΥΤΡΗΣ . . . ΤΡΑ. Quod interpretamur *Βόσρης ἢ σρατηγίδου.* ut Nicopolis Aëtiaca *σρατηγίς* dicebatur. Vide quæ ad numerum MDCCCCLXXXVI in Iesychio illustri.

Ibid. *urbem nominis sui.*] In ejus nummo, ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΛΙΣ ΚΟΛΟΝΙΑΣ. In alio, ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΛΙΤΩΝ.

Ibid. *in Thracia construxit.*] τὸ in Thracia Græca non habent. Additum proculdubio ab Hieronymo. Sed jam id confutatum.

MMCCCLXIV. *Alexandrinam Ecclesiam xiiii Episcopus tenuit Dionysius.*] Dissentit à se ipso. Nam vi Hist. Eccles. Heraclæ Dionysium in Alexandrina Ecclesiæ sacerdotio successisse scribit anno tertio Philippi. & certe quum xv annos Heraclæ praesuerit Ecclesiæ Alexandrinæ, cujus annus primus incidit in numerum MMCCCLXVI, necessario mors ejusdem contigit numero MMCCCLXIII, anno tertio Philippi. Quare *σφάλμα μνημονικὸν* Eusebii est. Nam codicum omnium tam scriptorum, quam editorum una conspiratio est in annum quintum Philippi.

MMCCCLXVI. *Philippus senior Veronæ, Roma junior occiditur.*] Ex Eutropio Hieronymus: ex Hieronymo Inscriptio supposititia Veronæ nostræ in domo Catangorum: ANNO CHRISTI. CCLIII. IMP. DIVUS. PHILIPPUS. SENIOR. VERONÆ. ET. ROMÆ JUNIOR. A. SATELLITIBUS. OCCISUS. EST. Sed ille impostor, qui eam concepit, vitiosa exemplaria Chronici Hieronymiani secutus est. Triennii enim metachromismo peccat, quum illi Imp. casus sint anno Christi vulgari CCL: Eusebiano CCLII. Conditor Annalium Ecclesiasticorum non dubitavit vetus monumentum esse: propterea illud luculentum emblemæ operi sue inseruit, & tam absurdam epigraphen pro veteri proposuit. Nicephorus Patriarcha: *ἐσφάθη ἐν κήποις Τιβεραλωνίς.* fortasse filius, qui Romæ interfectus est.

MMCCCLXVII. *Decius è Pannonia inferiore.*] Hieronymus ad verbum ex Eutropio.

Ibidem. *Budalia natus.*] Itinerarium: A SIRMIOSALONAS. *Budalia, Hispaneta, Elmos.* Eadem verba Eutropii habent Sex. Aur. Victor, & Iornandes. Sed in Victore est *Budalia.*

Ibid. *obodium eorum, in Christianos persecutionem movet.*] Sed si neuter Philipporum Christianus fuit, Decio non opus fuit alio incentivo ad perfequendum Christianos, quam suo pte furore, & innata crudelitate. Porro hæc eadem verba repetuntur Histor. Eccles. lib. vi. cap. xxxix. nisi quod pro Laurentio Fabianus Episcopus Romanus ponitur.

Ibid. *qua Laurentius Diaconus.*] Extant in Edit. & IRE. absent a BON. & PET. videntur asluta.

Ibid. *Decius cum filio in Abrutto occiditur.*] Non est locus in toto hoc Chronico, ubi magis dubia occurrat lectio, Græca *ἐκ Αβυρτῶ.* Editiones in *Aprucio*, &

in margine, in *Barbarico*, ex Eutropio. P. R. à Bruto occiditur. Cui electioni suffragatur Aur. Victor Andr. Schotti: *Decii Barbaros trans Danubium perfectantes Bruti fraude occidere. Quis non miretur nomen loci in nomen hominis descivisse?* Apud Jornandem: *Ipsè bellantibus Getis, cum filio suo crudeli morte occubuit Abrupto.* Sed in codice scripto Freheri legimus *Abrutto*, ut in hoc Chronico. Et in Gothicis Jornandis: *Veniensque Abrupto Mœsia civitatem circumseptus à Gothis & ipse extinguitur.* Cassiodorus: *Decius cum filio suo in Abricio Thracia loco à Gothis occiditur.* Locus iste, quisquis est, quomodoque legendus est, apud nullum alium auctorem comparat. Præterea Zosimus de hac pugna verba faciens, non in Mœsia, neque in Thracia, sed ad ripam Tanais hoc contigisse narrat, & Decium paludis voragine immersum, quum inde non posset emergere, à Barbaris oppressum fuisse. Hoc sequutus Cedrenus 212, 45, *ἐν τῆ λαιῶν περὶ τῆς ἐξέλιξης* perisse refert. Nicephorus: *ἐσφάγη ἐν τῷ Φόρῳ.* Manca oratio. Legendum enim erat, *ἐν τῷ Φόρῳ Τερροδρονίς*, ex miscellanea historia.

MMCCCLXVIII. *Pestilens morbus.*] Vide necessario Epistolam Dionysii Alexandrini Episcopi lib. vii, cap. xxii Hist. Eccles. Jornandes libro de rebus Geticis: *Defuncto tum Decio, Gallus & Volusianus regno potiti sunt Rom. morum, quando & pestilens morbus pene istius necessitatis consimilis, ut nos ante hos novem annos experti sumus, faciem totius orbis sedavit, supra modum quoque Alexandriam totiusq; Aegypti loca devastans, Dionysio historico supra hanc eladem lacrimabiliter exponente, quam & noster conscripsit venerabilis martyr Christi Episcopus Cyprianus in libro, cuius titulus, DE MORTALITATE. De hac pestilentia necessario consule Zonaram, & Cedrenum 211, 56. & 212, 10, & cultissimum volumen Pontii Diaconi de vita Cypriani, item ipsum librum Cypriani de mortalitate. Libri Cypriani meminit Procopius, Epistolæ Dionysii Eusebii lib. vii Hist. Eccles. pag. 76. b, ut paulo ante monuimus. Huc pertinet nummus Imp. Galli, APOLLINI SALUTARI. Nam quoties alicui Deo cognomen SALUTARIS apponitur, id argumento est hostiis illi Deo factum ad pestilentem morbum expiandum. Trebellius Pollio in Gallienis: *Pax igitur Deorum quaesita, inspectis Sibyllæ libris, factumque JOVI SALUTARI, ut præceptum fuerat, sacrificium. Nam & pestilentia tanta extiterat vel Romæ, vel in Achaicis urbibus, ut uno die quinque milia hominum pari morbo perirent.* In Convenis: *JOVI SALUTARI. ULPIANUS. GRAVI. INFIRMITATE. LIBERATUS.**

Ibid. *Novatus.*] Novatus hic dicitur, item *Νοβάτος* Hist. Eccl. lib. vi, cap. xliii, qui aliis Græcis *Ναβάτος*, ut Epiphano Hærci l. ix. Utrumque male. Non enim Novatus, sed Novatianus dicebatur. Vide Epistolam Cypriani xlviij, & xlix, secundum seriem editionis Pamelianæ. Omnes scriptores Novatianos vocant tanquam à Novato, quum Novatianani dicendi fuerint à Novatiano, ut Antoninianus ab Antonino. Novatianenses maluit Cyprianus in Epistola ad Iubaianum. Tamen ea verbi conformatio non sectam, sed gentilitatem & originem significat, tanquam Novatianus non hæresiarchæ, sed urbis, aut provinciæ nomen sit. Porro Epiphanius dubitat quando illa Hæresis primum cæperit. Hoc enim verba ejus indicant. *Οὗτος ὁ Ναβάτος ὅστις τῶν Ῥωμαίων ὑπέρχεν ἐν κατὰ διωγμὸν τῶν Μαξιμίνου & Υἱοῦ Μαξιμίνου πρώτου, πάχρα, οἰμαί, Δελίς [τίτε Ἰω] ἢ Αὐρηλιανῶ. Verba, virgulis inclusa abundant. De Novato Afro, & de Novatiano Hæresiarcha lege plura apud Pacianum, Barenionensem. ex quo plura de Novatianorum secta discas, quam ex aliis,*

Ibid. *Iobeleus juxta majores nostros.*] Nuincro MMCCCLXX, sub Severo aliud Iobeleum à majoribus celebratum referebat. à quo, ad hunc, sunt anni XLVIJ duntaxat. Deest annus explendo Iudaico Iobeleo, biennium Eusebiano. Sed quid sibi velit his Iobeleis, jam ingenue fassus sum me ignorare. Iste est annus mundi secundum Epilogismum Bibliacum, 4201, qui sunt 1334 *πεντηκονταετηρίδες*, quas Iobeleos vocat Eusebius. Juxta hanc rationem is fuerit annus primus Iobelei LXXV. Præterea dixit juxta majores nostros, id est, non juxta Iudæos, sed secundum Christianos, qui à Iudæis in ratione Iobeleorum dupliciter differunt, annorum numero ab Adam, & modo Iobelei. Anni ab Adam secundum Ecclesiam sunt longe plures, quam ab Hebræis colliguntur. Iobelei modus Ecclesiæ est L annorum solidorum, Hebræis undequinquaginta. Porro hanc pericopen apud unum FRE. repert. Reliqui scripti non habebant. Editiones quodque ignorant.

MMCCCLXIX. *Gallus & Volusianus.*] Fere omnia ex Eutropio.

MMCCCLXX. *Valerianus in Christianos persecutione commota.*] Cyprianus in Epistola ad Succellum: *Rescripsisse Valerianum ad Senatorem, ut Episcopi, & Presbyteri, & Diacones in continenti animadvertantur, Senatores vero, & viri Egregii, & Equites Romani, dignitate amissa, etiam bonis spoliarentur: & si adeptis facultatibus Christiani esse perseverarent, capite quoque multentur: matronæ adeptis bonis in exilium relegentur, Casariani, quicumque vel prius confessi fuerant, vel nunc confessi fuerint, confiscentur, & vinculi in Casarianas possessiones descripti mittantur.* Habes hic Caput illius persecutionis ex Rescripto Valeriani.

Ibid. *statim à Sapore Persarum rege capitur.*] Capto à Persis Valeriano, persecutionem sub Galieno ejus filio repressam statim, & pacem Ecclesiis redditam fuisse scribit in Hist. Eccles. lib. vii, cap. xliii, edicto de Christianis non persequendis emisso: cujus exemplum ibidem habes. Quæro igitur, quomodo Xystum Romæ Episcopum passum dicit anno xli Galieni, quem initio persecutionis animadversum scribit Cyprianus in eadem ad Succellum Epistola? *Xystum autem, inquit, in cimiterio animadversum sciatis octavo Iduum Augustarum die, & cum eodem Quartum.* Itaque hoc anno, nimirum numero MMCCCLXX, capite animadversus est (non cruci affixus, ut putavit Prudentius) Xystus urbis Romæ Episcopus. Ideo falsum omnino, eum usque ad numerum MMCCCLXXXI Episcopatum tenuisse. Sane hæ sunt magnæ tenebræ. Ego cenfeo Xystum Valeriano IV, & Gallieno III Coss. sequenti autem anno, Tusco & Basso Coss. Cyprianum passum, die dominico, Cyclo Solis xix, postridie Idus Septembr. Chronicon Casaubon. *ὑπάτων Τύσος ἡ Βάσος. Ἐπὶ τῶτων τῶν ὑπάτων ὁ ἄγιος Κυπριανὸς ἐμαρτύρησε πρὸ τῆς Καλαυδῶν Οκτωβρίως.* quod junvat conjecturam nostram. Quod enim de anno passionis Cypriani nihil exploratum fuit veteribus, satis ex diversis eorum de hac re sententiis constare potest. Unde & apud eundem Chronographum Casaubon. ita legimus: *ὑπάτων Περπετῶν ἢ Κορνηλίου: ἔτος σ' τ' εἰς ἔρανος ἀναλήψεως τῆς Κυρίας, ὁ ἄγιος Κυπριανὸς ἐμαρτύρησεν.* Erat annus Christi Dionysianus CCCLXXVI, proinde CCV, non CCVI, à resurrectione, xxxi annis ante Consulatum Tusci & Bassi, quem non dubitamus esse verum annum passionis Cypriani, ut paulo ante diximus.

Ibid. *Post Fabiani gloriosam mortem vigesimus.*] Ita omnes manu scripti. Sed apud Hieronymum Dialogo in Luciferianos, *ad Stephanum tunc Romanæ urbis Episcopum, qui à beato Petro vigesimus sextus fuit,*

MMCCCLXXII. Cyprianus p. R. d. P. a. e. C. E. marty-
 vio coronatur.] Hic est vigesimus secundus annus post
 imperium Alexandri Mamææ; quo Firmilianus Epi-
 scopus illam acrem Epistolam ad Cyprianum scripsit,
 in qua de Stephano urbis Romæ Episcopo conquerit-
 tur. Ante, inquit, viginti enim & duos fere annos tempe-
 ribus post Alexandrum Imperatorem, multa isthic contesta-
 tiones, & pressura acciderunt, &c. Non videtur igitur
 eo anno Cyprianus supplicio affectus. Georgius de
 Cypriano: ὁ δὲ γε θεολογικώτατος Ἑλληνιστὸς ὁ
 Ναζιανζὸς ἐν τῷ εἰς Κυπριανὸν λόγῳ κατὰ Δέκιον
 φησὶν αὐτὸν πελαγωγῆσαι. Hoc in Eusebium per-
 orans evomit Georgius. in quo obtrectatorem po-
 tius, quam correctorem proficitur. Quomodo enim
 Cyprianus sub Decio supplicio affici potuit, id est nu-
 mero MMCCCLXXII, qui adhuc numero MMCC-
 LXXII superstes erat? Adde hallucinationem:
 quod Gregorius in illa in Cyprianum oratione De-
 cii quidem meminit, & sub eo Cyprianum relegatum
 ait, non autem ut sub eo passum colligi possit. Paulo
 antea objurgabat Eusebium, quod Cyprianum sub
 Gallo & Volusiano adhuc viventem introduxit. Sed
 nugatur.

MMCCCLXXVI. Gallieno in omnem lasciviam dissoluto,
 Germani Rarum usque venerunt.] Totidem verbis Eut-
 ropius: unde Hieronymus.

MMCCCLXXVII. Græcia, Macedonia, Pontus.] Hæc
 ad verbum ex Eutropio. Trebellius Pollio: Gothi, &
 Clodius, de quo dictum superius, occupatis Thraciis, Mace-
 doniam vastarunt, Thessalonicam obsederunt, &c. Idem
 scribit hoc actum Gallieno & Faustino Coss. quod
 huic anno convenit. Sed illi Consules in numerum
 MMCCCLXXVIIII conjuncti sunt propter eam caus-
 sam, quam supra exposuimus, quod Onufrius peccet
 metachronismo unius anni, pari aliquo Consulatum suf-
 fectorum pro ordinariis in numerum recepto, quod
 ulcus sanare non possumus. Delirat, ut solet, Cassio-
 dorus, qui hoc gestum in Consulatum Albini & Maxi-
 mini conjicit.

MMCCCLXXVIII. Quadi & Sarmata.] Ex Eutropio
 Hieronymus.

MMCCCLXXIX. Germanis Hispania.] Ex Eutropio
 Hieronymus. Aur. Victor Andrea Schotti: Tunc æque
 Italianam Francorum gentes, direpta Gallia, Hispaniam possi-
 derent, vastato, ac pene direpto Tarraconensium oppido, nactis-
 que in tempore navigis, pars in usque Africam permearet.
 Sed de hac Tarraconensi clade audi hominem Tarrac-
 onensem Paulum Orosium: Extant adhuc per diversas
 provincias in magnarum urbium ruinis parvæ & pauperes se-
 des signa miseriarum & nominum indicia servantes: ex qui-
 bus nos quoque in Hispania Tarraconem nostram ad consolatio-
 nem miseria recentis ostendimus.

MMCCCLXXXI. Odenatus Decurio Palmyrenus.] Ad
 verbum ex Sex. Rufo: Sed Gallieno Mesopotamiam inva-
 serunt, & jam Syriam sibi Persæ cuperant vindicare, nisi, quod
 turpe dictum est, Odenatus Decurio Palmyrenus, collecta Sy-
 rorum agrestium manu, acriter restitisset. Is suis aliquoties
 Persis, non modo nostrum limitem defendit, sed etiam ad
 Ctesiphontem Romanum ultor imperii, quod mirum dictum est,
 penetravit. Illi agrestes Syrii adhuc sunt, & Beduin, id est
 ἀγροῖωπι AGRESTES etiam hodie vocantur, neq; alio
 nomine noti sunt: genus hominum montanum, pervi-
 cax, imperii impatiens. Itaque Epistola Zenobia ad
 Aurelianum hos intelligebat: Latrones Syri, Aureliane,
 exercitum tuum vicerunt. quales hodie, qui in Pyrenæis
 Bandolieri, in Illyriis Martoloffi, in superioribus par-
 tibus Volgæ fluminis Kosaki vocantur, olim in Cilicia
 Isauri, in Britannia Scoti. Sed quare Rufus, & cum se-

quutus Hieronymus Odenatum Decurionem Palmyre-
 num vocet, omnino causam ignoro. Nam Decurio-
 nes sunt Curiales, ἡ βουλὴ unius Municipii. Ma-
 jorem locum oportet in patria sua obtinuisse, quam ut
 Decurio meruerit dici, nisi dicamus apud Palmyrenos
 Dynasten ita vocatum fuisse. quod non invito mihi
 „ quispiam persuaserit. Et sane Decurio δεκαδάρχης
 „ Glossario exponitur. Sed videtur fuisse Curialis mu-
 nicipii Palmyreni: neque meliorem hujus loci inter-
 pretationem adduci posse. Nam Agathias Odenathon
 hunc vocat ἄνδρα ἀφανῆ. Οδένανθ' ὁ Παλμυρηνὸς
 ἀνὴρ ἀφανῆς μὲν τὰ πρῶτα, καὶ ἄγνωτος, ταῖς ἡ
 Σαπάρων συμφοραῖς, καὶ οἷς ἐδραζεν ἐπ' αὐτῷ, με-
 γίστω ἀράμω δόξαν. Hic Imperator & Augu-
 stus ab exercitu salutatus est. Nummi ejus: IMP. C. ODE-
 NATHUS P. F. AUG. item: ΑΥΤ. ΚΑΙΣ. ΟΔΗΝΑΘΟΥΣ
 CEB. L. Γ. & ΑΥΤ. Κ. ΟΔΗΝΑΘΟΥΣ. ΕΥΣ. CEB. L. Δ.
 Obtinuit totius Orientis imperium, ut ait Trebellius,
 Gallieno, & Saturnino Coss. numero MMCCCLXXX,
 vel potius MMCCCLXXXIX, propter metachronismum Onu-
 frium unius anni, de quo toties monuimus.

MMCCCLXXXIII. Gallie per Posthumum.] Ita omnes li-
 bri, non Posthumium, ut quidam, Eutropius, & alii.
 Nummi ejus: IMP. C. POSTUMUS. P. F. AUG. item: IMP.
 C. M. CASS. LAT. POSTUMUS. P. F. AUG. Huc pertinet &
 ille nummus ejusdem: RESTITUTORI GALLIÆ.

Ibid. & Victorinum.] Qui postea Imperator. Num-
 mi ejus: IMP. C. A. S. M. AUR. VICTORINUS. P. F. AUG.

Ibid. & Tetricum.] Ejus Imperatoris facti nummus:
 IMP. C. P. PIVSIS. TETRICUS. AUG.

MMCCCLXXXV. Alexandria Bruchium, quod per multos
 annos fuerat obsessum, capitur. Ἰανιστορησία. Hoc enim
 ab Aureliano receptum, non sub Claudio. Ammia-
 nus Marcellinus libro xxii: Sed Alexandria ipsa non sessum,
 ut aliæ urbes, sed inter initia prima, aucti per spatiosos
 ambitus, internisque seditionibus dum asperè satigata, ad ul-
 timum multis post annis, Aureliano imperium agente, civi-
 tibus jurgis ad certamina internecina prolapsis, disruptisque
 muribus, amisit regionum maximam (partem,) quæ
 BRUCHION appellabatur, ætuturnum præstantium hominum
 domicilium, &c. ubi vox partem abundat. Nam
 vult dicere Bruchium regionum Alexandria max-
 imam fuisse. Alexandria enim, quemadmodum &
 Roma, in Regionem dividebatur, quæ κλίματι
 Græci vocant. Epiphanius de Philadelpho: Φιλό-
 καλὸς τις ἀνὴρ καὶ Φιλολόγος γεγέννηται, ὅστις
 βιβλιοθήκην κατασκευάσας ἐπὶ τῷ Αλεξάνδρῳ πό-
 λεως ἐν τῷ Βραχίῳ καλεσμένῳ κλίματι, &c. De
 seditione Alexandrina, propter quam obsessum fuit
 Bruchium, ut refert Marcellinus, consule Eusebium
 Historia Ecclesiastica septima, cap. xvi i i in Rufini
 editione, cap. xxi, in Græca, quæ multum differunt.
 Sed clarius cap. xxxi, pag. 81 b, Græcæ editionis,
 Rufiniana xxxvii, ubi πυρραχίον, non βραχίον vo-
 catur, quasi dicas frumentarium forum, quod exiis, quæ
 sequuntur, colligi potest, & πυρραχίον fuisse curatores
 frumenti, quorum mentio creberrima in veterib. In-
 scriptionib. Vide caput quintum Indicis in Collecta-
 nea Grutteriana. In eo igitur loco etiam hujus Βρα-
 χίον, sive πυρραχίον obsidionis meminit, de qua mo-
 nuit jam Marcellinus: Μυρίας μισοῦ πύσδε καὶ ἄλ-
 λας δριφείας ἐν τῇ κατ' Αλεξάνδρειαν ἔπυρραχίον
 πολιτοκία ἐμνημόσυνεν, &c. Quæ omnia Rufinus, ni-
 hil præter solitum, levis, omisit. In vita quoque Apol-
 lonii Grammatici Πυρραχίον vocatur: ἡ καὶ δὲ ἐν τῷ
 Πυρραχίῳ περὶ τὸ δρόμον, ἐν τῷ πῶ ἔτω καλεσμένῳ περὶ
 Αλεξάνδρειαν. Atqui si περὶ Αλεξάνδρειαν, non ἐσ-

Ἀλεξανδρεία. quomodo igitur erat κλίμα τὴ πόλεως, siquidem πᾶν κλίμα τὴ πόλεως debet esse ἐν τῇ πόλει, non πρὸ τῶν πόλεων. Recte tamen dictum est. Namea pars erat veluti suburbium haud procul mari, ad Pharon pergentibus, quæ pars urbi contributebatur, & prius vocabatur Πακῶπις. Hieronymus in vita Hilarionis: *Divertit ad quosdam fratres sibi notos in Bruchio haud procul ab Alexandria.* Itaque verum est, quod diximus, instar suburbani vici fuisse. Concludamus igitur, Bruchium cum Alexandria receptum & solo æquatam, dirutis Alexandria mœnibus, non sub Claudio, sed ab ipso Aureliano, cujus belli gestum tribus verbis perstrinxit Zosimus: *σὺν τάχει δὲ καὶ Ἀλεξανδρείας ἐσιτάσσοντας καὶ πρὸς ἀπόσεισιν ἰδόντας ὡδρασησάμενον Θραμβῶν εἰς τὴν Πάμυλον ἐκαρχαγῶν, μερίστis ἀποδοχῆς ἐκ τῆς δόξης καὶ τῆς γενεσίας ἐτόσχανεν.* In hoc triumpho, de quo loquitur Zosimus, inter captivos fuerunt (verba Vopisci) *Palmyreni, qui sup̄fuerant, principes civitatis, & Aegyptii ob rebellionem.* Rebellerant autem duce Firmo, qui sibi Aegyptum sine insignibus Imperii, quos ut esset civitas libera, vindicavit. ad quem continuo Aurelianus revertit. nec illi defuit felicitus. Nam Aegyptum statim recepit. Fortasse hæc scribenti Hieronymo in mentem venerat Aegyptios Claudio Augusto sese dedidisse, ac propterea tunc putavit Bruchium captum fuisse. Desolatum autem & dirutum ipsum fuisse satis ostendunt verba Epiphaniæ. *κλίμα καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς πόλεως ἐρημὸν πανυῶν ὑπάρχον.*

MMcclxxxvi. *Claudius Gothos.*] Hieronymus ex Eutropio. Totidem verbis repetunt, ut solent, Orofius, & Jornandes.

Ibidem. *Claudius Gothos.*] Antiochiano, & Orfito Coss. auctore Trebellio Pollione, hoc ipso anno.

Ibidem, *ob qua clipeus in curia ei aureus.*] Ad verbum Hieronymus ex Eutropio, Eutropius ex Trebellio. Intellige clipeos eos, in quibus imago, sive προτομή Imperatoris expressa erat. Suetonius in Domitiano: *clipeosque & imagines ejus coram detrahi.* Tales erant etiam illi clipei, qui gradatim vexillis, & signis legionum affixi erant, ut apparet ex veteribus marmoribus, & nummis. Quidam ex illis habebant προτομῆς Augusti, Augustæ, Cæsarum, & aliorum Augustæ domus liberorum, quidam flosculis & encarpis tantum ornati erant. Hinc Josephus dicit, quia Pilatus Signa in Templum clam intulerat, Judæos tumultuari cepisse. Adjicit tumultus causam fuisse τὰς προτομῆς Κεῖσας, καὶ τὰς εἰκόνας αὐτῶν, quas in Templo Pilatus statuisse. Neque vero audiendus est Philo, qui dicit eas ἀσπίδας sine pictura fuisse. Per clipeum igitur intellige τὴν προτομὴν, καὶ τὴν εἰκόνα. Charisius: *Clipeus masculino genere in significatione scuti ponitur, ut Labienus ait: neutro autem genere imaginem significat. Sed Asinius de provinciæ heredibus imaginis clipeum masculine dixit: CLIPEUS PRÆTEXTÆ IMAGINIS POSITUS.* Sed ridiculum quod Plinius apud eundem dicit, *Clipeum pugnatorum per I, à clependo, Clipeum imaginis per V, à cluendo.* Eadem nugæ apud Cornelium Frontonem: *Clipeum armorum: Clipeum imaginis.* Hinc explicatur, quod de clipeo, qui decreto Senatus Claudio positus est, & de quo hic sermo apud Hieronymum, refert Trebellius Pollio: *illi (Claudio Aug.) clipeus aureus, vel, ut Grammatici loquuntur, clipeum aureum Senatus totius iudicio in Romana curia collocatum est, ut etiam nunc videtur. Expressi thorace vultus ejus imago.* In Clipeis igitur expressa thorace tenus erat imago, quæ

proprie προτομή dicitur, ut Josepho, & in veteri Inscriptione προτομή μαρμαρινῆ quidam honoratur decreto collegii. Inde Adhelmus anxius antiquarum vocum auceps libro de laudibus virginitatis non ferens imagines vocat Thoracidas: quod in Germanico Teutonismo ad verbum dicitur Brustbild. Rufinus presbyter Thoracas vocat Hist. Eccles. lib. xi, cap. xxxix: *Thoraces Serapis, qui per singulas quasque domos in parietibus, in ingressibus, in postibus etiam, ac fenestris erant.* Virgil. Bucol. vii.

— *levi de marmore facta.*

Ibi Philargytus: *Solent plerumque, caput, vel thoraca facere.* Thoraces Serapis Rufinus dicit προτομῆς Σεράπιδος anaglyphas & extantes extra perpendicularum, quas ἀργυρῆ μινστῆρα ἀνάγλυφα vocat Constantinus Porphyrogenetes, id est mensulas argenteas exsculptas, quæ differebant à clipeis, quod clipei suspendebantur, & detrahi poterant, Thoraces, de quibus loquitur Rufinus, & Μινστῆρα ἀνάγλυφα Constantini Porphyrogenetæ, in parietibus instructa erant. Quum igitur Thorax sit προτομή, manifestum est apud Pollionem legendum esse, expresso thorace vultus ejus, aut, expresso thorace imaginis ejus. Alterutrum Glessema est. ut thorax ἢ προτομή dicitur, sic etiam σητόρεον, hoc est pectusculum, in Chronico Casaubon. Symmacho, & Boethio Coll. σητόρεον ἀληθινὸν μικρὸν τῆ βασιλικῆ χαρακτῆρ. Ἰσίνε. Thoracem, id est, imaginem Justiniani intelligit. Προτομήν nos vulgo Medalliam vocamus, Arabes etiam Methalia. ἤθη. quod nescio quo commercio ab Arabibus ad Italos, & Gallos delatum. Ita enim vocant numismata Christianorum, quæ expressum caput humanum præferunt. Verbum proprie significat εἰκόνα, item anigma. Unde etiam numismata Cæsarum effigie incisa Prudentius in Laurentio Anigmata vocat. Vetus Glossarium Latinoarabicum id verbum reddit monetam, anigma, & nos aliunde id scimus verum esse.

Ibid. *clipeus aureus, & in Capitolio statua.*] De clipeo aureo jam dictum: de statua in Capitolio, rursus Trebellius: *illi, quod nulli antea, Populus Romanus sumptu suo in Capitolio ante Iovis Optimi Maximi templum statuam auream decem pedum collocavit.* Sed quod Trebellius ait nulli antea sumptu populi statuam positam, an de sumptu ipso intelligendum? quam verum sit, ostendunt verba hæc ex eleganti Inscriptione Romana apud Gentilem: *DELFINIUM: HUIUS SENATUS. AUCTORE. IMP. TRAJANO. AUG. GERMANICO. DACICO. TRIUMPHALIA. ORNAMENT. DECREVIT. STATUAMQUE PECUN. PUBLIC. PONEND. CENSUIT.* An hoc vult Trebellius, sponte sua, sine decreto Senatus, statuam sumptu suo collocasse? Sed Eutropius Senatus auctoritate id decretum ait. Intelligit ergo de modo statuæ, quæ fuerit decem pedum, quod nulli antea decretum, quum ἰσόμετροι ἀνδράνες ponerentur. Et hoc verum est.

Ibid. *Quintillus.*] Ita omnes scripti & editi. FREH. & BONG. Quintillius. Quod propius vero. Quintillus enim vocabatur Nummus: IMP. QUINTILLUS. AUG. item: AYT. K. M. AYP. KOYINTIAAOC. CEB. L. A. Quintillus quoque in Excerptis Barbaro-Latinis.

Ibid. *decimo septimo die imperii sui.*] Vopiscus in Aureliano *vicefimo die.*

MMCCCLXXXVII. *Aurelianus Tetrico apud Catalaunos.*] Ad verbum Hieronymus ex Eutropio: Eutropius ex Trebellio: *Nam Aegyptum statim recepit, atque, ut erat ferox animi, cogitatione multus, vehementer irascens, quod*

adhuc Tetricus Gallias obtineret, Occidentem petiit: atque, ipso Tetrico exercitum suum prodente, quod ejus scelera ferre non posset, deditas sibi legiones obtinuit.

MMCCCLXXXVIII. Zenobia apud Timas.] Sexto Rufo dicuntur Imæ. verba ejus: Aureliam Imperatoris gloriæ Zenobia Odenathii uxor accessit. Etenim post mortem mariti feminea ditione Orientis tenebat imperium: quam Aurelianus multis lib. martiorum & sagittariorum millibus pretiam apud Imas haud procul ab Antiochia viuit, & eam Romam triumphans ante currum duxit. Apud Ptolemaum duplici μμ, Ιμμη. In vita Malchi, apud Hieronymum Imma singulariter. ad eremum Chalcidos, que inter Immam & Essam magis ad austrum sita est. Apud Georgium: Αυρηλιανὸς τὴς Παλμυρῆς ἐχειρῶπιτο, ἢ Γαλιανῶς ἐπέταξεν, ἐφ' ᾧ Φασί φιλοσρατον τ' Αθιωαῖον ἰσπεροχράρον, ἢ λογγῖνον ἀκμάστη. Τότε Ζηνοβία κτ' Ῥωμαίων ἐπαίρει: δῶα μιν ἀθροίσασα πλείων, ἢ Αἰγυπτῶ κατὰ Προῶν ἀνελάπει τὸν ἐκὰ το πεπρατηρωτῶ Ῥωμαίων. Ταύτων τῶν ἀκῆν Αυρηλιανὸς οὐκ ἐνεγκων ἐρχεται μὲ στραπῆς, ἢ πηλυσιν ἀντοχέας τ' κτ' Συρακῶν ἐν Ἰμμαις καλῶν ἰσπερὶ τὴς ἀλλ' Παλμυρῆς Ζηαφθέρει, &c. Itaque varie hujus loci nomen conceptum est.

Ibidem. Orientis tenebat imperium.] Nummus ejus ZHNOBIA CEBACTH.

Ibidem. Euzarius Presbyter.] Tunc quidem presbyter, quum hoc Chronicon Hieronymus verteret: postea vero ex Presbytero Antiochiæ Episcopus factus. Quæ vero adhuc presbyter scripserit, vide apud Hieronymum in Catalogo, ubi eum acris ingenii virum vocat.

MMCCCLXXXIX. Aurelianus Romæ triumphantem.] Hæc omnia Hieronymus verbatim ex Eutropio.

Ibidem. Tetricus postea corrector Lucaniæ.] Falsum quod mendaciorum loquacissimus scribit Zosimus: Τέτρικον, ἢ ἄλλως ἐπινασπόντας ἐσω πόνω καφελῶν κτ' τῶν ἀζιαν μετῆλθεν. Nam neque Tetricum σὺν πόνω καφεῖλε, qui se ipsi, prodito exercitu, dedit, neque μετῆλθεν αὐτὸν, quem correctura Lucaniæ honoravit, eumque Imperatorem, & focium sæpe vocavit. Neque mirum ipsi mortuo divinos decretos honores, quia Imperatoris loco semper ab Aureliano habitus. In nummis enim tam ejus, quam filii, CONSECRATIO cusum est. Unde arguitur vanitas Zosimi. Quo enim loco Tetricus Aureliano vivus fuerit, ex eo existimet lector, quod mortui memoria consecrata est.

Ibidem. à qua hodieque Romæ Zenobia nuncupatur familia.] Ab Eutropio: Zenobia autem posteros, qui adhuc manent Romæ, reliquit. Ducti sunt in triumphum ejus liberi cum ea, quod colligimus ex Trebellio Pollione in fine Zenobiæ: Ferturque visisse eum liberis matronæ jam more Romæ. Nam mentitur, ut alias, Zosimus, qui mortuos scribit in itinere, neque ipsos, neque matrem Romam perductos, quem sequitur Zonaras. Si igitur posteros reliquit Zenobia, oportet eam nupsisse. Zonaras: ἢ ἐνιοι μὲν εἰς Ῥώμην ἀπαχθῆναι Φασί, ἢ ἀνδρῶ σωμαφθῆναι τ' ὀπιφανεσῶν ἐνί. Georgius Aurelianus: Ζηνοβίαν δὲ χειρῶσπιδον εἰς Ῥώμην ἦραγεν, ἢ Φιλανθροπία χειρῶσπιδον πολλῆ συνάππει πῶντων ἐνδοξῶς ἀνδρῶ τ' ἐν χειρῶσπιδά. Trebellius in Herenniano: Siquidem Zenobiæ posteri etiam nunc Romæ inter nobiles manent. An potius filii posteros reliquerunt, & propter claritatem matris Zenobia familia dicta? Nam profecto nullam familiam Romæ à feminis denominari jus est. A Trebellio Eutropii verba desumpta esse, dubium non est.

MMCCXC. Aurelianus templum Soli.] Georgius Codinus: Ἰσταντο ἧ (οἰκίονες) εἰς τῶν Ῥωμῶν, εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἡλίας τὸν κτισθέντα παρὰ Αυρηλιανὸς τῆς βασιλέως Ῥώμης (τῆς προδόντος ἑαυτὸν Πέρσαις) Hæc ultima verba contundunt Valerianum cum Aureliano. Zosimus: ἐν τῷ τῆς Ἡλίας δεμαμῶν ἱερὸν μεμολοπεπῶς τοῖς δὲ Παλμυρῶν σκοσμησεν ἀναθήμασιν, Ἡλίας τε ἢ Βήλας καθύρσους ἀγάλματα. De quibus ornamentis Vopiscus: Tunc illa vestes, quas in Templo Solis videntur, congesta gemmis, tum Persia dracones, &c. Idem Eutropius: Templum Soli edificavit, in quo iussum aurum gemmarumque constituit. Georgius: ὁ δὲ αὐτὸς ἢ Ἡλίας ναὸν ἐν Ῥώμῃ κατεπέκασεν χρυσῶ ἢ λίθοις ἀξιάροσιν. idem dicit, quod Eutropius. Victor Andr Schotti: Fanum Romæ Soli magnificentum constituit donatus ornans opulentis. Non capio illud Vopisci: Templum Solis fundavit. & porticus roboravit. Quid est Porticus roborare? Ego profecto legerim portibus roboravit. Nam porticus à lateribus Templorum edificari solitas sciunt, qui veterum scripta legunt. Vellejus lib. 11: templumque Apollinis, & intra porticus facturum promisit. unde in veteri saxo Puteo: IDEM EUM PORTICIBUS. A. SOLIO. SUA. PEC. FECIT. Et quidem porticus roborare a des facras dicuntur, quod eas utrinque veluti stiperit, quæ quidem vocantur Aedes peripteri Vitruvio, neque alia mente LXX Seniores acceperunt τὸν οἶκον περὶ πύλον in fine in cap. Amos, id est columnis vel intra, vel extra templum septam, non pinnatam & ostiola per fenestras habentem domum, ut interpretatur Hieronymus. Quod quid sit, non intelligo: & si quis se intelligere putat, longe est à sensu LXX seniorum & Vitruvii, & omnis architecturæ. Quamquam mini apud Vitruvium lib. x, cap. XIX. ea verba, singulis partibus fenestratis, expressa esse ex Athenæi verbis, περὶ πύλον ἑσῆς ἐκάστης χώρας. Sed hic ea locum non habent. Itaque interpretatio illa non est Hieronymi, sed ejus auctoris, à quo accepit. Qui vero dubitat de hac emendatione nostra, moveat & controversiam status illi loco apud eundem Vopiscum, pagina ante finem: quod in portibus templi Solis fiscalia vinia ponuntur. Ecce porticus circa templum Solis constituit. Ideo portibus ipsum roborasse tam eleganter, quam vere dixit. Solis autem hoc templum in septima regione ponunt Rufus, & Victor. In nummis quidem Aureliani Solis sit mentio, & ipse Aurelianus apud Vopiscum Solem vocat certum Deum; sed in ipsius nummis hujus tam præclari operis ne vestigium quidem extat. Quod autem in loco Zosimi superius à nobis producto Ἡλίας ἢ Βήλας ἀγάλματα καθύρσους Alexander dicitur, sine dubio sunt duo numina Palmyrenorum tutelaria, quæ in veteri Inscriptione hominis Palmyreni dicuntur Ἀγλιῶωλ & Μελίχθηλα. 𐤀𐤃𐤁𐤏𐤃𐤃: 𐤁𐤏𐤁𐤏𐤃. Quorum signa dedicantur anno Seleucidarum ΦΜΖ. hoc est Christi, CCXXVI, mense Peritio, sive Februario. Egregia est Inscriptio illa, cui subiecti sunt characteres Palmyreni nobis ignoti.

Ibidem. & Romam firmioribus muris vallat.] Vopiscus: Templum Solis magnificentissimum constituit: muros Urbis Romæ se ampliavit, ut quinquaginta prope millia murorum ejus ambitus teneat. Chronicon Casaubon. hæc retulit sub C O S S. Tacito, & Placidiano, numero antecedente.

Ibidem. & Romam firmioribus muris.] Ad verbum Hieronymus ex Eutropio. Chronicon Casaubon. 𐤀𐤃𐤁𐤏𐤃𐤃: 𐤁𐤏𐤁𐤏𐤃. TAKITOT, ἢ ΠΛΑΚΙΔΙΑΝΟΥ. τῶν τοῖς ἀπῶσπιδάσιν Αυρηλιανὸς Αυγυπῶν ἦρξάτο τὸ τεῖχος Ῥώ-

μης ἀναγενοῦ. ἦν γὰρ τῷ χρόνῳ Φραγέτω. Sed illi Consules gerebant magistratum indictione septima, non quinta, anno Christi Dionysiano cclxxiv. Iterum vetustate & incuria collapsos muros Arcadius & Honorius Augg. ex suggestione Stilichonis re- fecerunt, ut in veteri inscriptione Romana extat, & apud Claudianum in vi Consulatu Honorii.

Ibidem. *Primus ago Soli ab Aureliano institutus.* Ergo eodem anno Agon Capitolinus, & Agon Solis celebrabantur. Agon Capitolinus institutus numero Mmcii. Intervallum ad hunc agonem, anni cxxxviii. hoc est agones Capitolini absoluti xlvii. Quare hoc anno inivit Domitiani agon Capitolinus xlvii, & Aureliani primus Solis.

Mcccxci. *Aurelianus, quum adversus nos.* Hoc prius membrum est Eusebii: alterum Eutropii; quod Eutropius accepit à Vopisco.

Ibid. *Cenophrurium.* Cænophrurium scribendum. Καυνοφρούριον, καυνοφρούριον. Ita etiam scribendum in itinerario.

Ibidem. *quo apud Pontum occisum.* Nempe in expeditione Mæotica. In nummo ejus visitur Imperator equitans, præunte Victoria, sequente exercitu. Titulus: IMP. C. M. CL. TACITUS. PIUS. FELIX. AUG. Sed hoc erat τὸ Πανίκιον πρὸ τῆς νίκης. Nam in expeditione ipsa tumultu militari oppressus est, & ut historici referunt, propter brevitatem imperii nihil memorabile ab eo gestum est. Par vanitas, τὸ φθῶν, & κενοδοξία fratris ejus Floriani, qui quum paucos dies imperasset, neque propter angustias temporis aliquid præclarum gerere potuisset, tamen in nummis suis vocat se Pacatorem orbis, incuso in illis Sole cum flagro.

Mccxciii. *Probus Gallias à Barbaris.* Eutropius. ab eo Hieronymus.

Ibidem. *Secundo anno Probi.* Quia digna cognitu res est exortus & cunabula impuræ Manichæorum hæreseos, propterea orientalium Ecclesiarum pii scriptores denotarunt tempus illud, unusquisque secundum epocham coloniam suam: quæ omnes epochæ ex ipsorum auctorum scriptis collectæ in unum conspectum hic ab Eusebio conjectæ sunt. Est autem hic locus in excusis depravatissimus, ut quid hac perioche comprehendatur, nemo capere possit. Duo vitia intervenierunt, quæ sententiam totius Pericopes dissimulant. Prius est, quod verbum fuit additum est post illud, *juxta Antiochenos cccxxv.* Id satis erat ad tenebras huic loco offundendas. Alterum vitium, quod in PR. & in editionibus ex una perioche dux factæ, posteriore incipiente ab illis; *Insana Manichæorum hæresis.* quæ tamen luxatio commissa non est in BONG. & PET. Hæc perturbatio adeo vetusta est, ut prius vitium in omnibus scriptis extet, utrunque autem apud Bedam, & in ipsis quoque editionibus.

Ibid. *juxta Antiochenos cccxxv.* Non opus est repetere, quæ toties de hac epocha disputavimus. Eam esse antiquiorem epocha Christi Dionysiana annis xlviii non semel monuimus. quibus de cccxxv deductis, remanet annus Christi Dionysianus cclxxvii, qui est secundus Probi. Hanc epocham Euagrius vocat Χρηματισμὸν τῆς ἀπονομίας Ἀποχρίως. Computum, sive Aeram libertatis Antiochenis, quod eo anno aliquot indictionibus Antiochenes levaverit C. Jul. Cæsar, remissis tributis in xv, aut xxx annos, ipso Cæsare ii, Servilio Vatia Maurico Coss. Quum autem constet annum Antiochenorum cccxxv respondere anno Christi Dionysiano cclxxvii, ex hoc manifestum est imperite in Editionibus annum secundum Probi in annum Christi Dionysianum cclxxxi conjectum fuisse,

metachronismo quadriennii. At omnes post. & præterea alter Freherianus, quem modo accepimus, annum primum Probi comparant cum numero mcccxciii, qui est Christi Dionysianus cclxxvi, indictione ix. non x, ut in Chronico Casauboniano. Alii initium Probi collocant in anno Christi Dionysiano cclxxviii, peccantes solido biennio.

Ibid. *juxta Tyrios ccccii.* Adi Canones Ifagogicos, in Caput de Epochis. In Actis Synodi Chalcedonenis, Actione secunda, post Consulatum Flavii Zenonis & Postumiani, Indictione prima, qui erat annus Christi ccccxlvi, Eusebianus mcccclxiv, is putabatur annus à colonia deducta dlxxiv. Juxta hæc annus primus Tyriorum congruerit numero Eusebiano mdcccxi: quum tamen juxta numerum, qui hic proponitur, annus primus videatur convenire numero mdcccxc, uno anno citius. A quibus deducta sit colonia, nescio. Nam à Romanis, qui nihil adhuc juris habebant in Syria, deduci non potuit. Superest igitur, ut à Regibus Suriæ, sub Demetrio: quo tempore Iohannes Hyrcanus Ethnarcha Judæorum, & summus sacerdos erat. Tyrum tenacissimam fœderis, quod cum Romanis fecit, vocat Ulpianus, Tit. de censibus. Sed hæc sub imperio Rom. & posteriora esse oportet hæc colonia deducta.

Ibid. *juxta Laodicenos cccxxiv.* Ergo Epocham Laodicenam Antiochena antevertit anno uno. Haud dubie à Cæsare est, quemadmodum & Antiochena, Laodicenæ huic vetustissimæ coloniam jus Italicum tribuit Imp. Septim. Severus ob belli civilis merita, inquit Ulpianus. Intellige Laodicenam Cœles Syrias. Ideo & Caracalla illis post patrem Severum aliquid præterea concessisse videtur, ut ejus nummi testantur. ΛΑΟΔΙΚΕΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ.

Ibid. *juxta Edeffenos dcccxxviii.* Eadem cum Epocham Seleucidarum. Ideo ad numerum mdccv annotatum, hinc Edeltenos sua tempora putare.

Ibid. *juxta Ascalonitas cccclxxx.* Ascalonem liberam vocat Plinius. Propterea ἄπο τῆς ἀπονομίας hanc Aeram putari minime dubium est. Initium igitur hujus Aera numero mdcccxiv, C. Mario Nepote iii, L. Aurelio Oreste Coss. anno ii Olymp. clxxix. Chronicon Casaub. anno primo ejusdem Olymp. In nummis Ascalonitarum culum est ΑΣΚΑΛΩΝΙΤΩΝ. quod quidem ad hanc Aeram pertinet.

Ibid. *insana Manichæorum hæresis.* Hæc à superioribus divulsa in Editionibus aliam pericopen faciunt, quæ divulgatio has tenebras huic loco offuderat.

Ibid. *insana Manichæorum hæresis.* Hunc locum in animo habebat Leo Magnus Papa, Sermone ii de Pentecoste. Sed vitium a librariis intervenit. Verba hæc sunt: *Manichæus ergo magister falsitatis diabolica, & conditor superstitionis obscuræ eo tempore damnandus immutuit, quo post Resurrectionem Domini ducentesimus & sexagesimus annus impletus est, Probo Imperatore, Paulinoque Consule.* Certe is annus erat à Resurrectione Dominica cccxliv, non cclx. item Probo, & Lupo, non Paulino Consule. Notabis Manichæum dici à Leone, quem Manem potius vocare debebat. Μανῆς est Hæresiarcha ipse, Μανιχαῖος, qui ejus sectæ est, & Μανιχαῖον δόγμα. Tamen nunquam aliter à veteribus Patribus vocatur, quam Manichæus, ut Hieronymo, & aliis primæ notæ Scriptoribus, quod perinde est, ac si Marcionista pro Marcione diceretur, Valentinianus pro Valentino, Photinianus pro Photino. neque semel Μανιχαῖος & Μανῆς pro eodem apud Epiphaniuni. Porro Μανῆς est nomen Persicum, quod tamen Μάνης semper

semper scribitur, accentu in priore, quanquam alii Phrygium dicunt esse. Iste Hæresiarcha prius Cubricus dicebatur. Postea hoc nomine maluit vocari, quod, inquit Epiphanius, Chaldaice מנחם significat. Hoc quidem verum est. Sed an ex Perfide potius, quam ex Chaldæa, hoc nomen petiti, id vero in dubium vocari potest: & pro regione, unde profectum, aliud atque aliud significaverit. Hoc unum miror, quomodo ex proprio Μάνης , deflexum sit attributum Μανιχαῖος sine ulla analogia: item quomodo id, quod jam antea terigimus, attributum pro nomine proprio usurpari ceptum. Nam & ipse quoque Μάνης se Μανιχαῖον vocat in Epistola: $\text{Μανιχαῖος δὲ πῶς ἴησθαι χριστῶς, ἢ οἱ σὺν ἐμοὶ πάντες ἀγνοοῦν.}$ Neque vero mirandum à nomine Μάνης , Μανιχαῖον formatum esse, quum $\text{δὲ τὸ Ἑ Παῦλος Παυλικιανοὶ}$ dicti sint, qui Παυλιανῶν potius dicendi erant. Cedrenus 356, 3: $\text{Παυλικιανοὶ, οἱ καὶ Μανιχαῖοι. μετανομήσαντες δὲ ἀπὸ Μανιχαῖων Παυλικιανοὶ δὲ τὸ Παῦλος πρὸς Σαμοσατείως ἦσαν γυναῖκας Μανιχαῖας Καλλιπικῆς τῶνομα, ἣτις δύο ἕως ἔρχε, τὸ τὸν Ἱ Παῦλον, καὶ Ἰωάννην.}$ Itaque duo Pauli Samosatani fuerunt, ambo diversarum hæreseon patres. Historia miscella in Nicephoro, libro xxiv: *Manicheorum vero, qui nunc Pauliciani & Atingani dicuntur, qui que in Phrygia & Lycæonia constituti confines eis habebantur, amicus serventissimi erant.* Itaque duæ traduces impuritatis Manichææ fuerunt Pauliciani & Atingani. Zonaras ex eodem auctore, ex quo historia miscella: $\text{Μανιχαῖοις δὲ, καὶ τοῖς καλεσμένοις Ἀθηγάνοις ἐν προσημοῖς τε, καὶ εὐωνύμοις, καὶ πελεταῖς δὲ πορρήτοις, ἐκέρχρητο.}$ Quæ fuerit Ἱ Ἀθηγάνων hæresis, pete ex Cedreno 407, 52. Nam res cognitu digna, & de eorum incantationib. Balsamo Canone Lxi in Trullo. Eos à Michæle imperatore damnatos scribit eadem historia miscella: *Multo sane divino zelo imperator piissimus motus contra Manicheos, qui nunc Pauliciani dicuntur, & Atinganos in Phrygia & Lycæonia degentes capitalem animadversionem, &c.* Quod vero Μανιχαῖος adjectivum pro substantivo Μανης usurpatum sit, non caret exemplo. Qui enim Μενανδρῶς dicebatur, is dictus etiam Μενανδραϊκός , à quo Μενανδραϊκῶς ejus sectæ populares lib. iv, cap. xxii Hist. Eccles. ex Hegeippo. Sed & omnium orthodoxorum justissimum adversus, hunc hæresiarchen odium expressit, ut ἀντὶ τῶ Μάνης vocaretur Μανῆς , hoc est furiosus. Ita à non paucis vocatur, præsertim ab Euthymio Titulo ix.

VICTORIOSISSIMO. PRINCIPI.
JUVENT.
M. AURELIO. CARINO. NOBILISS. CÆSARI. COS. PRO. COS.

FORTISSIMO. ATQUE. CLEMENTISSIMO.
IMP. CÆS. M. AURELIO. CARINO. INVICTO. AUG.
P. M. TR. POT. II. COS. II. P. P. PRO. COS.

VICTORIOSISSIMO. PRINCIPI.
JUVENTUT.
M. AUR. NUMERIANO. NOBILISS. CÆSARI. PRO. COS.

M. AURELIUS. VALENTIANUS. V. C. LEG. AUGG. PRO. PR. PROVINCIÆ. HISPANIAE. CITERIORIS. D. N. M. Q. EORUM.

Ibidem. *Carus Narbonensis.* Quam incerta fuerit hujus Augusti patria, vide apud Vopiscum. Eutropio Narbonæ natus in Gallia. Prænius ejus paraphraltes: $\text{Κάρος ὁ Ναρεθωνήσιος Γάλλων ἢ ἢ ἢ πόλις.}$ Idcirco Γαλάτιον eum vocat Zonaras ex Prænio, quem ad verbum se penumero sequitur. Eutropium quoque sequitur Sidonius in Carmine de Narbone. Primus omnium Eutropius Narbonensem ex Gallia vocavit, quum tamen esset Narbonensis quidem, sed ex Il-

ΜΜCCXCIV. *Probus Gallos & Pannonios vinas habere permisit.* Ad verbum ex Eutropio, Eutropius ex Fl. Vopisco: *Gallis omnibus & Hispanis, ac Britannis hic permisit, ut vites haberent, vinumque conficerent. Ipse Almam montem in Illyrico circa Sirmium militari manu fossam lezæ rite consecrit.* Ab edicto Domitiani nimirum desierant vitem colere. Vide quæ ad numerum ΜΜCCVIII.

Ibidem. *Saturninus.* Oriundus Gallis, inquit Vopiscus, ex gente hominum iniquissima. Contra Zosimus Μαυρέσιον vocat. Sed hallucinatio est. Nam non Maurus erat, sed Africam à Mauris occupatam liberaverat, ut ipsemet testatur apud Vopiscum. Aurelianus prudentissimus Imperator cognita virtute hominis, metuens, ne ipse gente Gallorum levissima ortus, si Alexandriam venisset, à gente quoque Ægyptiorum levissima & novarum rerum cupidissima ad imperium eveheretur, eum ad partes superioris Syriæ misit, interdecto illi in Ægyptum accessu. Ibi igitur quum esset, videtur hanc novam Antiochiam confusus, quæcunque illa fuerit. Nam omnis hæc historia ignoratur.

Ibid. *novam civitatem Antiochie.* In Græcis, $\text{τὴν καενὴν Ἀντιόχειαν.}$ Paulo obscurius reddidit Hieronymus. Quænam sit hæc nova Antiochia, & an unquam absoluta, quærat. Certe ergo inter tot cognominis urbes, quarum dinumeratio apud Stephanum est, hanc deprehendere non potui. Sed non dubito urbem Antiochiam ampliassè, suburbio in mœnia incluso, aut nova aliqua accessione, quod jam tetigimus. Multarum enim urbium accessiones novæ urbes dictæ sunt, ut pars quædam Syracusarum, & Carthaginis νεάπολις dicta. Etiam pars Tripoleos Africanæ dicta Neapolis. Nam in omni loco, omni lingua auctarium urbis vocatur nova urbs.

Ibidem. *qui postea imperium molitus invadere.* Invitus purpuram sumpsit, inquit Vopiscus, qui tamen in Probo refert cum arripuisse imperium, & variis præliorum generibus à Probo superatum fuisse.

Ibidem. *Armenia occiditur.* Obsessum in castro quodam ab iis, quos Probus miserat, invito Probo esse jugulatum. Vopisc. In nummis ejus: $\text{ΑΥΤ. ΚΑΙ. ΠΟΥ. ΣΑΤΟΥΡΝΙΝΟΥ. ΕΥΧ. CEB. L. Δ. ET: IMP. C. P. SEM. SATURNINUS. AUG.}$

ΜΜCCXCVII. *Probus tumultu militari.* Verbatim Hieronymus ex Eutropio; Eutropius ex Vopisco.

ΜΜCCXCVIII. *Carus, Carinus, Numerianus.* Hæc triplex potestas in nummo Cari notata est: VIRTUS AUGGG. XXII. E. Δ. Tamen in quibusdam nummis cufum est: IMP. CARINUS P. F. AUG. in altera superficie: VIRTUS AUGG. De patre Caro & Carino F. tantum intelligi manifestum est. Lapis Tarracoenensis de tribus:

lyrio. Fabius enim Cerilianus curiosus scriptor vitæ Cari apud Vopiscum in Illyrio genitum prodit. Jam apud Ptolemaum Illyridos $\text{Ναρεθῶνα Κολωνία Ἰππῆσιμος}$ dicitur in duob. Palatinis codicibus: quum in excusis vox Ἰππῆσιμος desit. Scriptor, unde hausit Eutropius, qui Narbonensem Carum dixit, intelligebat eum Fabio Ceriliano ortum Colonia nobili Illyriciana Narbonæ, non autem Martio Narbone Gallicano. Et hoc verissimum est. Apud Plinium Narbonæ

legitur, & in Itineratio : & in nummo Titi, COL. NARONA. Quidam volunt Naronam & Narbonam, nam eandem esse. Sed deliberandum. Inepte Gregorius Codinus patrem Diocletiani Carum dicit.

Ibid. *Conchen & Ctesiphontem.*] Hæc ex Eutropio: ex eo Sex. Rufus: *Colchen, & Ctesiphontem urbes.*] Sed nomen illius urbis variat in auctoribus, & in scriptis codicibus. *Colchen, Clochen, Conchen.* Κώχλω vocat Gregorius Nazianzenus *ἐπιτὸν β. ἢ γὰρ Κτησιφῶν Φρέζρον καὶ τερεῶν, καὶ δυοῦλων, τείχει δὲ ὁπίης πλίνθας καὶ πᾶσιν βαθείαι, ἐν τοῖς ἐν τῷ ποταμῷ τεναγασιν ἀχυρωμένη. καὶ Φρέζρον, ἢ προσηγορία Κώχλη μὲν τῆς ἀσφαλείας συγκείμενον, ὅσπερ φυσικῶς, ἐν ὅσῃ χειροποίητον, ποσσῶτον ἐνδύμασι, ὡς μίαν πόλιν δοκεῖν ἀμφοτέρας, τῷ ποταμῷ μεσῶ διχογομῶνας.* Marcellinus lib. xxiv: *Coche, quæ Seleuciam nominant.* apud Zohmum lib. 111, *Ζωχάσης ἀντὶ τῆς Κώχλης* legitur, mendose, ut videtur.

Ibid. *fulmine cæcis interit.*] Sidonius:

*Tunc, quum fulmine raptus Imperator
Vitam fulminibus parvam peregit.*

Sed ægrotans in tentorio suo extinctus repertus est, quum eo momento tantum tonitruum exauditum esset, ut multi terrore exanimarentur. Falsam de fulminato Caro opinionem eludit Junius Calpurnius in Epistola quadam, quam apud Vopiscum reperies.

MMCCXCIX. *Numerianus.*] Nihil est incertius, nihil perturbatius temporibus horum trium Auggg. & initio Diocletiani. Carus strenuus & fortissimus Princeps assumpto secum optimo adolescente filio suo Numeriano in expeditione Persica extinctus est. Ibidem paulo post insidiis Apri foci sui occisus est Numerianus. Auctor Vopiscus. De Numeriano in Orientis expeditione à Caro patre assumpto intellige nummum illum: IMP. C. NUMERIANUS. P. F. AUG. in altera superficie: ORIENS AUGG. Quomodo igitur constabunt illa, quæ idem Vopiscus dicit in Carino, memorabile maxime & Carini & Numeriani hoc habuisse imperium, quod ludos Romanos novis ornatos spectaculis dederunt? Qui potuerunt ambo illos ludos edere, quum Numerianus ex Euphratensi provincia pedem post obitum patris non extulerit? Triginta enim tantum dies imperasse constat ex prioribus libro Eusebii. Quis non dicat ἀλογισίαν esse? En locupletem testem damus Calpurnium, qui ultima Ecloga hos mirificos ludos eleganter describens ab uno tantum Principe editos fuisse testatur:

*O utinam nobis non rustica vestis inesset.
Vidissem propius mea numina, sed mihi sordes,
Pullaque paupertas, et adunco sibilula morsu
Obsuerunt. Vt cunque tamen conspeximus ipsum
Longius, ac, nisi me decepit visus, in uno
Et Martis vultus, et Apollinis esse putavi.*

Hoc testatur Calpurnius, qui his ludis interfuit, quo verisimilius ab uno Carino, quem Occidentis Augustum reliquerat pater, illos ludos editos fuisse, quam à duobus Carino, & Numeriano, quum tot regionum interjectis spatiis tam procul ab Urbe abesset Numerianus, aut fortasse jam extinctus esset. Sed oritur aliud dubium. Olympius Nemesianus dicat Cynegetica sua Carino, jam patre Caro mortuo. Ita enim scribit:

*Nec taceam primum quæ nuper bella sub Arcto
Felici, Carine, manu conseceris ipse
Pene prior genitore Deo —*

Nam Deum patrem vocat jam ἀποθεωθέντα. Neque enim aliter intelligendum. Præterea in pulcherrimo nummo Cari aureo apud Abrahamum Gotlæum le-

gitur: DEO. ET. DOMINO CARO. AUG. In alio: ΘΕΩ ΚΑΡΩ CEB. ΚΑΘΙΕΡΩ CIC. In alio argenteo: DIVO CARO PIO CONSECRATIO. Vivente autem Numeriano & Carino hæc scribebat Nemesianus. Subjicit enim — *jam gaudia nota*

*Temporis impatiens sensus spretoque morarum
Præsumit, videorque mihi jam cernere fratrum
Augustos habitus, Romanum, clarumque senatum.*

Loquitur de Carino & Numeriano, tanquam in eodem loco positi essent, quum tam paucos dies triginta scilicet patri suo Numeriano superfuisset. Accipio autem de Carino & Numeriano in illis Numismatis. IMP. CARINUS. P. F. AUG. in contraria superficie: VIRT. AUGG. ITEM: IMP. NUMERIANUS. F. AUG. In adversa parte: PROVIDENTIA AUGG. An dicemus post mortem Cari Numerianum in Europam trajecisse, ibique interfectum fuisse, non in Oriente? certe videtur aliquot menses, & fortasse annu plus minus superfuisse patri. quod ex ejus nummis patet, IMP. C. M. AUR. NUMERIANUS AUG. in altera superficie, MARS VICTOR. S. C. Vicit ergo post mortem Patris, & victor rediens ab Apro focero interfectus est. Huic certe opinioni favere videtur Chronicon Casaubonianum, ubi scribitur Numerianum ab Apro interfectum in urbe Thraciæ Perintho. Sed quomodo in xxx diebus cum ingenti exercitu ex finibus Persidis in Thraciam venire potuit? Nicephorus vero auctor levissimus in Numeria Thraciæ, quæ orbs nunquam fuit. Sed reliqua portenta de Carino & Numeriano leguntur apud eundem Chronologum, quæ profecto lector mirabitur. Hæc discutiant, quos æquus amavit Jupiter. Nam hoc ambiguum mirari magis, quam solvere possumus.

MMccc. *Carinus prælio victus.*] Ex Eutropio. Sed multis præliis tentatus est ante quam vinceretur. Auctor Vopiscus. Et nihil est incertius, tempore & anno interitus hujus Imperatoris, & initio Diocletiani: de quo vide in IV de emend. Temp. & quæ in Caput Epocharum scripsimus in Canonibus Hægogicis, ne *δὲς τὸ αὐτό.*

MMccc1. *Diocletianus.*] Ex Eutropio. Est autem hic unius anni metachronismus, si à Kal. Januarii ex Romano usu ordiamur, & amplius, si Æræ Diocletianæ ratio habeatur, à xxix Augusti, numero MMccc. Inde enim est exordium anni τῆς Παχαλίας Ægyptiorum Christianorum, quæ epoche hodie dicitur *Tertijl Kupti.* Sed Ecclesiæ, Græca, & Latina, incipiebant annos Diocletiani in vetustissimo Paschali à Martio numeri MMccc1, Maximo 11, & Aquilino Coss. At Ægyptii, sive Elkupti, à xxix Augusti, numeri, ut diximus, MMccc, Diocletiano 11, & Aristobulo Coss. Hæc enim Æra non est instituta ab initio Diocletiani, sed ad methodum numeri aurei. Novilunium enim mensis primi autumnalis incidit in xxix Augusti: & xiv Luna Paschalis in v diem Aprilis sequentis. Ideo usque in hodiernum diem is est annus primus aurei numeri, ἐνεαδεκαετηρίδι τῆς Παχαλίας. Chronicon Casaubonianum: *ινδ. Α. ΥΠ. Διοκληπιανῶς Αὐγόςτος τὸ β, καὶ Αερισθῆλτος. ἀπὸ τῶτων τῶ ὑπάτων τίσονται τὰ Διοκληπιανῶς ἔτη εἰς τὸ Πασχάλιον.* Recte. Nam illis Consulibus, indictio IV in iv mense Septembri, & novilunium incidit in neomeniam Thoth Diocletiani, xxix Augusti. Hermannus Contractus: *Huc usque ab incarnatione Domini, supputantur secundum Dionysium, anni cclxxxiv.* Et: *Ab hoc anno Græci Paschales cyclos inchoabant.* Sane secundum Dionysium & Ecclesiæ Latina institutum, ab incarnatione, ad primum annum numeri aurei Diocletiani, sunt anni cclxxxiv absoluti: & annus

annus cclxxxv est primus Diocletiani à Martio. Porro à Diocletiano Aug. 11, & Aristobulo Coss. ad tempora Juliani Apostatae, nullum hominem privatum ulli Augusto collegam fuisse scribit Ammianus initio libri xxiii: hoc est per annos lxxviii solum Julianum Aug. 1 v Coss. habuisse collegam Sallustianum hominem privatum.

MMCCCIII. *quæ factioni suæ Bacaudarum nomen indiderat.*] Hieronymus ex Eutropio: ex quo nomen Bacaudarum, aut Bagaudarum illis temporibus cepisse discimus. Neque enim est vox Gallica, sed nomen factionis, aut populi. Ab eo tempore latrones in Gallia Bacaudas dici mos obtinuit. Aurel. Victor Schotti scribit Gallorum lingua latrones Bacaudas vocari: quod verum est à temporibus Diocletiani, non autem retro. neque solum Bacaudæ latrones dicti, sed Bacauda latrocinium, tumultus popularis, motus agrestium, seditio. Prosper: *Eudoxius arte medicus, gravi, sed exercitati ingenui in Bagauda id temporis motu delatus, ad Chummos confugit.* Intra: *Omnia pene Galliarum servina in Bagaudam conspiravere. πάντα τὰ κελτικά ἀνδράποδα εἰς Πισύρτιν σωώμοσαν.* Eumenius Rhetor de Scholis: *latrocino bagaudica rebellionis obsessi.* Salvianus lib. v: *Et vocamus rebelles, vocamus perditos, quos esse compulimus criminosos. Quibus enim aliis rebus Bagaudæ facti sunt, nisi iniquitatibus nostris, &c.* Ubi Bagaudæ pro rebellibus, quin ab imperio Diocletiani omnes rebelles Bagaudæ vocari ceperint: quod & ejusdem scriptoris aliis verbis confirmatur: *Aut quid aliud etiam nunc agitur, quam tunc actum est, id est, in qui adhuc Bagaudæ non sum, esse cogamur? μάλα γὰρ* vocabant Constantinopolitani, & Bagaudam ipsam *μάλων*, corrupto nomine Latino tumultus, ut videtur. Zosimo *οἱ περὶ τὰς Ἀλπεὺς Βακαυδαὶ* sunt manifesto, quales in Pyrenæis *Bandonien*, in montanis Pannoniæ *Martolesi* dicuntur, in desertis Moschoviæ *Cofaki*. Itaque gentes illæ in veteri Inscriptione dicuntur Baquates:

D. M.
MEMORIS
FILII
ARRETI. CHANARTÆ
PRINCIPIS. GENTIUM
BAQUATIUM.
QUI VIXIT
ANN. XVI.

„ Sic apud Sidonium Vargos pro latrunculis dici legimus. quam tamen vocem Gallicam esse non putamus. An Bekkeselenica hoc verbum notaverint, non memini, neque admodum curo. Illud scio, si ab auctore animadversum est, non defuisse illi originem Brabanticam: ut non tempore Diocletiani natum sit, sed eo, quo nullus adhuc Hebraismus in rerum natura erat. Is qui præfationem operi illius posthumo præposuit, ait me homini divino obrectare imperitia Teutonismi. Ille ignorabat me tunc non adeo Germanici Teutonismi imperitum fuisse, ut difficile mihi fuerit judicare alterum insanire, ipsum vero decipi. Sed theatrum illud, quod ille exaltaverat stultorum plaufibus, jam incipit fringere. Nam quos ratio non potuit, eos usus & longa dies stultorum magistra invitos respiscere docuit.

Ibid. *factioni suæ.*] Cujus duces *Ælianus & Amandus* purpuram in Gallis sumpserant. Nummi eorum: IMP. C. L. ÆLIANUS, P. F. AUG. &, IMP. C. C. N. AMA. DUS P. F. AUG.

Ibid. *Carausius sumptu purpuræ.*] Nummi: IMP. CARAUSIUS, P. F. AUG. Item: IMP. C. CARAUSIUS P. F. AUG.

Ibid. *Narfeus Orienti bellam intulit.*] Hæc quidem ἀλογοσία est. Nam iste Narfeus inivit regnum numero MMCCXI. annis VIII post hunc, anno Christi Dionythano CCXCV. Victus autem Narfes est a Galerio anno ante, quam Diocletianus purpuram deponeret, triumphatus eoipto, quo purpuram deposuit. Itaque bellum Orienti intulisse necesse est paulo antequam victo & fugato Galerio, mox ipse a Galerio victus & fugatus est.

MMCCCIII. *Quinquegentiani.*] Ab Eutropio Hieronymus, Eutropius ab Aur. Victore Andreæ Schotti. Quinquegentiani sunt Πενταπολίται Λιβύης, ubi Cyrenæ. Pomponius Lætus hæc verba Eutropii in suum Diocletianum describens ita pervertit: *inde translatus in Africam Geminius devicit, qui vix pacem impetrarunt. Quinquagenarii & supra eum numerum amorum hi milites juere, qui Africam derripiebant.* Vides delirium. Divulso nomine composito, ex prioro membro milites latrones, ex posteriore populos fecit. Nihil superest, quam illi *μὲν χειρῶν κροτήσας.* Nam strenuum facinus egit. Omnis provincia, quæ à numero civitatum cognomen sortita est, potest ad hunc modum componi: nimirum Πενταπολίται, Quinquegentes. Πενταπολίται, Quinquaginti, à quinque civitatibus illius provincie, Cyrenis, Ptolemaide, Arfinoë (quæ & Teuchira) Darnis, & Berenice, quas civitates Hesperidas vocabant. Ideo aliæ Quinquegentes, alii Quinquegentiani ultra Tigrim à Sex. Ruffo ponuntur: *Supra ripam, inquit, Tigridis est limes reformatus ita, ut Quinquegentium trans Tigridem constitutarum diuionem assequeremur.* Id factum refert sub Diocletiano. Infra vocat paulo laxiore appellatione transfligitanas quinque regiones, quomodo & Ammianus lib. xxv: *quinque Regiones Transfligitanas, Arzamenam, & Moxoenam, & Zabdicenam, itidemque Rhehimenam, & Corduenam.* Sic Novempopuloniæ nostram quid impediret nominare *ἑνεάπολις*, Novempopulanos, *ἑνεάπολίτας*, Novemgentes, Novemgentianos? Zonaras post Præanium *Γενπανῶς* vocat. *ἡ πέντε πένων γενπανῶν πλὴν Αφρικῶν κατὰχρότων, ὁ Ερκαλίος τῆς τετραγωνίσου.* Inapte vocem divisit, ut fecit postea Pomponius Lætus. Πενταπολίς quoque vocata est regio Asphaltidis lacus propter quinque urbes, quæ ibi *ἐν θεομωίας* conflagrarunt. Quid vetat vocari Quinquegentianos maris mortui?

Ibid. *Achilleus.*] Nummi. AYT. K. A. ΕΠΙΔ. ΑΧΙΑΔΕΟC CΕΒ. L. Γ. item: AYT. K. A. ΕΠ. ΑΧΙΑΔΕΟC. ΕΥC. L. Γ. & AYT. K. A. ΑΧΙΑΔΕΥC. ΕΥΤ. CΕΒ. L. Γ.

Ibid. *Constantius & Galerius Maximianus Cæsares assumuntur.*] Omnia Hieronymus ad verbum ex Eutropio. Nummi: ΚΩΝCΤΑΝΤΙΟC ΚΑΙCΑΡ. & : CONSTANTIUS NOB. CAES. Item: GAL. VAL. MAXIMIANUS NOB. CAES. Ita orbis à quatuor regebatur, duob. Augustis, & duobus Cæsaribus. Unde *τετράρχορον* eos vocat Julianus Apostata. *& παναρχόνιον τετράρχορον.* Ita duo Maximiani eodem tempore imperabant. Sed M. Aur. Valerius Maximianus distinguitur à Galerio Maximiano cognomine SENIORIS. Nummi: D N MAXIMIANO BEATISSIMO SEN. AUG. &: IMP. MAXIMIANUS SEN. AUG. &: DIVUS MAXIMIANUS SEN. FORT. IMP. &: DIVO MAXIMIANO SEN. OPT. IMP.

Ibid. *quorum Constantius Claudii ex filia nepos.*] Error Eutropii. Claudius, qui rerum potius est, iterum Quintillus, ac Crispus, fratres fuerunt. Crispi filia Claudia: ex qua & Eutropio nobilissimo gentis Dardaniæ viro Constantius Cæsar cognomento *Χλωρός* Constanti

tini magni pater genitus. auctor Trebell. Pollio. Hoc modo Constantius non Claudii, sed Crispi fratris ejus ex filia nepos fuit. Neque mirum, si idem legas in Zonara. Pæanium enim Eutropii paraphrasten ad verbum transcribit. **Κωνσταντῶ**, ὃς ἐπεκλήθη **κλωρὸς** διὰ τὴν ἀχρότητα, **Ἰουλακίδην κλαυδίου** ἔμικρῶ βασιλεύσαντῶ. Trebell. Pollio in Gallieno: *Is enim est Claudius, à quo Constantinus vigilantissimus Casar originem ducit.* Hoc falsum. Constantinus enim trahit originem à filia Crispi fratris Claudii, non à Claudio. Tamen idem dicit Optatianus Porphyrius:

- », — cui gaudia casta
- », Claudius invictus bellis insignia magna
- », Virtutum tulit Gothico de milite parva.
- », Item: — cui Claudius acer
- », Magnanimum fidus dat clarum e numine divo
- », Imperium, virtus quem felix optat alumnium.

», Et Julianus Apostata: ἐπιπέραξε) **Κλαυδίῳ**, εἰς ὃν ἀπιδόντες οἱ θεοὶ πάντες ἠραρήσαν τε αὐτὸν ἔμεγαλοψυχίας, καὶ ἐπέδωσαν αὐτῷ τῶ γενεῖ τὴν δόξαν, νομισαντες ἔγω φιλοπατέριδ' ἀνδρὸς, ὅτι πλεῖστον εἶναι τὸ γένος ἐν ἡγεμονίᾳ. Et in Panegyrico Constantii: τὰ γὰρ μὲν ἡμετέρας συγγενείας ἤρξατο μὲν ἀπὸ κλαυδίου. &c.

MMcccix. *Carporum.*] A. Sex. Aur. Victore Andr. Schotti: *Carporumque natio translata omnis in nostrum solum, cuius fere pars j. m. tum ab Aureliano er. u.* Eumenius in Panegyrico ad Constantium: *Contenta sit voce gloria sue, & proxima illa ruina Carporum.* Sed hic est ὑπερον ὑπερον. Nam translatio illa Carporum contigit postquam Britannia à tyrannide Carausii & Alekti liberata sunt.

MMcccx. *Primus Diocletianus adorari se.*] Hieronymus ad verbum ex Eutropio. Zonaras ex Pæanio Eutropii paraphraste omnia desumpsit, quæ de Diocletiano scribit. Tamen quæ huc faciunt, ex quodam alio Græco deprompsisse videtur. οἷς ἐπαρθεῖς ὁ Διοκλητιανὸς, καὶ μέγα Φρονήσιος ἐκέπι προσεγορεύεσθαι τῆς γενεῖς, ὡς πρῶτον ἠνείχετο, ἀλλὰ προσκυνεῖσθαι ἐθέσπισε. καὶ τὴν ἐδῆτας ἑαυτῶ, καὶ τὰ ὑποδήματα χρυσῶ, καὶ λίθοις, καὶ μαργάραις κόσμησε. καὶ πλείονα πολυτέλειαν τοῖς βασιλικαῖς ὑποδήμασι ἐπέθετο εἰς πρῶτον τῶ βασιλεῖς καὶ τὰς ὑπάτους πέμπητο, καὶ τῶ βασιλείας ὑποδήμασι μόνον εἶχον πορφυροῦ περιβάλλον.

Ibid. *Primus Diocletianus adorari se ut Deum.*] Aur. Victor Andreæ Schotti: *Primus omnium Caligulam post, Domitianumque, Dominum palam dici passus, & adorari se, appellarique uti Deum.*

Ibid. *& gemmas vestibus calceamentisque.*] Non primus hoc fecit. Carinus ante eum. Vopiscus in Carino. *Habuit gemmas in calceis: nisi gemmata fibula usus non est: Quin & Aurelianus gemmas vestimentis inferuit.* Sed an decimo duntaxat anno imperii sui Diocletianus & ut Deus adorari, & gemmatis calceis uti cæperit, haud equidem scio. Hoc unum scio eum morem esse Hieronymo, ut ejusmodi multa in quemvis annum conjiciat, quemadmodum Alexandrum Mamææ unicepium in matrem suam fuisse ponit in anno decimo ejus imperii. Ejusmodi habebant locum initio imperii eorum, de quibus hæc referuntur.

MMcccxiij. *Alexandria cum omni Aegypto.*] Ad verbum Hieronymus ex Eutropio.

Ibid. *Itaque plurimi per totam Aegyptum gravibus.*] Eutropius: *Victoria acerbe usus est. Totam Aegyptum gravibus proscriptionibus cadibusque sædavit. Quæ auctor Græcus apud Suidam fere totidem verbis extulit.*

οὗτῳ ὁ ἄνθρωπος καὶ μισόχριστος μνήμη καὶ ὀργῆ τῶ πρῶτον δόξαν νεωπεροδέντων πρῶτον Αἰγυπτίον ἔμεγαλοψυχίας ἔδῆ ἡμέρως τῶ κρατεῖν ἀπεχρήσειτο, ἀλλὰ προσεγορεύετο καὶ τῶ φόνους τῶ Ἰππασίμων μαιάνων ἐπέλαξε τὴν Αἰγυπτίον.

MMcccxv. *Post decem annos per Asclepiodotum.*] Hieronymus ex Eutropio, quamvis & Græca idem fontent. Nam septem annos Britannias Carausius Tyrannus adversus Diocletianum & Maximianum Augg. obtinuit: quo per Alectum familiarem suum occiso, ipse Alectus triennio Britannias per tyrannidem possedit: donec ductu Asclepiodoti Pr. Pr. victus & occisus est. Ita fit decennium ab initio tyrannidis Carausianæ, ad exitum Alekti: cuius nummus hoc titulo cufus est: IMP. C. ALECTUS. P. F. AUG. Unde discimus non Alectum Latino nomine, sed **Αληκπυ** Græco vocatum. Itaque male apud Pæanium per **αλ**, **Αληκτῶ**.

MMcccxvi. *Injta Lingonas.*] Strictim Hieronymus ex Eutropio, quæ ille fufius in hunc modum: *Per idem tempus à Constantio Casare in Gallia pugnatum est circa Lingonas. Die una adversum & secundam fortunam expertus est. Nam quum repente Barbarus ingruentibus intra civitatem esset coactus tam præcipiti necessitate, ut clausis portis, per murum sumbus tolleretur, vix quinque horis mediis adventante exercita LX fere millia Alemannorum cecidit.* Mirum vero Eumenium verba habentem ad Constantium, tam insignem victoriam obiter perstrinxisse, hominem alioqui laudum Constantii prodigum. *Quum toties, inquit, proculcata esset Alemannia.* Sed **Αλεωνες** Græca Eusebii vocant, non **Αλεμαννες**: & **ἐξαιχιλίς**, non autem **ἐξηκονταχιλίς**. Utrobique vitium est.

Ibid. *Galerius Maximianus victus à Narseo.*] Hieronymus carptim, ut solet, quæ laxius ab Eutropio referuntur. *Galerius Maximianus primum adversum Narseum prælium haud secundum habuit, inter Callinicum & Carras congressus, quam inconsulte magis, quam ignave dimicasset.* Admodum enim parva manu cum copiosissimo hoste commisit. Pulsus igitur, & ad Diocletianum profectus, quum ei in itinere occurrisset, tanta insolentia fertur à Diocletiano exceptus, ut per aliquot passuum millia purpuratus tradatur ad vehiculum cucurrisse. Pauca supersunt nobis hodie gesta Diocletiani, penuria auctorum. Ex iis, qui supersunt, nullus plura de eo paucioribus verbis complexus est, quam Eutropius.

Ibid. *ante carpentum Diocletiani.*] Sex. Rufus: *Sub Diocletiano Principe pompa victoria nota de Persis est. Maximianus Casar prima congressione quum contra innumeram multitudinem cum paucis acruer dimicasset, pulsus recessit. Hoc tanta à Diocletiano indignatione susceptus est, ut ante carpentum ejus per aliquot millia passuum cucurrit purpuratus.*

MMcccxviii. *Galerius Maximianus superato Narseo.*] Strictim ex Eutropio.

Ibid. *Therma Roma Diocletiana.*] Nomine ipsius Diocletiani solo agnoscit veteris marmoris fragmentum Romæ:

THERMAS. DIOCLETIANAS.
A. VETERIBUS. PRINCIPIB.
INSTITUTAS. OMN.

Aliud vero marmor in eisdem Thermis effossum Maximiano Herculio, Constantino Chlero Augg. Gale-rio Maximiano, & Severo Coss. attribuit.

CONSTANTINUS. ET. MAXIMIANUS. INVICTI. AUG.
SEVERUS. ET. MAXIMIANUS. CÆSS.
THERMAS. ORNAVER. ET. ROMANIS. SUIS.
DEDICAVER.

Extant & alia saxa, in quibus eadem, & plura. ut illud Romæ ad Templum S. Susannæ:

DD. NN. DIOCLETIANUS. ET MAXIMIANUS. INVICTI. SENIORES. AUGUSTI. PATRES. IMPERATORUM. ET CÆSARUM. CONSTANTIUS. ET. MAXIMIANUS INVICTI. AUGG. ET. SEVERUS. ET. MAXIMIANUS. NOBILISSIMI. CÆSARES. THERMAS. FELICES. DIOCLETIANI. AUG. FRATRIS. SUI. NOMINE. CONSECRAV. COEPTIS. ÆDIFICIIS. PRO. TANTI. OPERIS. MAGNITUDE. OMNI. CULTU. PERFECTAS. ROMANIS. SUIS. DEDIC.

In Thermis ipsis Diocletiani non abfimile huic legitur. Excerpta Olympiodori: ἦσαν δὲ καὶ λατρὰ δημόσια παμμεγέθη. αἱ δὲ Ἀντωνιανῶν ἔγω καλέσμενα εἰς ῥεῖαν τῶν λαομένων καθεδρῶν εἶχον ὡσαύτως μένας ῥιλίας ἐξ ἀκροῦ ἐν μαρμαρῶν κατεσκευασμένης, ἕξ ἑσθ. αἱ δὲ Διοκλητιανῶν ἐργῶν διαπλασίως. Sionius:

„ Hinc ad balnea non Neroniana,
„ Nec que Agrippa dedit, ut ille, cuius
„ Bustum Dalmatica vident Salone.

„ In vetustis martyrologiis scriptum extat Saturninum,
„ & Sifinnium martyres ad fodendam arenam damnatos, ad construendas has Thermas.

Ibid. *Alexandrinæ Ecclesiæ.*] Hujus præstantissimi famuli Christi martyrium pete ex lib. viii. Eccl. Hist. & ex Epiphano, Hæresi Lxviii.

„ Ibid. *Iobeleus secundum majores.*] Hæc verba in ora
„ libri PET. & BONG. minori caractere notata
„ sunt. Erat annus mundi juxta Hebræos 4251. quæ
„ sunt hebdomades 607. anni duo. Iobelei 86, hebdo-
„ mades quinq; , anni duo. Defunt anni quinque. Nam
„ 4256 sunt Iobelei 87 absoluti. Sed Eusebius secun-
„ dum Ecclesiastes, apud quos Iobel est L annorum
„ solidorum, intelligit ab Adam præterisse Iobel 85.
„ & tunc iniisse octogesimam sextam πεντηκονταετη-
„ ρίδα.

Ibid. *Diocletianus & Maximianus Augusti insigni pompa.] ἀναχρονισμός.* Hoc enim gestum vicesimo anno imperii eorum, aliquot mensibus antequam purpuram deponerent.

MMCCcxix. *Decima persecutio.*] Annus Antiochenus ccccli hic appositus designat tempus horrendæ hujus persecutionis. Erat enim Christi Dionysianus ccciii. Numerus aureus XIX. Cyclus Solis IV. Sed Eusebius ait illum annum fuisse à Christi natali cccv, quando oratoria Christiana subversa. In fine vii lib. Hist. Ecclesiast. ἀπὸ τῆς σωτηρίας ἡμῶν ἡμέρας, ἧπὶ πλὴν τῶν περὶ σωτηρίας καθάρσεων, εἰς ἐπισωτάνεσσω πέντε καὶ τριακόντα. Sane annus Christi cccv, secundum Eusebium, est ccciv secundum Dionysium. Idem occurrit in Oratione, quæ inscripta fuit πολιτεία τῶν ἀρίων πατέρων ἡμῶν Μητροφάνους καὶ Ἀλεξάνδρου, apud Phorium 764, ἐννεακαίδεκάτω ἔτη τῆς Διοκλητιανῆς βασιλείας, τῆς δὲ τῆς σωτηρίας ἡμῶν ἰησθ' ἡμερῶν περὶ σίας ἐκ τῆς ἔτους, πάλιν ὁ κατ' ἡμῶν ἐκρητύνθη διωγμός. Hoc modo uno anno minus hic dictum fuerit. Sed Eusebius ait incunte solenni Paschali Oratoria everfa fuisse. hic dicitur mense Martio id gestum. At anno ccciv nona Aprilis fuit Pascha ἀναστάσιμον. Ideo octava Aprilis Sabbatum magnum, καὶ περὶ ἑβδὴ τῆς Πάσχα. Non contigerit ergo mense Martio, aut, si Martio, non hoc anno. Ego non possum non amplecti notam epochæ Antiochenæ, cui contradici non potest. Nam tunc Orientales cum Occidentalibus non conveniebant in embolismo. Orientalibus viii, & xix annus numeri aurei erat embolimus, quod post tempora Dionysii Exigui receptum est. At Paschale Occidentalium Ecclesiarum

cos annos sine embolismo transigebat. Itaque anno Christi proposito ccciii Dionysiano, Antiochenum ccccli nobis constat in Occidente πύσχα ἀναστάσιμον celebratum XXI Martii: in Oriente xviii Ἐανθικῆ, id est Aprilis. Eusebius tamen quum discrete dicat eum mensem fuisse Δύσρον, id est Martium, & τῆς τῆς σωτηρίας πάσχα ἐρητῆς ἐσελαυνέσης Oratoria everfa fuisse, aliud dicendum est. Non enim sentit, ἐν τῇ ἐρητῇ τῆς σωτηρίας πάσχα, sed ἐσελαυνέσης τῆς ἐρητῆς, ἀρρετικῆ festo. Neque tamen impræsentia huic loco ne mediocrem solutionem quidem adhiberi possimus. Mirari vero succurrit de Epochæ Antiochena, quæ in annum antecedentem hoc gestum confert. Quin & Chronicon Casaubonianum ad aliud dubium nos vocat, in quo hoc gestum dicitur mense Dystro, (Martio) xxv die. quod non potuit accidere, nisi anno Christi Dionysiano cccv, aureo numero 11, Cyclo Solis vi. Quod si verum est, Pascha celebratum est die ipso termini, ut eo sæculo non raro accidit.

Ibid. *Ecclesiæ subverse sunt.*] Lactantius lib. v, cap. 11. Ego, quum in Bithynia oratorias literas accitus docerem, contigisseque, ut eodem tempore De templum everteretur, &c.

MMCCcxix. *Secundo anno persecutionis Diocletianus Nicomedia, Maximianus Melibolum purpuram deposuerunt.*] Hic est annus centesimus primus à ludis secularibus Imp. Severi. Zosimus: ἀπὸ τῆς Χίλων καὶ Λίβων ὑπατείας, κατ' ἡν Σεβήρ πλὴν τῆς Σεπταετίας ἡμέρας ἐρητῶν, ἀχρησ ἵτε Διοκλητιανὸς ἐνάκις, ἐκ τῶν δὲ Μαξιμιανὸς γέροντασιν ὑπατις, Διέδραμν εἰς ἐνιαυτὸς πρὸς πῆς εκατόν. καὶ τότε ὁ Διοκλητιανὸς ἰδιώτης ἐκ Βασιλείως ἐγμωρ. Sed nonus Diocletiani, & octavus Maximiani Consulatus conveniunt numero MMCCxxxii. Non igitur deposuerunt purpuram numero MMCCcxix, sed MMCCcxii. Quod si objiciatur metachronismus Onufrianus unius anni, saltem deposuerint purpuram numero MMCCcxix. Sed Diocletianus decimum consulatum gessit. quod negari non potest. Ecquis audeat dicere eum fuisse Consulem post depositam purpuram, quum certum sit ab eo tempore privatam in villa degisse in agro Saloino, & triennio post depositam purpuram decessisse? Certe multos veteres decepit Epochæ Ægyptiorum Diocletiana, dum putant initium imperii Diocletiani ab illa consurgere. quod falsissimum est. Hinc Sex. Aurel. Victor scribit Diocletianum imperasse annos xxv, vere, & falso. vere quidem, quod totidem anni sunt à Thoth Elkupti, hoc est à xxxix Augusti, anno Christi Dionysiano cclxxiv. falso autem, quod initium imperii Diocletiani orditur ab Epochæ Elkupti. Annus igitur xxv Elkupti congruit numero MMCCcxii, Diocletiano x, Maximiano vii Coss. Hallucinationes igitur, quæ in annis & initio imperii Diocletiani committæ sunt, non aliunde nata, quam ex confusione initiorum Æræ Elkupti, & imperii Diocletiani, propterea quod Æra Elkupti nomine annorum Diocletiani semper citatur. Ex tot autem auctoribus nullum reperimus, qui conjecturam nostræ certissimæ faveat, præter Sex. Aur. Victorem vulgarem, qui annos xxv imperio Diocletiani attribuit. quod verum est, ut diximus, siquidem ab initio Æræ Elkupti deducatur. At quid absurdus erat, quam Diocletianum deposuisse purpuram ante decimum Consulatum suum, & post depositam purpuram privatam visisse, siquidem post illud tempus Consulatum decimum gesserit? Si igitur vigesimo imperii anno deposuit purpuram, ergo primus annus imperii ejus convenit anno Christi Dionysiano cccviii, quatuor annis post, quam

Epocha Elkupti instituta est. Nam certe triennium solidum, quantum colligere possumus, Carinus bellum cum Diocletiano gessit vario certaminum eventu. Atque adeo nihil est obscurius in temporum Romanorum ratione eo intervallo, quod interjectum est inter initium Epochæ Elkupti Diocletianæ, & medium imperium Constantini Aug.

„Ibidem. *Secundum Antiochenos.*] Hæc verba non „ in contextu, sed è regione scripta leguntur in veteribus libris.

MM CCC XXI. *Galerius solus biennio Augustus imperium tenuit.*] Sequutus sum PR. qui hic statuunt annum primum Galerii, postquam Augustus factus est, Diocletiano imperium abdicante. POST. & editiones hinc Constantini ordiuntur imperium pessime.

Ibid. *biennio Augustus.*] Aur. Victor Andreae Schotti quinquennium imperasse scribit. Quod verum est. Biennium enim solidum Augustus fuit ante imperium Constantini. quarto autem anno Constantini obiit.

MM CCC XXI. *Maximinus & Severus*] Galerius Valerius Maximianus ortus Dacia Ripensis, parentibus agrariis, unde illi cognomen Armentario, Diocletiano imperium deponente, Caesares sibi adscivit Flavium Valerium Severum, & Galerium Valerium Maximinum Dazamfororis filium. Quare Galerius Maximianus, & Galerius Maximinus etiam attentiori lectori perturbationem pariunt. in libris quoque non raro pro Galerio Maximino, Maximianus ponitur.

Ibid. *Maximinus.*] Nummi: MAXIMINUS NOB. CAES. A. Q. T. & : GAL. VAL. MAXIMINUS. NOB. CAES. Apud Eusebium Hist. Eccles. lib. 1 x, pag. 104, dicitur ΜαξιμῖνⓄ Σεβαστός. item in Chronico Casauboniano semper dicitur ΜαξιμῖνⓄ Ἰόβιος, qui potius erat ΓαλέριⓄ Μαξιμιανός. Itaque mira est confusio. Nam ibi quoque variat lectio, quum etiam scriptum sit Μαξιμιανός ἸόβιοςⓄ. Sic apud Marcellinum lib. xxv, quum de urbe Tarso loquitur, Maximiani pro Maximino legitur. Maximini statua Caesaris locata in vestibulo Regia amisit repente sphaeram aream formatam in speciem poli, quam gestabat. Iste ἸβλιⓄ vocatur. Nummus: ΑΥΓ. Κ. Γ. ΙΟΥΛ. ΟΥΑ. ΜΑΞΙΜΕΙΝΟC. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΙΩΝΙΑ. & : ΑΥΓ. ΙΟΥ. ΟΥΑ. ΜΑΞΙΜΕΙΝΟC. ΕΦΕCΙΟΝ.

Ibidem. & *Severus.*] Nummi: ΦΛΑ. ΟΥΑΛ. CΕΒΗΡΟC. ΚΑΙC. & : SEVERUS NOB. CÆS. & : SEVERVS NOBILISSIMVS CÆS. & : FL. VAL. SEVERVS NOB. CÆS.

MM CCC XXII. *Constantinus xv i imperii anno diem obiit.*] Repetit ejus initium ex quo Caesar assumptus à Diocletiano & Maximiano. Apud Photium ἐν τῇ πολιτεία ἀγίων πατέρων tertio anno persecutionis obiisse dicitur. τέρτον δὲ ἤδη τίπε λῶ ἐτⓄ ἔ καθ' ἡμῶν διωγμῶ, ἐν ᾧ καὶ ΚωνσταντῖνⓄ πρὸς πλὴν ἀφθαρτον βασιλείαν πλὴν Ἰπύκηρον ἤμεψε. Sed annos XIII Constantium & Galerium Maximianum potentiam Caesarum gessisse scribit Aur. Victor And. Schotti, & annum imperium Augusti Constantio, quinquennale Gal. Maximiano fuisse. Adeo, ut dixi, incertæ sunt horum Imperiorum, Caesarum, & Augustorum Epochæ.

„Ibid. *diem obiit.*] Ejus ἄποθνήσκεις in nummo aereo. „ Caput Constantii cum inscriptione DIVO CONSTANTIO PIO. In altera superficie Templum, „ sive ἡρώων, aquilis duabus utrinque assistantibus. In „ scriptio: MEMORIA FELIX. Infra PLN.

Ibidem. *Constantinus ex concubina Helena.*] Augusta vocata est à nepotibus, & filio, ut testantur nummi: FL. HELENA. AVGVSTA. SECVRITAS REIPVBLICÆ. P. CONS. & : FL. JVL. HELENÆ. AVG. PAX. PVBLICA. Duo item Saxa.

Romæ :

DOMINÆ. NOSTRÆ. FL. IVL. HELENÆ. PISSIMÆ. AVG. GENETRICI. D. N. CONSTANTINI. MAXIMI. VICTORIS. CLEMENTISSIMI. SEMPER. AVGVSTI. AVIÆ. CONSTANTINI. ET. CONSTANTII. BEATISSIMORVM. PRINCIPVM. JVLIVS. MAXIMIANVS. V. C. COMES. PIETATI. EIVS. SEMPER. DICATISS.

Neapoli :

PISSIMAE. AC. VENERABILI. DOMINAE. NOSTRAE. HELENAE. AVGVSTAE. MATRI. DOMINI. NOSTRI. VICTORIS. IMPER. AVG. CONSTANTINI. ET. AVIAE. DOMINORVM. NOSTRORVM. CAESARVM. ORDO. ET. POPVLVS. NEAPOLITANVS.

Nam certum est nunquam Augustam vocatam vivente Chloro. Eusebius: ἔτω δὲ ἀξιόμαλι βασιλικῶν τελεμηκέτα (matrem scilicet) ὡς ἐν πῶσι ἐθνέCι καὶ παρ' αὐτῆς τοῖς ερετικῶν πύγμαCιν αὐγῶν βασιλῖδα ἀναγορεύει, χρυσοῖς τε νομίCμασι καὶ πλὴν αὐτῆς ἐπὶ πᾶσι εἰκόνα.

Ibid. *ex concubina Helena.*] Chronicon Casauboni ὁ παῖς αὐτῆ ΚωνσταντῖνⓄ ὁ νόθος ἐξ Ελένης αὐτῶν γρόδουⓄ. Zosimus hostis nominis Constantini: ΚωνσταντῖνⓄ ἐξ ἐμιλίας γυναικὸς ἔσπμνης, ὁ ἦ καὶ νόμον σωεληθῶσης ΚωνσταντῖνⓄ πῶ βασιλεῖ γαγμηλῶC. Idem dicit, quod Hieronymus. At Eutropius: *Constantinus ex obscuro matrimonio ejus filius.* Si ex matrimonio, ergo κατὰ νόμον σωεληθῶσης, adversus sententiam Zosimi, & Hieronymi. Ea ergo fuerit non concubina, sed prior uxor. Atqui non potest. Nam prior uxor erat Minervia, mater Crispi Caesaris, quam dimittere coactus est, quum Theodoram privignam Herculi duxit uxorem, sororem uterinam Maxentii matre Eutropia. quo nomine Maxentius Herculi & Eutropiae filius Constantium cognatum suum vocat, id est sororis suæ virum, quomodo etiam hodie idiotismus Italicus, Aquitanicus, Tectosagicus, Provincialis loquitur. In nummis: IMP. MAXENTIVS DIVO. CONSTANTIO. COGNAT. MEMORIAE. AETERNAE.

Ibid. *regnum invadit.*] Non invasit, sed ab exercitu Britannico ad imperium evedus est, ut scribunt Aur. Victor, & Zosimus. Nam falsum est, quod scribitur ἐν τῇ πολιτεία Μητροφάνης καὶ Αλεξάνδρου, à moriente Constantio Constantinum successorem imperii designatum. τὸ Μαξιμιανὸν ἐνεδρόοντα τὸ Κωνσταντῖνον ἀνελεῖν μὴ λαθῆν διὸ καὶ πρὸς τὸ πατέρα ΦόCη. καὶ τελευτῶντῶ καταλαθῶν χειροτονεῖται παρ' αὐτῶ τὸ βασιλείας. Apud Apollatam Constantius Constantini F. de patre suo ita ait: ὁ πατήρ ἦ τὸ μῶ προσήκοσιν αὐτῶ μοῖραν μάλα εὐσεῶC ἐκλήC.

», αὐτὸ περιμένοντας πλὴν ἐπιμαρτυροῦντες πλὴν ἔρα-
», ρησιμότητος. expectasse maturum obitum Constan-
», tii, non autem imperium ante ejus mortem affectasse.
imo τελευτήσαντα, non τελευτῶντα invenit patrem
suum. Simile delirium, quod idem auctor scribit, Con-
stantinum à patre suo Constantio sacris literis erudi-
tum, & ab eo Cæsarem designatum fuisse: quum ne-
que Constantius unquam Christianus, neque Constanti-
nus Cæsar fuerit sub patre, sed sub Galerio, si num-
mis credimus: FL. VAL. CONSTANTINUS NOB. CÆS.
&, CONSERVATOR. AFRICÆ. SUÆ. &, CONSERVA-
TORES. KART. SUÆ. R. K. Δ. Quod mihi tenebri-
cosius est Cimmeriis tenebris. Nam historia nulla re-
fert aut cum Cæsarem à Galerio dictum, aut unquam
», in Africa fuisse. neque huc referri possunt quæ Opta-
», tianus Porphyrius scribit:

», — tranquillis carior urbi
», Africa temporibus potitur servata quiete
», Nunc se felicem, nunc se sub nominis arce
», Tutam, quod Carthago decus venerabile gestat,
», Iure putat —
», Nam de Constantino jam Augusto loquitur.

Ibid. quarto autem persecutionis anno Constantinus re-
gnare orsus.] Anno Christi cccvii, qui erat quartus
à persecutione completus, mense Julio, post mortem
patris: cujus imperii initium sumitur à xxiv Septem-
bris ejusdem anni: & quinquennalia ejusdem concu-
runt cum Indictione: quod alibi à nobis demonstra-
tum est.

MMCCXXIII. Constantinus ann. xxx, menses x.]
Ita habent PR. libri, qui hunc primum annum Con-
stantini ordiuntur, à cccviii anno Christi Eusebia-
no, cccvii Dionysiano. Editiones & POST. à
numero MMCCXXI, anno Christi Dionysiano
cccv.

Ibid. ann. xxx, mens. x.] Imo xxix ann. mens. x.
ut infra apparebit. Sed, ut jam toties diximus, nihil est
incertius initiis horum Imperatorum, à Caro, ad ini-
tium Valentiniani.

Ibid. Maxentius Herculii Maximiani filius à Prætorianis
militibus Romæ Augustus appellatur.] Nummi: IMP. C.
M. A. VAL. MAXENTIUS. P. F. AUG. CONSERV.
», URB. SUÆ. T. T. Sed quum fuerit Herculii filius,
», mirum, quod in nummis ejus legimus: IMP. MAXEN-
», TIUS DIVO MAXIMIANO PATRI SOCERO. ÆTER-
», NA MEMORIA. Is dolens imagines Constantini
Cæsaris Romam illatas, προσλαβὼν ὑπερήτας τῆς
ἐγκληρώσεως Μαρκελιανὸν, καὶ Μάρκελλον παζιάρ-
χος, &c. ἢ προσέπει γὰρ οὐδὲν περὶ πλὴν αὐτῶν στρα-
πώτας, ἐς Πραιτωριανὰς καλῶσιν, ἐς τὴν βασιλείαν
Ἰσρόνον ὡδὴ τῶν ἀνεβιδάσθη. Zosim.

MMCCXXIII. Severus Cæsar à Galerio Maximiano
contra Maxentium missus Ravennæ secundo anno imperii in-
terficatur.] Non Ravennæ, sed ad urbem Ravennam,
ad tres Tabernas. Auctor Aur. Victor. τρεῖς καπη-
λεῖα Zosimo. Sed apud Sex. Aur. Victorem legitur:
Severus ab Herculo Maximiano Romæ ad tres Tabernas ex-
tinguitur: sumisque ejus Gallien sepulcro infertur, quod ab
Urbe abest per Appiam millibus novem. Itaque illæ tres Ta-
bernæ hoc modo non ad urbem Ravennam fuisse vi-
dentur, sed ea esse omnino, quarum in Actis Aposto-
lorum mentio sit, quæ ad forum Appii. Quare mira
fuerit contradictio. Zosimus lucem aliquam adferre
videtur: Severum Romam obsidentem à suis deser-
tum Ravennam urbem munitissimam confugisse: quum
nulla spes esset eum vi expugnari posse, propter locum
& natura suapte, & ope humana inaccessum, à Maxi-
miano Herculo blanditiis pertractum ut Romam ve-

niret, quum in itinere esset, ab insidiis, quas Maximia-
nus Hercules collocaverat, oppressum fuisse in locos
qui dicitur Ad tres Tabernas. Atqui tres Tabernæ
fori Appiultra Urbem sunt Terracinam euntibus. Se-
verus autem Ravenna Romam proficiscens quomodo
prius ad Terracinam tractum pervenit, quam Romam,
quo tendebat, pervenisset? Quis Oedipus hæc ænig-
ma solvet? Ego non dubito illas tres Tabernas in agro
Ravennate fuisse: neque aliter posse colligi ex verbis
Zosimi. Aurel. vero Victorem deceptum ὁμωνυμίας
loci putasse eas tres Tabernas esse, quæ sunt ad forum
Appii. Aur. Victor Andrea Schotti, item Eutropius,
unde Hieronymus, Ravennæ periisse dicunt: quod qui-
dem mihi persuadent. Qui verba Zosimi attente per-
pendet, non aliter judicabit.

Ibid. Ravennæ secundo anno imperii sui interficitur.] Ad
Ravennam, non Ravennæ, ut ostendimus, strangula-
tus, si qua Zosimo fides, λόχος ἐγκαταστάς αὐτῶν
ὡδὴ Μαξενίης συλλαβῶν, ἢ βρόχῳ τῆς τρέχουσης ἐρ-
τήσεως ἀνέβλην. Liber πολιτείας Μητροφάνης ἢ Α-
λεξάνδρου multa ridicula continebat. in his, τὸ Σεβήρον
νόσῳ τελευτήσας.

Ibidem. Licinius à Galerio Carnunti Imperator factus.]
Aurel. Victor Andrea Schotti: Hoc acrior Galerius,
adscito in consilium Ionio, Licinium vetere cognitum amici-
tia Cæsarem, creat Augustum. Zosimus isdem fere ver-
bis ex eodem auctore: Μαξιμιανὸς ὁ Γαλέριος ἐκ
προλαβούσης ἐπαρείας ὀπιτηθεῖον ἔντα αὐτῷ Λικίνιον
βασιλέα καθίστησιν. Sed ineptum est, quod ait hic
Aur. Victor, Cæsarem prius fuisse, & postea creatum
Augustum. Nam constat ex privato Augustum factum.
nisi quis velit dicere Cæsarem & Augustum simul crea-
tum. quod ab Augusto usque nemo ad imperium pro-
veheretur, nisi prius Cæsar factus: postea Augusti no-
men, aut jussu Augusti, aut mortuo Augusto, assume-
bat. Certe ejus nummi nunquam eum NOBILEM CÆS.
sed simpliciter IMP. CÆS. AUG. vocant. AY. K.
OYAA. AIKINIAN. AIKINIOC. CEB.
LA. &: IMP. C. VAL. LICIN. LICINIUS. P.
F. AUG.

MMCCXXV. Hercules.] De eo Zosimus: τῆς
ἢ Κωνσταντίνου ἀφ' ἧς τὸν ἀπὸ στρατιωτῶν ὀπιτηθεῖον
ἐπέστρεψεν. προκαταλαβούσης δὲ Φαύσης τὸ ἐγκληρώ-
μαρον, ἢ τῷ Κωνσταντίνῳ τὸν μλυσιπύσης, ἀπορῶμε-
νῶ ὀπιτῶ τῶ πάντων ἐκπέσειν ὁ Εὐκελίος, ἢ πλὴν
Ταρσὸν ἐτελευτήσας. Quomodo potuit mori in urbe
Tarsi, quem paulo ante constituit in Gallia suadentem
Constantino, bellum in filium Maxentium suscipere?
Reliqui scriptores dicunt eum Massilia periisse. At
Græculus hallucinatus est ex similitudine nominis.
Non enim Hercules Maximianus focer Constantini
Magni, Tarsi periit, sed Galerius Maximinus. Aurel.
Victor Andr. Schotti: Maximinus ad Orientem, post bien-
ni Augustum imperium, fusus fugatusque à Lucio apud Tar-
sum perit. Atque ex illo Andr. Schotti Victore multa
Zosimum verbatim desumpfisse non semel deprehen-
dimus. quum autem hæc videret, non dubium est,
eum dormitasse.

Ibid. Hercules Maximianus.] Hieronymus ex Eutro-
pio. aut saltem ex Eutropio addidit nomen Massilia,
ubi periit. Nam Græca reliqua habent. Consecratus
autem est à filio Maxentio. Numi Maxentii: IMP.
MAXENTIUS DIVO MAXIMIANO PATRI SOCERO
ÆTERNA MEMORIA. in alio: DIVO MAXI-
MIANO OPTIMO REQUIES OPT. MAX.

Ibid. Quirinus.] Martyrologium iv Junii. Pruden-
tius Peristephano septimo. ubi dicitur passus sub Ga-
lerio

lerio duce, qui Illyrium *urgebat ditioibus*, haud dubie intelligens aut prælidem, aut vicarium præfecti prætorio. Nam de Galerio Imperatore hæc accipi non possunt, qui anno sequenti obiit. Ex hymno Prudentii fere ad verbum hæc Hieronymus.

Ibid. *Et cum spectantibus collocatus, ne suo terreerentur exemplo.*] Ex illis Prudentii :

*Sed Quirinus ut eminens,
Os circumtulit heu suos
Ex templo trepidos videt,
Nil ipse proprii memor
Inter stagna periculi
Confirmat pia pectora, &c.*

Ibid. *ne suo terreerentur exemplo.*] Et cæco paret in superioribus versibus Prudentii legendum : — *Et suo exemplo trepidos videt.* Exemplum, supplicium. Terentius, *Que exemplante edentur?*

MMCCCXXVI.] *Galerius Maximianus vicesimo primo imperii suo anno moritur.*] Ab eo anno, quo Cæsar adscitus, is erat vicesimus primus, ab eo autem, quo Diocletianus purpuram deposuerat, sextus : de quibus annis biennium solus Augustus fuit, ut dicitur numero MMCCCXXI, quatuor reliquos cum Constantino. Ita sexennio non toto Augustus fuit. Unde recte ab Aur. Victore Andreæ Schotti dictum est, quinquennium imperii illi fuisse, nempe solidi. Nam sexto anno à Diocletiani abdicatione obiit.

Ibid. *moritur.*] In Dacia Ripensi, unde ortus erat, ibique sepultus. Auctor Aurel. Victor. Vulnere pestilenti consumptus, auctore altero Aur. Victore Andr. Schotti. Zosimus: *πῦτα βεβλομένη τρωμα δυσίαλον ἐνοκῆσαν αὐτῷ ἔβρι μετέστησεν.* Apud Euseb. lib. viii Eccl. Hist. in fine, & ante, vocatur *μαξιμῖν*. In vita Constantini describitur ulcus, quo periit : & ibi recte vocatur *μαξιμιανός*. Sed sine dubio videtur hos duos confundere; *μαξιμῖνον*, καὶ *μαξιμιανόν*, ut ex sequentibus apparebit. Hunc Galerium Maximianum Chronicon Casaubon. semper vocat *Ἰβέιον*. Eusebius quoque, qui Maximinum hostem Christianorum cum Maximiano confundit, eodem afficit nomine, quod puto verum esse. Nam Constantius Chlorus à socero Valerio Hercule adoptatus Valerius vocatus, Galerius quoque à Jovio Diocletiano socero, Jovius dictus.

Ibid. *Maximianus persecutione in Christianos facta, quum jam à Licinio puniendus esset, apud Tarsum moritur.*] De hoc habes in extremis capitibus lib. viii Hist. Eccl. ubi recte *μαξιμῖν* vocatur, quum in primo libro de vita Constantini *μαξιμιανός* constanter ubique legatur. Sed mira est hallucinatio Eusebii. Nam in fine libri viii, postquam de hoc Christiani nominis sævissimo hoste, ejusque morte verba fecit, mox subjicit, imperio Romano in quadruplicem potestatem diviso, Diocletianum in summis doloribus à dæmone exagitatam periisse, Herculeum Maximianum laqueo vitam finiisse, Constantium optimum principem suo fato placide functum, Maximinum diris cruciatibus corporis excarnificatum animam cecidisse. Atqui quartus ex illis, ut constat, non erat Maximinus, sed Maximianus. Neque Galerius Maximianus Armentarius Christianos unquam persecutus fuit, neque Tarsi obiit. Utrumque enim congruit Galerio Maximiano, non Galerio Maximiano, qui bonus Princeps, & laudabilis fuit, eximius, & felix bellator, ortus Dacia Ripensi, ibique sepultus. Quid mirum si Zosimo ansam hallucinandi præbuit nominum similitudo, quum Eusebius homo illorum temporum, qui jam adultus sub imperio omnium illorum vixit, tam pueriliter, tam ridicule

lapsus sit? Hoc ego magis in Zosimo, quam in Eusebio, excusarim. Non potest eum excusare, nisi qui verum oderit. Si vult excusare, prius eum liberet culpa. Ex his colligimus tam Galerium Maximianum, quam Galerium Maximinum incurabili vulnere periisse, nisi confusio ut nominis, sic exitus vitæ, commissa sit à scriptoribus. Neque minor menda est in Chronico Casaubon. ubi Constantino Aug. III, Licinio II Coss. hoc est numero MMCCCXXVIII, *Γαλέριον Μαξιμιανόν σωληχρόβρωτον* cum summis cruciatibus in Oriente obiisse scribitur. Sabino autem, & Rufino Coss. rursus scribitur *Γαλέριον Μαξιμιανόν ὑδρωπιδανῶ πιασθέντα ἐν Σαλώναϊς ὑποθανεῖν*, numero MMCCCXXXI. Prior enim est *μαξιμῖν*, non *μαξιμιανός*, qui in Oriente periit, nempe Tarsi, ut ante à nobis expositum est. Alter Salonis in Dacia Ripensi : uterque *νόσση χαλεπῶ ἔτη*. Apud Hieronymum Commentario in xiv caput Zachariæ recte legitur Maximinus, quem etiam sævissimum omnium vocat, & inter eos ponit, quorum carnes computruerint.

MMCCCXXVIII. *Maxentius juxta pontem Mulvium.*] Anno Christi vulgari CCCXII, indictione prima, quæ cæpit à xxiv Septembris antecedentis. Unde initium Indictionum Constantianarum. Ea erat indictio Antiochena vigesima quinta iniens, Hadrianea quartadecima, Antoniniana nona. Sed non exigui momenti quæstio exoritur. Si Maxentius anno Christi Dionysiano CCCXII periit, ergo anno antecedente Constantinus nondum Roma potiebatur, Maxentio ipsam adhuc obtinente. Atqui eo anno, nempe CCCXII, Episcopi Catholici Africani petiverunt à Constantino judices Episcopos sibi dari ex Gallia, & Italia, qui quidem statim convenerunt Romam. Verba Optati Milevitani super hac controversia: *Convenerunt in domum Faustæ in Laterano, Constantino quater, Licinio ter Consulibus, sexto Nonis Octobris die, sexta feria.* Ut sexto Nonas Octobris esset sexta feria, non ponit in illo tractu temporis contingere, nisi anno Christi CCCXII, Cyclo Solis XIV, numero Eusebiano MMCCCXXIX. Quæro, si eo anno tyrannus urbe potiebatur, quomodo Constantius Episcopis indixerit sedem concilii Romæ? Rursus quomodo tutum illis fuit convenire sub tyranno Christianorum hoste sævissimo? quanquam & hoc facile solvi possit, quum sub aliis Christiani nominis hostibus Augustis idem alias factum sit. Rursus videmus apud Optatum Constantinum quater Consulem fuisse, Licinio ter Consule. at Chronicon Casaubonianum, & conditores Fastorum utrunque ter Consulem simul comparant.

Ibidem. *juxta pontem Mulvium.*] Imo in ipso ponte Mulvio, cujus ruina in profluentem præceps cum e quo corruit. Pontem Mulvium male confundit cum Sublicio Lactantius lib. I, cap. XXI, de hac re loquens.

Ibid. PAX NOSTRIS A CONSTANTINO REDDITA.] Hæc ita habentur in FRE. & BONG. Est epocha Ecclesiæ; quæ à pace Christianismo reddita tempora putabat. Vide lib. III Ifagog. Canonum ad caput I, epocha CCXII.

MMCCCXXIX. *Bellum Cibalense.*] Eutropio dicitur Bellum ad Cibalas, Pænniæ ejus metaphrasta, *πλεμῶ ἐν Κιβάλῃ πόλει Παννονίας*. Nam *Κιβάλις* est Ptolemæo. Zosimus: *εἰς Κιβάλιν σωήθροισε τὸν στρατὸν. πόλις ἢ αὐτῆ Παννονίας ἐστὶν Ἰππὶ λίφθ κειμένη. σενή δὲ ὁδὸς ἢ Ἰππὶ πλὴ πόλι ἀνάγῃ σάδων πέντε τὸ εὐρῶ, ἢ τὸ πολὺ μέρῳ ἐπέχῃ λίμνη βαθεῖα.* Cibalas vocat Aur. Victor, & juxta paludem Hiulcam collocat, quam in animo habebat Zosimus.

MMCCXXXII. *Diocletianus haud procul Salonis.*] Ad verbum Hieronymus ex Eutropio, nisi quia excepit ea, quæ voluit. Verba Eutropii de obitu Diocletiani, quia luculentum testimonium est, & ex eo suam pericopen excerpfit Hieronymus, omittere non debui: *Diocletianus privatus in villa, qua haud procul à Salonis est, præclaro otio fenuit, inuisitata virtute usus, ut solus omnium post conditum Romanum Imperium ex tanto fastigio sponte ad privata vitæ statum civilitatemque remicaret. Contigit igitur ei, quod nulli post natos homines, ut quum privatus obisset, inter Divos tamen referretur.* Sequitur autem Hieronymus Sex. Aur. Victorem, qui novem annos ait eum expleffe in communi habitu, id est, ἐν ἰδιωτικῷ ἡμίματι, vel, ut Eutropius, in civilitate privata vitæ, ἐν πολιτείᾳ ἰδιωτικῆ βίῃ. Deposuit purpuram numero MMCCXX. Obiit numero MMCCXXIX. Proinde novennium privato habitu degit, ut voluit Aur. Victor. At Zosimus: *Δικληλιανὸς μὲν τελευτᾷ τρεσὶν ἔτεσιν ὕστερον.* Itaque secundum hunc sexennio ante obierit, quam putarunt Sex. Aur. Victor, & Hieronymus. Rursus idem Aurel. Victor scribit minacibus literis Constantini & Licinii increpitum veneno hausto periisse, ignominiosæ mortis metu: quod multum adversatur verbis Eutropii, quæ illum in placido otio ἐγγυμᾶσαι testantur. Diris cruciatibus Eusebius & Scriptores Christiani vitam expleffe dicunt.

Ibid. *Diocletianus haud procul à Salonis in villa sua Palatio moritur.*] Ita PR. & PET. Sed FREL. in villa sua Spalato. BONG. in villis suas palatio. Videtur Spalatus esse nomen villæ illius. In Notitia imperii PROCURATOR Gynacæi Ioviensis Dalmatia Aspalato. Itaque incertum Aspalato, an Spalato hic legendum. Ego non dubito, esse nomen villæ, in qua obiit Diocletianus. Magnus Hermolaus Barbarus in xxv cap. lib. III Plinii, *Nunc autem, inquit, Brattiam contra Salonas esse constat, sive, ut Nauta dicunt, contra Spalatum. Ita enim vocatur urbs Diocletiani quondam Palatium. Eusebius in Chronicis: Diocletianus, inquit, haud procul Salonis in villa sua Palatio moritur, &c.* Ex his verbis patet locum esse maritimum, & adhuc à nautis Spalatum vocari. Sed falsum Salonas, ut ille summus vir putat, esse Spalatum. Et sane hodie Archiepiscopus Spalatensis habet 1x suffraganeos in Sclavonia sive Dalmatia. Volaterranus: *Spalatum Plinio commemoratum olim Diocletiani palatium. Eusebius in Chronicis. Diocletianus haud longe à Salona in villa sua Palatio moritur. τὸ Palatium non in Spalatum mutat, sed eo Spalatum intelligi vult.* Sed quum ad verbum ex Eutropio hæc sumptierit Hieronymus, nitum neque Palatii, neque Spalati mentionem ullam apud Eutropium extare.

MMCCXXXIII. *Crispus.*] Constantini Magni ex concubina Minervia filius. Nummi: FL. IUL. CRISPUS. NOB. CÆS. PRINCEPS. IUVENTUTIS. Publilius Optatianus: *Sancte salus mundi, armis insignibus ardens, Crispea vis melior, te carmine læta secundo Clio Musa sonans tua satur pulchra juvenus, &c.* Secundo post patrem carmine se Crispum ponere, ideo ait, quia ejus, ut pote jam Cæsaris, secunda potestas erat post patrem.

Ibid. & *Constantinus.*] Constantini Magni ex Faustâ uxore filius. Nummi: FL. CL. CONSTANTINUS. IUN. N. C. Cæsar factus τῆς ἑπαρχίας δεκαετηρίδι, ut scribit idem Eusebius. In eodem Optatianus: *Constantinus nem laus orbis, gloria facti, Romuleum fidus, lux clemens, inclita fratrum Nobilitas, proavis verum & memorabile fama Reshuit victor Cæsar nomenque decusque. Sancte pater, rector superum, vicennia læta Augusto & decies crescant solennia natis,*

Manifesto indicat Vicennialibus patris Augusti in decennialia filiorum Cæsarum incurrisse. ut Eusebius recte dixerit τῆς δεκαετηρίδι τὸ πατρὸς eos Cæsares factos. Infra:

*Virtutum meritis vicennia præcipe vota
Sæclorum crevit gemino spes Cæsare certa.*

MMCCXXXVI. *Constantinopolis dedicatur.*] Anno Christi CCCXXX, Maji XI, feria secunda, hoc anno. Codex FR. unius anni metachronismo.

Ibid. & *Licinius adolescens.*] Liciniani Licinii Augusti, & Constantiæ Constantini Magni fororis fil. Nummi: LICINIUS IUN. NOB. C. &: D. N. VAL. LICIN. LICINIUS NOB. C. Quo die hæ inaugurationes Cæsarum factæ, defectio Solis contigit. Aur. Victor Andreæ Schotti: *Quod equidem vix diuturnum, neque his, qui assumebantur, felix fore, defectu Solis sedato usdem mensibus die, patrefactum.* Hic Solis defectus contigit hoc ipso anno, qui erat Christi CCCXVI Dionysianus, xxvi Julii, feria vi, Cyclo Solis xviii, Epacta ꝯ. numero aureo xiv. Licinium vero xx mensium fuisse tantum, quum Cæsar declaratus est, testatur alter Aur. Victor.

Ibid. *Crispus & Constantinus.*] Nummus utriusque communis: CRISPUS ET CONSTANTINUS CC. SIRM.

MMCCXXXVII. *ad quorum perfidiam arguendam Synodus.*] Quæ Synodus celebrata est numero MMCCXL. Non enim hoc anno celebratam esse dicit, sed tunc capille Arrii venenum in vulgus spargi.

Ibid. *Helena Constantini mater.*] Hæc in editiones ex Rufino toridem verbis traducta sunt lib. I. cap. vlli Histor. Eccles. quæ nullus omnium Scriptorum codicum habet. Nos non semel testati sumus nihil sine auctoritate scriptæ lectionis admittutos. Eusebii enim & Hieronymi Chronicon, non aliena, edimus.

MMCCXXXVIII. *Constantinus filius Constantini Cæsar factus.*] Nummi: FL. JUL. CONSTANTINUS NOB. C. &: D. N. CONSTANTINUS JUN. NOB. C. Cæsar factus τῆς πατρὸς ἐικοσσετηρίδι. Hic vero est xvii annus, non xx Constantini. Prochronismus triennii.

MMCCXL. *Licinius Thessalonica.*] Aur. Victor Andreæ Schotti refert Constantinum Magnum solum positum fuisse imperio annos xli. Hoc non contigit, nisi Licinio purpura & vita exuto. Obiit, ut ajunt, Constantinus anno imperii trigesimo. Quare deductis xlii, Licinius interfectus fuerit anno imperii Constantini xvlii, ut hic notatum est. Rursus Aur. Victor Andr. Schotti scribit sexennio postquam Crispus, Constantinus, & Licinius junior Cæsares sunt facti, hoc contigisse. Itaque sexennio post rupta pace apud Thracias Licinius pulsus Chalcedona concessit. Ibi ad auxilium sui Martiniano in imperium cooptato, una oppressus est. Deductis sex de xvlii annis imperii Constantini, remanebit annus xli imperii ejusdem, quo illi Cæsares renunciati. quod & ipsum recte assignatum est.

Ibid. *contra jus sacrum.*] Omnia ex Eutropio. Postremo Licinius navali & terrestri prælio victus apud Nicomediam se dedidit, & contra religionem sacramenti privatus occisus est. Privatus, quod purpuram Constantino per uxorem obtulit paulo antequam ipse cum Martiniano jugularetur. Rursus Zosimus: *ὁ δὲ Κωνσταντῖν ὁ Μαρτυριανὸν μὲν παρεδίδδ τῆς δορυφόροις ὄππὶ θανάτῳ, Δικινιον ἢ εἰς τῷ εὐσαλονικῆν ἐκπέμφθας ὡς βιωσόμηνον αὐτόθι σὺν ἀσφαλείᾳ, μετ' ἑπολὺν ὄσπ' ὀγκος πατήσας, (ἦν γὰρ αὐτῷ τὸ εὖρ σὺνηγες) ἀγχοῖν τὸ ζῆν αὐτὸν ἀφαιρείται.*

MMCCXLI. *Crispus filius Constantini.*] Vide Suidam in Κρίσπης. Aur. Victor: At Constantinus obtento

totius Romani imperii, mira bellorum felicitate, regimine, Fausta conjuge, ut putam, suggerente, Crispum filium necari jubet. Hinc Zolimus: *πειρασος ἡ τῆ πασης εἰς μόνον Κωνσταντῖνον δὲχχῆς*, &c. Sed ex alia causa Crispum sublatum scribit; non utique instinctu novercæ, sed ex suspitione consuetudinis stupri cum ea. *Κρίσπον γὰρ παῖδα τῆς Καίσαρος, ὡς εἶρη μοι πρότερον, ἀξίω θέντα πρῆς, εἰς ὑποψίαν ἐλθόντα τῆ φάση τῆ μητρῆς σωθῆναι, τῆ δὲ φύσεως θεοῦ μὴδένα λόγον ποιησάμενον ἀείλε.* Vigesimo anno imperii extinctum fuisse scribit Sozomenus lib. i. hic vero decimonono, no. Sane adhuc viventem inducit Publilius Optatianus, quum Vicennialia celebrarentur. Sublatum autem veneno fuisse patet ex Disticho, quod Palatinis foribus apposuit Ablabius, qui postea cum Ballo Consul fuit,

*Saturni aurea sacra quis requirat?
Hæc sunt gemmæ, sed Neromana.*

Quia scilicet, inquit Sidonius, *prædictus Augustus iisdem fere temporibus extinxerat conjugem Faustam calore balnei, filium Crispum frigore veneni.* Sed hic est *υπερον πρότερον.* Nam Crispi mors contigit, deferente eum patri Faustæ novercæ. Ideo ante illam extinctus est. Mox patefacta fraude mulieris, & ipsa quoque manibus privigni comes addita.

Ibid. *Lucinus junior Constantia Constantini sororis filius.* Eutropius: *Primum necessitudines persecutus egregium virum & sororis filium commoda in aulis juvenem interfecit, mox uxorem, post amicos.*

MMCCCXLII. *Vicennialia Constantini Nicomedia facta, & sequenti anno Roma edita.* Illustris locus. Uno anno Nicomedienses anticiparunt Vicennialia, qui erat Christi cccxxvi, quum anno sequenti Romani rite ea celebraverint anno Christi Dionysiano cccxxvii, quo ostenditur Constantinum inivisse imperium anno Christi cccvii, non autem cccv, ut Onofrius, & Annales Ecclesiastici, in quibus inanem sententiæ nostræ reprehensionem notatam à nobis depulimus in prolegomenis operis de Emendat. Temp. Nam multis argumentis vincitur, annum primum imperii Constantiniani confurgere ex xxiv Septembr. anni Christi cccvii, numero MMCCCXLII.

MMCCCXLIII. *Drepanum Bithyniæ.* Δρεπάνου Βιθυνίας πρὸς τῷ Ἀσκαλῶν κολῶφ. Stephanus.

Ibid. *in honorem martyris Luciani.* Cedrenus: *καὶ Δρεπάνων τῶ ἐν Νικομηδείᾳ Ἰπποκρίστου εἰς πρῶν Λεκιανῶν τῆς ἐκείσε μαρτυρήσασθαι, Ἐλενόπολιν Διὰ τὴν μητέρα ἐκάλειεν.* Quæ ad verbum Socrates ex Latinis Hieronymi reddidit, Cedrenus, vel potius Theophanes, ex Socrate depromptit. Idem habet Chronicon Casaubonii, idque ex Theophane.

MMCCCXLIV. *In Antiochia Dominicum.* Cedrenus ex Theophane: *τῷ κγ, κδ, κς, ἢ εἴτε τὸ ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐπιτέλεον Κυριακὸν ἡρώατο ἀικοδομησάσθαι* Dedicatum Marcellino, & Probrino Coss. numero MMCCCXLV, anno Christi cccxli, teste Athanasio. Vide Epiphanium 160.

Ibid. *Donatus agnoscat.* In FREH. notatum è regione, Donatus Hæresiarches sexto post Arrium anno unitatis vinculum rupit.

Ibid. *Post quem vigesimus tertius Eustathius.* Epistola ad Euagrium: Eustathius, qui primus Antiochena Ecclesia Episcoporum contra Arrium clarissima tuba classicum cecinit.

MMCCCXLV. *Porphyrus missus.* Publilii Optatiani Porphyrii Poëtæ Panegyricus ille, quo de hic agitur, extat hodie, fastidiosa & putida *περιεργίας* opusculum, illis mirandum, qui operosas nugas amant. Con-

ditor Annalium Ecclesiasticorum joculariter hunc Porphyrium putat esse illum Porphyrium Malechum *“ Tyrium, Philosophum celeberrimum, Christiani “ nominis allatratoem: qui tamen non ultra tempora Diocletiani vitam extendit, auctore Suida. Addit “ idem doctus Annalium scriptor, in eo Panegyrico “ Porphyrium retractasse ea, quæ in Christianos scripserat, eaque παλινοῦδια reditum in patriam inveniisse. Prius demonstrandum erat, quando in exilium “ missus fuit & sub quo Principe. At iste Optatianus “ erat Christianus. Rursus jam ab exilio redierat Vicennialibus Constantini numero MMCCCXLII. “ Ideo metachronismus est biennii. Lege ejus carmen, quod scripsit quum Vicennialia celebrarentur. “ Porro Augustinus x de civit. cap. xxviii ait Porphyrium à Christi fide recessisse. quod ego nusquam memini me legere. Conjectura hoc colligit, ideo Christianum fuisse, quod Origene familiariter usus sit. quod non probamus, ut neque illud, Eusebium scripsisse xxx libros adversus Porphyrium eodem tempore, quo Porphyrius scribebat in Sicilia. Eusebius enim scripsit sub Constantio Constantini Magni F. Hieronymus de Eusebio in libro de Scriptoribus Ecclesiasticis: *“ & contra Porphyrium quæ eodem tempore scribebat in Sicilia, ut quidam putant, libri triginta. “ Recte Hieronymus adjecit, ut quidam putant. Neque enim verum fuit, neque Hieronymus credidit. Tres “ ultimi libri ἀποδείξως εὐάγγελ. xviii, xix, xx, in Porphyrium scripti sunt. Huic hallucinationi Anathemalium scriptoris simillima est illa, qua Exuperium Burdigalensem cum Episcopo Tolofano ex cognomine confundit: atque adeo nos super eo reprehendit, qui, nisi cæci & amentes simus, diversos facimus. Tanta fuit hominis in hoc ἀπεροσκαψία, ut in nupera Martyrologii editione errorem non castigavit. De hoc poematio Porphyrii mentio extat apud Bedam libello de rythmis. *Reperuntur quedam & insigni volumine Porphyrii poëta, quo ad Constantinum Augustum missus, meruit de exilio liberari. Quæ sine dubio ad hunc locum Hieronymi alludunt.***

MMCCCXLVI. *Constantinopolis dedicatur.* Omnium auctorum consensu xi Maji, feria secunda, quod non potuit contingere, nisi anno Christi cccxxx, cyclo Solis iii. Sed de eo abunde à nobis disputatum in lib. de Emend. Temp. & in Canonib. Hagog. Chronicon Casaubon. recte confert in Consulatum Gallicani & Symmachi. Sed inepte dicit eum fuisse annum cccxi à resurrectione, qui erat tantum cccxviii.

Ibidem. *Metrodorus.* Omnino ad Cedrenum 242, 51.

MMCCCXLVII. *Editio Constantini.* Cedrenus: *τῷ κς, κς, ἢ εἴτε αὐτὸ τὴν κς τῶ ἀιδάλων, ἢ τῶ καὶ αὐτῶν κατέλυσιν ἐπέτεινε. τὰς δὲ ἀσπίδας αὐτῶν τῆς ἐκκλησίας ἐκύρωσεν* Cyrus Monachus:

*Οὗτῳ καθῆκε τῶν βαμῆς, ἐκλεισε τὰ τελεῖα,
Ἐν τῆς προσήγον Ἐκκλησίας δαίμοσι τὰς φύσις.
Καὶ τῶ αἰχρῶν ἢ ὑπαρῶν ἐναγιστρῶν ὀργίων
Σχολῶν καὶ ἐψηφίσαι, ἢ πείσης βδελυρίας.*

Ibid. *Romani Gotthos.* Cedrenus ex Theophane: *τῷ κς, ἢ εἴτε Κωνσταντῖνον εὐσεβέσατο καὶ Γερμανῶν, ἢ Σαυροματῶν, ἢ Γοτθῶν στρατεύσας νίκην ἡρώατο κρατητῶν Διὰ τῆς αὐτῶν διωξίσεως, ἢ τῶ τῶ εἰς ἐσχάτῳ ἡρώατο δολείαν.* Quare victoria de Gotthis est prior edicto de templis subvertendis apud Cedrenum, aliter ac hic. De hac Gotthorum & Sarmatarum clade mentio etiam ex Theophane in historia miscella.

MMCCCL. *Sarmata dimicantes.*] vel *Limicantes*, ut in BONG. vel *Limigantes*, ut in PET. legendum, & apud Marcellinum lib. xvii, item lib. xix, *Limigantes Sarmatas*, quos expulisse paternus avitisque felibus dominos suos ante monstravimus. In FREH. *Limicantes*. In altero quoque Codice Freheriano perspicue *Limigantes* legitur.

„ Ibid. *Arcaragantes.*] EON. *Ardaragantes*.

MMCCCLI. *Calocarus.*] Cedrenus: τῷ κδ' ἔτεσι Δαλμάτιον Καλοκάρου ἀνηγορεύθη. Καλοκάρου ἐν Κύπρω τυραννήσας ἐν Τάρσο τῷ Κιλικίῳ ὑπὸ Δαλματίου (ὡν καλοκάρου). Meminit & Aurel. Victor Andr. Schotti, & alii.

MMCCCLII. *Triennialibus Constantini Dalmatius Caesar appellatur.*] Nummijcus: FL. DELMATIUS NOB. C.

Ibid. *Patera Rhetor.*] Vide Aufonium in Rhetoribus. In omnibus Codicibus scriptis & editis perperam legitur *Pater*. mendose etiam *Paterius* in Epistola ad Hedybiam. *Patera* lingua Gallica est Sacerdos Apollinis, quem Galli Belenum vocabant: à quibus genus suum deducebat iste Rhetor. Auctor Aufonius.

Ibid. *Pateri.*] Paterius, ut proxime monuimus, editum est in Epistola ad Hedybiam: *Majores tui Paterius atque Delphidius*, quorum alter, antequam ego nascerer, rhetoricam Romæ docuit, alter jam me adolescente Gallias profectus versaque suo illustravit ingenio.

Ibid. *Tiberianus.*] Ita editiones, FRE. & BONG. & quidam PR. sed alii PR. & PET. *Titianus*. Titianum clarissimum Senatorem hoc tempore novimus ex Zosimo. Sed de præfecto prætorii Galliarum nihil in „ præsentia memini. Fuit & triennio ante præfectus „ Urbis TI. FABIVS. TITIANVS.

Ibid. *Eustathius Constantinopolitanus presbyter agnoscitur, cujus industria.*] Si credimus Eusebio, non is fuerit Eustathius Presbyter, sed Macarius Episcopus, cujus curæ mandata Martyrii illius constructio. Vide Eusebium pag. 141. τῷ Κωνσταντ. βίβλ.

MMCCCLIII. *in Arrianum dogma declinat.*] Aliter Photius ex Gelasio Cæsareæ Episcopo. Τυχῶν δὲ φησὶ τῶ βασιλείῳ, ὀρθοδόξου μωσαγωγῆσάωτος καὶ πλείων, ἀλλ' ἔχ, ὡς πρὶν ἔδοξε, τῷ αἰρετικῶν πνὸς χειροπέδῳ. Aliter tamen pag. 154, 10. Locum adi. Sed de toto hoc negotio consule Nicephorum Callistum lib. v 111, cap. xxxv. Unus ex PR. eam periochen quidem habebat, sed postea derasa est ab eo, qui Arrianismi infamiam à Constantino amoliri voluit.

Ibid. *in Achyrone villa.*] Aliis cum N. *Ancyrona*: ita ut dubium sit ἀγκυρῶν, an ἀγκυρῶν ea villa dicta fuerit. Achyrone est Aurelio Victori Andr. Schotti. Publicam villam vocat historia miscella.

Ibid. *moritur.*] Anno Christi ccc xxxvii, numero hoc ipso, quod ignorari non licet per Pentecosten, quo die obiit, quam xxii Maji fuisse scribunt historici, Feliciano, & Titiano Coss. Τετρακονταετηρίδα, quæ huic anno congruebat, id est Panegyricum in Tricennalia Constantini dictum ab Eusebio legimus ex Bibliotheca amici nostri Bon. Vulcanii, viri eruditi. Quem Panegyricum uno anno anticipatum fuisse necesse est, quemadmodum Vicennalia, idque in Oriente. Hoc autem anno vera Tricennalia ejus incidebant in xxiv diem Septembris. Sed mors solidum annum invidit illi, cui complendo defunt tot dies, quot inter xxii Maji, & xxiv Septembris intercedunt: qui sunt menses solidi Romani quatuor, dies duo. Ejus enim initium confurgit ex xxiv Septembris anni Christi Dionysiani ccc v 11, quamvis pater ejus Constantius, aliquot diebus ante exitum Julii decessisset.

Ibid. *Sapor rex Persarum*] Eodem anno, quo obiit Constantinus, Feliciano & Titiano Coss. Chronicon Casaubon. Σάπαρις ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἐπέλθε ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, πρὸς τὴν πύλιν, καὶ ὑπὸ δακτύλων αὐτῶν ἡμέρας ἔχ, καὶ μὴ κατεχόμενος αὐτῆς ἀνεχώρησεν. Est ergo metachronismi sive unius anni propter initium Constantii alieno tempore assignatum, Lupulo, & Polemio Coss.

MMCCCLIV. *Ablabius præfectus prætorio, & multi nobilitum occisi.*] Ablabius septennio ante cum Basilio Consulatum gesserat, quem Eunapius in Aedæo scribit, quod satis mirari non possum, relicto à Constantino consorte impetii filii sui, & jussu Constantii κρεσσηδὸν κατεκτείνωται, frustillatim conasum, eodem scilicet mortis genere, quo ipse procuraverat Sopatrum de medio tollendum sub Constantino. Constantinus vero συμπεισθεὶς τῇ συκκοφαντίᾳ Αβλαβίου κατεκτείνωται κελδοὶ τῷ Σωπατρου. Quare κατεκτείνωται, securi percussu verteret eruditus interpres, causam non capio. Zosimus: ἀνηρέθη δὲ τότε Αβλαβίος ὁ τῷ αὐλῆς ἐπιτεχῶν, τῷ Διὸς ἀξίαν αὐτῷ ποινηνὴν ἰππείας ἀνθ' ὧν ἐπετέλλετο θάνατον Σωπατρου τῷ φιλοσόφῳ.

Ibid. & multi nobilitum.] Constantius patruus, Dalmatius patruelis, Opratus Patricius, Anaballianus consanguineus Dalmatii.

Ibid. & tumultu militari.] Zosimus: ἐν Ἀγινθαλιανῶν τόποις ἐπέστηκεν ὑποδραχμῶν ἐκδοῶν πρὸς στρατιώταις ὡς οὐκ ἂν ἀρχοντῶν ἐτέρων, πλὴν τῷ Κωνσταντίνῳ πατρὶ, ἀνάσχοιεν.

Ibid. *Jacob Nisibenus.*] Theodoritus libro 11 Eccles. Hist. cap. xxx. Hujus loci meminit Gennadius: *Hunc virum beatus Hieronymus in libro Chronicon veluti magnarum virtutum hominem nominans in Catalogo Scribarum cur non posuerit facile excusabitur.*

MMCCCLV. *Constantinus bellum fratri inferens.*] Acyndyno & Proculo Coss. auctore Socrate. numero hoc ipso.

Ibid. *bellum fratri.*] Constanti, περὶ τῷ ὑπὸ Καρχηδόνα Λιβύης, ἐν Ἰταλίας ἡγεμονίας ἀμφισθητήσεως, inquit Zosimus: Aur. Victor: *Interim ob Italiae Africaeque jus dissentire statim Constantinus & Constantus.*

Ibid. *Iuxta Aquileiam Alsa.*] Mirum genus loquendi, tanquam Alsa sit nomen oppidi, non flavii. Latine esset, *ad Alsam*. Aurel. Victor; *Projectusque in fluvium, cui nomen Alsa est.* Porro hæc est lectio omnium scriptorum Codicum. Editiones: *juxta Aquileie Alsam*: quamquam non vere, tamen non male. Vide Historiam miscellam.

MMCCCLVII. *Franci a Constante perdomiti.*] Constantio 111, & Constante 11 Augg. Coss. Socrat. numero MMCCCLVII. Prochronismus unius anni.

Ibid. *Hermogenes.*] Eodem anno, quo Franci devicti. Socrat.

MMCCCLVIII. *Antiochia Dominicum aureum dedicatur.*] Photius 772, 30. ἀγία δὲ τῶ ἐγκαίνια τῷ ἐν Αἰλιουχίᾳ ἐκκλησίας, ὑπὸ Κωνσταντίνῳ μὲν ὁ εὐσεβὴς ἐκ βέλτρων ἤρξεν, ὁ δὲ Κωνσταντίνῳ κατεραθῆναι γνώμην ἔθετο. καὶ τῷ τῷ ἐγκαίνια παρὰ τῶν ἐπισκοπῶν συνέροισεν ἐνεγκέντα. Hæc ille δὲ ἀνωνύμου ἱστορικῆ. Athanasius pag. 687. συγκροτῶσιν ἐν Αἰλιουχίᾳ σύνοδον παρὰ τῶν λεγομένων ἐγκαίνια. Item pag. 689. ἦσαν δὲ οἱ σωεληθόντες ἐν τῶν ἐγκαίνιας ἐπισκοπῶν ἐνεγκέντα, ὑπατεία μαρκελίνου ἐν πρῶτῳ, ἰνδίκῳ: ὡν ἰδ. Indictio manifesto indicat illos Consules gestisse magistratum anno Christi vulgari cccxli. numero

MMCCCLVII. Itaque hic ὑστέρων πρότερον commissum est. Nam historia Hermogenis & victoriæ de Francis competebar huic anno. Contra, Dominici aurei Encania conveniunt anno antecedenti.

Ibid. *Macedonius artis plumariæ.*] Homines quidem artis plumariæ sunt, quos Græci ποικιλῶς, & βελοποιοικιλῶς, Latini *Acupictores* nominant. Sed hunc Hæreliarcham ejus artis fuisse alibi legere non memini: neque sane verum est. Non enim ullam artem βάνουζον unquam exercuit, sed ex Diacono factus est Episcopus Constantinopolitanus. Hieronymus autem, ut solet, festinabundus, quum hæc Notario dictaret, præter mentem Eusebii, & sententiam auctorum Græcorum, quos Latine interpretabatur, multa parum caute pronuntiavit. Nam auctor ille Græcus, unde hæc dictavit, sine dubio habuit verbum, quod Hieronymo aliud agenti fraudem fecit. quod autem illud fuerit, non aliud comminisci possumus, quam ποικιλότης. Sane ποικιλότης τέχνη est plumaria ars: sed ποικιλότης est vafer, πολύτροπος, cujusmodi Aristippum pingit Horatius. Nam talem fuisse Macedonium testis Alexander Constantinopolitanus Episcopus, qui vocavit eum δεινὸν πρὸς τὰ ἔξω πράγματα καὶ τὰς συνστάσεις τῶν ἀρχόντων. Sozomenus lib. 111, cap. 111. Tale quid Hieronymo videtur improfuisse. Nam de arte plumaria nemini paulo intelligentiori persuadere poterit. ποικιλοτέχνης, ποικιλομήχανος, ποικιλομήτης, ποικιλοφρων, idem.

Ibid. *Paulus crudelitate.*] *Ἐν Κεκεσῶν τῆ Καπαδοκίας αὐτὸν ἀπέπιζαν.* Socrat. lib. 11, cap. xxvi.

MMCCCLX. *Neocæsarea in Ponto subversa. excepta Ecclesia, & Episcopo, ceterisque qui ibi reperiuntur.*] Quamvis Græcus auctor, unde hæc hausit Hieronymus, non extat, tamen non obscurum est Græca ita habuisse, ἢ ἐν Πόντῳ Νεοκαισάρεια κατεπλήθη ὄλη, χωρὶς τῆς Εκκλησίας, τῆς Ἐπισκοπῆς, καὶ τῆς ἑκῆς εὐρημύων. At Hieronymus ex eo, quod adjicit, *ceterisque*, ostendit manifeste se alium, præter illos, designare, qui exceptus fuerit à clade, nimirum Episcopum, qui cum illis in Ecclesia, quæ subversa non fuerit, peltem evaserit, legens Ἐπισκόπος, ἀντὶ τῆς Ἐπισκοπῆς, & τὸ ἰδίον, est in Ecclesia. At qui de mansione Episcopali, non de ipso Episcopo accipiendum esse vincitur ex Cedreno, qui hunc casum ita narrat: τῶν ἑτῆ, σεισμὸς μεγάλος γηρομύων, Νεοκαισάρεια κατεπλήθη, πλὴν τῆς Ἐπισκοπῆς, καὶ τῆς ἑκῆς Ἐπισκοπῆς. Ἐπισκοπὴν vocat, quod alii frequentius & usitatus Ἐπισκοπιον. unde Ἐπισκοπιον fecit Hieronymus.

Ibid. *Neocæsaria.*] *Ποντικὴ πόλις. τὸ ἔθνηκὸν Νεοκαισάρειος, ὡς φλέγων πεντεκαδέκατῶ Ὀλυμπιάδων. οἱ αὐτοὶ καὶ Ἀδριανουπολίται.* Stephanus. Hodie Græcis dicitur vocabulo non ita detorto, ut non prisca notæ vestigia appareant. Nam Νεζάρεια, vel Νεοκαισάρεια vocatur. Ammiano dicitur *urbis Ponti Polemoniaci notissima.*

MMCCCLXI. *Titianus.*] Tiberius Fabius Titianus, quo, & Feliciano, Coss. Constantinus Magnus decessit. Nam conditores Fastorum pessime Constantini obitum conferunt in sequentes Consules Ursulum Lupulum, & Polemum, anno Christi Dionysiano CCCXXVI, à cujus anni XXI Maji initus annus secundus imperii Constantii. Zosimus: *Τιβανὸς εἰς τὸ δόξαι τῆς ἐν Ρώμῃ συγκλήτης βασιλεὺς.*

Ibid. *Athanasius.*] Vide Socratem 11, cap. xviii. Sed & ipsummet Athanasium adi.

Ibid. *Dyrrachium corruit terræmotu.*] Hoc eodem anno etiam Rhodum terræmotu labefactam scribit Cedre-

nus: nono vero iisdem verbis refert Græce, quibus Hieronymus Latine: *τῶν ἑτῆ Δυρράχιον πόλις τῆς Δαλματίας ὑπὸ σεισμῷ διεφθάρη, καὶ Ρώμη ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐκινδύνωσεν ἡμέραις σεισμῶν. τῆς ἑκατομυρίας ἐξ πόλεως διεφθάρησαν.*

MMCCCLXII. *Magnis Reip. expensis in Seleucia Syria portus effectus.*] Cedrenus in annum sequentem rejicit: *τῶν ἑτῆ Κανσάνη τὸν ἐν Σελεύκεια τῆς Συρίας λιμένα πεποίηκεν, ὅρος ἔπι πολὺν διατεμῶν, καὶ τὴν πόλιν ἀνωκοδόμησεν.* Est autem hæc Seleucia cognomine Picria, urbs maritima Polybio & Ptolemæo. Meminerunt etiam Strabo, & Cicero. Quia in litore maris Syriaci sita, inde scire potes, quare portus illic constructus.

MMCCCLXIII. *Solis suda defectio.*] Cedrenus decimo anno Constantii: *τῶν δὲ αὐτῶν ἑτῆ ἐκλειψίς ἐγένετο ἡλιῶν, μετὰ Δασιῶν, ἡμέρας ὡρα τρίτη.* Verum est. Visa enim defectio illa Constantinopoli hora tertia matutina, Junii sexta, anno Christi CCCXLVI, numero MMCCCLXII, anno Constantii x. Epacta tam æquabilis, quam castigata, XXI, quæ profecto est à regione diei vi Junii. Quare unius anni inctachronismus hic est, quia Hieronymus ponit initium Constantii anno Christi CCCXXXIII, non autem anno CCCXXXII, à XXI Maji, ut supra monuimus. Nam Sol defecit die XXVI anni decimi ineuntis. Ex his constare potest, quantum eos falli necesse est, qui sola dinumeratione annorum Fastos digerunt, non adhibito caractere. Constantinus obiit anno Christi CCCXXXVI. Ergo annus CCCXXXIII est primus imperii filiorum ejus, ut colligit Hieronymus. neque aliter solet Eusebius. Hoc modo in eclipsium, & neomeniarum notatione sædissimos errores committi necesse est. Nam bene notavit anno decimo Constantii hanc defectioem accidisse: pessime autem annum ipsum decimum à falso initio deducit. Corrigendum quod scripsimus in libris de Emend. Temporum, eam Eclipsim contigisse anno sequenti, Octobris xx. Nam falsum omnino est. Neque vero noster error est, sed Mariani Scoti, quem *ἀνεξελέσως* sequuti sumus, qui falso collocat illam Eclipsim xx Octobris anni CCCXLVI, in quo nulla defectio Solaris contingere potuit, latitudine Lunari repugnante. Præterea si anno CCCXLVI Sol defecit vi Junii, ab ea die, ad diem xx Octobris anno sequenti, sunt syzygiæ xvi, quod intervallum est ἀνεκλείπτον. Potius contigisset mense Decembri, siquidem ulla contingere debuisset.

MMCCCLXIV. *Bellum Persicum nocturnum.*] Hæc deprompsit ab Eutropio, aliquot verbis immutatis: *Di-versa Constantii fortuna fuit. A Persis enim multa & gravia perpeffus, sæpe capitis oppidis, obsessis urbibus, casus exercitiis, nullumque ei contra Saporem prosperum prælium fuit, nisi quod apud Singaram haud dubiam victoriam ferocia militum amisit, qui pugnam seditiose, & stolide contra rationem belli, die jam præcipiti, poposcerunt.* Ammianus: *Post bellorum asiaticos casus, & maxime Iliam, & Singaram: ubi acerrima illa concertatione pugnatum est, nostrorum copis ingenti strage, confossis, &c.* Sed nemo melius Sex. Rufo: *Nocturna vero Elliensis prope Singaram pugna, ubi præsens Constantius adsuit, omnium expeditionum compensatus fuisset eventus, si locis & nocte adversantibus, percitos ferocia milites ab intempestivo pugnandi tempore Imperator ipse alloquendo revocare potuisset: qui tamen invicti viribus, improvisis adversus suum aquarum subsidium, incumbente jam vespere, castra Persarum aggressi, ruptis munitionibus, occurrunt: fugatoque Rege, quum à prælio respirantes patentibus luminibus repente aqua inhiarent, nimbo sagittarum obrui sunt, quum stolide ad dirigendos certius in seictus lumina ipsi per noctem accusa præbent.*

Ibid. *Singara.*] Urbe Mesopotamiæ, à qua pars Campesstrium Mesopotamiæ dicta Singarena à Sex. Rufo. Haud dubie sine ulla mutatione est שׁוֹרָא Hebræorum, litera gutturali crassius pronuncianda. Nam illa gutturalis duplex est, lenis, & crassa, tam Hebræis, quam Arabibus, & Samaritis. Sed crassam Iudæi hodierni ignorant.

Ibid. *ex novem gravissimis præliis.*] Sex. Rufus: *Constantius in Persas vario ac magis difficili pugnavit eventu. Præter leves excubantium in limine congressiones majore Marte novies decertatum est: per duces suos septies. Ipse præsens bis adsuit.*

Ibid. *Nisibin.*] Ita etiam in Talmud semper vocatur ניסבין . Sed quod ejus sit nomen hodiernum, adhuc non inveni, qui mihi indicaret.

Ibid. *Zabde.*] In Marcellino Ammiano *Zabde*: quod magis זאבדא זאבדא , id est זאבדא זאבדא . זאבדא pro זאבדא Chal laismus posteriorum temporum. Ignoratur nomen hodiernum. Zabdas nomen proprium. In veteri Inscriptione ZABDAS MERCATOR VENALITIA-RIUS. item in alia: L. VALERIUS. ZABDA. ut taceam Episcopum Ierosolymitanum זאבדא , numero M M C C C X I V.

Ibid. *Amida.*] Retinet nomen Arabibus, *Ameth*, *Emeth*: Turcis, *Kara-emeth*. Id est, *agra Amida*.

Ibid. *Quadragesimus Maximus.*] Metaphrastes in vita Athanasii: $\text{Ακάλκιος δὲ καὶ Πατρόφιλος Φοινητικὸς ὄντις Ἀρείου τὸ ἄγιον Μάξιμον τὸ ἱεροσολυμῶν ἐξωθησάμενος Κύριλλον ἀντικατήσασα.$

M M C C C L X V. *Iobeus secundum Hebræos.*] Sic extat in omnium vetustissimo BONG. Reliqui, & Editiones non habent. Erat annus Mundi 4299 quæ sunt Hebdomades annales DCXIV, Iobelea LXXXVII, hebdomades quinque. Itaque secundum Hebræos non potuit esse Iobeus ullus ab Adam: si non ab Adam, neque ab anno primo Georgias. Nam anni veri ab Adam divisi per XLIX dant veros Iobeleos, & veras Hebdomadas: quia ab Adam, ad primum annum *γεωργίας*, sunt præcise hebdomades CCC LVII, hoc est Iobelei xxxi absoluti. Quibus animadversis, à primo anno Georgias, ad hunc numerum, vel potius ad annum Mundi 4299, fluxerunt anni 1799, quæ sunt hebdomades CCLVII, Iobelei xxxvi, hebdomades de Iobeleo xxxvii excurrentes quinque. Itaque falsus est epilogismus. Minus mirarer, si non ab Hieronymo, sed Eusebio dictum esset. Nam si annos 1948 ab Adam ad natum Abraham, secundum Hebræos, cum hoc numero composueris, fient anni ab Adam 4313 qui profecto sunt Iobelei 88 absoluti, & primus annus 89 Iobelei ineuntis.

Ibid. *quia Libernustadio victus exilii.*] Athanasius ad Monachos 647: $\text{ὁ Ἰβηρίος ἄσχοιθεὶς ὕπερον μὲν διεπὴ χρόνον ἄκλαστος, καὶ Φοβέμενος τὸ ἀπὸ λυμῶν θάνατον, ὑπέγραψεν.$

M M C C C L X V I. *Magnentio apud Augustodunum.*] Quomodo Augustoduni sumpsit purpuram, pete ex Aur. Victore: quæ iisdem verbis Græcis, sed subius Zosimus. Nummi ejus: D. N. MAGNENTIUS P. F. AUG.

Ibid. *in castro, cui Helene nomen est, interficitur.*] Sergio & Nigriano Coss. auctore Socrate, hoc ipso numero, anno Christi Dionysiano CCL. Sed Chronicon Casaubon. Limentio & Catullino Coss. numero antecedente M M C C C L X V. idque ratione munit, quod is esset duodecimus annus imperii Constantis. Ergo obierit anno Christi CCCXLI.

Ibid. *cui Helene nomen est.*] Omnes, qui filiorum Constantini gesta in literas retulerunt, hujus vici meminere. Hodie *Elna* vocatur, situs in faucibus Pyrenæorum.

Ibid. *Vetranio Mursa.*] Nummi: D. N. VETRANIO P. F. AUG. Græcis *Βετρανίου*. In codice Athanasii corrupte *Βετρανίου*. Epistola ad vitam solitariam agentes: $\text{ἀλλὰ τὸν μὲν Βετρανίου καθεῖλεν ἐθελήσας τὸ δίκαιον ἀπαρτῆν. Zosimus: Μαγνηνίης τείνω τὸ δόχλιον ἔχοιτο, καὶ τὸ ὑπὲρ πᾶς Ἀλπέος ἐθνῶν, καὶ τὴν ἰταλίας αὐτῆς κυριεύοντο, πλὴν στρατιάν τὴν ἐν Παννονίας στρατοπέδων Βετρανίου ἔχοντα παρθεῖς, ὅτι Μαγνηνίης εἰς Βασιλείαν ἤχθη περὶ θόμβου, εἰς πλὴν αὐτῶν ἤλθεν Ἰπποκρίαν, καὶ ψήφω τὸ αὐτῆς παρματῶν Βασιλεύς ἀνεδοικη, καὶ ἐν τῇ ἐκέρση Παννονίας ἔση πᾶσι διέτριβε.$

Ibid. *Nepotianus Romæ.*] Nummus ejus: FL. POP. NEPOTIANUS P. F. AUG. Erat Eutropiæ Constantini fororis filius. Aur. Victor Andr. Schotti: *Nepotianus materina stirpe Flavio propinquus.*

Ibid. *Romæ populus adversus Magnentium.*] Odium populi Romani in eum durasse, neque ab ullo mitigatum fuisse refert Zosimus, atque eam fuisse causam, cur Alpes Magnentius superaret: $\text{ἐπεὶ δὲ οὐδὲν κατὰ πλὴν Ρώμῃ ἐγνώ τὰ Κωνσταντίας Φρενῶντας ἢ τῶ μίσει πρὸς αὐτὸν, ἢ τῶ κατὰ πλὴν μάχῃν γήγημηδία μαρτυρεῖν, πᾶς Ἀλπεὶς ὑπερναεῖται διέγνων. Sed hæc post cladem ad Mursam. At quæ Hieronymus retulit, ea gesta ante cladem. ac propterea utrunque verum.$

Ibid. *Nepotiani caput pilo.*] Verbatim ab Eutropio.

Ibid. *Vetranioni apud Naissum.*] Ita recte per duos lib. BONG. FRE. & PET. per simplex, *Naissum*: unde error in editionibus propagatus, ut *Naissum* tibi legatur. Recta lectio *Naissum*. Itinerarium, *Ab Anteo monte Vinciam, &c. postea Horrea Magi, Pompejos, Naissum. Cedrenus 615, 37: καὶ ἄρα νῆς ἐκάστην Διὰ τὴν Νάισον καὶ τὴν Σκαπίαν τὴν μητροπόλεως Βουλγαρίας ἱερὸν ἀσκηρῆσιοντες, καὶ ἀνδραγαθῶντες ἔτετον. Ptolemæus: Καὶ τὴν Δαρδανίας δὲ πόλεις, Ἀρριεάνιον, Νάισον, Ουλπιανόν, Σκαπιοί. Hæc est lectio duorum Codicum Palatinæ Bibliothecæ. Vulgo male *Νεσός*. Hinc discimus Dardaniam esse Bulgariam Cedrenus, & Scupos *Scuprius*. Scuporum mentio extat in veteri Inscriptione. Stephanus: *Νάϊος πόλις Θράκης, κτίσμα καὶ πτεῖς Κωνσταντίνου ἔ Βασιλέως. Sed Constantinum Magnum alii Bithynum dicunt.**

Ibid. *à Constantio regium insigne detrahitur.*] Coram Constantio in exercitu à militibus ipsis purpura exutus. Zosimus: $\text{καὶ ἅμα Βετρανίου τὸ ἐδοῖτο ἐκδύσαντες κατήγαγον ἐκ τῆς Βίμας ἰδιώτῃ. Eutropius: Sed à Constantio, qui ad ultionem fraternæ necis bellum civile commoverat, abrogatum est Vetranioni imperium, qui novo iussumque more, consensu militum, deponere insigne compulsus est. Et Vetranioni, & Tetrico id contigit, quod nulli antea, ut depositis insignibus imperii, placide in secessibus amœnis consenuerint. Nam Tetricus, indulta ab Aureliano Correctura Lucaniæ, Vetranio in prædio quodam Bithyniæ, Constantio permittente, vitam finiverunt.$

Ibid. *Magnentius Mursa victus.*] In Pannonia Mursam esse nemo nescit. quod male Gallix castellum esse dicit Socrates lib. 11, cap. xxxiii, & eum ad verbum sequutus Sozomenus lib. 1v, cap. v. $\text{τὸ δὲ περὶ Μῦρον (Φρόριον δὲ τὸ τὴν Γαλιαν) ὁ Μαγνηνίου ἠπληθείς σικελείσθη. Lege Zosimum. & non dubitabis hæc gesta esse ad Mursam Παννονίας, ἢ τῆς Παιονίας. Nam indifferenter & Zosimus, & alii Græci, Παννονίαν καὶ Παιονίαν pro eadem provincia usurpant. At docti homines hujus$

ævi putant ex illo loco Socratis, aut Sozomeni duas Murfas esse, alteram Pannoniæ, alteram Galliæ, quum is sit error Socratis, & Sozomeni, qui totidem verbis ex Socrate hæc describit. Hinc corrigendus Stephanus: *Μῦροι, πόλις Ἰωνίας, κτίσμα Ἀδριαυδ'.* Legendum enim vel cæco patet, *Γαιονίας*, id est, *Γαυονίας*, ut jam paulo ante ostendimus. Unde etiam ab Hadriano conditam discimus. Murfam autem inferioris Pannoniæ fuisse docet vetus inscriptio Britannica:

I. O. M.

ALA

AUG. OB. VIRTUTEM.

APPELLATA. CUI. PRÆ-
EST. P. ÆLIUS. P. F. SER-
GIA. MAGNUS. D.

MURSA. EX. PANON.

INFERIORE. PRÆFEC.

APRONINO. EBRO.

Exarata est barbara litera. Grutterus à Gul. Camdeno. *Μύρσιον* vocat Theophylactus Simocattes lib. 298. & prope Savum collocat, ut Ptolemæus. Magnentius ad Murfam Pannoniæ victus reliquias attriti exercitus in Italiam traduxit. Sed quum Romanorum animos à se alienatos, & à Constantii partibus omnes stare accepisset, desperatis rebus suis, superavit Alpes, & quum in Galliam pervenisset, prælio iterum commisso, & re infeliciter gesta, sese Lugdunum recepisse dicitur, ac matre & caris suis interfectis, postremo sibi manus intulisse. Chronicon Casaubon. *ἐν τῷ πῶ ἔτῃ Μα-
ς, γνένπῶ πάλιν συμβαλῶν ἐν Μύρῃ Σελεύκῳ, ἡτ-
ς, τηθείς, ἔφυγε μόνῳ ἐν Γαλλίας εἰς Λαγδύων πό-
ς, λιν. ἢ ὅτι τὸν ἀδελφὸν ἔσφαζεν, τίτε ἢ ἑαυτὸν
ς, ἀνείλεν.* Victus igitur in Pannoniis in Galliam pro-
s, fugit. Nam profecto de Murfa Galliæ nugæ meræ. Socrates quidem recte intelligit de prima clade, quam accepit Magnentius ad Murfam: sed errat, quum Murfam collocat in Galliis, quæ est urbs Pannoniæ.

Ibidem. *Gallus Constantii patruelis.* Quem à se nominavit Constantium. Aurel. Victor Andr. Schotti: *Magnentius fratri Decentio Gallias, Constantius Gallo, cuius nomen suo mutaverat, Orientem Cesaribus commiserunt.* Socrates: *Γάλλῳ ὁ ἢ Κωνσταντίνῳ.* Sed nummi utrunque nomen retinent: FL. CONSTANTIUS GALLUS NOB. C. Chronicon Casaub. *μελονομά-
σεις αὐτὸν Κωνσταντίνον.* Recte autem in eodem Chronico assignatum tempus post Consulatum Sergii, & Nigriani.

MMCCCLXVIII. *Gallus Iudeos.* Cedrenus ad xv annum Constantii ad verbum ex Socrate: *Τῷ ἑτῇ οἱ ἐν τῇ ἀνατολῇ τῆς Παλαιστίνης Ἰουδαῖοι ἀντήσαν, ἢ πολλὰς τῶν Ἑλλήνων, ἐθνῶν τε, ἢ Σαμαρειτῶν ἀνείλον ἀλλὰ ἢ αὐτοὶ παρῆεν ἐπὶ Ῥωμαίων ἀνηρέθησαν. ἢ ἡ πόλις αὐτῶν Διοκαισίρεια ἠφανίσθη.* Eadem verba repetit Theophanes. Vide Socratem lib. 11, cap. xxxiii. Historiam perstringit Aur. Victor Andr. Schotti: *Et interea Iudeorum seductio, qui Patritium nefarie in regni specie sustulerant, oppressi.*

Ibid. *Diocæsaream.* Hujus Diocæsareæ in Palæstina mentionem facit Hieronymus præfatione in Jonam, qui ait eam esse, quæ in Bibliis dicitur Geth, in secundo Sephorim miliario, item libro de nominibus Hebraicis. Diospolim Palæstinæ ignoramus, nisi quod in eadem præfatione Hieronymi ejusdem mentio sit, item in libro de locis Hebr. *Aenan emittibus Thamnam nunc desertus locus & proximus Thamne vico grandi, qui situs*

est inter Aeliam & Diospolim. In libro locorum Actuum Apostolicorum dicitur eadem esse cum Lydda. Alia est Diospolis Ægypti, nempe Thebæ Hecatompylæ, ut suo loco demonstravimus. Lxx Seniores hanc in Ezekielis xxx, 16, putant esse quam Hebræi כּוּ, No vocant. quod Hieronymus non sine errore requiem significare ait: quum כּוּ Noa significet requiem, non autem כּוּ, quod Hebraice est crudum. Sed & nomina Ægyptiaca Hebraicis originibus accommodare, idem est, ac putare Polonos & Italos eadem lingua uti.

Ibidem. *Nonnulli nobilium Antiochia à Gallo interfecti.* Nimirum Domitianus Præfectus Prætorio Orientis, & Magnus Quæstor. Auctor. Socrat. Chronicon Casaub. ad xviii ann. Constantii: *δοκλείνας ἑπάρχον περαιωρῶν, ἢ κύριωρα.*

Ibid. Post superiorem pericopen, in Editionibus infarcta est hæc: *Syria populis crucis signum maximo conspicientium terrore in orientali plaga apparuit.* In nullo scripto extat. In Chronico Casauboniano ad xiv annum Constantii idem gestum refertur. *Τὸ σημεῖον ἔχρη-
ςτῶ ὄφθη ἐν Ἱεροζολύμοις καὶ τῆτον τῶ χρόνον.* Cedren. 252, 52. Menologium vii Maji.

MMCCCLXIX. *Magnentius Lugduni.* Prius re infeliciter gesta ad locum, qui Socrati *Μιλτοσέλωκῳ*, Sozomeno *Μοντισσέλωκῳ*, Chronico Casauboniano *Μῦρῳ σέλωκῳ* dicitur. Sed valde turbant illi Scriptores, dum alius Murfam in Gallia ponit, alius Magnentium puncto temporis in agrum Lugdunensem volasse somniat.

Ibid. *Decentius frater ejus, quem ad tuendas Gallias Casarem miserat.* Nummi: D. N. DECENTIUS NOB. C. & MAG. DECENTIUS NOB. CÆS. Stephanus: *Δεκέντιος ἔθνη Ῥωνονίας ἀπὸ Δεκέντιος ἔ Μάγνη παυδός, Μαγνεντίος δὲ ἀδελφός.*

Ibid. *Gemadius forensis orator.* Incertum, forensis sit ad distinctionem ejus, qui Græce *σχολαστικός*, id est “causarum patronus, au gentilitium, puto Forofegianus. Nam etiam hodie vulgo Forenses vocantur. Forensium & Scholasticorum discrimen tangit Plinius lib. 11 Epistol. *Scholasticus tantum est, quo genere hominum nihil aut simplicius, aut sincerius, aut melius. Nos enim, qui in foro, verisq; litibus terimur, multum malitia, quamvis nolumus, addiscimus.* Inclinat animus, ut gentilitium putem. quemadmodum infra *Minervius Burdigalensis.*

Ibid. *Minervius Burdigalensis.* Tiberius Victor Minervius Burdigalensis præceptor Aufonii. Hujus filius Alethius Minervius.

MMCCCLXX. *Gallus Casar sollicitatus à Constantio.* Id est *μεταπεμπῶν ἡνὸ μόνῳ.* Socrates, *μεταπεμπῶν ἐκάλει τὸν Γάλλον.* Chronicon Casaubon. *μετασαλεύς ἀπὸ τῆς Ἀντιοχείας ἐπὶ Κωνσταντίου.* Historia miscella. *ob quam rem Constantius indignatus evocavit eum.*

Ibid. *cui in suspicionem ob regiam indolem venerat.* Imo ob crudelitatem, væcordiam, perfidiam: quod, ut verbis Ammiani loquar, *ultra terminos delatæ potestatis procurrens asperitate nimia cuncta sedabat.* Si qua fides Ammiano, Eutropio, Aur. Victori, Socrati, nihil laudabile fuit in hoc principe: ut mirer ab Hieronymo proditum propter regiam indolem suspectum Constantio fuisse, qui potius multis incivilibus gestis jussu Constantii interfectus fuerit. Affectasse autem imperium, & ob id à patrueli interfectum scribit Cyrus Monachus de Constantio ita loquens:

*Ὅς πᾶσι μὲν πρώτῃ Καίσαρα πετίμηκε τὸν Γάλλον
τὸν αὐτανεπίδον αὐτῶν τῶν Κωνσταντίνου παῖδα.
Βασιλειῶν τῶν μαθῶν ἢ τρυφῶν ὁρμῶν τε,*

Καὶ πάντῃ μηχανώμενον ὡς τυχὲν ἔπιθῃ
τῷ κεφαλῷ ἀφείλατο, πῶσιν ὀρμῶν προσφύσας.

Cedrenus 246, 35: Γάλλῳ τυχάνῃδα μελετήσας,
, &c. Eutropius: *ut nauitaseuox, & aditramidem pronior.*
Quare in Græco auctore, unde hæc exceperit Hierony-
mus, sine dubio scriptum extabat: ὑπὸ τῷ Ἀφῆ τῷ
, βασιλεῖαν γενόμενῳ. ut extat in verbis Cyri-
machi. Nam τὸ βασιλεῖαν, ut & mediocriter do-
ctis constat, est τυχάνῃδα μελετήσας. quod regiam
indolem nimis properans verit Hieronymus.

Ibid. *Istria occidentur.*] Idioma Hieronymianum,
Istria, in *Istria*. Sic in Epistola obijugatoria ad Jo-
hann. Hierosoly. *Palæstina interrogans, & respondes Ae-
gypto.* id est, in *Palæstina*, in *Ægypto*. In eadem Epi-
stola: *versum Cypru*, in *Cypro*. Sic, *Dilavium Ægypti*
, factum. Et illud Pauli, *τὸ τῆς χάρων κατέλιπον σε ἐν
Κρήτῃ*: Hujus rei gratia reliqui te *Creta*. Ad Geron-
tium: *Alter toto orbe fugitivus tandem Bithynia veneno mor-
tem eperiit.* Hoc est, in *Bithynia*. Item: *Judeos Mesopo-
tania rebellantes.* in *Macedonia*. Vitruvius quoque ita
, loquitur: lib. 11, cap. 1x. *Nascantur autem hæc arbores
, maxime Creta, & Africa, & nonnulli Syria regionibus.*
Quæ omnia localiter dicta sunt ex natura adverbio-
rum, ut *Ἀθήνησι*, *Θήβησι*. *πεὶ εαλαμῶνα τῷ
νήσον* Gallum occisum scribit Cedrenus. Sed est error
librarius. *Φλαμῶνα* enim ex *Socrate* scribendum. *Κα-
ταλαβόντα δὲ αὐτὸν τὰ ἐσπέρια μέρη, ἢ πεὶ φλα-
νῶνα τῷ νήσον Ἰβυρίων Κωνσταντιῶν ἀνακρεθῆναι
ἐκελεύσεν.* Mendosissime in historia Miscella: *Quum-
que contra insulam Falconensem venisset. Legendum, Fla-
nonensem.* Non esse insulam, sed urbem maritimam
Istria ex *Plinio* & *Ptolemæo* colligitur; & ex appel-
latione hodierna. *FLANONA* enim dicitur hodie urbs
Istria maritima. Apud *Ptolemæum* perperam legitur
Φλαυῶνα, pro *φλανῶνα*. Idem error apud *Plinium*:
ubi *Flavona*, quod ex *Ptolemæi* depravata lectione à
Correctoribus interpolatum est. Omne dubium tollit
vetus Inscriptio: *Q. SEXTILIUS RUFUS FLANONA.*
Stephanus: *φλανῶν πόλις, καὶ λιμὴν περὶ Ἀ-
ψυρπον νήσον.* In *Chronico Casaubon.* ἐν *Ἰσω τῆς νήσω
ἀνθρώπη.* quod est ineptum: ut multa ejusmodi apud
eundem scriptorem.

Ibidem. *Istria occidentur.*] *Septimo Consulatu ipsius
Constantii*, hoc est *Constantio Aug.* v11, ipso *Gallo
111 Coss.* anno *Christi cccclv*, numero hoc ipso *mm-
cccclxx*. Vitiosissime in historia Miscella: *Quumque con-
tra insulam Falconensem venisset, illic cum præcepit Constan-
tius interim anno imperii sui septimo, & consulatus ipsius
Galli anno tertio.* Legendum enim, *consulatu suo septimo,
& ipsius Galli tertio.*

Ibid. *Silvanus in Gallia.*] *Nummi*: *D. N. FL. SIL-
VANUS P. F. AUG.*

Mmcccclxxi. Paulinus & Rhodanus.] *Sozomenus* lib.
iv, cap. 1x. pag. 49. ubi *Ροδάνῳ* dicitur, quemad-
, modum & in *FRE. & PET.* & *Sulpitio Severo*. In
BONG. Rhodianus. Vide vitam *Athanasii* incerto au-
ctore, 336. ubi vocatur *Ροδανός*, non *Ροδάνῳ*. Et
ita quoque in eadem vita apud *Photium*, 787, 7.

Ibid. *Alcimus & Delphidius.*] *Latinus Alcimus A-
lethius Aginensis* fuit. *Atticus Tiro Delphidius*
Burdigalensis Orator acerrimus, ut ait *Ammianus*,
Euclrotia popularis sectæ *Priscillianistarum* maritus.
Utriusque mentio in *Rhetorib. Aufonii*, *Delphidii*
vero notabilis apud *Ammianum*.

Ibid. *Quidam sectatores ejus etiam Montenses.*] *Opta-
tus Milevitanus*: *Sic speluncam quandam foris a civitate gra-
tibus seferunt, ubi ipso tempore conventiculum habere potuis-*

sent. Unde *Montenses* appellati sunt. *Augustinus* libro de
Hæresibus ad *Quodvultdeum*: *Istihæreticim urbe Roma
Montenses vocantur, quibus hinc ex Africa solent Episcopum
mittere.* *Hieronymus* in *Lucifer. Marcionitas, Valentinia-
nos, Montenses, sive Campates.* Et in Epistola ad *Marcel-
lam*: *Nuper quum Retum Augustodanensis Episcopi, qui quon-
dam a Constantinopolitano Imperatore sub Silvestro Episcopo
obcaussum Montensium missus est Romam, Commentarios in
Canticum Canticorum perlegissem. Inepte excusum Con-
stantinopolitano pro Constantino.* *Scismatici* vero in mon-
tib. conventicula sua habebant. *Cyprianus* ad *Caldo-
nium* de abstinendo *Felicissimo*: *quum Felicissimus com-
munitus sit non communicaturos in monte secum, qui nobis ob-
temperassent.* In Epist. ad *Jubajanum*: *In latibra & in la-
tronum spelunca adultera aque contagione tinctus.* *Ilidorus*:
*Montani hæretici dicti, quod tempore persecutionis in monti-
bus lutuerunt, qua occasione a Catholica Ecclesia corpore se di-
viferunt.* Hæc in aliam sententiam, ac superiora, con-
cepta sunt.

Ibid. *Eusebius Vercellensis.*] Vide *Sozomenum* libro
iv, cap. 1x. Epistolam *Athanasii* ad vitam solitariam
agentes, 647.

Ibid. distantibus inter se ab *Arrianis, & à Constantio
damnantur exiliis.*] *Constantii* Edictum, ut *Orthodoxi*
distantibus ab invicem exiliis separarentur. *Athana-
sius* in eadem Epistola: *ὁ δὲ (Κωνσταντιῶν) ἀντὶ τῆς
ἀποκείνασθ, μόνον ἐκελεύσας, ἢ ἐξώρυσεν, ἕκαστον
Ἀλασησας, ὅπερ ἢ Ἰππῆ τῶ πεπικκε. τῆτον
ζῶρ ἐξορίζων τὸ τῶν αὐτὸς ἐποίησεν, ἵνα ἢ ἐν ταῖς
πρωταῖς ἀμότερ τῶ περὶ αὐτῶ τυχάνων ἢ διακ-
τῶν γένῃ). τῶ μὲν γὰρ περὶ τῶ διαγωγμῶ κεινῆ ἢ πολ-
λὸς ἀμα κελῶν ὁ τότε Μαξιμιανός (Μαξιμίνῳ)
ἐξώρυσεν ὁμολογητῆς, ἢ τῶν πρωταῖν ἐπεκῆφιζε
τῶ ζῶμυθ ὄμυθ τῆ σωνσῖα.*

Ibid. *Julianus frater Galli Mediolani Casar appellatur.*]
Nummi: *D. N. FL. CL. IULIANUS NOB. C. & DN. CL. IU-
LIANUS NOB. CÆS.* *Cyrius Monachus* de *Constantio*:

*τὸ ἀδελφὸν τῆ Γάλλῳ ἢ τῆ χεῖρον τῆ δυσώδη
ἰουλιανὸν τῶ Καίσαρῳ ἐκόσμησε ἐσφάνῳ,
ἐφ' οἷς ἀσπίζομυθ δῆθεν ὁ τῶρα θάπης,
ἢ τῶ ἐδῆτῶ τῶ αὐτῆ δῆκνὸς τῶ ἐκ πορφύρας
ἐκείνο τὸ θρυλιζόμενον ἐπέλεγε ταῖς πέλας,
πορφύρεθ πε θάνατθ κατέλαβε ἢ μοῖρα,
ὡς ἐν χλαμῶσι πορφυρῶ τῆ Γάλλῳ πεθνήκτθ.*

Ibid. *Casar appellatur.*] Anno sequente post eadem
Galli, *Arbitione* & *Lolliano Coss.* τῆ ἕκτη τῆ *Noεμ-
βρίῳ μωός.* *Socrat.* anno *Christi cccclv*. Nam anni
prioris *Constantio* v11 *Coss.* certissimum caracte-
rem apposuit *Athanasius* in *Protestatione*, pag. 857,
ubi dicit eo anno v Kal. Feb. fuisse *parascueu*, quod
certe accidit anno *Christi ccccliv*, *Cyclo Solis xxvii*,
litera *Dominicali B.* *Ἰπποκρίστῳ* γὰρ τὸ ἀπὸ πέντε
ἐδῶν *Φορραρίων*, τῆ περὶ τῆ Δ τῆ Μεχάρ μωός ἀ-
χρηστωῶν ἡμῶν ἐν τῶ *Κυριακῶ*, ἢ ταῖς ὀχθαῖς ἀχο-
λαζόντων, σὺνάξις γδ' ἐμελλε τῆ τῶρα σκόλῃ γίνεσθ,
&c. Quare id tempus recte assignatum.

Ibid. *Magna Alemannorum copia.*] Ex *Eutropio*. Hanc
victoriam *Iuliani* non dubitat *Zosimus* æquare illi,
quam de *Dario* obtinuit *Alexander Magnus*. Et sane
ut ea clades barbarorum memorabilis est, ita & verba,
quibus id gestum profequitur *Zosimus*, non minus illu-
straria. *συμμίξας ἢ ταῖς πολεμίσαις, πάσις ὑπερβολῆς
ἐπέκλῆα τὸ τῶ παιον ἔσησεν, ἐξ μὲν ἐν αὐτῆ τῆ μάχῃ
μυριάδων ἀπολομένων, ἐτέρων δὲ πούστων ἀλαμῶν
ἢ τῆ Πήγῃ, καὶ Ἀλαθαρῆσων. ἀσπίσις ἐθέλοι τῆ
περὶ Δαορίων Ἀλεξάνδρου μάχῃ ταῦτῶ τῶρα βαλῶν
τῶν γίκλω, ὅσα ἀν ὄροι ταῦτῶν ἐκείνης ἰλάσθηνα.*

Ibid. apud Argentoratum.] Aminianus : *Argentoratus barbaricus cladibus nota.*

MMCCCLXXIV. *Constantio Romam ingresso ossa Andreae Apostoli.*] Deest τὸ novum. novam Romam ingresso. neque aliter videtur conceptum fuisse à Græco scriptore, unde Hieronymus accepit. Νέα Ρώμη est Constantinopolis. Meminit etiam libro adversus Vigilantium: ubi in meo Codice *Const. minus* perperam pro *Constantio* editum est. Ex urbe Patris has reliquias necesse est Constantinopolim traductas, quum Patris Achajæ passum esse dicat post alios Sophronius. Sed mirum Ægeam proconsulem ab eodem Sophronio regem Edessenon dici in Catalogo scriptorum Ecclesiast. Et magis mirum βασιλεῖα Εδεσηνῶν præfectum verti ab Erasmo. Quomodo eodem tempore & proconsul Achajæ, & rex Edessenorum potuit esse?

Ibid. *ossa Andreae.*] Vicesimo Constantii anno, ut ipse Hieronymus in Lucæ vita, in libro de Scriptoribus Ecclesiast. Quare hic fuerit metachronismus.

Ibidem. *Nicomedia terra motu funditus eversa.*] Unius anni prochronismus. Contigit enim hæc clades Fab. Tatiano, Neratio Cereale Coss. anno Christi CCCLVII, numero MMCCCLXXIV, ut exstat apud Socratem, lib. II, cap. XXXIX. Quare non recte apud eundem Socratem Nicæa dicitur terræ motu concussa, Valentiano II, & Valente II Coss. duodecimo anno δὲ τὸ πῶσεως τὴν κικρομηδείας. Nam inter Consulatum Tatiani ac Cerealis, & Consulatus secundos Valentianiani, & Valentis Augg. interfuit tantum anni X, non XII. Ut hic unius anni prochronismus, ita in Chronico Casaubon. unius metachronismus, Eusebio, & Hypatio Coss.

Ibid. *Nicomedia terra motu.*] Eadem corruerat numero MMCCXXXVI. Hunc vero casum contigit ait Marcellinus a. d. IX Kal. Sept. cuius verba omnino lege. Digna enim sunt. ἐκάδι ὀγδὴ τῆς Αὐγύστου μῶος. Socrates, id est v Kal. Sept. non IX, ut Marcellinus. Aur. Victor Andr. Schotti in Lucio Vero: *Asiaque Ephesus, ac Bithynia Nicomedia constolata terræ motu, aque ac nostra ætate Nicomedia Cereali Consule.* Nam hoc anno Consules fuerunt Fabius Tatianus, & Neratius Cerealis, quod & Ammianus antea memoraverat. Cedrenus breviter istud perstringit: σφμῶς ἡ μεγάλη ἐν κικρομηδεία γενομένη, πρὶν ἄρα νυκτερινῶν τριπλῶν, πλὴν πόλιν κατέεαλε, καὶ πληθὴ πολλὰ διέφθρε μὲν ἢ τῆς ἑπισκόπου Κεχροπίου. Idem invenies in Chronico Casaubon. sed ἐν Ἰσατείᾳ Εὐσεβίῳ, καὶ Ἰπατίῳ, anno uno serius, quam Aur. Victor. Hanc celeberrimæ urbis cladem versibus Syriacis deflevit Ephrem monachus. Auctor Marcellinus Comes.

MMCCCLXXV. *Carethus.*] Ita PR. & FR. & PET. item editiones. Solus BONG. *Charistus.*

Ibidem. *Synodus apud Ariminum.*] Socrates lib. II. cap. XXXV. 207. quo tempore paulo ante ἐκθεσις πίστεως in urbe Sirmio edita. ἐξετέθη πίστις ἡ καθολικὴ ὑπὸ παρασία τῶν δεσποτῶν ἡμῶν Κωνσταντίῳ, ἐν Ἰσατείᾳ Φλαβίῳ Εὐσεβίῳ, καὶ Ἰπατίῳ τῶν λαμπροτάτων, ἐν Σιρμίῳ τῇ περὶ ἑνδεκα Καλανθῶν Ἰνίων. nimirum hoc ipso numero recte assignato.

Ibid. *omnium proditio damnata est.*] Ipse Hieronymus aureolo Dialogo in Luciferianos: *Sub Rege Constantio, Eusebio & Hypatio Consulibus, nomine unitatis & fidei infidelis scripta est, ut nunc agnoscitur.* Lege cætera, quæ omnino ad hujus loci illustrationem necessaria sunt, & quæ legisse non minor est voluptas, quam fructus. ex quibus manifesto colligitur Consules huic Chronico exemplo Eusebii adscriptos fuisse.

Ibid. *Honoratus ex præfecto prætorii.*] Socrates lib. II,

cap. XXI: ἢ γὰρ παρὶν ἀπὸ τῶν ἐσπερίων μερῶν ἀνασπείρας ὁ βασιλεὺς. ἢ τότε τὸν ἐπιρχόν τῆς Κωνσταντινῆ πόλεως κατέστησεν ὀνομαζόμενον Ἰσατία, πλὴν ἀντιπᾶτων πῶσεως δρχῶν.

Ibid. *Gratianus.*] Chronicon Casaubon. eodem anno Gratianum natum, & Honoratum præfectum urbis Constantinopoleos factum scribit, Eusebio, & Hypatio Coss.

MMCCCLXXVI. *Constantinopoli Ecclesiarum maxima dedicatur.*] Socrates lib. II, cap. XLIII. πτωικαὶ ἡ μεγάλη Εκκλησία ὀνομαζομένη Σοφία ἀνεκαίνισθη ἐν Ἰσατείᾳ Κωνσταντίῳ τὸ δέκατον, ἢ Ἰδλιαντὸς Καίσαρ τὸ τρίτον, τῇ πεντεκαδεκάτῃ τῆς Φθωρηρίας μῶος. Tempus congruit huic numero. Chronicon Casaubonii Constantio XII, & Juliano III Coss. sed legendum τ, non β. Vita Athanasii male conjungit tempus Encæmiorum hujus Ecclesiæ, & annum, quo Julianus Cæsar declaratus. Vide Photium 787, 32.

MMCCCLXXVII. *Constantius Mopsocrenis.*] Μοψοκρήναι, & Μόψοβεςια pro una eademque urbe usurpatur, ut alibi diximus, quanquam Plinio & Ptolemæo duæ sunt. Propterea Scriptorum alii Constantium Mopsocrenis, alii Mopsuestiæ obiisse dicunt. ut Ammianus Mopsuestiæ, III Non. Octobr. Cedrenus ἐν Μόψοκρήναις τῇ Γ Νοεμβρίου Mopli viculum vocat ipse Hieronymus Epitaphio Nepotiani. Moritur Tauro & Florentio Coss. III Non. Novemb. Socrat. hoc ipso numero, Indictione quinta ineunte à XXIv Septembris, anno Antiocheno ccccxix Quæ ideo adduximus, ut auctorem Chronici Casauboniani confutarem, ubi dicitur obiisse δρχῆ Ἰνδικῶν. τετάρτης, ἔτος Ἀποχρείας vi. In Indictione peccat prochronismo unius anni, in Epocha Antiochena metachronismo itidem unius anni.

Ibid. *Julianus anno uno, mensibus octo.*] In vita quoque Athanasii: κατὰ σπέφθρον τὸ βίον ἐν καὶ τριακῶσεν Δεκάτῃς ἔτῳ, ἐν δὲ τῇ βασιλείᾳ μῶος ἕκαστι. Et ipse Apollata in Misopogone; ait nomen Marcedonis Eunuchi xx mensibus antea in honore fuisse, nimirum à morte Constantii, ad id tempus, quo scribebat suum Misopogona, post quod paulo post ipse periiit. τῷ τῷ περὶ μῶων μὲν ἕκαστι πεσοκωμένον ὄνομα, νυνὶ τῷ περὶ φερόμενον ἀντ' ἀδικήματι καὶ ὀνομασθεὶς, ὀνεχῶν.

Ibid. *Juliano ad idolorum cultum converso.*] Hic erat annus undecimus ex quo ad idololatriam cultum sese convertit. xx annos fuit Christianus, duodecim Idololatriæ ejus. Ipsum Apollatam testem dāmus ex epistola ad Alexandrinos: πρὸς ἡμῶν τῷ παρὸς θέντι (mih) ἐκείνῳ πλὴν ὁδὸν ἀρχῆς ἐτῶν ἕκαστι, καὶ πλὴν ἰδὲ σὺν θεοῖς παρὸς ὀμνῶν δωδέκατον ἔτῳ.

MMCCCLXXXIII. *Georgio per seditionem.*] Socrates lib. III, Capitib. III, IV.

Ibid. *Eusebius & Lucifer de exilio regrediuntur: à quibus Lucifer aditus duob. aliis.*] Ad illa verba, *adscitis duob. aliis*, luculentus & vetustissimus codex BONG. habet ad marginem: *Gorgonium dicit de Germania, & Cymatium de Gabala* Quæ proculdubio sunt optinæ notæ; sed mihi profus ignorata. Vide Theodoritum Historiæ Eccles. lib. III, cap. v.

Ibid. *Proaresius Sophista.*] De hoc præstantissimo dicendi magistro vide mira apud Eunapium quanvis hominem Christianissimi hostem dirissimum.

Ibid. *Aemilianus ob ararum subversionem Dorostori à Vicario*

Ficario incendiatur.] Durostorum Mysia inferioris urbs. Ammianus xxvii: Dein Mysia, ubi Martiopolis est à sorore Traiani Principis ita cognominata, Durostorus, & Nicopolis, & Odyssus. Ptolemæus: Τρομάννιον, Τριτάπολις, Δερόστρον, Λεγίων πρώτη Ιταλική. Itaque locus legendus ex duob. codicib. Bibliothecæ Palatinæ. Nam male Δερόστρον per λ excusum est, quod est proprium Græcorum recentiorum, quibus Δερόστρον dicitur, ut Cedreno 555, 21, Πρὶ τὸ Δερόστρον, ὃ καὶ Δίερα καλεῖται. In Itinerario legitur, *Dorosdora Leg.* xxi. CL. quod miror, quum Ptolemæo sit Legio prima Italica. & superius posuerit, *Novas leg. i. Ital.* In quibusdam manuscriptis Itinerariis, legitur recte *Durostoro*. Et ita etiam in Martyrologio, xviii Julii: xxv, & xxvii Maj: xv Junii: xx Novembr.

Ibid. conto illa perfoffus interit.] Ex Aur. Victore: *contopercutitur.* ἐξ ἀφανδῶς ἡ ἀκέντιον φέρεται κατ' αὐτῶν, καὶ διὰ βραχίονα Διαδραμὸν εἰς τὴν πλῆθυν ἐσέδω. Socrat. Sed super discrepantia auctorum de morte Iuliani, si velle omnium sententias huc conferre, nulla finis futura esset. Videndus Nazianzenus.

Ibid. anno atatis XL.] Legendum xxxii, ut POST. In vita Athanasii: Κατὰ σφέδρον τὸ βίον ἐν ταριαχοσὸν Διαείδῃς ἐστίν. Ammianus, *anno atatis altero & trigesimo*, item vi Kal. Julii, teste eodem cum Eutropio. Chron. Casaub. ἐτῶν λϛ̄ mendose. In Misopogone, ipsemet ὁ ὄρθοδατης scribit se majorem fuisse triginta annorum, quum illa scriberet, quod fuit illi vitæ tempus ultimum. ἐτῶν ἡ τριάκοντα μελέτω ἀφῆναι, παύχθαλεπον ἄλλως τε μὲν ποσώτης ἐγένετο μὲν χαλεπὸν λεπότητι. ἐμοὶ ἡ ἡδὴ σπείω τέτων ἐστίν. Viginti, annos vixit Christianus, duodecim Idololatra. Quæ est summa temporis vitæ ejus, annorum xxxii, ut supra ex Epistola ad Alexandrinos annotavimus.

MMCCCLXXX. *Iovianus ex primum Domesticorum.*] Ammianus: *Domesticorum ordinis primus* ὁ τὸ Δομεστικῶν ἡγεμὼν παῖς. Zosim. item: Ἰοβιανὸς τῶν γαματῶν τὸ πουργαφῶν προπύργων. pag. 723. qui primus inter notarios dicitur Ammiano.

Ibidem. Iovianus rerum necessitate compulsus Nisibin, & magnam Mesopotamiæ partem Saporì Persarum regi tradidit.] Consulendus xxv liber Ammiani: ubi inter alia, quæ deflet de harum regionum deditio, subjicit: *Numquam enim ab Urbis ortu inveniri potest, Annalibus replicatus, ut arbitror, terrarum partes ullas nostrarum ab Imperatore, vel Consule hosti concessas.* Eadem expositulatio apud Eutropium: *Pacem cum Sapore necessariam quidem, sed ignobilem fecit, multis sumibus, ac nonnulla imperii Romani parte tradita: quod ante eum annis trecentis, & viginti duobus fere, ex quo Romanum imperium conditum erat, nunquam accidit.* Sed strenue delirat de intervallo à cunabulis imperii Romani, ad præsentem annum, quod definit tantum annorum CCCXXII, quum is esset annus Antiochenus CCCXXII, & totidem annos staret imperium Romanum. Sed & idem repetitur à Zosimo, ut videantur tres illi Scriptores in unum conspirasse super eadem querela. ἐς τῶν τρισσετάων ἀφίγη μὲν τὸ μέγιστον ἐπὶ τῶν ἀνωτάτων μοι χρόνων ἐπὶ λην ἀναδραμῆν, καὶ ζήτην, εἰ ποτε Ῥωμαῖοι τῶν αὐτῶν πικρῶν ἐπέροις ὑπέσκησαν ὄρθοστωῖαι, ἢ ὅλως ἔπειρον πῆχεν τὸ ὑπὸ τῶν Ἰπικράτων αὐτῶν ἀπῆξ γενόμενων ἡνέχοντο.

Ibid. Nisibin & magnam Mesopotamiæ partem] Hieronymus ipse de locis Hebraicis: Achad urbs regni Nemrod in Babylone. Porro Hebr. hanc esse dicunt Mesopotamiæ civitatem, quæ hodie quoque vocatur Nisibi a Lu-

cillo quondam Romano Consule obsessum, captamque, & ante paucos annos a Ioviano Persis traditam. Stephanus: φίλων ἐν Φοινικιστῶν Νόσιβις Διὰ τῶν αὐτῶν Οὐρῶνι καὶ Διὰ τῶν ε Νέσιβις. σημαίνει δὲ, ὡς Φησι φίλων, Νόσιβις τῶν σήλας. ὡς δὲ Οὐρῶνι καὶ, Νέσιβις, Φησι, σημαίνει τῆ Φοινικῶν Φωνῆ, λίθου συγκαίμενοι συμφορητῶν. Non interest quomodo prima syllaba legatur, per ε, an per α. Verum autem est τῶν σήλων significare, item σωρὸν λίθου, aut grumum terræ, vel falis. Ea enim vox Genesios XIX, 26, à LXX interpretib. σήλη, ab aliis grumus, tumulus, aut cumulus, aut Σιν exponitur. Quod autem Achad Genes. x ab Hieronymo Nisibi vocatur, id quoque confirmatur ex Targum Ierosolymitano, in quo pro Hebraico Achad, Nisibi positum est.

Ibid. Synodus Antiochia.] Ridicule antea editum erat, in qua omision in omocision, eoque rejecto. quæ non sunt callæ nucis. nos, ut edi curavimus, ita in omnibus scriptis Codicibus reperimus. Et ita ratio postulat, *homocision anomocionque rejecto.*

Ibid. Dadastana moritur.] Ammianus: *Quum enim venisset Dadastana moritur.* qui locus Bithyniam distinguit & Galatias, eximius inventus est nocte. Cedrenus: ἐν περασίῳ Δαδάστανῶ, Socrati τὰ Δαδάστανῶ. In Chronico Casauboniano vitiose Δάστανῶ Meminerunt Ptolem. & Zonaras; Itinerarium Antonini. Distat Ancyra m. p. cxv.

Ibid. anno atatis xxxii.] Idem numerus Marcelino, & PET. Sed Edit. FRE. & BONG. xxxiv. Περὶ μὲν δὲ deceisse, id est Febuario, auctor Chronologus Casaubon. anno Christi cccclxiv, hoc ipso numero.

MMCCCLXXXI. *Valentinianus*] Error solennis Eusebii & Hieronymi, ut etiam si Princeps quidam obierit principio anni, tamen ejus successoris initium capiant ab anno sequente, peccantes manifesto unius anni metachronismo. Iovianus obiit xxv Februarii. Valentinianus Imperator salutatus ab exercitu v. Kalendas Martii posteriores (πέμπτη ἢ ἐκαδὴ φεβρουαρίου Socrati) anno bisextili, Cyclo Solis ix, feria iv, anno Christi Dionysiano cccclxiv. Quare is erat dies insititius, quod bisextum vulgo dicitur, cujus diei superstitione vulgo aliquid incipere religio erat, quæ etiam stulta opinio adhuc in tanta luce Christianismi multorum animis infedit, ob eam causam & Valentinianus die, qui omnium opinione ominosus habebatur, inire imperium noluit, translatò in sequentem imperii natali. Hinc discimus ex duobus F. F. prius, quod est insititium, non dici intercalare, sed posterius. Dicitur enim a. d. vi Kal. Intercalares. Sic Merkedinus xxii, aut xxiii dierum mensis insititius non dicebatur intercalaris mensis, sed Februarius ordinarius xxviii dierum, is est mensis intercalaris, ut ex Fastis Capitolinis, & ex sententia Catonis veteris Iurisconsulti Titulo de verb. sign. constat, quem locum si Tribonianus intellexisset, nunquam illum Centonib. Pandectæ sui insuisset. Sic & ex duobus Adar, prior, qui est insititius, non dicitur intercalaris, sed posterior, qui tamen est cavus, & ordinarius, & festum Aman & jejunium Esther habet. Dicitur enim Adar alter, aut Vvedar, id est iteratus Adar, πελινάδαρ, quum tamen alter, ut dixi, is sit, qui intercalatus est extra ordinem, & plenus sit, & nullo festo exornatus.

Ibid. paritatem quidam avaritiam.] Aliter Sex. Aur. Victor: *infestus tamen ritus, maximeque avaritie, cujus punitor ipse fuit acer.*

Ibid. severitatem, crudelitatem.] Non pauca hujus Imp. crudelitatis exempla profert Ammian. Marcell.

MMCCCLXXXII. *Terramoto.*] Hæc horribilis maris inundatio contigit Valentiniano, & Valente Augg. Coss. auctore Ammiano, anno Christi CCCLXV, numero MMCCCLXXXI. Unius anni metachronifinus. quæ clades accidit quidem anno secundo Valentiniani, sed jam monuimus Hieronymum instituisse initium imperii Valentiniani ex a. d. vi. Kal. Mart. anni Christi CCCLXV, quum tamen ab anno antecedenti id faciendum esset. Metaphrastes in vita Athanasii: *πρόσχατον οὐκ ἔτι κακῶν παντοχόσῃ δρωμένων, σισμὸς ὀπιγνόουσι οἰκηθρικός πολλα τῶν πόλεων ἐβλάψεν, τῶν τε Κρήτης τὰς ἑκάτον πόλεις κατηρέπωσεν. ἡ θάλασσα δὲ τὰς ἰδιῶς ὄρας ἐνήλλαξεν. πῶς μὲν γὰρ τὸ πῶς πῶς ἐπὶ τὸν ἐπέκλυσεν, ὥστε τὰς πρώτων βασιμῶν τὸ πῶς ἔτι πορῆμῶν πλεόντων ἐτέρων δὲ τῶων τοσῶτον ἀπέστη, ὡς ἐξήρατ' ὄρεθ' ἰσῶσαι τὰς πλεοντάς. ἢ τῶτο γερονε κ' ἔτι πῶς πρώτων ἰσπατεῖαν τῶν δύο βασιλέων, οὐαλεντιανῶν, ἢ οὐαλεντῶν.* Diu erat, quum Creta centum illas urbes defierat habere. Et, si habuisset, non est verisimile, omnes terræmotu concussas fuisse. Quare melius in vita ejusdem Athanasii alio auctore, decem, non centum urbes Cretæ hoc terræ motu afflictæ dicuntur: ἐπὶ τέτοις δὲ κυμανομήνων τῶν ὄλων, σεισμὸς ὀπισκῆπει τῶ πῶποτε γερονημένων ὀμέγῃσιν, ἢ πολλὰς ἐδαφίξῃ τῶν πόλεων. ἀτὰρ δὲ ἢ τῶ Κρήτης τὰς δέκα πόλεις κατηρέπωσεν, ἢ ἡ θάλασσα τῶ ἰδιῶν ὄρων ἰσπερχυθῆσιν πολλὰ μὲν γὰρ νέαν ἐδαίξῃ, πολλὰ δὲ τῶ ἰσπερχυθῆσιν, ὄρεθ' ἰσῶσαι. Similem, neque minus horrendum maris excessum habes apud Nicephorum, Gregoram pag. 209.

Ibid. *mare velut egreditur.*] In vita Hilarionis: *Ea tempestate terra motu totius orbis, qui post Iulianæ mortem accidit, maria egressa sunt terminos suos, & quasi Deus rursum Diluuium mimaretur, vel in antiquum chaos redirent omnia, naves ad prærupta de latere montium rependerunt. Idem xv Asia: Audiri quendam Areopolitem, sed & omnis civitas testis est, motu terræ magno in maria insuntia, quando totius orbis litus transgressa sunt maria, eadem nocte muros urbis istius corruisse.* Chronologus Casaubon. Ind. H. *Υπαὶ οὐαλεντιανῶν ἢ οὐαλεντῶν. τῶ τῶ ἔτι ἢ θάλασσα ἐπὶ τῶ ἰδιῶν ὄρων ἐξήλλαξεν μὲν Πανέμω, πρὸ ἰβ Καλανδῶν Σεπτεμβρίων.* Recte annum assignavit ex indictione VII, quæ congruit numero antecedenti, non huic. Sed non convenit illi cum Ammiano de die. Ammianus enim XII Kal. Aug. Tamen apud Chronologum legendum πρὸ ἰβ Καλανδ. *Αυγῶσθ.* Nam Πάνεμω est Julius. Sed vide Ammianum, qui hunc casum diferte persequitur. Socrates ait exitu mensis Maii contigisse.

Ibid. *Procopius.*] Nummi: D. N. PROCOPIUS. P. F. AUG. Hic est, de quo Ammianus lib. XXVI: *Dicitur (Julianus) ante aras, nullo arbitrorum admissio, occulte paludamentum purpureum proprio suo tradidisse Procopio, mandasseque arreperere sudentis principatum, si se interuise dediderit, apud Persas.* Ab hoc genus ducebat Anthemius Augustus, ad quem Sidonius ita: *Procopio genitore micæ, cui præsertim Augustus venit à proavis.*

Ibid. *apud Phrygiam Salutem.*] Chronolog. Casaubon. Ind. I X, Gratiano & Dagalaifo Coss. ἢ τῶ ἄτῶ ἔτι Προκόπιω ἀντίρτης εἰς Φρυγίαν Σαλατεῖαν ἐν τῶ πεδίῳ Νακολίας πρὸ οὐαλεντιανῶν Αυγῶσθ ἀνήρῃ μὲν Δαμσίῳ πρὸ ἰβ Καλανδῶν Ἰσλίων. Socrates quoque iisdem Consulibus hoc gestum assignat. convenit tempus huic anno. sed peccat Hieronymus, quod hoc, & terræmotum, ac maris exundationem confert in eundem annum, quum hæc sint

temporibus divisa, alterum priore anno, alterum hoc, qui erat tertius Valentiniani, non secundus.

Ibidem. *Vrsinus a quibusdam Episcopus ordinatus.*] Ita omnes Codices. sed Marcellinus Ursinum nominat. Rufinus tamen Ursinum, & ex eo Socrates *Ουρσινον.* ita etiam in veterib. codicib. & in epistola Hieronymi ad Damasum de tribus hypostasib. Vide ipsum Marcellinum de hac Tragœdia & cruento Damasi enthronismo.

Ibid. *Sicinium cum suis invadit.*] BONG. Sicinum. Apud P. Victorem, *Basilica Sicini, alias Sicimini.* Legendum, *Sicimini.* Ammianus: *in Basilica Sicimini.* Et ita apud Socratem ex Rufino: *ἐν ἀπικρῶφω τῶ πῶ τῶ βασιλικῆς τῶ καλυμνῆς Σικίνης.* male vulgo, *Σικόνης* MMCCCLXXXIV. *Gratianus Valentiniani.*] ἀνήρῃσθ *Αυγῶσθ τῶ πῶ τῶ ἢ ἐκάδι τῶ Αυγῶσθ μὲν δὲ, Consulatu Lupicini, & Jovini. Socrat. IV, X & Chron. Casaub. Indictione decima. Ergo anno Christi CCCLXVII, hoc ipso numero MMCCCLXXXIII, IX Kal. Sept. Chron. Casaub. hoc est anno Diocletiani LXXXIV in-eunte, aut LXXXIII ad finem decurrente. Ideo annus Diocletiani XCII erat octavus Gratiani, ut est initio Epistolæ *Ἀκακίῃς ἢ Παύλῃς ἀγγελομαθριτῶν πρὸς τὸν ἄγιον Επιφάνιον.**

Ibid. *miræ magnitudinis decidens grando.*] Iisdem Coss. Socrat. IV, X, secunda Julii. At Chronolog. Casaubon. πρὸ ἰβ Νωνῶν Ἰσλίων, id est τῶ πῶ τῶ ἰβ Νωνῶν, non τῶ ἰβ πῶ τῶ, ut Socrat.

Ibid. *miræ magnitudinis.*] εἰς τὸ πῶν λίθων Chron. Casaub. *χειροπλήθῃς χάλιαζα, Socr.*

Ibidem. *Nicæa, quæ sæpe corruerat.*] Mense Septem-bri, IX Kal. Octobr. Indict. XI, Valentiniano II, Valente II Augg. Coss. Chron. Casaub. anno Christi CCC-LXVII, numero hoc MMCCCLXXXIV. Sed & Nicææ non mediocrem partem corruisse sub Juliano Apostata auctor Ammianus lib. XXI: *& quarto nonas Decembres vergente ad vesperam die, reliqua Nicomedia collapsa est terræmotu, itidemque Nicææ portio non mediocris.*

Ibid. *Agon Constantinopoli à Valente redditus.*] Quod hic quarto anno, hoc apud Cedrenum septimo assignatur. ἐν τῶ τῶ ζῆτῶ οὐάλης ὀ μιὰρὸς τῶς Ἐλλήσιν ἀδειαν δέδωκε θυσίας ἢ πανηγύρεις ὀπιτελεῖν. Ludicra paganica restituisse dicit.

MMCCCLXXXVI. *Constantinopoli Apostolorum Martyrium dedicatur.*] Indict. XII, Valentiniano III Coss. hoc ipso numero. Martyrium proprie est altare impositum Martyris cineribus, quod Latine Confessio dicitur. Nam qui *Μάρτυρες*, si Latinis initio Confessores vocabantur. Postea discrimen constitutum inter Martyres & Confessores. In loquendo plus potest consuetudo, quam ratio. Nam *Μαρτύριον* est Confessorium, non Confessio, quum illud sit *Μαρτυρία.* Ecclesia igitur cum altari cineribus Martyris alicujus superstructo dicebatur Martyrium & Confessio. quod sumptum est ex Apocalypsis VI, 9. quo alludit Hieronymus in Vigilantiis: *Aut enim vel in sinu Abrahæ, vel in loco refrigerii, vel subter Aram Dei animas Apostolorum, & Martyrum confedisse.* Vide etiam Tertullianum in Scorpiaco, cap. XII. Postea omnis ecclesia titulo cujusvis Sancti vocata est Martyrium. Hieronymus in Hilarione: *Causam occultandi juxta præceptum Antonii fuisse referentes, ne Perzanius, qui in illis locis diffusus erat, sublato ad villam suam Sancti corpore Martyrium fabricaret.* Itaque Ecclesia vocata est Martyrium, quia *λείψανων ἀνθῶ τῶ ἀγίων ναὸν καθεροῶν* non licebat. Canon XXV in Trullo. Item præcipitur *πᾶν θυσιαστήριον κατὰ τῶ φεαζ, ἐν ὧ ἔτε σῶμα, ἔτε λείψανον ἀπὸ κείῃ μάρτυρῶ. LXXXIII Carthagin.*

Ibid.

Ibid. *Magna famēs in Phrygia.*] Socrates IV, cap. XVI caussam hujus famis addit, scapham cum legatis medio mari concrematam. Describit illud vivicomburium à Valente imperatum post Socr. Cedrenus 255, 59.

Ibid. *Maximus praefectus annonae.*] Hujus iniquissimi praefecti mentio apud Rufinum lib. XI, cap. X.

MMCCCLXXXVII. *Valentinianus in Britannia, antiquam tyrannidem invaderet, oppressus.*] Zosimus fere iisdem verbis: Κατὰ τὸνδε τὸ χρόνον οὐαλεντινιανὸς ἀξίσινα πωλημελέματι πῶν βρεταννικῶν ἡσὸν οἰκῶν κελύθειαι, Ἰππιδέμου τεραννίδι συναπέτετο, πῶτη τὸ βίον. Valentinus, non Valentinianus legitur apud Paulum Diaconum.

Ibidem. *Equitius.*] Ita Editiones, & POST. Sed PR. *Probus.*

MMCCCLXXXVIII. *Didymus Alexandrinus, &c. per notarios commentatur.*] Per notarios commentari, hoc dicitur ὑπαγερωδῶν. quo verbo utitur Socrates IV, cap. XXV, loquens de ipso Didymo. Quæ mira hic de cæco, Didymo referuntur, similia sunt iis, quæ de duobus, cæcis Belgis, Nicasio Maehliniensis, & Carolo Ferdinando Brugensi perhibet L. J. Gregor. Gyrard. libro priore de poetis sui temporis, quæ cum istis Hieronymianis comparare potes.

Ibid. *elementorum quoque ignarus fuit.*] Contra Socrates; ὅσπερ κερμίδη νεῶν, ἢ τὰ πρῶτα τὸ γραμματικῶν σοιχεία μαθὼν τῷ ὀφθαλμίας ἀειεπσε πάθει. Sozomenus fere cum Hieronymo: νέῳ γὰρ ἐπι τυφλὸς ἐγένετο ἐν τῇ πρώτῃ πείρᾳ τὸ μαθήσεως τὸ σοιχείων: quum primum literas discere inciperet, amisit lumen oculorum. Sed hæc verbatim Rufinus accepit ab Hieronymo: Is namque in parva ætate, quum adhuc etiam prima literarum ignoraret elementa, &c. lumimbus orbatus, unde Sozomenus accepit. Anno XIV Theodosii senioris, ut scribit Hieronymus, excefferat annum, ætatis LXXXIII. Natus ergo anno X, Christi cccx.

MMCCCLXXXIX. *Saxones casti Deufone.*] Hæc toridem verbis referens Cassiodorus confert in Consulatum IV Valentiniani & Valentis Augg. Convenit præfenti, numero. Saxones isti ultra Rhenum habitantes, quomodo partem gentis suæ, qui Quadi dicebantur, in insulam Rheni Bataviam miserint, ut inde Romanorum regionem invaderent, habes apud Zosimum lib. tertio. Quadi autem illi alii sunt omnino ab iis, qui Marconiannis finitimi Romanum imperium diu infestant.

Ibid. *Deufone.*] Ita omnes scripti Codices. Editiones divulserant, *de Vfone.* In Francorum vel Sicamborum regione ponit. Sed quærat amplius. Cave putes Divionem esse, quod quibusdam persuasum video, qui sane multum à vero absunt, quod Aduorum tractum Francorum regionem à veteribus Scriptoribus vocatam fuisse credunt, præfertim Valentiniani temporibus, quando vix primum Franci Rheno trajecto ripam Romanam invadere tentarunt. Sed oritur dubium. De hoc gesto loquens Paulus Diaconus ita scribit: *Valentinianus Saxones, gentem in Oceanum litoribus & paludibus inuisitam, virtute, atque agilitate terribilem in Romanos fines eruptionem meditantem in Francorum finibus oppressit.* Sane his indicatur Saxones esse finitimos Francis. At Franci & Sicambri tunc ad paludes Rhem habitabant. Ad paludes igitur Rheni oppressi sunt à Valentiniano, non autem in Divionensi agro. Si Deuso est nomen loci, quare non dixit *ad Deufonem*, aut *apud Deufonem*, quemadmodum supra dixit *apud Argentonium* & Responsum in promptu est. Hieronymum nominibus urbium apponere præpo-

sitiones, aliquando omittere. Sic dixit de Valentiniano, *Brigitione mortur.* Omnino Deuso est urbs, aut locus in finibus Francorum & Saxonum circa Rhenum.

Ibid. *Buygundionum.*] Ammianus lib. XVIII à Valentiniano per literas clandestinas excitos ad ripam Rheni processisse dicit: non tot millia tamen, sed cæteras lectissimas fuisse scribit.

Ibid. *Clearchus praefectus urbis.*] De hoc viro vide Eunapium in Maximo, Suidam, alios.

MMCCCLXCI. *Theodulus miserabilis Presbyter.*] Omnes PR. hanc pericopen habent, ceteri non habent, neque Editiones. Historia mihi ignota. Tamen hæc sunt bonæ notæ.

Ibid. *IDEM CONSULES PERMANSERUNT.*] ἔτῳ hoc ἀνυπέτῳ πν signatur, Post Consulatum Gratiani Aug. III, & Equiti V. C. Itaque hæc aperte demonstrant Consules ab Hieronymo appositos fuisse, idque exemplo Eusebii, quem continuavit, quemadmodum & Prosper Hieronymum excipiens continuavit & Consules. Neque vero hoc in dubium revocandum. Sed hic pueriliter erratur, quod nota anni nulla apposta in libris scriptis, neque in editis. ἀνακεφαλαίωσις, qua Hieronymus utitur, id demonstrat.

Ibid. *Valentinianus (abita sanguinis).*] Moritur μετὰ πῶν πατείων γρηπανῶν πὲ τεριον, ἢ εκκοιπῶν, πῶν ἐπιθακαδεκάτῳ Νεεμβρίῳ, numero hoc, Christi CCCLXXV. Socrates IV, cap. XXXI.

Ibid. *Brigitione.*] In Saxo, quo hodie in eo oppido extat, (Bonczhida Hungari vocant) legitur BREG. Hoc est *Bregetione*, non *Brigitione.*

MMCCCLXCII. *à quo Photinianorum dogma inductum.*] Ita omnes editi. Sed nullus liber est scriptus eorum, quos quidem viderim, qui non habeat *dogma Iudaicum.*

Ibid. *Basilius Casariensis.*] In PET. ad oram libri annotatum est: *Qui multa continentie & ingenii boni imo superbia malo perdidit:* quæ & editiones, & Marianus habent, Ab Isidoro, & post eum, à Rabano, Photinus dicitur Gallogræciæ Sirmiacæ Episcopus: à Damasceno Smyrnæus. Sunt hallucinationes: Fuit enim non Smyrnæ, aut Sirmiacæ, sed Sirmii in Pannonia Episcopus, ob pravitatem dogmatis Galatiæ finibus relegatus.

MMCCCLXCIII. *Genus Hunnorum.*] Omnino vide capita XXXIV, XXXV lib. V Socrat.

MMCCCLXCIV. *Lacrimabile bellum.*] Bellum pro prælio & pugna ab Hieronymo usurpari, satis alibi monuimus.

Ibid. *ad cuiusdam villula casam.*] ἀχυρῶνα vocat Cedrenus, id est locum, ubi stramen componitur. Φόγγαι ἐν πνι χωρίῳ, ἢ ἐσελθῶν ἐν ἀχυρῶνι μετὰ συνόντων ἐκρύπτετο. Item Cyrus Monachus de Valente:

Πυρὸς προφῆ μετ' εὖ πλὴν γίνεται ἔπι πμφάγγῳ
Α'χυρῶνα κατὰ πῶν ἐν τῷ τὸς σκύθας Φόγγαν.
Δέκα πρὸς τὴν αἰσιν ἀρχῆς κρατήσεως τ' ἐώας.

Ibid. *Sepultura quoque canuit.*] Periit τῇ ἐνάτῃ ἔπι Αὐγύστῳ μιλῶς. Sociat.

Ibid. *Ab urbe condita, usque ad extremum hujus operis annum, sunt anni, MCCCXXI.*] Hoc quidem verum est, si non, ut Eusebius, à Palisib. primis, ad Regifugium, CCXL, sed CCXLI, numeres, ut ratio postulat. Quare hallucinatio est. Hæc autem vera sunt Hieronymiana, non illæ ἀνακεφαλαίωσις, quas libri scripti diversas præferunt. In omnium vetustissimo Bongarsiano ita scriptum fuit:

COLLIGUNTUR OMNES ANNI usque in Consulatum Valentis ter (sexies) & Valentiniiani Junioris iterum Augg.
A xv Tiberii anno, & prædicatione Domini nostri Iesu Christi,
A secundo anno Darii Regis Persarum, quo tempore Templum Ierosolymis inflauratum est,
Ab Olympiade prima, qua ætate apud Hebræos Esaias prophetabat,
A Solomone & prima ædificatione Templi,
A captivitate Trojæ, quo tempore Sampson apud Hebræos erat,
A Moyse & Cecrope primo rege Atticæ,
Ab Abraham, & regno Nini, & Semiramidis,
 CONTINET OMNES CANON ab Abraham, usque ad tempus superscriptum,
A Diluvio autem, usque ad Abraham, supputantur
Et ab Adam, usque ad Diluvium,
 FIUNT AB ADAM, usque ad XIV Valentis annum, id est, usque ad Consulatum ejus VI, & Valentiniiani iterum, omnes,

Et à XIV am. Valentiniiani, Valentisque, usque hodie, Ind. xv, die Kal. Martias Imp. Heraclio, sunt,
 FIUNT OMNES ANNI AB ADAM, usque hic,

Vides hanc ἀνακεφαλαίωσιν esse antiquarii, qui hunc librum explicuit anno Christi Dionysiano DCXXVII, indictione xv, imperii Heraclii xvii. Sed in exemplari vitiose exaratum erat Ind. xii. quod in eodem sæpius accidit, ut duo u pro v posita sint propter similitudinem. Unde vetustas libri colligitur: à quo explicito, ad hunc annum Christi Dionysianum MDCIV, præterierunt anni solidi DCCCCLXXVII. Non puto isto vetustius exemplar hujus Chronici extare. Literæ sunt capitales, quas vocant, quo genere libri scripti sunt optimæ notæ.

In fine notarum in annorum ἀνακεφαλαίωσιν monemus lectorem vetustatis Codicis Bongarsiani, quem quum scribebat Antiquarius, notat eum annum fuisse Christi Dionysianum DCXXVII. Sed obliti sumus addere, in prima pagina libri ad-versa, ubi debet esse Titulus generalis, alia manu extra ordinem grandibus, & uncialibus literis ita scriptum fuisse: IN ANNUM V. CHILDEBERTI REGIS FRANCORUM PIPINO JUBENTE AB ADAM SUNT ANNI V. MILLIA DCCC. FUIT PASCHA X. K. APRILIS. ASCENSIO DOMINI FUIT K. MARTIAS PER CYCLOREM NUMERUM ANNO MC. XL. REPETITIO A CAPITE CYCLI. Hoc pascha convenit anno Christi Dionysiano DCXCIX. Quare quemadmodum alia est manus, quæ hæc notavit ab ea, quæ totum Chronicon scripsit, ita magnum est intervallum inter scriptionem Chronici, & hujus Paschatis notationem. Sunt enim anni LXXII. Recte igitur Pascha illud convenit anno DCXCIX, Cyclo Solis viii, Lunæ xvi. Cyclo autem, quem intelligit, est magna periodus Paschalis annorum DXXXII, non utique Dionysiana à nativitate, sed Victoriana à duobus Geminis, nempe à baptismo. Hac enim periodo utebatur adhuc, usque est deinceps ad Ludovicum Pium, omnis Ecclesia Gallicana. Auctor ejus Victorius homo Aquitanus, ut scribit Gennadius. Ejus periodum in membranis habemus cum Consulibus. Hoc Græci vocant Παράλιον, & κύκλον ἑορταστικόν, & τίμον ἀνακυκλωπικόν, ut non semel alibi indicavimus. In nostris membranis hæc periodus, sive Paschale, ita incipit: v. cc. xxviii. secundum LXX. CYCLUM VICT. IAN. F. V. Lun. XIX PAS. VK. April. Lun. xvii. Duob. Geminis Consul. OLYMP. cci. Hoc est: Kalendis Januarii erat feria v. Pascha xxviii Martii. Hoc convenit anno Christiano xxviii. Cyclo solis ix, Lunæ x. ut igitur habeamus Cyclum Victorianum, de annis Christi Dionysianis semper detrahenda sunt xxviii. Residuum erit annus labens à capite primæ periodi Victorianæ. Deductis igitur xxviii de DCXCIX, superest annus labens DCLXXII Victorianus. de quo rursus deducta integra Periodo, nempe annis DXXXII, superest annus propositus cxi à capite cycli. Sed est hallucinatio Victorini, illum annum fuisse 5228 secundum LXX. imò secundum Eusebium. Rursus erat annus Christi cxi secundum Eusebium, xxviii secundum Dionysium. Quæ non minor est ἀλογισία. Nam illud, ἡ ἀπὸς τῶν ἡμετέρων ὡς εἰς τῶν τριακονταεξαχμίων, quidam interpretantur recte annum complexisse tunc cxi: alii minus recte eum fuisse trigésimum ineuntem. Nemo autem unquam putavit, certe nemo scripsit, vicesimo nono baptisatum, præter

hunc Victorium nostratrem. Illud quoque castigandum, Kal. Januarii fuisse Lunam XIX, quum fuerit XVI. Epacta enim superioris anni adhuc erat IV, usque ad Martium. Sed recte in Kal. Martii apposita est Luna xvii, propter bisextum. Alioquin anno communi quota est Luna in Kal. Januarii, eadem est in Kal. Martii. Ratio in promptu est. quia inter Kal. Januarii, & Kal. Martii, intervallum est dies LIX, quæ sunt syzygiæ duæ. Propterea recte in secundo anno ejusdem periodi Victorianæ tam in Kal. Jan. quam Kal. Martii, notata est Luna xxviii. Neque illud ferendum, inivisse Olympiadem cci. Nam erat Olympiadis ejus annus III à diebus æstivis anni antecedentis Juliani. Denique mendose consulatus duorum Geminorum confertur in annum Christi Dionysianum xxviii, qui sequenti Januario magistratum inierunt, anno Dionysiano cxi. Is error non Victorio adscribendus, sed Fastis Christianorum Paschalibus, qui prochronismo biennii peccabant, ut in Chronico videre est. Ex eodem fonte manavit error ille Gregorii Turonensis de transiru Martini, quem ille conjicit in Consulatum Attici, & Cæsarei: hoc est annum Christi cxcv, metachronismo biennii. Obiit enim Martinus anno cxcv, Cyclo Solis xi, quum xi Novembris incidisset in Dominicam, Olybrio, & Probino Cosl. Neque est error Gregorii, sed Παράλις, in quo Consules ita digesti erant. In Periodo enim Victoriana, è regione Olybrii, & Probini Cosl. recte appositum Pascha viii Kal. April. Erat enim numerus aureus XVI, Terminus Paschalis XXI Martii, Pascha igitur viii Kal. April. in litera G. Cyclo solis xi. proinde quum Martinus obierit nocte, quæ antecessit xi Novembris, imminente feria prima, hoc est Πρωτοκλήσης ἢ κυριακῆς, hoc quidem non potuit contingere, nisi eo anno, qui erat Christi Dionysianus cxcv, Victorianus à capite Cycli cci. Quare recte Victorius, quem non videtur consuluisse Gregorius, sed alium, puta Cassiodorum. Hæc præclara sunt, quæ ex illo Codice Bongarsiano protulimus: in quibus etiam notent studiosi, quum annum Christi DCXCIX fuerit quintus Childeberti Regis Francorum, ejus initium consurgere ex anno DCXCV Christi, non ex DCXCVII, ut historicis nostris placet, qui peccant manifesto anachronismo triennii solidi. Denique appositum est, PIPINO JUBENTE, quia duces Franciæ ipsa regnabant, quum titulo tenuis duntaxat Meroveadæ à multis annis reges essent, & nihil minus quam res regni curent. Itaque egregium est testimonium hoc ex Codice Bongarsiano. ὁ μακαρίτης Arnaldus Episcopus videtur illum aliquando in manibus habuisse.

GRATIAS DOMINO IESU CHRISTO.

Explicitæ sunt notæ ad Chronica Eusebiana x Kal. Februarii Juliani, feria secunda, anno Christi Dionysiano MDCIV.
 Post innumeris locis ab ultimâ auctoris manu auctæ, atque emendatæ.

NOMINA AUCTORUM,

qui in hoc opere citantur & illustrantur.

A.

A Bydinus. 91
Acefasdorus. 39, 41
Acbar. 74
Achilleus Photio. 50. *Vide Photio.*
Acta Apostolor. 40, 56, 70, 133, 134, 189, 192
Aethelinus. 238
Alanus. 47, 50, 60, 63, 68, 80, 81, 83, 84, 85, 87, 98, 107, 108, 123, 124
Aeschylus. 16, 23, 31, 53, 66, 82,
Africanus. 4, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 20, 21, 22, 23, 25, 27, 30, 32, 33, 36, 41, 43, 47, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 56, 61, 62, 63, 64, 65, 69, 71, 79, 80, 85, 87, 94, 96, 99, 107, 122, 124, 134, 135, 161, 186, 199, 232
Agathus. 237
Ag. p. Bithynus. 204
Alexander Aetolus. 20
Alpius. 112
Amarius. 17, 77, 78, 86, 103, 132, 136, 152, 153, 154, 167, 196, 220, 221, 235, 237, 243, 251, 252, 254, 255, 257, 258, 259
Ambrosius. 213
Ammonius. 162
Anastafius. 81
Anatolius Alexandr. 132, 142
Andreas Rosendius Lustianus. 160
Andreas Schottus. 206
Anianus. 4, 23, 39, 41
Annales Phenicum. 85
Anthologia. 61, 65, 77
Antimachus. 215
Antiochenus. 23
Antipater Sidonius. 152
Antonius. 177
Apion Grammaticus. 15, 53
Apollodorus. 10, 16, 20, 22, 23, 24, 27, 29, 30, 31, 33, 34, 35, 36, 37, 39, 41, 44, 45, 48, 49, 50, 56, 57, 62, 91, 102, 107, 109, 127
Apollonius Alexandrinus. 40, 237
Apollonius Rhodius. 46, 74, 126
Ejus Scholiastes. 21, 38, 40, 62, 77, 126
Appianus. 50, 51, 84, 122, 128, 130, 131, 140, 145, 147, 150, 151, 160, 168, 178, 212
Apuleius. 120, 225
Aquila Ponticus. 218
Aretaeus. 27, 28
Archilochus. 37, 58
Aristanetus. 80
Aristarchus. 57, 60, 113
Aristeas. 132, 134
Aristides. 122, 203, 224, 225
Aristo Pellaeus. 212, 216
Aristobulus. 132, 142
Aristodemus. 70
Aristomenes. 22
Aristophanes. 22, 101, 116, 128, 131, 173, 227
Ejus Scholiast. 31, 50, 57, 93, 105, 116, 120, 227
Aristoteles. 51, 57, 82, 85, 88, 121
Arnaldus Pontacus. 13, 63, 95
Arnobius. 16, 94, 104, 207
Arrianus. 59, 62, 126, 127, 166, 179
Africanus Padiamus. 151, 155
Afinius. 238
Achanafus. 7, 217, 218, 250, 251, 252, 253, 255, 256, 257, 258
Athenaeus. 31, 34, 38, 56, 68, 69, 72, 73, 79, 80, 98, 106, 112, 115, 116, 123, 127, 129, 145, 150, 169, 170, 229
Athenagoras. 3, 221
Atticus. 141
Auctor de Viris Illustrib. 77
Auctor τακτικῶν. 66
Auguftinus. 7, 11, 21, 22, 23, 25,

30, 31, 34, 36, 52, 56, 59, 59, 64, 77, 147, 185, 255
Aurelius Victor. 225, 218, 220, 226, 230, 231, 233, 234, 235, 237, 241, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 251, 253, 254, 256, 257
Aurifanus. 23, 33, 47, 56, 65, 77, 105, 112, 113, 114, 115, 119, 120, 139, 143, 149, 153, 156, 193, 198, 203, 204, 210, 225, 234, 251, 255

B.

B *Abfilius Magnus.* 71, 120
Barbucalles. 130
Barfius. 66, 67, 68
Beck. 46, 11, 35, 36, 49, 52, 71, 81, 83, 85, 112, 115, 120, 216, 219, 240
Benedict. Pererius. 91
Berosus. 16, 64, 85, 91, 97, 147
Bianor, poeta. 71
Boethius. 169
Bongarfius. 92

C.

C *Æfarius Commentar.* 132, 147, 149, 151, 154, 155, 157, 160, 220
Calpurnius. 242
Callimachus. 20, 37, 65, 71, 73, 87, 92
Cambdenus. 228
Cannerinus. 171
Causius. 9
Canon Chronolog. 91
Canticum. 134
Capitolinus. 202, 219, 220, 221, 222, 224, 225, 227, 229, 234
Casaubonian Chronicon. 52, 61, 63, 94, 99, 112, 128, 152, 157, 183, 189, 191, 199, 205, 208, 209, 210, 214, 220, 221, 224, 233, 234, 236, 238, 239, 240, 242, 245, 246, 248, 250, 251, 253, 254, 256, 257, 258, 255
Casaubonus. 115, 178, 214, 225
Cassiodorus. 9, 10, 11, 81, 83, 92, 94, 99, 103, 105, 120, 157, 167, 169, 172, 174, 179, 189, 191, 192, 200, 202, 203, 206, 211, 218, 225, 229, 234, 236, 237, 259
Cassius. 61
Cayfor. 4, 53, 64, 80
Catullus. 160, 28, 74, 176
Cedrenus. 4, 10, 16, 21, 22, 23, 27, 31, 39, 41, 42, 46, 47, 49, 54, 77, 80, 85, 103, 105, 130, 132, 138, 149, 162, 185, 199, 224, 235, 236, 241, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259
Censorinus. 30, 71, 96, 105, 138, 165, 166, 181, 202, 218, 234, 197, 204, 238
Charifius. 50
Chorax. 50
Christophorfonus. 197, 199, 225
Chronicor. 61, 74, 178, 194
Chryferotes Nomenclater. 225
Chrylococcus. 129
Chryfologus. 117
Chryfostomus. 10, 116, 133, 206
Circianus. 117
Cicero. 7, 21, 30, 64, 69, 123, 127, 139, 140, 141, 143, 150, 151, 153, 155, 158, 161, 233, 252
Claudius. 62, 81, 156, 169, 191, 202, 222, 225, 229, 240
Cledonius Grammaticus. 160
Clemens Alexandrinus. 3, 11, 12, 13, 14, 19, 20, 23, 24, 25, 29, 30, 32, 38, 41, 42, 44, 51, 52, 53, 55, 57, 62, 63, 71, 72, 74, 77, 81, 84, 85, 87, 88, 80, 92, 97, 104, 131, 132, 140, 142, 165, 174, 176, 199, 207, 218, 225, 226

Commelinus. 169
Codinus. 102, 242
Columella. 28
Conon. 214
Seb. Conraus. 135
Constantinus Porphyrogeneta. 37, 238
Corippus. 26
Cornarius. 88
Cornelius. 61, 184
— Gallus. 82
Crates. 57, 82
Cratinus. 45
Crinus. 167
Crestus. 15, 63
Curtius. 101, 126, 127, 214
Cyprianus. 169, 170, 218, 236, 255
Cyrillus. 65
Cyrus Monachus. 250, 254, 255, 259

D.

D *Amascenus.* 259
Daniel. 85, 89, 91, 93, 97, 118, 142, 161, 163
Dares Phrygius. 57
Demosthenes. 96, 182, 196
Deuteronom. 96
Dexippus. 141
Diflys Cretenf. 55
Dio. 67, 68, 154, 157, 158, 159, 160, 161, 165, 166, 167, 170, 171, 172, 173, 175, 178, 179, 180, 181, 188, 189, 191, 192, 193, 197, 198, 200, 201, 203, 205, 206, 208, 209, 210, 214, 215, 217, 218, 220, 225, 227, 228, 230, 231, 232, 233
Diodorus. 16, 19, 20, 23, 26, 27, 34, 44, 45, 46, 47, 49, 50, 51, 55, 58, 67, 68, 71, 78, 79, 81, 92, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 147, 150, 154, 160
Diogenes philosophus. 222
Dion Chryfostomus. 33
Dionysius Abbas à Auxois. 232
Dionysius Halicarnass. 4, 53, 54, 55, 61, 62, 73, 79, 89, 99, 100, 102, 108, 115, 118, 122, 126, 127, 129, 136, 145, 165, 236
Dionysius Phafelites. 51, 197
Dionysius Alexandrinus. 236
Dionysius Areopagita. 75, 148, 176, 197, 203, 220, 228
Donatus. 113, 128
Dorotheus. 195

E.

E *Celestianus 1-3.* 199
Ecclesiasti. 134
Emmus. 37, 103
Ephorus. 4
Ephrem monachus. 256
Ephraemata Gæll. 54
Ephraemus. 4, 10, 16, 17, 22, 25, 50, 32, 36, 41, 56, 74, 75, 77, 86, 87, 106, 112, 125, 126, 129, 131, 132, 134, 136, 137, 138, 145, 148, 150, 151, 162, 163, 164, 165, 173, 176, 177, 179, 185, 194, 206, 212, 212, 214, 218, 219, 224, 226, 237, 238, 240, 241, 245, 250
Erasmus. 22, 224
Eratosthenes. 4, 13, 71, 100
Elia. 93, 97, 68
Etymologicæ auctor. 39, 41, 57, 67, 68, 71, 81, 128
Euaflus. 156, 157, 218, 228, 247
Eumelus. 72
Eumenus. 243, 244

F.

F. 102.

NOMINA AUCTORUM.

Eumapius. 169, 251, 256, 259
Euphorbus. 62
Euphorion. 49
Eurypides. 24, 29, 41, 44, 66, 72, 116, 173. *Ejus Scholiast.* 39, 121
Eusebius. *passim.*
Eustathius. 17, 23, 27, 34, 36, 41, 42, 75, 78, 79, 81, 87, 116, 153, 200, 220, 228
Eutropius. 77, 83, 85, 92, 94, 100, 103, 123, 126, 128, 131, 132, 135, 139, 141, 147, 149, 152, 153, 154, 157, 158, 165, 167, 168, 183, 189, 192, 193, 195, 196, 198, 199, 200, 201, 203, 204, 205, 206, 208, 209, 220, 221, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 246, 247, 249, 250, 252, 253, 254, 255, 257
Euthymus. 241
Excerpta Babarolat. 47
Exod. 74
Ezechiel. 16, 89, 114, 193, 194

F.

F*abius Cerilianus.* 241
Fabii Capitolini. 128
Festus Pompejus. 83, 149
Firminus. 93, 118
Florentius Wigornensis. 11
Florus. 67, 68, 131, 146, 156
Fr. Nansius. 117
Freherianus. 6, 9, 10, 236, 240
Frontinus. 135, 188
Fronto. 192, 238

G.

G*alenus.* 117, 183
Gellius. 61, 65, 77, 87, 99, 100, 102, 136, 137, 146, 151, 169, 197, 203, 209, 215, 220
Genesis. 17, 23, 24
Gennadius. 10, 251
Gentilius Delfinus. 238
Georgius Codinus. 81, 239
Georgius Syncellus Monachus. 4, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 17, 21, 22, 23, 24, 26, 29, 32, 33, 34, 35, 36, 39, 41, 47, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 56, 60, 61, 64, 66, 68, 69, 71, 73, 74, 77, 81, 86, 87, 88, 93, 96, 106, 135, 146, 162, 166, 171, 176, 179, 185, 211, 232, 237, 239,
Georgii Scholion. 21
Georgius Fabricius. 203
Gesnerus. 56, 103
Glossa vetus. 40
Glossarium. 230
Gobelinus Persona. 11
Goltzius. 217
Gordianus. 213
Gorleus. 183, 242
Gregorius Nazianz. 171, 242
Gregorius Thronensis. 40, 117
Gruterus. 114, 173, 224, 254
Gulielmus Archiepiscopus Tyrinus. 231, 232
Gyllius. 81

H.

H*arpocratio.* 26, 31, 43, 45, 46, 49, 50, 57, 72, 86, 87, 92, 94, 104, 111, 127, 152, 166, 178, 215
Hecatæus Milesius. 4
Hegesippus. 153, 193, 194, 204, 205, 214, 241
Heliodorus. 16, 19, 23, 45
Helladius Grammaticus. 113
Hephestionis Scholiast. 122
Hermannus Contractus. 242
Hermippus. 133
Hermolaus Barbarus. 249
Herodianus. 226, 231, 233
Herodotus. 4, 16, 34, 43, 57, 60, 61, 64, 73, 76, 78, 79, 80, 82, 83, 84, 85, 88, 89, 91, 93, 94, 98, 110, 111, 121, 123
Pefycheus. 20, 21, 24, 34, 35, 34, 36, 37, 40, 43, 71, 73, 80, 111, 116, 119, 123, 165, 187, 189, 235
Hieronymus. *passim.*

Hieronymus Mercurialis. 28
Hilarius. 118, 216, 217
Hiis Hispanus. 25
Himerius Sophista. 50, 214
Hippolytus. 86, 87, 233
Hippostratus. 35, 104
Hircius. 37, 178
Homerus. 15, 20, 39, 40, 47, 50, 52, 53, 70, 132, 227
Horatius. 86, 98, 101, 113, 167, 173, 177, 183, 204, 211, 222, 252
Hyginus. 10, 19, 23, 24, 25, 26, 34, 35, 36, 87, 150, 170
Hyperides orator. 215

I.

I*acobus Apostolus.* 133
iacobus Bongarsius. 69
iacobus Gillotius. 6
Lamblicus. 61, 87, 232
Ision Cyrenæus. 105
Ieremias. 37, 63, 83, 88, 89, 91, 114, 124
Institutiones Iuris. 8
Iohannes Antiochenus. 27
Iohannes Vassæus Brugensis. 160
Ione libri. 84
Iornandes. 11, 55, 158, 175, 183, 188, 189, 220, 230, 235, 236, 238
Iosephus. 7, 11, 12, 14, 15, 17, 19, 23, 27, 33, 34, 46, 60, 81, 97, 101, 127, 128, 131, 134, 136, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 150, 151, 153, 154, 158, 160, 161, 162, 164, 165, 166, 170, 172, 173, 174, 175, 176, 178, 181, 184, 186, 187, 189, 190, 192, 193, 194, 195, 196, 198, 201, 211, 212, 232, 233, 238
Irenæus. 8, 9, 114, 118, 121, 132, 166, 167, 206, 218, 219, 220
Isaias. 77, 232
Isidorus. 10, 31, 34, 61, 77, 78, 81, 87, 94, 120, 143, 173, 216, 259, 255
Isocrates. 92, 109
Iudicum libri. 49, 51, 54
Iulianus. 91, 120, 136, 210, 211, 220, 231, 243, 244
Iulius Obsequens. 139, 147, 150, 151, 148, 149, 159
Iustinianus. 106, 130, 134
Iustinus. 25, 27, 53, 55, 59, 78, 81, 83, 104, 108, 124, 126, 127, 134, 135, 136, 139, 145, 148, 149, 150
Iustinus Martyr. 3, 96, 117, 118, 163, 164, 194, 201, 202, 213, 216, 217, 219, 222, 223
Iustus. 11, 12, 14
Iustus Tiberiadensis. 191
Iuvenalis. 40, 54, 149, 169, 196, 204, 233
Iuvenalis Glossa. 40, 57, 156, 157, 191, 197, 198, 201, 204
Iuvenicus Presbyter. 117

K.

K*ephallion.* 44

L.

L*abeus.* 238
Laëtantius. 77, 98, 120, 245, 248
Laertius. 15, 62, 74, 84, 85, 89, 93, 94, 95, 96, 102, 103, 104, 107, 108, 109, 117, 122, 125, 129, 133, 135, 160, 206
Lampridius. 225, 222, 224, 226, 231, 233
Leontius. 75, 86
Leo Magnus Papa. 240
Leopardus. 26
Levi Ben. 45
Leuclivius. 235
Lilius Gyraldus. 82, 83, 92, 93, 101, 171, 182, 183, 187, 219, 259
Lipsius. 173
Livius. 101, 122, 127, 128, 139, 142, 146, 147, 149, 150, 159
Lucanus. 67, 87, 155, 156, 159, 225
Lucianus. 25, 46, 103, 118, 132, 221

Lucilius. 97
Ludov. Vivæ. 29
Lycopbron. 20, 37, 43, 54, 62
Ejus Scholia. 41, 53, 62

M.

M*Acchabæor. libri.* 141, 143, 146, 153
Manetho. 19, 23, 24, 27, 34, 124, 125
Maldonatus. 175
Mamilius. 75, 150, 166, 169, 171, 178
Marcellinus Comes. 4, 5, 8, 103, 126, 128, 132, 136, 152, 179, 189, 201, 214, 229, 242, 251, 246, 253, 256, 257, 258
Marcianus. 16, 21, 59, 62, 75, 76, 78, 79, 81, 82, 83, 84, 86, 108, 112, 113
Macrobius. 151, 158, 169, 176, 177, 207
Marcus Apostol. 123, 133
Marianus Scotus. 5, 11, 16, 17, 20, 21, 25, 26, 29, 31, 34, 37, 41, 43, 44, 46, 48, 52, 56, 59, 62, 73, 81, 83, 86, 87, 88, 139, 176, 188, 189, 192, 193, 196, 201, 205, 213, 216, 219, 220, 252, 259
Marius Victorinus. 6, 114, 116, 119, 121
Marquardus Freherus. 5
Martialis. 119, 148, 152, 155, 156, 157, 170, 173, 179, 180, 184, 193, 195, 200, 201, 202, 203, 204, 222, 227, 229, 234
Martinus à Baumgarten. 191
Matthæus Evangelist. 24, 63, 141, 153, 174
Maximinus. 29
Megasthenes. 64, 91, 97
Mela. 43, 55, 74, 86, 137, 190
Mennon. 67, 68, 78, 84
Methodius. 212
Moses. 15, 19, 95
Michæus. 235
Muretus. 28
Mythologi. 38

N.

N*abum Propheta.* 126
Nansius. 117
Naumachius. 96
Nazianzenus. 257
Nehenna. 97, 105, 125
Nenestianus. 242
Neoptolemus Paracorus. 113
Nepos. 50, 63, 109, 124, 140, 141, 155, 156
Nicander. 21
Nicephorus. 35, 36, 52, 81, 165, 183, 210, 211, 212, 219, 231, 235, 236, 241, 251, 258
Nonius. 28, 169, 171
Nomius. 19, 30, 38, 39, 43, 57, 130, 170

O.

O*ll. Obsequens.* 139, 147, 148, 140, 150, 151, 259
Oecumenius. 195, 197
Olaus Magn. 159
Olympiodorus. 245
Onkelus. 112
Onomacritus. 94
Onufrius. 8, 157, 168, 201, 207, 211, 218, 223, 233, 234, 237, 250
Oppianus. 81, 222, 228, 231
Optatianus. 249, 250
Optatus Milevitanus. 218, 248, 255
Origenes. 7, 27, 117, 140, 186, 199, 214, 232
Orosius. 10, 14, 20, 21, 22, 30, 35, 41, 44, 49, 59, 64, 75, 81, 84, 99, 100, 101, 107, 108, 123, 124, 126, 127, 128, 131, 135, 136, 137, 139, 140, 145, 146, 149, 157, 159, 160, 166, 168, 170, 174, 179, 183, 192, 195, 196, 199, 206, 208, 210, 213, 214, 216, 222, 226, 229, 233, 237, 238
Otho Frisingensis. 11

NOMINA AUCTORUM.

Ovidius. 12, 28, 30, 39, 40, 43, 51, 56, 61, 62, 76, 78, 87, 122, 123, 136, 145, 149, 157, 160, 167, 171, 172, 173, 175, 195, 211, 215, 233
P.
P. Acimius Barcionensis. 236
Pavanius. 85, 147, 220, 229, 230, 233, 241, 243, 244, 248
Palephatus. 40, 41, 42, 43, 46, 47, 48, 49, 51, 54
Pamela. 228
Pamphila. 102
Pandorus. 23, 39, 41, 87, 166
Papias. 120
Paradius. 47
Paralipomen. 63, 83, 194
Parthenius, in Erot. 71
Paschalis. 408
Paulinus. 65
Paulus Apostol. 17, 46, 94, 133, 195, 207
Paulus Diaconus. 191, 259
Paulus Manutius. 28, 158
Paulus Petavius. 6
Paulusmas. 16, 17, 20, 21, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 33, 34, 36, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 49, 50, 51, 55, 56, 58, 59, 60, 62, 65, 68, 70, 71, 72, 73, 75, 76, 79, 80, 81, 83, 84, 199, 200, 214, 215
Perculfus. 11
Perfi Interpres veterus. 195, 207
Perfius. 40, 157, 163, 171
Pererius in Dam. 93
Petronius. 28, 87
Petrus Gryllus Aquitanus. 54
Petrus Scribverius. 201
Phædrus. 130, 170
Phanocles. 41
Phanodemus. 31
Philargyrus. 88, 238
Philo Bibliensis. 31, 35, 51, 123, 134, 216, 217
Philo Indæus. 7, 14, 187, 188, 238
Philochorus. 10, 44, 49, 61, 129
Philostrotus. 25, 45, 48, 53, 57, 60, 165, 180, 191, 194, 196, 197, 199, 201, 202, 203, 204, 231
Phlegon. 35, 152, 161, 183, 186, 199, 215
Phocylides. 96
Phoronis. 24
Photius. 37, 50, 67, 92, 109, 113, 117, 123, 125, 152, 185, 191, 206, 212, 214, 215, 221, 230, 232, 235, 245, 246, 251, 255, 256
Phrynichus. 205
Pindarus. 37, 40, 43, 45, 55, 56, 58, 65, 69, 70, 72, 73, 92, 94, 100, 104, 120
Ejus Scholiast. 30, 35, 36, 40, 50, 51, 56, 65, 70, 72, 73, 76, 80, 82, 86, 92, 94, 97, 215
Pithæus. 225, 216
Plato. 19, 27, 30, 47, 48, 94
Plato Comicus. 45
Plautus. 103, 118, 134, 141
Plinius. 15, 21, 25, 27, 28, 31, 55, 56, 61, 65, 66, 67, 68, 75, 78, 79, 81, 82, 88, 97, 102, 103, 105, 107, 111, 121, 123, 124, 129, 130, 132, 135, 137, 139, 145, 157, 160, 166, 168, 172, 180, 183, 184, 193, 199, 200, 201, 204, 207, 211, 219, 224, 226, 233, 238, 240, 241, 249, 254, 255, 256
Plutarchus. 24, 40, 41, 42, 44, 50, 57, 65, 68, 69, 76, 79, 81, 82, 92, 95, 102, 109, 111, 125, 129, 133, 135, 147, 148, 149, 151, 160, 165, 163, 198, 201, 215
Poggius Florent. 200
Pollio. 126, 238
Pollux. 40, 41, 65, 127
Polus Venetus. 35
Polyæmus. 59, 79, 85, 98, 195
Polybius. 70, 80, 91, 136, 137, 138, 139, 140, 252
Pomponius Letus. 243

Pontius Diaconus. 236
Porphyrus. 3, 11, 12, 19, 23, 47, 56, 63, 65, 105, 155, 159, 142, 144, 160, 178, 244, 247
Prifchanus. 55, 75, 79, 82, 114, 118, 119
Probus. 32, 120
Procopius. 17, 74, 75, 176, 217, 236
Propertius. 15
Pudentius. 207, 238, 236, 241, 247
Profertor Chronicon. 6, 8, 9, 10, 11, 145, 243
Pseudogeopappus. 198, 209
Pseudophylax. 17, 201, 203
Pulemeus. 15, 84, 129, 152, 167, 178, 184, 191, 194, 217, 218, 233, 235, 239, 248, 252, 253, 254, 255, 256, 257
Publius Optatianus. 249
Q.
Quintilianus. 150, 151, 154, 155, 157, 172, 187, 191
R.
Rabanus. 259
Regum lib. 194
Rufinus. 4, 127, 146, 184, 192, 197, 198, 199, 225, 226, 237, 238, 249, 258, 259
Rufus. 83, 90, 115, 149, 150, 152, 153, 154, 155, 165, 167, 168, 175, 179, 180, 184, 199, 200, 204, 206, 208, 209, 225, 231, 234, 237, 239, 242, 243, 244, 252, 253
S.
Sardinia Græc. 25
Salsamanus. 243
Salustius. 147
Samuel. 54, 57, 61, 62, 75
Scepperus. 255
Scholia Cith. 33
Seneca. 47, 68, 69, 83, 86, 87, 107, 118, 123, 129, 150, 154, 161, 165, 168, 169, 171, 172, 173, 175, 176, 180, 183, 184, 187, 191, 193, 195, 210, 214, 215, 220
Septuaginta. 12, 14, 15, 16, 239, 254
Serenus, poeta. 66, 207
Servius. 31, 36, 39, 50, 54, 55, 63, 87, 114, 119, 149, 159, 166, 167, 177, 183, 211, 225, 231
Sextus Pompeius. 85, 199
Severus Arvel. Victor. 202, 206, 218, 249
Sibylla. 122, 222
Sidonius. 87, 152, 170, 179, 207, 241, 242, 243, 245, 250, 258
Sigebertus Monachus. 5, 103
Sizomus. 131, 135
Silius. 21, 62, 77, 86, 137, 158, 143, 149, 200
Simonides. 92, 93, 94
Sonit. 176
Siraciæ. 15
Smirneus. 53
Socrates. 101, 130, 211, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259
Solinus. 50, 55, 62, 73, 75, 76, 82, 83, 84, 86, 89, 95, 124, 126, 129, 183, 211
Solomo Scholiast. Samuelis. 54
Solon. 71, 95, 173
Sopaterus Rhetor. 211
Sophocles. 39, 72, 82, 87
Sophronius. 61, 256
Sozomenus. 252, 222, 250, 252, 253, 254, 255, 259
Sosicrates. 95
Spartinus. 183, 193, 203, 208, 209, 210, 211, 218, 219, 226, 227, 228, 229, 230, 231
Stadius. 19, 20, 36, 52, 59, 91, 139, 151, 202
Ejus Schol. 49

Stephanus. 17, 20, 31, 23, 29, 30, 31, 33, 34, 36, 37, 43, 47, 55, 60, 73, 76, 78, 80, 81, 82, 83, 84, 94, 107, 108, 115, 119, 122, 126, 127, 129, 130, 140, 143, 152, 158, 162, 166, 184, 200, 206, 207, 214, 215, 217, 220, 233, 241, 250, 252, 253, 254, 255, 257
Stephanorus. 72
Stobæus. 42, 81, 95, 107, 215
Strabo. 19, 20, 21, 22, 25, 28, 31, 38, 44, 56, 59, 60, 62, 63, 64, 66, 70, 75, 76, 77, 78, 79, 82, 83, 84, 85, 97, 104, 105, 107, 108, 123, 126, 132, 137, 143, 147, 148, 152, 153, 154, 165, 166, 172, 200, 207, 252
Suetonius. 120, 136, 139, 143, 144, 146, 150, 151, 154, 155, 157, 160, 161, 165, 167, 168, 172, 173, 179, 182, 188, 189, 192, 193, 195, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 219, 226, 229, 238
Suidas. 23, 27, 41, 42, 50, 53, 56, 63, 68, 76, 77, 79, 80, 81, 82, 84, 85, 92, 93, 94, 100, 102, 103, 104, 105, 108, 114, 115, 116, 122, 127, 129, 132, 135, 137, 142, 144, 162, 166, 169, 171, 185, 186, 197, 200, 201, 209, 211, 212, 219, 220, 222, 231, 232, 235, 244, 249, 250, 259
Sulla. 151
Sulpitius Severus. 100, 140, 148, 174, 193, 199, 216, 217, 234, 255
Salpazia poetria. 203, 2
Synefius. 83, 215
T.
Tacitus. 14, 25, 85, 131, 136, 151, 167, 168, 172, 175, 181, 182, 183, 184, 186, 187, 189, 191, 193, 194, 195, 197, 198, 199, 200, 201, 231
Targus Biblior. 77
Tullianus. 3, 11, 12, 14, 19, 23, 25, 30, 32, 39, 43, 44, 56, 57, 61, 63, 79, 84, 214, 220, 258
Terentianus Maurus. 117, 195
Terentius. 39, 40, 128, 219
Terentius Scaurus. 112, 114
Tertullianus. 3, 5, 10, 26, 37, 43, 56, 58, 61, 81, 98, 117, 118, 120, 125, 133, 134, 135, 145, 148, 149, 165, 174, 176, 185, 186, 204, 205, 207, 213, 217, 218, 222, 224, 225, 226, 228, 229, 258
Thallus. 4, 186
Themistius. 45, 224
Theocritus. 15, 47, 48, 60, 64, 66, 76, 133, 119
Ejus Scholiast. 170
Theodectes. 117
Theodoritus. 206, 251
Theodotion. 118
Theon. 22, 24, 26
Theophrastus. 41, 250, 254
Theophilus. 3, 52, 220
Theophylactus Simocattus. 254
Theophrastus. 56
Theopompus. 4, 108, 123
Theophrastus. 65, 66, 72, 75, 76, 78, 81, 84, 92, 93, 100, 104, 107, 108
Tiberiadenus. 191
Tibullus. 17, 64, 159, 167, 171, 183, 214
Ticio. 103
Timæus. 86, 145
Timon. 104
Trebellius Pollio. 77, 215, 227, 236, 237, 238, 239, 244
Trithemius. 173
Trogus. 63, 64, 92, 136
Turuebas. 113
Turtres. 25, 27, 39, 40, 43, 44, 45, 48, 49, 50, 51, 57, 62, 70, 72, 78, 82, 86, 95, 103, 111, 121, 122, 126, 127, 130, 132, 143, 162, 194, 195, 201, 230, 231

NOMINA AUCTORUM,

V.
Valerius Flaccus. 46, 65, 190
 Valerius Maximus. 59, 76, 81, 141,
 142, 147, 152, 154, 160, 165, 267, 170,
 180
 Valerius ineptus Scriptor. 150, b.
 Valgius. 144
 Varro. 4, 23, 27, 28, 30, 34, 36, 64, 71,
 74, 87, 94, 113, 119, 120, 121, 125,
 131, 136, 139, 158, 225, 235
 Vegetius. 12, 67
 Velleius. 20, 30, 37, 58, 59, 60, 61, 82,
 105, 126, 129, 131, 132, 135, 139,
 145, 148, 149, 150, 156, 157, 168,
 171, 172, 173, 175, 176, 177, 179,
 180, 183, 239
 Velleferus. 171, 173

Vettius Valens. 166
 Victor Tununenſis, 9, 77, 195, 200,
 203, 205, 208, 225, 226, 227, 228, 229,
 233, 239
 Victorius. 28, 120
 Virgilius. 36, 39, 40, 41, 50, 52, 53,
 54, 59, 67, 68, 88, 159, 166, 177,
 199, 238
 Vitruvius. 20, 25, 135, 137, 147, 178,
 234, 239, 255
 Vives. 29, 31
 Ulpianus. 171, 208, 240
 Volaterranus. 249
 Vopiscus. 170, 195, 209, 238, 239, 240,
 241, 242, 244
 Ursinus. 119, 122, 160

X.
Xanthus Lydius. 15
 Xenophon. 113, 124
 Xiphilinus. 190, 193, 195, 196, 197, 198,
 200, 201, 203, 204, 205, 206, 208,
 209, 211, 215, 222, 224, 226
 Xylander. 75, 224

Z.
Zacharias. 114, 212
 Zonaras. 54, 102, 114, 131, 132,
 135, 136, 149, 162, 201, 203, 215,
 235, 236, 239, 241, 243, 244, 257
 Zozymsus. 179, 234, 238, 239, 236, 241,
 242, 243, 246, 245, 247, 249, 248,
 250, 251, 252, 253, 255, 257, 259

F I N I S.

I N D E X

Rerum & Verborum memorabilium, quæ in NOTIS in
 Eusebium continentur.

A.
Abaris, & quis? 104, a
 Abaris de Scythia. 93, a
 Abas, Argivorum rex. 40, a
 Abdera, ab Hercule condita. 82, a
 Abgarus rex. 231, b
 Abibalus ante Trojana tempora fuit, &c. 12, a
 Abimelec Hebræorum pontifex Max. 61, b. 49, c. fi-
 liusne Ierubaal. *ibid.*
 Ablabius præfectus pratorio occisus. 251, b
 Abraham quando natus fuerit? 14, b. & ubi natus sit.
 17, a. dives pater. *ibid.* Semiramidis temporib. vi-
 xit. 12, b. 13, a. ab Abraham ad exilii exci-
 dium, quot anni. 53, a. ad Abrahamæ nativitatem quot
 anni? 15, b
 Ἀβραῆος & μεθραος, ἰουσηφα
 Acanthus condita & Stagira. 82, a
 L. Accius. 147, a. & ubi natus. *ibid.*
 Acencheres, vir an fœmina? 27, b
 Achaja ab Achæo condita. 39, b
 Achajæ nomine, omnis Græcia intelligitur. 199, b
 Acherres rex, an sub eo Exodus contigerit. 33, a
 Ἀχίλλης, Æolic. pro Ἀχιλλεύς.
 Achilles. 243, b
 Achoris Ægyptiorum rex. 109, a
 Achyron villa. 251, a
 Ab Adam ad Abraham, quot anni? 15, b
 Adiabenicus. 228, b
 Adrastus, rex Sicyoniorum. 50, b
 Ælon iudex. 52, b
 Ægæ. 183, b
 Ægialea, nunc Peloponnesus. 15, b
 Æginetæ mare obtinuerunt, & quando? 99, b
 Ægis fluvius. 103, a
 Ægydrus sextus Sicyoniorum. 17, b
 Ægypti 50 filii. 35, a
 Ægyptii, unde annorum suorum certissimam epocham
 repeterint? 408, b
 Ægyptiorum xx. Dynastia. 53, b
 Ægyptiorum Acherris. 32, b. apud Ægyptios xvi. Dy-
 nastia. 15, a
 Ægyptiorum Menophes. 38, b
 Ægyptus ante Aëria dicta. 34, b. in Ægypto quatuor
 discrimina populi. 19, a
 Ælia, condita ab Hadriano. 217, a. Capitolina dicta. *ibid.*

Æmelianus incenditur. 256, b
 Æmilius Macer Veronensis poëta moritur. 171, a
 Æneas, quando regnaverit? 53, b. Lavinium condidit,
 & quando. 54, a
 Æneidum libri. 171, a
 Æoli insulæ, igne ex flatu &c. 148, a
 Æoli Græcia profecti, & quando? 60, b
 Æra contractuum. 129, a
 Aëria, dicta Ægyptus, & aliæ urbes. 34, b
 Æschylus. 101, b. Atheniensium iudex. 69, b. Tra-
 gædiar. scriptor. 99, b
 Æsopus. 92, b
 Æthiopes ab Indo flumine. 25, a
 Ætna monsignem effudit. 107, a
 Agabi Prophetia, sub Claudio expletur. 189, b
 Agamemnonis pater Philistenes. 51, b
 Agamestor. 65, b. Athenis imperavit. *ibid.*
 Agathocles Syracusis tyrannidem exercet. 127, b
 Agnus locutus est. 68, b
 Agon Lyciorum primus. 56, a
 Agon mille annorum actus. 235, a
 Agon Aëtiacus constitutus, & quando? 166, b
 Agon Constantinopoli redditus. 258, b
 Agou gymnicus Panathenæon, & quando
 actus. 92, b
 Agon Nemeacus. 92, a
 Agon Solis, à quo institutus. 240, a
 Agrippa Judæorum. 191, a. filius Herodis. 188, a. vin-
 culis liberatus, rex Iudææ creatur, à Caligula.
 188, a. 189, b
 Aidoneus, pro Orco: Pirithoum devoravit. 39, b
 Αἰθάλη, Lemnos & Chios dicta. 80, a
 Alalcomenia Ogygii filia. 21, a
 Albanorum prætidium. 63, b
 Albino Florus succedit. 195, b
 Albucius Silo Novariensis. 173, a
 Alcæus clarus poëta. 85, b
 Alcibiades profugit, abit ad Tifaphernem. 108, a.
 quando perierit, & à quo? 109, a
 Alcimus adversus Judam. 144, a. 143, b
 Alcimus & Delphidius. 255, a
 Alcman. 85, b
 Alcmaeon. 82, a. vetustiss. poëta Lacon. *ibid.*
 Alcoranum non constare ullo genere metrorum, &c.
 7, a
 Alemannorum magnæ copiar. 255, b
 Aletes

INDEX RERUM ET VERBORUM.

Alethes Corinthiorum rex primus.	58, a	Antiochia, à quo condita?	130, a
Alexander.	233, a	Antiochia à Romanis capta.	152, b
Alexander Magnus nascitur, & quando.	124, b	Antiochiæ Dominicum aureum dedicatur.	251, b
Alexander Deo victimas immolavit.	126, a	Antiochiæ nova civitas.	241, b
Alexander in matrem Mamaam unice pius.	233, b	Antiochiæ nobiles à Gallo interfecti.	254, b
Alexander adversum Illyrios.	126, a	Antiochus Cyzicenus.	149, a
Alexander occiditur Moguntiaci.	233, b	Antiochus Epiphanes.	142, a
Alexander Antiochi, Ionathæ coronam mittit, & stolam purp.	145, a	Antiochus Grypus.	148, b
Alexander Balæ fil. Syriæ & Asiæ rex.	ibid. a	Antiochus Judæorum.	140, a
Alexander Pheræus agnoscitur.	124, a	Antiochus Judæorum legem impugnat. 142, b. vasa Dei vastat, & c.	ibid.
Alexandria condita.	126, a	Antiochus bis à Romanis victus.	140, a
Alexandrini legati à Ptolemæo.	131, a	Antiochus Judæam sibi sociat. 139, a. Scopan superat.	130, b. Theos. 136, a. in Parthos fugiens. 150, b
Alexandrinæ ecclesiæ.	245, a	Antiochus Sidetes.	146, a, b
Αλφα, cur ita vocetur, & sic dereliquis.	111, b	Antipas Idumæus vir acer.	161, b
Amasis rex Ægypti, multum contribuit ad instaurationem templi Delphici.	94, a	Antipater.	178, b
Amazones, Ephesi templum incenderunt.	55, b	Antipater Ascalonita.	163, a
Amazonum bellum contra Thebas.	51, b	Antipater, Επιστας dictus.	135, a
Amazonum duæ expeditiones, regnante Priamo, in Troada.	52, b	Antipater, filius Herodis, capitis damnatus.	177, b
Amazonum incurfus in Asiam.	59, a	Antonii & Augusti fœdus.	165, a
Amenophis Ægyptiorum rex.	62, b	Antoninus Caracalla, & unde sic dictus.	230, a
Amenophthes Ægyptiorum.	47, b	Antoninus Imperator Melitus.	221, b
Amida.	253, a	Antoninus Commodum filium suum consortem regni facit. 224, a. & triumphat de hostibus. Romæ occiditur cum matre. 232, b. interficitur, & ubi? 231, a	
Aminocles triremes fabricavit.	66, a. 72, b	Antoninus in Pannonia, morbo perit.	225, a
Amon rex, quot annis regnaverit.	81, b	Antoninus Pius, ubi & quando obierit?	220, a, b
Amos, quando prophetaverit?	65, a	Antonius, Cleopatram Arabiam tradidit.	165, a
Amphictyon Deucalionis filius.	33, b	Antonius & Cleopatra semet interficiunt.	ibid. a
Amphion & Zethus. 38. a. Lycum interfecerunt.	ibid.	Antonius decernit Quintilem.	158, a
Amphitheatrum Romæ incensum.	231, b	Aornis petra.	127, a
Amphictyon, quando regnaverit Athenis.	30, a	Apaturion.	56, b
Amram genuit Mosem.	25, b	Aphidas interfectus, & à quo?	56, b
Amulius, quando imperavit.	71, b	Apia ab Api: qui an rex Sycioniorum.	16, a
Amyntas Macedonum rex.	122, a	Apiones duo.	150, a. 154, a
Amyrtæus.	108, b	Apis, Phoronei filius. 22, b. an Inachus dictus?	ibid.
Anachronismi, qui non excedunt triennium, non sunt errores.	135, b	Apollinaris Asianus.	221, b
Anacletus, Episcopus secundus Romanæ Ecclesiæ.	201, b	Apollinis Delii templum.	31, a
Ανάκρισις quid?	70, b	Apollinis Delphici templum secundo incensum.	94, a
Anaxagoras moritur.	103, b	Apollini consecratus lucus.	153, a
Anaxilaus Larissæus, urbe pellitur.	166, b	Apollo & Hercules Admeti amatores.	13, b
Anaximenes Philosophus Physicus.	93, b	Apollodorus Atheniensis.	57, a
Anaximenes & Epicurus.	127, a	Apollodorus Pergameneus. 154, a. præceptor Callidii & Augusti.	ibid.
Ancus Martius. 83, a. Hostiam condidit.	ibid.	Apollonius capitis supplicio affectus.	225, b
Andræ Apostoli ossa.	256, a	Apollonius Stoicus.	220, a
Androgeos interficitur Athenis.	49, b	Apollonius Tyaneus & Euphrates.	204, b
Andromachus vivus crematus à Samaritis.	126, a	Απότυμπεύειν, Gallis, massacrer.	91, a
Andronicus fabulam Romæ docuit.	137, a	Appius Claudius. 127, b. Cæcus dictus.	ibid.
Angaria, quid sit?	134, a	Apteras in Creta regnavit.	33, b
Angelus, unus & duodecim.	98, a	Aquila raptrix Jovis.	42, a
Annæus Lucanus.	195, a, b	Aquileia Alæ.	251, b
Annales Hebræorum temporum Divinæ Scripturæ, quousque duraverint?	106, a	Aquilius, bellum Servile compefcuit.	150, a
Anni expanli, qui?	41, a	Arabia in potestatem Romanor. redacta.	206, b
Anni expositi, qui?	10, a	Aradus insula condita.	74, a
Annibal reposcitur per legatos, ab Antiocho, & de morte Annibalis non conveniunt auct.	140, b	Arca & Cæsarea diversæ urbes.	233, b
Annus baptisimi Christi.	185, a	Arcaas filius Jovis.	34, b
Annus bisextilis, quis?	10, a	Archelaus.	106, b
Anteros xviii Episcopus Romæ.	234, a	Archelaus Judæorum rex constituitur.	177, a
Anthedoniam.	172, a	Archelaus Ethnarches, non rex Judæorum. 178, a. Vienne nam relegatur.	180, b
Antigonus Conatas Lacedæmonem obtinuit.	135, a	Arcearagantes.	251, a
Antigonus contra Iudæos dimicans.	160, b	Archias ex genere Bacchiadarum.	76, a
Antigonus ultimus Hasamonæorum, quando interfectus.	165, a	Archilochus, quando floruerit? 57, b. an sub Gyge vixerit.	58, a
Antinous puer regius. 214, a. in Deos refertur.	ibid.	Archippus Athenis regnavit.	61, a
Antiocheni, unde sua tempora computent?	156, b	Archon quando Athenis fuerit?	215, b
Antiochenes levati indictionibus aliquot.	240, a	Archon annuus primus, quando creatus.	79, b
		Arctinus Æthiopicam composuit, & Perfin Ilii.	72, a

INDEX RERUM ET VERBORUM.

Aremulus Sylvius.	63, a	Athenis primum Trieres navigavit.	72, a
Arcopagus, nomen iudicii, quando institutus.	31, b.	Athenodorus Tarsensis.	180, a
& hinc Areopagitæ.	<i>ibid.</i>	Atlas frater Promethei. 24, b. pater Antæi.	<i>ibid.</i>
Ἀσκαλάφης Βασιλεύς, pro Ascalapho.	75, a	Atlas mons cucurrit.	234, b
Arcus rex Lacedæmoniorum.	139, a	Atratinus.	170, b
Argenteus nummus primum in urbe figuratur.	135, b	Atreus Argis regnat.	51, b
Argentoratus Barbaricis cladibus nota.	256, a	Atreus & Thyestes.	46, b
Argeus Macedonum rex.	79, b. 122, b	Attalus moriens, Romanos hæredes relinquit.	147, a
Argivorum regni initium.	18, a	Attica, Acta vocata.	30, b
Argonautæ.	46, a	Attila Hunnorum rex, nusquam comparuit.	77, a
Argonautica expeditio quando facta?	46, b	Aventinus Aremuli filius.	63, b
Argus rex.	23, a	Augustæ dictæ, uxores Augustorum.	202, a
Aries in ligne navis Phixi.	40, a	Augusti & Antonii tertia dissensio.	165, a
Ariminum & Beneventum conditæ.	132, a	Augusti monachiæ initium.	165, b
Aristarchus.	57, a	Augustus Cæsar appellatus. 166, a. monarchiam ren-	
Arion Methymæus.	84, b	nuit. 168, b. Pontifex Max. à Senatu appellatus.	
Aristarchus Grammaticus. 144, b. 103, b. æqualis Eu-	<i>ibid.</i>	171, b. 172, a. superat Antonium. 160, a. trium-	
ripidis.		phavit. 165, a. bis ovavit. <i>ibid.</i> Cantabriam do-	
Aristides, Atheniensis Philosophus. 213, b. cum igno-	101, a	minia ejcitur.	
Aristobulus, filius Jonathæ. 149, b. natione Iudæus.	142, a	domuit. 167, b. gladiatorium ludum & navale certa-	
		men edidit. 173, a. cum Tiberio censum Romæ	
Aristodemi, duogemini.	58, a	agitat. 180. quot hominum milia inventa? <i>ibid.</i>	
Aristophanes Grammaticus præfectus Bibliothecæ.	135, a	Gallos vectigales facit. 168, a. Samis libertatem	
	<i>ibid.</i>	dedit. 171, a. plurimas leges statuit Rom. 166, b.	
Aristoteles. 73, b. an pro Batto.	81, a	filiam suam relegavit. 173, a. Tiberium & Agrip-	
Aristoxenus Musicus.	34, a	pam in filios adoptavit. 176, a. quando obierit &	
Armais, Danaus.	39, a	ubi?	181, a
Ἀρέη, locus dictus, in quo primum frumentum fa-	147, a	Aurelianus instituit primum agonem Solis. 240, a.	
tum.	125, a	Romæ triumphat. 239, a. Romam firmioribus mu-	
Arfaces Parthus.	124, a	ris vallat.	239, b
Artes Perfarum rex, &c.	165, b	Aurelianus Tetrico apud Catalaunos.	238, b
Artaxerxes x1. Perfarum rex. 108, b. an vir Esteris.	<i>ibid.</i>	Ἀυτοκίνητα, quæ?	45, b
103, a. qui & Ochus.	143, a	B.	
Artorius, medicus Augusti.	77, b	B abylonæ regum Chronographia.	90, a
Arverni. 147, b. urbs capta.	25, a	Babyloniam occupant Romani & quando?	206, b
Asamonei filius.	36, b	Babylonia, quando everfa fuerit?	130, b
Ascalaphus, ubi interfectus fuerit?	63, b	Bacaudarum nomen.	243, a
Ascanius, Albam condidit. 54, a. Julium reliquit suc-	47, b	Bacchylus.	227, b
cessorem.	26, b	Bajulus pro nutritore & pædagogo.	40, b
Asconius Pedianus, 200, b. duo ejus nominis.	77, b	Balæus, decimus Assyriorum rex.	18, a
Asianus Hierapolites.	78, a	Balneæ Byzantinorum.	54, b
C. Asinius Gallus, Pollionis filius. 182, a. à Tiberio	5, a. 36, b	Baltasar trucidatur, & quando?	191, a
enecatur suppliciis.	89, b	Basilica Julia Romæ dedicata.	157, b
Asinius Pollio Orator & Consularis. 177, a. & de Dal-	107, a	Basilides.	215, b
matii triumphavit, bis.	252, a	Basilus Casariensis.	259, b
	181, a	Bathyllus Comædiarum saltator.	169, a
Asses lignei & scortei.	73, b	Bato, rex Pannonia.	179, b
Assyria, à Græcis quæ nam dicta?	150, b	Battiadarum regnum, & quamdiu duraverit.	73, a
Assyriorum Belochus.	215, a	Battus Cyrenem condidit.	83, b
Assyriorum regnum quando destructum.	109, a	Bayius Poëta.	161, b
Assyriorum Sofarimus.	215, a	Bebrycis, nunc Bithynia dicta.	62, a
Assyriorum Sparetus.	109, a	Bebryciam Thracæ condiderunt.	62, a
Astacus condita, quæ postea Nicomedia dict.	109, a	Bellerophontis navis.	45, a
Astacus & Nicomedia, diversæ urbes.	109, a	Belli civilis principium.	156, a
Asterius in Creta regnavit.	109, a	Belli Judaici finis.	216, a
Astyages. 87, a. contra Lydios pugnat. 92, a. qui &	109, a	Bellum lacrymabile, bellum pro prælio. 259, b. pro	
cum Aliatte dimicavit.	109, a	pugna.	101, b
Atalanta facta est insula.	109, a	Bellum Cibalense.	248, b
Athanafius.	109, a	Bellum Gladiatorium in Campania.	151.
Atellæ in Campania obiit Augustus.	109, a	Bellum, in Marathone gestum.	100, a
Athenæi patria, quæ?	109, a	Bellum in Plataeis & in Mycale.	101, b
Athenæ, quando sic dicta? 27, a. à quo condita? 29, b.	109, a	Bellum contra Sarmatas. 211, a. & Sauromatas.	<i>ibid.</i>
yaftantur à Sulla.	109, a	Bellum servile in Sicilia ortum.	146, b
Athenarum mœnia instaurata. à quo?	109, a	Bellum, quod in Thermopylis.	101, b
Athenienses xviv. literis uti ceperunt. 109, b. pesti-	109, a	Bellum in Thyrea.	76, b
lencia laborant. 107, a. in Sicilia cladem passi. 108, a.	109, a	Beræa, unde sic dicta? 130, b. una ex gymnasiis.	<i>ibid.</i>
suffinent tyrannidem.	109, a	Berytum & Patras Colonia.	171, b
Athenis annui Principes. 79, b. seu magistratus. 73, b	109, a	Βήτα. 112. Γάμμα, δέλτα.	<i>ibid.</i>
Athenis Tyranni oppressi.	109, b	Biblia, quando in Græcorum sermonem versa? 132, b.	
		& 135, a	

INDEX RERUM ET VERBORUM.

Bιολόγοι, qui & quales sint?	179, a	Caryatæ, qui? 20, a. & Caryæ.	<i>ibid.</i> b
Bithyma à Phœnice condita.	37, b	Caſſander.	128, b
Bizabde.	253, a	Caffius an templum Iudæorum ſpoliaverit. 158, a. tem-	
Bocchoris jura conſtituit.	68, b	pla Rhodiorum depopulatur.	160, a
Boryſthenes in Ponto condita. 82, b. Neper.	<i>ibid.</i>	Caffius Severus Orator.	187, b
Bos in ſuburbano Romæ.	159, a	Caſtor & Pollux inter Argonautas.	46, b
Bofporum Agrippa capit.	171, b	Caſtor natione Galata.	18, a
Boſtra, qualis urbs.	235, a. b	Caſtoris chronographia.	56, b
Bruchium, quid, &c.	238, a	Καὶφοδῶ pro reditu, non deſcenſu.	58, b
Bruttius Præſens,	205, a	Catma, & quando condita?	76, a
Brutus Iberiam ſubegit.	145, b	Catullus, quo tempore vixerit. 160, b. cum Marone	
Bucolia, quæ loca?	19, a	vixit. 155, a. b. cædi Cæſaris ſuperſuit. 155, a. quan-	
Bugoniam ſcripſit Eumelus.	71, b	do deceſſerit?	154, b
Byzantium condita.	81, a	Cecrops Erechthei filius maximus natu.	42, b
Byzantinorum balneæ.	54, b	Cecrops, an Athenus condiderit? 29, b. primus bo-	
		ven immolavit.	27, b
C.		Cedreni opus, ſtabulum quiſquiliar. &c.	402, a
Cabyle capta.	152, b	Cedrenus, idiota fuit. Notarum qua ſuperſ.	41, b
Cadmea condita.	38, b	Celeus Eleuſine regnavit.	39, a
Cadmus regnat Thebis. 37, a. expulſus, & quan-		Ceninēſes.	75, a
do?	40, a	Cænophrurium.	240, a
Cæreſtus.	256, a	Cenſorum munus.	70, b
Cæſar Auguſtus appellatus. 166, a. Germanos vaſtat.		Cenſus Romæ agitat.	131, a
155, b. Germanos & Gallos capit. 156, a. Luſita-		Cenſu Romæ agitato.	136, b. 166, b
niam.	154, b	Centauri, unde dicti?	49, a
Cæſar amicitiam cum Parthis facit. 175, b. Idib. Mar-		Centaurorum & Lapitharum bellum.	48, b
tii in Curia occiditur.	158, b	Cephiſus fluvius.	211, b
Cajus à protectoribus ſuis occiditur. 189, a. in Deos		Ceſtius Florus. an Ceſſius legendum?	198, a
ſe refert.	188, b	Ceſtius Smyrnæus.	171, b
Calabria Maſſanaque à Romanis capta.	135, b	Chærilus. 101, a. Horatii judicium de eo falſum. <i>ibid.</i>	
Caligula, Agrippam regem Iudææ facit. 188, a. occi-		Chalcedon condita.	80, b
ditur, & quando?	189, a	Chaldæi quando prævaluerint?	64, b
Callithyia Piranti filia, prima ſacerdotio functa eſt.		Chaldæorum expeditio in Phœnices.	29, a
	24, a	Charillus, quando regnare cepit.	71, a
Callia Princeps Athenienſ.	101, b	Charops Athenienſium rex.	73, b
Callidius orator.	155, b	Cherres Ægyptiorum rex.	33, b
Calocærus.	251, a	Cherſoneſus in Sicilia condita.	76, b
Cambyſes Ægyptum obtinuit, & quando? 96, b. quot		Chilon, primus Ephorus ἐπιώλυμ.	72, b
annis imperaverit?	97, a	Chilo, Ephorus Lacedæmone.	93, b
Camerina, an Camarina legend.	86, b	Chiorum inſigne Sphinx.	47, a
Camillus Gallos ſuperat.	124, a	Χώματα & Σόμια, ut diff.	16, a
Campani in Italia conſtituti.	105, a. b	Choraulæ palliati erant.	170, a
Cantabri opprimuntur.	170, b	Chriſti, erant reges Iudæorum.	164, a
Canticum Moſes, quo rythmi genere compoſitum.		Chriſtianorum perſecutio.	197, a
	7, b	Chriſtus Deus.	207, a
Caparronia Virgo Veſtalis inceſti rea.	135, b	Chriſtus naſcitur in Bethleem. 174, b. quando paſſus?	
Capitolium, à quo & quando ſtruct. 85, a. incenſum,		185, a. & baptiſatus. 186, a. ſub quo Herode paſſus	
& quando?	151, a. 198, b	ſit? 163, a. ubi finem acceperit?	163, b
Cappadocia in provinciæ ſpeciem migravit.	184, a	Chronica tractanti, quæ obſervanda.	4, a
Capuam, Thuſci condiderunt.	105, a. b	Chronicus Canon, & cur ſic dictus.	11, a
Capua à Romanis ſubacta.	139, a	Chronographiæ anima, quæ?	4, a
Capys.	62, b	Cibalentiſe bellum.	248, b
Caracallæ uxor, quæ?	231, a	Cicero Arpini naſcitur. 149, a. ex qua gente. <i>ibid.</i>	
Caranus Macedonum rex primus.	64, b. 65, a	Cicero xxv. ætatis anno, Quintium defendit, 151, a.	
Carauſius ſumpta purpura.	243, a	in exilium miſſus, 154, b. ubi interfectus?	160, a
Carchedon Tyrius.	60, a. 61, a	Cimbrorum c c millia cæſa.	149, b
Cares, mare obtinent.	76, a	Cimon juxta Eurymedontem.	103, a
Caria & Rhodus, terræ motu concuſſa.	137, b	Cinathon Lacedæmonius.	73, a
Carinus prælio victus.	242, b	Circenſes Conſuales.	74, a
Carpentus Latinorum rex.	62, b	Clarior agon.	103, b
Carporum natio.	244, a	Claudius, patruus Druſi. 189, a. de Britannis trium-	
Carthaginienſes x c. Romanor. naves in Sicilia ca-		phavit. 190, a. Gothos.	238, a
piunt.	136, a	Claudius moritur.	193, a
Carthaginienſium bellum famoſum.	122, a	Cleanthes, picturæ repertor.	31, a
Carthago condita. 51, a. & quando. 145, b. 60, a.		Clearchus præfectus urbis.	259, a
	63, b	Clemens Alex. emendatur.	13, b
Carthago in ditionem Rom. redacta.	145, a	Cleobulina & Cleobulus.	103, b
Carus, Carinus, Numerianus.	241, b	Cleopatæ regnum confirmatur à Cæſare.	157, b
Carus fulmine iectus an interierit?	242, a	Cleopatra Philopatori tradita in uxorem.	140.

INDEX RERUM ET VERBORUM.

Clodius Quirinalis.	191, a	Curetarum, pro Curetum.	17, a
Clypeus, masc. & neutr. gen.	238, a	Curetes & Corybantēs, qui?	28, b
Cochebas. 215, b. dux Judæorum.	216, a	Curio, qualis orator.	155, b
Codrus Atheniensium rex.	58, b	Curio, pudore amissi exercitus, mori maluit, quam evadere.	156, a
Coenus rex Macedonum.	67, b. 68, a	Curtius Salassus.	159, b
Colossi capite sublato.	226, a	Cyaxares adversus Assyrios. 84, a. b. subvertit Ninum.	85, b
Colossus erectus.	200, a	Cybeles famuli, Galli dicti.	122, b
Colossus ruit, & quando?	149, a	Cydon, quis?	26, b
Commodus de Germanis triumphavit.	225, a	Cyprianus martyrio coronatur.	237, a
Commodus Septembrem mensem nomine suo appellavit. 225, b. strangulatur, & ubi?	226, b	Cyprum Ptolemæus invasit.	129, a
Conchen & Ctesiphontem.	242, a	Cyprus terræ motibus obnoxia.	171, a
Constantinopolis dedicatur.	249, a. 250, b	Cypselidarum tyrannide Corinthii liberati.	92, a
Constantinopoli Ecclesiar. maxima.	256, b	Cypselus in Corintho.	81, a
Constantinopoli Apostolorum martyrium.	258, b	Cyrene, quando condita? 43, a. & à quo? 83, b. 73, a	
Constantinus.	249, a	Cyri ascensus.	109, b
Constantinus regnare orsus. 247, a. bellum fratri inferens.	251, b	Cyri primus annus in Chaldæa. 91, a. moritur. <i>ibid.</i>	
Constantinus ex concubina Helena. 246, b. pacem dedit Christianis.	248, b	Cyrus Medorum imperium destruxit. 93, a. qui primus Persis imperavit. <i>ibid.</i> Sardes capit.	94, b
Constantio regium insigne detractum.	253, b	Cyrus minor interfectus & quando?	122, a
Constantius & Galerius Maximianus Cæsares assumuntur.	243, b	Cyziceni libertate privantur.	168, b
Constantius Mopsœrenis.	256, b	Cyzicus, quando condita?	46, a. 74, a
Constantius Cæsar factus. 249, b. circa Lingonas pugnavit.	244, b		
Consules primi, quando?	99, a	D.	
Consules ab Eusebio positos.	93, b	Dacia in provinciam redacta:	206, a
Consules rursus Romæ creati.	105, a	Dædalus Itatuarum pedes separavit.	45, a
Consules cur tam pauci in vulgatis codicib. reperiantur?	10, b	Δαίδαλα, ἀπικνητὰ dicta.	45, a
Conterranei, qui dicantur?	207, b	Dalmatæ & Sarmatæ subacti.	179, b
Κόπια, character numeri DCCCC.	116, b	Dalmatius Cæsar appellatur.	251, a
Corcyra, à Corinthiis condita.	78, b	Danaï filia.	35, a
Corinthii Cypselidarum tyrannide liberati.	92, a	Daniel & Ezechiel quando prophetaverint.	87, a
Corinthii primi triremes fabricarunt.	66, a	Daphnensium lucus juxta Antiochiam.	152, b
Corinthiorum monarchia destructa est.	89, a. b	Dardania à Dardano condita.	34, b
Corinthiorum reges defecerunt.	68, b	Darii annus secundus, & xv. Tiberii.	13, a. b
Corintho prima triremis navigavit.	68, a	Darius filius Hytaspis. 97, b. quando imperium ini- verit?	97, a
Corinthus condita, & à quo?	30, b. 31, a	Darius Arsami. & quando imperium iniverit?	125, b
Coriolos, quando Volsci perdiderint?	99, b	Darius nothus, successit in regnum.	107, b
Cornelius Gallus. de quo Virg.	165, b	Debitorum indulgentia maxima.	210, a. b
Cornelius Gallus. 167, a. semetipsum interfecit. <i>ibid.</i>		Decebalus rex à Trajano victus.	206, a
Cornelius Nepos.	160, b	Decemviri quando creati?	103, b
Cornutus, præceptor Persii.	197, a	Decentius frater Magnentii.	254, b
Corcebus victor.	69, b	Decius Budaliæ natus. 235, b. Odium ejus in Chri- stianos. <i>ibid.</i> occiditur.	<i>ibid.</i>
Corvinus, quis?	183, a	Deioces, Ecbatanam condit.	78, a
Κορυθαλισμοῦ nomen quædam?	28, a	Delphis templum incensum, &c. à quo?	36, a
Costobarus ab uxore dimissus.	174, a	Delphos, eadem urbs quæ Πυθώ.	44, b
Cottia Alpes, & Cottii reges.	196, a	Demetrius rex Asiæ.	130, b
Craesus triumphavit.	152, b	Demetrius Phalereus, auctor translationis Bibliorum Græcæ. 133, a. ad Ptolemæum veniens.	129, a
Craesus, cum filio captus.	155, b	Democritus moritur.	100, b
Crates.	57, a	Deryclus Assyriorum rex.	58, a
Creon, quando Magistratum iniverit?	80, a	Descriptio Romæ facta.	145, a. 146, a
Cres indigena.	16.	Deufone Saxones cæsi.	259, a
Crescens.	220, a	Dia, Hyrcania.	183, b
Creticum bellum motum. 152, b. & quando?	154, a	Diagoras agnoscitur.	101, b
Crius, quis?	24, a	Dianæ simulacrum, cur <i>διοπεπής</i> , dicatur.	56, a
Crispus. 249, a. filius Constantini.	249, b. 250, a	Dicæarchiam, Puteolos vocat.	97, a
Crispus & Constantinus.	249, b	Dictatores primi, quando?	99, b
Craesus, quando captus fuerit? 76, b. à cyro captus.	94, a. & quando captus?	Dido Carthaginensi condidit: & cujus filia fuerit?	60, a
	95, a	Didymus Alexandrinus.	259, a
Crotalum & Crotalifria.	170, a	Diluvium quo anno contigerit. 15, b. & quot?	50, a.
Croton condita.	78, b	an sub Deucalione?	<i>ibid.</i>
Crotonem Romani capiunt.	132, b	Diluvium contigit, sub Nyctimo.	34, b
Crotopus.	33, a	Diluvium Ægypti.	22, a
Crucis forma & figura.	118, a. 117, b	Dinarchus poeta.	44, a
Ctesias, rerum Persicarum scriptor.	122, a	Diocæsarea.	254, a
Cumæ in Italia condita.	59, a. b		
Cumanus procurator.	192, a		

INDEX RERUM ET VERBORUM.

Diocletianæ thermæ. 244, b
 Diocletianus. 242, b. adorari se passus. 244. a. haud
 procul Salonis moritur. 249, a
 Diodorus Siculus. 156, a
 Dion Syraculis interimitur. 124, b
 Dionysius, an Deucalionis filius? 33, b
 Dionysius XII. Episcopus Alexandrinam Ecclesiam
 tenuit. 235, b
 Dionysius, Liber dictus, &c. 32, a
 Dionysius, Liber pater dictus. 43, a
 Dionysius in Sicilia. 108, b
 Dionysius Sicilia pellitur. 124, b
 Dionysius Corinthum navigavit. 125, a. & inde denuo
 pulsus. *ibid.* moritur. 123, b
 Diopolitanorum, pro Diopolitanorum. 23, a
 Διόπολις, Thebæ dictæ. *ibid.*
 Dispensator à Pædagogo differt. 41, a
 Dodonæum oraculum. 82, b
 Dominicum in Antiochia. 250, a
 Dominulus, pro alumno. 40, b
 Domitiani uxor. 202. b. Eunuchos fieri vetuit. *ibid.* b
 Domitianus de Dacis & Germanis triumphavit. 204, a.
 vites feri in urbibus prohibuit. *ibid.* templum con-
 struxit sine lignor. admixtione. 203, a. Deum se
 dixit, *ibid.* Mathematicos & Philosophos, Roma
 expulit. 203, a. occisus, & ubi? 205, b. 202, a
 Domitius Afer. 191, a
 Donatus agnoscitur. 250, a
 Dracon, legislator. 84, a
 Drepanum Bithyniæ: 250, a
 Drusus Cæsar veneno perit. 184, a
 Dux Judææ. 136, b
 Dyrrachium. 84, a. corruit terræ motu. 252, a

E.

Ecbatana condita, & à quo. 78, a
 Ecclesiæ subversæ. 245, b
 Echemus Arcadium dynasta, Hyllum interemit. 55, a
 Echyreus Sicyoniorum rex. 33, a
 Ἐκπίθη, ut Latinè reddendum? 37, b
 Edeffeni. 128, b. unde computent sua tempora. *ibid.*
 Elatus primus Ἐφορῶν ἐπώνυμοι. 72, b
 Elenchus, quid? 233, a
 Eleusinam Ogyges condidit. 20, b
 Eleusinam inuisit. 215, a
 Eleusine Celeus regnavit. 39, a
 Eli sacerdos. 54, b
 Eliakim. 85, a
 Eliakim tributarius factus. 85, b
 Elias soluet, unde dict. 117, a
 Ἐλληνες & Ἑλληνισαί, ut diff. 134, b
 Eliogabalum templum Romæ ædificatum. 231, b
 Embolisini Hebræorum, qui? 10, a
 Ἡμισολλία τελέτης. 66, b
 Empedocles & Parmenides. 103, b
 Ennius. 136, b
 Ennius poëta. 143, a. Rudinus. *ibid.*
 Ennius Rudinus dictus. Tarenti nascitur. 137, a
 Ἐπαναστήσαι, non est dimicare. 203, a
 Epaphus, filius Ionis. 34, a
 Ephesi templum incensum. 122, a
 Ephesus condita ab Androclo. 59, b
 Ephorus primus Lacedæmone. 72, b. & quot? *ibid.*
 Ephres. 212, a
 Ephyra, nunc Corinthus dicta. 38, b
 Epictetus, quando vixerit? 179, b
 Epicurus & Anaximenes. 127, a

Epidamnus condita. 84, a
 Epidaurus condita. 25, b. quæ tres. *ibid.*
 Epigoni & omnis posteritas. 52, a
 Epimenides Athenas emundavit. 87, b
 Epocha omnium certissima. 32, a
 Epocha Eusebiana, uno anno Dionysiana antiquior.
 199, a
 Epocha Exodi hæcenus ignorata. 36, a
 Ἐπώνυμοι Ἐφορῶν, 72, b. & ejus potentia. *ibid.*
 Ἐπὶ τὸ λέειν, quid? 214, b
 Equitius. 259, a
 Erasistratus Medicus agnoscitur. 136, a
 Eratosthenes agnoscitur. 138, b
 Eteclchidarum imperium quando destructum. 56, b
 Erichthonius primus quadrigam egit. 35, a
 Erinna poëtria agnoscitur. 124, b. 125, a
 Eryxias ultimus decennialium magistratum. 76, b
 Esaias seu Haisas quando prophetaverit? 65, a
 Esdras scribit sub Pontifice. 106, a
 Etebon. 52, a
 Essenos hymnos canere. 7, b
 Esteris & Esdræ interpretes, Græci diversi. 100, b
 Euagoras in furorem versus. Cypri rex. 123, a
 Euagrius presbyter. 239, a
 Eubæa à societate Atheniensium discessit. 108, b
 Eudoxus. 107, b
 Eugamon Cyrenæus. 92, a
 Eumelus poëta. 71, b
 Eumenia in Phrygia condita. 140, a
 Eumolpus, & bellum sub ipso. 41, a
 Eumolpi tres fuerunt, & qui? 39, b
 Eupales Assyriorum rex. 59, a
 Euphratis inundatio. 16, a
 Euphrates Stoicus Philosophus moritur. 211, a
 Euripides apud Archelaum moritur. 108, b
 Europa, quando rapta. 37, a. 44, b. Agenoris
 filia. *ibid.*
 Europa Eumeli. 72, a
 Europs Sicyoniis imperavit. 15, a
 Eurytheus quando regnaverit? 44, a
 Eusebii Chronica, nihil aliud, quam τὸ Ἰστορικὸν Afri-
 cani recoctum. 41, a
 Eusebium quid impulerit, ad opus hoc instituen-
 dum? 3, b
 Eusebius & Lucifer de exilio regrediuntur. 256, b
 Eusebius Vercellensis. 255, b
 Eustathius cujus Ecclesiæ Episcopus. 250, a
 Eustathius Constantinopolitanus Episcopus. 251, a
 Exitus ex Ægypto, quando? 32, a. b
 Exodum Hebræorum, initio Inachi posteriorem
 fuisse, & quot annis? 3, b

I.

Fabiae familie nobiles. 100, a. trecenti sex patritii
 gentis fabiae casti. *ibid.*
 Falcidius Tribunus plebis. 159, b
 Fames in Græcia. 192, a
 Fames Romæ. 179, a
 Fames magna in Phrygia. 259, a
 Fascibus, quis primum usus fuerit? 80, b
 Felicis exercitu opprimitur. 192, b
 Fenestella Historiarum scriptor. 183, b
 Ferrum, qui repererint. 38, a
 Fidenates. 105, a
 Flavia Domitilla Judæorum religioni addicta. 205, b
 Florianus frater Aureliani. 240, a

L!

INDEX RERUM ET VERBORUM.

Forum Trajani, Transitorium, &c.	203, b	Hasmunæi, Μακκαβαίων dicti.	149, a
Franci perdomiti a Constante.	251, b	Hassamonæi, qui de stirpe Levi.	164, a
Fucinus lacus, emissus, & quando?	193, a	Haterius, & quando decesserit?	184, a
Fulmen cecidit ante mensam Neronis.	194, b	Hebraismus, & Arabismus, non potest ad metrorum	
Fulminatrix legio.	223, b	Latinor. regulam revocari.	7, a
Furnius Consulantis ante patrem moritur.	161, b	Hebræorum captivitas.	88, a
		Hecatostylon.	234, b
		Hæctoris filii.	54, b
		Helenæ raptus, quo tempore acciderit.	47, a
		Helena Adiabenorum regina.	192, a
		Helena Constantini mater.	249, b
		Helene, vicus.	253, a
		Helenus subsidium mittit Trojanis.	55, a
		Heli mortuo, arca testamenti ab alienigenis possi-	
		detur.	57, a
		Helices clades graviss.	123, a
		Heliodorus mittit ad negotium providendum.	141, a
		Heliogabalus, an Elagabalus scribend.	231, b
		Heliopolitanus ager.	144, a
		Hellanicus historiographus.	99, b
		Hellanodicarum munus.	70, b
		Helvia mater. 149, a. mater Senecæ.	ibid.
		Heraclæa urbs condita.	108, a
		Heraclidarum descensus.	55, a
		Heraclitus, clarus habetur.	103, b
		Hercules, quo tempore vixerit?	51, a
		Hercules & Apollo Admeti amatores. 13, b. agonem	
		Olympiacum instituit. 51, a. Euryton interfecit.	
		48, a. servivit Admeto. 42, 8. consummat cer-	
		tamina.	48, a
		Hercules Desanaüs. 31, a. b. in Phænice clarus.	
			5, a
		Hercules semiremex.	66, b
		Herculius.	247, b
		Hermogenes.	251, b
		Herodes Tetrarcha.	182, a
		Herodes Antipatri Ascalonitæ.	161, b
		Herodes ex alienigenis.	164, b
		Herodes novem uxores habuit. 178, a. Hyrcanum	
		interfecit. 172, b. cum filiis, & matre uxoris suæ.	
		ibid. 173, a. Tiberiadem condit & Liviadem.	
			184, b
		Herodes multas & magnas ædes struit. 170, b. pue-	
		ros bimulos jussit occidi. 176, b. quando, & quo	
		morbo obierit?	169, b
		Herodiani & eorum secta.	163, a. b
		Herodionem.	172, a
		Herodis mater Arabissa.	162, b
		Herodotus histor. scriptor agnoscitur. 102, a. libros	
		suos in consilio legit.	104, a
		Herophila Sibylla.	77, a
		Heros, quintus Episcopus Antiochiæ.	219, b
		Hesiodus insignis habetur. 65, a. Homero recentior.	
		ibid. quando floruerit?	72, a
		Hexametrum primum, & cujus inventum.	41, b
		Hierocæsarea.	183, b
		Hieron Syracusis regnat.	101, b
		Hieronimi Prologus in Euseb.	6, a
		Hieronimus, quo tempore hoc Chronicon scri-	
		pserit.	8, b
		Hipparinus Dionysii filius, &c.	124, b
		Hippius carminum scriptor.	95, a
		Hippomenes Athenientium.	76, a
		Hipponax, notus.	79, b
		Homerus. 57, a. & quando natus.	ibid.
		Homerus quando vixerit? 61, a. quando florue-	
		rit?	60, a
		Honoratus ex præfecto prætorii.	256, a
		Horatius Flaccus, & quando natus? 154, a. quando	
		& ubi obierit?	172, a
		Horrea	

G.

G, in numero, quantum valeat?	116, a
Gabinianus Rhetor celeberr.	200, b
Galba post Neronem. 198, a. in Iberia.	ibid.
Galeas, describit.	66, a. b
Galerius Augustus, biennio, solus imperium tenuit.	246, a
Galerius Maximianus victus à Narseo.	244, b
Galerius Maximianus moritur.	248, a
Galli Senones Romam invaserunt.	122, b
Galli ab Oppio capiuntur.	145, a
Gallicum bellum, quando captum.	156, a
Gallienus in omnem lasciviam dissolutus.	237, a
Gallus & Volusianus.	236, b
Gallus Constantii patruelis.	254, a
Ganymedis rapti historia.	41, b
Garizin, mons, ubi Abraham sacrificium obtulit.	125, b
Gela in Sicilia condita.	80, a
Gelo obtinuit Syracusas.	100, a
Gennadius forensis orator.	254, b
Germani & Galli à Casare capti.	156, a
Germanicus Casar de Parthis an Chattis triumphat.	183, a
Geta, frater Caracallæ.	231, a
Glaucus Chius.	80, a
Glaucus Isthmia primus celebravit.	42, b
Gordianus. 234, a. an Christianus?	ibid.
Gorgias Leontinus.	105, b
Græcæ litteræ è Phænicis natae.	111, a
Græcarum originum, magna ignorantia.	4, a
Græcia mendax, omnia audet.	22, b
Grando miræ magnitudinis decidens.	258, b
Gratianus.	256, b
Gratianus Valentiniani.	258, b
Γυμνὴ παιδεία, quid?	80, b
Γυμνοπαιδεία, chorus puerorum Apollini dicatus.	80, b
Gutta, stat; stilla cadit.	192, a
Gyges quintus rex Lydorum.	79, a

H.

H Adrianus regnavit annos XXI. 208, b. ubi natus?	ibid.
Hadrianus, pater patriæ appellatur. 213, b. Trajani gloriæ invidet. 209, a. opera multa Athenis fecit. 215, a. Alexandriam à Romanis subversam, instauravit. 209, a. falsum. ibid. Judæos capit. 209, a. eruditissimus. ibid. in Libyam transit. Athenientibus leges petentibus, &c. 211, a. b. Eleusinæ sacra invisit. 214, b. morbo intercutis obiit.	218, a
Hæmon in Thessalia regnavit.	25, b
Hagiographa Hebræorum quæ?	96, b
Harmodius.	98, b
Harmonia raptà à Cadmo.	38, b
Harpagus, primi loci apud Cyrum, &c.	95, a
Harpalus fugit in Asiam.	127, a
Harpocratis locus depravatus, restitutus.	94, b

INDEX RERUM ET VERBORUM.

Horrea piperatoria Romæ.	203, b
Humana victima hiri solitum. & quando sublatum illeritus?	56, a
Hunorum gens.	259, b
Hydra, sophistria callidissima fuit.	48, b
Hyginus ex Græco conversus.	10, a
Hyllus Herculis filius, interfectus.	55, a
Hypermetra sacerdotio functa.	36, b
Hypsipyle.	46, b
Hyrcanus, primus Sacerdotum.	148, a, b
Hyrcanus Josephi ducis filius.	141, a, b
Hyrcanus de possessione sua dejectus.	153, b
Hyrcanus, quando obierit?	147, a

I.

I acob quo anno Mesopotamiam venerit. 21, a. fer-vivit Laban septem annis.	<i>ibid.</i>
Jacob Nisibenus.	251, b
Jacobus frater Domini, à Judæis lapidibus opprimi-tur.	193, b
Jason, pontifex maximus.	142, b
Iberia à Pompejo subjugata.	152, a
Idumæi, Judæi.	218, a
Jephthe in libro Judicum.	51, b
Jerosolyma an tempore Hadriani plane diruta? 212, a, b	
Jerosolyma & Ælia dicta.	76, a
Jerosolyma introcundi licentia ablata.	216, a
Jerosolyma capta, & quando?	154, a
Jerosolymarum regnum destructum.	161, a
Jerosolymitana Ecclesia ubi fuerit?	211, b
Jesus successit Moyfi.	35, b
Jesus Christus nascitur.	174, a, b
Ignatius Romam perductus.	207, a
Ilum ab Ilo condita.	44, a
Ilum, quando captum?	53, b
ab Ilii excidio, ad primam Olympiadem, quot anni computentur?	15, a
Imagines Cæsaris.	187, a
Imperator primus, quis appellatus.	152, a
Imperatorum Romanor. quis primus Christianus fue-rit?	234, a
Inachi initio, an Exodus Hebræorū posterior fuerit. 3, b	
Inachus Mofi temporibus æqualis.	11, a, b
Inachus, primus Argis regnavit. 11, b. Israëlî tempore æqualis.	<i>ibid.</i>
Inachus Sicyoniorum rex.	46, a, b
Inachus fluvius, unde?	18, a
Incendium sub Phaëtonte factum.	30, b
Indi ab Augusto amicitiam petunt.	167, b
Indictiones quot fuerint?	224, a, b
Insula nova exorta intra Theram & Therasiam. 191, a	
Inundatio maris horribilis.	258, a
Io Iasi, an Inachi filia? 29, a. Iasi, non Prome-thei.	25, b
Io an à tauro rapta?	43, b
Io, mixtus est Iupiter.	5, a
Ioachim. 86, a. Ioachim filius, Ioakim pater.	<i>ibid.</i>
Iobel, annorum xlii. 102, b. 185, a. septem septi-manarum.	<i>ibid.</i>
Iobelæa unde deducenda?	16, b
Iobelea, non sunt L. anni solidi.	38, a, b
Iobeleum, quando primum celebratum.	229, b
Iobeleum, quot annorum.	15, b
Iobeleus juxta majores nostros.	236, b
Iobeleus secundum majores. 245, a. secundum He-bræos.	253, a
Iobi liber ferè totus rythmi necessitate cohibetur.	6, b, 7, a

Iohannes filius Zachariæ.	185, a
Iohannes Apostolus, exilio solutus, Ephesum an se-cesserit?	206, a
Iohannes dux Iudæorum, & Pontifex.	148, a
Ion Xuthi filius, imperator electus adversus Thra-cas.	41, a
Ion vir fortis. 43, a. inde Iones dicti.	<i>ibid.</i>
Ionadab filius Rechab.	63, a
Ionas, quo tempore vixerit? 84, b. quando propheta-verit & vixerit?	65, a
Ionathas Iudæorum dux. 144, b. 145, b. quando pe-ricrit?	146, a
Iones profugi se Athenas contulerunt.	58, b
Ionica emigratio, 60, a. & ejus causa.	<i>ibid.</i>
Ionica litteræ, & earum origo.	110, a
Ionica litteræ ex Phænicis.	111, a
Ioseph, qua ætate obierit.	23, b
Iosephus, vir inter suos nobilis. 136, b. quando librum suum absolverit.	204, b
Iosias Iustus.	83, a
Iosias rex Iudæorum occiditur.	85, a
Iovianus ex primicerio Domesticorum.	257, a
Iovis Olympii simulachrum fulmine tactum.	156, a
Iovis fabula, de aquila.	42, a
Ἰσλία, Augusti uxor vocata à Iosepho.	184, b
Iphitus filius Praxonidis, & ejus gesta.	70, b
Ira à Lacedæmoniis capta, & quando?	83, a
Irenæus Apocalypsin non est interpretatus.	204, b
Isaac quot annorum, quum moreretur?	22, b
Isium & Serapheum Romæ struēt.	203, b
Ἰσίδωρα, quæ dicantur?	408, a
Israël, Inacho tempore æqualis.	11, b. 13, a
Israel, pro Iuda.	74, b
Isthmia, sub quo celebrata?	42, a
Isthmia & Nemea bis in Olympiade celebrabantur.	139, b
Isthmia duplicia, ut & Nemea.	91, b
Isthmia post Melicerten. 91, b. trieterica.	<i>ibid.</i>
Istrus condita.	82, a
Iuda, pro duabus tribubus.	74, b
Iuda dux Maccabæorum.	143, b
Iuda occiditur.	144, b
Iudæa pro xii tribubus.	74, b
Iudæa capta.	158, b
Iudææ regnum ac sacerdotium destructum.	163, a
Iudæi in arma versi. 215, b. Romanorum vectigales facti. 153, a. victi, & quot cæsi?	138, b
Iudæorum reges.	61, a
Judaici versus sunt plane rythmi ἑμοσιόπαιος ἢ ὁμοιο-πέλατοι.	7, a
Judaicum & Samariticum bellum motum.	228, a
Judas Maccabæus non erat familiæ Pontificiæ.	163, a
Judas Galilæus, ad rebellandum Iudæos cohorta-tur.	176, a, b
Judith libri, an Hebrais noti?	98, b
Jugurtha à Romanis capitur.	149, a
Julia noverca Antonini. 230, b. Domna dicta.	<i>ibid.</i>
Julia dem Philippus Tetrarcha struxit.	184, b
Julianus frater Galli, Cæsar appellatur.	155, b
Julianus ad idolorum cultum conversus.	256, b
Julius Cæsar, quando imperium arripuerit?	156, a
Julius Cæsar in Curia occiditur.	158, b
Junius Gallio frater Senecæ. 195, b. se interficit. <i>ibid.</i>	
Junonis templum incensum.	104, a
Jupiter ἑρκισ.	70, b
Iustinus librum Apologeticum scripsit.	219, a
Iustinus Martyr, omnium scriptorum Ecclesiasticorum vetustissimus. & ubi natus?	219, a

INDEX RERUM ET VERBORUM.

L.

M.

L Annæus Seneca Cordubensis. 196, a
 L. L. Annæus Melas Senecæ frater. 197, a
 Labdon Hebræorum. 52, b
 Laborofoarchodos, quis? & an Balthasar? 91, a
 Lacedæmon à quo condita? 34, a
 Lacedæmonii & Athenienses fœdus percutiunt. 107, b
 Lacedæmonii ver sacrum Heracleam destinantes urbem condunt. 107, b
 Lacedæmoniorum respub. constituta. 63, a
 Lacedæmoniorum bellum contra Messenios. 75, b
 Lacedæmoniorum reges defecere. 71, a
 Lævinus cum Attalo amicitiam facit. 139, a
 Lagidarum monarchia. 165, b
 Lais Chrysiptum rapuit. 44, a
 Lamiacum bellum. 127, b. 128, a
 Lamprides. 41, a
 Lampfacus condita. 82, a
 Laodicea, à quo condita? 130, a
 Laodicea tremore terræ collapsa. 195, b
 Laomedon, seu Lamedon Sicyoniorum rex. 40, b
 Lapis in Ægis fluvio. 102, a
 Lapis cultus & unctus à Judæis. 216, b. 217, a
 Lapis regnavit in Creta. 36, a
 Lapitharum & Centaurerum bellum. 48, b
 Lapitharum & Theffalorum pugna. 49, a
 Latine litteræ ex Phœniciis ortæ. 111, a. 118, b
 Latini rebellant contra Romanos, & quando? 99, b
 à Romanis perdomiti, & quando? 126, b
 Latona, quo tempore vixerit? 13, b
 Lavinium novereale. 54, b
 Leæna meretrix. 98, b. concubina Harmodii. *ibid.*
 Leonides Origenis pater. 229, a
 Lepidus, hostis judicatus. 151, b
 Lesches Lesbicus, Iliadem parvam fecit. 82, a
 Libellus pro ingenti libro. 12, a
 Libyam Romani testamento adepti. 154, a
 Licinius adolescens. 249, a. Theffalonicæ. *ibid.*
 Licinius imperator factus. 247, b
 Lidii, post Caras mare obtinuerunt. 80, b
 Linus Thebæus clarus habetur. 5, a
 Linus Thebæus. 38, a
 Lipara condita. 83, b
 Literæ quot in initio, deinde quibus usi? 121, a
 Livia virum suum interfecit. 150, b
 Livius poëta, Chorum primus Romæ. 170, a
 Livius Tragædiarum scriptor. 140, b
 M. Lollius. 168, b
 Lollius Germanos superat. 171, a. falsum. *ibid.*
 Lorium villa. 220, b
 Lucilius Satirarum scriptor. 149, b
 Lucius Imperator, quando obierit? 221, b
 L. Lucullus primus imperator appellatus. 152, a
 Lucus Daphnensium. 152, b
 Lugdunum, à quo conditum? 168, a
 Lufius, non Lyfias legend. 208, a, b
 Lycaon pater Nietyi. 56, a
 Lyciorum agon vetustissimus omnium. 56, a
 Lycurgi leges à Lacedæmone. 65, b
 Lycurgus. 63, a
 Lydi, mare obtinuerunt. 53, b
 Lydia dicta ante Mæonia. 41, b
 Lydorum regnum destructum. 94, a
 Lyfianus Tetrarcha regionis Abilenæ. 178, b
 Lyfias. 178, b
 Lyfimachia in Thracia condita. 129, a
 Lyfimachus rex. 131, b. Lydiam, Thraciam, &c. tenuit. 127, b

M Accabæi, unde dicti? 143, b
 Maccabæorum historia. 128, b
 Maccabæorum lib. 11. & Μακκαβαιων, quid? 140, b
 Maccabæus unus tantum. 138, a
 Macedones Illyrici & Galatæ liberi declarati. 143, a
 Macedonius artis plumariæ. 252, a
 Macedonum tempora turbata valde. 122, a, b
 Macedonum regnum defecit. 143, a
 Macer poëta, moritur. 171, a. duo tales. *ibid.*
 Macrinus occiditur in Archelaida. 231, b
 Magistratus annui. 70, b
 Magnentius Lugduni. 254, b
 Magnentius apud Augustodunum. 253, a
 Magnentius Mursæ victus. 253, b
 Magnesia. 183, b. in Asia condita. 59, a
 Maleam qui flectitur, obliviscatur reditus in patriam. 194, a
 Mamertia, quæ regio? 22, a
 Manahem ann. x. regnavit. 66, a
 Manasses frater Jaddi, templum struit. 125, b
 Mancalæus, quis? 24, b
 Manichæorum hæresis. 240, a, b
 Manlii Torquati cum Gallo pugna. 125, a
 Manlius Torquatus Consul Romanor. 126, a
 Marathus Sicyoniorum x111. 26, b
 Marathus Sicyoniorum x1v. 30, a
 Marcionis magister, quis? 218, b
 Marcius, qui Coriolos cepit. 100, a
 M. Annæus Lucanus. 195, a
 M. Antonius Liberalis. 192, a
 Marcus Antoninus & Verus. 220, b
 M. Calius Prætor, & T. Annius Milo, 157, a
 Marcus Apost. sub Trajano passus. 195, a
 M. Lucullus de Bessis triumphavit. 152, a
 M. Poreius Latro. 173, b. virum sororis suæ Salomæ interfecit. *ibid.* & alteri tradidit. *ibid.*
 M. Terentius Varro, moritur, & quando? 167, a
 M. Tullius Tyro. 173, a
 Maris inundatio horribilis. 258, a
 Mars primus causam capitis dixit. 31, a
 Martyrium pro confessione. 258, q
 Massilia. 86, b. à mercatore condita. 87, a
 Mattathias, leges patrias vindicavit. 143, a
 Maxentius, Augustus appellatur. 247, a
 Maximinus & Severus. 246, a
 Maximinus persequitur Christianos. 248, a
 Maximus præfectus annonæ. 259, a
 Maximus Tyrius. 220, a
 Mazaca. 184, a. quam & Cæsaream appellant. *ibid.*
 & Eusebiam. *ibid.*
 Medorum imperium quamdiu steterit? 93, a
 Melampus filias Proeti à furore curavit? 41, a
 Melanthus Pylentis. 56, b
 Melissus. 104, b
 M. Melissus. 173, b
 Menandri mors, quando contigerit? 140, b
 Memnon. 53, a
 Memnon lapis loquens. 25, a
 Memphis in Ægypto condita, & à quo? 22, l. ab E-papho condita. 34, a
 Menander primam fabulam edidit. 128, a
 Menander Cosmicus moritur. 131, a
 Menedemus & Speusippus. 128, b
 Menelaus pontifex. 143, b
 Menestheus moritur in Melo. 53, a
 Mercurialis à Scaligero reprehensus. 28, a
 Merres Ægyptiorum rex. 79, b
 Mesomedes Musicus poëta. 219, b
 Messalla

INDEX RERUM ET VERBORUM.

Messalla Corvinus primus Urbis præfectus.	167, a	Nero Calvus, de Domitiano.	204, b
Messana, quando condita.	21, b. quæ & Mamertina dicta, & jam Messena.	ibid.	
Messana, Mamertina ante dicta.	76, a à Lacedæmoniorum societate discedit. 83, a. à Romanis capta. 135, b. & à Lacedæmoniis capitur.	76, a	
Messena duæ fuerunt.	22, a		
Metrodorus.	250, b	Neroni in expensas, quot millia decreta à Senatu.	196, b
Mica aurea.	204, a	Neronianæ thermæ.	195, a
Midas.	43, b. æqualis Homero.	79, b	
Miletus condita.	44, b	Nerva in Deos relatus.	206, a
Miletum <i>μίλις Νέλλευ</i> dicta.	60, b	Nicæa, quando & a quo condita?	179, b
Milo Romanis Tarentum tradidit.	135, a	Nicæa, corruit.	258, b
Minerva, ubi apparuerit & nata fuerit.	21, a	Nicetas & Hybreas.	165, a
Minerva eburnea facta à Phidia.	105, a	Nicomedes rex Bithyniæ Astacum.	136, a
Minerva, inventa olea Neptunum vicit.	31, a	Nicomedia condita.	77, b. 78, a
Minervæ Chalcidicæ.	203, b	Nicomedia ruit, terræ motu.	211, a. 256, a
Minervius Burdigalensis.	254, b	Nicopolis juxta Actium condita.	166, a
Minois magistratus, taurus.	49, a	Nicopolis & Cæsarea.	214, a
Minos filius Europæ.	38, b. leges ac jura constituit.	50, b	
Minos adversus Dædalum arma sumit. & occiditur à filiabus Cocali.	51, b	Nicopolis, prius Emaus dicta.	231, b. 232, a
Minos mare obtinuit.	47, b. duo Minoës.	Nicosratus, quando regnare cepit.	71, a
Misphragmutosis.	24, a	Nictymi tempore diluvium.	56, a
Muemon, quot annos regnaverit?	124, a	Nigidius Figulus, magus, moritur.	158, a
Moddim vicus.	192, a	Ninive integra adhuc tempore Ammiani Marcellini.	84, b
Modius sex drachmis venundatus.	143, a	Ninus primus rex Assyriorum.	14, a. quando vixerit?
Mons Vesuvius.	201, a	64, a	
Montanus, Orator, & alius Poëta.	184, b	Ninum condidit civitatem Ninum.	15, b
Mopsoërenis, <i>Μόψο κρηναί.</i>	256, b	Nisibin.	253, a
Mopsum regnavit in Cilicia.	53, a	Nisibin Persarum regi tradidit Jovianus.	257, a
Moses, quando natus?	25, b	Nisibis alia à Nino.	15, b
Moses vetustior, quibusvis Diis gentilium.	3, 5, a	Nobilis à patritio ut diff.?	100, a
Moses antiquior Homero, Hesiodo, &c.	11, b. 12, a	Novatus, an Novatianus dicendus?	236, a
Moses inacho temporibus æqualis.	11, a. b	Numantia capta, & quando?	80, b
Moses libri, quot annos contineant?	35, b	Nudipedalia.	81, a
Mosthene.	183, b	Numa Pompilius.	77, a
Munacius Plancus Ciceronis discipulus.	168, a	Numantia capta, & quando?	147, a
Murfa, urbs Pannoniæ.	254, a	Numantini à Scipione subversi.	145, b
Musæus, filius Eumolpi.	46, a	Numerianus. 242, a. occisus, & à quo.	ibid.
Mafanus.	229, a	Numitor.	66, a
Mafonius.	197, a	Nummus argenteus prius in urbe figuratur.	135, b
Mafonius Rufus de exilio revocatur.	201, b	Nyfa urbs.	43, a
Myrina condita.	59, a		
Myrtæus Atheniensis Poëta.	83, b		
Mysteria sub Erechtæo ceperunt.	39, b		
		O.	
N.		Ochus, quot annos regnaverit?	124, a
Nabonassar rex illustis.	64, b	Ochus Egyptum tenuit. 125, a. Sidonem subvertit.	
Nabonidus Medes alienigena, pro Dario.	91, a	Ochus partem Judæorum cepit.	124, b
Nabuchodonosor quando obiit?	92, a	Ocraxapes Assyriorum rex.	63, a
Nævius. & quando obiit.	139, a	Odenatus Decurio Palmyrenus.	237, a
Narbonem coloniæ deductæ.	148, b	Odeum conditum Romæ, & quando?	203, a. b
Narsæus Orienti bellum intulit.	243, b	Oenomaus.	211, a
Nasamones ac Daci.	203, a	Olda mulier prophetat.	83, b
Naucratis urbs condita, & à quibus?	73, b. 74, a	Olea in certamine edita à Minerva, Athenis adhuc durare traditur.	27, a
Navigium, anguilla dictum.	39, a	Olei fons exundavit è taberna.	159, b
Naxus condita.	75, b	Oleum nemo Athenis exportare poterat, nisi ei, qui Panathenæa vicisset.	92, b
Nectænebus ab Ocho pulsus.	125, a	Olympiados vetustas.	70, a
Nehemias. 105, b. Artaxerxis minister.	ibid.	Olympiados encomium, cum exclamatione.	70, b
Nehemias, quando Ierolyma venerit?	106, a	Olympias, quid?	182, b
Nehemias quando adhuc vixerit?	125, b	Olympias ab Iphito instituta.	56, a
Nemæus agon. 92, a. & quando celebratur.	ibid.	Olympias constituitur. 69, b. mensis 1x Julii inest Olympicus prius.	ibid. b
Neocæsarea in Ponto subversa.	252, a	Olympionice.	85, b
Nechaou, qui Nechepfos.	85, a	<i>Ομας Χρόνων.</i>	9, b. 10, a
Nepherites Egyptianorum,	108, b	Onias pontifex Judæorum.	136, b
Neporianus Romæ.	253, b	Onias sacerdos.	141, a
		Ophiussæ quæ?	22, b

INDEX RERUM ET VERBORUM.

Ophiussa, antea Rhodus dicta.	26, a	Persecutio decima.	245, a
Oppianus Cilix poeta agnoscitur.	221, b	Persei gesta.	43, a
Oppius Gallos capit.	145, a	Perfes Macedonum rex ultimus.	141, b. 142, a
Orphratenes Assyriorum rex.	62, b	Perseus Erechthei frater.	42, b
Orphrateus Assyriorum rex.	62, b	Perseus, an Mycenarum rex?	44, a
Orestes Macedonum XII. rex.	108, b	Perficum bellum nocturnum.	252, b
Origenis pater, quis?	229, a	Perfius Flaccus Satyricus. 188, a. moritur.	195, a
Orus, non Or dicitur.	33, a	Pertinax, & ejus patria, ætas, occiditur.	227, a
Osee, quando prophetaverit.	65, a	Pestilens morbus famosus.	236, a
Osee Hebræorum. 73, b. rex ultimus Hebræorum. <i>ibid.</i>		Peteie aquam, quid?	28, b
Oforthon.	65, b	Petronius præfectus Syriæ.	188, b
Ostia portus, quando factus?	193, a	Petrus Apostolus. 189, a. Romam mittitur.	<i>ibid.</i>
ὄσκαρισμα, unde deductus & quando.	50, a. b	Petrus & Paulus Romæ occubuerunt.	197, b
Otho, apud Vetricum, &c.	198, a	Petubastes Ægyptiorum rex.	64, a
Ου, & ejus ratio, &c.	115, a	Phaceas.	68, b
Ovidius Naso nascitur. 159, b. in exilio diem obiit.		Phacee ann. xx. regnavit.	71, a
182, b. sepultus.	<i>ibid.</i>	Phædra Hippolytum amat.	51, b
		Phænices, Chananæorum lingua locuti.	51, a
P.		Phænicarum litterarum exemplum.	110, a
Pacuvius Brundusinus.	144, b	Phænippus Archon.	88, b
Pacuvius senex.	145, a	Phæstus Sicyoniorum rex.	50, b
Palæmon.	192, a	Phalaridis tyrannis destructa.	84, a
Palilia Romæ.	74, a	Phalaris.	92, a
Palilia prima quando?	99, a. 89, b	Phanocles.	41, b
Panætius primus in Sicilia tyrannus.	85, a	Pharaones Ægyptiorum reges dicti.	23, b
Panareton, quid?	137, a	Pharum in Alexandria, quis construxerit?	132, a
Panathenæon, agon gymnicus, & quando actus.	92, b	Phafelis in Pamphylia condita.	80, a
Panathenæa quando celebrata.	104, b	Phavorinus & Polemo.	215, b
Pandion fugit à Merionidibus.	44, b	Pheemonoc, vates prima.	41, a
Panecadem Philippus struxit.	184, a	Pherecydes.	95, a. b
Panion, an locus, an templum?	170, b	Pherecydes secundus.	103, b
Pantheum Agrippæ.	208, a	Phidias Eburneam Minervam facit.	105, a
Pantheum Romæ fulmine concrematum.	207, b	Phidon, frater Carani.	65, b. a
Pantomimus.	169, a. b	Phidon Argivus. 65, a. mensuras & pondera primus instituit, Argorum tyrannus.	<i>ibid.</i>
Paynasis.	100, a	Philammon, Delphius nobilis. 44, b. an primum ludos Pythiorum instituerit?	44, b
Pappas, pro nutritore.	40, b	Philius ἄρχων Atheniens. & quotus?	80, a
Parætonium quando conditum?	126, b	Philippis regnantibus, millesimus annus urbis Romæ expletus est.	234, b
Παράτονον navis, quid?	40, a	Philippus Asiaticus.	150, b
Parion urbs, & à quo condita.	78, b	Philippus Macedonum rex. 124, b. quando interfectus?	125, b
Parthenæ, & qui?	78, b	Philippus urbem nominis sui struxit.	235, a
Pasiphaë cum Tauro concubuit.	49, a. b	Philippus senior Veronæ, Romæ junior occiditur.	235, b
Passienus pater.	172, b	Philippus Tetrarcha Paneadem.	184, a
Pastores Dynastiæ, an Israhelita?	15, a	Philistio Mimographus.	179, a
Pastorum tres Dynastiæ.	18, b	Philo Hebraismi imperitissimus fuit.	7, b
Pater liberorum cccxxv.	35, a	Philosophi & Mathematici expulsi Roma, & à quo?	203, a
Patera Rheror.	251, a	Phinees. ejus pater Eleazar.	54, b
Paulinus & Rhodanus.	255, a	Philego.	185, b
Paulus Apost. religionis suæ rationem reddid.	193, a	Phlegyas, quis? templum Delphis incendit.	36, a
Paulus & Petrus Romæ occubuerunt.	197, b	Phocenses ut diff. à Phocænsibus.	86, b
Pelægi mare obtinuerunt.	59, a	Phocylides & Simonides Lyricus.	95, b
Pellæ ecclesia fuit Judæorum.	213, a	Phorbas Atheniensem rex.	62, b
Peloponneses dimicant cum Atheniensibus.	59, a	Phorbas Rhodum obtinuit, & plures suere.	26, a
Peloponnesiaci belli initium.	106, b	Phoroneus, an Inachi filius? Niobæ pater.	19, b
Peloponnesus Apia.	16, a	Photinianorum dogmata, à quo?	259, b
Pelops. 43, b. quo tempore vixerit?	42, b	Phrixus, qua ætate vixerit.	40, a
Pelops, Atreus & Hercules, quibus temporibus vixerint?	51, a	Phryges, Mæones antea dicti.	41, b
à Pelope institutus Lyciorum agon.	56, a	Phryges quintò mare obtinuerunt.	63, a
Perdicca, adversus Ægyptios dimicat.	128, a	Phrynichus. & duo cognomines.	101, a. b
Perdiccas moritur eodem anno, quo Pericles.	106, b	Picentes, Marsi, & Peligni bellum adversus Romanos moverunt.	150, b
Peregrinus Parianus fuit.	220, b. 221, a	Picturæ ars à quo reperta.	31, a
Periander apud Corinthios tyrannidem exercuit.	84, a	Pilatus. 187, b. Procurator Judææ.	184, b
Periander, quando obierit?	89, a	Pindarus, & quando natus.	100, b
Pericles moritur.	107, a	Pionii martyrium.	221, a
Perinthus condita.	86, a		
Perfa, nomen gentilium virile.	141, b		
Perfarum regnum destructum, & quando?	126, b		
Perfes, an interfectus?	143, a		

INDEX RERUM ET VERBORUM.

Piræum Athenienses muro vallant.	101, b	Ptolemæus Philadelphus, locupletiss. Bibliothecam Alexandria instruxit, &c.	132, b
Pius Episcopus novus Romanæ Ecclesiæ.	219, b	Ptolemæus Philometor.	141, b
Plancus summus declamator.	168, a	Ptolemæus Philopator.	138, a
Plato nascitur. 107, b. moritur.	125, a	Ptolemæus Phiscon. 148, b. de regno pulsus.	150, a
Plautilla, Caracalla uxor.	231, a	Ptolemæus Lagi filius.	128, a
Plantus.	139, a	Purpura usus quis fuerit?	80, b
Plinius Secundus provinciam rexit.	207, a	Πορφύρα, apud Fythium.	41, a
Plinius, quo anno scripserit libros histor. naturalis.	199, b	Pylades Cilix Pantomimus.	168, b
Plinius, Vesuvium invisit, & ibi perit.	207, b	Pylades Tragœdiarum saltator.	169, a
Plotius Gallus. 150, b. Rhetor primus Lat. <i>ibid.</i>		Pylades primus sibi fistulam praeinere fecit.	169, b
Plutarchus Chæronæus & Sextus.	211, a	Pyrrhus Macedonum rex.	131, b
Pluto Sarapis ab Ægyptiis dictus.	132, a	Pythagoras, & quando floruerit?	81, a
Πικιλόπτερον.	252, a	Pythia, & quando instaurabantur?	92, a
Polemo philosophus moritur.	135, b		
Pollio illustres res circa Altinum edidit.	177, a	Q.	
Polycarpus Episcopus Smyrnæ.	61, b	Q nonaginta significat.	121, a
Polycarpus & Bacchylus.	227, b	Quadi & Sarmata.	237, a
Polycarpus, multos Romæ convertit. &c.	220, a	Quadragesimus Maximus.	253, a
Polycarpi martyrium.	221, a	Quadratus, quis & qualis?	213, a
Polycrates Ephesinæ παροικίας episcopus.	228, a	Quadrigas, quis primus agitaverit?	35, a
Polyphides Sicyoniorum.	51, a	Quinquegentiani.	243, b
Pompeji theatrum incensum.	184, a	Quintilianus Calagurritanus.	203, a
Pompejus Magnus oritur. 149, b. Imperator appellatus. 154, b. Jerosolyina cepit. 154, b. ad sancta sanctorum accessit. 153, b. ejus moderationis exemplum. <i>ibid.</i> gloriosissime triumphavit. 151, a. Iberiam subjugavit. 152, a. pralio victus, 156, b. occiditur. & à quo? 156, b		Quintilis ab Antonio decernitur.	158, a
Pompilia virgo Romæ, 100, b. viva defossa. <i>ibid.</i>		Quintillius, an Quintillus legend.	238, b
Πονηρός & πονηρός, ut differant.	88, a	Quirinius à Cæsare in Palæstinam missus.	175, a
Pontificum principatu deficiente.	161, b. 164, b	Quirinus ex consilio Senatus dictus Rom.	174, b
Pontus Polemoniacus.	196, a		
Populus Rom. à Patribus secessit, & quando? 99, b		R.	
Porphyrius.	250, a	R Amfes Ægyptiorum.	43, b
Portus factus in Seleucia Syriæ.	252, b	Reges Ægyptiorum pastores dicti?	19, a
Pothinus Pompejum interfecit.	156, b	Regibus ab urbe pulsus.	99, a
Prænestini à Romanis victi.	123, a, b	Regimen Judæorum deficit.	198, b
Priamus L. liberorum pater.	35, a	Remesses, quis?	34, b
Principes annui, & quot?	70, a	Rex Perfes, pro rege Persarum.	141, b
Priorum & posteriorum codicum mentio si fiat, quid per illos intelligend.	6, a	Rhodiorum templi spoliata.	160, a
Proæresius Sophista.	256, b	Rhodus terræ motu concutitur.	149, a
Probus Berytius.	193, a	Roma, quando condita?	71, b
Probus permisit Gallos & Pannonios vineas habere.	241, b	Roma nova pro Constantinopoli.	256, a
		Romæ incendium factum.	226, b
		Romani, colonias deduxerunt. 135, b. multas. 129, a.	140, a
Probus Gallias à Barbaris, &c.	240, a	Romani hæredes Ptolemæi regis Cyrenar.	150, a
Procopius.	258, a	Romæ ingens lues. 201, a. incendium. <i>ibid.</i>	
Proculus Luodiæ procurator.	230, a	Romani subigunt Capuam. 139, a. Carthaginenses navali certamine superant. 136, a. &c. Lybiæ urbes capiunt: Gallos superant. 125, a. Gallos & Tyrrenos superant. 131, a. XL millia Gallorum fuderunt. 137, a. Græcos liberos esse jusserunt. 139, b. Gothos fundunt. 250, b. Marfos & Umbros subegerunt. 128, b. Samnites subigunt. 127, a. Syracusas capiunt. 135, b. 138, b	
Prometheus. 25, b. ab Hercule liberatus.	23, b	Romanorum civium millia quot?	191, b
Προμήθευς Ηλέων, quid?	70, b	Romanorum reges septem.	99, a
Proserpinæ fabula.	39, b	Romulus & Remus. & quando Romam condiderint?	71, b
Protagoras.	104, b	Romuli finis.	77, a
Προταγόρας, quid?	238, b	Rythmus, quid? 6, b. 7, a. ut diff. a metro.	7, b
Proverbia Salomonis rythmo constant.	6, b. 7, a		
Prusa duplex, & à quibus condita?	84, a	S.	
Prusias condita.	84, a	Sabinorum terra forte dividitur.	131, b
Prytanes annui constituti.	68, b	Sacerdos Lhogabali Templi.	231, b
Psalterium non est metricis legibus adstrictum, sed merè soluta oratio, caractere poetico animata, 6, b		Sacerdotes Carni.	56, b
Pseudophilippus.	144, b	Sacerdotium creabant Judæi, à Romanis Imperatoribus.	164, a
Psephentes Ægyptiorum rex.	61, b. 63, a	Sacrificandi mos vetus, quum in locum aliquem appellerent.	126, a
Psinaces Ægyptiorum rex.	62, b		
Ptolemæi cadaver in Nilo inventum.	157, b		
Ptolemæus, qui & Alexander. 150, a. Rex Cyrenæ. <i>ibid.</i>			
Ptolemæus Cleopatram nubit.	140, a		
Ptolemæus amicitiam Romanor. petit.	131, a		
Ptolemæus Epiphanes.	139, a		
Ptolemæus Evergetes.	136, b. 145, b		

INDEX RERUM ET VERBORUM.

Sadoc, Hebræorum sacerdos.	61, a	Severus, Eboraci moritur. 230, a. quo die natus. <i>ibid.</i>	
Sæculares Iudi.	235, a	Sevius Plautus.	184, a
Sæculum Romanum quid?	222, a	Sextilia Vestalis.	135, a
Salustius, quando historiam suam iniverit?	151, b.	Sextus Philosophus.	176, a
quando obierit?	161, b	Sextus, Plutarchi nepos.	-211, a
Samaria.	148, a	Sibaris, à quibus condita? 79, a & quando.	<i>ibid. b</i>
Samaritæ, & unde sic dicti?	75, a	Sibyllæ quæ, & quot?	77, a
Samaritani.	145, a	Sicilia à populo regebatur. 103, a. in Sicilia à Romanis res magnæ gesta. 135, b. in Sicilia bellum fervile.	150, a. 147, a
Samaritanis precantibus.	143, a	Sicinium invaditur.	258, b
Samnites à Romanis cæsi.	125, a	Sicyone prius Τελαχινία vocitata.	16, a
Samniticum bellum, quando inceperit?	128, a	Sicyonii unde nuncupati?	42, b
Samos condita. 61, b. Melamphyllus dicta.	<i>ibid.</i>	Sicyonii reges deficiunt.	56, b
Σάν, nihil aliud quam Σίγμα.	116, a	Sicyoniorum Corax.	36, a
Sanbelletes, focer an gener Manassis.	125, b	Side, an in Cilicia, an verò in Pamphylia? & duæ mulieres Sidæ fuerunt.	38, b
Sapor rex Persarum.	251, b	Silvanus in Gallia.	255, a
Sappo & Acixus poetæ clari habentur.	825, b	Silvius, septimus rex Latinorum.	61, b
Saraceni, qui dicti?	17, b	Simeon Judæorum Pontifex Max.	137, a
Sarapidis templum Alexandriae incensum.	225, a	Simia Sira.	233, a
Sarapis, an Deus Ægyptius?	131, b	Simon.	146, a
Sardanapalus.	64, a	Simon præpositus templi Ierofolym.	141, a
Sardes, quando captæ?	95, a	Simon Iudæorum pontifex interficitur.	147, a
Sardes capit Alexander.	126, a	Simonides inventor, Θ. Φ. Χ.	121, a. b
Sardes à Cyro captæ.	94, b	Simonides Lyricus, & Phocylides.	95, b
Sarmatæ dimicantes.	251, a	Simonides clarus habetur. 93, b. æqualis Archilocho.	81, a
Saturninus imperium molitus invadere.	241, b	simulacra δαίδαλα veterib.	45, a. b
Saxones Deufone cæsi.	259, a	Singara urbs Mesopotamiæ.	253, a
Schema, a, vetustiss. Romani dixerunt.	113, b	Sinope condita à Milesiis.	83, b
Scipio Iberiæ urbes multas recipit.	139, a	Sisyphus Corinthum condidit.	38, b
Scipio Numantinos subvertit.	145, b	Smyrna, prius Naulochos dicta.	59, a
Scribas & interpretes legis D. interfecit Herodes.	174, a	Smyrna in urbis modum ampliata. 61, b. μητρόπολις fuit Asiæ.	61, b
Scylla, nomen navis feu trieris.	54, a	Socrates nascitur.	102, b
Scythæ usque ad Palæstinam.	83, b	Socrates celebratur.	105, b
Sæculares Iudi, & quando acti?	103, b	Socrates venenum bibit. 122, a. & quando extinguitus?	109, b
Sedechias, Eliezer, pseudopropheta.	62, b	Sodoma & Gomorra succensæ.	17, b
Sedekix casus.	13, b	Sol & Luna Cleopatrx liberi,	166, a
Sedekix capti epocha vera.	89, a	Solere imaginofum. apud Catull.	28, a
Sedekias, quot annis regnaverit?	88, a	Soles tres Romæ exorti.	159, a
Seianus præfectus Tiberi. 188, a. oppressus.	<i>ibid.</i>	Solis defectio.	89, b. 181, a. 252, b
Seleucia, à quo condita?	130, a. b	Solomon, templum ædificare cepit.	60, b
Seleucia & Cresiphon à Romanis capta.	206, b	Solon, & quando leges tulerit.	87, b
Seleuciæ clades.	220, b	Sophocles Tragædiar. scriptor, &c. 102, a. Athenis moritur.	108, b
Seleucus.	131, b. 137, b	Sofarmus Assyriorum.	47, b
Seleucus Nicanor.	128, b	Softhenes.	135, a
Seleucus Antiochiam. 130, a. Babylonem obtinuit.	<i>ibid.</i>	Sotio Philosophus, præceptor Senecæ.	180, b
Seleucus vivus exulsus, & à quo?	150, b	Sparta quando condita?	23, a
Selinus in Sicilia condita.	82, b	Speusippus moritur.	125, a. b
Sellum dies tres, alii mensem regnasse voluit.	66, a	Sphinx alia Ægyptiaca, alia Græca.	47, a
Semendis Ægyptiorum.	61, a	σ, in numero, quantum. 116, a. Ϛ, quantum. <i>ibid.</i>	
Semiramis Trojæ excidium antecessit.	12, a	Stagira condita.	82, a
Semachi filia sacerdotes Bacchi.	33, b	Stafimus scripsit Iliadem parvam.	82, a
Seneca Cordubentis.	196, a	Stattius Surculus Tolofentis.	193, a
Seneca, Episcopus decimus Ierofolymis constituitur.	211, b	Sthenelantus pro Sthenelante.	18, a
Senecæ præceptor Sotio.	180, b	Stheneleus Argis.	34, a
Sennacherib, qui & Salmanassar dictus.	74, a	Stibadii inventor, Eudoxus.	117, a
Seprizonium exstructum.	229, a	Στόμιον, quid?	16, a
Serapis Alexandriam ingreditur.	131, b	Suffetes Carthaginienfes.	68, b
Serenus Grannius.	213, b	Sulla Athenas vastat.	150, b
Servi Sicilienses rebellant.	147, a. 150, a	Sulla Romam obtinuit. 151, a. moritur.	<i>ibid.</i>
P. Servilius Ifauricus.	159, a	Sumia virgo Romæ.	102, a
Servius, quot annis regnaverit?	92, a	Sufakim rex Ægypti.	61, b
Servius Sulpitius. 158, a. quando obierit?	159, a	Synodus Antiochiæ.	257, b
Sefonchosis.	63, b	Synodus apud Ariminum,	256, a
Sethus.	41, a	Syria,	
Severus & Maximinus.	246, a		
Severus in Britannias.	229, b		
Severus Parthos.	228, a		
Severus Caesar, interficitur, ubi, & quando?	247, a		

INDEX RERUM ET VERBORUM.

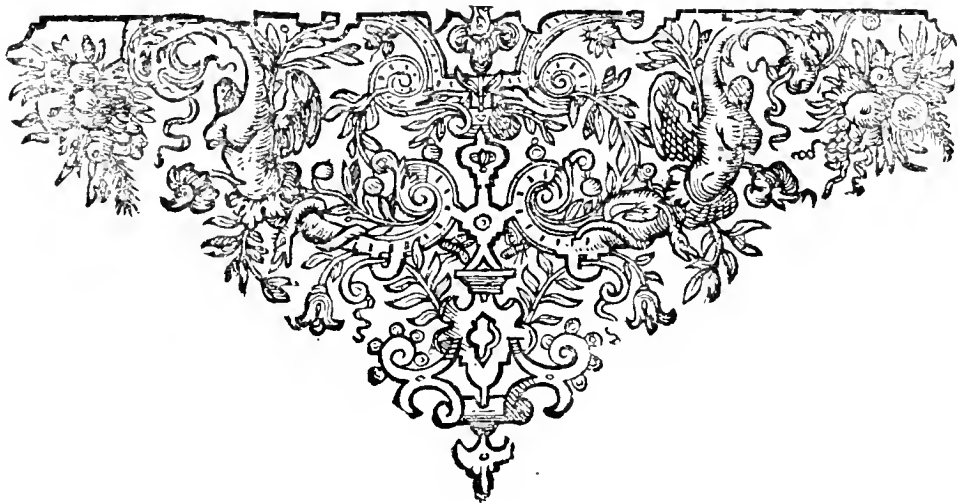
Syracusæ à Romanis captæ.	135, b	Themistocles moritur & quo modo?	102, b
Syracusas capiunt Romani.	138, b	Theo, rex Ægypti. 123, b. fugit in Arabiam.	<i>ibid.</i>
Syria, quamdiu possessa per reges. 150, b. stipendiaria facta.	<i>ibid.</i>	Theodorus Atheos.	129, a
Syriæ urbes recepit Antiochus.	139, b	Theodulus miserabilis presbyter.	259, b
Syrus indigena, unde Syria.	24, b	Theognis poëta clarus habetur.	94, b
		Thera.	139, a, b
		Theræi Cyrenem condidere.	73, a
		Theriaca, genus vitis.	28, b
		Theræ Alexandrinæ Romæ ædificatæ.	233, a
		Theræ Commodianæ.	225, a
		Theræ à Nerone ædificatæ.	195, a
		Theræ Severianæ.	228, b
		Theræ Trajanæ.	204, a
		Theseus rapuit Helenam.	49, b
		Theseus ignominiose ejectus per signa testarum, an auctor fuerit <i>ὄπρανισμῶς</i> .	50, a
		Thessaliæ, appellationes variæ.	20, a
		Thessalus Hæmonis pater non est.	26, a
		Thessalus, an Græci filius?	19, b
		Thineus Assyriorum xxviii.	56, b
		Thonos Concoleros.	63, b
		Thracæ mare obtinuerunt, & quando?	61, a
		Thracæ à Romanis victi.	149, b
		Thracæ duplices. Bebryciam condiderunt.	62, a
		Thracia in Provinciam redigitur.	191, b
		Thrasylbulus, quando regno pulsus?	103, a
		Thuores. 52, a. idem qui Polybus.	<i>ibid.</i> & 53
		Thuoris Trojanis temporibus æqualis.	15, a
		Thurimachus.	18, a
		Thymætes fratrem interfecit.	56, b
		Tiberiades.	185, a
		Tiberianus.	251, a
		Tiberius. 181, b. 182, a. occupavit Armeniam.	170, a, b
		Tiberius Cæsar Dalmatas vicit. 179, b. vastat Germaniam. 172, b. Imperator appellatur. 172, b. de captis Pannoniis triumphavit. 172, a triumphat de Rhetis, &c. 173, a. Vindelicos superavit. 171, b. Drusum consortem regni facit. 184, a. in Campania moritur.	179, b. 172, a 172, b. 173, a. 171, b. 184, a
		Tirtæus poëta, & quando floruerit?	83, b
		Titamenus in Peloponneso regnat.	55, a
		Titianæ therma.	204, a
		Titianus.	252, a
		Titulus, causa dicebatur.	158, b. 159, a
		Titus filius Vespasiani. 201, a. an fuerit Idun- marus? 218, a. Amphitheatrum Romæ ædifi- cavit. 201, b. Judæa capta, &c. 198, b. morbo periit in villa, & quo? &c.	201, a. 218, a. 198, b. 201, b
		Titus Antoninus Pius. 218, a. Pater patriæ dict.	218, a. <i>ibid.</i>
		Titus Livius.	182, b
		Titus Livius Tragædiarum scriptor.	140, b
		Titus Lucretius.	150, b
		Tityus convixit Tantalos.	42, a
		Tlepolemia, quando agi solita?	92, a
		Tmolos.	183, b
		Togam fumebant puram xvii anno.	156, a
		<i>Τόμια ὄρνιθα</i> , quæ?	70, b
		Trachea Cilicia.	200, a
		Trajanus, varias provincias fecit, & quas? 208, a. triumphat de Dacis & Scythis. 206, a. morbo in Selinunte periit. 208, b. & quando obierit?	208, a. 206, a. 208, b.
			210, a
		Tralles terræ motu subsederunt.	167, a
		Tres tabernæ, ubi fuerint?	247, a

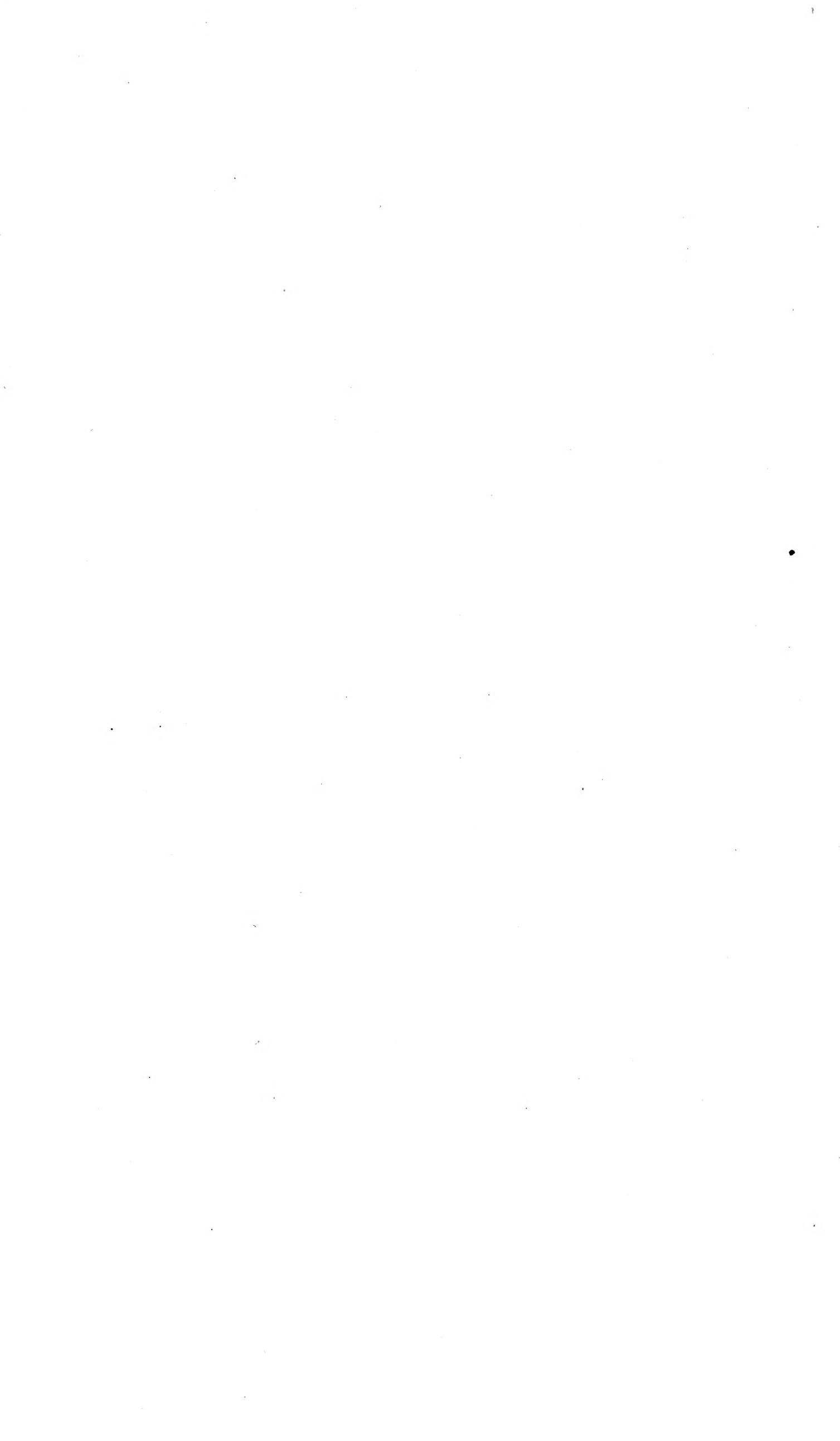
INDEX RERUM ET VERBORUM.

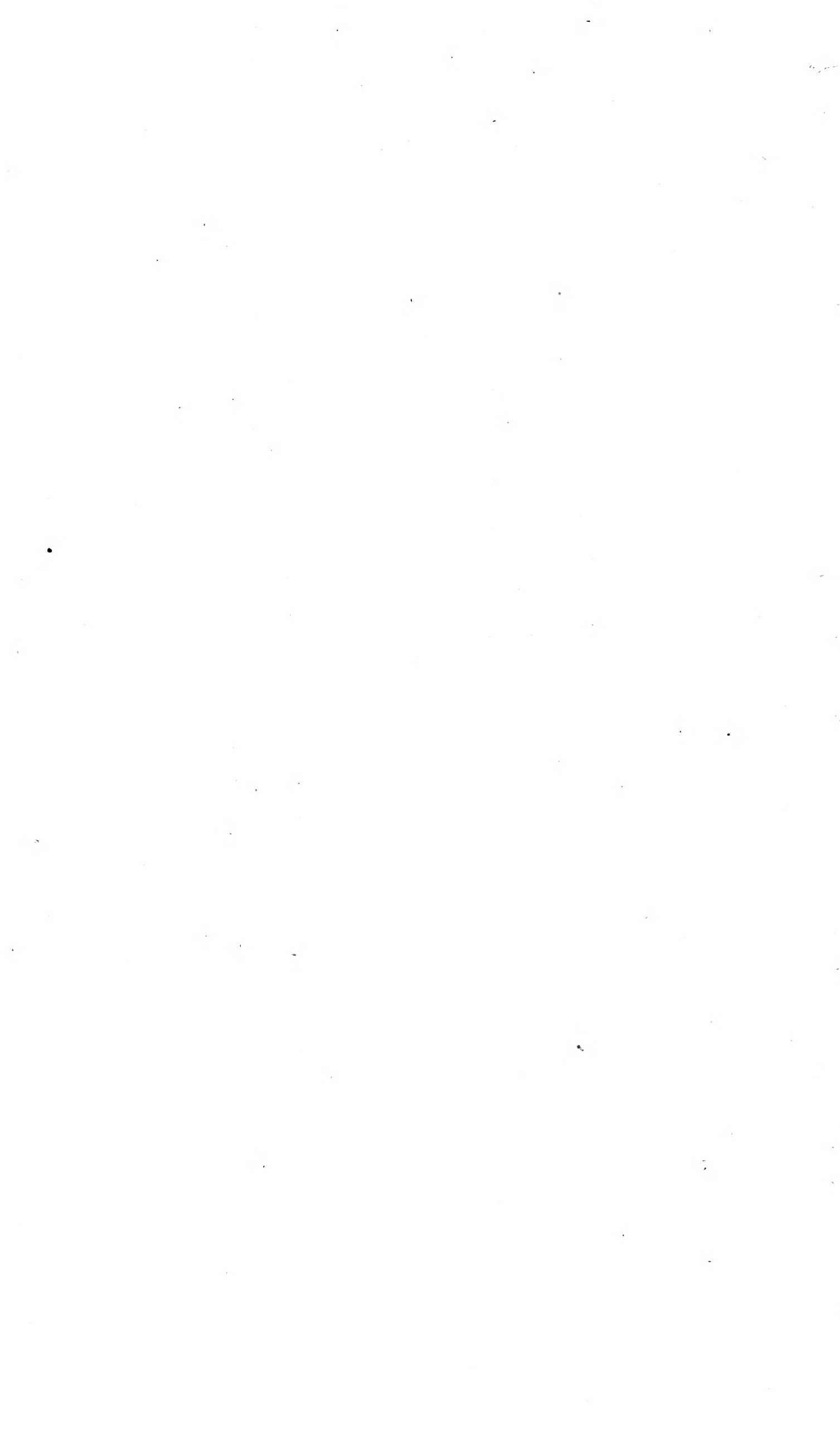
Tribuni militum Consulari potestate.	122, b	Vestæ templum Romæ incensum.	136, b
Tribuni plebis, seu militum, quando?	99, b	Vestalium Virginum maxima.	204, a
Tribuni plebis & Ædiles Romæ facti.	104, a	Vetranioni imperium abrogatum, apud Naissum.	253, b
Trieres prima navigat Corinthum.	66, a	Vetranus Murfa.	253, b
Triremis quando Athenis primum navigaverit?	72, a	Vibius Maximus.	159, b
Triremium descriptio. 67, a. b. & quis inventor ejus, &c.	67, b	Vicennalia Constantini facta, & ubi?	250, a
Triton fl. in Bœotia.	21, a	Virgilius Maro natus in pago.	152, b
Trochilus Argivus, auctor cursus.	26, a. b	Virgilius toga sumpta.	156, a
Troja, quando capta sit?	51, b	Virgilius Brundusii moritur.	170, b
Trojæ captivitas, ad primam Olympiadem, quot ann. numerentur?	71, a	Vitellius occisus à Vespasiani ducibus.	198, b
Trojæ excidium quando.	64, b	Vitis quando & à quo inventa?	31, b
Trojæ captivitas, & hinc prima Olympias, quot anni?	53, b	Vituitus rex. 148, a. Alii Bituitus.	<i>ibid.</i>
Τροφός, pro pedagogo.	40, b	Vlysses, & quæ de eo fabulæ.	54, a
Tros pater Ganymedis.	41, b	Votienus Montanus Narbonensis. 184, b.	obitus <i>ibid.</i>
Trypho Antiochum occidit.	146, a	Urinam capere, quid?	28, b
Tryphon Jonathan pontificem interfecit.	146, a	Ursinus Episcopus ordinatus.	258, b
Tucca, Cisalpinus dictus.	171, a	Vultacilius Plotus.	151, a
Tullus Hostilius primus regum Rom. purpura usus est.	80, b	Waphres, quando regnaverit?	88, b
Τυρρανισμός, fustuarium Lat.	91, a	X.	
Tunica molesta, quæ.	197, b	Xanthus Triopa.	26, b
Turris Stratonis.	172, a	Xenophanes Tragicus, an Physicus.	96, a
Tutelæ navium, quæ?	40, b	Xenophon & Ctesias clari habentur.	122, a
Tyranni oppressi Athenis à Thrasybulo.	109, b	Xerxes secundus, Perfarum octavus. 107, b.	Athenas incendit. 101, b
Tyrinmas Macedonum rex.	71, b	Xerxes, an idem cum Balæo?	18, a
Tyrreni, piraticam exercebant.	54, a	Xerxis transitus, quando contigerit. 102, a. 100, b.	Ægyptum capit. 101, a
Tyrus, quando condita? 46, a. & quando capta.	126, a	Xyftos, quid?	234, b
V.		Xyftus urbis Romæ episcopus.	236, b
Valentinianus. 257, b. in Britannia oppressus. 259, a		Z.	
Valeriani in Christianos persecutio.	236, b	Zacharias. 65, b. occiditur.	63, a
Valerianus à Sapone capitur.	236, a	Zaleucus, Pythagoras,	81, a
Valerius Publicola.	99, b	Zenobia apud Timas. 239, a. Orientis imperium tenebat. <i>ibid.</i> ejus familia.	<i>ibid.</i>
Varius & Tucca.	171, a	Zeuxis præclarus prætor agnoscitur.	102, b
Vestigales provinciæ, quæ?	168, a	Zipætes, pater Nicomedis.	78, a
Ventidius Parthos superat.	155, b	Zoroastres rex Bactrianor. &c.	15, b
Ver sacrum quid?	107, b. 108, a		
Vespasianus, ejus initium. 198, b. omni Graciæ libertatem ademit. 199, b. colonias deduxit, & mortuus est.	201, a		

F I N I S.

LUGDVNI BATAVORVM, Typis NICOLAI HERCULIS, sumptibus JOANNIS JANSSONI, Bibliopolæ Amstelodamensis, 1658.

JOSEPHI JUSTI SCALIGERI
JULI CÆSARIS A BURDEN FILII
ISAGOGICORUM
CHRONOLOGIÆ
CANONUM

LIBRI TRES;

In quibus

O P E R I S

DE EMENDATIONE TEMPORUM

Doctrinæ totius præcepta demonstrative traduntur,
ac multa præterea hæctenus non vulgata docentur.

*Editio novissima, multifariam aucta & emendata ab ipso dum
viveret Auctore.*

A R I S T O P H A N I S.

Εὐφημεῖν χεῖρ, ἀξίσαοθ' εἰς ἡμέτεροις χοροῖσιν,
Ὅστις ἀπειροῦ τῶδε λόγων, ἢ γνώμη μὴ καθαροῦ,
Ἡ γυναίων ὄργα μισῶν μὴτ' ἴδε πω, μὴτ' ἐχόεθυσε.

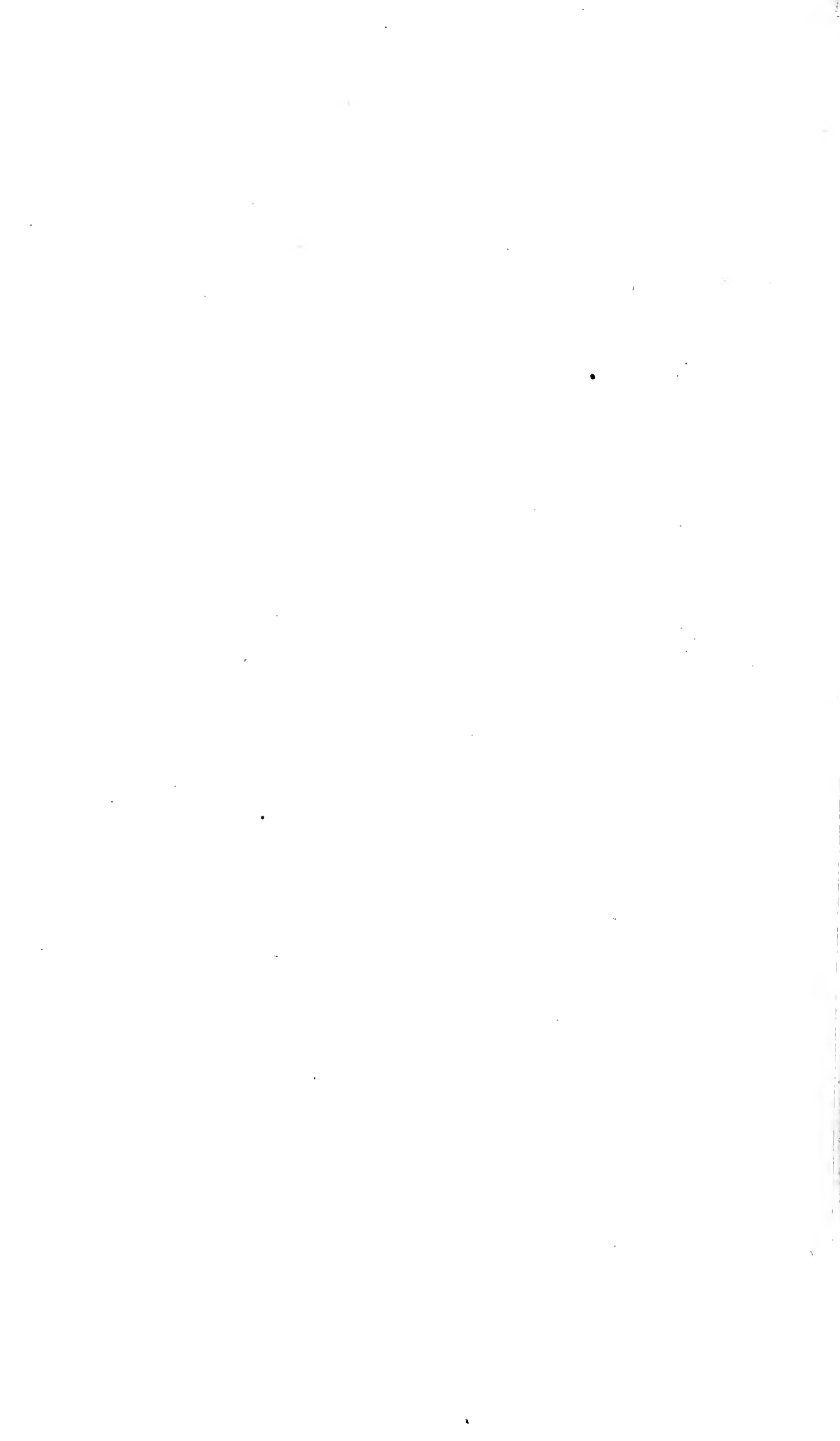
Ελθθεῖων μαθημάτων καὶ παντοδαπῆς παιδείας ἀμύνηθ'
μήτις εἰσῆτω.

AMSTELODAMI,

Apud JOANNEM JANSONIUM,

MDCLVIII.

I O S E P H I S C A L I G E R I
P R O L E G O M E N A I N C A N O N E S
C H R O N O L O G I Æ I S A G O G I C O S .

*In quibus multa præclara exponuntur, & quorundam ineptorum & fanaticorum
hominum somnia, cum summo fructu & voluptate lecto-
rum consulantur.*

EMO negare potest, quemadmodum ratione homines à reliquis animantibus, ita & literis homines ipsos ab hominibus differre: ut quantum ex literarum studijs quisque hausérit, tanto homo homini præstet, imperito intelligens intersit. Facultas enim earum omni homini data est, scientia nulli, nisi quantum quisque laborando sibi compararit. Itaque rationis beneficium est, quod via viuimus, quod inter nos commercia agimus: literarum autem, quod homo se melior euadere, & alium meliorem facere possit. Qui igitur scribendo in commune bonum aliquid proferre potest, is quidem præstat, quod paucorum est præstare, propterea quod non omnium sit literas discere, aut docere: tanto autem maiore laude dignior est, quanto rarior est literarum scientia, quam aliarum vulgarium artium, quibus humana vita continetur. Non disputo, quid, aut quatenus scribere debet, qui publica commoda augere postulat; neque ad viuum refeco, ut faciunt illi, qui de nulla re, nisi quam ipsi sciunt, scribi, aut sermonem fieri, patiuntur. Non solum enim quicquid interest non ignorari, sed etiam quod didicisse non nocet, id cum utilitate scribi & doceri potest: quia quarundam rerum ea inter se cognatio est, ut quæ singulares non possunt, eæ cum alijs coniunctæ magno usui sint: quædam etiam sine illis nihil utile promittere possint. Neque vero Arithmetica, neque Geometria Astrologiam docent: sed sine utraque Astrologia nihil potest, imo nulla Astrologia est. Antiquitatis memoria sine Chronographia claudicat. illa sine Chronologia, manca est. Chronographia enim ea dispensat, & digerit, quorum causas & originem à Chronologia accepit. Quare ut earum, & aliarum scientiarum inter se communio usus laudabiles habet, ita literarum, quibus eas acceptas referimus, & beneficium immortale est, & utilitas nunquam satis laudata: neque ad amicitias jungendas, ad commercia nouarum societatum ineunda, ad memoriam rerum posteritati transmittendam, maius bonum generi humano diuinitus conferri potuit. Sed, eheu, quas paulo ante comparatas esse diximus, ut homo homini præstare possit, earum hodie ad nihil aliud usus est, quam ut homo ab homine dissideat, homo homini sit lupus. Apud sæculum prius proterua conuiciorum, scurrilitatum, vernilitatum, contumeliarum nomina in circulis, in lustris, in cauponis nascebantur. Hodie è sinu literarum non ea tantum, sed noua, inaudita, infanda prodeunt. Inciuile, petulans, improbum aliquod dictum excogitandum? Ne longe discede. dabunt literæ & quod quæris, & si hoc tibi satis non est, etiam earum rerum gnaros subministrabunt, qui per omnes contumeliarum numeros, quantum in ea palæstra profecerint, tibi probabunt. Quid hodierni præferunt libri, quam incredibilem rerum, præter quam iniuriarum, & conuiciorum, imperitiam? Ecquid sceleratum, execrabile, inexpressibile excogitari potest, quod librorum nouorum tot, tanta, tam immania examina non contineant: Quinam se hodie ad scribendum conferunt, qui non putent sibi in literis omnem maledicendi licentiam patere, quæ nemini parcat, nullum genus hominum patiatur expers esse virulentia & importunitatis suæ? Ventosissima & futilissima omnium, qui literas tractant, gracchulorum Criticorum natio, non solum liberalium artium, sed etiam omnis ciuilitatis & humanitatis expers, nullum librum instituere potest, nisi eum à contumelia incipiat, & in contumelia terminet. Peccauit aliquis in verbulo, in syllaba, aut destitutus ope veteris codicis aliud humanitus pro vero substituit? Hoc satis est nouo libro conscribendo, tanta insolentia, ac contumeliarum strepitu, ut neque personarum, neque loci, neque ordinis ratio habeatur. Quid: umbratica Sophistarum factio pestilenti afflatu siderata quando magis regnum obtinuit, quam hodie? Quid in illorum libris legas, quod te meliorem, aut doctiorem efficere possit, & non potius te, si aliquid pudoris in te est, inuisitata petulantia à sui lectione deterreat: Omnino qui animum ad scribendum applicant, alterutrum

P R O L E G O M E N A :

incurrant necesse est, aut, si male scribunt, contemptum, aut si bene, odium. An non (ut, quod nostra interest, tangam) nostri libri de emendatione temporum quot lectores, tot pene hostes nobis pepererunt: Etiam pauci illi, quos excipio, si non hostes, saltem reprehensores sunt: si non odio, saltem querela nos infectantur: captus sui culpam in nos conferunt: se non intelligere, frustra operam in eorum lectione collocari. Vno verbo, & quidem simplicius, poterant, quod aperte non dicunt, dicere, sibi nostra non probari. In ijs, qui palam damnant, est quoddam genus hominum, qui exoticos scriptores, quos ipsi profanos vocant, hoc est, omnes, præter sacrosanctos Scripturæ libros, ne semel quidem verum dixisse & scriptis suis testantur, & in pulpitis Athenæorum suorum declamant, & in familiaribus colloquijs simplici iuuentuti persuadere conantur. Quid quod ex illis quidam dicunt Dominum nostrum Iesum Christum diuerso ab alijs Iudæis habitu indutum fuisse, simbrias in tunica non gestasse, omnia, quæ lex præcepit, nõ obijisse: certe quod aliter sentimus, nihil quam illis insanire visi sumus. Qui pudentissime eorum nugantur, aiunt Olympiadas, & Factos ad trutinam Danielis, & Apocalypseos examinari, & castigari debere. Qui vero saltum extra terminum pudoris expediuerunt, Olympiadas, & Consules negant fuisse. Nam in Commentario cuiusdam ex secta horum Prophetarum nuper legebamus Olympiadas, & Consules commentitiam rem esse. Prioris generis quidam boni viri sunt, & ex eo grege nouimus aliquot, in quibus unus summa nobiscum necc. litudine coniunctus, & apud populares suos non infimi in literis nominis, ex animi sententia iurabat se infinitos errores Liiij, Suetonij, & aliorum historicorum ex Apocalypsi deprehendisse, & quidem mirabatur quosdam ita stupidos esse, ut eis persuadere non posset, alios tam impudentes, ut aduersus rem tam manifestam hiscere audent, quum tamen alioquin viri docti essent. Is bonus vir Olympiadas quidem fuisse non infitias ibat, sed eas numquam Græcos recte putasse tam sibi constare, quam meridie lucere, idque ex Apocalypsi & Daniele manifesto patere affirmabat: & quia Theologiam profitebatur, id negare in aliqua parte impietatis ponebat. Eodem sidere percussus ex istorum hominum hæresi alius vir sane pius, summa trium linguarum peritia, & non vulgari aliorum humaniorum studiorum usu, ut laxationem captiuitatis Iudaicæ ad primum annum Cyri conferret, nihil pensi habuit octaginta annos de Olympiadibus refecare: idque, quia, ut aiebat, in Olympiadum computatione, & regum Persidis nominibus, & annis Græcos scriptores ratio fugerit: atque adeo inuenit, quod nunquam putassem, sectatores, quanuis in manifesto delirio deprehendatur, adeo ut viam præiisse videatur omnibus hodiernis prophetis, quibus tanto in odio est historia exotica, ut quum Chronologia sacra instruenda est; eam maxime inquinari putent, si ad tempora historix, ut ipsi loquantur, profanæ referatur. Idcirco Chronologicas suas diatribas vocare solent opus ex puris sacre scripturæ fontibus deriuatum. Quare nos inde non male eos καθαρός vocauimus, quo nomine dicti quidam in veteri Ecclesia Hæretici fuerunt. Puros sane scripturæ fontes non minus, quam ipsi, esse, & quatenus sint puri, melius, quam ijdem, scimus, & fatemur, & præ nobis ferimus: Sed quos ipsi stercore suo conspurcarunt, eos non solum puros, sed etiam a scriptura esse negamus. Ab his hominibus maius periculum imminet bonis literis, quam ab Aretalogis, qui eas aperto Marte impugnant. Nulla maior pestis hac prophetarum plebecula, nulli, quos magis reipublicæ literariæ interfit neque unquam scripsisse, neque eorum scripta a iuuentute tangi. Nihil, inquit, verum est, nisi quod sacris libris continetur. Consules, Olympiades, aut commentum hominum sunt, vt quidam ex illis latrant, aut, ut alij, male a profanis scriptoribus referuntur. Nihil superest, quam ut ἀκατάληψίαν illam reuocent, quæ sectam nouam fanaticorum Philosophorum induxit, quemadmodum contemptus exoticorum scriptorum hodie nouam Catharorum χθειςή πρώην peperit. Reges Persidos nulli alij sunt, præter quam quos Prophetarum hodiernorum κερυβαντισμός commentus est. Nulli itaque, si velint, imperatores Romani sunt, nisi quos ipsi ad Apocalypsim facere putabunt. & sane non diu est, quum Annij Viterbientis Dominicanæ lucumonis somnia ab illis prophetis refricata sunt, ut esset, quod nostris rationibus opponere possent. Aliter frigebat eorum commentum, nisi ea, quæ a nobis expugnata sunt, ad oppugnationem nostri compararent. Ex illo conciliabulo ante paucos annos, atque adeo nuper, aliquot Chronologiæ prodierunt, omnes diuersis itineribus ad idem compirum viam affectantes, idem enim propositum omnibus, eadem finis, ut spoliū aliquod ex nobis reportent: sed aliæ alijs causæ sunt. Quidam non possunt ferre, quod anni caelestis initium ab autumnno instituiamus. Verno enim anni tempore omnia creata fuisse. Alijs argumentum noui libri suppeditat trigessimus annus ille initio Ezekielis, ut ostendant illum annum de Iobeleo intelligi. in quo quanta sit eorum amentia, alibi declarauimus. Alij, ut nouus liber nascatur, atque adeo immane volumen confurgat, Hebdoma-

PROLEGOMENA.

Hebdomadas Danielis assumunt, ut aliud principium, alium finem earum esse ostendant, quam à nobis, imo à Daniele, designatur. Denique quod toties totiesque confutatum est, id recoquant, & ex eo epulum nouum stultæ iuuentuti apponunt. Quis angelus, aut alius θεοπεμπτός illis narrauit necesse fuisse hominem verno potius, quam alio anni tempore creatum fuisse: Quæ necessitas hoc nos adigit credere, quæ demonstratio hoc persuadet: Hæc est veterum sententia, scio: sed eorum, qui ad coniecturas confugerunt, quando ex auctoritate nihil certi expiscari potuerunt. Quid quod in illis partibus, in quibus, primus homo creatus est, nullum aliud ver est, quam quantum a Ianuario, ad Martium, saltem ad æquinoctium, interiectum est, ab æquinoctio, ad alterum æquinoctium, omnia aestu squalida sint, Septembri & Octobri poma, & fructus clementior anni tractus abunde suppeditet? Messis quidem ibi in ipso vere fit. Sed an ante hominem creatum antecedente autumno sementis facta fuerit, ut ex illis frugibus homo alius *αυτόχθων* Adamo panem pinferet, depleret, ac coqueret, prophetarum est, non nostrum, quærere. Sed, inquit, tametsi pane velci statim non potuit, quum nullus esset, fructus & poma victum illi necesse fuisse. Genes. 1, 29. Hoc certe arguit autumno, quo *ὄπώρα καὶ ἀκρόθρυα* ex arboribus pendent, non, ut ipsi volunt, vere, creatum fuisse. Ita suo se gladio iugulant. Omnino primi hominis *προφῶν ἀπεχέδιον*, non *σκόδατῶν*, fuisse ne ipsi quidem negabunt. Ea autem non potuit esse incunte vere, sed autumno. Denique nos ab auctoritate initium anni caelestis ab Autumno fecimus, ipsi à coniecturis Catharicis: nos à naturalibus causis, ipsi ab arbitrarijs. Denique anni Lunaris naturale initium est à die secunda Zygonos, ut neomenia Nisan conueniat cum neomenia Krionos. Sed hæc Prophetarum acumen non capit. Dimidium anni Lunaris, dies 177. Interuallum à neomenia Zygonos, ad neomeniam Krionos, dies 178. Simile caprinum prælium, an à iugo, aut ab impleto orbe Lunæ. utrumque habet patronos simul & aduersarios suos: neque altercandi finis erit. Sed ipsi putant Euphratem Renum esse, & parum abest, quin primo homini vinum Renense potus fuerit, siquidem eadem anni tempestiuitates in Mesopotamia, quæ in Germania. De anni tempore, quo homo primus creatus est, per nos quidem prophetis liberam esto iudicium, quandoquidem & si non concedamus, ipsi pro iure prophetico hoc sibi assument. Nos ab eo anni tempore caelestem annum ordimur, unde ante Exodi tempus ciuiles suos annos & menses deducebant Sancti Patriarchæ, quorum maior auctoritas apud nos, quam Catharorum, est, Noa, Abraham, Isaac, Iacob, Ioseph, donec ab autumno, ad ver, caput anni traductum, & ex tricenijs & æquabilibus mensibus Lunares facti sunt. Exodi *κττ, ι*. In hoc loco Exodi, quia in ordinem se redigi vident, interpretationem vere propheticam adferunt. Sed nos eos ad Grammaticam, quam aut negligunt, aut ignorant, remittimus. Mirantur, quod nos magnum consensum exoticarum literarum cum sacris esse dicimus. nos vero miramur, quod eorum interpretationibus cum Scriptura nulla sit conuenientia; & tam confidenter non solum exoticorum librorum, quos oderunt, sed & sacrorum, quos profitentur, tam manifestam inscitiam produnt, quam ut non tegere, sic nec excusare possunt. Aduersus hos signa inferre, vel classicum canere, est aut illorum rationem habere, aut sui obliuisci. Hæc scripta, *ἡ γραντομαχία* non aliud spirant, quam opus nostrum de emendatione temporum omni ludibrio traducere. Diuersi diuersorum affectus sunt, sed omnium par *ζηλοτυπία* & æmulatio, una eademque flamma, quæ illis faces obtrectationum subijcit. Vnde hic furor, equidem nescio, quum mihi conscius non sim aut præclari alicuius facti, cur tantam inuidiam, aut offensionis, propter quam tantum odium mereri debuerim: nisi fortasse merito mihi hoc contigerit, qui librum ediderim, ex cuius lectione tanquam ex quodam equo Troiano, tot monstra hominum coorta fuerint, Prophetarum, Catharorum, æmulorum, maledicorum, sycophantarum. Quin etiam, siquidem verum amici retulerunt, quidam sex aut septem in Germania, coniuratione, non ut illi Heroes, in Aulide, sed inter Cyathos, facta, execratione sese deuouerunt, opes suas contribuere ad illud castrum, quod tanta in inuidia est, oppugnandum. Nam Theologus, ait suam prouinciam esse, non aliorum, Chronologiam sacram tractare. Mathematicus matheseos proprium esse clamat de varia annorum forma, de temporibus, quia hæc ad Astrologiam solam pertinent, disputare. Itaque quas partes nobis reliquerint, non video: imo nullas mihi relictas esse sentio, siquidem omnia iam occupata sunt, Nam ne Grammatici quidem iam dudum ulla nobis reliquerunt. Nos vero neutri illorum eas concedimus, si aut alter nihil, præter Theologiam, quod Prophetæ & Cathari faciunt, alter præter mathesin, quod Clauius putaret satis esse, adferunt. Imo nullum genus hominum minus idoneum his tractandis scimus, quam ambos ijs adiumentis destitutos, quibus instructos esse oportet, qui in tam operoso negotio studiū serio ponere volent. Sic gloriosus medicus stomachatur nos *περὶ κερσανθασμῶ*

P R O L E G O M E N A.

scribere, quod proprium sit medici, non critici. Quos criticos vocet, & quod genus hominum sit, nescio. Equidem scio nullura medicum, quid sit *καρθευλασμος* sciuisse, antequam a nobis indicatum esset: & ne nunc quidem, nisi indicauissemus, ulli medico id obolisset. Sed *Φιλαυτίαν, & Ζηλοτυπίαν* hominis alibi castigauimus, sycophantiam eius in apertum producentes. Nostri vero Catharopropheta quid aliud obijciunt, quam quod alij ante eos scribentes magna inscitiae suae infamia a nobis validissime confutati sunt? Quid denique alij dicent, quod a prioribus dictum non sit? Frigebit eorum scena, nisi eandem fabulam reponant. in quo ostendunt se nullam industriam habere, quum aliena utantur. Vnus longe dissimilioris generis exortus est, sed tamen propheta, qui tantum abest, ut aliena usurpare velit, quod illi rupices faciunt, ut nihil in eius doctrina sit, nisi nouum, inusitatum, inauditum. Non puto simile ingenium extare, aut extitisse unquam, siue doctrinae τὸ ξένον & ἄγνωστον spectes, quam nemo sine stupore legere possit, siue fiduciam, quum, si illi credimus, omnes cum eo comparati fuigi sint, & hominum mendicabula. Nulli unquam regioni, nulli regno contigisse scio, quod Angliae, ut tale portentum pareret. Denique solum se sapere opere luculentissimo testatur, quod ita inscripsit: *De varijs annorum formis, aduersus minus probabiles Iosephi Scaligeri rationes, auctore Thoma Lidyat.* Titulus est ingentis illecebrae ad legendum, ut verbis Gellianis loquar. Pauci enim sunt, qui de eo Scaligero, quisquis ille est, aut ipse triumphare non optet, aut ab alijs triumphato non magno opere lateretur. Quid autem per *minus probabiles* intelligat, id Latine in progressu libri explicat, nempe *ineptis*. Quae interpretatio tanto elegantior est, quanto ingeniosius est singulari verbo, quam pluribus, animi sui sententiam exponere. Homo enim ingenuus & generosae fiduciae infra dignitatem propheticam esse existimauit verbum dissimulare, quo rationes nostras dignas esse censuit. quo nomine magnam a me inuicit gratiam. Quando eius librum accepi, erat hic mercatus autumnalis & Panegyris anniuersaria: quo tempore multi histriones in urbem confluunt, in quibus tunc solertissimus Anglicanorum artificum grex erat: ad quorum spectacula, quamuis omnis pene ciuitas, & multi praeterea extrarij, qui Panegyreos frequentanda causa huc conuenerant, agminatim currebant, tamen ego omnes histriones Anglicos uni Anglo posthabui. Tanta dulcedo unius Theatri me caperat, ut non solum spectaculis interessere, sed etiam cibum pene sumere oblitus sim. Quae enim voluptas ullorum Thymelicorum cum illa comparari potest, quam ex tam lepidi scripti lectione percepi, in quo nihil vulgare, nihil tritum, omnia noua, supra doctiorum captum, supra Naturae iura, ipsis sideribus, ipsi caelo, Soli, & Lunae ignota? Immensum volumen cresceret, si omnia obseruare vellem. Summa tantum fastigia delibabo, idque partim ut hominis genium lectori patefaciam, partim ut cum eiusdem nobiscum voluptatis participem: qui primum monendus est, tanta vi mentis hominem praeditum esse, ut intra paucos dies doctrinae temporum, Solis & Lunae periodorum, peritissimus euaserit, quam tamen doctrinam ne minimum quidem degustauerat, antequam opus nostrum perlegeret. quod quidem tam multis locis prodit, ut, etiam si velit, negare non possit. Omnia enim, quae a nobis primum commentata & a nemine antea obseruata sunt, ipsdem verbis refert, tanquam sua. Ore nostro saepe loquitur, calamo nostro scribit. Vnde impendio magis mirari subit, quomodo qui ex nostro opere totidem verbis tam multa deprompserit, tanquam oblitus sui, (quod quidem alienissimum est a Propheta) nihil boni in eo extare, sed inepta omnia esse diserte, & sine ambage restetur: omnia commentitia, omnia a nobis ficta, omnia falsa, idque, ut eius verbis utar, deprehendi posse, *si quis horas in lectione illius operis perdere velit*. Circumlocutione non utitur. *τὴν οὐρανὸν οὐρανὸν λέγει*. Ita decet generosos homines, & quod caput est, prophetas loqui. Quum tam paucis diebus totam de temporibus doctrinam imbibisset, vix tandem sibi persuadere potuit, quod in nostro opere legerat, apud veteres alternis plenos ac cauos Lunares menses fuisse. Portentum existimauit. idque, ut reliqua, commentum nostrum esse diu illum credidisse anni elegantissima ratio, quam excogitauit, aperte ostendit. Videbat a nobis Censorinum testem produci. Non negligendum esse putauit scire, quis esset Censorinus ille, cuius toties fidem sequeremur. Consulit illum. Ibi quoque menses alternis pleni, & caui diserte extant. Ne hoc quidem scrupulum eximere potuit. Non posse fieri, quin menses si non apud profanos, saltem apud Israelitas, imo apud Patriarchas, aliam formam, alium dispositum habuerint, quam alternationis plenorum & cauorum. Vide quid sit prophetam nasci aliud, & longe solertius est, quam hominem esse. Legerat in nostro opere, quod nemini antea suboluerat, mentes eos, quos Moses in historia Diluuij memorat, omnes esse plenos, & tricenum dierum. Rursus ex eodem opere didicerat annum priscorum Quiritium dierum $\overline{\text{cc}}\overline{\text{clv}}$ fuisse, & $\overline{\text{xxxviii}}$, interdum $\overline{\text{xxv}}$ dies post biennium intercalari. Itaque annum ex

PROLEGOMENA.

utraque forma constituit, qui menses diluuij, & modum ac embolismum anni Quiritium haberet. Quia igitur totus quantus est, nihil nisi sapientia & prophetia est, ita ratio- cinatur: Adamum, quia perfectissimus creatus esset, perfectissimis quoq; animi dotibus, præ- fertim matheos & astrologiæ, a Deo exornatum fuisse; (non dubito, quin & typographi am quoque nouerit) ab hac igitur astrologiæ peritia, eum perfectissimam anni formam excogi- tasse, quæ & Lunæ & Solis conuersionibus conuenientissima esset, quæque, ut eius verbis utar, *circiter æquinoctium, atque nouilunium inciperet*, ex undecim mensibus plenis, & uno mu- tilo, qui tantum $\overline{\text{xxv}}$ dierum sit. Itaque in Horro Eden anni forma nata est antiquior natali- bus Kain, & Abel, idque dierum $\overline{\text{cccclv}}$, qui est modus anni veterum Quiritium: menses au- tem pleni ex historia diluuij. Intercalatur, ubi opus est, mensis plenus, sed ea conditione, ut anno embolismo ille capite deminutus dierum $\overline{\text{xxx}}$, nunc $\overline{\text{xxxii}}$, nunc $\overline{\text{xxxiii}}$ dierum fiat, qui est Mercedinus præcorum Quiritium, ut in libris nostris docuimus. Quod si non monuisse- mus, nullum annum Adamus excogitare potuisset, & metuendum erat, absque eo foret, ne populo Dei, a conditu rerum, ad casum Sedekia, tempora sine ulla ciuilibus anni forma transi- genda fuerint. Exposito anni modo & forma, superest cui mensi embolismus deputetur, vi- dere. Nullus homini acutissimo ac prophetico conuenientior embolismo mensis visus est, quam decimus: quia principio anni a vere deducto, necessario decimus mensis in brumales dies incidet, quo tempore neque agricolationi homines dant operam, & cæli inclementia dat vacationem laborum. Hanc anni formam ab Adamo ex intimis astrologiæ adytis erutam, & a Patriarchis ad po- steros transmissam

*Crederet tam fise est, quam dubitare nefas.
Cor iubet hoc Lydiat, postquam destertuit esse
Astrologus, -*

Inde sub Iudicibus, & regibus Iuda, ad excidium Tem- pli, continuatam fuisse. Causas, qui uolet, ex eius diui- no libro petat. neque enim horas perdet, quod tamen eui- tare non poterit, si nostra legat, ut ipse *τρεανῶς, καὶ ὅσα ἀπα- φῶς* monuit. Iste annus

*περὶ θε λέων, ὅπθεν ἢ δεξικων. μέση ἢ γίμαιρα,
Diuersum confaja genus panthera camelo,*

iste, inquam, annus neque Lunaribus a mensium de- scriptione, neque Solaribus a dierum modo. Sed neque Lu- naris per eandem causam. Annus enim Lunaribus est $\overline{\text{cccclv}}$, non $\overline{\text{ccccl}}$, & ex interuallo uno die maior. Quum igitur propheticum edictum sanciat annum a nouilunio incipere, hoc nunquam, nisi fortasse mutilando mi- serum illum mensis $\overline{\text{xxxv}}$ dierum, accidere potest. Esto ex- emplum gratia, nouilunium anno hoc Christi 1606, Martij $\overline{\text{xxix}}$, feria septima, cyclo Solis $\overline{\text{xxx}}$, Lunæ $\overline{\text{xi}}$, perque annos $\overline{\text{xxii}}$ nouilunia cum characteribus suis, & litera Dominicali disponantur, ut in subiecto Diagrammate. In primo anno ab eadem feria nouilunia institutum, tam verum, quam propheticum. Reliquorum characteres nunquam paria facient per decem continuos annos, sed uno die, & non raro biduo, propheticum nouilunium ferius inibit, quam ciuilibus neomenia, ut ex Diagrammate patet: & in tota pe- riodo annorum $\overline{\text{cxliiii}}$, aliquando in $\overline{\text{xxv}}$, aliquando in $\overline{\text{xxix}}$ annos eadem inæqualitas committeretur, ut uno die, aut biduo nouilunium propheticum neomeniam ciuilem moret- ur. Itaque post aliquot periodos tanta perturbatio nouiluniorum, & nunc mora Lunæ, interdum mora æquinoctiorum fiet, ut in decem periodis, hoc est, annis 1440, quod non est magnum interuallum in huius doctrinæ demonstrationibus, neomenia prophetica a decimo die mensis ciuilibus Lunaribus ineat, hoc est biduo post *πῶ διχότομον*, ut suo loco in- fra demonstrabitur. Itaque, quod iam diximus, præter quam quod annus iste neque Solaris est, neque Lunaribus, ne id quidem habet, quod ipsi visum est, ut eius neomenia Lunaribus sit: & quo maior annorum numerus fuerit, eo magis caput harum phreneticarum perio- dorum a spatio, curriculoque deflectet, magisque a ueris nouilunijs recedet, ut necessario a plenilunio, a $\overline{\text{xx}}$; a $\overline{\text{xxiiii}}$ mensis Lunaribus ciuilibus, neomenia prophetica incipiat. Quis uero

ELENCHVS NOVILVNIO- RVM PROPHETICORVM.

Anni Christi.	Litera Dominicalis.	Character nouilunij.	Character propheticus.	
1606	E	7	7	
1607	D	4	5	Emb.
1608	CB	2	3	
1609	A	7	1	
1610	G	5	6	Emb.
1611	F	2	4	
1612	ED	1	2	
1613	C	5	7	Emb.
1614	B	4	5	
1615	A	2	3	
1616	GF	6		Emb.
1617	E	5	1	

P R O L E G O M E N A.

non miretur, quando $\overline{\text{xxx}}$ intercalantur, tunc eadem opera de claudo mense nunc biduo nunc tridui ἐξαιρέσειν fieri? Et huius quoque præclari inuenti nos causa sumus, qui ostendimus in mensibus Græcorum non solum unius diei, sed etiam interdum bidui ἐξαιρέσειν fieri. Quod si prætermissemus, actum erat de anno prophetico. neque ulla ratio iniri potuisset, ut ad iustum mensis Lunarum modum redigeretur. Nam prophetae quorum contemptores sunt, aliquando eorundem sunt simij. Sed quid opus est, quum intercalatur mensis plenus, demutuo biduum aut triduum tollere, quum expeditius sit illum claudam securum in suis sedibus relinquere, & alium $\overline{\text{xxvii}}$, aut $\overline{\text{xvii}}$ intercalare, si modo intercalare est mensium $\overline{\text{lvii}}$, aut $\overline{\text{lviii}}$ dierum constituere anno embolimæo, ut prophetica ratio respondeat capiti $\overline{\text{iii}}$ primi Regum: ex quo fanatici annum præcorum Hebræorum somniant immutabili statu semper $\overline{\text{xii}}$ mensium fuisse. Itaque quum intercalatur, annus semper erit $\overline{\text{xii}}$ mensium, quorum unus erit $\overline{\text{lvii}}$, aut $\overline{\text{lviii}}$ dierum. Sed quam strenuis argumentis illud phreneticum somnium confutauerimus, ex Canonibus Lector animaduertere poterit. Hæc vero ludus, iocusque sunt præ illis, quæ sequentur.

ἔσπετε νῦν μοι μᾶλλον ὁ λύμπια δώματ' ἔχουσαι.

Maius opus, maior rerum tibi nascitur ordo.

Fecundi sunt Genij prophetarum, neque in uino inuenio, ut sterilia ingenia, immorantur. Quum una periodo contenta esse posset ratio temporum, ipse de sermone largitionum suarum tres nobis exhibuit: quas quauis utrique fidei conuenientissimas ita asserit, ut tamen non demonstret, nihilominus, quæ scita omnia prophetarum sunt oracula, impium & profanum fuerit sine demonstratione eas admittendas esse negare. Prima earum est annorum 144, secunda 448, tertia ex utraque composita annorum 592. De prima igitur primo dicamus. Ea constat annis Iulianis 144, biduo minus, qui sunt dies 52594, syzygiæ 1781, anni Arabici 148, cum mensibus quinque. Quia igitur has periodos non solum Lunares, sed etiam Tropicas esse sciscit prophetica solertia, & in 144 annis duo bisexta percunt: ergo in 72 fit præcessio æquinoctiorum unius diei, non in 133, aut 134, ut Alfonso, atque multis præstantissimis Astrologis placuit. & consequenter character anni Tropici erit 1. 5. 40 præcise, non 1. 5. 49, 12. Rursus in totidem annis æquinoctia unum gradum promouentur in Zodiaco in antecedentia, quæ est *τοπικὴ ἀστρονομία*, ut altera, qua in diebus Iulianis unum bisextum perimitur, est *χρονικὴ*. Non igitur differunt *ἀστρονομία χρονικὴ, ἢ τοπικὴ*, siquidem quot bisexta percunt in anno Iuliano, tot gradus æquinoctia promouentur in Zodiaco. quod profecto nemo antea sciebat. Nam quis tanto ingenij acumine, ut vel minimum hæc odoratus sit? Sed non omnibus datum est esse prophetis. Certe si non hæc capimus, saltem hæc nos capiunt: ut in rebus diuinis, quæ non intelligimus, ea veneramur, & potius admiramur, quam in illis *περιεργαζόμεθα*. Non mirum igitur, si nostra imperitia à diuino illo ingenio hoc expellerit, *sibi Scaligeranis rationes nunquam placuisse*. Ego certe fateor, quæ mea, & quod præcipuum est, doctorum hominum, lata culpa fuit, me semper cum illis putasse in $\overline{\text{xxiii}}$ annis *ἀστρονομίαν τοπικὴν* tantum, in $\overline{\text{xli}}$ autem *ἀστρονομίαν χρονικὴν* fieri, hanc in Zodiaco, alteram in diebus Iulianis. Vide, vir unus uiris omnibus quid præstat, stultis intelligens quid interest. Sed age, quia in ipso vestibulo sumus, quanquam profani sumus, videamus tamen, an in ipsa adyta admitti possimus. Hipparchus obseruauit æquinoctiū vernum Alexandria, horis $\overline{\text{xxviii}}$ fere à meridie $\overline{\text{xxiii}}$ Martij, feria $\overline{\text{ii}}$ sequente $\overline{\text{iii}}$, annis 1732 ante Christi epocham Dionysianam $\overline{\text{mDCLXXXVI}}$, quo anno Christi Tycho Brahe Danus idem æquinoctium obseruauit hor. 14, 36 à meridie $\overline{\text{x}}$ Mar. in Dania, quod tempus ad Alexandria longitudinem relatum respondet hor. 16.17, ab eadem meridie. In 1732 annis transferunt periodi propheticae $\overline{\text{xxiii}}$, cum annis $\overline{\text{iii}}$. Quia igitur quot periodi, tot paria bisextorum excurrunt, secundum hanc diuinam *ἢ ἀστρονομίαν* rationem, $\overline{\text{xxiii}}$ bisexta tollenda fuerint de modo anni Iuliani ab obseruatione Hipparchæ, ad Tychoneam. Si igitur de meridie $\overline{\text{xxiii}}$ Martij $\overline{\text{xxviii}}$ dies deducantur, æquinoctium propheticum deprehendetur in $\overline{\text{v}}$ Februarij. Quare Tychonem Brahe, vel potius Solem ipsum, fugit ratio, quod æquinoctium illud ab æquinoctio prophetico decem diebus solidis aberret. Rursus anno 2333 ante eundem annum Christi 1587, anno primo Nabonassar, æquinoctiū erat in $\overline{\text{ii}}$ Martij. In eo interuallo fluxerunt periodi propheticae $\overline{\text{xvi}}$, cum annis $\overline{\text{xxix}}$: & proinde bisexta $\overline{\text{xxviii}}$ abundant: quæ de $\overline{\text{xxviii}}$ Martij deducta relinquunt $\overline{\text{xxiii}}$ Februarij, ubi fuerit æquinoctium propheticum anno Christi 1587. Itaque eodem anno Christi æquinoctium in $\overline{\text{xxiii}}$ Februarij, & $\overline{\text{x}}$ Martij erat. Hic rursus aut Tycho Brahe, aut Sol errauit. Nam tantum discrimen in propheticas rationes conferre, impium est. Et sane quo maius erit interuallum, eo magis prophetica æquinoctia in antecedentia dierum Iulianorum submouebuntur. Anno mundi primo æquinoctium erat in $\overline{\text{xxi}}$ Aprilis.

In an-

P R O L E G O M E N A.

In annō Christi 1595 erat in \bar{x} i Martij, qui erat Mundi 5554. Ij anni per 72 diuisi dabunt bisexta excurrentia 77. quæ de \bar{x} xi Aprilis deducta relinquūt \bar{ii} i Februarij. Ergo anno Christi 1595 profanorum æquinoctium erat in \bar{x} i Martij, Propheticum in \bar{iii} i Februarij. Non mirum igitur, si prophetis cum profanis tam male conuenit, quam inter utrorumque rationes tam male coeat gratia. Hinc illa: *Nunquam Scaligerana rationes mihi placuerunt. Frequentes controuersie inciderunt mihi cum Scaligero.* Diceres me consulto profectioem in Angliam suscepisse, ut Amycus cum isto Castore commissus infeliciter pugnarem. Periodus secunda annorum 448 tollit bisexta tria. Tamen eius diuinitas profanis rationibus nunquam congruet. Anno Mundi 5425, qui respondet Christi Dionysiano 1428, Æquinoctium erat in \bar{x} v Martij. Iam 5424 anni absoluti sunt periodi prophetice \bar{x} ii cum annis \bar{x} lviii: & proinde \bar{x} v bisexta collecta sunt à primo anno Mundi, ad annum Christi propositum, quæ a \bar{x} xi Aprilis retro putata peruenient ad \bar{x} vi Martij. Atqui æquinoctium erat in \bar{x} vi Martij. Eodem igitur anno æquinoctium & in \bar{x} vi & in \bar{v} i Martij commissum fuit. Hæc sunt *ἑσπεροσφηκὰ* quæ quamquam admiramus, tamen causas eorum scire non parum nostra referre exultamus. Quærimus itaque, si in tribus primis periodis, quæ sunt minores, quam una secunda, sex bisexta perimuntur, quid opus est in una secunda tria tantum tolli? Ab iisdem enim cæceteribus si prima & secunda simul emisse fuerint, prima tres orbes prius confecerit, quam secunda ad calcem peruenerit. Ter enim 144 sunt 432, minora, quam 448. Et tamen in 432 duplo plura bisexta pereunt, quam in 448. Hæc quoque supra captum profanorum sunt. Adem de periodo tertia dixeris annorum 592, quæ maior est, quam quatuor primæ, quæ sunt anni 576: in quibus octo bisexta tolluntur, quum in 592 quinque tantum pereant. Rursus in tribus periodis tertijs, nempe annis 1776, pereunt bisexta \bar{x} v, in quatuor secundis, hoc est 1792, qui numerus maior est, perimuntur \bar{iii} i tantum.

Quo tenam cultus mutantem Protea nodo?

Sed tamen amoto queramus seria ludo.

Hæ periodis ab æquinoctio semper, & nouilunio incipiunt. Hoc propheta Merlinus ficit. Quis harum rerum paulo intelligentior ullam periodum excogitari posse concesserit, in qua Sol cum Luna paria faciat? Ratio in promptu est. Ea periodus omnium optima est, quæ & breuissima omnium, & nulla, si fieri potest, sin aliter, perperua relinquit serupula. In rationibus Lunæ nulla est, præter enneadecaeterida, quæ anno Iuliano minor est hor. 1.485, Tropico maior hor. 2.75. Quia igitur nulla minor, neq; quæ pauciora serupula reliqua habeat, reperi potest, ideo ea non solum omnium optima est, sed nulla est præter eam: quia quæ præter eam excogitari possunt, eæ nō sunt periodi. Solaris uero periodus omnium optima & minima est Tetracoseteris Alfonsoina, hoc est ea, quæ annorum est 400, ut in Canonibus demonstrauimus: nisi fortasse quis eam prætulerit, quæ est annorum 524. Quemadmodum autem nullum *παχάλιον ἀνακυκλώσιον* esse potest, nisi quod ex utriusq; sideris cyclis compositum est, cuiusmodi periodus Paschalis Dionysiana annorum δ \bar{x} \bar{x} \bar{v} \bar{ii} , sic etiam nulla periodus tropica excogitari potest, quæ utriq; sideri congruat, nisi quæ ex Lunari enneadecaeteride, & cyclo Solis Tropico composita fuerit: qui fient anni 7600, in qua quadringentæ enneadecaeterides erunt, Tropica tetracoseterides \bar{x} \bar{x} : ut in periodo Dionysiana \bar{x} \bar{x} \bar{v} \bar{ii} enneadecaeterides sunt, \bar{x} \bar{x} autem cycli Solares. In hac igitur immani periodo tropica annorum 7600, dies \bar{v} \bar{v} sunt *προήγησεως ἰσημεριῆς* in anno Iuliano, \bar{x} \bar{x} \bar{x} \bar{ii} autē, & amplius, *ὑπολειψέως* in anno Tropico. Ut, verbigratiæ, æquinoctium iniuit anno primo Mundi \bar{x} \bar{x} \bar{v} \bar{ii} Octobris. Vertente periodo annorum 7600, deprehendetur in \bar{x} \bar{x} Augusti. Rursus nouilunium eodem anno primo mundi iniuit secunda Zygonos. Vertente periodo incidet in \bar{v} Scorpionos. & tunc locus erit *ἀντικλάσιον*, ut pro nouilunio Marschesvvan sumatur nouilunium Tisri in \bar{v} Zygonos. Præterea in periodo Tropica ciuili duo requiruntur: prius, ut numerus annorum sit quaternarius: alterum, ut bisexta cum annis componant numerum septenarium. vel, quod idem est, ut omnes dies periodi sint septenarij, ut in Tetracoseteride Solis tropica sunt dies 146097. qui manifesto est numerus septenarius. Sine his duabus conditionibus nulla est periodus ciuilis Tropica; ut in Canonibus demonstratur. Hæ quidem conditiones sunt in hac periodo *ἀνακυκλώσιον* annorum 7600, & Lunæ rationes cum Solaribus immutabili ordine conueniunt. sed quia propter immanem annorum numerum onerosior, quam commodior est, propterea eius usus abdicandus. At tres petiodi prophetice nullam harum trium conditionum habent, præter quaternarium numerum. Nam anni prius 144 cum bisextis 34 compositi, abiectis omnibus septenarijs, relinquunt ternarium. Secundæ anni quide n 448 sunt septenarij, sed bisexta \bar{iii} i non sunt septenaria. Tertiæ anni 592 cum 143 bisextis compositi septenarium quidem numerum faciunt: sed vitiosa est,

quod

P R O L E G O M E N A.

quod quinque bisexta in 592 annis perimit, hoc est unum in 1187. Hæc quum vitiosissima sint, longe vitiosius, intolerabilius, rationibusque Lunæ inconuenientius, periodos Lunares ex aliquot enneadecaeteridibus, & partibus unius enneadecaeteridos cōstituire, cuiusmodi hæ tres propheticae periodi. Prima enim ex septem enneadecaeteridibus constat, & præter ea annis $\bar{x}i$ enneadecaeteridos \bar{viii} : secunda ex $\bar{x}xi$ enneadecaeteridibus, & annis itidem $\bar{x}i$ enneadecaeteridos $\bar{x}iiii$: tertia ex $\bar{x}xxi$ enneadecaeteridibus, & annis itidem \bar{iii} enneadecaeteridos \bar{xxxv} inchoatæ. quod quantam inficitiam harum rerum, quantum stuporem, quantam asinitatem profiteatur, ex demonstratione patebit. \bar{cxliii} annis continentur, ut diximus, enneadecaeterides \bar{vi} , anni $\bar{x}i$. In \bar{vii} enneadecaeteridibus excessus Lunæ supra Solem est, D. o. 14. 525. in annis $\bar{x}i$ excessus Solis supra Lunam, D. 1. 12. 112. Minore excessu de maiore deducto, relinquitur excessus Solis supra Lunam, D. o. 21. 667, qui semper, ut progressio docet, crescet in infinitum: adeo ut in decem periodis nouem fere dies neomenia æquinoctij nouilunium moretur. Decem periodi primæ, hoc est anni 1440, sunt cycli enneadecaeterici \bar{lxxxv} , & anni præterea \bar{xv} de cyclo \bar{lxxxvi} inchoato. Excessus Lunæ supra Solem in \bar{lxxxv} cyclis, D. 6. 17. 225. Excessus Solis supra Lunam in \bar{xv} annis unius enneadecaeteridos, D. 15. 11. 415. Deducto minore de maiore, remanet excessus Solis supra Lunam, D. 8. 18. 190. hoc est dies nouem fere. Pone nouilunium in \bar{viii} Aprilis, anno primo periodi Iulianæ, feria secunda, cyclo Lunæ primo. Finge ibi æquinoctium fuisse. Post annos 1440 æquinoctium fuerit in \bar{xxviii} Martij, feria \bar{vi} , nouilunium in \bar{xxix} Martij, feria \bar{iiii} , cyclo Lunæ \bar{xxi} . Interuallum, dies \bar{ix} , qui excurrunt in 1440 annis ex Solis excessu supra Lunam, quæ tot diebus Solem antecedit. Hoc est, \bar{ix} diebus nouilunium primi anni erit ante neomeniam ipsius anni. In modico interuallo annorum ealabes facta fuerit, & quo maius annorum interuallum, eo maior erit. Neque hoc solum vitium interueniet. Nam in 1440 annis Luna anteuertet neomeniam anni diebus \bar{ix} , ut demonstratum est. in 2880 autem annis, quod plane prophetico acumine dignum, neomenia anni anteuertet nouilunium diebus $\bar{x}i$. In 2880 annis confurgunt cycli \bar{cxi} , anni $\bar{x}i$. Excessus Solis supra Lunam in annis $\bar{x}i$. D. 1. 12. 112 deductus de excessu Solis supra Lunam, in cyclis \bar{cxi} , nempe D. 13. o. 525, relinquit excessum Lunæ supra Solem, D. 11. 12. 413. Esto rursus nouilunium \bar{viii} Aprilis anno primo periodi Iulianæ. ibique fingamus æquinoctium fuisse. Post annos 2880 erit \bar{xxviii} Martij, feria \bar{vii} , cyclo Lunæ \bar{xxi} , Solis \bar{xxv} . æquinoctium vero \bar{xxviii} Martij, feria \bar{vii} . Interuallum, dies $\bar{x}i$, vt demonstratum est. In priore exemplo *σερήσις ελληνική* est dierum $\bar{x}i$, in hoc contrarius motus *εσθλοειφίς ελληνική* dierum $\bar{x}i$. Itaque celeritas & mora idem sunt prophetis, profanis vero contraria. In secunda periodo annorum 448, excessus Solis supra Lunam in annis $\bar{x}i$, D. 1. 12. 112 deductus de excessu Lunæ supra Solem in cyclis \bar{xxxv} , D. 1. 23. 445, relinquit excessum Lunæ supra Solem D. o. 11. 333. Et hic quoque Luna excedit Solem. in una periodo prima Sol Lunam excedebat. Mira fertilitas ingenij prophetici. In decem eiusmodi periodis, hoc est annis 4480, colliguntur cycli Lunares 235, quibus congruunt excessus Lunæ supra Solem, D. 20. 6. 245. item anni \bar{xv} , in quibus excessus Solis supra Lunam est D. 15. 11. 415. Deducto minore de maiore, remanet excessus Lunæ supra Solem, D. 4. 18. 1010. Itaque Lunam anteuertet neomenia anni diebus solidis \bar{iii} . Esto rursus nouilunium \bar{viii} Aprilis anno primo periodi Iulianæ. Finge, ut supra, æquinoctium ibi fuisse. Anno 4481, æquinoctium ascenderit in \bar{v} Martij, feria \bar{iii} , nouilunium \bar{ix} Martij, feria \bar{vii} , cyclo primo Solis, Lunæ \bar{xxvi} . Vbi vides manifesto Lunam posteriorem neomenia anni diebus quatuor, contra ac in prima periodo, in qua Luna erat prior. Tertiæ periodi colliguntur cycli enneadecaeterici 31, anni 3. Excessus Lunæ supra Solem in 31 cyclis, D. 2. 12. 165, deductus de excessu Solis supra Lunam annorum \bar{iii} , D. 3. 2. 299, relinquit excessum Solis supra Lunam, D. o. 14. 134. In decem periodis colliguntur cycli 311, anni \bar{xv} . Excessus Solis supra Lunam annorum \bar{xv} , D. 1. 12. 112, deductus de excessu Lunæ supra Solem in cyclis 311, D. 26. 6. 840, relinquit excessum Lunæ supra Solem, D. 25. 6. 803. Mirum vero propheticae solertiae *Πηχέρισμα*, ut in prima periodo Sol Lunam, in secunda Solem Luna excedat. Ergo post 5920 annos absolutos nouilunium incidet in \bar{xxv} Krionos, quum tamen à neomenia Krionos inire debuerit. Constituatur, ut in superioribus exemplis, nouilunium in \bar{viii} Aprilis, anno primo periodi Iulianæ: & ut antea, ibi esto æquinoctium. Post 5920 annos, neomenia Krionos incidet in \bar{xxviii} Februarij, feria \bar{vii} , cyclo Solis \bar{xliii} . nouilunium autem in \bar{xxix} Martij, feria \bar{iiii} , cyclo Lunæ \bar{xxi} . Si \bar{xxviii} Februarij est neomenia Krionos, ergo \bar{xv} Martij erit \bar{xxv} Krionos. Est enim annus bisextilis. En diuinitatem propheticae periodi, quæ æternum fœdus neomeniæ Krionos cum nouilunio fore promittebat, nunc \bar{xxv} dies solidos nouilunium à neome-

P R O L E G O M E N A :

neomenia Krionos rejicit. Et tamen, quia ex duabus prioribus composita est, propheta valde de ea triumphat, adeo ut ea se iugulum Clauio petere gloriatur, cui cumulus accessit pulcherrimus mensium Lunarium dispositus, sex plenorum continuorum, & totidem cautorum. Adeo alternationes plenorum, & cautorum mensium auersatur. Vt verum sit, quod diximus, cum alternationem mensium putasse commentum nostrum esse, ut ne nunc quidem in illa præclara periodo probare possit, in qua modus anni est dierum 354 at veterum Israhitarum ait fuisse 355, eamque omnium optimam anni formam esse. Quæro, si illa optima, quare non eandem præscribit Clauio: sin autem, quare Hebræos veteres, quorum optimam anni formam fuisse ait, hac posteriore usos fuisse non vult: Certe Polypus non toties mutat colorem, ut ista periodi, atque hæ annorum facies. In periodis nunc Luna anteuenit Solem, nunc Sol lunam: in annorum formis nunc menses omnes sunt pleni, præter unum miserum capite deminutum, nunc seni continui pleni, totidem caui. Tantæ molis erat, *frequentes controuersus propheta cum Scaligero incidere*: tanti momenti *Scaligeri rationes minus probabiles*, hoc est *ineptus*, confutare. Sed & alia prophetica sunt, quæ præterire, est lectoribus integram illam voluptatem inuidere, cuius iam gustum illis dedimus. Superest igitur epocha, & parapegma temporis, unde harum diuinarum periodorum initium deducendum, æquinoctium simul, & nouilunium: *ut, inquit, annus mundi primus ab æquinoctio & nouilunio pariter inciperent.* pag. 75. Nouilunium vero illud annis 5608 ante annum Christi 1605 incidisse in $\overline{\text{xxix}}$ Mai, feria prima, quod concedimus. Quia vero modum mensis Lunaris meliorem Hipparcheo, & Ptolemaico se excogitasse dicit (nihil enim tam perfectum, quod perfectius a propheta fieri non possit) propterea nouilunium illud retroagit in $\overline{\text{xxviii}}$ Mai, sabbato. in quo Deus opt. Max. ab opere suo cessarit. Itaque ut a feria prima in Sabbatum neomenia retroageretur, ideo in definitione mensis Lunaris Hipparchus, & Ptolemæus nugæ egerunt. Quia vero Sabbato Deus requieuit, ideo æquinoctium fuit die antecedente, feria $\overline{\text{vi}}$. *Itaque æquinoctium* (verba prophetica. Fauete linguis) *contigerit proxime precedente die eiusdem septimane sexto.* Quod Deus requieuerit die Sabbati, propterea necesse fuisse æquinoctium die antecedente contingere, idque omnibus Theologis ignoratum est, ideo plaris est unus propheta, quam quantum tam veterum, quam recentiorum Theologorum est. Sed si nouilunium ciuile fuit in $\overline{\text{xxix}}$ Mai, ut reuera fuit, æquinoctium vero $\overline{\text{xxviii}}$, id contigerit tertia Krionos. Atqui hæ periodi prophetica non alia de causa instituta, quam ut *nouilunium pariter cum æquinoctio inciperet*, hoc est cum neomenia Krionos, ut supra ex verbis edicti prophetici intelleximus. Esto. Æquinoctium fuit $\overline{\text{xxviii}}$ Mai, ut placet prophetis. Sed & neomenia Krionos eodem anno contigit $\overline{\text{xxiii}}$ Aprilis, feria septima, anno periodi Iulianæ 710. Secundum hæc, propheticum æquinoctium contigerit $\overline{\text{iiii}}$ Tauronos. Nunc vix tandem animaduerto, quam nos profanos falli necesse sit, qui æquinoctium semper in prima parte Dodecatemoriæ Arietis ponimus, quum ex edicto prophetico, illud statuum sit in quarta parte Tauri. Deum Opt. Max. *Quam cæcis homines in vita mentibus errant*, qui rem tam præclaram ignorarunt, æquinoctium in $\overline{\text{iiii}}$, aut $\overline{\text{v}}$ parte Dodecatemoriæ Tauri confici. Quæ fuit illa infelicitas nostra, quæ fati inuidia, ut tam diu in tanto errore hæreremus, neque ullum ex tot millibus astrologorum extitisse, cui hæc absurditas oboluerit. Sine dubio Solem aut dormitatorem, aut planum, & impostorem esse oportet, qui quum primam partem Dodecatemoriæ Arietis tetigit, tantum interualli designat abortu, ad occasum, quantum ab occasu, ad ortum. Itaque miseri mortales hinc decepti æquationem noctis cum die æquinoctium vocauerunt: atque adeo nunc imperita astrologorum natio ab eadem stulta sententia discedere non potest.

Sed nunc Anglus homo mortales tollere contra.

Est oculos ausus, primusque obsistere contra.

qui primus omnium nos docuit æquinoctium triginta sex diebus statim ab ipso Solis in primam partem Arietis ingressu confieri. Magna sane illi gratia. Vnus tamen scrupulus restat, quomodo illi cum Ciconijs, & Hirundinibus conueniet, quarum hæ tituli tepidi temporis, alteræ prænunciæ veris a Poetis vocantur. Sicut huius edicti prophetici odor afflauerit, verendum, ne vadimonium deserant, & triginta sex diebus anniuersarios ad nos reditus morentur. Di meliora. Bono animo estote omnes Ciconiæ, & Hirundines, & reliquæ Dauliades. Eodem enim anno Mundi prophetico æquinoctium quoque fuit in $\overline{\text{xxviii}}$ Aprilis, idque ea conditione, si utendum sit periodo tertia annorum 592. Verba prophetica pag. 330. *Conuenit autem primum vernum æquinoctium huius periodi iuxta observationes astronomorum illorum, ad initium mundi a nobis restitutum* (restituit mundi initium,

PROLEGOMENA.

initium plus debemus illi, quam Mofis, 5608 ab hinc annis, verno mense ante epocham periodi æoniam 144. diei, cui respondet vicissimus septimus dies Cæsarei mensis Aprilis, septimas pars quater, quo condita fuerunt luminaria. Hoc quoque omnes Astrologi, siquidem verum amant, sese ignorasse fatebuntur, ex diversis periodorum capitibus diversis eodem momento æquinoctiorum situs esse, quæ Seli imperent nunc ad 3377 Aprilis, nunc ad 3377 Mai eodem tempore Ciconijs & Hirundinibus adveniam vel non, nam veteri quibus, ne consuetas stationes deserant, ego auctor sum, ut etiam periodo utantur, quæ 592 annorum orbe explicatur. Alter pro cornibus Arietis, cornua Iam mententur. Sed rursus stuporem meum dissimulare non possum. Superius enim diximus primo anno Mundi prophætico æquinoctium fuisse in 3377 Aprilis, tertia septima. Hic vero quatuor diebus ferus est. Quid ni? Si eodem momento erat in 3377 Mai, quid vetat & ibi esse, ubicunque periodus quælibet illi castra metabitur? Experimentum est, an periodus illa a 3377 Aprilis deducta nos ad æquinoctium Nabonassarum manu deducat, quod superius animus convenisse in 3377 Martij, anno mundi prophætico 3253. Transierant quatuor periodi, quibus 3377 bisexta competant: & residui sunt 298 anni, in quibus duo bisexta collecta sunt. Fiunt omnia 3377 bisexta, quæ deducta de 3377 Aprilis relinquunt caput anni in 3377 Martij, triduo post æquinoctium. Rursus anno Mundi prophætico 1772 æquinoctium erat in 3377 Aprilis, unde initium Semiramix Babyloniorum epochæ. Transierant tres periodi, minus annis quatuor. Proinde quindecim bisexta, quæ excurrunt, de 3377 Aprilis deducta desinunt in 3377 Aprilis, quatuor diebus post æquinoctium. Siquidem cuiuslibet periodi bisexta ad meridiem 3 Martij addita primi anni creationis æquinoctium constituunt, ergo bisexta secunde periodi constituent illud in 3377 Aprilis. Nam a primo anno creationis prophætico, ad annum 5609, præterierunt periodi 3377, cum annis 233. in quibus colliguntur bisexta pene 38: quæ a 3 Martij putata desinunt in 3377 Aprilis. Itaque trium istarum diuinarum periodorum prima statuit æquinoctium in 3377 Mai, secunda in 3377 Aprilis, tertia in 3377 eisdem. Io triumphæ. Vivant prophætæ. Vapulent Scaligeri rationes minus probabiles, id est, ineptæ. Hactenus carptam doctrinam temporum prophætice exposuimus, qua rationes Scaligerianæ minus probabiles & ineptæ validissimo aniete pulsantur. Neque dubium, quin iam corruerint. Tanto impetu Demetrius iste πολιορκητής eas quater aggressus est, ne amplius frequentes contentiones prophetis cum Scaligero incidant, qui non nisi infeliciter cum eo manum conferent.

Ense levis nudo, parmaque inglorius alba.

Si omnia referre vellem, nulla finis scribendi futura esset. Reliqua portenta, & illa præsertim, in quibus nos reprehendit, quanquam omnia melius esset, silentio præterire, tamen pauca de multis colligere neque nobis oneri, neque Lectoribus fastidio erit. Lepida enim sunt, & Democrito digna, quale illud, quod plusquam sex aut septem locis iterat, Nabonassarum principem astrologorum sui ævi fuisse, eumque primum omnium mensis Lunaris modum definiuisse, & ab eo doctrinam anni Lunaris ad omnes nationes transmissam esse. Quia vidit in nostro opere de emendatione temporum nullas eclipses Lunares sine epocha Nabonassari produci, ex eo acutissimus vir iudicavit, Nabonassarum, quem antea ne in somnis quidem cogitavit, eas eclipses collegisse, & modum mensis Lunaris monstrasse. Hinc igitur Nabonassarum ex inuasore Babylonici imperij, & fortasse ne litens quidem scientem (quid enim militari homini, & infestori alieni imperij opus litens?), summum astrologorum fecit. Ergo, quia Ptolemæus sæpissime, & Arabentibus non raro, defectiones siderum, & alias observationes a Philippo putant, hoc modo Philippus quoque Aridæus summus astrologus fuit. Diocletianus etiam non poterit effugere, qui maximus astrologus fuit, a cuius epocha defectionem Lunarem, & alias Theo Ptolemæi enarrator putare solet. Sed & illud præclare & vere, Nabonassarum Aegyptijs anni vagi formam constituisse, qua hactenus usi non fuerint, & menses plenos cum Epagomenis edicto Aegyptijs sanxisse. Nebis profanis constat in Aegypto nullum regem Babylonium pedem posuisse ad Nabonassarum usque: & duobus millibus annorum plus minus ante Thoth primum Nabonassarum, nullam aliam anni formam Aegyptijs fuisse, quam eam, qua utuntur ij, qui observationes a Thoth primo Nabonassarum putare solent. Quomodo igitur Nabonassarum Aegyptijs anni formam præscripsisset, qui in Aegyptijs eo sæculo eundem annum, & quod caput est, suos reges haberent: Nabonassarum enim a Medis deficientem, qui in Asia imperium obtinebant, Babylone regnum arripuit anno 3377 celeberrimi & potentissimi Aegyptiorum regis Bocchoridis, cuius anno 3377

PROLEGOMENA.

ipse Nabonassarus obiit. Certe anni formam genti alicui sancire, est eius, qui genti imperat, non regis extrarij. Nam aliquam anni formam indicere, quid aliud est, quam imperare, quam legem dare? Ecquando Nabonassarus Bocchoridi imperavit? Tunc credam Nabonassarum anni formam Bocchoridi indixisse, quum à Turca inclytus IACOBVS magnæ Britanniae rex annum Hegiræ accipere cogetur. Videtis, candidi lectores, Prophetas non minus mirifica historiae peritia, quam iudicio, præditos esse. Hoc magis ex eo, quod sequitur, arbitrari poteritis, quum ait Belesin illum, cuius mentio apud Diodorum, eundem esse cum Nabonassaro. Hoc tam frequenter iteratur, quam Nabonassarum summum astrologum fuisse. Quia enim Belesin sacerdos erat, & ut maxima pars Chaldaeorum, astrologus, Nabonassarum vero astrologum fuisse iam sibi persuaserat, ideo Nabonassarum, & Belesin eundem esse iudicavit. Profecto si Nabonassarus ideo unus idemque sunt, quia ambo astrologi, sequitur, quum eo tempore tot millia astrologorum in Chaldaea fuerint, eos omnes unum Nabonassarum fuisse. quæ certe digna sunt acumine prophetico. Sed Belesin annis 636 ante primum Thoth Nabonassari Arbaci Medo auctor fuit imperium aduersus Sardanapalum iuuadendi. Sane hominem tanta prudentia, tanto rerum usu, ut a Diodoro describitur, qualem esse oportebat, qui ad tam arduum inceptum Arbaci consilium dederit, & quem, tanquam oraculum Beli, Arbaces consulebat, necesse est eo tempore triginta ut minimum annorum fuisse. Proinde primo Thoth Nabonassari Belesin fuerit 636 annorum: & quia idem est cum Nabonassaro, totidem annorum natus Nabonassarus imperium inuaserit. Qualem cum putemus, quum esset calidus iuuenta, qui anno ætatis suæ 636 non veritus est imperium aduersus potentissimum hostem arripere? Ne vero miremur Nabonassarum astrologum fuisse, plus adijciam, ab eo Achaz regem Iuda horologiorum conficiendorum rationem didisse. *Quocirca (verba prophetæ ex 81 pag.) secundum Nabonassari doctrinam, quum magna eius fama esset in toto regno Assyriaco, ut ex Diodoro Siculo colligimus, videtur Achaz rex Iudæ construxisse Solarium illud in semihoras distinctum, de quo fit mentio in historia ægrotationis Ezekie.* En Achaz discipulum Nabonassari, astrologum, & horologiorum artificem. Quemadmodum non obijcio illi deliria, quæ cum alijs communia habet, ut Epocham mundi 4742 annis antiquiorem repetere, quam rationes Mosaicæ patiuntur, (hunc enim morbum & alij quoque ægrotant) ita non illi vitio verto, quod gradus Palatii Achaz horologium vocat. Hoc enim postea tam veteres Iudæi, & eos sequutus Hieronymus, quam Iudæi recentiores, persuaserunt. Sed quod illud Holotogium in semihoras distinctum ait, unde habeat, aut unde colligat, libenter ab eo didicerim. Sed quia totus ille *δοσις* liber ex æmulatione, & insomnia, quam illi peperit opus nostrum quod ei somnos adimit, natus est, & nihil aliud in eo molitur, aut commentatur, quam ut nostra omnia commentitia, sua de cælo demissa fatuis persuadeat, duo aut tria de multis, quæ ad nos pertinent, tangam. reliqua sinemus rapidis ludibria venci. In loco Q. Curtij de anno Indorum ostendit nos Latine nescire. Verba Q. Curtij: *Menses in quinos denos descripserunt dies. Anni plena spatia seruantur. Luna cursu notant tempora, non, ut plerique, quum orbem sidus implevit, sed quum se curuare capit in cornua: & ideo breuiiores habent menses, qui spatium eorum ad hunc Lunæ motum dirigunt.* Quæ sit horum verborum sententia, etiam mediocriter Latine intelligenti perspicuum est. Quintusdecimus Lunæ est plenilunium. Quinis denis diebus, inquit, Indi describunt menses suos, non utique a plenilunio, quanuis quintusdecimus dies Lunæ sit plenilunium. Nam si quinis denis diebus eorum menses descripti sunt, aliquis merito suspicari posset, aut a plenilunio, aut a iugo. Hanc certe esse mentem Curtij nemo, qui Latine scit, negauerit. At prophetica censura negat nos intellexisse, quod orbem impletum interpretemur plenilunium. id enim significare integrum Lunæ circulum, id est, quando Luna totum Zodiaci circulum peragrauerit. Quis unquam vel mediocriter Latine sciens, ubi de Luna sermo est, orbem plenum, aut orbem impletum, de alio interpretatur, quam de corpore ipsius Lunæ? Insigniter Latinitatis imperitum esse oportet, qui aliter senserit. Caput 18 Plinij libri 11 totum est de Luna, eiusque configurationibus. Ibi *orbe pleno, orbe dimidio* quid aliud, quam *πεντέλων, & διχότομον* designat? quis tam hebes, tam nullius in Latino sermone usus, ut aliter pronunciare audeat? Ad verbum Basilij sermone 51 *ἐξαμήνης. ἄπεν ἐκπληρώση τὴν ἑαυτῆς ἀΐδα.* Quum orbem suum impleuerit. De plena Luna loquitur. Apud Senecam in Hippolyto:

Clarius quanto micat orbe pleno,

Quum suos ignes coeunte cornu

Iunxit — & orbem, & complere dicunt boni scriptores, quum de circuitu planeta-

rum loquuntur: sed cum delectu, Orbem conficere, circuitum peragere. Cicero: Sol annuos cursus

* *

conficit;

P R O L E G O M E N A .

conficit: lustrationem menstruo spatio luna complet. At orbem implet nusquam apud idoneum auctorem reperias; ubi de circuitu errantium agunt. Implentur vacua, complentur imperfecta. Itaque prophetam multum sefellit Latinitas sua. quod quidem magis illo Ouidiano constare potest ex II Fastorum:

Luna novum decies impletat cornibus orbem.

Qui implere orbem hic peragere circuitum interpretabitur, verus propheta erit. Quomodo enim Lunam cornibus Zodiacū peragrare quis dixerit, nisi risum a Lectore captare velit? In Ouidio igitur implere orbem cornibus Luna dicitur, quum *ἐκ τῆς μλωοιδῆς πανσελλῶς* sit. Cornua enim simpliciter Lunæ dicuntur de Luna caua, impletus orbis de plena. Eodem modo Ouidius loquitur, quo & Curtius. At eandem fabulam describens I Metamorpho-
non orbem pro circuitu posuit.

Orbe resurgebant lunaria cornua nono.

Item Gellius, quod Luna orbem suum lustrat septem & viginti diebus. nunquam dixisset, orbem suum implet. Quod si apud Curtium orbis est Zodiacus, *ἔ περιπέλλῃ σελλῶς*, ut propheticum acumen sciicit, ergo in \bar{xv} diebus, quibus menses suos describunt Indi, non in \bar{xv} , Luna totum Zodiacum peragrauerit. quod vel cogitare quam ineptum? Quosdam vero a plenilunio menses ordiri dicit, ut Lacedæmonios, qui a plenilunio tempus rerum gerendarum definiebant. Quin & Indi a plenilunio menses suos ordiuntur hodie, ut non solum ex Iesuitarum Epistolis constat, sed & ex Epistola Ignatij Patriarchæ. Sed nauseam & stomachum melius erit continere, atque illud obiter monere, Q. Curtium errare, qui corniculatam Lunam, quæ Græce est *μλωοιδῆς, ἀντὶ τῆς διχοτόμου* accipiat. quum se curuare capit in cornua. *ὅταν μλωοιδῆς ᾖ ἡμέρη.* Atqui Lunam *μλωοιδῆ* esse bis in una syzygia contingit, tertio die a iugo, & tertio ante iugum: ut inter utranque *μλωοιδῆ* intersint minimum dies \bar{xv} , non \bar{xv} , ut ipse vult. Præterea a corniculata ante iugum, ad corniculatam post iugum, interiecti sunt duntaxat \bar{iii} , aut \bar{v} dies. Auctor Græcus, unde ea Curtius excipit, sententiam hanc plus minus ita concepisse videtur. *ψηφίζουσι τὰς ἑαυτῶν μῶνας ἀνὰ πεντηκἀδεκα ἡμερῶν, λογίζόμενοι ὅτι ἀπὸ τῆς πανσελλῶς, ἀλλ' ἀπὸ τῆς διχοτόμου: Computant menses suos quinquum decum dierum, numerantes eos non ætate ab orbe impleto, sed a dimidiato.* Nam ἀπὸ τῆς διχοτόμου, ὅτι τῶν διχοτόμων, interpositi sunt quindecim dies, quæ est mens auctoris Græci. Itaque manifestus est Curtij error, quum corniculatam, pro dimidiata accipit, *μλωοιδῆς, ἀντὶ τῆς διχοτόμου*. Sed si menses Indorum perpetuo sunt quinquum decum dierum, ut ipse vult, quomodo ἀπὸ τῆς διχοτόμου semper inire possunt? Nam a dimidiata, ad dimidiatam, non semper sunt \bar{xv} dies, sed alternis, \bar{xv} , \bar{xviii} : ita ut, si semper quinos decos dies menses illi continentur, anni sequentis neomenia post sextum diem Lunæ incipiat. Itaque quomodo Lunæ cursu notari potuerint tempora, ut vult Curtius, non video ubi menses sunt similes propheticis, de quibus supra locuti sumus, qui quum sint æquabiles, non semper medium motum Lunæ assequuntur. Hic locus Curtij acumen propheticum fugit, quod ex suæ Latini sermonis ignorantia nostram probare conatur. Quid eius amulationem, *κακῆθεις*, succum lolliginis persequar? Nam nihil, quod quidem a nobis Dei opt. max. gratia feliciter inuestigatum, & ex silentij tenebris in lucem erutum, ex adytis antiquitatis in hominum ora prolatum est, intactum reliquit, in quo vestigia *κακῆθείας* non impresserit. Quæ in illis probat, ea sua facit: auctorem dissimulat. De Harpali Octaeteride, ex Festo Auieno, de Metonis enneadecaeteride confidenter disserit, tanquam primus hæc animaduerterit: qui Festum Auenum non magis norat, quam Belesim Chaldæum. quæ tamen tantum abest, ut ullus ante nos odoratus sit, ut ne nunc quidem ea etiam doctissimis explorata sint, partim quod nostra legere neglexerint, partim quod hæc scire tanti non faciant. Vbicunque in scriptis nostris puram arcam conspexit, eam, quemadmodum canes, eligit, ut ibi faciat oletum. Omnia nos finxisse, commentos esse latrat. Illius est de ijs, quæ aut primi protulimus, aut soli illustrauimus, verba facere. De anno Græcorum populari non persuasi, cuius rei inuestigationem audeo sine ulla arrogantia dicere tanti esse, ut sola hæc totum opus nostrum commendare possit. De anno Indorum Lunari, fabulæ. imo quo præstantior ea animaduersio est, & præter eius expectationem, eo iocularior ei visa. Anni Persici menses, quos primi ex Arabum scriptis publicauimus, quum antea ridiculum in modum deformati legerentur, mauult ex rancidis hominis agrestis, & inuidientissimi scriptis proferre, ne quid nobis debere videatur. De anno Hagareno non melius, quam Belesi Chaldæo, iudicare potest. Vbique simium nostrum, sed mordentem, profitetur. Illi libri de emendatione temporum non sinunt eum somnos capere. per illos illi quieto esse non licet. Et sane prodest illi, somno non umbrari pupulas, ut ex somnorum imaginibus periodorum oracula triplicis generis nasci possint,

PROLEGOMENA.

Vnum denique sibi proponit, aut ostendere nos delirare, aut industriam nostram (si quidem ulla in nobis est) vincere. Sed Simij arbores celsas scandendo sperant ad altiora eniti posse. Postquam ad cacumen peruentum est, nihil quam glabras nates spectantibus ostendunt. Et sine nescio quis Genius, dum hæc scriberemus, his versuculis hoc nobis intusurravit:

κλίθετε κατὰ δένδρα ἀνερίχθε πηχῶν
 αἰπὸν ἐπεισβαίνειν ἔργον ἐλτόμεν.
 εἰσάξαμεν δ' ἀκροῖο, καὶ σὺν ἐπεκείνα παρελθῶν
 τοῖσι θεασαμένοις πρῶκτον εἰδείξε μῖον.

An de propheta Epigrammation intelligit, equidem nescio. Nunquam enim antea vidi. Sane quia sub manum natum videtur, vix est, ut aliter crediderim. Et, quid dissimulamus? Omnia Thomæ Lidyat conueniunt. Quod autem præstantissimæ τῶν κέντρων τροπικῶν, καὶ ἰσημερινῶν obseruationi nostræ tam proterve obtrectatur, quæ res a nobis tam olim, quam nunc in Canonibus, ita firmis argumentis demonstrata est, ut hominibus intelligentibus dubitandi locus relictus non sit, postquam ea, quæ nunc inter scribendum succurrerunt, & in Canonibus locum habere debebant, explicauero, tunc hominem absoluam, & me, ac lectorem, cuius patientia, antequam hæc differeremus, exoranda fuerat, molestia liberabo. Ad omnia enim respondere, est tempus perdere, & lectorum æquanimitate abuti. Κέντρα τροπικῶν, quos Latini cardines vocant, ea Iudæis הַקֹּפּוֹת hodie dicuntur, propterea quod ultimum eorum, nempe autumnale, Moses הַקֹּפּוֹת appellat, quum tamen הַקֹּפּוֹת proprie sit τροπικὴ ἡλίου ἀποκλίσεισις, tempus, quo Sol ab æquinoctio, ad idem æquinoctium, aut a Solstitio, ad Solstitium, reuersionem facit. Moses enim præcipiens solenne σιλωπηγίας anno desinente celebrari הַקֹּפּוֹת הַשָּׁנָה, in reuolutione anni, hoc de eadem re loquens alibi vocat הַקֹּפּוֹת הַשָּׁנָה, in exitu anni: ubi seipsum interpretatur. Ex quatuor igitur cardinibus Tropicis nullus proprie Tekupha vocari potest, præter autumnalem, quia esset exitus anni. Reliquos autem vocabant הַקֹּפּוֹת הַשָּׁנָה הַשְּׂוֹבָה, τροπὰς ἐνιαυτῶν, quas Græci ita appellauerunt, quod tunc fiat temporis mutatio, ut, verbi gratia, ἐν τροπῇ ἰσημερινῇ, a frigore, ad teporem, ἐν κέντρῳ τροπικῶν, a tepore in calorem, ἐν ὀπωρινῶν, a calore, in reuersionem statum. Quare Manilius a mutatione illa κέντρα dicta esse canit.

Quatuor hæc & in arte valent, & tempora mutant.

Nimirum τροπικὰ dicta, quod tempora mutant. Lucanus de circulo Tropico: — *varij maior circulus anni*. Mutatorem intelligit τροπικὸν κατ' ἔτημον. In ἡ Chronic. xxxvii, 10, Iechonias regno abdicatur הַקֹּפּוֹת הַשָּׁנָה הַשְּׂוֹבָה, in reuersione anni. Statim post abdicationem Iechonias, Mathanias, qui & Sedekias, Iechonias patruus, ei sufficitur. ibid. Tempus, quo hoc accidit, ostendit Ieremias xxxviii, 1. *Et accidit hoc anno, principio regni Sedekias regis Iudæ, quarto anno, quinto mense*. Quartum annum ibi designari eum, qui est quartus Semtah, siue Hebdomadis annalis, in Appendice de emend. temp. ostendimus. Erat annus Iudaicus 3161. Neomenia quinti mensis, qui & Ab, xxxviii Iulij, feria tertia. Nisan enim antecedens 4. 4. 414, Martij xxxvii, feria quarta (quia tunc translationes in usu fortasse non erant) cyclo Solis xxxvi, Lunæ x. At vero ex vsu loquendi, quum mensis sine adiectione diei ponitur, neomenia mensis intelligitur, quemadmodum, quum Olympias sine adiectione anni usurpatur, accipiendum de primo anno Olympiadis, quod luculento exemplo confirmabimus. Ieremias xli legimus: *Accidit in mense septimo, venit Ismael filius Nathanias &c.* At Godoliam ab Ismaele interfectum mense septimo. Proculdubio est in prima mensis. Nam eius causa ieiunium ad hanc usque diem tertia mensis celebratur, quia prima est clangor tubæ. Ne igitur latitia cum luctu publico confunderetur, translatum illud solenne in perendinum diem. Kimhi Zachar vii, 4. *Godolia vero interfectus est initio mensis septimi. Quia autem is est festus dies, statuerunt ieiunium postridie eius diei.* Quoties igitur mensis mentio fit in scriptura, sine adiectione diei, intelligitur neomenia mensis, ut in exotica historia. Olympias sine adiectione anni accipitur pro primo anno Olympiadis. Sed Kimhi secunda Tisri aut eiunium Godolias celebrari, quum sit tertia. Sed ad rem. Initium Sedekias confurgit ex neomenia illius mensis, & proinde ex xxxviii Iulij. Sed Iechonias illo tempore abdicatus fuit paulo antea הַקֹּפּוֹת הַשָּׁנָה הַשְּׂוֹבָה. Ergo הַקֹּפּוֹת הַשָּׁנָה הַשְּׂוֹבָה τροπῇ ἐνιαυτῶν circa illud tempus incidit. Ecquando circa illos paucillos dies τροπῇ ἐνιαυτῶν esse potuit, nisi in xxxviii Iulij? Si vii Octobris est κέντρον ὀπωρινῶν, & tetminus desinentis & incipientis præscorum Hebræorum anni, omnino consequens est, vii Iulij esse quadrantem anni tertium ab eo, & proinde eam esse הַקֹּפּוֹת הַשָּׁנָה הַשְּׂוֹבָה. Iechonias regnavit menses lvi, dies x. In tam breui interuallo quamnam potest dici, aut cuius anni, conuersio? Ex illo chronicorum

P R O L E G O M E N A.

Inculentissimo loco colligitur quadrantes anni *הַשָּׁנָה הַשְּׂבוּתָהּ* *conuersiones anni*, non proprie minus, quam *הַקִּיפּוֹת* *revolutiones* dictos fuisse. Quod perspicue confirmatur ex *ī* Samuehs *לְעֵת הַשָּׁנָה לְעֵת הַקִּיפּוֹת*: *περὶ ἄποπροφῶν ἐμαυτῶν, ὅτι οἱ βασιλεῖς ἐξέρχονται, vel ἐκσπείδουσιν. in conuersione anni, quando Reges in expeditionem proficiscuntur.* Græci veteres dixerunt: *ὥρα ἕκτα, ὅτι οἱ βασιλεῖς ἐκσπείδουσιν.* Tempus expeditionum in vere esse non solum in Syria calidissimis tractibus, sed etiam in occidentis regionibus clementioris cæli, nemo negauerit, ut in Græcia, *ἀκμαζοῖσι*, quemadmodum Thucydides loquitur. Itaque doctissimi Iudæi Leui ben Gertom, Rabbi David Kimhi locum illum exponentes aiunt intelligi tempus, quo frugibus adultis, & lato iam gramine, pabulum iumentis & equis abunde suppetit. Eadem sententia toridem verbis repetitur *ī* Chron. *xx, 1.* Vbi Glossa R. Salomo, *Quando herbae sunt in campo ad pascendos equos.* hoc est, ut in loco Samuehs scribit Kimhi, *בְּעֵת הַזֶּרַע*, *in tempore veris.* Si *הַשָּׁנָה הַשְּׂבוּתָהּ* Solstitialis est in *viii* Iulij, vernalis erit in *viii* Aprilis, quod est *κέντρον* Semirameum Babyloniorum & Assyriorum. Ex his duobus nobilibus locis satis confirmatur quadrantes anni *הַשָּׁנָה הַשְּׂבוּתָהּ*, non minus, quam *הַקִּיפּוֹת*, quomodo eos Iudæi hodierni vocant, dictos fuisse: eosque non alios esse, quam Græcorum *κέντρα τροπικὰ* in *vi* Octobris, & Ianuarij, in *viii* Aprilis, & Iulij. quorum tres in sacris Biblijs extare iam ostendimus. Sed quandam panegyrim ab illis veteribus celebratam fuisse in verna illa *τροπή* non obscure designatur illis, *quum reges in expeditionem exeunt*: quasi alia sint *הַשָּׁנָה הַשְּׂבוּתָהּ*, & hæc ab alijs tribus distinguatur hac nota, quod nimirum in ea expeditiones fiebant. Quamuis enim post *cx* annos, ut alibi demonstramus, maxima *πανήγυρις ἐποχῆς* celebraretur, tamen non dubium, quin quotannis & quædam instauraretur, ut non, nisi post illam, ulla belli expeditio susciperetur. Sic natalem nauigationis quotannis solenni certamine publicoque spectaculo multarum gentium *v̄* Idus Martias celebrari solitum scribit Vegetius lib. *iii* cap. *xxxix*. Denique ut *τροπή* verna distinguatur a reliquis, apponitur nota, nimirum profectio Regum ad bellum: ut reliquis quoque cardinibus sua nota attributa fuerit: quemadmodum cardo autumnalis habet characterem suum, collectionem frugum, teste Mose. Itaque hic dictum est, *In conuersione anni, quando reges ad bellum exeunt.* De hac non dubitamus intelligendum *ī* Chron. *xxiii, 23.* ubi tamen vocatur *הַקִּיפּוֹת*. Sed in eodem gesto *ī* Reg. *xx, 26.* *הַשָּׁנָה*. In utraque est expeditio. Ergo sunt alia conuersiones, in quibus Reges ad bellum non proficiscuntur. Rursus hinc colligitur Iechoniam inijsse regnum solenni Azymorum, quod in *xxx* Martij eo anno incidit: a qua die, ad *viii* Iulij inclusiue, sunt dies *xx*, menses tres *τριακονθήμεροι*. Præterea, quum teneamus initium Sedekia circa cardinem Solstitialem, sine ullo labore tempus, quod regnauit, inuestigare possumus. Nam ex *ijs*, quæ superius demonstrata sunt, initium eius est ex *ix* Iulij anni Iudaici *3161*, quod quidem indicat character ab Ieremia designatus, nempe quartus annus Hebdomadis. Anni enim Iudaici per *vii* diuisi dant annum Hebdomadis. Captus est nona die mensis Tammuz, Kal. Iulij, anno Sabbatico, æra Iudaica *3171*. Itaque non plenos *xx* annos regnauit. Nam annis Iulianis defunt *xxi*, aut *xxii* dies, Lunaribus *xx* plus minus. Propterea secundum hæc dictum est *ī* Reg. *xxv, 2,* item Ieremia *lii, 5,* *Obsessa fuit vrbs usque ad undecimum annum Regis Sedekia.* His enim verbis undecimus annus intra illud interuallum non includitur, sed annus undecimus Sedekia imminens, non currens designatur. Sic Genes. *viii,* *Atque deficiendo decresecbant usque ad decimum mensem. In prima autem decimi mensis culmina montium apparuerunt.* Hic decimus mensis non includitur termino. Si igitur Sedekias non totos decem annos regnauit, quomodo dicitur *xxi* regnasse? *ī* Regum, *xxiii, 18.* *ī* Chron. *xxvii, 11.* Ut dubium hoc soluatur, an dicemus apud Ieremiam initium regni esse primum annum Sedekia, & illam *הַשָּׁנָה הַשְּׂבוּתָהּ* fuisse vernum tempus, quomodo vocatur *ī* Samuehs, ut supra ostensum est? Hoc modo Sedekias mense quarto undecimi anni regni sui perierit, & propterea undecim annos regnasse videretur. Nam annum labentem pro uno anno a scriptura usurpari tam notum est, quam inutile fuerit de hac loquendi forma ea repetere, quæ alibi super hac re adduximus. Sic Christus in sepulcro triiduum iacuisse dicitur, quum tamen de primo die trihorium, de tertio partem noctis (a qua tertius dies incipit, & in qua resurrexit) delibauerit, unum tantum integrum *νυχθημερον* fuerit, quod medium interiectum fuit. His concessis, Iechonias regnum iniuerit octaua Tisi eiusdem anni *3161*, *xxviii* Septembris: a qua, ad *κέντρον ἐαρινόν*, quo reges in expeditiones exeunt, nempe ad *viii* Aprilis, fuerit præcisè quadrans anni, & dies *xx*. Sed prior sententia vera est, a qua omnino discedendum non est. Nam initium regis aliquid non potest dici de primo anno, sed de paucis diebus, aut uno potius die, præsertim quum

P R O L E G O M E N A.

quum duo, aut tres menses de anno labente pro toto anno a Scriptura usurpentur. Itaque illos tres menses potius primum annum Sedekiae vocasset, quam initium regni Sedekiae. Denique omnium firmissimum argumentum, quod, si in historia Iechoniae *conuersio anni* de verno cardine intelligeretur, sine dubio apposita fuisset nota, *quando reges ad bellum profectio- nem parant*, ut in historia Davidis factum est; & sane hic opportune locum habebat, quia tunc a Nabuchodonosoro expeditio in Iechoniam facta est. Concludamus igitur, *κέντρα* veterum Hebraeorum, quae sine ulla controuersia fuerunt eadem, quae Chaldaeorum, Persarum, & Graecorum, non tam *הקופה* ut hodie, quam *השנה* dicta fuisse. Haec si prophetis non probantur, est quod impendio magis gaudeamus. Nihil enim eorum obtre- tationi opportunius est, quam quod supra eorum captum est. Itaque quum haec nobilis quaestio inter scribendum nata sit, non veritus sum ea a candidis ingenijs gratiam, a Cerco- pirhecis odium & inuidiam promereri, praesertim quum iste Simiolus tam proterue illa *κέν- τρα* infectetur. Haec sunt paucissima de multis, quae sparsim ex illius prophetiae abortiuo fœ- tu decerpsi. Nam totum librum ut perlegerem, nunquam mihi imperare potui, quanuis in eius lectione varie affectus fui, nunc voluptate, quum tam iocularia & mimica in eo occur- rerent, modo admiratione & stomacho, quum tantam hominis confidentiam cum tanto alienae industriae contemptu & æmulatione coniunctam viderem. Itaque tamen me *ἀδία- ρηστία* illa a lectione auertere potuit, tamen praeteritae saltem oblectationis recordatio ad eam me reuocare debuit: quod potius alijs relinquimus, qui si nullum fructum ex tam portē- toso opere sperare possunt, erit nihilominus, quod ridere possint, & animum a grauioribus curis reficere. Neque vero causae est, cur non illi gratias agam, quod postquam sese parem cum Aristotele composuit, eo victo, me secutorem delegerit. Quod certe non fecisset, nisi tanto aduersario confecto, me quoque dignum censuisset, qui dextra eius caderem. Audio enim cum quaedam aduersus Philosophum scripsisse, eademque felicitate Aristotelis scri- pra confutasse, qua nostra. Certe qui legerunt, eadem voluptate, eodemque stomacho, quo nos hunc postremum fœtum legimus, illa aduersus Philosophum se legisse testantur. Sane auro contra carum non haberem, hominem videre, si quidem tanto honore dignus sim. Nam qui tali ingenio praeditus sit, cuius simile nullum hodie usquam extare puto, eius vultum a caeterorum mortalium figura multum discrepare necesse est. Quid si ne si- miles quidem parentes, cuiusmodi caeteri homines, habet, ut ille Merlinus, qui ex da- mone satus dicitur? Certe & iste quoque, ut Merlinus, propheta est, & Merlini popularis, & multa cum Merlino communia habet. Ideo non vereor dicere, vel Merlini *είδωλον* esse, vel Merlinum ipsum. En, candidi lectores, quibuscum nobis res est, siue homines, siue alio nomine vocandi sunt. quomodo enim appellem, nescio. Postquam multos labores exantlauimus, magnum pelagus omnis generis scriptorum transimus, omnem anti- quitatis memoriam consulimus, ut literatum studijs aliquam lucem, studiosis aliquid utilitatis adferamus, existunt scarabæi, simioli, *καθαροί*, prophetæ, abortiuo chartarum con- scribellatores, qui quae nunquam legerunt, quorum ne odor quidem eorum naribus ac- ciderat, trihorio, primo statim oculorum coniectu, non solum se ea assequi putant, sed etiam se eorum auctores profitentur. Quam confidenter iste de Harpali Octaeteride, & loco Auieni Festi, de Metonis enneadecaeteride argutatur? Diceres non primum a nobis e tenebris eruta, sed eorum ipsum parentem esse. Quis æquinoctiorum Hipparchi elen- chum exposuit ante nos? Et tamen, quia iste est propheta, hoc a nobis non didicit, sed prauidit. De Tychonis Brahe æquinoctialibus obseruationibus nisi ego primus monuissem, nisi eas magnifico, uti debui, testimonio commendassem, quis, non dicam propheta, sed multi ex ijs, qui Mathematici audiunt, hoc animaduertisset? Tamen iste videtur primus hoc odoratus fuisse. Quum audacter de syzygijs, de modo anni Lunaris disserit? Ptole- mæi, Albatenij scripta in medium producit? Diceres nihil, praeter astrologiam, tractasse. Denique ubique simium agnoscas, sed ex eorum genere, qui, quum gestibus, ac motibus ridiculis heros suos diu oblectarunt, postea desultorio calore eorum manibus tractati mor- dent. Quae de industria nostra, & scriptis sententia eius sit, satis toto prophetiae suae libro testa- tum reliquit. De fide autem quid sentiat, ex istis iudicari potest. Verum negat, quod diximus, a Samaritis Garizin montis incolis typum anni ad Samaritas Aegyptientes quotannis mitti. Postquam de fide nostra tam praecalam sententiam tulit, luculentum eruditionis suae testimo- nium adiecit. Nō veretur deicere, eum typum, quem Samaritae Aegyptientes mihi miserunt, ad annum Christi 1576 pertinere, non, ut nos mentiti sumus, ad annum 1584. Certe neonte- nia eius anni, quae mensem Dulhaia vocant, ponitur feria secunda, sequente tertia, Adar Solaris Samaritani Hipparchei sexta: ita ut eorū Adar Solaris hodie ineat ex a. d. *iiii* Kal. Martias:

P R O L E G O M E N A.

cui consentanea est Iudaica neomenia eiusdem anni, qui erat 5344 Computi Iudæorum. Ea enim fuit 2. 4. 414, Marty Juliani secunda, Adar Solaris Samaritani quinta. Anno vero 1576, Iudæi autem Computi 5336, neomenia Nisan erat 4. 15. 747, Februarij ultima; Adar Solaris Hipparchei Samaritarum tertia. Quum Kairenes Samaritæ ad nos illum typum miserunt, nondum sex menses illius anni præterierant, & Italo, qui ad nos transmisit, dixerunt eius anni typum illi dederant, eum esse, qui tunc currebat anno Christi 1584. Itali illius boni viri Chirographum adhuc penes nos est. At iste Merlinus ut captum alienum ex suo, ita fidem ex sui astimans, postquam nobis deliria & commenta obiecit, non veretur etiam de perfidia deierare. Et si Italus non monuisset, quis paulo peritior ex nouilunij non odoratus esset, illum annum Christi Dionysiano 1584 conuenisse? Qui stomachari simul, & ridere, & diuersis affectibus eodem momento moueri, & insignia κακηθειας, confidentiæ, & imperitiæ exempla videre uolet, legat illum διοπτῆν librum. Plura sine dubio reperiet. Nos enim saluatim hæc decerpimus, quum tamen trientem quidem eorum portentorum percurrere nobis neque uoluntas, neque otium fuerit. Scio non solum quid dolebit amicis nostris, sed etiam quid obtrectatores obijcere possunt, quibus alteri hominem tanti esse negabunt, ut eius ratio haberi debuerit, alteri, nisi ambitiosus essem, de tam humili argumento ἠπρηδὸς canere non debuisset clamabunt: quasi nobis cum Leonibus, tygribus, ac lupis res tantum sit, ac non etiam muscas, culices, pulices, ac pediculos infestos habeamus, & non operam dare debeamus, ut ab utroque genere nos defendamus, ab istis, ne noceant, ab illis, ne molesti sint. Præterea tantus est hodie obtrectationis fauor, ut homines portentosis potius scriptis & maledicis, quam bonæ fragis & modestis delectentur. Quare non pluris nostra interest validos hostes profligare, quam canes in truijs a latrantes a nobis abigere. Quod si propter prodigiosam inscitiam eiusmodi ardeliones contemnendi erant, at propter importunam impudentiam non sunt negligendi. Quis autem uidit parem huic inscitiam: quam confidentiam cum hac conferre possit. quam a dæciæ huic comparare: Certe si aliquid sensus communis haberet, ferendus aliqui erat. Sed quem sensum communem illi inesse putemus, qui nihil improbat, nisi quod præstantissimum, & præter eius expectationem est? Verum diu est, postquam hominem me dimissum promisi, & tamen adhuc calcem calce tero. Age ualeant Merhni, uerbum non amplius addam. Quia tertia illius prophetæ periodus, hoc est pugio plumbeus, ad iugulum Clauio petendum comparata est, de Clauio tacere nefas esse duximus, qui quantum ex genere Prophetarum non est, tamen idem, quod Prophetæ, facit: & tanto maiore in uitio est, quam illi, quanto minus Mathematicam decebat a demonstrationibus discedere, & contra hypothesein facere, quam Prophetas, qui nihil aliud, quam Simij, risum mouere, aut, ut canes, latrare sciunt. Addo etiam tanto magis, quo diuturnius uiuent eius, quam Prophetarum, errores, & magis, quam illorum somnia, nocebunt; quorum scripta sunt ut ζωφία illa, quæ in fornacibus creari scribit Aristoteles, intra die n uiuentia, ut propterea ἐφρημερα ea uocant. Errata uero Clauij editio sancita sunt, & Fastis obsignata, ut ea sequi necessitas incumbat etiam ijs, qui ea non probant: istorum uero deliria solo exemplo nocere, idque uolentibus, non inuitis: persuadere, non cogere: ducere, non trahere possunt. Loquor quidem de præsentis statu. Nam si hoc genus hominum radices egerit, nulla maior humanioribus studijs pestis, atque perniciës imminet. Certe iam gliscit malum, cui fortasse quæcunque medicina adhibebitur, fera illa tandem fuerit. Adeo inexpiabile bellum exoticis scriptoribus indixerunt, quos profanos uocant, quibus ipsi profaniores sunt, ut taceam, quod eos ipsi non intelligunt. Sed periculosus exemplam est Clauij Fastorum Lilianorum interpolatoris: in quo negotio tot & tanta ab eo peccata sunt, ut nisi ferè eam Mathematica profiteri, ab alio quouis potius, quàm a Mathematico eam anni editionem profectam esse non crederem, in qua nihil omnino est, quod a iusta reprehensione uind cari possit, nihil prorsus, quod non tirocinium in his rebus, uel potius crassam imperitiæ, paret. Quum in nostro Elencho aliquot errores exposuissemus, eorum quosdam per imperitiæ meliorum studiorum percipere non potuit: quos autem percepit, eos per malitiam defendere conatus est, primum stramentitio libello, quem in nostrum Elenchum e dedit, deinde immuni uolumine, uel potius ueterum Computorum centone, cui titulum Apologetico fecit, quod opus superiori anno prodijt, & longe clarius eius inscitiam, quam ipsa anni editio, prodidit. Quum enim eius errores multum ridiculi sint, magis ridicula sunt argumenta, quibus eos defendere nititur. Neque enim aliter fieri potest, ut non risum debeat, qui ridicula tuetur, & qui errorem suum defendit, illa defensione sese non traducat. Magnum opus est, μέγα βιβλίον, sed μέγα κακόν. Audeo deierare a multis annis tam inutilem molem libri non prodijt, uere ἐρώσαν ἀχθὸν δόξης, cuius bonam partem occupat Canonum & tabularum confarcinatio. — *series longissimarum rerum.* Deum immortalem, in illo libro quot
homine

P R O L E G O M E N A.

homine Mathematico indigna homini Mathematico exciderunt? quæ deliria? quam insignis infantia, quantum in his rebus tirocinium in illa Gigantea mole conspicitur? Reliqua omitto. Vnum exemplum eius solertiæ producā. Ait Lunam in annis 312½ unum diem in diebus Iulianis anticipare. Ego in meis Canonibus scripsi eum dixisse in suo priore libello, quem in nos vomuit, eam anticipationem in 312 fieri. & profecto, nisi me fallit memoria, ita videor legisse. in quo merito a nobis in Canonibus reprehenditur, quod, ut Merlinus ille Anglus, non ab enneadecaeteridis anno, ad similem annum, sed ad dissimilem, anticipationes Lunares fieri putauit. ut, exempli gratia, in 312 annis non a primo anno cycli, ad primum decimiseptimi, sed ab eodem primo, ad nonum decimi septimi. Quod meram in his rebus infantiam arguit: ut satis alibi ostendimus, præsertim in Canonibus, sed & clarius supra in elencho periodorum Merlini, qui ex aliquot enneadecaeteridon integrarum & unius inchoatæ collectione periodum iustam fieri posse putauit. Absurditates, quæ hinc sequuntur, exposuimus. Clauius vero magnum quid præstitisse putauit, si ostenderet non in xvi enneadecaeteridibus, sed in totidem, cum accessione Octaeteridos, præcessionem Lunarem fieri. In libello enim, quem prius in nos edidit, puto (nam non bene memini) eum dixisse *προήγησιν σελλωαϊκῶν* fieri in annis 312. Quod satis est ignorantiae eius indicandæ. In giganteo autem Apologetico plus dicit, & plus imperitiæ aperit, quam illam ait fieri in 312½ annis. Si igitur, ut ipse vult, in annis 312½ *προήγησις* unius diei fit in diebus Iulianis, hoc profecto nihil aliud est, quam neomeniam, quæ, exempli gratia, in Martio contigerit, post annos 312½ in Septembri unum diem anticipaturam. Nam a Martio, ad Septembrem, est dimidium anni. Quod quis sine risu excipere possit? Cui vel titoni, nedum Mathematico, tanta absurditas excidit? Ne in Merlini quidem horribilibus potentis ullam tam nouum, tam inultratum reperiimus. A Nisan anni Christi 1292, ad Tisri anni 1604, præterierunt anni 312½, una periodus Clauiana non minus prophetica, quam illæ Merlinianæ. Nouilunium Martij Iuliani in anno 1292 contigit vigesima die, feria quinta, cyclo Solis xiiii, aureo numero primo. Anno autem 1604, nouilunium in xxi Martij Iuliani, feria quarta, cyclo Solis xvii. Nouilunium Tisri, Septembris xiiii, feria vii. Si contentus fuisset annis 312, ne sic quidem constaret illi ratio. Nam anno 1292, nouilunium contigit in xii Martij, anno autem 1604, in xxi. Tantam abest, ut nouilunium ex xii, ad xix ascenderit, ut in xxi die deprehendatur. Vnde colligitur, quæ imperitia sit illa, aliunde *προήγησις σελλωαϊκῶν* putare, quam ab anno unius enneadecaeteridos, ad similem annum alius enneadecaeteridos: a primo, ad primum: a tertio, ad tertium. non autem a primo, ad nonum; a primo ad xvi, aut xvi, ut Merlinus fecit. Nam anno 1596, nouilunium contigit xx Martij, aureo numero primo: quum eodem aureo numero in eunte, anno 1292, nouilunium commissum fuerit in xx. Hæc est manifesta *προήγησις*: quia utrumque nouilunium ad annum primum aurei numeri pertinet, & inter utrumque nouilunium, interfluxerunt anni cccxxii, hoc est, cycli xvi absoluti. Si igitur, ut diximus, illud maximum imperitiæ argumentum est, in 312 annis, id est, in cyclis xvi, & annis præterea vii, *προήγησιν* putare fieri, multo maioris stuporis indicium est, in annis 312½ illam coarctare. In anno 1292, nouilunium fuit in xii Martij. In anno autem 1604, neomenia Tisri in xiiii Septembris. Ergo, si Dijs placet, anticipatio unius diei a xii Martij, ad xiiii Septembris facta est. Vnde vero vir acutissimus collegerit in annis 312½ *προήγησιν* unius diei fieri, libenter ab eo didicerim. Oportet eum, ut alia astrologia, ita alia logistica uti, quæ cæteris ignota sit. In annis Iulianis 304 fit *προήγησις* hor. 23. 200. Desunt horæ complendæ scrupula 880. Iam si hor. 23. 200 dant annos 304, quot annos dabunt hor. 0. 880? Prodeunt anni 10, $\frac{11}{13}$, qui sunt dies 249 $\frac{11}{13}$, nempe syzygiæ 8, dies 13. hor. 13. $\frac{1}{5}$ fere. Tantum abest, ut illa *προήγησις* fieri possit in 312 annis, & dimidio anni, quum secundum hæc ea fiat in annis 314, diebus 249, $\frac{11}{13}$. Quis putasset huiusmodi *σελλωαϊκῶν, ἢ λογιστικῶν* a Mathematico profectam? Hinc perspicimus, quam ineptum, puerile, & *ιδιαιτέρον* sit putare alio orbe, quam τῶν ἐννεαδεκαετηρίδων, ullam periodum Lunarem constitui posse. Quod satis in illo monstro Anglicano supra exagitauius. Et illa huic infantiae profligandæ satis esse possunt. Quare non iteramus. Sed quis hæc prodigia in Mathematico non miretur? Duo hic stuporis argumenta: prius, constituere periodum xvi cyclorum, annorum vii, syzygiarum vi. quod sine risu legere nemo possit. Alterum, quod ad explendum defectum scrupulorum supra xvi cyclos, ei rei annos vii, syzygias sex, adtribuat, quum ex logistica id tempus debuerit esse ann. x, syzygiarum, vii, dierum vii. hor. 13. $\frac{1}{5}$. Itaque tam bonum logisten, quam astrologum professus est. Et irascemur illi Merlini, quum a tanti nominis Mathematico hoc oraculum prodierit? Et tamen hoc homine non est repertus peritior,

P R O L E G O M E N A.

qui anni emendationi præficeretur: de qua nunc dicendum: & primum de Sole, siue de ijs, quæ ad Solem pertinent. Postea de Luna dicetur. In $\overline{c\overline{c\overline{c\overline{c}}}}$ annis tria bisexta tollenda esse sciscit. Hoc quidem concedimus. sed quod ea in $\overline{c\overline{c\overline{c}}}$ annis tollit, & ad $\overline{c\overline{c}}$ annos novam aliud bisextum perimit, id vero indignum Mathematico, quia contra hypothefin. Si enim $\overline{c\overline{c\overline{c\overline{c}}}}$ anni cyclum Solarem Tropicum constituunt, intra quem tria bisexta perire oportet, igitur cyclus trifariam diuidendus est, si fieri potest: sin autem, in partes, quæ a iusta diuisione proxime absint. In tot autem partes diuidendus est, quot bisexta perimuntur. Quia vero $\overline{c\overline{c\overline{c\overline{c}}}}$ anni trifariam diuidi non possunt, propior ab ea diuisio est, ut duæ partes sint annorum 132, reliqua 136. Alia enim commodior diuisio iniri non potest. Ita nullum incommodum, aut *ἀτόπημα* interueniret. Quoties autem bisextum tollitur, toties cyclum Solis mutari necesse est, propterea quod pro duplici litera, prior tantum assumitur, pro anno 132, qui est ultimus primæ partis, altera autem inchoat annum 133, quod est initium partis secundæ. Sic in secundæ partis anno ultimo 264, prior litera retinebitur, altera relinquetur anno sequenti 265, qui est primus tertię partis. Ita fiet, ut Tetracosieteris sequens ab eadem litera incipiat, a qua prior iniiuit, quemadmodum in Canonibus demonstratur. Præterea non plures literæ initiales trium illarum partium esse debent, quam quot bisexta pereunt. ut in hac methodo, non plures sunt, quam tres, G quidem initialis primæ partis, D secundæ, A tertię. At in editione Clauij, quia prodigioso exemplo in $\overline{c\overline{c\overline{c\overline{c}}}}$ annis, non, ut oportebat, in $\overline{c\overline{c\overline{c\overline{c}}}}$, tria illa bisexta tolluntur, ideo in quatuor partes, quot nempe centurias annorum habet, Tetracosieteris diuisa est, & proinde quot partes, siue centuriæ, totidem literæ sunt, quarum G primum annum primæ centuriæ inchoat, B primum secundæ, D primum tertię, F primum quartæ. Quum tantam absurditatem tam perspicue demonstratam in nostro Elencho Clauiusprehendisset,

Obstupuit, steteruntque comæ, & vox faucibus hæsit.

Errorem quidem agnoui. Nam quis tam stipes, ut absurditatem non aduertat? Sed negare potius, quam fateri, interesse putauit existimationis suæ, vel potius dignitatis eorum, quorum iussu ad anni emendationem se contulit, quia illi nunquam errare possunt. Ut igitur factum vel tegeter, vel excusaret, quatuor illas literas tres tantum esse dixit. Tanta vis est Clauiana Matheseos, ut quatuor sint tria. Quæ incommoda sequantur propter illas quatuor literas, ac propter bisextorum peremptionem ante tempus præcipitatum, abunde in Canonibus disputatum est. De hac re nullam mentionem facit in Giganteo apologetico, certe quia nihil habet, quod tam manifesto portento opponat. In tanta mole operis in una tantum re omnis labor exhauritur, in nouiluniorum Tabulis construendis, quæ fere dimidiam parrem tam vasti corporis occupant: quum tamen nouilunia recte congruere non possint, siue post centum, siue post $c\ xxii$ annos unum bisextum pereat. Cyclus enim Tropicus ex rationibus Sols componitur, per quas non licet ante tempus intercalare, hoc est, antequam ex illarum scrupulis \overline{xxiiii} horæ colligantur. Vnde sequitur, non semper post quadriennium, sed & nonnunquam post quinquennium, intercalandum esse, ut recte, *καὶ ὀπισθημονικῶς* a sapientibus Chorasani, in quibus Auisena fuit, consultum est in anno Gelalæo Sultan Melic Sa. Cyclus igitur tetracosietericus construendus, in quo nunc quarto, nunc quinto anno absoluto intercalatur. Ita fiet, ut, quum ex Tabula cycli Tetracosieterici litera Dominicalis petetur, neque bisextorum tollendorum ulla necessitas incumbat, quum ipsa bisexta per se ipsa pereant propter intercalationem nunc quarto, nunc quinto anno absoluto occurrentem, neque ullum periculum sit errandi, quoniam non post centum, ut Clauius, aut post 132 annos, ut ratio postulabat, bisextum tollendum erit. Quemadmodum enim si per characterem nouilunia indagentur, nulli dies *περηγήσεως* tollendi sunt post 304 annos in diebus Iulianis, neque *ὑπολειψέως* post 228 in forma Tropica, quia ipsa *περηγήσεως* & *ὑπολειψέως* nobis imprudentibus sentim per se sine ope nostra fit: sic nobis per characterem anni Tropici neomeniam anni inuestigantibus non opus est bisexti peremptione, quæ ipsa per se, nullius opis nostræ indiga, necessario nobis non sentientibus occurret. Hoc ignorauit Clauius, hoc nesciuit Lilius auctor illius Tetracosieterici cycli, cuius etiam causas penitus eum nesciuisse ex Canonibus nostris intelligi potest. Cycli veri Tropici Tabulam in illis canonibus exposuimus, ubi litera duplex Dominicalis non prius interuenit, quam rationes ipsius Tetracosieteridos postulant, hoc est nunc quarto, nunc quinto anno exacto. Nulla enim ratio alia emendationis Factorum iniri potest, præter eam, quam docemus, tam in cyclo Solis, quam in Lunari, & Epactis, in quibus Clauius largius peccauit, quam in Solis cyclo. Et primum quidem imperite secundum veterum Computorum methodum

P R O L E G O M E N A.

methodum primi mensis nouilunium ab Epacta petendum sancit, quum potius per primum nouilunium primi mensis Epacta æquanda sit, nouilunium autem per characterem. Epactæ enim propter duas causas fallere possunt: propter annum Solarem, item propter Lunarem. Cuiuscunque enim anni Enneadecaeteridos Epacta nouilunium recte indicabit, eadem post $\overline{\text{xxx}}$ annos, si bisextum intercalatum fuerit, uno die serius nouilunium indicabit, quæ $\alpha\delta\alpha$ $\rho\omicron\phi\eta$ dicitur $\mu\epsilon\tau\epsilon\mu\pi\lambda\omega\pi\varsigma$. Proinde ea Epacta per totum annum inutilis erit, nisi alia unitate maior, hoc est antecedens, in usum illius anni assumatur. Contraria vice, in anno Lunari, si bisextum intercalatum non sit, annus autem Lunaris $\omega\sigma\epsilon\eta\mu\epsilon\rho\theta$ fuerit, hoc est dierum 355, quales anni omnes communes Merlini sunt; Epacta peccabit $\omega\sigma\epsilon\mu\pi\lambda\omega\sigma$. hoc est, uno die nouilunium serius incidet, quam Epacta indicabit. Itaque Epacta unitate minor, hoc est sequens, in usum totius anni recipienda. Verum est, quod paulo ante diximus, nouilunia primi mensis ab Epactis petere, $\text{id}\omega\lambda\iota\kappa\acute{\omicron}\nu$, & manifestæ imperitiæ esse. Ea vero Epacta in primo mensē assumenda est, quæ e regione nouilunij respondet: nouilunium autem per characterem medij motus Lunæ adipiscendum. cui expeditissimam & breuissimam Tabulam unius pagine dimidiatæ construximus, quam rationem Cluius Canonibus mille foliorum, in quibus Pelion Oisæ imposuit, explicare frustra tentauit. $\mu\epsilon\tau\epsilon\mu\pi\lambda\omega\sigma\epsilon\omega\varsigma$ autem, $\kappa\alpha\iota$ $\omega\sigma\epsilon\mu\pi\lambda\omega\sigma\epsilon\omega\varsigma$ rationem nullam eum habere, excusauerit earum rerum ignoratio, quas ante nos nemo aduerterat, quanquam iunius quidam Mathematicus nihil quam $\omega\sigma\epsilon\mu\pi\lambda\omega\sigma\iota\upsilon$, $\kappa\alpha\iota$ $\mu\epsilon\tau\epsilon\mu\pi\lambda\omega\sigma\iota\upsilon$ crepans, unde didicerit, serio dilinuat. Mathematicorum enim est nihil nescire, quia omnia scire profitentur. Atque hæc de Epactarum æquatione, quam neglexit Cluius, vel potius ignorauit. Saperet initium, & dispositus earum. Initium a Martio, ne, si a Ianuario, anno intercalari propter bisextum $\mu\epsilon\tau\epsilon\mu\pi\lambda\omega\sigma$ peccemus. Dispositus, ut eo ordine digerantur, ne ulla perturbatio in mensibus Lunaribus committatur. Committitur autem, si menses non sint alternis pleni & caui. Ut autem sint alternis pleni & caui, assequemur, si dies Martij sint complementum Epactæ illis e regione oppositæ. Complementum Epactæ est numerus, qui deest Epactæ ad $\overline{\text{xxx}}$ complenda. Elige quamuis diem Martij, puta $\overline{\text{vii}}$. Ad complenda $\overline{\text{xxx}}$, desunt illi $\overline{\text{xxiii}}$. Ergo Epacta $\overline{\text{xxiii}}$ diei $\overline{\text{vii}}$ opponi debet. Sic primæ diei Martij desunt $\overline{\text{xxix}}$ ad complementum $\overline{\text{xxx}}$ $\overline{\text{v}}$ $\tau\epsilon\lambda\alpha\kappa\acute{\omicron}\delta\theta$. Itaque $\overline{\text{xxix}}$ erit Epacta, quæ Kalendis Martij congruit. Hanc methodum Epactarum in primo mensē ne veteres quidem ignorasse, testis Computus Æthiopicus, quem publicauimus: in quo, anno primo numeri aurei, e regione $\overline{\text{xxx}}$ Masearam primi mensis Æthiopici apposita est nota unitatis, id est primi anni Cycli, siue aurei numeri, cuius Epacta est $\overline{\text{xxi}}$, eiusque complementum $\overline{\text{xx}}$, hoc est $\overline{\text{xx}}$ dies Masearam. Sic anno secundo aurei numeri binarius oppositus $\overline{\text{viii}}$ diei Masearam: quia eius epacta est $\overline{\text{xxv}}$, cuius complementum est $\overline{\text{v}}$. Hinc, tanquam Corollarium, sequitur, in primo mensē nullas Epactas mensium esse, quæ $\kappa\alpha\theta\omicron\lambda\iota\kappa\acute{\omicron}$ Græcis dicuntur: in secundo assumendum unum $\kappa\alpha\theta\omicron\lambda\iota\kappa\acute{\omicron}\nu$ simul cum Epacta, in tertio duo, in quarto tria: & ita deinceps, ut in Canonibus ostenditur. Exemplum: Anno primo aurei numeri Epacta est $\overline{\text{xxi}}$. Complementum $\overline{\text{xx}}$. Ergo $\overline{\text{xx}}$ Martij nouilunium est anno primo aurei numeri. Iam ut habeam nouilunium Aprilis, unum $\kappa\alpha\theta\omicron\lambda\iota\kappa\acute{\omicron}\nu$ adijciendum Epactæ. Itaque $\overline{\text{xxi}}$ Epacta unitate aucta fit $\overline{\text{xxii}}$. Cuius complementum $\overline{\text{xviii}}$. Ergo $\overline{\text{xviii}}$ Aprilis erit nouilunium. Sic pro methodo mensis Maij duo $\kappa\alpha\theta\omicron\lambda\iota\kappa\acute{\omicron}$ cum Epacta fient $\overline{\text{xiii}}$. Complementum $\overline{\text{xvii}}$. Itaque $\overline{\text{xvii}}$ Maij erit nouilunium. Sic in alijs. Neque hoc ignorauit vetus Ecclesia Græca. Chrysoctocces enim medicus hæc $\kappa\alpha\theta\omicron\lambda\iota\kappa\acute{\omicron}$ vocat $\pi\epsilon\gamma\mu\sigma\alpha\varsigma$ $\eta\mu\acute{\epsilon}\rho\alpha\varsigma$, & Martij nullam $\pi\epsilon\gamma\mu\sigma\iota\omega$ $\eta\mu\acute{\epsilon}\rho\alpha\iota$, id est nullum $\kappa\alpha\theta\omicron\lambda\iota\kappa\acute{\omicron}\nu$, esse ait. $\lambda\omicron\pi\omicron$ $\delta\epsilon$ Μαρτίου $\delta\epsilon\chi\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\varsigma$ $\epsilon\delta\epsilon\mu\acute{\iota}\alpha$ $\tau\acute{\epsilon}\tau\omega$ $\omega\sigma\epsilon\pi\eta\theta\epsilon\tau\eta$ $\eta\mu\acute{\epsilon}\rho\alpha$ $\pi\epsilon\gamma\mu\sigma\eta$. $\tau\acute{\omega}$ $\delta\epsilon$ Ἀπριλίῳ $\omega\sigma\epsilon\pi\theta\epsilon\tau\eta$ $\delta\epsilon$ Μαρτίου α , $\kappa\alpha\iota$ $\tau\acute{\omega}$ Μαΐῳ $\delta\epsilon$ Μαρτίου α , $\kappa\alpha\iota$ $\delta\epsilon$ Ἀπριλίου $\epsilon\pi\epsilon\gamma\alpha$. Eadem omnino sunt, quæ diximus. quæ ostendunt Epactas ita disponendas, ut dies primi mensis, cui diei opposita sunt, sit complementum earum. His animaduersis, Epacta $\overline{\text{xxix}}$ collocanda in Kal. Martij. in trigesima autem mensis signum *, vel aliud quodcunque, quod triginta indicet. Et ita alternis $\overline{\text{xxix}}$ *, & * continuanda. Hoc modo fiet, ut omnes Lunationes, in mensē Martio, ad sequentis anni Martium, sint alternis plene, & caue. Ab Epacta enim Martij, ad similem Epactam, omnis Lunatio est plena, ab Epacta Aprilis, ad similem Epactam Maij, est caua. Huius doctrinæ tam perspicuæ, tam luculentæ ignoratione, quid, & quantum peccauerit Cluius, non operosum est ex sequentibus arbitrari. Quod initium Epactarum non a Martio, sed a Ianuario instituit, propterea monstrum hinc nascitur, ut Lunatio Februarij anno bisextili $\overline{\text{xxxvi}}$ dierum sit. quod a tanti nominis Mathematico potuisse committi, ne ego quidem, nisi animaduertissem, ulli hoc affirmanti crederem. A 2

P R O L E G O M E N A.

tam crassum errorem a se commissum percepèrit, nescio. Certe non magis eius portenti, quam trium bisextorum in 666 annis perimendorum, in Colossico suo Apologetico meminit, quicquid suspicari possimus, siue per stuporem non animaduertit, siue per malitiam dissimulauit. Sed neq; illud non minus ridiculum commentum prætereidum, quod, quoties epactæ *, $\overline{\text{xxix}}$, $\overline{\text{xxviii}}$, $\overline{\text{xxvii}}$, $\overline{\text{xxvi}}$, $\overline{\text{xxv}}$ incurret annum bisextilem, a Lunatione Decembris, ab Lunationem Aprilis, quatuor Lunationes plenæ continuantur, ut in Canonibus demonstratum est. Quod quis laudauerit, nisi aut imperitus, aut uerisofor: Quod autem signum * in primis Kalendis appesuerit, eo ostendit se ignorasse hoc modo Lunationes alternis cauas, & plenas, non, ut ratio postulat, alternis plenas, & cauas, fieri. Sed ne ex sic quidem, ut ordo ille postulabat, perpetuo continuantur. Interruptus est enim tenor interuentu binarum Epactarum concolorium, & discolorium: quod portentum nemo sine admiratione legere potest. neque sane hoc risu tantum, sed & stomacho prosequendum; quod & inscitiae & temeritatis maximum argumentum est. Causa tam stultæ, tam temerariæ interruptionis longe magis ridicula, quam ipsum collegium epactarum, quod propter illam excogitatum est. Videbat homo acutissimus, in perpetuo contextu Epactarum non posse euitari, quin Terminus aliquando in $\overline{\text{xix}}$ Aprilis incidat; adeo ut si terminus incurrat Dominicam, necessario Pascha celebrandum sit in $\overline{\text{xxvi}}$ Aprilis, quum tamen in prisco Paschali Niceno remotissimus Terminus fuerit $\overline{\text{xviii}}$ Aprilis, remotissimum Pascha ἀναστάσιμον in $\overline{\text{xxv}}$. Hoc uir solertissimus, quia contra ritum veteris Ecclesiæ esset, emendare uolens uiam excogitauit, qua ne Lidyat quidem Anglus, qui tot portenta uno opusculo edidit, ineptiorem, & ioculariorem comminisci potuisset. Binas enim illas epactas, de quibus agimus, concolores in unam diem, & totidem discolores in antecedentem coniecit: quo facto non dubitauit se tam ueteri Paschali Niceno, quam quartadecimæ Lunæ recte consuluisse. Certe ritum quidem ueterem retulit: quia uero in quartam decimam Lunam strenue peccauit, inutiliter retulit. Si enim ex Lunæ motu Terminus Paschalis incidat in $\overline{\text{xix}}$ Aprilis, quomodo in aliam diem illum retroagit? Maior stupor, an temeritas fuerit, dubito. An Lunæ imperabit, ut Terminus uno die in antecedentia in gratiam Clauij recedat? Quid portentosius in mentem venire potuit? Duarum rerum nemo eum absolute poterit, temeritatis, & ignorationis Terminorum Paschalium. Nam quartadecima Nisan Christiani tunc remotissima est, quando quartadecima Adar Christiani incurrit pridie æquinoctij. Si igitur æquinoctium statuatur in $\overline{\text{xxi}}$ Martij, quartadecima Adar Christiani remotissima erit in $\overline{\text{xx}}$ Martij: ac consequenter remotissima Nisan Christiani in $\overline{\text{xx}}$ Aprilis, ut hoc sæculo contingit, aureo numero $\overline{\text{iii}}$. At sæculo Niceno nulla quartadecima Adar Christiani incidebat in $\overline{\text{xx}}$ Martij, & proinde nulla quartadecima Nisan Christiani conueniebat in $\overline{\text{xix}}$ Aprilis. Non igitur mirum, si illo sæculo remotissimus Terminus Nisan Christiani erat in $\overline{\text{xviii}}$ Aprilis, aureo numero $\overline{\text{viii}}$, quia tunc nullus erat in $\overline{\text{xx}}$; qui hodie est, numero aureo, ut diximus, tertio, quo currente, temporibus Constantini Magni terminus erat in $\overline{\text{xviii}}$ Aprilis. hodie uero in $\overline{\text{ix}}$ Aprilis Iuliani, propter $\overline{\text{iii}}$ dies *παραρρήσεως σεληνιακής*. Ideo in $\overline{\text{xix}}$ Aprilis Lilioclauiani uerus terminus incidit hoc sæculo, aureo numero tertio. Quomodo igitur stupidum illud commissum anni 1598 defendent, neque ego uideo, neque ille tam crassi erroris auctor ullam latebram illi reperire poterit. In eo anno Adar pro Nisan Paschali assumptus est, quum tamen aureo numero tertio non sit locus ἀναστάσιμον, id est, ut Adar usurpetur pro Nisan, idque hoc sæculo in tribus tantum aureis numeris contingat, $\overline{\text{viii}}$, $\overline{\text{xi}}$, $\overline{\text{xx}}$, in quibus solis ἀναστάσιμος locum habet. At hoc ridiculum incommodum Clauius declinare non potuit; quin aureo numero tertio Adar in locum Nisan succedat, propter duas causas: propter signum * in Kalendis positum, item propter illud binarum Epactarum collegium. Quum enim in editione anni noua aurei numeri $\overline{\text{iii}}$ Epacta sit $\overline{\text{xxviii}}$ quæ e regione $\overline{\text{viii}}$ diei Martij Lilioclauiani posita est, quæ est sedes citimæ neomeniæ Paschalis, necessario ibi statuendus fuit Nisan Paschalis, qui tamen erat Adar. At in uero dispositu Epactarum, quo Epacta $\overline{\text{xxix}}$ statuitur in Kalendis, Epacta $\overline{\text{xxviii}}$ fuisset in $\overline{\text{vii}}$, non in $\overline{\text{viii}}$. & proinde quartadecima illius neomeniæ incurrisset $\overline{\text{xx}}$ Martij, quæ est remotissima decima-quarta Adar Christiani. Iccirco quartadecima Paschalis incidit in $\overline{\text{xix}}$ Aprilis, die Dominica. ac proinde Pascha ἀναστάσιμον in $\overline{\text{xxvi}}$ traijciendum: quod quidem fieri sæculo Niceno rationes Lunæ non patiebantur: hodie autem fieri iubent, edicunt, cogunt, etiam inuito Clauio, qui non magis Lunæ imperare potest, quam nobis aut temerarium hoc factum, aut ignorantiam suam probare. Neque enim magis mirum uideri debet Pascha in $\overline{\text{xxvi}}$ Aprilis celebrari, quando quidem ita facere rationes Lunæ cogunt, quam Adar in locum

Nisan

P R O L E G O M E N A

Nisan assumi, quod rationes Solis & *περὶ γῆς ἰσημερινῆ* exigant. Sed unde potius colligi potest, xviii Aprilis non esse remotissimum Terminum, quam ex interuallo citimi, & remotissimi? citimus Terminus Nicenus xxi Martij. remotissimus xviii Aprilis. Interual- lum, dies xxviii, qui non est iustus modus mensis Lunaris, quantum debet interijci inter ci- titimum, & remotissimum nouilunium. Ideoque debet esse xxxi dierum, non xxviii, ut hodie est. Certe nullius magis referebat hoc considerare, quam Mathematici. Hodie igitur citimus Terminus xxi Martij in anno nouo, ut olim, remotissimus autem in xiii Apri- lis. Interuallum dies xxxi, iustus modus mensis caui Lunaris. Si igitur Clavius imperfe- ctam hoc terminorum interuallum considerasset, quod est tantum dierum xxviii, ad illius complementum diem deesse animaduertisset, ac proinde xviii diem Aprilis, quæ est vi- gesima octaua a citimo termino, non esse remotissimum Terminum iudicare potuisset. Ita- que mira fuit illa imperitia de collegio Epactarum concolorium ad declinandam necessi- tatem termini Paschalis in xiii Aprilis, quemadmodum & de epactis discoloribus, quod euitare poterat, si Epactas ad nouilunia, nouilunia autem ad characterem medij motus Lunæ accommodasset. Iam propter illud signum * in Kalendis collocatum non solum aliena Lunatio pro Paschali sumitur, sed etiam non raro Pascha *ἀναστασις* celebrari con- tinget septem diebus serius, quam rationes Lunæ patiuntur; quoties terminus Pascha- lis Dominicam incurrit: quod anno superiore 1605 accidit: & vix aliter continget, quoties Terminus cum Dominica concurrat. Quum vix tandem hoc vitium vel ipse animaduertis- set, vel, quod verosimilius est, alius ei indicauisset, non defuit illi latebra, ad quam confugeret, ut de quatuor literis, quas tres tantum esse dixit. Ait enim, si serius Neomenias Epactæ eius ostendunt, quam rationes Lunæ, id se consulto facere, quod malit mora, quam anticipatione peccare. Stultum sane hominem, qui, ut Cato dicebat, maluit culpam deprecari, quam effu- gere. Certe omnibus illis temerarijs conatibus defungi potuisset, si, quod in Elencho nostro illi suadebamus, persuadere potuissemus. Sed illum valde decepit iudicium suum, quod nos nugari putauerit, se autem solum sapere. Quid frigidius potuit dicere, quanquam confiden- ter, pronunciauit, se malle mora, quam anticipatione, peccare? Itane Lunæ præscribet, quia ipse peccauit? quæ hæc est confidentia, Terminis Paschalibus, atque adeo ipsi Lunæ legem dare, terminis Nicenis noua iura constituere, quasi ipsi termini sæculo Niceno per anticipa- tionem, καὶ περὶ μῆσιν peccauerint, qui ad Lunæ motum rite accommodati essent: Ter- minis autem Clauianis necessaria sit *μετεμῆσις*, qui non aduertit id accidere propter signum * in Kalendis appositum? Quis concolorium epactarum, quis discolorium paria sine risu aspicere potest? Consulat Clavius Kalendarium nostrum. nulla portenta in illis reperiet, non paria epactarum, non epactas nigras, non illam ultimam atram & nefastam 19 in fine anni, quam sine stomacho neque videre, neque cogitare possumus. Quid ineptius, quid vanius illa congerie nouiluniorum illius Colossici voluminis, cuius dimidiam partem illa indigesta moles sibi vindicat? Nos ei opponimus breuissimam Tabellam tredecim ennea- decaeteridon, cuius pars prior nouilunijs Aprilis, posterior nouilunijs Martij inseruit, ad quam si vel puer litera Dominicali, & numero aureo instructus sese conferat, statim cha- racterem nouilunij sublegere possit, & epactam ei e regione respondentem assumere, quæ per totum annum nouilunia indicabit. Præterea Tabulam aliquot millium anno- rum sine ullo labore construere potest. Ibi nulla monstra sunt, nullæ epactæ in unam diem coniectæ, nulla Lunatio dierum xxxi, neque alia Clauij commenta, quem homi- nem, alienam fidem sequutus, testimonio nimis insolenti, quod fatendum est, ornaui. Satis huius temerarij iudicij mei pœnas me fuisse puto, quum tot Censoribus vapulaui, quorum alij amici, alij derisores erant, sed tamen omnes uno ore tam infra dignitatem meam, quam supra captum eius dicebant, eum a me laudati. Vix tandem animaduerte- re, & quasi manibus palpare cæpi, nihil illi inesse, quod ipsum commendare possit, si mathematica (in quo studio qui excellat, eum magnam laudem mereri non nego. non ita infanio) excipias, in quibus ille ex longo labore magis, quam ex ingenij bonitate ali- quem usum habet. Ut sæpe mirari subeat, in tot millibus hominum neminem magis idoneum isto reperiri potuisse, qui huic castigationi anni præficeretur, sed ex eo, tantum quod Ma- thematicus sit, homines iudicasse etiam tam arduæ prouinciæ eum sufficere posse. Quid er- go dicent eiusdem studij homines ambitiosi, qui doctrinam de ratione temporum sibi solis vindicant, eamque a nobis tractari ægre ferunt, quum eorum antesignanus tot portentis hanc anni editionem deformarit; quæ nihil sine ulla exceptione habet, quod castigatione non indigeat? Castigari autem, nisi tota instauretur, idque eo, quo præcepimus, modo, non potest. Neque ita sui pleni sint, aut nostra contemnant, ut aliter emendari posse sperent.

Nulla

P R O L E G O M E N A.

Nulla est, nulla prorsus via, nisi quam docuimus. Demonstrationi victas manus dare, Mathematici est: aduersari, ne hominis quidem est, nedum mathematici. Itaque ex hac anni editione Clauium Mathematicum esse, nisi aliunde sciat, nemo unquam sibi persuadebit, nunquam iurantibus credet. Sed errores Clauij tolli, aut intactos relinqui: annum eius castigari, aut ita semper deformatum exponi, id vero neque nostra interest, neque ad nos pertinet. In hoc enim fortunæ nostræ sitæ non sunt. Aliud curamus. Quia vero adeo confidens fuit, ut eos, qui eius scædos errores in apertum exposuerunt, edicto improbos vocari procurarit, ego eum vapulare, ego eum inter cathedras discipulorum suorum plorare iubeo, ut discat tam dignum se esse eo nomine, quam eos indignos, quos ille tali appellatione affici curauit. Satis satis pœnarum dabit & nobis, & posteritati, & omnibus, in quos nihil minus competit, quam improborum nomen, quandiu ridicula illa anni editio locum obtinebit, quam obtinere eatenus nobis expedit, ut ex illa nobis supplicium det temeritatis suæ. Non enim in ea sola Sanctorum memoria, sed etiam Clauij errorum dedicata est, ut nemo paulo harum rerum peritior in eam oculos conijciat, quin illi in ipso limine augusta illa collegia Epactarum concolorium, & discolorium occurrant. Itane improbos, qui errores Clauij indicauerunt, qui ex Lilianis non bonis longe pessimam Epactarum methodum publicauit, Terminos Nicenos loco mouit, neomenias in alienas sedes traduxit, tanquam frenum motui Lunæ imponat? Sed eius errores in Canonibus satis exposuimus. Quos si dolebit nimis Latine a nobis exceptos esse, sciat pro merito suo se a nobis accipi, & responsum, non maledictum esse, & qui indigne improbi vocati sunt, posse illud merito ad eos, qui digni ea appellatione sunt, retorquere. Quare nimium de illo diximus, ad quæ nos iusta indignatio prouexit, quia homo luteus, ut improbi edicto publico vocaremur, effecit. Aliter enim, ut de alijs rupicibus, de eo melius esset silere, quam loqui. Neque enim tanti est: neque eius errores tanti facimus, ut eos animaduersione nostra dignos iudicemus; qui nostra magis interesse putamus, & quibus magis dolere conuenit bene locatam operam nostram, quam aliena errata, reprehendi. Itaque quum tantum odium sit veri, quid superest nobis, quam quantum operæ in iuuandis studijs posuimus, eius non pœnitere? Tamen hic contemptus, hæc obtrectatio nunquam facere potuit, ut animum a labore ad otium traduceremus. Minimum eorum, qui bona studia iuuare possint, me reputo, eorum, qui velint, nemini cedo. Itaque quum viderem doctrinam nostram a prophetis interpolari, ab imperitis negligi, a scurris derideri, à simiolis dissimulari, tamen laborum meorum præmium satis id magnum fore constituebam, si vel unus tantum reperiri posset, qui nostra legeret, intelligeret, intellecta in lucem proferret. Deum opt. max. misertum est tam nostri, qui tam ingrato sæculo studuimus, quam illorum, qui inscitia potius, quam malitia a nostrorum librorum lectione deterrentur, & hominem e medijs inuidiæ flammis, ex ipso obtrectationum strepitu excitauit, probissimum, doctissimum, accuratissimum, SETHVM CALVISIVM, virum præcæ illius Germanorum ingenuitatis, & fidei, quarum virtutum notæ hodie in maiori parte hominum, qui isthic literas tractant, obsoleuerunt. Is ex doctrina nostra luculentissimas præceptiones Chronologicas, & eximium Chronicon instruxit. quod non solum superiorum Chronologiarum luminibus obstruit, sed & quod eiusmodi est, ut, præter illud, nullum vere Chronicon dici possit. Ille ut primus animi nostri sensum odoratus est, ita primus inter Chronologos nugari desijt. Nullum anachronismum in illo diuino temporum sacrario reperias, nullum delirium, nullam fanaticam epochæ γεωργίας, Iobeleorum, initij rerum: nullos vibices, quos imperitissima Catharorum, & Prophetarum natio miseræ Chronologiæ inussit. Agnosco quidem vestigia doctrinæ nostræ: sed quam ipse expeditissima methodo suam fecit

εἶμα δὲς, καὶ πορφυρεῖν, λόγοισι ποικίλας καλοῖς.

Hunc eximium artificem candidæ iuuentuti, tanquam exemplar Chronologiæ perfectissimum, imitandum proponimus, non solum ut ad eius methodum, sed etiam ad candorem, & ingenuitatem sese componant. Qui his virtutibus caruerit, etiam si *εἰς ἄκρον παιδείας ἐλληνικῶς ἦ*, frustra ad hoc studium sese conferat. Quia enim Catharis & Prophetis utrunque deest, candor & methodus, æmulatio oculos eorum perstrinxit, ne opes illas reconditas videant, *ἀμεθοδία*, ne eas consequi possint. Methodum autem in his rebus nemo speret se adipisci, nisi omnium exoticorum omnis generis scriptorum libros versauerit, & ex illorum assiduo tractatu aliquem usum multiplicis doctrinæ sibi comparauerit. a quo quantum absunt Cathari, qui ab omni exotica lectione adeo auersi sunt? Quod nos tot annis, tot scriptorum tam sacrorum, quam exoticorum præsidij instructi vix tandem extudimus, id homines scilicet nulla doctrina, nullo gustu literarum præditi, rustici, agrestes,

idiotæ

PROLEGOMENA.

idiotæ trihorio consequentur? O homines insigniter stultos. Et nobis suos puros fontes obijciunt. quod scilicet nos a spurcis, & inquinatis disquisitiones nostras hausimus. Stomachum non continebo, si diutius de hoc genere loquar. Ipsi me adegerunt, ut aduersus animi mei sententiã, quam in prolegomenis scribundis multa utilia mihi dicenda essent, omnem operam in apologijs abuterer. Sunt alij boni & docti viri, qui nostris præceptionibus quidem utuntur, sed quin a nobis in multis dissentiant, continere sese non possunt: in quo non vident se imprudentes eandem culpam incurrere, quam scientes Cathari in se admittunt, & nostra ita alia ex alijs apta, id eorum inter se coagulum & viaculum esse, ut uno sublato cætera non cohæreant. Id accidit, quod subito calore, nullis adiumentis comparatis, sese ad eam doctrinam conferunt. Aut igitur per omnia nostris vestigijs insistant, aut tam periculose viæ sese non committant. Ex istis bonis sane viris; & de quibus nihil queri possumus, quidam sunt, qui plurimi fecerunt nostra intelligere, alij etiam partim per literas, partim præsentibus nos summo opere orarunt, ut doctrinæ nostræ aliquot præcepta sibi conficeremus, ut etiam tirunculis ea discere labor nullus sit, ideoque ne pigeret vel etiam ad minima, & trita me demittere. Scio in quam partem elementarius senex Lucio Senecæ dicitur. Non video, quomodo etiam de eo dici non possit, qui elementa docet. *Turpis, inquit, res est, elementarius senex*, ita, qui discit, ut ille accipit, ego interpretor etiam qui docet. Sed esto, quanquam turpis res est, tamen, quia ita volunt, & eorum studijs obsistere non possum, senex mittatur in ludum & elementa doceat. Ut igitur optimis illis viris satisfiat, quanquam quidam ex illis desierunt esse, tamen in reliquorum, qui in viuis sunt, gratiam, & fortasse eorum, qui hoc me non orarunt quidem, sed a me tamen desiderant, Canones Isagogicos huius doctrinæ confeci, opus in tres libros tributum. Primus *συναγωγικὴ χρονολογικὴ* dicitur, quia elementa huius doctrinæ docet, annorum & Fastorum omnium nationum formas, quæ omnia a nobis ex umbris silentij eruta sunt, quo nomine tantam inuidiam & odium nobis concitarunt. Secundus vocatur *κατὰ* siue *Χρονολογικὴ*, in quo omnium nationum regna per Reges, & Magistratus suos digesta sunt, quorum maior pars nunc primum in lucem profertur, noui odij & inuidiæ apud querulos materia futura. Tertius est *αιτιολογικὸς*. Causas enim duorum antecedentium aperit, atque amborum velut commentarius est, & interpretatio. In eo quoque multa sunt cognitu digna, nunquam hætenus animaduersa, a quibus Catharos & prophetas prohiberemus, nisi eos sua per se feritas inde summoueret. Nihil enim est ibi, quod eos aut ad limen superandum inuitet, aut admissos retinere possit: — *amaracinum fugitat sus, & fugit omne Unguentum* —. Primum ij, qui ad hos Canones accedent, ab omni amulatione, liuore, feritate morum liberos esse oportet. Illis enim moribus nemo verum perspicere potest. deinde aliquem numerandi usum habere, saltem illum, quo nihil est, quod minus ab eis exigere possimus, componendi, & deducendi. tertio, ut anno Iuliano omnes rationes suas accommodent. postremo, ut tam ad methodum anni Iuliani, quam temporum interualla, periodum nostram Iulianam perfecte teneant. Aliter omnem operam ludent. Nulla enim epocha est in his Canonibus, nulla interuallorum demonstratio, quæ non ad illam periodum relata sit. Tantæ enim illius utilitates sunt, ut eæ non nisi ex ipso periculo percipi possint. Chronologus vero sine interuallis nihil agit. Interualla autem a longiori epocha, & remotiori temporis titulo repetenda sunt. Atqui interuallum, quod rationibus Mosaicis continetur, nimio breuius est, quam ut ad tempus *απὸ ἀρχαίων*, sine quo series temporum exoticorum interrumpitur, ab illo perueniri possit. Superest igitur, ut epocham quandam, quæ initia temporis proleptici continet, adhibeamus, siquidem ulla est. Si non. ut aliquam excogitemus. Est quidem antiquissima ea *ἰϛϛ* interpretum, ex cuius rationibus annus 5501 est primus Dionysianus. Sed ea ex mendosissimis interuallis, & quæ Mosaicis rationibus repugnant, collecta est. Itaque ab ea veram mundi epocham deducere, est veras rationes cum falsis confundere. Non enim ea uti possumus *ἀπὸ διορισμῶν*: Illud accidit illo anno secundum *ἰϛϛ*, illo autem, secundum Mosem. Atqui nihil aliud magis profiteamur, quam ne varijs rationibus nitamur, quam una vera sufficiat. Superest epocha artificialis Constantinopolitana, quæ ad annum Christi primum Dionysianum colligit annos absolutos 5508, & methodum utriusque cycli atque Indictionis continet. Ea sane contenti esse poteramus, siquidem cyclus Solis Romano, & Lunaris aureo numero conueniret. Quum illæ conditiones ab ea absint, alia excogitanda fuit, quæ eas haberet, qualis est ea nostra, de qua loquimur, quæ capite suo, ad epocham Christi Dionysianam, putat annos 4713. Ea diuisa per 28, 19, 15, 12, 7, cyclum Solis Romanum, numerum aureum, Dodecaeterida Indicam, Hebdomada annalem relinquit. Eam qui risu, aut contumelia excipiunt, asini sunt, stelliones, indigni, quibus respondeatur. Quamuis de hac periodo alibi non semel mentionem fecimus, tamen breuiter tirones monendi fuerunt, qui ad hæc elementa accedent. Si quis hos Canones, quos & puer-

PROLEGOMENA.

τα λογαζομαι, ασεχει ποσιν, σε απερε νεγετ, is hoc aut ignavia sua, aut stupori, non huic modo, adscribat. Sed quominus studiosi eos non adcant, causae non est. Periculum modo faciant, & bono animo sunto. Vnusquisque autem poterit ex istis Canonibus methodum nouam instruere, augere, minuere. quod per me quidem faciant, licet. neque vero est, quod studiosius ab illis contendam, modo ne quid in doctrina nouent: quod quum quidam fecerint. magnam stultitiam, & insaniam professi sunt. Quemadmodum enim primus omnium Archytas Tarentinus Geometricis principijs usus mechanica elementa instituit, ita nos, quia aliter facere non potuimus, πρώτοι τὰ περὶ χρόνων, ταῖς γεωμετρικαῖς προαρησόμενοι δεχάμεν, ἐμεθεδύσαμεν. Itaque alios quoque eandem viam insistentes idem conari, eaque aut laxius, aut breuioe gyro exponere, nulla inuidia est, imo ut faciant, eos etiam atque etiam oro, hoc uno, ut dixi, excepto, ne ardelionum huius aui lasciuia & pruritu doctrinam ipsam interpolent. Antequam enim illi dedicerint, magistrum docere volunt. Huius confidentiae exempla quotidie eduntur. Denique vestimenta, ornamenta quaecunque, cultus quiuis, modo eidem corpori inducuntur. Tunc poterimus cum Epicharmo gloriari:

ὦδ' ἐγὼ δοκέω, δοκέει γὰρ τοι σάφες ἄμμι πύθ', ὅτι
 τῶν ἐμῶν μνάμα πῶκ' ἐσείπη λόγων τέτων ἔπι.
 καὶ λαβοῖν τις αὐτὰ, περιδυσας, τὸ μέτρον, ὃ νῦν ἔχῃ,
 λιμαθὸν, καὶ πορφύρεον, λόγοισι ποικίλας καλοῖς,
 δι' ἀπάλαις ἑσπῶν, τρεῖς ἄλλας ὀπταλίους ἀποφαιεῖ.

IOSEPHI

DE THESI QUADAM CHRONOLOGICA.

IN Theſi Chronologica diſputata * Anno c 1 3. 10. c v 1 1 1. Præd. Idus Martii, multa propo-
nuntur, quæ harum rerum peritis non ſolum noui videri poſſunt, ſed etiam cum hiſtoria facta pug-
nantia, omnia attingere neque nobis vacat, neque ſane magni intereſt. Vno enim aut altero reſu-
tatis reliqua ruerè neceſſe eſt. Præcipuum capitulum, quæ ibidem diſcutiuntur, quò maxime ſibi pl-
cer author, eſt interregnum, quod imaginatus inter finem Ioachaz, & initium Ioachim, argumento,
quod qui ſuccedit patri in regnum, iure gentium cum oportet eſſe maximum natu liberorum, quod ſane non
negamus. Ioachaz autem prior quam Ioachim, rex conſtitutus eſt, ergo Ioachaz maior natu quam Ioachim. Sed
Ioachim cum acceſſit ad regnum erat annorum 23. Ioachim autem minor natu, quam ille, regnum inſiuit annos
25. natus. Inter finem igitur Ioachaz & initium Ioachimi interceſſerunt anni duo plus minus. Quæ ſecun-
dum hæc, hoc eſt, poſito Ioachazum fuiſſe maiorem natu, quam Ioachim, Ioachim fuerit 21. tantum anno-
rum, quam frater eius Ioachaz ageret annum 23. Haecenus *Thæſis quædam* Chronologica diſputationis. Sed hæc
tam facile conſutari poſſunt, quam facile commenta ſunt. Statim a morte Iofia populus conſtituit ſibi regem
Ioachaz, 11. Reg. 23. 30. 11. Chron. 36. 1. Cui Nichao poſt tres meſes in regno exactos ſucceſſorem dedit Io-
achim fratrem. Mox nulla interiecta mors, Ioachazum vinctum in Ægyptum abduxit, 11. Reg. xxiv. 34. ſ.
Chron. xxxvi. 4. Igitur inter initium Ioachaz, & initium Ioachim, ſunt tantum tres meſes. Nullum ergo in-
teruallum aut interregnum imaginandum eſt inter finem Ioachaz, & initium Ioachim. Quid tam valida rati-
oni opponi poteſt? Validior vero & illa eſt, quam adducemus. Hæc eſt, Ieremiæ xxv. 1. 3. annus quartus Io-
achim erat vigeliſimus tertius a tertio decimo Iofia regis, a quo ad initium Ioachaz ſunt anni ſolidi xix. hinc ad
quartum ineuntem Ioachimi, triennium exactum. Colliguntur ad xii. Iofia ad ineuntem quartum Ioachimi,
anni abſoluti xxi. Proinde is annus xxi. erat habens a xii. anno Iofia, vt exſtat in propoſito capite Ieremiæ
xxv. Quod ſi vllum biennium interceſſiſſet, iam non is vigeliſimus tertius fuiſſet, ſed xxv. Quid Ieremiæ appo-
nent diſputatores? Quis tam ſui plenus eſt, vt aduerſus veritatem petendere poſſulet? Tertium telum eſt id,
quo iugulo peti poſſit huic interregno: Annus xiv. Ezechia erat primus hebdomadis annalis Iſaie xxxv. 1. 30.
arque adeo Iudæi quoque id iam monuerunt. Ergo antecedens annus Ezechia, hoc eſt xiii. erat ſeptimus
hebdomadis, de quo monuit Ieremiæ. Ergo numerus annorum ab initio anni xiv. Ezechia, ad excidium Ie-
roſolymorum eſt ſeptenarius, quod ſane verum eſt, interuallum enim illud eſt annorum præciſe cxxvi. quæ ſunt
hebdomades xviii. Colligitur enim ex xvi. reliquis Ezechia: lv. Manaiſis: duobus Amonis: xxxi. Iofia:
xxii. Ioachim & Sedecia. Quod ſi ullum biennium interceſſiſſet, non eſſet ſeptenarius numerus. Simile ar-
gumentum eſt, quod annus exceſſus Moſis erat primus hebdomadis. annus vero conſtitus templi erat
cccclxxx. ab Exodo a Moſis exceſſu cccclxxxix. a conditu templi ad excidium eius cccclxxv. Colliguntur
ab exceſſu Moſis ad excidium templi anni dccclxxv. quæ ſunt hebdomades cxxv. Quod ſi vllum interregnum
incidiſſet, iam non eſſet numerus ſeptenarius. Commentum igitur de interregno
ſatis dilutum eſt. Nullum enim interregnum in annis regum Iudæa interuenit, ne minimum quidem. His
animaduertiſ, ſequitur Ioachaz minorem duorum annorum fuiſſe, quam fratrem eius Ioachim. Quare vero
minor maiori prælatus ſit in regno, merito dubitari poſſit. Sed nullum negotium eſt cauſam demonſtrare, et
in promptu eſt. Ioachaz enim non iure ſucceſſionis regnum adeptus eſt, ſed ſuffragijs & factionibus populi,
qui ſtatim elegit Ioachaz poſt cadem Iofia, 11. Regum xiii. 30. 11. Chronic. xxxvi. 1. Quater hoc con-
giſſe legimus, Regem a populo eſſe electum, quod quidem contingebat aut propter cadem regis, aut propter
contemptum eius, vt illius liberorum in ſucceſſione non tanta haberetur ratio, quanta ſtudiorum populi. In
cadem Iofia, quia rex teſtamento non cauerat, quorum ex liberis regnare vellet, populus elegit Ioachaz. Eo-
dem modo caſo Amazia, Azarias filius eius a Populo Rex declaratur 11. Reg. 14. 21. 11. Chronic. 26. 1. de-
nique Amone trucidato per factionem quorundam, populus in regis interfectores impetu factò illique oc-
ciſis, Iofiam filium Amonis, regem conſtituit, 11. Reg. 21. 24. 11. Chron. 33. 15. Rurſus propter contemptum
regis Ioram, qui rex quum eſſet, tamen non regis loco habebatur, neque in ſepulcris maiorum conditus
eſt, vt exſtat 11. Chron. 21. 20. ideo populus filium eius Ochoziam regem ſibi impoſuit, ibid. 22. 1. vnde factum
videtur, vt quum per populum Rex Ioachaz crearetur, non ius ſucceſſionis vel ætas ſpectarentur, ſi ſuffra-
gia locum haberent, itaque in his quatuor exemplis duo ſunt in quibus minor natu præfertur maiori, vt in
propoſito cap. 22. 1. Ochozias minimus natu rex a populo declaratur: ſed illud accidit, quod omnes maiores
natu ab Arabibus occiſi eſſent. In præſenti exemplo, propter quod hæc diſputatio inſtituta eſt, Ioachaz mi-
nor natu præponitur minori Ioachimo, qui iure ipſo debuit regnare, quod quidem neceſſario non ſequeba-
tur, niſi ex teſtamento patris filius primo natu hæres regni inſtitueretur, 11. Chron. 22. 3. Itaque in hoc ex-
emplo vis fuit, non ius, quum minor prælatus eſt maiori.

His demonſtratis, ſequitur quoque id falſum eſſe, Iohannam qui 1. Chron. 3. 15. ponitur maximus libero-
rum Iofia, non eſſe Ioachaz, quando quidem probatum eſt validiſſime, minorem fuiſſe Ioachimo. Porro
in ipſo 111. capite hoc ordine ponuntur filij Iofia: filij Iofia Iohanam primo natu, ſecundus Ioachim, tertius Se-
dechias, quartus Sellum. Ex his quatuor neceſſe eſt Ioachaz eſſe, aut Iohanam, aut Sellum. Sed non po-
teſt eſſe Iohanam, vt iam demonſtratum eſt: Ergo eſt Sellum. Sed quid opus eſt verbis, quum manifeſte id
ab Ieremia dictum ſit 22. 2. Quis dominus dicit ita ad Sellum filium Iofia Regis Iuda, qui regnauit vice Iofia
patris ſui? quis regnauit in locum patris Iofia? quis illi immediate ſucceſſit? Amon Ioachaz? Sed & Sellum
vice Iofia regnauit. Ergo Ioachaz eſt Sellum: Pergit Propheta, qui exiit ex hoc loco, is amplius non redibit.
Potuit ne clarius Ioachaz deſignari? quid poſtatus in Ægyptum nunquam reſtitutus eſt, neque auito ſolio

neque patriæ suæ sed in Ægypto vltimum vitæ diem obiit. Rursus ibidem commate x. *Ne plorate eum, qui mortuus est, neque sper eo conturbemini.* Quis obsecro est iste mortuus qui ploratur, aut plangitur? Annon Iosias 11. Chron. xxxv. 24. 25. Mortuus est in monumento maiorum suorum, atque omnes Iudæi & Ierosolymitæ plorant eum. Ieremias quoque eum planxit. Quum etiam omnes cantores & cantrices ad hodiernum vsque diem instaurant naniam super Iosia, atque de ea re regem fecerunt. Iohanam igitur maximus natu liberorum Iosia neque est Ioachaz, neque vnquam regnavit. Ieremias quatuor regum meminit, Iosua mortui; Sellum siue Ioachaz, qui immediate patri substitutus est; Ioachimi, quem prædicit sepultura asini sepultum iri; Iechonia, quem per contemptum Choniam vocat: hæc omnia capite xxi. 11. Vnde colligitur initio Ioachimi hæc Prophetam scripsisse, & de Ioachimo & Chonia prædixisse, ea quæ postea secuta sunt. quæ vt notabilia maxime sunt, ita eo accuratius a studiosis obseruanda, quum tam Iudæorum, quam nostri interpretes adeo illustrem locum male exposuerint. Sed antequam hanc historiam missam faciamus, dubium non leue interuenit de Ioachimo, qui quum dicatur sepultura asini sepultus & catenis vinctus, & Babylonem deportatus, ibi periisse, quomodo 11. Reg. xxiv. 5. dicitur cum maioribus suis dormiisse? hoc congruit iis qui in patria moriuntur. At certe post Iosiam nullus rex Iuda in sepulcra auitis repositus fuit. Quatuor post Iosiam fuerunt; Nullus eorum in patria obiit. Huius dubii solutionem quære. Nam quas alii attulerunt non moror. Simile ἀπόρον Ieremiæ xxxv. 11. 4. 5. Deus per Prophetam ita Sedechiam alloquitur, *Non morieris gladio, sed morieris in pace, secundum combustionem regum maiorum tuorum.* At cap. l. 11. 2. effodit oculos Sedechiæ, vinxit eum catenis, abduxit Babylonem, coniecit in carcerem vsque ad vltimum diem vitæ suæ. Hæc optimo coniectore opus habent. Sed & aliud ἀπόρον non minoris momenti oritur. Sedechias annorum xxi. regnum iniiit, xi. annis post Ioachaz siue Sellum. Erat aut Ioachaz annorum xxi. 11. Igitur anno xxi. 11. vitæ Ioachaz & initio regni eius frater germanus eius Sedechias erat annorum tantum x. tredecim annis minor, quam Ioachaz, quindecim quam Ioachim; Quomodo ergo 1. Chron. 11. 11. is Sedechias ponitur ante Sellum, siue Ioachaz? fortasse quod breuissimi temporis quo regnavit, ratio non habetur: at Ioachim & Sedechias videntis annis regnarunt. Sed est futilis solutio. Quærant studiosi.

Atque hæc de imaginario interregno, & de ætate tam Ioachaz maiore, quam Ioachimi. Sequuntur alia longe a vero alieniora, sed quæ ita manifesta sunt, vt ne confutanda quidem sint, cuiusmodi illud, *de primo anno captiuitatis a septimo Ioachim deducendo*, quod profecto tam absurdum, quam vanum fuerit eo confutando horas perdere. Neque profecto illud verum est, exercitum Ægyptiorum ab ipso Nechao ad Euphratis ripas relictum tandiu ibi mansisse, donec ab exercitu Chaldæorum triennio post vertente, fusus fugatusque sit. Nam Nechao, quum recenseret exercitum suum in Rebla, repente aduentu Chaldæorum audito, fuga sibi consuluit: & Ioachazo secum abducto prope se in Ægyptum recepit. Interea Chaldæorum exercitus omnia loca in Ægypto occupata in potestatem suam redegit, ita vt tributa, quæ Ioachimus Ægyptio pendebat, Nabuchodonozoro pendere coactus sit per triennium solidum, post quod tempus Ioachim sollicitatis Nechaonis auxilijs defecit a Nabuchodonozoro. Itaque Ægyptiaco exercitui ad Carchamium occurrit, quem fusum & in fugam coniectum in Ægyptum prope recedere coegit. Ex illa victoria incipit annus primus expeditionis Nabuchodonozori, a quo ad excidium templi sunt anni absoluti xv. 11. 11. ita ut annus x. 11. currens Nabuchodonozori sit vltimus Sedechiæ. Quod etiam monuit Ieremias l. 11. 12. In his duz sunt expeditiones Nechaonis: prior quum tribus mensibus post eadem Iosia in Ægyptum reuersus est re infecta aduersus Chaldæum, in quem tam potentem exercitum parauerat. Altera quum ad illius partes transiens Ioachim a Chaldæo defecit: Nechao vero accisis opibus ad Euphratenfina loca coactus fuit cum trepidatione in Ægyptum fugere, in his etiam duz sunt expeditiones Nabuchodonozori. Prior a quarto anno Ioachim ineunte, quo in ordinem reductus Ioachim iterum tributarius Nabuchodonozoro factus Ierosolyma ab hoste direpta, pars vasorum templi asportata, multi nobiles in Babyloniam abducti, in quibus Daniel. Secunda expeditio, quum Ioachimus in Babyloniam deportatus. Expeditiones vocamus, quum tamen per 13. annos Nabuchodonozorus fines Syriæ non migrauerit. Nam tota Syria & potentissimi in ea dynastæ a Nobopolassaro patre Nabuchodonozori defecerant, vt ex quo tempore omnes illæ vrbes recipi non potuerint. Vide fragementum Berosi, cui mire cum his oria sacra conuenit.

Hæc sunt quæ præcipue animaduertenda erant. Nam omnia, vt diximus, discutere neque necesse est, quum sibi ipsa aduerfentur, neque magni interest, quum nemini paulo intelligentiori tam friuola persuaderi possint. De Olympiadibus vero quod dixit cum maximo contentu, equidem nescio quo illud referendum sit, quum ad eum locum quem tractat, non pertineat, ibi enim est sermo tantum de Ioachaz, quem maiorem natu quam Ioachimum vult probare. Quis vnquam Chronologus de Olympiadibus verba fecit, quum de Ioachaz loqueretur? Imo quis vnquam putauit Ioachaz maiorem quam Ioachimum, & vt probaret contrarium Olympiadas vocaret in auxilium? Odium bonarum literarum hunc contemptum peperit, etiam hæc gangræna in animis iuuenum serpere incipit. Beroaldus optimus & eruditissimus vir huius odij auctor est, quum non puduit a vigesimo nono ætatis Herodoti initium Cyri repetere. Qui negat Sichor esse Nilum, eumque statuit inter Ierusalem & fines Ægypti. Peregrini quos vocant, qui Ierosolymis Alexandriam petant, magni emerint tam grandem fluium in medio itineris inuenire. Certe tot homines, tot cameli & iumenta in eo itinere non perirent, quod vulgo hodie pereunt propter aquæ penuriam, quæ per octo dies in illis solitudinibus tot animalia conficere solet. Quid idem de paradiso fabulatus sit, quid denique de omnibus perperam asseruerit, non paruo libro comprehendi possent. Itaque hominis memoriam colo, amo, veneror, confidentiam eius & eorum quibus illa tot absurda persuadere potuit probare non possum. Quod autem hic animaduerti, oro auctores illius Chronologiæ diatribæ, ne per obreccationem aut aliquod cacoethes id factum putent. Quantum ab ea culpa absumus, tam procul a nobis eam suspicionem amolimus. Vnicuique suum arbitrium relinquimus. Tantum obsecramus, vt quæ ingenitate hæc a nobis profecta sunt, eadem ab alijs excipiantur, siue placeant, siue displiceant.

CANONVM ISAGOGICORVM CHRONOLOGIÆ

LIBER PRIMVS, QVI ET

ΣΤΟΙΧΗΩΣΙΣ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΗ.

CAPVT PRIMVM. DEFINITIONES.

- ἁ *Scrupulum primum est pars sexagesima unius horæ. Scrupulum secundum pars sexagesima unius primi. Scrupulum tertium pars sexagesima unius secundi. & ita in infinitum.*
- β *Scrupulum Iudaicum est pars millesima octogesima unius horæ.*
- γ *Momentum Iudaicum Rabbi Ada est pars septuagesima sexta unius scrupuli Iudaici.*
- δ *Hora est vigesima quarta pars unius diei naturalis, (sive ὥρα ἡμέρας)*
- ε *Hebdomas est systema dierum septem in orbem recurrens.*
- ϛ *Feria est quilibet dies Hebdomadis secundum ordinem suum, prima, secunda, tertia, & sic deinceps.*

CANON PRIMVS.

¶ *Ex sexagesimis tertijs secundas, ex secundis primas, ex primis horas facere.*

Compone simul omnia secundum species suas. quoties numerus sexaginta excedet, tot unitates adijce Secundis. quoties ex secundis sexaginta colligentur, tot unitates accedant Primis. Residua singula sub speciebus suis ponito. Si quæ sexaginta supra prima colligentur, ea erunt horæ.

EXEMPLVM.

Proponantur prima 38. 21. 17. Secunda 27. 55. 45. Tertia 52. 44. 57. Disponantur in feriam, secundum species suas.

	Incipe ab imo. 57 cum 44 fiunt 101, & cum 32, erunt 133.
38. 27. 32.	In quibus bis sexaginta reperiuntur. Nam bis 60 fiunt 120,
21. 55. 44.	& superfiunt 13. quæ colloco subter lineam, sub tertijs. Et duas
17. 45. 57.	unitates pro bis sexaginta adiungo imo Secundo 45. & fiunt
Hor.	47 secunda: quæ cum 55. 27 colligunt secunda 129. hoc est
1. 18. 9. 13.	bis sexaginta, & 9 præterea. Pono nonem subter lineam, sub
	secundis, & pro bis sexaginta addo duas unitates imo Primo 17. & fiunt 19 prima: quæ cum
	reliquis 21. 38 primis componunt prima 78. hoc est, semel sexaginta, cum residuis 18 Pri-
	mis. pono residua 18 prima subter lineam sub specie sua. & unitatem pro semel sexaginta
	colloco ultra, sub Titulo Horarum. Iti ex tertijs Scrupulis secunda, ex secundis prima, ex
	primis horam fecimus. Quod erit faciendum. A fine autem incipiendum ratio docet. quod

Græci vocant ἐνώπιον ἀπὸ τῆς πέλους, *unire a fine*. hoc est, additionem numerorum a fine aggredi.

ī Ex momentis Rabbi Adæ scrupula Iudaica conficere, ex scrupulis horas.

Quoties numerus momentorum excedet septuaginta sex, adde unitatem scrupulis Iudaicis: quoties scrupula Iudaica excedent 1080, tot horas pone. & reliqua operare, vt in superiore exemplo Sexagesimarum.

Proponantur scrupula Iudaica 797. 589. 985. Momenta 45. 38. 60. Disponantur secundum species suas.

797.	45.	Primum 60 cum 38 faciunt 98. vbi semel est 76, & residua 22: quæ cum 45 faciunt 67. quæ pono subter lineam sub specie sua: & pro 76, unitatem addo scrupulis 985. & fient 986. Iam 986 cum 589 fiunt 1575. quæ excedunt 1080, quæ est hora per definitionem īī. Itaque detractis 1080 de 1575, supersunt 495, quæ cum 797 colligunt 1297: de quibus rursus detractis 1080, supersunt scrupula 212: quæ subter lineam colloco sub specie sua, & pro bis 1080, quæ confurgunt ex scrupulorum collectione, totidem horas accipio: quas suo loco pono. Itaque ex inomentis Rabbi Adæ, &c. Quod erat faciendum.
589.	38.	
985.	60.	
Hor.		
<hr/>		
2.	212.	67.

īī Ex scrupulis horas, ex horis feriam colligere.

Eadem operatio cum superiore. Vbi dies, siue feriæ excedunt septem, abiectis septem, relinquitur feria. vbi horæ excedunt numerum 24, adde unitatem diebus.

Proponantur dies 3. 5. 6. Horæ 5. 7. 16. Scrupula 948. 397. 409. Ponantur secundum species suas.

D.	H.	Scr.	Iam scrupula collecta fiunt 1754. Hoc est semel 1080. & relinquuntur 674 scrupula. quæ pono subter lineam sub specie sua. & per doctrinam exempli antecedentis pro semel 1080 addo unitatem horis 16. Itaque horæ 17, 7, 5, colliguntur 29. Hoc est per definit. īīī, vnus dies, horæ 5, quas sub specie sua pono. & unitatem appono diebus. Itaque 7. 5. 3 dies fiunt 15. de quibus detractis bis septem per defin. v, & vī, remanet feria prima. horæ 5. scrup. 674.
3.	5.	948.	
5.	7.	397.	
6.	16.	409.	
<hr/>			
1.	5.	674.	

ALIUD EXEMPLVM cum inomentis.	ALIUD EXEMPLVM ex Sexagesimis.
D. H. 1080. 76.	D. H.
4. 9. 797. 45.	3. 12. 48. 39. 12.
5. 13. 589. 38.	6. 17. 19. 25. 27.
6. 17. 985. 60.	5. 6. 57. 35. 42.
<hr/>	
2. 17. 212. 67.	1. 13. 5. 40. 21

CANON SECVNDVS.

ī Tempus de tempore deducere.

Proponatur tempus feria 3. Hor. 6. fer. 876. Mom. 36. deducenda de feria 6. hor. 18. Scrup. 989. mom. 49. Numerus deducendus subiiciatur ei, unde deducitur.

D. H. 1080. 76.	
6. 18. 989. 49.	Numerus, vnde deductio fit.
3. 6. 876. 36.	Numerus deducendus.
<hr/>	
3. 12. 113. 13.	Numerus deductus.

Hic

Hic nullum est negotium. Nam 36 ex 49 deductis, nemo non videt relinqui 13. & ita in reliquis. Idem exemplum in sexagesimis.

D. H.

6. 9. 21. 23. 36. Unde deducitur.

2. 5. 18. 19. 24. Deducendum.

4. 4. 3. 4. 12. Deductum.

Sed quando numerus deducendus maior est eo, unde deducitur, ex antecedente numero unitas deducta, & resoluta in partes suas cum sequenti numero componatur.

Proponatur feria 6. Hor. 15. 38. 45. 56 deducenda de feria 3, hor. 11. 24. 29. 17. Hic manifesto numerus deducendus est maior eo, unde deducitur. Addatur integritas Hebdomadis feriae propositae 3. Iam scis assẽm, siue integritatem Hebdomadis, esse dies septem per defin. V. Igitur septem cum 3 fient decem. Sed quia horae 11 sunt minores, quam 15 deducenda, integritas diei, hoc est 25 horae ex 10 diebus detractae cum 11 horis fient 35. & remanent hor. 9. Quia vero 24 sexagesimae sunt minores, quam 38 deducenda, rursus una hora, hoc est 60 primae detractae de horis 35, additae sexagesimis 24 fient 84. quae & ipsae mutilandae erunt unitate propter sequentem numerum minorem eo, qui deducendus est. & ita in infinitum, vt exemplo patet.

D. H.

9. 34. 83. 88. 77.

6. 15. 38. 45. 56.

5. 19. 45. 43. 21.

ALIVD.

Proponatur feria 4. hor. 23. scrup. 793. momenta 60, deducenda de feria 2. hor. 13. 490. momen. 35.

8. 36. 1569. 111

4. 23. 743. 60.

4. 13. 826. 51.

Integritas hebdomadis cum 2 fient 9. Rursus as diei cum hor. 13 fient horae 37. As horae cum scrup. 490, sunt 1570. Denique integritas scrupuli cum 35. momentis fient 111. Sed quia unitatem ex feria, horis, & scrupulis sequentibus numeris accommodasti, ideo erunt dies 8. hor. 36. scrup. 1569. De quibus commode fiet deductio. Haec sunt puerilia. quae qui non capit, in captum suum, non in methodum docentis culpam conferat.

Porro assumptio assis, siue integritatis, Graecis dicitur *περσλαγας κύκλος*, hodiernis calculibus accommodatio circuli.

CANON TERTIVS.

¶ Sexagesimas in scrupula Iudaica conuertere.

Proponantur scrupula prima 39, secunda 40 conuertenda in scrupula Iudaica. In posteriore parte Tabulae scrupulorum accipe primum 30, & eis respondentia scrupula 720. Rursus accipe 9, & eis congruentia scrup. 162. Postremo accipe secunda 40 in eadem parte Ta-

30	540
9	162
40	12
<hr/>	
	714

bulae, & e regione eorum scrup. 12. Ponantur secundum seriem suam. Per doctinam superiorem scrupula sexagesima collecta faciunt scrup. Iud. 714.

CANONVM ISAGOGICORVM

II. *Scrupula Iudaica in Sexagesimas conuertere.*

700.	38.	53.	20
90.	5	0	0
3.	0	10	0
<hr/>			
44	3	20	

Proponantur 793 Scrupula in sexagesimas conuertenda. Collige scrupula Iudaica in priore parte Tabulae, cum sexagesimis illis congruentibus. Hoc nihil aliud est, quam ex tertijs secundas, ex secundis primas facere, per Canonem primum.

TABVLA CONVERTENDI
Scrupula in Sexagesimas, & contra.

PARS PRIOR. PARS POSTERIOR.

PARS PRIOR.	PARS POSTERIOR.
1	0 324
2	0 648
3	0 972
4	1 216
5	1 540
6	1 864
7	2 108
8	2 432
9	2 756
10	3 0
20	6 0
30	9 0
40	12 0
50	15 0
60	18 0
70	2 0 36 0
80	3 0 54 0
90	4 0 72 0
100	5 0 90 0
200	6 0 108 0
300	7 0 126 0
400	8 0 144 0
500	9 0 162 0
600	10 0 180 0
700	20 0 360 0
800	30 0 540 0
900	40 0 720 0
1000	50 0 900 0
	60 0 1080 0

CAPVT SECVNDVM.

DEFINITIONES.

- ī *Annus Solaris æquabilis est systema dierum $\overline{\text{CCCLXV}}$ cum quadrante diei, hoc est horis $\overline{\text{VI}}$. Vocetur annus Iulianus.*
- īī *Bisextum est dies confurgens ex quatuor quadrantum appendicibus, & anno quarto Iuliano absoluto accrescens.*
- īīī *Lustrum Iulianum est systema annorum quatuor Iulianorum, quorum ultimus est dierum $\overline{\text{CCCLXVI}}$ absolutorum, sine horarum reliquatione.*
- īīīī *Cyclus Solis Romanus est systema annorum Iulianorum $\overline{\text{XXXV}}$ constans ex lustris Iulianis septem, ductis $\overline{\text{III}}$ in $\overline{\text{VII}}$.*
- īīīīī *Cyclus Lune, qui & Numerus aureus Paschalis, est systema annorum Iulianorum $\overline{\text{XIX}}$, cuius initium a neomenia mensis Paschalis.*
- vī *Lustrum Romanum est quinquennium absolutum.*
- vīī *Indictio est systema annorum constans ex tribus lustris Romanis, hoc est annorum Iulianorum $\overline{\text{XV}}$, semper in orbem recurrens.*
- vīīī *Cyclus magnus Paschalis est systema annorum Iulianorum $\overline{\text{DXXXII}}$, ducto Cyclo Solis in Cyclum Lune, hoc est $\overline{\text{XXXV}}$ in $\overline{\text{XIX}}$.*
- vīīīī *Periodus Iuliana est systema annorum septem millium nongentorum octaginta, ducto Cyclo magno in Indictionem, hoc est $\overline{\text{DXXXII}}$, in $\overline{\text{XV}}$.*
- xx *Litera Dominicalis est character signans primam feriam hebdomadis, ac mutans sedem per omnes annos Cycli Solaris, ita ut in primo anno Iuliani duplex litera occurrat in Cyclo Solis Romano.*
- xxī *Dodecactis Chaldaica Genethliacorum est systema duodecim annorum in orbem recurrens.*
- xxīī *Hebdomas annalis remissionis est systema annorum $\overline{\text{VII}}$ in orbem recurrens.*
- xxīīī *Terminus Paschalis, est quartadecima Luna mensis Paschalis Christiani seculo Constantini Magni.*

TABVLA PRIMA FOECVND A MAGNI CYCLI.

Littera Terminus Paschalis.		D	G	E	A	D	B	E	C	F	B	G	C	F	D	G	C	A	D	E			
Terminus Paschalis.		v	xxv	xiii	ii	xxii	x	xxx	xviii	vi	xxvii	xv	iiii	xxiiii	xii	xxxi	ix	xxviii	xvii	xxvi			
NUMERVS AVREVS.		i	ii	iii	iiii	v	vi	vii	viii	ix	x	xi	xii	xiii	xiiii	xv	xvi	xvii	xviii	xix			
G	I	(1) I	II	III	III	IV	V	VI	VII	(8) VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIII	XIV	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX	XX
E	II	II	III	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIII	XIV	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX	XX	XXI
D	III	III	III	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIII	XIV	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX	XX	XXI
C	III	III	III	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIII	XIV	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX	XX	XXI
BA	V	III	III	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIII	XIV	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX	XX	XXI
G	VI	III	III	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIII	XIV	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX	XX	XXI
F	VII	III	III	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIII	XIV	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX	XX	XXI
B	VIII	III	III	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIII	XIV	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX	XX	XXI
D	IX	III	III	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIII	XIV	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX	XX	XXI
B	X	III	III	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIII	XIV	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX	XX	XXI
A	XI	III	III	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIII	XIV	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX	XX	XXI
G	XII	III	III	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIII	XIV	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX	XX	XXI
FE	XIII	III	III	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIII	XIV	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX	XX	XXI
D	XIII	III	III	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIII	XIV	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX	XX	XXI
C	XV	III	III	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIII	XIV	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX	XX	XXI
B	XVI	III	III	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIII	XIV	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX	XX	XXI
AG	XVII	III	III	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIII	XIV	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX	XX	XXI
I	XVIII	III	III	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIII	XIV	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX	XX	XXI
L	XIX	III	III	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIII	XIV	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX	XX	XXI
D	XX	III	III	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIII	XIV	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX	XX	XXI
CB	XXI	III	III	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIII	XIV	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX	XX	XXI
A	XXII	III	III	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIII	XIV	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX	XX	XXI
G	XXIII	III	III	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIII	XIV	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX	XX	XXI
Y	XXIII	III	III	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIII	XIV	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX	XX	XXI
IE	XXV	III	III	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIII	XIV	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX	XX	XXI
C	XXVI	III	III	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIII	XIV	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX	XX	XXI
B	XXVII	III	III	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIII	XIV	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX	XX	XXI
A	XXVIII	III	III	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIII	XIV	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX	XX	XXI

In Dis...

7

TABVLA SECVNDA
COLLECTIONIS VTRIVSQVE

CYCLI ET INDICTIONVM.

TABELLA CYCLORVM MAGNORVM collectorum vsque ad finem Periodi Iulianæ.

Linea Cyclorum magnorum	CYCLI MAGNI COLLECTI.	Numerus Indict.	Numerus Decemcat.	INDICTIONES COLLECTÆ.	Cycli Solares collecti.	CYCLI LUNARES COLLECTI.
1	532	7	IIII	15 240 480	28	19 280
2	1064	14	VIII	30 255 495	56	38 399
3	1596	6	0	45 270 510	84	57 418
4	2128	13	IIII	60 285 525	112	76 437
5	2660	5	VIII	75 300 1050	140	95 456
6	3192	12	0	90 315 2100	168	114 475
7	3724	4	IIII	105 330 3150	196	133 494
8	4256	11	VIII	120 345 4200	224	152 513
9	4788	3	0	135 360 5250	252	171 532
10	5320	10	IIII	150 375 6300	280	190
11	5852	2	VIII	165 405 7350	308	209
12	6384	9	0	180 420 7500	336	228
13	6916	1	IIII	195 435 7650	364	247
14	7448	8	IIII	210 450 7800	392	266
15	7980	0	0	225 465 7950	420	285
					448	304
					476	323
					504	342
					532	361

TABELLA TERTIA MANVALIS
CYCLI SOLIS ROMANI.

	Index	Medius	Medicus	Auricularis.
Imus nodus	GF Γ	E II	D III	C IIII
Medius nodus	BA V	G VI	F VII	E VIII
Supremus nodus	DC IX	B X	A XI	G XII
Imus nodus	FE XIII	D XIIII	C XV	B XVI
Medius nodus	AG XVII	F XVIII	E XIX	D XX
Supremus nodus	CB XXI	A XXII	G XXIII	F XXIIII
Imus nodus.	ED XXV	C XXVI	B XXVII	A XXVIII

CANON PRIMVS.

Annū periodi Iulianæ inuenire.

Per Regulam perpetuam annis Christi propositis adde 4713.

Exemplum: Hoc anno Christi 1604 volo scire annum periodi Iulianæ. Additis per Regulam perpetuam 4713, habes annum præsentem periodi Iulianæ 6317.

CANON SECVNDVS.

Dato anno periodi Iulianæ annū Cycli Solaris inuenire.

Ex tabula Cyclorum magnorum abijce numerum proxime minorem. Si numerus residuus est maior, quam 28, abijce ex ipso residuo numerum proxime minorem Cyclorum Solarium collectorum.

Esto propositus annus periodi Iulianæ 6317. Abijce numerum proxime minorem cyclorum magnorum collectorum, nempe 5852. Ex residuo 465 rursus abijce numerum proxime minorem 448 ex Tabella cyclorum Solarium collectorum. Relinquitur annus 17 currens cycli Solaris in anno proposito 6317.

CANON TERTIVS.

Cyelo Solis inuenio literam Dominicalem scire.

Nullum est negotium. Adi Tabellam manualem. Quære numerum $\overline{\text{xxvii}}$. Supra illum habes literam duplicem Dominicalem AG. Hoc est, anno proposito Bisextum fuit, & A prior litera fuit Dominicalis a principio anni, ad $\overline{\text{xxiii}}$ diem Februarij. Nam post ipsam $\overline{\text{xxvii}}$ Februarij inferitur aliud F in anno bisextili, ita vt prius F sit dies Veneris, hoc est feria sexta, posterius autem dies Sabbati. Ideo G erit litera Dominicalis per totum reliquum annum.

MONITVM.

In Tabella manuali habes manualement methodum Cycli Solis. Tene memoriter hunc versiculum. Gaudet Francus Equo, David Cane, Baltasar Agno. Pone in primo anno Cycli duplicem vocem Gaudet Francus, in secundo Equo, in tertio David. & sic deinceps. Rursus annus primus collocetur in ima radice, seu nodo digiti indicis, secundus in imo nodo digiti medij & ita deinceps, vt expressum est in Tabella. Oportet te bestiam, non hominem, esse, si non capis. Itaque dua voces in primo anno Cycli in imo nodo indicis, significant duas initiales literas illarum vocum. & ita deinceps. Quæ & pueri capere possunt.

CANON QVARTVS.

Dato anno periodi Iulianæ, Cyclum Lunæ, siue numerum aureum, inuenire.

Est eadem methodus cum proxima. Ab anno proposito periodi Iulianæ abijce ex Tabula cyclorum magnorum numerum proxime minorem. Quod si residuum maius fuerit, quam $\overline{\text{xi}}$, abijce numerum proxime minorem ex Tabella cyclorum Lunarum collectorum. Relinquitur numerus aureus.

Esto propositus idem annus 6317. Numerus proxime minor Cyclorum magnorum collectorum 5852 relinquitur, vt supra, 465. de quibus detracto numero proxime minori de Tabella Cyclorum Lunarum collectorum, nempe 456, relinquitur numerus aureus 9 in anno proposito.

CANON QVINTVS.

Proposito anno periodi Iulianæ Indictionem Romanam inuenire.

Eadem methodus. Abiecto numero proxime minori de Tabula Indictionum collectorum, & rursus, si residuum fuerit maius, quam $\overline{\text{v}}$, deducto numero proxime minore in eadem Tabula posito, & tertio, si opus fuerit, residuum erit Indictio.

Proposito anno 6317. deducto numero proxime minori 6300 de Tabella indictionum, & de residuo 17, rursus deducto proxime minori, remanet 2 Indictio Romana iniens a Kalendis Ianuarij anni propositi. Nam Indictio Cæsarea inuita $\overline{\text{xxviii}}$ Septembris anni antecedentis 6316.

CATHOLICA METHODVS.

CANON SEXTVS.

Proposito anno periodi Iulianæ, scire Cyclum utrumque Solis, & Luna, literam Dominicalem, Indictionem, Terminum Paschalem, annum Dodecaeteridis Genethliacæ, annum Hebdomadis Remissionis.

Proposito anno, qui supra, abiectio de Cyclis magnis collectis numero proxime minore, superest 465, ut supra. Quæro illum numerum in area Tabulæ secundæ magni Cycli. E regione numeri lateralis xxv in cella nona inuenio 465. & subter illum xxvi , hoc est Cyclum Solis, quod est primum. Rursus in numero transuerso frontali, qui perpendiculariter cadit in numerum hunc 465, inuenio ix pro numero aureo, quod est secundum. Item in latere Tabulæ, in columna prima, e regione numeri lateralis xvii , inuenio duplicem literam A G. quod est tertium. Deinde in Tabula Cyclorum magnorum collectorum e regione numeri proxime minoris 5852, occurrit numerus Indictionum 2. quem adijcio numero 15 in area Tabulæ reperto, & fiunt 17. abiectis xv pro perpetua regula remanet Indictio secunda, quod est quartum. Cautela: Quando in Tabula occurrit xv pro Indictione, aut 12 pro Dodacaeteride, aut 28 pro Cyclo Solari, aut 19 pro numero aureo, nihil addendum est. ut in præsentis exemplo xv est ultimus annus Indictionis. Itaque abijciendus ille numerus, & 2 assumenda. quod est vulgatissimum. Rursus in fronte Tabulæ supra numerum aureum repertum ix , occurrit vii Aprilis pro termino anni propositi, quod est quintum. Præterea e regione numeri abiecti 5852, in Tabula secunda occurrit numerus viii . qui additus ad numerum ix in cella Tabulæ, componit 17. Ablatis xvi pro perpetua Regula, remanet annus quintus Dodacaeteridis Genethliacæ siue Chaldaicæ. quod est sextum. Postremo vide ubi figura G antecedit cellam Tabulæ repertam. Ab ea figura numerus quota cella est ea, quam reperisti. Reperio autem eam figuram in cella, quæ retro tertia est ab ea, quam reperi in numero 465. Ideo pronuncio, quemadmodum cella numeri 465 est tertia a cella 463, ita annum propositum esse tertium Hebdomadis Remissionis. quod est septimum.

A L I T E R. Annum Hebdomadis annalis, siue Remissionis, inuenire. Omnes septenarij Cycli Solis sunt anni septimi Hebdomadis. In Cyclo autem Solis sunt quatuor septenarij, vii , xiiii , xxi , xxviii . Itaque quotus annus fuerit post proximum septenarium Cycli Solis, is est primus annus Hebdomadis legalis. Ut ecce habemus, per superiorem doctrinam, Cyclum Solis xvii , qui est tertius annus post proximum septenarium, nempe post xiiii . Ideo habemus tertium annum Hebdomadis legalis incuntem ab Autumno huius anni periodi Iulianæ propositi 6317, Christi 1604.

CANON SEPTIMVS.

Dato Termino Paschali, Pascha Resurrectionis reperire.

Accipe Dominicam proxime sequentem post Terminum Paschalem.

In anno proposito Terminus Paschalis repertus fuit vii April. supra quem habes literam F. Hoc est, vii Aprilis est litera F. Litera autem Dominicalis huius anni est G. Ergo viii Aprilis, quæ habet G, erit proxima Dominica post Terminum. Et ideo, secundum doctrinam propositam, eadem viii Aprilis est Dominica Resurrectionis.

CAVTELA.

Quando litera Termini eadem est cum litera Dominicali, Pascha resurrectionis rejiciendum in sequentem Dominicam.

Si enim hoc anno litera Dominicalis fuisset F, non G; Terminus Paschalis incidisset in Dominicam, & proinde secundum exceptionem, propositum Pascha resurrectionis non viii Aprilis, sed xiiii , celebrandum fuisset: quia nunquam Terminus concurrat cum Pascha resurrectionis.

CANONVM ISAGOGICORVM

CAPVT TERTIVM

KALENDARIVM IVLIANVM.

VII GAMELION.	VIII ANTHESTERION.	IX ELAPHEBOLION.
III GIVMADVN ALTER.	V REGIABV.	VI SAHABENV.
III CONVN ALTER.	V ASCHBAT.	VI ADAR.
III AVDYNAEVS.	V PERITIVS.	V DYSTROS.
I IANVARIVS.	II FEBRVARIVS.	III MARTIVS.

Dies Mensis	EPACTÆ	Dies Mensis	EPACTÆ	Dies Mensis	EPACTÆ						
I	KAL.	A XVIII	19	I	KAL.	D XVII	17	I	KAL.	D XXIX	0
II	III NON.	B XVII	18	II	III NON.	E XVI	16	II	VI NON.	E XXVIII	29
III	III NON.	C XVI	17	III	III NON.	F XV	15	III	V NON.	F XXVII	28
IIII	PRID.NON.	D XV	16	IIII	PRID.NON.	G XIII	14	IIII	III NON.	G XXVI	27
V	NON.	E XIII	13	V	NON.	A XII	13	V	II NON.	A XXV	26
VI	III ID.	F XII	12	VI	VII ID.	B XI	12	VI	PRID.NON.	B XXIII	25
VII	VII ID.	G XI	11	VII	VI ID.	C X	11	VII	NON.	C XXII	24
VIII	VI ID.	A X	10	VIII	V ID.	D IX	10	VIII	VII NON.	D XXI	23
IX	V ID.	B IX	9	IX	IV ID.	E VIII	9	IX	VI NON.	E XX	22
X	III ID.	C VIII	8	X	III ID.	F VII	8	X	V NON.	F XIX	21
I	II ID.	D VII	7	XI	II ID.	G VI	7	XI	IV NON.	G XIX	20
II	PRID.ID.	E VI	6	XII	PRID.	A V	6	XII	III NON.	A XVII	19
III	ID.	F V	5	XIII	ID. KAL.	B IV	5	XIII	II NON.	B XVI	18
IIII	XIX KAL.	G IV	4	XIIII	XVI KAL.	C III	4	XIIII	PRID.NON.	C XVI	17
XV	XVIII KAL.	A III	3	XV	XV KAL.	D II	3	XV	ID.	D XV	16
XVI	XVII KAL.	B II	2	XVI	XIIII KAL.	E I	2	XVI	XVII KAL.	E XIII	15
XVII	XVI KAL.	C I	1	XVII	XIII KAL.	F I	1	XVII	XVI KAL.	F XIII	14
XVIII	XV KAL.	D I	0	XVIII	XII KAL.	G XXIX *	0	XVIII	XV KAL.	G XII	13
XIX	XIIII KAL.	E *	1	XIX	XI KAL.	A XXVIII	29	XIX	XIIII KAL.	A XI	12
XX	XIII KAL.	F XXIX	29	XX	X KAL.	B XXVII	28	XX	XIII KAL.	B X	11
XXI	XII KAL.	G XXVIII	28	XXI	IX KAL.	C XXVI	27	XXI	XII KAL.	C IX	10
XXII	XI KAL.	A XXVII	27	XXII	VIII KAL.	D XXV	26	XXII	XI KAL.	D VIII	9
XXIII	X KAL.	B XXVI	26	XXIII	VII KAL.	E XXIII	25	XXIII	X KAL.	E VII	8
XXIIII	IX KAL.	C XXV	25	BIS SEXTVM.				XXIIII	IX KAL.	F VI	7
XXV	III KAL.	D XXIII	24	XXIIII	VI KAL.	F XXIII	24	XXV	III KAL.	G V	6
XXVI	II KAL.	E XXII	23	XXV	V KAL.	G XXII	23	XXVI	II KAL.	A III	5
XXVII	VI KAL.	F XXI	22	XXVI	III KAL.	A XXI	22	XXVII	VI KAL.	B II	4
XXVIII	V KAL.	G XX	21	XXVII	II KAL.	B XX	21	XXVIII	V KAL.	C II	3
XXIX	III KAL.	A XX	20	XXVIII	PRID.KAL.	C XIX	20	XXIX	III KAL.	D I	2
XXX	II KAL.	B XIX	19					XXX	II KAL.	E *	1
XXXI	PRID.KAL.	C XVIII	18					XXXI	PRID.KAL.	F XXIX	29

KALENDARIVM IVLIANVM.

Ⲙ MVNYCHION	ⲗⲓ THARGELION	ⲗⲓⲒ SCIRRHOPHORION
ⲙⲒ RAMADHANV	ⲙⲒⲒ SCHEWALV	Ⲓⲗ DVLKAI DATHI
ⲙⲒ NISAN	ⲙⲒⲒ HOR	Ⲓⲗ HAZIRAN
ⲙⲒ XANTHICOS	ⲙⲒⲒ ARTEMISIVS	Ⲓⲗ DAESIVS
ⲙⲒ APRILIS	ⲙ MAIVS	ⲙⲒ IVNIVS.

Dies Mensis	EPACTÆ	Dies Mensis	EPACTÆ	Dies Mensis	EPACTÆ
I	KAL. G XXVIII 28	I	KAL. B XXVII 28	I	KAL. E XXVI 26
II	III NON. A XXVII 27	II	VI NON. C XXVI 27	II	III NON. F XXV 25
III	II NON. B XXVI 26	III	V NON. D XXV 26	III	II NON. G XXIII 24
IIII	PRID. NON. C XXV 25	IIII	IIII NON. E XXIII 25	IIII	PRID. NON. A XXIII 23
V	NON. D XXIII 24	V	III NON. F XXII 24	V	NON. B XXII 22
VI	VII ID. E XXII 23	VI	PRID. NON. G XXI 23	VI	VIII ID. C XXI 21
VII	VI ID. F XXI 22	VII	NON. A XXI 22	VII	VII ID. D XX 20
VIII	V ID. G XXI 21	VIII	VII ID. B XX 21	VIII	VI ID. E XIX 19
IX	IV ID. A XX 20	IX	VI ID. C XIX 20	IX	V ID. F XVIII 18
X	III ID. B XIX 19	X	V ID. D XVIII 19	X	III ID. G XVII 17
XI	II ID. C XVIII 18	XI	IV ID. E XVII 18	XI	II ID. A XVI 16
XII	PRID. ID. D XVII 17	XII	III ID. F XVI 17	XII	PRID. ID. B XV 15
XIII	ID. E XVI 16	XIII	II ID. G XV 16	XIII	ID. C XIII 14
XIIII	XVII KAL. F XV 15	XIIII	PRID. ID. A XIII 15	XIIII	XVIII KAL. D XIII 13
XV	XVI KAL. G XIII 14	XV	ID. B XIII 14	XV	XVII KAL. E XII 12
XVI	XV KAL. A XIII 13	XVI	XVII KAL. C XII 13	XVI	XVI KAL. F XI 11
XVII	XIV KAL. B XII 12	XVII	XVI KAL. D XI 12	XVII	XV KAL. G X 10
XVIII	XIII KAL. C XI 11	XVIII	XV KAL. E X 11	XVIII	XIII KAL. A IX 9
XIX	XII KAL. D X 10	XIX	XIII KAL. F IX 10	XIX	XII KAL. B VIII 8
XX	XI KAL. E IX 9	XX	XII KAL. G VIII 9	XX	XI KAL. C VII 7
XXI	X KAL. F VIII 8	XXI	XI KAL. A VII 8	XXI	X KAL. D VI 6
XXII	IX KAL. G VII 7	XXII	X KAL. B VI 7	XXII	IX KAL. E V 5
XXIII	VIII KAL. A VI 6	XXIII	IX KAL. C V 6	XXIII	VIII KAL. F IIII 4
XXIIII	VII KAL. B V 5	XXIIII	VIII KAL. D IIII 5	XXIIII	VII KAL. G III 3
XXV	VI KAL. C IIII 4	XXV	VII KAL. E III 4	XXV	VI KAL. A II 2
XXVI	V KAL. D III 3	XXVI	VI KAL. F II 3	XXVI	V KAL. B I 1
XXVII	IV KAL. E II 2	XXVII	V KAL. G I 2	XXVII	IV KAL. C XXIX* 0
XXVIII	III KAL. F I 1	XXVIII	IV KAL. A* 1	XXVIII	III KAL. D XXVIII 29
XXIX	II KAL. G XXIX* 0	XXIX	III KAL. B XXIX 29	XXIX	II KAL. E XXVII 28
XXX	PRID. KAL. A XXVIII 29	XXX	II KAL. C XXVIII 28	XXX	PRID. KAL. F XXVI 27
		XXXI	PRID. KAL. D XXVII 27		

CANONVM ISAGOGICORVM

KALENDARIVM IVLIANVM.

I HECATOMBAEON. II METAGITNION. III BOEDROMION
 IV EPLHAGIATHI. V MVHARRAMV. VI TZEPHARV
 VII TAMVZ. VIII AB. IX ILVL
 X PANLMOS. XI LOVS. XII GORPIAEVS
 XIII IVLIVS. XIV AVGVSTVS. XV SEPTEMBER

		DIES MENSIS		EPACTAE		DIES MENSIS		EPACTAE			
I	KAL.	G XXV	26	I	KAL.	C XXIII	24	I	KAL.	F XXII	23
II	VI NON.	A XXIII	25	II	III NON.	D XXIII	25	II	III NON.	G XXI	22
III	V NON.	B XXII	24	III	II NON.	E XXII	22	III	II NON.	A XX	21
IIII	IIII NON.	C XXI	23	IIII	PRID. NON.	F XXI	21	IIII	PRID. NON.	B XIX	20
V	III NON.	D XX	22	V	NON.	G XX	20	V	NON.	C XVIII	19
VI	PRID. NON.	E XIX	21	VI	VIII ID.	A XIX	19	VI	VIII ID.	D XVII	18
VII	NON.	F XIX	20	VII	VII ID.	B XVIII	18	VII	VII ID.	E XVI	17
VIII	VIII ID.	G XVIII	19	VIII	VI ID.	C XVII	17	VIII	VI ID.	F XV	16
IX	VII ID.	A XVII	18	IX	V ID.	D XVI	16	IX	V ID.	G XIII	15
X	VI ID.	B XVI	17	X	IIII ID.	E XV	15	X	IIII ID.	A XII	14
XI	V ID.	C XV	16	XI	III ID.	F XIV	14	XI	III ID.	B XI	13
XII	IIII ID.	D XIII	15	XII	PRID. ID.	G XIII	13	XII	PRID. ID.	C XI	12
XIII	III ID.	E XIII	14	XIII	ID.	A XII	12	XIII	ID.	D X	11
XIIII	PRID. ID.	F XII	13	XIIII	XIX KAL.	B XI	11	XIIII	XVIII KAL.	E IX	10
XV	ID.	G XI	12	XV	XVIII KAL.	C X	10	XV	XVII KAL.	F VIII	9
XVI	XVII KAL.	A X	11	XVI	XVII KAL.	D IX	9	XVI	XVI KAL.	G VII	8
XVII	XVI KAL.	B IX	10	XVII	XVI KAL.	E VIII	8	XVII	XV KAL.	A VI	7
XVIII	XV KAL.	C VIII	9	XVIII	XV KAL.	F VII	7	XVIII	XIV KAL.	B V	6
XIX	XIIII KAL.	D VII	8	XIX	XIIII KAL.	G VI	6	XIX	XIII KAL.	C IIII	5
XX	XIII KAL.	E VI	7	XX	XIII KAL.	A V	5	XX	XII KAL.	D III	4
XXI	XII KAL.	F V	6	XXI	XII KAL.	B IIII	4	XXI	XI KAL.	E II	3
XXII	XI KAL.	G IIII	5	XXII	XI KAL.	C III	3	XXII	X KAL.	F I	2
XXIII	X KAL.	A III	4	XXIII	X KAL.	D II	2	XXIII	IX KAL.	G *	1
XXIIII	IX KAL.	B II	3	XXIIII	IX KAL.	E I	1	XXIIII	VIII KAL.	A XXIX	29
XXV	VIII KAL.	C I	2	XXV	VIII KAL.	F XXIX *	0	XXV	VII KAL.	B XXVIII	28
XXVI	VII KAL.	D *	1	XXVI	VII KAL.	G XXVIII	29	XXVI	VI KAL.	C XXVII	27
XXVII	VI KAL.	E XXIX	29	XXVII	VI KAL.	A XXVII	28	XXVII	V KAL.	D XXVI	26
XXVIII	V KAL.	F XXVIII	28	XXVIII	V KAL.	B XXVI	27	XXVIII	IIII KAL.	E XXV	25
XXIX	IIII KAL.	G XXVII	27	XXIX	IIII KAL.	C XXV	26	XXIX	III KAL.	F XXIIII	24
XXX	III KAL.	A XXVI	26	XXX	III KAL.	D XXIIII	25	XXX	PRID. KAL.	G XXIII	23
XXXI	PRID. KAL.	B XXV	25	XXXI	PRID. KAL.	E XXIII	24				

K A L E N D A R I V M I V L I A N V M .

III PYANEPSION	V MAEMACTERION	VI POSIDEON
I RABIV PRIOR	II RABIV ALTER	III GYMADIYN PRIOR.
I TISRIN PRIOR	II TISRIN ALTER	II CONVN PRIOR.
I HYPERBERETAFVS	II DIVS	III APELLAEVVS
* OCTOBER	XI NOVEMBER	XII DECEMBER

Dies Mensis	EPACTÆ	Dies Mensis	EPACTÆ	Dies Mensis	EPACTÆ
I	KAL. A XXII 22	I	KAL. D XX 21	I	KAL. F XX 20
II	NON. B XXI 21	II	NON. E XIX 20	II	NON. G XIX 19
III	NON. C XX 20	III	NON. F XVIII 19	III	NON. A XVIII 18
IIII	NON. D XIX 19	IIII	PRID.NON. G XVII 18	IIII	PRID. NON. B XVII 17
V	NON. E XVIII 18	V	NON. A XVI 17	V	NON. C XVI 16
VI	PRID.NON. F XVII 17	VI	VIII ID. B XV 16	VI	VIII ID. D XV 15
VII	NON. G XVI 16	VII	VII ID. C XIV 15	VII	VII ID. E XIV 14
VIII	VIII ID. A XV 15	VIII	VI ID. D XIII 14	VIII	VI ID. F XIII 13
IX	VII ID. B XIV 14	IX	V ID. E XII 13	IX	V ID. G XII 12
X	VI ID. C XIII 13	X	IIII ID. F XI 12	X	IIII ID. A XI 11
XI	V ID. D XII 12	XI	IIII ID. G X 11	XI	IIII ID. B X 10
XII	IIII ID. E XI 11	XII	PRID. ID. A IX 10	XII	PRID. ID. C IX 9
XIII	IIII ID. F X 10	XIII	ID. B VIII 9	XIII	ID. D VIII 8
XIIII	PRID. ID. G IX 9	XIIII	XVIII KAL. C VII 8	XIIII	XIX KAL. E VII 7
XV	ID. A VIII 8	XV	XVII KAL. D VI 7	XV	XVIII KAL. F VI 6
XVI	XVII KAL. B VII 7	XVI	XVI KAL. E V 6	XVI	XVII KAL. G V 5
XVII	XVI KAL. C VI 6	XVII	XV KAL. F IIII 5	XVII	XVI KAL. A IIII 4
XVIII	XV KAL. D V 5	XVIII	XIIII KAL. G IIII 4	XVIII	XV KAL. B IIII 3
XIX	XIIII KAL. E IIII 4	XIX	XIIII KAL. A III 3	XIX	XIIII KAL. C III 2
XX	XIIII KAL. F III 3	XX	XIIII KAL. B II 2	XX	XIIII KAL. D II 1
XXI	XIIII KAL. G II 2	XXI	XIIII KAL. C * 1	XXI	XIIII KAL. E XXIX 0
XXII	XIIII KAL. A I 1	XXII	XIIII KAL. D XXIX *	XXII	XIIII KAL. F XXVIII 29
XXIII	XIIII KAL. B XXIX 0	XXIII	XIIII KAL. E XXVIII 29	XXIII	XIIII KAL. G XXVII 28
XXIIII	XIIII KAL. C XXVIII 29	XXIIII	XIIII KAL. F XXVII 28	XXIIII	XIIII KAL. A XXVI 27
XXV	XIIII KAL. D XXVII 28	XXV	XIIII KAL. G XXVI 27	XXV	XIIII KAL. B XXV 26
XXVI	XIIII KAL. E XXVI 27	XXVI	XIIII KAL. A XXV 26	XXVI	XIIII KAL. C XXIIII 25
XXVII	XIIII KAL. F XXV 26	XXVII	XIIII KAL. B XXIIII 25	XXVII	XIIII KAL. D XXIIII 24
XXVIII	XIIII KAL. G XXIIII 25	XXVIII	XIIII KAL. C XXIIII 24	XXVIII	XIIII KAL. E XXII 23
XXIX	XIIII KAL. A XXIIII 24	XXIX	XIIII KAL. D XXII 23	XXIX	XIIII KAL. F XXI 22
XXX	XIIII KAL. B XXII 23	XXX	PRID.KAL. E XXI 22	XXX	XIIII KAL. G XXI 21
XXXI	PRID.KAL. C XXI 22			XXXI	PRID. KAL. A XXI 21

CANONVM ISAGOGICORVM
PRIMA TABVLA ANTICIPATIONVM
LVNAE ET EPACTARVM
AEQVABILIVM.

Cycki
αβγδ
πρωσ
collecti.

Dies
αβγδ
πρωσ

		I	II	III	IIII	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIIII	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX
0	0	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9
304	1	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10
608	2	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11
912	3	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12
1216	4	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13
1520	5	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14
1824	6	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15
2128	7	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16
2432	8	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17
2736	9	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18
3040	10	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19
3344	11	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20
3648	12	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21
3952	13	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22
4256	14	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23
4560	15	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24
4864	16	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25
5168	17	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26
5472	18	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27
5776	19	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28
6080	20	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29
6384	21	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*
6688	22	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1
6992	23	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2
7296	24	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3
7600	25	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4
7904	26	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5
8208	27	18	29	10	21	2	13	24	5	16	2	8	19	*	11	22	3	14	25	6
8512	28	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7
8816	29	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8

SECUNDA TABVLA CHARACTERISMI

NOVILVNIORVM NVMERI AVRFI.

PARS PRIOR.

Numerus Aureus.		0	19	38	57	76	95	114	133	152	171	190	209	228		
I	viii April.	2 Q	5 G	4 d	6 S	2 I	1 f	4 V	3 L	6 B	2 Y	4 I	N 7	4 D	3 a	5
Emb. II	xxviii Mar.	6 c	5 R	1 i	4 e	6 3	1 2	6 L	5 2	B 1	4 X	3 7	N 6	3 D	2 5	Z 4
III	xvi April.	5 Z	4 P	7 F	3 b	5 2	R 1	5 G	4 7	d 6	3 T	2 6	K 5	2 A	4 V	3 7
Emb. IIII	v April.	3 E	5 0	4 Q	7 G	3 6	d 5	2 S	1 5	I 4	7 f	6 3	V 2	5 L	2 B	4 Y
Emb. V	xxv Mar.	7 Q	3 G	5 d	4 1	S 7	4 I	3 6	f 5	2 V	1 5	L 4	1 B	7 3	Y 2	6 N
VI	xiii April.	6 N	2 D	7 4	2 3	7 P	6 3	F 2	5 c	4 1	R 7	4 H	3 6	e 5	2 T	1 5
Emb. VII	ii April.	3 Z	5 P	2 F	1 4	b 3	7 R	6 3	G 2	5 d	4 1	S 7	4 K	3 7	A 6	2 V
VIII	xxi Apr.	2 V	1 5	M 1	4 C	7 3	Y 2	6 O	5 2	E 1	4 a	3 7	Q 6	3 G	2 5	c 4
Emb. IX	x April.	7 B	6 2	Y 5	N 4	1 D	7 3	a 2	6 P	5 2	F 1	4 c	3 7	R 6	3 H	2 5
Emb. X	xxx Mar.	4 N	3 7	D 0	2 a	1 5	P 4	1 F	3 c	2 6	R 5	2 H	1 4	e 3	7 T	6 3
XI	xvii April.	3 K	2 5	A 5	1 X	7 4	M 3	7 C	6 2	Z 1	5 O	4 1	E 7	3 b	2 6	Q 5
XII	vii April.	7 V	3 M	2 6	C 5	1 Y	7 4	O 3	7 E	6 2	a 1	5 Q	4 1	G 7	3 c	2 6
Emb. XIII	xxvii Mar.	5 B	4 7	Y 6	3 N	2 6	D 5	1 a	7 4	P 3	7 F	6 2	c 1	5 R	4 1	H 7
XIII	xiiii April.	3 e	2 6	T 5	2 K	1 5	A 4	7 X	6 3	M 2	6 C	5 1	Z 7	4 O	3 7	E 6
XV	iiii April.	1 K	7 4	A 3	6 X	5 2	M 1	5 C	4 7	Z 6	3 O	2 6	E 5	1 b	7 4	Q 3
Emb. XVI	xxiiii Mar.	5 V	4 1	M 7	4 c	3 6	Y 5	2 O	1 5	E 4	7 a	6 3	Q 2	6 G	5 1	c 7
Emb. XVII	xi April.	4 S	3 7	1 6	2 e	1 5	T 4	1 L	7 3	B 2	6 X	5 2	N 1	5 D	4 7	Z 6
Emb. XVIII	xxxi Mar.	1 e	7 4	T 3	7 K	6 3	A 2	5 X	4 1	M 7	4 C	3 6	Z 5	2 O	1 5	E 4
XIX	xix April.	7 b	6 3	Q 2	6 G	5 1	d 7	4 S	3 7	I 6	2 f	1 5	V 4	1 L	7 4	B 3

TABVLE CHARACTERISMI NOVILVNIORVM

PARS POSTERIOR.

Numerus Aureus.		0	19	38	57	76	95	114	133	152	171	190	209	228		
I	* Martij	1 A	7 3	V 2	6 M	5 2	C 1	4 Y	3 7	N 6	3 E	2 5	a 4	1 P	7 4	G 3
Emb. II	xxvii Februa.	5 L	4 1	B 7	3 Y	2 6	N 5	2 D	1 4	a 3	7 P	6 3	F 2	5 c	4 1	R 7
III	xviii Martij	4 H	3 6	e 5	2 T	1 5	K 4	1 A	7 3	X 2	6 M	5 2	C 1	4 Z	3 7	O 6
Emb. IIII	vii Martij	1 T	7 4	K 3	7 A	6 2	Y 1	5 M	4 1	C 7	3 Z	2 6	O 5	2 E	1 4	b 3
Emb. V	vi Kal. Mar. pott.	6 A	5 1	V 7	4 M	3 7	D 6	2 Y	1 5	N 4	1 E	7 3	a 2	6 P	5 2	G 1
Emb. VI	xiiii Mart.	4 c	3 7	K 6	3 1	2 5	e 4	1 T	7 4	L 3	7 B	6 2	X 1	5 N	4 1	D 7
Emb. VII	iiii Mart.	2 H	1 4	e 3	7 T	6 3	K 2	6 A	5 1	X 7	4 M	3 7	C 6	2 e	1 5	O 4
VIII	xxiii Mart.	1 E	3 b	2 6	Q 5	2 G	1 4	d 3	7 S	6 3	I 2	5 f	4 1	V 7	4 L	3 7
Emb. IX	xi Mart.	5 Q	4 1	G 7	3 d	2 6	S 5	2 1	4 f	3 7	V 6	3 L	2 6	B 5	1 Y	7 4
X	xxvi Februar.	7 c	6 5	R 4	1 I	7 3	e 2	6 T	5 2	L 1	5 B	4 7	X 0	3 M	2 6	D 5
Emb. XI	xx Mart.	1 Z	4 P	3 7	F 6	2 b	1 5	Q 4	1 G	5 d	2 6	S 5	2 K	1 5	A 4	7 V
XII	viii Martij	0 E	1 b	7 4	Q 3	7 G	6 2	d 1	5 S	4 1	I 7	3 1	2 6	V 5	2 L	1 5
Emb. XIII	v Kal. Mart.	3 Q	6 G	5 1	d 7	4 S	3 7	I 6	2 f	1 5	V 4	1 L	7 4	B 3	6 Y	5 2
XIII	xvi Mart.	2 N	1 5	D 4	7 a	6 3	P 2	6 F	5 1	c 7	4 R	3 7	H 6	2 e	1 5	T 4
Emb. XV	v Mart.	6 Z	2 O	1 5	F 4	7 b	6 3	Q 2	6 G	5 1	d 7	4 S	3 K	6 3	A 2	5 V
Emb. XVI	xxli Februa.	4 E	3 b	5 2	Q 1	5 G	4 7	d 6	3 S	2 6	I 5	1 f	7 4	V 3	7 L	6 3
XVII	xiii Mart.	3 B	5 Y	4 1	N 7	4 D	3 5	a 5	2 P	1 5	F 4	7 c	6 3	R 2	6 H	5 1
Emb. XVIII	ii Mart.	7 N	6 3	D 2	5 a	4 1	P 7	4 F	3 7	c 6	2 R	1 5	H 4	7 e	6 3	T 2
Emb. XIX	xxi Martij.	6 K	2 A	1 4	X 3	7 M	6 3	C 2	5 Z	4 1	O 7	4 E	3 6	b 5	2 Q	1 5

A	247	N	3211	b	6175
B	494	O	3458	c	6422
C	741	P	3705	d	6669
D	988	Q	3952	e	6916
E	1235	R	4199	f	7163
F	1482	S	4446	g	7410
G	1729	T	4693	h	7657
H	1976	V	4940	i	7904
I	2223	X	5187	k	8151
K	2470	Y	5434	l	8398
L	2717	Z	5681	m	8645
M	2964	a	5928	n	8892

i Epactæ Lunares est excessus Solis supra Lunam progrediens per undecim, donec in triginta precise incurrat.

ii Epacta æquabilis est, quæ confurgit ex accessione undecim ad Epactam anni antecedentis.

iii Epacta æquata est, quæ ad characterem primi nouilunii castigata, vera nouilunia civilia per totum annum indicat.

iiii Primum nouilunium est prima dies Nisan Dionysiani.

v Characterissimus nouilunii est feria, a qua nouilunium civile incipit.

vi Μετέβασις ἐπικλήσις, est transitus epactæ a die in diem.

vii Μετέμψωσις est transitus Epactæ in consequentia.

viii Προέμψωσις est transitus Epactæ in antecedentia.

ix Μετέβολή ἐπικλήσις, Mutatio Epactæ, quando Epacta augetur unitate καὶ ἀσκήσιον σελώνης.

x ἀσκήσιον σελώνης est motus Lunæ in antecedentia.

xi Cyclus ἀσκήσεως est systema enncadecacteridon ξvι, quo intervallo fit ἀσκήσιον Lunaris unius dici.

xii μετέβολή χαρακτήρισμῶς, est mutatio ferie primi nouilunii.

xiii Cyclus characterismi, est systema enncadecacteridum xlii, quo intervallo ferie nouilunii primi penè redeunt in orbem.

xiiii ἐνὴν χνεία, id est vetus noua Luna, est trigesima dies a iugo Lunæ, intervallum, in quo Luna intra duas meridiem, a fine mensis antecedentis civilis, ad initium sequentis, transitum facit. Vocetur Interlunium.

xv Terminus Paschalis est quartadecima Luna vernalis.

xvi Citimus Terminus Paschalis est Epacta æquinoctialis.

xvii Remotissimus Terminus Paschalis est Epacta æquinoctialem Epactam excedens unitate.

xviii Epactæ mensium sunt xli numeri, qui cum epacta Lunari, & quota mensis indicant etatem Lunæ.

xix Epacta plenilunii, est, quæ plenilunium indicat.

CANON PRIMVS.

Dato anno periodi Iulianæ numerum aureum inuenire.

Accipe numerum proximè minorem in Tabula tertia; cum sua litera. Eum abijce ex anno dato periodi Iulianæ. A residuo iterum abijce numerum proximè minorem in fronte Tabula secundæ. Residuum est numerus aureus.

Eslo propositus annus periodi Iulianæ 6317. Accipio numerum proximè minorem in Tabula tertia

tertia 6275, cum litera b, quam seorsum seruo. Deducto minore de maiore, relinquitur 142. Numerus proxime minor in fronte Tabulæ secundæ 133 de 142 deductus relinquit 9 numerum aureum currentem in anno proposito 6317.

SCHOLIION. Numerus frontalis 133, & numerus aureus $\bar{\text{x}}$ in latere Tabule sunt duo anguli oppositi in parallelogrammo orthogonio, cuius duo latera maiora sunt [1, 133,] & [IX, 4. c. 3] latera autem minora [1, IX] & [133 4. c. 3.] Hoc est cella, in qua designata sunt 4. c. 3: que cella semper a vulgo $\pi\omega\alpha\omega\gamma\gamma\acute{\alpha}\phi\omega\nu$ dicitur angulus communis, a Ptolemæo $\pi\epsilon\sigma\sigma\lambda\acute{\iota}\varsigma$. Itaque angulus communis est is, qui perpendicularis est numero frontali. Quum igitur mentio fiet anguli communis, aut $\pi\eta\varsigma\ \pi\epsilon\sigma\sigma\lambda\acute{\iota}\delta$ Θ , intellige semper cellam perpendiculararem numero frontali, que cum numero aureo facit alterum latus Tetragoni. Grecis etiam dicitur $\sigma\omega\delta\rho\omega\upsilon\eta\tau\acute{\iota}\delta\eta\ \psi\eta\phi\omega\nu\ \epsilon\kappa\ \alpha\lambda\phi\alpha\ \sigma\eta\mu\acute{\epsilon}\tau\omega\nu$, concursus numerorum ex interuallis.

CANON SECUNDVS.

Dato anno periodi Iulianæ $\pi\epsilon\sigma\eta\gamma\eta\sigma\iota\omega\nu$ Lunæ inuenire.

Accipe numerum proxime minorem in Tabula prima. Numerus ei appositus est $\pi\epsilon\sigma\eta\gamma\eta\sigma\iota\omega\nu$ quæsitæ.

Proposito anno periodi Iulianæ 6317, numerus proxime minor in Tabula secunda est 6050, cui appositus est 20. Aio igitur a capite periodi, ad hoc sæculum, Lunam anteuertisse primam Epocham dies 20.

CANON TERTIVS.

Dato anno periodi Iulianæ Epactam æquabilem inuenire.

Habeas numerum aureum, & numerum $\pi\epsilon\sigma\eta\gamma\eta\sigma\iota\omega\nu$. In Tabula prima numerus aureus in fronte, numerus $\pi\epsilon\sigma\eta\gamma\eta\sigma\iota\omega\nu$ in latere dat Epactam in angulo communi.

In proposito anno 6317 numerus aureus $\bar{\text{x}}$ in fronte primæ Tabulæ, item 20 numerus $\pi\epsilon\sigma\eta\gamma\eta\sigma\iota\omega\nu$ in latere in communi angulo dat Epactam 9. Quare aio hoc anno 6317 Epactam æquabilem esse 9.

CANON QVARTVS.

Dato anno periodi Iulianæ, scire quando characterismus nonilunij propositi mutauit, aut, si non mutauit, quando fiet eius mutatio.

In Tabula tertia Cycli collecti characterisimi habent a latere literas singulas, quas seruare seorsim iubemus, quum numeros proxime minores ab annis periodi Iulianæ abijcere præcipimus. Easdem literas inuenies in cellis Tabulæ secundæ inter duos characterisimos, siue duas ferias. Inuenta cella, siue angulo communi, si litera, quam seorsim seruaſti, est prior ea, quæ exſtat in angulo communi, accipe feriam priorem. Si autem litera, quam reſeruaſti, fuerit posterior ea, quæ est in cella, ſumatur feria poſterior.

In proposito anno 6317 numerus aureus est 9, per Canonem primum: litera, quam reſeruaſti, b, per eundem Canonem. Angulus communis, quem reperiſti, 4. c. 3, per Scholion eiufdem Canonis. At b est prius, quam c. Ergo per antecedentē doctrinam, adhuc 4 feria retinenda est. Nondum igitur characterisimus mutauit. Volo ſcire, quando mutabit, hoc est, quando fiet $\mu\epsilon\tau\epsilon\beta\omicron\lambda\eta\ \chi\omega\sigma\alpha\lambda\eta\eta\epsilon\iota\sigma\mu\acute{\epsilon}$ per defin. $\bar{\text{xv}}$. Certum est enim mutationi locum fore, quando accipietur numerus in tertia Tabula, qui habet c. Nam eadem litera c est in cella proposita. Numerus igitur, cui congruit c, est 6422. Numerus autem frontalis in prima Tabula nempe 133, cum aureo numero laterali 9, componit 142, & cum 6422 fiet ſimul 6564. Itaque aio, currente numero aureo 9, non prius mutationi characterisimi locum fore, quam annus periodi Iulianæ 6564 inciderit.

COROLLARIUM. Colligitur mutationem characterisimi non ſolum in eodem anno enneadecaeteridos, ſed etiam in eodem anno magni Cycli committi. Nam hic annus propositus 6317, est nonus enneadecaeteridos Lunarum, ſiue numeri aurei, & idem est annus 142 magni Cycli characterisimi, qui est enneadecaeteridon $\bar{\text{xv}}$.

ALIVD EXEMPLVM. Anno proximo 6318, numerus aureus erit $\bar{\text{x}}$, angulus communis 2. H. I. Quia litera b, quam reſeruaſti, est longe poſterior, quam H litera $\eta\varsigma\ \pi\epsilon\sigma\sigma\lambda\acute{\iota}\delta$ Θ , ſiue anguli communis, per doctrinam antecedentem, iam dudum facta est mutatio ferie ſecundæ in feriam primam, per defin. $\bar{\text{xv}}$. Vis ſcire quando? In Tabula tertia accipe numerum,

qui habet literam H. Is est 1976. Et iste annus est 143 Cycli magni, qui cum 1976 dat 2119. Aio igitur mutationem feriæ secundæ in primam accidisse anno periodi Iulianæ 2119.

SCHOLIUM. Non opus est monere, literam, quam referuasti, per totum magnum Cyclum durare, hoc est, ab anno periodi Iulianæ, 6176, ad annum 6423, & quum annus præsens sit 142 Cycli magni, adhuc superesse 106 ad initium alterius. Itaque prout litera, quam referuasti, erit prior, aut posterior, quam litera, quæ est in cella communi, priorem, aut posteriorem feriam sumes. Quæ est doctrina præstantissima, & expeditissima.

CANON QUINTVS.

Dato anno periodi Iulianæ, locum nouilunij primi reperire.

Habeas numerum $\omega\epsilon\eta\gamma\eta\sigma\omega\varsigma$, & numerum aureum. Abijce ab epocha prisca numeri aurei propositi numerum $\omega\epsilon\eta\gamma\eta\sigma\omega\varsigma$. Vbi consistet numerus, ibi est locus nouilunij, aut saltem $\epsilon\nu\eta\ \chi\epsilon\ \nu\acute{\epsilon}\alpha$.

In anno proposito 6317 numerus $\omega\epsilon\eta\gamma\eta\sigma\omega\varsigma$ est 20, numerus aureus $\bar{\iota}\bar{x}$. Epocha numeri aurei $\bar{\iota}\bar{x}$ prisca in Tabula prima, \bar{x} Aprilis. Coniungo \bar{x} dies Aprilis cum $\bar{x}\bar{x}\bar{\iota}$ diebus Martij. Fiunt 41 dies, de quibus deductis 20 $\omega\epsilon\eta\gamma\eta\sigma\omega\varsigma$, relinquitur $\bar{x}\bar{x}\bar{\iota}$ dies Martij locus nouilunij, aut $\epsilon\nu\eta\ \chi\epsilon\ \nu\acute{\epsilon}\alpha$.

CANON SEXTVS.

Dato anno periodi Iulianæ, nouilunium primum reperire.

Habeas literam Dominicalem, & locum nouilunij, & feriam nouilunij.

In proposito anno 6317 litera Dominicalis G per Canonem tertium capitis secundi, locus nouilunij iam inventus $\bar{x}\bar{x}\bar{\iota}$ Martij, feria nouilunij quarta, per canonem quartum hujus. Si litera Dominicalis G, ergo feria quarta C. Quod si locus nouilunij habet eandem literam, nihil ultra quærendum. Atqui locus nouilunij inventus, nempe $\bar{x}\bar{x}\bar{\iota}$ Martij, habet C. Ergo $\bar{x}\bar{x}\bar{\iota}$ Martij est verus locus nouilunij primi ciuilis, vel $\epsilon\nu\eta\ \chi\epsilon\ \nu\acute{\epsilon}\alpha$ in anno proposito 6317.

CANON SEPTIMVS.

Loco nouilunij primi reperto, Epactam æquabilem æquare.

Nullum est negotium. Si Epacta æquabilis est e regione nouilunij veri ciuilis; non opus habet Castigatione. Sin autem, ea, quæ est e regione veri nouilunij, erit Epacta æquata, siue castigata.

Hoc anno proposito 6317, Epacta æquabilis est 9, per Canonem tertium huius. E regione veri nouilunij, nempe $\bar{x}\bar{x}\bar{\iota}$ Martij, est Epacta $\bar{\iota}\bar{x}$. Quare non opus habet castigatione ea, quam inuenimus in Tabula secunda: quandoquidem eadem est per se æquata.

CANON OCTAVVS.

Nouilunia per totum annum indicare.

Vbicunque Epacta castigata reperitur, ibi est nouilunium ciuile, vel $\epsilon\nu\eta\ \chi\epsilon\ \nu\acute{\epsilon}\alpha$ ut in hoc anno 6317, ubicunque reperies $\bar{\iota}\bar{x}$ Epactam, ibi incipit mensis Lunaris ciuilis.

CAVTELA. In Calendario Iuliano duplex est Epacta, altera litera Latina numerali, altera litera Sarracenicæ. Epacta Sarracenicæ locum non habet, nisi quum nouilunium primum incidit in $\bar{x}\bar{x}\bar{\iota}$ Martij, & in Aprilem mensem. A Kalendis Martij, ad $\bar{x}\bar{x}\bar{\iota}$ Martij, Epacta literalis, siue Latina, indicat nouilunia. It in anno proposito 6317, Epacta $\bar{\iota}\bar{x}$, quæ est e regione $\bar{x}\bar{x}\bar{\iota}$ Martij, indicabit nouilunia, non Epacta Sarracenicæ 10, quæ est e regione eiusdem diei $\bar{x}\bar{x}\bar{\iota}$ Martij. Ast anno præterito 6316, litera Dominicali corrente B, nouilunium incidit in feriam sextam Kal. Aprilis. Vbi non Epacta literalis $\bar{x}\bar{x}\bar{\iota}\bar{\iota}\bar{\iota}$ assumenda, sed Sarracenicæ 28. Quæ anno præterito, ubicunque reperitur, ibi indicat fuisse nouilunium verum ciuile.

CANON NONVS.

Epactam Sarracenicam in literalem mutare.

Anno præterito 1603 litera Dominicalis erat B, numerus aureus $\bar{v}\bar{\iota}\bar{\iota}$. Abiectis 6175 de 6316, cum residuo 141, confero me in priorem partem Tabulæ secundæ, & sub proxime minore frontali 133, e regione aurei numeri $\bar{v}\bar{\iota}\bar{\iota}$, in angulo communi occurrit 7. Q. 6. Quia b, quam retinui, est posterior, quam Q, ideo per superiorem doctrinam, 6 feria erit nouilunium Nisan Dionysiani Kal. Aprilis. Epacta Sarracenicæ igitur 28 erit assumenda, quia nouilunium incidit in Aprili. Volo eam in literalem Epactam mutare. Confero me in posteriorem partem eiusdem Tabulæ. In eadem cella sub eodem frontali numero 133, e regione $\bar{v}\bar{\iota}\bar{\iota}$ aurei numeri, occurrit feria, 5, f, 4. Quia b retenta est prior, quam f, ideo feria quinta

quinta fuit nouilunium Adar Dionysiani, $\overline{\text{III}}$ Martij, ubi Epacta Latina $\overline{\text{xxvii}}$, quæ per totum annum indicabit nouilunium, vt Epacta Sarracenicæ opus non sit.

CANON DECIMVS.

Dato anno periodi Iulianæ, ἐνλω ἡμέραν in mense Martio scire.

Accipe complementum Epactæ Lunaræ castigate, hoc est numerum, qui Epacta defit ad $\overline{\text{xxx}}$ complenda. Illud complementum est dies mensis, in qua committitur ἐνὴ ἡμέρα. In hoc anno 6317, epacta Lunaræ est $\overline{\text{ix}}$. Ad complendum $\overline{\text{xxx}}$ defunt $\overline{\text{xxi}}$. Ergo in $\overline{\text{xxi}}$ Martij erit ἐνὴ ἡμέρα. Hoc est inter meridiem $\overline{\text{xx}}$, & meridiem $\overline{\text{xxi}}$, erit nouilunium, quod est intervallum $\nu\chi\theta\mu\epsilon\rho\varsigma$.

CANON VNDECIMVS.

Dato anno periodi Iulianæ, in dato omni mense post Martium, ἐνλω ἡμέραν scire.

Prius ὅν περὶ τοῦ λόγου hoc tene, Epactas mensium esse $\overline{\text{xi}}$ per definit. $\overline{\text{xviii}}$, easque ab Aprili numerari: quarum series hæc est $\overline{\text{i}}$. $\overline{\text{ii}}$. $\overline{\text{iii}}$. $\overline{\text{iiii}}$. $\overline{\text{v}}$. $\overline{\text{vi}}$. $\overline{\text{vii}}$. $\overline{\text{viii}}$. $\overline{\text{ix}}$. $\overline{\text{x}}$. $\overline{\text{xi}}$. $\overline{\text{ii}}$ est Aprilis. $\overline{\text{iii}}$ Mai, $\overline{\text{iiii}}$ Iunij, $\overline{\text{v}}$ Iulij, & ita deinceps. Ex hoc disticho technico memoriter tenebuntur.

Aula Beatorum Celestis Detur Eisdem.

Gens Gratis Illos Iterum Laudare Memento.

Aula incipit ab A. quæ unitatem significat. Ideo Aprilis Epacta, unica est. Beata incipit a B, quæ est secunda Alphabeti, ideoque binarium numerum indicat, qui debetur Maio. Sic de alijs. His animaduertis, in hoc anno 6317 volo scire quotamensis Augusti fiet ἐνὴ ἡμέρα. Prius videndam, mensis datus quotus sit ab Aprili, & ei congruentem Epactam assumere: deinde Epactam mensis cum Epacta Lunaræ componere. Complementum aggregati erit dies mensis dati, in quo erit ἐνὴ ἡμέρα. Vt, Epacta Augusti est $\overline{\text{v}}$, quæ quinta est ordine, ut Augustus est quintus ab Aprili. Epacta Lunaræ cum Epacta mensis composita fiunt $\overline{\text{xiiii}}$. Complementum $\overline{\text{xvi}}$. Tot enim defunt ad $\overline{\text{xxx}}$ complenda. In $\overline{\text{xvi}}$ igitur Augusti erit ἐνὴ ἡμέρα.

MONITVM. *Quando Epacta Lunaræ cum Epacta mensis composita excedet $\overline{\text{xxx}}$, abiectis $\overline{\text{xxx}}$, reliquum cum complemento dabit ἐνλω ἡμέραν. Vt anno præterito Epacta Lunaræ $\overline{\text{xxviii}}$ cum Epacta Augusti $\overline{\text{v}}$ componit $\overline{\text{xxiii}}$. Abiectis $\overline{\text{xxx}}$ remanent $\overline{\text{iii}}$, quorum complementum est $\overline{\text{xxvii}}$. Itaque $\overline{\text{xxix}}$ Augusti fuit ἐνὴ ἡμέρα.*

CANON DVODECIMVS.

In dato anno periodi Iulianæ, Epactam plenilunij inuenire.

Ab Epacta lunari aufer $\overline{\text{xiiii}}$ per regulam perpetuam. Reliquum est Epacta Lunaræ. An. 6318. Epacta Lunaræ erit $\overline{\text{xx}}$. deductus $\overline{\text{xiiii}}$, remanet Epacta plenilunij $\overline{\text{vi}}$. Si Epacta Lunaræ minor sit, quam vt ex ea deductio $\overline{\text{xiiii}}$ fieri possit, accommodata integritate mensis, nempe $\overline{\text{xxx}}$, fiat deductio. Hoc anno 6317 Epacta Lunaræ $\overline{\text{ix}}$ minor est, quam ut $\overline{\text{xiiii}}$ ex ea detrahi possit: accommodatis $\overline{\text{xxx}}$, fiunt $\overline{\text{xxxix}}$. deductis $\overline{\text{xiiii}}$, remanet Epacta plenilunij $\overline{\text{xxv}}$. Ea per totum annum in Calendario plenilunium notabit.

CANON TERTIVS DECIMVS.

In dato anno periodi Iulianæ & mense, plenilunium scire.

In marrio complementum Epactæ plenilunij erit dies mensis, in quo plenilunium fit. Vt hoc anno complementum Epactæ $\overline{\text{xxv}}$ est $\overline{\text{v}}$. Igitur quinta Martij fuit plenilunium. In reliquis mensibus per Canonem $\overline{\text{x}}$ coniunge Epactas mensis cum Epacta plenilunij. Complementum erit dies mensis congruens plenilunio. Nam eadem profus est methodus.

CANON QVARTVS DECIMVS.

In dato anno periodi Iulianæ, & dati mensis die, ætatem Lunæ scire.

Aggregato diei mensis propositæ, Epactæ Lunaræ, & Epactarum mensium per regulam perpetuam adde unitatem.

In proposito anno 6317 esto data dies $\overline{\text{iii}}$ Iulij. Volo scire ætatem Lunæ, id est, quota Luna sit a iugo, siue coitu Solis. Cum $\overline{\text{iii}}$ mensis, Epacta $\overline{\text{ix}}$, & epactis mensis $\overline{\text{iii}}$ aggregantur $\overline{\text{xvi}}$. Adde aggregato unitatem. Aio $\overline{\text{iii}}$ Iulij die anni propositi 6317, fuisse Lunam decimamseptimam.

MONITVM. *In hæc, & similibus investigationibus, abiectis sunt $\overline{\text{xxx}}$, ubi ratio exigit * hoc est, quando aggregatum excessit $\overline{\text{xxx}}$.*

Breuius. Per regulam perpetuam adde unitatem epactæ, & procede cum epactis mensium, & die proposita, ut supra. Eodem methodus recidit.

CANONVM ISAGOGICORVM
CAPVT QVARTVM.
KALENDARIVM ANNI CÆLESTIS.

♁ ZYGM. DIES XXX.

♏ SCORPION. DIES XXX.

♐ TOXON. DIES XXX.

Dies Mensis	Regulares.	Epacta.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDÆICI.	Dies Iuliani.
1	7	29			26 Oct.
2	1	28	II	MARCHESWAN	27
3	2	27	X	MARCHESWAN	28
4	3	26			29
5	4	25	XVIII	MARCHESWAN	30
6	5	24	VII	MARCHESWAN	31
7	6	23	XV	MARCHESWAN	1 Nov.
8	7	22			2
9	1	21	IIII	MARCHESWAN	3
10	2	20			4
11	3	19	XII	MARCHESWAN	5
12	4	18	I	MARCHESWAN	6
13	5	17			7
14	6	16	IX	MARCHESWAN	8
15	7	15	XVII	CASLEV	9
16	1	14			10
17	2	13	VI	CASLEV	11
18	3	12			12
19	4	11	XIIII	CASLEV	13
20	5	10	III	CASLEV	14
21	6	9	XI	CASLEV	15
22	7	8			16
23	1	7	XIX	CASLEV	17
24	2	6			18
25	3	5	VIII	CASLEV	19
26	4	4	XVI	CASLEV	20
27	5	3			21
28	6	2	V	CASLEV	22
29	7	1			23
30	1	*	XIII	CASLEV	24

Dies Mensis.	Regulares.	Epacta.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDÆICI	Dies Iuliani.
1	2	29	II	CASLEV	25 Nov.
2	3	28	X	CASLEV	26
3	4	27			27
4	5	26	XVIII	CASLEV	28
5	6	25	VII	CASLEV	29
6	7	24	XV	CASLEV	30
7	1	23			1 Dec.
8	2	22	IIII	CASLEV	2
9	3	21			3
10	4	20	XII	CASLEV	4
11	5	19	I	CASLEV	5
12	6	18			6
13	7	17	IX	CASLEV	7
14	1	16	XVII	TEBETH	3
15	2	15			9
16	3	14	VI	TEBETH	10
17	4	13			11
18	5	12	XIIII	TEBETH	12
19	6	11	III	TEBETH	13
20	7	10	XI	TEBETH	14
21	1	9			15
22	2	8	XIX	TEBETH	16
23	3	7			17
24	4	6	VIII	TEBETH	18
25	5	5	XVI	TEBETH	19
26	6	4			20
27	7	3	V	TEBETH	21
28	1	2			22
29	2	1	XIII	TEBETH	23
30	3	29*			24

Dies Mensis.	Regulares.	Epacta.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDÆICI	Dies Iuliani.
1	4	28	II	TEBETH	25 Dec.
2	5	27	X	TEBETH	26
3	6	26			27
4	7	25	XVIII	TEBETH	28
5	1	24	VII	TEBETH	29
6	2	23	XV	TEBETH	30
7	3	22			31
8	4	21	IIII	TEBETH	1 Ianu.
9	5	20			2
10	6	19	XII	TEBETH	3
11	7	18	I	TEBETH	4
12	1	17			5
13	2	16	IX	TEBETH	6
14	3	15	XVII	SEBAT	7
15	4	14			8
16	5	13	VI	SEBAT	9
17	6	12			10
18	7	11	XIIII	SEBAT	11
19	1	10	III	SEBAT	12
20	2	9	XI	SEBAT	13
21	3	8			14
22	4	7	XIX	SEBAT	15
23	5	6			16
24	6	5	VIII	SEBAT	17
25	7	4	XVI	SEBAT	18
26	1	3			19
27	2	2	V	SEBAT	20
28	3	1			21
29	4	*	XIII	SEBAT	22

KALENDA

KALENDARIVM ANNI CÆLESTIS.

♊ AEGON. DIES XXIX.

♋ HYDRON. DIES XXX.

♌ ICHTHYON. DIES XXX.

Dies Mensis.	Regulares.	Epactæ.	Cyclus Iudæicus.	MENSES IYDAICI.	Dies Iuliani.	Dies Mensis.	Regulares.	Epactæ.	Cyclus Iudæicus.	MENSES IYDAICI.	Dies Iuliani.	Dies Mensis.	Regulares.	Epactæ.	Cyclus Iudæicus.	MENSES IYDAICI.	Dies Iuliani.
1	5	29	II	SEBAT	23. Ian.	1	6	29			21 Feb.	1	1	29	II	NISAN	22 Mar.
2	6	28	X	SEBAT	24	2	7	28	II	ADAR post.	22	2	2	28	X	NISAN	23
3	7	27			25	3	1	27	X	ADAR post.	23	3	3	27			24
4	1	26	XVIII	SEBAT	26	4	2	26			0	4	4	26	XVIII	NISAN	25
5	2	25	VII	SEBAT	27	5	3	25	XVIII	ADAR post.	24	5	5	25	VII	NISAN	26
6	3	24	XV	SEBAT	28	6	4	24	VII	ADAR post.	25	6	6	24	XV	NISAN	27
7	4	23			29	7	5	23	XV	ADAR post.	26	7	7	23			28
8	5	22	IIII	SEBAT	30	8	6	22			27	8	1	22	IIII	NISAN	29
9	6	21			31	9	7	21	IIII	ADAR post.	28	9	2	21			30
0	7	20	XII	SEBAT	1 Feb.	10	1	20			1 Mar.	10	3	20	XII	NISAN	31
1	1	19	I	SEBAT	2	11	2	19	XII	ADAR post.	2	11	4	19	I	NISAN	1 Apr.
2	2	18			3	12	3	18	I	ADAR post.	3	12	5	18			2
3	3	17	IX	SEBAT	4	13	4	17			4	13	6	17	IX	NISAN	3
4	4	16	XVII	ADAR prior	5	14	5	16	IX	ADAR post.	5	14	7	16	XVII	NISAN	4
5	5	15			6	15	6	15	XVII	ADAR post.	6	15	1	15			5
6	6	14	VI	ADAR prior	7	16	7	14			7	16	2	14	VI	NISAN	6
7	7	13			8	17	1	13	VI	ADAR post.	8	17	3	13			7
8	1	12	XIIII	ADAR prior	9	18	2	12			9	18	4	12	XIIII	NISAN	8
9	2	11	III	ADAR prior	10	19	3	11	XIIII	ADAR post.	10	19	5	11	III	NISAN	9
10	3	10	XI	ADAR prior	11	20	4	10	III	ADAR post.	11	20	6	10	XI	NISAN	10
11	4	9		ADAR prior	12	21	5	9	XI	ADAR post.	12	21	7	9			11
12	5	8	XIX	ADAR prior	13	22	6	8			13	22	1	8	XIX	NISAN	12
13	6	7			14	23	7	7	XIX	ADAR post.	14	23	2	7			13
14	7	6	VIII	ADAR prior	15	24	1	6			15	24	3	6	VIII	NISAN	14
15	1	5	XVI	ADAR post.	16	25	2	5	VIII	ADAR post.	16	25	4	5	XVI	I I A R	15
16	2	4			17	26	3	4	XVI	NISAN	17	26	5	4			16
17	3	3	V	ADAR post.	18	27	4	3			18	27	6	3	V	I I A R	17
18	4	2			19	28	5	2	V	NISAN	19	28	7	2			18
19	5	1	XIIII	ADAR post.	20	29	6	1			20	29	1	1	XIIII	I I A R	19
						30	7	*	XIIII	NISAN	21	30	2	29*			20

CANONVM ISAGOGICORVM
KALENDARIVM ANNI CÆLESTIS.

V KRION. DIES XXXI.

∞ TAVRON. DIES XXXI.

II DIDYMON. DIES XXXII.

Dies Mensis.	Regulares.	Epacta.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IYDAICI.	Dies Iuliani.	Dies Mensis.	Regulares.	Epacta.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IYDAICI.	Dies Iuliani.	Dies Mensis.	Regulares.	Epacta.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IYDAICI.	Dies Iuliani.
1	3	28	II	I I A R	21. Apr.	1	6	27			22 Mai.	1	2	25	XVIII	TAMVZ	22 Iunij.
2	4	27	X	I I A R	22	2	7	26	XVIII	SIWAN	23	2	3	24	VII	TAMVZ	23
3	5	26			23	3	1	25	VII	SIWAN	24	3	4	23	XV	TAMVZ	24
4	6	25	XVIII	I I A R	24	4	2	24	XV	SIWAN	25	4	5	22			25
5	7	24	VII	I I A R	25	5	3	23			26	5	6	21	III	TAMVZ	26
6	1	23	XV	I I A R	26	6	4	22	IIII	SIWAN	27	6	7	20			27
7	2	22			27	7	5	21			28	7	1	19	XII	TAMVZ	28
8	3	21	IIII	I I A R	28	8	6	20	XII	SIWAN	29	8	2	18	I	TAMVZ	29
9	4	20			29	9	7	19	I	SIWAN	30	9	3	17			30
10	5	19	XII	I I A R	30	10	1	18			31	10	4	16	IX	TAMVZ	1 Iulij
11	6	18	I	I I A R	1 Mai	11	2	17	IX	SIWAN	1 Iunij	11	5	15	XVII	TAMVZ	2
12	7	17			2	12	3	16	XVII	SIWAN	2	12	6	14			3
13	1	16	IX	I I A R	3	13	4	15		SIWAN	3	13	7	13	VI	TAMVZ	4
14	2	15	XVII	I I A R	4	14	5	14	VI	SIWAN	4	14	1	12			5
15	3	14			5	15	6	13			5	15	2	11	XIIII	TAMVZ	6
16	4	13	VI	I I A R	6	16	7	12	XIIII	SIWAN	6	16	3	10	III	TAMVZ	7
17	5	12			7	17	1	11	III	SIWAN	7	17	4	9	XI	TAMVZ	8
18	6	11	XIIII	I I A R	8	18	2	10	XI	SIWAN	8	18	5	8			9
19	7	10	III	I I A R	9	19	3	9			9	19	6	7	XIX	TAMVZ	10
20	1	9	XI	I I A R	10	20	4	8	XIX	SIWAN	10	20	7	6			11
21	2	8	NIX	I I A R	11	21	5	7			11	21	1	5	VIII	TAMVZ	12
22	3	7			12	22	6	6	VIII	SIWAN	12	22	2	4	XVI	A B	13
23	4	6			13	23	7	5	XVI	TAMVZ	13	23	3	3			14
24	5	5	VIII	I I A R	14	24	1	4			14	24	4	2	V	A B	15
25	6	4	XVI	SIWAN	15	25	2	3	V	TAMVZ	15	25	5	1			16
26	7	3			16	26	3	2			16	26	6	*	XIIII	A B	17
27	1	2	V	SIWAN	17	27	4	1	XIIII	TAMVZ	17	27	7	29	II	A B	18
28	2	1			18	28	5	29			18	28	1	28	X	A B	19
29	3	*	XIIII	SIWAN	19	29	6	28	II	TAMVZ	19	29	2	27			20
30	4	29	II	SIWAN	20	30	7	27	X	TAMVZ	20	30	3	26	XVIII	A B	21
31	5	28	X	SIWAN	21	31	1	26			21	31	4	25	VII	A B	22
												32	5	24	XV	A B	23

KALENDA-

KALENDARIVM ANNI CÆLESTIS.

⊕ KARKINON, DIES XXXI. Ω LEONTON, DIES XXXI. ♀ PARTHENON, DIES XXXI.

Dies Mensis.	Regulares.	Epacta.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IUDAICI.	Dies Iuliani.	Dies Mensis.	Regulares.	Epacta.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IUDAICI.	Dies Iuliani.	Dies Mensis.	Regulares.	Epacta.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IUDAICI.	Dies Iuliani.
1	6	23			24 Jul.	1	2	21	IIII	ELVL	24 Aug.	1	5	20	XII	TISRI	24 Sep.
2	7	22	IIII	AB	25	2	3	20			25	2	6	19	I	TISRI	25
3	1	21			26	3	4	19	XII	ELVL	26	3	7	18			26
4	2	20	XII	AB	27	4	5	18	I	ELVL	27	4	1	17	IX	TISRI	27
5	3	19	I	AB	28	5	6	17			28	5	2	16	XVII	TISRI	28
6	4	18			29	6	7	16	IX	ELVL	29	6	3	15			29
7	5	17	IX	AB	30	7	1	15	XVII	ELVL	30	7	4	14	VI	TISRI	30
8	6	16	XVII	AB	31	8	2	14			31	8	5	13			1 Oct.
9	7	15			1 Aug.	9	3	13	VI	ELVL	1 Sept.	9	6	12	XIII	TISRI	2
10	1	14	VI	AB	2	10	4	12			2	10	7	11	III	TISRI	3
11	2	13			3	11	5	11	XIII	ELVL	3	11	8	10	XI	TISRI	4
12	3	12	XIII	AB	4	12	6	10	III	ELVL	4	12	2	9			5
13	4	11	III	AB	5	13	7	9	XI	ELVL	5	13	3	8	XIX	TISRI	6
14	5	10			6	14	1	8			6	14	4	7			7
15	6	9	XI	AB	7	15	2	7	XIX	ELVL	7	15	5	6	VIII	TISRI	8
16	7	8	XIX	AB	8	16	3	6			8	16	6	5	XVI	MARCHESWAN	9
17	1	7			9	17	4	5	VIII	ELVL	9	17	7	4			10
18	2	6	VIII	AB	10	18	5	4	XVI	TISRI	10	18	1	3	V	MARCHESWAN	11
19	3	5	XVI	ELVL	11	19	6	3			11	19	2	2			12
20	4	4			12	20	7	2	V	TISRI	12	20	3	1	XIII	MARCHESWAN	13
21	5	3	V	ELVL	13	21	1	1			13	21	4	29*			14
22	6	2			14	22	2	*	XIII	TISRI	14	22	5	28	II	MARCHESWAN	15
23	7	1	XIII	ELVL	15	23	3	29	II	TISRI	15	23	6	27	X	MARCHESWAN	16
24	1	29*			16	24	4	28	X	TISRI	16	24	7	26			17
25	2	28	II	ELVL	17	25	5	27			17	25	1	25	XVIII	MARCHESWAN	18
26	3	27	X	ELVL	18	26	6	26	XVIII	TISRI	18	26	2	24	VII	MARCHESWAN	19
27	4	26			19	27	7	25	VII	TISRI	19	27	3	23	XV	MARCHESWAN	20
28	5	25	XVIII	ELVL	20	28	1	24	XV	TISRI	20	28	4	22			21
29	6	24	VII	ELVL	21	29	2	23			21	29	5	21	IIII	MARCHESWAN	22
30	7	23	XV	ELVL	22	30	3	22	IIII	TISRI	22	30	6	20			23
31	1	22			23	31	4	21			23	31	7	19	XII	MARCHESWAN	24

CANONVM ISAGOGICORVM
 TABVLA PRIMÆ.
 CYCLVS SOLARIS ANNI CÆLESTIS.

	0	20	40	60	80	100	120	140	160	180	200	220	240	260	280	300	320	340	360	380
1	1	5	1	5	2	6	3	7	4	7	4	1	5	2	6	3	7	4	7	4
2	2	6	3	7	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7
3	3	7	4	1	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1
4	4	1	5	2	6	3	7	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2
5	6	3	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4
6	7	4	1	4	1	5	2	6	3	7	3	7	4	1	5	2	6	2	6	3
7	1	5	2	6	2	6	3	7	4	1	5	2	5	2	6	3	7	4	1	4
8	2	6	3	7	4	1	5	1	5	2	6	3	7	3	7	4	1	5	2	6
9	4	1	4	1	5	2	6	3	6	3	7	4	1	5	1	5	2	6	3	7
10	5	2	6	2	6	3	7	4	1	5	1	5	2	6	3	7	4	7	4	1
11	6	3	7	4	1	4	1	5	2	6	3	6	3	7	4	1	5	2	5	2
12	7	4	1	5	2	6	2	6	3	7	4	1	5	1	5	2	6	3	7	4
13	2	5	2	6	3	7	4	1	4	1	5	2	6	3	6	3	7	4	1	5
14	3	7	4	7	4	1	5	2	6	3	6	3	7	4	1	5	1	5	2	6
15	4	1	5	2	5	2	6	3	7	4	7	4	1	5	2	6	3	7	3	7
16	5	2	6	3	7	4	7	4	1	5	2	6	3	6	3	7	4	1	5	1
17	7	3	7	4	1	5	2	6	2	6	3	7	4	7	4	1	5	2	6	3
18	1	5	2	5	2	6	3	7	4	1	4	1	5	2	6	3	6	3	7	4
19	2	6	3	7	3	7	4	1	5	2	6	2	6	3	7	4	1	5	1	5
20	3	7	4	1	5	2	5	2	6	3	7	4	1	4	1	5	2	6	3	6

TABVLA SECVNDÆ PRÆCES-
 SIONIS ÆQVINOCTIALIS.

Dies præcell.	Anni collecti	Dies præcell.	Anni collecti	Dies præcell.	Anni collecti	Dies præcell.	Anni collecti	Dies præcell.	Anni collecti	Dies præcell.	Anni collecti
1	132	10	1332	19	2532	28	3732	37	4932	46	6132
2	264	11	1464	20	2664	29	3864	38	5064	47	6264
3	400	12	1600	21	2800	30	4000	39	5200	48	6400
4	532	13	1732	22	2932	31	4132	40	5332	49	6532
5	664	14	1864	23	3064	32	4264	41	5464	50	6664
6	800	15	2000	24	3200	33	4400	42	5600	51	6800
7	932	16	2132	25	3332	34	4532	43	5732	52	6932
8	1064	17	2264	26	3464	35	4664	44	5864	53	7064
9	1200	18	2400	27	3600	36	4800	45	6000	54	7200

TABVLA TERTIA MORAE LVNARIS SIVE *ἡμερησίων*
ET EPACTARVM ÆQVABILIVM.

Numer. aureus	III	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIV	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX	II	III
Cyclus Iudaic.	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIV	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX
Cyclus Mundi.	I	II	III	III	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIII	XV	XVI	XVII	XVIII
0	0	25	9	20	1	12	23	4	15	25	7	18	29	10	21	2	13	24
228	1	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23
456	2	20	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	3	14	25
684	3	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	2	13	24
912	4	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	2	13	24
1140	5	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19
1368	6	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	29	10	21
1596	7	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17
1824	8	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16
2052	9	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15
2280	10	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14
2508	11	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13
2736	12	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12
2964	13	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11
3192	14	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10
3420	15	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9
3648	16	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8
3876	17	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7
4104	18	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6
4332	19	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5
4560	20	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4
4788	21	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3
5016	22	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2
5244	23	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1
5472	24	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*
5700	25	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29
5928	26	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28
6156	27	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27
6384	28	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26
6612	29	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25
6840	30	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24
7068	31	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23
7296	32	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22
7524	33	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21
7752	34	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20
7980	35	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19
8208	36	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18
8436	37	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17

Cycli *ἡμερησίων*
λειτουργίας
collekti.
Dies *ἡμερησίων*
λειτουργίας.

C TABVLA

CANONVM ISAGOGICORVM
TABVLA QVARTA CHARACTERISMI
NOVILVNIORVM ZYCONOS.

PARS PRIOR.

Table with columns for dates (0-228) and rows for months (e.g., XXVII Octob., XXIII Novemb., etc.). Each cell contains a sequence of letters and numbers representing a characteristm.

PARS POSTERIOR.

Table with columns for dates (0-228) and rows for months (e.g., XXVII Sept., XV Octob., VI Octob., etc.). Each cell contains a sequence of letters and numbers representing a characteristm.

TABVLA QVINTA ÆQVA-
TIONIS NOVI LVIORVM.

DEFINITIONES.

A	247	N	3211	b	6175
B	494	O	3458	c	6422
C	741	P	3705	d	6669
D	988	Q	3952	e	6916
E	1235	R	4199	f	7163
F	1482	S	4446	g	7410
G	1729	T	4693	h	7657
H	1976	V	4940	i	7904
I	2223	X	5187	k	8151
K	2470	Y	5434	l	8398
L	2717	Z	5681	m	8645
M	2964	a	5928	n	8892

i Differentia Tropica, τὸ τροπικὸν διάφορον, est excessus, quo annus Solis naturalis a Iuliano superatur.

ii Προήγησις ἰσημερινῆ τροπικῆ, præcessio æquinoctialis temporalis, est motus Solis in antecedentia in contextu dierum Iulianorum, propter differentiam tropicam.

iii Προήγησις ἰσημερινῆ τροπικῆ est motus Solis in antecedentia per lineam eclipticam.

iiii Annus Tropicus est reditus Solis ab eodem puncto æquinoctiorum, Solstitij, Brumæ, ad idem punctum.

v Menses Cælestes sunt duodecim partes anni Tropici, ad Dodecatemoria, siue duodecim segmenta Signiferi, descripti.

vi Annus Cælestis Tropicus civilis, qui ad κxii menses cælestes descriptus est.

vii Dies intercalaris, ἡμέρα ἐπιπροσθεμένη, qui ex collectione horarum & scrupularia appendicis anni Tropici consurgens fini anni quarti, aut quinti, accrescit.

viii Cyclus Solis Tropicus civilis, est systema annorum quaternarium, qui cum intercalariis diebus compositi numerum septenarium consciunt,

ix Τὴν ἰσημερινὴν ἀποκλίσειν, mora Lunæ, est motus Solis in antecedentia Lunam post se relinquens, & eius epocham post aliquot enneadecaeteridas anticipans uno die.

x Character anni Tropici, est residuum de diebus anni Tropici, deductis omnibus septenarijs dierum.

xi Cyclus magnus ἑννεαεκαετηρίδος ἰσημερινῆς est systema Enneadecaeteridon κxii, hoc est annorum ccxxviii, quo intervallo Sol Lunam anteverit die uno, & horis duabus.

xii Ἐκβολή est reiectio mensis per anticipationem æquinoctiorum extra veterem epocham summo.

xiii Ἀντικατάστασις est substitutio mensis in locum eius, qui exprimitus est.

CANON PRIMVS.

Annun Mundi currentem inuenire.

Ab anno currente periodi Iulianæ aufer 763. Annus præsens periodi Iulianæ 6317, deductis 763, relinquit annum mundi 5554 ineuntem ab Æquinoctio autumnali. ALITER: Annis Christi adde 3950 ab autumnno.

CANON SECVNDVS.

Anni Mundi propositi characterem inuenire.

Tabula secunda per ternarios distincta est, quorum tertius numerus figura α notatus est, quæ sunt Tetracosimeterides collectæ. Tertium igitur quæque numerum proxime minorem aufer ab annis mundi propositis. Cum residuo adi Tabulam primam: in qua numerus frontalis proxime minor, & reliquus a latere in cella communi dabit characterem anni, siue neomeniæ Zygonos.

A propositis annis Mundi 5554 Abijce numerum tertium proxime minorem 5200, hoc est numerum, qui figura C, & virgula includitur. Remanet annus currens 354 cycli Tropici Solaris. In fronte Tabulae primae numerus proxime minor 340, & residuus 14 in latere dat in angulo communi characterem 5: hoc est feriam quintam neomeniae Zygonos anni propositi 5554.

C A N O N T E R T I V S.

Dato Anno Mundi, περιγρησι γενεωδω reperire.

Ab epocha dierum Iulianorum aufer dies περιγρησι, quos in antecedenti doctrina referuasti. Neomenia Zygonos epocha vetus Iuliana $\overline{\text{xxvi}}$ Octobris, qui cum $\overline{\text{xxx}}$ Septembris sunt dies $\overline{\text{lv}}$, de quibus deductis diebus περιγρησι 41, quos referuasti, relinquitur neomenia Zygonos $\overline{\text{xv}}$. Sed debet esse $\overline{\text{xiiii}}$ propter bisextum Iulianum, feria $\overline{\text{v}}$, ut iam ex antecedente Canone discere potuisti. Dies enim περιγρησι sunt ut plurimum signa non $\overline{\text{z}}$ $\overline{\text{en}}$ $\overline{\text{q}}$ sed $\overline{\text{z}}$ $\overline{\text{pe}}$ $\overline{\text{z}}$. Denotant non semper praecise ubi est neomenia Zygonos, sed circa quod, ut epacta Lunaris aequalis non est semper nota nouilunij ciuilib.

C A N O N Q V A R T V S.

Dato anno Mundi, characterem cuiuslibet diei anni inuenire.

Characterem anni adijce Regulari diei propositae. Si excesserit $\overline{\text{vii}}$, abiectus $\overline{\text{vii}}$, relinquitur feria, siue character diei propositi.

In anno Mundi proposito 5554 character Zygonos per antecedentem doctrinam repertus est $\overline{\text{v}}$. Volo scire feriam neomeniae Krionis in dicto anno. Regularis neomeniae Krionos in Calendario est 3. Additis 5, & abiectis septem, relinquitur feria prima Krionos in anno proposito 5554.

SCHOLION. Epocha Iuliana Krionos $\overline{\text{xxi}}$ Aprilis, cum $\overline{\text{xxx}}$ diebus Martyj sunt 52 dies, de quibus deductis 41 diebus περιγρησι per antecedentem doctrinam, relinquitur $\overline{\text{xi}}$ Martyj Iuliani sedes equinoctij ciuilib in anno Christi 1605, litera Dominicali F. Et sane $\overline{\text{xi}}$ Martyj est feria secunda.

SCHOLION. Quando character anni est 7, tunc inutilis est ad methodum feria cuiusque diei. Nam tunc una quaeque dies signatur ea feria, quae ei in Calendario appositae est. Id est unius cuiusque diei Regularis est character sui diei per totum annum.

C A N O N Q V I N T V S.

Dato anno Mundi, cyclum Mundi Lunarem inuenire.

Est doctrina Canonis primi Capitis tertij. Per eam doctrinam igitur in Tabula quinta huius Capitis accipe numerum proxime minorem, cum litera laterali, quam seorsim serua. A residuo abijce numerum proxime minorem in fronte Tabulae quartae. Residuum est cyclus mundi Lunaris in anno mundi proposito.

Anno Mundi proposito 5554, numerus proxime minor 5434 in Tabula quinta occurrit cum litera Y, quam serua. Deductis 5434, de 5554, a residuis 120 deducto numero proxime minori 114, qui est in fronte Tabulae, relinquitur numerus 6, nimirum annus cycli Lunaris Mundani in anno proposito 5554.

C A N O N S E X T V S.

Dato anno Mundi, Epactam aequabilem inuenire.

Est doctrina Canonis tertij Capitis tertij. Accipe numerum proxime minorem in latere Tabulae tertiae, cum numero περιλειψως, cyclum autem Lunarem proximo Canone inuentum in fronte Tabulae. Angulus communis dabit Epactam aequabilem.

Anno Mundi proposito 5554, numerus proxime minor in Tabula tertia est 5472, cum numero περιλειψως 24, quem seorsim serua. In fronte Tabulae cyclus mundi Lunaris

naris proxime inuentus \bar{v} , & supra eum cyclus Iudaicus \bar{v} , quem seorsim seruo. In angulo communi occurrit Epacta æquabilis 29.

CANON SEPTIMVS.

Dato anno Mundi mensẽm veterem Iudaicum reperire in dato mense celesti.

In anno proposito Mundi 5554, sit datus mensis Zygon. Volo scire mensẽm veterem Iudaicum competentem ei mensi in dato anno. Quere in dato mense cyclum Iudaicum, quem proxime referuasti, nempe \bar{v} . Occurrit in sexta die mensis propositi Zygonos: & e regione Marchesvvan. Itaque aio mensẽm Lunarem Zygonos in anno proposito 5554 respondere mensi Iudaico secundo, quem Marchesvvan ipsi vocant.

CANON OCTAVVS.

Dato anno Mundi ἑσπερίῳ ἀλλυαῖκῳ reperire.

Id est; scire quot dies Luna morata est veterem epocham suam in diebus celestibus: aut quantum interuallum Luna relicta sit post tergum a Sole. Dies ἑσπερίῳ, quos Canone \bar{v} referuasti, nimirum 24, coniunge cum veteri epocha Marchesvvan; id est cum \bar{v} Zygonos proximo Canone reperta. Fient dies Zygonos \bar{x} . Itaque aio, a \bar{v} die, ad \bar{x} Zygonos, Lunam relictam esse a Sole a primo Homine, ad annum præsentem 5554.

CANON NONVS.

Dato anno Mundi Epactam æquabilem æquare.

In Tabula quarta numerus frontalis 114, & a latere cyclus Mundi Lunaris 6 per Canonem sextum repertus in angulo communi dat feriam 1. P. 7. Litera. Y, quam dicto Canone sexto referuasti, est posterior litera P. Itaque per doctrinam Canonis quarti Capitis tertij, posterior feria 7 assumenda. Hoc est, neomenia Marchesvvan Iudaici per Canonem octavum reperti incidit in \bar{v} feriam. Per Canonem secundum character anni repertus est 5. Desunt duo ad feriam complendam. Per doctrinam antecedentis Canonis neomenia Marchesvvan descendit in \bar{x} Zygonos. Si igitur Epacta æquabilis 29 per Canonem septimum reperta est e regione \bar{x} diei Zygonos, Epacta congruit τῇ ἑσπερίῳ. Rursus si binarius, qui deest characteri anni ad characterem neomeniæ Marchesvvan complendum, est e regione dictæ diei, epacta non indiget castigatione. Atqui Epacta 29 non ad \bar{x} Zygonos est, ut colligebamus ex numero ἑσπερίῳ, sed in neomenia Scorpionos. Præterea binarius, quem supra diximus deesse ad complendum neomeniæ characterem, e regione eius appositus est. Nam 5 cum 2 componunt 7 feriam neomeniæ Marchesvvan. Aio igitur tam neomeniam Marchesvvan anni 5554 conuenire in neomeniam Scorpionos, quam Epactam 29 ei regione respondentem, per se æquatam esse.

CANON DECIMVS.

Dato anno Mundi, scire, an locus sit ἀντικαταστάσις.

REGVLA PERPETVA. Quoties dies ἑσπερίῳ cum epocha mensis Iudaici compositi excedunt \bar{x} , locus est ἀντικαταστάσις.

In anno proposito neomenia Marchesvvan deprehensa est in neomenia Scorpionos. Igitur per antecedentem Regulam locus est ἀντικαταστάσις. Hoc est, Marchesvvan est extra terminum mensis æquinoctialis. Igitur pro Marchesvvan Tisri substituendus per Definitionem ultimam huius, & proinde posterior pars Tabulæ quartæ consulenda. In Tabula quinta numerus proxime minor 5434 occurrit cum litera Y: qui deductus de 5554 relinquit 120. In posteriore parte Tabulæ quartæ numerus proxime minor frontalis 114, & residuus lateris 6 in communi angulo dat 6. e. 5. Quia Y prior est, quam e, ideo per perpetuam regulam prior character 6 est assumendus. Itaque character Tisri est feria sexta in proposito anno 5554. Characteri autem anni 5 deest unitas ad feriam Tisri complendam:

quæ cum apposta sit secundæ diei Zygonos, ibi est nouilunium Tifri. Epacta vero 28 ei respondens erit epacta nouiluniorum totius anni. non autem epacta 29, quæ quidem vera epacta fuisset, si *ἀντιμαρτυρία* ratio non haberetur.

ALIUD EXEMPLUM. Hic propositus annus Mundi 5555. Per Canonem secundum character anni 7, qui per $\bar{\text{v}}$ Scholion Canonis quarti erit inutilis per totum annum. Cyclus Iudaicus $\bar{\text{viii}}$, per Canonem sextum. Mensis Iudaicus Casleu in $\bar{\text{xv}}$ die Zygonos, per Canonem septimum. Dies *Ἐπολήβιος* 24 cum 25 diebus Zygonos componunt 49. hoc est $\bar{\text{xix}}$ Scorpionos. Itaque per Regulam antecedentem est locus *ἀντιμαρτυρία*. Per Canonem quintum & nonum in Tabulæ quartæ parte prior cella communis est 7. M. 6. Sed Y, quam retinueram per Canonem quintum, est posterior, quam M. ideo assumenda posterior feria VI pro caractere Casleu, qui character si exstat e regione $\bar{\text{xix}}$ diei Scorpionos, ea est vera neomenia ciuilis Casleu, qui sine dubio exstat in Calendario. Itaque per doctrinam eiusdem Canonis noni, $\bar{\text{xix}}$ dies mensis Scorpionos est neomenia Casleu. Sed per regulam est locus *ἀντιμαρτυρία*. hoc est, quia Casleu per dies $\bar{\text{xix}}$ excessit terminum Zygonos, alius mensis, nempe Marchesvvan, substituendus. In posteriore parte Tabulæ quartæ in eodem angulo communi est 5. b. 4. Quia Y, quam reseruavi, est prior, quam b, ergo prior feria, nempe $\bar{\text{v}}$, assumenda. Itaque neomenia mensis Marchesvvan, qui in locum Casleu substituitur, incidit in feriam $\bar{\text{v}}$. Iam in $\bar{\text{xix}}$ Scorpionos, ubi deprehensa est neomenia vera ciuilis mensis Casleu, epacta e regione erat $\bar{\text{xv}}$. Si epacta $\bar{\text{xv}}$ in mense Zygone habet feriam 5, ubi debet esse neomenia Marchesvvan, non est dubium, quin ea sit epacta æquata per Canonem nonum. Sin autem, antecedens, aut sequens. Sed epacta 10 non autem 11, habet feriam quintam e regione diei $\bar{\text{xx}}$ Zygonos. Ergo & in $\bar{\text{xx}}$ Zygonos erit neomenia mensis substituti, & epacta æquata est 10.

CANON VNDECIMVS.

Datis annis Mundi, præcessionem localem in diebus anni Tropici invenire.

In anno Mundi proposito 5554, collige ex hac tabula omnes millenarios, centenarios, denarios, & expansos annos præteritos, eisque congruentes numeros compone simul per Canonem primum Cap. primi, ut habes in Diagrammate subiecto.

	Grad.	.	°
5000	69	46	20
500	6	58	38
50	0	41	51
3	0	0	50
<hr/>			
	77	20	39

Colliguntur ergo gr. 77 20 39, quibus neomenia Zygonos progressum fecit in antecedentia a prisca Epocha Zodiaci. Quod si credimus Tebithio, $\bar{\text{xxv}}$ dies Toxonos nunc reperitur in puncto Eclipticæ, in quo Neomenia Zygonos deprehendebatur initio primi Hominis. Sed mensura anni siderei nondum plane explorata est.

TABVLA PRÆCESSIONIS
LOCALIS.

Anni	gr.	'	"	Anni	gr.	'	"
1	0	0	50	100	1	23	44
2	0	1	40	200	2	47	27
3	0	1	31	300	4	11	11
4	0	3	21	400	5	34	54
5	0	4	11	500	6	58	38
6	0	5	1	600	8	22	21
7	0	5	52	700	9	46	5
8	0	6	42	800	11	9	49
9	0	7	32	900	12	33	32
10	0	8	22	1000	13	57	16
20	0	16	45	2000	27	54	32
30	0	25	7	3000	41	51	48
40	0	33	29	4000	55	49	4
50	0	41	51	5000	69	46	20
60	0	50	14	6000	83	43	36
70	0	58	36	7000	97	40	52
80	1	56	59	8000	101	38	8
90	1	15	21	9000	115	35	24

CANON DVODECIMVS.

Dato anno periodi Iulianæ characterem neomeniæ Krionos inuenire.

Annis propositis periodi Iulianæ per perpetuam regulam adde 36. Ab aggregato abijce numerum ternarium proxime minorem in Tabula secunda. Cum residuo ad Tabulam primam, & cum numero frontali proxime minore, & residuo laterali in angulo communi occurrit feria, cui per perpetuam regulam adde 3. Aggregatum est character neomeniæ Krionos.

Annis periodi Iulianæ propositis 6317 addantur 36. Ab aggregato 6353 abiectis 6000, qui est numerus ternarius proxime minor in Tabula secunda, relinquuntur 353. Numerus proxime minor frontalis 340 in Tabula prima, & residuus 13 lateralis in angulo communi dat feriam 4, quæ est feria Zygonos in anno præterito 6316. Adiectis per perpetuam regulam 3 componitur feria septima Krionos in * Martij, anno bisextili Christi 1604.

CANONVM ISAGOGICORVM

CAPVT QVINTVM.

KALENDARIVM ANNI HIPPARCHI ET PTOLEMÆI,
A RAB ADDA IVDAEIS SVIS COMMVNICATI.

NISAN DIES XXX.

IIAR DIES XXXIX.

SIWAN DIES XXX.

Dies Mensis.	Regul. diem.	Cyclus Iudaeus.	MENSES IVDAICI.	Dies Iuliani.	Dies Mensis.	Regul. diem.	Cyclus Iudaeus.	MENSES IVDAICI.	Dies Iuliani.	Dies Mensis.	Regul. diem.	Cyclus Iudaeus.	MENSES IVDAICI.	Dies Iuliani.
1	7	I	NISAN	2 Apr.	1	2	I	IIAR	2 Mai.	1	3	I	SIWAN	31 Mai.
2	1			3	2	3			3	2	4			Ka. Jun.
3	2	IX	NISAN	4	3	4	IX	IIAR	4	3	5	IX	SIWAN	2
4	3			5	4	5			5	4	6			3
5	4	XVII	NISAN	6	5	6	XVII	IIAR	6	5	7	XVII	SIWAN	4
6	5	VI	NISAN	7	6	7	VI	IIAR	7	6	1	VI	SIWAN	5
7	6			8	7	1			8	7	2			6
8	7	XIII	NISAN	9	8	2	XIII	IIAR	9	8	3	XIII	SIWAN	7
9	1	III	NISAN	10	9	3	III	IIAR	10	9	4	III	SIWAN	8
10	2			11	10	4			11	10	5			9
11	3	XI	NISAN	12	11	5	XI	IIAR	12	11	6	XI	SIWAN	10
12	4			13	12	6			13	12	7			11
13	5	XIX	NISAN	14	13	7	XIX	IIAR	14	13	1	XIX	SIWAN	12
14	6	VIII	NISAN	15	14	1	VIII	IIAR	15	14	2	VIII	SIWAN	13
15	7			16	15	2	XVI	SIWAN	16	15	3			14
16	1	XVI	IIAR	17	16	3	V	SIWAN	17	16	4	XVI	TAMVZ	15
17	2	V	IIAR	18	17	4			18	17	5	V	TAMVZ	16
18	3			19	18	5	XIII	SIWAN	19	18	6			17
V KRION DIERVM XXXI.					19	6	II	SIWAN	20	19	7	XIII	TAMVZ	18
19	4	XIII	IIAR	20	S TAVRON DIER. XXXI.					20	1	II	TAMVZ	19
20	5	II	IIAR	21	20	7			21	20	2			20
21	6			22	21	1	X	SIWAN	22	21	3	X	TAMVZ	21
22	7	X	IIAR	23	22	2			23	22	4			22
23	1			24	23	3	XVIII	SIWAN	24	23	5	XVII	TAMVZ	23
24	2	XVIII	IIAR	25	24	4	VII	SIWAN	25	24	6	VIII	TAMVZ	24
25	3	VII	IIAR	26	25	5			26	25	7	XV	TAMVZ	25
26	4			27	26	6	XV	SIWAN	27	26	1	IIII	TAMVZ	26
27	5	XV	IIAR	28	27	7	IIII	SIWAN	28	27	2			27
28	6	IIII	IIAR	29	28	1			29	28	3			28
29	7			30	29	2	XII	SIWAN	30	29	4	XII	TAMVZ	29
30	1	XII	IIAR	Ka. Mai						30				

LIBER PRIMVS.
KALENDARIVM ANNI HIPPARCHI.

TAMVZ DIES XXIX.

AB DIES XXX.

ELVL DIES XXXIX.

Dies Mensis.	Regulatio.	Cyclos Iudaeus.	MENSES IYDAICI.	Dies Iuliani.	Dies Mensis.	Regulatio.	Cyclos Iudaeus.	MENSES IYDAICI.	Dies Iuliani.	Dies Mensis.	Regulatio.	Cyclos Iudaeus.	MENSES IYDAICI.	Dies Iuliani.
1	5	I	TAMVZ	30 Iun.	1	6	I	AB	29 Iul.	1	1	I	ELVL	28 Aug.
2	6			Ka. Iul.	2	7			30	2	2			29
TEKVPHA TAMVZ.					3	1	IX	AB	31	3	3	IX	ELVL	30
3	7	IX	TAMVZ	2	4	2			Ka. Au.	4	4			31
4	1			3	5	3	XVII	AB	2	5	5	XVII	ELVL	Ka. Sep.
5	2	XVII	TAMVZ	4	6	4	VI	AB	3	6	6	VI	ELVL	2
6	3	VI	TAMVZ	5	7	5			4	7	7			3
7	4			6	8	6	XIII	AB	5	8	1	XIII	ELVL	4
8	5	XIII	TAMVZ	7	9	7	III	AB	6	9	2	III	ELVL	5
9	6	III	TAMVZ	8	10	1			7	10	3			6
10	7			9	11	2	XI	AB	8	11	4	XI	ELVL	7
11	1	XI	TAMVZ	10	12	3			9	12	5			8
12	2			11	13	4	XIX	AB	10	13	6	XIX	ELVL	9
13	3	XIX	TAMVZ	12	14	5	VIII	AB	11	14	7	VIII	ELVL	10
14	4	VIII	TAMVZ	13	15	6			12	15	1	XVI	TISRİ	11
15	5	XVI	AB	14	16	7	XVI	ELVL	13	16	2	V	TISRİ	12
16	6	V	AB	15	17	1	V	ELVL	14	17	3			13
17	7			16	18	2			15	18	4	XIII	TISRİ	14
18	1	XIII	AB	17	19	3	XIII	ELVL	16	19	5	II	TISRİ	15
19	2	II	AB	18	20	4	II	ELVL	17	20	6			16
20	3			19	21	5			18	21	7	X	TISRİ	17
21	4	X	AB	20	22	6	X	ELVL	19	22	1			18
22	5			21	23	7			20	23	2	XVIII	TISRİ	19
23	6	XVIII	AB	22	24	1	XVIII	ELVL	21	24	3	VII	TISRİ	20
S KARKINON DIER. XXXI.					25	2	VII	ELVL	22	25	4			21
24	7	VII	AB	23	S LEONTON DIER. XXXI.					26	5	XV	TISRİ	22
25	1			24	2	3			23	S PARTHENON DIER. XXXI.				
26	2	XV	AB	25	27	4	XV	ELVL	24	27	6	III	TISRİ	23
27	3	III	AB	26	28	5	III	ELVL	25	28	7			24
28	4			27	29	6			26	29	1	XII	TISRİ	25
29	5	XII	AB	28	30	7	XII	ELVL	27					

KALENDARIVM ANNI HIPPARCHI.

TEBETH DIES XXIX.

SEBAT DIES XXX.

ADAR DIES XXIX.

Dies Mensis.	Regul. dierū.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IYDAICI.	Dies Iuliani.	Dies Mensis.	Regul. dierū.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IYDAICI.	Dies Iuliani.	Dies Mensis.	Regul. dierū.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IYDAICI.	Dies Iuliani.
1	7	I	TEBETH	24 Dec.	1	1	I	SEBAT	22 Ian.	1	3	I	ADAR I	21 Feb.
2	1			25	2	2			23	2	4			22
3	2	IX	TEBETH	26	3	3	IX	SEBAT	24	3	5	IX	ADAR I	23
4	3			27	4	4			25	4	6			24
5	4	XVII	TEBETH	28	5	5	XVII	SEBAT	26	5	-	XVII	ADAR I	25
6	5	VI	TEBETH	29	6	6	VI	SEBAT	27	6	1	VI	ADAR I	26
7	6			30	7	7			28	7	2			27
TEKYPHA TEBETH					8	1	XIII	SEBAT	29	8	3	XIII	ADAR I	28
8	7	XIII	TEBETH	31	9	2	III	SEBAT	30	9	4	III	ADAR I	Kal. Mar.
9	1	III	TEBETH	Kal. Ian.	10	3			31	10	5			2
10	2			2	11	4	XI	SEBAT	Kal. Fe.	11	6	XI	ADAR I	3
11	3	XI	TEBETH	3	12	5			2	12	7			4
12	4			4	13	6	XIX	SEBAT	3	13	1	XIX	ADAR I	5
13	5	XIX	TEBETH	5	14	7	VIII	SEBAT	4	14	2	VIII	ADAR I	6
14	6	VIII	TEBETH	6	15	1			5	15	3	XVI	ADAR II	7
15	7	XVI	TEBETH	7	16	2	XVI	ADAR I	6	16	4	V	ADAR II	8
16	1	V	SEBAT	8	17	3	V	ADAR I	7	17	5			9
17	2			9	18	4			8	18	6	XIII	ADAR II	10
18	3	XIII	SEBAT	10	19	5	XIII	ADAR I	9	19	7	II	ADAR II	11
19	4	II	SEBAT	11	20	6	II	ADAR I	10	20	1			12
20	5			12	21	7			11	21	2	X	ADAR II	13
21	6	X	SEBAT	13	22	1	X	ADAR I	12	22	3			14
22	7			14	23	2			13	23	4	XVIII	ADAR II	15
23	1	XVIII	SEBAT	15	24	3	XVIII	ADAR I	14	24	5	VII	ADAR II	16
24	2	VII	SEBAT	16	25	4	VII	ADAR I	15	25	6			17
25	3			17	26	5			16	26	7	XVI	NISAN	18
26	4	XVI	SEBAT	18	27	6	XV	ADAR I	17	27	1	V	NISAN	19
27	5	V	SEBAT	19	28	7	V	ADAR I	18	28	2			20
28	6			20	XX HYDRON DIER. XXX.					XICHTHYON DIER. XXX.				
XX AEGON DIERVM XXIX.					29	1			19	29	3	XII	NISAN	21
29	7	XII	SEBAT	21	30	2	XII	ADAR I	20					

CANONVM ISAGOGICORVM

TABVLA QVINTA

RESIDVVM KALENDARII ANNI HIPPARCHI.

EPACTARVM.

ENNEADCAETERIS EXCESSVS SOLIS

EPAGOMENÆ DIES XI

EPACTÆ PERPLETVÆ

Dies mensis	Regulares dierum.	Cyclus Iudaic.	MENSES IYDAICI.	Dies Iuliani	Luca Cycli	Epactæ plene	Epactæ caur.	Dies Hor.	Scr. Ind.	Mon.
1	4	II	NISAN	22 Mar.	1	29	0	10 21	121	48
2	5			23	2	10	11	21 18	243	20
3	6	X	NISAN	24	3	21	0	3 2	651	68
4	7			25	4	2	3	13 23	773	40
5	1	XVIII	NISAN	26	5	13	14	24 20	895	12
6	2	VII	NISAN	27	6	24	0	6 5	223	60
7	3			28	7	5	6	17 2	345	32
8	4	XV	NISAN	29	8	16	17	27 23	467	4
9	5	IIII	NISAN	30	9	27	0	9 7	875	52
10	6			31	10	0	9	20 4	997	24
11	7	XII	NISAN Kal. Ap.		11	19	0	1 13	325	72
TEKVPHA NISAN.					12	*	0	12 10	447	44
					13	11	12	23 7	569	16
					14	22	0	4 15	977	64
					15	3	4	15 13	19	36
					16	14	15	26 10	141	8
					17	25	0	7 18	549	56
					18	6	7	18 15	671	28
					19	17	18	29 12	793	0

TABVLA PRIMA.

CYCLVS SOLIS ANNI HIPPARCHI.

	0	20	40	60	80	100	120	140	160	180	200	220	240	260	280	300	320	340	360	380
1	4	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2
2	5	2	6	3	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3
3	6	3	7	4	1	5	2	6	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4
4	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	5	2	6	3	7	4	1	5
5	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	1	5	2	6
6	3	6	4	1	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1
7	4	1	5	2	6	3	7	4	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2
8	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	3	7	4	1	5	2	6	3
9	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	6	3	7	4
10	1	5	2	6	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6
11	2	6	3	7	4	1	5	2	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7
12	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	1	5	2	6	3	7	4	1
13	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	7	4	1	5	2
14	6	2	7	4	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	
15	7	4	1	5	2	6	2	7	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	
16	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	6	3	7	4	1	5	2	
17	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	5	2	6	3	
18	4	1	5	2	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	
19	5	2	6	2	7	4	1	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	
20	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	7	4	1	5	2	6	3	7	

TABVLA

TABVLA SECVNDa CHARACTERISMI ANNI
HIPPARCHI ET EXCESSVS IVLIANI.

PARS PRIOR.

PARS POSTERIOR.

Anni Iudaici.	Character Anni.					Excess. Anni Iuliani.					Anni Iudaici.	Character Anni.					Excess. Anni Iuliani.					TABVLA SEXTA CY- CLORVM SOLIS COL- LECTORVM.
	Feria.	Hor.	Scrup.	Iud.	Mom.	Dies.	Hor.	Scrup.	Iud.	Mom.		Feria.	Hor.	Scrup.	Iud.	Mom.	Dies.	Hor.	Scrup.	Iud.	Mom.	
1	1	5	997	48		0	0	82	28		100	5	16	403	12	0	7	676	64		393	
2	2	11	915	20		0	0	164	56		200	4	8	806	24	0	15	273	52		786	
3	3	17	832	68		0	0	247	8		300	3	1	129	36	0	22	950	40		1179	
4	4	23	750	40		0	0	329	36		400	1	17	532	48	1	6	547	28		1572	
5	6	5	668	12		0	0	411	64		500	7	9	935	60	1	14	144	16		1965	
6	7	11	585	60		0	0	494	16		600	6	2	258	72	1	21	821	4		2358	
7	1	17	503	32		0	0	576	44		700	4	18	662	8	2	5	417	68		2751	
8	2	23	421	4		0	0	658	72		800	3	10	1065	20	2	13	14	56		3144	
9	4	5	338	52		0	0	741	24		900	2	3	388	32	2	20	691	44		3537	
10	5	11	256	24		0	0	823	52		1000	7	19	791	44	3	4	288	32		3930	
20	3	22	512	48		0	1	567	28		2000	1	15	503	12	6	8	576	64		4323	
30	2	9	768	72		0	2	311	4		3000	2	11	214	56	9	12	865	20		4716	
40	7	20	1025	20		0	3	54	56		4000	3	6	1003	24	12	17	73	52		5109	
50	6	8	201	44		0	3	878	32		5000	4	2	717	68	15	21	362	8		5502	
60	4	19	457	68		0	4	622	8		6000	4	22	429	36	19	1	650	40		5895	
70	3	6	714	16		0	5	365	60		7000	5	18	141	4	22	5	938	72		6288	
80	1	17	970	40		0	6	109	36		8000	6	13	932	48	25	10	147	28		6681	
90	7	5	146	64		0	6	933	12		9000	7	9	643	16	28	14	436	60		7074	

TABVLA TERTIA

Ἐποδείξεως Hipparchi.

Anni Iudaici.	Dies.	Hor.	Scrup.	Iud.	Mom.	Anni Iudaici.	Dies.	Hor.	Scrup.	Iud.	Mom.
1	0	0	111	48		100	0	10	363	12	
2	0	0	223	20		200	0	20	726	24	
3	0	0	334	68		300	1	7	9	36	
4	0	0	446	40		400	1	17	372	48	
5	0	0	558	12		500	2	3	735	60	
6	0	0	669	60		600	2	14	18	72	
7	0	0	781	32		700	3	0	382	8	
8	0	0	893	4		800	3	10	745	20	
9	0	0	1004	52		900	3	21	28	32	
10	0	1	36	24		1000	4	7	391	44	
20	0	2	72	48		2000	8	14	783	12	
30	0	3	108	72		3000	12	22	94	56	
40	0	4	145	20		4000	17	5	486	24	
50	0	5	181	44		5000	21	12	877	68	
60	0	6	217	68		6000	25	20	189	36	
70	0	7	254	16		7000	30	3	581	4	
80	0	8	290	40		8000	34	10	972	48	
90	0	9	326	64		9000	38	18	284	16	

TABVLA QVARTA

CYCLORVM Ἐποδείξεως.

Cycli collecti.	Dies Ἐποδείξ.	Cycli collecti.	Dies Ἐποδείξ.
233	1	3728	16
466	2	3961	17
699	3	4194	18
932	4	4427	19
1165	5	4660	20
1398	6	4893	21
1631	7	5126	22
1864	8	5359	23
2097	9	5592	24
2330	10	5825	25
2563	11	6058	26
2796	12	6291	27
3029	13	6524	28
3262	14	6757	29
3495	15	6990	30

Tabula septima
Tekupharum.

7. 7. 519. 31
7. 14. 1038. 62
7. 22. 478. 17
1. 5. 997. 48
3. 9. 41. 14. Radix.

TABVLA QVINTA.

EPACTAE PERPETVAE.			CYCLVS EXCESSVS SOLIS SVPRA LVNAM.			
Lineæ cycli	Epactæ plena	Epacta caua	Dies	Horæ	Scrup.	Mom.
1	29	0	10	21	121	48
2	10	11	21	18	243	20
3	21	0	3	2	651	68
4	2	3	13	23	773	40
5	13	14	24	20	895	12
6	24	0	6	5	223	60
7	5	6	17	2	345	32
8	16	17	27	23	467	4
9	*	*	*	*	*	*
10	8	9	20	4	927	24
11	19	0	1	13	325	72
12	*	0	12	10	447	44
13	11	12	23	7	569	16
14	22	0	4	15	977	64
15	3	4	15	13	19	36
16	14	15	26	10	141	8
17	25	0	7	18	549	56
18	6	7	18	15	671	28
19	17	18	29	12	793	0

DEFINITIONES.

- ī διάφορον, siue differentia Hipparchea, est excessus, quo annus Hipparcheus superatur a Iuliano.
- īī ἀεθήγησις Hipparchea est anticipatio unius diei in diebus Iulianis post annos 304 fere.
- īīī ἀπώλυσις Hipparchea est mora unius diei in contextu anni Tropici post annos $\frac{CCXXXIII}{4}$ fere.
- īīīī Cyclus Solis Hipparcheus est systema annorum, quorum ultimi character est feria septima sine ullis, aut per quā paucissimis scrupularijs appendicibus.
- v̄ Tekupha est quadrans anni.
- v̄i Mensis est pars anni duodecima, plenus quidem triginta dierum, cauus vero undetriginta.
- v̄ii Epactæ perpetuæ, sunt dies ex Solis supra Lunam excessu consurgentes, quæ quot unitatibus absunt a triginta, post totidem dies mensis locū interlunij, siue ἐνλω χέρας, designant, plena quidē in pleno mense, caua autem in cauo.
- v̄iii Epagomenæ dies sunt, quæ in finem ultimi mensis conijciuntur, \bar{x} quidem in anno communi, \bar{xii} autem in embolimo.

CANON PRIMVS.

Annum Iudaicum currentem, aut ineuntem inuenire

Ab anno periodi Iulianæ currente abijce 952, aut anno Christi currenti adijce 3761.

Ab anno proposito Periodi Iulianæ 6317, abjectis 952, relinquatur annus Iudaicus 5365, iniens a nouilunio ciuili Septembris eiusdem anni currentis in periodo Iuliana. Idem proueniet, additis 3761, ad annum Christi præsentem 1604.

CANON

LIBER PRIMVS.
CANON SECVNDVS.

Dato anno Iudaico, characterem neomeniæ Nisan Rab Adda inuenire.

Accipe ex Tabulæ secundæ parte anteriore characteres millenarijs, centenarijs, denarijs, et annis expansis præteritis: et operare per doctrinam Canonis primi Capitis primi. Collecto tempore adde per Regulam perpetuam Radicem 4.0.0.0, ut ex subiecto Diagrammate constet. Sit vero annus Iudaicus propositus 5365.

5000	4	2	717	68	
300	3	1	129	36	
60	4	19	457	68	
4	4	23	750	40	
5364	2	22	975	60	
	4	0	0	0	Radix
	6	22	975	60	

Colliguntur 6. 22. 975. 60. Hoc est: feria sexta. horæ 22. Scrup. 975. Momenta 60. Nam per eandem doctrinam Can. I Cap. 1, colliguntur Momenta 212. hoc est bis 76. & supersunt 60. Bis 76, id est duo scrupula, cum reliquis Scrupulis componunt scrup. 2055. hoc est semel 1080, quæ est hora unâ. & supersunt scrupula 975. Hora una cum reliquis composita sunt horæ 46. hoc est semel 24, vel unus dies. & supersunt horæ 22. Dies unus cum reliquis sunt

dies 16. Hoc est bis septem, & duo. Abiectis bis septem, remanet feria secunda. Cum 4.0.0.0 Radice habemus characterem neomeniæ Nisan Rab Adda in anno Iudaico proposito 5365. nempe feriam sextam, hor. 22. 975. 60. Aliter, & sine ullo labore. Ab annis Iudaicis propositis 5365 abijce numerum proxime minorem in Tabula Sexta cyclorum collectorum: nempe numerum 5109. A residuo 256, aufer rursus numerum proxime minorem 240 in fronte Tabulæ primæ. Remanent 16. quæ a latere Tabulæ sub numero frontali 240, dant in cella coramuni feriam 6, ut antea.

CANON TERTIVS.

In dato anno Iudaico, περιήγησιν Hipparcheam scire in diebus Iulianis.

Ex eiusdem Tabulæ secundæ parte posteriore collige omnes numeros congruentes millenarijs, centenarijs, denarijs, & annis præteritis. & operare ut supra. Sit propositus idem annus Iudaicus 5365.

5000	15	21	362	8
300	0	22	950	40
60	0	4	622	8
4	0	0	329	36
5364	17	1	104	16

Colliguntur dies περιήγησιν Hipparcheæ 17, cum hora 1. scrup. 104. 16. Aufer 17 dies a prisca epocha Iuliana neomeniæ Nisan, quæ est 2 April. in Calendario, nempe nocte, quæ antecessit secundam Aprilis, unde Iudaice secunda Aprilis incipit. Hoc est, triginta duobus diebus a Kal. Martij. de quibus deductis 17 diebus περιήγησιν Hipparcheæ, remanet dies xv

Martij epocha neomeniæ hodierni Nisan Rabbi Adda, quam in usu habent Palæstini Iudæi, feria vi, ut & supra collectum est: quæ quidem feria incipiet hora prima noctis post xiiii Martij, anno Christi sequente 1605.

SCHOLIION. *Annus hodiernus Iudaicus inuit a neomenia Tisri. Sed annus Rab Adda inuit a Nisan sequenti. Itaque hoc anno Christi 1604, inibit annus Iudaicus Rabbi Hillel a Tisri: sed annus Rabbi Adda a Nisan anni Christi 1605.*

CANON QVARTV S.

Dato anno Iudaico, Tekupham Tisri Rab Adda inuenire.

Annorum præteriorum characterismis ex Tabula secunda collectis, per doctrinam superiorem Canonis secundi, adijce ex perpetua Regula Radicem 3. 9. 41. 14.

Esto propositus annus Iudaicus 5365, cuius Tekupham Tisri scire desidero. Annorum præteritorum 5364 character est 2. 22. 675. 60, per antecedentem doctrinam Canonis secundi. Adiectis ex perpetua Regula 3. 9. 41. 14, confurgit Tekupha Tisri Rab Adda 6. 7. 1016. 74. feria sexta, hora una, scrup. 1016. 74 post mediam noctem.

CANON QVINTV S.

Dato anno Iudaico, quamuis Tekupham inuenire

Tekuphe Tisri per proximū Canonem inuētæ adde characterem unius Tekuphæ ex Tabula sexta. Prohibet Tekupha Tebeth. Adde characterē duarū. Prohibet Tekupha Nisan. Dem-

que adde Characterem trium. Prodit Tekupha Tamuz. In anno proposito 5365 Tekupha Tifri inuenta est 6.7.1016.74. Accedat character unius Tekuphæ nempe 7.7.519.31 Prodit Tekupha Tebeth 6.15.456.29. Rurfus Tekuphæ Tebeth adde characterem unius Tekuphæ, aut Tekuphæ Tifri adde characterem duarum Tekupharum. Constat Tekupha Nifan, 6.22.975.60. quæ nihil aliud est, quam Neomeniæ Nifan character per Canonem secundum inuentus. Cui si adijcies characterem unius Tekuphæ, prodibit Tekupha Tamuz = 6.415.15.

CANON SEXTVS.

Dato anno Iudaico, cyclum Lunæ Iudaicum reperire.

Si nescis partiri per $\overline{\text{xx}}$, utere doctrina Canonis primi Capitis tertij. Anno Iudaico proposito 5365, abijce numerum proxime minorem in Tabula tertia eiusdem Capitis tertij, nempe numerum 5187. A residuo 178, abijce numerum proxime minorem in fonte Tabulæ secundæ eiusdem Capitis. Remanet cyclus 7 huius anni propositi 5365.

CANON SEPTIMVS.

Dato anno Iudaico, diem mensis Lunaris Iudaici scire, in quo committitur Tekupha Tifri eiusdem anni propositi.

A cyclo anni præteriti, usque ad Tekupham Tifri, numera dies interualli. Esto annus propositus 5365. Cyclus iniens est $\overline{\text{vii}}$ per doctrinam Canonis antecedentis. Ergo cyclus anni præteriti erat $\overline{\text{vi}}$. Quæro eum in mense Elul. Reperio in $\overline{\text{vi}}$ die mensis. a qua, ad Tekupham Tifri, id est, ad diem $\overline{\text{vi}}$ Tifri in Calendario, sunt præcisè dies $\overline{\text{xxix}}$. Aio Igitur Tekupham Tifri anni 5365 fore in $\overline{\text{xxix}}$ Elul Lunaris, qui notatus est e regione diei $\overline{\text{vi}}$ Elul Solaris in Calendario. Sic anno sequenti 5366, quum adhuc curret cyclus $\overline{\text{vii}}$, ab eo cyclo in mense Elul Solari, hoc est a $\overline{\text{xxix}}$ Elul Solaris, ad Tekupham Tifri, sunt dies $\overline{\text{xi}}$. Dico igitur Tekupham Tifri commissum iri post $\overline{\text{xi}}$ diem Tifri Lunaris, cuius neomenia est e regione $\overline{\text{vii}}$ cycli in $\overline{\text{xxix}}$ Elul. Denique semper cyclus præteriti anni sumendus est proximus ante Tekupham, & ab eo cyclo numerandi dies mensis illius Lunaris, qui notatur e regione cycli, siue is mensis fuerit Elul Lunaris, siue Tifri. Sic anno 5368 inibit cyclus $\overline{\text{x}}$. Ergo currebat antea cyclus $\overline{\text{ix}}$ qui proxime ante Tekupham est in $\overline{\text{iii}}$ die Tifri Solaris. Ergo Tekupha erit inter $\overline{\text{iii}}$, & $\overline{\text{iiii}}$ diem Tifri Lunaris, cuius neomenia notata est in dicta $\overline{\text{iii}}$ die Tifri Solaris. Sic cyclus $\overline{\text{vi}}$ proxime ante Tekupham Tebeth est in $\overline{\text{vi}}$ die Tebeth Solaris. Ergo Tekupha Tebeth anni propositi 5365 erit inter $\overline{\text{ii}}$, & $\overline{\text{iii}}$ Tebeth Lunaris, cuius neomenia signata est in dicta die $\overline{\text{vi}}$ Tebeth Solaris e regione cycli $\overline{\text{vi}}$.

CANON OCTAVVS.

Tekupha datæ verum locum assignare.

Hoc est, qua hora noctis, aut diei committitur, designare. Exemplum. In anno 5365 deprehensa est Tekupha Tifri 6.7.1016.74. Semper Tekupha Tifri incipit a Sole occaso. Commissa igitur est Tekupha hora prima post mediam noctem, Scrup. 1016, momento 74, feria sexta. Supra per doctrinam proximi Canonis reperta est in $\overline{\text{xxix}}$ Elul, qui iniuita feria $\overline{\text{vi}}$, & proinde $\overline{\text{xxix}}$ eiusdem mensis est feria sexta. Ideo dicemus, Tekupham commissam fuisse hora 1.1016, 74 post mediam noctem, quæ antecessit Solem orientem vicesimæ nonæ Elul, quæ quidem vigesima nona iniuit more Iudaico post Solem occasum vicesimæ octauæ. Anno igitur 5365 Tekupha Tifri Rab Adda conuenit in $\overline{\text{xxiii}}$ Septembris: quod dupliciter deprehenditur, primo deductis 17 diebus *περιγύσεως* per doctrinam Canonis tertij. A Kal. enim Septembris, ad Tekupham Tifri in Calendario, interuallum est dies $\overline{\text{xxxi}}$ absoluti. Deductis 17 remanet $\overline{\text{xxiii}}$ Septembris, sedes epochæ hodiernæ. Deinde per $\overline{\text{xxix}}$ Elul & feriam $\overline{\text{vi}}$ non minus expedita via est. Adeo ut hoc sæculo Tekupha Tifri Rab Adda concurrat cum æquinoctio.

CANON NONVS.

Dato anno Iudaico $\overline{\text{αὐτοκρίτων}}$ Hipparcheam scire.

Hoc est, scire, quot dies annus Hipparchi moratus est præcisè epocham datam in anno cælesti, aut Tropico. Ex Tabula igitur *αὐτοκρίτων* collige numeros cōgruentes millenarijs, centenarijs, &c. ut supra, secundū Diagramma infra positum. Sumatur autem idem annus, qui supra.

Colliguntur

5000	27	12	877	68	Colligantur dies 23. hor. 2. 471. 60. Tot dies recessit annus Hipparchi a Tropica epocha in contenta, puta ab æquinoctio, aut ab alia epocha data in anno Tropico.
300	1	7	9	36	
60	0	6	217	68	
4	0	0	446	40	
5364	23	2	471	60	

CANON DECIMVS.

Dato anno Iudaico, diem æquinoctij, aut alius epochæ Tropicae, in anno Hipparchico deprehendere.
 Compone dies $\omega\sigma\eta\eta\theta\sigma\omega\varsigma$ cum diebus $\omega\sigma\pi\lambda\epsilon\iota\phi\epsilon\omega\varsigma$. Id est dies 17 $\omega\sigma\eta\eta\theta\sigma\omega\varsigma$ per Canonem tertium inuentos cum diebus $\omega\sigma\pi\lambda\epsilon\iota\phi\epsilon\omega\varsigma$ 23. Fiunt dies 40, qui de quouis die anni Hipparchei Rab Adda deducti relinquent epocham hodiernam Tropicam. Verbigratia: Æquinoctij vetus sedes in Calendario Rab Adda est in $\overline{\text{xx}}$ Nisan, siue xx Aprilis. hoc est in $\overline{\text{li}}$ die a Kal. Martij. Deductis 40 diebus, relinquitur sedes hodierni Æquinoctij ciuilis, hoc est neomenia Krionos ciuilis, in $\overline{\text{xli}}$ Martij. Porro a neomenia Adar, ad $\overline{\text{xxix}}$ Nisan, interuallū est dies $\overline{\text{lx}}$, de quibus deductis $\overline{\text{xli}}$, relinquitur $\overline{\text{xix}}$ Adar, in qua hodie sidus æquinoctij committitur: quæ profecto respondet undecimæ Martij, ut constat ex loco in Calendario. Rursus Neomenia Zygonos ciuilis incidit in $\overline{\text{xxix}}$ diem Tisri, primo anno Iudaico; hoc est in $\overline{\text{lviii}}$ diem a neomenia Elul. Deductis $\overline{\text{xli}}$ diebus, relinquitur neomenia hodierni Zygonos in $\overline{\text{xvli}}$ Elul Rab Adda, quæ respondet diei $\overline{\text{xliiii}}$ Septembris, in qua hoc anno conficietur sidus æquinoctij ciuilis, & concurreret cum $\overline{\text{xxix}}$ Elul Lunaris ciuilis, ut demonstratum est in fine doctrinæ Canonis octaui. Quia vero annus Tropicus, & annus Hipparcheus non ab ysdem carceribus emissi, ad easdem metas $\epsilon\chi\ \acute{o}\mu\sigma\tau\alpha\chi\acute{\omega}\varsigma$ currunt, quum alterius motus sit tardior, sit ut aliquando epochæ Tropicae in anno Hipparchi concurrant, ut manifestum est.

CANON VNDECIMVS.

Dato anno Iudaico, ἐνλω ἢ νέαν, siue interlunium, in dato mense Rab Adda reperire.

Accipe Epactam competentem cyclo currenti ex Tabulæ quintæ parte priore, plenam quidem, si mensis datus plenus fuerit, cauam, si cauus. Quot dies desunt Epactæ ad $\overline{\text{xxx}}$ complenda, tot dies numerandi a neomenia mensis dati. Vbi numerus consistet, ibi est interlunium. Propositus esto annus adhuc currens 5364. cyclus est $\overline{\text{vi}}$. In priore parte Tabulæ quintæ e regione cycli sexti habes Epactam plenam 24, cauam 0. id est Epacta plena tam pleno menti, quam cauo accommodatur per totum annum propositum 5364. Volo scire nouilunium, siue ἐνλω ἢ νέαν in mense Elul. Epactæ 24 desunt 6 ad complementum triginta. Ergo sexta Elul Rab Adda; ubi e regione respondet cyclus $\overline{\text{vi}}$, est neomenia Elul ciuilis Lunaris.

SCHOLION. *He epactæ tantum locum habent in manuali computo, hoc est, ut Græci loquuntur, ἐν τῇ ἀπὸ χερός μεθόδῳ: quum sine scripto parabili modo nouilunia inuestigantur. Nam alioquin Epactæ sunt inutiles, si Calendarium huius formæ ob oculos quis habeat. adeptus enim annum cycli in omni mense inuenies nouilunium e regione cycli. ut in proposito exemplo in Elul Solari e regione cycli currentis $\overline{\text{vi}}$, habes $\overline{\text{vi}}$ Elul, hoc est neomeniam Elul Lunaris.*

CANON DVODECIMVS.

Dato die mensis Rab Adda in anno Iudaico proposito, feriam inuenire.

Coniunge characterem anni cum Regulari diei propositæ, abiectis septem, ubi opus. Iterum proponatur annus currens Iudaicus 5364. character eius est 6, per secundum canonem. Volo scire feriam $\overline{\text{vi}}$ diei Elul in anno proposito. Regularis eius est 6, qui cum characterem anni compositus, abiectis 7, relinquit feriam quintam. Aio igitur sextæ diei Elul characterem esse feriam quintam.

SCHOLION. *Ergo interlunium per antecedentem inuentum incidit in feriam quintam. Sed verum nouilunium ciuile mensis Elul conficietur in feria quinta, hoc est die $\overline{\text{vii}}$ Elul Rab Adda. Iudæi vero hoc anno multum morantur nouilunia, quia annus propositus fuit abundans. Ideoque neomenia eiusdem anni, a neomenia Σιρwan, ad neomeniam Casleu, conueniunt cum mensibus Hegiræ, siquidem neomenia Μυθυρæ anni 1013 Hegiræ concurrebat cum neomenia Σιρwan Iudæi in $\overline{\text{xv}}$ Maii. feriæ prima.*

7 TISRI PLENVS VII.

II MARCHES CAVVS VIII.

III CASLEV PLENVS IX

1	CLANGOR TVBAE.	1	1
2		2	2
3	IEIYNIYM GODOLIAE.	3	3
	Ceditur Godohas filus A-	4	4
	hicam una cum Iudæis, qui	5	5
	cum eo erant in Mazpa.	6	6
4		7	7
5	Ieiunium. Moriuntur $\overline{\text{xx}}$	7	7
	Ifrachite. Rabbi Akiba fi-	8	8
	lius Ioseph conijcitur in	9	9
	vincula, ubi moritur.	10	10
6		11	11
7	Ieiunium. Decretum con-	10	12
	tra Patres nostros, ut peri-	11	13
	rent gladio, fame, ac peste,	12	14
	propter vitulum fabricatū.	13	15
8		14	16
9		15	17
10	IEIYNIYM KIPPVRIM.	16	18
11		17	19
12		18	20
13		19	21
14		20	22
15	SCENOPEGIA.	21	23
16		22	24
17		23	25
18		24	26
19		25	27
20		26	28
21	<i>η θγοφορα.</i>	27	29
22	OCTAVA SCENOPEGIAS.	28	30
23	FESTIYITAS LEGIS.	29	
24			
25			
26			
27			
28			
29			
30			

7 Ieiunium. Excæcarunt oculos Sedekia, & filios eius corameo iugularunt.

25 ENCAENIA.

28 Ieiunium. Ioiakim combussit volumen, quod scripserat Baruch, dictante Ieremia.

⊙ Intercalatur dies una in anno pleno, siue abundanti. *εμβόλιμ⊙ ημέρα* anni abundantis.

⊙ Eximitur dies in anno defectiuo. *εξαιρέσιμ⊙ ημέρα* anni defectiuo.

KALENDARIVM IVDAICVM.

III TELETII CAVVVS X.

V SEBAT PITNVS XI.

VI ADAR CAVVVS XII.

1	1	1
2	2	2
3	3	3
4	4	4
5	5	5
6	6	6
7	7	7
8	8	8
9	9	9
10	10	10
11	11	11
12	12	12
13	13	13
14	14	14
15	15	15
16	16	16
17	17	17
18	18	18
19	19	19
20	20	20
21	21	21
22	22	22
23	23	23
24	24	24
25	25	25
26	26	26
27	27	27
28	28	28
29	29	29
30	30	29
		30
		31
		32
		33
		34
		35
		36
		37
		38
		39
		40
		41
		42
		43
		44
		45
		46
		47
		48
		49
		50
		51
		52
		53
		54
		55
		56
		57
		58
		59
		60
		61
		62
		63
		64
		65
		66
		67
		68
		69
		70
		71
		72
		73
		74
		75
		76
		77
		78
		79
		80
		81
		82
		83
		84
		85
		86
		87
		88
		89
		90
		91
		92
		93
		94
		95
		96
		97
		98
		99
		100

LOCVS EMBOLISMI.

CANONVM ISAGOGICORVM
KALENDARIVM IVDAICVM.

VII NISAN PLENVS I.

VIII IARCAVVS II.

IX SIWAN PLENVS III.

1	Ieiunium. Mortui sunt filij Aaron.	1	
2		2	
3		3	
4		4	
5		5	
6		6	6 ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ. ΠΛΗΡΩΜΑ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ
7		7	
8		8	
9		9	
10	Ieiunium. Moritur Mariam. Eligitur agnus mactandus XIII die.	10	Ieiunium. Moritur Eli Pōt. Max. & ambo filij eius. Capitur Arca testimonij.
11		11	
12		12	
13		13	
14	PASCHA. EXTERMINATIO FERMENTI.	14	ΕΒΔΟΜΑΣ ΔΕΥΤΕΡΟΠΕΜΠΤΗ.
15	AZYMA.	15	
16	ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ. ^{MANIPVLVS} ΕΡΩΓΩΝ. ΗΜΕΡΑΙ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΣ ΔΕΥΤΕΡΟΠΡΩΤΗ.	16	
17		17	
18		18	
19		19	
20		20	
21	SOLLENNITAS. FINIS AZYMORVM.	21	ΕΒΔΟΜΑΣ ΔΕΥΤΕΡΟΕΚΤΗ.
22		22	
23	ΕΒΔΟΜΑΣ ΔΕΥΤΕΡΟΔΕΥΤΕΡΑ.	23	Solennitas. Simon Gazam capit.
24		24	
25		25	
26	Ieiunium. Moritur Iosue filius Nūn.	26	Ieiunium. Moritur Samuel Propheta. Plangitur ab omni populo
27		27	
28		28	
29		29	
30	ΕΒΔΟΜΑΣ ΔΕΥΤΕΡΟΤΡΙΤΗ.	30	
			23 Ieiunium. Desistunt ferre primogenita, & primitias Ierosolyma in diebus Ieroboam filij Nabat.
			25 Ieiunium. Occiditur Rabbān Simion filius Gamaliel, Rabbi Ismael, Rabbi Hanania secundus a Pontifice.
			27 Ieiunium. Combustus est Rabbi Hanina filius Tardion una cum libro legis.

KALENDARIVM IVDAICVM.

x̄ TAMVZ CAVVVS IIII.

xī AB PLENVS v̄.

xiī ELVL CAVVVS vī

1	1	Ieiunium. Moritur Aharon Pontifex.	1
2			2
3	2		3
4	3		4
5	4		5
6	5		6
7	6		7
8	7		8
9	8		9
10	9	Ieiunium. Decretum contra patres nostros Iudæos, ne ingrederentur in terram Iudæam. Desolatio Templi prioris & posterioris.	10
11			11
12			12
13	10		13
14	11		14
15	12		15
16	13		16
17	14	Ieiunium. Franguntur Tabulæ legis. Cessat ἐνδελειχομός. Vrbs fissa. Epistemon cremat librum legis. Pōnit statuam in Templo.	17
18	15		18
19	16		19
20	17		20
21	18	Ieiunium. Extincta est lucerna vespertina in diebus Ahaz.	21
22	19		22
23	20		23
24	21		24
25	22		25
26	23		26
27	24		27
28	25		28
29	26		29
	27		
	28		
	29		
	30		
			22
			Xylophoni
			17
			Ieiunium. Moriuntur Exploratores, qui diffamauerant terram.

TABVLA TERTIA NEO-
MENIARVM IN CYCLIS

COLLECTIS.

TABVLA SECVNDA AN-
NORVM ENNEADE CAE-
TERIDIS EXPANSORVM.

TABVLA PRIMA
MENSIVM CHA-
RACTER.

Linea men- sum.	Feria.	Hor.	Scrup. Iud.
1	1	12	793
2	3	1	506
3	4	14	219
4	6	2	1012
5	7	15	725
6	1	4	438
7	3	17	151
8	5	5	944
9	6	18	657
10	1	7	370
11	2	20	83
12	4	8	876
13	5	21	589

Linea annorū	Cyclus Enneade- caetericus.			Cyclus exceffus Solaris.		
	Feria	Hor.	Scrup. Iud.	Dies exceffus	Hor.	Scrup. Iud.
1	4	8	876	10	21	204
2	1	17	672	21	18	408
3	7	15	181	3	2	899
4	4	23	1057	14	0	23
5	2	8	853	24	21	227
6	1	6	362	6	5	718
7	5	15	158	17	2	922
8	4	12	747	28	0	46
9	1	21	543	9	8	537
10	6	6	349	20	5	741
11	5	3	928	1	14	152
12	2	12	724	12	11	356
13	6	21	520	23	8	560
14	5	19	29	4	16	1051
15	3	3	905	15	14	175
16	7	12	701	26	11	379
17	6	10	210	7	19	870
18	3	19	6	18	16	1074
19	2	16	595	0	1	485

Linea Cyclo- ri collectoriū.	Cycli collectineo- meniarum.			Cycli collecti exceffus Solis.			Anni collecti.
	Feria.	Hor.	Scrup. Iud.	Dies exceffus	Hor.	Scrup. Iud.	
1	2	16	595	0	1	485	19
2	5	9	110	0	2	970	38
3	1	1	705	0	4	375	57
4	3	18	220	0	5	860	76
5	6	10	815	0	7	265	95
6	2	3	330	0	8	750	114
7	4	19	925	0	10	155	133
8	7	12	440	0	11	640	152
9	3	4	1035	0	13	45	171
10	5	21	550	0	14	530	190
20	4	19	20	1	4	1060	380
30	3	16	570	1	19	510	570
40	2	14	40	2	9	1040	760
50	1	11	590	3	0	490	950
60	7	9	60	3	14	1020	1140
70	6	6	610	4	5	470	1330
80	5	4	80	4	19	1000	1520
90	4	1	630	5	10	450	1710
100	2	23	100	6	0	980	1900
200	5	22	200	12	1	880	3800
300	1	21	300	18	2	780	5700
400	4	20	400	24	3	680	7600
500	7	19	500	30	4	580	9500
600	3	18	600	36	5	480	11400

TABVLA

TABVLA QVARTA NEOMENIARVM

TISRI IN ANNIS EXPANSIS

CYCLI MAGNI.

0 19 38 57 76 95 114

Emb.	1 VII Oct.	2 5 204	4 21 799	7 14 314	3 6 909	5 23 424	1 15 1019	4 8 534
	2 XXVI Sep.	6 14 0	2 6 595	4 23 110	7 15 705	3 8 220	6 0 815	1 17 330
	3 XVI Sep.	3 22 876	6 15 391	2 7 986	5 10 501	7 17 163	9 9 611	6 2 126
	4 V Oct.	2 20 383	5 12 980	1 5 495	3 22 10	6 14 605	2 7 120	4 23 715
Emb.	5 XXIII Sep.	7 5 181	2 21 776	5 14 291	1 6 886	3 23 401	6 15 996	2 8 511
	6 XII Sep.	4 13 1057	7 6 572	2 23 87	5 15 682	1 8 197	4 0 792	6 17 307
Emb.	7 Kal. Oct.	3 11 566	6 4 81	1 20 676	4 13 191	7 5 786	2 22 301	5 14 896
	8 XXI Sep.	7 20 362	3 12 957	6 5 472	1 21 1067	4 14 582	7 7 97	2 23 632
	9 VIII Oct.	6 17 951	2 10 466	5 2 1061	7 19 576	3 12 91	6 4 686	1 21 201
Emb.	10 XXVIII Sep.	4 2 747	6 19 262	2 11 857	5 4 372	7 20 967	3 13 482	6 5 1077
	11 XVII Sep.	1 11 543	4 4 58	6 20 653	2 13 168	5 5 763	7 22 278	3 14 873
	12 VI Oct.	7 9 523	3 1 647	5 18 162	1 10 757	4 3 272	6 19 867	2 12 382
Emb.	13 XXI III Sep.	4 17 928	7 10 443	3 2 1038	5 19 553	1 12 68	4 4 603	6 21 178
	14 XIII Sep.	2 2 724	4 19 239	7 11 834	3 4 349	5 20 944	1 13 459	4 5 1054
	15 II Oct.	1 0 233	3 16 828	6 9 343	2 1 938	4 18 453	7 10 1048	3 3 563
Emb.	16 XXII Sep.	5 9 29	1 1 624	3 18 139	6 10 734	2 3 249	4 19 844	7 12 359
	17 X Sep.	2 17 905	5 10 420	1 2 1015	3 19 530	6 12 45	2 4 640	4 21 155
	18 XXIX Sep.	1 15 414	4 7 1009	7 0 524	2 17 39	5 9 634	1 2 149	3 18 764
Emb.	19 XIX Sep.	6 0 210	1 16 805	4 9 320	7 1 915	2 18 430	5 10 1025	1 3 540

RESIDVVM TABVLAE QVARTAE.

133 152 171 190 209 228

117	1	49	2 17 644	5 10 159	1 2 754	3 19 269	6 11 864
24	9	923	7 2 440	2 18 1035	5 11 550	1 4 65	3 20 660
31	18	721	4 11 236	7 3 831	2 20 346	5 12 941	1 5 456
47	16	230	3 8 825	6 1 340	1 17 935	4 10 450	7 2 1045
55	1	267	7 17 621	3 10 136	6 2 731	1 19 746	4 11 841
62	9	902	5 2 417	7 18 1012	3 11 527	6 4 42	1 20 637
71	7	411	3 23 1006	6 16 521	2 9 36	5 1 631	7 18 146
85	16	207	1 8 802	4 1 317	6 17 912	2 10 427	5 2 1022
94	13	796	7 6 311	2 22 906	5 15 421	1 7 1016	4 0 531
101	22	592	4 15 107	7 7 702	3 0 217	5 16 812	1 9 327
116	7	330	1 23 983	4 16 498	7 9 13	3 1 608	5 18 123
125	4	977	7 21 492	3 14 76	6 6 602	1 23 117	4 15 712
132	13	773	5 6 288	7 22 883	3 15 398	6 7 993	2 0 508
146	22	569	2 15 84	5 7 679	1 0 194	3 16 789	6 9 304
155	20	78	1 12 673	4 5 188	6 21 783	2 14 298	5 6 893
163	4	954	5 21 469	1 13 1064	4 6 579	6 23 94	2 15 689
177	13	750	3 6 265	5 22 860	1 15 375	4 7 970	7 0 485
186	11	259	2 3 854	4 20 369	7 12 964	3 5 479	5 21 1074
193	20	556	12 650	2 5 165	4 21 760	7 14 275	3 6 870

TABVLA QVINTA CYCLO-
RVM MAGNORVM
COLLECTORVM.

247	A	6	23	175	4693	T	6	8	85
494	B	6	22	350	4940	V	6	7	260
741	C	6	21	525	5187	X	6	6	435
988	D	6	20	700	5434	Y	6	5	610
1235	E	6	19	875	5681	Z	6	4	785
1482	F	6	18	1050	5928	a	6	3	960
1729	G	6	18	144	6175	b	6	3	55
1976	H	6	17	320	6422	c	6	2	230
2223	I	6	16	495	6669	d	6	1	405
2470	K	6	15	670	6916	e	6	0	580
2717	L	6	14	845	7163	f	5	23	755
2964	M	6	13	1020	7410	g	5	22	930
3211	N	6	13	115	7657	h	5	22	25
3458	O	6	12	290	7904	i	5	21	200
3705	P	6	11	465	8151	k	5	20	375
3952	Q	6	10	60	8398	l	5	19	550
4199	R	6	9	815	8645	m	5	18	725
4446	S	6	8	990	8892	n	5	17	900

TABVLA SEXTA.

	0	19	38	57	76	95	114	133	152	171	190	209	228
1	2	5	7	3 c.2.	7.G.5	2.d.7.	5.e.3.	7	3.D.2	5	2.L.7.	5.N.3.h.2	7.Y.5.
Emb. 2	7.a.5.	2	5	7	3.R.2	7.I.5.	2.e.7.	5.g.3.	7	3.B.2.	5	2.N.7.	5.O.3.i.2
3	5.F.3.	7.c.5.	2	5	7	7.T.2	7.K.5	2.g.7.	5.X.3	7	3.C.2.	5	2.O.7.
4	3	5	2.O.7.	5.Q.3.	7.b.5.	2	5	7	3.f.2.	7.l.5.	2	5.h.3.	7
5	7	3.E.2.	5	2.Q.7.	5.R.3	7.d.5.	2	5	7	5.B.3.	7.L.5.	2.h.7.	5.i.3.
Emb. 6	5.a.3.	7	3.G.2.	5	2.R.7	5.l.3.	7.e.5.	2	5	2.B.7.	3.X.2.	7.M.5.	2.i.7.
7	5.C.3.	7.N.5.	2.i.7.	5.l.3.	7	3	5	2.Q.7	5.S.3.	7.d.5.	2	2	2.A.7.
Emb. 8	2.C.7.	3.Z.2.	7.O.5.	2.l.7.	5.b.3.	7	3.G.2	5	2.S.7.	5.l.3.	7.f.5.	2	5.
9	7	2	5	2.B.7.	5.D.3	7.N.5	2.k.7	5	7	3.L.2.	5	2.R.7.	5.T.3.
10	5.Y.3.	7.h.5.	2	5	2.D.7	5.F.3.	7.P.5	2.m.7	5	7	3.H.2.	5	2.T.7.
Emb. 11	2.X.7.	5.M.3.	7	2	5	2.F.7.	3.b.2.	7.Q.5	2.n.7.	5.d.3.	7	3.K.2.	7.A.5.
12	7	3	7.A.5.	2.V.7.	5.Z.3	7.h.5.	2	5	2.E.7	3.F.3.	7.P.5.	2.n.7.	5
13	5	7	3.L.2.	7.B.5.	2.Y.7	5.a.3.	7.k.5	2	5	2.F.7.	5.H.3.	7.R.5.	2
Emb. 14	2	5.h.3.	7	3.N.2.	7.D.5	2.a.7.	5.P.3.	7.m.5	2	5	2.H.7.	3.e.2.	7.T.5.
15	2.H.7.	5.k.3.	7.T.5.	2	5	7	3	7.C.5	2.Z.7	5.a.3.	7	2	5
16	5	2.k.7.	5.M.3.	7.V.5.	2	5	7	7.N.2	7.E.5.	2.a.7.	5.c.3.	7.m.5.	2
Emb. 17	2	5	2.L.7.	5.B.3.	7.Y.5	2	5.k.3.	7	3.P.2.	7.F.5.	2.c.7.	5.R.3.	7
18	2.c.7.	5.e.3.	7	3	5	2.K.7	5.M.3	7.X.5	2	5	7	2	7.E.5.
Emb. 19	7.H.5.	2.e.7.	5.T.3.	7	3.A.2	5	2.M.7	5.C.3	7.Z.5	2	5.l.3.	7	3.Q.2.

TABVLA SEPTIMA AEQVATIONIS NEOMENIARVM.

	0	19	38	57	76	95	114	133	152	171	190	209	228
1	1.a.4.	2	3	5.c.1.	6.G.7.R.2.	1.l.4. d.3.	2.e.5.	3.g.6.	5.D.1.	7.b.2.	4.L.3.	2.N.5.h.1.	3.d.0.Y.7.1.2
2	3.F.6.a.7.	1.c.4.	2	3	5.R.1.	6.I.7.T.2.	1.K.4.c.3.	2.g.5.	3.X.6.	5.B.1.	7.C.2.	4.N.3.	2.O.5.i.1.
3	7.F.2	6.c.8	1.O.7	2	3.b.6	5.T.1	6.K.8.	4.g.3.	7.X.2.f.5	3.I.6.	5.C.1	8.h.7.	4.O.3.
4	5	7.E.2.	4.O.7	8.Q.7.	3.R.6.b.7.1.2	1.d.4	2	3	5.t.1	3.B.6.l.7.	1.L.4.	2.h.5.	3.i.6.
5	3.a.6.	5.E.1.	7.G.2.	4.Q.3.	2.R.5.n.1.	3.i.6.d.7.	1.e.4.	2.	3	2.B.5.	6.L.7.X.2	1.M.4.h.3	2.l.5.
6	8.C.7.a.2	3.N.6	5.G.1.1.4	8.l.7.	4.R.3.	7.l.2.	6.c.8.	1.Q.4	8.S.7.	4.B.3.d.6.	5.X.1.	6.M.8.	1.A.4.1.3
7	2.C.5	6.N.7.Z.2	1.O.4.1.3	2.l.5.	3.b.6	5	7.G.2.	4.Q.3.	2.S.5.	3.I.6.d.7.	3.f.4.	2	4.A.3.
8	4.C.3.	5.Z.1.	6.O.8.	1.B.4.l.3.	8.D.7.b.c.2	3.N.6.	5.G.1.k.4.8	4.S.3.	7.l.2.L.5.	6.f.8.	1.R.4.	8.I.7.	3.I.7.
9	3.Y.6	1.h.4.	2	4.b.3.	2.D.5	3.F.6.N.7	1.P.4.k.3.	2.M.7.	3.	5.L.1.	7.H.1.	4.R.6.	2.l.5.
10	2.X.7.Y.5	3.M.6.h.7	1	2.	4.D.3.	2.f.5.	6.P.7.b.2.	1.Q.4.m.3.	2.n.7.	3.d.6.	5.H.1.	7.K.2.	1.A.4.T.3.
11	4.X.3.	7.M.2.	3.A.6.	1.V.4.	8.Z.7.	4.F.3.h.6.	5.b.1.	6.Q.8.	1.E.4.n.3	8.F.7.d.2.	3.F.7.d.2.	8.K.1.h.4	6.A.8.
12	3	5	6.A.7.L.2	1.B.5.V.3.	2.Y.7.Z.5	3.a.6.h.7.	1.k.4.	2	4.E.3	2.F.5.	3.H.6.P.7.	1.R.4.n.3	2.
13	2	3.h.6.	5.L.1	6.B.7.N.2.	1.D.4.Y.7	2.a.5.	3.P.6.k.7.	1.m.4.	2	4.F.3.d.	2.H.5.	6.R.7.c.2.	1.T.4.
14	1.H.4.	8.K.h.2.	3.T.6	5.N.1.	6.D.8.	4.a.3.	7.P.2.	3.C.6.m.8	1.Z.4.	8.a.7.	4.H.3.	2.e.1.	6.c.1.
15	4.H.3.	2.K.5.	3.M.6.T.7	1.V.4.	2	3	5	6.C.8.N.2	1.E.4.Z.3	2.a.5.	3.	2.m.4.	2
16	2.	4.A.3.	2.K.5.	3.B.6.V.7.	1	2	3.k.6	5.N.1.	6.E.7.P.2	1.F.4.a.5.	2.c.5.	3.R.6.m.7	1
17	1.c.4.	8.e.7.	4.L.3.	7.B.2.	6.Y.8.	1.K.4.	8.g.7.k.2.	3.X.6.	5.P.1.	6.F.8.	4.c.3.	7.R.2.	3.E.6.
18	1.H.4.c.3	2.e.5.	3.T.6.	5.	7.	4.K.3.	7.M.5.	3.C.6.X.7	1.Z.4	2	3.l.6.	5	6.E.7.Q.2
19	6.H.8.	7.c.3.	7.T.2.c.5	3.G.6.	5.A.1.d.4.	8.e.7.	4.M.3.	7.C.2.D.5	6.Z.S.	1.L.4.	8.H.7.l.2.	3.Y.6.	5.Q.1.

TABVLA OCTAVA LATERCVLI MENSIVM.

ANNVS COMMVNIS.														
Chara ^{ter} mensis.	Qualitas anni.	Tifir.	Marchewan.	Casseu.	Tebet.	Sebat.	Adar prior.	Adar post.	Nifan.	Iiar.	Siwan.	Tamuz.	Ab.	Elul.
1	A	2	4	6	1	2		4	5	7	1	3	4	6
2	O	5	7	1	3	4		6	7	2	3	5	6	1
3	A	7	2	4	6	7		2	3	5	6	1	2	4
4	D	2	4	5	6	7		2	3	5	6	1	2	4
5	O	3	5	6	1	2		4	5	7	1	3	4	6
6	D	7	2	3	4	5		7	1	3	4	6	7	2
7	A	5	7	2	4	5		7	1	3	4	6		2
ANNVS EMBOLIMÆVS.														
1	A	2	4	6	1	2	4	6	7	2	3	5	6	1
2	A	3	5	7	2	3	5	7	1	3	4	6	7	2
3	A	7	2	4	6	7	2	4	5	7	1	3	4	6
4	D	2	4	5	6	7	2	4	5	7	1	3	4	6
5	O	3	5	6	1	2	4	6	7	2	3	5	6	1
6	D	7	2	3	4	5	7	2	3	5	6	1	2	4
7	D	5	7	1	2	3	5	7	1	3	4	6	7	2
8	A	5	7	2	4	5	7	2	3	5	6	1	2	4

DEFINITIONES.

- I* *Menses Lunares sunt alternis pleni, & caui.*
- II* *Annus Lunaris, qui ad Menses Lunares descriptus est, communis quidem ad $\overline{\text{XII}}$ Embolimæus autem ad $\overline{\text{XIII}}$.*
- III* *Annus ordinarius, communis quidem dierum $\overline{\text{CCCLIII}}$, Embolimæus $\overline{\text{CCCLXXXIII}}$.*
- IIII* *Annus defectiuus, communis dierum $\overline{\text{CCCLIII}}$, Embolimæus $\overline{\text{CCCLXXXIII}}$, quando in utraque specie Casleu fit ex pleno cauius.*
- V* *Annus Abundans, communis dierum $\overline{\text{CCCLV}}$, embolimæus $\overline{\text{CCCLXXXV}}$, quando in utraque specie Marchesvvan ex cauo fit plenus.*
- VI* *Cyclus Luna est systema annorum Lunarum $\overline{\text{XIX}}$, communium quidem $\overline{\text{XI}}$, embolimæorum vero $\overline{\text{VII}}$.*
- VII* *Embolismus est intercalatio mensis pleni inter finem Sebat, & neomeniam Adar.*
- VIII* *Adar prior est mensis embolimæus plenus.*
- IX* *Adar posterior est mensis ordinarius cauius, post embolimæum.*
- X* *Tempus embolismi est excessus rationum Solarium supra mensem Lunarem in annis Cycli $\overline{\text{III}}$, $\overline{\text{VI}}$, $\overline{\text{VII}}$, $\overline{\text{XI}}$, $\overline{\text{XIII}}$, $\overline{\text{XVI}}$, $\overline{\text{XIX}}$.*
- XI* *Tekuphæ Rabbi Samuelis sunt quatuor quadrantes anni Iuliani singulis lustris Iulianis per rationem Bisexti in orbem recurrentes.*
- XII* *$\overline{\text{XII}}$ $\overline{\text{XII}}$ $\overline{\text{XII}}$ $\overline{\text{XII}}$, siue excessus Solaris, est differentia anni Iuliani, & Lunaris.*
- XIII* *Charaeter anni Iudaici est feria Tekuphæ Tisri.*
- XIIII* *Annus Semita est septimus annus Hebdomadis annalis.*
- XV* *Iobel est systema annorum Lunarum $\overline{\text{XLIX}}$. Aliter. Systema septem Hebdomadum annalium.*
- XVI* *Charaeter temporis, est, abiectis omnibus septenarijs dierum, residuum dierum, horarum, & appendicum scrupulariarum.*

CHARACTERES.

- I* *Charaeter mensis. 1. 12. 793.*
- II* *Charaeter anni communis. 4. 8. 876.*
- III* *Charaeter anni embolimæi. 5. 21. 589.*
- IIII* *Charaeter Cycli Lunaris. 2. 16. 595.*
- V* *Charaeter magni cycli feriarum. 6. 23. 175.*
- VI* *Charaeter nouilunij Tohu. 2. 5. 204.*

REGVLÆ.

- I* *Nunquam Tisri feria $\overline{\text{I}}$, $\overline{\text{IIII}}$, $\overline{\text{VI}}$.*
- II* *Nunquam Nisan feria $\overline{\text{II}}$, $\overline{\text{IIII}}$, $\overline{\text{VI}}$.*

- iiii Semper in anno communi Tisri feria v̄, si character excefferit 3. 9. 203.
- iiii Semper post embolismum Tisri feria iiii, si character excefferit. 2. 15. 588.
- v Translatio ferie astronomica, quando characterismus attigit, aut exceffit hor. 18
- vi Translatio ferie poltica, quando characterismus Tisri est feria i, iiii, vi.

CANON PRIMVS.

Dato anno Iudaico, cyclum Lune Iudaicum scire.

Habeas id per doctrinam Canonis sexti Capitis quinti: vel per doctrinam Canonis sexti Capitis quarti. Hoc est, ab annis Iudaicis propositis aufer numerum proxime minorem in Tabula quinta, cuius literam seorsim serua. Rursus a residuo abijce numerum proxime minorem in Tabula quarta. relinquetur cyclus quaesitus.

Ab anno proposito Iudaico 5365 abijce numerum proxime minorem in Tabula quinta, nempe 5187. cuius literam X seorsim serua una cum character e eius 6. 6. 435. Relinquitur : 78. a quo residuo rursus abijce numerum proxime minorem 171 in fronte Tabulae. Relinquitur cyclus quaesitus 7.

CANON SECVNDVS.

Dato anno Iudaico, scire, quot cycli a capite aere Iudaicae, & quot anni praeterierunt.

Ab annis Iudaicis propositis abijce numeros proxime minores in linea annorum collectorum Tabulae tertiae tandiu, donec numerum propositum consumpseris. Omnes cyclos illis respondentes coniunge ex linea cyclorum in eadem Tabula.

Ab annis Iudaicis propositis 5365 abijce numerum proxime minorem in linea annorum collectorum in latere dextro, siue versu ultimo Tabulae tertiae, nempe numerum 3800. A residuo 1565 rursus abijcito numerum proxime minorem 1520. Denique a residuo 45 abijcito proxime minorem 38. Superfunt anni 7. Iam annis collectis, 3800, 1520, 38, congruunt de linea cyclorum eiusdem Tabulae cycli 200, 80, 2. qui simul iuncti componunt cyclos 282 absolutos, & annos praeteritos 6 de cyclo labente 283, cuius annus 7 hoc anno 5365 inibit proxime tam per hanc, per superioris Canonis, doctrinam.

CANON TERTIVS.

Anno Iudaico proposito, characterem Tisri inuenire in horis & scrupulis.

Sit propositus annus Iudaicus 5365, cuius Tisri characterem in horis & scrupulis vis scire. Characterisimos respondentes cyclis supra collectis, compone simul una cum annorum praeteritorum characterismo. Aggregato adijce nouilunium Tohu. ut habes in Diagrammate.

Cycli praeteriti.	200	5	22	200
	80	5	4	80
	2	5	9	110
Anni praeteriti.	6	1	6	362
Aggregat.	<hr/>			
	3	17	752	
Nouilunium Tohu.	<hr/>			
	2	5	204	
Nouilunium Tisri astronomicon.	<hr/>			
	5	22	956	

Characterisimi igitur cyclis 200, 80, 2 respondentes una cum characterismo annorum praeteritorum 6 ex Tabula secunda, per Canonem primum Capitis primi collecti componunt 3. 17. 752. cui characteri adijce nouilunium Tohu, qui est sextus in ordine characterum post definitiones. Confurgit nouilunium Tisri 5. 22. 956. hoc est feria sexta, per regulam v̄, quia character exceffit horas 18, quum sint horae 22, scrup. 956. Itaque pro feria quinta sumitur feria sexta.

ii ALITER. Characterem 6. 6. 435, quem referuasti Canone primo, compone cum character e cellae communis Tabulae quarta sub frontali 171, e regione cycli Iudaici 7. Nam in doctrina dicti Canonis primi ab annis Iudaicis propositis 5365 abieicisti annos 5187 in

Tabula quinta, cuius characterem 6. 6. 435 referuasti, a residuo autem 178, abieicisti numerum proxime minorem 171 in fronte Tabulae quartae, & relinquitur cyclus anni propositi 7 a latere Tabulae. In angulo autem communi occurrit character 6. 16. 521. qui cum character e referuato componit eundem characterem Tisri 5. 22. 956. Haec est expeditissima omnium

methodus, utpote quum duo tantum characteres componantur; in priori autem exemplo quinque. Aio igitur nouilunium Tifri competere in feriam sextam per regulam quintam, idque nocte post $\overline{\text{xxviii}}$ Septembris, a qua incipit dies Iudaicus, quod continget quum hæc scribebam, Idibus Septembris Iuliani, anno Christi $\overline{\text{m d c lxxxv}}$. Astronomica est hæc epocha, non quod astronomice nouilunium hoc incidat in totidem horas, & scrupula, sed dictum ad differentiam translationis politicæ. Nam per Regulas $\overline{\text{i}}$, & $\overline{\text{vi}}$, feria $\overline{\text{vi}}$ est reprobata, & non idonea neomeniæ Tifri politicæ. Ideo neomenia Tifri politica inibit nocte, quæ sequetur $\overline{\text{xxviii}}$ Septembris Iuliani, feria septima.

$\overline{\text{ii}}$ ALIUD EXEMPLVM. Volo scire nouilunium Tifri anni Iudaici 5194. Numerus proxime minor in Tabula quinta 5187 habet characterem, ut diximus, 6.6.435. Abiectis 5187 de 5194, superest cyclus 7. In Tabula quarta e regione 7 cycli sub frontali o occurrit 3. 11. 566. Compono cum characterem 6. 6. 435. Consurgit character Tifri 2. 17. 1001. & quidem astronomicus. At est annus post embolismum, & horæ excedunt 15. 588. Sunt enim horæ 17. 1001, majores, quam 15. 588. Ideo per regulam $\overline{\text{iii}}$, feria secunda politice transfertur in $\overline{\text{iii}}$, anno post embolismum.

$\overline{\text{iii}}$ ALIUD EXEMPLVM. Volo scire nouilunium Tifri anni Iudaici 1120. Numerus proxime minor in Tabula quinta 988 habet characterem 6. 20. 700. Abiectis 988 de 1120, de residuo 132 abijcio proxime minorem 114 in fronte Tabulæ quartæ. Relinquitur lateralis numerus 18, & in angulo communi 3. 18. 764. quæ cum 6. 20. 700 composita constituent neomeniam Tifri 3. 15. 384. Sed est annus communis, & horæ 15. 384 sunt majores, quam horæ 9. 203. Ideo per regulam $\overline{\text{iii}}$, feria tertia transferenda est ciuilitè in quintam. Sed ut defungaris leui opera omnibus molestijs (si modo tam perspicuæ methodi molestia ulla esse potest) en via longe expeditissima, quam satis laudare non possis. Ab annis propositis 5365, abiecto numero proxime minori 5187, ut iam fecisti in doctrina Canonis primi, & referuata litera X, a residuo 178 abijce frontalem numerum proxime minorem 171 in Tabula sexta. Relinquitur, (ut iam expertus es Canone primo) cyclus 7, in latere Tabulæ: & in angulo communi occurrit 7. d. 5. Sed X litera referuata prior est, quam d. Ideo per doctrinam Canonis quarti Capitis tertij, adiuuante doctrina Canonis decimi Capitis quarti, prior feria, nimirum septima, assumenda est. Itaque hac methodo omnes ciuiles neomenias colligere potes defunctus omni tædio obseruationum antecedentium.

SCHOLIION. *Adeptus neomeniam Tifri, reliquorum mensum neomenias habebis, si ex Tabula prima characterem mensis, quem desideras, ad characterem Tifri adieceris. si vis habere Nisan, in anno communi adijce characterem sexti mensis, in embolismo characterem septimi. Ita de alijs mensibus.*

CANON QVARTVS.

Qualitatem anni scire in dato anno Iudaico.

Hoc est, scire, annus ordinariusne, an defectiuus, an abundans sit. Compara anni propositi characterem cum characterem anni sequentis, hoc est feriam anni propositi cū feria sequentis anni. Si enim annus est defectiuus communis, differentia eius, & sequentis est feria tertia. Nam per definit. $\overline{\text{iiii}}$ annus communis defectiuus est dierum 353. Abiectis omnibus

	D	O	A	
COMM.	353	354	355	Dies anni
	3	4	5	Residua septen.
EMB.	383	384	385	Dies anni
	5	6	7	Residua septen.

septenarijs relinquitur feria tertia. Sic annus defectiuus embolimeus dierum 383 per eandem definit. abiectis septenarijs relinquitur feriam quintam. & ita de qualitate reliquorum iudicabis, ut habes in præsentis diagrammate. Per tertium exemplum doctrinæ antecedentis Canonis cella communis Tabulæ sextæ fuit 7. d. 5. Sequens est 5. I. 3. Litera X, quam retinuisti, est posterior,

quam litera I. Ideo per doctrinam Can. $\overline{\text{iiii}}$ Cap. $\overline{\text{iii}}$, posterior feria, nempe 3, assumenda. Hoc est, Tifri anni 5366 committeretur in feria tertia. huius autem anni 5365 feria est septima. differentia $\overline{\text{iii}}$. Quia est annus communis, per præsens diagramma annus iste 5365 erit defectiuus, hoc est, Casleu erit cauus, pro $\overline{\text{xxx}}$ diebus $\overline{\text{xxix}}$ retinens. Idque indicatur litera D. quæ significat defectiuum in Diagrammate, O ordinarium, A abundantem. Diagramma omnia proponit $\overline{\text{ὀφθαλμοφανὴς}}$, ut, nisi prorsus lapsus es, non homo, errare non possis. Quod si expeditiorem methodum requiris, confer te in præstantissimam Tabulam septimam cum eadem litera, quam referuasti, nempe X. Sub eodem numero frontali 171,

tali 171, e latere eiusdem cycli 7, in cella communi occurrat 3. I. 6. d. 7. Sed litera retenta X est posterior, quam I. ideo numerus posterior 6 est assumendus: cum quo confer te in Tabula octauae partem priorem, quia nimirum annus propositi cycli 7 est communis. Characteri 6, quem excerpisti ex cella communi, adiacet litera D in eadem Tabula octaua. Hoc est annus est defectiuus, deinde sequitur neomenia Tisri 7, & reliquorum mensium. Itaque operatio hae continet una opera doctrinam omnium Canonum superiorum, & amplius: quia non solum qualitatem anni, feriam Tisri, sed & ferias neomeniarum ciuiles reliquorum mensium ostendit.

CANON QVINTVS.

Dato anno Iudaico, anticipationem Lunarem scire.

Cyclis per Canonis secundi doctrinam collectis numeros excessus Solaris congruentes accipe ex altera parte Tabulae tertiae, neglectis annis expansis.

	D.	H.	Scr.
200	12	1	880
80	4	19	1000
2	0	2	970
<hr/>			
	17	0	690

Annorum 5365 propositorum cyclis 282 praeteritis congruunt de excessu Solis Dies 17. Hor. 0. 690.

ALITER. In Tabula prima Cap. tertij accipe numerum Cyclorum collectorum proxime minorem 5168. Huic respondent dies 17 anticipationis, ut antea.

CANON SEXTVS.

In dato anno Iudaico neomeniam Tisri in diebus Iulianis designare.

Dies anticipationis abijce ab epocha prisca Tisri in cyclo anni dati.

Annus propositus esto 5365. Cyclus est 7. Dati cycli epocha vetus Iuliana in Kal. Octobris in Tabula quarta: hoc est in trigesima prima die a Kal. Septembris. Igitur a 31 diebus aufer 17 dies anticipationis Lunaris per proximum Canonem inuentis. Relinquuntur dies XVIII Septembris, ubi hodierna epocha est Tisri Iudaici in cyclo septimo incunte, quae est feria septima iniens post Solem occasum eiusdem XVIII diei Septembris una cum neomenia ciuili ipsius Tisri. Reliquas neomenias adipisceris obseruato earum caractere ex Tabula octauae priore parte, numero 6 per posterius exemplum Canonis quarti huius Cap.

CANON SEPTIMVS.

Dato anno Iudaico, annum cycli Solaris Iudaici scire.

Idem est cyclus Solaris Iudaicus cum cyclo Solari Romano. Hoc anno Christi 1604, in cuius Septembri inibit proximè annus Iudaicus 5365, cyclus Solis est 17. Eundem habebis, si 5365 per 28 diuiseris, aut si omnes cyclos magnos annorum 532 abieceris, & opereris per doctrinam Canonis secundi Cap. secundi.

SCHOLIION. Quod dictum est cyclum Solis Iudaicum eundem esse cum Romano, iam intelligis, per ea, quae dicta sunt, eundem annum cycli Iudaici cum anno cycli Romani esse. & si easdem literas Dominicales Romani cycli Iudaico accommodaueris, eundem prorsus esse cyclum Iudaicum cum Romano. Sed quia cyclus Romanus incipit a Kal. Ianuarius, cyclus autem Iudaicus ab Indictione Constantiniana, hoc est a XXIIX Septembris, ubi est in. i. i. i. i. Tekupha Tisri secundum Rabbi Samuellem, litterarum Dominicalium usus locum non habet in cyclo Iudaicorum Solari, qui literis ad distinguendos dies septimanae non utuntur, sed tantum regularibus dierum. Primus igitur annus cycli Iudaici, quemadmodum & Romani, habet Bisextum. sed incipit a feria tertia. Itemur igitur ad memoriae subsidium literis A, B, C, pro prima, secunda, tertia feria, &c. Primus igitur annus cycli habet BC, hoc est feriam secundam, tertiam, quia B est secunda litera Alphabeti, C, tertia, &c. Sic praesens annus 5365 cycli Iudaici XVII habet AB, hoc est ferias I, II. Itaque in primo anno Iulij Iuliani, ubi semper est feria duplex, prior negligenda est, altera sumenda. Ideo in hoc anno cycli XVII character anni Iudaici, siue Tekupha Rabbi Samuelis, est feria II.

LATERCVLVM CYCLI SOLIS IYDAICI.

Cycl.	Cycl.	Cycl.	Cycl.	Cycl.	Cycl.	Cycl.	
○	○	○	○	○	○	○	
1	BC	9	EF	17	AB	25	DE
2	D	10	G	18	C	26	F
3	E	11	A	19	D	27	G
4	F	12	B	20	E	28	A
5	GA	13	CD	21	FG		
6	B	14	E	22	A		
7	C	15	F	23	B		
8	D	16	G	24	C		

CANON OCTAVVS.

In anno Iudaico proposito, quata die Tisri Tekupha commissa sit, scire.

Diebus, horis, & scrupulis anticipationis per Canonem quintum inuenta adde dies, horas, scrupula excessus Solaris annorum cycli expansorum prateritorum. Ab aggregato per perpetuam regulam abijce dies 12. 20. 204. Residuo adijce horas & scrupula nouilunij per Canonem tertium reperti.

Proposito anno Iudaico 5365, per doctrinam Canonis quinti cyclis 282 absolutis competunt dies excessus Solaris, siue anticipationis Lunaribus, 17. 0. 690. Adijce annorum sex cycli prateriti excessus Solares ex Tabula secunda parte altera, 6. 5. 718. Aggregantur 23. 6. 328. Abiectis 12. 20. 24 per Canonem secundum Capitis primi, (hoc est accommodato asse, quando maior numerus de minori deduci non potest) remanent dies 10. 10. 124. Adiectis horis & scrupulis neomenia Tisri, hoc est 22. 956 per Canonem tertium aggregantur dies 11. 9. 0. Hoc est Tekupha Tisri committetur hora noctis undecima Tisri. nimirum hora 3. 0. post mediam noctem.

SCHOLIION. *Hoc sane verum erat, siquidem translatio ciuilitate a feria sexta, ad septimam, facta non esset. Nam a feria sexta diei XVIII Septembris Iuliani, ad feriam secundam ineuntem nocte XXIII Septembris, que inibit post XXIII sunt precise dies 5. Itaque XI dies Tisri astronomici inibit Sole occaso diei XXIII. Hora autem nona post Solem occasum absoluta committetur Tekupha Rabbi Samuelis, vel potius Sossigenis Iuliana. Ad hoc autem faciunt Tabellæ, quas subicimus, admodum necessariae.*

CAUTEA. *Si aggregatum cyclorum & annorum expansorum excesserit mensem Lunarem D. 29. 12. 793, auferendus mensis est ab aggregato.*

TABVLA TEMPORIS TEKVPHARVM
IN LVSTRO IVLIANO.

Anni Lustrii	TISRI	TEBETH	NISAN	TAMVZ
I	N 9 0	D 4 30	N 0 0	N 7 30
II	D 3 0	D 10 30	N 6 0	D 1 30
III	D 9 0	N 4 30	D 12 0	D 7 30
IIII	N 3 0	N 10 30	D 6 0	N 1 30

TABELLA SECUNDA
CHARACTERISMI
TEKVPHARVM.

7	7	1	1
1	1	2	2
2	3	3	3
4	4	4	5

N est nox. D, dies. Itaque anno primo lustrii Iuliani, Tekupha Tisri incidit in 9 horam noctis, ut hoc anno 5365, qui est primus lustrii. anno secundo in 3 hor. diei. &c.

CANON NONVS.

Dato anno Iudaico, feriam Tekupha cuiusuis scire.

Habeas cyclum Solis Iudaicum. Characterem eius iunge characteri Tekuphae propositae in Tabella secunda Tekupharum. In anno Iudaico proposito 5365, cyclus Solis est XVII, & proinde primus lustrii Iuliani. Character eius B per Laterculum cycli Solis in Scholio Canonis septimi. hoc est, character anni XVII cycli est feria secunda. Ea characteribus Tekupharum anni primi lustrii adiecta, detracto septenario, ubi opus erit, ostendet feriam Tekuphae. In Tabella secunda character Tisri est 7, sed cum 2, id est feria secunda, abiectis ipsis 7, relinquitur feria secunda Tisri. Si huiusce characteri 1 Tekuphae quarta adieceris 2, habebis feriam tertiam Tekuphae Thamuz. Denique character cycli Solis cum characterem cuiusuis Tekuphae, feriam Tekuphae componit.

SCHOLIION. *Sine characterem Tekuphae in doctrina hac omnia opera luditur. Ponamus iterum cyclum Lunae esse 7, ut hoc anno, characterem autem Tisri esse 3. 13. 570, cyclo Solis Romano XV, littera Dominicali C. Tekupha sine dubio erit XI Tisri feria VI, in XXIII Septembris Iuliani. Sed per Regulam III, feria a tertia, ad quintam, transmouenda in XVI Septembris. Ideo Tekupha erit in IX Tisri ciuilitate, quum tamen XI dies collecti sint per doctrinam Canonis octauis. quare quum necessario Tekupha in feriam VI incidit, quod per doctrinam huius Canonis didicisti, non potes scire quate diei Tisri competat Tekupha, nisi feriam neomeniae ciuilem, & feriam Tekuphae prius tenueris. Frustra igitur, quod iam dixi, ad doctrinam Tekupharum te contuleris non adhibito in consilium cyclo Solis Iudaico, & characterem Tekuphae.*

TABVLA IOBELEORVM.

Linea Iobeleorum	Iobelea collecta	Linea Iobel.	Iobelea collecta	Linea Iobel.	Iobel. collec.	Lin. Iobel.	Iobel. collec.	Lin. Iobel.	Iobel. collecta
	7	13	637	31	1519	49	2401	67	3283
	14	14	686	32	1568	50	2450	68	3332
	21	15	735	33	1617	51	2499	69	3381
	28	16	784	34	1666	52	2548	70	3430
	35	17	833	35	1715	53	2597	71	3479
	42	18	882	36	1764	54	2646	72	3528
1	49	19	931	37	1813	55	2695	73	3577
2	98	20	980	38	1862	56	2744	74	3626
3	147	21	1029	39	1911	57	2793	75	3675
4	196	22	1078	40	1960	58	2842	76	3724
5	245	23	1127	41	2009	59	2891	77	3773
6	294	24	1176	42	2058	60	2940	78	3822
7	343	25	1225	43	2107	61	2989	79	3871
8	392	26	1274	44	2156	62	3038	80	3920
9	441	27	1323	45	2205	63	3087	81	3969
10	490	28	1372	46	2254	64	3136	82	4018
11	539	29	1421	47	2303	65	3185	83	4067
12	588	30	1470	48	2352	66	3234	84	4116

Abijce a periodo Iul.	ab ann. Mundi	ab ann. Iud.
3262	2499	2310.

CANON DECIMVS.

Dato anno Iudaico, scire annum Semitah.

Iam didicisti per posteriorem doctrinam Canonis sexti Capitis secundi omnes septenarios cycli Solis Romani respondere anno Sabbatico Hebræorum. Atqui cyclus Solis Iudaicus idem est cum Romano. Ergo omnes septenarij cycli Solis Iudaici sunt Sabbatici, & proximus post septenarium erit annus primus Semita, siue Hebdomadis annalis. Hoc anno Iudaico 5365 init annus XVII cycli Solaris, tertius nimirum a septenario XVIII. Ergo est tertius annus Semita.

CANON VNDECIMVS.

Dato anno Iudaico, quotus annus quoti Iobelei sit, scire.

Ab annis Iudaicis abijce 2310. a residuo iterum abijce numerum proxime minorem in Tabula antecedenti. Residuum est annus currens Iobelei. Numerus lateralis ostendit Iobelea præterita. Abiectis igitur 2310 ab annis propositis 5365, a residuo 3055 abijce numerum proxime minorem 3038. Relinquitur annus 17 Iobel 63. Nam 62 Iobel absoluta esse indicat numerus 62 a latere numeri 3038, quem abieicisti. Itaque Iobel istud 63 concurret cum cyclo Solis Romano vel Iudaico, usque ad cyclum completum, hoc est, usque ad 28 annos absolutos: quod accidet anno 5376. atque anno sequenti 5377 inibit vigesimus nonus annus Iobel cum anno primo cycli Solaris. Vt autem cyclus Solis cum eodem anno Iobel recurat, hoc non contingit, nisi post annos 196, quæ sunt Iobelea quatuor, cycli Solis septem.

CAPVT SEPTIMVM.

ΜΗΝΕΣ ΑΤΤΙΚΟΙ.

Α ΕΚΑΤΟΜΒΑΙΩΝ.

Β ΜΕΤΑΓΕΙΤΝΙΩΝ.

Γ ΒΟΗΔΡΟΜΙΩΝ.

Απόλωνι Μεγαγαινίω
θυσία δημοτελής.

Βοηδρόμια έορτή.

A	πρώτη ιεραμένε. Ευχή εν ακροπόλ.	A	πρώτη ιεραμένε. Ευχή εν ακροπόλ.	A	πρώτη ιεραμένε. Ευχή εν ακροπόλ.
B	δωδέκα ιεραμένε.	B	δωδέκα ιεραμένε	B	δωδέκα ιεραμένε
Γ	τρίτη ιεραμένε.	Γ	τρίτη ιεραμένε	Γ	ΗΜΕΡΑ ΕΞΑΙΡΕΣΙΜΟΣ
Δ	τετάρτη ιεραμένε. θυσία Ερμῆ	Δ	τετάρτη ιεραμένε. θυσία Ερμῆ	Γ	τρίτη ιεραμένε δημοτελής θυσία Δία τῶ εν Πλα- ταιαῖς νικῶ
E	πέμπτη ιεραμένε	E	πέμπτη ιεραμένε	Δ	τετάρτη ιεραμένε. θυσία Ερμῆ
ς	έκτη ιεραμένε	ς	έκτη ιεραμένε	E	πέμπτη ιεραμένε
Z	έβδομη ιεραμένε	Z	έβδομη ιεραμένε	ς	έκτη ιεραμένε έορτή δημοτελής Δία τῶ εν Μαγα- θῶνι νικῶ
H	ογδόη ιεραμένε	H	ογδόη ιεραμένε	Δ	οινοχόα Δία τῶ τῶν Δοπὸ τῆς φυ- λῆς καθοδον
Θ	ἐνάτη ιεραμένε Κάθοδ⊙ Θησέως εἰς Αθῶνας	Θ	ἐνάτη ιεραμένε	Z	έβδομη ιεραμένε
I	δεκάτη πεστέρα	I	δεκάτη πεστέρα	H	ογδόη ιεραμένε
IA	πρώτη μεσουῶτ⊙	IA	πρώτη μεσουῶτ⊙	Θ	ἐνάτη ιεραμένε
IB	δωδέκα μεσουῶτ⊙	IB	δωδέκα μεσουῶτ⊙	I	δεκάτη πεστέρα.
IG	τρίτη μεσουῶτ⊙	IG	τρίτη μεσουῶτ⊙	IA	πρώτη μεσουῶτ⊙
IA	τετάρτη μεσουῶτ⊙	IA	τετάρτη μεσουῶτ⊙	IB	δωδέκα μεσουῶτ⊙
IE	πέμπτη μεσουῶτ⊙	IE	πέμπτη μεσουῶτ⊙	IG	τρίτη μεσουῶτ⊙
IS	έκτη μεσουῶτ⊙.	IS	έκτη μεσουῶτ⊙	IA	τετάρτη μεσουῶτ⊙
	ΜΕΤΟΙΚΙΑ πὰ καὶ ΠΑΝΑΘΗ- ΝΑΙΑ ἔ ΣΥΝΟΙΚΙΑ ἔ ΘΗΣΕΙΑ	IZ	έβδομη μεσουῶτ⊙	IE	πέμπτη μεσουῶτ⊙
IZ	έβδομη μεσουῶτ⊙	IΗ	ογδόη μεσουῶτ⊙	IS	έκτη μεσουῶτ⊙
IΗ	ογδόη μεσουῶτ⊙	IO	ἐνάτη μεσουῶτ⊙	IZ	έβδομη μεσουῶτ⊙
IO	ἐνάτη μεσουῶτ⊙	K	εἰκάς. δεκάτη δωδέκα	IΗ	ογδόη μεσουῶτ⊙
K	εἰκάς. δεκάτη δωδέκα	KA	δεκάτη φθινότ⊙	IO	ἐνάτη μεσουῶτ⊙
KA	δεκάτη φθινότ⊙	KB	ἐνάτη φθινότ⊙	K	εἰκάς. δεκάτη δωδέκα
KB	ἐνάτη φθινότ⊙	KΓ	ογδόη φθινότ⊙		ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΜΕΓΑΛΑ
KΓ	ογδόη φθινότ⊙	KΔ	έβδομη φθινότ⊙	KA	δεκάτη φθινότ⊙
KΔ	έβδομη φθινότ⊙	KE	έκτη φθινότ⊙	KB	ἐνάτη φθινότ⊙
KE	έκτη φθινότ⊙	Kς	πέμπτη φθινότ⊙	KΓ	ογδόη φθινότ⊙
Kς	πέμπτη φθινότ⊙	KZ	τετάρτη φθινότ⊙	KΔ	έβδομη φθινότ⊙
KZ	τετάρτη φθινότ⊙	KH	τρίτη φθινότ⊙	KE	έκτη φθινότ⊙
KH	τρίτη φθινότ⊙	KΘ	δωδέκα φθινότ⊙	Kς	πέμπτη φθινότ⊙
KΘ	δωδέκα φθινότ⊙	Λ	ἐνη καὶ νέα. τετρακάς.	KZ	τετάρτη φθινότ⊙
Λ	ἐνη καὶ νέα. τετρακάς.			KH	τρίτη φθινότ⊙
				KΘ	δωδέκα φθινότ⊙
				Λ	ἐνη καὶ νέα. τετρακάς.

Δ ΠΥΑΝΕΨΙΩΝ.

Απαίθερα ἐορτή.

Θυσία δημόσια Διὸς Απαίθωρος.

Ε ΜΑΙΜΑΚΤΗΡΙΩΝ.

Ϛ ΠΟΣΕΙΔΕΩΝ.

ἀλώα ἐορτή.

ὑδωρ ῥιζομετρέμενον.

Διονύσια κατ' ἀγρῶς.

ὁ ἀγὼν ἐπὶ Λιβαίῳ.

A	πρώτη ἱεραμένε. Ευχή ἐν ἀκροπόλει.	A	πρώτη ἱεραμένε. Ευχή ἐν ἀκροπόλει.	A	πρώτη ἱεραμένε. Ευχή ἐν ἀκροπόλει.
B	δύτεια ἱεραμένε.	B	δύτεια ἱεραμένε.	B	δύτεια ἱεραμένε.
Γ	τρίτη ἱεραμένε.	Γ	τρίτη ἱεραμένε.	Γ	τρίτη ἱεραμένε.
Δ	τέταρτη ἱεραμένε. θυσία Ἑρμῆ	Δ	τέταρτη ἱεραμένε. θυσία Ἑρμῆ	Δ	τέταρτη ἱεραμένε. θυσία Ἑρμῆ
E	πέμπτη ἱεραμένε.	E	πέμπτη ἱεραμένε.	E	πέμπτη ἱεραμένε.
Ϛ	ἑκτὴ ἱεραμένε.	Ϛ	ἑκτὴ ἱεραμένε.	Ϛ	ἑκτὴ ἱεραμένε.
Z	ἑβδόμη ἱεραμένε.	Z	ἑβδόμη ἱεραμένε.	Z	ἑβδόμη ἱεραμένε.
	ΠΥΑΝΕΨΙΑ. εἰρεσιώνη.	H	ὀγδοὴ ἱεραμένε.	H	ὀγδοὴ ἱεραμένε.
	Θησὶς ἀπέδωκεν Ἀρχιῶ	Θ	ἐνάτη ἱεραμένε.	Θ	ἐνάτη ἱεραμένε.
	Ἀπόλλωνι. ἑξαφόρα.	I	δεκάτη ἑξήτερα.	I	δεκάτη ἑξήτερα.
H	ὀγδοὴ ἱεραμένε.	IA	πρώτη μεσουῶν.	IA	πρώτη μεσουῶν.
Θ	ἐνάτη ἱεραμένε.	IB	δύτεια μεσουῶν.	IB	δύτεια μεσουῶν.
I	δεκάτη ἑξήτερα.	IG	τρίτη μεσουῶν.	IG	τρίτη μεσουῶν.
IA	πρώτη μεσουῶν.	ID	τέταρτη μεσουῶν.	ID	τέταρτη μεσουῶν.
IB	δύτεια μεσουῶν.	IE	πέμπτη μεσουῶν.	IE	πέμπτη μεσουῶν.
IG	τρίτη μεσουῶν.	IZ	ἑκτὴ μεσουῶν.	IZ	ἑβδόμη μεσουῶν.
ID	τέταρτη μεσουῶν.		ἐναγισμός τῶν ἐπὶ Θερμοπύλαις	IH	ὀγδοὴ μεσουῶν.
IE	πέμπτη μεσουῶν.		ἀποθανόντων.	IO	ἐνάτη μεσουῶν.
IZ	ἑκτὴ μεσουῶν. ᾱ Θεσμοφορέων.	IZ	ἑβδόμη μεσουῶν.	K	εἰκάς. δεκάτη δύτεια.
IZ	ἑβδόμη μεσουῶν. β̄ Θερμοφορ.	IH	ὀγδοὴ μεσουῶν.	KA	δεκάτη φθινόων.
IH	ὀγδοὴ μεσουῶν. γ̄ Θεσμοφορ.	IO	ἐνάτη μεσουῶν.	KB	ἐνάτη φθινόων.
IO	ἐνάτη μεσουῶν. δ̄ Θεσμοφορ.	K	εἰκάς. δεκάτη δύτεια.	KG	ὀγδοὴ φθινόων.
K	εἰκάς. δεκάτη δύτεια.	KA	δεκάτη φθινόων.	KΔ	ἑβδόμη φθινόων.
KA	δεκάτη φθινόων.	KB	ἐνάτη φθινόων.	KE	ἑκτὴ φθινόων.
KB	ἐνάτη φθινόων.	KG	ὀγδοὴ φθινόων.	KϚ	πέμπτη φθινόων.
KG	ὀγδοὴ φθινόων.	KΔ	ἑβδόμη φθινόων.	KZ	τέταρτη φθινόων.
KΔ	ἑβδόμη φθινόων.	KE	ἑκτὴ φθινόων.	KH	τρίτη φθινόων.
KE	ἑκτὴ φθινόων.	KϚ	πέμπτη φθινόων.	KΘ	δύτεια φθινόων.
KϚ	πέμπτη φθινόων.	KZ	τέταρτη φθινόων.	A	ἔνη καὶ νέα. τετρακάς.
KZ	τέταρτη φθινόων.	KH	τρίτη φθινόων.		
KH	τρίτη φθινόων.	KΘ	δύτεια φθινόων.		
KΘ	δύτεια φθινόων.	A	ἔνη καὶ νέα. τετρακάς.		
A	ἔνη καὶ νέα. τετρακάς.				
1	ΧΑΛΚΕΙΑ ἐορτή.				

ΠΟΣΕΙΔΕΩΝ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

A	πρώτη ἀνάρχων ἡμερῶν
B	δύτεια ἀνάρχων ἡμερῶν. 11

Ζ ΓΑΜΗΛΙΟΝ

Ζ ΓΑΜΗΛΙΩΝ.

Γαμήλια ἑορτή.

Η ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΩΝ.

Ανθῆσθηρα ἑορτή. δῆρχαῖα
Διονύσια. Απατέρια.
Μιαραὶ ἡμέραι.

Θ ΕΛΑΦΗΒΟΛΙΩΝ.

Διονύσια κατ' ἄστν.

Α	πρώτη ἰσαμένα. Ευχή ἐν ἀκροπόλει.	Α	πρώτη ἰσαμένα. Ευχή ἐν ἀκροπόλει.	Α	πρώτη ἰσαμένα. Ευχή ἐν ἀκροπόλει.
Β	δευτέρα ἰσαμένα.	Β	δευτέρα ἰσαμένα	Β	δευτέρα ἰσαμένα
Γ	τρίτη ἰσαμένα.	Γ	τρίτη ἰσαμένα	Γ	τρίτη ἰσαμένα
Δ	τέταρτη ἰσαμένα. θυσία Ἑρμῆ.	Δ	τέταρτη ἰσαμένα. θυσία Ἑρμῆ	Δ	τέταρτη ἰσαμένα. θυσία Ἑρμῆ.
Ε	πέμπτη ἰσαμένα	Ε	πέμπτη ἰσαμένα	Ε	πέμπτη ἰσαμένα
Σ	ἑκτὴ ἰσαμένα	Σ	ἑκτὴ ἰσαμένα	Σ	ἑκτὴ ἰσαμένα
Ζ	ἑβδόμη ἰσαμένα	Ζ	ἑβδόμη ἰσαμένα	Ζ	ἑβδόμη ἰσαμένα
Η	ὀγδόη ἰσαμένα	Η	ὀγδόη ἰσαμένα	Η	ὀγδόη ἰσαμένα. Ασκληπιῶ θυσία.
Θ	ἐνάτη ἰσαμένα	Θ	ἐνάτη ἰσαμένα	Θ	ἐνάτη ἰσαμένα
Ι	δεκάτη πεσίερα	Ι	δεκάτη πεσίερα	Ι	δεκάτη πεσίερα.
ΙΑ	πρώτη μεσουῶν	ΙΑ	πρώτη μεσουῶν	ΙΑ	πρώτη μεσουῶν
ΙΒ	δευτέρα μεσουῶν		ΠΙΘΟΙΓΙΑ ἑορτή.	ΙΒ	δευτέρα μεσουῶν
ΙΓ	τρίτη μεσουῶν	ΙΒ	δευτέρα μεσουῶν	ΙΓ	τρίτη μεσουῶν
	Αγαμέμνων ἐΦονόβη.		ΧΟΕΣ ἑορτή. τὰ δῆρχαῖα Διονύ- σια ἐν Λίμναις.	ΙΔ	τέταρτη μεσουῶν
ΙΔ	τέταρτη μεσουῶν	ΙΓ	τρίτη μεσουῶν	ΙΕ	πέμπτη μεσουῶν
ΙΕ	πέμπτη μεσουῶν		ΧΥΤΡΟΙ ἑορτή.	ΙΣ	ἑκτὴ μεσουῶν
ΙΣ	ἑκτὴ μεσουῶν	ΙΔ	τέταρτη μεσουῶν	ΙΖ	ἑβδόμη μεσουῶν
ΙΖ	ἑβδόμη μεσουῶν	ΙΕ	πέμπτη μεσουῶν	ΙΗ	ὀγδόη μεσουῶν τὰ ἐν ἄστν Διονύσια
ΙΗ	ὀγδόη μεσουῶν	ΙΣ	ἑκτὴ μεσουῶν	ΙΘ	ἐνάτη μεσουῶν τὰ ἐν ἄστν Διονύσια.
ΙΘ	ἐνάτη μεσουῶν	ΙΖ	ἑβδόμη μεσουῶν	Κ	εἰκάς. δεκάτη δευτέρα
Κ	εἰκάς. δεκάτη δευτέρα	ΙΗ	ὀγδόη μεσουῶν	ΚΑ	δεκάτη φθινόων
ΚΑ	δεκάτη φθινόων	ΙΘ	ἐνάτη μεσουῶν	ΚΒ	ἐνάτη φθινόων
ΚΒ	ἐνάτη φθινόων	Κ	εἰκάς. δεκάτη δευτέρα	ΚΓ	ὀγδόη φθινόων
ΚΓ	ὀγδόη φθινόων	ΚΑ	δεκάτη φθινόων	ΚΔ	ἑβδόμη φθινόων
ΚΔ	ἑβδόμη φθινόων	ΚΒ	ἐνάτη φθινόων	ΚΕ	ἑκτὴ φθινόων
ΚΕ	ἑκτὴ φθινόων	ΚΓ	ὀγδόη φθινόων	ΚΣ	πέμπτη φθινόων
ΚΣ	πέμπτη φθινόων	ΚΔ	ἑβδόμη φθινόων	ΚΖ	τέταρτη φθινόων
ΚΖ	τέταρτη φθινόων	ΚΕ	ἑκτὴ φθινόων	ΚΗ	τρίτη φθινόων
ΚΗ	τρίτη φθινόων	ΚΣ	πέμπτη φθινόων	ΚΘ	δευτέρα φθινόων
ΚΘ	δευτέρα φθινόων	ΚΖ	τέταρτη φθινόων	Λ	ἑνὴ καὶ νέα. τετρακάς.
Λ	ἑνὴ καὶ νέα. τετρακάς.	ΚΗ	τρίτη φθινόων		
		ΚΘ	δευτέρα φθινόων		
		Λ	ἑνὴ καὶ νέα. τετρακάς.		

LIBER PRIMVS.

Ι ΜΟΥΝΙΧΙΩΝ

Μηνύχια έορτή.
Θυσία Αδελμιδι.

ΙΑ ΘΑΡΓΗΛΙΩΝ.

ΙΒ ΣΚΙΡΡΟΦΟΡΙΩΝ.

Σκίρροφόρα έορτή.

A	πρώτη ιεραμενς. Ευχη εν ακροπολη.
B	δωδέκα ιεραμενς.
Γ	τρίτη ιεραμενς.
Δ	τετάρτη ιεραμενς. θυσία Ερμη
E	πέμπτη ιεραμενς
ς	έκτη ιεραμενς
Z	έβδομη ιεραμενς
H	ογδόη ιεραμενς
Θ	ένάτη ιεραμενς
I	δεκάτη πεσέρα
ΙΑ	πρώτη μεσουιτ
ΙΒ	δωδέκα μεσουιτ
ΙΓ	τρίτη μεζουιτ
ΙΔ	τετάρτη μεζουιτ
ΙΕ	πέμπτη μεζουιτ
Ις	έκτη μεσουιτ.
	Αρτέμιδι θυσία Διά τω δπι Σα- λαμίν νικλευ.
	Δημοκρατία Διά Λυσάνδρα κα- πλυθη.
ΙΖ	έβδομη μεσουιτ
Η	ογδόη μεσουιτ
Θ	ένάτη μεζουιτ.
	Ιπωεις Δι πυμπίεσι.
Κ	είκας. δεκάτη δωδέκα
ΚΑ	δεκάτη φθινόι
ΚΒ	ένάτη φθινόι
ΚΓ	ογδόη φθινόι
ΚΔ	έβδομη φθινόι
ΚΕ	έκτη φθινόι
Κς	πέμπτη φθινόι
ΚΖ	τετάρτη φθινόι
ΚΗ	τρίτη φθινόι
ΚΘ	δωδέκα φθινόι
Λ	ένη και νέα. τριακάς.

A	πρώτη ιεραμενς. Ευχη εν ακροπολη.
B	δωδέκα ιεραμενς
Γ	τρίτη ιεραμενς
Δ	τετάρτη ιεραμενς. θυσία Ερμη
E	πέμπτη ιεραμενς
ς	έκτη ιεραμενς
	Αρτέμιδι θυσία. Πόλεως καθα- ρός. τή Χλοη Δημητρι κελος θη- λαια θύετα.
Z	έβδομη ιεραμενς
	Απόλλων θυσία
	ΘΑΡΓΗΛΙΑ έορτή.
H	ογδόη ιεραμενς
Θ	ένάτη ιεραμενς
I	δεκάτη πεσέρα
ΙΑ	πρώτη μεσουιτ
ΙΒ	δωδέκα μεσουιτ
ΙΓ	τρίτη μεζουιτ
ΙΔ	τετάρτη μεζουιτ
ΙΕ	πέμπτη μεζουιτ
Ις	έκτη μεσουιτ
ΙΖ	έβδομη μεζουιτ
Η	ογδόη μεσουιτ
ΙΘ	ένάτη μεσουιτ
Κ	είκας. δεκάτη δωδέκα
ΚΑ	δεκάτη φθινόι
ΚΒ	ένάτη φθινόι
ΚΓ	ογδόη φθινόι
ΚΔ	έβδομη φθινόι
ΚΕ	έκτη φθινόι
	Ιλις αλωσις
ΚΔ	έβδομη φθινόι
ΚΕ	έκτη φθινόι
	ΠΑΥΝΤΗΡΙΑ έορτή.
Κς	πέμπτη φθινόι
ΚΖ	τετάρτη φθινόι
ΚΗ	τρίτη φθινόι
ΚΘ	δωδέκα φθινόι
Λ	ένη και νέα. τριακάς.

A	πρώτη ιεραμενς. Ευχη εν ακροπολη.
B	δωδέκα ιεραμενς
Γ	τρίτη ιεραμενς
Δ	τετάρτη ιεραμενς. θυσία Ερμη,
E	πέμπτη ιεραμενς
ς	έκτη ιεραμενς
Z	έβδομη ιεραμενς
H	ογδόη ιεραμενς
Θ	ένάτη ιεραμενς
I	δεκάτη πεσέρα.
ΙΑ	πρώτη μεσουιτ
ΙΒ	δωδέκα μεσουιτ
	Τρόπαιον Ξ Μανλινείς αγώνος
ΙΓ	τρίτη μεσουιτ
ΙΔ	τετάρτη μεσουιτ
ΙΕ	πέμπτη μεσουιτ
Ις	έκτη μεσουιτ
ΙΖ	έβδομη μεσουιτ
Η	ογδόη μεσουιτ
ΙΘ	ένάτη μεσουιτ.
Κ	είκας. δεκάτη δωδέκα
ΚΑ	δεκάτη φθινόι
ΚΒ	ένάτη φθινόι
ΚΓ	ογδόη φθινόι
ΚΔ	έβδομη φθινόι
ΚΕ	έκτη φθινόι
Κς	πέμπτη φθινόι
ΚΖ	τετάρτη φθινόι
ΚΗ	τρίτη φθινόι
ΚΘ	δωδέκα φθινόι
Λ	ένη και νέα. τερακάς. Δι τω σωήηερ θυσία.

TABVLA PRIMA.

1	30	30	Εκατομβαιών.
2	60	60	Μεταγεινιαν.
3	90	90	Βοηδρομιών.
4	120	120	Πυανετιών.
5	150	150	Μαιμακρητιαν.
6	0	180	Ποσειδεων α.
6	182	212	Ποσειδεων β.
7	212	242	Γαιηλιαν.
8	242	272	Αιθιοπιαν.
9	272	302	Ελαφθολιαν.
10	302	332	Μηνυχιαν.
11	332	362	Θαργηλιαν.
12	362	392	Σκίρροφοριαν.

TABVLA

TABVLA SECVNDA. PERIODVS CALIPPICA NEOMENIARVM OLYMPICARVM ET ATTICARVM.

	i	ii	iii	iiii	v	vi	vii	viii	ix	x	xi	xii	
Annus Periodi	Εκατομ- βαίων. Πανε- μυθ	Μετα- γελνίων. Δωθ	Βοηδρο- μιών. Γορπι- αίος	Πυανε- ψιών. Υπερβε- ρεαίος	Μαιμακ- τηριών. Λίος	Προσιδε- ών πρότε- ρος Απελαίος	Προσι- δεών δεύ- τερος Απελαίος	Γαμη- λιών. Αυδισαί- ος	Ανθεσε- ριών. Περίπος	Ελαφν- εσλιών. Δύσρος	Μενυ- χιών. Ξανθικός	Θαργη- λιών. Αρτεμί- σιος	Σκίρρο- φοριών. Πάνεμος
i	1 9 Julj	8 Aug.	7 Sep.	7 Oct.	6 Nou.	6 Dec.	5 Ian.	6 Feb.	8 Mar.	7 Apr.	7 Mai	6 Iunj	6 Iuli
	2 5 Aug.	4 Sept.	4 Oct.	3 Nou.	3 Dec.	2 Ian.	o	3 Feb.	5 Mar.	4 Apr.	4 Mai	3 Iunj	3 Iuli
	3 2 Aug.	1 Sep.	1 Oct.	31 Oct.	30 Nou.	30 Dec.	o	31 Ian.	1 Mar.	31 Mar.	30 Apr.	30 Mai	29 Iunj
	4 29 Julj	28 Aug.	27 Sep.	25 Oct.	24 Nou.	24 Dec.	o	25 Ian.	24 Feb.	26 Mar.	25 Apr.	25 Mai	24 Iunj <i>δισξ</i>
ii	5 24 Julj	23 Aug.	22 Sep.	22 Oct.	21 Nou.	21 Dec.	o	22 Ian.	21 Feb.	23 Mar.	22 Apr.	22 Mai	21 Iunj
	6 21 Julj	20 Aug.	19 Sep.	19 Oct.	18 Nou.	18 Dec.	o	19 Ian.	18 Feb.	20 Mar.	19 Apr.	19 Mai	18 Iunj
	7 18 Julj	17 Aug.	16 Sep.	16 Oct.	15 Nou.	15 Dec.	o	16 Ian.	15 Feb.	16 Mar.	15 Apr.	15 Mai	14 Iunj
	8 14 Julj	13 Aug.	12 Sep.	11 Oct.	10 Nou.	10 Dec.	o	11 Ian.	10 Feb.	12 Mar.	11 Apr.	11 Mai	10 Iunj <i>εξαιρ</i>
iii	9 10 Julj	9 Aug.	8 Sep.	8 Oct.	7 Nou.	7 Dec.	6 Ian.	7 Feb.	9 Mar.	8 Apr.	8 Mai.	7 Iuni	7 Julj
	10 6 Aug.	5 Sep.	5 Oct.	4 Nou.	4 Dec.	3 Ian.	o	4 Feb.	6 Mar.	5 Apr.	5 Mai	4 Iuni	4 Julj
	11 3 Aug.	2 Sep.	2 Oct.	1 Nou.	1 Dec.	31 Dec.	o	1 Feb.	2 Mar.	1 Apr.	1 Mai	31 Mai	30 Iunj
	12 30 Julj	29 Aug.	28 Sep.	27 Oct.	26 Nou.	26 Dec.	o	27 Ian.	28 Feb.	28 Mar.	27 Apr.	27 Mai	26 Iunj <i>εξαιρ</i>
iiii	13 26 Julj	25 Aug.	24 Sep.	24 Oct.	23 Nou.	23 Dec.	o	24 Ian.	23 Feb.	25 Mar.	24 Apr.	24 Mai	23 Iunj
	14 23 Julj	22 Aug.	21 Sep.	21 Oct.	20 Nou.	20 Dec.	o	21 Ian.	20 Feb.	22 Mar.	21 Apr.	21 Mai	20 Iunj
	15 20 Julj	19 Aug.	18 Sep.	18 Oct.	17 Nou.	17 Dec.	o	18 Ian.	17 Feb.	18 Mar.	17 Apr.	17 Mai	16 Iunj
	16 16 Julj	15 Aug.	14 Sep.	13 Oct.	12 Nou.	12 Dec.	o	13 Ian.	12 Feb.	14 Mar.	13 Apr.	13 Mai	12 Iunj <i>εξαιρ</i>
v	17 12 Julj	11 Aug.	10 Sep.	10 Oct.	9 Nou.	9 Dec.	o	10 Ian.	9 Feb.	11 Mar.	10 Apr.	10 Mai	9 Iunj
	18 9 Julj	8 Aug.	7 Sep.	7 Oct.	6 Nou.	6 Dec.	5 Ian.	6 Feb.	8 Mar.	7 Apr.	7 Mai	6 Iuni	6 Julj
	19 5 Aug.	4 Sep.	4 Oct.	3 Nou.	3 Dec.	2 Ian.	o	3 Feb.	4 Mar.	3 Apr.	3 Mai	2 Iuni	2 Julj
	20 1 Aug.	31 Aug.	30 Sep.	28 Oct.	27 Nou.	27 Dec.	o	28 Ian.	27 Feb.	29 Mar.	28 Apr.	28 Mai	27 Iunj <i>δισξ</i>
vi	21 27 Julj	26 Aug.	25 Sep.	25 Oct.	24 Nou.	24 Dec.	o	25 Ian.	24 Feb.	26 Mar.	25 Apr.	25 Mai	24 Iunj
	22 24 Julj	23 Aug.	22 Sep.	22 Oct.	21 Nou.	21 Dec.	o	22 Ian.	21 Feb.	23 Mar.	22 Apr.	22 Mai	21 Iunj
	23 21 Julj	20 Aug.	19 Sep.	19 Oct.	18 Nou.	18 Dec.	o	19 Ian.	18 Feb.	19 Mar.	18 Apr.	18 Mai	17 Iunj
	24 17 Julj	16 Aug.	15 Sep.	14 Oct.	13 Nou.	13 Dec.	o	14 Ian.	13 Feb.	15 Mar.	14 Apr.	14 Mai	13 Iunj <i>εξαιρ</i>
vii	25 13 Julj	12 Aug.	11 Sep.	11 Oct.	10 Nou.	10 Dec.	o	11 Ian.	10 Feb.	12 Mar.	11 Apr.	11 Mai	10 Iunj
	26 10 Julj	9 Aug.	8 Sep.	8 Oct.	7 Nou.	7 Dec.	6 Ian.	7 Feb.	9 Mar.	8 Apr.	8 Mai	7 Iuni	7 Julj
	27 6 Aug.	5 Sep.	5 Oct.	4 Nou.	4 Dec.	3 Ian.	o	4 Feb.	5 Mar.	4 Apr.	4 Mai	3 Iuni	3 Julj
	28 2 Aug.	1 Sep.	1 Oct.	30 Oct.	29 Nou.	29 Dec.	o	30 Ian.	1 Mar.	31 Mar.	30 Apr.	30 Mai	29 Iunj <i>εξαιρ</i>
viii	29 29 Julj	28 Aug.	27 Sep.	27 Oct.	26 Nou.	26 Dec.	o	27 Ian.	26 Feb.	28 Mar.	27 Apr.	27 Mai	26 Iunj
	30 26 Julj	25 Aug.	24 Sep.	24 Oct.	23 Nou.	23 Dec.	o	24 Ian.	23 Feb.	25 Mar.	24 Apr.	24 Mai	23 Iunj
	31 23 Julj	22 Aug.	21 Sep.	21 Oct.	20 Nou.	20 Dec.	o	21 Ian.	20 Feb.	21 Mar.	20 Apr.	20 Mai	19 Iunj
	32 19 Julj	18 Aug.	17 Sep.	16 Oct.	15 Nou.	15 Dec.	o	16 Ian.	15 Feb.	17 Mar.	16 Apr.	16 Mai	15 Iunj <i>εξαιρ</i>
ix	33 15 Julj	14 Aug.	13 Sep.	13 Oct.	12 Nou.	12 Dec.	o	13 Ian.	12 Feb.	14 Mar.	13 Apr.	13 Mai	12 Iunj
	34 12 Julj	11 Aug.	10 Sep.	10 Oct.	9 Nou.	9 Dec.	o	10 Ian.	9 Feb.	11 Mar.	10 Apr.	10 Mai	9 Iunj
	35 9 Julj	8 Aug.	7 Sep.	7 Oct.	6 Nou.	6 Dec.	5 Ian.	6 Feb.	7 Mar.	6 Apr.	6 Mai	5 Iuni	5 Julj
	36 4 Aug.	3 Sep.	3 Oct.	1 Nou.	1 Dec.	31 Dec.	o	1 Feb.	3 Mar.	2 Apr.	2 Mai	1 Iuni	1 Julj <i>εξαιρ</i>
x	37 31 Julj	30 Aug.	29 Sep.	29 Oct.	28 Nou.	28 Dec.	o	29 Ian.	28 Feb.	30 Mar.	29 Apr.	29 Mai	28 Iunj
	38 28 Julj	27 Aug.	26 Sep.	26 Oct.	25 Nou.	25 Dec.	o	26 Ian.	25 Feb.	27 Mar.	26 Apr.	26 Mai	25 Iunj

RESIDVVM PERIODI CALIPPICÆ NEOMENIARVVM
Olympicarvm et Atticarvm.

I II III V VI VII VIII IX X XI XII

	Εκατομ- βαιών. Πανε- μ.Θ.	Μετα- γεννιών. Λω.Θ.	Βρηδρο- μιών. Γορπι- αίος	Πυανε- ψιών. Υπερβε- ρέαιος	Μαιμακ- ηριών. Λίδος	Ποσειδέ- ων πρότε- ρος. Απιδαιός	Ποσει- δεών δεύ- τερος. Απιδαιός	Γαμη- λιών. Αυδωαί- ος	Αυθυσ- ριών. Περίπος	Ελαφι- βουλίων. Δύσρος	Μαυυ- χίων. Ξανθικός	Θαργη- λιών. Αρτεμί- σιος	Σκιρρο- φοριών. Πάνεμος Δαίσιος		
	39	25 Iulj	24 Aug.	23 Sep.	23 Oct.	22 Nou.	22 Dec.	o	23 Ian.	22 Feb.	23 Mar.	22 Apr.	22 Mai	21 Iunij	
XI	40	21 Iulj	20 Aug.	19 Sep.	17 Oct.	16 Nou.	16 Dec.	o	17 Ian.	16 Feb.	18 Mar.	17 Apr.	17 Mai	16 Iunij	δισσε
	41	16 Iulj	15 Aug.	14 Sep.	14 Oct.	13 Nou.	13 Dec.	o	14 Ian.	13 Feb.	15 Mar.	14 Apr.	14 Mai	13 Iunij	
	42	15 Iulj	12 Aug.	11 Sep.	11 Oct.	10 Nou.	10 Dec.	o	11 Ian.	10 Feb.	12 Mar.	11 Apr.	11 Mai	10 Iunij	
	43	10 Iulj	9 Aug.	8 Sep.	8 Oct.	7 Nou.	7 Dec.	6 Ian.	7 Feb.	8 Mar.	7 Apr.	7 Mai	6 Iuni	6 Iulj	
XII	44	5 Aug.	4 Sept.	4 Oct.	2 Nou.	2 Dec.	1 Ian.	o	2 Feb.	4 Mar.	3 Apr.	3 Mai	2 Iuni	2 Iulj	εξαιε
	45	1 Aug.	31 Aug.	30 Sep.	30 Oct.	29 Nou.	29 Dec.	o	30 Ian.	1 Mar.	31 Mar.	30 Apr.	30 Mai	29 Iunij	
	46	29 Iulj	28 Aug.	27 Sep.	27 Oct.	26 Nou.	26 Dec.	o	27 Ian.	26 Feb.	28 Mar.	27 Apr.	27 Mai	26 Iunij	
	47	20 Iulj	25 Aug.	24 Sep.	24 Oct.	23 Nou.	23 Dec.	o	24 Ian.	23 Feb.	24 Mar.	23 Apr.	22 Mai	22 Iunij	
XIII	48	22 Iulj	21 Aug.	20 Sep.	19 Oct.	18 Nou.	18 Dec.	o	19 Ian.	18 Feb.	20 Mar.	19 Apr.	19 Mai	18 Iunij	εξαιε
	49	18 Iulj	17 Aug.	16 Sep.	16 Oct.	15 Nou.	15 Dec.	o	16 Ian.	15 Feb.	17 Mar.	16 Apr.	16 Mai	15 Iunij	
	50	15 Iulj	14 Aug.	13 Sep.	13 Oct.	12 Nou.	12 Dec.	o	13 Ian.	12 Feb.	14 Mar.	13 Apr.	13 Mai	12 Iunij	
	51	12 Iulj	11 Aug.	10 Sep.	10 Oct.	9 Nou.	9 Dec.	8 Ian.	9 Feb.	10 Mar.	9 Apr.	9 Mai	8 Iuni	8 Iulj	
XIII	52	7 Aug.	6 Sep.	6 Oct.	4 Nou.	4 Dec.	3 Ian.	o	4 Feb.	6 Mar.	5 Apr.	5 Mai	4 Iuni	4 Iulj	εξαιε
	53	3 Aug.	2 Sep.	2 Oct.	1 Nou.	1 Dec.	31 Dec.	o	1 Feb.	3 Mar.	2 Apr.	2 Mai	1 Iuni	1 Iulj	
	54	31 Iulj	30 Aug.	29 Sep.	29 Oct.	28 Nou.	28 Dec.	o	29 Ian.	28 Feb.	30 Mar.	29 Apr.	29 Mai	28 Iunij	
	55	28 Iulj	27 Aug.	26 Sep.	26 Oct.	25 Nou.	25 Dec.	o	26 Ian.	25 Feb.	26 Mar.	25 Apr.	25 Mai	24 Iunij	
XV	56	24 Iulj	23 Aug.	22 Sep.	21 Oct.	20 Nou.	20 Dec.	o	21 Ian.	20 Feb.	22 Mar.	21 Apr.	21 Mai	20 Iunij	εξαιε
	57	20 Iulj	19 Aug.	18 Sep.	18 Oct.	17 Nou.	17 Dec.	o	18 Ian.	17 Feb.	19 Mar.	18 Apr.	18 Mai	17 Iunij	
	58	17 Iulj	16 Aug.	15 Sep.	15 Oct.	14 Nou.	14 Dec.	o	15 Ian.	14 Feb.	16 Mar.	15 Apr.	15 Mai	14 Iunij	
	59	14 Iulj	13 Aug.	12 Sep.	12 Oct.	11 Nou.	11 Dec.	o	12 Ian.	11 Feb.	12 Mar.	11 Apr.	11 Mai	10 Iunij	
XVI	60	10 Iulj	9 Aug.	8 Sep.	6 Oct.	5 Nou.	5 Dec.	4 Ian.	5 Feb.	7 Mar.	6 Apr.	6 Mai	5 Iuni	5 Iulj	δισσε
	61	4 Aug.	3 Sep.	3 Oct.	2 Nou.	2 Dec.	1 Ian.	o	2 Feb.	4 Mar.	3 Apr.	3 Mai	2 Iunij	2 Iuli	
	62	1 Aug.	31 Aug.	30 Sep.	30 Oct.	29 Nou.	29 Dec.	o	30 Ian.	1 Mar.	31 Mar.	30 Apr.	30 Mai	29 Iunij	
	63	29 Iulj	28 Aug.	27 Sep.	27 Oct.	26 Nou.	26 Dec.	o	27 Ian.	26 Feb.	27 Mar.	26 Apr.	26 Mai	25 Iunij	
XVII	64	25 Iulj	24 Aug.	23 Sep.	22 Oct.	21 Nou.	21 Dec.	o	22 Ian.	21 Feb.	23 Mar.	22 Apr.	22 Mai	21 Iunij	εξαιε
	65	21 Iulj	20 Aug.	19 Sep.	19 Oct.	18 Nou.	18 Dec.	o	19 Ian.	18 Feb.	20 Mar.	19 Apr.	19 Mai	18 Iunij	
	66	18 Iulj	17 Aug.	16 Sep.	16 Oct.	15 Nou.	15 Dec.	o	17 Ian.	16 Feb.	17 Mar.	16 Apr.	16 Mai	15 Iuni	
	67	15 Iulj	14 Aug.	13 Sep.	13 Oct.	12 Nou.	12 Dec.	o	15 Ian.	12 Feb.	13 Mar.	12 Apr.	12 Mai	11 Iunij	
XVIII	68	11 Iulj	10 Aug.	9 Sep.	8 Oct.	7 Nou.	7 Dec.	6 Ian.	7 Feb.	9 Mar.	8 Apr.	8 Mai	7 Iuni	7 Iulj	εξαιε
	69	6 Aug.	5 Sep.	5 Oct.	4 Nou.	4 Dec.	3 Ian.	o	4 Feb.	6 Mar.	5 Apr.	5 Mai	4 Iuni	4 Iulj	
	70	3 Aug.	2 Sep.	2 Oct.	1 Nou.	1 Dec.	31 Dec.	o	1 Feb.	3 Mar.	2 Apr.	2 Mai	1 Iuni	1 Iulj	
	71	31 Iulj	30 Aug.	29 Sep.	29 Oct.	28 Nou.	28 Dec.	o	29 Ian.	28 Feb.	29 Mar.	28 Apr.	28 Mai	27 Iunij	
XIX	72	27 Iulj	26 Aug.	25 Sep.	24 Oct.	23 Nou.	23 Dec.	o	24 Ian.	23 Feb.	25 Mar.	24 Apr.	24 Mai	23 Iunij	εξαιε
	73	23 Iulj	22 Aug.	21 Sep.	21 Oct.	20 Nou.	20 Dec.	o	21 Ian.	20 Feb.	22 Mar.	21 Apr.	21 Mai	20 Iunij	
	74	20 Iulj	19 Aug.	18 Sep.	18 Oct.	17 Nou.	17 Dec.	o	18 Ian.	17 Feb.	19 Mar.	18 Apr.	18 Mai	17 Iunij	
	75	17 Iulj	16 Aug.	15 Sep.	15 Oct.	14 Nou.	14 Dec.	o	15 Ian.	14 Feb.	15 Mar.	14 Apr.	14 Mai	13 Iunij	
	76	13 Iulj	12 Aug.	11 Sep.	10 Oct.	9 Nou.	9 Dec.	o	10 Ian.	9 Feb.	11 Mar.	10 Apr.	10 Mai	9 Iunij	εξαιε

TABVLA TERTIA

OCTAERIDVM
COLLECTARVM.

DEFINITIONES.

Linea octa- eteridum.	Anni peri- odi Iulia- nae.	Anni perio- di Calippi.	Caput octaete- ridos in an- nis Iulianis GAMELION.
1	4204	76	ᾱ Ianuarij
2	4212	8	ᾱI Ianu.
3	4220	16	ᾱII Ianu.
4	4228	24	ᾱIII Ian.
5	4236	32	ᾱVI Ianu.
6	4244	40	ᾱVII Ianu.
7	4252	48	ᾱIX Ianu.
8	4260	56	ᾱXI Ianu.
9	4268	64	ᾱXII Ianu.
10	4276	72	ᾱXIII Ian.
11	4284	4	ᾱXV Ianu.
12	4292	12	ᾱXVII Ian.
13	4300	20	ᾱXVIII Ian.
14	4308	28	ᾱXX Ianu.
15	4316	36	KAL. Feb.
16	4324	44	II Feb.
17	4332	52	III Feb.
18	4340	60	V Feb.
19	4348	68	VII Feb.

- i Mensis Gracorum popularis est systema dierum $\overline{\text{xxx}}$.
- ii ἡμέραι ἀναρχοί, sine δεχαιρεσίαι, sunt duae dies adiectitiae, extra numerum mensium, quae post τετρακάδα Ποσδεῶν locum habent.
- iii Mensis ἐμβόλιμος, est Ποσδεῶν πέτερος, qui in anno embolimaeo inter τετρακάδα Μαιμακτηριῶν & νημελιῶν Ποσδεῶν ordinarij, inseritur.
- iiii Ποσδεῶν ordinarius, est, qui habet adscititias ἀναρχῆς ἡμέρας.
- v Annus popularis, qui proprius populi, non Magistratus, $\overline{\text{xxi}}$ mensium Gracorum, & duarum ἀναρχῶν dierum, hoc est dierum $\overline{\text{ccclxii}}$.
- vi ἐξαίρεσις ἡμέρα, dies, quae propter equationem Lunae expungitur, unde mensis ex pleno fit cauus.
- vii ἐνιαυτὸς ἐξαίρεσιμαῖος, est, in quo fit ἐξαίρεσις ἡμέρας, quando Boedromion fit cauus, & ἀντιδότης ἵσταμένα, dicitur τετάρτη ἵσταμένα.
- viii ἐνιαυτὸς δισηξαίρεσιμαῖος, est, in quo fit ἐξαίρεσις duarum dierum, quando Boedromion fit dierum $\overline{\text{xxviii}}$, & ἀντιδότης ἵσταμένα dicitur τετάρτη ἵσταμένα.
- ix Tetraeteris popularis, est systema quatuor annorum Gracorum inter duo plenilunia aut nouilunia interiectum, communis quidem dierum $\overline{\text{mccccxlvii}}$, embolimaeae dierum $\overline{\text{mccccxxxvii}}$.

x Octaeteris popularis, est systema annorum Gracorum octo, dierum $\overline{\text{mmdccccxxiiii}}$ inter duo nouilunia, aut plenilunia interiectum, constans duabus Tetraeteridibus, una communi, altera embolimaeae.

xi Periodus popularis Calippica, est systema annorum Gracorum popularium $\overline{\text{lxxvi}}$, qui totidem Iulianis aequantur, interuentu nouem embolismorum, id est Poseidone nouies intercalato.

CANON PRIMVS.

Dato anno periodi Iulianae, neomeniam primi mensis Olympici in diebus Iulianis designare.

Ab annis periodi Iulianae propositis, abijce numerum proxime minorem in subiecta Tabella. Cum reliquo confer te in Tabulam magnae periodi Calippicae. Exemplum: Detur annus periodi Iulianae 4128. Abiecto numero proxime minore in Tabella, nempe 4089, remanet 39 annus periodi Calippicae. Inuenio neomeniam Hecatombæonos 25 Iulij. Proinde dico, in anno proposito, mensis primi Olympici, qui respondet Hecatombæoni Attico, neomeniam incidere in $\overline{\text{xxv}}$ diem Iulij.

Anni collecti Pe-
riodi Iulianae.

3937	4469
4013	4545
4089	4621
4165	4697
4241	4773
4317	4849
4393	4925

CANON

CANON SECVNDVS.

Datis annis periodi Iuliana, qui non sint vetustiores epocha Olympica, scire quotus annus quota Olympiadis sit.

TABVLA OLYMPIADVM
ET ANNORVM OLYMPICORVM.

Abiectis per perpetuam regulam 3937 de annis periodi Iulianaë propositis, & a residuo rursus abiecto numero proxime minori in præsentis Tabula, referua numerum Olympiadum illi respondentem, & cum residuo confer te in periodum Calippicam. Numerum Olympiadum referuatam coniunge cum Olympiade, quam signat numerus lateralis in dicta Tabula periodi Calippicæ. Esto datus annus Periodi Iulianaë 4713. Volo scire quotus quota Olympiadis sit. Abiectis 3937, ex residuo 776, rursus abijcio numerum proxime minorem 760 in subiecta Tabella: & lateralem numerum Olympiadum ei respondentem 190 seorsim seruo. cum reliquis 16 confero me in Tabulam periodi Calippicæ. Ibi sextumdecimum annum video esse ultimum IIII Olympiadis. Coniungo Olympiadem IIII cum 190 Olympiadibus. Itaque aio annum periodi Iulianaë 4713 esse quartum Olympiadis $\overline{\text{cxcliii}}$.

Anni collecti.	Olym- piades.	Anni collecti.	Olym- piades.	Anni collecti.	Olym- piades.
4	1	48	12	380	95
8	2	52	13	456	114
12	3	56	14	532	133
16	4	60	15	608	152
20	5	64	16	684	171
24	6	68	17	760	190
28	7	72	18	836	209
32	8	76	19	912	228
36	9	152	38	988	247
40	10	228	57	1064	266
44	11	304	76	1140	285

CANON TERTIVS.

Olympiades datas cum annis residuis periodo Iuliana accommodare.

Accipe Olympiades propositas in superiore Tabula, si præcise inuenis. Sin autem, accipe numerum Olympiadum proxime minorem, & numerum lateralem annorum collectorum ei respondentem seorsim serua. Residuos annos coniunge cum annis collectis, quos reseruaisti. Aggregato adde per perpetuam regulam 3937. Proponatur annus IIII Olympiadis 194, quem oporteat periodo Iulianaë accommodare. Numerus proxime minor Olympiadum est 190, qui sunt 760 anni. Deinde quatuor reliquis absolutis respondent anni xvi. Fiant omnes anni 776. quibus addo 3937 per perpetuam Regulam. Colliguntur anni 4713 periodi Iulianaë. Est conuersus superioris Canonis.

CANON QVARTVS.

Dato diei Olympico mensem suum in die Iuliana accommodare.

Proposita sit 210 dies anni IIII Olympiadis 194. Volo scire quota quoti mensis Olympici ei respondeat, idque in die Iuliana. Per doctrinam antecedentis Canonis is erat annus periodi Iulianaë 4713. & per doctrinam primi, adiuuante doctrina secundi, is erat 16 annus periodi Olympicaë: in qua primus mensis inuit a $\overline{\text{xv}}$ Julij, ut est in Tabula periodi Calipp. Est annus communis. In Tabula prima, hoc est Tabula mensium, numerus proxime minor est 182 congruens fini Posideonos. Ergo 28 dies residui competunt Gamelioni, cuius neomenia occurrit in Tabula $\overline{\text{xiiii}}$ Ianuarij. Itaque 28 dies putati a $\overline{\text{xiiii}}$ Ianuarij desinunt in $\overline{\text{ix}}$ Februarij, qui est dies quaesitus. Aio igitur anno IIII Olympiadis propositæ 194, diem $\overline{\text{xxviii}}$ mensis $\overline{\text{v}}$ Olympici, qui respondet Gamelioni Attico, conuenisse in $\overline{\text{ix}}$ diem Februarij.

SCHOLION. *In hoc negotio duo notanda. Prius, annus Olympicus, aut Atticus communis ne sit, an embolimus. Alterum, an in anno proposito contingit Bisextum Iulianum. Huic incommodo occurre ope huius Tabellæ, in qua anni notati sunt, quibus bisextum Iulianum competit, tam in periodo Attica, quam Olympica, ut ex ipsa Tabula perspicuum est, quæ interprete opus non habet. Itaque si annus propositus incidat Olympicus quidem in 20, aut 24 periodi, Atticus autem in 18, aut 22, ibi habebis rationem bisexti Iuliani.*

TABVLA BISEXTI
Iuliani in annis Periodi
Olymp. & Attica.

Period. Olymp.	Period. Attica.	Period. Olymp.	Period. Attica.
4	2	44	42
8	6	48	46
12	10	52	50
16	14	56	54
20	18	60	58
24	22	64	62
28	26	68	66
32	30	72	70
36	34	76	74
40	38		

CANON QVINTVS.

Annos datos periodi Iulianæ in tempus ciuile periodi Atticæ conuertere.

Anni Periodi Iulianæ.

Abijce ab annis periodi Iulianæ propositis numerum proxime minorem. Residuum est annus periodi Atticæ. A propositis annis 4713 abijce numerum proxime minorem 4659. Superest 54 annus periodi Atticæ, cuius Hecatombæonis neomenia respondet 31 Iulij.

3519	3899	4279	4659
3595	3975	4355	4735
3671	4051	4431	4811
3747	4127	4507	4887
3823	4203	4583	4963

SCHOLIION. *Eadem est doctrina utriusque periodi, nisi quod a diuersis capitibus lustri Iuliani incipiunt, quanquam ab eodem Luna cyclo. Periodus Olympica inuit a secundo anno lustri Iuliani, hoc est a secundo anno bisexti Iuliani: Attica a tertio. utraque a Cyclo Luna quinto. Et quemadmodum numerus proxime minor in hac Tabella abiectus ab annis periodi Iulianæ, relinquit annum periodi Atticæ, ita numero proxime minori in Tabula Canonis primi ab annis periodi Iulianæ abiecto, relinquitur annus periodi Olympicæ.*

CANON SEXTVS.

Dato anno periodi Iulianæ, qui non sit minor 4204, neque maior 4348, neomeniam Gamelionis in Octaeteride scire.

Accipe numerum proxime minorem in Tabula tertia si quidem numerus est præcisus, habes neomeniam Gamelionos in Tabula. Exemplum: si numerus fuerit præcise 4308. Neomenia Gamelionos conuenit diei $\overline{\text{xxx}}$ Ianuarij in anno periodi Atticæ 28, ut in latere notatum est. Sin autem anni residui fuerint, accipe Gamelionem numeri proxime minoris, & annum periodia latere, & cum illo confer te in Tabulam periodi Calippicæ, in qua numera annos adnexos ab eo Gamelione, qui respondet anno periodi in Tabula notato. Ut, exempli gratia, si numerus annorum fuerit 4313, Gamelion numeri proxime minoris, ut jam scis, est $\overline{\text{xxx}}$ Ianuarij, annus periodi Atticæ 28. In Tabula periodi Calippicæ e regione anni 28 occurrit neomenia Gamelionis $\overline{\text{xxx}}$ Ianuarij. Est annus sextus Octaeteridos. Nam 4308, ad 4313, incluso termino, sunt sex anni. Numera annos $\overline{\text{vi}}$ a $\overline{\text{xxx}}$ Ianuarij, vel a 28 anno periodi. Tempus conuenit anno 33. Neomenia Gamelionos 13 Ianuarij.

CAPVT OCTAVVM.

LATERCVLVM MENSIVM ΠΥΤΑΝΕΙΑΣ
OCTAETERIDOS HARPALEÆ.

TABVLA PRIMÆ.

Menses $\overline{\text{πυτα-}}$ $\overline{\text{νεϊας}}$ Harpalei	Annus $\overline{\text{r}}$	Annus $\overline{\text{ii}}$	Annus $\overline{\text{iii}}$	Annus $\overline{\text{iiii}}$	Annus $\overline{\text{v}}$	Annus $\overline{\text{vi}}$	Annus $\overline{\text{vii}}$	An. $\overline{\text{viii}}$
Gamelion	$\overline{\text{i}}$ Gamel.	$\overline{\text{xxv}}$ Posid. $\overline{\text{ii}}$	$\overline{\text{xviii}}$ Posid.	$\overline{\text{viii}}$ Gamel.	$\overline{\text{i}}$ Gamel.	$\overline{\text{xxvi}}$ Posid.	$\overline{\text{xvi}}$ Gamel.	$\overline{\text{viii}}$ Gamel.
Antheſterion	$\overline{\text{i}}$ Anthest.	$\overline{\text{xxiiii}}$ Gamel.	$\overline{\text{xy}}$ Gamel.	$\overline{\text{viii}}$ Anthest.	$\overline{\text{i}}$ Anthest.	$\overline{\text{xxiiii}}$ Gamel.	$\overline{\text{xv}}$ Anthest.	$\overline{\text{viii}}$ Anthest.
Elapheſolion	$\overline{\text{i}}$ Elapheb.	$\overline{\text{xxiiii}}$ Anthest.	$\overline{\text{xv}}$ Anthest.	$\overline{\text{vii}}$ Elapheb.	$\overline{\text{xxx}}$ Anthest.	$\overline{\text{xxiiii}}$ Anthest.	$\overline{\text{xv}}$ Elapheb.	$\overline{\text{vii}}$ Elapheb.
Munychion	$\overline{\text{xxx}}$ Elapheb.	$\overline{\text{xxii}}$ Elapheb.	$\overline{\text{xiiii}}$ Elapheb.	$\overline{\text{vii}}$ Munych.	$\overline{\text{xxx}}$ Elapheb.	$\overline{\text{xxii}}$ Elapheb.	$\overline{\text{xiiii}}$ Munych.	$\overline{\text{vii}}$ Munych.
Thargelion	$\overline{\text{xxx}}$ Munych.	$\overline{\text{xxii}}$ Munych.	$\overline{\text{xiiii}}$ Munych.	$\overline{\text{vi}}$ Thargel.	$\overline{\text{xxix}}$ Munych.	$\overline{\text{xxii}}$ Munych.	$\overline{\text{xiiii}}$ Thargel.	$\overline{\text{vi}}$ Thargel.
Scirrophorion	$\overline{\text{xxix}}$ Thargel.	$\overline{\text{xxi}}$ Thargel.	$\overline{\text{xiiii}}$ Thargel.	$\overline{\text{vi}}$ Scirroph.	$\overline{\text{xxix}}$ Thargel.	$\overline{\text{xxi}}$ Thargel.	$\overline{\text{xiii}}$ Scirrho.	$\overline{\text{vi}}$ Scirroph.
Hecatombæon	$\overline{\text{xxix}}$ Scirroph.	$\overline{\text{xxi}}$ Scirroph.	$\overline{\text{xiii}}$ Scirroph.	$\overline{\text{v}}$ Hecatomb.	$\overline{\text{xxix}}$ Scirroph.	$\overline{\text{xxi}}$ Scirroph.	$\overline{\text{xiii}}$ Hecat.	$\overline{\text{v}}$ Hecatomb.
Metagitnion	$\overline{\text{xxviii}}$ Hecat.	$\overline{\text{xx}}$ Hecatomb.	$\overline{\text{xiii}}$ Hecat.	$\overline{\text{v}}$ Metagitn.	$\overline{\text{xxviii}}$ Hecat.	$\overline{\text{xx}}$ Hecatomb.	$\overline{\text{xii}}$ Metagit.	$\overline{\text{v}}$ Metagitn.
Boedromion	$\overline{\text{xxviii}}$ Metag.	$\overline{\text{xx}}$ Metagitn.	$\overline{\text{xii}}$ Metagitn.	$\overline{\text{v}}$ Boedrom.	$\overline{\text{xxviii}}$ Metag.	$\overline{\text{xx}}$ Metagitn.	$\overline{\text{xii}}$ Boedro.	$\overline{\text{iii}}$ Boedro.
Pyanepſion	$\overline{\text{xxvii}}$ Boedro.	$\overline{\text{xix}}$ Boedrom.	$\overline{\text{xii}}$ Boedrom.	$\overline{\text{v}}$ Pyanepſ.	$\overline{\text{xxvii}}$ Boedr.	$\overline{\text{xx}}$ Boedrom.	$\overline{\text{xi}}$ Pyanepſ.	$\overline{\text{iii}}$ Pyanepſ.
Mæmactherion	$\overline{\text{xxvii}}$ Pyanepſ.	$\overline{\text{xix}}$ Pyanepſ.	$\overline{\text{xi}}$ Pyanepſ.	$\overline{\text{iiii}}$ Mæmact.	$\overline{\text{xxvii}}$ Pyanep.	$\overline{\text{xix}}$ Pyanepſ.	$\overline{\text{xi}}$ Mæmact.	$\overline{\text{iii}}$ Mæmact.
Posideon prior	$\overline{\text{xxvii}}$ Mæmact.	$\overline{\text{xviii}}$ Mæmact.	$\overline{\text{xi}}$ Mæmact.	$\overline{\text{iii}}$ Posideon.	$\overline{\text{xxvi}}$ Mæm.	$\overline{\text{xix}}$ Mæmact.	$\overline{\text{xi}}$ Posid.	$\overline{\text{iii}}$ Posid.
Posideon poſter.	$\overline{\text{xxvi}}$ Posid.	$\overline{\text{i}}$	$\overline{\text{i}}$ Posid. on.	$\overline{\text{o}}$	$\overline{\text{o}}$	$\overline{\text{xxviii}}$ Posid.	$\overline{\text{o}}$	$\overline{\text{o}}$

NEOME.

NEOMENIÆ ENNEADECATERIDOS

PRYTANIAS METONICÆ

TABVLA SECVND A.

Εκατομ- Βαιών.	Μετα- γνητών.	Βοηθο- μιών.	Πρωτε- ψιών.	Μετα- τητων.	Προτε- δων.	Προτε- δων.	Γαμη- λιών.	Αθροε- μιών.	Ελαση- φολιών.	Μενο- χιών.	Θαυρη- λιών.	Σκηνο- φοριών.	
1 15 Julj 7	14 Aug. 2	13 Sep. 4	12 Oct. 5	11 Nou. 7	10 Dec. 1	ο	9 Ian. 3	7 Feb. 4	9 Mar. 6	7 Apr. 7	7 Mai 2	5 Iunj 3	
2 5 Julj 5	3 Aug. 6	2 Sep. 1	1 Oct. 2	31 Oct. 4	30 Nou. 6	29 Dec. 7	28 Ian. 2	26 Feb. 3	28 Mar. 5	26 Apr. 6	26 Mai 1	24 Iunj 2	Emb.
3 24 Julj 4	22 Aug. 5	21 Sep. 7	20 Oct. 1	19 Nou. 3	18 Dec. 4	ο	17 Ian. 6	16 Feb. 1	16 Mar. 2	15 Apr. 4	14 Mai 5	13 Iunj 7	
4 12 Julj 1	11 Aug. 3	9 Sep. 4	9 Oct. 6	7 Nou. 7	7 Dec. 2	ο	5 Ian. 3	4 Feb. 5	5 Mar. 6	4 Apr. 1	3 Mai 2	2 Iunj 4	Emb.
5 2 Julj 6	31 Julj 7	30 Aug. 2	28 Sept. 3	28 Oct. 5	26 Nou. 6	26 Dec. 1	24 Ian. 2	23 Feb. 4	24 Mar. 5	23 Apr. 7	23 Mai 1	21 Iunj 3	Emb.
6 20 Julj 4	19 Aug. 6	18 Sep. 1	17 Oct. 2	16 Nou. 4	15 Dec. 5	ο	14 Ian. 7	12 Feb. 1	14 Mar. 3	13 Apr. 4	12 Mai 6	10 Iunj 7	
7 10 Julj 2	8 Aug. 3	7 Sep. 5	6 Oct. 6	5 Nou. 1	5 Dec. 3	ο	3 Ian. 4	2 Feb. 6	2 Mar. 7	1 Apr. 2	30 Apr. 3	30 Mai 5	
8 28 Iunj 6	28 Julj 1	26 Aug. 2	25 Sep. 4	25 Oct. 5	23 Nou. 7	22 Dec. 1	21 Ian. 3	20 Feb. 5	21 Mar. 6	20 Apr. 1	19 Mai 2	18 Iunj 4	Emb.
9 17 Julj 5	16 Aug. 7	14 Sep. 1	14 Oct. 3	12 Nou. 4	12 Dec. 6	ο	10 Ian. 7	9 Feb. 2	10 Mar. 3	9 Apr. 5	8 Mai 6	7 Iunj 1	Emb.
ο 7 Julj 3	5 Aug. 4	4 Sep. 6	3 Oct. 7	2 Nou. 2	1 Dec. 3	31 Dec. 5	29 Ian. 6	28 Feb. 1	29 Mar. 2	28 Apr. 4	27 Mai 5	26 Iunj 7	Emb.
1 25 Julj 1	24 Aug. 3	23 Sep. 5	22 Oct. 6	21 Nou. 1	20 Dec. 2	ο	19 Ian. 4	17 Feb. 5	18 Mar. 7	16 Apr. 1	16 Mai 3	14 Iunj 4	
12 4 Iuli 6	12 Aug. 7	11 Sep. 2	10 Oct. 3	9 2	8 Dec. 6	ο	7 Ian. 1	6 Feb. 3	7 Mar. 4	6 Apr. 6	5 Mai 7	4 Iunj 2	
13 3 Iuli 3	2 Aug. 5	31 Aug. 6	30 Sep. 1	29 Oct. 2	28 Nou. 4	27 Dec. 5	26 Ian. 7	24 Feb. 1	26 Mar. 3	25 Apr. 5	24 Mai 6	23 Iunj 1	Emb.
14 22 Iuli 2	21 Aug. 4	19 Sep. 5	19 Oct. 7	17 Nou. 1	17 Dec. 3	ο	15 Ian. 4	14 Feb. 6	15 Mar. 7	14 Apr. 2	13 Mai 3	12 Iunj 5	
15 12 Iuli 7	10 Aug. 1	9 Sep. 3	8 Oct. 4	7 Nou. 6	6 Dec. 7	ο	5 Ian. 2	3 Feb. 3	4 Mar. 5	2 Apr. 6	2 Mai 1	31 Iunj 2	
16 30 Iuni 4	29 Iulj 5	28 Aug. 7	26 Sep. 1	26 Oct. 3	25 Nou. 5	24 Dec. 6	23 Ian. 1	21 Feb. 2	23 Mar. 4	21 Apr. 5	21 Mai 7	19 Iunj 1	Emb.
17 19 Iuli 3	17 Aug. 4	16 Sep. 6	16 Oct. 7	14 Nou. 2	13 Dec. 3	ο	12 Ian. 5	11 Feb. 7	12 Mar. 1	11 Apr. 3	10 Mai 4	8 Iunj 5	Emb.
18 8 Iuli 7	7 Aug. 2	5 Sep. 3	5 Oct. 5	3 Nou. 6	3 Dec. 1	1 Ian. 2	31 Ian. 4	1 Feb. 5	31 Mar. 7	30 Apr. 2	29 Mai 3	28 Iunj 5	Emb.
19 27 Iuli 6	26 Aug. 1	24 Sep. 2	24 Oct. 4	22 Nou. 5	22 Dec. 7	ο	20 Ian. 1	19 Feb. 3	20 Mar. 4	19 Apr. 6	18 Mai 7	17 Iunj 2	

PERIODVS CALIPPI ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ.

TABVLA TERTIA.

	Εκα- τομ- εσιών.	Μετα- τείσιών.	Βαηδρο- μιών.	Πυανε- ψιών.	Μαμακ- τηριών.	Ποσα- δεών.	Γαμη- λιών.	Ανθεστη- ριών.	Ελαφι- βολιών.	Μενυ- χιών.	Θαργη- λιών.	Σκίρο- φοριών α	Σκίρο- φοριών β
1	28 Iulij	28 Iulij	27 Aug.	25 Sep.	25 Oct.	23 Nou.	23 Dec.	21 Ian.	20 Feb.	20 Mar.	19 Apr.	18 Mai	17 Iunij
2	16 Iulij	15 Aug.	13 Sep.	13 Oct.	12 Nou.	11 Dec.	9 Ian.	8 Feb.	10 Mar.	8 Apr.	8 Mai	7 Iunij	0
3	6 Iulij	4 Aug.	3 Sep.	2 Oct.	1 Nou.	29 Nou.	30 Dec.	28 Ian.	27 Feb.	29 Mar.	27 Apr.	27 Mai	25 Iunij
4	25 Iulij	24 Aug.	22 Sep.	21 Oct.	19 Nou.	19 Dec.	18 Ian.	16 Feb.	18 Mar.	16 Apr.	15 Mai	15 Iunij	0
5	15 Iulij	13 Aug.	11 Sep.	11 Oct.	9 Nou.	9 Dec.	7 Ian.	6 Feb.	6 Mar.	5 Apr.	4 Mai	2 Iunij	0
6	2 Iulij	31 Iulij	30 Aug.	29 Sept.	29 Oct.	27 Nou.	27 Dec.	25 Ian.	24 Feb.	25 Mar.	24 Apr.	23 Mai	22 Iunij
7	21 Iulij	20 Aug.	18 Sep.	18 Oct.	16 Nou.	16 Dec.	15 Ian.	13 Feb.	15 Mar.	13 Apr.	13 Mai	11 Iunij	0
8	11 Iulij	9 Aug.	8 Sep.	7 Oct.	6 Nou.	5 Dec.	4 Ian.	2 Feb.	4 Mar.	2 Apr.	2 Mai	1 Iunij	0
9	30 Iunij	30 Iulij	28 Aug.	27 Sep.	26 Oct.	25 Nou.	24 Dec.	23 Ian.	21 Feb.	22 Mar.	20 Apr.	20 Mai	18 Iunij
10	18 Iulij	16 Aug.	18 Sep.	15 Oct.	13 Nou.	13 Dec.	11 Ian.	10 Feb.	11 Mar.	10 Apr.	9 Mai	8 Iunij	0
11	7 Iulij	6 Aug.	4 Sep.	4 Oct.	2 Nou.	3 Dec.	31 Ian.	30 Ian.	28 Feb.	30 Mar.	29 Apr.	28 Mai	27 Iunij
12	26 Iulij	25 Aug.	23 Sep.	23 Oct.	21 Nou.	21 Dec.	19 Ian.	18 Feb.	19 Mar.	18 Apr.	18 Mai	16 Iunij	0
13	16 Iulij	14 Aug.	13 Sep.	12 Oct.	11 Nou.	10 Dec.	9 Ian.	7 Feb.	8 Mar.	6 Apr.	6 Mai	4 Iunij	0
14	4 Iulij	3 Aug.	1 Sep.	1 Oct.	30 Oct.	29 Nou.	28 Dec.	27 Ian.	25 Feb.	27 Mar.	25 Apr.	25 Mai	23 Iunij
15	23 Iulij	21 Aug.	20 Sep.	19 Oct.	18 Nou.	18 Dec.	16 Ian.	15 Feb.	16 Mar.	15 Apr.	14 Mai	13 Iunij	0
16	12 Iulij	11 Aug.	9 Sep.	9 Oct.	7 Nou.	7 Dec.	5 Ian.	4 Feb.	5 Mar.	4 Apr.	4 Mai	2 Iunij	0
17	2 Iulij	31 Iulij	30 Aug.	28 Sep.	28 Oct.	26 Nou.	26 Dec.	24 Ian.	23 Feb.	23 Mar.	22 Apr.	21 Mai	20 Iunij
18	20 Iulij	18 Aug.	17 Sep.	16 Oct.	15 Nou.	14 Dec.	13 Ian.	11 Feb.	13 Mar.	11 Apr.	11 Mai	9 Iunij	0
19	9 Iulij	7 Aug.	6 Sep.	5 Oct.	4 Nou.	4 Dec.	2 Ian.	1 Feb.	2 Mar.	1 Apr.	30 Apr.	30 Mai	0
20	28 Iunij	28 Iulij	26 Aug.	25 Sep.	24 Oct.	23 Nou.	22 Dec.	21 Ian.	20 Feb.	21 Mar.	20 Apr.	19 Mai	18 Iunij
21	16 Iulij	16 Aug.	14 Sep.	14 Oct.	12 Nou.	12 Dec.	10 Ian.	9 Feb.	9 Mar.	8 Apr.	7 Mai	6 Iunij	0
22	6 Iulij	4 Aug.	3 Sep.	2 Oct.	1 Nou.	30 Nou.	30 Dec.	28 Ian.	27 Feb.	29 Mar.	27 Apr.	26 Mai	25 Iunij
23	24 Iulij	23 Aug.	22 Sep.	21 Oct.	20 Nou.	19 Dec.	18 Ian.	16 Feb.	18 Mar.	16 Apr.	16 Mai	14 Iunij	0
24	14 Iulij	12 Aug.	11 Sep.	10 Oct.	9 Nou.	8 Dec.	7 Ian.	6 Feb.	7 Mar.	6 Apr.	5 Mai	4 Iunij	0
25	3 Iulij	2 Aug.	31 Aug.	30 Sep.	29 Oct.	28 Nou.	27 Dec.	26 Ian.	24 Feb.	24 Mar.	23 Apr.	23 Mai	22 Iunij
26	21 Iulij	20 Aug.	18 Sep.	18 Oct.	16 Nou.	16 Dec.	14 Ian.	13 Feb.	14 Mar.	18 Apr.	12 Mai	11 Iunij	0
27	10 Iulij	9 Aug.	8 Sep.	7 Oct.	6 Nou.	5 Dec.	4 Ian.	2 Feb.	4 Mar.	2 Apr.	2 Mai	31 Mai	0
28	30 Iunij	29 Iulij	28 Aug.	26 Sep.	25 Oct.	24 Nou.	24 Dec.	23 Ian.	21 Feb.	23 Mar.	21 Apr.	21 Mai	19 Iulij
29	19 Iulij	17 Aug.	16 Sep.	15 Oct.	14 Nou.	13 Dec.	12 Ian.	10 Feb.	11 Mar.	10 Apr.	9 Mai	9 Iunij	0
30	7 Iulij	6 Aug.	4 Sep.	4 Oct.	2 Nou.	2 Dec.	31 Dec.	30 Ian.	28 Feb.	30 Mar.	28 Apr.	28 Mai	26 Iunij
31	26 Iulij	25 Aug.	23 Sep.	23 Oct.	21 Nou.	21 Dec.	19 Ian.	18 Feb.	19 Mar.	18 Apr.	17 Mai	16 Iunij	0
32	15 Iulij	14 Aug.	12 Sep.	12 Oct.	10 Nou.	10 Dec.	9 Ian.	7 Feb.	9 Mar.	7 Apr.	7 Mai	5 Iunij	0
33	5 Iulij	3 Aug.	2 Sep.	1 Oct.	31 Oct.	29 Nou.	29 Dec.	27 Ian.	26 Feb.	27 Mar.	25 Apr.	25 Mai	25 Iunij
34	23 Iulij	21 Aug.	20 Sep.	19 Oct.	18 Nou.	17 Dec.	16 Ian.	14 Feb.	16 Mar.	15 Apr.	14 Mai	13 Iunij	0
35	12 Iulij	11 Aug.	9 Sep.	9 Oct.	7 Nou.	7 Dec.	6 Ian.	4 Feb.	5 Mar.	4 Apr.	3 Mai	2 Iunij	0
36	1 Iulij	31 Iulij	29 Aug.	28 Sep.	28 Oct.	26 Nou.	26 Dec.	24 Ian.	23 Feb.	24 Mar.	23 Apr.	22 Mai	21 Iunij
37	20 Iulij	19 Aug.	17 Sep.	17 Oct.	15 Nou.	15 Dec.	13 Ian.	12 Feb.	13 Mar.	11 Apr.	11 Mai	9 Iunij	0
38	9 Iulij	7 Aug.	6 Sep.	5 Oct.	4 Nou.	3 Dec.	2 Ian.	31 Ian.	2 Mar.	31 Mar.	30 Apr.	29 Mai	0

RESIDVVM PERIODI ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ

CALIPPICÆ.

	Εκατομ- βαιών.	Μετα- γεννιών.	Βοηδρο- μιών.	Πυανε- ψιών.	Μαιμακ- τηριών.	Ποσει- δεών.	Γαμη- λιών.	Ανθεστ- ριών.	Ελαφι- βολεών.	Μενυ- χσιών.	Θαυρη- λιών.	Σκίβ- ροφύ- θριών α	Σκίβρο- φύθριών β
39	18 Iulij	28 Iulij	26 Aug.	25 Sep.	24 Oct.	23 Nou.	22 Dec.	21 Ian.	19 Feb.	21 Mar.	19 Apr.	19 Mai	17 Iunij
40	17 Iulij	15 Aug.	14 Sep.	14 Oct.	12 Nou.	12 Dec.	10 Ian.	9 Feb.	10 Mar.	9 Apr.	8 Mai	7 Iunij	o
41	6 Iulij	5 Aug.	3 Sep.	3 Oct.	1 Nou.	1 Dec.	30 Dec.	29 Ian.	28 Feb.	28 Mar.	27 Apr.	26 Mai	25 Iunij
42	24 Iulij	23 Aug.	21 Sep.	21 Oct.	19 Nou.	19 Dec.	17 Ian.	16 Feb.	17 Mar.	16 Apr.	16 Mai	14 Iunij	o
43	17 Iulij	12 Aug.	11 Sep.	10 Oct.	9 Nou.	8 Dec.	7 Ian.	5 Feb.	7 Mar.	5 Apr.	5 Mai	3 Iunij	o
44	3 Iulij	1 Aug.	31 Aug.	30 Sep.	29 Oct.	28 Nou.	27 Dec.	26 Ian.	25 Feb.	26 Mar.	24 Apr.	24 Mai	22 Iunij
45	22 Iulij	20 Aug.	19 Sep.	18 Oct.	17 Nou.	17 Dec.	15 Ian.	14 Feb.	14 Mar.	13 Apr.	12 Mai	11 Iunij	o
46	10 Iulij	9 Aug.	7 Sep.	7 Oct.	5 Nou.	5 Dec.	3 Ian.	2 Feb.	3 Mar.	2 Apr.	2 Mai	31 Mai	o
47	30 Iulij	29 Iulij	28 Aug.	26 Sep.	26 Oct.	24 Nou.	24 Dec.	22 Ian.	21 Feb.	22 Mar.	21 Apr.	20 Mai	19 Iunij
48	19 Iulij	17 Aug.	16 Sep.	15 Oct.	13 Nou.	13 Dec.	12 Ian.	10 Feb.	12 Mar.	10 Apr.	10 Mai	1 Iunij	o
49	8 Iulij	6 Aug.	5 Sep.	4 Oct.	3 Nou.	3 Dec.	1 Ian.	31 Ian.	29 Feb.	30 Mar.	28 Apr.	26 Mai	26 Iunij
50	26 Iulij	24 Aug.	23 Sep.	22 Oct.	21 Nou.	20 Dec.	19 Ian.	17 Feb.	19 Mar.	18 Apr.	17 Mai	18 Iunij	o
51	15 Iulij	14 Aug.	12 Sep.	12 Oct.	10 Nou.	10 Dec.	8 Ian.	7 Feb.	8 Mar.	7 Apr.	6 Mai	8 Iunij	o
52	5 Iulij	3 Aug.	2 Sep.	10 Oct.	31 Oct.	29 Nou.	29 Dec.	27 Ian.	26 Feb.	27 Mar.	26 Apr.	25 Mai	25 Iunij
53	23 Iulij	22 Aug.	20 Sep.	20 Oct.	19 Nou.	18 Dec.	17 Ian.	15 Feb.	15 Mar.	14 Apr.	14 Mai	12 Iunij	o
54	12 Iulij	10 Aug.	9 Sept.	8 Oct.	7 Nou.	6 Dec.	5 Ian.	3 Feb.	5 Mar.	4 Apr.	5 Mai	2 Iunij	o
55	1 Iulij	31 Iulij	29 Aug.	28 Sep.	27 Oct.	26 Nou.	26 Dec.	24 Ian.	22 Feb.	24 Mar.	22 Apr.	21 Mai	21 Iunij
56	20 Iulij	19 Aug.	17 Sep.	17 Oct.	15 Nou.	15 Dec.	13 Ian.	12 Feb.	13 Mar.	12 Apr.	11 Mai	11 Iunij	o
57	9 Iulij	8 Aug.	6 Sep.	6 Oct.	5 Nou.	4 Dec.	3 Ian.	1 Feb.	2 Mar.	31 Mar.	30 Apr.	29 Mai	o
58	1 Iunij	27 Iulij	26 Aug.	24 Sep.	24 Oct.	22 Nou.	22 Dec.	21 Ian.	19 Feb.	21 Mar.	19 Apr.	19 Mai	18 Iunij
59	17 Iulij	15 Aug.	14 Sep.	13 Oct.	12 Nou.	11 Dec.	10 Ian.	8 Feb.	10 Mar.	8 Apr.	8 Mai	7 Iunij	o
60	6 Iulij	5 Aug.	3 Sep.	3 Oct.	1 Nou.	1 Dec.	30 Dec.	29 Ian.	27 Feb.	29 Mar.	27 Apr.	27 Mai	25 Iunij
61	25 Iulij	24 Aug.	22 Sep.	22 Oct.	20 Nou.	20 Dec.	18 Ian.	17 Feb.	17 Mar.	16 Apr.	16 Mai	14 Iunij	o
62	13 Iulij	12 Aug.	12 Sep.	10 Oct.	10 Nou.	8 Dec.	8 Ian.	7 Feb.	5 Mar.	8 Apr.	6 Mai	4 Iunij	o
63	3 Iulij	1 Aug.	31 Aug.	29 Sep.	29 Oct.	27 Nou.	27 Dec.	25 Ian.	24 Feb.	25 Mar.	24 Apr.	24 Mai	22 Iunij
64	22 Iulij	20 Aug.	19 Sep.	18 Oct.	17 Nou.	16 Dec.	14 Ian.	13 Feb.	15 Mar.	13 Apr.	13 Mai	11 Iunij	o
65	11 Iulij	10 Aug.	8 Sep.	8 Oct.	6 Nou.	6 Dec.	4 Ian.	3 Feb.	2 Mar.	2 Apr.	1 Mai	31 Mai	o
66	29 Iunij	29 Iulij	27 Aug.	26 Sep.	25 Oct.	24 Nou.	23 Dec.	22 Ian.	20 Feb.	22 Mar.	20 Apr.	20 Mai	18 Iunij
67	18 Iulij	17 Aug.	15 Sep.	15 Oct.	13 Nou.	13 Dec.	11 Ian.	10 Feb.	12 Mar.	10 Apr.	10 Mai	8 Iunij	o
68	8 Iulij	6 Aug.	5 Sep.	4 Oct.	3 Nou.	2 Dec.	1 Ian.	30 Ian.	1 Mar.	30 Mar.	29 Apr.	29 Mai	27 Iunij
69	27 Iulij	25 Aug.	24 Sep.	23 Oct.	22 Nou.	21 Dec.	20 Ian.	18 Feb.	19 Mar.	17 Apr.	17 Mai	15 Iunij	o
70	15 Iulij	15 Aug.	12 Sep.	11 Oct.	10 Nou.	10 Dec.	8 Ian.	7 Feb.	8 Mar.	7 Apr.	6 Mai	5 Iunij	o
71	4 Iulij	3 Aug.	1 Sep.	1 Oct.	30 Oct.	29 Nou.	28 Dec.	27 Ian.	26 Feb.	27 Mar.	26 Apr.	25 Mai	24 Iunij
72	23 Iulij	22 Aug.	20 Sep.	20 Oct.	18 Nou.	18 Dec.	16 Ian.	15 Feb.	16 Mar.	15 Apr.	14 Mai	13 Iunij	o
73	13 Iulij	11 Aug.	10 Sep.	9 Oct.	8 Nou.	7 Dec.	6 Ian.	4 Feb.	6 Mar.	4 Apr.	4 Mai	2 Iunij	o
74	1 Iulij	30 Iulij	29 Aug.	28 Sep.	27 Nou.	26 Nou.	25 Dec.	24 Ian.	22 Feb.	24 Mar.	22 Apr.	22 Mai	20 Iunij
75	20 Iulij	18 Aug.	17 Sep.	16 Oct.	15 Nou.	14 Dec.	13 Ian.	12 Feb.	13 Mar.	12 Apr.	11 Mai	10 Iunij	o
76	9 Iulij	8 Aug.	6 Sep.	6 Oct.	4 Nou.	4 Dec.	2 Ian.	1 Feb.	2 Mar.	1 Apr.	30 Apr.	30 Mai	o

DEFINITIONES.

- Ἰ *Menses πρῶταίης Harpalci, Metonici, & Calippici, sunt qui non semper alternis pleni & caui, sed aliquando pleni continui.*
- Ἱ *Ἐνιαυτός πρῶταίης est annus proprius Magistratus, non populi, constans ex mensibus πρῶταίης, $\overline{\text{xxi}}$ quidem communis, $\overline{\text{xiii}}$ autem embolimus.*
- ἰἰ *Ὀκταετης Harpalca est periodus octo annorum πρῶταίης, dierum absolutorum 2924, mensium πρῶταίης $\overline{\text{xcix}}$.*
- ἰἰἰ *Ἐννεαδεκαετης Metonica πρῶταίης est periodus $\overline{\text{xxix}}$ annorum, dierum 6940 absolutorum, mensium πρῶταίης $\overline{\text{ccxxv}}$.*
- ἰἴ *Μετέμπτωσης Μετωνικῆς Iuliana, est differentia Enneadecacteridos Metonica, & Iuliana, horarum vi.*
- ἰἵ *Μετέμπτωσης Μετωνικῆς Lunaris, est differentia Enneadecacteridos Lunaris, & Metonica, horarum 7.485.*
- ἰἶ *Ἐξάμηνος Ἐξαετης πρῶταίης Calippica est periodus dierum 27759, annorum Iulianorum absolutorum $\overline{\text{lxxvi}}$, mensium πρῶταίης $\overline{\text{vccccxi}}$; qui simul $\overline{\text{lxxvi}}$ annis Graecorum popularibus exaquantur.*

CANON PRIMVS.

Dato anno & mense Prytanias Octaeteridos Harpalca, neomenia mensis dati diem mensis popularis, & diem Iulianam assignare.

MONITVM. *In laterculo octaeteridos Harpalca, omnibus neomenijs adde ἰἰ.*

Esto datus Scirrhophorion prytanias Harpaleus in anno ἰἰἰ Octaeteridis, cuius neomenia assignanda sit in diebus Iulianis. Per doctrinam Capitis antecedentis, Canone sexto, scias quota sit Octaeteris, & per eandem doctrinam cum Gamelione dictæ Octaeteridos ingressus Tabulam periodi Calippicæ eiusdem Capitis numerata ab eodem Gamelione, usque ad annum propositum, in quo quaremenem popularem, in cuius diem conuenit neomenia prytanias.

Esto igitur annus ἰἰἰ, & Scirrhophorion mensis πρῶταίης Octaeteridos primæ, cuius neomenia Gamelionis conuenit x diei Ianuarij anno $\overline{\text{lxxvi}}$ periodi Calippicæ, per doctrinam ἰἶ Canonis Cap. superioris. Annus igitur quartus inicit a $\overline{\text{xxxvi}}$ Ianuarij in ἰἴἰ anno periodi Calippicæ popularis per eundem Canonem sextum. Scirrhophorion $\overline{\text{xxxix}}$ Iulij. In anno vero quarto proposito Scirrhophorion πρῶταίης capit a $\overline{\text{viii}}$ Scirrhophorionos popularis, ut habes in Tabula prima huius Cap. (additis per perpetuam regulam ἰἰ ad neomenias Harpali) Si neomenia Scirrhophorionos popularis incidit, ut iam vidimus, in $\overline{\text{xxxix}}$ Iulij, ergo $\overline{\text{viii}}$ eiusdem mensis conuenit sextæ Iulij. Proinde Scirrhophorion prytanias anni quarti propositi in Octaeteride Harpalca incidit in sextam Iulij. Ita in cæteris operaberis. Et me tacente ex doctrina dicti Canonis texti Capitis antecedentis tiro per se hæc potest experiri.

CANON SECVNDVS.

Dato anno periodi Iulianæ, qui non sit minor numero 4281, annum cycli Metonici scire.

Ab annis Periodi Iulianæ, qui non sint minores numero 4281, abiecit numerum proxime minorem in præsentī Tabula. Esto propositus annus 4328. Abiecto numero proxime minore 4319, relinquitur annus 9 cycli tertij. Nam duo cycli præterierunt, ut patet ex ultimo versu Tabellæ, in quo 2 posita sunt e regione numeri 4319, quem abiecit. Illa igitur 2 significant tandem cyclos Metonicos præterisse.

Anni periodi Iul.	Cycli Metonici.	Cyclus Solis.	Character cycli Meton.	Linea cyclorum.
4281	0	25	5	0
4300	19	16	1	1
4319	38	7	4	2
4338	57	26	7	3
4357	76	17	3	4
4376	95	8	6	5

CANON TERTIVS.

Dato anno periodi Iuliana, cyclum Romanum Solis, & caracterifimum cycli Metonici fcire.

Habeas annum cycli Metonici per antecedentem, hoc est abiecto numero proxime minori in antecedente Tabula. Cyclum Solis appositum dicto numero proxime minori coniunge cum anno cycli Metonici. Esto propositus idem annus 4328. Annus cycli per antecedentem, est 9. Coniunge cum cyclo Solis, qui appositus est numero proxime minori 4319, nempe 7. Confurgit cyclus Solis Romanus 16. quod est prius. Deinde dicto cyclo 7 Solarium numerus 4 appositus, est caracterifimus quaesitus. Quod est posterius.

ΜΟΝΙΤΥΜ. Si anni utriusque cycli coniuncti excefferint numerum 28, abijce ipsa 28.

CANON QVARTVS.

Dato anno cycli Metonici, neomeniam mensis Prytaniæ propositi in die Iuliana fcire.

Sit datus annus nonus cycli tertij in superiori exemplo. Volo fcire neomeniam Ποσδεῶν & περτέρας. Cum caractere 4 per superiorem doctrinam inuento, & cyclo Romano xvi ingrediatur Tabulam Enneadecaeteridos Metonicae. E regione anni ix, sub Titulo Ποσδεῶν & ᾱ occurrit 12 Decembris, quæ in Calendario Iuliano est litera C. caracterem 4 iungo cum caractere 6 in eadem cella 12 Decembris reperto. Fiunt 10. Abiectis 7, remanet feria tertia. Quia cyclus Romanus est xvi, & proinde litera Dominicalis B, ergo feria ii est C. sed litera Calendarij e regione 12 Decemb. est C, ut iam diximus; feria autem Posideonos debet esse tertia in litera D, quæ est in xiii, non in xii Decembris. Igitur in xiii Decembris incidit neomenia Ποσδεῶν & περτέρας.

SCHOLION. Sane epacta tam æquabilis, quam castigata, illo anno fuit ix, quæ respondet diei xii Decemb. iam igitur unam diem neomenia Metonica incipiebant claudicare, propter μετέμπωσιν.

CANON QVINTVS.

Tempus περτανείας Metonica diebus civilibus Atticis accommodare.

Habeas annum periodi Atticæ per doctrinam Canonis quinti Capitis septimi Resumat exemplum anni 4328. Per doctrinam dicti Canonis quinti erat annus 49 Periodi Atticæ. Volo fcire cui mensi, & quoræ mensis Attici, competat neomenia Ποσδεῶν & περτέρας, quam per antecedentem doctrinam in xiiii Decembris conuenire deprehendimus. In Tabula periodi neomeniarum Atticarum, e regione anni 49. quæro mensem Atticum proxime antecedentem xiiii Decembris. Is est Mæmacterion, cuius neomenia signata est in xv Nouembris, a qua, xiiii Decembris, est vigesima nona. Ergo neomenia Ποσδεῶν & περτέρας περτανείας incidit in xxi Mæmacterionos popularis, id est δευτέραν Μαιμακλήρωνος Φθινόλιος.

SCHOLION. Ergo ita hoc tempus ἀπικῶς concipietur: Ἐπὶ περτανείως & δάνα, μὲν δὲ Μαιμακλήρωνος ἀπίντος δευτέρα, Ἰπὶ & δάνα, ἀρχολίος, Ποσδεῶνος περτέρας νεμυλία Πρυτανείας. Aliud exemplum: Anno periodi Iuliane 4331 defecit Luna Ἰπὶ φανοςράτῃ ἀρχολίος, μὲν δὲ Ποσδεῶνος, qui est mensis Πρυτανείας Metonicus. Tempus Iulianum xxi Decembris, sequente xxii. Per doctrinam Canonum ii, iii, iiii, erat annus xii cycli tertij, cyclus Solis Romanus xix, litera Dominicalis E. caracter cycli Metonici tertij 4. in Tabula ii e regione anni xii, sub Posideone, occurrit neomenia Ποσδεῶνος vii Decembr. cuius caracter 6 compositus cum caractere cycli 4, abiectis 7, relinquit feriam 3 neomenia Posideonos. Atqui vii Decembr. eo anno fuit feria secunda, quod quidem litera Dominicali E ostenditur. Ergo ix Decembris, non vii, fuit nouilunium Metonicum. Et hic quoque commissa est μετέμπωσις. Rursus erat annus lvi periodi Atticæ. In Tabula neomeniarum Atticarum, in superiori Capite, neomenia Attica proxime antecedens ix Decembris, est neomenia Μαιμακλήρωνος in iiii Decembris. a qua ix Decembris est sexta Ποσδεῶνος περτανείας. & propterea nox xxiii Decembris erit xv nox mensis prytaniæ, & vigesima Mæmacterionos popularis. Dicemus igitur: Ἐπὶ φανοςράτῃ ἀρχολί & μὲν δὲ Μαιμακλήρωνος & εἰκάδι, Ποσδεῶν & περτανείας πέμπτῃ Ἰπὶ δέκα, ἐξέλξεν ἡ σελήνη.

CANON SEXTVS.

Dato anno periodi Iulianæ, qui non sit minor numero 4383, quotus sit annus quota periodi Calippicæ πενταετίας scire.

Esto propositus annus periodi Iulianæ 4651: unde abijce numerum proxime minorem in subiecta Tabella 4611. Remanet annus 40 πενταετίας periodi Calippicæ. Rursus e latere dicti numeri proxime minoris 4611 habes 3. hoc est 3 periodos Calippicas exactas. Itaque annus propositus est quadragesimus Periodi quartæ labentis.

Anni periodi Iul.	Periodi Calipp.	Anni periodi Iul.	Periodi Calipp.
4383	0	4687	4
4459	1	4763	5
4535	2	4839	6
4611	3	4915	7

CANON SEPTIMVS.

Dato anno Periodi Iulianæ neomeniam Hecatombæonis Calippici πενταετίας scire.

Habeas annum periodi Calippicæ, per antecedentem. Ut in superiori exemplo erat annus 40 periodi. In Tabula periodi Calippicæ Prytanias e regione dicti anni 40, occurrit statim neomenia Hecatombæonis $\overline{\kappa\upsilon\iota\iota}$ Iulij.

CAPVT

CAPVT NONVM.

TABVLA PRIMA. MAGNA PERIODVS DAMASCENORVM
ET HAGARENORVM CALIPPICA.

Anni periodi	Anni periodi	Anni periodi	Numer. aur.
1 Rabie I	39 Giumadi I	77 Regeb	III Aprilis XI
2 Rabie I	40 Giumadi I	78 Regeb	XXIII Martij XII
3 Rabie I	41 Giumadi I	79 Regeb	XII Martij XIII Emb.
4 Rabie II	42 Giumadi II	80 Sahaben	XXX Martij XIII
5 Rabie II	43 Giumadi II	81 Sahaben	XX Martij XV
6 Rabie II	44 Giumadi II	82 Sahaben	IX Martij XVI Emb.
7 Giumadi I	45 Regeb	83 Ramadhan	XXVII Martij XVII
8 Giumadi I	46 Regeb	84 Ramadhan	XVI Martij XVIII
9 Giumadi I	47 Regeb	85 Ramadhan	VI Martij XIX Emb.
10 Giumadi II	48 Sahaben	86 Sewal	XXV Martij I
11 Giumadi II	48 Sahaben	87 Sewal	XIII Martij II Emb.
12 Regeb	50 Ramadhan	88 Dul kadathi	KAL. Aprilis III
13 Regeb	51 Ramadhan	89 Dulkadathi	XX Martij IIII
14 Regeb	52 Ramadhan	90 Dulkadathi	X Martij V Emb.
15 Sahaben	53 Sevval	91 Dulhaiathi	XXIX Martij VI
16 Sahaben	54 Sevval	92 Dulhaiathi	XV Martij VII
17 Sahaben	55 Sevval	93 Dulhaiathi	VII Martij VIII Emb.
18 Ramadhan	56 Dulkadathi	94 Muharram	XXVI Martij IX
19 Ramadhan	57 Dulkadathi	95 Muharram	XV Martij X Emb.
20 Sewal	58 Dulhaiathi	96 Sephar	II Aprilis XI
21 Sewal	59 Dulhaiathi	97 Sephar	XXIII Martij XII
22 Sewal	60 Dulhaiathi	98 Sephar	XII Martij XIII Emb.
23 Dulkadathi	61 Muharram	99 Rabie I	XXXI Martij XIII
24 Dulkadathi	62 Muharram	100 Rabie I	XIX Martij XV
25 Dulkadathi	63 Muharram	101 Rabie I	IX Martij XVI Emb.
26 Dulhaiathi	64 Sephar	102 Rabie II	XXVIII Martij XVII
27 Dulhaiathi	65 Sephar	103 Rabie II	XVII Martij XVIII
28 Dulhaiathi	66 Sephar	104 Rabie II	V Martij XIX Emb.
29 Muharram	67 Rabie I	105 Giumadi I	XXIII Martij I
30 Muharram	68 Rabie I	106 Giumadi I	XIII Martij II Emb.
31 Sephar	69 Rabie II	107 Giumadi II	KAL. Aprilis III
32 Sephar	70 Rabie II	108 Giumadi II	XXI Martij IIII
33 Sephar	71 Rabie II	109 Giumadi II	X Martij V Emb.
34 Rabie I	72 Giumadi I	110 Regeb	XXI Martij VI
35 Rabie I	73 Giumadi I	111 Regeb	XVIII Martij VII
36 Rabie I	74 Giumadi I	112 Regeb	XVII Martij VIII Emb.
37 Rabie II	75 Giumadi II	113 Sahaben	XXVI Martij IX
38 Rabie II	76 Giumadi II	114 Sahaben	XV Martij X Emb.

TABVLA PRIMA. RESIDVVM PERIODI MAGNÆ
DAMASCENORVM ET HAGARENORVM.

Anni periodi	Anni periodi	Anni periodi	Numet. aut.				
115	Ramadhan	153	Dulkadathi	191	Muharram	iiii Aprilis	XI
116	Ramadhan	154	Dulkadathi	192	Muharram	xxii Martij	XII
117	Ramadhan	155	Dulkadathi	193	Muharram	xi Martij	XIII Emb.
118	Sewal	156	Dulhaiathi	194	Sephar	xxxii Martij	XIIII
119	Sewal	157	Dulhaiathi	195	Sephar	xx Martij	XV
120	Sewal	158	Dulhaiathi	196	Sephar	ix Martij	XVI Emb.
121	Dulkadathi	159	Muharram	197	Rabie i	xxviii Martij	XVII
122	Dulkadathi	160	Muharram	198	Rabie i	xvii Martij	XVIII
123	Dulkadathi	161	Muharram	199	Rabie i	vi Martij	XIX Emb.
124	Dulhaiathi	162	Sephar	200	Rabie ii	xxiiii Martij	I
125	Dulhaiathi	163	Sephar	201	Rabie ii	xiii Martij	II Emb.
126	Muharram	164	Rabie i	202	Giumadi i	K A L. Aprilis	III
127	Muharram	165	Rabie i	203	Giumadi i	xxii Martij	IIII
128	Muharram	166	Rabie i	204	Giumadi i	x Martij	V Emb.
129	Sephar	167	Rabie ii	205	Giumadi ii	xxix Martij	VI
130	Sephar	168	Rabie ii	206	Giumadi ii	xviii Martij	VII
131	Sephar	169	Rabie ii	207	Giumadi ii	viii Martij	VIII Emb.
132	Rabie i	170	Giumadi i	208	Regeb	xxvi Martij	IX
133	Rabie i	171	Giumadi i	209	Regeb	xv Martij	X Emb.
134	Rabie ii	172	Giumadi ii	210	Sahaben	iii Aprilis	XI
135	Rabie ii	173	Giumadi ii	211	Sahaben	xxiii Martij	XII
136	Rabie ii	174	Giumadi ii	212	Sahaben	xii Martij	XIII Emb.
137	Giumadi i	175	Regeb	213	Ramadhan	xxxii Martij	XIIII
138	Giumadi i	176	Regeb	214	Ramadhan	xx Martij	XV
139	Giumadi i	177	Regeb	215	Ramadhan	ix Martij	XVI Emb.
140	Giumadi ii	178	Sahaben	216	Sewal	xxvii Martij	XVII
141	Giumadi ii	179	Sahaben	217	Sewal	xviii Martij	XVIII
142	Giumadi ii	180	Sahaben	218	Sewal	vi Martij	XIX Emb.
143	Regeb	181	Ramadhan	219	Dulkadathi	xxv Martij	I
144	Regeb	182	Ramadhan	220	Dulkadathi	xiii Martij	II Emb.
145	Sahaben	183	Sevval	221	Dulhaiathi	K A L. Aprilis	III
146	Sahaben	184	Sevval	222	Dulhaiathi	xxi Martij	IIII
147	Sahaben	185	Sevval	223	Dulhaiathi	xi Martij	V Emb.
148	Ramadhan	186	Dulkadathi	224	Muharram	xxix Martij	VI
149	Ramadhan	187	Dulkadathi	225	Muharram	xviii Martij	VII
150	Ramadhan	188	Dulkadathi	226	Muharram	vi Martij	VIII Emb.
151	Sewal	189	Dulhaiathi	227	Sephar	xxvii Martij	IX
152	Sewal	190	Dulhaiathi	228	Sephar	xv Martij	X Emb.

TABVLA SECVNDA. ANNORVM ARABI
CORVM IN IVLIANOS, ET IVLIANORVM IN
ARABICOS REDIGENDORVM.

Anni Iuliani.	Anni Arab. 0	Anni Arab. 30	Anni Arab. 60	Anni Arab. 90	Anni Arab. 120	Anni Arab. 150	Anni Arab. 180	Anni Arab. 210
1	1 10 52	31 337 2	62 308 11	93 281 21	124 253 31	155 125 41	186 197 50	217 169 0
2	2 21 44	32 347 54	53 320 4	94 292 13	125 265 23	156 236 33	187 208 43	218 108 52
3	3 32 36	34 4 45	64 330 56	95 303 6	126 275 15	157 247 25	188 219 35	219 191 45
4	4 43 29	35 15 39	65 341 43	96 313 58	127 286 8	158 258 17	189 230 27	220 202 37
5	5 54 21	36 26 31	66 352 41	97 324 50	128 293 1	159 269 10	190 241 20	221 213 30
6	6 65 13	37 37 23	68 9 33	98 335 42	129 307 52	160 280 2	191 252 12	222 224 22
7	7 20 0	38 48 16	69 20 25	99 346 35	130 318 45	161 290 54	192 263 4	223 235 14
8	8 86 58	39 59 8	70 31 13	100 3 27	131 329 37	162 300 47	193 273 57	224 246 6
9	9 97 50	40 70 0	71 42 10	102 14 19	132 340 29	163 313 39	194 284 49	225 256 59
10	10 108 43	41 80 56	72 53 2	103 25 12	133 351 22	164 323 31	195 295 41	226 267 51
11	11 119 35	42 91 45	73 63 55	104 36 4	135 8 14	165 334 24	196 306 34	227 278 43
12	12 130 27	43 102 37	74 74 47	105 46 57	136 19 8	166 348 18	197 317 26	228 289 36
13	13 141 19	44 113 29	75 85 39	106 57 49	137 29 59	168 2 8	198 328 18	229 300 28
14	14 152 12	45 124 22	76 96 32	107 68 41	138 40 51	169 13 1	199 339 11	230 311 20
15	15 163 4	46 145 14	77 107 24	108 79 34	139 51 43	170 23 53	200 350 3	231 322 13
16	16 173 57	47 14 6	78 118 16	109 90 26	140 62 36	171 34 45	202 6 55	232 333 5
17	17 184 49	48 156 59	79 129 8	110 101 18	141 73 28	172 45 38	203 17 48	233 343 57
18	18 195 41	49 167 51	80 140 1	111 112 11	142 84 20	173 56 30	204 28 40	235 0 50
19	19 200 34	50 178 43	81 150 51	112 123 3	143 95 13	174 67 32	205 39 32	
20	20 217 26	51 189 36	82 161 45	113 133 55	144 106 5	175 78 15	206 50 25	
21	21 228 18	52 200 28	83 172 38	114 144 47	145 116 57	176 89 7	207 61 17	
22	22 239 11	53 211 20	84 183 30	115 155 40	146 127 50	177 99 59	208 72 9	
23	23 250 3	54 222 13	85 194 2	116 166 32	147 138 42	178 110 52	209 83 2	
24	24 260 55	55 233 5	86 205 15	117 177 24	148 149 34	179 121 44	210 93 54	
25	25 271 48	56 243 57	87 216 7	118 188 17	149 160 27	180 132 36	211 104 46	
26	26 282 40	57 254 50	88 226 59	119 199 9	150 171 19	181 143 29	212 115 38	
27	27 293 32	58 265 42	89 237 52	120 210 43	151 182 11	182 153 21	213 126 31	
28	28 304 25	59 270 54	90 248 44	121 220 43	152 193 4	183 165 13	214 137 23	
29	29 315 17	60 287 27	91 259 36	122 231 46	153 203 56	184 176 6	215 148 15	
30	30 326 9	61 298 19	92 270 29	123 242 38	154 214 48	185 186 58	216 159 8	

CANONVM ISAGOGICORVM
TABVLA TERTIA.
LATERCVLVM MENSIVM
PERIODI HAGARENÆ.

	MENSES HA- GARENI.	Dies collecti.
1	Rabie prior	30
2	Rabie posterior	59
3	Giumadi prior.	89
4	Giumadi poster.	118
5	Regeb	148
6	Sahaben	177
7	Ramadham	207
8	Sevval	236
9	Dulkadathi	266
10	Dulhaiathi	295
11	Muharram	325
12	Sephar	354

TABVLA QVARTA.

Anni Iu- liani.	Anni com- munes Ha- gareni.	Dies præces- sionis	Scrup.
228	235	0.	50
456	470	1.	40
684	705	2.	30
912	940	3.	20
1140	1175	4.	10
1368	1410	5.	0
1596	1645	5.	50
1824	1880	6.	40
2052	2115	7.	30
2280	2350	8.	20

DEFINITIONES.

- I *Mensis desultor est, qui in anno embolimo idem primus est anni & tertius-decimus.*
- II *Magna periodus Hagarena, (qua & Damascena) est systema annorum Iulianorum CCXXVII , constans ex tribus periodis Calippicis absolutis.*
- III *Retextus annorum, est detractis embolimis mensibus, annorum embolimærum in communes conuersio.*
- IIII *Annus retextus, est annus Lunaris semper XII mensium.*

CANON PRIMVS.

Dato anno periodi Iuliana, annum Damascenum scire.

Per perpetuam Regulam ab annis periodi Iulianæ abijce 4665. Esto propositus annus 6317. Abiectis 4665, remanet annus Hagarenius, siue Damascenus 1652. Aliter. Annis Christi ex perpetua Regula adde 48. Aio igitur annum propositum periodi Iulianæ 6317, aut Christi 1604, esse 1652 Aera Hagarenorum, siue Damascenorum.

SCHOLION. *Aera Hagarena eadem est cum Antiochena; a prima Indictione Iuliana.*

CANON SECVNDVS.

Dato anno periodi Iuliana, annum periodi Hagarena & mensem eius primum scire.

Habeas annum Damascenū per antecedentem. Ab annis Damascenis abijce numerū proxime minorem annorū Iulianorum in Tabula quarta. Residuus est annus currens periodi. quod est prius. Rursus in tabula prima e regione anni habes neomeniam. quod est posterius. Esto propositus annus periodi Iulianæ 6317. Iam scis esse hunc annum Hagarenū 1652. In Tabula quarta numerus annorum Iulianorum proxime minor 1596 de 1652 abiectus relinquit 56 annū ineuntē. cui e regione in Tabula respondet neomenia Dulkadathi in XXVI Martij.

CANON TERTIVS.

Dato anno periodi Iuliana, neomeniam primam periodi Hagarena aquare.

Adeptus annum Hagarenum, & annum periodi Damascenæ cum epocha neomeniæ Iuliana numerum præcessionis adiacentem numero proxime minori annorū Iulianorum in Tabula quarta abijce de epocha neomeniæ Iuliana. In eodem exemplo anni periodi Iulianæ 6317, id est 1653 aera Hagarenæ, numerus proxime minor annorum Iulianorum in Tabula quarta 1596

ra 1596 habet adiacentem numerum præcessionis 5.50. hoc est dies \bar{v} . scrup. 50. quæ dies abijce de epocha Iuliana neomeniæ anni propositi, nimirum de $\bar{x}\bar{x}\bar{v}$ Martij. Superest $\bar{x}\bar{x}\bar{v}$ dies Martij, in qua nouilunium Dulkadathi Hagareni accidit hoc anno 1604, siue 6317, epacta \bar{ix} , quæ & ipsa est e regione $\bar{x}\bar{x}\bar{i}$ Martij.

CANON QVARTVS.

Annos propositos Hagarenos præteritos in annos communes retinere

In eodem exemplo erat annus iniens Hagarens 1652. proinde præterierunt 1651. Numerus proxime minor Iulianus in Tabula quarta habet annos Hagarenos adiacentes 1645. Rursum cum annis 55 residuis Iulianis confer te in Tabulam secundam. Numerus proxime minor in fronte est 30, reliquus 25 est 56.243,57. Hoc est: anni Iuliani 55 æquales sunt annis retextis 56, diebus 244 fere. qui compositi cum 1645 constant annos retextos 1701 absolutos cum diebus 243. In laterculo mensium numerus dierum proxime minor est 236, qui conueniunt octo mensibus præteritis, & supersunt 7 dies. Itaque a Capite æræ Hagarenæ, id est, a \bar{ii} Aprilis, a qua cæpit periodus Hagarena, ad eandem \bar{ii} Aprilis, fluxerunt anni communes 1701, & octo præterea menses de anno currente 1702, cum 7 diebus noni mensis, hoc est Dulkadathi. Itaque Dulkadathi erit princeps mensis huius anni 1652: quod & per antecedentem iam deprehensum fuit. & præterea septem dies retro a \bar{ii} Aprilis putati desinunt in $\bar{x}\bar{x}\bar{v}$ Martij, ut antea dictum in superiori Canone.

COMPUTVS MANVALIS.
CANON PRIMVS.

Quoto anno cycli Hagareni intercaletur, scire.

Tene hunc versiculum technicon: *Ast deserta gemit Karthago. Mars prope seuit.* A, ut ignorare non potes, quia est prima Alphabeti litera, indicat in primo anno cycli intercalatum, ante neomeniam scilicet anni primi. hoc est annus antecedens habuit menses $\bar{x}\bar{iii}$, & qui erat secundus mensis anno antecedente, is est primus in anno primo, & in annis cycli \bar{iii} , \bar{vii} , \bar{x} , \bar{xii} , \bar{xv} , \bar{xviii} , ut literæ denorant.

CANON SECVNDVS.

Anno Hagareno dato, primum mensem scire.

Ab annis datis abijce omnes periodos Hagarenas. In residuo vide quot cycli præterierunt, & quotus cycli currentis est annus propositus. pro quolibet cyclo accipe menses septem: quibus iunge embolismos cycli currentis. Aggregatum mensium, si non accidit $\bar{x}\bar{iii}$, ostendit quotus mensis de Laterculo est primus anni dati. Si aggregatum maius fuerit quam $\bar{x}\bar{iii}$, residuorum mensium ultimus est primus anni.

Resumatur exemplum anni propositi superius 1652. Abiectis septem periodis, hoc est annis 1956, remanent 56. hoc est duo cycli, cum annis 18 de cyclo labente. Duobus cyclis præteritis bis septem embolismi fluxerunt, hoc est $\bar{x}\bar{iiii}$ menses Arabici intercalati sunt. annus vero 18 cycli labentis & ipse quoque embolimæus & ultimus embolimæorum, quod quidem ostenditur per literam S, quæ prima est in ultima voce SAEVIT in versiculo technico. Septem igitur embolismi de hoc quoque cyclo labente fluxerunt; qui cum $\bar{x}\bar{iiii}$ mensibus duorum cyclorum præteritorum fiunt menses \bar{xxi} . hoc est annus unus, menses \bar{ix} . ultimus horum residuorum, nempe nonus, est Dulkadathi. Itaque Dulkadathi est primus mensis anni Hagareni propositi 1652.

CANON TERTIVS.

Annos Hagarenos datos in retextos conuertere.

Ab annis datis abijce omnes periodos: id est omnes 228. & pro singulis periodis accipe annos retextos 235. In residuo vide quot cycli fluxerunt, & quot embolismi de illis, & de annis præteritis cycli currentis ex mensibus annos fac, si ad $\bar{x}\bar{iii}$ peruenerunt.

Ab annis propositis in superiore exemplo septem periodi abiectæ sunt. Septies 235, sunt 1645 anni retexti. de residuo annorum præteritorum fluxerunt duo cycli, & $\bar{x}\bar{iiii}$ embolismi, ex antecedente doctrina, & \bar{vi} embolismi de annis præteritis cycli labentis. fiunt 20 menses. hoc est annus unus, menses \bar{viii} . igitur 55 anni cum anno uno & mensibus \bar{viii} , fiunt 56 anni retexti cum mensib. \bar{viii} . qui cum 1645 compositi dant 1701 annos retextos, menses \bar{viii} , ut supra in Canone quarto.

CANONVM ISAGOGICORVM

CAPVT DECIMVM.

TABVLA PRIMA INDORVM.

CYCLVS MAGNVS ANNORVM IVLIANORVM CCXXVIII.

Anni Iul. expansi.	Numerus aureus.													An. Iul. collecti.
		0	19	38	57	76	95	114	133	152	171	190	209	
1	XIII	1 Ian.	28 Mai	22 Oct.	29 Mar.	24 Aug.	30 Ian.	26 Iuni	20 Nou.	27 Apr.	23 Sep.	28 Feb.	25 Iuli	
0	XIIII	20 Dec.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	
2	XV	10 Dec.	17 Mai	12 Oct.	19 Mar.	13 Aug.	19 Ian.	15 Iuni	10 Nou.	17 Apr.	11 Sep.	17 Feb.	14 Iuli	
3	XVI	29 Nou.	6 Mai	30 Sep.	8 Mar.	3 Aug.	7 Ian.	4 Iuni	30 Oct.	6 Apr.	31 Aug.	6 Feb.	4 Iuli	
0	XVII	0	0	0	0	0	28 Dec.	0	0	0	0	0	0	
4	XVIII	18 Nou.	25 Apr.	20 Sep.	25 Feb.	23 Iuli	17 Dec.	24 Mai	19 Oct.	26 Mar.	21 Aug.	26 Ian.	22 Iuni	
5	XVIIII	7 Nou.	14 Apr.	9 Sep.	14 Feb.	11 Iuli	7 Dec.	14 Mai	8 Oct.	15 Mar.	10 Aug.	15 Ian.	11 Iuni	
6	XIX	27 Oct.	3 Apr.	29 Aug.	3 Feb.	1 Iuli	25 Nou.	3 Mai	27 Sep.	4 Mar.	30 Iuli	5 Ian.	1 Iuni	
0	XIX	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	25 Dec.	0	
7	I	16 Oct.	23 Mar.	18 Aug.	24 Ian.	20 Iuni	14 Nou.	21 Apr.	17 Sep.	22 Feb.	19 Iuli	13 Dec.	21 Mai	
8	II	6 Oct.	13 Mar.	7 Aug.	13 Ian.	9 Iuni	4 Nou.	11 Apr.	6 Sep.	11 Feb.	8 Iuli	3 Dec.	10 Mai	
9	III	24 Sep.	2 Mar.	27 Iuli	1 Ian.	29 Mai	24 Oct.	31 Mar.	25 Aug.	31 Ian.	28 Iuni	22 Nou.	29 Apr.	
0	III	0	0	0	22 Dec.	0	0	0	0	0	0	0	0	
10	IIII	13 Sep.	19 Feb.	17 Iuli	11 Dec.	18 Mai	12 Oct.	20 Mar.	15 Aug.	20 Ian.	16 Iuni	11 Nou.	18 Apr.	
11	V	3 Sep.	8 Feb.	5 Iuli	30 Nou.	7 Mai	2 Oct.	9 Mar.	4 Aug.	9 Ian.	5 Iuni	31 Oct.	8 Apr.	
0	V	0	0	0	0	0	0	0	0	29 Dec.	0	0	0	
12	VI	23 Aug.	28 Ian.	24 Iuni	19 Nou.	27 Apr.	21 Sep.	26 Feb.	23 Iuli	19 Dec.	26 Mai	20 Oct.	27 Mar.	
13	VII	12 Aug.	18 Ian.	14 Iuni	8 Nou.	15 Apr.	11 Sep.	15 Feb.	13 Iuli	7 Dec.	15 Mai	9 Oct.	16 Mar.	
14	VIII	1 Aug.	7 Ian.	3 Iuni	29 Oct.	5 Apr.	30 Aug.	5 Feb.	2 Iuli	27 Nou.	3 Mai	29 Sep.	6 Mar.	
0	VIII	0	27 Dec.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	
15	IX	21 Iulj	16 Dec.	23 Mai	18 Oct.	25 Mar.	19 Aug.	25 Ian.	22 Iuni	16 Nou.	23 Apr.	17 Sep.	23 Feb.	
16	X	10 Iulj	5 Dec.	12 Mai	6 Oct.	14 Mar.	9 Aug.	14 Ian.	10 Iuni	5 Nou.	12 Apr.	7 Sep.	13 Feb.	
17	XI	29 Iunj	14 Nou.	1 Mai	26 Sep.	3 Mar.	29 Iuli	5 Ian.	30 Mai	25 Oct.	2 Apr.	27 Aug.	31 Ian.	
0	XI	0	0	0	0	0	0	24 Dec.	0	0	0	0	0	
18	XII	18 Iunj	13 Nou.	21 Apr.	15 Sep.	20 Feb.	17 Iuli	13 Dec.	20 Mai	14 Oct.	21 Mar.	16 Aug.	20 Ian.	
19	XIIII	8 Iunj	2 Nou.	9 Apr.	4 Sep.	9 Feb.	7 Iuli	2 Dec.	9 Mai	3 Oct.	10 Mar.	5 Aug.	11 Ian.	
		20	40	59	79	98	118	138	157	177	196	216	235	An. An. collecti.
		19	38	57	76	95	114	133	152	171	190	209	228	An. Iul. collecti.

TABVLA SECVND A INDORVM.
CYCLVS MAGNVS ANNORVM ARABICORVM CCCCXXV.

Annus Arab. spanis.	0	30	60	90	120	150	180	210	Annus Arab. collecti.
1	1 Ian. XIII	8 Feb. V	19 Mar. XV	27 Apr. VI	4 Iun. XVI	13 Iul. VII	21 Aug. XVII	29 Sep. VIII	
2	20 Dec. XIII	28 Ian. VI	8 Mar. XVI	15 Apr. VII	24 Mai. XVII	2 Iul. VIII	10 Aug. XVIII	17 Sep. IX	
3	10 Dec. XV	18 Ian. VII	25 Feb. XVII	5 Apr. VIII	14 Mai. XVIII	22 Iun. IX	30 Iul. XIX	7 Sep. X	
4	29 Nou. XVI	7 Ian. VIII	14 Feb. XVIII	25 Mar. IX	3 Mai. XIX	10 Iun. X	19 Iul. I	27 Aug. XI	
5	18 Nou. XVII	27 Dec. VIII	3 Feb. XIX	14 Mar. X	21 Apr. I	30 Mai. XI	8 Iul. II	16 Aug. XII	
6	7 Nou. XVIII	16 Dec. IX	24 Ian. I	3 Mar. XI	11 Apr. II	20 Mai. XII	28 Iun. III	5 Aug. XIII	
7	27 Oct. XIX	5 Dec. X	13 Ian. II	20 Feb. XII	31 Mar. III	9 Mai. XIII	26 Iun. IIII	25 Iul. XIII	
8	16 Oct. I	24 Nou. XI	1 Ian. III	9 Feb. XIII	20 Mar. IIII	27 Apr. XIII	5 Iun. V	14 Iul. XV	
9	6 Oct. II	13 Nou. XII	22 Dec. III	30 Ian. XIII	9 Mar. V	17 Apr. XV	26 Mai. VI	4 Iul. XVI	
10	24 Sep. III	2 Nou. XIII	11 Dec. IIII	19 Ian. XV	26 Feb. VI	6 Apr. XVI	15 Mai. VII	22 Iun. XVII	
11	13 Sep. IIII	22 Oct. XIII	30 Nou. V	7 Ian. XVI	15 Feb. VII	26 Mar. XVII	3 Mai. VIII	11 Iun. XVIII	
12	3 Sep. V	12 Oct. XV	19 Nou. VI	28 Dec. XVI	5 Feb. VIII	15 Mar. XVIII	23 Apr. IX	1 Iun. XIX	
13	23 Aug. VI	30 Sep. XVI	8 Nou. VII	17 Dec. XVII	25 Ian. IX	4 Mar. XIX	12 Apr. X	21 Mai. I	
14	12 Aug. VII	20 Sep. XVII	29 Oct. VIII	7 Dec. XVIII	14 Ian. X	22 Feb. I	2 Apr. XI	10 Mai. II	
15	1 Aug. VIII	9 Sep. XVIII	18 Oct. IX	25 Nou. XIX	3 Ian. XI	11 Feb. II	21 Mar. XII	29 Apr. III	
16	21 Iul. IX	29 Aug. XIX	6 Oct. X	14 Nou. I	23 Dec. XI	31 Ian. III	10 Mar. XIII	18 Apr. IIII	
17	10 Iul. X	18 Aug. I	26 Sep. II	4 Nou. II	13 Dec. XII	20 Ian. III	28 Feb. XIII	8 Apr. V	
18	29 Iun. XI	7 Aug. II	15 Sep. III	24 Oct. III	2 Dec. XIII	9 Ian. V	17 Feb. XV	27 Mar. VI	
19	18 Iun. XII	27 Iul. III	4 Sep. IIII	12 Oct. III	20 Nou. IIII	29 Dec. V	6 Feb. XVI	16 Mar. VII	
20	8 Iun. XIII	17 Iul. IIII	24 Aug. IIII	2 Oct. V	10 Nou. XV	19 Dec. VI	20 Ian. XVII	6 Mar. VIII	
21	28 Mai. XII	5 Iul. V	13 Aug. VI	21 Sep. VI	30 Oct. XVI	7 Dec. VII	15 Ian. XVIII	23 Feb. IX	
22	17 Mai. XV	24 Iun. VI	3 Aug. VII	11 Sep. VII	19 Oct. VII	27 Nou. VIII	5 Ian. XIX	13 Feb. X	
23	6 Mai. XVI	14 Iun. VII	23 Iul. VIII	30 Aug. VIII	8 Oct. VIII	16 Nou. IX	25 Dec. XIX	31 Ian. XI	
24	25 Apr. XVII	3 Iun. VIII	11 Iul. VIII	19 Aug. IX	27 Sep. XIX	5 Nou. X	15 Dec. I	20 Ian. XII	
25	14 Apr. XIII	23 Mai. IX	1 Iul. XIX	9 Aug. X	17 Sep. I	25 Oct. XI	3 Dec. II	11 Ian. XIII	
26	3 Apr. XIX	12 Mai. X	20 Iun. I	29 Iul. XI	6 Sep. II	14 Oct. XII	22 Nou. III		
27	23 Mar. I	1 Mai. XI	9 Iun. II	17 Iul. XII	25 Aug. III	3 Oct. XIII	11 Nou. IIII		
28	13 Mar. II	21 Apr. XII	29 Mai. III	7 Iul. XIII	15 Aug. IIII	23 Sep. IIII	31 Oct. V		
29	2 Mar. III	9 Apr. III	18 Mai. IIII	26 Iun. V	4 Aug. V	11 Sep. XV	20 Oct. VI		
30	19 Feb. IIII	29 Mar. IIII	7 Mai. V	15 Iun. XV	23 Iul. VI	31 Aug. XVI	9 Oct. VII		

TABVLA QVINTA PERIODI
HEBDOMADICE CHARACTE-
REMI MENSIVRAM.

	0	30	60	90	120	150	180	
1	0	4	2	7	5	3	1	
2	3	1	6	4	2	7	5	<i>isep</i>
3	1	6	4	2	7	5	3	
4	5	3	1	6	4	2	7	
5	2	7	5	3	1	6	4	<i>isep</i>
6	7	5	3	1	6	4	2	
7	4	2	7	5	3	1	6	
8	1	6	4	2	7	5	3	<i>isep</i>
9	6	4	2	7	5	3	1	
10	5	1	6	4	2	7	5	
11	7	5	3	1	6	4	2	<i>isep</i>
12	5	3	1	6	4	2	7	
13	2	7	5	3	1	6	4	<i>isep</i>
14	7	5	3	1	6	4	2	
15	4	2	7	5	3	1	6	
16	1	6	4	2	7	5	3	<i>isep</i>
17	6	4	2	7	5	3	1	
18	5	1	6	4	2	7	5	
19	7	5	3	1	6	4	2	<i>isep</i>
20	5	3	1	6	4	2	7	
21	2	7	5	3	1	6	4	<i>isep</i>
22	7	5	3	1	6	4	2	
23	4	2	7	5	3	1	6	
24	1	6	4	2	7	5	3	<i>isep</i>
25	6	4	2	7	5	3	1	
26	3	1	6	4	2	7	5	
27	7	5	3	1	6	4	2	<i>isep</i>
28	5	3	1	6	4	2	7	
29	2	7	5	3	1	6	4	
30	6	4	2	7	5	3	1	<i>isep</i>

TABVLA SEXTA.
LATERCVLVM MENSIVM.

I	1	2	3	4	5	6	7	Muharram	30
II	3	4	5	6	7	1	2	Sephar	59
III	4	5	6	7	1	2	3	Rabie I	89
IIII	6	7	1	2	3	4	5	Rabie II	118
V	7	1	2	3	4	5	6	Giunadi I	148
VI	2	3	4	5	6	7	1	Giunadi II	177
VII	3	4	5	6	7	1	2	Regeb	207
VIII	5	6	7	1	2	3	4	Sahaben	236
IX	6	7	1	2	3	4	5	Ramadhan	266
X	1	2	3	4	5	6	7	Sewal	295
XI	2	3	4	5	6	7	1	Dulkaditi	325
XII	4	5	6	7	1	2	3	Duhaiathi	354

TABVLA SEPTIMA
PERIODORVM HEBDOMA-
DICARVM COLLECTARVM.

210	1260
420	1470
630	1680
840	1890
1050	2100

TABVLA

TABVLA TERTIA HEGIRAE.

CYCLVS MAGNVS IVLIANVS ANNORVM CCXXVIII

Ann. Jul. exp. anti.	Numerus aureus.	0	19	38	57	76	95	114	133	152	171	190	209	Ann. Jul. collecti.
1	XV	16 Iul.	10 Dec.	17 Mai	12 Oct.	20 Mar.	14 Aug.	20 Ian.	16 Iuni	10 Nou.	17 Apr.	12 Sep.	18 Feb.	
2	XVI	5 Iul.	30 Nou.	6 Mai	1 Oct.	9 Mar.	3 Aug.	8 Ian.	4 Iuni	31 Oct.	- Apr.	1 Sep.	7 Feb.	
0	XVI	0	0	0	0	0	0	30 Dec.	0	0	0	0	0	
3	XVII	24 Iuni	19 Nou.	26 Apr.	20 Sep.	25 Feb.	23 Iuli	18 Dec.	23 Mai	20 Oct.	27 Mar.	21 Aug.	26 Ian.	
4	XVIII	13 Iunij	7 Nou.	15 Apr.	10 Sep.	15 Feb.	12 Iuli	7 Dec.	14 Mai	8 Oct.	15 Mar.	11 Aug.	16 Ian.	
5	XIX	2 Iunij	28 Oct.	4 Apr.	30 Aug.	4 Feb.	1 Iuli	26 Nou.	4 Mai	28 Sep.	5 Mar.	30 Iuli	5 Ian.	
0	XIX	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	25 Dec.	
6	I	3 Mai.	17 Oct.	24 Mar.	18 Aug.	24 Ian.	21 Iuni	15 Nou.	22 Apr.	17 Sep.	22 Feb.	20 Iuli	14 Dec.	
7	II	11 Mai	6 Oct.	13 Mar.	8 Aug.	14 Ian.	10 Iuni	4 Nou.	11 Apr.	6 Sep.	12 Feb.	9 Iuli	3 Dec.	
8	III	30 Apr.	25 Sep.	30 Mar.	28 Iuli	2 Ian.	29 Mai	25 Oct.	1 Apr.	26 Aug.	1 Feb.	28 Iuni	23 Nou.	
0	III	0	0	0	0	22 Dec.	0	0	0	0	0	0	0	
9	IIII	19 Apr.	14 Sep.	20 Feb.	17 Iuli	12 Dec.	19 Mai	13 Oct.	21 Mar.	15 Aug.	20 Ian.	17 Iuni	12 Nou.	
10	V	9 Apr.	3 Sep.	8 Feb.	6 Iuli	1 Dec.	8 Mai	3 Oct.	9 Mar.	5 Aug.	10 Ian.	7 Iuni	31 Oct.	
0	V	0	0	0	0	0	0	0	0	0	30 Dec.	0	0	
11	VI	28 Mar.	24 Aug.	29 Ian.	25 Iuni	19 Nou.	27 Apr.	22 Sep.	27 Feb.	24 Iuli	19 Dec.	26 Mai	21 Oct.	
12	VII	18 Mar.	13 Aug.	18 Ian.	14 Iuni	9 Nou.	16 Apr.	11 Sep.	16 Feb.	13 Iuli	8 Dec.	16 Mai	10 Oct.	
13	VIII	7 Mar.	2 Aug.	8 Ian.	4 Iuni	29 Oct.	5 Apr.	30 Aug.	5 Feb.	3 Iuli	27 Nou.	4 Mai.	29 Sep.	
0	VIII	0	0	7 Dec.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	
14	IX	25 Feb.	22 Iulij	16 Dec.	23 Mai	19 Oct.	26 Mar.	20 Aug.	26 Ian.	22 Iuni	16 Nou.	23 Apr.	18 Sep.	
15	X	14 Feb.	11 Iulij	6 Dec.	15 Mai	7 Oct.	15 Mar.	9 Aug.	14 Ian.	11 Iuni	6 Nou.	13 Apr.	7 Sep.	
16	XI	2 Feb.	30 Iunij	25 Nou.	2 Mai	26 Sep.	3 Mar.	30 Iuli	4 Ian.	30 Mar.	25 Oct.	2 Apr.	28 Aug.	
0	XI	0	0	0	0	0	0	0	24 Dec.	0	0	0	0	
17	XII	23 Ian.	19 Iunij	13 Nou.	21 Apr.	16 Sep.	21 Feb.	18 Iuli	13 Dec.	20 Mai	15 Oct.	22 Mar.	17 Aug.	
18	XIII	12 Ian.	8 Iunij	1 Nou.	10 Apr.	5 Sep.	10 Feb.	7 Iuli	2 Dec.	10 Mai	4 Oct.	11 Mar.	5 Aug.	
19	XIIII	1 Ian.	29 Mai	23 Oct.	30 Mar.	24 Aug.	30 Ian.	27 Iuni	21 Nou.	28 Apr.	23 Sep.	28 Feb.	26 Iuli	
0	XIIII	20 Dec.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	
		20	39	59	79	98	117	137	157	176	195	215	235	Ann. Ara. collecti.
		19	38	57	76	95	114	133	152	171	190	209	228	Ann. Jul. collecti.

TABVLA QVARTA HELIRAE.

CYCLVS MAGNVS ANNORVM ARABICORVM CCXXXV

Anni Arab. collecti.	0	30	60	90	120	150	180	210	Anni Arab. collecti.
1	16 Julj xv	24 Aug. vi	1 Oct. xvi	9 Nou. vii	18 Dec. xviii	26 Ian. ix	5 Mar. xix	13 Apr. x	
2	5 Julj xvi	13 Aug. vii	20 Sep. xvii	29 Oct. viii	7 Dec. xviiii	14 Ian. x	22 Feb. i	2 Apr. xi	
3	24 Iunij xvii	2 Aug. viii	10 Sep. xviii	19 Oct. ix	6 Nou. xix	4 Ian. xi	12 Feb. ii	22 Mar. xii	
4	13 Iunij xviii	22 Julj ix	30 Aug. xix	7 Oct. x	15 Nou. i	24 Dec. xi	1 Feb. iii	11 Mar. xiii	
5	2 Iunij xix	11 Iulij x	18 Aug. i	26 Sep. xi	4 Nou. ii	13 Dec. xii	20 Ian. iii	28 Feb. iiii	
6	23 Mai i	30 Iuni xi	8 Aug. ii	16 Sep. xii	25 Oct. iii	2 Dec. iiii	10 Ian. v	18 Feb. xv	
7	11 Mai ii	19 Iuni xii	28 Iulij iii	5 Sep. xiii	13 Oct. iiii	21 Nou. xiiii	30 Dec. v	7 Feb. xvi	
8	30 Apr. iii	8 Iuni xiii	17 Iulij iiii	24 Aug. xiiii	3 Oct. v	10 Nou. xv	19 Dec. vi	26 Ian. xvii	
9	19 Apr. iiii	29 Mai xiiii	6 Iulij v	14 Aug. xv	22 Sep. vi	31 Oct. xvi	8 Dec. vii	16 Ian. xviii	
10	9 Apr. v	17 Mai xv	25 Iunij vi	3 Aug. xvi	11 Sep. xvii	20 Oct. xviii	27 Nou. xiiiiii	5 Ian. xix	
11	28 Mar. vi	6 Mai xv	14 Iunij vii	23 Iulij xvii	30 Aug. viii	8 Oct. xviiii	16 Nou. ix	25 Dec. i	
12	18 Mar. vii	26 Apr. xvii	4 Iunij viii	12 Iulij xviii	20 Aug. ix	28 Sep. xix	6 Nou. x	14 Dec. ii	
13	7 Mar. viii	15 Apr. xviii	23 Mai ix	1 Iulij xix	9 Aug. x	17 Sep. i	25 Oct. xi	3 Dec. iii	
14	25 Feb. ix	4 Apr. xix	13 Mai x	21 Iuni i	30 Iulij xi	6 Sep. ii	15 Oct. xii	23 Nou. iiii	
15	14 Feb. x	24 Mar. i	2 Mai xi	10 Iuni ii	18 Iulij xii	26 Aug. iii	4 Oct. xiii	12 Nou. v	
16	2 Feb. xi	13 Mar. ii	21 Apr. xii	29 Mai iii	7 Iulij xiii	15 Aug. iiii	23 Sep. xiiii	31 Oct. vi	
17	23 Ian. xii	3 Mar. iii	10 Apr. xiii	19 Mai iiii	27 Iuni xiiii	5 Aug. v	12 Sept. xv	21 Oct. vii	
18	12 Ian. xiii	20 Feb. iiii	30 Mar. xiiii	8 Mai v	16 Iuni xv	24 Iulij vi	1 Sep. xvi	10 Oct. viii	
19	1 Ian. xiiii	8 Feb. v	20 Mar. xv	27 Apr. vi	4 Iuni xvi	13 Iulij vii	21 Aug. xvii	29 Sep. ix	
20	20 Dec. xiiii	29 Ian. vi	9 Mar. xvi	16 Apr. vii	25 Mai xvii	3 Iulij viii	11 Aug. xviii	18 Sep. x	
21	10 Dec. xv	18 Ian. vii	25 Feb. xvii	5 Apr. viii	14 Mai xviii	22 Iuni ix	30 Iulij xix	7 Sep. xi	
22	30 Nou. xvi	8 Ian. viii	15 Feb. xviii	26 Mar. ix	4 Mai xix	11 Iuni x	20 Iulij i	28 Aug. xii	
23	19 Nou. xvii	27 Dec. viii	4 Feb. xix	15 Mar. x	22 Apr. i	30 Mai xi	9 Iulij ii	17 Aug. xiiii	
24	7 Nou. xviii	16 Dec. ix	24 Ian. i	3 Mar. xi	11 Apr. ii	20 Mai xii	28 Iuni iii	5 Aug. xiiii	
25	28 Nou. xix	6 Dec. x	14 Ian. ii	21 Feb. xii	1 Apr. iii	10 Mai xiii	17 Iuni iiii	26 Iulij xv	
26	17 Oct. i	25 Nou. xi	2 Ian. iii	10 Feb. xiii	21 Mar. iiii	28 Apr. xiiii	7 Iuni v		
27	6 Oct. ii	13 Nou. xii	22 Dec. iii	30 Ian. xiiii	9 Mar. v	17 Apr. xv	26 Mai vi		
28	25 Sep. iii	1 Nou. xiii	12 Dec. iiii	20 Ian. xv	27 Feb. vi	7 Apr. xvi	16 Mai vii		
29	14 Sep. iiii	23 Oct. xiiii	1 Dec. v	8 Ian. xvi	16 Feb. vii	27 Mar. xvii	4 Mai viii		
30	3 Sep. v	12 Oct. xv	19 Nou. vi	30 Dec. xvi	5 Feb. viii	15 Mar. xviii	23 Apr. ix		

DEFINITIONES.

- I *Annus Arabicus, est annus retextus, siue communis, semper $\times\bar{\text{v}}$ mensium, alternis plenorum & cauorum, nisi in anno $\text{\textcircled{\scriptsize \text{Ϡ}}}$ $\text{\textcircled{\scriptsize \text{Ϡ}}}$.*
- II *Annus Arabicus $\text{\textcircled{\scriptsize \text{Ϡ}}}$ $\text{\textcircled{\scriptsize \text{Ϡ}}}$ est longior uno die, quam communis, quum ultimus mensis ex cauo fit plenus.*
- III *Τετρακονταετηρης Αραβικη est systema annorum Arabicorum triginta, $\bar{\text{xv}}$ quidem communium, $\bar{\text{xv}}$ autem $\text{\textcircled{\scriptsize \text{Ϡ}}}$ $\text{\textcircled{\scriptsize \text{Ϡ}}}$.*
- III *Πελοδο $\text{\textcircled{\scriptsize \text{Ϡ}}}$ εβδομαδινη est systema τετρακονταετηριδων septem, quo intervallo characteres neomeniarum Muharram redeunt in orbem.*
- V *Cyclus magnus Iulianus neomeniarum Muharram est systema annorum Iulianorum ccxxxviii , quo intervallo neomenia Muharram redeunt in orbem in diebus Iulianis fere.*
- VI *Cyclus magnus Arabicus neomeniarum Muharram est systema annorum Arabicorum ccxxxv , concurrrens cum cyclo magno Iuliano.*
- VII *Neomenia Indica est $\text{\textcircled{\scriptsize \text{Ϡ}}}$ $\text{\textcircled{\scriptsize \text{Ϡ}}}$.*
- VIII *Neomenia Hagarena, siue Hegira, est dies visionis Luna, tertius a iugo Luna, aliquando quartus $\text{\textcircled{\scriptsize \text{Ϡ}}}$ $\text{\textcircled{\scriptsize \text{Ϡ}}}$ $\text{\textcircled{\scriptsize \text{Ϡ}}}$.*

CANON PRIMVS.

Dato anno Christi, epocham Iulianam Indorum, item epocham Hegira inuenire.

Annis Christi adde xlv ad epocham Indorum: ab annis Christi abijce fcccxi ad epocham Hegira.

Detur annus praesens Christi 1604. accedant 45. Habebis 1649, epocham Iulianam Indorum. Decedant 621. Remanent 983 epocha Iuliana Hegira.

CANON SECVNDVS.

Datis annis Indorum aut Hegira Iulianis, Muharram in mense Iuliano designare.

A datis annis Iulianis Hegira, aut indorum, abijce numerum proxime minorem annorum Iulianorum in Tabula quarta Capitis antecedentis, & annos Arabicos eis respondentes seorsim serua pro Canone sequenti. cum residuo adi Tabulam primam huiusce Capitis pro annis Indorum, tertiam autem pro annis Hegira. Numerus proxime minor in fronte Tabulae, & residuus lateralis ostendit in cella communi mensem Iulianum mensi Muharram quaesito congruentem. Esto datus annus Indorum 1649, Hegira 983. Abiectis 1596 de Tabula quarta Capitis antecedentis, & reseruatis 1645 Arabicis cum scrup. illis adiacentibus, cum residuis annis Iulianis 53 confer te in Tabulam primam huius Capitis. In fronte Tabulae numerus proxime minor 38, & residuus 15 in latere dant in cella communi 23 Mai, pro sede Muharram. Rursus ex eadem Tabula IIII Capitis antecedentis, abiectis Iulianis 912 proxime minoribus de 983 Hegira, & reseruatis 940 Arabicis 3. 25, qui adiacent annis 912 Iulianis, ingredior Tabulam tertiam huius, cum residuis 71. In fronte Tabulae numerus proxime minor 57, cum 14 residuis in latere, ostendit in cella communi 23 Mai, ut antea. Aio igitur Lunam mensis Mai in datis annis tam Indorum, quam Hegira, competere Muharram primo mensi anni Arabici.

CANON TERTIVS.

Datos annos Iulianos Indorum & Hegira in annos Arabicos conuertere.

In calce Tabularum prima & tertia inuenies annos Iulianos proxime minores, quos notasti in fronte. Eis respondentes annos Arabicos collectos coniunge cum annis residuis in latere Tabulae. Aggregatum compone cum annis Arabicis seruatis ex Tabula quarta Capitis antecedentis.

In lu-

In superiore exemplo Indorum numerus annorum proxime minor frontalis erat 38. & lateralis 15. Idem numerus proxime minor 38 est in calce Tabulæ cum 40 Arabicis ei respondentibus. qui cum laterali numero 15 fiunt 55, & cum 1645, quos proximo Canone referuasti, fiunt anni 1700. hoc est anni præteriti 1699. & 1700 est iniens a nouilunio Mai. Rursus de annis Iulianis Hegiræ propositis 983 abiectis proxime minoribus 912 in dicta Tabula quarti Capitis antecedentis, numerus proxime minor 57, quem reperisti in fronte Tabulæ tertix, in calce eiusdem habet 59 annos Arabicos ei respondentes, qui cum residuis 14 componit annos 73. qui coniuncti cum numero 940 referuato fiunt 1013. Aio igitur annum Iulianum propositum 983 esse 1013 Hegiræ incuntem a nouilunio Mai.

SCHOLION. Numerus, qui est in calce Tabula, is est assumendus, qui sub columna, quæ antecedit numerum frontalem proxime minorem. ut hic, 59 anni Arabici non sunt in calce columnæ, cuius titulus 57, sed in antecedente, cuius titulus 38.

C A N O N Q V A R T V S.

Datis annis Indorum & Hegiræ Arabicis, Muharram in diebus Iulianis designare.

Esto datus Indorum annus Arabicus 1700, Hegiræ 1013. Volo scire sedem Muharram in diebus Iulianis. Ab annis Arabicis 1700 abijce numerum secundo Capite retentum 1645. cum reliquo 55 confer te in Tabulam secundam. Numerus proxime minor 30 in fronte Tabulæ, & 25 in latere offert in communi cella, ut antea, 23 Mai. Rursus ab anno Hegiræ 1012 abiecto numero, quem referuasti, 940, relinquuntur 73, cum quibus ingredi Tabulam quartam. In qua numerus frontalis proxime minor 60, & lateralis 13 offerunt in angulo communi eandem diem 23 Mai.

C A N O N Q V I N T V S.

Muharram in diebus Iulianis assignatum æquare

Dies 5. 50, id est dies sex fere pro annis Indorum, & 3. 20 pro annis Hegiræ ex Canone secundo referuatos abijce a prisca epocha Iuliana, nempe 23 Mai. Remanet 17 Mai pro Indico muharram, & 20 eiusdem pro Muharram Hegiræ.

C A N O N S E X T V S.

Muharram æquati characterem tam in annis Indorum, quam in annis Hegiræ Arabicis inuenire.

Ab annis Arabicis Indorum & Hegiræ abijce numerum proxime minorem ex Tabula septima. Cum residuo ingredi Tabulam quintam. Numerus frontalis proxime minor & residuus lateralis dat in communi cella feriam, siue characterem Muharram. Ab annis Arabicis Indorum 1700 abiecto numero proxime minori 1680 in Tabula septima, cum residuo 20 confero me in Tabulam quintam. Vbi e regione anni 20, sub frontali 0, occurrit quinta feria. Per doctrinam autem Canonis quinti deprehensus est muharram æquatus in 17 Mai, feria quinta. Ea ergo est vera sedes muharram 1700 Indorum in anno Christi 1604. Rursus ab annis Hegiræ Arabicis 1013 abijce numerum proxime minorem 840 in dicta Tabula septima. cum residuo 173 consulo eandem Tabulam quintam. In fronte numerus proxime minor 150, in latere residuus 23 obijcit in communi cella feriam primam muharram Hegiræ. Aequatus fuit muharram in 20 Mai in doctrina Canonis quinti feria prima. Ea igitur est vera sedes muharram 1013 Hegiræ. Tam enim $\overline{\text{xvii}}$ Mai fuit feria quinta, quam $\overline{\text{xx}}$ eiusdem feria prima, litera Dominicali G.

SCHOLION. Ergo Neomenia Indorum a neomenijs Muharram differunt toto triduo, tam per hoc exemplum, quam per definit. $\overline{\text{viii}}$. quia primus Muharram Indorum fuit Kal. Ianuarij primi Iuliani feria $\overline{\text{vi}}$, quum tamen vera neomenia inciderit in sequentem diem, feria $\overline{\text{vii}}$. At neomenia Hegiræ semper est tertia dies a iugo Lunæ per eandem definit. Neomenia autem Indorum est $\overline{\text{vii}}$ & $\overline{\text{viii}}$, inter quam, & tertiam diem Lunæ, est differentia manifesta solidi tridui. ideo errant Indi. Et in historys ipsorum deprehendimus hodie eorum neomenias civiles esse $\overline{\text{vii}}$ & $\overline{\text{viii}}$ potius, quam $\overline{\text{vii}}$.

CANON SEPTIMVS.

Dato Muharram reliquas neomenias diebus Iulianis assignare.

Esto datus Muharram in 20 Mai. Epacta e regione 20 Mai est $\overline{\text{viii}}$. Vbicunque ea occurrit, ibi est neomenia sequentium mensium. puta, neomenia Sephar in $\overline{\text{xi}}$ Iuni, ubi eadem epacta $\overline{\text{viii}}$ sita est, &c. In fine Februarij desinunt epactæ. Quare ad neomenias sequentes post Februarium addenda sunt $\overline{\text{xi}}$ ad præsentem epactam $\overline{\text{viii}}$. Ita habebis Epactam $\overline{\text{xi}}$, pro Martio, Aprili, usque ad sequentem Muharram.

CAVTELA. *Hoc quidem locum habet in mensibus imparis numeri Martio, Maio, Iulio, &c. sed in mensibus paris numeri Aprili, Iunio, Augusto, &c. sumenda est epacta Sarracenica. Exemplum. Muharram præteritus anni 1012 incidit in Kal. Iuni, ubi Epactæ $\overline{\text{xxvi}}$, 26. Accipe 26, non $\overline{\text{xxvi}}$, propterea quod Iunius est mensis paris numeri, ut pote sextus a Ianuario. Præterea habenda ratio est parium & imparium mensium Hegiræ.*

COMPUTVS MANVALIS.

CANON PRIMVS.

Datis Annis Iulianis ab Epocha Hegiræ, quoto anno cycli Hegiræ Iuliani embolismus competit, scire.

Tene hunc technicon versiculum: *Bactris est hostis Korasan. nam quisque timetur.* Hoc est, intercalatur annis cycli Hegiræ $\overline{\text{ii}}$, $\overline{\text{v}}$, $\overline{\text{viii}}$, $\overline{\text{x}}$, $\overline{\text{xiii}}$, $\overline{\text{xvi}}$, $\overline{\text{xix}}$.

CANON SECVNDVS.

Datos annos Hegiræ Iulianos præteritos in Arabicos retexere.

Hic accommodanda est methodus Canonum $\overline{\text{ii}}$, $\overline{\text{iii}}$ Computi manualis antecedentis Capituli. Ab annis Iulianis abijce omnes periodos Damascanas, hoc est, omnes annos 228 Iulianos, & pro singulis periodis accipe toties annos retextos, siue Arabicos, 235. Si quid post deductionem remansit, pro singulis cyclis accipe tot septenos menses Arabicos, & pro annis cycli labentis versiculum technicus ostendet quot embolismi facti sunt. eos embolismos iunge cum embolismis cyclorum: & si aggregatum excefferit $\overline{\text{xv}}$ ex $\overline{\text{xv}}$ illis annum effice, & summam omnium annorum tam periodorum, quam cyclorum, simul coniunge. Aggregatum erunt anni Arabum retexti præteriti.

Esto datus annus Christi 1604. Abijce per regulam perpetuam 622. Remanent anni præteriti Iuliani ab Hegiræ initio, 982. De quibus deduco quater 228, hoc est annos Iulianos 912. Remanent 70 anni Iuliani. quater 235 anni Arabici (qui respondent annis 228 Iulianis) sunt anni Arabici 940. Rursus in 70 annis sunt tres cycli. Ter enim 19 fiunt 57. quibus deductis de 70, remanent 13 præteriti de quarto cyclo labente. pro tribus cyclis ter septem embolismi fiunt 21. Iam in 13 annis cycli quinquies intercalatum est, per doctrinam versiculi technici. Nam tertiodécimo anno quintus embolismus competit, quod ostenditur litera N in quinta voce versus technici. Quinque igitur embolismi cum 21 fiunt 26. hoc est duo anni, & menses duo. Itaque 70 anni Iuliani fiunt 72 anni retexti, & menses duo de anno Arabico labente 73, qui cum 940 compositi dant annos præteritos Arabicos Hegiræ 1012, & præterea menses duos anni 1013 labentis.

CANON TERTIVS.

Dato anno Iuliano epochæ Arabum, Muharram mensi Iuliano assignare.

Datis annis Iulianis epochæ Arabum Muhammedicæ in Arabicos per antecedentem doctrinam retextis, si nullus mensis residuus est, ultimus mensis Arabum per regulam perpetuam competit Iunio. Sin autem, ultimus residuorum competit eidem Iunio Iuliano. Ut in superiore exemplo residui sunt menses duo. hoc est Muharram, & Sephar. Si Sephar congruit Lunationi Iunii, ergo Muharram congruet Lunationi Mai in dato anno Hegiræ 1013. Christi 1604

CANON

CANON QVARTVS.

Cuiuscunque anni primæ Triacontaeteridos Arabica in periodo hebdomadica feriam reperire.

In Tabula quinta habes periodum hebdomadicam septem triacontaeteridibus contentam, hoc est annis Arabicis 210. Cuiuscunque igitur anni primæ Triacontaeteridos feriam cognosces ex istis quatuor technicis versiculis, qui omnes simul constant tot vocibus, quot annis Triacontaeteris concipitur, nempe $\overline{\text{xxx}}$.

Fausta caratis aues: etenim bona gaudia dantur.

Astra fauent castis. gens est bene grata Deorum.

Ars fabros celebres, genus, & bona gesta decebunt.

Arma ferat Coribas. Genijs es, Bacche, fruendus.

Quotus erit annus primæ Triacontaeteridos, supputandum est digitis per singulas voces versiculorum: & in qua voce numerus desinet, litera prima illius indicat feriam anni Triacontaeteridos. Esto Datus, exempli gratia, annus $\overline{\text{xxxiiii}}$ Triacontaeteridos. Numerata totidem verba versiculorum. Numerus desinet in voce DEORVM ultima tertij versiculi. cuius vocis litera initialis est D. quæ quum sit quarta in Alphabeto, denotat feriam quartam. Proinde annus $\overline{\text{xxxiiii}}$ Triacontaeteridos init a feria quarta.

CANON QVINTVS.

Dati anni cuiuscunque in periodo hebdomadica feriam scire.

Ab annis Hegiræ Arabicis propositis prius abijce omnes annos 210. In residuo vide quot Trincontaeterides præterierunt, & annus propositus quoto anno Triacontaeteridos primæ responderet. Deinde præteritis triacontaeteridibus per quinque multiplicatis, producto adde feriam anni primæ triacontaeteridos, cui annus propositus responderet. Abiectis omnibus septenarijs, remanebit feria, siue caracterismus Muharram anni propositi. Ex annis superioris exempli 1013 abiectis quatuor periodis hebdomadicis, nempe 840, remanent 173. hoc est quinque triacontaeterides, quæ fiunt anni 150, & residuus annus labens 23. qui ex antecessente doctrina habet feriam quartam in litera D. Iam quinquies quinque periodi præteritæ sunt 25, quæ cum 4, nempe feria quarta, fiunt 29. Abiectis quater septem, nempe 28, remanet feria prima Muharram anni propositi Hegiræ 1013 in 20 Mai, cyclo Solis $\overline{\text{xviii}}$, litera Dominicali G, die secunda post *enlev x véar*, quum epacta 1x præsentis anni locata sit e regione $\overline{\text{xxx}}$ diei Mai, quæ verum nouilunium civile indicat.

Potes etiam scire cui mensi Iuliano Muharram congruat, per Canonem secundum Computi manualis Capituli antecedentis. Nam ibi docetur, quotus mensis in Damascena periodo in Martium incidit. inde ab eo mense numerabis quotus sit Muharram, & quoto mensi Iuliano a Martio competat. Ut, in exemplo eiusdem Canonis, Dulkadathi incidit in Martium, a quo quum Muharram tertius sit, is a Martio putatus incidit in Maium. Hæc methodus longe tutissima est, propterea quod Muharram incidens in principium Ianuarij, in eodem anno Iuliano incipiet annum sequentem in Decembri. Hoc imponere potest etiam perspicacissimis. Memineris tamen omnes quidem menses primos Hagarenos conuenire in Martium, præter quam quum aureus numerus est $\overline{\text{xvi}}$, qui est primus cycli Damasceni, aut $\overline{\text{iiii}}$, qui est duodecimus cycli. Tunc ab Aprili, non a Martio putandi sunt menses, idque in $\overline{\text{xvi}}$ aureo numero usque ad 912 annos absolutos Antiochenorum, siue Damascenorum. Hodie omnes menses primi congruunt Martio. Itaque ea cautela hodie locum non habet.

CAPVT VNDECIMVM.
TABVLA PRIMA NEOMENIARVM
SARI CHALDAICI ET PERSICI.

PARS PRIOR CHALDAEORVM						PARS POSTERIOR PERSARVM				
Linea mensium	Periodus Iuliana.	Litera Domi- nicalis	Cyclus-Solis tropicus	Character Kronos	NEOMENIA KRIONOS IULIANA.	MENSES CHALDAICI	MENSES PERSICI	Periodus Iuliana	Sari collecti	Menses Persici ab Epocha Cyrus imperij Assiatici.
1	2481	AG	117	1	viii Apr.	NISAN	BEHEMEN	2501	1	Pharuardin
2	2601	ED	237	3	vii	IIAR	ASPHANDAR	2621	121	Adarpahafsch
3	2721	BA	357	5	vi	SIWAN	PHARAVARDIN	2741	241	Chardad
4	2841	FE	77	7	v	TAMVZ	ADARPAHASCTH	2861	361	Thir
5	2961	CB	197	2	iiii	AB	CHARDAD	2981	481	Mardad
6	3081	GF	317	4	iii	ELVL	THIR	3101	601	Schehariz
7	3201	DC	37	6	ii	TISRI	MARDAD	3221	721	Mehar
8	3321	AG	157	2	Kal. Apr.	MARSCHESWAN	SCHEHARIZ	3341	841	Aben
9	3441	ED	277	3	xxxi Mart.	CASLEV	MEHAR	3461	961	Adar
10	3561	BA	397	6	xxxii	TEBETH	ABEN	3581	1081	Di
11	3681	FE	117	1	xxx	SEBAT	ADAR	3701	1201	Behemen
12	3801	CB	237	3	xxix	ADAR	DI	3821	1321	Asphandar
1	3921	GF	357	5	xxviii	NISAN	BEHEMEN	3941	1	Pharuardin
2	4041	DC	77	7	xxvii	IIAR	ASPHANDAR	4061	121	Adarpahafsch
3	4161	AG	197	2	xxvi	SIWAN	PHARAVARDIN	4181	241	Chardad
4	4281	ED	317	4	xxv	TAMVZ	ADARPAHASCTH	4301	361	Thir
5	4401	BA	37	6	xxiiii	AB	CHARDAD	4421	481	Mardad
6	4521	FE	157	2	xxiii	ELVL	THIR	4541	601	Schehariz
7	4641	CB	277	3	xxii	TISRI	MARDAD	4661	721	Mehar
8	4761	GF	397	6	xxi	MARCHESWAN	SCHEHARIZ	4781	841	Aben
9	4881	DC	117	1	xx	CASLEV	MEHAR	4901	961	Adar
10	5001	AG	237	3	xx	TEBETH	ABEN	5021	1081	Di

DEFINITIONES.

TABVLA SECVNDALVSTRORVM
ET HEROVM MENSIS PERSICI

Linea dierum mensis, & lu- strorum	lustra collecta	EPOCHALIANA NEO- MENIAE SA- RORVM	NOMINA DIE- RVM MENSIS PERSICI
1	I	viii April.	Ormizda
2	5	vii	Behemen
3	9	vi	Adarpahafcht
4	13	v	Schehariuz
5	17	iiii	Afphādamaz
6	21	iii	Chardad
7	25	ii	Mardad
8	29	KAL. April.	Dibadar
9	33	xxxi Martij	Adaraben
10	37	xxx	Choramah
11	41	xxix	Thirchufch
12	45	xxviii	Dehamhar
13	49	xxvii	Meharferufch
14	53	xxvi	Rafch
15	57	xxv	Pharauardin
16	61	xxiiii	Behiram
17	65	xxiii	Ram
18	69	xxii	Bad
19	73	xxi	Debidin
20	77	xx	Dinatad
21	81	xix	Atchnad
22	85	xviii	Afman
23	89	xvii	Ramiad
24	93	xvi	Marafphid
25	97	xv	Aniran
26	101	xiiii	Ahnud
27	105	xiii	Afchnud
28	109	xii	Afphādemaz
29	113	xi	Wahafchth
30	117	x	Hafchnufch

- i Sarus dierum est mensis xxx dierum.
- ii Sarus periodicus est periodus xxx quadrienniorum, siue lustrorum. ALITER. Sarus periodicus est mensis magni anni, annorum cxx.
- iii Sarus maximus est periodus xxx Sarorum periodicorum, constans annis mmmv.
- iiii Annus magnus, siue Salchodai, est systema annorum mcccxl, constans duodecim Saris periodicis.
- v Neomenia Sari est omnis neomenia, quae Sarum inchoat.
- vi Heroes mensis sunt nomina Heroum, quibus singuli dies mensis cognominantur.
- vii Character Sari est nomen Herois, quo neomenia Sari per quadriennium solidum cognominatur.
- viii Mutatio characteris Sari, est quando neomenia Sari, relicto Herois prioris cognomine, transit in cognomen sequentis.
- ix Neomenia aequinoctialis est, quando character Sari incidit in aequinoctium.
- x Lustrum aequinoctiale, est quadriennium, intra quod consistit neomenia aequinoctialis.
- xi Traiectio επαγομένων est, quando exitu mensis duodecimi pro neomenia επαγομένων usurpatur neomenia mensis primi, in cuius finem επαγομένων traiciuntur, & tunc annus xii mensibus explicatur, ac vetus Sarus dat locum nouo, exitu anni cxx.
- xii Neomenia Epochæ est, quando post traiectionem Epactarū, succedente nouo Saro, neomenia Sari in pristam Epochā restituitur.
- xiii Panegyris Epochæ est, quæ fit propter restitutionem neomenia in epocham suam.
- xiiii Panegyris aequinoctialis est, quæ celebratur propter neomeniam aequinoctialem.
- xv Σωδομὴ ἐνθρονισμῶς, est concursus inaugurationis regis cum neomenia aequinoctiali, aut neomenia epochæ.

REGVLÆ,

- i Remotissima neomenia επαγομένων iii Aprilis: citima iii Martij
- ii Remotissima neomenia Sari viii Aprilis: citima ix Martij.

CANON PRIMVS.

Dato anno periodi Iulianæ, scire annum currentem Salchodai Chaldaici.

Per perpetuam regulam ab anno proposito periodi Iulianæ abijce 2480. vel, si hunc numerum summa annorum propositorum excesserit, abijce 3920. Residuum est annus currens Salchodai Chaldaici.

Esto propositus annus periodi Iulianæ 3168. Abiectis 2480, superest annus labens sæculi Chaldaici 688.

CANON SECVNDVS.

Dato anno periodi Iulianæ, scire quotus annus quoti Sari sit.

Habeas annum currentem Salchodai per antecedentem. Ab eo abijce numerum proxime minorem, unitate minus in ultimo versu primæ Tabulæ.

Per antecedentem, in anno proposito 3168 annus currens erat 688. Numerus proxime minor in ultimo versu primæ Tabulæ, dempta unitate, est 600. quo de 688 deducto, superest annus currens 88 Sari Elul, qui est numero 601 oppositus, sextus in ferie mensium. Itaque aio annum periodi Iulianæ propositum 3168 esse octagesimum octauum sexti Sari, nempe Elul Chaldaici.

CANON TERTIVS.

Dato anno periodi Iulianæ, scire quotus annus quoti lustris sit.

Per proximum Canonem adeptus annum Sari currentem abijce ab eo numerum proxime minorem, unitate minus, in secundo versu secundæ Tabulæ.

Per proximum Canonem annus currens Sari erat 88. Numerus proxime minor, dempta unitate, in secundo versu secundæ Tabulæ est 85. qui dempta unitate deductus de 88 relinquit quartum annum lustris $\overline{\text{xxv}}$, qui in primo versu Tabulæ ei oppositus est.

CANON QVARTVS.

Dato anno periodi Iulianæ, diem Iulianam neomeniæ Sari assignare.

Lustro per antecedentem reperto occurrit dies Iuliana in tertio versu secundæ Tabulæ. In superiore exemplo 88 annus erat quartus lustris $\overline{\text{xxv}}$: cui in tertio versu occurrit dies Iuliana $\overline{\text{xviii}}$ Martij. Proinde aio, in anno periodi Iulianæ 3168 neomeniam anni quarti lustris vigesimi secundi, id est Elul sexti Sari incidisse in $\overline{\text{xviii}}$ Martij Iuliani.

CANON QVINTVS.

Dato anno periodi Iulianæ, scire quot lustra & dies supersunt ad traiectionem ἐπιτρομένων.

Lustrum per antecedentem inuentum abijce a $\overline{\text{xxx}}$ per perpetuam regulam. Residuum sunt lustra, quæ supersunt ad tempus traiectionis ἐπιτρομένων: & quot lustra supersunt, tot dies abest neomenia Sari a traiectione ἐπιτρομένων.

In superiore exemplo lustrum erat $\overline{\text{xxii}}$: quo de $\overline{\text{xxx}}$ abiecto, relinquuntur lustra octo ante traiectionem ἐπιτρομένων: Et proinde octo dies, quot nempe lustra, supersunt: quæ de die Iuliana deductæ relinquunt diem Martij, in qua continget neomenia anni $\overline{\text{cxxx}}$. Verbi gratia: E regione 22 lustris est $\overline{\text{xviii}}$ Martij. Deductis $\overline{\text{viii}}$, superest dies Martij $\overline{\text{x}}$, in quam incurret neomenia Sari in anno ultimo, post quem neomenia Sari incidere debet in $\overline{\text{ix}}$ Martij, anno $\overline{\text{cxxx}}$ desinente. Sed neomenia ἐπιτρομένων erit in $\overline{\text{liii}}$ Martij, quæ non dicetur neomenia ἐπιτρομένων, sed neomenia primi mensis, id est eius, a quo annus incepit, ut potest Elul in hoc exemplo. Sic Elul erit primus anni, & idem tertiusdecimus. Neomenia autem ἐπιτρομένων post ultimam diem tertijdecimi mensis deprehendetur in $\overline{\text{iiii}}$ Aprilis. Et tunc septimus Sarus, nempe Tisri, succedet sexto Sato Elul in $\overline{\text{viii}}$ Aprilis, veteri epocha.

CANON SEXTVS.

Dato anno periodi Iulianæ, scire quoda die cuius mensis æquinoctium erit.

Primum in prima Tabula, in secundo versu, accipe numerum anni propositi, siquidem ibi extat: sin autem, proxime minorem. E regione occurrit dies Iuliana, in qua conficitur æqui-

H ij noctium.

noctium. Deinde per quartum Canonem habeas neomeniam Sari: quæ quidem erit aut posterior die æquinoctij, aut prior. Hoc est, æquinoctium fiet aut ante Sarum, aut in ipso Saro. Proponatur annus periodi Iulianæ 3930, proprio casu. Numerus proxime minor in prima Tabula est 3921. In v̄i versu Tabulæ occurrit regione xxvii dies Martij, in qua eo sæculo conficiebatur æquinoctium. Porro neomenia Sari Nisan tunc currentis est in v̄i Aprilis per doctrinam Canonis quarti. Ergo neomenia Epagomenon incidebat in Kalendas Aprilis post mensẽm Adar, cuius ultima incidit in ultimam Martij. Proinde æquinoctium contigit xxvii Adar duodecimi mensis illius anni. Pro altero casu esto datus annus periodi Iulianæ 3901. Numerus proxime minor in Tabula prima est 3801. cui in v̄i versu opposita est xxx Martij, in qua confectum est sidus æquinoctij eo sæculo. Per antecedentium Canonum doctrinam is est annus centesimus primus Sari duodecimi, hoc est Adar. & proinde neomenia Adar conuenit quartadecimæ Martij, in secunda Tabula per doctrinam Canonis quarti. xxx vero Martij est sextadecima ab illa. Ergo eo anno æquinoctium contigit in ipso Saro, sextadecima Adar.

C A N O N S E P T I M V S.

*Dato anno periodi Iulianæ, scire quando neomenia Sari conueniet in æquinoctium.
hoc est, quando neomenia Sari fiet æquinoctialis.*

Hoc dumtaxat locum habet in priore exemplo superioris Canonis, quando neomenia Sari posterior est die æquinoctiali. Per Canonem quantum scias quod iustra supersunt a neomenia Sari, ad diem æquinoctij. In prioris casus exemplo antecedentis Canonis, anno 3930 neomenia Sari erat in v̄i Aprilis, quod est iustrum tertium in Tabula secunda. Dies æquinoctij in xxvii Martij: quod quidem est xi iustrum in eadem Tabula. A iustro, ad xii iustrum, interiecta sunt ix iustra, hoc est anni xxvii, qui ad 3930 adiecti componunt annos 3996. Aio igitur anno 3996 periodi Iulianæ neomeniam Sari conuenisse in diem æquinoctij, eamque vere æquinoctialem dici potuisse per definit. ix. Erat enim annus Sari xlv. In Tabula secunda iam anno xlv, hoc est duodecimo iustro ineunte, neomenia erat in xxvii Martij, & proinde erat æquinoctialis, per eandem definit. ix. & consequentur totum illud iustrum vocari potest æquinoctiale per definit. x: quia neomeniæ unum tantum iustrum habent in eadem die Iulianæ.

C A N O N O C T A V V S.

Dato anno periodi Iulianæ, scire annum currentem Salchodai Persici.

Ab annis periodi Iulianæ abijce 2500 per perpetuam regulam, aut, si maior fuerit numerus, 3940. Aliter: Annis Chaldaicis adde 20. Esto propositus annus 4181. Deductis 3940, supersunt anni 241. hoc est, annus primus tertij Sari Persici currentis, per Canonem secundum.

C A N O N N O N V S.

Dato anno periodi Iulianæ, scire characterem iustri Persici.

Inuento anno Persico per antecedentem, scias quotus annus currentis quoti iustri sit, per Canonem secundum. In Tabula secunda, e regione iustri occurret character, sine nomen Herois Persici.

Esto propositus annus periodi Iulianæ 4230. Per proximum Canonem est cxx annus Salchodai, & per Canonem secundum est quinquagesimus Sari. Numerus proxime minor in secunda Tabula secundo versu est 49: hoc est tertiumdecimum iustrum iniens. & proinde character eius est Meharferusch. Aio igitur annum quinquagesimum propositum esse secundum iustri Meharferusch, & totum illud quadriennium vocari Meharferusch, per definit. vii. hoc est, ab anno 49, ad 53, & post 53, fiet mutatio characteris, usque ad annum 57. idque iustrum vocabitur Rasch. & sic deinceps, donec vertente anno cxx, neomenia Sari per singulos Heroes descensum faciat, usque ad traiectionem ἐπαγομένην.

CANON DECIMVS.

Dato anno periodi Iulianæ, præcessionem æquinoctiorum in annis Persicis inuenire.

Ab annis Periodi Iulianæ abiectis 2500, in residuo vide primum quoda die cuius mensis accidit neomenia æquinoctialis, per Canonem sextum, notato nomine Herois, cuius cognominis est neomenia æquinoctialis. deinde quot lustra intercesserunt a traiectione ἐπιγομένων, id est a primo Heroe, ad neomeniam æquinoctialem. Quot ergo lustra intercesserunt a primo Heroe, ad Heroem æquinoctialem, tot dies erunt præcessionis æquinoctialis.

Esto propositus annus periodi Iulianæ 5021. Volo scire præcessionem æquinoctiorum in annis Persicis. Deductis 2500, supersunt anni 2521. In Tabula prima in versu penultimo, in calce Tabulæ, habes expressum numerum propositum annorum periodi Iulianæ 5021: in versu autem sexto neomeniam æquinoctialem xx Martij. In Tabula secunda xx Martij respondet vigesimo lustro, siue Heroi Dinarad. Ergo a primo Heroe Ormizda, ad Heroem Dinarad, præterierunt lustra, siue Heroes, xix. Tot dierum facta est ἀεθίσις ἰσημεριῆ ab Ormizda, ad Dinarad & proinde in annis 2520 absolutis æquinoctia anteuertent neomeniam Sari, siue Ormizdam, diebus decem & nouem. quibus distributis in 2520, deprehenditur in annis circiter 133 æquinoctia in rationibus ciuilibus Persicorum & Chaldaicorum annorum persicam sedem suam anteuertere.

SCHOLIION. Nemo ignorat quanto longius interuallum obseruationis fuerit, tanto certiore esse inuestigationem ἀεθίσεως ἰσημεριῆς. Itaque si longius interuallum epochæ assumatur, minus erit interuallum annorum ἀεθίσεως. Anno periodi Iulianæ 6317, æquinoctium ciuile erat in x Martij, hoc est in trigesimo Heroe. Deductis 2500 de 6317, remanent anni 3817, quo interuallo facta est præcessio xxx dierum. Tot enim lustra, aut Heroes sunt ab Hormizda, ad Haschnusch. Distributis xxx in 3817, reperitur interuallum, intra quod facta est præcessio, esse maiusculum annis 131, & paulo minus annis 132. qui fere est modus periodi quartæ æquinoctialis annorum 524.

CAPVT DVODECIMVM.

KALENDARIVM ANNI VAGI ÆGYPTIORVM,
ARMENIORVM, PERSARVM.

I

II

III

ԹՎ ՆԱԹՎԱՎԱՏԱՐՔ.
SAHAMI Armeniorum.
PEARAVARDIN Iezdegird.

ԹՎ ՓԻ ՆԱԹՎԱՎԱՏԱՐՔ.
THERI Armeniorum.
ADARPAHASCHT Iezdegird.

ԹՎ ԱՅՍ ՆԱԹՎԱՎԱՏԱՐՔ.
CAGVTS Armeniorum.
CHARDAD Iezdegird.

Dies mensis.			ԹՎ ՆԱԹՎԱՎԱՏԱՐՔ.	Sahami Ar- meniorum.	Pharauardin Iezdegird.	Dies mensis.			ԹՎ ՓԻ ՆԱԹՎԱՎԱՏԱՐՔ.	Theri Armeniorum.	Adarpahascht Iezdegird.	Dies mensis.			ԹՎ ԱՅՍ ՆԱԹՎԱՎԱՏԱՐՔ.	Cagvts Armeniorum.	Chardad Iezdegird.
Regulares dierum.	Epacta.	Regulares dierum.				Epacta.	Regulares dierum.	Epacta.									
1	7	29	26 Feb.	9 Iulj	16 Iunj	1	2	29	28 Mar.	8 Aug.	16 Iulj	1	4	28	27 Apr	7 Sep.	15 Aug.
2	1	28	27	10	17	2	3	28	29	9	17	2	5	27	28	8	16
3	2	27	28	11	18	3	4	27	30	10	18	3	6	26	29	9	17
4	3	26	1 Mar.	12	19	4	5	26	31	11	19	4	7	25	30	10	18
5	4	25	2	13	20	5	6	25	1 Apr.	12	20	5	1	24	1 Mai	11	19
6	5	24	3	14	21	6	7	24	2	13	21	6	2	23	2	12	20
7	6	23	4	15	22	7	1	23	3	14	22	7	3	22	3	13	21
8	7	22	5	16	23	8	2	22	4	15	23	8	4	21	4	14	22
9	1	21	6	17	24	9	3	21	5	16	24	9	5	20	5	15	23
10	2	20	7	18	25	10	4	20	6	17	25	10	6	19	6	16	24
11	3	19	8	19	26	11	5	19	7	18	26	11	7	18	7	17	25
12	4	18	9	20	27	12	6	18	8	19	27	12	1	17	8	18	26
13	5	17	10	21	28	13	7	17	9	20	28	13	2	16	9	19	27
14	6	16	11	22	29	14	1	16	10	21	29	14	3	15	10	20	28
15	7	15	12	23	30	15	2	15	11	22	30	15	4	14	11	21	29
16	1	14	13	24	1 Iulj	16	3	14	12	23	31	16	5	13	12	22	30
17	2	13	14	25	2	17	4	13	13	24	1 Aug.	17	6	12	13	23	31
18	3	12	15	26	3	18	5	12	14	25	2	18	7	11	14	24	1 Sep.
19	4	11	16	27	4	19	6	11	15	26	3	19	1	10	15	25	2
20	5	10	17	28	5	20	7	10	16	27	4	20	2	9	16	26	3
21	6	9	18	29	6	21	1	9	17	28	5	21	3	8	17	27	4
22	7	8	19	30	7	22	2	8	18	29	6	22	4	7	18	28	5
23	1	7	20	31	8	23	3	7	19	30	7	23	5	6	19	29	6
24	2	6	21	1 Aug.	9	24	4	6	20	31	8	24	6	5	20	30	7
25	3	5	22	2	10	25	5	5	21	1 Sep.	9	25	7	4	21	1 Oct.	8
26	4	4	23	3	11	26	6	4	22	2	10	26	1	3	22	2	9
27	5	3	24	4	12	27	7	3	23	3	11	27	2	2	23	3	10
28	6	2	25	5	13	28	1	2	24	4	12	28	3	1	24	4	11
29	7	1	26	6	14	29	2	1	25	5	13	29	4	*	25	5	12
30	1	*	27	7	15	30	3	29*	26	6	14	30	5	29	26	6	13

RESIDVVM KALENDARIJ ANNI VAGI.

ΠΙ

Ὶ

Ὶ

Χοιράκ Ναβαρασάρα. ARATS Armeniorum. THIR Iezdegird.

Τοβί Ναβαρασάρα. MAHIK Armeniorum. MARDAD Iezdegird.

Μεχέρ Ναβαρασάρα. ARICHI Armeniorum. SCHEHERIZ Iezdegird.

Dies mensis.			Χοιράκ Ναβαρασάρα.	Arats. Armeniorum.	Thir Iezdegird.	Dies mensis.			Τοβί Ναβαρασάρα.	Mahik Armeniorum.	Mardad Iezdegird.	Dies mensis.			Μεχέρ Ναβαρασάρα.	Arichi Armeniorum.	Scheheriz Iezdegird.									
Regulares dierum.	Epacta.					Regulares dierum.	Epacta.					Regulares dierum.	Epacta.													
1	6	28	27	M.ii	7	Oct.	14	Sep.	1	1	27	26	Iunij	6	Nou.	14	Oct.	1	3	27	26	Iulij	6	Dec.	13	Nou.
2	7	27	28		8		15		2	2	26	27		7		15		2	4	26	27		7		14	
3	1	26	29		9		16		3	3	25	28		8		16		3	5	25	28		8		15	
4	2	25	30		10		17		4	4	24	29		9		17		4	6	24	29		9		16	
5	3	24	31		11		18		5	5	23	30		10		18		5	7	23	30		10		17	
6	4	23	1	Iun.	12		19		6	6	22	1	Iulij	11		19		6	1	22	31		11		18	
7	5	22	2		13		20		7	7	21	2		12		20		7	2	21	1	Aug.	12		19	
8	6	21	3		14		21		8	1	20	3		13		21		8	3	20	2		13		20	
9	7	20	4		15		22		9	2	19	4		14		22		9	4	19	3		14		21	
10	1	19	5		16		23		10	3	18	5		15		23		10	5	18	4		15		22	
11	2	18	6		17		24		11	4	17	6		16		24		11	6	17	5		16		23	
12	3	17	7		18		25		12	5	16	7		17		25		12	7	16	6		17		24	
13	4	16	8		19		26		13	6	15	8		18		26		13	1	15	7		18		25	
14	5	15	9		20		27		14	7	14	9		19		27		14	2	14	8		19		26	
15	6	14	10		21		28		15	1	13	10		20		28		15	3	13	9		20		27	
16	7	13	11		22		29		16	2	12	11		21		29		16	4	12	10		21		28	
17	1	12	12		23		30		17	3	11	12		22		30		17	5	11	11		22		29	
18	2	11	13		24		1	Oct.	18	4	10	13		23		31		18	6	10	12		23		30	
19	3	10	14		25		2		19	1	9	14		24		1	Nou.	19	7	9	13		24		1	Dec.
20	4	9	15		26		3		20	6	8	15		25		2		20	1	8	14		25		2	
21	5	8	16		27		4		21	7	7	16		26		3		21	2	7	15		26		3	
22	6	7	17		28		5		22	1	6	17		27		4		22	3	6	16		27		4	
23	7	6	18		29		6		23	2	5	18		28		5		23	4	5	17		28		5	
24	1	5	19		30		7		24	3	4	19		29		6		24	5	4	18		29		6	
25	-	4	20		31		8		25	4	3	20		30		7		25	6	3	19		30		7	
26	3	3	21		1	Nou.	9		26	5	2	21		1	Dec.	8		26	7	2	20		31		8	
27	4	2	22		2		10		27	6	1	22		2		9		27	1	1	21		1	Ian.	9	
28	5	1	23		3		11		28	7	*	23		3		10		28	2	29*	22		2		10	
29	6	29	24		4		12		29	1	29	24		4		11		29	3	28	23		3		11	
30	7	28	25		5		13		30	2	28	25		5		12		30	4	27	24		4		12	

CANONVM ISAGOGICORVM
RESIDVVM KALENDARIJ ANNI VAGI.

VII

VIII

IX

Φαμενάθ Ναβωνασάρα.
AHELI Armeniorum.
MEHAR Iezdegird.

Φαρμεθι Ναβωνασάρα.
MARIRI Armeniorum.
ABAN Iezdegird.

Παχών Ναβωνασάρα.
MARCHATS Armeniorum.
ADAR Iezdegird.

Dies mensis.	Regulares dierum		Φαμενάθ Ναβωνασάρα.	Aheh Armeniorum.	Mehar Iezdegird.	Dies mensis.		Φαρμεθι Ναβωνασάρα.	Mariri Armeniorum.	Aban Iezdegird.	Dies mensis.		Παχών Ναβωνασάρα.	Marchats Armeniorum.	Adar Iezdegird.		
	Epacta.	Epacta.				Epacta.	Epacta.										
1	5	26	25 Aug.	5 Ian.	13 Dec.	1	7	26	24 Sep.	4 Feb.	12 Ian.	1	2	25	24 Oct.	6 Mar.	11 Feb.
2	6	25	26	6	14	2	1	25	25	5	13	2	3	24	25	7	12
3	7	24	27	7	15	3	2	24	26	6	14	3	4	23	26	8	13
4	1	23	28	8	16	4	3	23	27	7	15	4	5	22	27	9	14
5	2	22	29	9	17	5	4	22	28	8	16	5	6	21	28	10	15
6	3	21	30	10	18	6	5	21	29	9	17	6	7	20	29	11	16
7	4	20	31	11	19	7	6	20	30	10	18	7	1	19	30	12	17
8	5	19	1 Sep.	12	20	8	7	19	1 Oct.	11	19	8	2	18	31	13	18
9	6	18	2	13	21	9	1	18	2	12	20	9	3	17	1 Nov.	14	19
10	7	17	3	14	22	10	2	17	3	13	21	10	4	16	2	15	20
11	1	16	4	15	23	11	3	16	4	14	22	11	5	15	3	16	21
12	2	15	5	16	24	12	4	15	5	15	23	12	6	14	4	17	22
13	3	14	6	17	25	13	5	14	6	16	24	13	7	13	5	18	23
14	4	13	7	18	26	14	6	13	7	17	25	14	1	12	6	19	24
15	5	12	8	19	27	15	7	12	8	18	26	15	2	11	7	20	25
16	6	11	9	20	28	16	1	11	9	19	27	16	3	10	8	21	26
17	7	10	10	21	29	17	2	10	10	20	28	17	4	9	9	22	27
18	1	9	11	22	30	18	3	9	11	21	29	18	5	8	10	23	28
19	2	8	12	23	31	19	4	8	12	22	30	19	6	7	11	24	1 Mar.
20	3	7	13	24	1 Ian.	20	5	7	13	23	31	20	7	6	12	25	2
21	4	6	14	25	2	21	6	6	14	24	1 Feb.	21	1	5	13	26	3
22	5	5	15	26	3	22	7	5	15	25	2	22	2	4	14	27	4
23	6	4	16	27	4	23	1	4	16	26	3	23	3	3	15	28	5
24	7	3	17	28	5	24	2	3	17	27	4	24	4	2	16	29	6
25	1	2	18	29	6	25	3	2	18	28	5	25	5	1	17	30	7
26	2	1	19	30	7	26	4	1	19	1 Mar.	6	26	6	*	18	31	8
27	3	*	20	31	8	27	5	29*	20	2	7	27	7	29	19	1 Apr.	9
28	4	29	21	1 Feb.	9	28	6	28	21	3	8	28	1	28	20	2	10
29	5	28	22	2	10	29	7	27	22	4	9	29	2	27	21	3	11
30	6	27	23	3	11	30	1	26	23	5	10	30	3	26	22	4	12

RESIDVVM KALENDARIJ ANNI VAGI.

Ⲅ

Ⲅ

Ⲅ

Ⲡⲁⲩⲓ ⲛⲁⲒⲱⲁⲟⲥⲁⲓⲁⲣⲥ.

ⲈⲡⲚⲓ ⲛⲁⲒⲱⲁⲟⲥⲁⲓⲁⲣⲥ.

Ⲙⲉⲟⲟⲣⲓ ⲛⲁⲒⲱⲁⲟⲥⲁⲓⲁⲣⲥ.

HARWATSIS Armeniorum.

NAWASARI Armeniorum.

HYRI Armeniorum.

Di Iezdegird.

BEHEMEN Iezdegird.

ASPHANDAR Iezdegird.

Dies mensis.			Regulares dierum.			Epacta.			Ⲡⲁⲩⲓ ⲛⲁⲒⲱⲁⲟⲥⲁⲓⲁⲣⲥ.			Harwatis Armeniorum.			Di Iezdegird.			Dies mensis.			Regulares dierum.			Epacta.			ⲈⲡⲚⲓ ⲛⲁⲒⲱⲁⲟⲥⲁⲓⲁⲣⲥ.			Nawasari Armeniorum.			Behemen Iezdegird.			Dies mensis.			Regulares dierum.			Epacta.			Ⲙⲉⲟⲟⲣⲓ ⲛⲁⲒⲱⲁⲟⲥⲁⲓⲁⲣⲥ.			Hyri Armeniorum.			Asphandar Iezdegird.		
1	4	25	25	Nou.	5	Apr.	13	Mar.	1	6	24	25	Dec.	5	Mai	12	Apr.	1	1	24	25	Jan.	4	Iun.	12	Mai																											
2	5	24	24		6		14		2	7	23	24		6		13		2	2	23	23		5		13																												
3	6	23	25		7		15		3	1	22	25		7		14		3	3	22	24		6		14																												
4	7	22	26		8		16		4	2	21	26		8		15		4	4	21	25		7		15																												
5	1	21	27		9		17		5	3	20	27		9		16		5	5	20	26		8		16																												
6	2	20	28		10		18		6	4	19	28		10		17		6	6	19	27		9		17																												
7	3	19	29		11		19		7	5	18	29		11		18		7	7	18	28		10		18																												
8	4	18	30		12		20		8	6	17	30		12		19		8	1	17	29		11		19																												
9	5	17		1 Dec.	13		21		9	7	16	31		13		20		9	2	16	30		12		20																												
10	6	16			14		22		10	1	15		1 Jan.	14		21		10	3	15	31		13		21																												
11	7	15			15		23		11	2	14			15		22		11	4	14		1 Feb.	14		22																												
12	1	14			16		24		12	3	13			16		23		12	5	13			15		23																												
13	2	13			17		25		13	4	12			17		24		13	6	12			16		24																												
14	3	12			18		26		14	5	11			18		25		14	7	11			17		25																												
15	4	11			19		27		15	6	10			19		26		15	1	10			18		26																												
16	5	10			20		28		16	7	9			20		27		16	2	9			19		27																												
17	6	9			21		29		17	1	8			21		28		17	3	8			20		28																												
18	7	8			22		30		18	2	7			22		29		18	4	7			21		29																												
19	1	7			23		31		19	3	6			23		30		19	5	6			22		30																												
20	2	6			24			1 Apr.	20	4	5			24			1 Mai	20	6	5			23		31																												
21	3	5			25		2		21	5	4			25		2		21	7	4			24			1 Iuni																											
22	4	4			26		3		22	6	3			26		3		22	1	3			25		2																												
23	5	3			27		4		23	7	2			27		4		23	2	2			26		3																												
24	6	2			28		5		24	1	1			28		5		24	3	1			27		4																												
25	7	1			29		6		25	2	*			29		6		25	4	29*			28		5																												
26	1	29*			30		7		26	3	29			30		7		26	5	28			29		6																												
27	2	28				1 Mai	8		27	4	28				1		8		27	6	27			30		7																											
28	3	27					9		28	5	27						9		28	7	26				1 Iulij	8																											
29	4	26					10		29	6	26				2		10		29	1	25			2		9																											
30	5	25					11		30	7	25				3		11		30	2	24			3		10																											

Ⲉⲡⲁⲓⲟⲩⲉⲛⲁⲓ ⲛⲁⲒⲱⲁⲟⲥⲁⲓⲁⲣⲥ.
Mulftraka Armeniorum.
Wahak Iezdegird.

Dies mensis.			Regulares dierum.			Epacta.			Ⲉⲡⲁⲓⲟⲩⲉⲛⲁⲓ ⲛⲁⲒⲱⲁⲟⲥⲁⲓⲁⲣⲥ.			Epagoncha Armeniorum.			Epagoncha Pentarum.		
1	3	23	21	Feb.	4	Iulij	11	Iuni									
2	4	22	22		5		12										
3	5	21	23		6		13										
4	6	20	24		7		14										
5	7	19	25		8		15										

TABVLA PRIMA CHARACTERISMI NOVI LVNIORVM THOTH, SAHAMI, PHARAVARDIN IN ICOSIPENTAETERIDE.

	ICOSIPENTAETERIS.			ICOSIPENTAETERIS NABONASSARI.			ICOSIPENTAETERIS ARMENIORVM.			ICOSIPENTAETERIS IEZDEGIRD.								
Emb. 1	4	8	876	10	15	204	5	7	12	540	1	3	7	1047	22	3	13	451
Emb. 2	1	17	672	21	6	408	15	4	21	336	12	7	16	843	3	2	10	1040
Emb. 3	7	15	181	2	8	899	26	2	6	132	22	5	1	639	13	6	19	836
Emb. 4	4	23	1057	13	0	23	7	1	3	721	3	3	23	148	24	4	4	632
Emb. 5	2	8	853	23	15	227	18	5	12	517	14	1	7	1024	5	3	2	141
Emb. 6	1	6	362	4	17	718	28	2	21	313	25	5	16	820	16	7	10	1017
Emb. 7	5	15	158	15	8	922	9	1	18	902	6	4	14	329	26	4	19	813
Emb. 8	2	23	1034	26	0	46	20	6	3	698	16	1	23	125	8	3	17	322
Emb. 9	1	21	545	7	2	537	1	5	1	207	27	6	7	1001	18	1	2	118
Emb. 10	6	6	339	17	17	741	12	2	10	3	8	5	5	510	29	5	10	994
Emb. 11	5	3	928	28	8	945	22	6	18	879	19	2	14	306	10	4	8	503
Emb. 12	2	12	724	9	11	356	4	5	16	388	*	1	11	895	21	1	17	299
Emb. 13	6	21	520	20	2	560	14	3	1	184	10	5	20	691	2	7	14	888
Emb. 14	5	19	29	1	4	1051	25	7	9	1060	21	3	5	487	12	4	23	684
Emb. 15	3	3	905	11	20	175	6	6	7	569	2	2	2	1076	23	2	8	480
Emb. 16	7	12	701	22	11	379	17	3	16	365	13	6	11	872	4	1	5	1069
Emb. 17	6	10	210	3	13	870	27	1	1	161	23	3	20	668	15	5	14	865
Emb. 18	3	19	6	14	4	1074	8	6	22	750	4	2	18	177	25	2	23	661
Emb. 19	1	3	882	24	20	198	19	4	7	546	15	7	2	1053	6	1	21	170
Emb. 20	7	1	391	5	22	689	*	3	5	55	26	4	11	849	17	6	5	1046
Emb. 21	4	10	187	16	13	893	11	7	13	931	7	3	9	358	28	3	14	842
Emb. 22	1	18	1063	27	5	17	21	4	22	727	17	7	18	154	9	2	12	351
Emb. 23	7	16	572	8	7	508	2	3	20	236	28	5	2	1030	19	6	21	147
Emb. 24	5	1	368	18	22	712	13	1	5	32	9	4	4	539	*	5	18	736
Emb. 25	3	22	957	0	1	123	24	5	13	908	20	1	9	355	11	3	3	532

TABVLA SECVND A ICOSIPENTAETERIDON COLLECTARVM.

NEOMENIÆ ANNO- RVM COLLECTORVM.			EXCESSVS AN- ÆGYPTIACI.			NEOMENIÆ ANNO- RVM COLLECTORVM.			EXCESSVS AN- ÆGYPTIACI.				
Anni collecti.	Fer.	Hor.	Scru.	D.	Hor.	Scru.	Anni collecti.	Fer.	Hor.	Scru.	D.	Hor.	Scru.
25	3	22	957	0	1	123	500	2	1	780	0	22	300
50	7	21	834	0	2	246	750	6	14	630	1	9	450
75	4	20	711	0	3	369	1000	4	3	480	1	20	600
100	1	19	588	0	4	492	1250	1	16	330	2	7	750
125	5	18	465	0	5	615	1500	6	5	180	2	18	900
150	2	17	342	0	6	738	1750	3	18	30	3	5	1050
175	6	6	219	0	7	861	2000	1	6	960	3	17	120
200	3	15	96	0	8	984	2250	5	19	810	4	4	270
225	7	13	1053	0	10	27	2500	3	8	660	4	15	420
250	4	12	950	0	11	150	5000	6	17	240	5	2	570

TABVLA TERTIA. MENSES.

Linea	mēsum	Feria	Horæ	Scrup- Ind.
1	1	12	793	
2	3	1	506	
3	4	14	219	
4	6	2	1012	
5	7	15	725	
6	2	4	438	
7	3	17	151	
8	5	5	944	
9	6	18	657	
10	1	7	370	
11	2	20	83	
12	4	8	876	
13	5	21	589	

TABVLA QVARTA PRÆ-
CESSIONIS LVNARIS.

Annexpanth	Præcessio			1 0 546			2 1 12			3 0 435			4 0 981			5 0 324			6 0 870			7 0 213		
	0			550			1100			1625			2175			2700			3250			3795		
1	5	1	22	6	2	23	7	3	24	8	4	25	9	5	26	10	6	27	11	7	28	12	8	29
2	15	12	3	16	13	4	17	14	5	18	15	6	19	16	7	20	17	8	21	18	9	22	19	10
3	26	23	13	27	24	14	28	25	15	29	26	16	*	27	17	1	28	18	2	29	19	3	*	20
4	7	3	24	8	4	25	9	5	26	10	6	27	11	7	28	12	8	29	13	9	*	14	10	1
5	18	14	5	19	15	6	20	16	7	21	17	8	22	18	9	23	19	10	24	20	11	25	21	12
6	28	25	16	29	26	17	*	27	18	1	28	19	2	29	20	3	*	21	4	1	22	5	2	23
7	9	6	26	10	7	27	11	8	28	12	9	29	13	10	*	14	11	1	15	12	2	16	13	3
8	20	16	8	21	17	9	22	18	10	23	19	11	24	20	12	25	21	13	26	22	14	27	23	15
9	1	27	18	2	28	19	3	29	20	4	*	21	5	1	22	6	2	23	7	3	24	8	4	25
10	12	8	29	13	9	*	14	10	1	15	11	2	16	12	3	17	13	4	18	14	5	19	15	6
11	22	19	10	23	20	11	24	21	12	25	22	13	26	23	14	27	24	15	28	25	16	29	26	17
12	4	*	21	5	1	22	6	2	23	7	3	24	8	4	25	9	5	26	10	6	27	11	7	23
13	14	10	2	15	11	3	16	12	4	17	13	5	18	14	6	19	15	7	20	16	8	21	17	9
14	25	21	12	26	22	13	27	23	14	28	24	15	29	25	16	*	26	17	1	27	18	2	28	19
15	6	2	23	7	3	24	8	4	25	9	5	26	10	6	27	11	7	28	12	8	29	13	9	*
16	17	13	4	18	14	5	19	15	6	20	16	7	21	17	8	22	18	9	23	19	10	24	20	11
17	27	23	15	28	24	16	29	25	17	*	26	18	1	27	19	2	28	20	3	29	21	4	*	22
18	8	4	25	9	5	26	10	6	27	11	7	28	12	8	29	13	9	*	14	10	1	15	11	2
19	19	15	6	20	16	7	21	17	8	22	18	9	23	19	10	24	20	11	25	21	12	26	22	13
20	*	26	17	1	27	18	2	28	19	3	29	20	4	*	21	5	1	22	6	2	23	7	3	24
21	11	7	28	12	8	29	13	9	*	14	10	1	15	11	2	16	12	3	17	13	4	18	14	5
22	12	17	9	22	18	10	23	19	11	24	20	12	25	21	13	26	22	14	27	15	15	28	24	16
23	2	28	19	3	29	20	4	*	21	5	1	22	6	2	23	7	3	24	8	4	25	9	5	26
24	13	9	*	14	10	1	15	11	2	16	12	3	17	13	4	18	14	5	19	15	6	20	16	7
25	24	20	11	25	21	12	26	22	13	27	23	14	28	24	15	29	25	16	*	26	17	1	27	18

TABVLA QVINTA MENSIVM.

Commu. Bifex.

I	Θαθ.	SAHAMI	PHARAVARDIN	30	Ianuarus	31
II	Παροϋ.	THERI	ADAR PAHASCHT	60	Februarius	59
III	Αθρ.	CAGVTS	CHARDAD	90	Martius	90
III	Χοιακ.	ARATS	THIR	120	Aprilis	120
V	Τυβ.	MAHIK	MARDAD	150	Maius	151
VI	Μεχερ.	ARICHI	SCHEHERIZ	180	Iunius	181
VII	Φαρμεναθ.	AHELI	MEHAR	210	Iulius	212
VIII	Φαρμεθ.	MARIRI	ABAN	240	Augustus	243
IX	Παχάν.	MARCHATS	ADAR	270	September	273
X	Παυ.	HARWATSIS	DI	300	October	304
XI	Επφ.	NAWASARI	BEHEMEN	330	November	334
XII	Μεσρ.	HVRI	ASPHANDAR	360	December	365
	Επιγομενα.	MYSTERAKA	WAHAK	365		

TABVLA

TABVLA SEXTA CONVER-
TENDI ANNOS IVLIANOS
IN AEGYPTIACOS.

Anni Iuliani	Dies	Anni Iuliani	Dies	Anni Iuliani	Dies	Anni Aegypt.
4	1	60	15	500	125	0
8	2	64	16	600	150	0
12	3	68	17	700	175	0
16	4	72	18	800	200	0
20	5	76	19	900	225	0
24	6	80	20	1000	250	0
28	7	84	21	2000	135	1
32	8	88	22	3000	20	2
36	9	92	23	4000	270	2
40	10	96	24	5000	155	3
44	11	100	25	6000	40	4
48	12	200	50	7000	290	4
52	13	300	75	8000	175	5
56	14	400	100	9000	360	6
Anni Aegypt.	Dies residui	Anni Aegypt.	Dies residui	Anni Aegypt.	Dies residui	Anni Aegypt.

TABVLA SEPTIMA ICOSIPENTAETERIDON
COLLECTARVM SINE CHARACTERIBVS.

25	300	575	850	1125	1400	1675	1950	2225	2500	2775
50	325	600	875	1150	1425	1700	1975	2250	2525	2800
75	350	625	900	1175	1450	1725	2000	2275	2550	2825
100	375	650	925	1200	1475	1750	2025	2300	2575	2850
125	400	675	950	1225	1500	1775	2050	2325	2600	2875
150	425	700	975	1250	1525	1800	2075	2350	2625	2900
175	450	725	1000	1275	1550	1825	2100	2375	2650	2925
200	475	750	1025	1300	1575	1850	2125	2400	2675	2950
225	500	775	1050	1325	1600	1875	2150	2425	2700	2975
250	525	800	1075	1350	1625	1900	2175	2450	2725	3000
275	550	825	1100	1375	1650	1925	2200	2475	2750	3025

TABVLA OCTAVA MAGNI LVSTRI
CANICVLARIS IVLIANI.

	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.
	0			28			56			84			112			140		
1	14 Nou. 16 Feb. 13 Feb.			7 Nou. 9 Feb. 6 Feb.			31 Oct. 2 Feb. 30 Ian.			24 Oct. 26 Ian. 23 Ian.			17 Oct. 19 Ian. 16 Ian.			10 Oct. 12 Ian. 9 Ian.		
2	14	15	12	7	8	5	31	1	29	24	25	22	17	18	15	10	11	8
3	14	15	12	7	8	5	31	1	29	24	25	22	17	18	15	10	11	8
4	14	15	12	7	8	5	31	1	29	24	25	22	17	18	15	10	11	8
5	13	15	12	6	8	5	30	1	29	23	25	22	16	18	15	9	11	8
6	13	14	11	6	7	4	30	31 Ian. 28	23	24	21	16	17	14	9	10	7	
7	13	14	11	6	7	4	30	31 28	23	24	21	16	17	14	9	10	7	
8	13	14	11	6	7	4	30	31 28	23	24	21	16	17	14	9	10	7	
9	12	14	11	5	7	4	29	31 28	22	24	21	15	17	14	8	10	7	
10	12	13	10	5	6	3	29	30 27	22	23	20	15	16	13	8	9	6	
11	12	13	10	5	6	3	29	30 27	22	23	20	15	16	13	8	9	6	
12	12	13	10	5	6	3	29	30 27	22	23	20	15	16	13	8	9	6	
13	11	13	10	4	6	3	28	30 27	21	23	20	14	16	13	7	9	6	
14	11	12	9	4	5	2	28	29 26	21	22	19	14	15	12	7	8	5	
15	11	12	9	4	5	2	28	29 26	21	22	19	14	15	12	7	8	5	
16	11	12	9	4	5	2	28	29 26	21	22	19	14	15	12	7	8	5	
17	10	12	9	3	5	2	27	29 26	20	22	19	13	15	12	6	8	5	
18	10	11	8	3	5	1	27	28 25	20	21	18	13	14	11	6	7	4	
19	10	11	8	3	4	1	27	28 25	20	21	18	13	14	11	6	7	4	
20	10	11	8	3	4	1	27	28 25	20	21	18	13	14	11	6	7	4	
21	9	11	8	2	4	1	26	28 25	19	21	18	12	14	11	5	7	4	
22	9	10	7	2	4	31 Ian.	26	27 24	19	20	17	12	13	10	5	6	3	
23	9	10	7	2	3	31	26	27 24	19	20	17	12	13	10	5	6	3	
24	9	10	7	2	3	31	26	27 24	19	20	17	12	13	10	5	6	3	
25	8	10	7	1	3	31	25	27 24	18	20	17	11	13	10	4	6	3	
26	8	9	6	1	3	30	25	26 23	18	19	16	11	12	9	4	5	2	
27	8	9	6	1	2	30	25	26 23	18	19	16	11	12	9	4	5	2	
28	8	9	6	1	2	30	25	26 23	18	19	16	11	12	9	4	5	2	

CANONVM ISAGOGICORVM
RESIDVVM TABVLÆ MAGNI LVSTRI
CANICVLARIS IVLIANI.

	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.			
	168			196			224			252			280			308		
1	3 Oct.	5 Ian.	2 Ian.	26 Sep.	28 Dec.	25 Dec.	19 Sep.	21 Dec.	18 Dec.	12 Sep.	14 Dec.	11 Dec.	5 Sep.	7 Dec.	4 Dec.	29 Aug.	30 Nou.	27 Nou.
2	3	4	1	26	28	25	19	21	18	12	14	11	5	7	4	29	30	27
3	3	4	1	26	28	25	19	21	18	12	14	11	5	7	4	29	30	27
4	3	4	1	26	28	25	19	21	18	12	14	11	5	7	4	29	30	27
5	2	4	31 Dec.	25	27	24	18	20	17	11	13	10	4	6	3	28	29	26
6	2	3	31	25	27	24	18	20	17	11	13	10	4	6	3	28	29	26
7	2	3	31	25	27	24	18	20	17	11	13	10	4	6	3	28	29	26
8	2	3	31	25	27	24	18	20	17	11	13	10	4	6	3	28	29	26
9	1	3	30	24	26	23	17	19	16	10	12	9	3	5	2	27	28	25
10	1	2	30	24	26	23	17	19	16	10	12	9	3	5	2	27	28	25
11	1	2	30	24	26	23	17	19	16	10	12	9	3	5	2	27	28	25
12	1	2	30	24	26	23	17	19	16	10	12	9	3	5	2	27	28	25
13	30 Sep.	2	29	23	25	22	16	18	15	9	11	8	2	4	1	26	27	24
14	30	1	29	23	25	22	16	18	15	9	11	8	2	4	1	26	27	24
15	30	1	29	23	25	22	16	18	15	9	11	8	2	4	1	26	27	24
16	30	1	29	23	25	22	16	18	15	9	11	8	2	4	1	26	27	24
17	29	31 Dec.	28	22	24	21	15	17	14	8	10	7	1	3	30 Nou.	25	26	23
18	29	31	28	22	24	21	15	17	14	8	10	7	1	3	30	25	26	23
19	29	31	28	22	24	21	15	17	14	8	10	7	1	3	30	25	26	23
20	29	31	28	22	24	21	15	17	14	8	10	7	1	3	30	25	26	23
21	28	30	27	21	23	20	14	16	13	7	9	6	31 Aug.	2	29	24	25	22
22	28	30	27	21	23	20	14	16	13	7	9	6	31	2	29	24	25	22
23	28	30	27	21	23	20	14	16	13	7	9	6	31	2	29	24	25	22
24	28	30	27	21	23	20	14	16	13	7	9	6	31	2	29	24	25	22
25	27	29	26	20	22	19	13	15	12	6	8	5	30	1	28	23	24	21
26	27	29	26	20	22	19	13	15	12	6	8	5	30	1	28	23	24	21
27	27	29	26	20	22	19	13	15	12	6	8	5	30	1	28	23	24	21
28	27	29	26	20	22	19	13	15	12	6	8	5	30	1	28	23	24	21

RESIDVVM TABVLÆ MAGNI LVSTRI
CANICVLARIS IVLIANI.

	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.
	336			364			392			420			448			476		
1	22 Aug. 23 Nou. 20 Nou.			15 Aug. 16 Nou. 13 Nou.			8 Aug. 9 Nou. 6 Nou.			1 Aug. 2 Nou. 30 Oct.			25 Jul. 26 Oct. 23 Oct.			18 Jul. 19 Oct. 16 Oct.		
2	22	23	20	15	16	13	8	9	6	1	2	30	25	26	23	18	19	16
3	22	23	20	15	16	13	8	9	6	1	2	30	25	26	23	18	19	16
4	22	23	20	15	16	13	8	9	6	1	2	30	25	26	23	18	19	16
5	21	22	19	14	15	12	7	8	5	31 Jul. 1	29	24	25	22	17	18	15	
6	21	22	19	14	15	12	7	8	5	31	1	29	24	25	22	17	18	15
7	21	22	19	14	15	12	7	8	5	31	1	29	24	25	22	17	18	15
8	21	22	19	14	15	12	7	8	5	31	1	29	24	25	22	17	18	15
9	20	21	18	13	14	11	6	7	4	30	31 Oct. 28	23	24	21	16	17	14	
10	20	21	18	13	14	11	6	7	4	30	31	28	23	24	21	16	17	14
11	20	21	18	13	14	11	6	7	4	30	31	28	23	24	21	16	17	14
12	20	21	18	13	14	11	6	7	4	30	31	28	23	24	21	16	17	14
13	19	20	17	12	13	10	5	6	3	29	30	27	22	23	20	15	16	13
14	19	20	17	12	13	10	5	6	3	29	30	27	22	23	20	15	16	13
15	19	20	17	12	13	10	5	6	3	29	30	27	22	23	20	15	16	13
16	19	20	17	12	13	10	5	6	3	29	30	27	22	23	20	15	16	13
17	18	19	16	11	12	9	4	5	2	28	29	26	21	22	19	14	15	12
18	18	19	16	11	12	9	4	5	2	28	29	26	21	22	19	14	15	12
19	18	19	16	11	12	9	4	5	2	28	29	26	21	22	19	14	15	12
20	18	19	16	11	12	9	4	5	2	28	29	26	21	22	19	14	15	12
21	17	18	15	10	11	8	3	4	1	27	28	25	20	21	18	13	14	11
22	17	18	15	10	11	8	3	4	1	27	28	25	20	21	18	13	14	11
23	17	18	15	10	11	8	3	4	1	27	28	25	20	21	18	13	14	11
24	17	18	15	10	11	8	3	4	1	27	28	25	20	21	18	13	14	11
25	16	17	14	9	10	7	2	3	31 Oct.	26	27	24	19	20	17	12	13	10
26	16	17	14	9	10	7	2	3	31	26	27	24	19	20	17	12	13	10
27	16	17	14	9	10	7	2	3	31	26	27	24	19	20	17	12	13	10
28	16	17	14	9	10	7	2	3	31	26	27	24	19	20	17	12	13	10

CANONVM ISAGOGICORVM
RESIDVVM TABVLÆ MAGNI LVSTRI
CANICVLARIS IVLIANI.

	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.
	504			532			560			588			616			644		
1	11 Jul.	12 Oct.	9 Oct.	4 Jul.	5 Oct.	2 Oct.	27 Jun.	28 Sep.	25 Sep.	20 Jun.	21 Sep.	18 Sep.	13 Jun.	14 Sep.	11 Sep.	6 Jun.	7 Sep.	4 Sep.
2	11	12	9	4	5	2	27	28	25	20	21	18	13	14	11	6	7	4
3	11	12	9	4	5	2	27	28	25	20	21	18	13	14	11	6	7	4
4	11	12	9	4	5	2	27	28	25	20	21	18	13	14	11	6	7	4
5	10	11	8	3	4	1	26	27	24	19	20	17	12	13	10	5	6	3
6	10	11	8	3	4	1	26	27	24	19	20	17	12	13	10	5	6	3
7	10	11	8	3	4	1	26	27	24	19	20	17	12	13	10	5	6	3
8	10	11	8	3	4	1	26	27	24	19	20	17	12	13	10	5	7	3
9	9	10	7	2	3	30 Sep.	25	26	23	18	19	16	11	12	9	4	5	2
10	9	10	7	2	3	30	25	26	23	18	19	16	11	12	9	4	5	2
11	9	10	7	2	3	30	25	26	23	18	19	16	11	12	9	4	5	2
12	9	10	7	2	3	30	25	26	23	18	19	16	11	12	9	4	5	2
13	8	9	6	1	2	29	24	25	22	17	18	15	10	11	8	3	4	1
14	8	9	6	1	2	29	24	25	22	17	18	15	10	11	8	3	4	1
15	8	9	6	1	2	29	24	25	22	17	18	15	10	11	8	3	4	1
16	8	9	9	1	2	29	24	25	22	17	18	15	10	11	8	3	4	1
17	7	8	5	30 Jun	1	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7	2	3	31
18	7	8	5	30	1	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7	2	3	31
19	7	8	5	30	1	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7	2	3	31
20	7	8	5	30	1	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7	2	3	31
21	6	7	4	29	30 Sep.	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6	1	2	30
22	6	7	4	29	30	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6	1	2	30
23	6	7	4	29	30	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6	1	2	30
24	6	7	4	29	30	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6	1	2	30
25	5	6	3	28	29	26	21	22	19	14	15	12	7	8	5	31 Mai	1	29
26	5	6	3	28	29	26	21	22	19	14	15	12	7	8	5	31	1	29
27	5	6	3	28	29	26	21	22	19	14	15	12	7	8	5	31	1	29
28	5	6	3	28	29	26	21	22	19	14	15	12	7	8	5	31	1	29

RESIDVVM TABVLÆ MAGNI LVSTRI
CANICVLARIS IVLIANI.

	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.
	672			700			728			756			784			812		
	30 Mai	31 Aug.	28 Aug.	23 Mai	24 Aug.	21 Aug.	16 Mai	17 Aug.	14 Aug.	9 Mai	10 Aug.	7 Aug.	2 Mai	3 Aug.	31 Jul.	25 Apr.	27 Jul.	24 Jul.
1	30	31	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7	2	3	31	25	27	24
2	30	31	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7	2	3	31	25	27	24
3	30	31	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7	2	3	31	25	27	24
4	29	30	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6	1	2	30	24	26	23
5	29	30	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6	1	2	30	24	26	23
6	29	30	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6	1	2	30	24	26	23
7	29	30	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6	1	2	30	24	26	23
8	28	29	26	21	22	19	14	15	12	7	8	5	30	Apr. 1	29	23	25	22
9	28	29	26	21	22	19	14	15	12	7	8	5	30	1	29	23	25	22
10	28	29	26	21	22	19	14	15	12	7	8	5	30	1	29	23	25	22
11	28	29	26	21	22	19	14	15	12	7	8	5	30	1	29	23	25	22
12	27	28	25	20	21	18	13	14	11	6	7	4	29	31 Jul.	28	22	24	21
13	27	28	25	20	21	18	13	14	11	6	7	4	29	31	28	22	24	21
14	27	28	25	20	21	18	13	14	11	6	7	4	29	31	28	22	24	21
15	27	28	25	20	21	18	13	14	11	6	7	4	29	31	28	22	24	21
16	26	27	24	19	20	17	12	13	10	5	6	3	28	30	27	21	23	20
17	26	27	24	19	20	17	12	13	10	5	6	3	28	30	27	21	23	20
18	26	27	24	19	20	17	12	13	10	5	6	3	28	30	27	21	23	20
19	26	27	24	19	20	17	12	13	10	5	6	3	28	30	27	21	23	20
20	25	26	23	18	19	16	11	12	9	4	5	2	27	29	26	20	22	19
21	25	26	23	18	19	16	11	12	9	4	5	2	27	29	26	20	22	19
22	25	26	23	18	19	16	11	12	9	4	5	2	27	29	26	20	22	19
23	25	26	23	18	19	16	11	12	9	4	5	2	27	29	26	20	22	19
24	25	26	23	18	19	16	11	12	9	4	5	2	27	29	26	20	22	19
25	24	25	22	17	18	15	10	11	8	3	4	1	26	28	25	19	21	18
26	24	25	22	17	18	15	10	11	8	3	4	1	26	28	25	19	21	18
27	24	25	22	17	18	15	10	11	8	3	4	1	26	28	25	19	21	18
28	24	25	22	17	18	15	10	11	8	3	4	1	26	28	25	19	21	18

CANONVM ISAGOGICORVM
RESIDVVM TABVLÆ MAGNI LVSTRI
CANICVLARIS IVLIANI

	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.
	840			868			896			924			952			980		
	18 Apr. 20 Jul. 17 Jul.			11 Apr. 13 Jul. 10 Jul.			4 Apr. 6 Jul. 3 Jul.			28 Mar. 29 Jun. 26 Jun.			21 Mar. 2 Jun. 19 Jun.			14 Mar. 15 Jun. 12 Jun.		
1	18	20	17	11	13	10	4	6	3	28	29	26	21	22	19	14	15	12
2	18	20	17	11	13	10	4	6	3	28	29	26	21	22	19	14	15	12
3	18	20	17	11	13	10	4	6	3	28	29	26	21	22	19	14	15	12
4	18	20	17	11	13	10	4	6	3	28	29	26	21	22	19	14	15	12
5	17	19	16	10	12	9	3	5	2	27	28	25	20	21	18	13	14	11
6	17	19	16	10	12	9	3	5	2	27	28	25	20	21	18	13	14	11
7	17	19	16	10	12	9	3	5	2	27	28	25	20	21	18	13	14	11
8	17	19	16	10	12	9	3	5	2	27	28	25	20	21	18	13	14	11
9	16	18	15	9	11	8	2	4	1	26	27	24	19	20	17	12	13	10
10	16	18	15	9	11	8	2	4	1	26	27	24	19	20	17	12	13	10
11	16	18	15	9	11	8	2	4	1	26	27	24	19	20	17	12	13	10
12	16	18	15	9	11	8	2	4	1	26	27	24	19	20	17	12	13	10
13	15	17	14	8	10	7	1	3	30 Jun.	25	26	23	18	19	16 ^{tezde girt.}	11	12	9
14	15	17	14	8	10	7	1	3	30	25	26	23	18	19	16	11	12	9
15	15	17	14	8	10	7	1	3	30	25	26	23	18	19	16	11	12	9
16	15	17	14	8	10	7	1	3	30	25	26	23	18	19	16	11	12	9
17	14	16	13	7	^{Arme.} 9 ^{noct.} 6		31 Mar.	2	29	24	25	22	17	18	15	10	11	8
18	14	16	13	7	9	6	31	2	29	24	25	22	17	18	15	10	11	8
19	14	16	13	7	9	6	31	2	29	24	25	22	17	18	15	10	11	8
20	14	16	13	7	9	6	31	2	29	24	25	22	17	18	15	10	11	8
21	13	15	12	6	8	5	30	1	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7
22	13	15	12	6	8	5	30	1	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7
23	13	15	12	6	8	5	30	1	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7
24	13	15	12	6	8	5	30	1	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7
25	12	14	11	5	7	4	29	30 Jun.	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6
26	12	14	11	5	7	4	29	30	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6
27	12	14	11	5	7	4	29	30	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6
28	12	14	11	5	7	4	29	30	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6

RESIDVVM TABVLÆ MAGNI LVSTRI
CANICVLARIS IVLIANI.

	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.			
	1008			1036			1064			1092			1120			1148		
1	7 Mar.	8 Jun.	5 Jun.	28 Feb.	1 Jun.	29 Mai	22 Feb.	25 Mai	22 Mai	15 Feb.	18 Mai	15 Mai	8 Feb.	11 Mai	8 Mai	1 Feb.	4 Mai	1 Mai
2	7	8	5	28	1	29	21	25	22	14	18	15	7	11	8	31	4	1
3	7	8	5	28	1	29	21	25	22	14	18	15	7	11	8	31	4	1
4	7	8	5	28	1	29	21	25	22	14	18	15	7	11	8	31	4	1
5	6	7	4	27	31	Mai 28	21	24	21	14	17	14	7	10	7	31	3	30 Apr.
6	6	7	4	27	31	28	20	24	21	13	17	14	6	10	7	30	3	30
7	6	7	4	27	31	28	20	24	21	13	17	14	6	10	7	30	3	30
8	6	7	4	27	31	28	20	24	21	13	17	14	6	10	7	30	2	29
9	5	6	3	26	30	27	20	23	20	13	16	13	6	9	6	30	2	29
10	5	6	3	26	30	27	19	23	20	12	16	13	5	9	6	29	2	29
11	5	6	3	26	Nabo- nallar.	30 27	19	23	20	12	16	13	5	9	6	29	2	29
12	5	6	3	26	30	27	19	23	20	12	16	13	5	9	6	29	2	29
13	4	5	2	25	29	26	19	22	19	12	15	12	5	8	5	29	1	28
14	4	5	2	25	20	26	18	22	19	11	15	12	4	8	5	28	1	28
15	4	5	2	25	29	26	18	22	19	11	15	12	4	8	5	28	1	28
16	4	5	2	25	29	26	18	22	19	11	15	12	4	8	5	28	1	28
17	3	4	1	25	28	25	18	21	18	11	14	11	4	7	4	28	30	Apr. 27
18	3	4	1	24	28	25	17	21	18	10	14	11	3	7	4	27	30	27
19	3	4	1	24	28	25	17	21	18	10	14	11	3	7	4	27	30	27
20	3	4	1	24	28	25	17	21	18	10	14	11	3	7	4	27	30	27
21	2	3	31	24	27	24	17	20	17	10	13	10	3	6	3	27	29	26
22	2	3	31	23	27	24	16	20	17	9	13	10	2	6	3	26	29	26
23	2	3	31	23	27	24	16	20	17	9	13	10	2	6	3	26	29	26
24	2	3	31	23	27	24	16	20	17	9	12	10	2	6	3	26	29	26
25	1	2	30	23	26	23	16	19	16	9	12	9	2	5	2	26	28	25
26	1	2	30	22	26	23	15	19	16	8	12	9	1	5	2	25	28	25
27	1	2	30	22	26	23	15	19	16	8	12	9	1	5	2	25	28	25
28	1	2	30	22	26	23	15	19	16	8	12	9	1	5	2	25	28	25

CANONVM ISAGOGICORVM
RESIDVVM TABVLÆ MAGNI LVSTRI
CANICVLARIS IVLIANI.

	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.
	1176			1204			1232			1260			1288			1316		
	25 Ian. 27 Apr. 24 Apr.			18 Ian. 20 Apr. 17 Apr.			11 Ian. 13 Apr. 10 Apr.			4 Ian. 6. Apr. 3 Apr.			27 Dec. 30 Mar. 27 Mar.			20 Dec. 23 Mar. 20 Mar.		
1																		
2	24	27	24	17	20	17	10	13	10	3	6	3	27	30	27	20	23	20
3	24	27	24	17	20	17	10	13	10	3	6	3	27	30	27	20	23	20
4	24	27	24	17	20	17	10	13	10	3	6	3	27	30	27	20	23	20
5	24	26	23	17	19	16	10	12	9	3	5	2	26	29	26	19	22	19
6	23	26	23	16	19	16	9	12	9	2	5	2	26	29	26	19	22	19
7	23	26	23	16	19	16	9	12	9	2	5	2	26	29	26	19	22	19
8	23	26	23	16	19	16	9	12	9	2	5	2	26	29	26	19	22	19
9	23	25	22	16	18	15	9	11	8	2	4	1	25	28	25	18	21	18
10	22	25	22	15	18	15	8	11	8	1	4	1	25	28	25	18	21	18
11	22	25	22	15	18	15	8	11	8	1	4	1	25	28	25	18	21	18
12	22	25	22	15	18	15	8	11	8	1	4	1	25	28	25	18	21	18
13	22	24	21	15	17	14	8	10	7	1	3	1	24	27	24	17	20	17
14	21	24	21	14	17	14	7	10	7	31	3	31	24	27	24	17	20	17
15	21	24	21	14	17	14	7	10	7	31	3	31	24	27	24	17	20	17
16	21	24	21	14	17	14	7	10	7	31	3	31	24	27	24	17	20	17
17	20	23	20	14	16	13	7	9	6	30	2	30	23	26	23	16	19	16
18	20	23	20	13	16	13	6	9	6	30	2	30	23	26	23	16	19	16
19	20	23	20	13	16	13	6	9	6	30	2	30	23	26	23	16	19	16
20	20	23	20	13	16	13	6	9	6	30	2	30	23	26	23	16	19	16
21	20	22	19	13	15	12	5	8	5	29	1	29	22	25	22	15	18	15
22	19	22	19	12	15	12	5	8	5	29	1	29	22	25	22	15	18	15
23	19	22	19	12	15	12	5	8	5	29	1	29	22	25	22	15	18	15
24	19	22	19	12	15	12	5	8	5	29	1	29	22	25	22	15	18	15
25	19	21	18	12	14	11	5	7	4	28	31	28	21	24	21	14	17	14
26	18	21	18	11	14	11	4	7	4	28	31	28	21	24	21	14	17	14
27	18	21	18	11	14	11	4	7	4	28	31	28	21	24	21	14	17	14
28	18	21	18	11	14	11	4	7	4	28	31	28	21	24	21	14	17	14

RESIDVVM TABVLÆ MAGNI LVSTRI
CANICVLARIS IVLIANI.

	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.	Thoth	Sahami	Phara- uardin.
	1344			1372			1400			1428			1456		
1	13 Dec.	16 Mar.	13 Mar.	6 Dec.	9 Mar.	6 Mar.	29 Nou.	2 Mart.	27 Feb.	22 Nou.	24 Feb.	21 Feb.	15 Nou.	17 Feb.	14 Feb.
2	13	16	13	6	9	6	29	2	27	22	23	20	15	17	13
3	13	16	13	6	9	6	29	2	27	22	23	20	15	16	13
4	13	16	13	6	9	6	29	2	27	22	23	20	15	16	13
5	12	15	12	5	8	5	28	1	26	21	23	20			
6	12	15	12	5	8	5	28	1	26	21	22	19			
7	12	15	12	5	8	5	28	1	26	21	22	19			
8	12	15	12	5	8	5	28	1	26	21	22	19			
9	11	14	11	4	7	4	27	28 Feb.	25	20	22	19			
10	11	14	11	4	7	4	27	28	25	20	21	18			
11	11	14	11	4	7	4	27	28	25	20	21	18			
12	11	14	11	4	7	4	27	28	25	20	21	18			
13	10	13	10	3	6	3	26	27	24	19	21	18			
14	10	13	10	3	6	3	26	27	24	19	20	17			
15	10	13	10	3	6	3	26	27	24	19	20	17			
16	10	13	10	3	6	3	26	27	24	19	20	17			
17	9	12	9	2	5	2	25	26	24	18	20	17			
18	9	12	9	2	5	2	25	26	23	18	19	16			
19	9	12	9	2	5	2	25	26	23	18	19	16			
20	9	12	9	2	5	2	25	26	23	18	19	16			
21	8	11	8	1	4	1	24	25	23	17	19	16			
22	8	11	8	1	4	1	24	25	22	17	18	15			
23	8	11	8	1	4	1	24	25	22	17	18	15			
24	8	11	8	1	4	1	24	25	22	17	18	15			
25	7	10	7	30 Nou. 3 28 Feb.			23	24	22	16	18	15			
26	7	10	7	30	3	28	23	24	21	16	17	14			
27	7	10	7	30	3	28	23	24	21	16	17	14			
28	7	10	7	30	3	28	23	24	21	16	17	14			

TABELLA NONA
MAGNORVM LVSTRORVM.

Lustra Iulia- Lustra Ægypt.
na collecta. collecta.

1460	1461
2920	2922
4380	4383
5840	5844
7300	7305

DEFINITIONES.

- i *Annus solutus, siue vagus Solaris est, cuius menses omnes aequales sunt, $\overline{\text{xxx}}$ dierum singuli cum quinque dierum appendice in fine anni sine ullo quadrante diei. Vocetur annus Aegyptiacus.*
- ii *ἔτος κωικὸν μικρὸν, siue lustrum minusculum caniculare Aegyptiacum, est systema annorum quatuor Aegyptiacorum, dierum 1460.*
- iii *Lustrum caniculare Iulianum est systema annorum Iulianorum $\overline{\text{ιττ}}$, dierum $\overline{\text{mccccxli}}$.*
- iiii *ἔτος κωικὸν μέγα, siue ἐνιαυτὸς Θεοῦ; vel lustrum maximum caniculare Aegyptiacum, est systema annorum Aegyptiacorum $\overline{\text{mccccxli}}$, quo intervallo Thoth civilis redit ad Thoth Hierophanticum Iulianum, unde profectus est.*
- v *ἔτος κωικὸν μέγα Iulianum, siue lustrum maximum Caniculare Iulianum, est systema lustrorum minusculorum Iulianorum $\overline{\text{cccclxv}}$, annorum Iulianorum $\overline{\text{mccccxix}}$, Aegyptiacorum $\overline{\text{mccccxli}}$, quo intervallo Thoth redit ad eandem diem Iulianam.*
- vi *ἔμβολισμὸς ἐνδιάθετος, hoc est intercalatio tacita, est insitio unius diei, quam singulis lustris minusculis Aegyptiacis Hierophantæ, & Sacerdotes apud se notabant, primam in prima Thoth, secundam in secunda, & sic deinceps, donec magno anno Caniculari Aegyptiaco vertente, Thoth rediret ad Thoth.*
- vii *εἰκοσιπενταετηρίς σελλωιακή est systema annorum Aegyptiacorum $\overline{\text{xxv}}$, quo intervallo Epactæ Lunares in orbem redeunt.*
- viii *προήγησις σελλωιακή anni Aegyptiaci est motus Luna in antecedentia contextus anni Aegyptiaci, unius quidem diei post $\overline{\text{xxv}}$ εἰκοσιπενταετηρίδας, id est annos Aegyptiacos $\overline{\text{v}}$, bidui autem post $\overline{\text{m}}$ annos, siue $\overline{\text{xlii}}$ εἰκοσιπενταετηρίδας.*

CANON PRIMVS.

Annos Iulianos in Aegyptiacos conuertere.

Si fecis partiri per quatuor, quot unitates ex diuisione prodibunt, scito tot bifexta prateriisse. Quoties bifextorum summa collegerit 365, tot annos Aegyptiacos adiunge annis Iulianis propositis. Aggregatum erunt anni omnes Aegyptiaci. Proponantur anni periodi Iulianæ completi 6316. Diuisi in quatuor dant bifexta 1579, qui sunt anni solidi Aegyptiaci quatuor, & praterea dies 119 residui. Quatuor ergo anni Aegyptiaci ex bifextis conflati, ad annos datos 6316 adiecti componunt annos Aegyptiacos completos 6320. Si nescis partiri, collige numeros congruentes millenarijs, centenarijs, denarijs, expansis, ex Tabula sexta, hoc modo:

Anni

LIBER PRIMVS.

107

Anni Iul. dati	Dies	Anni Aegypt.
6000	40	4
300	75	0
16	4	0
6316	119	4
4		

Anni Aegypt. 6320 119 Dies. ut supra.

CANON SECVNDVS.

Dato anno periodi Iulianæ, Thoth Aegyptiorum, Sahami Armeniorum, Pharauardin Iezdegird in diebus Iulianis designare.

Ab annis periodi Iulianæ propositis abijce numerum annorum Iulianorum proxime minorem ex Tabella nona. Cum residuo ingredi Tabulam Octauam maximi Iulii Canicularis. Numerum proxime minorem nota in fronte Tabulæ, residuum in latere. Communis cella dabit Thoth, Sahami, Pharauardin in diebus Iulianis. Proposito anno currente periodi Iulianæ 6317, numerus proxime minor annorum Iulianorum in Tabella nona 5840: cui respondent anni Aegyptiaci 5844. quos seorsim serua. Abiectis igitur 5840 annis Iulianis de 6317, supersunt anni Iuliani 477. Numerus proxime minor in fronte Tabulæ maximi Iulii Canicularis 476, residuus unus in latere. In communi cella occurrit Thoth in 18 Iulij, Sahami in 19 Octobris, Pharauardin in 16 eiusdem mensis.

CANON TERTIVS.

Dato anno periodi Iulianæ, scire quotus annus est a Nabonassaro, epochæ Armeniorum, epochæ Iezdegird.

Annum Iulianum propositum currentem conuerte in tempus Aegyptiacum per primum huius. Ab anno Aegyptiaco currente pro perpetua rēgula abijce annos Aegyptiacos 3968 pro epocha Nabonassari, 5267 pro Armeniaca, 5347 pro Persica Iezdegird. Residua sunt epochæ quæsitæ. Proponatur annus currentis periodi Iulianæ 6317, qui per primum huius est 6321 Aegyptiacus. Abiectis conuenientibus differentijs, ut monuimus, relinquitur annus currentis a Nabonassaro 2353, epochæ Armeniacæ 1054, epochæ Iezdegird Persicæ 974.

anni abijciendi	6321 3968	6321 5267	6321. 5347	Anni Aegypt. propositi ex Iulianis conuersi.
Residuum.	2353. Nabonass.	1054. Armen.	974. Pers. Iezdeg.	

CANON QVARTVS.

Annos Aegyptiacos datos in Iulianos conuertere.

In Tabella nona vide quot annis Aegyptiacis numerus proxime minor annorum Iulianorum superatur a numero Aegyptiaco. Proponatur annus currentis Aegyptiacus 6321. Numerus proxime minor Iulianus in Tabella nona 5840 superatura numero Aegyptiaco annis quatuor. Eos abijce a numero annorum Aegyptiacorum dato. Relinquitur annus Iulianus currentis 6317.

CANON QVINTVS.

Datis annis Aegyptiacis epocharum Nabonassari, Armeniorum, Iezdegird, neomenias Thoth, Sahami, Pharauardin in diebus Iulianis designare.

Epochis datis adijce eos numeros, quos tertio Canone abieceras. Aggregatum conuerte in annos Iulianos per superiorem. Ab annis Iulianis abijce numerum Iulianum proxime minorem ex Tabella nona. Operare ut in secundo Canone. Sinto propositi epochæ Nabonassari anni 2353, Armeniorum 1054, Persarum 974. quibus adjectis ex III canone 3968, 5267, 5347, confurgunt anni Aegyptiaci currentes 6321, qui per antecedentem fiunt anni Iuliani 6317 currentes. de quibus per secundum Canonem deductis 5840, supersunt de Iulio maximo Caniculari Iuliano 477. & proinde ex eodem Canone Thoth 2321 congruit diei 18 Iulij, Sahami 1054 diei 19 Octobris, Pharauardin 974 diei 16 eiusdem.

CANON

C A N O N V M I S A G O G I C O R V M
C A N O N S E X T V S.

Designatis neomenijs Thoth, Sahami, Pharauardin in diebus Iulianis, explorare an conueniat numerus annorum datorum.

Hoc est, ubi timetur erratum esse in numero annorum, vel Aegyptiacos annos in Iulianos conuertendo, vel contra, ita fac. Habeas cyclum Solis, & per eum nota feriam dierum Iulianorum in Tabula maximi Iustri Canicularis designatorum. Rursus per perpetuam regulam anno currenti Nabonassari adde tria, Armeniaco & Persico duo. Aggregatum partire per septem. Si remanet eadem feria, non peccatum est. Sin augenda epocha, aut minuenda. Hoc anno Iulianæ periodi 6317 currit cyclus Solaris $\overline{\text{xvii}}$. proinde litera Dominicalis est G: & consequenter 18 Iulij feria $\overline{\text{iiii}}$, 19 Octob. feria $\overline{\text{vi}}$, 16 eiusdem feria $\overline{\text{iii}}$. Sane 3 ad 2353 adiectis, & aggregato per $\overline{\text{vii}}$ diuiso, remanet feria $\overline{\text{iiii}}$. Proinde constat ratio. Sic 2 cum 1054, & 974 compositis, & toto in $\overline{\text{vii}}$ diuiso, remanent feriae $\overline{\text{vi}}$, $\overline{\text{iii}}$. Ne in his quoque fugit ratio. Quod si a primo anno Periodi Iulianæ, secundum quem modum hic est annus Aegyptiacus currens 6321, ut demonstratum, operari vis, ex perpetua regula pro Thoth adde 4, pro Sahami 5, pro Pharauardin 2. Ita erunt 6325. 6326. 6323. Iam abiectis $\overline{\text{vii}}$ de 6325, remanet feria quarta, ut antea. Itaque recte hic est annus 6321 Aegyptiacus a primo Thoth periodi Iulianæ. Reliqua duo per septem diuisa non $\overline{\text{vi}}$, $\overline{\text{iii}}$, ut antea, sed uno minus $\overline{\text{v}}$, $\overline{\text{ii}}$ relinquunt. Vnus igitur annus addendus, ut fiat epocha a primo Sahami, & Pharauardin, 6322, non autem 6321. Causiæ huius varietatis suo loco reddentur. Annus igitur præfens 6317 Iulianus propositus est 6321 Aegyptiacus currens a Thoth, 6322 a Sahami, & Pharauardin.

C A N O N S E P T I M V S.

Datis annis Nabonassari, Armeniorum, & Iezdegird, dici data characterem designare.

Datis verbi gratia, annis 2321 a Nabonassaro, 1054 epochæ Armeniorum, 974 Iezdegird, volo scire quota feria est quintæ diei tam Paophi Nabonassari, quam Theri Armeniæ, & Adarpahascht Persici. Per antecedentem character Thoth est 4, Sahami 6, Pharauardin 3. Illi characteres cum regulari 6 quintæ dierum mensium, compositi, abiectis, quoties opus est, septenarijs, dant feriam 3 quintæ Paophi, quintam quintæ Theri, secundam quintæ Adarpahascht. E regione enim quintæ Paophi in Calendario est 6 pro Regulari. cui additus character Thoth 4 componet 10. Abiectis 7, remanet feria 3, &c.

C A N O N O C T A V V S.

Datis annis Nabonassari, Armeniorum, Iezdegird, annum Icosipentaeteridos eorum scire.

Nullum est negotium. A datis annis abijce omnia 1000, 100, 75, 50, 25. Quod superest, is est annus Icosipentaeteridos. Si nihil superest, is est annus ultimus, siue $\overline{\text{xxv}}$ Icosipentaeteridos. Ut propositis annis Nabonassari 2353, peripicuum est 2000, 300, 50 abijcienda esse. & remanet 3 annus Icosipentaeteridos Nabonassari. Sic de 1054 Armeniorum 1000, & 50 abiectis, remanet annus quartus. de 974 Persarum deductis 900, 50, superest annus 24. Si nescis tam puerili methedo uti, abijce ab annis datis numerum proxime minorem de Tabula septima. Residuum, ut antea, erit annus currens Icosipentaeteridos.

C A N O N N O N V S.

Datis annis Nabonassari, Armeniorum, Iezdegird, epactam equabilem scire.

Cum anno Icosipentaeteridos proximo Canone inuestigato ingredi Tabulam $\overline{\text{iiii}}$. In fronte Tabula quere numerum proxime minorem, quam sint anni propositi, a latere autem annum Icosipentaeteridos. In communice cella occurrit Epacta. Esto datus annus Nabonassari 2353, Armeniorum 1054, Persarum 974. Numerus proxime minor in fronte Tabulae 2175, cum anno Icosipentaeteridos 3, a latere in communi cella dat * Epactam Nabonassari in dicto anno 2353. Rursus numerus proxime minor in fronte 550, cum laterali 4, dat in communi cella epactam 4 anni Armeniæ 1054. Denique idem numerus cum 24 anno Icosipentaeteridos in communi cella dat unitatem pro epacta anni Persici 974. Hæ epactæ per totum annum locum nouilunij, aut vicinum nouilunio ostendunt.

C A N O N D E C I M V S.

Datis annis Nabonassari, Armeniorum, Iezdegird, praecessiorem Lunarem deprehendere.

Ex Tabula secunda decerpe numeros excessus anni Aegyptiaci annis datis congruentes. Sunt
propositi

propositi iisdem anni 2353, 1054, 974 Congruentes dico numeris, nimirum absolutis, millenarijs, centenarijs, 75, 50, & 25 absolutis. Nam qui sunt infra 25, negliguntur.

Nabon.	Dies	Hor.	Armen.	D.	H.	Perf.	D.	H.
2250	4	4	270	1000	1 20	600	750	1 9 450
100	0	4	492	50	0 2	246	200	0 8 984
2350	4	8	762	1050	1 22	846	950	1 18 354

Colliguntur excessus Solis, siue *περηγήσεως σεληνιακής*, in annis Nabonassari dies absoluti 4, cum horis 8, 762. in annis Armeniorum dies 1. hor. 22, 846. in annis Iezdegird dies 1, hor. 18, 354. Quare Epacta 26, quæ anno tertio Nabonassari notabat nouilunium in quarta Thoth, nunc inutilis est, quia Luna progressum fecit in antecedentia dierum quatuor solidorum, & plusquam horarum octo. Ergo hoc anno 2353 nouilunium illud est extra fines Thoth, & ascensum fecit in ultimam Epagomenon. Eodem modo Epacta 3, quæ nouilunium indicabat 27 Sahami anno quarto Armeniaco, peccat *μεπεμπήσθη*, quia Luna fere biduum in antecedentia transitum fecit. Idem de Persica epacta dicas.

CANON VNDECIMVS.

Datis annis Nabonassari, Armeniorum, Iezdegird, characterem nouilunij Thoth, Sahami, & Pharauardin inuenire.

Ex Tabula secunda accipe characteres nouiluniorum congruentes iisdem numeris annorum, quibus in proximo Canone congruentes excessus anni Aegyptiaci inuenisti. Aggregatum compone cum characterem anni currentis Icofaeteridos.

2250	5	19	810	1000	4	3	480	750	6	14	630
100	1	19	588	50	7	21	834	220	3	15	96
2350	7	15	318	1050	5	1	234	970	3	5	726
Ann. 3 Icosipentaet.	2	6	132	Ann. 4 Icosif.	3	23	148	Ann. 24. Icosif.	5	18	736
Nouilunium Thoth	2	21	450	Nouilunium Sahami	2	0	382	Nouilun. Pharauardin	2	0	382

Habemus ergo nouilunium 2353 Nabonassari 2. 21. 450. hoc est feriam tertiam (Nam numerus horarum est maior, quam 17. 1079) Item nouilunium Sahami, & Pharauardin, feriam secundam.

CANON DVODECIMVS.

Datis annis Nabonassari, Armeniorum, Iezdegird, epactam aquare.

Dentur anni, qui supra. Per Canonem nonam epacta Nabonassari est *. hoc est in 30 die Thoth. Præterea anno tertio Nabonassati epacta erat in ϞϞ die Thoth, & ascendit extra neomeniam Thoth, ad ultimam Epagomenon per Canonem decimum. Experiamur. Per Canonem proximum nouilunium deprehensum est 2. 21. 450, feria tertia. Anno præterito 2352, character anni erat feria 3. quæ ad characterem ultimam Ϟ *επιγεγομένων* addita, abiectis 7, erit feria itidem tertia. Ergo nouilunium 2. 21. 450 congruit τϞ *πέμπτῃ* Ϟ *επιγεγομένων*, quæ est neomenia Ab Iudaici 5364. Proinde non pertinet ad Thoth. Quare character mensis unius 1. 12. 793 additus ad nouilunium Ab 2. 21. 450. componet nouilunium Elul 4. 10. 163, feria quarta, in ϞϞϞ Thoth. Recte igitur Epacta æquabilis a v Ϟ *επιγεγομένων*, ad ϞϞϞ Thoth translata, & * in Tabula notata, sed castigata, & pro * erit 1. Iam nouilunium Casleu 2. 0. 382 feria secunda congruit diei ϞϞ Sahami, ubi epacta quinta, quæ in Tabula erat quarta reperta. Idem nouilunium congruit vicesimæ octauæ Pharauardin, ubi epacta 2, non 1, ut in Tabula. Ergo in datis annis epactæ æquabiles sunt Nabonassati * Armeniorum 4: Persarum 1, castigata Nabonassari 1, Armeniorum 5, Persarum 2. Eæ per totum anni contextum veram neomeniam civilem indicant.

CANON TERTIVSDECIMVS.

Datis diei mensis in annis Nabonassari, Armeniorum, & Iezdegird tempus Iulianum assignare.

Detur, verbi gratia. xvii Aratz mensis quarti Armeniorum, feria septima, anno eorum 1054, cuius initium, ut demonstratum est, incidit in ϞϞ Octobris Iuliani hoc anno Christi

bifextili 1604. Volo scire cui diei Iulianæ data dies Armeniaca congruit. Vide quæta est anni: nempe quæta est anæomenia Sahami. Ad Tabulam quintam huius. Quia data dies est mensis quarti, & in dicta Tabula tres menses præteriti sunt, dies 90 collectæ, adiectis 17 de mense quarto Aratz, aggregatum erit dies 107 a neomenia Sahami. Rursus vide quot dies sunt a Kal. Ianuarij, ad XIX Octobris, unde initium fecit annus datus Armeniacus 1054 in hoc anno Christi bifextili 1604. In eadem Tabula colliguntur anni bifextilis a Kal. Ian. ad finem Septembris, dies 274. Adiectis diebus præteritis 18 Octobris, confurgunt dies 292 a Kal. Ianuarij, ad neomeniam Sahami. Quibus accedant 107 dies illi Armeniaci. Confurgunt dies 399 a Kal. Ianuarij anni bifextilis 1604, ad diem Armeniacam. Quia numerus excedit modum anni bifextilis, qui est dierum 366, deductis illis, remanent dies 33, a Kal. Ianuarij anni 1605. quæ est secunda Februarij, feria septima, litera dominicali F, cyclo Solis VII. Sic operare in annis Jezdegird, & Nabonassar.

CAPVT TERTIVMDECIMVM.
 KALENDARIVM IVLIANVM ACTIACVM
 DIOCLETIANEVN,
 ET GELALAEVM.

I
 ἩΡΑΚΛΕΩΣ ΣΕΒΑΣΤΩΝ.
 IVTH Elkupti.
 MASCARAM Aethiopum.
 CORPINALOS Cazenium.

I
 PHARAVAR-
 DIN Gelali.

II
 ΠΑΡΑΦΙ ΘΕΩΝ ΣΕΒΑΣΤΩΝ.
 PAPA Elkupti.
 ΤΙΚΜΙΥΗ Aethiopum.
 HYPERBERETAFOS Cazenium.

II
 ΑΔΑΡΡΑ-
 ΗΑΣΧΤ
 Gelali.

Dies Mensis	Regulares Augustorum	Regulares Aethiop.	Numerus Aureus	Epactæ	
1 29 Aug.	7	5		29	14 Mar.
2 30	1	4	VIII	28	15
3 31	2	5		27	16
4 Kal. Sep.	3	6	XVI	26	17
5 2	4	7	V	25	18
6 3	5	1		24	19
7 4	6	2	XIII	23	20
8 5	7	3	II	22	21
9 6	1	4		21	22
10 7	2	5	X	20	23
11 8	3	6		19	24
12 9	4	7	XVII	18	25
13 10	5	1	VII	17	26
14 11	6	2		16	27
15 12	7	3	XV	15	28
16 13	1	4	III	14	29
17 14	2	5		13	30
18 15	3	6	XII	12	31
19 16	4	7	I	11	1 Apr.
20 17	5	1		10	2
21 18	6	2	IX	9	3
22 19	7	3		8	4
23 20	1	4	XVII	7	5
24 21	2	5	VI	6	6
25 22	3	6		5	7
26 23	4	7	XIII	4	8
27 24	5	1	III	3	9
28 25	6	2		2	10
29 26	7	3	XI	1	11
30 27	1	4	XIX	*	12

Dies mensis	Regulares Augustorum	Regulares Aethiop.	Numerus Aureus	Epactæ	
1 28 Sept.	2	5		29	13 Apr.
2 29	3	6	VIII	28	14
3 30	4	7		27	15
4 1 Oct.	5	1	XVI	26	16
5 2	6	2	V	25	17
6 3	7	3		24	18
7 4	1	4	XIII	23	19
8 5	2	5	II	22	20
9 6	3	6		21	21
10 7	4	7	X	20	22
11 8	5	1		19	23
12 9	6	2	XVIII	18	24
13 10	7	3	VII	17	25
14 11	1	4		16	26
15 12	2	5	XV	15	27
16 13	3	6	III	14	28
17 14	4	7		13	29
18 15	5	1	XII	12	30
19 16	6	2	I	11	1 May
20 17	7	3		10	2
21 18	1	4	IX	9	3
22 19	2	5		8	4
23 20	3	6	XVII	7	5
24 21	4	7	VI	6	6
25 22	5	1		5	7
26 23	6	2	XIII	4	8
27 24	7	3	III	3	9
28 25	1	4		2	10
29 26	2	5	XI	1	11
30 27	3	6	XIX	29*	12

III

III

III

III

ΑΘΥΡ Θεῶν Σεβασῶν.
HATHYR Elkupti.
HADAR Aethiopum.
DIOS Gazensium.

CHARDAD
Gelali.

ΧΟΙΑΚ Θεῶν Σεβασῶν.
CHIAK Elkupti.
TACHSCHAS Aethiopum.
APPELLAEOS Gazensium.

THIR
Gelali.

Dies mensis.	Regulares Augustorum.	Regulares Aethiop.	Numerus Aureus.	Epacta.
1 28 Oct.	4	7	VIII	28 13 Mar
2 29	5	1		27 14
3 30	6	2	XVI	26 15
4 31	7	3	V	25 16
5 1 Nou.	1	4		24 17
6 2	2	5	XIII	23 18
7 3	3	6	II	22 19
8 4	4	7		21 20
9 5	5	1	X	20 21
10 6	6	2		19 22
11 7	7	3	XVII	18 23
12 8	1	4	VII	17 24
13 9	2	5		16 25
14 10	3	6	XV	15 26
15 11	4	7	IIII	14 27
16 12	5	1		13 28
17 13	6	2	XII	12 29
18 14	7	3	I	11 30
19 15	1	4		10 31
20 16	2	5	IX	9 1 Jun.
21 17	3	6		8 2
22 18	4	7	XVII	7 3
23 19	5	1	VI	6 4
24 20	6	2		5 5
25 21	7	3	XIIII	4 6
26 22	1	4	IIII	3 7
27 23	2	5		2 8
28 24	3	6	XI	1 9
29 25	4	7	XIX	* 10
30 26	5	1		29 11

Dies mensis.	Regulares Augustorum.	Regulares Aethiop.	Numerus Aureus.	Epacta.
1 27 Nou.	6	2	VIII	28 12 Junj
2 28	7	3		27 13
3 29	1	4	XVI	26 14
4 30	2	5	V	25 15
5 1 Dec.	3	6		24 16
6 2	4	7	XIII	23 17
7 3	5	1	II	22 18
8 4	6	2		21 19
9 5	7	3	X	20 20
10 6	1	4		19 21
11 7	2	5	XVIII	18 22
12 8	3	6	VII	17 23
13 9	4	7		16 24
14 10	5	1	XV	15 25
15 11	6	2	IIII	14 26
16 12	7	3		13 27
17 13	1	4	XII	12 28
18 14	2	5	I	11 29
19 15	3	6		10 30
20 16	4	7	IX	9 1 Julj
21 17	5	1		8 2
22 18	6	2	XVII	7 3
23 19	7	3	VI	6 4
24 20	1	4		5 5
25 21	2	5	XIIII	4 6
26 22	3	6	IIII	3 7
27 23	4	7		2 8
28 24	5	1	XI	1 9
29 25	6	2	XIX	29 10
30 26	7	3	VIII	28 11

v

v

vi

vi

ΤΥΒΙ Θεῶν Σεβασῶν.

MARDAD

ΜΕΧΕΙΡ Θεῶν Σεβασῶν.

ΤΥΒΑ Elkupti.

Gelali.

AMSCHIR Elkupti.

SCHEHERIZ

ΤΙΡ Aethiopum.

IACHATHITH Aethiopum. Gelali.

ΑΥΔΥΝΑΕΟΣ Gazensium.

PERITIOS Gazensium.

Dies mensis.	Regulares Augustorum.	Regulares Aethiop.	Numerus Aureus.	Epacta.
1 27 Dec.	1	4		27 12 101
2 28	2	5	XVI	26 13
3 29	3	6	V	25 14
4 30	4	7		24 15
5 31	5	1	XIII	23 16
6 1 Jan.	6	2	II	22 17
7 2	7	3		21 18
8 3	1	4	X	20 19
9 4	2	5		19 20
10 5	3	6	XVIII	18 21
11 6	4	7	VII	17 22
12 7	5	1		16 23
13 8	6	2	XV	15 24
14 9	7	3	IIII	14 25
15 10	1	4		13 26
16 11	2	5	XII	12 27
17 12	3	6	I	11 28
18 13	4	7		10 29
19 14	5	1	IX	9 30
20 15	6	2		8 31
21 16	7	3	XVII	7 1 Aug.
22 17	1	4	VI	6 2
23 18	2	5		5 3
24 19	3	6	XIIII	4 4
25 20	4	7	IIII	3 5
26 21	5	1		2 6
27 22	6	2	XI	1 7
28 23	7	3	XIX	* 8
29 24	1	4		29 9
30 25	2	5	VIII	28 10

Dies mensis.	Regulares Augustorum.	Regulares Aethiop.	Numerus Aureus.	Epacta.
1 26 Jan.	3	6		27 11 Aug.
2 27	4	7	XVI	26 12
3 28	5	1	V	25 13
4 29	6	2		24 14
5 30	7	3	XIII	23 15
6 31	1	4	II	22 16
7 1 Feb.	2	5		21 17
8 2	3	6	X	20 18
9 3	4	7		19 19
10 4	5	1	XVIII	18 20
11 5	6	2	VII	17 21
12 6	7	3		16 22
13 7	1	4	XV	15 23
14 8	2	5	IIII	14 24
15 9	3	6		13 25
16 10	4	7	XII	12 26
17 11	5	1	I	11 27
18 12	6	2		10 28
19 13	7	3	IX	9 29
20 14	1	4		8 30
21 15	2	5	XVII	7 31
22 16	3	6	VI	6 1 Sep.
23 17	4	7		5 2
24 18	5	1	XIIII	4 3
25 19	6	2	IIII	3 4
26 20	7	3		2 5
27 21	1	4	XI	1 6
28 22	2	5	XIX	29* 7
29 23	3	6		28 8
30 24	4	7	VIII	27 9

VII

VII

VIII

VIII

ΦΑΜΕΝΩΘ Θεῶν Σεβαστῶν.
 PARMANATH Elkupti.
 MAGABITH Aethiopum.
 DYSTROS Gazensium.

MEHAR
 Gelali.

ΦΑΡΜΟΤΟΙ Θεῶν Σεβαστῶν.
 PARMYDA Elkupti.
 MIAZIA Aethiopum.
 XANTHICOS Gazensium.

ΑΒΑΝ
 Gelali.

Dies mensis.	Regulares Augustorum.	Regulares Aethiop.	Numerus Aureus.	Epactæ.
1 25 Feb.	5	1	XVI	26 10 Sept.
2 26	6	2	V	25 11
3 27	7	3		24 12
4 28	1	4	XIII	23 13
5 1 Mar.	2	5	II	22 14
6 2	3	6		21 15
7 3	4	7		20 16
8 4	5	1	X	19 17
9 5	6	2	XVIII	18 18
10 6	7	3	VII	17 19
11 7	1	4		16 20
12 8	2	5	XV	15 21
13 9	3	6	IIII	14 22
14 10	4	7		13 23
15 11	5	1	XII	12 24
16 12	6	2	I	11 25
17 13	7	3		10 26
18 14	1	4	IX	9 27
19 15	2	5		8 28
20 16	3	6	XVII	7 29
21 17	4	7	VI	6 30
22 18	5	1		5 1 Oct.
23 19	6	2	XIIII	4 2
24 20	7	3	III	3 3
25 21	1	4		2 4
26 22	2	5	XI	1 5
27 23	3	6	XIX	* 6
28 24	4	7		29 7
29 25	5	1	VIII	28 8
30 26	6	2		27 9

Dies mensis.	Regulares Augustorum.	Regulares Aethiop.	Numerus Aureus.	Epactæ.
1 27 Mar.	7	3	XVI	26 10 Oct.
2 28	1	4	V	25 11
3 29	2	5		24 12
4 30	3	6	XIII	23 13
5 31	4	7	II	22 14
6 1 Apr.	5	1		21 15
7 2	6	2	X	20 16
8 3	7	3		19 17
9 4	1	4	XVIII	18 18
10 5	2	5	VII	17 19
11 6	3	6		16 20
12 7	4	7	XV	15 21
13 8	5	1	IIII	14 22
14 9	6	2		13 23
15 10	7	3	XII	12 24
16 11	1	4	I	11 25
17 12	2	5		10 26
18 13	3	6	IX	9 27
19 14	4	7		8 28
20 15	5	1	XVII	7 29
21 16	6	2	VI	6 30
22 17	7	3		5 31
23 18	1	4	XIIII	4 1 Nou.
24 19	2	5	III	3 2
25 20	3	6		2 3
26 21	4	7	XI	1 4
27 22	5	1	XIX	29* 5
28 23	6	2	VIII	28 6
29 24	7	3		27 7
30 25	1	4	XVI	26 8

ix

ix

x

x

ΠΑΧΩΝ Θεῶν Σεβασῶν.
 PASCHNES Elkupti.
 GINBOTH Aethiopum.
 ARTEMISIOS Gazensium.

ADAR
 Gelali.

ΠΑΥΝΙ Θεῶν Σεβασῶν.
 PEVNA Elkupti.
 SENE Aethiopum.
 DAESIOS Gazensium.

DI Gelali.

Dies mensis.	Regulares Augustorum.	Regulares Aethiop.	Numerus Aureus.	Epacte.
1 26 Apr.	2	5	V	25 9 Nou.
2 27	3	6		24 10
3 28	4	7	XIII	23 11
4 29	5	1	II	22 12
5 30	6	2		21 13
6 1 Mai	7	3	X	20 14
7 2	1	4		19 15
8 3	2	5	XVIII	18 16
9 4	3	6	VII	17 17
10 5	4	7		16 18
11 6	5	1	XV	15 19
12 7	6	2	IIII	14 20
13 8	7	3		13 21
14 9	1	4	XII	12 22
15 10	2	5	I	11 23
16 11	3	6		10 24
17 12	4	7	IX	9 25
18 13	5	1		8 26
19 14	6	2	XVII	7 27
20 15	7	3	VI	6 28
21 16	1	4		5 29
22 17	2	5	XIIII	4 30
23 18	3	6	III	3 1 Dec.
24 19	4	7		2 2
25 20	5	1	XI	1 3
26 21	6	2	XIX	* 4
27 22	7	3		29 5
28 23	1	4	VIII	28 6
29 24	2	5		27 7
30 25	3	6	XVI	26 8

Dies mensis.	Regulares Augustorum.	Regulares Aethiop.	Numerus Aureus.	Epacte.
1 26 Mai.	4	7	V	25 9 Dec.
2 27	5	1		24 10
3 28	6	2	XIII	23 11
4 29	7	3	II	22 12
5 30	1	4		21 13
6 31	2	5	X	20 14
7 1 Jun.	3	6		19 15
8 2	4	7	XVIII	18 16
9 3	5	1	VII	17 17
10 4	6	2		16 18
11 5	7	3	XV	15 19
12 6	1	4	IIII	14 20
13 7	2	5		13 21
14 8	3	6	XII	12 22
15 9	4	7	I	11 23
16 10	5	1		10 24
17 11	6	2	IX	9 25
18 12	7	3		8 26
19 13	1	4	XVII	7 27
20 14	2	5	VI	6 28
21 15	3	6		5 29
22 16	4	7	XIIII	4 30
23 17	5	1	III	3 31
24 18	6	2		2 1 Ian
25 19	7	3	XI	1 2
26 20	1	4	XIX	29* 3
27 21	2	5	VIII	28 4
28 22	3	6		27 5
29 23	4	7	XVI	26 6
30 24	5	1	V	25 7

xi

xi

xii

xii

ΕΠΙΦΙ Θεῶν Σεβασῶν.
 ABIB Elkupti.
 НАМЛЕ Aethiopum.
 PANEMOS Gazenfium.

ΒΕΗΕΜΕΝ
 Gelali.

ΜΕΣΟΡΙ Θεῶν Σεβασῶν.
 MVSRE Elkupti.
 ΝΑΗΑΣΕ Aethiopum.
 LOOS Gazenfium.

ΑΣΦΑΝΔΑΡ
 Gelali.

Dies mensis.	Regulares Augustorum.	Regulares Aethiop.	Numerus Aureus.	Επαθρα.
1 25 Iunj	6	2		24 8 Ian.
2 26	7	3	XIII	23 9
3 27	1	4	II	22 10
4 28	2	5		21 11
5 29	3	6	X	20 12
6 30	4	7		19 13
7 1 Iulj	5	1	XVIII	18 14
8 2	6	2	VII	17 15
9 3	7	3		16 16
10 4	1	4	XV	15 17
11 5	2	5	IIII	14 18
12 6	3	6		13 19
13 7	4	7	XII	12 20
14 8	5	1	I	11 21
15 9	6	2		10 22
16 10	7	3	IX	9 23
17 11	1	4		8 24
18 12	2	5	XVII	7 25
19 13	3	6	VI	6 26
20 14	4	7		5 27
21 15	5	1	XIIII	4 28
22 16	6	2	III	3 29
23 17	7	3		2 30
24 18	1	4	XI	1 31
25 19	2	5	XIX	* 1 Feb.
26 20	3	6		29 2
27 21	4	7	VIII	28 3
28 22	5	1		27 4
29 23	6	2	XVI	26 5
30 24	7	3	V	25 6

Dies mensis.	Regulares Augustorum.	Regulares Aethiop.	Numerus Aureus.	Επαθρα.
1 25 Iulj	1	4		24 7 Feb.
2 26	2	5	XIII	23 8
3 27	3	6	II	22 9
4 28	4	7		21 10
5 29	5	1	X	20 11
6 30	6	2		19 12
7 31	7	3	XVIII	18 13
8 1 Aug.	1	4	VII	17 14
9 2	2	5		16 15
10 3	3	6	XV	15 16
11 4	4	7	IIII	14 17
12 5	5	1		13 18
13 6	6	2	XII	12 19
14 7	7	3	I	11 20
15 8	1	4		10 21
16 9	2	5	IX	9 22
17 10	3	6		8 23
18 11	4	7	XVII	7 24
19 12	5	1	VI	6 25
20 13	6	2		5 26
21 14	7	3	XIIII	4 27
22 15	1	4	III	3 28
23 16	2	5		2 29
24 17	3	6	XI	1 30
25 18	4	7	XIX	29 1 Mar.
26 19	5	1	VIII	28 2
27 20	6	2		27 3
28 21	7	3	XVI	26 4
29 22	1	4	V	25 5
30 23	2	5		24 6

ΕΠΑΓΟΜΕΝΑΙ Θεῶν Σεβασῶν. WAHAK
 Musterakath Elkupti. Gelali.
 ΡΑΓΟΜΕΝ Aethiopum.

Dies.	Regular. August.	Regular. Aethiop.	Επαθρα.
1 24 Aug.	3	6	XIII 23 8 Mar
2 25	4	7	II 22 9
3 26	5	1	21 10
4 27	6	2	X 20 11
5 28	7	3	19 12

DIES INTERCALARIS.

CANONVM ISAGOGICORVM

TABVLA PRIMA MAGNI CYCLI
SOLARIS SVLTANICI.

	0	27	54	81	108	135	162	189	216	243	270	297	324	351	378	405	432	459	486	513	540	567	594	621
1	5	3	2	7	6	4	5	1	7	6	4	3	1	7	5	4	2	1	6	5	4	2	1	6
2	6	4	3	2	7	6	4	3	1	7	5	4	2	1	7	5	4	2	1	6	5	3	2	7
3	7	6	4	3	1	7	5	4	2	1	7	5	4	2	1	0	5	3	2	7	6	5	3	2
4	1	7	5	4	3	1	7	5	4	2	1	6	5	3	2	1	6	5	3	2	7	6	4	3
5	3	1	7	5	4	2	1	6	5	4	2	1	6	5	3	2	7	6	4	3	1	7	6	4
6	4	2	1	7	5	4	2	1	6	5	3	2	7	6	4	3	2	7	6	4	3	1	7	5
7	5	4	2	1	6	5	3	2	7	6	5	3	2	7	6	4	3	2	7	5	4	2	1	7
8	6	5	3	2	1	6	5	3	2	7	6	4	3	1	7	5	4	3	1	7	5	4	2	1
9	1	6	5	3	2	7	6	4	3	1	7	6	4	3	1	7	5	4	2	1	6	5	4	2
10	2	7	6	4	3	2	7	6	4	3	1	7	5	4	2	1	7	5	4	2	1	6	5	3
11	3	2	7	6	4	3	1	7	5	4	3	1	7	5	4	2	1	6	5	3	2	7	6	5
12	4	3	1	7	6	4	3	1	7	5	4	2	1	6	5	3	2	1	6	5	3	2	7	6
13	6	4	3	1	7	5	4	2	1	6	5	4	2	1	6	5	3	2	7	6	4	3	1	7
14	7	5	4	2	1	7	5	4	2	1	6	5	3	2	7	6	4	3	2	7	6	4	3	1
15	1	7	5	4	2	1	6	5	3	2	7	6	5	3	2	7	6	4	3	1	7	5	4	2
16	2	1	6	5	4	2	1	6	5	3	2	7	6	4	3	1	7	6	4	3	1	6	5	4
17	4	2	1	6	5	3	2	7	6	4	3	2	7	6	4	3	1	7	5	4	2	1	6	5
18	5	3	2	7	6	5	3	2	7	6	4	3	1	7	5	4	2	1	7	5	4	2	1	7
19	6	5	3	2	7	6	4	3	1	7	5	4	2	1	7	5	4	2	1	6	5	3	2	7
20	7	6	4	3	1	7	5	4	3	1	7	5	4	2	1	6	5	3	2	1	6	5	3	2
21	2	7	6	4	3	1	7	5	4	2	1	6	5	4	2	1	6	5	3	2	7	6	4	3
22	3	1	7	5	4	2	1	7	5	4	2	1	6	5	3	2	7	6	5	3	2	7	6	4
23	4	3	1	7	5	4	2	1	6	5	3	2	7	6	5	3	2	7	6	4	3	1	7	5
24	5	4	2	1	6	5	3	2	1	6	5	3	2	7	6	4	3	1	7	6	4	3	1	7
25	6	5	4	2	1	6	5	3	2	7	6	4	3	2	7	6	4	3	1	7	5	4	2	1
26	1	6	5	3	2	7	6	5	3	2	7	6	4	3	1	7	5	4	3	1	7	5	4	2
27	2	1	6	5	3	2	7	6	4	3	1	7	5	4	3	1	7	5	4	2	1	6	5	3

TABVLA SECVNDV
PERIODORVM.

Periodi collectæ. Dies $\omega\omega\omega\omega$. Periodi collectæ. Dies $\omega\omega\omega\omega$.

648	5	5184	40
1296	10	5832	45
1944	15	6480	50
2592	20	7128	55
3240	25	7776	60
3888	30	8424	65
4536	35	9072	70

TABVLA TERTIA

CHARACTERISMI

Annorum Solis expansorum
Sultanorum.

Character annorum Προήγησις
expansorum. χρονική.

Anni expāsi Fer. Hor. Scru. D. Hor. Scru.

1	1	5	880	0	0	200
2	2	11	680	0	0	400
3	3	17	480	0	0	600
4	4	23	280	0	0	800
5	6	5	80	0	0	1000
6	7	10	960	0	1	120
7	1	16	760	0	1	320
8	2	22	560	0	1	520
9	4	4	360	0	1	720
10	5	10	160	0	1	920
11	6	15	1040	0	2	40
12	7	21	840	0	2	240
13	2	3	640	0	2	440
14	3	9	440	0	2	640
15	4	15	240	0	2	840
16	5	21	40	0	2	1040
17	7	2	910	0	3	160
18	1	8	720	0	3	360
19	2	14	520	0	3	560
20	3	20	320	0	3	760
21	5	2	120	0	3	960
22	6	7	1000	0	4	80
23	7	13	800	0	4	280
24	1	19	600	0	4	480
25	3	1	400	0	4	680
26	4	7	200	0	4	880
27	5	13	0	0	5	0

TABVLA QVARTA

CHARACTERISMI

Periodi Solaris
Sultanicae.

Προήγησις
χρονική.

Anni collec. Fe. Hor. D. Hor.

27	5	13	0	5
54	4	2	0	10
81	2	15	0	15
108	1	4	0	20
135	6	17	1	1
162	5	6	1	6
189	3	19	1	11
216	2	18	1	16
243	7	21	1	21
270	6	10	2	2
297	4	25	2	7
324	3	12	2	12
351	2	1	2	17
378	7	14	2	22
405	6	3	3	3
432	4	16	3	8
459	3	5	3	13
486	1	18	3	18
513	7	7	3	23
540	5	20	4	4
567	4	9	4	9
594	2	22	4	14
621	1	11	4	19
648	7	0	5	0

TABVLA QVINTA

CHARACTERISMI

Enneadecaterides Lu-
naris Sultanicae.

ἐννεαδεκαετηρίς ὑπο-
λείψεως σελλωαϊκή.

Linea annor. D. H. Scru.

1	10	21	4
2	21	18	8
3	3	2	299
4	13	23	303
5	24	20	307
6	6	4	598
7	17	1	602
8	27	22	606
9	9	6	897
10	20	3	901
11	1	12	112
12	12	9	16
13	23	6	120
14	4	14	411
15	15	11	415
16	26	8	419
17	7	16	710
18	18	13	714
19	29	10	718

Nouilunium Ijar
5. 14. 1009.
a merid. ππ Apr.
anni Christi 1079,
κκπ Pharauardin.

TABVLA SEXTA

CHARACTERISMI

Enneadecater. collecta.
Sultanicarum.

Enneadecaterides
collecta.

Cycli collec. D. H. Scru.

1	0	2	75
2	0	4	150
3	0	6	225
4	0	8	300
5	0	10	375
6	0	12	450
7	0	14	525
8	0	16	600
9	0	18	675
10	0	20	750
20	1	17	420
30	2	14	90
40	3	10	840
50	4	7	510
60	5	4	180
70	6	0	930
80	6	21	600
90	7	18	270
100	8	14	1020
200	17	5	960
300	25	20	900
400	34	11	840

℞ Gelali 5. 2. 158. in Perside ab æquinoctio verno.
Vera Epocha Neuruz, siue æquinoctij Sultanici. 5. 14. 652, Alexan-
dria, a meridie κππ Martij anni Dionysiani 1079.

TABVLA

TABVLA SEPTIMA ENNEADECAETERIDOS SOLARIS ET LVNARIS SVLTANICÆ.

PARS SOLARIS.

PARS LVNARIS.

Præcessio æquinoct.

Lin. Enneade-caeter.	Numer. Aureus	Feria	Hora	Scrup.	Hora	Scrup.	Neom. Phara-uardin.	Feria	Hora	Scrup.	Nouilu. Phara-uardin.	Epacta.	Menses uidaici.	
1	16	5	2	158	0	200	14 Mar	5	14	1009	4 April.	8	Ijar.	Emb.
2	17	6	7	1038	0	400	13 Mar	2	23	805	24 Mar.	18	Nifan.	
3	18	7	13	838	0	600	13 Mar	1	21	314	11 Apr.	*	Ijar.	
4	19	1	19	638	0	800	13 Mar	6	6	110	1 Apr.	10	Ijar.	Emb.
5	1	3	1	438	0	1000	14 Mar	3	14	980	21 Mar.	22	Nifan.	
6	2	4	7	238	1	120	13 Mar	2	12	495	8 Apr.	3	Ijar.	
7	3	5	13	38	1	320	13 Mar	6	21	291	28 Mar.	14	Nifan.	Emb.
8	4	6	18	918	1	520	13 Mar	4	6	87	17 Mar.	25	Nifan.	
9	5	1	0	718	1	720	14 Mar	3	3	676	4 Apr.	6	Ijar.	
10	6	2	6	518	1	920	13 Mar	7	12	472	25 Mar.	17	Nifan.	Emb.
11	7	3	12	318	2	40	13 Mar	4	21	268	14 Mar.	28	Nifan.	
12	8	4	18	118	2	240	13 Mar	3	18	857	2 Apr.	9	Ijar.	
13	9	5	23	998	2	440	13 Mar	1	3	653	23 Mar.	20	Nifan.	Emb.
14	10	7	5	798	2	640	13 Mar	7	1	162	10 Apr.	1	Ijar.	
15	11	1	11	598	2	840	13 Mar	4	9	1038	30 Mar.	12	Nifan.	
16	12	2	17	398	2	1040	13 Mar	1	18	834	19 Mar.	23	Nifan.	Emb.
17	13	3	23	198	3	160	13 Mar	7	16	343	7 Apr.	4	Ijar.	
18	14	5	4	1078	3	360	13 Mar	5	1	139	27 Mar.	15	Nifan.	
19	15	6	10	878	3	560	13 Mar	2	9	1015	16 Mar.	26	Ijar.	Emb.

TABVLA OCTAVA ENNEADECAETERIDON SOLARIVM ET LVNARIVM SVLTANICARVM COLLECTARVM.

Enneade-caeterid. collecta.	PARS SOLARIS.						PARS LVNARIS.						Lin. Enneade-caeter.
	Feria	Hor.	Scrup.	Dies	Hor.	Scrup.	Feria	Hor.	Scrup.	Dies	Hor.	Scrup.	
19	2	14	520	0	3	560	2	16	525	0	2	75	1
38	5	4	1040	0	7	40	5	9	110	0	4	150	2
57	7	19	480	0	10	600	1	1	705	0	6	225	3
76	3	9	1000	0	14	80	3	18	220	0	8	300	4
95	6	0	440	0	17	640	6	10	815	0	10	375	5
114	1	14	960	0	21	120	2	3	330	0	12	450	6
133	4	5	400	1	0	680	4	19	925	0	14	525	7
152	6	19	920	1	4	160	7	12	440	0	16	600	8
171	2	10	360	1	7	720	3	4	1035	0	18	675	9
190	5	0	880	1	11	200	5	21	550	0	20	750	10
380	3	1	680	2	22	400	4	19	20	1	17	420	20
570	1	2	480	4	9	600	3	16	570	2	14	90	30
760	6	3	280	5	20	880	2	14	40	3	10	840	40
950	4	4	80	7	7	1000	1	11	590	4	7	510	50
1140	2	4	960	8	19	120	7	9	60	5	4	180	60
1330	7	5	760	10	6	320	6	6	610	6	0	930	70
1520	5	6	560	11	17	520	5	4	80	6	21	600	80
1710	3	7	360	13	4	720	4	1	630	7	18	270	90
1900	1	8	160	14	15	920	2	23	100	8	14	1020	100
3800	2	16	320	29	7	760	5	22	200	17	5	960	200
5700	4	0	480	43	23	600	1	21	300	25	20	900	300
7600	5	8	640	58	15	440	4	20	400	34	11	840	400

TABVLA NONA.
CYCLVS PLINTHII.

Linea cycli.	ΘΕΟΙ ΣΕ- ΒΑΣΤΟΙ.	Plinthion Augustor.	EVANGE- LISTAE.	Plinthion an- ner. Gratiae.
1	Σάββας	1	Matthæus	3
2	Ιωάννης	2	Marcus	4
3	Οτιανός	3	Lucas	5
4	Ωρσός	5	Iohannes	7
5	Σάββας	6	Matthæus	1
6	Ιωάννης	7	Marcus	2
7	Οτιανός	1	Lucas	3
8	Ωρσός	3	Iohannes	5
9	Σάββας	4	Matthæus	6
10	Ιωάννης	5	Marcus	7
11	Οτιανός	6	Lucas	1
12	Ωρσός	1	Iohannes	3
13	Σάββας	2	Matthæus	4
14	Ιωάννης	3	Marcus	5
15	Οτιανός	4	Lucas	6
16	Ωρσός	6	Iohannes	1
17	Σάββας	7	Matthæus	2
18	Ιωάννης	1	Marcus	3
19	Οτιανός	2	Lucas	4
20	Ωρσός	4	Iohannes	6
21	Σάββας	5	Matthæus	7
22	Ιωάννης	6	Marcus	1
23	Οτιανός	7	Lucas	2
24	Ωρσός	2	Iohannes	4
25	Σάββας	3	Matthæus	5
26	Ιωάννης	4	Marcus	6
27	Οτιανός	5	Lucas	7
28	Ωρσός	7	Iohannes	2

TABVLA DECIMA.

Numerus. Aureus.	Cyclus Aethiop.	Epactæ.	Marque.
1	2	11	19
2	3	22	8
3	4	3	27
4	5	14	16
5	6	25	5
6	7	6	24
7	8	17	13
8	9	28	2
9	10	9	21
10	11	20	10
11	12	1	29
12	13	12	18
13	14	13	7
14	15	4	26
15	16	15	15
16	17	26	4
17	18	7	23
18	19	18	12
19	1	*	*

DEFINITIONES.

- i *Quatuor Θεοί est quadriennium, siue Iustrum Iulianum in annis Aethiæ Aegyptiorum, cuius Iustri anni singuli Deo alicui Aegyptiaco sunt cognomines.*
- ii *Dies Evangelistarum est quadriennium Iulianum annorum Gratiae aere Diocletianae, cuius quadriennii anni singuli unum ex quatuor Evangelistis sunt cognomines, primus Matthæo, secundus Marco, &c.*
- iii *Regularis dierum est character uniuscuiusque diei mensis in Calendario designatus.*
- iiii *Concurrentes est numerus dierum nunquam excedens septenarium, qui cum Regularibus compositi componunt septem dierum.*
- v *Plinthion est cyclus Concurrentium rediens in orbem, annorum $\overline{\text{xxviii}}$.*
- vi *Marque est Epactarum aurei numeri residuum de $\overline{\text{xxx}}$.*

CANONVM ISAGOGICORVM

ALITER. *Atque est complementum dierum Mascaram, deducta Epacta.*

¶ Dies intercalaris, est qui in fine anni Osiridis, aut Luca intercalatur, quum Epagomena sunt sex, anno tertio lustri desinente.

CANON PRIMVS.

Annum Augustorum inuenire.

Per perpetuam regulam de annis periodi Iulianæ deduc 4684, aut annis Christi Dionysianis adde 29. De præsentis anni periodi Iulianæ 6317 deductis 4684, aut anno Christi 1604 adiectis 29, habes annum Augustorum præsentem 1633, incuntem a $\overline{\text{xxix}}$ Augusti in dicto anno 1604, a neomenia $\Theta\omega\theta$ Actiaci.

CANON SECVNDVS.

Annum Aera Sanctorum Martyrum Diocletianea inuenire.

Per perpetuam Regulam annis Augustorum detrahe 312, aut annis Christi 283. De anno præsentis Augustorum 1633 deductis 312, aut 283 de anno Christi 1604, remanet annus præfens 1321 Aera Martyrum, iniens, ut supra, $\overline{\text{xxix}}$ Augusti a neomenia Thuth Elkupti, aut Mascaram Aethiopici, aut Gorpiazî Gazensium.

CANON TERTIVS.

Annum Gratiae inuenire.

Ab annis Diocletianicis Sanctorum Martyrum abijce numerum proxime minorem cyclorum magnorum collectorum in Tabula secunda Capitis secundi. Ab anno præsentis Diocletiano 1321 abiecto numero proxime minore 1064, remanet annus Gratiae 257 iniens a dicta die $\overline{\text{xxix}}$ Augusti, quæ est prima mensis Thuth Elkupti, aut Mascaram Aethiopici.

CANON QVARTVS.

Dato anno Augustorum, cyclum Plinthij inuenire.

Ab annis Augustorum propositis primum abijce numerum proxime minorem Tabulae secundae Capitis secundi, ut in proximo Canone. Deinde rursus abijce proxime minorem cyclorum Solarium eiusdem Tabulae. Residuum est cyclus Plinthij. De anno proposito Augustorum 1633, deducto proximo minore magnorum cyclorum 1596, remanet 37. De quibus rursus detracto uno cyclo Solari, nempe 28, remanet annus nonus Plinthij, qui exhibet numerum 4, in Tabula nona huius.

CANON QVINTVS.

Dato anno Gratiae, cyclum Plinthij Martyrum inuenire.

Est idem Canon cum superiore. Ab annis Gratiae abijce numerum proxime minorem cyclorum Solis collectorum in dicta Tabula secunda Capitis secundi. Ab annis igitur Gratiae 257, abijce cyclorum Solarium numerum proxime minorem 252, remanet annus quintus Plinthij Martyrum, qui exhibet numerum 1, in dicta Tabula nona huius.

CANON SEXTVS.

Dato anno Augustorum, & Sanctorum Martyrum, quotus annus lustri Iuliani sit, inuenire.

Non est magnum negotium. Hoc anno Augustorum Plinthion est $\overline{\text{ix}}$. Ergo primus annus lustri tertij cognominis $\Sigma\omega\theta\epsilon\omega\varsigma$. Rursus est Plinthion $\overline{\text{v}}$ anni Gratiae. Et proinde ex eadem causa annus primus secundi lustri Sanctorum Martyrum cognominis Matthæi Euangelistæ.

CANON SEPTIMVS.

Propositis annis Augustorum, aut Gratiae, characterem cuiusque diei inuenire.

Plinthion adde characterem diei propositæ. In dato anno Augustorum volo scire quota feria sit sextadecima Paophi, qui & Tikinith. Plinthion Augustorum per $\overline{\text{iiii}}$ repertum adde regulari Augustorum 3, aut Plinthion Martyrum per $\overline{\text{v}}$ repertum characteri Martyrum 6. Vtrunque dabit feriam $\overline{\text{vii}}$.

CANON

CANON OCTAVVS.

Dato anno Gratia, numerum aureum inuenire.

Ab annis Gratia propositis abijce numerum proxime minorem cyclorum Lunarium in Tabula secunda Capitis secundi. A residuo aufer unitatem. Ab anno Gratia proposito 257 aufer numerum proxime minorem 247 in dicta Tabula. Remanent decem: de quibus detracta unitate, remanet \overline{ix} aureus numerus.

CANON NONVS.

Dato anno Gratia, Terminum Paschalem inuenire.

In mensibus Paschalibus Magabith aut Miazia quare numerum aureum. Ab eo numerum \overline{iiii} . In anno Gratia proposito 257, numerus aureus est \overline{ix} . Quare in Magabith. Inuenio in die \overline{xviii} . Numero hinc \overline{xiiii} . Numerus consistit in neomenia Miazia, siue Pharmuthi. Ibi est terminus in anno proposito.

CANON DECIMVS.

Dato anno Gratia, Epactam simul & Matque in Mascaram inuenire.

Datus esto numerus aureus \overline{ix} in anno Gratia 257. Inuenio illum in \overline{xxi} Mascaram. Aio igitur \overline{xxi} esse Matque, & reliquas dies \overline{ix} de mense esse Epactam dati anni $\overline{ccxxvii}$. Ita fac in alijs numeris aureis.

ALTERA PARS HVIVS CAPITIS

CANON VNDECIMVS.

Definitio. Periodus Neuruz Sultanica Melic-Sa est systema annorum $\overline{dcxlviii}$ tropicorum, quo intervallo omnes characteres, siue feria Pharauardin Sultanici redeunt in orbem. Annum Gelaleum Sultanicum Melic-Sa inuenire.

Ab annis Christi aufer 1078 per regulam perpetuam. De hoc anno Christi Dionysiano 1604 deductus 1078, remanet annus Sultanicus Perfarum 526.

CANON DVODECIMVS.

Dato anno Sultanco Melic-Sa characterem eius inuenire.

Si anni dati excedunt 648, abiectis illis, cum residuo confer te in Tabulam primam, & cum numero proxime minore in fronte, & residuo in latere, in cella communi occurret character postulatus. Datus sit annus Gelaleus praesens 526. Non opus est abijcere 648, quia nondum ad illam magnitudinem pervenit. Igitur cum minore numero 513 in fronte, & 13 in latere, in cella communi occurrit feria sexta. Aio igitur eum esse characterem anni dati 526; & ab eo iniisse neomeniam Pharauardin: atque adeo ille character Regulari cuiusvis diei additus, abiectis septem, ubi opus fuerit, per totum annum designabit feriam illius diei.

ALITER. Accipe characteres congruentes numero proxime minori in Tabula quarta, item congruentes annis expansis, uno minus, id est annis expansis praeteritis in Tabula tertia.

513	7	7	0
12	7	21	840
℞. 15	2	158	
526	6	6	998

Aggregato adde Radicem 5. 2. 158. per regulam perpetuam; ut habes in diagrammate. Numero proxime minori 513 congruunt de Tabula quarta 7. 7. 0. item annis praeteritis 12. de tabula tertia, 7 21. 840. Aggregato 1. 4. 840, adijce ℞ 5. 2. 158. Confurgit character Pharauardin cum horis, & scrupulis suis, feria 6. 6. 998; ut antea.

CANON TERTIVSDECIMVS.

Dato anno Gelaleo Sultanico Melic-Sa $\overline{\omega\epsilon\theta\eta\mu\sigma\iota\sigma\iota\upsilon\iota\sigma\eta\mu\epsilon\epsilon\mu\lambda\omega}$ scire.

Collige de posteriore parte Tabularum quarta & tertiae dies, horas, scrupula congruentia numeris proximo Canone quaesitis. Colliguntur $\overline{\omega\epsilon\theta\eta\mu\sigma\iota\sigma\iota\upsilon\iota\sigma\eta\mu\epsilon\epsilon\mu\lambda\omega}$ dies 4. 1. 240.

513	3	23	0
12	0	2	240
525	4	1	240

CANON QVARTVSDECIMVS.

Dato anno Gelaleo Sultaneo Melic-Sa, neomeniam Pharauardin in diebus Iulianis designare.
 Dies $\omega\epsilon\sigma\eta\gamma\eta\sigma\omega\varsigma$ proxime inuentos abijce a prisca Epocha Iuliana. Epocha Pharauardin est in meridie $\overline{\text{xviii}}$ diei Martij anno Christi 1079. Abiectis quatuor diebus $\omega\epsilon\sigma\eta\gamma\eta\sigma\omega\varsigma$, neomenia Pharauardin anni Sultanici 513 deprehenditur in $\overline{\text{ix}}$ Martij, feria $\overline{\text{vi}}$, hor. 6. 998. a meridie, per Canon. $\overline{\text{xviii}}$, Hoc anno Christi $\overline{\text{m d c lxxviii}}$, idque propter bisextum. Nam anno superiore, erat $\overline{\text{x}}$ Martij, feria quinta: cuius character 5. i. 118. hoc est feria quinta, hora 1. 118 post meridiem diei $\overline{\text{x}}$ Martij Iuliani.

CANON QVINTVSDECIMVS.

Dato anno Gelaleo Sultaneo Melic-Sa, characterem nouilunij Pharauardin inuenire.
 Collige numeros congruentes annis proxime minorib. in Tabula octaua ex parte Lunari, ingressu facto bis, aut amplius, si opus est. Aggregatum compone cum numero congruente reliquis annis expansis in Tabula septima, in parte Lunari. Numerus proxime minor 513 duplici ingressu 380, & 133 colligit 2. 14. 945. quibus adijce 13 expansos de Tabula septima, 1. 3. 653. Componitur nouilunium Pharauardin, 3. 18. 518. hoc est feria quarta: quia nouilunium excedit 18 horas. Ideo aio nouilunium ciuile Pharauardin anni Sultanici propositi 526 commissum fuisse feria $\overline{\text{iiii}}$.

380	4	19	20
133	4	19	925
513	2	14	945
13	1	3	653
	3	18	518

CANON SEXTVSDECIMVS.

Dato anno Sultanico, $\overline{\text{ε}}\overline{\text{π}}\overline{\text{α}}\overline{\text{λ}}\overline{\text{φ}}\overline{\text{ι}}\overline{\text{ν}}$ σελλωαϊκῶ scire.
 Iisdem annis, quibus in superiore Canone, collige numeros congruentes ex posteriore membro partis Lunaris in Tabula octaua. Colliguntur $\overline{\text{ε}}\overline{\text{π}}\overline{\text{α}}\overline{\text{λ}}\overline{\text{φ}}\overline{\text{ι}}\overline{\text{ν}}$ σελλωαϊκῶ dies 2. hor. 7. 945. Hoc est, ab anno Christi 1079, quo edicto Sultan Melic-Sa hæc æra sancita est, nouilunium biduo gradum fecit in consequentia dierum Pharauardin.

380	1	17	420
133	0	14	525
513	2	7	945

CANON DECIMVSSEPTĪMVS.

Dato anno Sultaneo, epactam inuenire.
 $\overline{\text{ε}}\overline{\text{π}}\overline{\text{α}}\overline{\text{λ}}\overline{\text{φ}}\overline{\text{ι}}\overline{\text{ν}}$ σελλωαϊκῶ aufer ab epacta anni expansi in Tabula septima. Epacta in Tabula septima e regione anni expansi 13, est 20. deducto hypolipseos incremento, hoc est duobus diebus per proximum Canonem repertis, remanet epacta Lunaris 18, quæ notata est in $\overline{\text{xviii}}$ die Pharauardin.

CANON DECIMVSOCTAVVS.

Datam Epactam æquare.
 Adde characterem anni regulari diei, cui Epacta respondet. Si nouilunium conuenit cum eodem characterem, non opus est castigatione. Sin autem, qui proxime dies eandem habebit feriam cum nouilunio, epacta illi respondens ea est Epacta æquata, quæ per totum annum nouilunium ciuile indicabit. Character anni ex Canone duodecimo est 6, qui cum regulari $\overline{\text{xviii}}$ diei Pharauardin (id est cum 4, qui est character Augustorum. Nam idem character communis est annis Augustorum, & Gelalæis) abiectis 7, relinquit feriam 3 a meridie $\overline{\text{xviii}}$ diei Pharauardin. Sed quia nouilunium vetus est, ut pote quod attigerit horas 18, & amplius, ideo non est feria tertia, sed quarta. Proinde epacta in posterum diem transferenda, quæ erit $\overline{\text{xviii}}$, & nouilunium per totum annum indicabit.

$\overline{\text{i}}$ SCHOLION. Feria quidem incipit a meridie astronomice, sed ciuilitè a Sole occaso. Ideo a meridie $\overline{\text{xviii}}$ diei Pharauardin, hoc est, $\overline{\text{xx}}$ Martij, commissæ est feria quarta nouilunij. sed incipit a Sole occaso ciuilitè.

$\overline{\text{ii}}$ SCHOLION. Tabulas $\overline{\text{vii}}$, & $\overline{\text{viii}}$ ex enneadecaeteridibus ideo construximus, ut characterem, & $\omega\epsilon\sigma\eta\gamma\eta\sigma\omega\varsigma$ anni dati, item characterem nouilunij, & $\overline{\text{ε}}\overline{\text{π}}\overline{\text{α}}\overline{\text{λ}}\overline{\text{φ}}\overline{\text{ι}}\overline{\text{ν}}$ σελλωαϊκῶ eadem opera expedites, cuius exemplum infra subiicimus.

PARS SOLARIS				PARS LUNARIS				
ἡμερῶν	Charact. an.	Περὶ ἡμέρας	Charact. noctilu.	ἑξαπέμηνος				
380	1	680	4	19	20	1	17	421
133	4	400	4	19	925	0	14	520
13	5	23	1	3	653	0	0	0
526	6	6	3	18	518	2	7	947

CANON DECIMVS NONVS.

Proposito mense Gelasio, aut Diocletiano, ὡς ἐν ἑνείᾳ ἡμέρᾳ.

Vide, mensis propositus quotus est impar, vel par à capite anni. Tot unitates, una minus, addece epacta. Complementum numeri triginta est ἐν ἑνείᾳ.

Propositus sit mensis duodecimus, aureus autem numerus sit $\kappa\lambda\iota\iota$. Epacta igitur erit $\kappa\chi\iota\iota$. Volo scire ἐν ἑνείᾳ quotæ mensis competit. Duodecimus mensis est sextus parium a capite anni. Tot unitates, una minus, id est quinque, adyicio epactæ $\kappa\chi\iota\iota$. Fiunt $\kappa\chi\upsilon\iota\iota$. Defunt duo complendis $\kappa\kappa\kappa$. Igitur $\iota\iota$ die mensis $\chi\iota\iota$ erit ἐν ἑνείᾳ.

Propositus esto mensis $\iota\iota$. Is est quintus imparium. Unitates quinque una minus, id est, quatuor, cum epacta $\kappa\chi\iota\iota$, erunt $\kappa\chi\upsilon\iota\iota$. Defunt $\iota\iota\iota$ complendis triginta. Ergo die $\iota\iota\iota$ mensis erit ἐν ἑνείᾳ.

ISAGOGICORVM CANONVM

LIBER SECVNDVS,

qui &

Κανὼν, & Χρονολογία.

CAPVT PRIMVM,

DE EPOCHIS NOBILIORIBVS.

DEFINITIONES.

- i Tempus est intervallum motus celestis.
- ii Epochæ est terminus temporis & loci.
- iii Tempus prolepticon est id, quod ante ratiocinia Mosaiica præcipitur.
- iiii Tempus historicum, quod ab Hebraicis ratiocinijs deducitur.
- v Στοιχείωσις est accommodatio gesti ad tempus suum. Aliter: στοιχείωσις est notatio temporis accommodata ad gestum rei.
- vi Στοιχείωσις ἀποδεικτικὴ est notatio temporis per motus celestes, ut characterem hebdomadicum, & si qua sunt eiusmodi.
- vii Ἀναχρονισμὸς est ἀναστροφὴ ἐποχῆς, depravatio tituli temporis, & el luxatio Epochæ, καὶ ἀναχρονισμὸν, aut καὶ μεταχρονισμὸν.
- viii Προχρονισμὸς est παραστροφὴ ἐποχῆς κατὰ ἀφάρισιν: quando minus dicitur.
- ix Μεταχρονισμὸς est ἀναστροφὴ ἐποχῆς καὶ ἀνάρισιν, quum plus dicitur.

POSTVLATVM.

Postulatur, ut præsumatur una Periodus Iuliana. Vocetur prior Periodus Iuliana temporis proleptici: vel Periodus Iuliana postulatitia.

EPOCHAE TEMPORIS PROLEPTICI IN PERIODO IULIANA POSTVLATITIA.

A Capite periodi Iulianæ postulatitiæ.

		Anni. Dies.
i	<i>Ad primam Dynastian Aegyptiorum,</i>	7009. 0.
ii	<i>Ad periodum Iulianam Ecclesie Constantinopolitanæ,</i>	7184. 245
iii	<i>Ad Adam secundum lxx Seniores.</i>	7192. 0.
iiii	<i>Ad secundam Dynastian Aegyptiorum,</i>	7272. 0.
v	<i>Ad tertiam Dynastian Aegyptiorum,</i>	7574. 0.
vi	<i>Ad quartam Dynastian Aegyptiorum,</i>	7788. 0.

PERIODVS IULIANA POSTERIOR.

A Capite periodi Iulianæ hodiernæ,

vii	<i>Ad quintam Dynastian Aegyptiorum,</i>	140. 0.
viii	<i>Ad sextam Dynastian Aegyptiorum,</i>	355. 0.
ix	<i>Ad septimam Dynastian Aegyptiorum,</i>	0. 70.
x	<i>Ad octauam Dynastian Aegyptiorum,</i>	508. 0.
xi	<i>Ad nonam Dynastian Aegyptiorum,</i>	654. 0.

EPOCHAE TEMPORIS HISTORICI.

xii	<i>Ad conditum rerum, & primum Hominem,</i>	763. 0.
xiii	<i>Ad Aeram Iudaicam Rabbi Hillel hodiernam,</i>	952. 279.
xiiii	<i>Ad decimam Dynastian Aegyptiorum,</i>	1063. 0.
xv	<i>Ad undecimam Dynastian Aegyptiorum,</i>	1248. 0.
xvi	<i>Ad duodecimam Dynastian Aegyptiorum,</i>	1307. 0.
xvii	<i>Ad tertiamdecimam Dynastian Aegyptiorum,</i>	1467. 0.
xviii	<i>Ad quartamdecimam Dynastian Aegyptiorum,</i>	1920. 0.
xix	<i>Ad initium regni priscorum Chaldaeorum,</i>	1988. 0.
xx	<i>Ad quintamdecimam Dynastian Aegyptiorum,</i>	2104. 0.
xxi	<i>Ad initium Regum Thebanorum in Aegypto,</i>	2113. 0.
xxii	<i>Ad initium regni priscorum Arabum in Babylonia,</i>	2212. 0.
xxiii	<i>Ad sextamdecimam Dynastian Aegyptiorum,</i>	2346. 0.
xxiiii	<i>Ad initium regni Assyriorum a Belo, ex Africano,</i>	2356. 0.
xxv	<i>Ad Diluuium uniuersale,</i>	2419. 0.
xxvi	<i>Ad Aeram Babylonicam & initium Nini ex Tabularijs Medorum.</i>	2480. 0.
xxvii	<i>Ad initium numeri Eusebiani,</i>	2697. 0.
		xxviii Ad

	Anni. Dies
xxviii <i>Ad natalem Abrahami Patriarchæ,</i>	2711. 0.
xxlix <i>Ad annum vocationis Abraham, & promissionis diuinæ,</i>	2786. 0.
xxx <i>Ad decimam septimam Dynastian Aegyptiorum,</i>	2864. 0.
xxxi <i>Ad decimam octauam Dynastian Aegyptiorum,</i>	3015. 0.
xxxii <i>Ad Exodum Hebræorum,</i>	3216. 104.
xxxiii <i>Ad primum annum κληρονομίας,</i>	3262. 273.
xxxiiii <i>Ad decimam nonam Dynastian Aegyptiorum,</i>	3302. 0.
xxxv <i>Ad ludicrum Olympicum, cui præfuit Pelops,</i>	3397. 203.
xxxvi <i>Ad vigesimam Dynastian Aegyptiorum,</i>	3505. 0.
xxxvii <i>Ad Olympicum ludicrum ab Hercule instauratum,</i>	3511. 203.
xxxviii <i>Ad excidium Ily,</i>	3530. 172.
xxxix <i>Ad vigesimam primam Dynastian Aegyptiorum,</i>	3630. 0.
xl <i>Ad conditum Templi Solomonici,</i>	3696. 0.
xli <i>Ad diuisionem regni Hebræorum, & apostasian Ieroboami,</i>	3732. 0.
xlii <i>Ad vigesimam secundam Dynastian Aegyptiorum,</i>	3740. 0.
xliiii <i>Ad vigesimam tertiam Dynastian Aegyptiorum,</i>	3856. 0.
xliiiii <i>Ad primam Olympiadem Iphiti, & titulū temporis historici Græcorum,</i>	3937. 203.
xlv <i>Ad vigesimam quartam Dynastian Aegyptiorum,</i>	3945. 0.
xlvi <i>Ad Familia Varroniana, & L. Tarrutij Firmani apotelesma,</i>	3961. 0.
xlvii <i>Ad primum Thoth Nabonassari regni Babyloniæ inuasoris,</i>	3966. 56.
xlviii <i>Ad initium Ezechia Pij regis Iuda,</i>	3985. 0.
xlix <i>Ad vigesimam quintam Dynastian Aegyptiorum,</i>	3989. 0.
l <i>Ad casum Osæ ultimi Regis Samariæ, & deportationem x Tribuum,</i>	3990. 0.
li <i>Ad initium Mardokempadi Regis Babyloniæ,</i>	3992. 0.
lii <i>Ad vigesimam sextam Dynastian Aegyptiorum,</i>	4029. 0.
liii <i>Ad prædicationem Ieremie Prophete,</i>	4083. 0.
liiii <i>Ad initium Necho Regis Aegypti,</i>	4086. 0.
liii <i>Ad initium Nabopollasari patris Nabuchodonosori,</i>	4088. 0.
lvi <i>Ad initium Ithobali secundi Tyriorum Dynaste,</i>	4099. 0.
lvii <i>Ad initium Nabuchodonosori, & expeditionem Syriacam,</i>	4105. 0.
lviii <i>Ad deportationem Iechonia Regis Ierosolymorum, & initium lxx annorum captiuitatis Iudæorum,</i>	4113. 0.
lix <i>Ad expugnationem Tyri, & excessum Nabopollasari, & visionem Ezechielis Prophete,</i>	4118. 0.
lx <i>Ad initium VVaphris Aegyptiorum Regis,</i>	4119. 0.

		Anni. Dies.
LXI	<i>Ad excidium Templi, & casum Sedekie,</i>	4123. 0.
LXII	<i>Ad initium Iromi secundi Tyrriorum Dynasta,</i>	4140. 0.
LXIII	<i>Ad excessum Nabuchodonosori, & initium Heru-wilmerodach,</i>	4149. 0.
LXIII	<i>Ad initium Cyri imperij Persici conditoris,</i>	4153. 0.
LXV	<i>Ad caedem Baltasari Babylonie regis, & initium Darij Nabonidi cognomento Medii,</i>	4156. 0.
LXVI	<i>Ad laxationem captiuitatis Iudaicae, & primum annum imperij Cyri in Asia uniuersa.</i>	4181. 0.
LXVII	<i>Ad vigesimam septimam Dynastiam Aegyptiorum,</i>	4188. 0.
LXVIII	<i>Ad Regifugium, & primos consules,</i>	4206. 0.
LXIX	<i>Ad transitum Xerxis, & Athenas ab eo incensas,</i>	4233. 0.
LXX	<i>Ad obseruationem Solstitij a Metone, & Euctemone factam,</i>	4281. 0.
LXXI	<i>Ad nomencliam Peccatombaeonos Prytaniae ennedecaeteridos Metonicae,</i>	4281. 195.
LXXXII	<i>Ad secundum annum Darij Nothi, & Edictum instaurandorum Ierosolymorum,</i>	4290. 0.
LXXXIII	<i>Ad vigesimam octauam Dynastiam Aegyptiorum,</i>	4301. 0.
LXXXIII	<i>Ad vigesimanonam Dynastiam Aegyptiorum,</i>	4307. 0.
LXXXV	<i>Ad captam a Gallis Senonibus Romam,</i>	4325. 0.
LXXXVI	<i>Ad trigessimam Dynastiam Aegyptiorum,</i>	4326. 0.
LXXXVII	<i>Ad trigessimam primam Dynastiam Aegyptiorum,</i>	4364. 0.
LXXXVIII	<i>Ad captam Babylonem, & initium imperij Macedonum Asiatici,</i>	4382. 0.
LXXXIX	<i>Ad initium periodi Callippi Macedonicae,</i>	4382. 278.
LXXX	<i>Ad periodum primam Atticam πρυτανείας Calippi,</i>	4383. 177.
LXXXI	<i>Ad excessum Alexandri Magni, & Thoth Philippi,</i>	4389. 318.
LXXXII	<i>Ad Aeram contractuum Seleucidarum Iudaicam,</i>	4401. 72.
LXXXIII	<i>Ad Aeram Seleucidarum Antiochenam, & Edessenam,</i>	4401. 278.
LXXXIII	<i>Ad Aeram Alexandream Chaldaeorum, & Laodicenorum,</i>	4402. 90.
LXXXV	<i>Ad initium Aerae caelestis Dionysianae Ptolemai Philadelphi.</i>	4428. 0.
LXXXVI	<i>Ad Encania Iudaeae Maccabaei,</i>	4548. 327.
LXXXVII	<i>Ad Aeram Tyrriorum,</i>	4588. 0.
LXXXVIII	<i>Ad Aeram Seleucidensium, qui ad Antiochiam Syriae,</i>	4605. 0.
LXXXIX	<i>Ad Aeram Ascalonitarum,</i>	4614. 0.
XC	<i>Ad Aeram Philadelphensium,</i>	4650. 0.
XCI	<i>Ad Aeram Gazensium,</i>	4651. 0.
XCV	<i>Ad Aeram Damascenorum, & Antiochenensium primam indictionem Iulianam,</i>	4665. 0.
		XCII Ad

	Anni. Dies.
<i>Ad aram Laodicensium,</i>	4666. 0.
<i>Ad primas Kalendas Ianuarij Iuliani,</i>	4668. 0.
<i>Ad aram Cæsaris Hispanicam,</i>	4675. 0.
<i>Ad initium Herodis Magni & Senatusconsultum de eius regno,</i>	4673. 0.
<i>Ad Actiacam victoriam,</i>	4683. 245.
<i>Ad primum Thoth anni Augustorum,</i>	4684. 241.
<i>Ad primum annum Augustanum,</i>	4686. 0.
<i>Ad bisextum ab Augusto reformatum,</i>	4705. 0.
<i>Ad Ephemeriam Abia, & Hebdomadam euangelismi Zachariae,</i>	4709. 0.
<i>Ad verum natalem Regis aeterni MESSIÆ filij Dei,</i>	4710. 0.
<i>Ad excessum Herodis magni,</i>	4712. 0.
<i>Ad aram Christi Dionysianam,</i>	4712. 358.
<i>Ad xv annum Tiberij Cæsaris, & prædicationem Ioh. Baptistae,</i>	4741. 0.
<i>Ad Dominicam salutiferæ resurrectionis,</i>	4745. 94.
<i>Ad excidium Templi & cladem gentis Iudaicæ,</i>	4782. 250.
<i>Ad Aeram Commagenorum, & Samosatensium,</i>	4783. 0.
<i>Ad Agonem primum Capitolinum Domitiani.</i>	4798. 0.
<i>Ad aram Arabum Petrorum, & Bostrenorum,</i>	4817. 0.
<i>Ad Ludos Sæculares Imp. Septimij Seueri,</i>	4916. 0.
<i>Ad Aeram Aegyptiorum Diocletianeam,</i>	4996. 240.
<i>Ad primam indiçtionem Constantinianam,</i>	5024. 264.
<i>Ad sanctum confessum Nicenum CCCXVIII Patrum,</i>	5037. 164.
<i>Ad Encenia urbis Constantinopolitane nouæ Romæ,</i>	5042. 130.
<i>Ad reformationem Computi Iudaici Rab Hillel,</i>	5056. 279.
<i>Ad Consulatum Ausonij, & Olybrij,</i>	5091. 0.
<i>Ad primum Sabami Armeniorum,</i>	5264. 189.
<i>Ad primum Mubarram Hegiræ Muhammedicæ,</i>	5334. 196.
<i>Ad primum Pharauardin Iezdegird,</i>	5344. 166.
<i>Ad primum Pharauardin Gelaleum Sultani Melic-Sa.</i>	5791. 72.

CAPVT SECVNDVM,
DE DYNASTIIS AEGYPTI ET ASIAE,
AC TOTIVS ORIENTIS.

TEMPVS PROLEPTICON.

DYNASTIARVM AEGYPTI SERIES ET SVCCES-
SIO Iuxta secundam editionem Africani ex Tomis Manetho Aegyptij
Sebennitæ Heliopolitani Flaminis sacrorum Aegypti Adytorum.

PRIMA DYNASTIA THINITARVM, QVÆ PRIMA
exorta est post mortuos, qui Semidei vocati sunt.

REGVM VIII.

	Anni Regnorum.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iu- liana.	Thoth Aegyptiac.	An. pe- riodi Iu- lian. po- stulariæ
i	Menes Thinites	LXII	X	vii Nou. XVIII	25	xxiii Iulj	7010
	<i>Hic ab Hippotamo raptus interijt.</i>						
ii	Athothis eius fil.	LVII	XVI	vii Nou. IIII	21	xxx Iuni	7072
	<i>Hic Regiam in urbe Memphi construxit: cuius extiterunt libri anatomici. Erat enim medicus.</i>						
iii	Cenicenes eius fil.	XXXI	XVII	vi Nou. IIII	21	xv Iunj.	7129
iiii	Enephes eius fil.	XXIII	XX	vii Nou. XVI	III	viii Iuni	7160
	<i>Sub hoc magna fames in Aegypto fuit. Idem Pyramidas, quæ sunt in Cochone construxit.</i>						
v	Saphædus eius fil.	XX	XV	vi Nou. I	18	ii Iuni	7183
	<i>Huius anno quinto incipit Periodus Iuliana Aere Constantinopolitana.</i>						
vi	Mienidus eius fil.	XXVI	VII	vi Nou. II	29	xxvii Mai	7203
vii	Semempsis eius fil.	XVIII	V	v Nou. IX	16	xxi Mai	7229
	<i>Sub hoc lucis maxima in Aegypto grassata.</i>						
viii	Bieneches eius fil.	XXVI	XXIII	vi Nou. VIII	5	xvii Mai	7247
	<i>Colliguntur anni primæ Dynastiæ cclxiii</i>						

SECVNDA DYNASTIA THINITARVM.

REGVM IX.

i	Boethus	XXXVIII	XXI	v Nou. XV	22	x Mai	7273
	<i>Sub hoc discessit terra ad Bubastin: unde multi perierunt.</i>						
ii	Catechos	XXXIX	III	v Nou. XV	22	KAL. Mai	7311
	<i>Sub hoc institutum, ut boues, Apis quidem in urbe Memphi, Mneuis autem in urbe Solis pro Dijs colerentur.</i>						
iii	Binothis	XLVII	XIII	v Nou. XVI	III	xxi Apr.	7350
	<i>Sub hoc sancitum, ut mulieres ad successionem regni admitterentur.</i>						
iiii	Tlas	XVII	V	iiii Nou. VI	14	ix Apr.	7397
v	Sethenes	XLI	XXII	iiii Nou. IIII	22	v Apr.	7414
vi	Chares	XVII	VII	iiii Nou. vti	25	xxvi Mar.	7455
vii	Nephercheres	XXV	XXIII	iiii Nou. V	III	xxii Mar.	7472
	<i>Sub hoc fertur Nilum melle commixtum fluxisse.</i>						
viii	Sefochris	XLVIII	XXI	iiii Nou. XI	9	xv Mar.	7497
	<i>Huius proceritas fuit cubitum v, amplitudo iii.</i>						
ix	Ceneres	XXX	XIII	iiii Nou. II	*	iii Mar.	7545
	<i>Colliguntur secundæ Dynastiæ anni cccii. Colliguntur primæ & secundæ Dynastiæ anni dlxv.</i>						

TERTIA

Anni regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Thoth. Ægyptiac.	Period. Iuliana.
--------------	---------------	-------------------	----------------	-----------------	------------------	------------------

TERTIA DYNASTIA MEMPHITARVM.

REGVM IX.

i	Echetophes	XXVIII	XV	III Nou.	XIII	* 1	XXV Feb. C.	7575.
<i>Sub hoc Libyes defecerunt ab Ægyptijs: & quoniam Luna visa esset auferere supra ordinarium modum, obiecta religione sese dediderunt.</i>								
ii	Toforthros	XXIX	XV	III Nou.	III	II	XVI Feb.	7603.
<i>Iste apud Ægyptios propter medicina peritiam Aesculapius esse creditur. Idem quoque inuentor est structurae lapidum quadratorum, quoniam & picturae studiosus fuit.</i>								
iii	Tyris	VII	XVI	III Nou.	XIII	* 1	X Feb.	7632.
iiii	Mefochris	XVII	XXIII	III Nou.	I	19	viii Feb.	7639.
v	Zoyphis	XVI	XII	III Nou.	XVIII	26	iii Feb.	7656.
vi	Tofertasis	XIX	XXVIII	III Nou.	XV	23	XXXI Ian.	7672.
vii	Aches	XLII	XIX	II Nou.	XV	24	XXVI Ian.	7691.
viii	Siphuris	XXX	V	II Nou.	XIX	8	XVI Ian.	7733.
ix	Kerpheres	XXVI	VII	II Nou.	XI	10	viii Ian.	7763.
<i>Colliguntur tertiae Dynastiae anni CCXIII.</i>								
<i>Colliguntur trium Dynastiarum anni DCCLXXIX.</i>								

QVARTA DYNASTIA MEMPHITARVM,

EX ALIA STIRPE, REGVM IX.

i	Soris	XXIX	V	KAL. Nou.	XVIII	XXVII	i Ian.	7789.
ii	Suphis	LXIII	VI	KAL. Nou.	IX	18	XXV Dec.	7818.
<i>Iste maximam Pyramidem excitauit, quam Herodotus a Cheope factam fuisse scribit. Deorum contemptor fuit, & librum, qui Sacer dicitur, conscripsit, quem Manetho gloriatur se in Ægypto uactum fuisse.</i>								
iii	Suphes	LXVI	XIII	XXXI Oct.	XV	24	ix Dec.	7881.
iiii	Mencheres	LXIII	XXIII	XXXI Oct.	V	III	XXIII Nou.	7947.
<i>Huius anno XXXII incipit periodus Iuliana ordinaria. Perio. ord.</i>								
v	Ratoefes	XXV	II	XXXI Oct.	XI	II	vii Nou.	30.
vi	Bicheres	XXII	XXVII	XXXI Oct.	XVII	17	KAL. Nou.	55.
vii	Zebercheres	VII	XXI	XXX Oct.	I	21	XXVI Oct.	77.
viii	Tamphthis	IX	XXVIII	XXXI Oct.	VIII	8	XXV Oct.	84.
ix	Sefochris	XLVIII	IX	XXX Oct.	XVII	17	XXII Oct.	93.
<i>Iste dicitur longus fuisse cubitum V, palmorum III.</i>								
<i>Sub his nouem Regibus nihil memorabile contigit.</i>								
<i>Colliguntur quarte Dynastiae anni CCCXXXII.</i>								
<i>Colliguntur quatuor Dynastiarum anni MCXI.</i>								

QVINTA DYNASTIA ELEPHANTINORVM.

REGVM IX.

i	Vfercheres	XXVIII	I	XXXI Oct.	VIII	8	X Oct.	141.
ii	Sephres	XIII	I	XXIX Oct.	XVII	17	III Oct.	169.
iii	Nephercheres	XX	XIII	XXX Oct.	XI	II	XXX Sep.	182.
iiii	Sifiris	VII	VI	XXIX Oct.	XII	22	XXV Sep.	202.
v	Echeres	XX	XIII	XXIX Oct.	XIX	9	XXII Sep.	209.
vi	Rathuris	XLII	V	XXIX Oct.	I	21	XVIII Sep.	229.
vii	Mercheres	IX	XVIII	XXIX Oct.	III	24	VIII Sep.	270.
viii	Tacheres	XLIII	XXVII	XXIX Oct.	XIII	III	VI Sep.	279.
ix	Vnos	XXXIII	XV	XXIX Oct.	XIX	10	XXVI Aug.	323.

*Colliguntur quintae Dynastiae anni CCXV.**Colliguntur quinque Dynastiarum anni MCCXXVI.*

SEXTA

	Anni regnor.	Cyclus Solis.	Nomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Thoth. Ægyptiac.	Period. Iuliana.
SEXTA DYNASTIA MEMPHITARVM,							
REGVM VI.							
I	Othoes	XXX	XX	XXXIX Oct.	XIIII	15	XXXIII Aug. 356
<i>Isle a Stipatoribus suis interfectus est.</i>							
II	Phios	III	XXII	XXVIII Oct.	VI	17	8 Aug. 386.
III	Methufuphis	VII	XXV	XXXVIII Oct.	IX	20	ix Aug. 389.
IIII	Phios	C	IIII	XXXVIII Oct.	XVI	VII	viii Aug. 396.
<i>Isle, quum esset annorum sex, inuit imperium, quod obtinuit annos centum.</i>							
V	Methufuphis	I	XX	XXVIII Oct.	II	III	XIII Iuli 496.
VI	Nitocris	XII	XXI	XXVII Oct.	III	14	XIII Iuli 497.
<i>Illa omnium cui sui feminarum formosissima fuit, flauo capillitio: quæ tertiam pyramidem erexit.</i>							
<i>Colliguntur sexte Dynastie anni CLIII.</i>							
<i>Colliguntur sex Dynastiarum simul anni MCCCCLXXXIX.</i>							

SEPTIMA DYNASTIA MEMPHITARVM.

REGVM LXX.

Hi singulis diebus imperarunt.

509.

OCTAVA DYNASTIA MEMPHITARVM.

REGVM XXVII.

*Hi regnarunt annos CXLVI.**Colliguntur octo Dynastiarum anni MDCXXXV.*

509

NONA DYNASTIA HERACLEOPOLITANORVM.

REGVM XIX.

Hi regnarunt annos CCCCIX. quarum primus Achthoes sauiissimus omnium, qui ante eum fuerunt, multis malis Aegyptios affecit. Tandem furore correptus a Crocodilo interemptus est.

655

*Anno Cx huius Dynastie incipit tempus historicon.**Anno CXCIX huius Dynastie incipit Aera Iudaica hodierna Rab Hillel Principis**Colliguntur nouem Dynastiarum anni MDCXXXIII.*

DECIMA DYNASTIA HERACLEOPOLITARVM

REGVM XIX.

*Hi regnarunt annos CLXXXV.**Colliguntur decem Dynastiarum anni MMCCXIX.*

1064.

VNDECIMA DYNASTIA DIOSPOLITARVM.

REGVM XVI.

Hi regnarunt annos XLIII. post quos Ammenemes annos XVI.

1249.

*Isidorus primum Tomum deduxit Atanchos.**Colliguntur undecim Dynastiarum Reges CCXIII anni MMCCCLXXXVIII.*

SECUNDI

Anni regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Thoth Ægyptiac.	Period. Iuliana.
--------------	---------------	-------------------	----------------	-----------------	-----------------	------------------

SECVNDI TOMI MANETHO AEGYPTII

DVODECIMA DYNASTIA DIOSPOLITARVM.

REGVM. VII.

i	Gefongofes Ammenemi F.	XLVI	XX	xxii Oct.	XVI	X	xxiii Dec.	1308.
ii	Ammanemes	XXXVIII	X	xxi Oct.	V	IX	xi Dec.	1354.
<i>Iste a suis Eunuchis interfectus est.</i>								
iii	Sefoftris	XLVIII	XX	xxi Oct.	V	IX	ii Dec.	1392.
<i>Iste Asiam subegit omnem intra annos 18 una cum parte Europæ ad fines usque Thraciæ, excitatis ubique monumentis gentium a se deuictarum, in columnis pudenda virorum insculpens ob gentes strenuas, mulierum autem ob ignauas. Ideo Aegyptij primo loco post Osirim ponebant.</i>								
iiii	Lachares	VIII	XII	xx Oct.	XV	29	xx Nou.	1440.
<i>Iste Labyrinthum in Arsenoithide Præfectura construxit in sepulturam suam.</i>								
v	Ammeres	VIII	XX	xx Oct.	III	28	xviii Nou.	1448.
vi	Ammenemes	VIII	XXVIII	xx Oct.	XII	26	xvi Nou.	1456.
vii	Scemiophris eius soror	III	VIII	xx Oct.	I	25	xiii Nou.	1464.
<i>Colliguntur duodecima Dynastiæ anni CLX.</i>								
<i>Colliguntur duodecim Dynastiæ anni MMCCGCCXXVIII.</i>								

TERTIADECIMA DYNASTIA DIOSPOLITARVM.

REGVM LX.

Hi regnarunt annos CCCLIII. 1468.
Colliguntur tredecim Dynastiæ anni MMDCCCXCI.

QUARTADECIMA DYNASTIA XOITARVM.

REGVM LXXVII.

Hi regnarunt annos CLXXXIII. 1921.
Colliguntur quatuordecim Dynastiæ anni MMMLXXXV.

QVINTADECIMA DYNASTIA PASTORVM.

REGVM VI.

Hi fuerunt Phænices aduenæ, qui Memphi occupata, urbem in Sithroite Nomos condiderunt, qua arce belli utentes Aegyptios in potestatem suam redegerunt.

i	Saites	XIX	V	xv Oct.	XV	I	vi Iunj	2105.
<i>Ab hoc denominatus est Saites Nomos, hoc est præfectura Saitis in Aegypto.</i>								
<i>Huius anno x capit regnum Thebanorum Diospolitarum in Aegypto.</i>								
ii	Anon	XLIII	XXIII	xvi Oct.	XV	II	ii Iunj.	2124.
iii	Pachnan	LXI	XI	xiii Oct.	II	IX	xxii Maj	2168.
iiii	Staan	VIII	XVII	xiii Oct.	VI	23	vi Maj	2229.
v	Arcles	XLIX	XXV	xiii Oct.	XIII	21	iii Maj	2237.
vi	Aphobis	LXI	XVIII	xiii Oct.	VI	23	xxii Apr.	2286.
<i>Colliguntur quintadecimæ Dynastiæ anni CCXLII.</i>								
<i>Colliguntur quindecim Dynastiæ anni MMCCGXVII.</i>								

SEXTADECIMA DYNASTIA. PASTORES ALII.

REGES XXXII.

Hi regnarunt annos DXVIII.
Huius Dynastiæ anno LXXXIII contigit Diluuium

Huius

Anni regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Bpacta Iuliana.	Thoth Ægyptiac.	Period. Iuliana.
<i>Huius Dynastie anno $\overline{\text{CCCLXVI}}$ nascitur Abraham.</i>						
<i>Huius Dynastie anno undecimo init imperium Bel.</i>						
<i>Huius Dynastie anno $\overline{\text{CXXXV}}$ init Aera Chaldaeorum vetustiff.</i>						
<i>Colliguntur sexdecim Dynastiarum anni $\overline{\text{MMMDCCLXXXV}}$.</i>						

DECIMASEPTIMA DYNASTIA PASTORES ALII
REGES $\overline{\text{XXXIII}}$; item Thebani Diospolitæ $\overline{\text{XLII}}$.

Colliguntur Pastorum & Thebanorum Diospolitæ anni $\overline{\text{CL}}$.
Colliguntur decem & septem Dynastiarum anni $\overline{\text{MMMDCCLXXXVI}}$.

DECIMAOCTAVA DYNASTIA DIOSPOLITARVM
REGVM $\overline{\text{XVI}}$.

$\overline{\text{I}}$	Amos	XXV	XX	$\overline{\text{IX}}$ Oct.	XIII	23	$\overline{\text{XXII}}$ Oct.	3016.
$\overline{\text{II}}$	Chebros	XIII	XVII	$\overline{\text{VII}}$ Oct.	I	I	$\overline{\text{XV}}$ Oct.	3041.
$\overline{\text{III}}$	Amenophthis	XXIII	II	$\overline{\text{VII}}$ Oct.	XIII	23	$\overline{\text{XI}}$ Oct.	3054.
$\overline{\text{III}}$	Amerfis	XXII	XXVI	$\overline{\text{VII}}$ Oct.	XIX	19	$\overline{\text{VI}}$ Oct.	3078.
$\overline{\text{V}}$	Misphris	XIII	XX	$\overline{\text{IX}}$ Oct.	III	23	Kal. Oct.	3100.
$\overline{\text{VI}}$	Misphragmuthosis	XXVI	V	$\overline{\text{VII}}$ Oct.	XVI	XVI	$\overline{\text{XXVII}}$ Sept.	3113.
<i>Huius anno $\overline{\text{XXV}}$ nascitur Moses.</i>								
$\overline{\text{VII}}$	Thuthmosis	IX	III	$\overline{\text{VIII}}$ Oct.	III	III	$\overline{\text{XXI}}$ Sept.	3139.
$\overline{\text{VIII}}$	Amenophthis	XXXI	XII	$\overline{\text{VIII}}$ Oct.	XIII	XIII	$\overline{\text{XIX}}$ Sept.	3148.
<i>Iste est, qui putatur esse Memnon & lapis vocalis.</i>								
$\overline{\text{IX}}$	Oros	XXXVII	XV	$\overline{\text{VIII}}$ Oct.	VI	26	$\overline{\text{XI}}$ Sept.	3179.
$\overline{\text{X}}$	Acherres	XXXII	XXIII	$\overline{\text{VII}}$ Oct.	V	XV	$\overline{\text{II}}$ Sept.	3216.
<i>Huius Regis anno secundo Moses eduxit populum de finibus Ægypti.</i>								
$\overline{\text{XI}}$	Rathos	VI	XXVIII	$\overline{\text{VII}}$ Oct.	XVIII	VIII	$\overline{\text{XXV}}$ Aug.	3248.
$\overline{\text{XI}}$	Chebres	XII	VI	$\overline{\text{VI}}$ Oct.	V	XV	$\overline{\text{XXIII}}$ Aug.	3254.
<i>Huius anno $\overline{\text{III}}$ moritur Moses.</i>								
$\overline{\text{XII}}$	Acherres	XII	XVIII	$\overline{\text{VI}}$ Oct.	XVII	27	$\overline{\text{XX}}$ Aug.	3266.
$\overline{\text{XIII}}$	Amerfès	V	II	$\overline{\text{VI}}$ Oct.	X	X	$\overline{\text{XVII}}$ Aug.	3278.
$\overline{\text{XV}}$	Rammefès	I	VII	$\overline{\text{VII}}$ Oct.	XV	V	$\overline{\text{XVI}}$ Aug.	3283.
$\overline{\text{XVI}}$	Ammenoph	XIX	VIII	$\overline{\text{VIII}}$ Oct.	XVI	XVI	$\overline{\text{XVI}}$ Aug.	3284.
<i>Colliguntur decimæ octauæ Dynastie anni $\overline{\text{CCLXXXVII}}$.</i>								
<i>Colliguntur decem & octo Dynastiarum anni $\overline{\text{MMMCCCLXXXII}}$.</i>								

DECIMANONA DYNASTIA DIOSPOLITARVM
REGVM $\overline{\text{VI}}$.

$\overline{\text{I}}$	Sethos	LI	XXVII	$\overline{\text{VI}}$ Oct.	XVI	XVI	$\overline{\text{XI}}$ Aug.	3303.
$\overline{\text{II}}$	Rhapfæces	LXI	XXII	$\overline{\text{VI}}$ Oct.	X	XI	$\overline{\text{XXXIX}}$ Iuli	3354.
<i>Huius anno $\overline{\text{XXV}}$ Pelops ludicrum Olympicum instituit.</i>								
$\overline{\text{III}}$	Ammenephtes	XX	XXVII	$\overline{\text{VI}}$ Oct.	XIII	25	$\overline{\text{XXIII}}$ Iuli	3415.
$\overline{\text{III}}$	Ramefès	LX	XIX	$\overline{\text{V}}$ Oct.	XV	VI	$\overline{\text{IX}}$ Iuli	3435.
$\overline{\text{V}}$	Ammenemes	V	XXIII	$\overline{\text{V}}$ Oct.	XVIII	IX	$\overline{\text{XXIII}}$ Iuni	3495.
$\overline{\text{VI}}$	Thuoris	VI	XXVIII	$\overline{\text{V}}$ Oct.	III	V	$\overline{\text{XXIII}}$ Iuni.	3500.

Hunc eum esse, qui Homero Polybus dicitur, & perperam credidit Africanus, & Eusebio persuasit.

Colliguntur decimæ nonæ Dynastie anni $\overline{\text{CCIII}}$.

Colliguntur decem & nouem Dynastiarum anni $\overline{\text{MMMCCCLXXXVI}}$.

HACTENVS SECVNDVS TOMVS MANETHO.

Anni Regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epaeta In- liana.	Thoth Aegyptiac.	Period. Iuliana.
-----------------	------------------	----------------------	--------------------	----------------------	---------------------	---------------------

EX TERTIO MANETHO
AEGYPTII SACERDOTIS.

VIGESIMA DYNASTIA DIOSPOLITARVM

REGVM XII.

Hi regnarunt annos CXXV.

Colliguntur viginti Dynastiarum anni MMMMDCI.

3506.

VIGESIMAPRIMA DYNASTIA TANITARVM.

REGVM VII.

i	Smerdes	XXVI	XIX	III Oct.	II	XIII	XXI Mai	3631.
ii	Pfusennes	XLII	XVII	III Oct.	IX	I	XVI Mai	3657.
<i>Huius anno XL Templi Solomonici iacta fundamenta.</i>								
iii	Nephelcherres	IIII	III	III Oct.	XIII	XV	III Mai	3699.
iiii	Amenophthis	IX	VII	III Oct.	XVII	29	III Mai	3703.
v	Opsochon	VI	XVI	III Oct.	VII	IX	Kal. Mai	3712.
vi	Pfinaches	IX	XXII	III Oct.	XIII	XV	XXIX Apr.	3718.
vii	Sufennes	XIIII	III	III Oct.	III	25	XXVII Apr.	3727.

Colliguntur vigesima prima Dynastiae anni XC.

Colliguntur vnus & viginti Dynastiarum anni MMMMDCXXI.

VIGESIMASECVNDA DYNASTIA BVFASTITARVM.

REGVM IX.

i	Sefonchis, vel Sefochis	XXI	XVII	III Oct.	XVII	29	XXIII Apr.	3741.
<i>Hunc LXX Seniores Sufakim, textus Hebraicus Sefac vocat; ut Masoretis placet.</i>								
ii	Vforthon	XV	X	III Oct.	XIX	21	XVIII Apr.	3762.
iii	v	XXV	XXV	II Oct.	XV	VII	XIII Apr.	3777.
<i>In hoc intervallo Zara Aethiopum rex numerofo exercitu Palestinam inundans ab Asa rege Iuda profligatus est.</i>								
vi	Takellothis	XIIII	XXII	II Oct.	II	XIIII	VIII Apr.	3802.
vii	ix	XLII	VII	II Oct.	XV	VII	V Apr.	3815.

Colliguntur vigesima secunda Dynastiae anni CXVI.

Colliguntur duum & viginti Dynastiarum anni MMMMDCXXVII.

VIGESIMATERTIA DYNASTIA TANITARVM

REGVM III.

i	Petubastes.	XL	XXI	II Oct.	XIX	21	XXV Mar.	3857.
<i>Sub hoc primam Olympiadem celebratam perperam scribit Iulius Africanus.</i>								
ii	Oforchos	VIII	V	Kal. Oct.	II	XIIII	XV Mar.	3897.
<i>Hic Hercules Aegyptijs cognominatus est.</i>								
iii	Pfammus	X	XIIII	Kal. Oct.	X	XII	XXIII Mar.	3905.
iiii	Ze.....	XXXI	XXIII	II Oct.	I	IIII	XX Mar.	3915.

Huius anno XXXIII prima Olympias ab Iphito instaurata.

Colliguntur vigesima tertia Dynastiae anni LXXXIX.

Colliguntur viginti trium Dynastiarum anni MMMMDCCLXXVI.

CANONVM ISAGOGICORVM

Anni Cyclus Neomenia Numerus Epacta Iu- Thoth Period.
 Regnor. Solis. Zygonos. Aureus. liana. Aegyptiac. Iuliana.

VIGESIMA QVARTA DYNASTIA BOCCHORIDOS SAITÆ.

Bocchoris Saites	XLIIII	XXVI	̄i Oct.	XIII			3946.
<i>Sub hoc ferunt agnum locutum fuisse.</i>							
<i>Huius anno secundo & vigesimo iniuit Thoth Nabonassari.</i>							
<i>Hic rex vocatur Sua ̄i Reg. XVII, 4.</i>							
<i>Colliguntur viginti quatuor Dynastiæ anni M̄M̄M̄DCCCLX.</i>							

VIGESIMAQVINTA DYNASTIA ÆTHIOPVM.

REGVM ̄III.

I	Sabacon	VIII	XIIII	KAL. Oct.	XIX	22	̄xx Feb.	3990.
<i>Iste captum in bello Bocchorim viuum cremavit.</i>								
<i>Huius anno secundo contigit deportatio ̄ Tribuum, & fratris regni Samaria.</i>								
II	Seuechus eius F.	XIIII	XXII	KAL. Oct.	VIII	21	̄xviii Feb.	3998.
<i>Cum hoc fœdus icit Rex Ezekias.</i>								
III	Tarachus	XVIII	VIII	KAL. Oct.	III	26	̄xv Feb.	4012.
<i>Colliguntur vigesima quinta Dynastiæ anni ̄x.</i>								
<i>Colliguntur viginti quinque Dynastiæ anni M̄M̄M̄M̄.</i>								

VIGESIMASEXTA DYNASTIA SAITARVM.

REGVM ̄VII.

I	Stephinales	VII	XXVI	KAL. Oct.	II	XV	̄xiii Feb.	4030.
II	Nechepfos	VI	V	̄xxx Oct.	IX	II	̄xi Feb.	4037.

HACTENVS MANETHO. RELIQVA EX HERODOTO.

III	Pfammitichus	XLIIII	XI	KAL. Oct.	XV	VIII	̄vii Feb.	4043.
III	Nechao	XVII	XXVII	KAL. Oct.	II	XV	̄xxvii Ian.	4087
<i>Anno secundo huius Iofias rex Iuda interficitur.</i>								
V	Pfammis	XVI	XVI	KAL. Oct.	XIX	22	̄xxiiii Ian.	4104.
<i>Huius anno tertio expeditio Nabuchodonosori Syriaca contigit.</i>								
VI	Waphres	XXV	IIII	KAL. Oct.	XVI	XIX	̄xix Ian.	4120.
<i>Cum hoc rex Sedekias fœdus fecit.</i>								
<i>Huius anno quinto casus Sedekia contigit cum excidio Templi.</i>								
VII	Amolis	XLIIII	I	̄xxx Sept.	III	26	̄xiii Ian.	4145.
<i>Colliguntur vigesima sexta Dynastiæ anni ̄clix.</i>								
<i>Colliguntur viginti sex Dynastiæ anni M̄M̄M̄M̄CLIX.</i>								

VIGESIMASEPTIMA DYNASTIA PERSARVM.

REGVM. ̄VIII.

RVRVSVS EX MANETHO.

I	Cambyles	IIII	XVII	̄xxix Sept.	IX	II	̄ii Ian.	4189.
<i>Iste quinto anno imperij sui Persici Aegyptum obtinuit.</i>								
<i>Post hunc Magi aliquot menses regnum Persidis infederunt.</i>								
II	Darius Hystaspis F.	XXXVI	XXI	̄xxix Sept.	XIIII	XVI	KAL. Ian.	4193.
III	Xerxes vir Ester	XX	I	̄xxix Sept.	XI	24	̄xxii Dec.	4229.
III	Artaban. menses VII.	XXI		̄xxix Sept.	XII	V	̄xvii Dec.	4249.
V	Artaxerxes Longiman. XI.	XXII		̄xxx Sept.	XIIII	XVI	̄xvii Dec.	4250.
VI	Xerxes menses duos.							

Sogdia-

	Anni Regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta lu- luna.	Thoth Aegyptiac.	Period. Italica.
vii.	Sogdianus menses vii.						
viii.	Darius Nothus	xi	vii	xxix Sep.	xvi	xix	viii Dec. 4291.
	<i>Iste in Perside annos xxx imperavit: anno xii impery sui Aegyptum amisit.</i>						
	<i>Huius anno secundo initium capiunt lxx Hebdomades Danielis.</i>						
	<i>Colliguntur vigesima septima Dynastie anni cxxii.</i>						
	<i>Colliguntur viginti septem Dynastiarum anni mmmmmccclxxii.</i>						

VIGESIMA OCTAVA DYNASTIA MENDESIOIVM.

	Amyrtæus Saites	vi	xviii	xxix Sep.	viii	22	iiii Dec. 4302.
	<i>Colliguntur viginti octo Dynastiarum anni mmmmmccclxxviii.</i>						

VIGESIMA NONA DYNASTIA MENDESIOIVM.

REGVM III.

i	Nepherites	vi	xxiiii	xxix Sep.	xiiii	28	iii Dec. 4308.
ii	Achoris	xii	ii	xxix Sep.	i	v	KAL. Dec. 4314.
iii	Pfammites	i	xiiii	xxix Sep.	xiii	xvii	xxvii Noui. 4326.
iiii	Nepherites mens. ii		xv	xxix Sep.	xiiii	28	xxvii Noui. 4327.
	<i>Colliguntur vigesima nona Dynastie anni xix.</i>						
	<i>Colliguntur viginti nouem Dynastiarum anni mmmmmccxcvii.</i>						

TRIGESIMA DYNASTIA SEBENNITARVM.

REGVM III.

i	Nectanebis	xviii	xv	xxix Sep.	xiiii	28	xxvii Noui. 4327.
ii	Teos	ii	v	xxviii Sep.	xiii	xvii	xxiii Noui. 4345.
iii	Nectanebos	xviii	vii	xxix Sep.	xv	ix	xxiii Noui. 4347.
	<i>Colliguntur trigesima Dynastie anni xxxviii.</i>						
	<i>Colliguntur triginta Dynastiarum anni mmmmmcccxxxv.</i>						

TRIGESIMA PRIMA DYNASTIA PERSARVM.

REGVM III.

i	Artaxerxes Ochos	x	xxv	xxviii Sep.	x	xiiii	xviii Noui. 4365.
	<i>Hic decimo septimo anno regni sui Aegyptum recipit.</i>						
ii	Arfos Ochi F.	iiii	vii	xxviii Sep.	v	viii	xvi Noui. 4375.
iii	Darius Codomanus	vi	xi	xxviii Sep.	ix	iii	xv Noui. 4379.
	<i>Hunc Alexander prelio victum imperio euertit.</i>						
	<i>Colliguntur trigesima prima Dynastie anni xx.</i>						
	<i>Colliguntur unius & triginta Dynastiarum anni mmmmmccccliv.</i>						

HACTENVS EX TERTIO TOMO MANETHO ÆGYPTII.

TRIGESIMA SECUNDA DYNASTIA MACEDONVM.

REGVM. III.

i	Alexander Magnus	v	xvii	xxviii Sep.	xv	ix	xiii Noui. 4385.
ii	Ptolemæus Lagides	xi	xxii	xxviii Sep.	i	v	xii Noui. 4390.
iii	Ptol. Philadelphus	xxxviii	vi	xxviii Sep.	iii	27	5 Noui. 4430.
iiii	Ptolem. Energetes	xxvi	xvi	xxviii Sep.	iii	27	xxiiii Oct. 4468.
					M ij		v Ptole.

	Anni Regnor.	Cyclus Solis.	*Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta lu- liana.	Thoth Aegyptiac.	Period. Iudaea.
v̄	Ptolem. Philopator	XVII	XIIII	xxvii Sep.	X	XIIII xvii Oct.	4494.
v̄i	Ptolem. Epiphanes	XXIIII	III	xxvii Sep.	VIII	22 xxiii Oct.	4511.
v̄ii	Ptolem. Philometor	XXXV	XXVII	xxvii Sep.	XIII	XVII VIII Oct.	4535.
v̄iii	Ptol. Euergetes alter	XXIX	VI	xxvii Sep.	X	XV xxviii Sep.	4570.
ix	Ptolemæus Physcon	XVII	VI	xxvii Sep.	I	V XXI Sep.	4599.
x	Ptolem. Alexander	X	XXIIII	xxvii Sep.	XVIII	XIII xvii Sep.	4616.
xi	Ptol. Cleopatrar F.	VIII	VI	xxvi Sep.	IX	IIII XXI Sep.	4626.
xii	Ptolem. Dionysius	XXX	XIIII	xxvi Sep.	XVII	II xii Sep.	4634.
xiii	Cleopatra	XXII	XVI	xxvi Sep.	IX	IIII V Sep.	4664.

Colliguntur trigesima Dynastia anni ccc.

Colliguntur triginta duarum Dynastiarum anni MXXXXCLVI.

ALIA DYNASTIA THEBANORVM DIOSPOLITANORVM
iniens ab anno x̄ quintadecimæ Dynastiæ Pistorum Phœnicum.

R E G V M xxxviii

i	Menes Thebinites Theban.	LXIX	XIIII	xxii Oct.	V	XI III Junj	2114.
ii	Athothes Menis F.	LII	XXVII	xxii Oct.	XVII	24 xx Mai.	2183.
iii	Athothes posterior	XXXII	XXIIII	xxi Oct.	XII	XXIX V Mai.	2235.
iiii	Miabics eius F.	XIX	XXVII	xx Oct.	VI	23 xxviii Apr.	2267.
v	Pemphos eius F.	XVIII	XVIIII	xxi Oct.	VI	23 xxii Apr.	2286.
vi	Toegarmes Memphites	LXXIX	VIII	xxi Oct.	V	XII xvii Apr.	2304.

Huius anno LIII init primus annus Beli Assyriorum regis

vii	Stocchos eius F.	VI	III	xx Oct.	VIII	15 xxix Mar.	2383.
viii	Gotormies	XXX	IX	xx Oct.	XIIII	21 xxvii Mar.	2389.
ix	Mares eius F.	XXVI	XI	xx Oct.	VI	23 xx Mar.	2419.
x	Anoxyphs	XX	IX	xx Oct.	XIII	II xiii Mar.	2445.
xi	Sirois	XVIII	I	xi Oct.	XIIII	22 viii Mar.	2465.

Huius anno penultimo init Epocha Semiramea Chaldeorum.

xii	Chnubos Cneuros	XXVII	XIX	xx Oct.	XIIII	II III Mar.	2483.
xiii	Rauolis	XIII	XVIIII	xx Oct.	II	X xxvi Feb. G.	2510.
xiiii	Ayres	X	III	xx Oct.	XV	III xxiii Feb.	2523.
xv	Saophis	XXIX	XIIII	xx Oct.	VI	24 xx Feb.	2533.
xvi	Sensaophis posterior	XXVII	XIIII	xix Oct.	XVI	XIIII xii Feb.	2562.
xvii	Molcheris	XXXI	XIIII	xxviii Oct.	V	XIIII vi Feb.	2589.
xviii	Musthis	XXXIIII	XVI	xx Oct.	XVII	25 xxxi Ian.	2620.
xix	Pannos Archondes	XXXV	XXI	xxviii Oct.	XII	* XXI Ian.	2653.
xx	Apappus Maximus	C	XXVIIII	xxviii Oct.	IX	27 xii Ian.	2688.
xxi	Echescos	I	XVI	xxviii Oct.	XIIII	23 xviii Dec.	2788.
xxii	Nitocris uxor	VI	XVII	xxvii Oct.	XV	IIII xvii Dec.	2789.
xxiii	Myrtæus	XXII	XXIIII	xvii Oct.	II	XI xvi Dec.	2795.
xxiiii	Thyrsiomares fortis	XII	XVII	xxvii Oct.	V	XIIII xi Dec.	2817.
xxv	Thyrillos	VIII	I	xvii Oct.	XVII	26 viii Dec.	2829.
xxvi	Semphucrates	XVIII	IX	xxvi Oct.	VI	25 vi Dec.	2837.
xxvii	Chuter Taarus tyrannus	VII	XXVII	xxvii Oct.	V	XIIII Kal. Dec.	2855.
xxviii	Meres Philosophus	XII	VI	xxvi Oct.	XII	I xxix Nou.	2862.
xxix	Chomaephtha	XI	XVIIII	xxvi Oct.	V	XIIII xxvi Nou.	2874.
xxx	Schuniofochos tyrannus	LX	I	xxvi Oct.	XVI	XV xxxiii Nou.	2685.
xxxi	Pentcathyris	XVI	V	xxvi Oct.	XIX	18 ix Nou.	2945.
xxxii	Stamenemes	XXIIII	XXI	xxvi Oct.	XVI	XV V Nou.	2961.
xxxiii	Sistotichermes	LV	XVI	xxvi Oct.	I	* xxx Oct.	2984.
xxxiiii	Maris	XLIIII	XV	xxv Oct.	XVIIII	VII xvi Oct.	3039.
xxxv	Siphosfos Vulcani F.	V	II	xxvi Oct.	IIII	IIII V Oct.	3082.
xxxvi	XIIII	VII	xv Oct.	IX	29 iii Oct.	3087.
xxxvii	Phueros, vel Nilos	V	XXI	xxviii Oct.	IIII	IIII Kal. Oct.	3101.
xxxviii	Amutharræos.	LXIIII	XXVI	xxv Oct.	IX	29 xxx Sep.	3106.

Huius anno xxxii nascitur Moses vir Dei.

Colliguntur Dynastia Thebanorum Diospolitianorum anni MLV.

Anni Regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Period. Iuliana.
-----------------	------------------	----------------------	--------------------	--------------------	---------------------

PRIMA DYNASTIA IN BABYLONIA CHALDÆORVM.

REGVM SEPTM.

I	Euechoos	VI	I	xvi	Oct.	XIII	IX	1989.
II	Chomusbolos	VII	VII	xvi	Oct.	XIX	15	1995.
III	Poros	XXXV	XIIII	xvi	Oct.	VII	III	2002.
IIII	Nechubos	XLIII	XXI	xv	Oct.	IIII	*	2037.
v	Abios	XLVIII	VIII	xvi	Oct.	IX	25	2080.
VI	Oniballos	XL	XXVIII	xvi	Oct.	XIX	16	2128.
VII	Zinziros	XLV	XII	xv	Oct.	II	IX	2168.

*Hoc ab Arabibus extincto ininit secunda Dynastia Arabum in Babylonia.
Colliguntur primæ Dynastie Chaldæorum anni cccxxiii.*

SECUNDA DYNASTIA IN BABYLONIA ARABVM.

REGVM VI.

I	Mardocentes	XLV	I	xiiii	Oct.	IX	26	2213.
II	Sifimardacos	XXVIII	XVIIII	xiiii	Oct.	XVI	XIII	2258.
III	Abias	XXXVII	XVIII	xiiii	Oct.	VI	23	2286.
IIII	Parannos	XL	XXVII	xiiii	Oct.	V	XII	2323.
v	Nabonabos	XXV	XI	xiiii	Oct.	VII	IIII	2363.
VI	XLI	VIII	xiiii	Oct.	XIII	X	2388.

*Ultimo hoc Rege debellato Belus anno xxvii imperij sui Assyriorum imperium
cum Babylonia coniunxit.*

Colliguntur anni secundæ Dynastie cccxvi.

Colliguntur anni duarum Dynastiæ ccccxli.

TERTIA DYNASTIA IN ORIENTE ASSYRIORVM.

REGVM. xli.

I	Belus	LV	V	xiii	Oct.	I	28	2357.
II	Ninus	LII	IIII	xiii	Oct.	XVIII	V	2412.
III	Semiramis	XLII	XXVIII	xiii	Oct.	XIII	XI	2464.
<i>Huius anno xviii incipit Aera Chaldæorum æquinoctialis.</i>								
IIII	Ninyas Zames	XXXVIII	XIIII	xii	Oct.	XVII	25	2506.
v	Arius	XXX	XXIIII	xii	Oct.	XVII	25	2544.
VI	Aralius	XL	XXVI	xii	Oct.	IX	27	2574.
VII	Xerxes	XXX	X	xi	Oct.	XI	19	2614.
VIII	Armamithres	XXXVIII	XII	xi	Oct.	III	21	2644.
IX	Beluchus	XXXV	XXII	x	Oct.	III	21	2682.
<i>Huius anno xxxi nascitur Abraham Patriarcha.</i>								
x	Palæus	LII	I	x	Oct.	XIX	17	2717.
xi	Sethus	XXXII	XXV	x	Oct.	XIIII	23	2769.
xii	Mamythus	XXX	I	x	Oct.	VIIII	17	2801.
xiii	Aschalius	XXVIII	III	x	Oct.	XIX	18	2831.
xiiii	Sphærus	XXII	III	x	Oct.	IX	28	2859.
xv	Mamylus	XXX	XXV	ix	Oct.	XII	I	2881.
xvi	Spartheus	XLII	XXVII	ix	Oct.	IIII	III	2911.
xvii	Ascatades	XXXVIII	XIIII	ix	Oct.	VIIII	17	2953.
xviii	Amyntes	XLV	XXIIII	ix	Oct.	VIIII	17	2991.
xix	Belochus	XXV	XII	ix	Oct.	XV	IIII	3036.

M iij

Balatq-

	Anni regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epaeta Iuliana.	Periodus Iuliana.	
εξ	Apandas, qui & Aftyages	XL	VII	xxx Sep.	XIX	22	4123.
	<i>Hunc Cyrus imperio Medorum evertit.</i>						
	<i>Huius anno secundo Ierosolyma una cum sanctuario incensa sunt.</i>						
	<i>Huius anno septimo, qui erat sextus ab excidio Templi, defectio Solis contigit, quam Thales praedixerat.</i>						
	<i>Colliguntur Dynastie Medorum anni cccxxii.</i>						
	<i>Colliguntur ab initio Beli anni mdccvi.</i>						

QVINTA DYNASTIA IN ORIENTE PERSARVM.

REGVM XIII.

i	Cyrus	XXX	X	xxx Sep.	XII	V	4154.
ii	Cambyfes	VIII	XII	xxx Sep.	IIII	VII	4184.
iii	Magi fratres mens. vti						4184.
iiii	Darius Hyftaspis F.	XXXVI	XX	xxx Sep.	XII	V	4192.
v	Xerxes	XX	XXVIII	xxx Sep.	X	XIII	4228.
vi	Artabanus mens. vti	...	XX	xxx Sep.	XI	24	4248.
vii	Artaxerxes Μακρόχρη	XL	XXI	xxx Sep.	XII	V	4249.
viii	Xerxes mens. ii						
ix	Sogdianus mens. vti		V	xxix Sep.	XIIII	28	4289.
x	Darius νόθος	XIX	VI	xxx Sep.	XV	IX	4290.
xi	Artaxerxes Μνήμιων	XLIII	XXV	xxx Sep.	XV	IX	4309.
xii	Artaxerxes Ωχ	XXIII	XII	xxx Sep.	I	V	4352.
xiii	Arfes	IIII	VII	xxx Sep.	V	XIX	4375.
xiiii	Darius	VI	XI	xxx Sep.	IX	III	4372.

Colliguntur Dynastie Persarum anni cccxxi.

Colliguntur ab anno primo Beli, ad imperium Asiaticum Macedonum, anni mdccviii.

SEXTA DYNASTIA IN ORIENTE MACEDONVM.

REGVM XIX.

i	Alexander Magnus	VI	XVII	xxviii Sep.	XV	IX	4385.
ii	Antigonus	XII	XXII	xxviii Sep.	I	V	4390.
iii	Seleucus Nicator	XXXII	VI	xxviii Sep.	XIIII	XVII	4402.
iiii	Antigonus ὁ Σωτήρ	XIX	X	xxviii Sep.	VII	XI	4434.
v	Antigonus ὁ Θεός	XV	I	xxvii Sep.	VII	XI	4453.
	<i>Huius anno xvi Arsaces Parthus defecit a Syriae regibus.</i>						
vi	Seleucus ὁ Καλλίνικος	XX	XVI	xxviii Sep.	III	27	4468.
vii	Seleucus ὁ Κεραυνός	III	VIII	xxviii Sep.	IIII	VIII	4488.
viii	Antiochus ὁ Μέγας	XXXVI	XI	xxviii Sep.	VII	XI	4491.
ix	Seleucus ὁ φιλοπάτωρ	XII	XIX	xxvii Sep.	V	XIX	4527.
x	Antiochus ὁ Επιφανής	XI	II	xxvii Sep.	XVII	I	4539.
xi	Antiochus ὁ Εὐπάτωρ	II	XIIII	xxvii Sep.	IX	III	4550.
xii	Demetrius ὁ Σωτήρ	XII	XVI	xxvii Sep.	XI	25	4552.
xiii	Alexander Bala	X	XXVII	xxvii Sep.	IIII	IX	4564.
xiiii	Demetrius Demetrij F. ὁ Νικάνωρ	III	X	xxvi Sep.	XIIII	XXIX	4574.
xv	Antiochus ὁ Σιδῆτης	IX	XIII	xxvi Sep.	XVII	II	4577.
xvi	Demetrius Demetrij F. iterū	IIII	XXII	xxvii Sep.	VII	XII	4586.
xvii	Antiochus ὁ Γρυπός	XII	XXVI	xxvii Sep.	XI	26	4590.
					M iij		xxviii An.

	Anni regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epaeta Iuliana.	Periodus Iuliana.
$\overline{\text{xviii}}$ Antiochus Cyzicenus	XVIII	X	$\overline{\text{xxvi}}$ Sept.	IIII	IX	4602.
$\overline{\text{xtx}}$ Philippus	II	XXVIII	$\overline{\text{xxvii}}$ Sep.	III	28	4620.

Colliguntur ab initio imperij Macedonum Asiatici, anni $\overline{\text{ccxxxvii}}$.
Colliguntur ab initio Bely, anni $\overline{\text{mmccclxv}}$.
Colliguntur ab initio Dynastie Chaldaeorum, anni $\overline{\text{mmdccxxxiii}}$.

SEQVNTVR DYNASTIÆ MAGNORVM ORIENTIS
IMPERIORVM APPENDICES.

DYNASTIA ASSYRIORVM POSTQVAM AB ASSYRIIS
DEFECERVNT.

* * *
PHVL.
TEGLATH-PHALASAR.
IAREB.
SARGON.
SALMAN-ASAR.
SENACHERIB.
ASAR-HADDON.
* * *

DYNASTIA BABYLONIORVM, POSTQVAM ANNO
 $\overline{\text{xx}}$ ARTYCÆ A MEDIS DEFECERVNT.

REGVM $\overline{\text{xx}}$.

$\overline{\text{i}}$	Nabonassarus	XIIII	XIX	KAL. Oct.	XV	VIII	3967.
	<i>Huic virtutis ergo, ac propter libertatem assertam Chaldaei novam epocham instituerunt, a qua omnia Astronomia ratiocinia putari capta.</i>						
$\overline{\text{ii}}$	Nassius	II	V	KAL. Oct.	X	XIII	3981.
$\overline{\text{iii}}$	Chinzerus & Porus	V	VII	KAL. Oct.	XII	V	3983.
$\overline{\text{iiii}}$	Dilulæus	V	XII	$\overline{\text{ii}}$ Oct.	XVII	*	3988.
	<i>Huius anno ultimo Salmanasser Rex Assyriorum decem Tribus Israelis in Mediam deportavit.</i>						
$\overline{\text{v}}$	Mardokempadus	XII	XVII	KAL. Oct.	III	26	3993
	<i>Hic Merodac parte prioris nominis sui Isaiæ Propheta dictus anno $\overline{\text{vii}}$ Imperij sui legatos Ezekia regi misit.</i>						
	<i>Eodem anno $\overline{\text{vii}}$ Mardokempadi Sennacherib a suis interficitur.</i>						
	<i>Eodem anno ingens Solis defectio in morte Romuli.</i>						
$\overline{\text{vi}}$	Aikeanos	V	I	KAL. Oct.	XV	VIII	4005.
$\overline{\text{vii}}$	INTERREGNUM	XII	VI	KAL. Oct.	I	III	4010.
$\overline{\text{viii}}$	Belithus	III	XVIII	KAL. Oct.	XIII	XVI	4022.
$\overline{\text{ix}}$	Aperonadicus	VI	XXI	KAL. Oct.	XVI	XIX	4025.
$\overline{\text{x}}$	Herigebalus	I	XXVII	KAL. Oct.	III	26	4031.
$\overline{\text{xi}}$	Nesmoemondacus	IIII	XXVIII	KAL. Oct.	IIII	VII	4032.
$\overline{\text{xii}}$	INTERREGNUM	XVII	IIII	KAL. Oct.	VIII	21	4036.
$\overline{\text{xiii}}$	Ieraedin	XIIII	XXI	$\overline{\text{xxx}}$ Sep.	VI	29	4053.
$\overline{\text{xiiii}}$	Saosducinus	IX	VI	$\overline{\text{xxx}}$ Sep.	XIX	22	4066.
$\overline{\text{xv}}$	Kiniladachus	XIIII	XV	$\overline{\text{xxx}}$ Sep.	IX	II	4075.
$\overline{\text{xvi}}$	Nabopollassar	XXIX	I	$\overline{\text{xxx}}$ Sep.	IIII	VII	4089.

Hic filium suum Nabuchodonosorum anno $\overline{\text{xvii}}$ imperij sui, Tyriorum & Palaestinarum rebellione, in Syriam cum præpotenti exercitu misit.
Huius anno $\overline{\text{xxx}}$ eodemque ultimo imperij & vitæ eius, visio quatuor animalium Ezekielii Propheta oblata.

	Anni regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Periodus Iuliana.
xxvii Nabuchodonoforos fil.	xxx	ii	xxx Sept.	xiii	27	4118.
xxviii Evvilmerodach fil.	ii	iiii	xxx Sept.	vi	29	4148.
xxix Neregasolaros	iiii	vi	xxx Sept.	viii	21	4150.
xxx Laborofordachos, qui Baltafar I	vii	vii	xxx Sept.	xii	v	4154.
xxxi Nabonidos	xvii	xxiiii	xxx Sept.	xiii	xvi	4155.

Hic Medis oriundus, unde cognominatus Darius Medes, exutus est imperio a Cyro.

INTERREGNV M TRIENNII.

xxii Cyrus rex Persarum	ix	iiii	xxx Sept.	xv	viii	4176.
-------------------------	----	------	-----------	----	------	-------

*Colliguntur ab initio Nabonassari, ad exitum Cyri Persarum regis, anni cccxvii.
Hinc ad Macedonum Asiaticum imperium anni ccli.
Hinc ad defectionem Arsacis Parthi, a quo, qui rerum in Parthis potiti sunt,
Arsacide dicti, anni lxxix.
Colliguntur Dynastie Parthorum Arsacidarum anni cccclxxxix, ultimo eorum
Rege Artabano caeso.*

DYNASTIA SECVNDA PERSARVM POST CAEDEM
ARTABANI VLTIMI ARSACIDARVM.

REGVM xxviii.

	Anni regnor.	Menfes regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Periodus Iuliana.
i Artaxares	xii	x	xv	xxiiii Sep.	iii	29	4943.
ii Sapore	xxxii	o	xxvii	xxiiii Sep.	xv	xi	4955.
iii Ormisdas fil.	i	o	ii	xxv Sep.	viii	24	4986.
iiii Wararanes	iii	o	iii	xxiiii Sep.	ix	v	4987.
v Wararanes fil.	xvii	o	vi	xxiiii Sep.	xii	viii	4990.
vi Wararanes Segan Saa	o	iiii	xxiiii	xxiiii Sep.	x	xvi	5007.
vii Narfes fil.	vii	v	xxiiii	xxiiii Sep.	xi	27	5008.
viii Ormisdas fil.	viii	v	ii	xxiiii Sep.	xvii	iii	5014.
ix Sabores	lxx	o	x	xxiiii Sep.	vi	ii	5022.

Hic in utero matris creatus est Rex, & tot annos imperavit, quot vixit.

Huius anno lv Iouinianus Persis Nisibin prodidit.

x Artaxerxes frater	iiii	o	xxv	xxiiii Sep.	i	vii	5093.
xi Sabores fil.	v	o	i	xxii Sep.	v	xxi	5097.
xii Wararanes Kerman Saa	xi	o	vi	xxiiii Sep.	x	xvi	5102.
xiii Izdigerdes fil.	xxi	o	xvii	xxii Sep.	ii	xviii	5113.
xiiii Wararanes fil.	xx	o	x	xxii Sep.	iiii	xx	5134.
xv Izdigerdes fil.	xvii	iiii	ii	xxii Sep.	v	xxi	5154.
xvi Perozes	xxiiii	o	xix	xxi Sep.	iiii	*	5171.
xvii Obalas frater	iiii	o	xv	xxii Sep.	viii	25	5195.
xviii Cabades fil.	xi	o	xix	xxi Sep.	xii	ix	5199.

Hic regno abdicatus custodie mancipatur.

xix Samaspes fil.	iiii	o	ii	xxii Sep.	iiii	xi	5210.
xx Cabades iterum	xxx	o	vi	xxii Sep.	viii	25	5214.
xxi Cosises Magnus	xlvi	o	viii	xxii Sep.	xix	26	5244.
xxii Ormisdas	viii	o	xxviii	xxii Sep.	x	xvii	5292.
xxiii Cosroes	xxxix	o	viii	xxii Sep.	xviii	xv	5300.
xxiiii Siroes	i	o	xix	xxi Sep.	xix	26	5339.
xxv Adefer	o	vii	xx	xxi Sep.	ix	viii	5340.
xxvi Barazas	o	vi	xxi	xxi Sep.	ii	xx	5341.
xxvii Baram Cosrois filia	o	vii	xxi	xxi Sep.	ii	xix	5342.
xxviii Ormizda Iezdegird	iii	o	xxii	xxi Sep.	iii	i	5342.

Colliguntur ab initio Artaxaris, anni cccgii.

Colliguntur ab initio Arsacis Arsacidarum auctoris anni dccclxxxi.

DYNASTIA ARABVM SCENITARVM,
SIVE SARACENORVM.

INTERFECTO IEZDEGIRD.

	Anni regnor.	Menfes regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Muharram.	Period. Iuliana.
I Muhammed Pseu- dropheta	X	0	XV	xxi Sep.	XV	XII	xxvi Iulj	5335.
II Abukara	II	VI	XXV	xxi Sep.	VI	III	xxviii Mar.	5345.
III Omar	X	VI	XXVII	xxi Sep.	VIII	25	vii Mar.	5347.
IIII Othmen	XII	0	X	xxi Sep.	XIX	26	xxviii Oct.	5358.
V Ali	IIII	IX	XXII	xxi Sep.	XII	IX	xi Junj	5370.
VI Alhatem	0	IIII	XXVI	xxi Sep.	XVI	XXIII	vi Mai	5374.
VII Moavvi	XIX	VI	XXVII	xxi Sep.	XVII	IIII	xxvi Apr.	5375.
VIII Ezid	III	VIII	XVIII	xx Sep.	XVII	IIII	xx Sep.	5394.
IX Marvvan	0	IX	XXII	xx Sep.	II	XIX	viii Aug.	5398.
X Edimelich	XXII	0	XXIII	xxi Sep.	III	*	xxviii Iulj	5399.
XI Walid	IX	0	XVII	xx Sep.	VI	III	xi Nou.	5421.
XXII Zulzimin	III	0	XXVI	xx Sep.	XV	XII	xiiii Aug.	5430.
XXIII Omar	II	0	I	xx Sep.	XVIII	XV	xii Iulj	5433.
XXIV Iezed	IIII	0	III	xx Sep.	I	VIII	xxi Junj	5435.
XV Ewelid	XVIII	0	VII	xx Sep.	V	XXII	viii Mai	5439.
XVI Walid secundus	I	0	XXV	xx Sep.	IIII	XI	xiii Oct	5457.
XVII Gezid	I	0	XXVI	xx Sep.	V	XXII	iiii Oct.	5458.
XVIII Marwan se- cundus	VI	0	XXVII	xx Sep.	VI	III	xxii Sep.	5459.
XIX Muhammed Abubala	V	0	V	xx Sep.	XII	IX	xxviii Iulj	5465.
XX Abdalla	XXI	0	X	xx Sep.	XVII	V	xxv Mai	4470.
XXI Madi Muham- med	IX	0	III	xx Sep.	XIX	27	xxviii Sep.	5491.
XXII Mulc	I	0	XI	xx Sep.	VIII	26	iii Iulj	5499.
XXIII Aharon	XXIII	0	XII	xx Sep.	IX	VII	xxii Junj	5500.
XXIV Muhammed tertius	V	0	VII	xx Sep.	XIII	XXI	iiii Oct.	5523.
XXV Abdalla secund.	XVII	0	XII	xx Sep.	XVIII	XVI	xi Oct.	5528.
XXVI Muhammed quartus	XL	0	I	xxi Sep.	XVI	XXIII	vii Feb.	5545.

Colliguntur Dynastie Sarracenorum in Perside anni ccl.
Hec Dynastia a schismaticis, Turcis, & alijs lacerata est.

DYNASTIA

DYNASTIA CHALIPHARVM
IN BAGDED ET DAMASCO.Anni
Christi

Muharram.

י מחמד	MVHAMMED PSEVDOPROPHETA.	622.	xxv Julj.
יב אבו בכר	ABV-BECHER cognomine Iustus anno Hegiræ xi. Moritur xiii.	632.	xxviii Mar.
יג בן עמר אלקטף יד אבו עביד טו עמר בן אלעאן טז אעפון יז עבד אללה בן גדיל	BEN OMAR ELKATEPH. Interfectus est a seruo, anno xxxiii. Sub hoc Scham, id est Damascus per ^a Abu Abira: Aegyptus per ^b Omar filium El Artz, ^c & Atzphahan: Persis autem per ^d Abdalla filium Gedil, subacta fuit.	643.	xxi Nouemb.
יח עתמן בן עפון	OTHMEN FILIVS APHAN. Interficitur anno xxxv.	655.	xi Julj.
יט עלי בן אבי עסטאלף כ חכן בן עלי כא מעאווה	ALI filius Abiltaleph. Interficitur anno xxxix. HASEN filius Ali Regnavit in Cupha. Frater autem eius ^c Mawia regnavit in Scham, siue Syria Damasci. Sed Hasen, quod esset vir probus, & metuens humanum sanguinem fundere, abdicato penes fratrem Mawiam imperio, Mediniam secessit, ubi vitæ reliquum tempus exegit. Mawia vero obijt anno lx.	660.	xxxix Mai.
כב חזיר בן מעאווה	IEZID filius Mawia. Eo ipso anno abdicat se imperio.	679.	xxi Octob.
כג מרואן בן אלחכם כד עבד אל מלך בן מרואן כה מאכרי גויא	MARWAN filius Elhacham. Obijt eo anno. ABDELMEICH filius Marwan. Obijt anno lxxxii. Florebat ^f Masarigua Israelita medicus præstantissimus anno lxx Hegiræ, qui Alexandri erat millesimus. item ^g Hagag filius Ioseph Iudæus, qui præfectus fuit ^h Irak & Babylonii. Florebat etiam Thiarok medicus eximius, & Theodon.	681.	xxxv Feb.
כז חואן כח עיראק		689.	xxv Iunj.
כט וליד	WALID eius filius. Aedificat Argaz Damasci, qua antea vocabatur Beth-Rimmon, ac multa præterea ædificia. Edixit, ne leprosi in plateis ambularent. Obijt anno xxxvi. Sub hoc Hagag filius Ioseph febris ardenti correptus, a cellito Astrologo, sciscitatus est, an ex astrorum motu illi compertum esset, eo anno ullum Regem moriturum. Asseuerante illo sibi constare Regem quidem moriturum, sed cui nomen Cani sit, Hagag memor sibi hoc nomen nascenti a matre impositum, Moriar ergo, inquit, sed tu me hora præcedes. Statimque ei caput amputari iussit. In xx annis, quibus ciuitati Irak præfuit, centum viginti millia virorum interfecit. In carcere ipsius extincta sunt virorum quinquaginta millia, mulierum triginta.	714.	xxvi Septemb.
ל סלימן	SULEIMAN frater Walid. Obijt anno xcix. Hoc anno hiems asperrima fuit, & pestis fauillana Constantinopoli.	717.	xxiii Aug.
לא עמר בן מלך לעזי	OMAR filius Melchel Aziz filij Marvvan filij Elhacham. Iste magnæ sanctitatis opinionem consequutus obijt anno c.	719.	xxiii Julj.
לב אבו סאלד לד אבו סאלד	IEZID filius Abdelmelich cognomento ^a Abu-Saled. Obijt anno cxv.	723.	x Iunj.
לז השאם בן עבד אלמלך	HASCHAM filius Abdel-melich. Interficitur a Zeid filio Ali anno cxv.	742.	iiii Nou.

WALID

<p>י"ד וליד בן יזיר</p>	<p>WALID filius Iezid filij Abdelmelich. Non reliquit ullum loculū condendo fratris cadaueri, neque cucumam aquæ calfaciendæ ad cadauer lauandum. Sed posuit tantum in quadam storea. Vitæ voluptariæ deditus fuit, luxui, & vino. Conspiratione in eum facta domi a strenuis decem viris interficitur. Caput eius per plateas Damasci ostentatum anno cxxvi.</p>	<p>743. xxv Octob.</p>
<p>י"ז שאה פריד</p>	<p>IEZID filius Walid filij Abdelmelich. Hic solebat dicere: <i>Ego sum filius Chofrois: pater autem meus Marvvan: auus Augustus: rursus auus meus filius Hakan.</i> Nimirum quia mater eius, quæ vocabatur ^m Scha Perid, erat filia Perozis filij Iezdegird, filij Schehariat, filij Chofrois: mater autem Perozis erat filia Constantini Augusti: mater vero Chofrois erat filia Hakan regis Turcorum. Obijt eodem anno cxxvi.</p>	<p>743. xxv Octob.</p>
<p>י"ט מרואן אברהים</p>	<p>MARWAN Ibrahim filius VValid filij Abdelmelich. Abdicauit sese imperio eodem anno.</p>	<p>743. xxv Octob.</p>
<p>י"ח מרואן בן מחמד " עבאס " אלעבאסיים " אבו אלעאבס אלספאך</p>	<p>MARWAN filius Muhammedis filij Marwan filij Elhacham, accepto a fratre Ibrahim imperio, quod Abrahamum Sacerdotem interfecisset, qui erat de posteritate ⁿ Abas, conspiratione ^o Abasidarum facta imperio exutus est: quorum factionis princeps erat ^p Abul Abas Eßaphach filius Muhammedis Sacerdotis filij Ali, filij Abdalla, filij Abas, filij Abdulmutaleb cognatorum Muhammedis Pseudoprophetæ, traiecto Euphrate Damascum venit, omnia ædificia ipsius Marvvan euertit, ita ut ne lapis quidem super lapidem relinqueretur. Marvvan vero in Aegyptum profugit: atque ibi in fano quodam deprehensus interfectus est anno cxxxii.</p>	<p>749. xx Aug.</p>

DYNASTIA ABASIDARVM
 CHALIPHARVM.

<p>י"ג אבו אל עבאס</p>	<p>ABV LABAS annis iii. Obijt anno cxxxvi.</p>	<p>753. vii Iulj.</p>
<p>י"ד אבו זעפר אל מנצור</p>	<p>ABV GEPHAR ELMANTZVR. Male tractauit filios Hafin, filij Ali, filij Abulmutaleb. De quibus xii in carcerem obscuriss. coniecti, ut ne lucem quidem viderent, in summis angustijs extincti sunt. Iste primus ædificare cepit urbem Bagded. Obijt ex diarrhœa anno clviii.</p>	<p>774. x Nouemb. 781. xxvi Aug.</p>
<p>י"ז מהדי בן מנצור " אהרון אלרשוד</p>	<p>MAHDI filius Mantzur. Iste anno clxv^q misit filiū suum ^p Aharun Erreschid Constantinopolim, Irene imperante, qui donis placatus recessit. Obijt anno clxx.</p>	<p>786. iii Iulj.</p>
<p>י"ח אהרון אלרשוד</p>	<p>AHARVN ERRESCHID eadem nocte, qua imperium iniuit, nuncium de filio sibi nato accepit, quem Mamon vocauit. Obijt an. cxciii.</p>	<p>808. xxv Octob.</p>
<p>י"ח אמן בן רישר</p>	<p>IMIN filius Reschid, cuius mater fuit Zebida, deditus fuit luxui. Interficitur a factione Taher præfecti exercitui Mamonis filij Reschid, fratris eius, anno cxcviii.</p>	<p>813. Kal. Sept</p>

Sub

Anni
Christi. *Mubarram.*

Sub eo florebant præstantissimi medici, Gabriel Surianus, Iohannes filius ^r Mafavvia, & ^r Sela filius Behela Indus.

ז מאסאוויה
ז צאל: בן בהלת הודי
ז מאמן בן רשיר

xxv MAMON filius Reschid frater eius, scientiarum, doctorumque hominum studiosus fuit. Regem Chorasan constituit Ali filium Muse filij Gephar, filij Muhammed, filij Ali, filij Hasin, filij Ali, filij Abutalib. Sanxit, ne posteritas Ali atra vestimenta induerent, sed tantum lutea serica: quod quidem eorum est insigne. Idcirco Abasium cum æmulabantur, quod hostibus suis honorem haberet. Sed postquam Ali ex nimio esu uuarum repentina morte sublatu fuisse, æmulatio, quæ inter eos intercedebat, sopita est. Sub hoc obiit: Imam Eschaphai, id est Sacerdos Scaphæus; anno ccc.

825. xxxii April.

Tunc etiam multi libri ex Græco sermone in Arabicum conuersi sunt. Obijt Mamon anno cccxviii.

832. xxxvi Ian.

xxvi MVTETZAM Chalipha successit illi. Fuit is summus Medicorum amator. Sub eo florebat ^u Imam El Henabeli. Obijt Mutetzam anno cccxxvi.

841. xxxix Octob.

xxvii AHARVN ELWATHAK filius eius. Sub hoc facta est magna permutatio captiuorum Christianorum & Ismaelitarum anno cccxxxii.

845. vii Sept.

xxviii METVCHAL filius Mutetzam. Sub eo ccc triremes Damiatam & Aegyptum desolarunt. Postea sequuti sunt terræmotus uniuersales anno cccxlii. Anno autem cccxvii seruus quidam Turca Chalipham Methucal interfecit.

856. x Mai
861. xvii Mar.

xxix MVTNATZAR filius eius successit illi. Obijt anno cccxviii.

862. vi Mar.

xxx ELMVSTEIN. Sub hoc Turcomanni regem Aegypti & omnis Syriæ constituerunt Achmad filium Tolon serui Mamonis. Anno autem ccciv Chalipham Elmustein occiderunt.

868. xx Decemb.

DIVISIO CHALIPHATVS

IN BAGDED ET ÆGYPTO.

xxxi MVTADI filius Wathak annum unum. Obijt anno cccli.

869. ix Decemb.

xxxii MVTEMAD filius Metvachal. Ipse in Bagded despiciebat Tolonem, Tolon cum in Aegypto. Mortuus est Tolon anno ccclix. cui successit ^{*} Hamaria filius. Mutemad autem obiit anno cccxxix. Tunc florebant Mischaar Astrologus, & ^b Elchandi. ^c Moaphak autem non potuit ad Chaliphatum peruenire.

883. x Iulj

892. iii April.

xxxiii MVTETZAD filius Moaphak. Hamaria filius Tolonis ab eo impetrauit, vt inter filium suum Ali, & filiam eius nuptias contraheret, cui nomen erat ^d Katrilmida. Obijt Mutetzad anno cccxxxviii.

900. xxxvi Decemb.

xxxiiii MVCHTAPHI. Sub eo floruit summus ille ^e Tebeth filius Koreh, & Hamaria rex Aegypti decessit,

N

decessit,

^{*} חמאריה
^a כשער
^b אלכנדי
^c מואפק

xxxiii מעתעד בן מואפק

^d קטר אלנירה

xxxiiii מכתפי
^e תבאת בן קרה

Anni Christi. Mubarram.

		decessit, relicto successore Abarum filio, quem interfecit Muchtaphi, praelio cum eo commissio. Et defecit familia Tolonis in Aegypto. Obijt Muchtaphi anno \overline{cxcv} .	907. \overline{xii} Oct.
אלרז אבוכר סחמד בן זכריה אלרז	\overline{xxxv} אבוכר בן סינא ^e סינא ^f	MVKTEDAR filius Muktetzad. Obijt anno \overline{cccxx} . Sub eo floruerunt ^e Abubecher Muhammed filius Zachariæ Errazi, & ^f Sinan filius Tebeth filij Korch.	932. \overline{xii} Ian.
	אלקאהר בן מעתעד בני בויא ^g טנאע ^h	ELKAHAR filius Mutetzad. Sub eo potentia & amplitudo ^g Bavviadarum crescere cepit, qui erant reliquia posteritatis Iezdegrid: quia primus, qui vocabatur ^h Segia fomnians imaginatus est ex pudendo suo inter mingendum ignem exortum ad calum usque peruenisse, & inde in tres partes discessisse. Read coniectorem delata, quum ille sibi mercedem prius solui postularet, nihilque Segia in manibus haberet, quod illi daret, tandem, quam habebat, vestem ei dedisse. Tunc coniectorem respondisse: Trium liberorum tuorum fama ad Climata mundi extolletur. Erant autem ij ex Delem, qui in extremis Tataris locus est. Atque adeo sic res contigit. Obijt Elkahar anno \overline{cccxxi} .	933. Kal. Ian.
	ראצי בן מקתדר הנבליון ⁱ מעו אלדולה ^k אהוז ^l	RATZE filius Muktedar iniuit regnum anno $\overline{cccxxii}$. Inter hunc & ⁱ Hanibalidas maximæ simultates intercesserunt. Sub eo regnabat ^k Maaz Eddula ex familia Bavviadarum in ^l Ahuz. Obijt Ratze anno $\overline{cccxxviii}$.	933. \overline{xxii} Dec.
	מקתפי נאצר בן אחמד כורסן ומאורא אלנהר	MVKTAPHE frater eius. Eo regnante obijt anno $\overline{cccxxxi}$ ^m Natzar filius Ahmed filij Ismael Rex ⁿ Chorasan & Maura Ennahar. cui Noah filius successit. Muktaphe constituit Toson Turcum summum præfectum a quo postea excæcatus est anno $\overline{cccxxxi}$.	939. \overline{xviii} Octobr.
	מסתכפי בן סכתפי אכשיר סחמד בן טננ כאפור ^p סיף אלדולה ^q מעו אלדולה ^r עמאר אלדולה ^s דכן אלדולה ^t	MVSTEKAPHE filius Muktaphe. Huius temporibus, regnante in Aegypto ^o Achschid Muhammede filio Tangi, ^p Caphur magister militia ipsius Achschid, item ^q Saiph Eddula Haleb vi cepit, & occurrentem sibi Achschid cū magistro suo militiae Caphura, commissio prælio, deuicit. Item ^r Meaz Eddula filius Bavvia inuasit Bagded. Mustecaphe autem Chalipha in latebras sese abdidit. Arce occupata pro Rege sese gessit, fratrem suum cognominas ^s Amad Eddula, alterum vero ^t Dechen Eddula. Erant autem tres filij Bavvia. Tandem Mustecaphe interfectus est a Meaz Eddula, postquam in Chaliphatu stetitset annū & menses quatuor.	943. \overline{iiii} Sept.
	מטיע בן מקתדר אבינוד ^u אמד אלמרא ^v עכר אלמרא ^w בן טוז ^x	MATIA filius Muktedar anno $\overline{cccxxxiii}$. Nihil relictu est Chaliphæ, præter id, quod illi concessu a Meaz Eddula. Tunc obijt Achschid rex Aegypti: cui successit ^u Abigud filius. Caphur autem factus ^x præfectus præfectorum. Amad Eddula regnavit in Schiran. Anno \overline{ccc} ^y Ebdul-Melich filius Noach rex Chorasan delapsus	945. \overline{xiii} Aug.
			961. \overline{xx} Febr.

Anni
Christi. *Maharram.*

lapsus equo mortuus est. Successit ei frater Mantzur filius Noah. In Bagded autem obiit Meaz Eddula filius Bawia : cui successit ^z Bachthiar, qui nomine mutato dictus ^a A-zeddula. Anno autem $\overline{\text{ccccxi}}$ venit Alexandriam ex finibus Occidentis quidam Rex nomine ^b Meaz Ledin illahi de posteritate Phetima Muhammedis Pseudopropheta filia: cui omnes proceres Alexandria ciuitatem tradiderunt, & omnetotius Aegypti regnum. Chaliphatum sponte abdicauit Matia, quod schismaticus haberetur.

971. xxviii Oct.

T A I A patri Matia successit. Sub hoc florebat ^c Abu Netzaril Pharabi. Sub hoc etiã Meas ledin illahi factus est rex Mechæ, Medina, Aliman: & Raban eddula filius Bawia obiit an. $\overline{\text{ccccxvi}}$: cui successit filius ^e Ertzad Eddula. Obijt Mantzur filius Noah rex Chorasan. Successit ei filius Noah. Ertzad eddula Bagded dirutam instaurauit, tradita in matrimonium Taia Chaliphæ filia sua. Obijt Meaz ledin illahi anno $\overline{\text{ccccxv}}$: cui successit filius ^f Aziz ledin illahi. Obijt Ertzad eddula anno $\overline{\text{ccccxxi}}$. cui successit filius ^g Tzamtzam eddula. quo in vincula connecto, regnauit ^h Beha eddula. qui Taiam Chalipham catenis vinxit, direpta eius domo, anno $\overline{\text{ccccxxx}}$.

976. $\overline{\text{xxx}}$ Aug.

975. $\overline{\text{x}}$ Sept.
981. $\overline{\text{vi}}$ Iulj.

990. $\overline{\text{xxxi}}$ Martij.

K A D A R filius Muktedar. Obijt Elaziz rex Aegypti anno $\overline{\text{ccccxxxvi}}$, qui erat de posteris Phetima: cui successit Elhacham. Obijt Noah in Buchar. Successit ei filius Mantzur. Decessit Muhammed ⁱ Sabgathagin. Successit ei filius Iinael cognomento ^m Iemin Eddula. Mortuo Beha Eddula successit filius ^{*} Sultan Eddula Segia de posteritate Bawia. Anno $\overline{\text{ccccviii}}$ trecenta Tatarorum millia ex Sinarum regione in Asiam effusa sunt, quos Tagan Chan Tatarorum magnorum rex prælio commisso fugauit, captis ex illis centum millib. ingenti-que præda potitus, & vasis operis Sinarum. Fratre suo ⁿ Scheraph Eddula regni possessione deturbato, regnauit ipse anno $\overline{\text{ccccxi}}$. Interfectus est Hacham rex Aegypti. Successit ei filius ^o Etaher Laazizdin Illahi. Anno $\overline{\text{ccccxxi}}$ obiit Iamin Eddula. Successit filius Muhammed: deinde frater eius ^p Mas'hud. Obijt Kadat Chalipha anno $\overline{\text{ccccxxii}}$: cui successit filius ^q Kaim anno $\overline{\text{ccccxxx}}$.

996. $\overline{\text{xxv}}$ Ian.

1017. $\overline{\text{xxx}}$ Mai.

1020. $\overline{\text{xxvii}}$ Apr.

1030. $\overline{\text{ix}}$ Ian.

1031. $\overline{\text{xxviii}}$ Dec.

1035. $\overline{\text{v}}$ Nouemb.

K A I M anno $\overline{\text{ccccxxx}}$. Huius temporibus regnabat ^r Rohe in Bagded. Anno $\overline{\text{ccccxxvii}}$ obiit Taher Lazaz Din Illahi ex Phetimaïs, rex Aegypti: cui successit filius ^s Mustenatzar Billahi. In Bagded autem diffamarunt eum dicentes eum non esse Phetimaum, sed extraneum. His temporibus florebat ^t Abo Ali filius Sina obiit Kaim Chalipha.

N 11 MUKTADI

בכתיאר ^z
עזאלולה ^a

מעז לדין אללה ^b

טאיע בן משיע $\overline{\text{xxx}}$
אבו נערי אלפראב ^c

עער אדולה ^e

עוין לדין אללה ^f

צאם צאם אדולה ^g
בהא אדולה ^h

קארר בן מקתדר $\overline{\text{xxx}}$

סבותנין ⁱ
ימין אדולה ^m
סלמן אדולה סנאע ^{*}

שרף אדולה ⁿ

אלטאהר לאעזאז דין ^o
אללה

מסעוד ^p

קאים ^q

$\overline{\text{xxx}}$

רוהא ^r

מסתנער באללה ^s

אבו עלי בן סנא ^t

Anni
Christi. *Mubarrun.*

אלפאז ^m	<p>cessit filius eius annorum quinque^m Elphaiz: quem Wizir in ulnas suas subleuatum in throno regis collocauit. Noraddin capit Damascum. Anno 571 fuerunt horreni terra motus. Omnia circumiacentia Damasco, Halepo, Tripoli, Antiochia, Hama, Laodicia pessundata sunt. In urbe Hamath in Schola quinquaginta adulescentes ruina domus oppressi sunt, quos quum patentes non requisuissent, argumento est & ipsos aufugisse. Anno 572 excreuit Tigris, & urbem Bagded inundauit, ac multas praeterea urbes desolauit. Anno 573 obiit Muktaphi Chaliphas.</p>	1157. xiiii Feb.
מכתנגר 571X	<p>MVSTENEGED. Anno 576 obiit Elphaiz filius Taphar rex Aegypti. Successit illi filiusⁿ Etzar ledin illahi ultimus posteritatis Phetimæorum. Successit illi^o Afareddin Schirachoch. Etat autem Wizir Nordin filius Zingi regis Damasci: qui eum in Aegyptum misit, atque eam per eum sibi subiecit. Iste uero Afar fuit primus Regum de familia Aiub, qui erant Curdi. Mortuo Afar eddin, Chalipha constituit regem Aegypti^p Iusuph tzeiah eddin filium Aiub fratris Afar eddin cognomento^q Mulennatzer. Anno 579 obiit^r Katab eddin fil. Zingi Rex Mutzal. Successit ei filius^s Seiph eddin. Anno 580 extinctus est Musteneged ope Wizir & medici sui. Inclusus in Thermas, oblerato ostio. uehementia caloris & astus suffocatus est.</p>	1160. xxxi Dec.
עצר לרן אללה ⁿ אסר אלדין שירכוכ ^o	<p>MVSTETZI filius successit ei. Sub eo iterum reficata est memoria Chalipharum Bagded^u Abasidarum in templis Ismaelitarum, & in eis benedictionem acceperere in Aegypto, quum antea hoc reges Aegypti Phetimæi aboleuissent. Anno 583 obiit Rex iustus & optimus</p>	1169. xxxiiii Sep. 1170. xxxiii Sep.
חכוף עלאה אלדין אבן איוב ^p מול אלנאצר ^q קטב אלדין אבן וינגי ^r סיף אלדין ^s	<p>filius Zingi regis Damasci. Successit filius eius^a Salach annos natus xii. Anno 585 decepsit Mustetzi Chaliphas. Florebat Samuel ben Azaria Iudæus, qui ad Ismaelitas defecit, edito in Iudæos lib. nomine אליהור אפחס, Φίμων, siue ἐπισημοσύνη των Ἰσδαίων, <i>Offrenationem Iudæorum</i>. Eo tempore^b Salaheddin ex posteritate Aiub capit Ierofolyma: a quo Baldwinus rex victus, quum sese ex clade reciperet, in flumio iuxta Tripolim submersus est, anno Christianorum 1190, Hegira 586.</p>	1173. xvii Aug. 1179. viii Iunj
עכאסין ^u	<p>NATZAR filius Mustetzi anno 585. Obijt Tzalach filius Noraddin Zingi in urbe Halep. Successit ei patruelis^c Azeddin Masud filius Zingi. Alexandria autem obiit^d Schemam eddula Turan Scha frater Salehdin, cuius frater alius^e Seiph elassam de posteritate Aiub erat rex Ieman, quod est regnum in partibus Austri. Salaheddin traecto Euphrate capit omnes urbes Mesopotamix, usque ad Nisibin. Anno autem 587 capit Kara Emid. Anno</p>	1190. viii Feb. 1179. viii Iunj.
נאצר בן ככתזי ^t	<p>1181. xvii Mai</p>	1181. xvii Mai

	<i>Anni Christi.</i>	<i>Meharram.</i>
	1187.	xxii Martij.
	1191.	xxix Ian.
<p>פ נאית אלדין</p> <p>ג אלפעל</p> <p>ה מלך אלעזר</p> <p>ז טאהר גאוי</p> <p>כ אתאכוכ זינג</p> <p>ל נור אלדין ארסלאן שאה</p> <p>מ אלעארל</p> <p>נ אלכאמל</p> <p>ס עלא אלדין כיבאבר</p> <p>פ פכר אלדין אלראוי</p> <p>ק אכן הבל</p> <p>ר אל טהתאר</p> <p>טאהר בן נטצר</p>	<p>1193.</p> <p>1194.</p> <p>1202.</p> <p>1219.</p> <p>1220.</p> <p>1225.</p> <p>1256.</p>	<p>vi Ian.</p> <p>xv Dec.</p> <p>xx Sep.</p> <p>xxix Martij</p> <p>viii Martij</p> <p>xiii Ian.</p> <p>ix Feb.</p>

1187. & alias quamplurimas urbes. Anno 1191. expeditionem fecit in Terram sanctam Philip-
 pus rex Franciæ, cui Salaheddin resistere non
 poterat. Eodem anno mortuus est Kilig Arse-
 lam Elselgiuki rex Gunia. Successit filius
 eddin. Anno 1193. obiit Salaheddin, qui fuit
 rex iustissimus, clementissimus in domesticos
 suos, erga milites largissimus. Regnum eius in
 tres filios tributum. Maximus natus Elaphrzal
 accepit Damascum, terram Israelis, usque ad
 Australem regionem. Secundus Melich Ela-
 ziz obtinuit regnum Aegypti. Tertius Taher
 Giazi habuit Halep, eique circumiacentia.
 Obijt Athabich Zingi rex Mutzul. Succes-
 sit ei filius Noraddin Arselan Scha. Anno 1194.
 Cesar Christianorum congressus acie cum Ia-
 cub filio Iusuph filij Abdelmumin rege Afri-
 cæ & partis Hispaniæ ab eo victus est. Mel-
 lich Elaziz permutatione facta cum patruo
 suo Eladel, Aegyptum ei tradidit. Ipse ab eo
 accepit Scham, id est Damascenam regionem.
 Postea Aegyptij arcessitum Aphrzal regem si-
 bi constituerunt. Anno 1202. inuit regnum
 Tatarorum, qui vocantur Magul, quorum
 sedes regia fuit Capha. Principium hoc fuit.
 Quidam rex magnorum Tatarorum Christia-
 nus nomine Iohannes Vnad Chan multum di-
 lexit collactaneum suum quendam Tatarum
 nomine Temuchin: quem proceres inuidia sti-
 mulati apud Regem proditoris detulerunt.
 Rex fide illis adhibita iussit, ut nocte quadam,
 quam illis condixit, nec opinantem & incau-
 tum opprimerent. Re per duos ministros co-
 gnita, Temuchin, collecta manu amicorum,
 eadem nocte omnes, qui ad caedem eius de-
 stinati erant, interfecit: & populum ad defe-
 ctionem horratus est. quod eo libentius fece-
 runt, quod eos Eremita quidam abreptitium
 simulans ad id iam proclinos impulit: qui iu-
 go Vnadi excusso regnum Temuchino ultro
 detulerunt: in cuius quatuor liberos regnum
 Magul diuisum est. Mortuo Eladel rege Ae-
 gypri, successit Elchamel filius. Decessit etiam
 rex Cuniæ Azeddin. Successit ei filius fratris
 Aladdin Chibabed, anno 1219. Anno 1220.
 Gingiz Chan cum ingenti exercitu cepit om-
 nia eade, & incendijs vastare. Ad flumen Si-
 nad exercitum Regis Chorasan profligauit.
 Mortuus est Pechar eddin errazi vir impense
 doctus, multorum voluminum scriptor. Obijt
 & Aben Hebel auctor libri Elmuchtar, id est
 Electi.

T A H E R filius Natzar anno 1225. patri succes-
 sit. Fuit homo moderatissimis moribus. Obijt
 anno 1256. Sub eo florebat in Aegypto Rab-
 benu

Anni
Christi.

Mubarram.

benu Mosè filius Maimon Cordubensis, & Rabbi Ioseph discipulus eius.

מסתנצר בן טאהר

1111

MVSTENATZER filius Taher. Superavit patrem iustitia & eleemosynis, & multas scholas edificauit. Anno 1226. obiit Gingiz Chan, relictò regni successore filio Ochrai, quod esset magis idoneus regno, quam alij fratres, licet maiores natu. Iste assignata fratribus parte mundi, quam quisque subigere deberet, cum numeroso exercitu in regiones Chita & Chutin impressionem fecit. deinde traiecto flumine Kara Karom peruenit in urbem regiam regni Chita, cui nomen Ardebalig. Regi nomen erat Altun Chan, quem instructa acie Ochraï profligauit. Totam Asiam ferro & igne populatus unum ex fratris filijs in Moscho-uyiam dimisit, qui transmissò Athal flumine, Russiam, Poloniam, Germaniam incendijs & rapinis diuexauit. Alter ex fratribus Syriam & Halep depopulatus est. Obijt Elchamel rex Aegypti anno 1237.

xxii Dec.

Anno 1239. obiit Baba Prophetam sese a Deo missum dicens ex colluue gentium numerosum exercitum coegit: quo in dies crescente, omnem Asiam eade & incendio compleuit, sine ullo discrimine Christianos & Ismaelitas trucidans: donec eum & copias eius Giatheddin rex Gunia ad interuencionem deleuit. Tataru Sivvas, Ancyran, Galatiam, Casariam subegerunt.

xxiiii Aug.

1239. iii Aug.

מסתעצם

1111

MVSTEATZEM successit patri Chaliphæ Mustenatzer, qui obiit anno 1242. In Aegypto obiit Essalach filius Elchamel. cui successit filius Elmutam. Coniuratione Turcomannorum in eos facta confugit in turrem ligneam, quæ quum igne a Turcomannis subiecto arderet, præcipitem in proximum profluentem sese dedit semiustularus: atque ita igne & aqua perijt. Ei successit Rex Turcomannus Azeddin Ibik anno 1245.

KAL. Inl]

ליל מעטס

Ab eotempore Serui in Aegypto rerum potiri cæpere. Eo interfecto alius Seruus rex creatus, cui nomen fecere Melich elmutaphar. Tatarus rex Chita fratrem suum Halacho regem Irack & Mesopotamiæ constituit. Halacho igitur venit Bagded; ea; direpta ac vastata, Musteatzem Chalipham interfecit. Ab eo tempore hæctenus nullus fuit Chalipha in Bagded. In hoc defecit linea Abasidarum, qui fuerunt numero xxxv. Causa interitus huius Chaliphæ Netzir Eddin Tufæus: qui quum librum a se conscriptum & Chaliphæ oblatum ab eo in frustra laceratum esse ita doleret, ut Chaliphæ mærorem & indignationem eius ex vultu conijciens interrogaret eum, cuias esset, ipseque respondisset, Tufæus: at, inquit Chalipha, homines Tufæi habent

xxix Ma]

עזאדון איביק

ליל מעטס
עיראק

עזיר אדון אלמוסי

cornua,

*Anni
Christi.**Mubarram*

cornua, ut audio. ubi sunt tua? Respondit illi Netzir eddin, Ego tibi cornua mea adducam. Ita Halocho auctor fuit, ut in Chalipham expeditionem suscipere.

DYNASTIA OTHMENIDARVM.

Linea Othmenidarum stemmatis deducitur ab Othmen filio Otrugarel filij Salman Scha Giazi filij Ki Alub, filij Bezel-buga, filij Biankaro, filij Ikulig Aga, filij Thoat, filij Kigaton, filij Bei Sunkur, filij Baki Aga, filij Sebugian Giak Aga An Tuktamor, filij Basik, filij Gug Alub, filij Vrguz, filij Kara Han, filij Kutlu Giak Aga, filij Taufik Ali. Hi sunt, quos nouimus. Ceterorum stemmatis linea peruenit ad Iapheth filium Noah: qui omnes fuerunt strenui Heroes.

יחזקאל *

Quando Gingiz Chan expeditionem fecit in orbem terrarum, Sule Scha erat rex ^a Mahaan: quod eorum regnum erat ab ultima antiquitate. Est autem regnum Turkistan. Ad aduentum Gingiz Chan Suleiman Scha fugit ad fluium Euphratem, in cuius traiectu submersus est. De tribus liberis, quos reliquit, duo ad regnum reuersi sunt: tertius vero nomine Otrugarel contulit sese ad Sultanum Aladin Regem Gunia de stirpe Selgiuk, cui acceptissimus fuit.

I OTRUGAREL.

Anno DCXCVI Tarari in regnum Aladin per Persiam irruptionem fecerunt: quo Aladin sese contulerat, deposito penes Otrugarel regno Caramania. Quo mortuo, Aladin filio eius Othmen insignia regni dedit vexillum, enses, & indumenta: atque eum Regem constituit. 1296. XXX Octob.

II OTHMEN.

Anno DCXCVII Othmen cepit Iar-Hatzad, & Inia-Gol. Anno DCCII mortuus est Aladin. Othmen misit Orchane filio suo cum Kauusi Michaogliad oppugnandam Bursam, eam cepit anno DCCXXVI. 1297. XII Octob.
1302. XXVI Aug.
Anno DCCXXVI obiit Sultan Othmen. 1325. VIII Decemb.

אורחאן גיאזי

III ORCHAN GIAZI

FILIVS OTHMEN.

Eodem anno patri successit Orchan. Huius frater Ali Bascha, homo sanctitatis obseruatissimus ordinavit fratri suo cassides, quas gestant pedites ex prescripto Hagi Biktasch Sultan. Orchan cepit Iznimit, & adiacentia eius, Buli, Vlu, Beer, Hatzar, & Enoni: quarum omnium Sangiakum constituit filium suum Murad. Alteri autem filio Suleiman Bascha dedit Isnimit.

Anno DCCXXXI cepit Isnik. Hoc tempore primum

- | | <i>Annus
Christi.</i> | <i>Muharram.</i> |
|--|---------------------------|------------------|
| num institutum, ut pueri (Christianorum) in Anatolia caperentur. | 1330. | xiiii Octob. |
| Anno cccviii Suleiman Bascha ex Iadingik transfudit Callipolim, quam collecta manu amicorum & procerum Turcorum cepit. Postea Tiripolim cum omnibus illi circumiacentibus cepit. | 1356. | xxiiii Dec |
| Anno ccclix obiit Suleiman Bascha; quum in flumine Marig iuxta Adrianopolim equi eius pes in quoddam foramen sese induisset; ipse autem equo delapsus esset. Sepultus est in Buliar, quemadmodum ipse moriens mandauerat. | 1357. | xiiii Dec |
| Anno eodem, duobus mensibus post excessum Suleimanis, obiit Orchan Giazı annos natus lxxiii . | | |

מוראד מוראד ORCHANIS FILIVS.

Anno eodem iniuit imperium Morad in urbe Bursa, quæ fuit sedes imperij eorum.	1359.	xxii Not.
Anno cccclxi Sultan Morad Adrianopolim cepit. Eo tempore coniunxerunt sese cum Morad gens ^a Iurines, a quibus postea appellati sunt Ij, qui dicuntur ^b Iurigiles: quæ gens cepit Ipsala. Morad Chan per suum ^c Alala, id est legatum, nomine ^d Schain Lala, (aly interpretantur baiulum) cepit Philippopolim & Zagara.		
Anno cccclxxvi Origis cepit Comarginam, Giazı Morad Bugam. Eodem anno Siraph gens numerosissima tanquam arena, Adrianopolim accessit, castris ad Germin politis iuxta Adarna. Alala autem cum suo strenuo comitatu signis collatis eos delenuit, & cladis nuntium ipsi Morad Chan misit. Eodem ipso anno expeditione suscepta, urbes Chamid, Ile, Chutaia, & Akscheahar ceperunt.	1374.	xi Junij
Anno cccclxxx capta est Scitiz, Coala, Darama, Zibna, & Kara Phiria. In Anatolia ceperunt Tzarohan. Secunda expeditione suscepta in Rumeilam, ceperunt Monasterium, Iterum Gens Siraph venerunt duce Lazaroglio. Morad cum duobus filijs suis occurrit eis, in quo praelio ipse Sultan Morad occisus est.	1378.	xxix April.

אורניש^a
אורניליש^b
אלאלה^c
שאהין אללה^d

וילררים חאן ביאזיט

וילררים WILDERIM CHAN BAI AZET.

Anno cccxcv coniecto in vincula Iacob Gilibe, frater eius Wilderim rex constitutus est in Iazid. Eodem anno Wilderim cepit Kara Tuba. Pheruz Behadir Magister militæ cepit Waidin cum suburbij eius. Ijgith autem Bascha missus Bosnam inuasit eam. Pheruz rem Magister militiæ missus in Walachiam cepit eam.	1388.	xxv Decemb.
Anno cccxcviii Baadi Carman cepit Chamo, Ala, Schehar, Waidin, Ile, & alias urbes, quas Otrégarel filio suo dederat, quarum cum Sangiacum constituerat.	1389.	xx Decemb.
Anno cccxcviii VVillerim expeditionem suscepit	1390.	ix Decemb

Constan.

Anni
Christi. *Mubarram*

Constantinopoleos oblidendæ. Sed quum eo peruenisset, accepto nuncio de Kralis Hungarorum ad urbem Nicopolim aduentu, eo reuersus, deuictis Hungaris Constantinopolim repetiuit. Mox fœdere icto cum Imperatore, accepto portu quodam ab eo, in illo Margaz ædificauit.

Anno DCCLXXIII capta est Nicopolis & Siliftra. Eodem anno Wilderim omnibus Iudicibus iratus, eos in domum quãdam inclusos igne subiecto cremari præcepit: quod sane fecisset absque Abyflino quodam fuisset, qui illi ita dixit: Quando seperueniet nobis Temur Chan, soline ego & tu eum excipiemus? Coniecit dictum serui Wilderim: quasi diceret eis Iudicibus multos propinquos esse. Itaque eos securos dimisit. Eodem anno Gumam, Akfarai, Nikram, Mentessam, & Cæsaream cepit.

1391. XXXIX Nou

Anno DCCLXXVIII capta Iasia ad Iraznigam peruenit. Postea cum Tarahtinbeg Idazingan fœdus iit. Cæpit etiam Malatiam. Et in omnibus illis locis, quæ memorauimus, singuli sui Reguli erant. Quum autem aduersus Temur Chan expeditione pararet, magna quiritatio ad Temur facta est eius auxiliũ implorantium. Eripenos, inquebant, ab hoc Wilderim, qui nostras urbes capit, & si quem ex nobis nactus est, eum occidit. Misereat te nostri, & paruulorum nostrorũ. His auditis Temur Chan ad Wilderim Chan literas cum honoratis legatis misit, magnum illi ubique per totam epistolam honorem habens, quum illi ita scriberet: FILIO MEO BAI AZ ETI. Ille contra rescripsit: LENG TEMVR, hoc est CLAVDO TEMVR. Ad hæc obstinato animo Temur coacto vndecunque exercitu magno, ad fines Sivyas peruenit, & eam cepit. Peruenit in regionem Damasci. Quocunque veniebat, ibi domicilia omnia incendebat, proceres interficiebat, magnam eorum bonis prædam cogebat. Tamen in regione Damasci pralio congregari noluit, quod diceret locum Medinae & Mecha vicinum esse. Ventum igitur ad Wilderim: commissum pralium: captus Wilderim Baiazet a Temur Chan: cui semper ipse Temur magnum honorem habuit, ita ut cum eo simul ederet & biberet: donec quodam die Temur a Baiazete seiscitareretur, eum prius tamen iureiurando conueniens, Siego, inquit, in tuam potestatem venissem, quomodo tu in meam venisti, quid fecisses mihi? Ille, Fecissem, inquit, caueam ferream, & in ea te posuissem. Tu aduersus te ipsum sententiam pronunciaisti, inquit Temur. Itaque illi accidit, quod ipse fecisset: & in cauea fuit ad diem usque mortis, anno DCCLXXIII, relictis sex liberis, quorum

1395. XXXI Octob.1405. XXXIX Junj.

rum

*Anni
Christi Muharram.**Iesus. עיסא*

rum unus occisus in prælio non comparuit, nomine Murtzapha Gilibi. Reliqui quinque erant Zemir Suleiman, Sultan^a Ifa, Mehmed Gilibi, Muse Gilibi, Kafum Gilibi. Populus autem fauebat Suleimani. Mehmed vero Gilibi profectus est Amasiam.

אמיד סלימן

v̄i EMIR SVLEIMAN.

Anno 1410. 1410. v̄i April.
tutus annos v̄ii.

מוסי גיליבי

v̄ii MVSE GILIBI.

Anno 1413. 1413. iiii April.
perasset annos iiii cum femille.

סלטן מחמד

viii SVLTAN MEHMED.

Eo tempore profligauit Mehmed Agyrram quendam, qui se Prophetam dicebat, & magnum exercitum ex colluue hominum coegerat ex loco Zagra.

מוראד חאן

ix MORAD CHAN ii.

Anno 1421. 1421. vi Ian.

Muhamed mortuo, successit ei filius Morad, quum id moriens pater mandasset. Cui nouus hostis subortus est tenebrio quidam Ruzmi Muztaphar, qui sese dicebat Muztapham, qui latuerat in clade Temur Chan. Profectus ex Ginisa cepit Schirwaz, atque omnes urbes, usq; Adrianopolim. Omnes vero militares regionis Vrumili illi sese applicarunt. Traiecto Gallipho Buham venit in Anatolia: cui quum obuiam iret Sultan Morad, hostes pontem quendam soluerunt, qui est inter Baznam, & traiectionem Bursæ. Itaq; una acies hinc constitit, altera ex altera parte. Tunc Michalogli sublata voce militares Rumiliæ alloquens, Cui, inquit, bono vos statis a partibus Ruzmi Muztaphar in Dominum uestrum legitimum rebellantes? Illi, Quis tu es, inquierunt? Ego, inquit, sum Michalogli. Derepente omnes Sangiaki Rumiliæ, derelicto solo Muztaphar Ruzmi, ad Michaloglium sese applicarunt. Quum Muztaphar Adrianopolim confugisset. eum Sultan allecutus e ligno suspendit. Sed mox in Sultanum insurrexit frater Muztapha alter, qui Isnik ceperat. Sultan vero Morad nocte quadam repentino eum incogitantem opprimens interfecit.

Anno 1422. 1422. xv Decemb.
manogli, qui ei infesta arma intulerat.

Anno 1423. 1423. v Decemb.
Tzarochan, & Adin Ile, & omnes urbes, quas Temur Chan Wilderumo Chani abstulerat.

Anno 1429. 1429. xxx Sept.

Anno 1431. 1431. ix Sept.
defecit Sol, ita ut dies obtenebresceret instar noctis,

Anno

		<i>Anni Christi</i>	<i>Muharram.</i>
	Anno <u>DCCCXXXVIII</u> eius Magister militiae Vrinifogli cepit Arnaurlick.	1434.	vii Aug.
	Anno <u>DCCCXLII</u> Morad Chan cepit Simindara.	1438	xxiii Iunj.
	Anno <u>DCCCXLVIII</u> Alemanni, Vngari, Lik, Gik, & Latini Morado Chani bellum intulerunt, ubi inperfecto Krاله Hungariae, quum despondentes animum fugam capesserent, persecutus eos eadem die deuicit.	1444	xx Apr.
	Anno <u>DCCCXLIX</u> Sultan Morad abdicatum sponte imperium Sultano Muhammedi filio suo tradidit ad omne vitae tempus. Ipse vero Magnesium secessit. Postea Gemissaris in Muhammedem rebellantibus dimidium Aspri adiectum est Vlupha; id est stipendio eorum diurno. Inito consilio proceres regni iterum Sultanum Morad in regnum reduxerunt. Sultanum autem Muhammedem Magnesium relegarunt.	1445.	ix Apr.
סלטן מהמד	x̄ S V L T A N M E H M E D, vel M V H A M M E D.		
	Anno <u>DCCCCLV</u> mortuo Sultano Morad, restitutus est imperij solio Sultan Mehmed.	1451.	iii Feb.
	Anno <u>DCCCCLVII</u> cepit Regiam urbem Constantinopolim, a cuius conditu, ad eius desolationem, anni sunt <u>MCCCLXXXVIII</u> .		
	Anno <u>DCCCCLXII</u> Sultan Mehmed cepit Moream.	1458.	viii Nou.
	Anno <u>DCCCCLXV</u> cepit Valachiam.	1460.	xvii Oct.
	Anno <u>DCCCCLXXII</u> cepit Egripon.	1469.	xi Iulj.
אחוזן חסאן בלך ענס ^a	Anno <u>DCCCCLXXIII</u> infestis signis aduersus se venientem ^a Vzun Chafan Regem Agiam, id est Persarum, Sultanus Mehmed vicit.	1473.	xxviii Mai.
	Anno <u>DCCCCLXXX</u> Sultan Mehmed in Karaburagan expeditione suscepta, eos vicit.	1475.	vii Mai.
סלטן באיאזט	xī S V L T A N B A I A Z E T.		
לשכך חכת ^b	Anno <u>DCCCCLXXXVIII</u> , mortuo Sultan Mehmed in Anatolia, Gemissari Constantinopolim profecti eam diripuerunt, & Mehmed Baicha occiderunt. Sultan Baiazet sedit in throno regni. Donec autem veniret Trapezunte Sultan Baiazet, Gens ^b Lischchach Hamath filium eius Corcut, qui in Ifki farai alebatur, in solio regio collocarunt. Post hæc venienti Sultano Baiazeti moras obiecerunt aduertes Corcut, & ab eo exquirentes, an vellent regnum patri restituere: eo dicente paratum se esse hoc facere, hac conditione, ut quum morietur, sibi restituat, venit pater interea, cui in manus imperium tradidit. Ipse vero, fratre eum persequente, Romam profugit.	1483.	ix Feb.
	Anno <u>DCCCCLXXXVIII</u> arsit Adrianopolis.		
	Anno <u>DCCCCLXXXIX</u> cepit Kili & Kirman.	1484.	xxix Ian.
	Anno <u>DCCCXC</u> defecit Sol dodrantem.	1485.	xviii Ian.
	Anno <u>DCCCXCIII</u> arsit Adrianopolis.	1487.	xvii Decemb.
	Anno <u>DCCCXCVI</u> cecidit scintilla una in Apothecam	1489.	xxv Nouemb.

cam pulueris tormentarij, & omnem puluerem consumpsit, interfectis aliquot millibus hominum.

- Anno MDCCCLVII cepit Modon. 1501. xvii Iulij
 Anno MDCCCLXIX Sultan Selim in patrem rebellauit, eo quod successorem regni declarasset Ahmad fratrem maiorem natu. Effractis carceribus custodias emiserunt. 1513. viii Martij

סלטן סלים

xii S V L T A N S E L I M.

- Anno MDCCCLXX, Sultano Baiate mortuo, Sultan Selim successit, qui regno stabilito, omnes fratres suos eorumque liberos extinxit ad lxxx capita. 1514. xxvi Feb.
 Anno MDCCCLXXII expeditionem suscepit aduersus Kesilbaschi (id est Sophianos Persas) nimirum Scha Ismaelem, qui magnam in eius exercitu stragem edidit. Quod quum videret Sultan Selim, neque sibi sat virium superesse ad hostes debellandos, subiecto bombardis igne, magna clade eius exercitum affecit. Scha Ismael fuga sibi consuluit. 1516. v Feb.
 Anno MDCCCLXXXIII cepit Alep, Malatiam, omne regnum Damasci, & regnum Aegypti: humiliavitque fastum Circassiorum, & Sultanum Cypri gladio percussit. Omnibus regnis rectores singulos praefecit, regno quidem Damasci Gazali, regno autem Aegypti Beirbeg. 1518. xii Ian.

סלטן סלים

xiii S V L T A N S V L E I M A N.

- Anno MDCCCLXXXVI decessit Sultan Selim. Mors autem occultata est a Phera Bascha dum Trapezunte Sultan Suleiman veniret. Gazali audita morte Sultani Selim, aduersus Sultan Suleiman rebellauit. Sed Pherhat Bascha a Rege missus eum occidit. 1519. xxiii Dec.
 Anno MDCCCLXXXVII cepit Bielgradum. 1520. xi Dec.
 Anno MDCCCLXXXIX cepit Rhodum, ope cuiusdam, qui eorum arcana aperuit. 1522. xx Nou.
 Anno MDCCCLXXX vertente, mortuo Beirbeg in Aegypto, missus a rege in locum eius Ahmad rebellauit, qui balneum ingressurus, accitis ad se Iudais, Nisi, inquit, mihi statim egresso ex balneo bona vestra dederitis, nulla in posterum Israelis relinquetur memoria. Sed antequam exiret, interfectus accepit a Deo mercedem suam.
 Anno MDCCCLXXXII venit Budam, cuius claves quidam ei tradidit. 1525. xviii Oct.
 Anno MDCCCLXXXV, quum Begam venisset, pacem cum eo fecerunt. 1528. xv Sept.
 Anno MDCCCLXXII cepit Bagded. 1534. xii Iulj
 Anno MDCCCLXXII obiit Ibrahim Bascha. 1535. ii Iulj
 Anno MDCCCLXXIII Rex expeditionem suscepit in Corfu. 1537. x Iuni
 Anno MDCCCLXXV iuit in Kara Bagdan. 1538. xxx Mai.

O

Anno

	<i>Anni Christi.</i>	<i>Muharram.</i>
Anno <u>MDCCCLVII</u> arsit Ischki Sarai Bolo.	1540.	<u>VIII</u> Mai.
Anno <u>MDCCCLV</u> venit Elkat z filius Kezilbasch: & Sultan Suleiman expeditionem fecit in Agiam, id est Persida.		
Anno <u>MDCCCLXI</u> Rex strangulavit filium suum Sultan Muztapha in Irigli.	1553.	<u>VII</u> Decemb.
Anno <u>MDCCCLXII</u> exortus est quidam, qui se diceret Sultanum Muztapha, qui uncis, siue creagris dilaniatus est.	1554.	<u>XXVI</u> Nou.
Anno <u>MDCCCLXVI</u> Rex venit Iscuriam ad praelium cum filio Baiazet committendum.	1558.	<u>XXIII</u> Octob.
Anno <u>MDCCCLXIX</u> interfectus est Sultan Baiazet in Kesilbasch.	1561.	<u>XI</u> Sept.
Anno <u>MDCCCLXXIII</u> egressus est Rex in Sigirvad ad belligerandum; ubi mortuus est. Mors <u>XX</u> dies occultata est, donec veniret Sultan Selim.	1565.	<u>XXIX</u> Jul.

XIII SULTAN SELIM.

XV MORAD.

XVI MEHMED nuper mortuus.

DYNASTIÆ FLORENTISSIMI, AMPLISSIMI,
AC VETVSTISSIMI SINARVM IMPERII.

Numerus Regum.		Anni regni.	Men- ses.	Anni collecti.	Men- ses.
<u>I</u>	Vitey	100		100	
<u>CXVII</u>	POSTERITAS VITEY REGVM <u>CXVI</u>	2257		2357	
<u>CXVIII</u>	Tzintzom ex posteritate Vitey postremus	40		2397	
<u>CXIX</u>	Anchosau	12		2409	
<u>CXX</u>	Futey	7		2416	
<u>CXXI</u>	Vxor Futey	18		2434	
<u>CXXII</u>	Filius Anchosau	23		2457	
<u>CXXIII</u>	Cuntey	16	8	2473	8
<u>CXXIV</u>	Huntey	54		2527	8
<u>CXXV</u>	Chantey	13		2540	8
<u>CXXVI</u>	Ochantey	25	3	2565	11
<u>CXXVII</u>	Coantey	16	2	2581	1
<u>CXXVIII</u>	Tzentzey	26	4	2608	5
<u>CXXIX</u>	Autey	6		2614	5
<u>CXXX</u>	Pintatey	5		2619	5
<u>CXXXI</u>	Tzintzumy	3	7	2623	
<u>CXXXII</u>	Huyhannon	6		2629	
<u>CXXXIII</u>	Cubum	32		2661	
<u>CXXXIV</u>	Bembtey	18		2679	
<u>CXXXV</u>	Vnte	13		2692	
<u>CXXXVI</u>	Otey	17	5	2709	5
<u>CXXXVII</u>	Yantey <u>I</u>	0	8	2710	1
<u>CXXXVIII</u>	Antey <u>I</u>	19		2729	1
<u>CXXXIX</u>	Tantey	0	3	2729	4
<u>CXL</u>	Chytey	1		2730	4
<u>CXLI</u>	Cantey	21		2751	4
<u>CXLII</u>	Lynte	22		2773	4
<u>CXLIII</u>	Yantey alter	31		2804	4
	INTERREGNUM	41		2845	4
<u>CXLIV</u>	Chymburey	25		2870	4

Fontey

LIBER SECVNDVS.

Numerus Regum.		Anni regni.	Men- ses.	Anni collecti.	Men- ses.
c̄xlv	Fontey.	17		2887	4
c̄lx	Posteritas Fontey xv̄ Regum.	176		3063	4
c̄lxxviii	Posteritas Tzohu viiī Regum: quorum ultimus Sutey debellatus a Cotey.	62		3125	4
c̄lxxviii	Posteritas Cotey v̄ Regum: quorum ultimus Otey debellatus a Dian.	24		3149	4
c̄lxxxvii	Dian cum suis posteris iiiī.	56		3205	4
c̄lxxxvii	Tym cum suis posteris v̄.	31		3236	4
c̄lxxxv	Tzuy cum suis posteris iiī.	37		3273	4
c̄cvi	Tonco cum suis poster. xxī, quorum postre. Troncon.	294		3567	4
c̄cvii	Baufa eius nouerca, uxor Tronconis.	41		3608	4
c̄cxviii	Tzautzon Bausa priuignus, & interfectoꝝ cum posteris suis vtī: quorum ultimus Cuchâ victus a Diam.	120		3728	4
c̄cxvi	Diam, & posteri duo.	18		3746	4
c̄cxix	Outon, & posteri iiiī.	15		3761	4
c̄cxxi	Outzim, & posteri iī.	9		3770	7
c̄cxxviii	Tozo, & posteri duo.	4		3774	7
c̄cxxxv	Anchiu & posteri duo.	10		3784	7
c̄cxlvi	Zaytzon ex posteris Vitey cum posteris xviiī.	320		4104	7
	Horum xv̄ & ultimus Fanfur vocatur M. Polo.				
c̄cli	Tatarorum Reges ix̄: quorum postremus Tzintzoum debellatus & pulsus ab Hombu Sina.	93		4127	7
c̄clxviii	Posteritas Hombu xvī.	200		4397	7
	Hoyien regnabat anno 1576.				
c̄clxviii	Bonog de posteris Hombu regnabat admodum iuuenis anno Christi m̄dlxxx̄.				
	Wontai Hammion regnabat anno 1596.				
	Initium Vitey primi Regis proxime abest a fine xiiī Dynastiæ Aegyptiorum.				

DYNASTIA DARDANI ET ILII

REGVM vii.

	Anni regni.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Periodus Iuliana.
i	Teucrus					
<i>Huius temporibus Moses eduxit Israel ex Aegypto.</i>						
ii	Dardanus Iouis & Electræ	LXV	xv	v̄ Oct.	xv	3235.
iii	Erichthonius Dardani & Batiæ	XLVI	xxiiii	v̄ii Oct.	xiiii	3300.
iiii	Tros Erichthonij & Astyochoes	XLIX	xiiii	v̄i Oct.	xiiii	3346.
v	Ilus Trois & Callirhoes	XL	vii	v̄ii Oct.	xiiii	3395.
vi	Laomedon Ili	XLIII	xix	v̄ Oct.	vi	3435.
vii	Priamus Podarces Laomedontis	LII	vii	v̄ Oct.	xiiii	3479.
<i>Colliguntur ab initio Dardani, ad casum Priami, & excidium Ilij, anni c̄cxcvi.</i>						

DYNASTIÆ REGVM LYDIÆ.

Numer. Regum.	Anni regni.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Anni collecti.	Periodus Iuliana.
---------------	-------------	---------------	-------------------	----------------	-----------------	----------------	-------------------

DYNASTIA PRIMA ATYADARVM. QVORVM PRINCEPS ATYS

PATER LYDIÆ A QVO LYDIA, QVÆ PRIVS MÆONIA.

DYNASTIA SECUNDA HERACLIDARVM, REGVM xxii, QVORVM

PRINCEPS AGRON FILIVS ALCAEI FILII HERCVLIS.

xvii						426.	3497.
xx	Ardysus	xxxvi	iii	ii Oct.	ix	462.	3923.
<i>Huius anno xvī Olympias prima ab Iphito celebrata.</i>							
				O ij			Alyattes

Numer. Regum.	Anni regni.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Anni collecti.	Periodus Iuliana.
xx̄	Alyattes	XIIII	XI	KAL. Oët.	VII	X	476 3959.
	<i>Huius anno nono consurgit initium Nabonassari.</i>						
xx̄i	Meles	XII	XXV	KAL. Oët.	II	XV	488 3973.
xx̄ii	Cádaulus Myrtilos	XVIII	IX	KAL. Oët.	XIIII	27	505 3985.
	<i>Huius anno vii decem Tribus a Salmanassar deportata.</i>						

DYNASTIA TERTIA MERMNADARVM.

REGVM V.

xxxviii	Gyges	XXXVIII	XXVI	KAL. Oët.	XII	V	543 4002.
xxxviiii	Ardys	XLIX	VIII	KAL. Oët.	XII	V	592 4040.
xxv	Sadyattes	XI	I	xxx Sept.	IIII	VII	603 4089.
xxvi	Alyattes secundus	LVII	XVI	KAL. Oët.	XV	VIII	660 4100.
	<i>Huius anno xxv Ierosolyma cum Templo deleta.</i>						
	<i>Huius anno xxxviii Solis defectio contigit, quam Thales Milesius prädixerat.</i>						
xxvii	Crcesus	XV	XIII	xxx Sept.	XV	VIII	674 4157.
	<i>Colliguntur ab Aegrone filio Alcai filij Herculis, anni DCLXXV.</i>						

DYNASTIA REGVM SEX PERGAMI.

	Anni regni.	Periodus Iuliana.
i	Philetærus ὁ Ὀλιβίας.	XX 4432.
ii	Eumenes filius Eumenis fratris Philetæri.	XXII 4452.
iii	Attalus filius Attali fratris Philetæri.	XLIII 4474.
iiii	Eumenes filius Attali.	XXXIX 4527.
v	Eumenes frater Attali & tutor.	XXI 4556.
vi	Attalus ὁ φιλομήτωρ filius Attali	V 4577.
	<i>Hic moriens pop. Ro. testamento regni heredem reliquit.</i>	
	<i>Colliguntur sex Pergamenorum Regum anni CL.</i>	

REGES AC DYNASTÆ TYRI.

	Anni regni.	Anni collecti.	Period. Iuliana.
אבי בבל	Abibalus		
הירום	Hiromus Abibali F.	xxxviii	34 3685
בעלי עור	Balezaros Iromi F.	vii	41 3719
עבד עשתרת	Abdestartos Baleazari F.	ix	50 3726
	Filius nutricis.	xii	62 3735
עשתרת בן דלי עשתרת	Astartus Delæastarti F.	xii	74 3747
אסרמס	Aserymus Delæ Astarti F.	ix	83 3759
פלה	Pheles Delæastarti F. amens. viii.		84 3768
אתבעל	Ithobaal Sacerdos Astartes.	xxxii	116 3769
בר אזור	Badezorus,	vi	122 3801
	Margenus Badezori F.	ix	131 3807
פתגום עלין	Pygmalion.	xlvii	178 3816
	<i>Huius anno vii Dido in Libyam profugit, cccxi ann. post excidium Ilij.</i>		
	* * *		414
אתבעל	Ithobalus alter.	xix	433 4099
	<i>Huius anno septimo Nabuchodonosor expeditionem suscepit in Syriam.</i>		
בעל	Baal.	x	443 4118
	INDICES. סופת שׁ SVFFETES.		
עכני בעל בן מעל	Ecnibalus Baslachi F. menses ii.		443 4128 Hel.

	Anni regni.	Anni collecti.	Period. Iuliana.
הלכש בן אברי Helbes Abdæi F. mens. 8		444	4128
אב בר Abbarus summus Pontif. mens. 11		444	4129
בעל טור Balator.	i	445	4129
גור עשהות ^a עבר אליו ^b Mytgonus & Gerestratus F. F. Abdelim.	v	451	4130
מר בעל Merbal Babylone accitus.	iiii	455	4136
הירום Hiromus eius frater.	xx	475	4140

Huius anno xiiii Cyrus iniuit imperium Persarum.

HEBRAEORVM TEMPORA.

	Anni Solis.	Cyclus Zygonos.	Neomenia.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Neomenia Nisan.	Period. Iuliana.
Abraham nascitur.							2713.
Moritur.							2887.
Isaac nascitur.							2813.
Moritur.							2993.
Jacob nascitur.							2873.
Moritur.							3020.
Leui filius Iacob.							
Kaath filius Leui.							
Amram filius Kahath.							
Moses filius Amram septimus ab Abraham per patrem, sextus autem per matrem, nascitur.							3137.
Educit populum	xxxix	xxv	vii Octob.	vi	27	ii Apr.	3217.
Iosua mortuo Mose.							3256.
Iosua cum Othoniel Iudice	xl	viii	vii Octob.	vii	vii	xxiiii Mar.	
Aioth Iudex	lxxx	xx	vii Octob.	ix	29	xxxi Mar.	3296.
Debora	xl	xvi	vi Octob.	xiiii	xiiii	xvii Mar.	3376.

Huius anno xxxiii Pelops in Elide Olympicum ludicrum instituit.

Gedeon	xl	xxviii	vi Octob.	xv	vi	xxiiii Mar.	3416.
Abimelech	iii	xii	v Octob.	xvii	28	KAL. Apr.	3456.
Thola	xxiiii	xv	v Octob.	i	i	xxxix Mar.	3459.
Iair	xxii	x	v Octob.	v	xvi	xiiii Mar.	3482.

INTERREGNVN

AMMONITARVM	xviii	iiii	v Octob.	viii	19	xii Mar.	3504.
-------------	-------	------	----------	------	----	----------	-------

Anno lxx huius ἀναρχίας Ammonitarum Hercules iterum post Pelopem ludicrum Olympicum instauravit.

Iephthe	vi	xxii	v Octob.	vii	viii	xxii Mar.	3522.
Abesän	vii	xxviii	v Octob.	xiii	xiiii	xvi Mar.	3528.

Huius Iudicis anno iiii contigit ἰλιξ ἄλωσις.

Ahialon	x	vii	v Octob.	i	ii	xxviii Mar.	3535.
Abdon	viii	xvii	iiii Octob.	xi	22	xvi Mar.	3545.
Samson	xx	xxv	iiii Octob.	xix	20	ix Mar.	3553.
Eli	xl	xvii	iiii Octob.	i	ii	xxviii Mar.	3573.
Samuel & Saul	xl	i	iiii Octob.	iii	25	iiii Apr.	3613.
Dauid	xl	xiiii	iii Octob.	v	xvii	xiii Mar.	3653.

Colliguntur ab Exodo, ad excessum Dauidis, anni cccclxxvii.

REGVM HEBRÆORVM SVCCESIO.

i Solomon F. Dauid	xl	xxv	v Octob.	vii	ix	xxi Mar.	3693.
--------------------	----	-----	----------	-----	----	----------	-------

Post Solomonis obitum, Regnum in duas partes diuisum propter schismaticum Ieroboam, in regnum Iuda, & regnum Israel. in cuius ditione tota tribus Iuda, & dimidia Benjamin, Regia autem urbs & metropolis, Ierosolyma.

	Anni	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Neomenia Nisan.	Period. Iuliana.
REGES IVDA VEL IEROSOLIMORVM.							
ii	Roboam Solomonis F.	xvii	ix	v̄ Oct.	ix	i	xxix Mar. 3733.
iii	Abia Roboami F.	ii	xxvi	iiii Oct.	vii	ix	xxi Mar. 3750.
iiii	Afa Abiæ F.	xli	xxviii	iiii Oct.	ix	i	xxix Mar. 3752.
v	Iosaphat Afa F.	xxv	xiii	iiii Oct.	xii	iii	xxvii Mar. 3793.
vi	Ioram Iosaphat F.	viii	x	iii Oct.	xviii	xi	xx Mar. 3818.
vii	Ochozia Ioram F.	i	xviii	iii Oct.	vii	ix	xxi Mar. 3826.
viii	Athalia mater Ochozię	vi	xix	iiii Oct.	viii	20	x Mar. 3827.
ix	Ioas Ioram F.	xl	xxv	iiii Oct.	xiiii	27	ii Apr. 3833.
x	Amasia Ioas F.	xxix	ix	iiii Oct.	xvi	xix	xi Mar. 3873.
xi	Azaria, qui & Ozia eius F.	lii	x	iii Octob	vii	ix	xxi Mar. 3902.
<i>Huius anno xxxviii instaurata ab Iphito prima Olympias.</i>							
xii	Ioathan Azariæ F.	xvi	vi	i Oct.	ii	xiiii	xvi Mar. 3954.
<i>Huius anno nono congruunt prima Urbis Palisia.</i>							
<i>Huius anno xiiii consurgit primus Thoth Nabonassari.</i>							
xiii	Achas Ioatham F.	xvi	xxii	ii Oct.	xviii	xi	xxix Mar. 3970.
xiiii	Ezechia Achaz F.	xxix	x	ii Oct.	xv	viii	xxii Mar. 3986.
<i>Huius anno viii capit Babylone regnare Mierodach.</i>							
xv	Manasses Ezechia F.	lv	xi	ii Oct.	vi	29	xxxi Mar. 4015.
xvi	Amon Manassis F.	ii	x	KAL. Oct.	iiii	vii	xxiii Mar. 4070.
xvii	Iosias Amonis F.	xxxi	xii	ii Oct.	vi	28	KAL. Apr. 3072.
<i>Huius anno xviii initium Nabopollasari patris Nabuchodonosori.</i>							
<i>Huius anno xxix initium Ithobali Tyrriorum Dynastæ.</i>							
xviii	Ioachas Iosia F. menses iii.						
xix	Eliakim, qui Ioiakim Iosia F.	xi	xv	KAL. Oct.	xviii	xi	xx Mar. 4103.
<i>Huius anno iiii expeditio Nabuchodonosori in Syriam.</i>							
xx	Ioiachin F. Eliakim mens. iii.						
xxi	Sedekia, qui Mathania, fil. Iosia, patruus Ioiachin.	x	xxvi	Kal. Oct.	x	xiiii	xvii Mar. 4114.
<i>Huius anno vii initium VVaphris regis Aegypti.</i>							
<i>Colliguntur a conditu Templi, ad casum Sedekia, anni ccccxxvii.</i>							
<i>Colliguntur ab Exodo, ad casum Sedekia, anni dcccclvii.</i>							

DYNASTIA FAMILIÆ HASAMONÆORVM.

- i IV DAS cognomento Maccabæus filius Mattathiaę Sacerdotis, filij Iohannis, filij Symeonis, filij Hasmunæi de Statione Sacerdotali Ioiarib Templum ab Antiocho Epiphane profanatum expiat numero Eusebiano MDCCCLII. Pontifex Maximus a populo declaratur numero MDCCCLIII. Interficitur numero Eusebiano MDCCCLVI.
- ii IONATHAN cognomento Apphus, frater Maccabæi, quadriennio solido post Maccabæi fratris cædem Ethnarches Iudæorū, & Pont. Max. a rege Syrię renunciatur, numero MDCCCLX.
- iii SIMON cognomento Matthes, frater Ionathan, Ethnarches Iudæorum & Pontifex Max. numero MDCCCLXXIII.
- iiii IOHANNES Simonis frater prius Gaddes, postea Hyrcanus cognominatus, Ethnarches & Pont. Max. numero MDCCCLXXXII.
- v ARISTOBVLVS Hyrcani filius, primus Rex ex hac familia numero MDCCCXIII.
- vi ALEXANDER cognomento Iannæus Rex & Pont. Max. Aristobuli filius numero MDCCCXIII.
- vii ALEXANDRA Iannai vxor, quæ & Salome, Regina numero MDCCCXL.
- viii HYRCANVS Iannæi & Alexandræ filius Rex & Pont. Max. numero MDCCCCL.
- ix ARISTOBVLVS Hyrcani frater Rex numero MDCCCCL.
- x HYRCANVS iterum numero MDCCCCLIII.

xi ANTIGONVS Aristobuli filius Rex numero MDCCCCLXXVII.

Securi percutitur iussu M. Antonij Triumviri, numero MDCCCCLXXX.

Colliguntur Dynastiæ Hasmonæorum a templo expiato, & Encanys Maccabæi anni CXXVIII, a Sacerdotio Maccabæi, anni CXXVI.

DYNASTIA HERODIADARVM.

HERODES Antipatri Aſcalonitæ, & Cypri Arabiffæ filius a Senatu declaratur Rex numero MDCCCCLXXVII.

Moritur numero MMXXVI.

ARCHELAVS Herodis superioris filius Ierofolymorum Tetrarcha ab Augusto constituitur numero MMXXVI.

Relegatur Vienna Allobrogum numero MMXXV.

AGRIPPA Herodis ex Aristobulo filio nepos constituitur a Caio Caligula rex totius Tetrarchiæ Philippi patris, item Tetrarchiæ Lyſaniæ numero MMXXIII.

AGRIPPA Agrippæ superioris filius constituitur ab Imp. Claudio rex totius Regni, quod proauus eius Herodes Magnus obtinuerat, præter Ierofolyma, & quædam munimenta Tetrarchiæ Archelai, numero MMXX.

Regnauit annos lvi. Obijt numero MMXXVI. Superstes fuit Templo annos xxx.

Colliguntur Herodiadarum Dynastiæ anni CXXIX.

REGES x TRIBVVM IN SAMARIA.

Regni Israel sedes regia prius fuit in urbe Therſa, poſtea in urbe noua Samaria: a qua regnum Samaria, & populus Samarita dicti.

	Anni regni.		Anni regni.
i	Ieroboam Apoſtata	XXII	
ii	Nadab	I	xi Ioachas
iii	Baafa	XXIIII	xii Ioas
iiii	Ela	II	xiii Ieroboam ii
v	Zamri	o	xiiii Zacharias
vi	Omri	XII	xv Sellum
vii	Achab	XXII	xvi Menahem
viii	Ochozia	II	xvii Phaceia
ix	Ioram	XII	xviii Phacea
x	Iehu	XXVIII	xix Oſea

Colliguntur ab exceſſu Solomonis, & ſchiſmate Ieroboam, ad caſum Oſeæ regis ultimi, & deportationem x Tribuum, anni CCLIX.

HACTENVS REGNA ET DYNASTIÆ ORIENTIS, ASIÆ, ET ÆGYPTI.

CAPVT SECVNDVM DE REGNIS ET DYNASTIIS EVROPÆ, ET OCCIDENTIS.

REGES SICYONIORVM.

	Anni Regni.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Periodus Iuliana.
i	Aegialeus	LII	xi Oct.	III	21	2625.
ii	Europs	XLV	xi Oct.	XVII	25	2677.
<i>Huius anno xxxvi naſcitur Abraham.</i>						
iii	Telchin	XX	xi Oct.	V	XIII	2722.
iiii	Apis	XXV	x Oct.	VI	24	2742.
v	Thelxion	LII	x Oct.	XII	I	2767.
vi	Aegyus	XXXIIII	ix Oct.	VII	VI	2819.
			O iiij			vii Thuri-

		Anni Regni.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Periodus Iuliana.
vii	Thurimachus	XLV	XXV	x Oct.	III	22	2853.
viii	Leucippus	LIII	XIIII	ix Oct.	X	IX	2898.
ix	Mesapus	XLVII	XI	ix Oct.	VI	25	2951.
x	Peratus	XLVI	II	viii Oct.	XV	IIII	2998.
xi	Plemnæus	XLVIII	XX	viii Oct.	IIII	III	3044.
xii	Orthopolis	LXIII	XII	viii Oct.	XIIII	24	3092.
xiii	Marathon	XXX	XIX	vii Oct.	I	I	3155.
xiiii	Marathus	XX	XXI	vii Oct.	XII	II	3185.
xv	Echyreus	LV	XIIII	vi Oct.	XIIII	XIIII	3205.
<i>Huius anno xiiii Mosès eduxit populum ex Aegypto.</i>							
xvi	Corax	XXX	XII	vii Oct.	XI	21	3260.
xvii	Epopæus	XXXV	XIIII	vi Oct.	III	23	3290.
xviii	Lamedon	XL	XXI	vi Oct.	XIX	20	3325.
xix	Sicyon, a quo urbs	XLV	V	v Oct.	II	XIIII	3365.
<i>Huius anno xxxiiii Pelops Olympicum certamen instituit.</i>							
xx	Polybus	XL	XXII	v Oct.	IX	*	3410.
xxi	Ianiscus	XLII	VI	v Oct.	XI	22	3450.
xxii	Phæstus	VIII	XX	v Oct.	XV	VI	3492.
<i>Huius anno secundo Atreus Olympicum certamen in honorem Pelopis patris instauravit.</i>							
xxiii	Adrastus	IIII	XXVIII	v Oct.	IIII	V	3500.
xxiiii	Polyphides	XXXI	IIII	v Oct.	VIII	19	3504.
<i>Huius anno ix ludicrum Olympicum Hercules instauravit annis xix post Atreum.</i>							
<i>Huius anno xxviii Ilium deletum.</i>							
xxv	Pelasgus	XX	VII	v Oct.	I	II	3535.
xxvi	Zeuxippus	XXII	XXVII	v Oct.	II	XIIII	3555.
<i>Colliguntur Sicyoniorum Regum anni DCCCCLXII.</i>							

DYNASTIA SECUNDA SICYONIORVM SACERDOTVM

SEPTEM KARNEI APOLLINIS.

i	Archelaus	I	III	iiii Oct.	XV	VI	3587.
ii	Automedon	I	IIII	v Oct.	XVI	XVII	3588.
iii	* Theoclytos	I	V	iiii Oct.	XVII	28	3589.
iiii	Euneus	I	VI	iiii Oct.	XVIII	IX	3590.
v	Theonomos	I	VII	iiii Oct.	XIX	20	3591.
<i>Sub hoc Cheronea in Bœotia condita est.</i>							
vi	Amphictyon	IX	VIII	v Oct.	I	II	3592.
vii	Charidemus	XVIII	XVII	v Oct.	X	XI	3601.
<i>Hic impensas Sacerdotij non sustinens aufugit.</i>							
<i>Colliguntur Sacerdotum Apollinis Karnei anni xxxii.</i>							
<i>Colliguntur ab initio Aegialei, anni DCCCXCIII.</i>							

ARGIVORVM DYNASTIA

REGVM XIII.

i	Inachus	L	I	ix Oct.	VII	VI	2857.
ii	Phoroneus	LX	XXIII	ix Oct.	XIX	18	2907.
iii	Apis	XXXV	XXVII	ix Oct.	III	22	2967.
iiii	Argus	LXX	VI	viii Oct.	XIX	18	3002.
v	Criacus	LIIII	XX	viii Oct.	XIIII	XIIII	3072.
vi	Phorbas	XXXV	XVIII	viii Oct.	X	X	3126.
<i>Huius anno xii nascitur Mosès.</i>							
vii	Triopas	XLVI	XXV	vii Oct.	VII	VII	3161.
viii	Crotopus	XXI	XV	vii Oct.	XV	V	3207.
<i>Huius anno xi Mosès eduxit populum ex Aegypto.</i>							

	Anni Regni.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Periodus Iuliana.	
ix	Sthenelas	XI	viii	vii Oct.	xvii	27	3228.
x	Danaus	I	xix	vi Oct.	ix	29	3239.
xi	Lynceus	xli	xiii	vi Oct.	ii	xii	3289.
xii	Abas	xxiii	xxvi	vi Oct.	v	xv	3330.
xiii	Proetus	xvii	xxi	vi Oct.	ix	*	3353.
xiiii	Acrisius	xxxI	x	vi Oct.	vii	viii	3370.

*Huius anno xxx Pelops Apia terra, quæ postea ab eo Peloponnesus appellata est, dynasta certamen Olympicum primum instituit.
Colliguntur Regum Argiuorum anni dxliiii.*

MYCENARVM REGNVM CONSVRGENS AB
VLTIMO ANNO ACRISSII A PERSËO NEPOTE
PER IMPRVDENTIAM OCCISI.

	Anni Regni.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Periodus Iuliana.	
i	Sthenelus	viii	xiii	v Oct.	xix	20	3401.
ii	Eurystheus	xlili	xxi	v Oct.	viii	19	3409.
PELOPIDÆ.							
iii	Atreus & Thyestes	lxv	viii	v Oct.	xiii	xiiii	3452.
<i>Hi quadragesimo primo anno Regni sui Olympicum ludicrum a patre suo Pelope institutum instaurarunt xxv annis postquam a Pelope institutum.</i>							
iiii	Agamemnon	xv	xvii	iiii Oct.	ii	xiii	3517.
<i>Huius ultimo anno Ilion a Grecis euertitur.</i>							
v	Aegisthus	vii	iiii	v Oct.	xvii	28	3532.
vi	Orestes	xxviii	xi	v Oct.	v	xvi	3539.
vii	Penthilus Orestis	xxii	xi	iiii Oct.	xiiii	25	3567.

F. ultimus Pelopidarum.

Colliguntur regni Mycenarum anni clxxxviii.

Colliguntur ab Inacho, anni dccxxxii.

DYNASTIA PRIMA ATHENIENSIVM.

REGVM xvii.

i	Cecrops Diphycs	L	xxii	vii Oct.	iiii	iiii	3158.
<i>Huius anno primo Moses erat annorum xxi.</i>							
ii	Cranaus ἀναχθων	ix	xvi	vii Oct.	xvi	xvi	3208.
iii	Amphyction Deucalionis fil.	x	xxv	vii Oct.	vi	26	3217.
<i>Huius anno primo Moses eduxit populum ex Aegypto.</i>							
iiii	Erichthonius Vulcani fil.	L	vii	vii Oct.	xvi	xvi	3227.
v	Pandion Erichthonij fil.	xl	i	vii Oct.	ix	xxix	3277.
vi	Erichtheus Pandionis fil.	L	xiii	vi Oct.	xi	21	3317.
vii	Cecrops alter Erechthei frater	xl	vii	vi Oct.	iiii	v	3367.
viii	Pandion alter Erechthei fil.	xxv	xix	vi Oct.	vi	27	3407.
ix	Aegeus Pandionis fil.	xlviiii	xvi	vi Oct.	xii	iii	3432.
x	Theseus Aegei fil.	xxx	viii	v Oct.	iii	24	3480.
xi	Menestheus Peteo fil.	xxiii	x	v Oct.	xiiii	25	3510.
<i>Huius anno penultimo delctum est Ilion.</i>							
xii	Demophon Thelei fil.	xxxiiii	v	iiii Oct.	xviii	ix	3533.
xiii	Oxyntes Demophontis fil.	xii	x	iiii Oct.	xiii	xiiii	3566.
xiiii	Aphidas Oxyntæ fil.	i	xxii	iiii Oct.	vi	27	3578.
xv	Thymætes Aphidantis frater	viii	xxiii	iiii Oct.	vii	viii	3579.
xvi	Melanthus Andropompi fil.	xxxvii	iii	iiii Oct.	xv	vi	3587.
<i>Huius anno quinto Charonea in Baotia condita est.</i>							
xvii	Codrus Melanthei fil.	xxi	xii	iiii Oct.	xiiii	25	3624.

Colliguntur ab initio Cecropis Diphycos primæ Dynastiæ Atheniensium anni cccclxxxvii.

	Anni Regni.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Atticus.	Epacta Iuliana.	Periodus Iuliana.
DYNASTIA SECUNDA ATHENIENSIVM ARCHONTON.						
AD TOTVM VITÆ TEMPVS NVMERO XIII.						
i	Medon Codri fil.	XX	V	III Octob.	XVI	XVII 3645.
ii	Acastus Medontis fil.	XXXVI	XXV	III Octob.	XVII	29 3665.
<i>Huius anno xxx construi ceptum Templum Solomonis.</i>						
iii	Archippus Acasti fil.	XIX	V	III Octob.	XV	VII 3701.
iiii	Therippus Archippi fil.	XLI	XXIII	III Octob.	XV	VII 3720.
v	Phorbas Therippi fil.	XXXI	IX	III Octob.	XVIII	X 3761.
vi	Megacles Phorbantis fil.	XXX	XII	II Octob.	XI	23 3792.
vii	Diogenetus Megacelis fil.	XXVIII	XIII	II Octob.	III	25 3822.
viii	Phereclus Diogeneti fil.	XIX	XIII	III Octob.	XII	III 3850.
ix	Amphron Phereclis fil.	XX	V	II Octob.	XII	III 3869.
x	Thespheus Amphronis F.	XXVII	XXV	III Octob.	XIII	XV 3889.
xi	Agamestor Thespei F.	XX	XXIII	II Octob.	II	XIII 3916.
xii	Aechylus Agamestor. fil.	XXIII	XVI	II Octob.	III	25 3936.
<i>Huius anno tertio prima Olympias ab Iphito instaurata.</i>						
xiii	Alcmaeon	I	XI	II Octob.	VII	X 3959.
<i>Colliguntur Dynastia secunde Atheniensium Archonton perpetuorum anni CCCXV.</i>						
<i>Colliguntur a Cecrope Diphye anni DCCCII.</i>						

TERTIA DYNASTIA ATHENIENSIVM ARCHONTON

DECENNALIUM SEPTEM.

i	Charops	X	XII	II Octob.	VIII	21 3960.
<i>Huius anno viii consurgit Thoth & epocha Nabonassari.</i>						
ii	Aefimedes	X	XXII	Kal. Octob.	XVIII	XI 3970.
iii	Clidicus	X	III	II Octob.	IX	II 3980.
iiii	Hippomenes	X	XIII	Kal. Octob.	XIX	22 3990.
<i>Huius anno secundo deportata sunt *Tribus Samaria.</i>						
v	Leocrates	X	XXIII	Kal. Octob.	X	XIII 4000.
vi	Apfandrus	X	VI	Kal. Octob.	I	III 4010.
vii	Eryxias	X	XVI	II Octob.	XI	24 4020.
<i>Colliguntur Dynastia tertie Atheniensium Archonton decennalium anni LXX.</i>						
<i>Colliguntur ab initio Cecropis, anni DCCCLXXII.</i>						

DYNASTIA PRIMA LACEDÆMONIORVM.

REGVM XII.

i	Eurotas, a quo fluuius.
ii	Lacedæmon Eurotæ frater uterinus Iouis F. a quo Laconia dicta.
iii	Amyclas Lacedæmonis F. Amyclarum conditor.
iiii	Argalus Amyclæ F.
v	Cynortas Argali F.
vi	Oebalus Cynortæ F. pater Tyndarei.
vii	Hippocoon Oebali F. victo Tyndareo fratre de regni possessione controuersia mota.
viii	Tyndareus pulso armis fratre Hippocoonte.
ix	Castor cum Polluce Tyndarei filij.
x	Menelaus Atrei filius ducta uxore Helena Tyndarei filia.
xi	Orestes Agamemnonis F. ducta in uxorem Hermione Tyndarei nepte.
xii	Tifamenes Orestæ & Hermiones F.

Sub hoc Heraclidarum reditus.

Anni Cyclus Neomenia Numer. Epacta Periodus
regni. Solis. Zygonos. Aureus. Iuliana. Iuliana.

DYNASTIA SECVNDÆ LACEDÆMONIORVM DVARVM
FAMILIARVM REGVM HERACLIDARVM.

PRIOR FAMILIA SECVNDÆ DYNASTIÆ EVRYSTHENIDARVM.
REGVM XXX

i	Eurysthenes Aristodemi fil.	XLII	XXVIII	III Oct.	II	XIII	3612.
	<i>Ab hoc familia prior dicta Eurysthenida, qui & Agide ab eius filio Agide, qui patri in regnum successit.</i>						
ii	Agis Eurysthenis fil.	I	XIIII	III Oct.	VI	27	3654.
iii	Echestratus Agidis fil.	XXXV	XV	III Oct.	VII	IX	3655.
iiii	Labotas Echestrati fil.	XXXVII	XXII	III Oct.	IIII	VI	3690.
v	Dorystus Labotæ fil.	XXIX	III	III Oct.	III	25	3727.
vi	Agefilus Dorysti fil.	XLIII	IIII	III Oct.	XIII	XV	3756.
vii	Archelaus Agefilai fil.	LX	XX	III Oct.	XIX	2I	3800.
viii	Teleclus Archelai fil.	XL	XXIIII	II Oct.	III	25	3860.
ix	Alcamenes Telecli fil.	XXXVII	VIII	II Oct.	V	XVII	3900.
x	Polydorus Alcamenis fil.		XVII	XXX Sep.	IIII	VI	3937.
xi	Eurycrates Polydoti fil.						
xii	Anaxandrus Eurycratis fil.						
	<i>Sub hoc Messena a Lacedæmonijs defecit.</i>						
xiii	Eurycrates II Anaxandri fil.						
xiiii	Leon Eurycratis II fil.						
xv	Anaxandrides Leonis fil.						
xvi	Cleomenes Anaxandridæ fil.						
xvii	Leonides Cleomenis frater.						
	<i>Colliguntur ab Eurysthene, ad cadem Leonida, & pugnam Thermopylarum, anni DCXXII.</i>						
	<i>Colliguntur ab initio Polydoti, ad cadem Leonida, anni CCXCVII.</i>						
xviii	Plistarchus Leonidæ fil.	I	VI	XXIX Sep.	XVI	XIX	4234.
xix	Plistoanax Pausaniæ filij Cleombroti fil.						
		LXVIII	VII	XXIX Sep.	XVII	*	4235.
xx	Pausanias Plistoanactis fil.	XIIII	XIX	XXVIII Sep.	IX	III	4303.
xxi	Agefipolis Pausaniæ fil.	XIIII	V	XXVIII Sep.	IIII	VIII	4317.
xxii	Cleombrotus filius Pausaniæ, frater Agefipolidos.						
		IX	XIX	XXIX Sep.	XVIII	XII	4331.
xxiii	Agefipolis Cleombroti fil.	I	XXVIII	XXIX Sep.	VIII	22	4340.
xxiiii	Cleomenes Cleombroti F. frater Agefipolidos filij Cleombroti.						
		XXXIIII	I	XXVIII Sep.	IX	III	4341.
xxv	Arcus filius Acrotati filij Cleomenis						
		XLIIII	VII	XXVIII Sep.	V	XIX	4375.
xxvi	Acrotatos Arci fil.		XXIII	XXIX Sep.	XI	25	4419.
xxvii	Arcus filius Acrotati filij Arci puer octo annorum obiit.						
xxviii	Leonidas filius Cleonymi filij Acrotati filij Arci.						
xxix	Cleombrotus Leonidæ gener infessor regni.						
xxx	Cleomenos Leonidæ fil.						

SECVNDÆ DYNASTIÆ LACEDÆMONIORVM ALTERA FAMILIA
PROCLIDARVM, SIVE EVRYPONTIDARVM.

REGVM XXXIII.

i	Procles filius Aristodemi, frater Eurysthenis.
ii	Seos adoptiuus Proclis.
iii	Eurypon Soi fil. a quo hæc familia Eurypontidarum.
iiii	Prytanis Eurypontis fil.

	Anni Regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Periodus Iuliana.	
v̄	Bacchis	XXXV	V	iii Oct.	XIIII	26	3757.
v̄i	Agelas	XXX	XII	iii Oct.	XI	23	3792.
v̄ii	Eudemus	XXV	XIIII	ii Oct.	IIII	25	3822.
v̄iii	Aristodemus	XXXV	XI	ii Oct.	IX	I	3847.
v̄ix	Agemon frater eius	XVI	XVIII	ii Oct.	VI	28	3882.
v̄x	Alexander	XXV	VI	ii Oct.	IIII	25	3898.
v̄xi	Telestes Aristodemi F.	XII	III	ii Oct.	IX	I	3923.

Colliguntur tertia Dynastia Corinthiorum anni CLXXVIII.

Colliguntur ab initio Aletæ, anni CCCXXII.

DYNASTIA QVARTA CORINTHIORVM BACCHIADARVM.

PRYTANEON ANNORVM. CXXIII.

ī	Automenes primus Prytanis Bacchiadarum.	I	XV	ii Oct.	II	XIIII	3935.
----	---	---	----	---------	----	-------	-------

Colliguntur Bacchiadæ p̄p̄t̄ades CXXIII cum annis totidem.

Colliguntur ab initio Aletæ, anni CCCXLVI.

DYNASTIA QVINTA CORINTHIORVM CYPSELIDARVM.

REGVM II.

ī	Cypselus	XXX	XXVII	Kal. Oct.	XII	V	4059.
iī	Periandrus Cypseli F.	XL	I	xxx Sept.	IIII	VII	4089.

Colliguntur Dynastia Cypselidarum anni LXX.

Colliguntur ab initio Aletæ, ad liberatam tyrannide Corinthum, anni DXXVI.

SVCCESSIO REGVM MACEDONIÆ.

ī	Caranus Heraclida	XXVIII	IX	Kal. Oct.	VI	28	3901.
iī	Cœnus	XII	IX	Kal. Oct.	XV	VII	3929.
iiī	Thurimas	XXXVIII	XXI	Kal. Oct.	VIIII	20	3941.
iiiī	Perdiccas	LI	III	Kal. Oct.	VIIII	21	3979.
v̄	Argeus	XXXVIII	XXVI	Kal. Oct.	II	XV	4030.
v̄i	Philippus	XXXVIII	VIII	Kal. Oct.	II	XV	4068.
v̄ii	Aeropas	XXVI	XVIII	xxx Sept.	II	XV	4106.
v̄iii	Alcetas	XXIX	XVI	xxx Sept.	IX	II	4132.
v̄ix	Amyntas	L	XVII	xxx Sept.	XIX	22	4161.
v̄x	Alexander	XLIII	XI	xxx Sept.	XII	V	4211.
v̄xi	Perdiccas	XXVIII	XXVI	xxx Sept.	XXII	*	4254.
v̄xii	Archelaus	XXIIII	XXVI	xxx Sept.	VII	XI	4282.
v̄xiii	Orestes	III	XXII	xxx Sept.	XII	VI	4306.
v̄xiiii	Archelaus	IIII	XXV	xxxvii Sept.	XV	I	4309.
v̄xv	Amyntas	I	I	xxxvii Sept.	XIX	23	4313.
v̄xvi	Pausanias	I	II	xxxix Sep.	I	V	4314.
v̄xvii	Amyntas	VI	III	xxxix Sept.	II	XVI	4315.
v̄xviii	Argeus	II	IX	xxviii Sept.	VIIII	22	4321.
v̄xix	Amyntas iterum	XIX	XI	xxxix Sept.	X	XIIII	4323.
v̄xx	Alexander	I	II	xxxvii Sept.	X	XIIII	4342.
v̄xxi	Ptolemeus	III	III	xxxix Sept.	XI	25	4343.
v̄xxii	Perdiccas	VI	VI	xxxviii Sept.	XIIII	23	4346.
v̄xxiii	Philippus	XXII	XII	xxxix Sept.	I	V	4352.
v̄xxiiii	Alexander Magnus	XII	X	xxxviii Sept.	VIIII	22	4378.
v̄xxv	Aridæus	VII	XXII	xxxviii Sep.	I	V	4390.

P

Callian.

		Anni regni.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygenos.	Numer. Aureus.	Epacta Italica.	Periodus Iuliana.
xxvi	Cassander	XIX	I	xxviii Sep.	viii	22	4397.
xxvii	Antigonus, & Alexander.	iiii	xx	xxviii Sep.	viii	22	4416.
xxviii	Demetrius	v	xxiiii	xxviii Sep.	xii	vi	4420.
xxix	Pyrrhus dies ccc.		i	xxviii Sep.	xvii	i	4425.
xxx	Lyfimachus	v	i	xxviii Sep.	xvii	i	4425.
xxxi	Ptolemæus ὁ Κεραυρὸς dies cclxx						
			vi	xxviii Sep.	iii	27	4430.
xxxii	Meleagros dies lxx.		vi	xxviii Sep.	iii	27	4430.
xxxiii	Antipater dies xlv.		vii	xxviii Sep.	iiii	viii	4431.
xxxiiii	Softhenes	i	vii	xxviii Sep.	iiii	viii	4431.
xxxv	Antigonus Gonatas	xxxv	viii	xxviii Sep.	v	xix	4432.
xxxvi	Demetrius	x	xvi	xxviii Sep.	iii	27	4468.
xxxvii	Antigonus	xv	xxvi	xxvii Sep.	xiii	xvii	4478.
xxxviii	Philippus	xlvi	xiii	xxvii Sep.	ix	iii	4493.
xxxix	Perfes	xi	xxvii	xxvii Sep.	xiii	xvii	4535.

Colliguntur ab initio Carani, ad exitum Persei, anni dccxlv.

DYNASTIÆ TRES LATINORVM.

PRIMA DYNASTIA ABORIGINVM.

REGVM v̄.

i	Ianus	xvi	i	v̄ Octob.	vii	viii	3389.
ii	Saturnus	xvii	xvii	v̄ Octob.	iiii	v	3405.
iii	Picus	xxxvii	vi	v̄ Octob.	ii	xiii	3422.
iiii	Faunus	xlvi	xv	v̄ Octob.	i	ii	3459.
v	Latinus	xxxvi	iii	v̄ Octob.	vii	viii	3503.

Colliguntur Dynastiæ Aboriginum anni cl.

SECUNDA DYNASTIA AENEADARVM.

REGVM xvi.

i	Aeneas Lauinij Rex	vii	xi	v̄ Octob.	v		3539.
ii	Iulius Ascenius Euryleo Aeneæ filius, Alba condita, relicto Lauinio nouercali, vicesimo anno regni sui.	xxxviii	xviii	iiii Octob.	xii	iii	3546.
iii	Siluius Postumus Aeneæ F.	xxix	xxviii	v̄ Octob.	xii	iii	3584.
iiii	Aeneas Siluius	xxxvi	i	iiii Octob.	iii	24	3613.
v	Latinus Siluius	li	iiii	iiii Octob.	xv	vi	3644.
vi	Alba Siluius	xxix	xxvii	iiii Octob.	ix	i	3695.
vii	Capetus Siluius	xxvi	xxviii	iiii Octob.	xix	21	3724.
viii	Capys Siluius	xxviii	xxvi	iiii Octob.	vii	ix	3750.
ix	Capetus Siluius	xiii	xxvi	iiii Octob.	xvi	xviii	3778.
x	Tiberinus Siluius	viii	xi	iiii Octob.	x	xii	3791.
xi	Agrippa Siluius	xxxiii	xix	iiii Octob.	xviii	x	3799.
xii	Alladius Siluius	xix	xiiii	iiii Octob.	xiii	xv	3832.
xiii	Auentinus Siluius	xxxvii	xv	i Octob.	xiii	xv	3851.
xiiii	Procas Siluius	xxiii	xxiiii	ii Octob.	xii	iiii	3888.
xv	Amulius Siluius	xlvi	xix	i Octob.	xvi	xv.ii	3911.
xvi	Numitor Siluius	x	v	Kal. Octob.	i	iii	3953.

Colliguntur ab initio Aeneæ, ad exitum Numitoris, & Palilia prima Urbis Romæ, anni ccccxxiii.

Colliguntur ab initio Iani, ad Palilia Urbis, anni dlxxiiii.

Anni regni.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Periodus Iuliana.
-------------	---------------	-------------------	-----------------	-----------------	-------------------

TERTIA DYNASTIA LATINORVM.

REGVM VII VRBIS ROMÆ.

i	Romulus	XXXVII	XIIII	Kal. Octob.	X	XIII	3962.
	INTERREGNUM	I	XXIII	Kal. Octob.	IX	II	3999.
ii	Numa Pompilius	XLIII	XXIIII	Kal. Octob.	X	XIII	4000
iii	Tullus Hostilius	XXXII	XI	Kal. Octob.	XV	VIII	4043
iiii	Ancus Marcius	XXIIII	XV	Kal. Octob.	IX	II	4075
v	Tarquinius Priscus	XXXV·II	XXVII	Kal. Octob.	XIX	22	4199.
vi	Seruius Tullius	XLIIII	IX	xxx Sept.	XIIII	26	4237.
vii	Tarquinius Superbus	XXV	XXV	xxx Sept.	I	IIII	4281

Colliguntur a Palilibus Urbis, ad Regifugium, anni CCXLIII.

QVARTA DYNASTIA CONSVLVM SVB REPUBLICA.

Colliguntur a Regifugio, & primis Consulibus, ad Tribunos Militum Consulari potestate; anni CXIX.

Colliguntur a Palilibus Urbis, ad Tribunos Militum Consulari potestate, anni CCLXIII.

QVINTA DYNASTIA TRIBVNORVM MILITVM

CONSVLARI POTESTATE.

Colliguntur a Tribunis Militum Consulari potestate, ad restitutos Consules, quorum alter de plebe creatus est, anni XXIII.

SEXTA DYNASTIA CONSVLVM IN INTEGRVM RESTITVTORVM

Colliguntur a Consulium restitutione, ad numerum Eusebianaum, MDCCCLXXX, & primum annum imperij C. Iulij Cæsaris, anni CCXXVII.

SEPTIMA DYNASTIA IMPERII AVGVSTORVM, VSQVE

AD ENCAENIA CONSTANTINOPOLEOS.

Colliguntur a numero Antiocheno, ad Encenia nouæ Romæ Constantinopoleos, anni CCLXXVII.

Colliguntur a Natali veteris Romæ, ad Natalem nouæ Romæ, anni MLXXX.

OCTAVA DYNASTIA DIVISIONIS IMPERII IN

GRAECVM ET LATINVM.

Colliguntur ab Encenijs nouæ Romæ, ad inaugurationem Karoli Magni, anni CCCCXXX.

Colliguntur ab inauguratione Karoli Magni, ad initium Domini RVDOLPHI II Augusti, anni DCCCLXXIII.

Colliguntur ab Encenijs Constantinopoleos, ad eius captiuitatem sub Mubamed Turco, & finem imperij Græcorum, anni MCCCXIII.

DYNASTIAE NATIONVM SEPTENTRIONALIVM, QVÆ IM-

PERIO ROMANO LACERATO SVCCREVERVNT.

DYNASTIA OSTROGOTHORVM

SVB IMPERIO HVNNORVM.

Winitharius.

Hunimundus Ermanarici fil.

CANONVM ISAGOGICORVM

Thorismundus Hunimundi fil. pater Berismundi, qui ab Ostrogothis, ad Wisigothos transit.

Interregnum annorum $\bar{x}\bar{l}$, in quo claruerunt Walamir, Theodemir, & Widemir filij Winitarij.

Theodemir solus.

DYNASTIA OSTROGOTHORVM, EXCVSSO

IVGO HVNNORVM.

	Anni regni.	Anni Christi.
i Theodericus Theodemiri F. ex Amalorum familia a Zenone in filium adoptatus, Consul ordinarius Andefledam Hludvvini Francorum regis ducit uxorem. <i>Ingreditur in Italiam.</i> <i>Occidit Odoacrum Regem Herulorum.</i>	XXXVIII	451. 480. 496.
ii Athalaricus Eutharici F. Theoderici Amali ex filia Amalafventha nepos.	IX	526.
iii Theodahathes ab Amalafventha consobrina ad regnum vocatus.	II	534.
iiii Witiges armiger Theodahatis a Belisario regno exutus.	VII	536.
v Edovvaldus.	I	542.
vi Totila.	I	543.
vii Theia.	I	544.

Colliguntur Regni Ostrogothorum in Italia a transitu Theoderici Amali in Italiam, anni $\bar{l}\bar{x}\bar{l}\bar{i}\bar{i}\bar{i}$.

DYNASTIA WISIGOTHORVM IN GALLIA

ET HISPANIA, REGVM $\bar{x}\bar{x}\bar{x}\bar{i}\bar{i}\bar{i}$.

	Anni regni.	Aera Hispanica.	Anni Christi.
i Athanaricus. <i>Sub hoc Gothi inter se diuisi sunt: quorum alterius factionis rex fuit Athanaricus, alterius Fridigernus, qui dicti sunt minores Gothi, qui Christianismum, & literas edocti sunt a VII ffla Arriano Episcopo, quorum reliquia adhuc in Maotide sunt.</i> <i>Gothi ab imp. Valente accipiunt Thraciam.</i>	XIII		369. 379.
ii Alaricus. <i>Italiam ingreditur.</i> <i>Sub hoc Pallentina clades.</i>	X		381. 400. 403.
iii Athaulfus. <i>Transit in Gallias. Triennio post stabilit regnum Wisigothorum Tolosa.</i>	VII		411. 415.
iiii Segericus. Statim a Wallia interficitur.		CCCCLIII	416.
v Wallia.	III	CCCCLIII	416.
vi Theaderedus.	XXXIII	CCCCVII	419.
vii Thorismundus.	I	CCCCXC	452.
viii Theudericus interfecto fratre Thorismundo.	III	CCCCXCI	453.
ix Euricus.	XVI	DIII	466.
x Alaricus. <i>Hoc in campis Pictauensis agri ad Voclade castrum caeso cum toto exercitu, regnum Tolosa finem cepit, & ab hoc tempore regnum Wisigothorum intra Hispanias constitit.</i>	XVIII	DXXI	483.
xi Gesalricus.	VI	DXLIII	506.
xii Theudericus Amalarici paruulitutelam gerens.	XV	DXLIX	511.
xiii Amalaricus.	V	DLXV	527.
xiiii Theudis	XVIII	DLXIX	531.

$\bar{x}\bar{v}$ Theu-

		Anni regni.	Aera Hispanica.	Anni Christi.
xxv	Theudifcolus.	I. mens. vii	DLXXXVI	548.
xxvi	Agila.	VI	DLXXXVII	549.
xxvii	Athanagildus.	XIIII	DXCII	554.
xxviii	Liwa.	I	DCX	567.
xxix	Leouigildus inclitus rex, victor, sed Arrianus.	XIX	DCVI	568.
xxx	Recaredus i Regu Orthodoxus damnato Arrianismo.	XVI	DCXXIII	586.
xxxi	Liwa.	III	DCXXXIX	601.
xxxii	Witericus.	VIII	DCXLI	603.
xxxiii	Gundemarus.	III	DCXLVIII	610.
xxxiiii	Sifebutus.	X	DCL	612.
	<i>Sub hoc Isidorus Hispanensis scribebat libros suos Originum.</i>			
xxv	Swinthila.	XI	DCLIX	621.
	<i>Ab huius anno incipit Aera Hegira Hagarenorum.</i>			
xxvi	Sifenandus.	VI	DCLXIX	631.
	<i>Ab huius anno incipit Hera Iezdegird Persica.</i>			
xxvii	Chintila.	V	DCLXXIII	636.
xxviii	Tulca.	III	DCLXXVIII	640.
xxix	Chindaswinthus & Reccsvinthus	XXXI	DCLXXX	642.
xxx	Wamba	IX	DCCX	672.
xxxi	Eruigius.	VIII	DCCXVIII	680.
xxxii	Egiga.	XV	DCXXV	687.
xxxiii	Witiza.	XI	DCXXXIX	701.
xxxiiii	Rodericus a Mauris regno spoliatus, perfidia Iuliani Comitis.	III	DCCXLIX	711.
	<i>Colliguntur Dynastia Visigothorum a transitu in Gallias, ad casum Roderici, anni cccxcix.</i>			

DYNASTIA SVEVORVM IN CAL-
LAECIA, REGVM x̄.

i	Ermenricus.	XXXII	CCCEXLVI	408.
ii	Rechilla filius	VII	CCCLXXIII	440.
iii	Recciatius.	IX	CCCLXXXVI	448.
iiii	Mafdras.	III	CCCCXCV	457.
v	Frumatius.	IIII	CCCCXCVIII	460.
vi	Remismundus cum aliquot Regibus Arrianis, quorum nomina & epocha ignorantur.			
vii	Theudomirus orthodoxus factus a Martino Dumienfi Episcopo.	XII	DXCVI	558.
viii	Mito.	XIII	DCVIII	570.
ix	Eboricus.		DCXX	582.
x	Andecan tyrannus proffigatur a Leouigildo, anno <i>Colliguntur Dynastia Sueuorum in Callectia anni clxxvi.</i>		DCXXII	584.

DYNASTIA VANDALORVM SILIN-
GORVM IN AFRICA, REGVM vi.

	Anni regni.	Men- ses.	Aera Hispanica.	Anni Christi.
i	Geisericus.	XLIIII		
	Traiecit in Africam.		CCCCXLV	428.
	Capit Carthaginem.		CCCLXXVII	439.
ii	Vgnericus filius.	VII	V	479.
iii	Gunthamundus.	XI	VIII	486.
iiii	Thrasamundus.	XXVI	IX	497.
v	Hilderix.	VII	III	520.
vi	Gilimer.	IIII		530.

Colliguntur Dynastia Vandalorum Silingorum in Africa anni cvii a traiectu in africam, a capta Carthagine, anni xcv.

C A N O N V M I S A G O G I C O R V M
DYNASTIA LANGOBARDORVM IN ITALIA.
R E G V M XXIII.

		Anni regni.	Men- fes.	Anni Christi.
i	Alboinus			
ii	Clevis	III	VI	568.
	INTERREGNUM	I	VI	571.
iii	Autharis Clevis F.	X		573.
iiii	Agilulfus	V	VI	583.
v	Flavius Adalwaldus Agilulfi F.	XXV		588.
vi	Ariwaldus	X		614.
vii	Rotharis. Harodus	XII		624.
viii	Rodwaldus	XV	IIII	636.
ix	FL. Aribertus.	V	VII	651.
x	Gundebertus	IX		656.
xi	Grimoaldus	I	III	665.
xii	Garibaldus	IX		666.
xiii	Pertarithus		III	675.
xiiii	Cunibertus	XVIII		675.
xv	Luithbertus	XII		693.
xvi	Ragunbertus		VIII	705.
xvii	Aribertus alter		III	706.
xviii	Asprandus	XII		706.
xix	Luitprandus		III	718.
xx	Hildebrandus. Statim regno abdicatus.	XXV	VII	718.
xxi	Rachis Remmonis F.			o.
xxii	Astulfus frater Rachis	V	VI	743.
xxiii	Desiderius.	VII		749.
		XVIII		756.

Colliguntur Dynastia Langobardorum ab initio Alboini primi Regis, ad exitum Desiderij ultimi Regis, anni cccvi.

FRANCORVM DYNASTIAE TRES IN GALLIA.

DYNASTIA PRIMA MEROVEADARVM.

DYNASTIA SECVNDA KAROLIDARVM A PIPINO REGE.

DYNASTIA TERTIA HVGONIDARVM.

DYNASTIAE ANGLOSAXONVM IN BRITANNIA.

DYNASTIAE SCOTOBRIGANTVM IN BRITANNIA.

DYNASTIA BYRGVNDIONVM IN VIENNENSI ET MAXIMA SEQVANORVM.

DYANASTIAE HVNNORVM IN PANNONIIS.

REGNA DANORVM, SVEONVM, NORWEGIAE, POLONIAE, &c.

DYNASTIAE MAVRORVM IN AFRICA ET HISPANIIS.

REGNA DIVERSA HISPANIARVM.

REGNA CROATIAE, NEAPOLIS, SICILIAE, SARDINIAE, &c.

DVCES, MARCHIONES, COMITES, ELECTORES GERMANIAE.

DVCES, MARCHIONES, COMITES, DYNASTAE, PRINCIPES ITALIAE.

EXARCHI RAVENNAE.

		Anni Ex-archatus.	Anni Christi.
ī	Fl. Longinus V. C. Patricius.	XV	569.
īī	Fl. Zmaragdus V. C. Patricius.	IIII	584.
īīī	Fl. Romanus V. C. Patricius.	XII	587.
īīīī	Fl. Callinicus V. C. Patricius.	VI	598.
īv	Fl. Zmaragdus iterum.	XIIII	603.
īvī	Eleutherius V. C. Patricius.	IIII	616.
<i>Hic tyrannidem arripens oppressus est</i>			
vīī	Isaacius V. C. Patricius.	XXV	619.
vīīī	Theodorus Calliopus V. C.	VIII	643.
īx	Olympius cubicularius V. C.	IIII	650.
īx	Theodorus Calliopus iterum.	XXXV	653.
īxi	Fl. Iohannes Platon V. C.	XVI	687.
īxiī	Theophylactus V. C. Patricius.	IX	702.
īxiīī	Iohannes Tyzocopus V. C.	VI	710.
īxiīīī	Scholasticus V. C. Patricius.	XI	715.
īxv	Paulus V. C. Patricius.	XXVII	725.

Stetit Exarchatus annos CLXXXIII.

EPISCOPI,

VRBIS ROMAE.

ANTIOCHIAE.

ALEXANDRIAE.

IEROSOLYMORVM.

CONSTANTINOPOLEOS.

CHRONOLOGIA VETVS.

	Inter- ualla.	Period. Iuliana.	Numerus Euseb.	
A secundo sub Daucalione Diluuiō, ad Idæ incendium, Idæos Daactylos, & ferri inuentionem,	LXXIII	3201	DIIII	Diluuiū Deucalionis.
Hinc ad raptum Ganymedis,	LXV	3274	DLXXVII	Idæ incendium.
Hinc ad Persei expeditionem, & Glauci Isthmia,	XV	3339	DCXLII	Raptus Ganymedis.
Hinc ad Ilij conditum,	XXXIII	3354	DCLVII	Glauci Isthmia.
Hinc ad expeditionem Argonautarum,	LXIII	3388	DCXCI	Conditus Ilij.
Hinc ad Theseum, & Minotaurum,	XXXII	3452	DCCLV	Argonautæ.
Hinc ad Septem ad Thebas,	X	3484	DCCCLXXXVII	Theseus, Minotaurus;
Hinc ad ludicrum Olympicū Herculis,	III	3494	DCCXCVII	vīī ad Thebas.
Hinc ad Amazonum in Atticam expedi- tionem, & Helenæ raptum a Theseo,	IX	3947	DCCC	Olympicū Herculis.
Hinc ad Herculis ἀποβίωσιν,	XI	3506	DCCCIX	Expeditio Amazonū.
Hinc ad Helenæ raptum ab Alexandro,	IIII	3517	DCCCXX	Herculis ἀποβίωσιν.
Hinc ad Troiæ excidium,	X	3521	DCCCXXIIII	Raptus Helenæ.
Hinc ad conditum Lauinij in Italia.	X	3531	DCCCXXXIIII	Troiæ excidium.
Hinc ad Afcanij regnum,	VIIII	3541	DCCCXLIIII	Conditus Lauinij.
Hinc ad Heraclidarum reditum,	LXI	3549	DCCCLII	Regnum Afcanij.
Hinc ad primam Olympiadem Iphiti.	cccxxviii.	3610	DCCCXIII	Heraclidarū reditus.
		3938	MCCXLI.	Olympias Iphiti.

Colliguntur a diluuiō Deucalionis, ad primam Olympiadem, anni DCCXXXVII.

CHRONOLOGIAE

LIBER TERTIVS,

QVI ET αἰτιολογικός.

Iste liber, ut lemma indicat, explicat causas superiorum. Ideo in duas partes eum diuisimus. Totidem enim libri antecedunt, quorum causas in isto aperiuntur. Et licet multa iam a nobis dicta sunt in libris de emendatione temporum, quae huc pertinent: plura tamen in hoc libro explicantur, quae in illo opere non habentur. Causas igitur doctrinae huius in hunc librum ideo reiecimus, ne illas cum ipsis praecipis commiscentes ordinem docendi turbaremus, & tenebras tironum ingenijs offunderemus.

TERTII LIBRI PARS PRIOR.

IN CAPVT PRIMVM.

In hoc Capite nihil est, quod tironem morari possit, praeter unam, aut alteram definitionem.

- π̄ *Scrupulum Iudaicum.*] Quemadmodum numerus sexagenarius in ratiocinijs astronomicis commodissimus est, propter multiplices diuisiones, quas recipit: ita longe commodior ille, qui ex sexagenarijs compositus est, qualis 1080, qui in xviii sexagesima scrupula ductus est. Propterea xviii de hoc numero sunt aequalia uni scrupulo sexagesimo primo. In epilogismis mensium Lunarium hoc numero utuntur tam Iudaei, quam Arabes. Hoc differunt, quod Iudaei definiunt mensem dierum 29. hor. 12 $\frac{7}{8}$. Arabes autem totidem dierum, & horarum, sed scrupulorum uno minus, nempe 792. ut suo loco alibi a nobis demonstratum. Huiusmodi epilogismos Arabum habemus in Calendario Turcico: ubi non alijs scrupulis rationes concipiuntur, quam istis Iudaicis. Quam sit vetus huius numeri usus ex priscorum Iudaeorum scriptis satis constat, quae Samuelem Iarchinai in definitione mensis Lunaris hoc usum fuisse, eumque ita a maioribus suis, eos autem a vetustioribus accepisse testantur; ut etiam ab Hipparcho eos ita didicisse tradant. Obijt autem iste Samuel Iarchinai anno Christi ccc̄. Igitur Scrupulum Iudaicum ab ipsis Iudaeis vocatur ρη, id est μέρος. Est enim τῆς ὥρας χιλιοσὸν ὀγδοηκῆσόν μέρος, quod Graeci ita componerent χιλιογδοηκῆσμοῦρον τῆς ὥρας, nulle simum octagesimum horarium scrupulum, siue portio. Huius numeri dimidium, nempe $\frac{\text{DLII}}$, Plato vi de legibus valde commendat ab utilitate & commoditate.
- π̄ι *Momentum Iudaicum.*] Veteres Computorum Paschaliū conditores horam plurifariam diuiserunt, in Atomos, partes, Momenta, Minuta, Puneta. Sed apud Orientales vetustissima horae diuisio fuit, ut diximus, in MCCXXX scrupula. Nec alia diuisione opus fuit ante praestantissimum Iudaeorum magistrum Rabbi Adda, qui ad methodum anni Solaris Hipparchei unum scrupulum de 1080 diuisit in LXXXVI momenta, vel, ut ipse vocauit, σγῆ. ita ut hora sit scrupulorum 1080, vel momentorum 82080. Qua de re amplius dicetur in Capite de anno Hipparchi Solari, in quo solo illa Momenta locum habent.
- π̄ι *Hebdomas.*] Hebdomadem dierum veteres Graeci τὸ ἐπτάζωνον, vel τὸ ἐπτάζωνον ἢ σαββατικῆς ἡμέρας vocant, ut distinguant ab ea, quae dicitur ἡ ἐσπέρων ἢ τὰς ἑπτὰ, quae est series septem Planetarum ἡ, ψ, δ, θ, ♀, ♁, υ. Sed ἡ ἐπτάζωνον ἢ σαββατικῆς ἡμέρας, ut eam vocat priscus scriptor Vettius Valens Antiochenus, est series dierum hebdomadis per notas septem Planetarum, θ, υ, δ, ♀, ψ, ♁, ἡ. Apud Bedam in libro de Embolismorum ratione perperam excusum est *Septizodius*, pro *Septizonus*: & in Ephemeride, *Laticulus hic, qui vocatur Septizodius*: quamuis non ignoramus etiam Planetas, & omnes formas caelestes, ut Lyram, & Sagittam, ζῳδια a veteribus vocari. Doctrinam inueniendae diei hebdomadicae Computorum Graecorum magistri vocant τὸ ἡμεροεὐρέσιον, item μέθοδον τοῦ ἡμεροεὐρέσιου. neque aliter vocare solet Isaacius Arguros; & Iohannes ὁ Χρυσόκλεμης.
- π̄ι *Ieria.*] In Solis & Lunae rationibus ciuilibus nihil tam necessarium est, quam character diei.

Sine hoc tibi cine omnis temporum structura corrueret. Quam rem nunquam satis laudatam si considerassent anni Iuliani nouatores, nunquam in illos errorum castes sese induissent, ex quibus nunquam sese extricauerint, nisi alteram anni editionem instituant, & meliore ad hanc rem magistro utantur, quam Clauio, quem non puduit non solum ignorare, sed etiam negare, cardinem temporum ciuilium esse feriam, quæ motum utriusque sideris signat, ut ipse siderum motus tempora metitur. Certe quemadmodum Clauij inererat hæc melius scire, quam aliquem mathematicos imperitum, ita negare nulli minus conueniebat, quam ei, qui toto vitæ suæ tempore nihil præter mathematica tractauit. Hanc tam crassam inscitiam nulla rhetorica ab eo deprecati possit.

I N C A P V T II.

ii *Annus Solaris.*] Nullus annus Solaris proprie vocari potest, præter verum Tropicum. Tamen usus obtinuit, ut qui proxime abesset a vero Solis motu, is Solaris diceretur: cuius generis duo præcipui fuerunt: alter minor Tropico, Aegyptiacus: alter maior, qui præter 365 dies, ex quibus constat Aegyptiacus, quadrantem diei insuper habet. Sed is nunquam in ciuiles dies receptus fuit, quum tamen eo, tanquam regula temporum, uterentur Hebræi, Chaldæi, Persæ, Aegyptij, & Græci ipsi: donec C. Iulius Cæsar eum in ciuilem modum, & menses descripsit. quo nomine postulamus, ut Iulianus vocetur, nempe eius, non descriptionis mensium, rationem habentes. Nam & Actiacus ita vocari debet, non propter menses, qui valde dissimiles sunt Iulianis, sed propter quadrantem diei, qui tam Iuliano, quam Actiaco, communis est. Eodem modo annus dierum, qui ab Hebræis dicitur, est mere Iulianus. Quadrantem enim habebat. Et tamen in solos quadrantes, quas Tekuphas vocant, non in menses, descriptus fuit. Vnde; quia dierum 365 esset, propterea annus dierum vocatus est, cuius dies explorati essent, menses nulli essent, sed ad eos dies, tanquam ad anullum, menses Lunares dirigerentur. Mensem autem dierum vocabant, qui nunquam maior, aut minor esset dierum triginta. quod perspicuum est Genes. xxxiii. 55. *Maneat puella apud nos annum, vel denarium.* hoc est, annum verrentem duodecim mensium, vel 365 dies. Vnde recte Saadia Gaon uertit Arabice *كهن*. id est annum uertentem. Alij uertunt, *Maneat puella apud nos vel dies decem*, ut Hieronymus, & *ix*, & docti homines huius sæculi, qui quo modo Hebraica ad illam sententiam accommodare possint, non video. Certe & ratio ita postulari uertit, quemadmodum uertimus, & uetustissimus paraphrastes Chaldæus, & Arabs Saadia, quem modo nominaui, & Persa non aliter accipiunt, neque Rabbiorum omnium columnæ Salomo Iarhæus Isaacides aliter interpretatur.

iii *Lustrum Iulianum.*] Definitio superior, & nomen lustrum, mutuata sunt ab Ouidio:

---- in lustrum accedere debet,

Quæ consummatur partibus, una dies. Ad uerbum: τῆ τετραετηρίδος

πεσομένηται ἡμέρᾳ ἐκ τῶν μορίων συγκεφαλαιωμένη.

iiii *Cyclus Solis Romanus.*] Dicitur ideo, quia propter diem Solis institutus, hoc est propter literam diei Solis, non utique quod Sol in 28 annis aliquam *δοκιμασίαν* faciat, sed potius propterea quod dies Solis ad eandem literam duplicem redit. Cyclus enim Solis est orbis *ἑπταζώνης σαββατικῆς ἡμέρας*. vel *δοκιμασίας τῆς σαββατικῆς ἡμέρας*, quando uidelicet feria redit in orbem, quod quidem in anno Aegyptiaco post septem annos accidit, quia nulla in illo est quadrantis diei accessio. At in Iuliano, propter diem ex quadrantibus consummatum, qui in lustrum accedit, ex annis quater septem, id est viginti octo, orbis feriarum recurrit. Quod enim annus secundus non ab eadem feria incipiat, a qua primus cæperat, causa est, quia annus ex 7 hebdomadibus, siue Heptazonis, constat, & uno die præterea, qui solus uariat ordinem feriarum in capite anni sequentis. Et hoc quidem commune est utrique formæ, tam Aegyptiacæ, quam Iulianæ. Tam enim annus Iulianus, quam Aegyptiacus, 7 hebdomadibus, & uno die constat. At propter diem ex quatuor quadrantibus conflatum, qui angulis lustris, siue quadriennijs, accrescere solet, circulus feriarum ex uiginti octo annis confurgit. in quo primus annus cycli habet duplicem literam Dominicalem. Quanquam uero in circulo nullum est principium *φύσις*, sed *θέσις*: tamen in cyclo Solis lustrum illi iam commodè capitur aut ab anno bisextili, aut ab eo, qui proxime bisextilem sequitur, ut in fine quarti anni sit bisextum. Si enim instituamus cyclum Solis ab annorum Christi principio, quartus annus erit is, in quem bisextum competit: & primum lustrum cycli Solis in annis Christi has literas Dominicales obtinebit, B, A, G, FE. In annis autem Iulianis, qui sumuntur ab ordinatione Fastorum Cæsarum, xv annis ante Aera Christi Dionysianam, prima lustrum literæ Dominicales erunt, CB, A, G, F. At cyclus Solis Romanus proprie dicitur is, cuius lustrum annus primus est GF, qui conuenit bisexto Iuliano, cuius litera est F. ac propterea

eo anno incipit cyclus Solis Romanus, in quo F post bisextum est litera Dominicalis. Isque cyclus institutus fuit anno Christi $\overline{\text{ccxxvii}}$, sacrosancto Niceno confellu dimisso, quo & indictio secunda Constantiniana inuit a $\overline{\text{xxviii}}$ Septembris, die Dominica; & inde caput anni Christi $\overline{\text{ccxxvii}}$ secundum ritum Ecclesie Constantinopolitane, quod caput anni haecenus apud Gracos obtinet, quanquam mutata ratione cycli Solaris, ut alibi ostendimus, & initio anni $\overline{\text{xxviii}}$ Septembris, ad Kalendas eiusdem, traducto. Romanae autem Ecclesie cyclus inuit a Kalendis sequentis Ianuarij, anno Christi $\overline{\text{cccxxviii}}$, propterea quod & indictio quoque Romana ab iisdem Kalendis inire solet, non a $\overline{\text{xxviii}}$ Septembris antecedentis. Atque hic est cyclus Solis $\overline{\text{πῆς ἑπταζώνης}}$, id est septenarij Planetarum. Nam alij cycli Solis ciuiles institui possunt, ut nundinarum, si quidem pro Hebdomade accipiamus ogdoada, qua utebantur prisce Quirites, usque ad Christianismum, qui introducto die Solis, hoc est die dominico, exclusit diem nundinarum, & proinde cyclum ogdoados dierum. Mexicani, antequam Hispani eos opprimerent, circulum constituebant dierum $\overline{\text{xvi}}$: qui redibat in orbem post $\overline{\text{lvi}}$ annos Iulianos, ut nundinarum post $\overline{\text{xxviii}}$.

¶ *Cyclus Lunæ.*] Cyclus Paschalis decemnouennalis ab Ecclesiasticis Latinis, Græcis & Arabibus die tur aureus numerus, vel propter præstantiam eius, quod sine ullo labore lectoris Terminum Paschalem & nouilunium in Calendario ostenderet tempore Diocletiani, & Constantini Magni, siue, quod verisimilius, quia auro notaretur in Fastis. Cyclus Lunæ verus est dierum 6939. hor. 16. 595. Cyclus Paschalis Dionysianus & veterum Computatorum est annorum Iulianorum $\overline{\text{xix}}$, hoc est, dierum 6939. hor. 18. 0. Differentia veri cycli, & aurei numeri, hor. 1. 485. Quæ differentia in cyclis $\overline{\text{xvi}}$, hoc est annis $\overline{\text{cccxxviii}}$, ad unam diem fere confurgit. Correctores anni Iuliani verum cyclum Lunæ $\overline{\text{μακρὰν σιμῶζαν ἑώντην}}$ illum cyclum Paschalem retinuerunt cum omnibus vitijs, quæ ille cyclus incurrit, cuiusmodi est æqualitas Epactarum, saltus Lunæ, & alia inscitia veterum Computatorum argumenta. Et hoc est, quod Clavius vocat diuinum inuentum. A primo anno Diocletiani, & Aeræ Sanelorum Martyrum, unde confurgit initium cycli Paschalis, ad annum eiusdem Aeræ 1512, qui erat Christi 1596, fluxerunt cycli Lunares $\overline{\text{LXIX}}$. quo interuallo illa differentia hor. 1. 485 collegit $\overline{\text{περηγήσεως σεληναϊκῆς}}$ dies 4. hor. 4. 985. Quare sæculo Patrum Nicenorum, primo anno cycli, Terminus Paschalis erat in $\overline{\text{v}}$ Aprilis. Hodie in Kal. Aprilis deprehenditur. Secundo anno Terminus Paschalis erat in $\overline{\text{xxv}}$ Martij: hodie est in $\overline{\text{xxi}}$. Itaque manifesta $\overline{\text{περήγησις}}$ quatruidui. Ergo anticipatio Lunarum in contextu dierum Iulianorum fit per cyclos, hoc est ab anno cycli, ad similem annum: puta a primo, ad primum, a quarto, ad quartum: non autem a primo, ad nonum, ut imperitissime censuit Clavius, qui magno ludibrio sese tradidit, quum illam præcessionem annis $\overline{\text{cccxxi}}$ determinat, hoc est, a primo anno cycli, ad $\overline{\text{ix}}$: quo nihil ineptius, & iocularius potuit excidere homini Mathematico. Nam $\overline{\text{περηγήσις σεληναϊκῆ}}$ fit per aggregatum differentiarum Lunarum. Differentiæ autem sunt in fine cyclorum, non in medio, ut ille somniat: qui in his omnibus tironem, vel, vt verius loquar, imperitum sese ostendit, ut ne semel quidem ei verum dicere contigerit in febriculis & paedagogico seripso, quod aduersus Elenchum nostrum anni Iuliani vomuit, quo mihi fidem fecit inscitia sua, cuius antea tantum mihi suspectus fuerat. Porro nulla mentio neque epactarum, neque aurei numeri erat ante tempora Constantini Magni. Christianorum enim inuentum est, qui circiter tempora Arcadij, & post, non solum Kalendarijs suis epactas, aut numerum aureum, sed etiam Fastis Paschalibus apponebant, Nam in Consulibus Fastis Cuspiniani, qui nihil aliud erant, quam $\overline{\text{Πασχάλιον}}$, ut Græci Computatores vocant, notatae sunt epactæ nouiluniorum, & ætatis fideris, ut alibi ostendimus. Præterea Lucas Garricus producit exemplum quatuor primorum mensium Iulianorum ex veteri marmore descriptorum, ubi in Kal. Ianuarij adscripta est unitas, tanquam anno primo cuiusdam Epochæ nouilunium contigerit. Sic $\overline{\text{iii}}$ Nonas $\overline{\text{ix}}$ numerus notatur, tanquam anno eiusdem Epochæ nono nouilunium confectum fuerit: & ita deinceps omnes numeri hinc adcaeteros apponuntur. Hoc Kalendarium pertinet omnino ad $\overline{\text{Πασχάλιον}}$ Consulare Iohannis Cuspiniani, cuius mentionem fecimus libro $\overline{\text{v}}$ de emend. temp. 380. cuius $\overline{\text{Πασχάλιος}}$ initium confurgit ex numero Eusebiano $\overline{\text{MDV}}$: in quo primi Consules statuuntur proclronismo unius Olympiadis: quod & sequitur Cassiodorus. Eo anno numerus aureus erat $\overline{\text{iii}}$, Epacta $\overline{\text{xxix}}$, ut est in illo $\overline{\text{Πασχάλιω}}$, idque secundum neomenias Paschales Nicenas. Proinde nouilunium fuit Kalendis Ianuarij: & consequenter primus annus cycli huius Kalendarij coenauit aureo numero $\overline{\text{iii}}$, secundus numero aureo $\overline{\text{iiii}}$, tertius quinto. Et quum esset numerus aureus $\overline{\text{ii}}$, epacta erat $\overline{\text{x}}$: nouilunium $\overline{\text{xviii}}$ Februarij. Ideo ibi apposita est nota $\overline{\text{ii}}$ cycli. Sic $\overline{\text{ix}}$ annus cycli respondet numero aureo $\overline{\text{xi}}$, cuius Epactæ $\overline{\text{xxvii}}$. Nouilunium $\overline{\text{iii}}$ Non.

fi Non. ubi recte appositum signum ix Cycli. & sic deinceps. Huiusmodi Kalendario Ecclesia tandiu usata est, donec Dionysius δ μικρός pro cyclo Lunari numerum aureum Kalendaris apposuit: primum quidem in xxiii Martij, secundum in xii , tertium prid. Kalend. Aprilis. Itaque Kalendarium Dionysianum est mere Paschale, non Lunare, ut hoc, quod tamen ridicule nouilunij Nicenis accommodatum, propter ignorantiam παραχρησασως Cελνωαικῆς , quum homines crederent semper nouilunia fuisse & fore, quomodo in Παραχρησασως Niceno designata erant. Sed Dionysius tria καθολικὰ duntaxat ex Epactis numeri aurei detrudere iubet ad methodum Lunæ. Exemplum. Numeri aurei primi Epacta est xv . Ductis iii , remanent viii , Epacta Lunaris sæculo Dionysij in aureo numero primo. Complementum xxii Martij, ubi sane nouilunium committebatur aureo numero primo tempore Dionysij, quum tamen neomenia Nisan Christiani esset in xxiii Martij. Sic deductis viii Catholicis de epacta xxii secundi numeri aurei, remanent xiv , epacta numeri ii . Complementum xii Martij, nouilunium aeo Dionysiano: neomenia autem Nisan Christiani xv . Quare fallitur tam Lucas Gauricus, quam docti viri, quibus persuasit, Lucidus, & Schrenkfuchschius, hoc Kalendarium a Iulio Cæsare constructum fuisse, quum numerus aureus aperte ostendat Christianorum esse, quorum usus & inuentum sunt Epactæ, quæ vix tandem post tempora Theodosij senioris in Kalendaris designari cæpta sunt, idque magis propter terminos Paschales, quam propter nouilunia. Mera inscitia est arbitrari, ullas Epactas Iulio Cæsari notas fuisse.

Ibid. *Cuius initium.*] Victorius Aquitanus Paschale magnum scripsit annorum v̄xxxv̄ii , initio capto a Ianuario. Dionysius Abbas cognomine δ μικρός sui Paschalis, quod totidem annorum est, principium a Ianuario, ad Martium traduxit, propter duas causas: propter Bisextum, cuius interuentu Epactarum turbatur contextus: deinde propter ὕπθεσιν . Quia enim subiectum scriptionis est paschale, ideo non aliunde, quam a paschali mense initium sumendum esse recte iudicauit. Quem ordinem quare Clauius, &, qui penuria peritioris hominis cum in consilium adhibuerunt, conditores anni noui, sequuti non sunt, & a recta Ecclesiæ consuetudine descuerunt, ipsi viderint. Nos suo loco factos & pudendos illius inuouationis errores aperiemus,

v̄i *Lustrum Romanorum.*] Omnis periodus a Latinis dicta lustrum, ut quinquennium, de quo hic agitur, & quadriennium, apud Ouidium. item lustrum Solis Manilio, pro anno Solari. Sed proprie lustrum est quinquennium absolutum; quod dictum a luo, ut Flustrum a fluo. Exitu enim quinquennij, antequam Censores abirent magistratu, manupes & redemptores publicorum populi Ro. vectigalia Censoribus luebant. Auctor Varro.

v̄v̄ *Indictio.*] Indictionum mentio fit in vetustissima inscriptione, ne forte putatis earum memoriam in solis Imperatorum posteriorum Constitutionibus, & Ecclesiasticis ac Christianorum monumentis circumscriptam esse. Antiquitas, ut Asconius monet, proprie indictio erat lustrum pensionum, quæ, ut diximus, quinquennijs vertentibus fiebāt; quæ imperatorum temporibus cæpta fieri lustrum quadriennali Iuliano; a bisexto, ad bisextum. Vnde in nummis legimus A. B. & A. Γ. hoc est $\text{Αβστρω δευτέρω, Αβστρω τρίτω}$. Zosimus 691: $\text{μέλλοι τῷ τετραετοῦς ἐνίστασθαι χρόνον, καθ' ὃ ἔδει τοῦτο τὸ τέλος εἰσφέρεισθαι}$. Postea Indictio dicta est systema trium lustrorum quinquennialium, qui sunt anni xv. Omnium, quæ in usum recepta sunt, temporum ciuiliū vetustissima Indictio est Antiochena, xxviii annis ante initium annorum Christi Dionysianorum, anno periodi Iulianæ 4666, unde consurgit Antiochena Epoche, quæ Euagrius dicitur $\text{χρηματισμὸς ἀντιοχείων}$, quæ est Indictio Iuliana. Hanc Iulianam excepit Constantiniana, post annos cccclx , quæ sunt indictiones xxiii absoluta. Itaque prima Indictio Constantiniana est vicesima quinta a Iuliana Antiochentium. Cuius Indictionis Constantinianæ initium semper est a xxiii Septembris. Atque hætenus Germanici Imperatores suarum Indictionum inde initium capiunt, quum tamen posteriores Orientis Imperatores a Kalendis Septembris suas ordirentur. Ambrosius Epistola lxxxvii : *Indictio enim Septembri mense incipit.* nimirum xxiii die Septembris a Constantino usque: quem morem, ut dixi, hætenus seruant Actuarij sub imperio Germanico: eaque Indictio vocatur Cæsarea, ad distinctionem Romanæ, quæ semper initium habet a Kal. Ianuarij sequentis. Itaque triplicem Indictionem habemus, Constantinopolitanam a Kal. Septembris, Cæsaream a xxiii Septembris, Pontificiam a Kal. Ianuarij sequentis. Porro quum dicimus Indictione prima, secunda, tertia, intelligendum, anno primo, secundo, tertio Indictionis, quæ explicatur orbe annorum xv. quo nomine a Græcis vocatur $\text{πεντεκαιδεκαετηρίς}$. Eodem modo dicitur cyclos primus, secundus, tertius a Computatoribus, id est annus primus cy-

mus cycli, secundus, &c. Quare vero Indictio ἐπιπέμης quoque a Græcis Scripторibus dicatur, pete causas ex libris de Emend. Temp. ubi plura de Indictione.

viii *Cyclus magnus paschalis.*] πτξ in πxvττi ducta efficiunt δxxxi: qui est cyclus magnus, quo & numerus aureus, & Bifextum in eandem diem, & neomenia in eandem feriam recurrunt, ut veteres putarunt. Aegyptij Christiani auctores sunt huius magnæ periodi, in quibus doctissimi Monachi Anianus, & Panodorus libros de hac scripserunt, quos ἀνακυκλωτικὸς πῦμας καὶ ἑορτατικὸς κύκλος vocarunt. Ij, qui scribebant sub Arcadio, item posteriores, putarunt eo magno cyclo vertente semper nouilunia, & terminos Paschales in orbem recurrere, & eandem feriam restituere, quum τὴν σελλωαῖκῶν περιήγησιν ignorarent, quæ fere fit unius diei in xvτ cyclis decemnouennalibus. Ideo inutilis est ille cyclus. In Ecclesia Latina quidam eiusmodi magnos cyclos construxerunt, diuersis tamen principijs usi, Victorius a Ianuario, Dionysius Exiguus a Martio, & rursus ille a passione Christi, iste a natali. Sed cyclus Dionysianns eo nomine commendatur, quod memoriam multarum rerum custodit, propterea quod eo Ecclesia omnis in Paschalibus Terminis usa est. Idcirco utilissimus est ad epochas historiarum conseruandas. Aegyptij autem sui magni cycli initium capiunt, capiuntque hodie a Thoth & Aera Sanctorum Martyrum: eumque cyclum vocant annos gratiæ. Legimus apud quosdam, & in illis Bedam, numeri aurei auctorem fuisse Eusebium Cæsariensem, hoc est Eusebium Pamphili. quod falsum. Nam a temporibus Diocletiani iam in usu erat apud Aegyptios solos, ut Aegyptij eius indubitati auctores sint, non Græci. Potuit fortasse Eusebius in eo aliquid emendare, unde emendatori potius, quam auctori asseratur: quemadmodum cyclus magnus Dionysij dicitur, cuius ipse non auctor, sed reformator fuit.

ix *Periodus Iuliana.*] Quemadmodum ex duobus cyclis utriusque sideris in se ductis magnus cyclus nascitur annorum 532, ita ex Indictione in magnum cyclum ducta, hoc est xv in δxxxi, producit magna Periodus annorum 7980. Quia igitur Chronologus opus habet apparatu aliquo annorum, ad quem, tanquam ad epocham & titulum, omnia temporum interualla referre possit, & illi necessaria est annorum nota, ut sunt Cycli, & Indictiones, quibus anni ab annis distinguantur, idcirco periodus, quæ cyclos & Indictiones complectitur, illis assumenda erit, & præterea anni meri Iuliani usus retinendus propter cyclum Solis, qui anni Iuliani proprius est. Conditus enim rerum, & alia temporum interualla vetustissima tam historica, quam mythica perfecte notari non possunt, nisi nobis continuam seriem temporum fingamus, ad quam, tanquam ad normam, omnes temporum titulos dirigamus. Qui enim scribunt hanc, aut illam rem mille, aut duobus millibus annorum ante Christum contigisse, aliquid adferunt quidem: sed non vident se illis subsidijs uti, quæ probare non possunt, quia characterem non adhibent gesto, quod sine caractere firmare non possunt, cuiusmodi sunt cycli, Indictiones, & alia id genus. Quemadmodum enim Chronologus & Mathematicus κατὰ περὶ ἀληθείαν omnia argumenta antiquitatis ad annum Iulianum refert, quo tempore nullus erat annus Iulianus: ita & illum annum cum causa sua, hoc est cum cyclis & Indictionibus, usurpare debet: & ut fundamentum ipsum fingit ante innumera sæcula fuisse, ita & quæ illi superstruit, cyclos & Indictiones, una cum illo fuisse fingendum illi est. Quia igitur hæc periodus anno Iuliano, tanquam fundamento, innititur, Iuliana vocari debet, & ab illis Kalendis Ianuarij deduci, à quibus Indictio Romana, & uterque cyclus ordienda sunt: quanquam proprie numerus aureus a Martio melius instituitur propter epactas, quæ ab illo mense, non a Ianuario, initium capiunt. Ut igitur cycli & Indictiones in orbem recurrant, non aliter fieri potest, quam ducto cyclo magno Dionysiano annorum 532 in Indictionem, hoc est in xv. Ut autem in usum deducantur, primus natalis Christi secundum Dionysium statuendus est in πxv illius Decembris, qui congruit anno 4713 huius periodi, quo indictio Romana erat ιτ, numerus aureus primus, cyclus Solis ιξ. Indictionem enim Romanam Cæsareæ prætulimus, quod incipiat a Kalendis Ianuarij, quum tamen Cæsarea iam quarta curreret a πxiiii Septembris eiusdem anni 4713. Utillissima est & elegantissima hæc periodus, quæ non solum utrunque cyclum, & Indictiones, sed & annum Sabbaticum, & Dodecaeterida Chaldaicam continet. Cuius tanta commoditas est, ut ad temporum interualla memoriter καὶ ἀπὸ χρόνος conseruanda, nihil expeditius excogitari possit. Si enim quatuor, aut quinque interualla nobiliora, ut Exodus, Olympiades, annus passionis Dominicæ, memoriter teneantur, reliqua ad illam, tanquam ad lapidem Lydium, exigere possunt, adhibito examine Indictionum, utriusque cycli, & aliorum characterum, si aliquod dubium interuenerit. Denique nos, qui eam excogitauimus, utilitates eius, præstantiam, commoditatem satis laudare non possumus, cui quicquid huius doctrinæ e tenebris eruimus,

omne acceptum referimus. Periculum faciat qui erit animo non maligno, ingenio non indocili. Non vana fuisse promissa nostra fatebitur: quod tamen quibusdam asinis, rupicibus, & Marrucinis visum est: quibus libenter responderemus, si aliquid hominis haberent.

⚭ *Litera Dominicalis*] Sola Ecclesia Romana utitur literis, quas Beda vocat *Laterculum Septizonij*, A, B, C, D, E, F, G: quæ quotannis mutantur ordine retrogrado. G, F, E, D, C, B, A. Hoc anno Christi 1604 litera Dominicalis est G. Anno proxime sequenti 1605 erit F, anno 1606 E: & ita deinceps. Quod si fuerit annus primus lustri Iuliani, tunc litera erit duplex, ut hoc anno 1604, fuit duplex, nempe AG. Prior litera locum habet a Kalendis Ianuarij, ad $\overline{\text{xxviii}}$ Februarij. Per eos enim dies qui sunt numero $\overline{\text{liiii}}$, litera Dominicalis fuit A. Deinceps a $\overline{\text{xxviii}}$ Februarij, ad exitum anni, G locum obtinuit. Est enim hic annus 1604, primus lustri quinti Iuliani in cyclo Solis Romano: & omnis annus Christi quaternarius congruit anno primo lustri Iuliani, cui duplex litera debetur. Quum igitur in primo anno lustri Iuliani peruentum fuerit ad $\overline{\text{xxviii}}$, tunc dicitur $\overline{\text{vi}}$ Kal. Martij priores. Sequenti die dicitur $\overline{\text{vi}}$ Kal. posteriores. Causa est, quod litera F bis sumitur. & prior quidem est intercalaris, posterior ordinaria. Ideo prior dicitur Bisextum, quia bis sexto Kalendas dicitur, priores & posteriores. Porro Ecclesiæ Romanæ, ut diximus, proprius est Laterculus Septizonij. Nam aliarum Ecclesiarum Laterculus non est literarum, sed Concurrentium, qui cum regularibus mensis feriam diei componunt.

⚭ *Dodecaeteris*] Hæc Orientalibus *SCHAICHVN* dicitur. de qua fati libro $\overline{\text{ii}}$ de Emend. Temp. cuius quum Censorinus meminerit, tamen quid esset, & cuiusmodi, & cui usui, & quare Chaldaica vocaretur, hæcenus in his Europæ regionibus incompertum erat. Chaldaica dicitur, quod Chaldæi, id est Genethliaci, ea utantur. Exemplum eius habes in subiecto Diagrammate. Ea signant sua tempora Persæ, Chatai, Tatai, Turcæ, sed Indi præcipue, qui magna celebritate ludicrorum, & Panegyrium eius initia colunt: ut contigit anno Christi 1600, periodi Iulianæ 6313, referente Pimenta Lusitano in Epistola sua Indica, anno 1602 excusa. Is scribit maxima Panegyri initium Dodecaeteridos Indicæ celebratum a Somorino Calcutiensis, anno Christi 1600, die $\overline{\text{xxviii}}$ Feb. noui, hoc est $\overline{\text{xviii}}$ die Feb. Iuliani, quæ profecto erat quartadecima dies Sahaben Indici, $\overline{\text{xiii}}$ autem Sahaben Muhammedici, & Adar Iudæi; cuius nocte sequenti fuit plenilunium. Hinc ergo colligimus & initium eius Dodecaeteridos, & mensum Iulianum, cui congruit. Annus quidem Christi, & periodi Iulianæ antea nobis exploratus erat, in quæ competit initium illius, ut in Manilianis notauimus, pagina 289. Epistolæ vero Pimentæ Arabica, ex quibus rei historiam didicimus, conuenire non mediocriter lætati sumus. Supererat tempus anni, quod ignorabamus, cuius cognitionem illi Epistolæ acceptam tenuimus. Vnde alius rei suborta est coniectura, duplicem esse Dodecaeterida, alteram ciuilem, quæ a plenilunio Adar incipiat, alteram Genethliacam Genethliacis tantum usurpatam, quæ ab ingressu Solis in Arietem initium sumit. Certo enim certius est multas Indiæ nationes initium anni a nouilunio Febr. capere. Nam & Iaponenses anno Christi 1565 neomeniam primam anni sui a Kal. Feb. iniuerunt. quod quidem didicimus ex Epistola Iaponensi Aloysij Froes. Tataris quoque principium anni ciuilem est a Kal. Februarij: & anno bisextili inter ultimam Ianuarij, & Kal. Febr. diem intercalant non sine cultu sacro, quod Festum Alborum vocant. Quam sit necessaria huius Dodecaeteridos cognitio, melius nobis constaret, si historiæ Indorum, Malayorum, Tatarorum, Iaponensium ad nos peruenirent. Sed quæcunque huc pertinent, habes plene in Manilianis & in $\overline{\text{ii}}$ lib. de emend. temporum: quæ consulere si quem non piget, habebit unde expleat animum, si modo aliquem

DODECAETERIS CHALDAICA.

Anni Dodecaeteridos.	Periodus Iuliana.	Anni Christi.	Cognomina annorum.
I	6313	1600	MVS
II	6314	1601	TAVRVS
III	6315	1602	PARDVS
IIII	6316	1603	LEPVS
V	6317	1604	DRACO
VI	6318	1605	SERPENS
VII	6319	1606	EQVVS
VIII	6320	1607	OVIS
IX	6321	1608	SIMIA
X	6322	1609	GALLINA
XI	6323	1610	CANIS
XII	6324	1611	PORCVS.

fenſum humaniorum ſtudiorum habet . De Genethliaca Dodæcaeteride extat locus ex Dodæcaeteride Orphei; ſive potius Onomacriti:

Δεῦρό νω ἕατά μοι, καθαράς ἀκράς τε πετάσας
κέκλυθι τάξιν ἀπασαν, ὅσω τεκμήραιο δαίμων
ἔκτε μίης νυκλός τ' ἠδ' ἐξ ἐνός ἡματ' αὐτως.

Hoc eſt ex horoſcopo nocturno aut diurno . Nam Dodæcaeteris illa Onomacriti, eſt vera genethliaca. ex quo opere etiam illud extat non minus illuſtre teſtimonium.

ἔπει δ' αὖθις ἀνὴρ ἢ κείραν, ἢ ἐτύραν,
ἢ βασιλεύς, ὅς τῆμ' ἐς ἔραν ἵξεται αἰπὺν.

Eſt enim apotelesma genethliacum, quo Chaldaeus ſciſcit illum, qui tali horoſcopo naſceretur, aut Regem, aut Tyrannum, aut Dynaſtam futurum. Non igitur obſcurum eſt, quare illud opus Onomacriti Dodæcaeteridos titulo proſcriptum fuerit. Porro Iaponenſes non Scheichum, aut Scheichum, ſed Scheichium, vel Cheichium vocant. Anno Chriſti M. CCVI Taico, vel Taicoſama rex totius inſulae Iapan emiſit edictum xxx Decembris, hoc eſt xx Decembris Iuliani, cuius verba hæc ſunt: *Anno primo Cheichij, ad decimum undecima Luna.* Sane xx Decembris Iuliani erat decima Luna. Ex quibus tria diſcimus, primura *Scheich*, pro *Scheichum* vocari τῶ δωδεκαετηρίδα. ſecundum, quia Decembris Luna eſt undecima, manifeſto anni initium deducia Luna Februarij, quod ſupra iam demonſtrauimus. Tertium, & ultimum, qui erat annus in reliqua India nonus Duodæcaeteridos, cum Iaponenſibus eſſe primum: ut neceſſe ſit quadriennio Dodæcaeterida Iaponicam ab Indica anticipari, niſi mendum ſit in nota numeri, quod non dubito. Totum edictum qui legere volet, petat ex historia xxvi Crucifixorum in Iapan. in quibus ix erant Capuſſini. Rurſus arguitur error eius qui in literas retulit legationem Sinenſem ad Taicoſamum regem Iapan, quæ contigit eodem anno. Ait enim xxv Octob. id eſt xv Octobris Iuliani fuiſſe neomeniam octauæ Lunæ. Nam ſi eodem anno Luna Decembris fuit undecima, quomodo Octobri competit octaua, quæ ſit noua?

xii *Hebdomas annalis*] Hebdomas prima annalis, cuius anno ſeptimo terra requieſcebat, iniuit primo anno γεωργίας, non anno ingreſſus filiorum Iſrael in terram promiſſam; qui erat annus exceſſus Moſis, quadrageſimus Exodi, ut cerebroſi quidam hariolantur. Sed quadrageſimo ſeptimo Exodi, ut diximus, iniuit prima Hebdomas, anno 3263 periodi Iulianæ, mundi 2500, Aetæ Iudaicæ hodiernæ 2211. quod plane demonſtratur ex Cap. xxix, 17 Ezekielis. ubi annus x Sedekiaë eſt xxvii Iobel, nimirum a quadrageſimo ſeptimo Exodi, non a quadrageſimo, ut ceruicoſi volunt, apud quos nulla demonſtratio, nulla ratio valet. Certe ſeptem annos in terra acquirenda impendit Hebræos & ratio exigit, & Iudæi omnes tam veteres, quam recentiores teſtantur. At iſti ὀητιſτόφοι ab eo tempore Hebdomadem poſſeſſionis terræ incipiunt, quo nullam terram poſſidebant. Quid poteſt ſtultius dici? Tamen commentum illis placet. Indetriceſimus ille annus, cuius mentio ſtatim initio Ezekielis ſit, de Iubileo illis intelligitur. At quomodo annus x Sedekiaë erit xxvii, ſi v eiufdem Sedekiaë eſt xxx? ecquis riſum contineat?

xiii *Terminus Paſchalis.*] Non fruſtra in definitione additum eſt tum de menſe Paſchali, tum de ſæculo Conſtantini. De menſe Paſchali ad differentiam Iudaici, qui propter translationes neomeniæ Tiſri neomeniam nunc ſerius nunc citius conficit. De ſæculo Conſtantini, propter xiiii Lunam, quæ ſæculo illo erat vere xiiii, tempore autem Dionyſij Exigui propter περὴγησιν σελιναϊκῶν non iam xiiii erat, ſed xv. Vnde Terminus Paſchalis a Græcis πανοέλλω vocatur. Ambroſius Epistoſa lxxviii ſcribit Patres Nicenos non ſolum Terminos Paſchales ad Enneadæcaeterida direxiſſe, ſed etiam eos & rei & nominis auctores fuiſſe. Verba eius ſunt: *Qui conuenientes ad ſynodum Nicenam, & inter illa fidei ut vera, ita admiranda Decreta, etiam ſupra celebritate memorata congregatis peritiſſimis calculandi, decem & nouem annorum collegere rationem, & quaſi quendam conſtituere circulum, ex quo exemplum in omnes reliquas gigneretur. Hunc circulum Enneadæcaeterida nuncupauerunt.* Sed neque primi illi Patres Enneadæcaeterida condiderunt, & nuncupauerunt, quum multis antea ſæculis eam excogitauerit Meton, & nominauerit. Deinde neque primi enneadæcaeterida Paſchalem inſtituerunt, quum anno primo Diocletiani ea inſtituta ſit ab Anatolio, qui ſub Probo & initio Diocletiani claruit. Is ira ſcribebat in Canonibus ſuis Paſchalibus: ἐχθ' οἰνω ἐν τῷ πρώτῳ ἐτὶ τῶν νεμελιῶν ἔ πρώτῃ μῶος, ἢ τῆς ἀπάσης ἐπὶν δεχθὴ τῆς ἐννεδεκαετηρίδ' τῆς κατ' Αἰγυπτίους; φαιμενῶθ μὲν ἐκτὴ καὶ εἰκάδι, καὶ δὲ πὺς Μακεδόνων μῶος, Δύσπε δὲ πέρα καὶ εἰκάδι. Vides temporibus Probi Imp. iam enneadæcaeteridos Paſchalis uſum fuiſſe, cuius primam neomeniam

neomeniam ponit $\overline{\text{xxii}}$ Martij. Non igitur Patres Niceni Enneadecaeterida excogitarunt: sed duorum generum hominibus occurrerunt, quorum alteri Pascha sæpe ante veris fidus confectum celebrabant, nimirum anno $\overline{\text{viii}}$, & $\overline{\text{xi}}$ numeri aurei sine embolismo transigentes, ut Iudæi: alteri quartadecima Luna, quamcunque seriam ea incurreret, Dominicam resurrectionem celebrabant. Sed ad sæculum Constantini reuertamur, quo Termini Paschales locum habebant, non autem sæculo Dionysij Exigui, quo illi Termini non $\overline{\text{xiiii}}$ Luna erant, sed fere plenilunium, propter *προήγησιν σελλωαϊκῶν*; qua nouilunia, & plenilunia unum diem epocham Diocletiani anteuertebant. Unde accidit, ut alius esset cyclus Paschalis, alius cyclus Lunar. Et propterea Dionysius ad methodum aurei numeri annis Christi unitatem iubet addi: ad inuestigationem vero cycli Lunar, de iisdem annis duo detrahere. Quod nihil aliud est, quam ad argumenta Lunæ de Epactis numeri aurei tria detrahere: vel, quod idem est, de annis aurei numeri tres detrahere: ut, quum fuerit annus quartus cycli, dicatur primus: quum fuerit tertius, dicatur decimus nonus. Sed tutius de Epactis tria deducere. Exemplum: anno primo numeri aurei tempore Diocletiani nouilunium Paschale incidebat in $\overline{\text{xxiii}}$ Martij, quum Epacta esset $\overline{\text{xi}}$. Deductis tribus de $\overline{\text{xi}}$, remanebit Epacta Lunar $\overline{\text{viii}}$ tempore Dionysij, quæ nouilunium ostendet in $\overline{\text{xxv}}$ Martij: a qua die quinta Aprilis est quintadecima, & proinde plenilunium, non autem quartadecima Luna, ut erat sæculo Diocletiani. Ab eo tempore omnes Computorum Ecclesiasticorum conditores Græci, Syri, Arabes, & Latini terminum Paschalem vocarunt plenilunium: neque aliter Maximus monachus, & alij, vocare solent: quod reuera esset plenilunium. Neque enim eorum mentiri erat, ut quartam decimam Lunam vocarent, quæ manifesto esset quintadecima, *καὶ πανσέλλω*. Clavius omnium bonarum literarum imperitissimus nugatoria strophæ, hoc nomen eludere voluit, & multum æstuat, ut fatuis persuadeat Terminum Paschalem a Græcis *πανσέλλων* dictum, non quod ea die in plenilunium incidere, sed quod plenilunio proxima esset. Astute. Sed mirum illi visum est, quum ex nobis didicisset terminum Paschalem a Græcis *πανσέλλων* vocari. Hoc enim non ille solum, qui nihil legit, præter Euclidem, sed, & doctiores ignorabant. Imperiti vero quicquid ignorant, hoc errorem vocant.

TABVLA FOECVNDÆ MAGNI CYCLI.] De periodo magna Paschali Dionysij Exigui vide quæ ad definit. $\overline{\text{viii}}$ notauimus. Cycli sui magni initium fecit Dionysius ab anno illo, qui habet Terminum Paschalem in $\overline{\text{v}}$ Aprilis, hoc est a primo anno Aurei Numeri; in cuius anni $\overline{\text{xxv}}$ Decembris Christum natum primus omnium opinatus est, ita ut magnus ille cyclus anno uno anteuertat natalem Christi Dionysianum. Ideo ad methodum huius magnæ periodi per regulam perpetuam iubet unitatem annis Christi addi. Quod si Christum putasset natum in Decembri illius anni, in quo currebat aureus numerus $\overline{\text{xix}}$, anni Christi per $\overline{\text{xix}}$ diuisi semper aurei numeri verum annum darent; sine adiectione unitatis, qui est numerus annorum Christi Eusebianus uno anno Dionysianum anteuertens. Nos huius periodi magnæ Dionysianæ & Tabulam & exemplum construximus libro quarto de Emend. Temp. quem visas licet. Hæc vero Tabula non ab annis Christi incipit, sed a primo anno periodi Iulianæ. Et tamen eadem est methodus, idem usus, ut patet ex Canonibus, excepto, quod de annis periodi Iulianæ primum abijcienda sunt 4712 ad methodum periodi Dionysianæ, quæ in libris de Emend. Temp. a nobis posita est. Ad methodum autem huius numerus proxime minor ex Tabula ñ abijciendus. Ex Canone $\overline{\text{vi}}$ potes discere quare a nobis Foecunda vocetur, nimirum quia una opera utrunque Cyclum, Indictionem, annum Hebdomadis remissionis, Terminum Paschalem, Dominicam Resurrectionis docet. Græce posset vocari *πάγχρηστος* propter multiplicem usum, cuiusmodi quædam sunt *ἐμπλαστροὶ πάγχρηστοι* ad varia ulcera accommodæ. Neque vero dubitandum huius maximum usum esse in historia a sæculo Dionysij Exigui, præsertim ubi de celebratione Pascha agitur. Vide insignem locum Cedreni in quarto lib. de Emend. Temp. ubi agitur de Paschali celebratione turbata anno Christi $\overline{\text{dxxv}}$, periodi Iulianæ 5259. Terminus Paschalis erat Kal. Apr. die Dominica. Ideo secundum perpetuam regulam, celebratio Dominicæ Resurrectionis trajicienda in alteram proximam Dominicam, nempe $\overline{\text{viii}}$ Aprilis, quemadmodum Imp. Iustinianus edixerat. Populus vero putauit Pascha ipsis Kalendis, ipso Terminum celebrandum. Ideo primum diem ieiunij iniuit $\overline{\text{xiiii}}$ Februarij. Sed parendum erat edicto Principis. Itaque ieiunauit *μίαν εβδομάδα περιτέλιω*. Nam a $\overline{\text{xiiii}}$ Februarij, ad $\overline{\text{viii}}$ Aprilis, dies sunt $\overline{\text{lvi}}$: quum tamen satis esset ordinario ieiunio interuallum dierum $\overline{\text{xv}}$. Experire ex methodo huius Capituli. Ab annis 5259 abiecto numero proxime minore 4788, residuum 471 reperio sub frontali $\overline{\text{xv}}$, & regione numeri

lateralis $\overline{\text{xxv}}$: Terminum Paschalem Kal. Apr. in litera G. Sub numero 471 habes cyclum Solis $\overline{\text{xxiii}}$. In numero laterali e regione $\overline{\text{xxiii}}$ occurrit litera Dominicalis G. Ergo Terminus Paschalis incurrebat Dominicam. ac proinde in proximam Dominicam rejciendum Solenne. Locus vero mirus est, & quem nulla Tabula fecunda discussit, imo qui cum ratione pugnat, apud Anastasium lib. xxii . *Anno, inquit, vigesimo imperij Constantini factus est error Pascha: & orthodoxi quidam in Oriente octava Idus Apriles Pascha celebrarunt. At vero erronei haeretici Idus Apriles, non octava Iduum.* quod quidem Aenigma neque Oedipus, neque Sphinx ipsa soluerit. Erat annus Christi 760, periodi Iulianae 5473. Abiecto numero proxime minore 5320, residuum 153 deprehenditur sub primo numero aureo. Terminus Paschalis v̄ Aprilis, id est Nonis ipsis, sub litera D. Cyclus Solis $\overline{\text{xxv}}$. litera duplex Dominicalis F E. Pascha $\alpha\nu\alpha\varsigma\delta\omicron\tau\mu\omicron\nu\omicron$ v̄ Aprilis, $\overline{\text{viii}}$ Idus, ut ipse ait. Quare igitur haeretici illi, quos vocat, $\overline{\text{viii}}$ die post Terminum Pascha celebrarunt, quum translatio fiat tantum $\overline{\text{vii}}$ die, non octavo, quoties Terminus incurrit Dominicam? Hoc locum habebat, si Terminus incidisset in $\overline{\text{vi}}$ Aprilis, quae eo anno erat Dominica. Sed neque anno primo cycli Paschalis Terminus incidit in $\overline{\text{vi}}$ Aprilis, neque $\overline{\text{vi}}$ Aprilis locum habet in omnibus Terminis Paschalibus. Est igitur aut merus stupor eorum, qui alieno Termino Paschali Resurrectionem celebrarunt, aut quod magis crediderim, delirium ipsius Anastasij, qui ea somniat, quae esse non potuerunt. Quod quidem hac utilissima Tabula aperitur, cuius utilitates alias, qui volet, experiri poterit. Rursus non raro Pascha dominicum in ipso termino celebratum a veteribus fuisse animaduertimus. De multis unum illustre exemplum adferam ex epistola Paschali Innocentij primi ad Aurelium Carthaginensem. verba eius haec sunt: *Nam quum ante diem undecimum Kalendarum Aprilium pene Luna $\overline{\text{xxvi}}$ colligatur (nam quippiam minus est) itemque quum in ante diem quartum Kalendarum earundem veniat $\overline{\text{xxiii}}$: existimaui xi Kalendarum memoratarum die festa Paschalia celebranda, quoniam in vigesima tertia Luna nullum Pascha unquam ante hoc Pascha factum esse cognoscimus.* Quod dicat $\overline{\text{xi}}$ Kal. April. fuisse $\overline{\text{xvi}}$ Lunam, error manifestus est. Erat enim $\overline{\text{xiiii}}$ Luna, hoc est ipse terminus Paschalis. Nam si $\overline{\text{xxii}}$ Martij fuisset $\overline{\text{xvi}}$ Luna, $\overline{\text{xiiii}}$ Luna incurrisset in $\overline{\text{xx}}$ Martij. Ideoque non fuisset Paschalis. Sed, ut dixi, $\overline{\text{xiiii}}$ Luna erat in $\overline{\text{xxii}}$ Martij, die dominica. quod in toto episcopatu Innocentij primi accidere non potuit, nisi secundo eius anno, qui erat Christi Dionysianus $\overline{\text{ccccliii}}$, Cyclo Solis $\overline{\text{xx}}$, Lunae $\overline{\text{v}}$. Ideo quum ex regula perpetua terminus Paschalis non possit concurrere cum Dominica resurrectionis, solenne transferendum erat in $\overline{\text{xxix}}$ Martij. Quod tamen Innocentius vetat. Ideo ipso Termino Pascha celebrare praecipit.

CANON VI. *Annus Hebdomadis annalis.*] Hebdomas annalis, de qua satis dictum supra Definit. $\overline{\text{xv}}$, Hebraeis dicitur $\overline{\text{שמיטת}}$ SEMITTAH, hoc est ad verbum $\sigma\omicron\upsilon\chi\theta\epsilon\alpha$, *levatio oneris*, siue *excussio debitorum*: quia debita remittebantur in fine Hebdomadis. Deuteronomij $\overline{\text{xv}}$, 1. Ideo $\overline{\text{שמיטת}}$ vocata est, id est $\sigma\omicron\upsilon\chi\theta\epsilon\alpha$ ad verbum. *Excussio oneris, excussio debiti.* Propterea & Hebdomas remissionis vocatur. Ac licet ultimus annus proprie remissio, aut $\sigma\omicron\upsilon\chi\theta\epsilon\alpha$, vocatur, tamen Iudaei & Samaritae dicunt annum primum, secundum, tertium Semittah, totam hebdomada Semittah vocantes. Sic quum septimus dies Sabbath vocetur, tamen & hoc nomine totam dierum hebdomada vocari ab Hebraeis nemo nescit: & res vulgatissima est. Vettius quoque Valens Antiochenus priscus scriptor $\sigma\omicron\upsilon\beta\beta\alpha\lambda\iota\kappa\lambda\omega\ \eta\mu\epsilon\tau\epsilon\alpha\nu$ vocat quam libet diem Septimanam, siue feriam. Primus annus Semittah siue Hebdomados annalis, congruit anno primo, qui proxime sequitur septenarium in cyclo Solis Romano, & secundus secundo, & sic deinceps. In cyclo Solis Romano, ut iam scire potuisti, quatuor sunt anni septenarij, $\overline{\text{vii}}$, $\overline{\text{xiiii}}$, $\overline{\text{xxi}}$, $\overline{\text{xxviii}}$. Itaque octavus, $\overline{\text{xv}}$, $\overline{\text{xxii}}$, & primus annus cycli Solaris sunt primi anni Hebdomadis annalis. Similiter, $\overline{\text{ix}}$, $\overline{\text{xvi}}$, $\overline{\text{xxiii}}$, $\overline{\text{xx}}$, est secundus annus Hebdomadis: & sic deinceps. Hoc anno Christi 1604, cyclus Solis est $\overline{\text{xvii}}$, qui est annus tertius post septenarium $\overline{\text{xiiii}}$, ac proinde tertius Semittah, siue Hebdomadis annalis, ab autumno eiusdem anni. Ratio manifesta est. primus annus $\gamma\epsilon\omega\rho\gamma\iota\alpha\varsigma$, unde prima primi Iobilei Hebdomas iniuit, conveniebat in annum $\overline{\text{xv}}$, cycli Solaris, primum scilicet post septenarium $\overline{\text{xiiii}}$. Erat enim annus periodi Iulianae 3263. Propterea in Tabula fecunda Paragraphus a omnem primum annum Hebdomadis indicat, quia est primus post septenarium cycli. Incipit autem omnis Hebdomas a mense Tisri.

CANON VII. CAUTELA.] Historiam de translatione Dominicae Resurrectionis, quando Terminus in Dominicam incurrit, habes apud Ambrosium Epistola $\overline{\text{lxxxviii}}$: *Quod si mouet, quia quartamdecimam Lunam transcentes, quae die Dominica incidit, hoc est quartodecimo Kal.*

Mai, sequenti Dominica instaurandam solennitatem suademus, auctoritas extat eiusmodi. Nam temporibus paulo superioribus, quum incidisset quarta decima Luna mensis primi in Dominicam diem, sequenti altera Dominica celebrata solennitas est. Octagesimo autem anno & nono ex die imperij Diocletiani, quum quartadecima Luna esset nono Kalendas Aprilis, nos celebravimus Pascha pridie Kal. Aprilis. Alexandrini quoque & Aegyptij, ut ipsi scripserunt, quum incidisset quartadecima Luna vigesimo & octavo die Phamenoth mensis, celebraverunt Pascha quinta die Pharmuthi mensis, quæ est pridie Kalendas Aprilis: ac sic convenere nobiscum. Rursus nonagesimo & tertio anno a dicimperi Diocletiani, quum incidisset quartadecima Luna in quartumdecimum diem Pharmuthi mensis, quæ est quinto Idus Aprilis, quæ erat Dominica die, celebratum est Pascha Dominica, Pharmuthi vigesimo & primo die, qui fuit secundum nos quintodecimo Kalendas Mai. Rursus: Ergo secundum Aegyptios primo mense celebraturi sumus Dominicam Pascha: hoc est se- primo Kal. Mai, qui est trigesimus Pharmuthi mensis. Hoc ultimum exemplum pertinet ad an- num Christi $\overline{\text{cccxxxvii}}$. estque idem, quod statim initio huius testimonij Ambrosiani propo- nitur, Cyclo Solis $\overline{\text{iii}}$, litera Dominicali C, numero aureo $\overline{\text{viii}}$, Termino Paschali $\overline{\text{xvii}}$ A- prilis in litera C, ideo Dominica: ac proinde instauranda solennitas dominica proxime se- quente, $\overline{\text{xv}}$ Aprilis. Tertium exemplum congruit anno Christi $\overline{\text{cccxxxvii}}$, ut quidem indi- cat annus Diocletiani, aureo numero $\overline{\text{xvii}}$, Termino Paschali $\overline{\text{ix}}$ Aprilis in litera A, Cyclo Solis $\overline{\text{xxii}}$, litera Dominicali A. Et hic quoque solenne traducendum in $\overline{\text{xvi}}$ Kal. Mai, non, ut perperam excusum est, quintodecimo Kal. Pergit Ambrosius. Sed quum ante biennium celebravimus Pascha Dominicam undecimo Kalendas Mai, hoc est trigesimo die mēsis secundum nostram scilicet calculationem, moveri non debemus, si & proxime trigesimo die Pharmuthi men- sis celebraturi sumus Pascha Dominicam. Est vero insignis error non librariorum, sed Typo- graphorum. Librarius enim, siue Antiquarius, non biennium scripserat, sed $\overline{\text{viii}}$ enniū, hoc est octennium. Sic $\overline{\text{x}}$ ennalia, $\overline{\text{xx}}$ ennalia scribebant libentius, quam decennalia, vicen- nalia: quod primus docuit vir clarissimus & summa eruditione Iustus Lipsius. ex $\overline{\text{viii}}$ en- nium factum $\overline{\text{vi}}$ enniū. ex eo biennium. quo nihil verius. Scribebat hæc Ambrosius, ut monuimus, anno Christi $\overline{\text{cccxxxvii}}$. Octennio ante anno $\overline{\text{cccxxxix}}$, Aufonio & Oybriō Coss. Indictione $\overline{\text{vii}}$, aureo numero $\overline{\text{xxix}}$, cyclo Solis $\overline{\text{xxiii}}$, litera Dominicali F. Termi- nus inciderat in $\overline{\text{xvii}}$ Aprilis, feria $\overline{\text{iii}}$. Dominica resurrectionis $\overline{\text{xxi}}$ Aprilis, hoc est, ut ait Ambrosius, $\overline{\text{x}}$ Kal. Mai. quæ est trigesima dies mensis Paschalis Lunaris. Nam neomenia prima Paschalis congruit diei $\overline{\text{xxiii}}$ Martij: a qua triginta dies putati, quod nimirum die- rum est mensis Lunaris civilis, desinunt manifesto in $\overline{\text{xxi}}$ Aprilis, quod & me tacente Computorum magistri monuerunt. Sed quomodo constat argumentum: Si anno Christi $\overline{\text{cccxxxix}}$ celebravimus Pascha in ipso fine Lunæ Paschalis, anno $\overline{\text{cccxxxvii}}$ ne vereamur illud celebrare trigesima Pharmuthi, hoc est $\overline{\text{xxv}}$ Aprilis, die quarta Lunæ secundæ. Imo con- tra: Silicet die $\overline{\text{iii}}$ Lunæ secundæ, qui est remotissimus Terminus Resurrectionis; quanto magis licebit intra fines ipsius Lunæ Paschalis? Haud scio an aliquis animum huic loco Am- brosiano adiecerit. Certe non cuilibet obuius est. Nuspiam autem extat aut vetustius, aut illustrius exemplum traiectionis Dominicæ Resurrectionis, quam sunt illa tria, quæ nunc ex Ambrosio produximus. Ideo sine piaculo præteriri non poterant. Ex his etiam didici- mus Latinos Epocham Diocleriani non a Thoth, sed a mensibus Paschalibus sequentibus putare solitos. Ideo Latinæ Ecclesiæ 284, non 283, de annis Christi detrahenda, ad me- thodum Acæ Martyrum in ratione Paschali.

IN CAPVT TERTIVM.

KALENDARIVM IVLIANVM.] kalendarij Iuliani structura utroque cyclo tanquam fundamento insitit, Solari, & Paschali, quem numerum aureum dicimus. Huius menses in quaternos versus descripsimus. Primus, & tertius ad cyclum Solis pertinet, (Nam tertius continet literam $\overline{\text{e}}$ $\overline{\text{ἐπίμωρ}}$, primum numerum dierum mensis, sine quibus non potest esse $\overline{\text{ἐπίμωρ}}$) quartus ad aureum numerum, secundus $\overline{\text{ε}}$ $\overline{\text{ἐπιμέτρ}}$ accidit, ad neutrum cy- clum pertinens, sed tantum historiæ causâ. In Epactis duo præcipue consideranda, initium, ac dispositus. Initium a Martio instituendum propter duas causas: propter consuetudinem veteris Ecclesiæ, quæ a mense Paschali eas orditur, & propter incommodum bisexti, ex quo non raro $\overline{\text{μετίμωρ}}$ Epactæ committitur. In dispositu & ordine duo pariter consideranda: ut circulus earum retrogrado ordine procedat, & ut mensis alternis plenus & cauus sit. Re- trogradi processus causâ est, quod nouilunia unius anni anteuertunt nouilunia sequentis un- decim diebus. Nouilunia igitur ascendunt, & ascendendo Epactas augent. Alternationis ve- ro plenorum & cauorum mēsium causâ est motus Lunæ mensstruus minor triginta dierum

femisse diei. & aliquot scrupulis. Quum igitur mensem plenum constituimus, trigesima eius dies habet Lunam veterem & nouam. Vnde τὴν τετρακάδα eleganter Solon ἐν τῷ καὶ νέαν vocauit: hoc est *veterem nouam*. Veteribus Latinis dicebatur *Iana vetus nouella*. Iudæis dicitur *הַלְבָנָה קְסָבָה*. *dubium Luna, silens Luna*. Propter hoc dubium Lunæ necessario menses sunt alternis pleni & caui, tricenum & undetricenum dierum. Idcirco in dispositu Epactarum, interualla ab Epacta, ad similem Epactam, debent esse alternis plena & caua: & imprimis ut primus mensis sit semper plenus; ut obseruauit antiquitas. quod & adhuc videre est apud Iudæos, Arabes, Samaritas, Indos, & alios, apud quos semper menses imparis numeri sunt pleni, Ἦ, ἮΠ, Ἦ, ἮΠΙ. Paris numeri sunt caui, ΠΙ, ἸΠΠ, ἮΙ. Ita enim rationibus Lunæ melius consulitur, quam si contrario modo fieret: & præterea æquum est, ut primus mensis delibet potius aliquot horas de sequenti, quam ut imperfectus manens semissem diei sequenti relinquat. Propterea huic rei bene consultum est, quod ab Epacta, ad similem Epactam, interualla ita esse debent, ut menses: hoc est, ut interuallum unius mensis sit ab Epacta *, ad epactam $\overline{\text{xxxix}}$, & a $\overline{\text{xxix}}$, ad *. Sed interuallum a *, ad $\overline{\text{xxix}}$, est cauum, undetriciginta dierum: interuallum autem a $\overline{\text{xxix}}$, ad *, est plenum, triginta dierum. Quia igitur secundum hypothesein, atque adeo rationes motus Lunæ, & denique veterem ciuiliū temporum usum, primus mensis plenus esse debet, ergo & ab epacta $\overline{\text{xxix}}$ incipere, non a *. Propterea prima epacta Martij esto $\overline{\text{xxix}}$, non *. Itaque quemadmodum Analemma, & Horologium contrario dispositu inter se sunt, & formæ Typographicæ præpostero ordine & aliter, ac chartæ excusæ, digestæ sunt, ut quæ ibi sunt sinistra, in charta sint dextra, & contra: ita contextus epactarum in Calendario contrarius est alternationi Lunarium interuallorum, ut quæ caua sunt in Calendario, ea plena sint in rationibus Lunæ, & contra. Cuius rei præclaræ ignoratione Clauius totum ordinem Epactarum miserum & ridiculum in modum conturbauit, ut & pueris ipsis & rusticis deridendum sese propinarit, cuius permagni intererat cogitare, quemadmodum Analemma, & Horologium, item imago in speculo & corpus sunt ἀντιπέφθη, ut in altero quæ sunt dextra, in altero sint sinistra, ita dispositum Epactarum in contextu dierum Iulianorum, & alternationes mensium Lunarium ἀντιπέφθη, & quæ sunt caua secundum dies anni, ea plena esse secundum naturalium interuallorum Lunarium alternationem. Sed huic tam fædo errori Clauij, libro, non simplici castigatione opus erat. In Kalendis igitur Martij $\overline{\text{xxix}}$ Epacta statuenda, non signum * &c. Atque hæcenus de dispositu Epactarum; qui præter alias utilitates, hanc quoque habet, ut in Martio dies mensis quilibet sit complementum Epactæ, quæ e regione ipsius posita est. Complementum autem vocamus id, quod deest Epactæ, ad triginta complenda. Exemplum: Hoc anno 1604 currit epacta ix. desunt illi $\overline{\text{xxi}}$ ad $\overline{\text{xxx}}$ complenda. Ergo ipsa notata est ad $\overline{\text{xxi}}$ diem Martij. Vide Notam ad Canonem decimum huius Capituli. Nisi enim epactæ e regione complementi sui statuatur, nunquam designabit nouilunium, aut ἐν τῷ καὶ νέαν. Et vice versa, Epacta, quæ non indicat ἐν τῷ καὶ νέαν, non est e regione complementi sui. Rursus Epactarum nostrarum duplex versus est, prior Latinis numeris, alter Sarracenicis. Prior Epacta vocetur Latina, aut literalis, altera Sarracenica. Causa huius geminationis, ut quoties primum nouilunium incidet post $\overline{\text{xxx}}$ Martij, Sarracenica Epacta assumatur, non Latina, quæ post $\overline{\text{xxx}}$ Martij cauum mensem Lunarem constituit, quum tamen hoc sit contra usum, & hypothesein, quæ primum nouilunium statuit plenum. Quia vero epilogismi nostri a capite periodi Iulianæ deducuntur, & per quinque, aut amplius, millia annorum bona pars nouiluniorum incidit in Aprilem, propterea una Epacta Latina satis non fuit ad seriem plenorum & cauorum mensium tuendam. Hodie omnia nouilunia incidunt in mensem Martium, præterquam in numero aureo $\overline{\text{viii}}$, & $\overline{\text{xix}}$. Post $\overline{\text{xxxii}}$ autem plus minus cyclos Epactæ Sarracenicæ nullus amplius usus erit. Nobis necessario aliqua methodus inuenta fuit, qua mensis, qui incipit in Aprili, plenus esset, ne in hypothesein peccaremus. Alioquin si quis Epactam Sarracenicam vitare vult, is pro Nisan Niceno, Adar in Martio assumat, qui est Nisan Iudaicus, & utatur posteriore parte Tabulæ secundæ huius Capituli, quæ indicat omnia nouilunia Martij. In editione noui anni nihil tale reperias. Omnia περὶ ἁδὴ, & turbarum plena. Subijciam primum designationem Epactarum noui anni.

DISPOSITIO EPACTARVM LILII ET CLAVII

- Ἦ A Kalendis Ianuarij instituendum Epactarum initium, ut ab eodem capite annus, & Epactæ incipiant. Ideo in kalendis statuenda est nota *, quia primus mensis Lunaris debet esse

debet esse plenus. Rursus in ultima die Ianuarij eadem nota * statuenda, ut plenum spatium triginta dierum a signo *, ad signum *, & ab epacta $\overline{\text{xxix}}$, ad epactam $\overline{\text{xxix}}$, & deinceps ab omni simili, ad omnem similem epactam, seruetur.

ii INCOMMODYM. Quia signum * tam in Kalendis, quam in $\overline{\text{xxxi}}$ Ianuarij, statuitur, erunt in fine anni dies tantum $\overline{\text{x}}$, quibus annus Solaris Lunarem superat, quum tamen sint $\overline{\text{xv}}$, unde Epactæ nascuntur. quod est absurdum.

iii CORRECTIO. Huic incommodo mederi non aliter possumus, quam binas epactas in unam diem inculcando.

iiii ELECTIO diei binis epactis onerande. Citimum nouilunium Paschale est in Epacta $\overline{\text{xxiii}}$. Ergo remotissimum est in epacta $\overline{\text{xxiii}}$, quæ deprehendetur in $\overline{\text{vi}}$ Aprilis, si correctio non adhibeatur. proinde terminus Paschalis erit in $\overline{\text{xxix}}$ Aprilis contra veterem usum Ecclesiæ, quæ ex præscripto Terminorum Nicenorum remotissimum terminum finit in $\overline{\text{xviii}}$ Aprilis, & nouilunium eius termini in $\overline{\text{v}}$ mensis. Ibi igitur statuenda est Epacta $\overline{\text{xxiii}}$, una cum Epacta $\overline{\text{xxv}}$. Ita termino remotissimo consulatur, & $\overline{\text{xvi}}$ dies $\overline{\text{πς ὑπεροχῆς ἡλιακῆς}}$ in fine anni inuenientur, quarum prima est in $\overline{\text{xxi}}$ Decembris cum signo *, &c, si quidem alternis mensibus $\overline{\text{xxv}}$, $\overline{\text{xxiii}}$ Epactæ in eadem cella collocentur.

v INCOMMODYM. Quotiescunque epacta $\overline{\text{xxiii}}$ occurrit in numero aureo, $\overline{\text{i}}$, $\overline{\text{ii}}$, $\overline{\text{iii}}$, $\overline{\text{iiii}}$, $\overline{\text{v}}$, $\overline{\text{vi}}$, $\overline{\text{vii}}$, $\overline{\text{viii}}$, tunc in $\overline{\text{xv}}$, $\overline{\text{xviii}}$, $\overline{\text{xv}}$, $\overline{\text{xv}}$, $\overline{\text{xv}}$, $\overline{\text{xviii}}$, $\overline{\text{xix}}$ epacta erit $\overline{\text{xxv}}$. Ita fiet, ut in $\overline{\text{xx}}$ annis, id est in uno cyclo Lunari, bis in eadem die nouilunium incurrat, nempe in $\overline{\text{v}}$ Aprilis, quotiescunque a $\overline{\text{i}}$ aureo numero, ad $\overline{\text{ix}}$, epacta erit $\overline{\text{xxiii}}$: & proinde bis in eodem cyclo Terminus Paschalis continget in $\overline{\text{xviii}}$ Aprilis. quod est absurdum tam ex natura Enneadecaeteridos, quam ex usu Ecclesiæ.

vi CORRECTIO. Quando epacta $\overline{\text{xxiii}}$ occurrerit a $\overline{\text{i}}$ aureo numero, ad $\overline{\text{ix}}$ exclusiue, quum ventum fuerit ad epactam $\overline{\text{xxv}}$, tunc non $\overline{\text{xxv}}$ rubra, sed $\overline{\text{25}}$ nigra, quæ in die antecedente locata est, assumenda erit.

ELENCHVS.

i Ne a Ianuario mense initium Epactarum caperent, si non eos reuerentia prisca usus Ecclesiastici, & institutio Epactarum Paschalium mouebat, quæ a paschali mense, non aliunde, initium ducere debebant, saltem eos deterreret bisexti incommodum, cuius interuentu tenorem Epactarum interrumpi necesse est: & ut reliqua incommoda taceamus, unum portentosum, asininum, delirum, quodque supra omnem amentiam est, producam. A $\overline{\text{iiii}}$ die Februarij omnes Epactæ deinceps, ad similes Epactas, colligunt interuallum $\overline{\text{xxx}}$ dierum, ut postea infra amplius aperietur. Exemplum: a $\overline{\text{iiii}}$ Februarij, ubi est Epactarum discolorum collegium $\overline{\text{25}}$. $\overline{\text{xxvi}}$, ad $\overline{\text{vi}}$ Martij, ubi est idem bicolorum Epactarum contubernium, & sic deinceps, exempli gratia, ab $\overline{\text{viii}}$ Februarij, ubi est $\overline{\text{xxi}}$ Epacta, ad $\overline{\text{x}}$ Martij, ubi est eadem Epacta $\overline{\text{xxi}}$, interuallum est dierum $\overline{\text{xxx}}$. Proinde a $\overline{\text{iiii}}$ Februarij deinceps omnes Lunationes sunt plenæ, id est $\overline{\text{xxx}}$ dierum, idque in anno non bisextili. In anno igitur bisextili si epacta illius anni fuerit infra $\overline{\text{iii}}$ Februarij, Lunatio erit $\overline{\text{xxx}}$ dierum. Exemplum. Anno $\overline{\text{1584}}$ bisextili, qui erat secundus nouæ editionis, Epacta erat $\overline{\text{xviii}}$ in $\overline{\text{x}}$ Februarij. Quia eo anno fuit bisextum, ideo ab $\overline{\text{x}}$ Februarij, ad Kal. Martij, fuerunt præcise dies $\overline{\text{xix}}$. hinc ad Epactam similem Martij, quæ sita est in $\overline{\text{xv}}$ die mensis, fuerunt dies $\overline{\text{xv}}$ absoluti. Summa ab Epacta $\overline{\text{xviii}}$ Februarij, ad Epactam $\overline{\text{xviii}}$ Martij, $\overline{\text{xxxi}}$ dies. Ita omni anno bisextili eueniet, ut mensis Lunaris sit $\overline{\text{xxx}}$ dierum, idque ea causa, quia Clavius Lunam per Latmia saxa relegat, ut ea in complexibus Endymionis dormiente solus ipse bigas Lunæ moderetur; ut mensem, quem cauum esse ratio exigebat, (est enim Adar) ipse uno die in anno communi, biduo in anno bisextili augeat. Quod si Clavius sæculo Amphitryonis fuisset, Iupiter non ab alio, quam ipso, duas noctes utendas petiuisset ad Herculem generandum. Oro te, Clavi, quamvis confidens es, & quid pudere sit, nescis, quid hic respondebis? Quis unquam vidit, legit, aut audiuit, mensem Lunarem esse $\overline{\text{xxx}}$ dierum? quid ad patrocinium tam asinini erroris proment ex narthecijs compendiorum Rhetorices suæ socij illi tui, qui tibi operas contribuerunt, ad stercoreum & paedagogicum illum libellum suffarcinandum, quem in Elenchum nostrum scripsisti? Diuinum inuentum vocas mensem Lunarem $\overline{\text{xxx}}$ dierum? Viderit Luna ipsa. Ego ad alia pergo. Rursus ex his collegijs Epactarum aliud portentum conceptum est. Nunquam duo menses pleni continuandi sunt, nisi in anno embolimæ $\overline{\text{ὑπερμερῶ}}$, qui est dierum $\overline{\text{ccclxxxiii}}$. Tunc posterior Adar est plenus, ut & Nisan. Ita continuantur duo pleni

mensēs, Adar ἐμβόλιμος, & Nisan. Tres plenos continuare, vitiosum est, quod incommodum tamen euitare non potuerunt Arabes in anno *ὑπερήμερον*, quem ipsi *Kebisa*, vocant. Tunc enim tres pleni continuantur, Dulkadathi, Dulhagiathi, Muharram: Idque fit, quia anno vago utuntur, hoc est sine embolismo. Quod si mensem intercalarent, Muharram esset cauius, Sephar plenus, ut fiebat in anno Damasceno. At Clavius quatuor menses plenos continuat. in anno bisextili, quoties epacta est *, xxix, xxviii, xxvii, xxvi, xxv. Tunc enim Lunationes Decembris, Ianuarij, Februarij, Martij omnes plenæ sunt. Anno Christi *MDCCXI*, epacta Clauiana erit *xxvi*, anno sequenti xxvii, qui erit bisextilis. Nam semper sine exceptione Lunatio Decembris Clauiana contra hypothesein est plena, quæ, quia ultima est, debebat esse caua. Lunatio quoque Ianuarij est plena, a Kalendis, ad *vii* diem. Lunatio Februarij caua, a Kalendis, ad sextam diem; ideoque anno bisextili est plena. Sic sunt continuæ tres Lunationes plenæ, quibus accedat Nisan. Fient omnes quatuor plenæ Lunationes continuæ, quod non minus vitiosum est, quam mensis Lunaris *xxxii* dierum. Sed quæcumque epacta incidit, semper a nouilunio Decembris, ad nouilunium Aprilis, in anno bisextili, intercedent dies *xxx*, qui colligunt menses quatuor plenos. Si igitur vitiosum est tres plenos menses continuare, quanto vitiosius quatuor? Quomodo Clavius hoc diuinum inuentum, ut ipse vocare solet, defendere poterit? Nullus annus embolimæus maior est dierum *CCCLXXXIII*. At Clavius constituit dierum *CCCLXXXV*, ut Iudæi, propter superstitionem A D V. In anno enim embolimæo *ὑπερήμερον* septem tantum sunt menses pleni, non octo, ut sancit Clavius, quos & continuos facit, ut nihil sine portento ageret.

ii Hoc sane est magnum ἀπερισχεψίας argumentum. Nam si statuendo signum * in kalendis Ianuarij, & * xxix in *xxxi* Ianuarij, sequitur mensem Lunarem primum non esse cauum: rursus statuendo * in *xxxi* Ianuarij, & xxix in kal. Februarij, sequitur *x*, non *xi* dies *ὑπεροχῆς ἢ λιανῆς* in fine anni relinqui, hæc, inquam, duo incommoda monere Claviuum debebant, neutrum rationi conuenire. Itaque medium deligendum esse, hoc est, ut in kal. xxix, in *xxx* mensis *, in *xxxi* eiusdem iterum xxix poneretur, ut a nobis in Martio factum est.

iii Si duas Epactas in unum contubernium conijcere opus erat, non melius poterat, quam in *xxxi* Ianuarij statuendo signum * cum epacta xxix, & xxviii in kal. Februarij. neque profecto hoc esset proprie binas Epactas in unum conferte, quum * non sit vera Epacta, & in alternationibus *ἐνῆς καὶ νέας* necessarium sit ea duo simul coniungere: quia fieri potest, ut Luna sit *, id est *ἐνῆς καὶ νέας*, aut xxix, id est prima. Et miror & Claviuum, & qui Clauio ad annum corrigendum in consilium post obitum Lilij abhibiti fuerunt, cur ordinem & dispositum ab eo institutum damnarunt. Nam specimen editionis Lilianæ publicatum fuit anno *MDLXXVII*, sexennio integro ante sanctionem anni noui. In eo exemplo in *xxxi* Ianuarij appositæ sunt duæ notæ ω xxix. quæ si retentæ fuissent, non opus erat geminatione Epactarum xxv, *xxiiii* in *v* Februarij, quo nihil stolidius, nihil *ιδιωτικώτερον* in hoc negotio excogitari possit. Ex hac temeritate duo portenta nata sunt: prius, ut series epactarum sine causâ interrumpeteretur, & a xxvi epacta, ad *xxiiii*, saltus fieret, & xxv Epacta dissimularetur: alterum priori longieocularius, ut a kalendis Ianuarij, ad *vii* eiusdem, Lunationes sint *xxx* dierum, a *vi* deinceps, Lunationes sint cauæ. Hoc est: quinque Lunationes in Ianuario sunt plenæ, quoties epacta est *, xxix, xxviii, xxvii, xxvi. In reliquis epactis omnes menses Lunares sunt caui. Quis unquam crederet tot oculis tam perspicuam absurditatem non conspectam fuisse: & quum ea causâ signum * in *xxxi* Ianuarij collocatum esset, ut ordo plenorum & cauorum mensium incolumis seruetur, quinque tantum menses plenos, reliquos xxvi cauos reliquisse? Et tamen hoc vocatur diuinum inuentum a Clauio. *αὐτὸς ἑαυτὸν αὐλεῖ*. In Februario, & paribus mensibus contrarium euenit. Nam tres tantum sunt caui, a kalendis, ad *iiii* diem. a *iiii* die deinceps omnes sunt pleni in anno non bisextili, in bisextili *xxxii* dierum, si Dijs placet: quod felix faustumque fit. Qui hæc probauerit, eum aut insigniter impudentem, aut magnum asinum esse oportet.

iiii Hic vero, si usquam, amentia erupit. Duo enim conmissa sunt in Termino Paschali, quæ pro dignitate satis castigari non possunt. Prius delirium est in statuendo omni termino, alterum in remotissimo definiendo, cuius causâ res noua & inusitata introducta est, ut duæ epactæ non sine risu nasuti lectoris in unum diem conferrentur. Igitur in statuendo omni termino multum auj a regione veri, ut loquitur Lucretius, vagati sunt, idque propter signum * in kalendis Ianuarij, & consequenter in kalendis Martij positum. Ex hoc enim sequitur, ut epacta non solum e regione complementi sui posita non sit, sed etiam, ut semper nouilunia Paschalia a secundo die Lunæ incipiant, & proinde termini Paschales semper

in \overline{xv} Lunam incidant: quod ipse Clavius, & Claviani euitare non potuerunt, & quum causam erroris ignorarent, stulto illo monito Lectorum admirationem sumouerunt, *non debere mirari, si serius nouilunia incipiant. maluisse enim sese mora, quam anticipatione peccare.* Quæro a Clauio: putetne sæculo Niceno nouilunia, & terminos Paschales bene institutos fuisse? Hoc est, veteres terminos Paschales, qui hodie quatuor diebus motum Lunæ morantur, sæculo Niceno motui Lunæ congruisse? Cedo sis quendam, cui aliquis sensus harum literarum, & aliquid pudoris sit: non tam confidentem puto, ut & reuerentia veteris ritus Ecclesiæ, & quædam cognitio motus Lunaris non eum ab hac temeritate deterreat, ut ausit illos terminos veros negare. Si retinendus fuisset annus Iulianus, neque dies \overline{x} amputandi, & tantum Pascha corrigendum, satis erat quatuor dies de veteribus Terminis tollere, ut termini nostro huic sæculo congruerent. At in editione anni noui tres tantum dies detracti sunt. Vnde error, vel potius stupor, obortus est, ut non solum terminus in plenilunium incurrat, sed etiam, quoties terminus incidit in Dominicam, Pascha vigesima secunda Luna celebretur: quum tamen ultra \overline{xxi} Lunam extendi ex vetere Ecclesiæ instituto non liceat. Iste crassus error, vel potius *ἀναίδησις*, proximo Paschali solenni committeretur, anno 1605. Nam terminus antiquus erat in \overline{xxvii} Martij. Detractis, ex ratione *περηγήσεως πελνωαίης*, quatuor diebus, verus terminus est in \overline{xxiii} eiusdem mensis, sabbato; & proinde solemne resurrectionis \overline{xxiiii} Martij, \overline{iii} Aprilis nouæ editionis, plenilunio. Epacta Iuliana decimi aurei numeri est \overline{xx} e regione \overline{x} diei Martij. & proinde \overline{xxiii} Luna est in \overline{xxvii} Martij. At in editione noua, ex hypothesi deductionis decem dierum, epacta est in \overline{xxi} Martij, quæ respondet \overline{x} diei eiusdem. Quod vitium accidit ex signo * in Kalendis Martij posito. Itaque secundum editores noui anni Terminus Paschalis incidit in \overline{xxiiii} Martij, die Dominica, plenilunio. Ideo ex veteri regula transferendum solemne in sequentem dominicam, \overline{xxxi} Martij, Luna \overline{xxii} : quod sedulo vetus Ecclesia cavebat, quamdiu *περηγήσεως* ignorabatur. Itaque ex hoc tam fædo, tam crasso, tam stupido errore semper Pascha celebrari necesse est \overline{xxii} Luna contra & rationem Lunæ, & veterem ritum Ecclesiæ, quotiescunque Terminus in Dominicam incidet. Fatebor iocularem errorem meum, qui semper putauî primam diem quadragesimæ incidere in \overline{xvi} Februarij, anno 1605 proximo, ita & ratione, & veteri Termino Paschali suadente, donec a muliercula monitus tam errorem meum damnaui, qui librum Kalendarij noui non consulueram, quam stuporem Clauij miratus sum, qui neque hoc aduertit, neque omnes, qui ad anni deformationem potius, quam reformationem adhibiti sunt. Plussatis sudabit antequam mihi, aut alij cuius sobrio probare possit vel Pascha rite celebrari \overline{xxii} Luna, vel proximum Pascha anni 1605 rite & ex usu veteris ecclesiæ, & ex rationibus Lunæ ab illo, & eius consiliarijs indictum esse in diem \overline{x} Aprilis. Hæc audebit defendere? *pererant, qui nigrum in candida vertunt.* Rursus mira inconstantia incidit in quartis decimis Lunis, propter collegium venerandum epactarum. Nam a Kal. Martij, ad \overline{xxiiii} diem eiusdem mensis, quæ debebant esse quartædecimæ, sunt quintædecimæ. hinc deinceps sunt non quartædecimæ. Vnde sit, ut non peccetur in termino Paschali a \overline{xxiiii} mensis. citra autem terminus semper incidat in plenilunium. Manifesta inconstantia. Atque hæc de errore Termini Paschalis. De remotissimo vero Termino non minor est deliratio, si Clavius & Claviani putant remotissimum sistendum esse in \overline{xxviii} Aprilis, quia ita fuit sæculo Niceno. Tunc enim nullus Terminus incidebat in Epactam, quæ Aequinoctialem Epactam excederet unitate, ut proxime notatum est ad definitiones \overline{xv} , \overline{xvi} , \overline{xvii} . Epacta vigesimæ diei Martij est \overline{x} , quæ non potest esse terminus Paschalis, quia excedit Epactam æquinoctialem unitate, nempe \overline{ix} , quæ est in \overline{xxi} Martij, in qua positus est citimus Terminus Paschalis. Ideo epacta \overline{xx} erit remotissimus terminus in \overline{xix} Aprilis eo anno, quo epacta \overline{xxiiii} curret, cuius terminus Paschalis est \overline{x} . Atqui sæculo Niceno nulla Epacta fuit \overline{xxiiii} . Propterea eo tempore remotissimus Terminus erat in \overline{xxviii} Aprilis: qui si incideret in Dominicam, solemne Paschale transferebatur in \overline{xxv} Aprilis: quem remotissimum celebritatis illius terminum Computatores Ecclesiastici esse putarunt. frustra. Nam quæ epacta est in \overline{xx} Martij Iuliani, ea in Aprilis est remotissimus Terminus. Sed citimum nouilunium in editione noua est in Epacta \overline{xxiiii} , die \overline{viii} Martij, mendosè, ne dicam inepte, propterea quod signum * statutum est in Kal. Martij. Atqui Epacta \overline{xxiiii} est nouilunium remotissimum Paschale: cuius terminus Paschalis quum Dominicam incurret, celebritas transferenda est in \overline{xxvi} Aprilis, quod non accidebat sæculo Niceno, quia, ut iam diximus, nulla epacta tunc erat \overline{xxiiii} . Hoc sæculo Epacta illa locum habet in aureo numero \overline{iii} : cuius terminus est * epacta in \overline{xx} Martij Liliiani, ipsa vera nouilunij Epacta est in \overline{viii} Martij,

non in $\overline{\text{viii}}$, ut temere factum in noua editione anni. Vnde accidit, ut illa sit citimum nouilunium Paschale. quod est absurdissimum. Nam aureo numero $\overline{\text{iii}}$ currente, sæculo Niceno, terminuserat in $\overline{\text{xiiii}}$ Aprilis. hodie in $\overline{\text{ix}}$ eiusdem. Iccirco quartadecima Paschalis adhuc non potest esse in Martio. Itaque non prius Terminus erit in Martio, quando numerus aureus $\overline{\text{iii}}$ curret, quam quum æquinoctium ex $\overline{\text{xv}}$, ad $\overline{\text{x}}$ Martij Iuliani transitum fecerit. Interea considerandum est, quam imprudenter Pascha celebratum fuit anno Christi $\overline{\text{mxxxviii}}$. In Adar enim celebratio contigit, ante plenilunium, quum verus terminus esset in $\overline{\text{xix}}$ Aprilis: Paschale autem solenne transferri debuisset in $\overline{\text{xxvi}}$ Aprilis. Hoc igitur ignorauit Clauius & Clauiani, Pascha etiam in $\overline{\text{xxvi}}$ Aprilis celebrari posse: & quod quæ in $\overline{\text{xx}}$ Aprilis incurrit, est vera quartadecima Paschalis. Nam sæculo Niceno citimus terminus reprobus, quo utebantur Galli, & Occidentales Ecclesia, erat in $\overline{\text{xix}}$ Martij. Itaque is terminus pertinet ad Adar. Atqui secundum rationes Lunæ, citimus Terminus reprobus poterat esse in $\overline{\text{xx}}$ Martij, hoc est, si rationes Lunæ hoc passæ essent, illo sæculo. Itaque citimus Terminus reprobus sæculo Niceno concurrebat cum Epacta, quæ Epactam æquinoctialem superat duabus unitatibus. At verus citimus Terminus reprobus est is, qui incidit in Epactam, quæ Epactam æquinoctialem superat una tantum unitate. Ad notas ad definit. $\overline{\text{xv}}$, $\overline{\text{xvi}}$, $\overline{\text{xvii}}$. Intererat Mathematici hoc scire, non autem obtrectare demonstrationibus nostris, quas neque intelligit, neque, si intelligat, per sacramentum societatis fateri illi liceat. Hoc igitur mysterium a nobis discere potest, $\overline{\text{xviii}}$ Aprilis in editione anni noui non esse remotissimum Terminum, sed $\overline{\text{xix}}$: neque $\overline{\text{xv}}$ eiusdem mensis esse remotissimum Pascha, sed $\overline{\text{xxvi}}$. Hoc nouum erit veterum Bedæ, & Iohannis de Saxonia Computorum confarcinatori. Res hæc digna est elegantiore ingenio, accuratioris iudicio, liberaliore animo, quam Clauij. Interea quæro ex illo, & alijs, qui cum in consilium adhibuerunt, quare ex veteribus Terminis tres tantum dies detrahunt, & ex $\overline{\text{xviii}}$ Luna, $\overline{\text{xv}}$ pro Terminis Paschali eligunt. Non aduerterunt, ut dixi, hanc *παρεσποφην* natam esse ex signo * in Kalendis posito. Sed surdis fabulam.

- ¶ Hoc verum est, omnem epactam, quæ aliam unitate superat, ab ea abesse $\overline{\text{xv}}$ intervallis: quod alibi demonstramus. Exemplum: Epacta $\overline{\text{xxv}}$ in aureo numero secundo superatur unitate ab epacta $\overline{\text{xxiii}}$, quæ est in aureo numero $\overline{\text{xiii}}$. Inter $\overline{\text{ii}}$, & $\overline{\text{xiii}}$ numerum aureum, sunt undecim numeri, sic $\overline{\text{xi}}$ epacta numeri aurei primi superatur unitate ab epacta numeri aurei duodecim. Intereuallum est $\overline{\text{xv}}$. Ita semper in alijs. Itaque si epacta in numeris aureis $\overline{\text{i}}$, $\overline{\text{ii}}$, $\overline{\text{iii}}$, &c. fuerit $\overline{\text{xxiii}}$, ea in numeris aureis, qui ab illa distabunt interuallo $\overline{\text{xv}}$, erit $\overline{\text{xxv}}$. Et proinde ne $\overline{\text{xxiii}}$, & $\overline{\text{xxv}}$ in eandem diem incurterent, cauit prouidentia Clauij, & Assessorum, aut quorum ipse assessor fuit, ut epacta nigra 25 excogitaretur: qua stultitia facile defungi poterat, si * signum non posuisset in Kalendis Martij, & reliqua eo ordine & dispositu administrasset, quo a nobis factum est. Itaque nemo probauerit illa duo contubernia Epactarum, unius discoloris, alterius concoloris, si modo aliquem sensum huius præstantissimæ doctrinæ habuerit. Nam puerilia & inepta sunt illa omnia. Tam enim futile est binarum epactarum collegium, quam ridicula causa, propter quam id commissum est, nempe ne terminus Paschalis in $\overline{\text{xix}}$ Aprilis incidere, in qua tempore Nicenorum Patrum non erat. Atqui, ut superius ostendimus, tunc non poterat: quia ut terminus Paschalis in $\overline{\text{xix}}$ Aprilis incidat, non aliter contingere potest, nisi Epacta fuerit $\overline{\text{xxiii}}$. Sæculo autem Niceno nulla epacta $\overline{\text{xxiii}}$ erat. Remotissimus terminus est, quando Epacta est $\overline{\text{xxiii}}$, citimus, quando est $\overline{\text{xxii}}$. Accidit vero, ut in eodem cyclo utraque inueniatur, idque quando $\overline{\text{xxii}}$ Epacta non excedit $\overline{\text{viii}}$ numerum aureum: aut, quod idem est, quoties Epacta $\overline{\text{xxiii}}$ non est infra $\overline{\text{ix}}$ numerum aureum. Itaque tempore Niceni confessus Epacta primi numeri aurei erat $\overline{\text{vii}}$. Ideo Epacta $\overline{\text{xvi}}$ numeri aurei erat $\overline{\text{xxii}}$, quæ est ultra octauum numerum aureum. Ergo, per doctrinam antecedentem, epacta $\overline{\text{xxiii}}$ non erat sæculo Niceno. Hodie in anno Tropico Niceno, si $\overline{\text{xxix}}$, non *, statuatur in Kal. Martij, epacta $\overline{\text{xxiii}}$ est in $\overline{\text{iii}}$ aureo numero. Ideo, quia est infra $\overline{\text{ix}}$ numerum aureum, nulla est epacta $\overline{\text{xxii}}$. Proinde remotissimus terminus est $\overline{\text{xix}}$ Aprilis, quo nullus remotior esse potest. At hodie citimus terminus est $\overline{\text{xxv}}$ Martij, quum epacta est $\overline{\text{xxi}}$, numero aureo $\overline{\text{xi}}$. At sæculo Niceno $\overline{\text{xxv}}$ Martij remotissimus terminus erat, quum epacta erat $\overline{\text{xxii}}$. Hoc sæculo in anno reformato nulla epacta est $\overline{\text{xxii}}$. Quare quam falsus sit Clauius eiusque conciliabuli assessores, qui inscitia tam luculentæ doctrinæ tam fædos errores commiserint, æquiorum lectorum iudicium esto. Certe Pascha proxime sequens anni 1605 fatis testatur & Clauium, & qui cum eo ad illam reformationem acciti sunt, neque quid epacta, neque quid terminus remotissimus sit, intellexisse.

Epactæ Nicenæ. Epac. hodiernæ.

Menſis Martius.

Huc uſque ſermo de epactis inſtitutus nos deduxit, quæ per triginta & undetriginta numeros continuos in Kalendario diſponuntur. Olim, quia *πρωήγησις ſεληναική* ignorabatur, per $\overline{\text{xix}}$ numeros rem tranſigebant, & in primo menſe, puta Martio, aut Ianuario in anno Iuliano, aut menſe Thoth in anno Diocletiano, epactam complemento ſuo reſpondentem apponebant. Verbi gratia: in primo anno numeri aurei epacta ſæculo Niceno erat $\overline{\text{vii}}$. Complementum eſt $\overline{\text{xxiii}}$. Ergo in $\overline{\text{xxiii}}$ Martij apponebatur unitas pro primo anno cycli. Secundo anno cycli, ſiue numeri aurei, epacta Nicena erat $\overline{\text{xviii}}$. Complementum eſt $\overline{\text{xv}}$. Proinde e regione $\overline{\text{xv}}$ Martij apponebatur numerus $\overline{\text{ii}}$ pro ſecundo anno cycli. & ita in reliquis, ut habes in poſteriore harum duarum Tabellarum, in qua menſis Martij dies deſcripſimus una cum numero aureo tam Nicenis temporibus, quam noſtris congruente. in altera & minore Tabula filium numeri aurei habet epactas ſingulis numeris reſpondentes tam hodiernas, quam Nicenas. Sed tum illæ, tum hæ duplicis generis ſunt. denique in omni cyclo enneadecæterico duplicis generis ſunt epactæ,

Numer. Aureus.	ἐπακτῶν ἀμέσων.		ἐπακτῶν ἠμέσων.	
1	7	8	11	12
2	18	19	22	23
3	29	*	3	4
4	10	11	14	15
5	21	22	25	26
6	2	3	6	7
7	13	14	17	18
8	25	25	28	29
ἐπιπλήρει ἠμέσων.			ἐπακτῶν ἠμέσων.	
9	5	7	9	11
10	16	18	20	22
11	27	29	1	3
12	8	10	12	14
13	19	21	23	25
14	*	2	4	6
15	11	13	15	17
16	22	24	26	28
17	3	5	7	9
18	14	16	18	20
19	25	27	29	1

Dies Menſis.	Cyclus Nicenus	Cyclus hodiernus	Epactæ hodiernæ.
1	3	19	29
2		8	28
3	11		
4		16	26
5	17	5	25
6	8		
7		13	23
8	16	2	22
9	5		
10		10	20
11	13		
12	2	18	18
13		7	17
14	10		
15		15	15
16	18	4	14
17	7		
18		12	12
19	15	1	11
20	4		
21		9	9
22	12		
23	1	17	7
24		6	6
25	9		
26		14	4
27	17	3	3
28	6		
29		11	1
30			
31	14		

ἀμέσων, καὶ ἠμέσων. ἀμέσως vocamus, quarum nouilunia immediate ſibi ſuccedunt, nullo die interiecto. ut Kalendis, & ſecunda die Martij hodie nouilunia numeri aurei $\overline{\text{xix}}$, & $\overline{\text{viii}}$ ſibi ſuccedunt: ut in quarta, & quinta die nouilunia $\overline{\text{xvii}}$, & $\overline{\text{v}}$ numeri aurei. & ſic in alijs. ἠμέσως vocamus nouilunia, & ἐπακτῶν ἠμέσων, quando unus dies inter duos numeros interiectus eſt. Ut hodie inter $\overline{\text{ii}}$, & $\overline{\text{iii}}$, nullum nouilunium conficitur. hoc eſt: nouilunium hoc ſæculo non committitur in $\overline{\text{iii}}$ Martij. τῶν ἀμέσων ἐπακτῶν οὐδο παρια ſunt, τῶν ἠμέσων undecim, ut vides in minore Tabella. Eſt quoddam horum numerorum myſterium. Nam omnes ἠμέσων epactæ differunt inter ſe binario, ἀμέσων unitate. & propterea τῶν ἀμέσων nouilunia continua ſunt, τῶν ἠμέσων uno die diſiuncta. Omnia autem tam ἀμέσων, quam ἠμέσων nouilunia diſtant a ſe octonario. id eſt, numeri aurei adiectione octonarij numeri progrediuntur, vel deductione undenarij. Exemplum. Hodie in prima Martij committitur nouilunium anno ultimo cycli, die autem ſecunda, anno octauo cycli, die quarta, anno $\overline{\text{xvi}}$. Hi numeri per $\overline{\text{viii}}$ incrementum progrediuntur, vel per deductionem undenarij. Deductis 8 de 19, remanent $\overline{\text{x}}$. deductis 16 de 8 (accommodata integritate enneadecæteridos) remanent iterum $\overline{\text{x}}$. Hæc cauſa eſt, quia $\overline{\text{viii}}$, & $\overline{\text{x}}$ conſtituunt cyclum, & octo paria ſunt ἀμέσων, undecim ἠμέσων. & tam ἀμέσων, quam ἠμέσων diſtant a ſe undenario. Sed epactæ ἀμέσων, ut diximus, continua habent nouilunia, ἠμέσων interrupta. ut videre poteſ in extremo verſu maioris Tabellæ. in quo epactæ 29, 28 ſunt continuæ, diſtantes a ſe unitate. epactæ 28, 26 ſunt διεχῆς, diſiunctæ, uno die vacuo interiecto, diſtantes a ſe binario. Veteres computatores, quum de his interuallis diſputant, dicunt hoc fieri, quia Ogdoas, & Hendecas Lunares, quæ conſtituunt cyclum enneadecætericum, proxime abſunt

abſunt a totidem annis Solaribus. Sed hoc accidit propter diſtantiã unitatis, & binarij, quã conſtituit duo genera Epactarum, ἀμείων, καὶ ἐμμέων, &c.

PRIMA TABVLA ANTICIPATIONVM LVNÆ.] Lunæ anticipatio, quæ περιήγησις dicitur, eſt τὸ διάφορον, quo Lunæ enneadecaeteris ab enneadecaeteride Solis ſuperatur: quod eſt hor. 1. 485. Quia igitur eſt differentia inter utriuſque ſideris enneadecaeterida, ideo a ſimili numero aureo, ad ſimilem numerum aureum, ea comittitur, ut a primo, ad primum: ab octauo, ad octauum. Igitur illud διάφορον hor. 1. 485 in ſexdecim cyclis colligit paulo minus, quam diem integrum, in xvi cyclis paulo amplius. Exceſſus ſexdecim cyclorum hor. 23. 880. hoc eſt unius diei, minus ſcrup. 3, 2. Exceſſus xvi Cyclorum dies 1. hor. 6. 685. hoc eſt ſcrup. 3, plusquam diem. Nos in colligendis diebus περιήγησεως σελωαίνης contenti fuimus per xvi enneadecaeteridas id deſignare, quia radix Lunæ, ut vulgus loquitur, cum progreſſu xvi cyclorum plus colligit, quam unum diem. Ideo ſtolide faciunt, qui huius rei methodum ignorantes hoc damnarunt, in quibus Clavius non poſtremas obtinet, qui admonitus a nobis in xvi cyclis illam anticipationem tuto aſſumi poſſe, ut iniquæ auris κἀνθων recalcitrauit, & tanquã magno hoſte debellato Pæana cecinit, proinde ac ſi nos ignorauerimus, quid eſſet exceſſus Solis ſupra enneadecaeterida Lunarem, quem ipſe prorsus ignorauerat. Itaque memoriã dudum ſe aliter ſenſiſſe non dubitat ſuum ſomnium defendere. Alibi enim dixit illam περιήγησιν in 312 annis, non in 304 fieri. Quis paulo harum rerum intelligentior poteſt pati Mathematicum anticipationes Lunæ colligere non ex cyclis abſolutis, cuiuſmodi ſunt 304 anni, qui xvi cyclos complectuntur, ſed ex 312, hoc eſt ex xvi cyclis, & una Octaeteride: Nos in Elencho anni Liliã, vel potius Clauiani, oſtendimus ſtuporem mathematici: quod illi admodum doluit. Nam ab anno Chriſti MCCCXXII, ad hunc annum MDCXIII, fluxerunt anni totidem, quot ille exigit ad περιήγησιν σελωαίνης colligendam. Cyclus Solis erat xiiii. aureus numerus primus, nouilunium feria v. Martij xx. Hoc anno nouilunium contigit feria iiii, die xxi. Nulla ergo anticipatio facta eſt, imo potius mora unius diei, quia non per cyclos collecta eſt περιήγησις, ſed per terminos diſſimiles. A primo enim aureo numero, ad primum aureum numerum, interuallum ſumendum erat, non a primo, ad nonum: quod abſurdiſſimum eſt. Ab anno igitur propoſito Chriſti MCCCXXII, ad MDCXVI, interſunt Cycli abſoluti xvi. Nouilunium contigit xix Martij, feria vi, Cyclo Solis ix, quod quidem nouilunium cyclis xvi antea anno MCCCXXII contigerat die ſequente, ut paulo ante demonſtratum eſt. Falſo igitur negat in CCCXII annis, vel, quod idem eſt, xvi cyclis, περιήγησιν Lunæ fieri. De quo amplius in anno Rabbi Adda Hipparcheo diſputabimus. Non miror Mathematicum in his rebus nihil videre, quum videam Liliũ auctorem noui anni ne minima quidem cognitione harum rerum perſuſum fuiſſe. cuius tamen rationes Clavius ſeſe non aſſequutum fuiſſe vel hoc uno oſtendit, quod eas perperam interpretando deprauauerit. Hæc igitur Tabula conſurgit ex cyclis per xvi collectis, qui ſunt anni Iuliani 304: progreditur autem uſque ad finem annorum 8846. quo ſpatio colliguntur περιήγησεως dies xxxix & ita reditur ad initium Tabulæ, quanquam maiore interuallo opus eſt, ut colligantur xxix dies περιήγησεως. In 9139 enim annis totidem dies περιήγησεως conſurgunt. & tunc reditur ad caput Tabulæ, hoc eſt, ad eam epactam, a qua Tabula incepit: quam ſi quis continuare velit, id poterit facere, vel addendo reliquos annos ad principium Tabulæ, vel ſilum ipſum continuando, ſecundum dies περιήγησεως, qui poſiti ſunt in ſecundo verſu poſt annos collectos. In fronte eſt aureus numerus Latinis vel literalibus numeris expreſſus. Eſt utiliſſima Tabula, quæ indicat Epactas æquabiles, id eſt eas, quæ per progreſſum xi ſemper creſcunt. Eæ aliquando indigent caſtigatione, ut ex Canonibus diſcere potuiſti, aliquando non eſt adhibenda caſtigatio. Nam inepte conditores noui anni ſine caſtigatione eas in uſum recipiunt. de quo mox dicetur. At eas aliquando caſtigatione opus habere tum motus Lunæ, tum etiam ſitus, & diſpoſitus earum oſtendit. Motus quidem Lunæ, quod Epacta, quam progreſſus numeri undenarij peperit, ſæpe non reſpondet diei, in quo nouilunium conſectum eſt. Diſpoſitus autem, quod a quacunque Epacta cyclus Lunatis incipiet, ultimus menſis ultimi anni habet tantum dies xxxviii. Exempli gratia: incipiat primus annus cycli Kalendis Martij, ubi Epacta xxxix. Annus nonuſdecimus incipiet ab Epacta xvii: & proinde ultimi menſis ciuiliſ neomenia committetur in Kalendis Februarij, ubi eadem Epacta xvii ſita eſt. Februarij autem eſt tantum dierum xxxviii. Huc incommodo character neomeniarum, hoc eſt feria nouiluniorum, occurrit. Nam ſi cyclus primus incepit a Kalendis Martij, ſecundus imbit a ſecunda: quod quidem characteriſmus nouiluniorum indicabit ex Tabula præſtantiſſima ſecunda: & ſæpe decimus nonus menſis Epactam xviii, non xvii habebit.

habebit Nam non raro unus dies accrescit anno, ita ut aliquando annus Lunaris communis sit dierum 355, ut caput enneadecaeteridos in consequentia promoueatur, quum decimus nonus annus cycli est $\overset{\text{υπερ}}{\text{μερ}} \odot$ hoc est 355 dierum. Itaq; epacta castigatur in anno $\overline{\text{xx}}$ cycli. hoc est: nunquam epacta æquabilis, quæ apposita est in Calendario in ultimi anni Lunatione, prima assumitur. sed ea castigatur ex præscripto characterisimi neomeniæ primæ. Alioqui rem ridiculam & iocularem, & dignam Clauio committeremus, si, ut ille $\overline{\text{xxi}}$ dies in Lunatione Februarij, ita nos in eadem $\overline{\text{xxviii}}$ duntaxat statueremus. quod quidem accidit a Kal. Februarij, ad $\overline{\text{xviii}}$ eiusdem. itaque a Kal. Feb. ad $\overline{\text{xviii}}$ eiusdem, interuallum ab Epacta æquabili, ad caput Enneadecaeteridos, est $\overline{\text{xxviii}}$ tantum dierum. A $\overline{\text{xviii}}$ autem die, ad caput enneadecaeteridos, sunt $\overline{\text{xxix}}$. Repetatur exemplum. Quando cyclus incipit ab Epacta $\overline{\text{xxix}}$, in Kal. Martij, annus decimus nonus cycli incipit ab Epacta

EXEMPLVM CASTIGATIONIS EPACTARVM PRIMI ET DECIMI NONI ANNI ENNEADECAETERIDOS.

ANNVS CYCLI PRIMVS. INCIPIENS AB AVREO NVMERO $\overline{\text{viii}}$.

Anni Domini.	Litera Dominici.	Character mensis.		Epacta castigata.
o	o	o	o	o
1603	B	5	iii Martij	xxvii
1622	F	7	ii Martij	xxviii
1641	C	3	ii Martij	xxviii
1660	A G	6	ii Martij	xxviii
1679	E	1	ii Martij	xxviii
1698	B	4	ii Martij	xxviii
1717	F	7	ii Martij	xxviii
1736	D C	2	Kal. Mart.	xxix
1755	A	5	ii Martij	

ANNVS CYCLI DECIMVS NONVS. INCIPIENS A NVMERO AVREO $\overline{\text{vii}}$.

Anni Domini.	Litera Dominici.	Character mensis.		Epacta castigata.	Epacta æquabilis.
1602	C	7	xiii Mart.	xvii	o
1621	G	3	xiii Mart.	xvii	xv
1640	E D	6	xiii Mart.	xvii	xvi
1659	B	1	xiii Mart.	xvii	xvi
1678	F	4	xiii Mart.	xvii	xvi
1697	C	7	xiii Mart.	xvii	xvi
1716	A G	2	xii Mart.	xviii	xvi
1735	E	5	xiii Mart.	xvii	xvi
1754	B	1	xiii Mart.	xvii	xvii
1773	F	3	xii Mart.	xviii	xvi

$\overset{\text{υπερ}}{\text{μερ}}$.

$\overset{\text{υπερ}}{\text{μερ}}$.

$\overset{\text{υπερ}}{\text{μερ}}$.

$\overline{\text{xvii}}$, quæ est in Kal. Februarij. Ergo totus tantum mensis Februarius Lunationem ultimam sibi vindicat, hoc est $\overline{\text{xxviii}}$ dies duntaxat, in anno communi, in bisextili $\overline{\text{xxix}}$. Quando vero ab Epacta $\overline{\text{xi}}$ cyclus incipit, ut hoc sæculo contingit, tunc Epacta anni $\overline{\text{xx}}$ est $\overline{\text{xxix}}$, quæ est in $\overline{\text{xviii}}$ Februarij. Cyclus autem cepit $\overline{\text{xx}}$ Martij. Interuallum a $\overline{\text{xviii}}$ Februarij, ad $\overline{\text{xx}}$ Martij, dies solidi $\overline{\text{xxix}}$ in anno communi, in bisextili $\overline{\text{xxx}}$. At tam vitiosum est mensẽ Lunarem $\overline{\text{xxviii}}$ dierum, quam $\overline{\text{xxxi}}$, ut fecit Clavius, constituere. Vitium autem accidit ex Epacta æquabili, quæ sumitur ex Tabula prima, de qua nunc agimus, aut ex Tabella Epactarum perpetua Liliana. Sed quia Luna moderatur epactas, non autem Epactæ Lunam dirigunt, ideo Lunæ motus occurrit monstro huic per characterisimum neomeniarum, cuius ductu nunquam menses maiores sunt triginta, aut minores undetriginta dierum. Nullum exemplum nobilius dare possumus vitij epactarum æquabilium, quas conditores anni noui amittuntur, quàm illud, de interuallo inter ultimæ Lunationis cycli neomeniam, & neomeniam enneadecaeteridos sequentis. Ideo Tabellam eius exempli supra posuimus. in qua annus primus cycli contigit aureo numero $\overline{\text{viii}}$, anno Christi 1603, feria quinta, Cyclo Solis $\overline{\text{xvi}}$, die Martij tertia. ubi Epacta xxvii. Quando vero Epacta neomeniæ primæ cycli est xxvii, in Tabella Epactarum perpetua, Epacta neomeniæ ultimæ est xv in iii Februarij. Ita lunatio ultima fuerit tantum dierum $\overline{\text{xxviii}}$. Quod est absurdum. At secundum characterem neomeniæ anni $\overline{\text{xx}}$, Epacta est xvii, ut habes in proposita Tabella. Itaque totum mensẽ Februarium aufert Lunatio ultima, & præterea dies ii. Fuit ergo ille annus $\overset{\text{υπερ}}{\text{μερ}} \odot$, hoc est

ultimum mensem habuit dierum $\overline{\text{xxx}}$, non $\overline{\text{xxix}}$, cuiusmodi notati sunt in annis 1602, 1659, 1716. ut clare patet ex Tabella, quæ duplex est: in qua primum annos Christi per enneadecaceteridas auctos prior pars continet cum cyclo Solis, caractere neomeniæ, die Martij, & Epacta castigata. Posterior pars præter ea, quæ in priore habentur, indicat τὰς ὑπερημέρας ἐνιαυτῶς, continet etiam epactam æquabilem, quam qui sequitur in enneadecaceteridos anno ultimo, constituat necesse est ultimam Lunationem $\overline{\text{xxviii}}$ dierum duntaxat. quam tamen caractere neomeniæ medijs motus Lunæ nunquam admitti finit, nisi aliquando in anno bisextili, ut continget anno Christi 1736, in quo utraque Epacta tam æquabilis, quam castigata, eadem est, nempe xvii, propter bisextum, ita ut ultima Lunatio sit dierum $\overline{\text{xxix}}$. Hoc exemplum, quo nullum est illustrius ad vitium epactarum æquabilium deprehendendum, an Clauio meliorem mentem addet, nescio. Certe meliorem doctrinam adfert, quam quæ illi mensem Lunarem $\overline{\text{xxxi}}$ dierum commenta est. Hoc, inquam, exemplum supra illius caprum est. Huius doctrinæ præstantia homines tantum dociles, modestos, ac minime ambitiosos, ac veri amantissimos promeretur. Non mirum est, si eius gratia nulla apud eum est, qui $\overline{\text{xxxi}}$ dierum mensem constituere, hoc vocauit diuinum inuentum.

SECUNDA TABVLA CHARACTERISMI.] Nisan Nicenus a nobis dicitur, cui competebat Pascha Christianum tempore Patrum Nicenorum, qui per omnia cum Iudaico congruit præterquam in annis aurei numeri viii, & $\overline{\text{xx}}$, qui in cyclo Niceno post embolismum incipiunt, in Iudaico post annum communem. Vnde fit, ut principio, & longe post principium periodi Iulianæ, maior pars neomeniarum Nisan Niceni committatur in mense Aprili. Vt autem omnes Lunationes a $\overline{\text{xxxi}}$ Martij, ad finem Aprilis, plenæ sint, & $\overline{\text{xxx}}$ dierum, hoc aliter consequi non potuimus, nisi epacta Sarracénica introducta, de qua iam satis supra dictum est. Sed non leuis perturbatio inde sequitur, quod epactæ Martij cessant, quoties nouilunia in Aprilem incidunt. Exemplum: Anno octauo periodi Iulianæ, qui & aurei quoque numeri octauus erat, nouilunium commissum est $\overline{\text{xxi}}$ Aprilis, ubi Epacta viii literalis, Sarracénica quoque 8. Sarracénica igitur per totum annum nouilunia vera ciuilia ostendebat: cuius undecima Lunatio iniuit $\overline{\text{x}}$ Februarij. Ecce tota Lunatio duodecima, quæ committi debet in Martio, cessat: quia epactæ post ultimam Februarij mutantur. Propter hoc incommodum hanc non satis laudatam Tabulam duplicem construximus. Prior pars continet caracterismos Nisan Niceni, siue Dionysiani, posterior caracterismos Adar Niceni. cuius utilitas duplex est, tum quia epactas Martij otiosas esse non finit, tum quia propter Solis *περήγησιν ἰσημεριῶν* Adar hodie ad mensem Paschalem, excusso Nisan Dionysiano, & Iudaico, assumendus est. Progredditur vero Tabula per collectos cyclos $\overline{\text{xiii}}$, qui sunt anni $\overline{\text{ccxviii}}$. In collectis enim Cyclis rara contingit mutatio feriæ. Quoties autem contingere debet, aut iam contigit, indicatur literis inter duos feriarum characteres interceptis. Binus enim characteres cellæ habet. Vsum satis indicauimus in Canonibus, ut iterare opus non sit. Vsum vero Tabulæ, siue methodus, est ad deprehendendū characterē Nisan, & Adar Dionysiani, in priore quidē parte Nisan, Adar autem in posteriore. Characterismi utilitas ad epactam æquabilem castigandam, epactæ castigatæ ad nouilunium ciuile per totum anni contextum indicandum. Epactæ enim æquabiles non sunt indicia neomeniarum, sed termini *ἐνὸς ἐνιαυτοῦ*. Itaq; notata epacta æquabili, si habes feriam Nisan, aut Adar, & literam Dominicalem, aut in eo loco, ubi epacta æquabilis est, aut die proxime antecedente, vel sequente, deprehendes veram neomeniam Nisan ope characteris, & literæ Dominicalis. Epactæ igitur æquabiles conferunt ad neomeniam inuestigandam, non autem inuestigant, nisi quando non indigent castigatione. non enim illa nouiluniorum, sed nouilunia illarum sunt regula. Nam quæ fuerit epacta primi nouilunij, ea per totum annum nouilunia reliqua designabit. Vt enim Character Nisan est index epactæ castigatæ, ita epacta castigata reliquorum nouiluniorum index: ut conditores anni noui cum Clauio desinant nugari, qui huius pulcherrimæ rei incitiam eos errores incurrerunt, quos aliter effugere, nisi characterismi obseruatione, non potuissent. Quemadmodum igitur nouilunia per Epactam castigatam deprehenduntur, ita epacta castigatur per characterē neomeniæ primæ. Character vero per motum Lunæ colligitur. Nam quid nouilunium ostendit præter motum Lunæ? Per verum autem motum hoc inuestigare neque patitur temporis ciuilis æquabilis progressus in mensibus, neque ullus hactenus hoc exegit a nobis, quod a nemine præstari potest. Aliter hoc esset Ephemeridas, non annum ciuilem, texere. Ad medium igitur motum Lunæ characteres nouiluniorum exigimus. Quæ res adeo noua Clauio visa est, ut quum hoc a nobis fieri legisset, nihil quam nos insanire putauerit. Ad meridianum autem Ierosolymorum epocham nostram contulimus, ne quid non artificiose & demonstratiue ageretur. Si enim Clauius diuinum inuentum vocat ad epactas æquabiles omnia nouilunia indagare, ut inde quædam

dam xxxi dierum confurgant, quanto magis venia nobis danda, si eam viam infistimus, quæ omnia nouilunia ad unguem indicat, menses ad æquabilem plenorum & caurorum continuationem dirigit, annum, & cyclos ad sua capita inoffenso tenore idque via expeditissima κατ' ἐπισημονικῶς reponit? Artificium & utilitates huius Tabulæ nemo pro dignitate prædicauerit. Nemo antea potuit tam exiguum orbem excogitare, in quem nouilunia tot millium annorum conijceret, ut in hac Tabula factum est. Quum igitur primum annum eius tenueris, semper ineminisse debes literæ, quam reseruasti a latere numeri proxime minoris in Tabula tertia: & cum eo numero semper per omnes annos Tabulæ peruagari. Quod si litera, quam reseruasti, fuerit prior, quam quæ in cella Tabulæ occurrit, assumenda erit prior feria, & contra, assumenda erit posterior feria, si litera reseruata fuerit posterior. Exemplum: Anno Domini Dionysiano MCCCCLXXXIII, qui erat periodi Iulianæ 6176, iterum nouilunia redierunt ad caput Tabulæ, hoc est ad annum primum. Adco Tabulam tertiam. Aufero numerum proxime minorem 6175, qui habet literam b minusculam. Cum unitate residua, & b minuscula confero me ad primum annum Tabulæ secundæ. (nam illa unitas residua, & omne residuum significat annos Tabulæ) Primus igitur annus, qui denotatur per illam residuam unitatem, habet in prima cella Tabulæ secundæ prioris partis 2. Q. I. Quia b est posterior, quam Q, ideo non 2, sed 1 posterior feria, erit character nouilunij Nisan Dionysiani. Ita secundo, tertio, quarto anno, usque ad xiiii, qui erat Christi 1476. Nam ibi in cella est, 3. e. c. Quia b prior est, quam e, ideo prior feria 3, non posterior 2, accipienda. Ita per totam Tabulam peruagando, 247 annorum aliam Tabellam conficere potes, in qua sine ullo labore tuo omnia nouilunia Nisan Dionysiani designabis ab anno Christi proposito 1463, usque ad annum 1710. Tanta est huius Tabulæ tum commoditas, tum utilitas. Ita non opus erit post 304 annos statim mutare epactam, ut, quoties nobis visum fuerit, Lunam de statione decedere iubeamus. Mutatio enim dici, quæ fit κατὰ προήγησιν σελλωαίνω, non fit præcisè per certos orbis annorum. Huius enim mutationis horæ, vel momenti non est terminus ullus definitus, ideoque nulla certa methodus constitui potest: quod pueriliter putarunt anni noui conditores. Sed ex illis orbibus annorum, puta post 304, colliguntur epactæ æquabiles, quæ postea ad characterem nouilunij Nisan castigantur. Hæc vera est doctrina Epactarum, non quam conditores anni noui veterum Computatorum imperitiam sequuti in usum reuocarunt. Oportebat Clauium alio iudicio, alia doctrinæ copia instructum fuisse, antequam ad hæc tractanda se conferret, non autem obtrectare eis, a quorum lectione & melior, & doctior discedere potest. Scito autem hanc præstantissimam Tabulam soli Septenario numero dierum conuenire. Nos enim utimur Septizono planetarum orbe. At si ad alium numerum dierum periodus Lunaris instituenda esset, ut ad ogdoada, cuius olim usus erat apud Romanos, aut ad τεσσακαιδεκάδα, qua utebantur Mexicani, nullus commodus orbis restitutionis Lunaris excogitari potest. In Mexicana ratione orbis esset 885 annorum, non 247, ut hic. & tamen non ita sibi constaret, ut hic noster. Quare est quoddam arcanum, & nescio quæ vis diuina in illo numero septenario dierum ciuiliū, quæ & Lunæ & Solis rationibus accommodatissima est, de qua infra amplius loquemur.

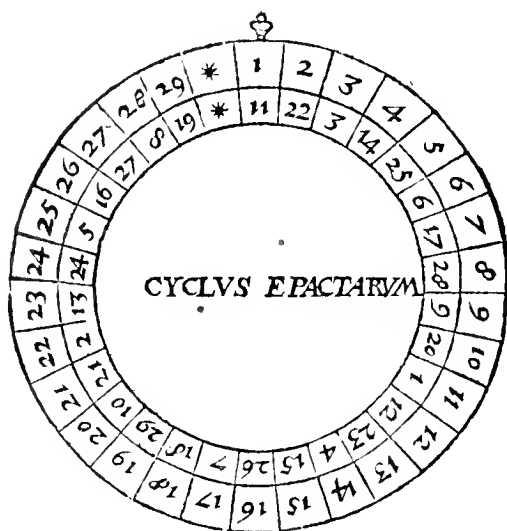
TABULÆ CHARACTERISMI NOUILVNIORVM PARS POSTERIOR.] Huius partis eadem, quæ prioris, methodus. Cum eadem litera, quam reseruasti, ad eam te conferes, ut in prioris methodo fecisti. Hæc pars longe utilior prioris, quia, ut diximus, Epactarum Martij usum tuctur, qui in altera cessat, quoties nonilunium incurrit in Aprilem. Præterea propter προήγησιν tam σελλωαίνω, quam ισημερινω, non solum utilis, sed etiam pernecessaria est. Hodie enim in cyclo aurei numeri Dionysiani Lunationes veteres quædam inutiles sunt ad Pascha propter præcessionem æquinoctiorum & Lunarem, cuiusmodi sunt quæ in annos viii, xi, xix aurei numeri competunt, quæ quum olim essent Paschales, hodie sunt secundi mensis, non primi, & earum vicem Adar antecedens assumendus. Anno Christi 1606, periodi Iulianæ 6319, aureo numero xi, neomenia Nisan tam Dyonyfiani, quam Iudaici feria septima, cyclo Solis xix, Martij xxx, ex parte prioris Tabulæ. Ex parte posteriore Adar feria v, Februarij xxvii. Is Adar hoc seculo est Paschalis. Doctrina anni noui ponit hoc nouilunium feria vi, decima Martij, quæ est ultima Februarij Iuliani. Epacta xxi: eiusque rei ratio redditur in Capite de Epactis. Si serius uno die nouilunia per nouam Epactam designantur, id ea gratia se fecisse testantur, quod malint peccare per moram, quam per anticipationem. Ergo ex hac doctrina contingit terminum Paschalem in plenilunium incidere. quod mirum visum est acutissimo viro Clauio, quum Paschalem terminum veteribus plenilunium dici a nobis admoneretur, eiusque rei causam ineptissimam reddidit, quam confutauimus. Addit homo elegantissimi ingenij pleniluniam Ephe-

meridibus aliquando uno die serius, hoc est sextadecima a coitu luminarium, confici solere. Miram profecto rem Mathematicus narrat, quam ne tirones quidem Theoriæ planetarum ignorant, medij & veri motus Lunæ maximam differentiam esse quatuordecim, & amplius, horarum ante, aut post nouilunia, & plenilunia. Itaque verum est non solum post quintadecimam diem posse plenilunia confici, sed etiam ante quattordecimam; propter moram aut anticipationem quatuordecim, & amplius, horarum, quibus medius motus Lunæ superat verum aut superatur a vero. Sed hoc rarissime contingit. Quum in suis Ephemeridibus Clavius hoc offēdisset, non quod pueri in faba, se reperisse gloriatus est, ut excusaret factum, quo termini Paschales ex doctrina noui anni non raro plenilunium incurrunt; & hoc *μορμολυκείω* putauit nos terrefacere, ne aduersus doctrinam mensium $\overline{\text{xxx}}$ dierum hiscere auderemus. Sed omisissis nugis una cum nugatore, ad nostræ Tabulæ posteriorem partem reuertamur. Quum igitur Adar *κατὰ πεσῆησιν σεληναϊκῶ* cæperit in Februarium ascensionem facere, tunc epacta superioris anni in Febuario indicabit nouilunium. Exemplum: Anno proximo 1605 epacta castigata erit $\overline{\text{xx}}$: quæ quum sit e regione $\overline{\text{xxvii}}$ Februarij, conuenit cum charactere partis posterioris Tabulæ. Quia tamen in fine anni aliquando medius motus Lunæ, & alternatio plenorum, & cautorum mensium inter se discrepant, tutius est semper consulere posteriorem partem Tabulæ, & ab ea characterem nouilunij petere. Deinde præeunte epacta superioris anni querere seriam, quam indicauit Tabula. quæ, fieri potest, ut inueniatur e regione Epactæ. Potest etiam post, aut ante epactam incidere. Porro quamuis non assumimus Nisan veterem in celebrationem Paschalis, tamen, quia incidit ante ultimam Martij, potest constituere epactam: neque unquam Adar assumetur ad Epactam anni constituendam. Hoc enim esset iterum resumere Epactam Sarracenicam, & initium mensis aliunde, quam a Martio, facere. Vtrunque autem contra hypothesin.

TERTIA TABVLA ÆQVATIONIS.] Vñs huius Tabellæ satis per se patet, neque monitore opus habet.

IN DEFINITIONES.

¶ *Epactæ Lunares.*] In doctrina Epactarum duo præcipua consideranda, Progressus, & *μετάβασις*, siue mutatio sedis, a die in diem. Progressus fit semper per undecim. Hic circulus Epactarum constat duplici versu. In exteriore habes numeros ab unitate, ad triginta: in interiori Epactas per undecim progredientes singulas suis numeris subiectas, ut, exempli gratia, $\overline{\text{xi}}$ sub unitate, $\overline{\text{xxii}}$ sub binario. & ita deinceps per incrementum undenarij numeri, idque usque ad $\overline{\text{xxx}}$. *μετάβασις*, siue transitus, nihil aliud est, quam incrementum, aut decrementum Epactæ: cuiusmodi est progressus per unitatem in circulo exteriori, in quo Epactæ per antecedentia crescunt, *, 1, 2, 3, 4, &c. per consequentia decrescunt, ut *, 29, 28, 27, &c. & per antecedentia quidem in anno Iuliano, post cyclos $\overline{\text{xvi}}$. Exempli gratia: In aureo numero $\overline{\text{xi}}$ hoc sæculo Epacta est 1. post $\overline{\text{ccciiii}}$ annos, erit 11, post $\overline{\text{dcviii}}$, erit 111, & ita deinceps, semper ascendendo. Per consequentia in anno Tropico fit mutatio post $\overline{\text{xii}}$ cyclos, siue annos $\overline{\text{ccxxviii}}$. Exempli gratia: quæ hoc sæculo Epacta est 1, ea post $\overline{\text{ccxxviii}}$ annos erit *, post $\overline{\text{ccccvi}}$, erit $\overline{\text{xxix}}$, post $\overline{\text{dcxxxiii}}$ erit $\overline{\text{xxviii}}$. Et ita deinceps deorsum procedendo. Metabasis igitur in anno Iuliano fit ascensu per incrementum Epactarum: in anno Tropico descendu per Epactarum imminutionem. Ascensu per $\overline{\text{xvi}}$ cyclos, siue 304 annos, non 312, ut delirat Clavius. descendu per 228 annos, non autem 200, ut idem Clavius cum conditoribus anni nugatur. Modus autem mutationis est per intervalla numerorum $\overline{\text{xi}}$. Esto, exempli gratia, Epacta $\overline{\text{xi}}$. Incrementum eius fit post $\overline{\text{xi}}$ numeros in consequentia cycli Epactarum. $\overline{\text{xii}}$ enim epacta est duodecima in consequentia a $\overline{\text{xi}}$ Epacta. Contra, decrementum eiusdem fit in antecedentia cycli. x enim Epacta est duodecima ab Epacta $\overline{\text{xi}}$ in antecedentia. Itaque incrementum epactarum in anno Iuliano post annos 304 fit *κατὰ πεσῆησιν σεληναϊκῶ*, ita ut Epacta, quæ ante 304 annos indicabat nouilunium, post illud tempus

peccet

peccet μετεμπίωσι, uno die nouilunium morando. Contra, decrementum Epactæ in anno Tropico post 228 annos fit κατὰ ἑσπέρην σελωαίκω, ut Epacta, quæ ante 228 annos nouilunium designabat, post illud interuallum, incipiat peccare κατὰ πρόεμπίωσιν, nouilunium uno die anteuertendo. Sed quemadmodum hæc μεταβάσις proprie dicuntur, quæ post \bar{xv} cyclos in anno Tropico, & post \bar{xvi} in anno Iuliano committuntur, ita improprie diceretur illa μεταβάσις, quæ propter bisextum contingit, in qua Epacta ordinaria peccat κατὰ μετέμπίωσιν. Anno Christi superiori $\overline{\text{MDCCII}}$, neomenia Adar Dionysiani incidit in $\overline{\text{III}}$ Martij, feria \bar{v} ; cyclo Solis \bar{xvi} , numero aureo $\overline{\text{viii}}$. Anno autem Christi bisextili $\overline{\text{MDCCXXIII}}$, eodem aureo numero, nouilunium idem confectum est \bar{ii} Martij, feria \bar{ii} , Cyclo Solis \bar{xv} , uno die citius, propter interuentum bisexti. Hæc non est μεταβάσις: quia \bar{xix} annis postea, bisexto non interueniente, restitutum est nouilunium in propriam sedem, nempe in $\overline{\text{III}}$ Martij. μεταβάσις autem, postquam semel facta est, nunquam restituitur, nisi quando bisexto locus fuerit, si quidem annus Lunaris fuerit ordinarius, id est $\overline{\text{CCCXXII}}$ dierum: Si autem fuerit ὑπερήμερον, hoc est annorum $\overline{\text{CCCXXI}}$, quod non raro accidit, tunc in anno non bisextili, fiet μεταβάσις in consequentia, epacta peccante κατὰ πρόεμπίωσιν, quæ uno die nouilunium anteuertit. Alioqui, si crassos errores veterum Computatorum, item conditorum anni noui, & Clauij imperitiam sequamur, qui semper eandem epactam retinent, sæpe κατὰ πρόεμπίωσιν καὶ μετέμπίωσιν peccari contingeret. Ne longe exempla petamus, nouilunium Adar supra propositum annorum Christi 1584, 1603, in eandem incidit in nouo anno Liliano, nulla bisexti ratione habita, propter quam anticipatio neomeniarum non raro fuit non solum in diuersis cyclis, eodem aureo numero currente, sed etiam in eodem cyclo, in diuersis numeris aureis. Nam, quod paulo ante diximus, Epactas, quæ inter se distant interuallis undecim, unitate inter se differre, eæ necessario habent nouilunia immediata. Exemplum: Epactæ \bar{x} , \bar{xii} pertinent ad numeros aureos \bar{i} , \bar{xii} . item epactæ \bar{xxii} , \bar{xxiii} congruunt numeris aureis \bar{ii} , \bar{xiii} . & sic aliæ, quæ undenario numero inter se distant, quemadmodum illæ inter se unitate differunt, ita etiam earum nouilunia sunt ἀμεσαι, id est, nulla dies interponitur inter nouilunia ambarum in Calendario. Nam nouilunium epactæ \bar{x} est \bar{xix} Martij; nouilunium \bar{xii} Epactæ, \bar{xviii} Martij. Itaque immediate sibi succedunt. Sic nouilunium epactæ \bar{xxii} est \bar{viii} Martij: nouilunium Epactæ \bar{xxiii} , est \bar{vii} . Quum igitur in eodem cyclo eas Epactas inueniri contingit, si prior epacta in annum bisextilem incidat, & annus antecedens Lunaris sit ordinarius, hoc est dierum $\overline{\text{CCCXXII}}$, sine dubio nouilunium anticipabit uno die. Exempli gratia, currat numerus aureus \bar{ii} , cuius epacta sit \bar{xxii} , ut contingit hoc sæculo: antecedens vero annus iniuerit a \bar{xix} Martij, feria prima, cyclo Solis \bar{xxviii} . Sane si annus ille est ordinarius, sequens inibit a feria quinta, \bar{v} Martij, cyclo Solis primo. Atqui anno non bisextili incidisset in \bar{viii} Martij. Rursus post annos \bar{x} , epacta \bar{xxiii} currente, nouilunium incidet in eandem \bar{vii} Martij. Et ita in cyclo eodem nouilunia diuersarum epactarum incident in eandem diem, quod tamen mirum videatur. Sed frequenter occurrit. Ut anno Iudaico 44, cyclo Iudaico \bar{vi} , Dionysiano \bar{ix} , nouilunium Nisan fuit \bar{vi} Aprilis, feria \bar{vi} , cyclo Solis \bar{xxvii} . Rursus post annos \bar{x} , cyclo Iudaico \bar{xxvii} , Dionysiano \bar{i} , nouilunium in eandem diem incidit, feria \bar{v} , cyclo Solis \bar{xxviii} . Rursus \bar{xxviii} nouilunium incidit in \bar{xxvi} Martij, & post undecim annos in eandem diem. Itaque ex duabus epactis, in priore requiritur ut annus Solaris currens sit bisextilis, item ut annus antecedens Lunaris sit ordinarius, quando duo nouilunia in eandem diem eodem cyclo currente incident. In altera epacta, quæ maior est unitate, oportet annum præsentem Solarem communem esse, Lunarem vero præteritum abundantem, siue ὑπερήμερον, dierum 355. Nam quum epacta \bar{xxiii} collocet nouilunium in \bar{vii} Martij, si quidem annus antecedens Lunaris fuerit communis, non dubium est, quin nouilunium committatur in \bar{viii} Martij, si annus præteritus Lunaris fuerit abundans. Ita fiet, ut in eodem cyclo nouilunium bis reperiat in \bar{viii} Martij. Sed hoc rarum est, quum in altero exemplo frequentissime occurrat. Idem iudicium esto de omnibus Epactis unitate differentibus, quæ inter se distant interuallo undenarij numeri. Quare verum quidem est, in omni cyclo idem nouilunium in eandem diem non incurrere, sed cum exceptionibus illis, quas exposuimus. Quæ omnia si Clavius considerasset, nunquam se stramentitio & ridiculo libello traduxisset, quem in nos edidit, in quo plus nocuit nouæ anni editioni imprudens, quam sciens conscientia sua. Prudentius enim unguis ab hac scabie tenuisset, si prius, quam in arenam descenderet, & cum quo manum confereret, & quam impar illi congressui esset, perpendisset.

\bar{ii} Epacta æquabilis.] Epacta æquabiles non semper indicant nouilunia, propter causas, quas

supra produximus. Aut enim peccant κατὰ πρόεμπίωσιν, quum in anno Solari, non intercedente bifexto, annus Lunaris fuerit dierum $\overline{\text{ccclv}}$, aut κατὰ μετέμπίωσιν, quum anno bifextili annus fuerit ordinarius, dierum scilicet $\overline{\text{ccclvii}}$.

ii] *Epacta æquata.*] Nulla Epacta vera est, nisi quæ indicat nouilunium. Atqui Epactæ æquabiles non semper indicant nouilunia. Ergo Epactæ æquabiles non sunt semper veræ. Peccant enim, ut supra demonstrauius, aut κατὰ πρόεμπίωσιν aut κατὰ μετέμπίωσιν. Hæc verba τεχνικά, πρόεμπίωσις, καὶ μετέμπίωσις a nemine hactenus usurpata, a nobis primu n prodita sunt, quum illis semel usum veterem Computatorem ἀνέκδοτον animaduertissemus. Vtrunque est vitium Epactæ: quorum πρόεμπίωσις committitur κατὰ ὑπόληψιν σελλωσις in anno tropico, μετέμπίωσις autem κατὰ πωρήγησιν eiusdem sideris in anno Iuliano. Nulla enim Lunæ est πρόεμπίωσις, aut μετεμπίωσις, quum illa vitia sint, καὶ παρασροφά. at in sidere nulla πωρασροφή. Quod autem in libris de emend. temp. utrunque Lunæ attribuius, id a nobis usurpatum κατὰ σχῆμα ἰδιωτισμῶν, quomodo dicitur metus Pompei, quem metuitur, non quem metuit. Ideo ne quis propter hanc loquendi figuram erret, monendus est, ut illis absteineat in attributis Lunæ, utatur autem in attributis Epactarum, ne confusio committatur, & ludibrium doctis debeat, qui aliter illa verba accipiunt, ut ille Mathematicus Simius, qui correctionem anni Liliani edidit, quam quantum Oediporum est, non intellexerint. In quod opus quum multa ex libris nostris contulerit, quanquam pessime intellecta, vult tamen videri ea a veteribus accepisse, neque nostra ea esse, sed veterum Scriptorum, in quibus μετέμπίωσις, καὶ πρόεμπίωσις ab illo usurpata. Eadem verba usurpauerat & ventosissimus illius πμφελογωδης Bibliothecæ auctor, quæ nihilo magis intellexit, quam Simius ille.

iii] *Primum nouilunium.*] Prior pars Tabulæ secundæ indicat nouilunia Nisan Dionysiani. posterior nouilunia Adar Dionysiani: quæ commodior est priore propter utilitatem, quum prior constructa sit propter hypothesein. Auream enim numerum sequimur, qui est cyclus Paschalis Dionysianus.

iv] *Characterisimus.*] Hic est cardo omnis doctrinæ Lunaris, epactarum, & nouiluniorum. Huius usu subiato, qui est fundamentum huius substructionis, omnes rationes corruunt. Quos fædos errores tam veteres Computatores, quam noui anni conditores incurrerint, quæ futilia Clauius ignorance tam præclaræ rei despumauerit, ex ijs, quæ supra toties totiesque disputata sunt, intelligere potuisti.

ix] *Μεταβολή.*] μεταβολή Epactæ est κατὰ μετέμπίωσιν, ut ita maneat per annos 304. Nam quod epacta pro epacta sumitur interdum, hoc est epacti maior aut minor unitate pro epacta æquabili & ordinaria, hæc ut supra demonstrauimus, non est μεταβολή, sed castigatio Epactæ. Sed quando epacta xxviii in secunda Martij post 304 annos mutatur in xxix per accessionem unitatis, hæc est μεταβολή, neque nisi post 304 annos mutabitur. Nam interuentus bifexti, ut diximus, loco pedit nouilunium uno anno tantum, non autem epactam. Hæc iam demonstrauius.

xiii] *ἔτη καὶ νέεα.*] Huius appellationis auctor Solen, qui primus omnium τὴν τριακάδα ita vocauit. In serie Epactarum nos eam hæc nota * designamus, quod & fecit Lilius: non quod in omni Epacta corrente non possit ἔτη καὶ νέεα contingere: sed quia omne tempus interlunij hæc nota indicari debet, quæ neque triginta, neque unitatem significat. Itaque alternis * & xxix * a nobis concepta est: & argumento est, quando Epacta est *, posse fieri ut nouilunium committatur in * aut xxix *. Est enim tempus, quod Latini interlunium vocant, non utique quod ullum medium sit inter nouilunium vetus & nouum, sed quia tempus ciuile aliter designari non potest. Propterea vetustissimi computatores Iudæorum πρὸ dubium, Scriptura πρὸ vocat, quæ Hebriais prisca sacra erant, unde & *trigesima sabbata* vocantur Horatio. ἔστωμεν verbi ostendit quid sit, significat enim κρυψίω, quædo scilicet Luna a Sole tegitur, quemadmodum & occasus ἡλιακοί vocantur κρυψίς ἢ Steilis. Iudæi hoc male interpretantur. Auctor lexicæ Syroarabici Iesû bar Aly πρὸ pessime exponit plenilunium, nisi nobis persuadere velit Lunam oppositam Soli, esse tecum a Sole. Sed infra castigat sese, & ait a quibusdam dici principium mensis. Quo nihil verius.

xv] *Terminus Paschalis.*] Cap. ii, definit. $\overline{\text{xv}}$, alius est terminus ab hoc. Nam ille est fixus, quia tunc πωρήγησις σελλωσις ἀκινή igno rabatur. Iste mobilis est, & in antecedentia transitum facit per definit. vi, vii, viii, ix, x, huius Cap. Itaque Termini Paschales veteres quadriduo solido morantur terminos hodiernos. Exemplum: In aureo primo numero Terminus Paschalis antiquus erat in 7 Aprilis: hodie est in Kalendis April. In secundo aureo numero erat in xxv Martij: hodie in xxv. Sic de alijs. In editione noui anni Terminus Paschalis est semper xv Luna, cuius erroris causam ahibi reddamus.

xvi *Citimus Terminus.*] Tam termini sunt mobiles, ut ostensum est, quam æquinoctia, ut in sequenti Cap. ostendetur. Non igitur semper idem erit citimus Terminus. hoc est, non eodem loco hærebit. Epacta æquinoctialis est ea, quæ illi diei Iulianæ apposita est, in qua æquinoctium civile conficitur. Tempore Constantini æquinoctium erat in $\overline{\text{xxv}}$ Martij, cui apposita Epacta ix. Proinde Epacta citimi Termini erat ix. Hodie æquinoctium civile est in $\overline{\text{x}}$ Martij Iuliani, cui apposita Epacta xix est nota citimi Termini, qui hoc sæculo in usum est, olim non erat.

xvii *Remotissimus Terminus.*] Epacta æquinoctialis hodierna, ut diximus, est xix. Quæ illam igitur unitate superat, est xx. Ea erit remotissimus Terminus. Itaque quum illa sit in $\overline{\text{x}}$ Mar. qui est dies ante æquinoctium, non poterit esse epacta Termini per defin. antecedentem. Nam si citimus terminus est in $\overline{\text{xv}}$, non potest esse in $\overline{\text{x}}$. Duo enim citimi Termini essent, quod est absurdum. Erit igitur in $\overline{\text{xx}}$ Aprilis. Sæculo Niceno remotissimus Terminus non erat epacta, quæ æquinoctialem superat unitate, sed binario. Itaque epacta remotissimi Termini erat xi, non x. Notet studiosus Lector has duas definitiones. Illæ enim iugulant Clavius, qui harum ignoratione binas epactas in unam diem congestit, castigando temeritatis exemplo.

xviii *Epacta mensium.*] Epacta cum complemento suo debet indicare nouilunium in Martio: dies autem Martij epactæ cuius apposita est complementum ipsius Epactæ. Igitur dies apposita epactæ Martij, quum numerum tricenarium consummauerit cum epacta, indicabit tricesimam diem a iugo Lunæ in Martio. Nam in reliquis mensibus addendæ sunt epactæ mensium: quæ ideo $\overline{\text{xv}}$, non autem $\overline{\text{xvii}}$ sunt, propterea quod Martius epactam mensis non habet. Quia igitur ab Aprili, ad Augustum, menses sunt alternis $\overline{\text{xxx}}$, & $\overline{\text{xxxv}}$ dierum, propterea ab unitate, ad quintum numerum, Epactæ istæ sine interruptione progrediuntur. Sed quia Augustus habet $\overline{\text{xxxv}}$ dies pro $\overline{\text{xxx}}$, & Ianuarius quoque $\overline{\text{xxxv}}$ dierum est, propterea numerorum series interrupta est, ut post Augustum non sequatur $\overline{\text{vi}}$, sed $\overline{\text{vii}}$, & post Septembrem non $\overline{\text{viii}}$, sed itidem $\overline{\text{vii}}$, ut in anno Aegyptiaco. & sic de reliquis. Matque in Calendario Aethiopico est dies mensis primi, quæ supplet, quod deest epactæ ad $\overline{\text{xxx}}$ complenda. Idem quoque est in Martio Iuliano, a quo initium epactarum capitur. Sumatur, exempli causa, huius anni 1604 epacta, nimirum $\overline{\text{ix}}$. Ili desunt $\overline{\text{xix}}$ ad $\overline{\text{xxx}}$ complenda. Ergo $\overline{\text{xix}}$ dies Mar. est ἐν ἡμερῶν: & ibi notata est Epacta $\overline{\text{ix}}$. Idem iudicium esto de alijs. Ergo in Martio epacta tantum sumitur. In sequentibus non solum Epacta, sed quotus est mensis a Martio, usque ad Kalendas Septembris, tot unitates sumuntur, una minus. Nam in Martio nuda Epacta sumitur, deinde eius complementum. In Aprili & Epacta & unitas. In Maio epacta, & duo. In Iunio Epacta, & tria. & ita deinceps, quia in Martio, nulla unitas usurpatur. Quod si omnes menses Iuliani essent alternis $\overline{\text{xxxv}}$, & $\overline{\text{xxx}}$ dierum, a Kalendis Martij, ad alteras Kalend. Martij, tot unitates assumendæ essent, una minus, quotus fuerit mensis propositus. Sed alternatio hæc interrupta est in Augusto, qui post Iulium, qui est $\overline{\text{xxxv}}$, & ipse quoque totidem dies habet. Itaque propter illum diem, qui supra $\overline{\text{xxx}}$ adcreuit Augusto, unitas in sequenti mense assumenda præter ordinariam. Sic in mense Septembri Epacta $\overline{\text{ix}}$ huius anni assumptis tot unitatibus, quotus est September a Martio, nimirum $\overline{\text{vii}}$, componit $\overline{\text{xvi}}$. complementum est $\overline{\text{xviii}}$. Ergo in $\overline{\text{xviii}}$ Septembri erit ἐν ἡμερῶν. Ita de alijs. Ideo vulgi error est, is, quum statim a Mar. unitas assumitur. Nam usque ad Kal. Septembris uno die peccatur. In editione anni noui hoc non posse obseruari, palam est. Duo enim obstant: alterum, quod a Ianuario initium Epactarum sumitur. alterum, quod in Kal. Ianuarij & Martij *, non $\overline{\text{xxxix}}$, positum est. Sumatur numerus aureus secundus. Epacta Iuliana est $\overline{\text{xxii}}$. Liliiana, & Clauiana est $\overline{\text{xii}}$. In Ianuario, quia unitas sumenda non est, uno tantum die peccatur. Nam in $\overline{\text{xviii}}$ Ianuarij statuenda erat Epacta $\overline{\text{xii}}$, quæ tamen posita est in $\overline{\text{xix}}$ propter * in Kalendis positum. Sequentibus mensibus, usque ad Kalen. Septemb. bidui ἀεὶ μῆσις fit. Augustus est octauus a Ianuario. Totidem unitates, una minus, cum $\overline{\text{xix}}$ fiunt $\overline{\text{xix}}$. Complementum $\overline{\text{xi}}$. Ergo in $\overline{\text{x}}$ Augusti debebat poni epacta $\overline{\text{xii}}$, quæ est in $\overline{\text{xiii}}$. Quod est absurdum. A Septembri, ad alteras Kalendas Ianuarij, si tot sumas unitates, quotus erit mensis propositus a Ianuario, ut ratio postulat, eadem bidui ἀεὶ μῆσις occurret.

xix *Epacta plenilunij.*] Quanquam appositis $\overline{\text{xviii}}$ diebus ad ἐν ἡμερῶν, plenilunium deprehendi potest, tamen expeditiore methodo plenilunij epactam suam attribuiamus, per quam in totum annum plenilunia designantur.

KALENDARIVM ANNI CAELESTIS.] Anni caelestis, cuius usum magis optare possumus, quam sperare, menses ad naturalia Zodaici segmenta descripti sunt: quorum quinque xxxi dierum sunt; quatuor xxx, duo undetriginta, unus duum & triginta. qui quamvis ex astronomia ita definiiri possunt, tamen etiam eorum descriptio eiusmodi auctoritate nititur. Nam totidem dierum definiuntur a Mahummedanis, cuiusmodi conspiciuntur in elegantissimo Calendario Turcico, quod penes nos est. In eo menses Iuliani sunt appellationibus Chaldaicis, item menses caelestes cum epochis dierum Iulianorum, initio Arietis a Neuruz Sultanico sumpto. Huius itaque tam praestantis formae anni exemplum exhibemus: cuius menses senis versibus constant. Primus continet lineam dierum mensis: secundus regulares δ ἐπιαζώνη. tertius epactas: quartus cyclum Lunae Iudaicum: quintus nomina mensium Iudaicorum: sextus dies Iulianos: Cyclum quidem Iudaicum propter menses Iudaicos, menses autem Iudaicos propter ϵ πόλις Lunae, & ἀντικατάσειν mensium: quae quidem sine illis demonstrari non possunt. Sane iucundissimum est totius rei huius argumentum, usus perspicuus, fructus parabilis, voluptas inexhausta. Initium ab initio rerum instituumus, anno periodi Iulianae 764, per doctrinam Epochae $\alpha\pi$ in Capite primo libri secundi, die $\alpha\alpha\upsilon$ Octobris. Anno sequente fuit bisextum, cyclo solis $\epsilon\alpha$. Ob hanc causam ultima Pharthenonis definit in $\alpha\pi\alpha\upsilon$, non in $\alpha\alpha\upsilon$ Octobris, ne quis forte errorem putet. ϵ πόλις Lunae, item ἀντικατάσειν mensis non possunt invernoscī sine commercio utriusque anni naturalis, Tropici & Lunaris. Ideo, ut iam diximus, mensium Iudaicorum appellationibus usi sumus, ut hac distinctione perspicuitati consuleremus. Scio quosdam morosos, qui Theorias planetarum duntaxat legerunt, & veterum scripta non consuluerunt, obijcere posse menses caelestes non ita semper fuisse. Nos eos remittimus ad ea scripta, quae, ut dixi, nunquam legerunt. Melius ista ab alijs didicerint, quam ipsi eos docere possint. Itaque per me sane ignorent licet, quae scire nolunt.

TABVLA PRIMA. CYCLVS SOLARIS.] Cyclus Solis est systema annorum aliquot, quo vertente $\alpha\gamma$ ἐπιαζώνη ἡμέραι, id est dies Hebdomadis, redeunt in orbem. Sed tot sunt feriarum hebdomadicarum cycli, quot ciuiliū annorum formae. In diebus Aegyptiacis, Armeniacis, Persicis est annorum septem Aegyptiacorum, in diebus Iulianis annorum quater septem Iulianorum, in typo anni Rabbi Adda annorum Hipparcheorum $\epsilon\epsilon\alpha\epsilon\alpha\pi$. In anno Tropico nulla ratio hactenus certa cycli Solaris iniri potuit propter diuerfas de modo anni Tropici Mathematicorum veterum, & recentiorum sententias. Quod si ex illorum iudicijs aliqua periodus excogitari potuit, ea fortuito potius occurrit, quam ratione, aut demonstratione inuestigata est. Aloisius Lilius, vir, quantum iudicare possumus, eruditus, & acutus vidit in $\epsilon\epsilon\epsilon\epsilon$ annis, si tria bisexta perimantur de centum, heptazoni rationem in orbem redire: idque annorum systema propius ab Alfonso modo abesse, qui in $\epsilon\epsilon\epsilon\epsilon\alpha$, aut $\epsilon\epsilon\epsilon\epsilon\alpha\pi$ propemodum annis, totidem bisexta tollit. Sed quod hac periodo tetracosietica putat se intra modum Alfonso anni fines circumscribere, post aliquot periodos, ex neglecta α , aut $\alpha\pi$ annorum scrupula non paruum discrimen inter modum Alfonso, & hanc ciuilem periodum orietur. ut ex eo appareat non methodo, sed in tenebris micanti viro ingenioso hanc periodum oblatam fuisse. Nos vero demonstrabimus neque arbitrarium, neque fortuitum esse hunc cyclorum modum, sed ratione ac demonstratione niti. Prius illud $\epsilon\upsilon\omega\epsilon\theta\epsilon\omega\epsilon\lambda\alpha\varsigma$ λόγῳ habe: *Cyclus Solis est systema quaternarium annorum, qui cum suis diebus intercalaribus septenarium numerum componunt.* Addidimus definitioni *quaternarium*, quia anni Tropici ciuilem circulum instituumus, qui ab anno Iuliano discrepat peremptione unius, aut plurium bisextorum. bisexta autem per quaternos annos decurrunt. unde Cyclus ille, quem adornamus, omnino quaternario numero constare debet. His animaduertis, proponatur Lemnatis loco hoc Problema.

PROBLEMA.

Inuenire annorum numerum minimum quaternarium, qui cum bisextis suis uno minus compositi numerum consiciant septenarium.

Non est labor inuenire. Is est duodenarius numerus. nam & quaternarius est, & eius tria sunt bisexta, quorum uno omisso, reliqua duo cum duodenatio annorum composita consiciunt $\alpha\pi\alpha\upsilon$, numerum septenarium. Minimum autem duodenarium esse, patet: quia infra duodecim nullus est numerus quaternarius, qui cum suis bisextis, uno minus, compositus septenarium efficiat. Quod erat faciendum.

Si igi-

Stigitur duodecim anni cum duobus bisextis, & integer cyclus Solaris simul componantur, perspicuum est omnia bisexta cum annis suis composita semper numerum septenarium producere, idque in infinitum. Nam $\overline{\text{xxviii}}$ anni Iuliani cum septem bisextis compositi sunt septenarius numerus. Item duodecim anni cum duobus bisextis simul consummant septenarius numerus: & septenarius cum septenario compositus est septenarius. Si igitur quatuor cycli Solares Iuliani cum duodecim annis componantur, bisexta illius systematis, uno minus, id est $\overline{\text{xxx}}$ cum annis $\overline{\text{cxxxiii}}$, conficiunt $\overline{\text{cclv}}$ numerum septenarium.

ALIA TABELLA
medi anni Tropici
secundū period. suas.

Excessus anni Iuliani. Character & quantitas anni.

Cycli Tropici.		Cha-Hor. ract.	Cycli Solis Iuliani.	Duode-narij annorū.	Bisexta tolenda.			
152	9 28 25 0	1 5 50 31 35 0	5	12	I	152	I	5 $\frac{16}{19}$
276	10 20 5 13	1 5 49 39 54 47	9	24	II	276	I	5 $\frac{19}{23}$
400	10 48 0 0	1 5 49 12 0 0	13	33	III	400	I	5 $\frac{41}{50}$
524	10 59 32 31	1 5 49 0 27 29	17	48	IIII	524	I	5 $\frac{107}{131}$
648	11 6 40 0	1 5 48 53 20 0	21	60	V	648	I	5 $\frac{22}{27}$
772	11 11 30 0	1 5 48 48 30 0	25	72	VI	772	I	5 $\frac{157}{193}$
896	11 15 0 0	1 5 48 45 0 0	29	84	VII	896	I	5 $\frac{13}{16}$

Iste annorum numerus $\overline{\text{cxxxiii}}$ habet quidem speciem aliquam cycli Solaris Tropici, si unum bisextum pereat. Sed docti Mathematici, qui ante $\overline{\text{v}}$ annos huic curæ incubuerunt, ex observationibus æquinoctiorum tam suis, quam veterum, ita modum anni definiunt, ut periodum, quæ cursum Solis cum hebdomadico circulo restituat, necesse sit longe plurium annorum esse, quam $\overline{\text{cxxxiii}}$. Quia igitur $\overline{\text{cxxxiii}}$ non possunt ullum Solarem iustum orbem constituere propter paucitatem annorum, addatur illi cyclus unus Solis Iulianus, & esto illa una periodus annorum $\overline{\text{cclv}}$: numerus autem $\overline{\text{cxxxiii}}$, quia non potest esse cyclus, esto numerus componens. Ita $\overline{\text{cxxxiii}}$ cum superiore periodo $\overline{\text{cclv}}$, component $\overline{\text{ccxxxvi}}$ secundam periodum. cum qua tertio numerus $\overline{\text{cxxxiii}}$ compositus constituet tertium cyclum $\overline{\text{ccc}}$. Rursus idem numerus cum periodo tertia constituet quartam $\overline{\text{dxxxiii}}$. Idem cum quarta componet quintam $\overline{\text{dclxxxviii}}$, quæ est periodus modi Solaris Gealæi Sultanici. Sic ad eam idem numerus adiectus constituet sextum cyclum $\overline{\text{dcccxxii}}$. & denique cum eodem cyclo componet septimum $\overline{\text{dcccxcvi}}$. Et sic in infinitum per incrementum numeri $\overline{\text{cxxxiii}}$; ut habes in Tabella: in cuius ordine primo cyclorum annos collocavimus, in secundo $\pi\delta$ διαφορον, ut vocatur a Ptolemæo, hoc est excessum quantitatis Iulianæ supra tropicam: nimirum qui ex quadrante Iuliano minuendus est ad modum anni Tropici constituendum: & remanent dies anni Solaris cum horis & scrupulis modi tropici. atque omnibus dierum septenarijs abiectis remanet fætia prima character anni Solaris, ut expressum est in tertio ordine. In quarto triplices cellæ sunt; quarum in prima est numerus cyclorum Solis Iulianorum collectorum. in secunda cella repositi sunt duodenarij annorum. Nam, quemadmodum demonstratum est, numerus $\overline{\text{cxxxiii}}$ constat ex quatuor cyclis Solis Iulianis, & uno duodenario annorum. In prima igitur periodo sunt quinque cycli Solis Iuliani, & unus duodenarius; in secunda novem cycli, duo duodenarij. Et sic deinceps omnes periodi augentur quaternis cyclis Solis Iulianis, & singulis duodenarijs: & quot sunt duodenarij residui supra cyclos Solares, tot bisexta sunt perimenda: ut diserte in tertio Tabulæ versu designatum est. Septem periodos duntaxat in Tabellam coniecimus, quum tamen infinitæ componi possint per incrementum numeri componentis $\overline{\text{cxxxiii}}$. Quanto autem maior periodorum modus fuerit, tanto brevior erit modus anni Tropici. hoc est, quanto plures annos periodus habuerit, tanto maior erit excessus $\pi\delta$ διαφορα anni Iuliani, & ex quadrante diei detractus tanto minorem modum anni Tropici relinquet. Qui illum excessum maximum statuunt, quantum meminisse possum, ij sunt, qui unum bisextum in 128 annis præcise tollendum censent.

sent, in quibus est Nic. Copernicus, vir præstantissimus, alter nostri ævi Ptolemæus: ex cuius sententia, si annus civilis formandus esset, eius anni cyclus esset annorum $\overline{\text{DCCXXVI}}$, qui est modus cycli ultimi in Tabella proposita. quod si verum est, toto celo errare oportet, qui Alfonso modum sequuntur. de quo postea videbimus. Porro nulli cycli tropici formari possunt, in quibus non adiectio facta sit numeri $\overline{\text{CXXIII}}$. Nam ex quarta periodo geminata, adiecto numero $\overline{\text{CXXIII}}$, producet periodus mixta $\overline{\text{DCCXXIII}}$, quæ in omnibus annis $\overline{\text{CXXIII}}$, unum bisextum perimet. Ex his manifestum est omnium periodorum Tro-picarum methodum non fortuito, sed demonstratiue colligi. quod quidem ἐπιχείρημα, ut elegans est, ita constat a Lilio, quanuis ingenioso viro, eius methodi nunquam in mentem venisse. His animaduertis, superest nunc, ut videamus, quo modo ad usum civilem, id est ad methodum manualement, quam Græci μέθοδον ἀποχρῆδος vocant, istæ periodi accommodari possint. Duo sunt tantum modi. Aut enim per Iuliana, aut per ipsius anni rationes. Per Iuliana, quarto quoque anno dies intercalatur, quod Bisextum dici nemo ignorat. & post aliquot annos octo anni sine bisexto transmittuntur. Per rationes anni non intercalatur, priusquam ex rationibus modi anni horæ vigintiquatuor collectæ fuerint. Ob eam causam nunc quarto, nunc quinto anno exacto intercalatur. Secundum priorem modum, quot sunt bisexta perimenda, perspicuum est tot minores periodos esse, quæ aliquot cyclis Solaribus integris constant, & uno imperfecto. Exemplum: In cyclo Sultanico annorum $\overline{\text{DCCXLVII}}$, in quo v bisexta tolluntur, quinque periodi minores instituendæ sunt æquales, quoad fieri potest, quatuor quidem annorum $\overline{\text{CXXVIII}}$ singulæ, postrema vero annorum $\overline{\text{CXXXV}}$. & quidem in 128 annis quatuor sunt cycli Solares Iuliani integri, & quintus inchoatus annorum tantum $\overline{\text{XVI}}$, in cuius fine pro duplici litera, prior quidem attribuetur sexto decimo anno, posterior autem ordietur cyclum Solarem sequentis periodi minoris. Postrema periodus annorum 136 & ipsa quoque est cyclorum Solarium quatuor absolutorum cum uno imperfecto annorum $\overline{\text{XXIII}}$; in cuius calce litera posterior erit initium secundæ magnæ periodi Sultanicæ instaurandæ. Subiecta Tabella est cellarum trium. Prima in fronte habet numerum periodorum, a latere annos periodorum. Prima periodus 152 habet literam G, quæ prima est in capite periodi, bisextum unum; periodum minorem nullam, ut notatur in secunda cella, cyclis Solis quinque integros, duodecim annos residuos præter cyclos, cyclis Solis integros alios nullos, quia periodum tantum unam habet. Sic Periodus 648 bisexta quinque perimit, & proinde in prima parte assignantur ei quinque literæ G B D F A, in prima cella, quæ sunt literæ initiales minorum periodorum, quarum quatuor sunt 128 annorum in cella secunda, ultima est annorum 136 in eadem cella. In singulis minoribus

	ī	īī	īīī	īīīī	v	vī	vīī	Periodi priores.	Periodi posteriores.	Cycli Solis integri singularū Period. poster.	Anni residui.	Cycli Solis integri period. poster.	Anni residui.
152	G							0		Quinque	12	0	0
276	G	F						136	140	Quatuor	24	Quinque	0
400	G	D	A					132 bis	136	Quatuor	20	Quatuor	24
524	G	D	A	E				132 ter	128	Quatuor	20	Quatuor	16
648	G	B	D	F	A			128 quater	136	Quatuor	16	Quatuor	24
772	G	B	D	F	A	G		128 quinques	132	Quatuor	16	Quatuor	20
896	G	B	D	F	A	C	E	128 septies	0	Quatuor	16	0	0

periodis sunt quaterni cycli Solares in cella tertia, & 16 anni residui de cyclo quinto Solis. Posterior periodus minor annorum 136 in eadem tertia cella habet quatuor cyclos Solares cum 24 annis residuis de quinto cyclo. Idem iudicandum de reliquis periodis. Tabula ipsa per se loquitur. Vt autem omnia uno exemplo demonstrantur, infra subiecimus Tabellam tertiæ periodi annorū 400. in qua primus versus est linea cycli Solaris Iuliani. secundus versus continet cyclos Solares quatuor minoris periodi primæ, qui quidem quatuor cycli cum imperfecto viginti annorum componunt primam minorem periodum annorum 132, qui numerus primus ponitur in fronte secundi versus, per quaternos cyclos Solares augetur. quorum ultimus cum viginti annis cycli imperfecti componit secundam periodum anno-

rum 264. & per incrementum quaternorum cyclorum Solis progressa definit in numero 376, qui cum 24. annis residuis cycli quinti Solaris inchoati consummat totam periodum annorum 400. Periodus autem ipsa incipit ab annis Christi, a quibus abiectis 400, quantum

CYCLVS RATIONALIS.

CYCLVS LILIANVS.

Linea Cycli Solis.	0	132	264
	28	160	292
	56	188	320
	84	216	348
	112	244	376
i	G	D	A
ii	F	C	G
iii	E	B	F
iiii	DC	AG	ED
v	B	F	C
vi	A	E	B
vii	G	D	A
viii	FE	CB	GF
ix	D	A	E
x	C	G	D
xi	B	F	C
xii	AG	ED	BA
xiii	F	C	G
xiiii	E	B	F
xv	D	A	E
xvi	CB	GF	DC
xvii	A	E	B
xviii	G	D	A
xix	F	C	G
xx	ED*	BA*	FE
xxi	C	G	D
xxii	B	F	C
xxiii	A	E	B
xxiiii	GF	DC	AG*
xxv	E	B	F
xxvi	D	A	E
xxvii	C	G	D
xxviii	BA	FE	CB

0	100	200	300
28	128	228	328
56	156	256	356
84	184	284	384
G	B	D	F
F	A	C	E
E	G	B	D
DC	FE	AG	CB
B	D	F	A
A	C	E	G
G	B	D	F
FE	AG	CB	ED
D	F	A	C
C	E	G	B
B	D	F	A
AG	CB	ED	GF
F	A	C	E
E	G	B	D
D	F	A	C
CB*	ED*	GF*	BA
A	C	E	G
G	B	D	F
F	A	C	E
ED	GF	BA	DC
C	E	G	B
B	D	F	A
A	C	E	G
GF	BA	DC	FE
E	G	B	D
D	F	A	C
C	E	G	B
BA	DC	FE	AG

potest, residuū inuenies non quidem totum in fronte, sed proxime minorem, cui quod deest, explebis ex annis cyclis Solis a latere Tabulæ. & in angulo communi occurrit litera Dominicalis. Exemplum. Volo scire literam Dominicalem anni Christi 1584. Primum abijcio omnes periodos 400. Ter 400 sunt 1200, quibus de 1584. deductis, remanent anni 384. Numerus proxime minor reperitur in fronte ultimi versus, nempe 376. desunt 8 anni ad complementum numeri 384. e regione viii anni cycli sub frontali 376 occurrit litera duplex GF competens anno Christi proposito 1584. Rursus hoc anno Christi 1604, abiectis quater 400, qui sunt anni 1600, superest annus quartus. In laterali linea, e regione litera duplex DC. In annis xx duorum versusum, & in anno xxiiii tertij versus asteriscus * significat in fine cycli Solis imperfecti, hoc est in vigesimo anno cycli quinti Solaris, aut vigesimo quarto, de duabus literis bisextilis anni, posteriorem non pertinere ad annum vigesimum, aut vigesimum quartum, sed ad annum primum sequentis periodi, & annum primum tertiæ periodi, & annum vigesimum, aut vigesimum quartum transigi sine bisexto, ut ab anno 129, ad annum 136, ita ut ab anno 265, ad annum 272, & ab anno 397, ad quartum annum periodi sequentis, octo anni sine bisexto transigantur, & sint mere Aegyptiaci.

Aegyptiaci, non Iuliani. Ita quam exactissime fieri potest, trium bixextorum expunctio tres Periodos minores claudit. Quia enim tria tantum bixexta abijciuntur, ter tantum cyclus Solis Romanus mutatur. Hunc cyclum rationalem vocamus, quia demonstratione nititur: quem cum Liliano commisimus tanquam par nobile gladiatorum, ut videamus *utri tribuat Victoria palmam*. Tria bixexta in eo in finetrium centuriarum annorum tolluntur. Reliqua centuria habet bixextum ordinarium in fine. Itaque ab anno 300 illius Tetracosieridos, ad annum 100 sequentis Tetracosieridos, per 200 annos integros nullum bixextum expungitur. Hoc modo Tetracosieridis Liliana in quatuor centurias, tanquam periodos minores tributa est, ideoque quatuor literas initiales habet G, B, D, F: quum cyclus rationalis tres tantum habeat, quia plures periodos non habet. Tot enim periodi minores requiruntur, quot bixexta tolluntur, & ex duplici litera AG, quæ Tetracosierida claudit, posterior pertinet ad annum primum Tetracosieridos sequentis. At Tetracosieridis Liliana constituit ultimum annum bixextilem in duplici litera BA, & ex ordine cycli Solaris sequitur G initio sequentis Tetracosieridos. Reliquæ literæ B, D, F sunt posteriores in illis bixextis, quæ perempta sunt: ut patet ex Tabula proposita. Sic pro tribus literis imperitissime quatuor habet. Clavius dicit esse tantum tres, per impudentiam, an per stuporem, viderint qui eum familiariter norunt. Certe de stupore quo minus dubitem, ipsemet facit, quia quum hoc me indice cognouisset, adeo nouum illi visum est, ut ex illis, quæ ad objectionem hanc declinandam profert, perspicue ostendat, se, ne tum quidem, quum illum scabiosum & febriculosum libellum vomeret, percepisse, quæ fuerit mens Liliij, & quis progressus illius Tetracosieridos, ut pari vel stupore, vel vesania negauerit Tetracosierida in centurias esse diuisam. Sane hæc doctrina noua quidem est Clauio. Sed intererat Mathematici, si quis pudor est, dare victas manus demonstrationi. Mathematicus ne vocari potest, apud quem demonstratio locum non habet? Quid demonstratione opus est, ubi oculi ipsi rei fidem faciunt? An non ita est in Tabella cycli Liliani? Parum ne est veritati nubem offundere, nisi etiam Lectori oculos effodere velit? Vnde accepit quatuor literas esse tres? Quæ logistice cum hoc docuit? qua fronte hoc audet dicere? ubi inueniet fatuos, quibus persuadeat quatuor esse tria? Sed quid hoc hominis moror, cui neque humaniorum literarum, neque pudoris ullus sensus est? Ipsum Lilius, si viueret, in partes vocarem, qui aduersus hæc nihil auderet contendere. Quererem ab eo: Si per tres annorum centurias bixexta singula reijcienda sunt, quomodo in quadringentis annis tollenda censet, quæ iam in trecentis sustulit? Si ex Alfonso, ut ipse profiteretur, præscripto hoc facit, quomodo, quæ in 132, aut 136, secundum eas rationes tollenda erant, ea in centum annis tollit? Quid hoc est, si non est aduersus hypothesin facere? Sed benigne Solem accipit. postquam per trecentos annos ab eo tributum trium bixextorum exegit, eum per ducentos securum esse iubet. Sane si in omnibus Periodorum centurijs bixexta perimenda essent, in periodo septima annorum 896, septem bixextis reiectis, superessent anni 196, a quorum initio, ad finem centuriæ periodi sequentis, quod est intervallum 296 annorum, nullum bixextum eximeretur. Quo quid esset ineptius? Et tamen hoc fecisset Lilius, si periodum 896, non 400 annorum elegisset. Ecce quod Clavius, & natio Mathematicorum hodierna vocat diuinum inuentum: quam vere, superiora fidem fecerint, tum ea, quæ adiungimus. Videamus diuinum inuentum. Tetracosieridis Liliana iniuit anno Christi 1601: & iste annus 1604, est quartus Tetracosieridos Lilianæ. Proinde annus primus Christi concurret cum capite Tetracosieridos Lilianæ primæ. Neque aliter nos fecimus in nostra rationali. Itaque in qua feria contigit confici æquinoctium, in eadem etiam confectum fuit anno 1601. Rursum tam in rationali cyclo, quam in Liliano quota est C a litera Dominicali, ea est feria, & character æquinoctij. Exemplum: Primo anno Christi in cyclo tam Liliano, quam rationali, litera Dominicali est G: a qua C litera quarta est. Ergo quarta feria fuit character æquinoctij tam anno primo Christi, quam anno 1601: in anno quidem primo, Martij $\overline{\text{xxiii}}$, litera Dominicali Iuliana A, in anno autem 1601, Martij $\overline{\text{xi}}$, litera Dominicali Iuliana D. Hæc omnia rite & ordine. Nunc diuini inuenti causas expendamus. Propter Decretum Nicenum de Pascha, & de æquinoctio, quod in $\overline{\text{xxi}}$ Martij eo sæculo committebatur, annus a Pontifice Ro. reformatus est. Decretum illud sancitum est anno Christi Dionysiano $\overline{\text{cccxxvii}}$, cyclo Solis $\overline{\text{xxviii}}$, litera Dominicali A. Igitur $\overline{\text{xxi}}$ Martij erat feria tertia in litera C. Accipe numerum proxime minorem in fronte versus tertij in cyclo rationali, nempe 320, & $\overline{\text{vii}}$ a latere. Sub angulo, siue cella communi, occurrit litera A, ut in cyclo Iuliano. Constat igitur ratio in cyclo rationali. unde non immerito rationalem vocauimus. Videamus nunc diuinum inuentum. In quarto versu cycli Liliani in fronte Tabulæ numerus proxime minor 300.

nor 300. Residuum $\overline{\text{xxvii}}$ est in lateré. In angulo communi litera B, a qua C est secunda. Ergo æquinoctium confectum feria secunda, Martij $\overline{\text{xx}}$, non $\overline{\text{xxi}}$ aduersus hypothesin, aduersus Decretum Patrum. En diuinum inuentum Liliij: en acumen Claiij. Contra hypothesin facere, hoc est diuinum inuentum. videmus igitur, quid fecit præcipitatio bisexti reiecti ante tempus suum. Nam post centuriam annorum primam, secundam, tertiam, ante $\overline{\text{xxxii}}$, aut $\overline{\text{xxxvi}}$ annos, æquinoctium semper uno die veram epocham ciuilem dñi anticipabit: quod acutus mathematicus Claiius vocat dispensare tempora æquinoctij. Tanta est incertitia mathematici ita sentire, tanta leuitas ita pronunciare. Ecquis Mathematicus aut Criticus tam portentosa huius cycli Liliiani vitia deprehendit? cui unquam tam manifestorum vitiorum in mentem venit? Sed quid ego hoc ab illis exigam, quum quidam ex illo numero idem, quod Claiius, vaticinati sint, nihil unquam diuinius hoc cyclo, his Epactis, hac denique uniuersa anni forma excogitari potuisse: Quam inhorruit, quam stupuit, quanta nouitate perculsus est Claiius, quum vidit nos monuisse per centurias bisexta dispungi, per ducentos annos nulla tolli: Quam latebram huic monstro occultando non quæsiuit, ut perijisse sibi videretur, nisi eo tandem confugeret, ut quatuor literas diceret esse tres. Non ita Simius quidam, qui & Tetracoseterida per centurias, & centurias per cyclos diuidi nobis indicibus didicerat. Sed satis habuit dissimulare, unde didicerat: qui harum rerum peritia non maiore fuit, quam Claiius, sed maiore prudentia, quum eas diuisiones, quas negat Claiius, agnouit. Porro septenarij numeri in definitione mentio ideo facta est, quia utimur hebdomade dierum, non ogdoade, ut prisci Romani, neque Triscædecade, ut Mexicani. nam secundum illa instituta alia periodi excogitandæ essent, quæ omnino cum veris rationibus Tropicis nunquam quadrare possunt, ut hinc occultam quandam vim septenarij dierum agnoscere possis. In ogdoade enim cyclus Solis esset $\overline{\text{xxxii}}$ annorum, ut alibi ostendimus: numerus minimus quaternarius annorum, qui cum suis bisextis, uno minus, numerum octonarium componeret, esset $\overline{\text{xx}}$. cui congruunt bisexta quinque. Quatuor bisexta cum $\overline{\text{xx}}$, componunt ter octo. Numerus componens ex tribus cyclis Solaribus esset $\overline{\text{cxxvi}}$. Ex hoc nascerentur periodi tropicæ, 136, abijciens unum bisextum, 225, expungens duo bisexta, 368 tria; 484, quatuor, 600, quinque. quarum nulla conuenit rationibus tropicis, quum periodus 600, quæ abijcit quinque bisexta, sit minor Gelaxæ, quæ est 648 annorum: quæ quum infra ostensa sit velocior, quam ratio tropica exigit, multo velocior erit periodus annorum 600. Itaque cyclus Ogdoadis est ineptus ad periodum aliquam ciuilem tropicam constituendam. Iam *τρικαιδεκάδος* orbis Mexicanæ longe ineptior erit. Minimus numerus quaternarius, qui cum bisextis suis, uno minus, tredecim componat, esset $\overline{\text{xxxii}}$. quibus debentur $\overline{\text{viii}}$ bisexta. proinde septem cum $\overline{\text{xxxii}}$ faciunt numerum ter tredecim. Numerus componens esset 84, ex uno nimirum cyclo Solis Mexicano annorum $\overline{\text{viii}}$, & $\overline{\text{xxxii}}$. Ex hoc nascerentur periodi 116, 200, 284, 368, 452. quas quis non videt esse absurdissimas? Diuinitus igitur institutus est numerus dierum septenarius, qui ad omnem ciuilem anni Solaris rationem commodissimus est, &, ut dixi, nescio quid *θεῖον* habet.

Demonstratis diuersarum periodorum causis, quas doctus vir Lilius *εἰδὲν* vidit, & confutata Claiij vanitate, qui homines tam vacui capitis esse putauit, ut posset illis persuaderi quatuor literas esse tres, & contra hypothesin facere, hoc esse Mathematicum, & contra Decretum patrum æquinoctium sæculo Niceno in $\overline{\text{xx}}$ Martij traducere, hoc esse patrum sententiæ satisfacere: nunc ad cyclum anni caelestis redeo, propter quem tam longa suscepta fuit disputatio, longa sane, sed in qua eruditus lector horas non perdet. neque tamen adhuc portum video. Aliquantisper iactabimur in alto, donec huius pulcherrimæ rei fontes reuelero. Aio igitur cyclum Solarem Tropicum in minores periodos diuidere tam ineptum, tam puerile, tam *ιδιωτικόν* esse, quam intempestiuum in societatem huius cycli cyclum Solarem Iulianum aduocare, &, quod penitus a rationibus Solaribus alienum est, octo annos sine bisexto transmittere, quasi interea cesseret Sol, aut dormiat, ut in conceptu Herculis contigisse poetæ fabulantur. Cyclus enim Iulianus propter annum Iulianum excogitatus est; cui singulis lustris dies accrescit, sine ulla scrupulorum appendice. Tunc enim intercalandum est, quum horæ & scrupula diem solidum consummauerint. Hoc enim est vere intercalare, non autem ante tempus intercalationem præcipitare. Aliter hoc fuerit, quid inter annum Tropicum & Iulianum intersit, nescire. Quare quum de anno Tropico agitur, procul rationes Iulianæ absunt. Noster igitur cyclus tunc intercalat, quum ratio & tempus postulat, quum scilicet ex horis, & scrupulis perfectum *νυχθημέρον* collectum fuerit. Ideo non quarto semper, sed & aliquando quinto anno exacto intercalatur. Quemadmodum autem Claiius mecum manus conseruit, quod tam manifesta vitia anni Liliiani in lucem extulerim, sic non dubito, quin

Mathematici boni malique vitio nobis vertant; quod hanc periodum potius, quam aliam, elegerim, quod ista sit pene Alfonso, Alfonso autem rationes æquinoctiorum ab huius ævi Mathematicis improbentur. Quidam enim ex eorum numero, quos ego & amo & collo, & ut debeo, plurimi facio, ad nos scripserunt sibi constare, modum anni Tropici supra 365 dies, esse minorem horis 5. 48. Nimirum secundum ea, periodus, quæ talem modum anni constituit, esset longe maior, quam ea, quam septimo loco posuimus, annorum 896 quæ in 128 annis præcise unum bisextum tollit; aut, quod absurdum est, esset saltem annorum 124. Obseruauimus, inquit, æquinoctia instrumentis maximis, quæ fallere non possunt. Minime dubito, quæ eorum doctrina est, & usus obseruationum caelestium maximus; quin recte ab illis æquinoctia deprehensa sint. Sed quid tum postea? Deprehendi, inquis, illo anno Christi æquinoctium tot horis & scrupulis confieri post meridiem decimæ Martij Iuliani. Ergo modus anni Tropici est minor hor. 5. 48, quam quadrans diei. Hoc perinde est, ac si dixerò: Animaduerti Romam septem colles complecti. proinde distat Neapoli itinere quatuor maximorum dierum. Quis enim unquam modum anni tropici ex obseruatione æquinoctiorum colligere potuit, nisi obseruatione sua cum vetustissimis collata? Non enim satis est conferre cum aliorum obseruationibus, nisi fuerint vetustissimæ. Nam minima interualla facile imponunt, etiam si utræque obseruationes, quæ inter se conferuntur, accuratissime administratæ fuerint. Longinquis uero tutius creditur; & quo maior uetustas fuerit obseruationis, quæ cum recentiore confertur, eo maiori constantia & fide discrimen inter noscitur. At, inquit, cum obseruationibus aliorum contulimus. Si cum recentiorum obseruationibus, frustra sunt, propter breue interuallum. Si cum antiquorum, quatuor, aut quinque sunt de illis ueteribus artificibus; quorum ad nos obseruationes peruenerunt; Metonis quidem, & Euctemonis una solstitij; Hipparchi non pauca utriusque æquinoctij; Ptolemæi utriusque æquinoctij, & solstitij; Muhammedis Albateni una æquinoctij autumnalis; Metonici falsitatem non solum rationes Solis arguunt, sed & Hipparchus ipse, & Ptolemæus indicauerunt; quo nomine eam obseruationem *ἀλοχερῆ*, non *ἀκριβῆ* fuisse dicunt. Et sane uno die fere abest a uero. Hipparchi obseruationes autumnales minus abest a uero: sed tamen abest, neque sibi constant, ut postea demonstrabimus. Vernalium fidem probat constans ac perpetuus earum tenor, ut autumnalium falsitatem inconstantia & inæqualitas. Ptolemæi obseruationes duæ uerni & autumnalis æquinoctij aberrant a metis diem integrum: quod Albateni adscribit instrumentis, quibus usus est Ptolemæus. Itaque Alfonso, alijque, aut paulo uetustiores, aut recentiores, ex tarditate æquinoctij Ptolemaici, & ex æquabilitate Hipparchei fabulam, uel potius monstrum trepidationis hariolati sunt: quem merito ludibrio habuit Copernicus. Nihil tamen meliore ratione huic incommodo occurrit ipse, producto Libramenti commento, quod appellatione quidem aliud est, re autem idem. Vnde & aliud monstrum bicorpor formauit, quum annum Hipparchi cum Alfonso conciliare studens, nunc modum anni dicit esse supra dies 365, hor. 49. 12. 0. nunc hor. 55. 54. &c. quæ sunt plane anilia. Nos primum obseruationes ueterum ponemus: deinde

OBSERVATIONES HIPPARCHEAE ÆQUINOCTII
AUTVMNALIS XXVI, XXVII SEPTEMB.

Anni Periodi Calip. 3.	Period. Iuliana	Littera Do- minicalis.	HIPPARC.		CASTIG.		ALFONSIN.		
			Feria.	Hor.	Feria.	Hor.	Feria.	Hor.	Scrup.
17	4552	B	3	6	3	6	2	13	41
20	4555	E	6	18	7	0	6	7	17
21	4556	D	1	0	1	6	7	13	6
32	4567	D	7	12	7	0	7	5	7
33	4568	C	1	18	1	6	1	10	56
36	4571	F	5	6	5	0	5	4	24

earum, quæ tutiores esse uidebuntur, ad modum Alfonso & Gelæum examinabimus. Uter autem modus ab illis propius abesse uidebitur, eum alteri præferemus, ad eumque annum nostrum describemus. Neque id satis est, nisi proponamus nobis recentiorum obseruationes quasdam exactissimas, ut ex longinquo interuallo aut ueterum error, aut ueritas deprehendi possit. Nullus ueterum aut recentiorum illustrius obseruationum exemplum nobis reliquit, quam uir nobilis, & in hac palæstra subactus Tycho Brahe Danus: cuius obseruationes quinque utriusque æquinoctij continuas nobis pro uirgula diuina proponemus.

AEQVINOCTIVM VERNVM OBSERVATVM
AB HIPPARCHO $\overline{\text{xxiii}}$ Martij.

Periodi Calip. 3.	Period. Juliana	Litera Domin.	HIPPARC.	ALFONS.	GELALÆI
32	4568	C	3 18	3 16 17	4 1 22
43	4579	C	3 12	3 8 18	3 17 23
50	4586	A	5 6	5 1 2	5 10 6

TABELLA DIFFERENTIARVM.

	Minor.		Maior.	
	Hor.	Scrup.	Hor.	Scrup.
I	1	43	7	22
II	3	42	5	23
III	4	58	4	6
	Differentia. Alfonf.		Differentia Gelalæa.	

OBSERVATIONES VTRIVSQ. AEQVINOCTI
TYCHONIS BRAHE NOBILIS DANI.

Aequinoctium Vernale. *Aequinoctium autumnale.*

ANNI CHRIST. STI.	Dies Martij a meridie.	IN DANIA		ALEXANDRIÆ			IN DANIA ALEXANDRIÆ			Dies Sept. a meridie.		
		Hor.	Scrup.	Feria.	Hor.	Scrup.	Hor.	Scrup.	Feria.		Hor.	Scrup.
1584	IX	21	30	2	23	5	16	0	7	17	35	XII
1585	X	3	19	4	4	54	21	49	1	23	24	XII
1586	X	9	8	5	10	43	3	38	3	5	13	XIII
1587	X	14	56	6	16	31	9	26	4	11	1	XIII
1588	IX	20	45	7	22	20	15	15	5	16	30	XII

PTOL. ALFONS. ALBATENI. ALFON. GELALI.

Autum. 24 Sept. Vern. 22 Mar.	Anni Christi			Anni Christi			Anni Christi								
	Fer.	Hor.	Scrup.	Fer.	Hor.	Scrup.	Fer.	Hor.	Scrup.						
	139	5	19	4	1	40	883	4	14	4	18	24	4	22	0
	140	2	1	7	19	0									XIX Sept.

nemus. Earum constantia facit, ut nullas recentiore illis præferamus, omnes autem veterū ad eas exigamus: quod fecimus in Hipparchi autumnalibus. Nam primo loco posita est observatio Hipparchi. Sequitur castigatio secundum quadrantem diei. postremo additum est æquinoctium ex Alfonso anni modo secundum observationem Tychois. Finge annū observationis Danicæ fuisse primum Tetracosietidos. Accipe interualum annorum ab observatione Hipparchi, ad observationem Tychois. Abiectis, quantum potest, omnibus 400, reliquorum annorum numeros congruentes ex Tabula characterismi periodi Tropicae, quam infra subiecimus, iterum abijce ab observatione Tychois secundum longitudinem Alexandriae. Relinquetur æquinoctiū respondens illi, quod Hipparchus inuestigabat. Exemplum: Ab observatione primi æquinoctij Hipparchei, ad æquinoctium anni Christi 1584, anni sunt 1745. Abiectis omnibus 400, remanent anni 145: qui desunt Tetraeteridi cōplendæ. quibus congruentes numeri ex subiecta Tabula characterismi, nempe 5, 3, 54 deducti de observatione autumnali prima longitudinis Alexandriae, hoc est, de

7. 17. 39, relinquunt epocham æquinoctij ab Hipparcho inuestigati, 2. 13. 41. At Hipparchi erat. 3. 6. 0. Castiganda igitur Hipparchea observatio, & omnes reliquæ ad hanc trutinam examinanda. Illas igitur Hipparchi autumnales non sequimur, propter earum inconstantiam. Dissident enim a se ipsis quadrante diei, propterea quod in ipsa inuestigatione parallaxis Solis non est abhibita. Vernales vero non dubium est esse propiores vero, propterea quod eadem fere in illis constantia cernitur, quæ in Danicis Tychois. Igi-

tur ad examen anni Tropici, unde diuertimus, redeamus, quem docti viri iandudum damnare inceperunt, ut non vereantur definire modum anni infra quadrantem diei esse rationem hor. 5. 48, quasi minor sit, quam definit modus periodi septimæ annorum 896. Sed si Galalæa periodus, quæ minorem annum definit, quam Tetracosietēris, longius ab epocha Hipparchi vernali discedit, quam ipsa Tetracosietēris, quanto magis ab eadem Hipparchea epocha desciscet periodus non solum septima, sed & quam ex illorum præscripto, plurimum annorum esse oportet? Secundum illos anni modus infra quadrantem est minor hor. 1. 48, atque adeo minor, quam is, quem præscribit periodus annorum 896. ergo quæcunque periodus ex illorum definitione statuenda est, erit annorum plurimum, quam 896, siquidem modus anni minor est, quam constituitur in periodo annorum 896. At Galalæus modus maior est, quam is, quem ipsi designant, & magis desciscit ab obseruatione Hipparchi. Longe magis ergo desciscet modus ab illis præstitutus; & periodus, quæcunque ex illa definitione componi potest. Quare nos primum Hipparchi obseruationes vernas cum Alfonso comparauimus, deinde cum Galalæo modo: in quarum prima Alfonso minor est hor. 1. 43, in secunda hor. 3. 42, in tertia hor. 4. 58. Contrario genere Galalæus maior est in prima, hor. 7. 22, in secunda, hor. 5. 23, in tertia hor. 4. 6. Quamuis obseruationes hæ Hipparchi *ὀλοσχερῶς* relatæ sunt, nullis horis, aut horarijs scrupulis definitæ, sed tantum per matutinum, meridianum, vespertinum tempus, tamen propter constantiam, quæ in illis conspicitur, non multum a vero discedere videntur. & proinde quia illis Alfonso epilogismus tardior est, modus Alfonso anni iusto maiusculus est. Contra, quia Galalæus celerior est, modus anni Galalæi iusto breuior est. Sed longe magis celeritate peccat Galalæus, quam tarditate Alfonso. Melior ergo Alfonso, quam Galalæus. Quod si Galalæus fallit, multo magis fallit quæcunq; periodus post Galalæam sequetur, & per consequens multo longius a vero discedit doctorum Mathematicorū sententia, quæ modū anni Tropici infra quadrantem statuit minorem, quam septima periodus annorum 896. Itaque cur hanc sententiam rejiciamus, & modum anni Alfonso amplectamur & retineamus, satis & illis constare poterit, & fortasse ut de sententia decedant, faciet. Sed obijciat aliquis, quum periodus Alfonso annorum 400 peccet mora, Galalæa vero celeritate, omnino periodum illam esse veram, quæ media erit inter utranque. Nulla autem est media, præter illam, quæ est annorum 524. Respondeo, verum esse; & me vincī rationibus, & demonstratione, cui nihil opponi possit. Nam secundum eam periodum primum æquinoctium Hipparchi fuerit 3. 21. 51, horis 3. 51 tardius. Secundum æquinoctium, 3. 13. 50, hor. 1. 56 tardius. Tertium 5. 6. 33, hor. 0. 33 ferius. Hæc propius ab obseruatione Hipparchea. Sed quia, ut diximus, illæ obseruationes *ὀλοσχερῶς*, non autem per horas, & horaria scrupula relatæ sunt, & adhuc propterea in dubium vocari possunt, ita ut incertum sit magis ne Alfonso, an isti periodo conueniant, ideo nos Tetracosietērida retinuimus, tum quia minimum discrimen est inter illam, & sequentem, tum etiam propter exiguum numerum annorum, quibus constat, qui ciuili usui accommodatior: deniq; quia iam recepta est in usum anni Romani, ut ex nostris disputationibus, quam male eam tractauerint, eiusque rationes ignorauerint illius anni conditores; animaduerti posset. Sane altera periodus præferenda erat propter ea, quæ demonstrata sunt, & quia Arzael, & omnes illi artifices, qui anno Christi 1079 ordinarunt Neuruz Galalæum, post multas ultro citroque velitationes tandem definirunt tempus, quo unus dies excrefcit propter quadrantem Iulianum, esse annorum 131. auctor Aben Ezra. Certe 131 sunt quater in 524. Et qui illa malit uti, per me quidem faciat licet: & quidem cum eo melius agetur, quam si Tetracosietērida amplectatur. Hoc tantum sciat, ex his eorum sententiam conuelli, qui horariam appendicem anni Tropici minorem esse censent hor. 5. 48. quum tamen Galalæa ratio, quæ est hor. 48. 53, sit iusto celerior

TABVLA CHARACTERISMI
TETRAETERIDOS TROPICÆ.

Anni	Feria.	Hor.			Anni	Feria.	Hor.	
1	1	5	49	12	30	2	6	36
2	2	11	38	24	40	7	16	48
3	3	17	27	36	50	6	3	0
4	4	23	16	48	60	4	13	12
5	6	5	6	0	70	2	23	24
6	7	10	55	12	80	1	9	36
7	1	16	44	24	90	6	19	48
8	2	22	33	36	100	5	6	0
9	4	4	22	48	200	3	12	
10	5	10	12	0	300	1	18	0
20	3	20	24	0	400	7	0	0

Afferto anno Alphonfino ea via, quam non ipse Clavius odoratus est, non conditor anni noui Lilius, non quicumq; horariam appendicem anni Tropici minorem statuunt hor. 5. 48' superest, ut rationes Tabulae Tetracosietericæ, propter quam in tam longam diatribam excurrimus, exponamus. Primum ea incipit a conditu rerum, anno periodi Iulianæ 764, Octobris xxvi, feria prima. Non enim ex abrupto initium fecimus. quod enim non demonstratur, fidem non meretur. Ex obseruatione Danica anni 1584, æquinoctium fuit ad meridiem Ierosolymorum anno 764 periodi Iulianæ Sabbato in meridie xxv Octob. præcise ex Doctrina Tetracosietericos. Quia vero, quod toties professi sumus, a meridie sabbati nos initium ferriæ primæ instituiumus ἀστρονομικῶς, ut Alphonfina, ab occasu autem Solis πολιτικῶς, ut Hebræi, ideo a feria prima incipit Tetracosietericis nostra. Rursus non post omne quadriennium intercalamus, sed interdum etiam post quinquenniū, quoties scrupula diem solidum componunt, hoc imprimis cauentes, ne ante tempus intercalatio celebretur. Nam puerile est in anni Tropici forma omnibus quadriennijs vertentibus intercalare, & post aliquod tempus octo annos sine intercalatione transigere. Quid enim anno Iuliano cū Tropico? quid Tropico cum Aegyptiaco? Hoc modo neque tam pronum erit errare, quum annū intercalatitium ex ipsa Tabula petemus, neq; tam operosum, quam in excubijs esse, dum unū bisextum post aliquot annos expungatur: quod est ineptissimum. Secundum hanc doctrinam construximus etiam Tetracosietericam tropicam, quam æquinoctialem annorum Christi nuncupauimus, quia ab æquinoctio anni primi Christi Dionysiani initium capit: quo anno post meridiem xxii Martij æquinoctium fuit 3. 2. 1. secundum rationes huius Tetracosietericos, & accuratissimam obseruationem Tychonis Brahe. Hoc est æquinoctium fuit feria iii, hor. 2. 1 post meridiem xxii Martij Iuliani Alexandria. Quia vero æquinoctium perpetuo hære in xxii Martij vo-

TETRACOSIETERIS TROPICA AEQVINOCTIALIS
A PRIMO ANNO CHRISTI DIONYSIANO.

	0	20	40	60	80	100	120	140	160	180	200	220	240	260	280	300	320	340	360	380
1	AG	D	G	C	F	B	FE	BA	E	A	D	G	C	CF	C	F	B	E	A	ED
2	F	CB	F	B	E	A	D	G	DC	G	C	F	B	E	BA	ED	A	D	G	C
3	E	A	ED	AG	D	G	C	F	B	FE	BA	E	A	D	G	C	GF	CB	F	B
4	D	G	C	F	CB	FE	B	E	A	D	G	DC	G	C	F	B	E	A	ED	A
5	CB	F	B	E	A	D	AG	D	G	C	F	B	FE	BA	E	A	D	G	C	GF
6	A	ED	A	D	G	C	F	CB	FE	B	E	A	D	G	DC	GF	C	F	B	E
7	G	C	GF	CB	F	B	E	A	D	AG	DC	G	C	F	B	E	BA	E	A	D
8	F	B	E	A	ED	AG	D	G	C	F	B	FE	B	E	A	D	G	DC	GF	C
9	ED	A	D	G	C	F	CB	F	B	E	A	D	AG	DC	G	C	F	B	E	BA
10	C	GF	C	F	B	E	A	ED	AG	D	G	C	F	B	FE	BA	E	A	D	G
11	B	E	BA	ED	A	D	G	C	F	CB	FE	B	E	A	D	G	DC	G	C	F
12	A	D	G	C	GF	C	F	B	E	A	D	AG	D	G	C	F	B	FE	BA	E
13	G	C	F	B	E	BA	ED	A	D	G	C	F	CB	FE	B	E	A	D	G	DC
14	FE	BA	E	A	D	G	C	GF	CB	F	B	E	A	D	AG	D	G	C	F	B
15	D	G	DC	GF	C	F	B	E	A	ED	A	D	G	C	F	CB	FE	B	E	A
16	C	F	B	E	BA	E	A	D	G	C	GF	CB	F	B	E	A	D	AG	DC	G
17	B	E	A	D	G	DC	GF	C	F	B	E	A	ED	A	D	G	C	F	B	FE
18	AG	DC	G	C	F	B	E	BA	E	A	D	G	C	GF	CB	F	B	E	A	D
19	F	B	FE	B	E	A	D	G	DC	GF	C	F	B	E	A	ED	AG	D	G	C
20	E	A	D	AG	DC	G	C	F	B	E	BA	ED	A	D	G	C	F	CB	F	B

lumus, iccirco quota C erit a litera Dominicali, ea erit feria æquinoctij in hoc anno reformato. Illud tamen prius ἐν περθεωρίας λόγῳ antecedit quod in hac Diatriba monuimus, nos incipere feriam a meridie antecedenti ἀστρονομικῶς, ab occasu Solis πηλικῶς. hoc est: numeri astronomici procedunt a meridie: initium autem temporis ciuile ab occasu Solis. Ideo quum primo anno Christi Dionysiano æquinoctium ciuile fuerit 3. 2. 1 post meridiem xxii Martij Iuliani, nos feriam quartam incipimus ab occasu Solis post meridiem eiusdem diei. Quia vero in capite Tabule litera duplex collocata est AG, & posterior litera usurpatur a xxv Februarij, quota est C a G, ea est feria æquinoctij. Aio igitur xxii Martij anni emendati, in qua semper ciuile æquinoctium statuius, fuisse feriam quartam. In editione quidem Liliiana semper æquinoctium statuitur in xxii Martij. Sed quia bisextum per quadriennia celebratur, propterea sepiissime contingit, ut æquinoctium ciuile in alienam feriam incidat. Vt hoc anno 1604, litera Dominicali Liliiana est C, & ideo æquinoctium feria prima. At in Tetracoseteride rationali litera Dominicali est D, a qua C est septima. Ideo æquinoctium ciuile commissum est Sabbato, non Dominica. Sed anno 1605, qui erit quintus Tetracoseteridos quintæ ab anno Christi primo, bisextum Tropicum erit, Litera duplici CB. Et quia C est secunda a B litera Dominicali, ideo æquinoctium conficietur feria secunda, ut etiam in typo Liliano. Hic est verus modus intercalandi secundum modum rationalem, non quem induxit Lilius, quem tumidis buccis decantat Clauius. Hæc est vera Tetracoseteris tropica, non quæ in fine trium centuriarum bisexta expungit, deinde per ducentos annos Soli dat vacationem munerum, quo nihil ineptius, absurdus, puerilius excogitari potest. Disceat disceat Clauius quam periculosum sit reprehendere, quæ non intelligit, quam turpe, ex iniquis reprehensionibus se, & iudicium suum ludibrio omnium exponere. Nihil magis e re nostra fuit, quam ex eius confidentia nobis ansam præbitam fuisse tam errores Liliianæ editionis, quam incertiam Clauij in apertum profereudi.

TABVLA SECUNDA PRÆCESSIONIS ÆQVINOCTIALIS.] Hæc Tabula in ternarios tributa est, ut vides. Quot ternarij, tot Tetracoseterides. Terna enim bisexta in Tetracoseteride pereunt. primum bisextum post 132 annos, quorum character est 3. 0. 14. feria tertia, hora nulla. Itaque quum tantum supersint 14 scrupula, ibi debuit interrumpere bisextum suum Lilius, non autem in singulis centurijs ante præstitutos fines peremptionem bisexti præcipitare: & per ducentos annos Solem iubere quiescere. Secundum bisextum perimitur post annos 264: quorum character 6. 0. 28. Tertium in fine Tetracoseteridos, ubi tantum feria vi sine appendice horaria, aut scrupularia. Itaque dies περηγήσεως nihil aliud sunt, quam bisexta Iuliana reiectitia. Nam περηγήσεως est τῶν πέρυσι; & ratione anni Iuliani dicitur, non ipsius anni Tropici: & in anno tropico illius reiectionis nulla extat suspitio, nisi in Tetraeteride Liliiana, quæ nonaginta sex annis Iulianis octo Aegyptiacos subijcit: hoc est, per xxvi annos singulis quadriennijs bisextum celebrat, deinde octo integros sine bisexto transmittit. At quanto facilius est ex Tetracoseteridos æquinoctialis Tabella supra a nobis positam literam Dominicalem petere, & ex ea quando intercalandum sit, scire: Prudenter Ecclesia Abyssina, quæ Iuliani annos singulos nomine unius ex quatuor Euangelistis appellare solet, ut quoto anno Iulii, & quando intercalandum sit, neminem latere possit, ne idiotam quidem. Sic in Tetracoseteride faciendum esset, ut Iuliorum anni Euangelistarum nominibus designentur, ne quem fugiat, cuius Euangelistæ anno intercalatio competat. Quum autem quinto anno intercalandum erit, tunc anno ultimo Iulii alius Apostolus ponatur, puta Paulus: ut semper eidem Euangelistæ intercalatio debeat. Exemplum: Anno quinto Tetracoseteridos CB Mattheus, cuius anno semper intercalatio fiat, A secundus Marcus, G tertius Lucas, F quartus Iohannes. Hoc Iulium est ordinarium quatuor tantum annorum. Anno vero nono ED, qui primus est quinquennijs, ordine a Mattheo procedant omnes Euangelistæ, C, B, A, in quinto autem anno G Paulus. Nam quum vulgus videbit Paulum Iohanni succedere, tunc sciet nondum esse locum intercalationi, hoc est, ex horis, & horarijs scrupulis nondum assẽm diei consummatum esse. Hoc modo quis errare possit? At in Liliiana methodo quam ridicula intermissio bisexti post centurias tres annorum? quam præter rationes motus Solis æqualis? quam oportuna errori? Sed diuinum est inuentum, ut ait Clauius, & nisi fallor, hoc præcipit, *Tacete, θύεας δ' ἐπιθέσθε βέβηλοι.*

TABVLA TERTIA MORÆ LYNARIS.] In antecedente Capite prima Tabula est anticipatio- nis Lunæ, secundum quam Epactæ crescunt, & ascendunt in anno Iuliano. ista est ὑπολείψεως Lunaris, in qua Epactæ decrescunt, & deorsum pergunt in anno Tropico. Diuersum utriusque argumentum, vltus idem. Propositis annis Mundi, numerus proxime minor lateralis
sub

sub cyclo Lunari Mundi, qui in fronte Tabulae expositus est, in angulo communi dabit Epactam æquabilem, quæ an castiganda sit, ostendet Tabula duplex sequens characterum nouiluniorum. Hæc autem Tabula redit in orbem post annum mundi 6403. Nam annus 6404 incipiet ab eadem epacta. Procedit autem per cyclos m̄ , non autem xvi , ut in anno Iuliano. Nam Lilius & Liliiani imperite post cc annos. Hoc enim esset ab anno cycli, ad annum cycli dissimilem, quod est absurdum. Nam αρηρησις in anno Iuliano, & επιλειψις in Tropico fiunt per cyclos, non per annos, qui non sunt numeri xix . De quo postea. Construximus etiam similem Tabulam ad annos Christi, quibus semper unitas addenda est, ut solet fieri, ad numeri aurei methodum. Accipienda est semper non Epacta Latina, sed Saracenicæ, quæ maxime locum habet in hoc anno Niceno, quia non omnia nouilunia incidunt in Martium, sed in Aprilem. Duo igitur obseruanda, prius, ut siue in Martio, siue in Aprili, Epactam Saracenicam castiges. Alterum, ut quum in Martio Epactam Saracenicam castigaueris, ad totius anni nouilunia indicanda, assumes Epactam Latinam, quæ ei respondet. Exemplum: Anno Christi 1603 erat aureus numerus viii . Nouilunium Paschale conueniebat cum Adar Dionysiano feria iiii . Ingredere subiectam Tabulam. Accipe numerum annorum Christi aut expressum, si quidem extat, aut proxime minorem. E regione eius anni, sub aureo numero frontali in cella communi occurrit epacta Saracenicæ 19: quæ si incidit in fe-

TABVLA EPACTARVM SARACENICARVM AD ANNVM REFORMATVM SIVE NICENVM ACCOMMODATA.

Anni Christi.	I	II	III	IIII	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIIII	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX	Aureus numerus.
0	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	
228	8	19	0	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	
456	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	0	11	22	3	14	25	
684	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	
912	5	16	27	8	19	0	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	
1140	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	0	11	22	
1368	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	
1596	2	13	24	5	16	27	8	19	0	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	
1824	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	
2052	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	
2280	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	0	11	22	3	14	25	6	17	
2508	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	
2736	27	8	19	0	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	
2964	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	0	11	22	3	14	
3192	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	
3420	24	5	16	27	8	19	0	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	

riam iiii in Martio, non indiget castigatione. Similiter, castigetur. Litera Dominicalis Nicæna erat E. At nouilunium commissum est feria iiii , ergo in litera A. in qua sane reperitur epacta Saracenicæ in Martio. Ergo non indiget castigatione. Quia nouilunium confectum est in Martio, ideo non 19, sed xviii Epacta, quæ ei respondet, per totum annum usurpanda, ut primum nouilunium sit plenum, & alternatio plenorum & cautorum rite seruetur. Contra si in Aprilem nouilunium incidet, contentus esto epacta Saracenicæ, ne membris Paschalis sit cauus. Subiicimus etiam huic Tabulae illustra exempla $\text{επιλειψεως σεληνιακης}$.

CANONVM ISAGOGICORVM
EXEMPLA NOVIIVNIORVM PRIMI NVMERI AVREI IN ANNIS
CHRISTI IN TYPO ANNI REFORMATI.

Anni Christi.	Litera Dominicalis.	Feria Nouilunij.	Epacta Sarracenicæ.	Anni Christi.	Litera Dominicalis.	Feria Nouilunij.	Epacta Sarracenicæ.	Anni Domini.	Litera Dominicalis.	Feria Nouilunij.	Epacta Sarracenicæ.
1	B	4	8	267	G	7	7	533	F	2	6
20	F	7	8	286	E	2	7	552	C	5	6
39	DC	2	9	305	B	5	7	571	AG	1	6
58	A	5	8	324	GF	1	7	590	E	3	6
77	E	1	8	343	D	3	7	609	B	6	5
96	C	4	7	362	A	6	7	628	G	2	5
115	G	6	8	381	F	2	6	647	D	5	6
134	ED	2	8	400	C	5	6	666	BA	7	5
153	B	5	7	419	AG	7	7	685	F	3	5
172	F	7	8	438	E	3	6	704	C	6	5
191	D	3	7	457	B	6	6	723	A	1	5
210	A	6	7	476	GF	1	7	742	E	4	5
229	FE	1	8	495	D	4	6	761	CB	7	5
248	C	4	7	514	BA	7	6				

& inconstantia nouiluniorum in eodem annos cycli, idque per anno 760 absolutos, qui sunt cycli \bar{xv} ; initio ab anno sumpto, qui antecedebat epocham Dionysianam, primus scilicet aurei numeri. In hac igitur Tabella non solum videre est per epactam quomodo paullatim fiat $\bar{\alpha}\bar{\nu}\bar{\nu}\bar{\nu}$, non post, aut ante, 228 annos, sed nunc ante, nunc post, prout Epacta crescit, aut decre- scit. Non enim, ut Liliiani censent, edicto imperatorio statim decedunt Nouilunia de prisca E- pocha, sed tacita quada varietate motus Lunaris, qui non aliter, quã per characterem noui- lunij, percipitur. qui si non adhibeatur, neque ad eum epactæ castigentur, multum peccari ne- cesse est in anno Iuliano, sed longe sædius in anno Tropico propter inæqualitatem interca- landi, quarum rerum incitiam quantum Liliiani a vero aberrarint, ex hac Tabella animaduerti potest. Ut igitur Epactæ castigentur, adhibenda est Tabula secunda Capitis tertij, ex qua cha- racterem decepes nouilunij Paschalis, tam prioris partis, quam posterioris: sed posterioris tantum in numero aureo \bar{viii} , \bar{x} , \bar{xix} . quia $\delta\iota\alpha\ \alpha\bar{\nu}\tau\iota\kappa\alpha\tau\acute{\iota}\sigma\tau\iota\sigma\iota\nu$ Adar in locum Nifan substitutus est. Ex illis duabus Tabulæ partibus unusquisque perpetuas tabulas nouiluniorum propaga- re potest, sine ullo labore, uno propeictu oculi, annotato in primo versu cycli decemnouen- nalis Aureo numero, in secundo litera Dominicali, in tertio caractere, siue feria nouilu- nij, in quarto epacta castigata Sarracenicæ, ut in hac Tabella a nobis factum est. Denique tria præcipua in constructione anni Niceni obseruanda: dispositus epactarum in contextu anni Iuliani, ita ut a nobis institutus est, initio a Martio, in cuius Kalendis Epacta literata \bar{xxix} , Sarracenicæ 0. Secundo instituendus cyclus Tetraetericus literarum Dominicalium, quarum prima duplex A G: neque intercaletur antequam dies ex horis & scrupulis consuminetur, sed litera Dominicalis petatur ex tetraeteride æquinoctiali, cuius exemplum supra appo- suimus. Tertio ut epactæ ad Tabulæ secundæ Capitis tertij characteres castigentur. Nam quanuis multa in hac doctrina spectanda sunt, omnia tamen ad hæc tria capita referuntur. Pulcherrima est hæc doctrina, & quæ ab alio, quam Clauio, tractari debuit, quam a Lilio pessime conceptam peiore genere ille contaminauit, & multa in ea incitiam suæ vestigia im- pressit, ut sunt collegia epactarum in unam diem 25, xxvi; item xxv, xxiiii. item transi- tus a \bar{xxv} , ad \bar{xxii} epactam, & alia deliria, quæ nemo harum rerum paulo intelligentior ex- tate in Calendario sine risu, in usum recepta esse sine indignatione cernere potest. Tanta fuit in admittenda culpa incitiam, tanta est in defendenda pertinacia. Quod satis stercoreis suis apologijs declarauit Clauius, quibus nihil aliud, quam ex tot erroribus alios per stupo- rem se non agnoscere, alios, quos agnoscit, per impudentiam fateri nolle professus est.

TABVLA QVARTA CHARACTERISMI.] Nihil de hac amplius quod dicam, habeo. Eadem enim est methodus, quæ & Secundæ Capitis tertij.

AD DEFINITIONES.

̄ *Differentia Tropica.*] Ptolemæo dicitur τὸ διάφορον ἢ κατὰ τὸ τετρατημόριον ἐκείνης: Chryso- coccæ medico τὸ τετρατημόριον πρὸς π. id est, *Quadrans diei aliqua portione minus.* At Ptole- mæo, *Differentia accessionis, siue appendicis, quæ accidit propter quadrantem.* Quadrantis enim ἐκείνης,

ἔπρσία, id est accellio, est id, quod annum ex Aegyptiaco Iulianum efficit. Vt contra: Quadrantis ἀπρσία, *absentia*, est quæ ex Iuliano Aegyptiacum constituit, quale est octennium Iulianum per omissionem bisexti importunam in calce trium primarum centuriarum Tetracosieridos Tropicae. Ea differentia est cardo, in quo totum negotium de anno tropico versatur. Nos multa διὰ Φορᾶ supramemorauimus. Tot enim excogitari possunt, quorū periodi Tropicae, ex quarum numero nulla, quæ minus tarda, quam 400 annorum, nulla, quæ minus velox, quam quæ 524 annorum est. Vtra melior, magis deliberari, quam pronunciari potest. Nos illam priorem prætulimus, quanuis alteram veram esse non dubicamus.

v̄i Προήγησις ἰσημερινῆ χρονικῆ.] Motus siderū dupliciter consideratur, χρονικῶς in diebus ciuilibus, τοπικῶς in gradibus Zodiaci. Hoc primum dicitur ratio ipsa, ἐπεὶ ἡ ἡμέρα ἢ πάσης κινήσεως ἐστὶ τόπος ἢ χρόνος. deinde accedit locupletissimus huius sententiæ vindex Ptolemaeus: ὅτι οὐκ ἔστι τὸ εἶναι διὰ τὸ καὶ ἴσασιν δὴρήσμεν ἢ ἵπτι τὸ αὐτὸν χρηματισμὸν φερέσης τὸ ἥλιον τοπικῶς τε καὶ χρονικῶς. Sed expresse Hippocrates in Anaphorico: Ἐ τὸ ζῳδίων κύκλῳ εἰς τριακοσίας ἐξήκοντα πέντε θερείας διηρημέναι, ἐκάστη τὸ πέντε φερῶν μοῖρα τοπικῆ καλεῖσθαι. ὁμοίως ἢ Ἐ τὸ χρόνος, ἐν ᾧ ὁ ζῳδιακὸς, ἀφ' ὃ ἔτυχε σημεῖα, ἵπτι τὸ αὐτὸ σημεῖον ὡς ἀγαγίνε, εἰς τριακοσίας ἐξήκοντα χρόνος ἴσως διηρημέναι, ἐκάστη τὸ χρόνων μοῖρα χρονικῆ καλεῖσθαι.

v̄iii Ἄννυς Τropicus.] Ab Hipparcho est. ὁ καθ' ἥλιον ἐνιαυτὸς. τὸ τὸ ἡμέρας ὁ χρόνος, ἐν ᾧ ὁ ἥλιος διὰ τρεπίης, ἵπτι τὸ αὐτὴν τρεπίω, ὡς ἀγαγίνε, ἢ διὰ τὸ ἰσημερίας ἵπτι τὸ αὐτὴν ἰσημερίαν. Seruius solstitialem annum vocat, qui alias tropicus, in illud: *Nam quia nec fato, merita nec morte peribat. Tribus, enim, inquit, humana vita continetur Natura, cui ultra centum, & viginti solstitiales annos concessum non est.*

v̄ Menfes Celestes.] Definitio Censorini, ut & sequens v̄i.

v̄ii Dies intercalaris.] Ex hac definitione manifestum est intercalationem nunquam celebrandam, nisi iustus diei modus ex appendice horaria & scrupularia accreuerit. Vnde fit, ut non semper quarto anno, sed & quinto quoque competat intercalatio. Aliter facere, est aut nescire modum anni Tropici, aut sibi cum Tropico, non cum Iuliano, rem esse non sentire. Huic obiectioni Lilius quid opponant, non habent.

v̄iiii Cyclus Solis Tropicus.] De eo satis actum superq; in longa diatriba. Definitioni additū est *quaternariū*, quia periodi omnes Tropicae ciuiles sunt num. quaternarius. Hoc antea monuimus.

v̄ix Ἐπολύφισις σελλωαϊκῆ.] ὕπερσμος, siue Ἐπολύφισις, motus contrarius τῇ περηγήσει σελλωαϊκῆ, quanuis improprie ad Lunam refertur. Hoc enim potius referendum ad Solem, cuius Enneadecaeteris est velocior Enneadecaeteride Lunari. ὕπερσμος igitur σελλωαϊκὸς unius diei fit in cyclis duodecim Lunaribus: quia Sol κατὰ περηγήσιν ἰσημερινῶν Lunam antenertit; hoc est Lunarem Enneadecaeterida; horis 2. 75. Vt enim Lunaris Enneadecaeteris minor est Iuliana hor. 1. 485, ita maior est tropica hor. 2. 75. Ex priore differentia nascitur Ἐπολύφισις, siue ὕπερσμος, ex posteriore περηγήσιν σελλωαϊκῆ. Rursus ex priore prodit μετεμπίσιν ἐπακλιῶν, ex altera περέμπίσιν ἐπακλιῶν. Post annos 304 Epacta Iuliana peccat μετεμπίσιν, ut Epacta terminorum Paschaliū Dionysianorum. Post 228 annos Epacta Tropica fallit κατὰ περέμπίσιν. Denique Ἐπολύφισις fit eis τὰ ἐπίμενα, περηγήσιν eis τὰ περηγόμενα. Lilius hæc ignorauit. Clauius nondum capit. Lilius per caliginem in anno Iuliano anticipationem fieri sensit, & moram in suo anni typo, alteram in 300, alteram in 200 annis. Quæ omnia ostendunt causas enneadecaeteridon cum profus nesciuisse, neque speciem esse, ut Clauius assequatur, nisi aut melius ingenium ei diuinitus detur, aut id, quod habet, meliorib. literis excutatur.

v̄x Character anni Tropici.] Anni Iuliani modus est dierum ἑξήκων, hor. vi. Abiectis omnibus septenariis, remanet character anni Iuliani 1. 6. 0. id est feria prima, hor. vi. Scrup. 0. τὸ διὰ Φορον anni Tropici est hor. 0. 10. 48. quo de characterē Iuliano deducto, remanet character anni Tropici 1. 5. 49. 12.

xii ἐκβολή.] Olim Termini Paschales Nisan Dionysiani erant intra mensem æquinoctialem in annis numeri aurei, viii, xi, xix. Hodie longissime sunt extra epocham æquinoctij, & ex mente Κριῶν ☉ in mensem Ταυρῶν ☉ summoti sunt διὰ τῆς περηγήσεως ἰσημερινῆς. Quare Adar proximus ante Nisan Dionysianum reperitur maiore ex parte intra mensem Κριονem, ideoque Paschalis factus est in annis aurei numeri, viii, xi, xix: & Nisan reijcitur, quod in alienum mensem, nempe Tauronem, hodie compulsus est celeritate prægressionis æquinoctialis. Nam numerus aureus viii adhuc est intra Nisan Iudaicum & Dionysianum: cuius terminus Paschalis est in ix Aprilis. Itaque quum ἐκβολή committitur, tunc locus est ἀντικαταστάσις, de qua mox locus erit dicendi. Iudicio autem ad hanc rem simul, & accurata attentione opus. Nam anno Christi 1598 fuit aureus numerus viii, Nisan feria vi, in xxvi Martij. Proinde quartadecima Luna in ix Aprilis, qui est verus terminus Nicenus castigatus, detractis περηγήσεως diebus viii. Quare locus non est τῇ ἀντικαταστάσις, ut pro Nisan substituat Adar, cuius neomenia fuit feria prima, xxvi Februarij. Ideo quæ utadecima incidit in xi Mar-

ῃ Martij, qui est locus æquinoctij. Non tamen Adar assumendus, quum quartadecima Nifan sit in 18 Aprilis, quæ est trigesima dies Krionos. At noui anni editores non aliam ob causam Adar pro Nifan sumpserunt, nisi quia epacta xxiiii illius anni posita est alieno loco, nempe in viii Martij propter signum * in Kalendis collocatum. Præterea isti Fastorum castigatores non aduerterunt remotissimum terminum Paschalem esse in xix Aprilis noui, aut in 18 Aprilis veteris. Quod enim sæculo Niceno remotissimus terminus erat in xviii Aprilis, hoc accidisse alibi indicauimus, quia eo sæculo nulla erat epacta xxiiii, quæ hoc sæculo currit. Hoc ante bis, aut ter iterauimus, si qua dormientem Clauium expergefacerè possimus.

ῃ ἀντικαταστάσις.] Est priori πρὸς π, & relatiua. Altera enim sine altera esse non potest. Ideo interprete opus non habet. Nam reiecto Nifan, substituitur Adar, ut ante dictum est. Sic anno Christi antecedente 1603 neomenia Nifan Dionysiani congruebat Kalendis Aprilis, feria vi: ita ut eius decima quarta dies sumnota fuerit ab æquinoctio ciuili hebdomadas solidas quinque. Ideo fuit ἐκβολιμος, exprunctiuius, in cuius locum assumptus est Adar, cuius neomenia conueniebat 11 Martij, feria 7. Quapropter quemadmodum Nifan vetus fuit ἐκβολιμος, ita Adar fuit ἀντείσαικτος, quod & accidit hoc sæculo, numero aureo viii, xi, & xix, & quoties hoc fit, annus, qui antiquitus erat ἐμβολιμαῖος, fit communis, & contra, sequens annus ex communi fit ἐμβολιμαῖος. Sed doctrina τῆς ἐκβολῆς καὶ τῆς ἀντικαταστάσεως pendet ex Termino Paschali secundum interuallum Nicenum, a 23 Martij, ad 27 Aprilis, inclusive. Terminus uero est quartadecima Luna. Quænam uero ea sit, haud temere definiri potest, propter triplicis differentie neomeniam. Est enim aut a iugo Lunæ, cuiusmodi nostræ, & Iudaicæ, & Nicenæ prisca. Est a uisione Lunæ, qualis Iudæorum Karraim. Est tertio die a iugo Lunæ, qualis Muharram Muhammedicus, & non raro Clauiana, sextadecima Luna. Secundum hæc tria genera neomeniarum diuersæ erunt quartadecimæ, & proinde diuersi termini Paschales. In primo genere quartadecima Luna est ante plenilunium; in secundo, in plenilunio; in tertio, post plenilunium. Hoc est in primo genere Terminus erit 23 Luna: in secundo 27: in tertio 28. Nos iandudum ostendimus quartadecimam Lunam Christianorum post unum sæculum a tempore Constantini fuisse plenilunium propter Lunæ πρὸς ἡμῶν, omne-

NOUILVNIA PASCHALIA AB ANNO CHRISTI

MDLXXXIII PER CYCLVM INTEGRVM.

Anni Christi.	Litera Dominicalis.	Character nouilunij.	Quotus Nifan Cycli Iudaici.	Nouilun. æquata in mcl. Lillian.	Num. Aureus.	Epacta Clauij.	Nouilunia Clauij.	
1584	A G	2 4 414	Nifan 5	22 Martij	viii	xviii	23 Mar.	Emb.
1585	F	1 1 1003	Nifan 6	21 Martij	ix	xxix	Kal. Apr.	
1586	E	5 10 799	Nifan 7	20 Martij	x	x	21 Mar.	
1587	D	2 19 595	Adar 7	1 Mar.	xi	xxi	1 Mar.	Emb.
1588	CB	1 17 104	Nifan 8	26 Mar.	xii	ii	26 Mar.	
1589	A	6 1 980	Nifan 9	25 Mar.	xiii	xiii	25 Mar.	
1590	G	4 23 489	Nifan 10	2 Apr.	xiiii	xxiiii	2 Mar.	Emb.
1591	F	2 8 285	Nifan 11	24 Mar.	xv	v	24 Mar.	
1592	ED	6 17 81	Nifan 12	23 Mar.	xvi	xvi	23 Mar.	
1593	C	5 14 670	Nifan 13	Kal. April.	xvii	xxvii	3 Apr.	Emb.
1594	B	2 23 466	Nifan 14	22 Mar.	xviii	viii	22 Mar.	
1595	A	7 8 272	Nifan 15	21 Mar.	xix	xix	21 Mar.	
1596	GF	6 5 851	Nifan 16	20 Mar.	i	i	20 Mar.	Emb.
1597	E	3 14 647	Nifan 17	19 Mar.	ii	xii	19 Mar.	
1598	D	7 23 443	Adar 17	18 Mar.	iii	xxiii	18 Mar.	
1599	C	6 20 1032	Nifan 18	27 Mar.	iiii	iiii	27 Mar.	Emb.
1600	BA	4 5 828	Nifan 19	26 Mar.	xv	v	26 Mar.	
1601	G	3 3 337	Nifan 20	25 April.	xxvi	vi	2 Apr.	
1602	F	7 12 133	Nifan 21	24 Mar.	vii	vii	24 Mar.	

que Computorum Ecclesiasticorum conditores $\kappa\iota\iota\iota$ Lunam ideo $\pi\alpha\sigma\acute{\epsilon}\lambda\lambda\omega\upsilon\omicron\upsilon$ vocasse, quia re vera esset $\pi\alpha\sigma\acute{\epsilon}\lambda\lambda\omega\upsilon\omicron\upsilon$, non autem, ut delirat more suo Clavius, quod esset proxima plenilunio, sententia auctore suo digna. Quare enim Computorum Græcorum veteres magistri, in quibus Maximus Monachus, quærent verum $\pi\alpha\sigma\acute{\epsilon}\lambda\lambda\omega\upsilon\omicron\upsilon$, non autem $\kappa\iota\iota\iota$ Lunam, si Terminus Paschalis non est $\pi\alpha\sigma\acute{\epsilon}\lambda\lambda\omega\upsilon\omicron\upsilon$; Nunc subjiciam integrum circulum enneadecaetericum nouiluniorum Paschalium ab an. Christi Dionys. 1584, qui fuit secundus editionis Lillianæ, cum annis Christi, num. aureo, litera Dominicali Liliiana, & mensibus Lilianis; primum quidem quomodo ex medio motu Lunæ nouilunia statuenda sunt: deinde secundum vulgarem modum æquabilium Epactarum, quem solum agnoscit Lilius. Nos ex vetustissimorum Computorum sententia, Panodori, Aniani, Maximi monachorum Terminum Paschalem possemus $\kappa\upsilon$ Lunam a iugo & coitu luminum vocare, hoc est ipsum plenilunium. Hic mare cælo miscuit Clavius. Negat hoc convenire usui Ecclesiastico. Annis Christi 1584, 1585, 1586, 1589, 1591, 1594, 1595, 1596, 1597, 1600, 1602, nostra $\kappa\upsilon$ Luna fuit eadem cum quartadecima Clavij, ipso plenilunio. Quare igitur a nobis negat faciendum exemplo Computorum veterum, quod ipsi imprudenti toties totiesque excidit $\acute{\alpha}\mu\epsilon\theta\omicron\delta\delta\omicron\tau\omega\varsigma$ vulgi Epactas secuto; & nouilunio a suis sedibus summoto propter signum * Kalendis Martij appositum? In reliquis septem cycli annis convenit illi nobiscum in nouilunio, propterea quod, ut sæpe diximus, Epactæ non indigent æquatione, & verum nouilunium sine castigatione possunt indicare: quod quidem in annis contigit, 1587, 1590, 1598, 1599. Et tunc Pascha potuit celebrari in ipso plenilunio, aut ante plenilunium, ut contigit anno 1598, si quidem Adar pro Nisan assumatur, propterea quod Clavius ex consuetudine sua quartadecimam assumpsit, quæ nobis est $\kappa\upsilon$, in qua plenilunium die Dominica. Ideo quum eo anno neomenia Claviana putata sit a coitu luminarium, & eadem fuerit cum neomenia methodi nostræ, quartadecima eius fuit ante plenilunium, præter morem ipsius Clavij, cuius quartadecimæ incidunt fere semper in plenilunium. Ideo Dominica Paschalis contra Canonem Nicenum celebrata est ante plenilunium, crasso, & ridiculo errore. Nam plenilunium commissum fuit ea Dominica aliquot horis post meridiem. Vnde colligere potes, idem nos facere posse, quod Clavius, si terminum Paschalem ponimus quintadecima die a iugo Lunæ. Anno igitur 1598, terminus Paschalis, vel $\kappa\upsilon$ Luna Clavij, incidit in diem $\kappa\upsilon\iota$ Martij, die Dominica. Ideo translatio solennitatis in sequentem Dominicam facienda fuit. Hoc & simile deliramentum nunquam contingere potest in methodo nostra, si terminum Paschalem statuamus in $\kappa\upsilon$ Luna. Atqui in Prolegomenis editionis novæ diserte monetur mirum videri non debere, si Epactæ uno die serius nouilunium indicant: quia, inquit, malumus peccare morando nouilunia, quam anteuertendo. Ergo quartadecima Clavij est quintadecima Luna, & proinde plenilunium. Hoc nos in nostro Elencho monueramus. Tantum abest, ut animadversio illa Mathematicum deterruerit, ut ea ad sententiam nostram oppugnandam utatur. Fatetur, & negat. Quid enim aliud potest, qui tergiuersari instituit? Rem novam & miram docet, quam omnes, præter Clavium, hætenus ignorabant: in Ephemeridibus aliquando plenilunia post $\kappa\upsilon\iota$ diem a coitu luminarium fieri. Quare non addit aliquando $\kappa\upsilon\iota\iota$ die a plenilunio coitum utriusque sideris confici, aliquando, a $\kappa\iota\iota\iota$ die? Deinde cur in re vulgatissima Ephemeridum fides aduocatur, quasi tirones astronomiæ ignorent maximum discrimen medij & veri motus Lunaris esse maius $\kappa\iota\iota\iota\iota$ horis, minus $\kappa\upsilon\upsilon$? Sed rarissime hoc contingit. Itaque nescio quare hoc obiecit, quasi mirum, aut sibi soli notum. Noster epilogismus inquit neomeniam a meridie antecedenti astronomice, & ciuilitè ab occasu Solis. Consulat Ephemerides suas. Animaduertet non opus esse $\mu\omicron\rho\rho\mu\omicron\lambda\upsilon\kappa\acute{\epsilon}\omega$ illo, quod ex Ephemeridibus didicit, causas autem ignorauit. quas si scisset, potius illis ad argumentum suum, quam Ephemeridum auctoritatè, usus fuisset. Quod si interdum rationes nostræ Ephemeridum terminos non assequuntur, quanuis hoc rarissimè accidit, non est culpa epilogismi nostri, sed inæqualitatis $\kappa\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\nu\omega\mu\alpha\lambda\acute{\iota}\alpha\varsigma$ sideris: quæ, ut dixi, ut rarissime euenit, ita, quando euenit, ferenda est, & non propter illam uniuersa methodus damnanda. Quum igitur Clavius ipse moneat suas neomenias tardiores esse uno die, quam Ephemerides, & ratio motus Lunaris indicant, ne scilicet peccetur anticipatione, quam Græci Computatores $\pi\omicron\sigma\acute{\epsilon}\mu\pi\iota\omega\sigma\iota\nu$ vocant, quid manifestius ostendere potuit terminum Paschalem Clavianum esse plenilunium? Saculo Diocletiani, a quo incipit $\tau\omicron$ $\pi\alpha\sigma\chi\acute{\alpha}\lambda\iota\omicron\nu$, neomenia prima Paschalis erat $\kappa\iota\iota\iota$ Martij, & tunc υ Aprilis erat $\kappa\iota\iota\iota$ Luna. post aliquod cyclos, υ Aprilis cæpit esse $\kappa\upsilon$ Luna, id est plenilunium. Tunc exorta sunt examina Computorum Ecclesiasticorum, qui $\kappa\iota\iota\iota$ Lunam vocarunt plenilunium. Et quidem re vera erat plenilunium. A seculo Diocletiani, ad nos, facta est $\pi\omicron\sigma\eta\gamma\eta\sigma\iota\varsigma$ dierum solidorum $\iota\iota\iota\iota$, ut ratio ipsa indicat,

indicat, & omnes etiam Liliiani fatentur. Quare quum primo aureo numero neomenia esset in $\overline{\text{xxviii}}$ Martij, nunc ea conficitur in $\overline{\text{xxix}}$: ubi nos epactam numeri primi $\overline{\text{xi}}$ apposuimus conuenienter & rationibus Lunæ & veteri Paschali Niceno, siue Diocletiano. Quod autem Epactam $\overline{\text{i}}$, quæ in anno reformato, aureo numero primo competit, Clavius non in $\overline{\text{xxix}}$ Martij sui, quæ diei $\overline{\text{xxix}}$ Martij Iuliani respondet, apposuerit, non hoc iudicio fecit, sed quia Kalendis Martij * nota apposta est, ideo a vera sua sede epacta primi numeri aurei, & deinceps aliæ omnes per totum aurei numeri orbem alienas sedes occuparunt. Certe anno Christi 1596 nouilunium confectum est in $\overline{\text{xxix}}$ Martij Iuliani & $\overline{\text{xxix}}$ Liliiani. Idem fiet anno non bisextili 1634. At anno 1615 in $\overline{\text{xx}}$ Martij Iuliani, & $\overline{\text{xxx}}$ Liliiani, propterea quod non semper ad eandem diem Iulianam neomeniæ cyclorum redeunt; ut, exempli gratia, annus primus Iudaicus cæpit a $\overline{\text{vi}}$ Octobris, vigesimus a $\overline{\text{viii}}$. Idque præcipue propter unam causam accidit, quod nisi uno die serius enneadecaeterides redirent, accideret, ut ultima cycli Lunatio esse tantum $\overline{\text{xxviii}}$ dierum: quod accurate suo loco a nobis discussum est. Si igitur Clavius Kalendis Martij Epactam $\overline{\text{xxix}}$ statuisset, & ordinem a nobis institutum secutus esset, eius termini perpetuo iidem essent, qui Niceni, & Diocletiani. Atque huc quidem nos deduxit disputatio *περὶ ἀντικαταστάσεως*, quæ non solum in anno Tropico committitur *κατὰ τὴν ἑσπέρην σελλωαίνῳ*, sed etiam in Iuliano *κατὰ τὴν πρῶτην ἰσημερίῳ*. Quod autem de Pascha anni 1598 diximus, id exempli tantum gratia fecimus, siquidem Adar pro Nisan assumatur. quod quum factum sit in anno illo, peccatum est dupliciter, tum quod Adar pro Nisan assumptus est, tum quod etiam hoc modo peccatum est, quod Pascha ante plenilunium celebratum est. Quod eo anno Adar male pro Nisan assumptus est, patet, quod numerus aureus $\overline{\text{iii}}$ nondum incurrit in causam *ἀντικαταστάσεως*. Terminus enim Paschalis numeri $\overline{\text{iii}}$ aurei est in $\overline{\text{ix}}$ Aprilis Iuliani. Qui igitur fieri potest, ut quartadecima Adar perueniat ad $\overline{\text{xxi}}$ Martij Iuliani? Magna & stupenda fuit cæcitas illa: de qua toties, & de causis earum rerum, a nobis disputatum est.

CANON OCTAVVS.] Hic animaduertendum mensẽm Iudaicum veterem vocari eum, qui per *ἑσπέρην σελλωαίνῳ* in consequentia summotus est. Nam hoc sæculo Marchesyan Iudaicus non potest hære $\overline{\text{vi}}$ diei Zygonos, sed longe in consequentia pessum abiit, alio mense in eius locum succedente, quæ est doctrina *ἡ ἐκβολῆς καὶ ἡ ἀντικαταστάσεως*: quam proxime tractauimus.

CANON DVODECIMVS.] De præcessionẽ locali non minor velitatio inter Astronomos coorta est, quam de Temporalis. Si nobis de modo anni siderei certo constaret, minus sane laborarem, & tamen nondum confecta res esset. Nam certum punctum Eclipticæ oportebat a veteribus deprehensum esse, item aliud ab hodiernis artificibus, ut ex interuallo interiecto & modus anni siderei, & *πρῶτης* localis certo definiri posset. Sed quem veteres & hodierni Astronomi locum Eclipticæ determinant, is potius *περὶ δὲ*, quam *ἐν ᾧ* dici potest. Nos momenta istius præcessionis, quæ proxime a vero abesse visa sunt, sumpsimus tantisper, dum certiora a summis viris ex obseruationibus adferantur. Nam illorum est obseruare, non strum illorum definitionibus stare.

IN CAPVT QVINTVM.

KALENDARIVM ANNI HIPPARCHEI.] Quod veteres varias periodos Lunares instituerint, & ex illis anni Solaris modum ostendere conati sint, tam certis, claris, ac validis argumentis olim ex Cenforino, & alijs vetustioribus monumentis demonstrauius, ut nihil pertinaciæ relictum sit, quod manifestæ rei opponere possit. Nam & Harpalus ex sua Octaeteride, & Meton ex sua Enneadecaeteride, Democritusque, & Philolaus, ac denique Oenopio Chius ex suis magnis periodis Lunaribus idem demonstrare tentarunt. Omnino nullus veterum ab Harpalo, ad Ptolemæum, extitit, qui modum anni Solaris ad reuerfiones Lunares non exegerit. Iccirco quoties obseruationes suas instaurabant, cyclos Metonicos absolutos expectabant, tanquam eorum conuersio esset terminus, ad quem omnes obseruationes suas referrent. Aristarchus ab obseruatione Metonis Solstitiali expectatis octo cyclis Metonicis, ita obseruationem suam aggressus est; Hipparchus $\overline{\text{xv}}$ cyclis ab Aristarcho, Ptolemæus totidem cyclis ab Hipparchi æquinoctio verno. Calippus Cyzicenus in quatuor cyclis Metonicis unum diem, Hipparchus unum etiam in totidem Calippicis periodis abundare animaduertent. Calippus verum anni modum existimauit eum, qui etiam est anni Iuliani, dierum $\overline{\text{cccxcv}}$, & quadrantis diei. Hipparchus vero In quatuor Calippicis periodis suspicatus est de quadrante detrahendum hor. 0. $\frac{1}{4}$. $\frac{1}{4}$. $\frac{1}{4}$. hoc est scrupula Iudaica 85 fere. ut
anni

anni modus secundum Hipparchum fuerit dierum 365. hor. 5. 55. $\frac{11}{15}$ & in 304 annis, quæ sunt periodi quatuor Calippicæ, unus dies pereat supra rationes Calippi & Iulianas. Idem quoque censuit Ptolemæus, quanuis neglectis annis quatuor, in 300 annis facit unum diem tollere. Tamen Hipparchus non solidum diem excurrere in quatuor Calippicis periodis fatetur, quum dicat in totidem annos $\alpha\epsilon\delta\epsilon\upsilon$ unum diem, non autem solidum accrescere: tamen putant ad periodum civilem constituendam satis esse interuallum annorum 304, quod Censorinus discrete docet. Rab vero Adda Bar Ahaba vir sæculo suo Iudæorum doctissimus, pensatis Hipparchi rationibus, ex quibus Enneadecaeteris Lunæ minor est una Enneadecaeteride Calippica hor. 1. 485, hoc excessu in $\overline{\text{xx}}$ distributo, collegit hor. 0. 82. $\frac{7}{5}$ deducendum esse de quadrante Iuliano, siue Calippico, ut modus anni sit dierum 365. hor. 5. 997. $\frac{4}{5}$, vel, quod idem est, $\frac{4}{5}$. quanquam verustissimi Iudæi alia via ad hoc peruenisse dicunt: & eodem res recidit. Scribunt enim, quod $\overline{\text{iii}}$ Tekuphæ sint in anno, ergo in $\overline{\text{xxx}}$ annis erunt quater $\overline{\text{xxx}}$, id est $\overline{\text{lxxxvi}}$. Ideo hor. 1. 485 in 76 distributis, deprehendisse Tekupham esse dierum 91. hor. $\frac{7}{5}$. $\frac{4}{5}$. Quæ si quater multiplicentur, prodibit idem modus anni, dier. 365. hor. 5. 997. $\frac{4}{5}$. Illa autem 76 scrupula secundaria vocauit רגעים, id est momenta, quod nomen etiam veteribus Computorum Ecclesiæ Romanæ magistris usurpatur, ideo ab auctore nos ea vocauimus Momenta Rab Adda. Hoc verum esse auctores ipsos Iudæos dabo: השעה ותפא הלקים הנותרים בכל מחזור לרעת שמואל כידוע לבעלי העבור הוארב ארא חלק אותה השעה ותפא והגיע הלקים עו חכמת התשובה בין עו תקופות שבכל מחזור אשר מפני זה חלק כל חלק לעו הלקים שניום וקרא להם רגעים: והגיע לכל תקופה ותקופה בעו תקופות המחזור הלקים כה רגעים. *Horani, & cccclxxxv scrupula excurrentia in omni cyclo ex sententia Samuelis, ut constat omnibus auctoribus Computi, is Rab Adda illam horam, & cccclxxxv scrupula distribuit per scientiam fractionis arithmetice in omnes lxxxvi Tekuphas, quæ sunt in cyclo. adeo ut unum quodque scrupulum diuiserit in lxxxvi scrupula secunda, quæ vocauit Momenta: & singulis cycli Tekuphis competunt xx scrupula, xlv Momenta.* Hæc quidem elegantissime. Quatuor in omni anni typo consideranda, modus anni, descriptio mensium, caput anni, Titulus, siue epocha temporis. Modum anni iam tenemus, diem 365. horar. 5. 997. $\frac{4}{5}$. ita ut in fine cycli nulla reliqua fiant scrupula horaria, aut momenta scrupularia. Iterum Iudæi de Rab Adda: שהחם עם שנות הלכה בכל מחזור ומחזור בעצמוס במור בלי שום יתור או חסור אפילו רגע אהתכאופן שלפי שבנונו יכלו שנו Solis cum annis Lunæ in singulis cyclis æquatione absoluta sine accessione aut decessione vel uisus momenti. Quare Rabbi Haic Hispanus tradit hunc esse verum anni Hipparchei modum. Descriptionem autem mensium docet Tekupharum situs, quum in omni cycli anno semper immutabili ordine sedes suas obtineant, ita ut Tekupha Nisan in anno primo celi semper hæreat in neomenia Nisan Lunarum, in secundo anno in $\overline{\text{xii}}$ Nisan, & sic deinceps. quod quanquam in quavis descriptione mensium Solarium obseruari potest, tamen magis consentaneum rationi est, ut menses isti Solares alternis pleni, & caui describantur, & $\overline{\text{xv}}$ Epagomenæ, quibus Sol Lunam superat, in calce adijciantur, non utique quod ita eos menses Rab Adda ordinauerit. Iulianorum enim mensium descriptionem inactam reliquit, ut Adar siue Martius, sit $\overline{\text{xxx}}$ dierum, Nisan siue Aprilis $\overline{\text{xxx}}$, Iyar, siue Maius $\overline{\text{xxx}}$. Sed ideo nos hanc formam proposuimus, ut ostenderemus id proprium esse huius anni Hipparchei, ut nouiluniorum epochæ semper in iisdem diebus mensium Lunarum hæreant, ut opus non sit epactis mensium, quibus opus est in descriptione mensium Iulianorum, qua Iudæi Palæstini, & Samaritæ hodie utuntur. Quemadmodum enim non satis est annum esse tropicum, nisi in segmenta cælestia descriptus sit, ita non satis est huic anno ad hanc formam Hipparchi describi, nisi & menses illi conuenientes adhibeantur. Caput anni est a Tekupha Nisan, quod nobis tacentibus satis indicant veteres Iudæi, qui Rabbi Hillel Iudæorum principem Computum suum, qui hodie in usu est, super Tekupha Rab Adda fundasse dicit. Nam & Tekuphæ secundum Hillel a Nisan incipiunt, non a Tifri. Titulus, siue Epocha temporis, primum fuit sine dubio ab anno correctionis ipsius Adda quod hætenus Samaritæ obseruant. Nam Rab Adda Tekupham primi sui Nisan instituit a nocte, quæ antecedebat diem secundam Aprilis. Deinde Rabbi Hillel Computo suo altius a 4104 annis repetito, eandem primam Tekupham Rab Adda retinuit in nocte nimirum quæ secuta est Kalendas Aprilis. ita ut secundum Hillelis computum Tekupha Rab Adda hodie ascenderit in $\overline{\text{xv}}$ Martij in annis 5364, a sæculo autem ipsius Hillel tantum ascensionem fecerit in noctem, quæ sequitur $\overline{\text{xxvi}}$ Martij. Nama sæculo Hillel, ad nos, $\alpha\epsilon\delta\epsilon\upsilon$ quatuor $\nu\chi\theta\eta\mu\epsilon\rho\omega\nu$ facta est, quantum scilicet est inter vesperam $\overline{\text{xxviii}}$ Martij Iuliani, & vesperam Kalendarum Aprilis. Quæ vera est causa, cur hodie Neomenia Nisan Samaritani concurrat cum nocte, quæ sequitur $\overline{\text{xxviii}}$ Martij Iuliani. Eam nos olim

ignorabamus, quum Samaritanum Computum ederemus. Samaritæ enim anno hoc Hipparcheo utuntur. Post aliquot cyclos Nisan Samaritanus ascendet ad $\overline{\text{xxviii}}$ noctem Martij, & ita deinceps per collectiones 304 annorum. Sed huius anni mensium tam Iudaicorum, quam Samaritanorum descriptio mere Iuliana est, modus anni Hipparcheus. & quamvis Samaritæ Iudæos inexpiabili odio prosequuntur, tamen eos hac in parte, ut & in multis alijs, sequuntur. Iudæi vero Palæstini hodie Tekuphas Rab Adda observant; annis non a sæculo Hillel, sed ab eius Computo, deductis, quorum initium confurgit ab anno 954 periodi Iulianæ, Cyclo Solis secundo, feria quarta, initio noctis Kalendarum Aprilis, unde Iudaice incipit dies secunda Aprilis. In hoc igitur typo Epactæ æquabiles perpetuo tenore sine ulla mutatione in eadem die nouilunia ostendunt, modo initium sumatur a confecta Tekupha. quo neglecto, epactæ indigent castigatione. Alioqui peccabit *κατὰ περὲμπτωσιν* in anno intercalari, aut *κατὰ μετέμπτωσιν*, quando Lunæ annus est *ὑπερήμερ* \odot , & alia præterea, quæ superior Capite a Clauio, Lilio, & Lilianis peccata esse indicauimus. Quia vero Lunæ enneadecaeteride cum Ennedecaeteride Hipparchea paria facit, & nullum discrimen inter utranque relinquitur, propterea Epactæ in hac anni forma sunt immutabiles, neque *μετεβολή* locum habet quum in anno Iuliano in antecedentia post annos 304, in Tropico in consequentia post 228 transitum faciant. Hoc ille tres formæ commune habent, quod dies intercalaris epactarum tenorē labefactat. Rursus, quod supra ostendimus ultimo mense Lunari cycli, secundum Epactarum æquabilium dispositum, semper esse $\overline{\text{xxviii}}$ dierum tantū, id in hac specie anni cernitur. Nisan enim nonusdecimus statuitur in die $\overline{\text{xiii}}$ Adar Solaris: a qua die, ad neomeniam Nisan Solaris, interiecti sunt tantum dies $\overline{\text{xxviii}}$. Atqui nullus mensis Lunaris maior est $\overline{\text{xx}}$, nullis minor $\overline{\text{xxix}}$ dierum. Hoc fit propter $\overline{\text{iiii}}$ dies intercalares, quæ sunt semper in Enneadecaeteride, quas Epactæ æquabiles representare non possunt. Vnde nata sunt *ὑπόσολμῆ σελήνης*, quum Saltum Lunæ nostri vocant, & alia errorum argumenta. Nam in cyclo propter quatuor bisepta tres anni sunt *ὑπερήμεροι*, id est, $\overline{\text{ccciv}}$ dierum, & quartum biseptum accidit ultimo mense, ut sit $\overline{\text{xxxix}}$ dierum solidorum. Ideo, quod alibi accurate discussimus, sæpe fit, ut neomenia primi mensis Enneadecaeteridos uno die tardius committatur, quam in cyclo antecederet. Itaque primo anno Iudaico neomenia Nisan Lunaris conueniebat cum neomenia Solis. Anno vigesimo Iudaico, qui erat primus cycli secundi, character Nisan Lunaris fuit 7. 2. 57. hoc est feria septima. character vero anni fuit 6, qui cum regulari secundæ diei Nisan Solaris componit feriã septimam. Ergo secunda Nisan Solaris iniuit neomenia Nisan Lunaris, un die serius, quam in primo anno Iudaico. Hæc omnia ignorarunt Liliiani, & omnium maximè Clauius. Quamvis hodie cum Iulianorū mensiū descriptione hic annus inter Iudæos & Samaritas in Palæstina locū habet, tamē operæ visum fuit ita, ut ab Adda concipi debuit, per menses olares alternis plenos & cauos, eius typū hic lectori proponere. Nā pulcherrima eius specie est, & multa cognitu digna continet, præsertim in ijs, quæ ad Epactas & Lunarē doctrinā permēt.

TABVLA PRIMA. CYCLVS SOLIS.] In hac anni forma character annorum 393 colligit 7. 0. $\frac{2}{4}$ $\frac{1}{2}$. id est feriam septimam cum scrupulis primis horarijs minus quam duobus. Itaque in annis 11790 vix colligitur hora una. ad mutandum autem feriam opus est annis 282960: quæ periodus quum sit immanissima, tuto negligi possunt scrupula Iudaica 29, cum 16 momentis Rab Adda, quæ sunt minus quam trigesima pars horæ. Omnis enim annorum collectio, cuius character complet feriam septimam pure, complebit etiam orbem feriarum. & in hoc casu dies intercalares cum annis ipsius periodi componunt numerum septenarium, quanquam ex definitione $\overline{\text{viii}}$ Capitis antecedentis annos periodi oportebat esse numerum quaternarium ad periodum civilem constituendam. Sed in formanda periodo Tropica ratio habetur bisepti Iuliani, quia modus anni Tropici constituitur ex peremptione excessus quadrantis Iuliani supra annum Tropicum, periodus autem Tropica ex peremptione unius, aut plurium biseptorum Iulianorum, quæ quum redeant quasi toto quoque anno, perimantur oportet in quodam quadriennio: & propterea ex quadriennijs constare debet omnis periodus Tropica. Ast annus Hipparchi, quamvis ab ipso auctore Tropicus esse putatus est, tamen progressu temporis deprehensus est nihil ad rationem tropicam, sed ad Lunarem tantum, pertinere. Ideo iste cyclo non est Tropicus. Non enim ullam cum anno Tropico cognationem habet. Tamen, quod notandum est, quamvis hæc periodus non est Tropica, est tamen Tropica pars. 393 enim sunt tres quadrantes periodi Tropicae annorum 524, quæ est quarta ordine in numero septem periodorum, & quam non dubitamus omnium optimam & absolutissimam esse, ideoque nullam aliam esse, præter illam.

TABVLA TERTIA *ὑπολείψεως Hipparchi.*] *ὑπόλειψις* anni Hipparchei sic *κατὰ περὲμπτωσιν ἰοικε μετεμπτωσιν* in annis prope 233 secundum Tetracosieterida. Hoc est, si periodus annorum 400 est vere

est vere Tropica, *ὀπίλξις* Hipparchea committitur in annis 233, & æquinoctia antereuertunt annum Hipparchi die uno. Sin autem periodus quarta annorum 524 est vere Tropica, (Tropica vere nobis videtur) æquinoctia annum Hipparchicum fere biduo prægredientur. Nam in 524 annis Tropicis fit *περήγησις* quatuor dierum, in 304 annis Hipparchi unius tantum diei.

TABVLA QVINTA.] Sola hæc anni Hipparchei species perpetuas Epactas habere potest. In reliquis anni formis illæ locum non habent. Eæ autem sunt duplices, plenæ & cauæ, ita dictæ a mensibus plenis & cauis, quibus competunt. Exemplum: Epacta \bar{x} est plena congruens sex mensibus plenis, & Epagomenis. Hæc respondens Epacta \bar{x} conuenit reliquis mensibus cauis undetriginta dierum. Atque hæc quidem Epactæ alternis plenæ & cauæ conueniunt mensibus Solaribus alternis plenis & cauis. In Typo autem Samaritano, cuius menses mere Iuliani sunt, modus autem anni Hipparcheus, Epactæ quidem omnino sunt perpetuæ, non tamen alternis plenæ & cauæ, sed opus est ad nouilunia deprehendenda doctrina Canonum \bar{x} , \bar{x} , \bar{x} Capitis tertij. Porro hæc Tabula duplex est. Prior pars continet Epactas Lunares unius cycli perpetuas: altera epactas Solis in uno cyclo Solari. Epactæ autem Solis nihil aliud sunt, quam excessus eius supra Lunam in anno Hipparcheo, quarum nonadecima est merus mensis Lunaris.

DEFINITIONES.

i *Διάφορον, siue differentia.*] Differentia anni veri Hipparchei & Iuliani est scrup. $\dot{\gamma}$, $\dot{\beta}$, $\dot{\alpha}$, & paulillo amplius. Eius autem anni modus dierum 365, hor. 5. $\dot{\gamma}$, $\dot{\beta}$, $\dot{\alpha}$. Sed Ptolemæus, neglectis \bar{m} annis, in 300 putat unum bisextum perire in modo Iuliano. Itaque eius annus fuerit dierum 365. hor. 5. 54. $\dot{\gamma}$. unde monstrum inauditum adparentis æquinoctij creatum est a recentioribus, præsertim ijs, qui post editionem Tabularum Prutenicarum de hac re scripserunt. Ego quid sit apparens æquinoctium, nescio. & merito. Nullum enim est, quum Æquinoctium momento *ἀρχήτω* conficiatur, & nullum aliud sit. At fabula hodiernorum artificum dicit hoc sæculo annum apparentis æquinoctij esse dierum 365. hor. 5. 55, $\dot{\alpha}$. Et quum hoc statuunt, ignorant, eos, ex quibus hoc expiscati sunt, Copernicum & Reinholdum, voluisse ut obseruationes Ptolemaicas cum Hipparcheis, ita modum anni Hipparchei cum veri anni Tropici modo conciliare. Sed hæc castiganda sunt, & tollenda de Tabulis. ut quædam alia, quæ non sunt unius assis, cuiusmodi motus Libramenti, & cætera, quæ qui negligit, imperitis Mathematicastris pro indocto vapulauerit.

ii *Περίηγησις Hipparchea.*] Quamuis in annis 304 defunt diei solido scrup. 880, tamen verum est, post annos 304 unius diei *περήγησιν* fieri, quorum character est 1. 0. 880. Itaque quum anni primi initium fuerit a feria \bar{m} , secunda Aprilis, post 304 annos, incipiet a feria quinta, Kalend. April. post 608 annos, a sexta, \bar{x} Martij: post 912, a feria septima \bar{x} Martij. & sic deinceps, donec ex scrupulorum 880 incremento colligatur dies solidus: quod non continget, nisi post annos 7562. in quibus fit *περήγησις σελλωδική* dierum 24. 0. 690, quum tamen ultra \bar{x} periodos Hipparcheas, supersint cycli \bar{x} .

iii *Mensis.*] Hæc fortasse fuerit mens Rab Adda, ut menses Solares essent alternis pleni & caui, & ratio ita postulat: tamen Samaritani, ut diximus, & Iudæi Palæstini meris mensibus Iulianis hodie utantur: modo annitantum differunt a modo Iuliani.

iiii *Epagomenæ.*] Attende quæ monstra pariat æquabilitas Epactarum. Nos alibi ostendimus omnem Lurationem ultimam cycli esse tantum \bar{xviii} dierum, si ducem epactam æquabilem sequamur. Hic vero alia non minor absurditas ostendetur. Nam quemadmodum in altera mensis Lunaris minor uno die committitur, ita in hac maior fiet una die. Vtrunque ineptissimum. Nisan Lunaris in secundo anno cycli est in prima Epagomenon, & Ijar sequens in \bar{x} die Nisan Solaris, ut ratio exigit. Sed si intercalatio incidit in cyclo secundo, hoc est, ut Epagomenæ fiant \bar{x} , tunc a prima *ἐπαγομένων*, ad neomeniam Ijar Lunaris, siue ad \bar{x} Nisan Solaris, erunt dies \bar{x} : quod excedit modum mensis Lunaris, & committitur crassus, stupidus, & fœdissimus error, quem ut non præuiderunt, ita declinare non potuerunt, Liliiani, & conciliabulum Clauij, qui est auctor tam ridiculi commenti. Nam post quintam Februarij quæcunque Epacta curret eo anno, si interuenerit bisextum, ea concipit Lurationem Februarij dierum \bar{x} , quo quid potest esse alienius a rationibus Lunæ, a disposito mensium Lunarum, ab usu denique omni temporis ciuilibus? Ne igitur hoc committatur, Lunæ motus medius huic incommodo cauebit, ad quem Epactas dirigimus, non contra, motum Lunæ & nouilunia ad Epactas, ut vulgus, Lilius, & pertinax huius prauitatis assertor Clauius. Esto primus cyclus Iudaicus. Epacta perpetua erit \bar{x} , ut ex Latereculo Tabulæ quinta constat. Ponamus eam non indigere castigatione, & neomeniam Nisan Solaris con-

Iaris concurrere cum neomenia Nisan Lunaribus. Omnino Nisan cycli secundi incidet in primam Epagomenon, siquidem annus Lunaribus non fuerit ὑπερήμερος, id est fuerit ordinarius, & dierum $\overline{\text{ccc}}\overline{\text{lxxv}}$, non $\overline{\text{ccc}}\overline{\text{clv}}$. Itaque Epacta $\overline{\text{xxx}}$ adhuc non indigebit castigatione. Est character anni Solaris adhuc currentis feria tertia, quæ composita cum 4 regulari primæ Epagomenon dabit feriam septimam nouilunij Nisan anni secundi cycli. proinde neomenia Ijar incipiet a feria secunda. Quia igitur anni adhuc currentis character est 3, & in fine anni intercalatum est, ut epagomenæ sint $\overline{\text{xv}}$, non $\overline{\text{x}}$, ergo character anni sequentis erit 5. Diximus neomeniam Ijar debere secunda feria inire. Character autem anni cum regulari 4 $\overline{\text{xv}}$ Nisan Solaris, abiectis 7, dat feriam 2. Ibi igitur est neomenia Ijar, non in $\overline{\text{xx}}$. Ita medius motus Lunæ, & character neomeniæ occurrunt omni vitio æquabilitatis Epactarum. Omnino quoties Epacta non indiget castigatione, in anno bisextili, nouiluniorum sequentium situs anticipatur. Idem dicas de omni anno Solari, & Tropico. Quod tamen acuta mens Clauij capere non potuit, qui medium motum Lunæ pro norma habendum negat, propterea quod Iudæi eo vtuntur, & Iudæi sunt impostores, inquit. Itaque & Lunæ motus est impostor auctore Clauio, quia impostores Iudæi eo utuntur. Videtis acumen Mathematici. Ideo maluit bisextum in Lunæ dies infulcire, sine mutatione neomeniæ, ut mensẽm Lunarem constitueret dierum $\overline{\text{xxx}}$, quam ad regulam motus Lunaribus, & ad nouiluniorum characteres, mensium fines dirigere. Vnde alij errores tanquam catena Chrysispea consecuti sunt, præsertim contubernium binarum Epactarum $\overline{\text{xv}}$, $\overline{\text{xxv}}$ in una statione excubantium: quo nihil stolidius excogitari potuit: quod quidem euitare non potuit, quia in antecedente die 25 epactam nigram cum $\overline{\text{xvi}}$ rubra maritauit. cuius causam alibi reddidimus. Quæ omnia incommoda, deliria, somnia euitare potuisset, si ad nouiluniorum characterem Epactas, non autem nouilunia ad epactas, exegisset. Hoc enim rustici ἀναλφάβητοι faciunt, & veterum Computorum confarcinatores, qui ignoratione iucundissimæ & pulcherrimæ doctrinæ nihil aliud quam ludibrium posteris reliquerunt, & eos, qui se imitari vellent, deridendos propinarunt. Epactæ igitur ad nouilunium primum sunt castigandæ. Quod si castigatione non indigerent, sed in suo tenore æquabili nouilunia indicarent, bene cum hoc anno Hipparcheo ageretur. Residuum enim Epactæ, quod Ecclesia Aethiopica Matque vocat, semper præcise nos ad nouilunium manu duceret: & neque Iudæis, neque nobis ad nouilunia deprehendenda alio indice opus esset. Atque id plane est, quod Clauij nœnia mihi in mentem reuocauit, fuisse Mathematicum, qui Epactas non retrogrado, sed directo ordine & per consequentia ordinaret, quæ, inquit, non minus nouilunia indicarent, quam Epactæ retrogradæ. Dignus sane histrio, qui talem plausorem nancisceretur. Nam Epactæ directæ illius gracchuli nihil aliud sunt, quam dies mensium, qui denotabunt nouilunia, si ab illis Epacta auferatur. Residuum enim est Matque, quod vocat Ecclesia Aethiopica. In anno primo numeri aurei, Epacta est $\overline{\text{xi}}$. Residuum de triginta est $\overline{\text{xv}}$. Itaque secundum Mathematicum illum, $\overline{\text{xv}}$ Martij erit Epacta. Rursus in anno secundo numeri aurei Epacta est $\overline{\text{xxii}}$, complementum numeri triginta $\overline{\text{viii}}$. Ergo in secundo anno cycli, $\overline{\text{viii}}$ Martij erit Epacta. Ecce Epactas in consequentia progredientes ordine directo, non retrogrado. Mensium enim dies ab unitate, ad triginta, contra, Epactarum ordo a triginta, ad unitatem, progreditur. Sed ne sic quidem vitatur retrogradatio. Nam dies quidem mensis procedunt directe, Complementa vero retrogrado ordine. primi enim anni Complementum est $\overline{\text{xv}}$, secundi $\overline{\text{viii}}$, tertij $\overline{\text{xxv}}$. diuinum sane inuentum, & quod acutissimus Mathematicus tanquam obicem opponeret. Nam quid est stultius, imperitius, stolidius, quam eiusmodi Epactas statuere? Quid iocularius, quam eas magnificare? Nam velim dicat Clauius, quid est expeditius, Epactas per deductionem $\overline{\text{x}}$, an per adiectionem $\overline{\text{x}}$ continuare? Certe, nisi alia mens supra captum humanum Clauio data est, mihi videor potius expedire negotium, si $\overline{\text{x}}$ ad $\overline{\text{xi}}$ adiecerõ, & rursus $\overline{\text{x}}$ ad $\overline{\text{xxii}}$, quam si $\overline{\text{x}}$ de $\overline{\text{xxv}}$, deduxero, & $\overline{\text{x}}$ de $\overline{\text{xxviii}}$. Hæc sunt oracula horum, qui se mathematicos iactant, & omnes ab hac doctrina, quam ne per somnium quidem viderunt, superbix fascibus summouent. Ex his acumen Mathematici Clauij, & aliorum deprehendas licet. Neque vero mirum videri debet, si nobis hoc μορμολυκῶν ad nos territandos Clauius obiecit. Longe maiores nugæ egit, quum scribit nos ex Argurio petere debuisse modum Paschatis corrigendi. Eum auctorem Græcum nondum editum nos habemus, & eius sententiam de Paschatis correctione Latine a nobis conuersam edidimus, non ea causa, ut eius rationes sequeremur. Est enim tam imperitus harum rerum, tam ridiculus, quam Clauius, sed ut ostenderemus non apud Latinos solum motam quæstionem fuisse de Paschate corrigendo, sed etiam apud Orientales. Ex quibus eruditus Lector iudicare potest, quantus vir & cuiusmodi in hac doctrina sit Clauius, qui tam futilem aucto-

rem nobis imitandum fuisse ausus est scribere. O quantum infœtiæ quam paucis verbis aperuit.

CANON TERTIVS.] Hic Canon per præcessionem Hipparcheam indicat veterem Tekupham Nisan secundum rationes quidem Rab Adda, sed ex methodo Computi hodierni Rab Hillel, qui post ipsum Addam scripsit. An a sua editione, aut ab epocha Seleucidarum, computum suum instituerit, id quidem nobis incompertum est. Certe secundum sæculum Rab Adda Tekupha esset hodie in $\overline{\text{xxxix}}$ Martij, quæ est plane Tekupha Samaritana hodierna. Secundum Epocham Syromacedonum Alexandream, quæ Aera Contractuum Iudæis dicitur, esset in $\overline{\text{xxvii}}$ Martij. Omnino Epocham Samaritanam deducitur a sæculo Rab Adda, aut Rabbi Hillel. Tekupha autem Nisan Rab Adda est feria quarta sine horis & scrup.

CANON QVARTVS.] Proxima animaduersione diximus Radicem Nisan Rab Adda esse 4.0.0.0. In Tabula septima huius Capitis coniecimus Tekuphas anni Hipparchei. A Tekupha Tisri anni primi Iudaici, ad Tekupham Nisan, quæ est prima Tekupha, sunt duæ Tekuphæ: quæ ex Tabula septima sunt hor. 14. 1038. 62. quibus deductis de prima Tekupha Rab Adda 4. 0. 0. 0, remanet antecedens Tekupha Tisri in primo anno Iudaico, feria 3. hor. 9. 41. 14, Radix Tekuphæ Tisri.

CANON VNDECIMVS.] Hoc iam supra expositum est, quom de mirifico illo Mathematico agebamus, qui Epactas directo ordine, non retrogrado, usurpabat. quæ nihil aliud sunt, quam Matque Aethiopicum, hoc est complementum Epactæ. Si illa complementa pro Epactis assumimus, ut habeamus epactam anni sequentis, deducenda erunt semper $\overline{\text{xi}}$, quom contrario ordine fiat in Epactarum doctrina, quæ per incrementa undenarij numeri crescunt, Complementa vero, siue Marque, per decrementa, aut deductionem undenarij. Deinde Epactæ retrogrado ordine procedunt, Complementa directo, ut quæ nihil aliud sint, quàm linea dierum mensis. Atque hæc est mirifica illius Mathematici doctrina, qui magis idoneum laudatorem, quam Clauium, inuenire non potuit. Cæterum, ut in Scholio huius Canonis notatur, Epactæ istæ locum habent in methodo manuali, quibus si utimur, hæc commoditas huius anni est, ut non indigeat epactis mensium ad *ἐνλεω καὶ νέαν* indagandam, sed tantum complemento epactæ. Vide doctrinam Canonum $\overline{\text{x}}$, $\overline{\text{xi}}$, $\overline{\text{xii}}$ Capitis tertij.

Hactenus de anno Rab Adda: de quo qui plura scire desiderat, adeat Caput Kiddus hahodeis in priore parte magni operis Mosis Maimonidæ, pag. 207. ubi præstantissimam & historiam & doctrinam huius anni reperiet tam in verbis Mosis, quam in glossa. De anno vero Samaritano Hipparcheo nihil certo affirmare possumus, nisi eos instituisse initium anni sui anno $\overline{\text{cxc}}$ periodi Damascenæ quando Muharram Lunaris incidit in $\overline{\text{iii}}$ Aprilis, Dulhagiathi v Martij. Ab eo tempore nouilunium Martij illis vocatur Dulhagiathi, nouilunium Aprilis Muharram. Præterea quom eorum Nisan Solaris neomenia ascenderit hodie in $\overline{\text{xxxix}}$ Martij, neomenia vero Adar Solaris in $\overline{\text{xxvi}}$ Februarij, colligitur manifesta *περίληψις* dierum quatuorque solidorum. Sed quia nihil certi nobis constat de hoc Samaritarum anno, malo eisdem tacere, quam hariolando ludibrium debere.

IN CAPVT SEXTVM.

Annus celestis aut mere Solaris est, aut mere Lunaris, aut mixtus. Solaris, cuius conuersio est ab æquinoctio, ad idem æquinoctium: aut a Solstitio, ad Solstitium: mensis autem eius ad Zodiaci segmenta descripti sunt, qualis noster est, quem exposuimus Cap. *iiii*. Lunaris mere est, cuius menses ad motum Lunæ temperati sunt, alternis pleni & caui, componentes annum $\overline{\text{ccclviii}}$ dierum, qui ordinarius dicitur, aliquando etiam, quom medius motus Lunæ exigit, $\overline{\text{ccclv}}$, qui annus *ὑπερήμερος* vocatur, ut apud Arabas semper de $\overline{\text{xxx}}$, nouemdecim sunt ordinarij, undecim *ὑπερήμεροι*. Mixtum annum hic intelligo, qui aliquid utriusque sideris participat. cuius generis quemadmodum an unus annus dici possit, dubito, ita multos simul mixtos & esse, & dici posse, constat; cuiusmodi sunt omnes unius Enneadecaeteridos. cuius singuli anni sunt Lunares, non autem Solares, ne interueniente quidem embolismo: simul autem comprehensi sunt Solares, ut qui ab eadem die Solari, ad eandem, reuersionem faciant. Itaque Enneadecaeteris, si quidem eius conuersionem inspectes, mere Solaris est: si singulorum annorum ratio habeatur, est Lunaris. Ideam potest de Olympiade & Octaeteride dici, quæ per se consideratæ propius absunt ab utriusque sideris rationibus: singuli autem earum anni neutri sideri conueniunt. Hoc fortasse habebat in animo doctissimus Rabbi Moses Maimonides: *ושנים אשר אנו כהשבין הם שני החמה: ודשי השנה הם חדשי הלבנה: ומנשים השנה הם חדשי הלבנה*. Idem erat, quod Oraculum Græcis præcipiebat, patria sacra obire secundum annos, menses, & dies.

Qui igitur annis mixtis utuntur, hoc aliter facere non possunt, quam per enneadecaeterida, ut Iudæi, qui ea utuntur emendatissima. de quorum diligentia curiosa, vel, ut verius loquar, supersticiosa, qua stante Templo in nouilunijs determinandis usi sunt, satis constat ex Capite *Rosbachiana* in Talmud, & in Iad Maimonidæ, & passim in omnibus veterum Iudæorum scriptis. Quare nulla natio tam emendata Enneadecaeteride utitur, quam Iudaica, idque postquam relicta veteri Alexandria periodo Calippica a rationibus Hipparchi mensium suorum causas petiuit. Primus enim omnium Hipparchus mensis modum per horas, & scrupula horaria, ita ut hodie conceptus est, definiuit, nempe dierum 29. hor. 12. 793. Iudæi ex priscorum Commentarijs : אברכס התוכן הגדול הידוע עין ככל השבועות הקדומין מכוין ארבע מאות שנה על לקות הלכנה הגביל שעות הלמים רגעים דקים עד שכלל השבועות היה כמות עם חשבון הן כמות הרש היחסי שהוא כט יב תשע: Hipparchus ille Astrologus summus celeberrimus speculatus est epilogismos antiquos ab annis propemodum quadringentis super defectibus Luna: terminauit que horas, scrupula, momenta, & minutias: adeo ut summa rationum eius conueniens sit rationibus Doctorum nostrorum felicitis memoria in modo mensis Lunaris, qui est, 29.12.793. Igitur Templo adhuc stante mensis mere Lunaris Hipparchi in usum a Iudæis receptus erat: quo tempore an Iudæi neomenias a visione Lunæ, an ex scripto secundum modum ab Hipparcho definitum instituerint, iandudum Iudæi inter se velitantur, & adhuc sub iudicelis est. Tamen ex Talmud constat testes integræ existimationis, & ἀμωμήτες a Iudicum confessu in montana mitti solitos penultima die omnium mensium ad nascentem Lunam speculandū, ut ex eorum fide neomenia sanctificaretur. Et certe maior pars priscorum Iudæorum in ea sententia est, quod הראיה על פי הראיה, sanctificabant (neomeniam) secundum visionem: & testibus iurantibus se vidisse Lunam corniculatam, statim iudices clamabant מקרש מקרש Sanctificata est, sanctificata est, (neomenia) Sed huic curiositati interueniebant obices, quominus a visione Lunæ neomeniam instituere possent, ut tempus nubilum, & præterea inæqualitas veri motus Lunæ, & parallaxis visus, ita ut modo citius, modo serius neomeniam putare cogerentur. Tamen huic rei occurrit Glossa Talmud, etiam textus ipse: quod scilicet, quum mensis antecedens attigisset metas trigesimali diei, & tamen Luna visionis suæ copiam non faceret, tunc etiam Luna non visa neomeniam sanciebant. Alioquin rem absurdissimam incurrissent, quod mensē xxxi dierum concipere cogerentur. Atqui nullus Clavius eo tempore extabat, qui eos tam elegantem modum mensis doceret. Sed hæc non paucis discuti possunt. Itaque illis omiſſis, dicimus post excidium Templi posterioris, ut esset formula quædam perpetua anni ciuilem, quo pleraque omnis Iudæorum διαπορεῖ uteretur, primo typum publicatum a Rabbi Samuele cognomine Jarhinai, circiter annum Christi cccxiii plus minus, quando Iudæis præcepit, ut relicta veteri Tekupha in vii Octobris, Tekupham Sosigenis Iulianam in xxxiiii Septembris amplecterentur. Ipse etiam primus Iudæorum ex definitione mensis Lunaris Hipparchea deprehendit discrimen Enneadecaeteridos Iulianæ, & Lunaris esse hor. i. 485. Quod Rab Adda bar Ahaba non multo post tempore perpendens, tam annum Iulianum propter illum excessum, quam Tekupham Rabbi Samuelis, quod eidem semper diei Iulianæ hæreret, improbavit. Igitur instituto eo anno, cuius formam superiori capite exposuimus, Tekupham suam primam statuit in nocte, quæ sequuta est Kalendas Aprilis, feria quarta, hor. 9. 642 ante nouilunium primi Nisan sui, cuius nouilunij character 4. 9. 642, ut auctor est Rabbi Moses Maimonides omnium Iudæorum doctissimus simul, & acutissimus. Hinc περιεμαζία & feruida contentio inter Iudæos coorta est, quum pars Samuelis, pars Addæ Tekupham sequeretur: quorum alterius Tekupha est in nocte post xxxv Martij, ex editione Sosigenis Iuliana, alterius Tekupha, ut diximus, in nocte post Kal. Aprilis. Atque adhuc ex factiones inter Iudæos feruent. Cui malo quum mederi vellet Rabbi Hillel Princeps anno Christi 344, annis xxxiii ab obitu Samuelis, rationem iniuit, quomodo utrique factioni fatisferet, utriusque Magistri Tekuphas amplectendo. Non enim, ut censebat Samuel, præfracte & ex abrupto a xxxiiii Septembris orsus est, sed a prisca Tekupha Mosis, cuius mentio Exodi xxxiiii, 22, quam Iudæis Samuel extorquere conatus erat, & eam in xxxiiii Septembris traducere. Iccirco ut veterem Epocham Mosis retineret, & nouam Samuelis, vel potius Sosigenis, non tolleretur, quod anni congruunt diebus xxxiii περιεγήσεως σελλωαίχης, qui inter xxxiiii Septembris, & vii Octobris interiecti sunt, tot annos ab initio Computi sui, ad illud tempus, numerauit, nempe 4104, ut suo loco fufius a nobis expositum est. Ab eo tempore, ad hanc usque diem, Iudæi, qui Tekupham Samuelis admiserunt, xxxiii dies de vii die Octob. deducunt, ad Tekupham Samuelis adipiscendam. Hoc modo satisfactum est Tekuphæ Samuelis, & alio modo Tekuphæ Rab Adda, quem supra exposuimus. Nam de nouilunio primo Nisan Rab Adda 4. 9. 642, deducto characterē sex mensium 4. 4. 438, relinquitur nouilunium Tifriantecedentis

recedentis 2. 5. 204, epocha omnium nouiluniorum Tifri. Abraham Zacuthi, item Chronicon Germani David, Moses Maimonides, alij: הלל הכשיא סדר העבור על תקופת רב אדא: *Hillel Princeps ordinavit computum super Tekupha Rab Adda. Rursus: בכתב האשטובין הגדולר יצחק ישראל בכפרו: יסוד עולם במאמר ד פט שעל פיה שבון תקופות יור ועברתו יור כוכבין ונוהגין עד בא כורא צדק כאופן שכל ימי גלותינו און קובעין ומעברין סכנה בית דין יפה אשר בארץ ישראל: והיה זה בשנת הרע לשטרות רצ' להורבן דבית והיא שנת דא ק"ח ליצירה: והוא כל השבון ראמת יותר משאר ההשכונות אשר גם בעל מאור עינים כאשר אותו יען אשר עליו הכיכור הרמבם* *Et ita scripsit Astrologus magnus R. Isaac Israel in lib. suo, cui titulus FUNDAMENTVM MVNDI, Tractatu quarto, Capite nono: quod nimirum rationibus Tekupharum eius nos inmitimur, & utimur, donec veniat Dominus iustitia (Messias) adeo ut omnibus diebus deportationum nostrarum nos neomenias determinemus, & intercalemus ex autoritate domus iudicij speciosa, qua est in terra Israel. Contigit autem hoc anno DCLXX Contractuum, & CCXC desolationis Templi, quater milleno centesimo decimo octavo a creatione. Ipse autem Computus meo iudicio est verior ceteris Computis: adeo ut auctor libri luminaris oculorum magnificet eum, propterea quod in eum consenserunt R. Moses Maimonis F, &c. Hoc caute tractandum. Nam Nisan ille, qui vocatur primus Nisan Rab Adda, cuius character 4. 9. 642. competit anno primo Computi hodierni. Atqui ille Computus post obitum Rab Adda ab Hillel excogitatus est. quomodo igitur potuit statuere suum Nisan super fundamento, quod post eius obitum a Rabbi Hillel institutum? Ego, si coniectura locus est, non dubito Rab Adda primum Nisan statuisse feria quinta. cuius character. 5. 1. 778, anno hodierni computi 4017, cyclo Iudaico 8, cyclo Solis Romano III, Aprilis II, & ab eo Nisan, deducto caractere septem annorum 5. 15. 158, deprehendisse Nisan anni hodierni Computi 4010, nempe 6, 10, 620. de quo si deducatur character septem mensium, remanebit Tifri eiusdem anni, 2. 17. 469. CXXI cycli sunt lapsi. quorum character 7. 12. 265 de 2. 17. 469 deductus relinquit primum Tifri 2. 5. 204, ut antea. Hæc procul dubio est mens eorum Iudæorum. Saltem ita esse, ratio ipsa loquitur. Est autem illustre testimonium illud, quod adduximus; estque munimentum coniecturae nostræ firmissimum, quum, antequam in illud incideremus, odoratisimus huius computi editionem in annum Christi 344 competere, Computi ipsius 4105. XXXIII enim tantum annis ferius hic ponitur, anno Contractuum DCLXX, quum reformationis tempus congruat anno contractuum DCXVI. Nam qui vivebat anno DCLXX, potuit idem annis quatuordecim postea in viuis esse.*

KALENDARIVM IVDÆICVM.] Præter solennia legalia, & quæ post excidium prioris Templi instituta sunt, addidimus ea, quæ ex veteribus Iudæorum Commentarijs colligi potuerunt. Sed de omnibus consule notas nostras in Computum Iudaicum. Sunt autem hic angariæ a nobis positæ, quibus obeundis omnes Iudæi tenebantur. Fuerunt enim & locales quædam, quæ non ad uniuersam gentem Iudæorum pertinebant: ut, exempli gratia, anno Christi 1171, Iudaico 4931, quidam Iudæi in oppido Blesensi Carnutensis dioceseos, combusti fuerunt per calumniam quorundam Christianorum, die XX Siwan. ob eam rem indictum est ieiunium & Angaria, ut refertur in chronico Iosephi Sacerdotis. cuius hæc verba. *Iudæi autem Gallicenses & Insulares receperunt hunc amarissimum diem in diem luctus & Angaria iussu Haggæon Rabbenu Iacob filij Rabbi Meir, qui scripsit: Maius esto hoc ieiunium, quam ieiunium Godolæ, quia est dies Kippurim. Et receperunt Iudæi quod inceperant facere.* Ex his verbis videtur hæc angaria indicta fuisse solenni Kippurim, & ita duo ieiunia concurrisse, legale, & Blesense.

III Tifri. Kimhi Zachar. VII, 4. *ונגלהו נהרג בראש השבועי: ולפי שהוא יום טוב קבעו התענית למחרתו.* *Godolia vero interfectus fuit initio mensis septimi. quia autem ea est dies festa, statuerunt ieiunium postridie eius diei.* Mirum tertium diem mensis vocari postridie neomeniæ. Hoc modo enim essent duo Sabbata continua. Est hallucinatio. Præterea si ieiunium Godolæ esset in secunda Tifri, quando neomenia Tifri est feria quinta, tria Sabbata continuarentur, neomenia, ieiunium Godolæ in secunda, Sabbatum ordinatum in tertia. Est *μημονικὸν σφάλμα* sine dubio.

V Tifri. *Rabbi Akiba filius Ioseph conijcitur in vincula, ubi moritur.]* An in carcere mortuus sit, dubitari merito potest. Nam videtur propter confessionem Iudaismi post expugnatam, Bithur fidiculis excarnificatus fuisse. Scribunt enim Talmudistæ fabulatores Mosi in visione prophetiæ Deum ostendisse Rabbi Akibæ carnem in marcello ad exagium appendi, & fidiculis sulcari. *אמר לו למשה חזר לאחורך והראוהו שהיו שוקלים בשרו בסוקלין וכדקון בשרו במסרקות של בהל: אמר וי. תורה וזו שבהה.* *Dixit illi (Deus) conuerite te retro. & ostendit illi, quod appendebant carnem eius (Akiba) in macello, & lacerabant carnem eius fidiculis ferreis. Respondit: Hæc est lex, atque hæc merces eius.*

- ̅v̅ Tifsi. *Decretum contra Patres nostros.*] Negari non potest vetustissimum esse huius ieiunii institutum. Sed eius nullum hodie extat vestigium.
- ̅xxv̅ Tifsi. *Ioiakim combussit volumen.*] Jerem. ̅xxvi̅, 23.
- ̅xxix̅ Marchesvvan. *Dies ἐπιγομένη una.*] Quando ciuiliter annus fit abundans, id est ὑπερήμερον, appenditur una dies fini Marchesvvan, & ex cauo fit plenus, ne annus sequens incipiat ab ἡμα, hoc est a ferijs 1, 4, 6. Similiter, quum annus fit defectiuus propter eandem causam, Casleu ex pleno fit cauus.
- ̅viii̅ Tebeth. Ieiunium. *Scripta est lex Græce diebus Ptolemai.*] Quod Ierofolymis ieiunium indictum sit quotannis ob legem Græce ab Alexandriensibus Iudæis conuersam, quodque ob eam rem tenebras orbi terrarum incubuisse dicunt, satis hinc ostenditur, quam non volentibus Iudæis Ierofolymitanis ea lex in profanum sermonem traducta fuerit. At clamosi & maledici editores Irenæi scribunt tam gratum id fuisse omnibus Iudæis, ut solenne εὐχαριστήριον propterea institutum sit. An angarias, & ieiunia, & tenebras argumenta lætitiæ putent, ipsi viderint, qui nigrum in candida vertunt. Sed vide quid ad numerum Eusebianum ̅m̅cc̅xxx̅iiii̅ animaduertimus. Porro ieiunia ista, quæ hic leguntur, digna sunt, quæ a studiosis considerentur, quia secundas partes ab historia biblica obtinent, utpote quibus Iudæi neque certiora, neque veriora, neque vetustiora historiae monumenta habeant hodie. Nam hæc sunt πατροπαράδοξα, & quæ negari non possunt vera esse, quum in ritibus & in custodia temporum, hoc est in Fastis, recondita causas veras instituti sui habeant.
- ̅v̅ Sebat. *Moriuntur Seniores.*] Iudicum Cap. ̅ii̅, 7, 10. Neque vero intelligendum omnem illam generationem hoc die ̅v̅ Sebat mortuam fuisse: Sed ob eorum mortem ieiunium ab Ecclesia institutum: quia post eorum obitum populus ad idolorum cultum defecit, ut ibi declaratur.
- ̅xxiii̅ Sebat. *Propter pellicem & idolum Micha.*] De pellice Iud. ̅xx̅. de Micha ibid. ̅xvii̅.
- ̅vi̅ Adar. *Ieiunium. Moritur Moses.*] Vnde collegerint Iudæi Mosem ̅vi̅ Adar natum, & eadem mortuum fuisse, nondum mihi constat. Sed de hoc vide in Eusebianis nostris. Idem dicas de obitu filiorum Aharon neomenia Nisan.
- ̅i̅ Nisan, *Mortui filij Aaron.*] Mortui sunt die consecrationis suæ. Leuit. ̅x̅. Consecrati autem sunt die octauo post erectionem Tabernaculi. Leuit. ̅xx̅, 1. Erectum autem Tabernaculum neomenia Nisan anni secundi. Exodi ̅xx̅, 17. Ergo octaua Nisan mortui sunt filij Aaron, Nadab, & Abiu. Quare errant Iudæi, qui neomenia Nisan extinctos credunt. Hæc clades contigit ̅xxx̅ Martij, feria ̅iii̅, die octaua Nisan anni secundi; ut iam diximus, Ichthyonos ̅xxx̅.
- ̅x̅ Nisan.] Moritur quidem primo mense. Numer. ̅xx̅, 1. Sed quota mensis, incertum. Videtur neomenia obiisse, quia hæc est consuetudo loquendi, ut quum dicimus illum mortuum esse Olympiade illa, intelligatur primo anno Olympiadis.
- ̅xvi̅ Nisan. ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ. ΕΒΔΟΜΑΣ ΔΕΥΤΕΡΟΠΡΩΤΗ.] ̅xvi̅ Nisan est, & vocatur, ἡ δευτέρα, vel ἡ ἐποῦσα, vel ἡ αὐριον τῆς Πάσχα. & omnes Hebdomades, quæ ἀπὸ τῆς δευτέρας τῆς Πάσχα, ad ̅vi̅ Siivan, extenduntur, accipiunt denominationem ἀπὸ τῆς δευτέρας, ut, δευτέρου πεντηκῆτος εβδομάς, id est, πρώτη ἀπὸ δευτέρας τῆς Πάσχα, δευτεροδευτέρου, vel δευτεροδευτέρα εβδομάς, δευτέρα ἀπὸ δευτέρας τῆς Πάσχα. δευτεροτετάρτου εβδομάς, τρίτη ἀπὸ δευτέρας τῆς Πάσχα. Nam Iudæi interuallum, quod inter δευτέραν τῆς Πάσχα, & ̅vi̅ Siivan, interiectum est, & a Græcis πεντηκῆτη vocatur, numerant ἡσρα τρηκῶν ἀπὸ τῆς δευτέρας τῆς Πάσχα, quem numerum vocant העומר העומר, numeros, siue Aeram Omer. Nam τὴν δευτέραν τῆς Πάσχα etiã vocant Omer, quia tunc Omer, siue manipulus frugum, offertur Deo. Leuitici ̅xxiii̅, 11. Hodie, inquam, non aliter eos dies numerare solent. Sic libro Iohasin pag. 35. b. ̅xviii̅ Iyar vocatur trigesima tertia Omer העומר ה' י"ג. Sed veteres Hellenistæ vocabant illud interuallum ἀριθμὸν τῆς δευτέρας, numerum, siue aram postridie Pascha, quia a die postridie Pascha initium sumit ἡ πεντηκῆτη. Ideo hæctenus imperite τὸ δευτεροπρωτων accipitur vulgo, quod putent compositum ex duobus illis δευτερον & πρωτων. quum sit compositum ex δευτέρα, & πρωτων. Nam altero modo esset præposterum Sabbatum, altero primum Sabbatum a postridie Pascha. Rationem huius rei pete ex Leuitici ̅xxiii̅, ubi in ̅lx̅ ἑλληνιστῶν interpretatione ἡ ἐπιπέτα dicitur, non δευτέρα. Apud Iosephum vero diserte δευτέρα, pag. 82. cuius locus huc producendus est: τῇ δευτέρᾳ τῶν ἀζύμων ἡμέρᾳ (ἕκτῃ δὲ εἰσὶν αὐτῇ καὶ δεκάτῃ) τῶν καρπῶν, εἰς ἐθέριον, (ἔ γὰρ ἡ ψαλλο πῶτον αὐτῶν) μέγαλα μὲν ἀνάσαι. καὶ τὴν θεὸν ἡγάμενοι τιμῶν δίκαιον εἶναι πῶτων, παρ' ἧ τῆς δευτέρας τούτων ἔτυχον, πῆς ἀπαρχῆς αὐτῶν τῆς κελθῆς δευτεροπρωτων τῆς πῶτων. Φρύξιαιτες τῶν σαχυῶν τὸ δεῦγμα. καὶ πῆσαιτες, καὶ καθαρὰς πῶς ἀλεσῶν πῆς

τὰς κελθὰς ποιήσαντες τῷ Βωμῷ ἀσάρωνα προσάγασσι τῷ Θεῷ. καὶ μίαν ἐξ αὐτῆς δράκα ἐπιβαλόντες
 τὸ λοιπὸν ἀφίαντες ἐς χορὴν τοῖς ἱερέσιν. καὶ τότε λοιπὸν δημοσίᾳ ἔξει πᾶσι καὶ ἰδίᾳ θεοῦξεν. In his
 vides postridie τῆς Πάχα δευτέρας vocari, & ab ea initium mellis oblatione manipuli deliba-
 ri. Quantum ille locus Lucæ vñ veteres Scriptores exercuerit, patet ex eorum interpre-
 tationibus: quæ quum doctis non satisfacerent, quid de illis tenuerit magnus ille Theolo-
 gus Gregorius Nazianzenus, operæ precium est scire ex Hieronymi epistola ad Nepotia-
 num de vita Clericorum. Est enim luculentus locus. *Præceptor, inquit, quondam meus*
Gregorius Nazianzenus rogatus a me, ut exponeret, quid sibi velle in Luca Sabbathum δευτέ-
ρωτον, eleganter lusit: docebo te, inquit, super hac re in Ecclesia: in qua mihi omni populo
acclamante, cogeres inuitus scire quod nescis: aut certe si solus taceris, solus ab omnibus stultitia
condemnaberis. Nihil tam facile, quam vilem plebeculam & indoctam concionem lingua volu-
bilitate decipere, quæ quidquid non intelligit, plus miratur. Ex hoc faceto tanti viri responso
 non operosum est colligere, quam frustra fuerint omnes, qui de hoc loco Lucæ senten-
 tiam suam dixerunt: & tamen reperiebant, quibus persuaderent, & a quibus plausum etiam
 mererentur. Isidorus Pelusiota epistola cxx, lib. iii a vero propius abest, quum ait esse τὴν
 τρίτην τῶν ἀζύμων, sed σάββατον aliter interpretatur: neque aduertit, non ibi intelligi ipsam
 τρίτην τῶν ἀζύμων, sed τὸ πρῶτον σάββατον ἀπὸ τῆς πρώτης τῶν ἀζύμων. Nos, qui ante aliquot
 annos veram loci Lucæ interpretationem edidimus, nondum quibus satisfecerimus, repe-
 rire potuimus. Alij se non capere, alij nos vaticinari dicunt. Fruantur suo iudicio. Nos
 aliud curamus, quam placere ijs, qui negant meridie lucere. Qui igitur τὸ δευτέρωτον
 componer ex δευτέρον & πρῶτον, nihil aliud quam præposterum Sabbathum faciet, qui ex
 δευτέρας, & πρῶτον, efficiet primum Sabbathum post τὴν δευτέραν τῆς πάχα. Ex Calendarij con-
 textu potes animaduertere a κνι Nisan, ad κνι Siwan, esse dies κνι solidos, & κνι Nisan esse
 ἡμέραν πεντηκοστὴν ἀπὸ τῆς δευτέρας τῆς πάχα. diem quinquagesimum a postridie Pascha. Inter-
 uallum illud, ut diximus, semper dictum fuit tam Iudæis Græcensibus, quam Christianis,
 πεντηκοστή, cuius prima dies est ἡ δευτέρα τοῦ Πάχα, nimirum κνι Nisan, quæ vocatur ὀργη οργη
 Oblatio Omer. ultima autem est ἡγεῖ hoc est Solenne Hebdomadum, quod semper
 competit in κνι Siwan. Itaque solenne illud vocatur ἑορτὴ τῆς πεντηκοστῆς, & πλήρωμα τῶν ἡμε-
 ρῶν τῆς πεντηκοστῆς, & σιώαξις, id est, clausula quinquagesimæ: quod manifesto ex veteri le-
 ctione κνι Cap. Actorum Apostolicorum demonstratur: καὶ ἐν τῷ συμπληρωθῆναι τὰς ἡμέρας
 τῆς πεντηκοστῆς. Ita habebant prisca illi codices, non, ut hodierni, τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς. quod
 non procedit. ἡμέρα τῆς πεντηκοστῆς si pro solenni sextæ Siwan sumitur, ut re vera sumitur, non
 potest dici συμπληρωθῆναι, nisi postquam præterijt. Atqui mane erat, ὥρα τρίτη. eodem Cap.
 16. quomodo ergo συμπληρωθῆναι diceretur, quæ nouem horis æquinoctialibus aberat a fine
 suo? Vetus interpres Latinus, Paraphrastæ, Syrus, & Arabs legerunt ἡμέρας. & ratio ita exi-
 git, quemadmodum & nouitas illam vulgarem lectionem ut merito reijciamus, facit. quis
 nescit τὸ συμπληρωθῆναι dici de numero definito? Vt Lucæ 1, 23. συμπληρωθῆναι τὰς ἡμέρας τῆς
 λήθης αὐτῆς. Certe non dixit ἡμέραν. Septem enim ἡμέρας λήθης γενέσθαι mos erat. Chryso-
 stomus au-
 tem legit ἡμέραν, non ἡμέρας. & diu est, postquam locus ille interpolatus est. πλήρωμα τῆς
 πεντηκοστῆς, ut iam diximus, Hebraice dicitur ἡγεῖ id est σιώαξις clausula. Tria enim ἡγεῖ,
 hoc est tres clausulæ Festorum, sunt in anno. prima est octaua Scenopægiæ in κνι Τισι,
 secunda est septima dies solennis Azymorum in κνι Nisan. tertia, hæc quinquagesima dies
 τῆς πεντηκοστῆς, vel τῶν πενήκοντα ἡμερῶν, quæ (ut Iosephus scribit) ἀπὸ τῆς δευτέρας τῆς ἑορτῆς
 τῶν ἀζύμων putatur, a κνι Nisan, ut idem ait. Quare nullum festum vocari potest ἡγεῖ
 nisi ἐκ τῶν πρὸς π. Est enim clausula alicuius cultus, aut solennis, in quo fiebat σιώαξις. Sic
 omnes Muhammedani diem Veneris ἡγεῖ, id est σιώαξιν vocant, quod quum ea sit clausula
 Hebdomadis Muhammedicæ, in ea σιώαξιν fieri contingit. ἡγεῖ quoque est πανήγυρις, quæ ex-
 tra ordinem indicitur. Iosel 1, 14, & clausula κνι dierum, quos extra ordinem Encenijs templi sa-
 crauit Solomo, vocatur ἡγεῖ κνι Reg. x, 20. Dabo autem breue exemplum τῆς δευτεροπρωτης σαβ-
 βάτης. Hoc anno Christi 1604, neomenia Nisan Iudaici conuenit in κνι Martij Iuliani, feria
 quinta. Solenne Azymorum κνι Aprilis. δευτέρα τῆς πάχα κνι Aprilis. Proximum Sabbathum
 ἀπὸ τῆς δευτέρας vocabitur δευτερόπρωτον. Illud autem manifesto incidit in κνι Nisan, κνι Apri-
 lis Iuliani, ubi litera F. Vbicunque igitur videbis literam F, ibi statues Sabbathum. Proin-
 de κνι Aprilis fuit δευτεροδέυτερον σάββατον. Sabbathum secundum ἀπὸ τῆς δευτέρας. κνι A-
 prilis δευτερότερον, tertium ἀπὸ τῆς δευτέρας. κνι Aprilis δευτεροπερωτον. & sic deinceps, us-
 que ad Pentecosten, quæ incidit hoc anno in κνι Mai Iuliani. Quoties igitur hoc anno oc-
 currit litera F, a κνι Aprilis, ad κνι Mai, tot Sabbata sunt ἐν τῇ πεντηκοστῇ: hoc est in illo interual-
 lo 1 dierum, quorum ultimum & septimum fuit in κνι Mai, & proinde σάββατον δευτεροεβδομον.
 In Ca-

In Canonibus Græcis vocatur ἡ πρώτη, δευτέρα, τρίτη ἑβδομαὶς τῆς πεντηκοστῆς. ut Canon. $\overline{\kappa\alpha\upsilon\eta}$ Apostol. &c. Ignoratio igitur istius tam vexata, & frustra inuestigata rei referenda est ad prauam compositionem, quæ prius membrum huius nominis non δευτέρα, sed δευτερον facit, ut ex hac compositione fieret præposterum Sabbatum, non autem Sabbatum primum a postridie Pascha. In quancunque igitur diem Hebdomadis incideret $\overline{\kappa\upsilon}$ Nisan, illa dies dicebatur δευτέρα: & consequenter in toto interuallo Pentecostes ea dies vocabitur δευτέρα. Esto, verbi gratia $\overline{\kappa\upsilon}$ dies Nisan feria sexta. omnis feria sexta in toto interuallo dicitur δευτέρα πρώτης ἑβδομάδος, δευτέρας, τρίτης: adeo ut ipsa quoque dies solennis pentecostes diceretur δευτέρα. Leuit. $\overline{\kappa\lambda\iota\iota}$, 16. ἕως τῆς δευτέρας (ἡμέρας) τῆς ἑβδόμης ἑβδομάδος. Quin etiam Samaritæ πλὴν δευτέραν non solum vocant eam, in qua Omer offertur, sed etiam omnes deinceps, quæ in eandem feriam incurrunt, quas ita numerant, prima δευτέρα, secunda δευτέρα, tertia δευτέρα, &c. Exemplum: Ponamus omer oblatum $\overline{\kappa\upsilon}$ Aprilis, feria prima, litera Dominicali A. Vbicunque occurret litera A, hoc est feria prima, ea vocatur δευτέρα, eamque festam habent, & præcipua religione colunt: ita ut inter oblationem Omer, & maximum solenne Pentecostes, incurrant septem δευτέραν, ac proinde tot extraordinarij festi dies celebrentur, quorum ultimus in superiori exemplo fuerit in $\overline{\kappa\upsilon\eta\iota}$ Mai, & proinde in quarta Iunij, est quinquagesima a $\overline{\kappa\upsilon}$ Aprilis, in qua Omer oblatum fuit. Huius obseruationis ipsomet Samaritæ testes dabimus, qui in suo Chronico, quod ex Hebræo in Arabisum conuersum penes nos habemus, ita scribunt. *Μίσσος ἐστὶν νουντίος δέκα ἡμέρας τοῦ μηνὸς τοῦ δευτέρου τοῦ πρώτου τοῦ ἐνιαυτοῦ τοῦ Ἰσραηλῶν* (ita Iosua filium Nun vocant) *ἐξ οὗ ἐκτελέσθησαν οἱ ἑπτὰ ἡμέρας τῆς ἑβδόμης ἑβδομάδος. Ἰστάθη δὲ ἡ πέμπτη ἡμέρα τῆς ἑβδόμης ἑβδομάδος, ἡ δευτέρα, ἡ ἡμέρα τῆς ἑβδόμης ἑβδομάδος. Ἰστάθη δὲ ἡ πέμπτη ἡμέρα τῆς ἑβδόμης ἑβδομάδος, ἡ δευτέρα, ἡ ἡμέρα τῆς ἑβδόμης ἑβδομάδος.* Vocat quintam SECUNDAM, hoc est, πέμπτην δευτέραν, eam, quæ quinta erat ab oblatione Omer. Postea narrat, quomodo populus erat solutus in lætitiā, & otium, quomodo solet fieri, quando populus feriat. Igitur & omnem feriam, quæ septima est ab oblatione Omer, δευτέραν vocant, ut Leuit. $\overline{\kappa\lambda\iota\iota}$, 16, & eam cultu præcipuo obseruant. Hoc ut facerent, inducti sunt loco Numer. $\overline{\kappa\upsilon\eta\iota}$, 26. *Ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῆς τῆς ἑβδόμης ἑβδομάδος, ἡ δευτέρα, ἡ ἡμέρα τῆς ἑβδόμης ἑβδομάδος, ἡ δευτέρα, ἡ ἡμέρα τῆς ἑβδόμης ἑβδομάδος.* Ergo, inquit, omnibus Hebdomadibus, hoc est, omnib. δευτέρας, sacra panegyris celebranda, unde Samaritæ merito a Iudæis *ἡ δευτέρα ἡμέρα*, hoc est ἑβδομαδία, dicti, quod omnem δευτέραν τῶν ἐπὶ τῆς πεντηκοστῆς ἑβδομάδων eadem religione, qua ipsum πεντηκοστῆς diem, colunt. Epiphanius Sebuaxos hæreticos ex Samarismo, & eius sectam separatam fuisse dicit. quod quidem, ut & alia multa apud illum scriptorem, ab historiæ fide prorsus alienum est. Res ipsa palam aduersatur. Iudæi igitur ita Samaritæ per contumeliam vocabant, quod non solum tot dies festos habent, quot sunt δευτέραν in Pentecostes interuallo, sed etiam quod aliunde initium capiunt τῆς πεντηκοστῆς, quam unde ipsi. Quia enim scriptura dicit, numerabis tibi septem septimanas καὶ ἀρχήσεται ὑμῖν ἀπὸ τῆς ἐπέστερον τῶν σαββάτων, &c. illi τὸ σαββάτον illud interpretantur Sabbatum ordinariū, qui dicitur dies Saturni. Ideo semper Samaritæ ἡ δευτέρα est feria prima, quæcunque proxima ante, aut post tertiam decimam Nisan. ut in hoc exemplo, quia decima secundi mensis, siue Iar, erat quinta δευτέρα, ideo iam quatuor δευτέραν præterierant, hoc est $\overline{\kappa\upsilon\eta\iota}$ dies, quarum prima iniuit duodecima Nisan, quæ est feria prima proxima ante $\overline{\kappa\iota\iota\iota}$ Nisan. Proinde Nisan ille iniuit feria septima. Aliud exemplum ex eodem Chronico. Ibi scriptum extat, anno primo Iosua, hoc est eo, quo Israelitæ ingressi sunt terram, quartadecima mensis primi, eos azyma comedisse, de frugibus, & fructibus degustasse, ac manna cessasse. Proinde $\overline{\kappa\iota\iota\iota}$ mensis illius fuisse feriam primam. Tam crassus error ex ignoratione vocis Sabbath natus est. Nam, ut mediocriter Hebraice docti sciunt, ibi non est ordinariū Sabbatum, sed quemadmodum שבת & שבתון pro eodem sumuntur, nempe pro ordinario Exodi $\overline{\kappa\upsilon\eta\iota}$, 23. $\overline{\kappa\kappa\kappa\upsilon}$, 2. Leuit. $\overline{\kappa\kappa\kappa\iota}$, 3. ita hic שבת pro שבתון sumendum est: atqui Sabbathon שבתון non tantum pro ordinario, ut iam demonstratum est, sed etiam pro quouis solenni, in quo ab opere cessatur, usurpatum est, ut Leuit. $\overline{\kappa\upsilon\eta\iota}$, 31, de die Kippurim. & $\overline{\kappa\kappa\kappa\iota}$, 23, de neomenia Tisri. Igitur in ἀρχήσεται ὑμῖν ἀπὸ τῆς ἐπέστερον τῶν σαββάτων, non ordinariū Sabbatum denotari potest. Incertum enim erit quodnam Sabbatum ordinariū intelligendum, an quod primum in principio mensis, aut in medio, aut proxime a fine occurret. Quod est absurdum. Quum igitur non possit esse ordinariū Sabbatum, superest, ut de solenni, a quo ab opere cessatur, intelligendum sit. De quo potius intelligendum, quam de eo, de quo sermo erat, nempe de $\overline{\kappa\upsilon}$ primi mensis? Ergo ἡ δευτέρα est ea, quæ sequitur $\overline{\kappa\upsilon}$ primi mensis. Notandum vero accurate inter se differre *הַשַּׁבָּת הַשְּׁמִינִי תַלְוֹ אֲשֶׁר לִפְנֵי*
תוֹ פִּינְיָא,

τῷ πάρα, & τῷ τῆρη, πλὴν αἴρον τῷ σαββάτῃ, ἡγουῖ τῆς ἑορτῆς. Nam prius est $\overline{\text{xv}}$ Nisan. Numer. xxxiii, 3. Iosue v, 11. Alterum est $\overline{\text{xvi}}$ Nisan. Leuit. $\overline{\text{xxv}}$, 16. Quare ineptissime Samaritæ τὸ $\overline{\text{v}}$ interpretantes magno errori sese implicarunt. Iudæorum magistri dicunt Sadducæorum quoque hanc fuisse sententiam. quod omnino falsum est. Nam Sadducæi Ierosolymis morantes, in quorum sectam etiam multi Sacerdotes transfierant, quomodo aliena & diuersa a publico usu die Omer offerre ausi essent, quin a populo lapidibus iucesserentur? Sed hallucinatio est. Quia Sadducæos Iudæi hodierni, & vetustiores nulla in re a Samaritæ discrepasse credunt, propterea eos sæpe cum Samaritæ confundunt. At nos negamus ulla in re conuenisse. Nam Sadducæi totum textum biblicum admittebant, καὶ τὰ νόμιμα γεγραμμένα, teste Iosepho, reiectis traditionibus Phariseorum. Samaritæ tantum legem retinuerunt. Sadducæi animarum immortalitatem, & proinde supplicium, aut remunerationem post hanc vitam abnegabant. Samaritæ & animas immortales fatentur, & locum κρῖσι καὶ ἀνταπόδοσι post vitam hanc esse credunt, ut dicitur in eorum Chronico extat. An resurrectionem credant, nescio. Si negant, in hoc tantum illis cum Sadducæis conuenit. Epiphanius ait negare 522; de Doctrinis πρῶτον ἢ νεκρῶν ἀνάστασιν, ἔπειτα ξείνον ἐστὶ Σαμαρείτης. Rursus πνεύματα, Angelos, Dæmonas negant Sadducæi, Samaritæ fatentur. Sed de his hæcenus.

$\overline{\text{xxv}}$ Siwan. *Ieiunium. occiditur Rabban Simeon filius Gamaliel, &c.*] Decem summi inter Iudæos viri interfecti sunt sub Romanis, pars in excidio urbis, alij extra illud tempus, qui a Iudæis vocantur $\overline{\text{v}}$ ἡρωῖ, οἱ φονευθέντες τῆς βασιλείας, id est, οἱ φονευθέντες ἐπὶ βασιλείας Ῥωμαίων. quorum nomina videntur in Germine Dauid. anno Iudaico MMDCLXXX. $\overline{\text{v}}$ $\overline{\text{xxv}}$.

Ibid. *Rabban Simeon filius Gamaliel.*] Primus illorum decem interfectus in ipso urbis excidio. $\overline{\text{v}}$ ἡρωῖ ἡρωῖ $\overline{\text{v}}$ $\overline{\text{xxv}}$ ἡρωῖ ἡρωῖ ἡρωῖ & ipse fuit primus eorum decem interfectorum regni.

Ibid. *Rabbi Ismael.*] Rabbi Ismael filius Elia Pont. Max. interfectus quoque in ipso Ierosolymorum casu: cui viuenti cutis de cranio detracta est: $\overline{\text{v}}$ ἡρωῖ ἡρωῖ ἡρωῖ ἡρωῖ ἡρωῖ. & exuerunt cutem cranij eius in eius vita. hoc est eo viuente. Alij negant in excidio urbis perijisse, sed post illud tempus aliquandiu superfuisse.

Ibid. *Rabbi Hanania.*] $\overline{\text{v}}$ ἡρωῖ ἡρωῖ ἡρωῖ. Hananias $\overline{\text{v}}$ ἡρωῖ ἡρωῖ, aut οὐγκελος ἢ ἀρχιερέως interfectus est in excidio Urbis. In alijs libris *Hanina* non *Hanania*, reperio. Sed vitium est.

$\overline{\text{xxvii}}$ Siwan. *Combustus est Hanina, filius Tardion.*] Etiam in alijs Codicibus Hanania reperi, non Hanina. Iste est sextus eorum decem, qui interfecti sunt.

$\overline{\text{xvii}}$ *Tamus.* ἐνδελεχισμός.] In suo Calendario Genebrardus, pecus maledicentissimum, putauit ἐνδελεχισμόν esse solenne quoddam Iudaicum, quum sit iuge, siue quotidianum sacrificiū. Si tam crassum errorem illa bestia insolentissima in alio deprehendisset, quis eius so Triumpherre potuisset? Idem etiam in eodem Calendario per octo dies Pentecosten celebrari dicit, quum singulare solenne, id est $\overline{\text{v}}$ ἡρωῖ ἡρωῖ, fuerit. Multi quoque nostrorum tam veterum, quam recentiorum, idem somniant. Si enim Pentecoste habuisset octauam solennem, ipsa octaua dicta fuisset $\overline{\text{v}}$ ἡρωῖ. Atqui Pentecoste ipsa erat $\overline{\text{v}}$ ἡρωῖ, ut supra ostendimus. Quum esset clausula, quomodo clausulam habuisset?

Ibid. *Urbis fissa.*] Non potest intelligi de priore expugnatione Ierosolymorum sub Sedekia, quæ hoc quidem mensē contigit, sed die nono mensis, non autem hoc, qui est septimus decimus. Ierem. $\overline{\text{li}}$, 6, 7. ἢ Reg. $\overline{\text{xxv}}$, 4. Sed nec de illa expugnatione intelligi posse, quæ sub Tito contigit, satis ex Iosepho constat.

i Ab. *Ieiunium. Moritur Aharon Pontifex.*] Numer. $\overline{\text{xxvii}}$, 38. Iulij $\overline{\text{xix}}$, feria $\overline{\text{vii}}$, si non habeatur ratio traiectionis feriarum. Alioquin fuisset annus abundans, & biduo tempus posterius esset. Erat annus hodierni computi Iudaici 2303.

$\overline{\text{ix}}$ *Decretum contra patres nostros, ne terram ingrederentur Iudæam.*] Sub Hadriano. Hieronymus In $\overline{\text{vi}}$ cap. *Elaia.* Deniq, post extremam vastitatem, etiam Leges publice pependerit, & prohibiti sunt Iudæi terram, de qua eieciti fuerant, ingredi. Reliqua, quæ huc pertinent, vide ad numerum Eusebianum $\overline{\text{xcv}}$. Iudæi harum rerum memoriam retinent, quarum causas hodie penitus ignorant. Contigit autem cessatio $\overline{\text{v}}$ ἐνδελεχισμοῦ in posteriore templo paulo ante excidium: de quo nos in Appendice Operis de emendatione temporum. At hic videtur intelligi de priore Templo. Quemadmodum vero quis iste Epistemon fuit, ignoramus, ita quando hoc contigit, ne ipsis quidem Iudæis compertum est. Quidam autem Iudæi in phreneticis suis allegorijs aliam causam huius ieiunij adferunt. Illud enim Ecclesiastæ $\overline{\text{iii}}$, 4. *Tempus fletu, ἀναγωγικῶς* interpretantes referunt ad illud Numerorum $\overline{\text{xviii}}$, 1. *Populus fletu.* Propterea aiunt non Ab statum ieiunium consecratum. $\overline{\text{v}}$ ἡρωῖ ἡρωῖ ἡρωῖ ἡρωῖ ἡρωῖ. Et determinatus est fletus in secula nona nocte Ab. De causis horum ieiuniorum, quæ quanuis post excidium

excidium Templi instituta sunt, tamen sunt vetustissima, Cyrillus in $\bar{\nu}\bar{\iota}\bar{\iota}$, 19 Zachariæ ea adfert, ex quibus Lector harum rerum peritior non euadet. $\delta\theta\epsilon\nu\gamma\delta\ \alpha\rho\epsilon\varsigma\ \epsilon\pi\textcircled{c}$. Sunt autem illa ieiunia $\bar{\mu}\bar{\iota}\bar{\iota}$ numero, $\bar{\kappa}\bar{\nu}\bar{\iota}$ Tamuz, $\bar{\iota}\bar{\kappa}$ Ab, $\bar{\mu}\bar{\iota}$ Tifri, $\bar{\xi}$ Tebeth.

Ibid. *nona nocte Ab.*] Hæc sunt Iudæorum nudipedalia. quæ quum ad placandam Dei iram instituta sint, tamen Iudæi posterioribus temporibus multa licentius in illis faciebant. Nudis enim pedibus in foro saltabant ea die. Chrysostomus oratione prima in Iudæos. *τότε μὲν οὐδὲν εἰς κελσὸς καὶ μάχας ἐνήσθον. νῦν ὅτι εἰς ἀσελγείας, καὶ πλὴν ἐσχάτως ἀκλασίαν γυμνοῖς τοῖς ποσὶν ὄπτη τῆς ἀγορᾶς ὀρχόμενοι.* Lege cætera.

TABVLA PRIMA MENSIVM.] Hæc, & quatuor sequentes Tabulæ, nihil habent, quod non ex ipso titulo & ex structura animaduerti possit. Sextæ est eadem constructio, quæ secundæ Capitis tertij, aut quartæ Capitis quarti: eadem methodus. Quare interprete opus non habet.

TABVLA SEPTIMA.] Constructio quidem huius eadem, quæ sextæ, sed usus alius. Nam, ut ex eius methodo constat, ea est regula & æquatio Tabulæ octauæ. In istis autem duabus, sexta, & septima longe maiore industria, labore, & studio opus fuit, quam in secunda Capitis tertij, propter translationes feriarum. Qui scire cupit feriam Tifri, illi satis est sexta Tabula. qui feriam Tifri, cum qualitate anni mauult, adeat septimam. Non parui laboris fuit, tantam Translationum varietatem subleges & canonem quendam cogere. Nemo elegantiam constructionis huius Tabulæ animaduernerit, qui prius utilitatem non perceperit. Ne Iudæis quidem summis computorum annalium artificibus unquam huius methodi in mentem venit.

D E F I N I T I O N E S.

$\bar{\mu}\bar{\iota}\bar{\iota}$ *Annus defectiuus.*] Iudæi iam a multis sæculis ante excidium posterioris Templi nunquam neomeniam Tifri a prima, quarta, sexta feria inibant, propter tot solennia, quæ in illo mense occurrunt. Propterea diligenter cauebant, ne in illo mense duo festa concurrerent. Nam si tot solennia seiuncta sunt oneri, multo magis, si duo solennia concurrunt. quod quidem fieri necesse est, si ab una ex illis tribus ferijs neomenia Tifri incipiat. Esto neomenia Tifri feria prima. Ultima Elul antecedentis erit Sabbatum. En duo Sabbata: Sabbatū ordinariū, & caput anni, quo opus facere non licet. præterea $\bar{\kappa}\bar{\mu}\bar{\iota}$ Tifri erit Sabbatum, & sequens dies Scenopogia. En duo solennia. Rursus $\bar{\kappa}\bar{\nu}\bar{\iota}$ Tifri erit Sabbatum, & $\bar{\kappa}\bar{\nu}\bar{\iota}$, octaua *σκηνοπηγίας*. proinde duo Sabbata. Incipiat rursus a feria quarta. Quarta dies Tifri erit Sabbatum, & antecedens est semper ieiunium Godoliæ. Ita sunt duo solennia. Aliud incommodum. Magna dies Kippurim incidet in feriam sextam: & undecima dies erit Sabbatum. Duo igitur continua Sabbata, $\bar{\xi}$, & $\bar{\kappa}\bar{\iota}$ Tifri. Denique incipiat a feria $\bar{\nu}\bar{\iota}$. Secunda dies Tifri erit Sabbatum, cui proxime succedit ieiunium Godoliæ. Continuabuntur igitur tria Sabbata, nimirum clangor tubæ, Sabbatum, Godolia. Præterea $\bar{\kappa}\bar{\nu}\bar{\iota}$ Tifri erit Sabbatum. Sed antecedens erit Scenopogia. Ita scenopogia & Sabbatum ordinariū continuabuntur. Postremo $\bar{\kappa}\bar{\mu}\bar{\iota}$ erit Sabbatum. At antecedens est octaua scenopegias, quæ non minori cultu obseruanda, quam ipsa Scenopogia. Duo igitur continua Sabbata. Propter unum Tifri igitur hæc cautio instituta, non propter alios menses: in quorum aliquo omnino quotannis duo sabbata continuari contingit. Quare ridicula fuit iubilatio Doctōris Theologi, qui in Commentario suo in Iohannem *ἰη πραιὸν* canebat, quod apud Iosephum legitur, aliquando euenisse, ut Sabbatum proxime post Pentecosten sequeretur: atque ex eo concludit in modo & figura translationes feriarum esse recens Iudæorum institutum. Errori rem iocularem adiecit, quod ex abrupto & e vestigio Iudæos neomeniam Tifri a feria prima, in feriam secundam, & a quarta in quintam transferre arbitratur: quod sane falsum est, quum interuallum a neomenia Nisan, ad neomeniam Tifri, semper sit dierum $\bar{\sigma}\bar{\iota}\bar{\kappa}\bar{\nu}\bar{\nu}\bar{\iota}\bar{\iota}$, tenore immutabili. Sed ne annus sequens incipiat a ferijs $\bar{\iota}$, $\bar{\mu}\bar{\iota}\bar{\iota}$, $\bar{\nu}\bar{\iota}$, ei rei cauetur anno antecedente, exemptione, aut additione unius diei. Eximitur dies de ultima Casleu, & mensis ex pleno fit cauus: Annus vero ex eo fit defectiuus, communis dierum $\bar{\sigma}\bar{\sigma}\bar{\sigma}\bar{\iota}\bar{\mu}\bar{\iota}$, cuiusmodi nullus est naturaliter, embolimæus autem $\bar{\sigma}\bar{\sigma}\bar{\sigma}\bar{\iota}\bar{\kappa}\bar{\nu}\bar{\nu}\bar{\iota}\bar{\iota}$. Additur dies fini Marcheswan, & mensis ex cauo fit plenus, annus autem abundans, communis quidem dierum $\bar{\sigma}\bar{\sigma}\bar{\sigma}\bar{\iota}\bar{\nu}$, cuiusmodi sunt $\bar{\kappa}\bar{\iota}$ *ὑπερήμεροι* in Arabum *τρελακειπαιτελὸν*. embolimæus autem dierum $\bar{\sigma}\bar{\sigma}\bar{\sigma}\bar{\iota}\bar{\kappa}\bar{\nu}\bar{\nu}\bar{\iota}\bar{\iota}$, constans mensibus quinque cauis, octo autem plenis, cuiusmodi annus nullus est natura, sed instituto Iudaico. Neque nouum *ἐξαίρεσις καὶ ὡσεὶ εἰσέσις* in annis Iudæorum committi, quum & *ἐξαίρεσις* in mensibus Græcorum ad æquationem Lune fieri solitas demostrauerimus.

- iiii *Annus Defectiuus.*] Iam diximus nullum annum communem naturaliter esse defectiuum, sed positive. Soli enim Iudæi eo utuntur ad 178 declinandum, id est, ut vitetur feria 7. iii, vi, in neomenia Tisri.
- v *Annus abundans.*] Annus communis abundans tam naturaliter, quam ciuiler esse potest, cuiusmodi xi diximus esse ἐν τετρακονταετηρίδι Arabica: quos annos Arabes vocant *Κεβίσα*, id est ἐμβολιμαίς, propter ἡμέραν ἐμβόλιμον.
- viii *Adar prior.*] Ex duobus Adar in anno embolimazo posterior vocatur *Feadar*. id est Ἀδάρ καὶ Ἀδάρ. *Adar & Adar, παλινοδάρ, gemellus Adar*: qui tam non est insititius, sed ordinarius, dierum xxxix, in quo Mordochæus, & ieiunium Ester. Antecedens vero est insititius, & plenus. Ergo posterior improprie dicitur ἐμβόλιμος. Sed non caret exemplo. Nam Romani post xxxii aut xxxiii Februarij inferebant dies xxviii, quot scilicet dierum est Februarius ordinarius, illosque xxxviii dies vocabant intercalares, quum tamen esset Februarius ordinarius, & antecedentes xxxii, aut xxiii iustius merebant nomen mensis intercalaris, quam alter, propterea quod inter ultimam Ianuarij, & Kalendas Februarij ordinarij infunderentur.
- xi *Tempus embolismi.*] In omni Enneadecaeteride sunt Syzygia cccxxv. Vnde sequitur, ut xii anni sint xii mensium, septem autem sint xiii, uno mense nimirum longiores. Non potestigitur intercalari, nisi septies, enneadecaeteride, idque quoties exigit interuallum definitum, intra quod citior & ulterior neomenia consistere debet: ut in veteri cyclo Paschali, Niceno, in quo non tam neomeniarum, quam Terminorum Paschalium ratio habetur, citimus Terminus est in xxi Martij, remotissimus in xviii Aprilis. Interuallum, dies xxxviii. Ne igitur Terminus statuatur ante xxi Martij, aut post xviii Aprilis, aliquando embolismus ante tempus præcipitatur, quum tamen naturalis embolismus confurgat ex Solis excessu supra Lunam, quando ex eo colligitur aut iustus, aut amplior modus mensis Lunarís. quod accidit in annis iii, vi, viii, xi, xiiii, xvii, xix. Isque ordo hodie seruetur in Enneadecaeteride Iudaica: quauis in ea non in fine, sed in medio anni intercaletur. Adar enim intercalatur, non Elul. Excessus vero Solis sunt dies 10. 21. 204. Ille excessus ter ductus superat modum trium annorum communium diebus 33. 2. 899. Itaque 30 dies intercalandi sunt in anno tertio. & supersunt dies 3. 2. 899. qui cum alijs excessus Solaris progressibus consummabunt triginta, aut amplius, dies: quemadmodum animadvertere potes in Tabula secunda posteriore parte.
- xvi *Character temporis.*] Tam in rationibus Solis, quam Lunæ, de dierum aggregato semper abijcimus omnes septenarios, & residuum cum horis & scrupulis est character temporis propositi. Hic characterissimus temporum vere vocari potest *Φεγγὺς τῶν χρόνων*, quemadmodum ille apud Laertium dicebat, τῶν διαλεκτικῶν esse *Φεγγὺν φιλοσοφίας*. Sic Iudæi suam Masorain vocant *מסורת ספר* *sapem scriptura*, *Φεγγὺν τῆ γενέσεως*. quo nihil verius. Quemadmodum enim sapes furem arcet: ita Masora cogit in ordinem licentiam Correctorum. Non aliter character quoque temporis constituit fines audaciæ computatorum, ut qui in hoc negotio characterem negligat, non magis sit audiendus, quam qui negat principia. Nouitas huius rei valde perculit Clauium, quod tale nihil inuenerat apud Bedam & Iohannem de Saxonia.

CHARACTERES.

- i *Character mensis.*] Mensis est dierum 29.12.793. Abiectis omnibus septenarijs, superest character mensis 1.12.793. id est feria prima. hor. 12. Scrup. 793. Hunc autem modum mensis se Hipparcho debere, aut saltem definitionem mensis Hipparcheam conuenire cum Iudaica, veteres Iudæi testantur, ut a nobis supra relatum est. Rabbi Simeon filius Gamalielis, quem alij in excidio Ierosolymorum oppressum fuisse, alij ad tempora Traiani vitam produxisse dicunt, ita mensẽm definiebat: *בן מקובלני בבית אביו זכא שאין חרושה של לבנה פחות מכאן ימים וחצי* *Sic informatus sum a Schola patris mei (Doctõris) Aba, quod Luna renouatio non est minor dierum xxx, & semissis, & duarũ partium horæ, & scrupulorũ lxxii.* Accipit partes pro trientibus horæ, exemplo Græcorum, qui *διμοισρον*, hoc est *duas partes*, dicunt, quum duos trientes designant, quod obscure dictũ. Nā *יות* sunt *μεσδεις*, siue sint trientes, siue quadrantes. Aliter hanc definitionem conceptam legi, auctore Samuele Iarhinao vetustissimo Magistro: *אין חרושה של לבנה פחות מכאן ימים וחציה ושתי ירות השעה וחצי השיעות ועשיריות של השיעות ושתי של חצי העשירית* *Renouatio Luna non est minor undetriginta dierũ, & semissis, & duorũ trientum horæ, & dimidij nonæ, & decimæ ipsius ix, & sexta dimidij ipsius decimæ.* Duo trientes horæ sunt scrupula 720.

quitur nouilunium Tohu ciuile 2. 5. 204. Propter illarum sex horatum absentiam, quotiescunque nouilunium attingit, aut excessit horas 18, tantundem est, ac si 24 horæ, aut amplius, collectæ essent. Imputandæ enim semper sunt eæ sex, quæ propter tempus ciuile expunctæ sunt, ut intelligamus 18 horas ab occasu Solis, tantum esse, ac 24 a meridie. Quum igitur hoc accidit, feria crescit unitate, ut ratio postulat; & oculi ipsi docent. Quum igitur feria nouilunij designatur, scito eam ab initio noctis antecedentis inijsse. quod Clauius non assequens putat nos nouilunia anticipasse, quæ est eius inscitia, atque in reprehendendo stolidæ confidentia. Non enim aliunde instituunt diem suum ciuilem, quam a principio noctis, omnes nationes, quæ anno Lunari utuntur. Et hæc crassa fuit Clauij inscitia. Quia vero in nullius potestate est, ut semper exacte ad coitum luminarium neomenia dirigatur, propter inæqualitatem motus Lunaris nunc paulo post meridiem, alias post occasum Solem, alias post mediam noctem, & sæpe paulo ante meridiem ineuntis, propterea Iudæi, qui superstitiose neomeniæ commissæ momentum obseruare tenentur, idque propter vagum sideris cursum assequi nequeunt, propterea duas neomenias semper celebrant. Quod & antiquitus faciebant. Nam non solum diem visionis, quæ dicitur *שרית*, vel *השרית*, *renouatio Lunæ*, sed etiam *עֵנְהָ וְכֹהֵנָהּ* antecedentis diei obseruabant: eamque vetus lingua Bibliorum *קֹדֶשׁ*, Horatius trigesima Sabbata Iudæorum vocat. — *hodie trigesima Sabbata. Fin tu Curtis Iudæis oppedere?* — Vetustæ Glossæ. TRIGESIMA SABBATA. *quæ neomenias esse dicunt.* Recte. Nam Sabbata Horatius vocat omne festum Iudæorum. trigesima autem dies, siue *ἡ τετρακάς τῆς μηνός*, est *עֵנְהָ וְכֹהֵנָהּ*, quam Iudæi summa veneratione colebant. & ut dixi, vocatur *קֹדֶשׁ*, & tubæ clangore indicebatur. Pergit Horatianus interpret: *quoniam per Sabbata Iudæi numeros Lunares accipiunt.* Per Sabbata intelligit *σαββατικῶν ἡμερῶν*, id est feriam, per quam colligunt neomenias. Per characterem enim eas designant. Quare locus est insignis. Sed tamen hæc interpretatio non aperit mentem poetæ, qui more Græcorum, & aliorum Romanorum omne festum Iudaicum Sabbatum vocat. Rursus: *Sabbatum magnum in renouatione Lunæ a Iudæis hodie obseruatur.* Apud Clementem similis locus ἐκ τῆς Ἰουδαϊκῆς Πέτρας κηρύγματι citatur: *μηδε κτ' Ιουδαίως σεβετε. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι μόνοι ὀνομαζόμενοι τὸν θεὸν γνώσκοντες, οὐκ ὀπίστανται, λατρεύοντες ἀγγέλοις καὶ δαχτυλλοῖς, μὴ δὲ σελλῶν, καὶ εἰ μὴ ἡ σελλῶν Φανῆ, σάββατον ἐστὶν ἄγασιν, ἔτε ἄζυμα, ἔτε μεγάλλω ἡμέραν.* Et hic quoque locus est luculentus. Nam idem vult, quod Horatius, & interpret Horatij, Sabbatum a Iudæis non obseruari nisi visa Luna, eodem modo accipiens Sabbatum, quo Horatius, pro quouis festo Iudaico. Sic in illud Epist. ad Galatas *ἱπ*, 9, 10: Græca Scholia: *πᾶς νομικῶς τηρήσας διὰ τὰ σάββατα, καὶ πᾶς ἐβδομάδας, ἔπας νεμλιώας, ὅτι ἡλίε καὶ σελλῶης κενήσῃ οἱ καιροὶ διὰ τὴν πῶν.* Quin & quod sequitur, verissimum, eos non agere *ἄζυμα*, *εορτῶν* (id est, *πεντηκοστῶν*) & *μεγάλλω ἡμέραν* (*τῆς σκλωποηγίαν*) nisi prius visa Luna. Hoc certe olim faciebant, quum quantum per tempus nubilum licebat, neomenias putabant *הראיה פי ה' ע' ad visionem.* Hodie, quia a coitu luminarium, & ex scripto neomenias putant, duo festa obseruant. quorum alterum vocant *ג' ש' שני יום טוב יום* *Festum secundum exilij.* & de Rabbi Eliezer Hakkalir scriptum extat: *שני יום היו ב' קדושים על פי הראיה שהיו לא תקן שום קדושה ליום שני* *quod in diebus illius sanctificabant neomeniam secundum visionem, propterea quod nullam poesin ordinavit ad diem secundum (festi deportationis)* Clarius apud alios de hoc Eliezer: *ש' דאשון יום על פי שום פיוט יום שני יום ראשון* *Nullam poesin instituit præterquam super primo die festi secundum ritum filiorum terræ Israelis, qui non custodiunt dubium bidui deportationum, quemadmodum extranei terræ Israelis.* Dubium bidui deportationum vocat, biduū festi, quod coguntur celebrare illi Iudæi, qui extra terram Israelis habitant: hoc est, *עֵי דִּי דִּיאַסְפּוֹעָס*, quia unum tantum festum obseruant Iudæi Palæstini, propterea quod illis licet ad visionem Lunæ neomenias determinare; quod quidem extra fines terræ Israelis non licet. Ex eo autem Iudæorū Critici & Chronologi conijciunt Rabbi Eliezer vixisse stante Templo: quia eius sæculo unum tantum festum celebrabant, non duo, ut hodie propter dubium neomeniæ. Vnum autem festum duntaxat celebrare non potuisse, nisi neomeniam ad visionem sanctificarent. quod certe fiebat stante Templo. quod autem geminum festum non celebrarent, patet eo, quod quum ipse poesin & hymnum conscripserit pro uno festo duntaxat, necessario sequitur unum tantum festum, & unam neomeniam eos tunc obseruasse. Sed an verum sit eos unum tantum festum obseruasse, dubitari possit ex illo loco Horatij *trigesima Sabbata.* Nam proculdubio *τῶν τετρακάδα*, quam *קֹדֶשׁ* vocabant, sacram habebant, ut & neomeniam sequentem. de quo amplius loquendi hic locus non est. Hodie vero ut duo sunt Festa, ita duo hymni singulis festis dicati, quibus in exilio utuntur Iudæi.

REGVLÆ.

III *Semper in anno communi.*] III Feria est idonea capiti anni. Tisri enim potest incipere a ferijs, II, III, V, VII, quæ quatuor feriæ admittuntur in neomeniam Tisri. reliquæ tres I, III, V sunt reijciendæ, καὶ ἀδόκιμοι per Reg. I. Accidit tamen, ut aliquando feria tertia etiam reijciatur, si in anno communi character fuerit, 3. 9. 204, aut amplius. Adijce enim characterem anni communis 4. 8. 876. sicut 7. 18. 0, nouilunium vetus transferendum astronomice in feriam primam. Sed feria prima non est idonea per regulam primam. Transferatur ergo in secundam, ut usus Iudaicus ciuiliū dierum postulat. A feria 3, ad feriam secundam, sunt dies VI. Ideo annus ille communis fuerit dierum 356. quod est absurdum per defin. II. Ergo feria tertia statuatur quinta, quotiescunque nouilunium attingit, aut excessit hor. 9. 204.

IIII *Semper post embolismum.*] Secunda feria est idonea. Sed potest contingere, ut reprobetur; idque in anno proxime post embolismum, si nouilunium fuerit 2. 15. 589. aut amplius. Ab eo enim aufer characterem anni embolimæ 5. 21. 589. remanet character Tisri antecedentis ante embolismum 3. 18. 0, nouilunium vetus mutandum astronomice ex tertia in quartam feriam, & ciuilitè ex quarta in quintam. Sed a quinta feria, ad secundam Tisri sequentis, sunt tantum dies quatuor. Ergo ille annus embolimæ fuerit tantum dierum 382. quod est ridiculum per eand. defin. II. Itaque pro feria secunda, assumenda tertia. & annus ille antecedens embolimæ fuerit defectiuus. Vides quæ sit huius Computi elegantia, quanta peritia & solertia: ut etiam in Translationibus superstitionis Iudaicæ eiusmodi temperamentum adhibeatur, quod proxime a rationibus Lunæ abest: in ordinarijs autem annis non potuit ulla methodus melior, accuratior excogitari. Hoc hoc vocandum erat diuinum inuentum, non imperitiæ Clauij fœtura, binæ epactæ in unam diem congestæ, bisexti ratio neglecta, alienum principium epactarum, mensis Lunaris XXXI dierum, καὶ τοὺς τόξους καὶ ἀστροκαλίαις, καὶ ἀπὸ φέλας παροψώνηματα. Quid præstiterint veteres Ecclesiasticorum computorum magistri in hac doctrina, tempus ipsum docuit. Nam usque ad septingentos annos a Christo nato vix error deprehensus est. Hodie περὶ ἡμισίους σελευαϊκῆ imperitiam harum rerum aperuit; ut propterea castigationem adhibendam esse necessitas ipsa docuerit. Admota est manus castigationi. Sed ad errores deprehendendos stultorum magister tempus expectandum non est. Iam omnia sunt ἐναργῆ καὶ ὀφθαλμοφανῆ. Nemo ea tueri potest, præter malignos, aut imperitos. In tanta luce literarum latebram inscitæ quærere, extremæ impudentiæ est. Diuina diuina Iudæorum anni ratio potuit Liliæ præire quomodo & rem accuratius exequerentur, & existimationi suæ confulerent. Non minima vero pars eius felicitatis fuisset, si peritiorē, quam Clauium, ad consilium adhibuissent. Sed cuncta aerij discernunt irrita ventī. Melius ergo scientiam sibi reseruare, usum erroris Clauio & Clauianis relinquere.

IN CAPVT SEPTIMVM.

MHNES ATTIKOI.] Multa quidem sacra, solennia, diesque festi Atheniensium fuerunt, de quibus ingentes Commentarios quum alij, tum Apollodorus, & Philochorus conscripserant. sed ex tanto numero pauca in potestatem nostram peruenerunt, neque eorum quidem omnium dies, quibus ea celebrabantur quotannis, præter aliquot, nobis explorati sunt. Quare quæ hic coniecimus, boni consulat benignus lector, & si felicius ei, quam nobis, in veterum scriptis diem, quæ diligentiam nostram effugerit, nancisci contigerit, poterit eam suo loco in isto Calendario ponere, & alijs, ut idem faciant, præire.

ΕΚΑΤΟΜΒΑΙΩΝ.] Hecatombæon est mensis περυνέαις, & populi. Gamelion autem est caput octaeteridis popularis, aut periodi Calippicæ popularis. Sic Iudæis Nisan est caput anni ciuilis & Ecclesiastici, Tisri Computi annalis. Ideo enim Adar intercalatur, quia est anni Mosæici ultimus, & propter eandem causam Posideon intercalabatur, quia proximus ab eo Gamelion erat caput Octaeteridis. Certe duo Harpali Gamelion erat princeps mensium tam περυνέαις, quam dierum ciuiliū. neque res vetusta est, ciuile tempus ab Hecatombæone putare. & propter Παναθηναία institutum, ut Hecatombæon, cui id solenne competit, esset mensium princeps. Idque accidit postquam Panathenæa manu scula tetraterica instituta sunt, anno III Olymp. III. Nam antiquitus τῆσπι χήμερῶν erat initium anni in terra Attica, ut & Romæ, unde initium suarum Octaeteridon fecerunt Harpalus, & Eudoxus: sed Harpalus post IX Ianuarij, Eudoxus post XXVII Decembris, ubi putauit esse τῆσπις χήμερῶν, quæ

quæ concurrebant tunc cum Ifijs Aegyptiacis. Τροπῆς autem, quod cogimur non femel iterare, siue κέντρα, non eas, quæ veræ τροπαί essent, vocabant, sed quadrantem anni Iuliani dierum ̄xci. hor. 7. 33. Hebræi, ut suo loco vidimus, Tekuphoth vocant. Primus quadrans v̄i Ianuarij, secundus vii Aprilis, tertius vii Julij, quartus vii Octobris. A primo quadrante veteres Attici, & Romani, & quod non vereor asserere, maior pars Græciæ anni sui initium ducebant: Chaldæi, & Persæ a secundo; Elidenses, & postea etiam Athenienses annum περτανείας, a tertio: Hebræi vetustissimi, etiã hodierni a quarto quadrante, quem παρηγη vocat Moyses, in quo æquinoctium Autumni commissum fuit anno Exodi. Apud Aristotelem περὶ ζώων ἰσχυρίας, Theophrastum περὶ φυτῶν ἰσχυρίας creberrima τροπῶν mentio, & apud alios. Qui putant eos intelligere de veris solstitijs, aut æquinoctijs, quod certe, ut video, omnes haecenus putarunt, non parum peccant. Apud Diodorum Siculum pag. 443, anno iiii Olymp. ̄xcvi Ευβελίδης ἀρχοντῶν, legimus περὶ τροπῆς χημερινῆς fuisse νόκτω ἀσέλλων. hoc est fuisse ultimam diem mensis Lunaris, & die sequenti nouilunium contigisse. Erat aureus numerus vii. Epacta Iuliana xi, quæ profecto currebat adhuc ab antecedente Martio, & est e regione vii Ianuarij. Ergo nouilunium fuit vii Ianuarij, & consequenter vii fuit νόξ ἀσέλλων, quam ἐνλω καὶ νέων Solon vocavit. Diodorus: ἔτυχον μὲν ἕσασα τροπαί χημεριναί. aliquot interiectis: ἄρμησε νυκτὸς ἀσέλλωσ καὶ χημερῆσ πρὸς τοὺς ἀνωτάτω τόπων. Erat, inquit, νόξ ἀσέλλων περὶ τρωπῆσ χημερινῆσ. Ea autem incidit in vii Ianuarij. Ergo vii Ianuarij erant τροπαί χημεριναί. Vides quam certa nobis constet ratio horum Cardinū: ut vera solstitia, veram brumam, vera æquinoctia desinant suspicari, qui τροπῆσ χημερινῆσ aliud esse putant ab eo, quod diximus. Sed & in alijs, quæ huc pertinent, & affinia sunt doctrinæ anni Attici, multum, aut certe largius, errarunt. Quis enim eorū, qui obiter, aut ex professo de mensibus, & anno Atheniensium scripserunt, non putavit tam eorum, quam aliarum Græciæ nationum, menses & annum ad Lunam descriptos fuisse? Quid de ijs, qui scripserunt, loquor? Quis hodie non credit annum omnium Græcorum mere Lunarem fuisse? Quid? Magnus Gaza, qui aureum libellum de mensibus Atticis reliquit, quid aliter censet; quam eos menses ad Lunam descriptos fuisse? & quum id veterum testimonijs firmare conatur, eos scriptores sententiæ suæ fundos adducit, qui omnino contra eum faciunt; ut ex ijs, quæ aduersus eum disputauimus, libro primo de Emend. Temporum, animaduerti potest. Primus Atheniensium Solon in suo magistratu ciuibus suis auctor fuit mensibus Lunaribus uti, καὶ τὰς ἡμέρας καὶ σελλῶσ ἀγῆν. Ergo ante magistratum Solonis menses Attici non erant Lunares. Diodorus Siculus libro xiii, pag. 331, scribit quosdam ingressos inquilini cuiusdam ædes media nocte, neomenia, eosque agnitos fuisse ad lumen Lunæ. Sane Luna in neomenia lucere media nocte non potest. Igitur ea neomenia non fuit Lunaris. Verba Diodori: ἔφησεν εἰς δικίαν μετόικου πινὸς ἑωρακέναι τῆ νυκτωρῆσ περὶ μέσασ νύκτασ εἰσιόντασ. Aliquot interiectis: ἔφησε πρὸς τὸ φέλλωσ φῶσ ἑωρακέναι. Hinc colligitur quare Thucydides dixerit Solem defecisse νυκτωρῆσ καὶ σελλῶσ. nimirum quia duplex esset νυκτωρῆσ, altera καὶ σελλῶσ, altera non ita. Nam ibi νυκτωρῆσ manifesto intelligitur coitus luminarium, non autem ullum tempus ciuile. Rursus Mysteria maiuscula celebrabantur anno quinto, quatuor solidis exactis, βοηδρομιῶν εἰκόδι, τῆ πανσελλῶσ, vigesima Boedromionos, plenilunio. Si Boedromion erat Lunaris, plenilunium in xv, non in xx, contingeret. Meton constituit neomeniam Hecatombæonos sui Lunaris in xiiii die Scirrhophorionos popularis, auctore Diodoro. Ergo Scirrhophorion popularis non erat Lunaris, quum verum nouilunium committeretur in eius xiiii die. Ex his concludimus menses Atticos non fuisse Lunares. Ex mensibus vero non Lunatibus componitur annus non Lunaris: quauis annus Lunaris posset componi ex undecim xxx diebus, & ex ultimo xxxiiii diebus. Sed esset monstrum anni, non autem annus. Videamus tamen, an ex mensibus non Lunatibus constitui potuerit annus Atticus Lunaris. Aristoteles scribit quintam anni partem esse dierum lxxv. Quinquies autem lxxv sunt cccv. Ergo annus Atticus fuit cccv dierum, & proinde menses xxx diebus explicabantur, ita ut nullus cauus esset. Verba Aristotelis: πικτοσι πέμπτον μέρος ἐνιαυτῶ, τῶτ' ἔστιν ἡμέρας ἑβδομήκοντα καὶ δύο. Pariunt quintam partem anni, hoc est, dies lxxv. Idem: κύρι δὲ ἡ μὲν Λακωνικῆ ἔκτον μέρος τοῦ ἐνιαυτῶ. τῶτ' ἔστιν ἡμέρας ἑξήκοντα. Factum gerit Laconica sextam partem anni, quæ sunt dies lx. Sane sexties sexaginta sunt cccv dies, modus anni Attici: quorum duodecima pars sunt xxx, modus mensis Attici. Plinius tradit cccv statuas Demetrio Phalereo ab Atheniensibus dicatas fuisse: & Varro hoc explicans ait tot numero fuisse, Quod lucet annus absolutus. Ergo annus absolutus Atticus tot dies habuit, quod statuarum fuerunt Demetrio positæ; hoc est cccv. Xenophon περὶ προόδων scribit, si sex millia mancipiorum singulos obolos in diem dominis

fuis lucrentur, anno verrente colligi $\bar{\epsilon}\bar{x}$ Talenta, id est obolos 2160000. qui per 6000, quot nimirum sunt mancipia, diuisi relinquent dies 360, quot nimirum annum Atticum constituitur intelligit Xenophon. *ὡς γὰρ μὲν τοὺς πρώτους τὴν Διὰ Κρόνον καὶ ἄλλια ἀνδροπέδα, εἰς ἃς ἦδη ἀπ' αὐτῆς τὴν περὶ πέντε, ἢ ἕξ, μὴ μείον αὐτῆ ἑξακισχιλίων ἡμέρας. διότι γὰρ μὴ τέτρας δριβμῆς, ὡς ὁ Βολὸν ἕκαστος ἀπέλη τῆς ἡμέρας φέρη, ἢ μὲν περὶ σὸς δ' ἑξήκοντα πάλαιτα ἐπινοῦσθε, &c.* Ergo annus 360 dierum fuit. His animaduersis, nunc videndum, quomodo in hac anni forma, quæ multum abest a Lunari, (sex enim diebus maior est Lunari) plenilunium redibat quinto quoque anno in $\bar{x}\bar{x}$ Boedromionis, nouilunium in neomeniam Hecatombæonis. Nam Olympia celebrabantur plenilunio, $\bar{x}\bar{v}$ die mensis, quinto quoque anno in Elide, & Panathenææ eodem die Hecatombæonis, πανσελλῶ Athenis. Itaque & Pindarus plenilunio Olympia instaurari dicit, & Scholia eius, post $\bar{x}\bar{l}\bar{i}\bar{x}$ menses. Sane $\bar{x}\bar{l}\bar{i}\bar{x}$ menses Lunares sunt dies 1447 minus $\frac{1}{2}$ unius horæ. At quatuor anni Græci, id est quater 360 dies, sunt tantum 1440. Desunt ergo Tetræteridi Græcæ $\bar{v}\bar{ii}$ dies ad assequendum quinquagesimum nouilunium rediens post tres annos Lunares communes, & unum embolimæum. Igitur quatuor annis Græcis appendebantur $\bar{v}\bar{ii}$ dies præter $\bar{x}\bar{v}\bar{i}\bar{i}$ menses. Quod verum est. Annus enim Atticus in fine Περσίδεων habuit duas dies ἐπαγομένας, quæ dicebantur ἀναρχαὶ ἡμέρας, quod per illud biduum Attica erat ἀνευ ἀρχῶν, sine magistratibus, & illæ ἐπαγομένα dicatae erant Comitijis habendis ad creandos magistratus novos. Sed si singuli anni habebant appendicem bidui, in Tetræteride ergo Attica erant 1448 dies, quum tamen 1447 duntaxat sint in tetræteride Lunari. Huic incommodo remedium excogitatum est ἐξαιρέσις, exemptio unius diei, ut testatur Cicero in Verrinis, qui hos dies vocari ait a Græcis ἐξαιρέσις ἡμέρας, quem locum ne ipse quidem eximius interpres Alconius affectus est. Locum vero ἐξαιρέσεως τῆ δευτέρᾳ βοηδρομιῶν assignat Plutarchus. & tunc ἀντὶ τοῦ δευτέρᾳ βοηδρομιῶν, dicebant τρίτῃ βοηδρομιῶν ἰσαμένῃς. & τὴν τριακάδα vocabant ultimam Boedromionos, quæ tantum erat undetrigesima, siue δευτέρᾳ φθίνουσῃ. Meschopulus in ἡμέρας Hesiodi ex quodam veteri interprete: ἀθλωαῖοι τριακῶσλώ φασι ἐννάτιν καὶ εἰκοσλώ. Traiectio est articuli. Legendum: ἀθλωαῖοι τριακῶσλώ φασι τὴν ἐννάτιν καὶ εἰκοσλώ. Athenienses irigesimam vocant, quæ est undetrigesima. Hoc sane contingit, ubi fit ἐξαιρέσις. Hinc igitur nata est ingeniosissima Tetracosieteris, cuius exemplum subiecimus, in quo

TETRAETERIS POPULARIS ATTICA. TETRAETERIS LUNARIS. Nouilunia in Tetræteride populari.

		An. i.	An. ii.	A. iii.	A. iiii.	An. i.	An. ii.	A. iii.	A. iiii.	i	ii	iii	iiii	
1	Hecatombæon	30	392	754	1116	30	384	738	1092		1	23	15	7
2	Metagitnion	60	422	784	1146	59	413	767	1121	1.	30	22	14	6
3	Boedromion	90	452	814	1175	89	443	797	1151		30	22	14	6
4	Pyanepsion	120	482	844	1205	118	472	826	1180		29	21	13	6
5	Mamactæon	150	512	874	1235	148	502	856	1210		29	21	13	6
6	Posideon	182	544	906	1267	177	531	885	1239		28	20	12	5
7	Gamelion	212	574	936	1297	207	561	915	1269		26	18	10	3
8	Anthesterion	242	604	966	1327	236	590	944	1298		25	17	9	2
9	Elaphebolion	272	634	996	1357	266	620	974	1328		25	17	9	2
10	Munychion	302	664	1026	1387	295	649	1008	1357		24	16	8	1
11	Thargelion	332	694	1046	1417	325	679	1033	1387		24	16	8	1
12	Scirrhophorion	362	724	1086	1447	354	708	1062	1447		23	15	7	1
0	0	0	0	0	0	0	0	0	1447		0	0	0	0

primum dies ipsius Tetracosieteridos popularis: secunda statione dies Lunares, tertia diem nouilunij in uno quoque mense populari posuimus. Quia Boedromion in quarto anno est ἐξαιρέσις, propterea pro 1176, e regione eius 1175 dies notauimus: & consequenter nouilunium Pyanepsionos, cui conueniebat esse in \bar{v} mensis popularis, continuatur in $\bar{v}\bar{i}$, ut & sequens: quia nouilunium Pyanepsionis est plenum. Propterea quater ponitur 6 in continuis quatuor mensibus. Vltimum nouilunium in Scirrhophorione, sicut & duo antecedentia, sunt plena, ut ex ratione dierum Lunarium illis respondentium apparet. Ita fit, ut tria hæc nouilunia cum sequente fiant quatuor continua plena, quod est vitiosum in exacto mense Lunari. Sed Meton, & Calippus crebro usurparunt. Certe in vero anno Lunari tria plena continuata nouilunia non possunt esse, nisi tertium pertineat ad annum sequentem. Ut in anno Arabico ὑπερημέρω Dulhaia ex ordine est plenus, Dulkadati extra ordinem. Muharram autem, qui semper plenus est, pertinet ad sequentem annum.

annum. Ita fit, ut regulariter tria in eodem anno plena continua nouilunia esse non possint. Quia vero naturalis ratio postulat, ut omnis intercalatio mensis, aut diei, in calce anni ponatur, propterea in anno *ὑπερμερώ* effugi non potest, quin Dulkada sit plenus, & medius inter duos plenos, Dulhaia scilicet eiusdem anni, Muharram autem sequentis. At in anno Luliano, quoties Epacta est \ast , xxix , xxviii , xxvii , xxvi , semper tres primi menses Lunares anno bifextili pleni continuantur, Ianuarius, Februarius, Martius. Itaque non mirum est, si palam profiterentur se serius aliquando nouilunium instituere, quam rationes Lunares exigunt. Hoc enim in illis epactis nunquam euitari potest. Ideo quum nouilunium Martij debuerit esse die nonagesima, incidet in nonagesimam primam. Idem fit in omnibus sequentibus Epactis in anno bifextili, propterea quod Februarius concipit fetum Elephanti, xxx dies Lunares. Ita placuit Clauio. *δὲς δ' ἐπελείο βελή*. Hæc ergo Tetraeteris a nobis popularis vocata est, propter menses plenos, qui in usum temporis ciuilibus apud populum recepti essent; & præterea ut annus iste distingueretur ab anno *πρυτανείας* Magistratum. Nam quemadmodum est Tetraeteris popularis, ita & Tetraeteris *πρυτανείας* mere Lunaris. Tetraeteris popularis Eleis dicta est Olympias, Phocensibus Pythias, Nicopolitis Actij promontorij Actias, Atheniensibus *μυσήρια*, καὶ *παναθλώαια*. Recte autem iudicauerunt xxix menses Lunares, quod scilicet sunt in Tetraeteride, esse dierum 1447. Quatuor enim anni Lunares communes sunt dierum 1417. hor. 11. scrup. Iud. 264. Accedant dies, horæ, scrupula unius mensis Lunaris. Colliguntur dies 1446. hor. 23. 1057. hoc est dies 1447, minus $\frac{1}{1000}$, quod ab illis vel neglectum, vel potius ignoratum. Quis non miretur tam præcise definitum Tetraeteridos interuallum in tanta vetustate, in tanta rerum caelestium ignoratione? Porro superior Tabella adeo necessaria est ad rationes ciuilibus temporis Attici, ut cognito die mensis, popularis, & *πρυτανείας*, facile deprehendi possit quotus annus sit Tetraeteridos; ut alibi a nobis declaratur. Sed vide, ut tres ultimæ Lunationes sint plenæ, quia in Tetraeteride præter quatuor annos Lunares communes, sunt insuper dies 31. hoc est unus mensis plenus, qui est ultimus, & quadragesimus nonus, & præterea unus dies addendus antecedenti cauo. Ita fiunt tres ultimi continui menses Lunares caui.

TABVLA PRIMA.] De mensibus Atheniensium, & erroribus Gazæ in illis suo ordini restituendis accurate a nobis disputatum est libro primo de emend. temporum. Præpostere enim hos menses continuat, Boedromiona, Mæmacteriona, Anthesteriona, quo nihil alienius a vero excogitari potuit. Hoc enim modo Posideon fuisset septimus ab Hecatombæone, non a Scirrphorione. Atqui apud Ptolemæum eodem anno Luna defecit Scirrphorione, & Posideone. Inter duo proxima deliquia tantum intersunt dies cxxxvii , qui sunt menses Lunares sex absoluti. quare semper deliquium fit septimo mense a priore. Ideo posideon, in quo contigit posterior defectio, est septimus a Scirrphorione, quo prius deliquium accidit. Tamen scio hunc maximi viri errorem ita alte radices in mentibus hominum egisse, ut ad eas euellendas non ratione opus sit, sed tempore, quod efficacius imperitorum animis imperat, quam ratio ipsa. Iam multa sæcula præterierunt, ex quo doctrina anni Attici de hominum memoria periit: ut ne volam quidem, aut vestigium eius ullum prehendere potuerint homines summo alioquin ingenio, & doctrina præditi. In hoc laterculo mensium Hecatombæon princeps est, ut superiore Tabella, & reliqua, eodem modo se habent, ut in altera.

TABVLA SECUNDA. PERIODVS CALIPPICA.] Hæc Tabula constat ex Tetraeteridibus xxix , annis cxxxvi , quibus exactis neomeniæ redeunt in orbem in contextu dierum Iulianorum; quæ est periodus illa celeberrima Calippi Cyziceni Mathematici, accommodata tam Atticis, quam Olympicis diebus ciuilibus. Eius primus Hecatombæon est, qui post *κέντρον θερινόν* proxime incipit. *Κέντρον* autem *θερινόν*, siue *τροπὴς χειμερινᾶς*, proxime demonstrauimus esse diem viii Iulij. Quod enim nunquam Hecatombæonos neomenia illam epocham anteuertet, perspicue ex Platonis libro vi de Legibus constat, ubi dicitur annum incipere ab eâ neomenia, *ἀπὸ τῆς ἐπιόντος μηνός*, qui proxime *θερινᾶς τροπᾶς* sequitur. *ἐπιθδὸν μέλλοι νέεσθαι ἐνιαυτὸς μὲν θερινᾶς τροπᾶς τῷ ἐπιόντι μηνῷ γίνεσθαι*. Quod proximus mensis, qui *θερινᾶς τροπᾶς* sequebatur, esset primus anni, tam hinc colligitur, quam ex eo, quod scribit Diodorus de Metone, quem ait statuisse primum nouilunium enneadecaeteridos suæ in xxix Scirrphorionos, eodem anno, quo solstitium obseruauit in xxvii Iunij; *Θαρηλιῶν ἑκτῆ φθίνοντος*. Secundum consuetudinem Atticorum, quam nos docet Plato, non debuit statuere neomeniam suam ante xxvii Iunij, sed id nouilunium instituere primum enneadecaeteridos suæ, quod proxime post xxvii Iunij sequebatur. Proximum autem nouilunium, vel potius *νύξ ἀσέλιω* incidit eo anno in xv Iulij. Ibi igitur constituit nouilunium

primi sui Hecatombæonis. Atqui, ut Diodorus scribit, eius primum nouilunium conueniebat in xiii Scirrhophorionos. Ergo Scirrhophorionos dies xiii incidit in xv Iulij: & proinde neomenia Scirrhophorionos popularis conueniebat in iii Iulij. Hecatombæon igitur popularis anni sequentis incidit in secundam Augusti. Adeo remota fuit neomenia Hecatombæonos, ne scilicet ante viii diem Iulij statueretur. Anno quoque vii belli Peloponnesiaci Luna defecit Boedromione, ix Octobris. Neomenia Scirrhophorionos erat in vii Iulij, ut alibi fufius a nobis demonstratur. & consequenter neomenia Hecatombæonos vi Augusti. Quare videmus quam longe a vero discedant, qui *τροπὰς θερινὰς*, aut *εαρινὰς*, aut *χρήμερινὰς* pro veris momentis sumunt, quibus Sol ingreditur Signa *κεντρικά*, quanto etiā longius a metis expatientur, qui annum Atticum a mense Iunio incipiunt. Tertius erroris cumulus, quum annum Græcorum popularem mere Lunarem faciunt. Neque minus ridiculi sunt, qui diem excidij Troiæ exquirentes, solstitium illius anni statuunt in vi Iulij. Vbi dupliciter peccant, & *ιστορικῶς*, quod ignorant *τροπὰς θερινὰς* nihil aliud, quam viii Iulij fuisse, & *αστρονομικῶς*, quod solstitium eo sæculo in vi Iulij statuunt, quod tunc erat in iii . *τροπὰς*, inquam, veterum Græcorum vii Ianuarij, viii Aprilis, viii Iulij, vi Octobris, omnes in eadem litera G, ac consequenter in eadem feria, quia quadrans anni sunt 91 dies, qui est numerus hebdomadicus. Iudæi, ut diximus, Tekuphoth, Aegyptij *ἄρως* vocabant. Desinant ergo ante tempora Alexandri Magni vera solstitia, aut vera æquinoctia in veterum scriptis somnariæ, quæ nondum deprehensa erant ad unguem, sed vicem eorum *κέντρα* illa, *καὶ ἄρως* intelligebant. Vt autem ad nostram periodū Calippicam redeamus, verum eius initium est a Gamelione in x Ianuarij, unde Octaeteridos suæ *πρυτανείας* caput exorsus est Hai palus vetustissimus Mathematicus, propterea quod hinc etiam Octaeteris popularis incipiebat, ut suo loco videbimus. Calippus vero vidit, certe arbitratus est, omnia nouilunia in orbem redire in ix Octaeteridibus popularibus, & una Tetraeteride. qui fiunt omnes lxxvi anni, cycli Metonici absoluti iii uno die minus. Hæc est, quam periodum Calippicam vocabant, cuius initium est a diebus æstiuis: quum verum caput dierum omnium ciuiliū Atticorum esset post viii Ianuarij, ubi intercalabant suum diem quinto quoque anno redeunte, quod vocabant Olympia mysteria, ut disertè nos docet Cicero ad Atticum. de quo vide amplius pag. 171 de Emend. Temp. Ibi enim multa cognitu digna reperies ad locum Ciceronis illustrandum. Denique brumam & Gamelionem fuisse initium dierum ciuiliū Athenis, præter id, quod de eorum die intercalari, quod bisextum vulgo vocamus, iam a nobis dictum est; manifestum argumentum est intercalatio Posideonos, qui ante Gamelionem proximus est, item appendix duarum dierum in fine ipsius Posideonos. Sic apud Hebræos verum anni initium esse a Nisan docet mensis Adar proximus ante Nisan, qui intercalatur. Omnis enim intercalatio finis anni debetur, non medio. Itaque anno intercalationis *τροπὰς χρήμερινῆς* incidebant in viii Ianuarij, die ex quatuor quadrantibus accrescente. Neque vero apud Heliodum per *τροπὰς χρήμερινῆς* aliud intellige, quam vii Ianuarij.

εὖτ' ἂν δ' ἐξηκόντα μετὰ τροπὰς ἡελίοιο

χρήμερι ἐκτελέσῃ Ζεὺς ἡμέτε, δὴ βὰ τὸτ' αἰσηρ

Ἀρκιῆρ Ⓞ πωλιπῶν ἱερὸν ῥῶον ἠκεαιεῖο

Πρῶτον παμφαίνων ἐπιτέλλεται ἀκροκνέφαι Ⓞ.

Per sexaginta dies post brumam intelligit duos menses, Gamelionem & Anthesterionem. At Gamelion nunquam anteuertebat ix Ianuarij. Ideo sexaginta diebus a cardine brumali, qui in viii , aut viii Ianuarij hærebat, ait Arcturum vespertino in Bæotia oriri. Id fuerit circiter viii , aut ix Martij. Nisi hoc dictum videri posset ab Hesiodo *ὄλοαχερῶς χῶσθι ἀκριβῶς*, aliquis posset inde ex Tabulis Directionum auum Hesiodi inuestigare, quum ex illis collegerit quando Arcturi ortus vespertinus in Bæotia viii aut ix Martij contingebat. Citissimus Gamelion statuendus fuisset in ix Ianuarij, aureo numero vii adhuc currente, anno tertio Olympiadis primæ. Sed si Attici hoc fecissent, incommodum, a quo, tanquam scopulo, cauebant, incurrissent. Hecatombæon enim sequens in viii Iulij incidisset, hoc est in ipsum *κέντρον θερινόν*. Atqui Plato mensem primum vocat *τὸν Ἰπτιόντα πρῶτον μετὰ τροπὰς θερινὰς*, mensem, qui primus succedit post *τροπὰς θερινὰς*, quæ in viii Iulij semper hærent. Propter Hecatombæonem igitur, quia primus est mensium popularium, ab eo principium huius periodi deduximus; simul etiam ut Attica periodus cum Olympica pariaret. Vtraque enim incipit ab aureo numero v , item a mense primo æstiuo. Non tamen eadem utriusque methodus. Nam de periodo Olympica deducendi sunt anni xxviii , ut habeas periodum Atticam, aut contra, totidem anni adijciendi. Eodem enim methodus recidit. Quia vero in utraq; periodo primus mensis statim *μὲν τροπὰς θερινὰς* incipit, ne sequenti anno caput

caput anni anteuertetur ipsas προπας, intercalatione Ποσιδεων δευτερα cauebatur. Itaque sequenti anno a ix Julij, ad vii Augusti, neomenia primi mensis praecipitabatur per antecedentem Ποσιδεων δευτερα intercalationem. Hinc fiebat, ut Olympias incidere nunc in mensum Lunarem Apolloniū, aliquando in mensum Lunarem Parthenium: quemadmodum & Panathenaea nunc in Hecatombæonem περυνείας, nunc in Metagitnionem incurrebant. Quocirca ne reliquæ nationes Græciæ tempus ludicii Olympici ignorarent, βασιλεις Elidenfes, qui iidem erant, qui Athenis ιεροφάνται, per Græciam præmittebant, qui diem certaminis denunciarēt. Pindarus Isthmico secundo: *όντε καὶ κάρυκες ὄραϊν ἀνέγνων σπονδοφόροι Κρονίδα Ζαυός Αλείας*. Scholia vetustissima: *οἱ κήρυκες οἱ τὰς ὄρας καὶ τὸ καιρὸν τῶν Ὀλυμπικῶν ἀγῶνων ἐκήρυσσον, καθ' ὅς ἐπελεῖτο*. Sic quotannis Samaritæ montis Garizim popularibus suis Aegyptiensibus codicillos mittunt, quibus omnem typum anni imminentis denunciant. Sic & Ecclesia Alexandrina per multas regiones ab Autumno diem sequentis Pascha indicebat. De hac vero varietate Olympici ludicii propter intercalationem mensis, ita accipito: Tetraeteris ordinaria est dierum 1447, embolimæa dierum 1477, cuiusmodi prima est huius periodi propter intercalationem Posideonos: qui sunt omnino menses quinquaginta, quum tamen ordinaria unde quinquaginta duntaxat mensibus explicetur. Numero aureo πiii, primo anno Cycli Iudaici, ponantur neomeniæ Ab Iudaici, & Hecatombæonos in xi Julij. Quinto anno, Tetraeteride incunte, neomenia Ab erit in xviii Iulij, ut contigit anno Christi superiore 1603. At neomenia Hecatombæonis, aut, si mauis, mensis Olympici, incidet in xxviii Iulij in ipsa neomenia Elul, numero aureo viii. Quare inter utriusque Tetraeteridos neomenias primas, interuallum est menses quinquaginta Lunares. Propterea quemadmodum Olympias prior incidit in mensum Ab, posterior in mensum Elul, ita olim nunc in Apolloniū, nunc in Parthenium Lunares conueniebat. Hoc est, quod designabat Scholion in tertium Olympicon Pindari: *γίνεσθαι δὲ ἀγῶν ποτὲ μὲν διὰ περὶ σαράκοντα ἑνέα μηνῶν, ποτὲ διὰ πενήκοντα. ἔθεν καὶ ποτὲ μὲν τῷ Ἀπολλωνίῳ μηνί, ποτὲ δὲ τῷ Παρθενίῳ ἐπιτελεῖται*. Potest etiam quispiam illos menses Apollonium & Parthenium populares interpretari, non Lunares. Non enim sunt Elidensium, sed illius gentis, cuius popularis erat vetus ille Pindari interpret. Nam raræ gentium Græcarum periodi cum Olympica paria faciebant. Sic Olympias Iphiti prima celebrata est Σκιρροφορέων δευτερα φθίνοντ. Secunda vero Μεπαρτηνίων πρώτη ἐπὶ δέκα: ut non solum nunc Hecatombæone, nunc Metagitnione Attico, sed etiam Scirrhophorione celebraretur. Nam Olympias semper eodem mense Olympico, eademque die celebrabatur, sed non eodem mense, eademque die mensis apud alias Græciæ nationes. Vnde non mirum, si Olympias per uniuersam Græciam per præcones indicebatur. Quod ipsius periodi constructionem spectat, duo tantum præcipua frenant licentiam dierum extra metas excurrentium, nisi occurratur, ἐξαιρέσεις, & de quo iam dictum est, ἐμβολισμός. Εξαιρέσεις est exemptio unius diei, quæ competit omni Tetraeteridi: quod annus habet duas ἀνάρχους ἡμέρας in fine Posideonos. Vnde sequeretur, ut omnis Tetraeteridos dies essent 1448. At sunt tantū 1447. Vnus igitur dies expungendus. eaque expunctio, siue ἐξαιρέσεις, fit δευτερα βοηδρομιῶν, aut ecore Plutarcho, idque in omni Tetraeteride. Accidit aliquando, ut duo dies eximendi sint, ut rationes Lunæ postulant, & Cicero in Verrinis docet. Hoc fit quater in tota periodo. Annum, in quo fit ordinaria ἐξαιρέσεις, ἐξαιρεσιμαῖον vocamus. in quo autem biduum eximitur, δι-σεξαιρεσιμαῖον. Neque enim ἐλλεικτώτερον potuimus illud concipere. Εμβολισμός autem est unius inensis inter Mamaeterionem, & Posideonem insitio: qui vocatur Ποσιδεων πρότερ. ordinarius autem, qui habet τὰς ἀνάρχους ἡμέρας, dicitur Ποσιδεων δέντερ. Hodie illæ Tetraeterides anteuertur nouilunia Olympica diebus octo solidis, quod si reformandæ essent, primæ Olympiadi aureus numerus hodiernus esset vii, Epacta xvii, in anno Christi 1602. Secundæ aureus numerus xi in anno 1606. & ita deinceps. Hoc modo nouilunia restituerentur in eandem præscam epocham. Sed ut Olympiades ad verum Solstitium dirigantur, hodie locum non habet. Nam neomenia Karkionos hodierna hæret in tertiadecima Iulij. In xviii autem statuenda esset prima Tetraeteris. Hodie vero ea die nulla ciuilis neomenia Lunaris conficitur. Epacta enim xviii, quæ eie regione responderet, hoc sæculo non est in usu.

TABVLA TERTIA OCTAETERIDVM.] Sat superque supra demonstratum est, quare primus Gamelion, idemque citimus, statuatur in x potius, quam in ix Ianuarij; ne scilicet sequens Hecatombæon aut in viii, aut ante viii Iulij incurreret. Vtrumque autem ne fieret, summo studio ab illis cauebatur. Quod autem Octaeteride uterentur ante periodum Calippicam, & initium eius a neomenia Gamelionis caperetur, abunde ex antecedente diatriba scire potuisti. Sed siue Octaeteride, siue Periodo Calippica utaris, nihil interest: quum ex eo nihil inconcilietur ordini mensium, aut epochis dierum Iulianorum. Sed de Octaeteride

Octaeteride opportunius sequenti capite disputabitur, quum ad Octaeterida *πρυτανείας* Harpaleam peruentum fuerit. Octaeterides $\overline{\text{xix}}$ redeunt in orbem, hoc est in annis $\overline{\text{cxi}}$, quemadmodum Tetraeterides $\overline{\text{xix}}$ restituiunt omnes neomenias tam Lunares, quam populares in annis $\overline{\text{lxxvi}}$. Ideo hæc posterior periodus commodior est propter breuitatem, quam illa Octaeteridum.

DEFINITIONES.

- i *Mensis Græcorum popularis.*] *μῶνας πολιτικὸς*, & menses populares vocamus eos, quibus vulgus utebatur, qui omnes erant *τριακονθήμεροι*, ad differentiam eorum, quos *μῶνας πρυτανείας*, quibus solus magistratus utebatur, appellamus, qui erant Lunares, alternis pleni, & caui ut plurimum.
- ii *ἡμέραι ἀναρχοί.*] Hæc dies semper locum habuerunt comitijs habendis, quibus illæ dicatae erant, usque ad tempora Cleostrati, qui auctore Solone primus octaeterida Lunarem instituit, & descriptam in vulgus publicauit, quam magistratus statim arripuit: & ex eo tempore illæ duæ superfluae *ἀναρχοί ἡμέραι* neglectæ sunt, quia de $\overline{\text{ccclviii}}$ diebus, quibus annus Lunaris explicatur, quatuor ultimæ exceptæ sunt comitijs habendis, ideoque iure tam hæc duæ, quam illæ quatuor, Comitiales dies dici possunt, quia in illis Comitia creandis magistratibus habebantur: & propterea *ἀναρχοί* vocabantur, propterea quod in illis Attica erat sine magistratu. Nam ultima ultimi mensis abibant magistratu, *καὶ πᾶν κῶρ* populo committebatur, ut testis est Plato. Reliquæ definitiones a superiore Diatriba lucem capiunt.

CANONES.

CANON SEXTVS.] Citimus Gamelion, ut diximus, est in $\overline{\text{x}}$ Ianuarij, triduo, & in anno bisextili, biduo *ἀπὸ τρισσῶν ἡμερῶν*. Alioquin si ante $\overline{\text{x}}$ Ianuarij neomenia Gamelionos statueretur, neomenia sequentis Hecatombæonis incideret aut in $\overline{\text{viii}}$, aut ante $\overline{\text{viii}}$ Iulij, ubi sunt *τρισσὰ θερινὰ*. Reliqua perspicua sunt.

IN CAPVT OCTAVVM.

LATERCVLVM MENSIVM PRYTANIAS.] Quod ante Calippum Octaeteris popularis in usu esset, & post $\overline{\text{cxi}}$ annos Gamelion popularis ad eandem diem Iulianam, eundemque annum Tetraeteridos rediret, ex ijs, quæ supra demonstrata sunt, scire potuisti. Octaeteris autem constabat ex una Tetraeteride communi, & altera embolimæa. Communis est dierum 1447, embolimæa 1477. Summa, 2924 dies; quos in syzygias Lunares ita distribuere conatus est. Diuisis 2924 diebus in 59, prodeunt quadraginta nouem menses pleni, & totidem caui, cum diebus 33. In Octaeteride igitur sunt bis 49; id est 98 syzygiæ, & dies tres, qui additi ad 49 cauos, ex illis menses tres plenos facient. & ita 46 tantum menses caui erunt, 53 vero pleni. Aliter. 99 syzygiæ sunt in Octaeteride. Si omnes essent plenæ, fierent omnes dies 2970, de quibus detractis 2924, qui est modus Octaeteridis, relinquuntur 46 dies detrahendi de totidem mensibus plenis. Ergo 46 tantum menses caui sunt in Octaeteride: in quos si distribuantur omnes syzygiæ Octaeteridis 99, relinquuntur $2\frac{7}{8}$ dies erogandi, & quoties interuenient, toties continuandi erunt menses pleni, ut videre potes in hoc Laterculo. Itaque hæc Octaeteris exclusit Cleostrateam, quæ tunc in usu erat apud magistratum Atheniensium. Cleostratus enim Tenedius post annos octo Hierophanticos, quos non Iulianos appellamus, existimauit neomenias ad eandem diem Iulianam reuerti, hoc est in diebus 2922. quæ Octaeteris minor est biduo Harpalea, siue duabus Tetraeteridibus popularibus. atque Harpalus ex sua Octaeteride definiuit annum Solarem dierum $365\frac{1}{4}$. hoc est dier. 365, hor. 12. quod nimirum reperies, si 2924 dies in octo annos distribuas. Omnes enim illi veteres ex periodis suis Lunaribus modum anni Solaris inuestigarunt. Ita singulis biennijs confectis intercalatur unus dies, ut in modo anni Iuliani singulis quadriennijs. Initium vero Octaeteridos suæ, ut nos docet Auienus, sumpsit a diebus brumalibus, hoc est a Gamelione. Vide lib. ii de Emend. Temp. Tunc enim annus Atticus vulgo a Gamelione incipiebat. Vnde *ἀναρχοί ἡμέραι* proxime ante neomeniam Gamelionos collocantur, quia is erat exitus anni, & locus intercalandi Posideona. Nos ergo in hoc Laterculo posuimus primum nouilunium in neomenia Gamelionos, non quod re vera ullus Gamelion popularis inciperet a nouilunio, sed ut videres, qualis situs
futurus

futurus erat nouiluniorum in Octaeteride Harpalea, si quidē aliqua neomenia Gamelionos popularis in neomeniam Lunarem incurrisset: aut si ipse Harpalus neglecto sua vulgarium mensium aliud populare initium eorum instituisset, quod, exempli gratia, assequi potuisset, si numero aureo vii adhuc currente neomeniam Gamelionis popularis statuisset in x Ianuarij, quæ est epocha citimi Gamelionis, ut alibi demonstrauiimus. Eo enim sæculo, quum aureus numerus vii curreret, Epacta Iuliana erat ix. nouilunium vero in x Ianuarij. Sed quia menses populares loco mouendi non sunt, neq; eorum ordo mutandus, neq; ulla neomenia Gamelionos habet nouilunium, ideo Harpali nouilunium primum non potuit statui neomenia Gamelionos popularis. Sed si illius Octaeteris prima iniuit ab anno primo periodi Atticæ, qualem Calippus instituit, in quo Hecatombæon est in ix Iulij, & Gamelion antecedens in x Ianuarij, nouilunium primum Harpali fuerit in iiii Gamelionos. Ideo neomenijs istius Laterculi semper duo addenda, ut habeas nouilunium Harpali, quod quidem alioquin ex Tetraeteridis doctrina discere potuisti. Citimum enim nouilunium est in iiii Gamelionos in iiii anno Tetraeteridos: ut re vera lxxvi anni Gamelion est quartus Tetraeteridos, cuius nouilunium in iiii die. Nam Tetraeteridos Atticæ nouilunia sunt elenchus omnium errorum in temporibus Atticis, & munimentum omnis veritatis Chronologicae. Exemplum. Plutarchus in libello *πότερον Αθηναῖοι ἐνδοξότεροι*, &c. scribit vi Boedromionos libri solitum, quod eo die Chabrias dux exercitus Atheniësiū Lacedæmonios circa Naxon deuicisset: quod contigit anno quarto Olymp. centesimæ, & proinde secundo Tetraeteridos Atticæ. In quo anno nouilunium est in xxi Metagitnionos, a quo tertiadecima dies definit in vi Boedromionos. Ergo xpi Luna contigit illa victoria, quod *πανσεληνον* vocat ipse Plutarchus in Camillo: *Αθλωαῖοι τὸ πρὸς Νάξον ἐνίκων ναυμαχίαν, ἧς Χαβρίας ἐστρατηγῆ, & Βοηδρομιῶν τὸ πρὸς τὸ πανσεληνον.* & sane eo tempore propter *προήγησιν σεληναϊκῶν xpi πρυτανείας*, erat xpi Luna. Dicit Boedromione pleniluniū fuisse, quando illa pugna naualis commissā fuit, & in libro *πότερον Αθλωαῖοι*, vocat eam diem sextam Boedromionos, *ὀνομαζοῦσθαι ἕκτη μῆνος (Βοηδρομιῶν)*, ita ut ἕκτη μῆνος contigerit pleniluniū, quod non potest, nisi secundo anno Tetraeteridos Atticæ: cuius Laterculum antea exhibuimus. Atque hoc optime Plutarchus. Illud vero non recte, pugnam Salaminiensem commissam fuisse Munychionos xvi, plenilunio. Nullus enim Munychion in tota Tetraeteride potest habere plenilunium in xvi. Erat annus primus Olympiadis lxxv: proinde tertius Tetraeteridos Atticæ. Nouilunium octaua Munychionos: plenilunium xxi eiusdem secundum epochen Olympicam: sed secundum *προήγησιν σεληναϊκῶν*, plenilunium commissum fuit xxi die Munychionos, quum epacta castigata eisset i. Aut igitur, si pugna commissā fuit xvi Munychionos, non fuit in plenilunio, aut si in plenilunio, non in xvi Munychionos, anno i Olympiadis. & quidem Tetraeteris fallere non potest. Sed Plutarchus sine dubio putauit omnes menses Atticos fuisse Lunares. Ideo quum legisset plenilunio commissam illam naualem pugnam ad Salamina fuisse, adscripsit illi dici, quam putabat congruere plenilunio, si quidem mensis est Lunaris. Plenilunium enim anno illo incurrebat in xix Munychionos, aut xx, quum sæculo Iphiti cōmitteretur in xxi. Sed *προήγησις* iam facta erat. Sic Dionysius Halicarnassensis omnes Idus Romanorū, atq; adeo ipse Plutarchus, vocat *πανσελήνης*, quia sunt in medio mensis, & medium mensem fundunt. Sic & idem Plutarchus menses Actiacos Aegyptiorum Lunares esse putauit: quod & indicauimus, & confutauimus in libris de Emend. Temp. Quin etiam in eadem re non sibi constat. Supra vidimus pugnam commissam ad Salamina *Μενυχιῶν τὸ ἕκτη ἐπὶ δέκα*. In Camillo vero ait *Βοηδρομιῶν τὸ περὶ τὴν εἰκάδα*. Quis has lites componat? Sine dubio enim habebat in animo *τῇ εἰκάδι Βοηδρομιῶν τὸ μυστήριον πλείονα κατὰ τὴν πανσεληνον*. Ideo omnem εἰκάδα *Βοηδρομιῶν τὸ* putauit *πανσεληνον* esse, oblitus eius, quod alibi scripserat; ἕκτη *Βοηδρομιῶν τὸ* pugnam illam commissam. Sane ἕκτη non est εἰκάς. Sed progressu temporis nouilunia propter *προήγησιν σεληναϊκῶν*, atque alias causas, constare semper non potuerunt. Sic Laertius scribit Carneadem obiisse anno iiii Olymp. cxi, Lunæ defectione. Illa defectio contigit v Nouembris, xv Luna, epacta i tam ordinaria, quam æquata, anno secundo periodi Atticæ. cyclo Lunæ vi, *Πυανεψιῶν τὸ τρίτη ἰσαμένα*, quum tamen ex disposito prisco neomeniarum Lunarium, neomenia Prytanias incidere debuerit in vi Pyanepsionos. Sic de alijs nouilunijs in ultimis temporibus idem iudicium esto. Tetraeteris igitur Attica est ἔλεγχος *παραστροφῆς χρόνων*, ut in hoc posteriore exemplo ostendimus, item ἀκρίβωσις *τῆ ἀληθείας χρόνων*, ut in priore exemplo. Et propterea ex eadem Tetraeteridos doctrina examinanda sunt Octaeteridos Harpaleæ nouilunia, quomodo iam a nobis ostensum est. de qua nihil nobis relictum est, præter ea, quæ hic, & in ii de Emend. Temp. disputauimus. Vitium vero octaeteridos apprehenditur *κατὰ μετέμπευσιν ἐποχῆς*, quod moratur veterem suam epocham, ita ut in xvi

EXEMPLVM METEMPTOSEOS
OCTO OCTAETERIDON.

Anni Iudaici.	Numer. Aureus.	Feria Tifri.	Litera Domic.	
5363	vii	2	C	vii Septemb.
5371	xv	7	G	viii Sept.
5379	iiii	4	D	ix Sept.
5387	xii	2	A	x Sept.
5395	i	7	E	xii Sept.
5405	ix	4	B	xiii Sept.
5413	xvii	2	F	xvi Sept.
5421	vi	6	C	xvii Sept.
5429	xiiii	4	G	xix Sept.

Octaeteridibus absolutis a x Ianuarij, ad vii Februarij descendat, ut habes in Tabula iii Capitis antecedentis. Atqui hæc Octaeteris non est naturalis. Excedit enim veram horis 11. 333. Cuius μετεμπίσεως exemplum infra subieciimus in annis Iudaicis: in quo exemplo μετεμπίσων ἐποχῆς factam vides in octo octaeteridibus, a vii Septembris, ad xix eiusdem mensis. Stultissima vero est ea πεσηγῆσις Clauij in xxxix octaeteridibus. Tot enim sunt in annis 312, in quibus πεσηγῆσιν fieri somniauit; a dissimili anno, si dijs placet, ad dissimilem annum, puta a primo aureo numero, ad ix numerum aureum. quod est stultissimum. & satis alibi a nobis confutatum est. Hoc tantum interest inter illam periodum Clauianam, & xxxix octaeteridas Atticas, quod in periodo Clauiana sunt syzygiæ 3859, in xxxix Octaeteridibus duæ amplius, 3861: neque mirum, quum in illa periodo umbratica sint anni

Iuliani 312, & aliquid amplius: in 39 Octaeteridibus, præter tot annos Iulianos, abundant dies lxxviii. Itaque in periodo non fit illa immanis μετεμπίσις, quæ in Octaeteridibus Atticis. In octo eiusmodi nugatorijs periodis committitur tantum μετεμπίσις dierum quatuor, quum interea plusquam octo dies Luna in antecedentia processa sit. Inde fit, ut quum Luna unum diem anteuerterit, periodus fere trientem diei moretur priscam epocham. Hoc facileprehendes, si anni Iudaici 5051 Tifri, qui incidit in vi Septembris, contuleris cum Tifri anni 7577, qui incidit in x Septembris. Interuallum, anni 2496, quæ sunt octo periodi Clauianæ tali Hipparcho dignæ. Sed stultum est, quod dixi, dies præcessionis Lunariorum aut ullam differentiam πεσηγητικῶν non a primo aureo numero, ad eundem primum numerum, sed a primo, ad nonum, statuere. Hæc Clauiana sunt, & farina illius pistrini.

NEOMENIAE ENNEADECAETERIDOS.] Iam Octaeteris Harpalea fidem decoquebat, & menda eius ὀφθαλμοφανῆ erant, ut propterea Lunam expostulantem lepidissimus Comicus induxerit:

ἀλλὰ τ' ἐν δρᾶν Φησὶν ὑμᾶς, καὶ ἀγειν τὰς ἡμέρας
ἐδεν ὀρθῶς, ἀλλ' ἄνω τε καὶ κάτω κυδοιδοπαῖν.
ὡς' ἀπὸ λῆν Φησὶν αὐτῆ τοὺς θεοὺς ἐκάσσει,
ἡταὶ ἂν ψευδοῦσι δείπνῃ, καπῖωσιν οἴκαδε
Τῆς ἐαρτήης μὴ ταχόντες κατὰ λόγον τῶν ἡμερῶν.

Meton igitur ex duabus Octaeteridibus Harpaleis, & una trieteride Lunari periodum excogitauit, qua Lunam ad eandem epocham redire putauit. Triennium Lunare, hoc est anni communes Lunares, cum uno embolimo mente pleno, fiunt dies 1092. Duæ Octaeterides Harpaleæ dies 5848. Summa. 6940 dies, quibus explicatur periodus ista 235 syzygiarum, annorum xix, unde ἐννεαδεκαετηρίδα vocauit. In una Octaeteride 99 syzygias contineri diximus. In duabus ergo erunt 198. quibus adijce 37 triennij Lunariorum. Fiunt omnes 235 syzygiæ. Quæ si in 12 distribuuntur, fiunt anni 19 communes, & septem syzygiæ. Ergo septies intercalatur in ea periodo, ut 12 anni communes sint, septem embolimæ. Rursus in Octaeteride sunt mensēs pleni 53. In duabus igitur 106. in triennio Lunari iam vidimus esse 19. Summa 125 mensēs pleni in Enneadecaeteride. qui de 235 syzygijs deducti relinquunt 110 syzygias cauas. In Enneadecaeteride igitur sunt syzygiæ 235, ex quibus plena 125, caua 110, anni communes xii, embolimæ vii. Aliter. Si omnes syzygiæ 235 essent plenæ, fierent dies 7050. de quibus deductis 6940, relinquuntur 110 dies de plenis deducendi. Totidem igitur erunt caua syzygiæ. Distributis igitur 235 in 110, habebimus 2 1/2. Quæ est causa, quare non continuatur alternatio plenorum & cauorum, sed & sæpe continuæ duæ plenæ syzygiæ in principio & medio anni ponuntur. Non enim aliter faciebant, quod tunc verus modus mensis Lunariorum ignorabatur; donec eum in dies, horas, & scrupula primus omnium Hipparchus naturæ consiliarius, ut Plinius eum vocat, distribuit. Reliqua quæ huc faciunt, pete ex ii de Emend. Temp.

Ibid. ENNEADECAETERIDOS PRYTANIAS.] Vna quæque Tribus forte suum diem imperabat, isque dies, aut actus illius diei vocabatur πευτανεία. Annus quoque Lunariorum, quo

magistra-

magistratus utebatur, dicebatur etiã *πρυτανεία*. Ideo in Psephismasin, & Scitis plebis ita praefabatur: *Ἐπ' Ἀρρένιδος ἀρχοντῶν, ἐπὶ τῆς Ἀκαμαντῶν πέμπτης πρυτανείας, Μαιμακτιχῶν δὲ καὶ τῆς ὑσέρας, τρίτης καὶ εἰκοστῆς τῆς πρυτανείας*. Nam *πρυτανεία*, quæ posteriore loco posita est, significat annum magistratus Lunarem, quo populus nunquam Athenis usus est. Reliqua pete ex principio libri secundi de Emend. Temp. Nam hæc prorsus antea ignorabantur. Neque ullus, quid esset illa *πρυτανεία* magis sciebat, quam quæ esset Harpali Octaeteris, Metonis Enneadecaeteris, Attica Tetraeteris, *ἑξοπαὶ θεμεναί*, & infinita alia, quæ simij dissimulant, quantum possunt, sese antea ignorasse.

PERIODVS CALIPPI ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ.] Quatuor periodi in usum Prytanias admixtæ sunt, & antecedens a sequente de possessione deturbata est, Octaeterides duæ, Cleostratea, & Harpalea, Enneadecaeteris Metonica, *ἑβδομηκονταεξαετηρίς* Calippica. Et hæc quoq; eodem modo menses distribuit, quomodo in Harpalea, & Meronica ratione distributi sunt. Constat ex quatuor enneadecaeteridibus, hoc est quater syzygijs 235, quæ fiunt numero 940, annis $\overline{\text{xxviii}}$ communibus, & $\overline{\text{xxviii}}$ embolinæis. Summa, anni periodi huius 76, quot sunt in quatuor enneadecaeteridibus Metonicis, cum totidem diebus, uno minus. Quatuor enneadecaeterides Metonicae sunt dies 27760. Vnum diem abundare supra rationes anni Iuliani deprehendens Calippus, putavit in $\overline{\text{xxviii}}$ annis Iulianis Lunam restitui eidem epochæ Iulianæ, hoc est in diebus 27759. Tot enim dies sunt in 76 annis Iulianis, accessione $\overline{\text{xxv}}$ bisextorum imputata. Iam si omnes syzygiæ 940 essent plenæ, fierent dies 28200. de quibus deductis 27759, supersunt 441 dies, quot nempe menses caui. in quos syzygijs 940 distributis, habebimus $2\frac{1}{4}$, quæ ostendunt quando pleni menses continuandi. ut in Metonica, & Harpalea methodo demonstratum est. Reliqua pete ex $\overline{\text{ii}}$ de emend. Temp. Quum autem periodum suam Calippus ita construxerit, ut in mensibus popularibus neomenias *πρυτανείας* poneret, ideo ea constabat duplici genere mensium, popularium, & *πρυτανείας*. Sed periodus Calippica, quam ad obseruationes suas adhibet Hipparchus apud Ptolemæum, ea est *πρυτανείας*: quam multæ nationes tam in Græcia, quam extra Græciam in usum civilem admiserunt propter Alexandrum Magnum, in cuius gratiam eam edidit Calippus anno primo imperij Asiatici Alexandri. quod adeo verum est, ut magistratus Atheniensis pro mensium popularium Atticis appellationibus, Macedonicas usurpare ab eo tempore cepit, ut manifesto constat ex decreto Atheniensium in gratiam Hyrcani Iudæorum Ethnarchæ factum, quod extat apud Iosephum: idque infra a nobis ponitur.

DEFINITIONES.

$\overline{\text{i}}$ *Menses.*] Hoc ex ultimis verbis proximæ diatribæ & superiorum satis intelligi potest. Non enim alternabant regulariter plenos & cauos, sed secundum *ἑξαετοχῶν* mensium plenorum supra menses cauos.

$\overline{\text{ii}}$ *Octaeteris Harpalea.*] Octaeteris Harpalea, ut diximus, est dierum præcise 2924. Octaeteris Lunaris dierum 2923. hor. 12. 747. Differentia: hor. 11. 333. Tantum aberrat a veris Lunæ rationibus. Quæ quidem causa fuit, cur multæ Octaeterides vitio deprehensæ, ab alijs excogitatæ sint, Nausitele, Eudoxo, Menestrato, Dositheo, Eratosthene. Itaque non frustra in definitione additam est, Harpalea, ut designaretur ea, quæ in usus *πρυτανείας* recepta fuit. Quum tot fuerint Octaeteridon conditores, nemo fuit illorum, qui non putarit non solum Lunam & Solem ad idem punctum Eclipticæ præcise reuersionem facere, sed etiam, quod portentosum est, tempestatum, καὶ τῶν Φαινομένων ἀποκατάστασιν fieri. De quo vide in $\overline{\text{ii}}$ de Emend. Temp. Accedat & alius restis Hyginus: qui ex veteribus in Aratum Scholijs Gæcis hæc depromit: *Πρατερα quum septem sidera ad eundem statum reuertantur, ut quibusdam placuit, ut cuiusmodi dies hodiernus fuerit, in Solis & Lunæ tempestate, eiusmodi octauo anno sit futurus, vere sphaera quoq; diuiditur in partes octo.* Vbi tam ridiculam reddit rationem diuisionis sphaeræ in octo, quam perperam octauum annum pro nono posuit. Atque hæc de tempestatibus. *περὶ τῶν Φαινομένων* autem, ut in octo annis absolutis Sol ad idem signū reuertatur, accipe Statij Achillis χρῆσιν hanc, quæ & ipsa quoque est ex veteribus in Aratum Scholijs λέγουσιν δὲ ἐνιαυτὸς ἢ δὲ πρὸς ἑαυτὸς ζωδιῶν ὅτι τὸ αὐτὸ ἀποκατάστασις αὐτῶν ἐν ἡμέραις τετρεκακίσω μορίω. δὲ πρὸς δὲ σημεῖα ὅτι σημεῖον ἀποκαθίσταται ἐν ὁκταετηρίδι, εἴη γνήσιον ἐπὶ τὸ σύγγραμμα Ερατοσθένους. Hæc sunt nugatoria. Quæ tamen si alicui horum, qui Mathematici voluit audire, narrarem, non veterum, sed meas nugas atque somnia narrare viderer. Porro vetustissima quædam *ψηφίσματα* extant apud Demosthenem, quorum *πρυτανείας* sunt Harpaleæ, non Metonicae. Nam prytanias Metonicae ante initium belli Peloponnesiaci locum non habent. Quin ne $\overline{\text{viii}}$ quidem anno belli Peloponnesiaci in usum recepta erat.

v Μετέμπτωσης.] Enneadecaeteris Metonica dierum 6940. Enneadecaeteris Iuliana dierum 6939. hor. 18. Differentia hor. vi.

vi Μετέμπτωσης Lunaribus.] Enneadecaeteris Metonica, ut diximus, dierum 6940, Lunaribus dierum 6939. hor. 16. 595. Differentia horæ 7. 485. Multum igitur falluntur, qui Enneadecaeterida Metonis numerum aureum Paschalem fuisse, neque hilum alteram ab altera differre putant, quum Enneadecaeteris Metonica neque Iuliana, ut aureus numerus, & Clauiana, neque Lunaribus fuerit, cuiusmodi sunt Iudaicæ, & nostræ. Post unam Periodum Calippicam vertentem uno die Metonica epocham Iulianam moratur. Peccat ergo μετέμπτώσει.

C A N O N E S.

i CANON. MONITIVM.] In Laterculo mensium Harpaleorum, quæ est prima huius Capitis Tabula, potuimus neomenias, quales esse oportebat, si nouilunium in neomeniam Gamelionos incidisset. Quia hoc non potest, ut fufius docuimus, duo semper per regulam perpetuam addenda esse præcepimus, cuius rei causas pete ex ipsa Diatriba, quam super ea Tabula dedimus.

CANON v. SCHOLION.] In hoc Scholio Lunâ ostenditur defecisse πέμτη ἑπὶ δέκα ποσθεῶν Πρυτανείας, xv nocte mensis Metonici, cuius neomenia incidit in ix Decembris, non, ut ratio postulabat, in viii. Epacta enim castigata illius anni fuit xiii, quæ sane est e regione viii Decemb. propterea quod quanuis priuum nouilunium Metonici cycli sumptum est a xiiii Scirrhophorionos, xv Iulij, recte atque ordine, ut rationes sideris postulabant, tamen propter mensum alternationem plenorum & caurum sæpe continuatione duorum plenorum interruptam, neomenias nunc citius, nunc serius committi necesse est. Quod autem recte neomeniam primam statuerit, docet Epacta xi e regione xv Iulij. Nam nouilunium Nisan eo anno fuit x Martij, feria vi, ubi eadem epacta xi. Anno primo belli Peloponnesiaci defecit Sol iii Augusti. ubi epacta xxii tam æquabilis, quam castigata, Εκαμβαιῶν ἑκτη ἰσαμένε, νεομηνία Μεταγχιτωνῶν Πρυτανείας. intellige Πρυτανείαν Μετωνικῶν. erat enim annus secundus primi cycli Metonici. Rursus anno vii belli Peloponnesiaci Luna defecit Octobris ix, Βοηδρομιῶν πέμτη ἰσαμένε, πέμτη καὶ δεκάτη Πρυτανείας, Epacta tam æquabili, quam æquata xxviii, quæ est e regione xxv Septembris. Denique eodem anno octavo Sol defecit xxi Martij, Ανθηρηῶν ἑκτη μεσοῦντ, νεομηνία Πρυτανείας. ubi epacta ix tam æquabilis, quam castigata. Itaque vides epactas nostras cum ratione Solis, & enneadecaeterida primam Metonicam cum epactis nostris conuenire. Anno ultimo Peloponnesiaco Sol defecit iii Septembris, epacta tam æquabili, quam castigata xx, quæ est e regione ipsius diei iii Septembris, Μεταγχιτωνῶν τρίτη μεσοῦντ, Μεταγχιτωνῶν Πρυτανείας ἑνη καὶ νέα. hic ratio Metonicæ enneadecaeteridos secundæ claudicat, quia Metagitnion Πρυτανείας est plenus, qui debebat esse cauus. Vides constantiam methodi nostræ. Neque hic sunt monstra epactæ nigræ & rubræ, & collegia Epactarum, ut in editione anni Clauiani. Omnis autem doctrina Enneadecaeteridos Metonicæ per necessaria est, eiusque usus est ab anno, qui antecessit primum belli Peloponnesiaci, aureo numero vii, ad annum primum imperij Alexandri Magni, aureo numero xiiii, quo interuallo, quod est annorum ciii, omnia fere psephismata sub hoc cyclo Πρυτανείας Metonico facta sunt, & tria exempla defectionum Lunarium a Ptolemæo ad menses pryτανίας Metonicas referuntur. Ab imperio autem Alexandri deinceps, usque ad excessum Augusti, quo tempore annus Iulianus menses τριακονθημέρους aboleuit, obtinuit semper periodus Calippica Πρυτανείας per totam Græciam, & quacunque victricia arma Macedonum in Asia, ad fines usque Indiæ peruaserunt. Decretum Atheniensium in gratiam Hyrcani Iudæorum Ethnarchæ emissum mensibus popularibus Macedonum, Πρυτανείας vero Calippicis signatum est. Επὶ Πρυτανείας καὶ ἱερέως Διονυσίος τῷ Ασκληπιάδῃ, μλιῶς Πανέμῃ πέμτη ἀπιόντ, ἐπεδόθη τοῖς στρατηγῶσι Ψήφισμα Αθλιῶν, ἑπὶ Αραβοκλέες ἄρχοντ. Ευκλῆς μινάνδρῃ Αλιμάσι ἐγραμμιάτευε, Μενυχιῶν ἑνδεκάτη τῆς Πρυτανείας. Vbi duo notanda; prius periodum Calippi habuisse menses populares Macedonicos, Πρυτανείας Atticos: ut ex hoc quoque Atheniensibus Macedonibus paruisse constet, quod eorum magistratus menses populares Macedonum acceperint. Alterum, eum annum fuisse Tetraeteridos Atticæ secundum, in quo neomenia Μενυχιῶν Πρυτανείας collocata est in xvi Munychionos popularis, qui hic dicitur Panemos. Quod si ἑκτη ἑπὶ δέκα Πανέμῃ fuit νεμηνία Μενυχιῶν Πρυτανείας, ergo πέμτη φθίνοντ fuit ἑνδεκάτη Πρυτανείας. Vbi iterum vides constantiam Tetraeteridos Atticæ, & fidem methodi nostræ. Hoc autem differunt menses Calippici a Metonicis, & Harpaleis, quod Calippo Scirrhophorion intercalatur, Harpalo & Metoni prisco more Posideon. Porro neomenia Metonicæ sine characterismo deprehendi non possunt, propterea quod ea non sunt

sunt semper stabiles in diebus Iulianis, quemadmodum Calippicæ. Nam in $\overline{\text{LXXXVII}}$ annis Metonicis, siue quatuor cyclis Metonis, unus dies supra rationes Iulianas excurrit. Metonis enim annus Solaris est dierum 365. hor. 6 $\frac{1}{7}$.

IN CAPVT NONVM.

MAGNA PERIODVS DAMASCENORVM CALIPPICA.] In ijs, quæ in Caput septimum notamus, videre potuisti quatenus & quando Iudæi intercalare solent. Eundem enim mensem semper intercalabant post Sebat, ne Pascha a suis finibus excluderetur, sed intra suam Tekupham consisteret. quem modum embolismi adhuc seruant. Hoc enim faciebant, ut semper Pascha illud tempus incurreret, in quo fruges maturescunt, ut exillis manipulum ἐν τῇ δαΰρα τῆς Πάσχα, *post die Pascha*, offerre possent. Quod si propter pluuias tempestates, & inusitatam cæli temperiem nondum fruges adolefcerent, extra ordinem Adar alterum inter Sebat, & Adar ordinarium infindebant. Itaque solus Adar, non alius mensis, intercalatur. Sic Attici, ne Gamelion fines κέντρα χήμερονῶ transcenderet, inter eum, & ποσφδεῶνα ordinarium, alterum ποσφδεῶνα immittebant. Contrarium modum Damasceni & Hagareni secuti sunt, qui ordine omnes menses intercalabant, ita ut post tres periodos Callippicas, qui sunt cycli $\overline{\text{XII}}$, anni vero Iuliani $\overline{\text{CCXXVIII}}$, omnium mensium defultoria intercalatio explicata esset: cuius periodi magnæ Tabulam elegantissimam hic proponimus. Eius mensis primus est Rabie prior. initium a vere, unde omnibus Arabibus mos fuit sua tempora ciuilia deducere, auctore Simplicio. Epochæ eadem, quæ Antiochiensium, Cæsariana, anno periodi Iulianæ 4666. Prima intercalatio Rabie prioris, anno tertio cycli, qui habuit duos Rabie priores, quorum alter est primus, alter tertius decimus. Itaque annus tertius incipit a Rabie priore, quartus a Rabie posteriore. Hæ transpositiones indicio sunt intercalationem factam esse. Sic annus $\overline{\text{XIII}}$ incipit a Regeb. Sequens autem a Sahaben. Hæc mutatio indicat annum $\overline{\text{XIII}}$ habuisse duos Regeb, primum, & tertium decimum. Ideo intercalatum fuisse. In acie λοχαγός est, qui ducit agmen, ἑραγός, qui cogit agmen. Sic in periodo Damascena, anno embolimæo idem mensis est λοχαγός καὶ ἑραγός, idem, ut Ianus ille Romanus, Patulcius, & Clusius. ut in exemplo superiore, anno $\overline{\text{XIII}}$, Regeb patefacit annum, & idem claudit, quum pro sequenti Sahaben, alter Regeb intercalatus est. Ita elegantissima defultatione anni Damascenorum & Hagarenorum simul & vagi & Solares erant. vagi, quia primus mensis, & reliqui deinceps totum contextum anni Iuliani pererrabant. Solares, & stabiles, propter intercalationem, quæ sola Lunares menses intra suos fines coerces. Hoc hæcenus Europæis nostris ignoratum ex monumentis Arabum nunc primum erutum publicamus: qui scimus Turcarum gentem quandam (Turcarum non unum genus est, ut Arabes scribunt) ante $\overline{\text{CCC}}$ plus minus annos, item alias Orientis nationes hac magna periodo usas fuisse, quæ hodie anno vago Hegiræ cum ijsdem mensium appellationibus utuntur, quum tamen in hac periodo implicitus sit usus anni Hegiræ, propter vagum embolismum. Menses Hagarenorum hoc commune habent cum Syriacis, quod primus & secundus Hagarenorum est Rabie, ut primus & secundus Syrorum Tifrin: item tertius, & quartus Hagarenorum Giumadi, ut tertius & quartus Syrorum Conun. Hoc differunt, quod Antiochenorum Tifrin incipit ab autumno, Hagarenorum Rabie a vere. Quod si idem esset principium anni Hagarenis & Syris, eadem esset neomenia Rabie, quæ Tifrin. Quum autem a vere anni Damascenorum & Hagarenorum incipiant, non potest aliunde, quum διὰ τοῦ χρηματισμοῦ Ἀνλιοχέων, ab Aera Antiochiensium, anno, ut diximus, periodi Iulianæ 4666, annis $\overline{\text{XVIII}}$ ante primum annum Christi Dionysianum. Nos in libris de emendatione temporum aliam periodum dedimus Hagarenorum, quæ nihil commune habet cum hac, quæ vera epocha nititur, altera autem tantum ad exemplum embolismorum vagorum constructa fuit. Menses autem Hagarenos hic posuimus, ut non solum Arabice & Latine in libris de emend. temp. sed & hic quoque haberes Græce: qui paulo aliter pronunciantur, ac in vero Arabismo. Turcæ autem deprauatissime eos efferunt, ut & Malay in India, qui Muhammedanam impietatem amplexi sunt. Hic notabis τζ positum pro G, quale est Gallis ante E, & I. quod non est in Teutonismo, aut Germanico, aut Belgico. Porro non unum genus Arabum fuisse, sed duodecim, quæ φύλα, dynastæ autem eorūm φύλαρχοι dicebantur, satis ex historia Græca patet. Itaque non omnes ijsdem mensibus, aut mensium appellationibus usi sunt. Nam tempore Epiphanijs quidam Arabes utebantur anno mero Iuliano, ut ex capite Κατ' ἀνοήτων constat. ubi $\overline{\text{XIII}}$ Tebeth Iudaici erat $\overline{\text{XXI}}$ Aleom Arabici, anno Christi primo Dionysiano: ite in anno $\overline{\text{XXI}}$, dies $\overline{\text{XXII}}$ Angal habuit Arabici conueniebat septimæ Marchesvvan Iudaici. Ergo non erant Lunares: sed omnes tricenarium dierum. Nam neomenia Aleom congruit $\overline{\text{XVII}}$ Decembris,

neomenia autem Angalthabaith $\overline{\text{xviii}}$ Octobris, a qua ad $\overline{\text{xviii}}$ Decembris, sunt dies $\overline{\text{lx}}$, interuallum mensium duorum tricenariorum. Epagomenæ ergo $\overline{\text{xv}}$ Martij. neomenia anni ineuntis $\overline{\text{xvi}}$ Martij, ubi erat æquinoctium tempore Synodi Nicenæ. Ut videantur circa illa tempora formam hanc anni admisisse.

[Ibid. MAGNA PERIODVS.] A $\overline{\text{cxi}}$ anno huius periodi Bostreni, & Arabes Petræi Epocham suam instituerunt. anno Christi Dionysiano $\overline{\text{cvi}}$, Candido & Quadrato Coss. ut est in Chronico Casauboniano. Itaque eorum primus mensis necessarius fuit Dulkadathi: quemadmodum Muharram hætenus primus est mensis Lunaris Samaritarum, quia illorum primus annus confurgit ex $\overline{\text{cxv}}$ periodi Damascenæ.

[COMPUTVS MANVALIS.] Computus manualis Græcis dicitur μέθοδος ἀπὸ χροῖος, quales sunt omnes Computi Ecclesiastici, Bedæ, & aliorum. Quanta autem sit huius manualis Computi utilitas, in anno Hegiræ aperietur.

*Menses Hagarenorum
ex Georgio Chrysococco.*

α	Μουχαράμ.	Μαχαρέμ
β	Σαφάρ.	σεφέζ
γ	ράπι έλαουάλ.	ρεμππελεβέλ
δ	ράπι έλάχιρ.	ρεμππελαλίλαχιρ *
ε	τζιμαπίλακάλ.	τζιμαζι έλεβέλ.
ς	τζιμαπίλάχιρ.	τζιμαζιλαχιρ.
ζ	ράτζάπ.	ρετζέβ
η	σαπάν.	σαμβάν.
θ	ραμαδάν.	ραμζάν
ι	σουάλ.	πιβάλα
ια	δηλχατί.	ζιλκαντί
ιβ	δηλχητζέ.	ζιλχητζέ.

IN CAPVT DECIMVM.

Defultorius Damascenorum, & Hagarenorum intercalandi mos fecit, ut annus Arabum sine ullo incommodo tandem retextus & solutus, omiffa appellatione & usu embolismorum, laxatis habenis licenter per feriam annorum Iulianorum hodie vagetur. Quod enim ex periodo Hagarena luxatus sit, res ipsa, me tacente, loquitur, & ipsa periodus. Et sane videtur ipse embolismus apud peritiores fuisse, annus autem retextus apud vulgus remansisse, quemadmodum apud Aegyptios anni vagi usus apud vulgus, intercalatio diei ex quatuor quadrantibus collecti penes Hierophantas & Sacerdotes erat. Hoc, quod dico, auctoritate firmandum est. Multæ Arabum colonix tam sub imperio Romano, quam nascente Muhammedismo, plurimas regiones Indiæ occuparunt: ut rarus sit in illis tractibus locus, qui non habeat Arabas aut dominos, aut inquilinos: in quibus sunt, qui anno Arabico retexto utuntur, eorumque Epocham confurgit ex Ianuario primo editionis Iulianæ, qui erat tertius currens periodi Damascenæ. quæ est maxima vetustas. & tunc Muharram cepit esse primus mensium, qui antea penultimus erat in censu mensium. Nam quemadmodum Antiocheni & Damasceni initium annorum suorum ab indictione Cæsariana, ita isti Arabes epocham suam ab editione primi anni Iuliani instituerunt: ut merito tam Damascena, quam Indica epocha sit Cæsarea, vel Iuliana. Diximus annum primum Iulianum ineuntem fuisse tertium currentem periodi Hagarenæ, cuius Rabie prior iniuit $\overline{\text{xvi}}$ Martij, feria $\overline{\text{v}}$, cyclo Solis $\overline{\text{xx}}$. Si neomenia Rabie iniuit feria quinta, ergo undecimus mensis Muharram iniuit feria sexta, Kalendis ipsi Ianuarij Iuliani primi. quod quidem κατὰ συγκυρίαν illis accidit, ut a feria, quæ illis sacra est, & a primo die nouæ editionis Iulianæ Aeram tuam auspiciarentur. Nā feria sexta, ut omnes sciunt, dicata est fideri Veneris, quem Φωσφορον Græci, Latini Luciferum vocant, atque hætenus hodieque sexta feria summa in veneratione apud Arabas est: quod & in altera parte huius libri ad Epocham Hegiræ ex Hieronymo, & in libris de emend. temp. ex alijs scriptoribus accurate notauimus. Nicolaus Contiùs Venetus in libro suo itinerario perhibet aram Indorum ab Octauio Cæsare putari, atque eum annum, quo scribebat, qui erat Christi 1400, fuisse secundum Indos 1490 currentem. Sane anni Arabici 1489 abfulerunt anni Iuliani 1445. Atqui 45 anni sunt differentia annorum Iulianorū, & annorum Christi Dionysianorum. Nam annus primus Christi Dionysianus est quadragesimus sextus a primis Kalendis Iulianis, a quibus omnino annos tuos deducunt Indi. Non igitur ab Octauio Cæsare, sed a C. Iulio Cæsare initium Indiæ epochæ sumitur: nisi quis dixerit annos Iulianos C. Octauio attributos esse propter reformationem Pastorum ab eo factam, Censorino, & Asinio Coss. quod non inuitus credam. Indos quidem ab ultima vetustate annos Lunaribus usos fuisse nos iandudum ex Q. Curtio & alijs docuimus. Hunc vero annum vagum Indos non a se habere, sed a quadam gente Hagarena accepisse, quæ eorum loca infederit, dubitare non debemus. Nam, quod paulo ante diximus, quifian, currens Indi-

res Indicæ notæ sunt, ignorare potest, quot hodie maximi minutique Reges & Dynastæ Arabes in Indiæ non paucis partibus rerum potiuntur, alij χθεις καὶ πλώω. Atque hæc est summa vetustas huius anni vagi, qua maiorem non inuenio, & quæ multis nominibus commendari debet. Nam, præter alia, videmus in ea manifestum argumentum anni ex enneadecaeteride & embolismo in vagos menses luxati, & quia in Kal. Ian. primas Iulianas Muharram inciderit, propterea ab eo tempore Muharram principem mensium factum, quum Rabie prior antea signifer mensium esset: & propter mutatum ordinem, solum fuisse embolismum. Eadem causa quoque fuit embolismi retexendi anno primo Hegiræ, quia neomenia Muharram, feria v̄i aufugit Muhammedes ex urbe Mecha, propterea apud illam gentem Muharram quoque principem mensium factum. quanquam verisimilius iam tum fuisse solum embolismum, eandemque eorum Arabum, apud quos degebat & quorum popularis erat Muhammed, aram fuisse a primis Kalendis Iulianis. quanquam Indis cum Muhammedanis de initio neomeniæ non conuenit, quum Muhammedanorum neomenia incat quarta die ἀπὸ τῆς ἑνῆς καὶ νέας, at neomenia Indorum ἀπὸ τῆς ἑνῆς καὶ νέας. Annus Hegiræ erat Antiochenorum & Damascenorum 670, & 214 periodi Damascenæ, cuius anni princeps mensium erat Ramadan, eiusque neomenia inciderat in xx Martij, ubi Epacta x Muhammedes aufugit Mecha eodem anno, xv̄i Iulij, in qua neomeniam primi Muharram Hegiræ Arabes statuunt: e cuius regione eadem epacta x sita est. Quare & hinc recte incipit Muharram periodi magnæ Damascenæ, quam mere Calippicam fuisse vel ex hoc solo argumento vincitur. Calippica autem periodus pura puta Iuliana erat, non Lunaris, neque ullam ἀσέληνον ἀγνοῦσε in fine annorum lxxvi: & tunc bidui ἀσέληνος facta erat. Neomenia enim Ab conueniebat eo anno in xiiii Iulij, feria quarta, non in xv̄i, Indorum autem feria tertia: propterea quod primam suam neomeniam statuerunt in Kalendis primi Ianuarij Iuliani, quum neomenia ciuilis iniuerit secunda Ianuarij, feria vii. Itaque ad neomeniam ciuilem deest unus dies, ad neomeniam Hegiræ, triduum. Experiamur ex nostris Tabulis. Annus Hegiræ primus erat 667 a Kalendis primi Ianuarij Iuliani. qui sunt anni Arabici absoluti 687. Ergo Muharram Hegiræ erat annus 688 iniens Indorum. Ex Tabula quarta superioris Capitis abiecto numero proxime minori 470, remanet annus periodi Indorum 218. In Tabula secunda huius Capitis numerus proximeminor 210 in fronte, & residuus 8 in latere dat in angulo communi xiiii Iulij, cyclo Lunæ xv̄, qui in eadem cella notatus est. Secundum rationes Calippi bene hæcenus processerat, quia eo anno neomenia Ab inciderat in xiiii Iulij, feria quarta. Experiamur rursus ex Tabula quinta hebdomadica huius Capitis. De annis Indorum propositis 688, abiecto numero proxime minori 630 de Tabula septima, superest annus 58 periodi hebdomadicæ in Tabula quinta. Numerus proxime minor in fronte 30, & residuus 28 in latere dant in angulo communi feriam 3. Ergo neomenia Muharram Indici iniuit a xiiii Iulij ἑνὴ καὶ νέας, uno die ante iugum Lunæ, triduo ante Muharram Hegiræ. Itaque unus dies neomenijs Indicis addendus ad coitum luminarium, triduum ad Muharram Hegiræ adipiscendum. Memineris verborum Chrysococæ medici, quæ alibi adduximus, ubi verba facit de prima neomenia Muharram Hegiræ. ἡ ἀρχὴ τῆς ἑπὶ τῆς ἡμέρας ἡ πέντα καὶ ἑξήκοντα, καὶ ἡ πέντα καὶ ἑξήκοντα. Initium huius anni erat feria quarta, in qua erat coitus luminarium. Postea: ἡ δὲ πρώτη πύτων ἡμέρα 5 ἡ. Neomenia autem horum (Arabum) erat feria sexta. Ergo biduo post coitum luminarium iniuit neomenia Muharram Hegiræ. Atque hodie constanter omnes neomeniæ Muharram sunt tertia dies coitus luminarium, quemadmodum omnis neomenia Indorum est ἑνὴ καὶ νέας, uno die iugum Lunæ auertens. Triduum illud a coitu luminarium, quo ineunt neomeniæ Arabum, Græci vocant τρεῖς ἀσέληνες ἡμέρας. Auctor Didymus in Geoponicis. Item Scholiastes Aristophanis in illud νεφέλαις: ὡς περ κάτοπρον, εἶτα τριούλωχων. ἀσέληνες, inquit, τὸ σελήνης ἕως, εἰς ἐπιπύρον ἐπιγράψεν αἵματι. nisi quis putet πανσελήνες apud Scholiasten legendum esse. Ἀρκάδες προσέλωι Herodoto ab alia causa dicti, quod Luna gens prior illa fuit, ut est in secundo Factorum. & inde ἀσέλωι νυμφαί, αἱ Ἀρκάδικαὶ Helychio. At ἀσέλωι ἡμέρας dictæ αἱ πρῶται τρεῖς τὸ σελήνης. Sotion ἀπὸ τῆς καὶ τῆς μηνός, ἐπὶ τῶν τρίτων τῆς νέας σελήνης illud triduum vocat ἀσέληνες ἡμέρας. Itaque νεμλίαι Muhammedici Muharram sunt plane ἀσέλωι, ita ut Luna omni tempore in neomenia Arabica sudo celo sui videndi potestatem faciat. Muhammedani autem anxie in id incumbunt, ut πὸ φεγγάριον, quod ipsi Arabico verbo Nalka vocant, primo visum salutent, tripudijs, gestulationibus, acclamationibus prosequantur. Idem faciunt Iudæi.

TABULA PRIMA INDORVM.] Hæc Tabula cum sequenti eadem est, nisi quod periodus huius est annorum Iulianorum 228: periodus sequentis annorum 235 Arabicorum,

Tot enim anni Iuliani totidem Arabicis congruunt. In hac Tabula numerus aureus a latere positus est: in sequenti intra aream Tabulæ. & quidem munimentum & sepes utriusque est ipse aureus numerus. Nunquam enim ad has accedere debes, nisi præeunte numero aureo. Vtraque elegantissima est. Hæc prior docet annis propositis Iulianis neomeniam Muharram inuenire. Altera idem promittit, annis Arabicis propositis. Volo scire proximo anno Christi 1605, numero aureo \bar{x} , cui mensi Iuliano, & quotæ mensis comperat neomenia Muharram Indici. Per regulam perpetuam annis Christi semper addenda 45, ut habeas annos a primis Kalendis Ianuarij Iuliani. Proinde annus Christi 1605 erit 1650 currens a primis Kalendis Iulianis. In superioris Capitis Tabula quarta numerus proxime minor annorum Iulianorum 1596 respondens annis Arabicis 1645, de 1650 anno Iuliano deductus relinquit annum 54 currentem. Numerus proxime minor 38 in fronte Tabulæ de 54 deductus relinquit annos 16 a latere Tabulæ, qui in communi angulo dant neomeniam Muharram Indici \bar{xii} Mai in anno Christi 1605. Id est, Muharram Indicus esset in \bar{xii} Mai, si $\omega\epsilon\sigma\eta\gamma\mu\sigma\iota\varsigma$ facta non esset. Quod si metuis, ne te ratio fugerit, quum aureus numerus \bar{x} comperat anno Christi proposito 1605, videndum an in latere e regione anni 54 idem numerus aureus signatus sit. quod quum ita esse deprehenderis, constare debet te non errasse. Itaque nisi numero aureo anni propositi instructus utranque Tabulam adire non debes. Iam in calce Tabulæ ante columnam numeri frontalis 38, habes signatos annos 40 Arabicos. qui cum 16 a latere fiunt 56 anni. Ij cum 1645, quos excerpisti ex Tabula quarta superioris Capitis, fiunt anni 1701. Ergo Muharram Indorum 1701 imbit mense Maio anno Christi 1605. Quia in fronte huius Tabulæ minor numerus erat 38, scias te in calce Tabulæ non debere assumere numerum annorum Arabicorum sub eadem columna positorum, qui sunt 59, sed numerum in antecedente columna subiectum, nempe 40. In hoc enim negotio numerum annorum absolutorum collectorum in calce Tabulæ, expansorum autem in latere, assumimus. Nam de 56 annis 40 sunt absoluti in fine columnæ secundæ, cuius Titulus frontalis 19. reliqui 16, qui sunt in latere, pertinent ad columnam numeri frontalis 38. Sed videndum, quando numerum lateralem annorum expansorum excerpes, an in columna, cui competit ille numerus annorum expansorum, ullus Muharram intercesserit in linea, quæ habet hoc signum 0. Tunc enim unitate augebitur numerus annorum expansorum. Exemplum: Esto propositus annus 35 Iulianus huius Tabulæ. Numerus proxime minor in fronte est 19, residuus 16 est in latere respondens columnæ numeri frontalis 38. Videndum, an Muharram bis in anno eodem Iuliano concurrerit in columna, cuius Titulus 38. Vides 0 notam post 14 annum, & in columna numeri 38 frontalis, Muharram eodem anno contigisse in 27 Decembris. Ergo accreuit unus annus. Ideo pro 16, dicendum 17. & 35 annus Iulianus est 36 Arabicus. Atque hæc est primæ Tabulæ methodus. Secundæ locus est propositis annis Arabicis, ut primæ propositis Iulianis. Esto propositus annus Indorum 1701. Volo scire cui mensi Iuliano, & quotæ mensis competit eius Muharram. Ab annis 1701 abiecto numero proxime minori 1645 ex Tabula quarta antecedentis Capitis, relinquitur annus currens 56. Numerus proxime minor in fronte secundæ Tabulæ 30, & 26 a latere in angulo communi dant \bar{xii} Mai, ut antea, cum numero aureo \bar{x} , qualis competit anno Christi 1605. Itaque numerus aureus est $\gamma\nu\omega\mu\omega\nu$, index, norma, directio harum duarum Tabularum. Quauis autem numerum aureum minus a mense Martio, tamen in hoc negotio a Ianuario ipso incipit. Sat enim est designasse numerum aureum in eo anno, cui attributus. Quod si propter $\omega\epsilon\sigma\eta\gamma\mu\sigma\iota\nu$ numerus aureus ab initio Ianuarij retro ad finem Decembris ascensionem fecerit, tunc manifestum est, & in hac, & in antecedente Tabula prima, numerum aureum anni antecedentis assumendum esse, non eum, qui in Tabula notatus est. Exemplum: Anno 135 Indorum Muharram inuit a \bar{viii} Ianuarij: & eodem anno Iuliano 136 Muharram inuit a \bar{xviii} Decembris. Hodie ex \bar{iii} Ianuarij ad 30 Decembris $\omega\epsilon\sigma\eta\gamma\mu\sigma\iota\varsigma$ facta est. Itaque non \bar{x} aureus numerus, qui in Tabula notatus est, sed \bar{x} assumendus erit. Hoc & puero obuium est, & cæco patet.

TABULA QUINTA PERIODI HEBDOMADICAE.] Hæc Tabula Georgio Chryso-cocce dicitur, $\epsilon\iota\sigma\lambda\upsilon\sigma\iota\varsigma \tau\eta\ \alpha\rho\chi\eta\varsigma\ \tau\omega\acute{\nu}\ \chi\rho\acute{\nu}\omega\acute{\nu}\ \text{Αρβηκῶν}$, item $\eta\mu\epsilon\rho\delta\omega\rho\acute{\epsilon}\sigma\iota\omega\acute{\nu}\ \tau\omega\acute{\nu}\ \chi\rho\acute{\nu}\omega\acute{\nu}\ \text{Αρβηκῶν}$. Quare Tabulæ quis usus sit, & verba Chryso-cocce, & ipse titulus indicat. ostendit enim characterem, siue feriam neomeniæ Muharram. Exemplum: Volo scire characterem neomeniæ Muharram 1701 Indorum. Abijce numerum proxime minorem 1680 in Tabella septima. Relinquitur annus 21, qui sub frontali 0, e regione habet feriam secundam. Itaque Muharram Indorum 1701 imbit anno Christi 1605 a feria secunda. Sed per Doctrinam duarum antecedentium Tabularum Muharram 1701 incidit in \bar{xii} Mai, & $\omega\epsilon\sigma\eta\gamma\mu\sigma\iota\varsigma$ dierum quinque facta est, ut in antecedente Capite demonstratum est. Ergo debebat inire a \bar{viii} Mai. Sed anno Chri-

no Christi proxime 1605, dies vii Mai erit feria tertia; & verus locus nouilunij, aut saltem ἐν τῇ καὶ νέας. Ergo vi Mai erit nouilunium Indicum, pessime ab ipsis anticipatum. Nam nouilunium veri Ijar erit viii Mai. biduo igitur aberrabunt a neomenia vera. Experiamur in anno Arabico Hegiræ 1014, qui tunc quoque inibit. Abiecto numero proxime minori 840 in septima Tabella, remanet annus 174. Numerus proxime minor in fronte Tabulæ quintæ 150, & residuus 24 in latere in communi cella dant feriam quintam, ἄ Mai. Ita, quod alibi monemus, neomenia Muharram Indici est quartus dies retro a neomenia Muhammedica, & primus retro, aliquando secundus a iugo Lunæ. Arabes non aliter, quam Iudæi, mensem Lunarem supra xxx dies, & semissem dici, scrup. 793 definiunt, quemadmodum perspicue extat in Calendario Turcoperfico, quod penes nos est, ubi mensis lunaris tot scrupula habet, quot a Iudæis attribuuntur. Sed in rationibus anni civilis unum scrupulum tollunt de ratiuncula, & mensem civilem definiunt dierum 29. hor. 12. scrup. 792. non 793. Ideo anno eorum desunt scrupula 12. In triginta annis desiderantur 360, & trigessimus annus nihil relinquit neque de horaria neque de scrupularia ratione: quum tamen totidem anni communes Iudaici nullas quidem horas, sed 360 scrupula supra rationem Arabicam habeant, ut habes in subiecta Tabella. Si Triacontaeteris Arabica relinqueret feriam 7. o. o. in triginta annis ferix neomeniarum Muharram redirent in orbem. Quum hoc non fiat, in septies 30 annis, qui fiunt 210, ferix Muharram in pristinum characterem restituantur. Propter absentiam illorum 360 scrupulorum in 90 annis hora, in 2160, dies integer desiderabitur. Itaque anno 2161 Hegiræ Luna præueniet uno die neomeniam civilem Arabicam. Nam is erit annus lxi undecimæ hebdomadicæ periodi initurus feria secunda. item erit annus xxxvi cycli magni in Tabula quarta anno Christi 2718, numero autem secundo, cyclo Solis xi, Martij vi secundum hanc periodum hebdomadicam. Sed Lunæ accreuit unus dies supra rationem Muhammedicam. Itaque uno die Luna propius aberit a neomenia civili Arabica, quam sæculo Hegiræ. Nisan enim illius anni, qui erit periodi Iulianæ 7431, inibit feria prima. Vno tantum die anteuertet neomeniam Arabicam; epacta castigata xxxv. Tamen ingeniosissima est hæc τριακονταετηρίς Arabica, & quæ pudorem imponere debebat non solum conditoribus veterum cyclorum Paschaliû, sed etiam Lilianæ editionis ἐργοδοιάκω, qui plus castigandum reliquerunt, quam castigarunt ipsi. Videtur in exemplo τριακονταετηρίδος a nobis subiecto undecim annos ὑπερήμερος esse, hoc est dierum 365. quæ Arabes, ut olim ostendimus, **קביב** **קביב** **א** *intercalatitium*, aut ἐμβολιμαῖον vocant. Etiam Rabbi Moses Maimonides, quum mensis ex cauo fit plenus, hoc vocat **קבץ**, id est ἐμβολισμὸν. Ego putarem a Mose innotatum, nisi viderem etiam ἐμβολισμὸν ab Arabibus dici, quando dies intercalatur, quum tamen de mensis, non de diei embolismo, κυριώτερον usurpetur. Arabes quemadmodum annû ὑπερήμερον **קביב** **א**, ἐμβολιμαῖον, ita etiam communẽ vocant **פזיפ** Phalita, ut & Iudæi **פזיפ**. Georgius Chryso-coccus, **Πασιὰ**, ἢ τοὶ ὀμὴ ὠν χρόνῳ **δίσκλι** **αππις**, qui non habet bisextum. ubi **πὺ** ὑπερήμερον **Αραβικῶ** **δίσκπν**, bisextum vocat. Item: **Καπισὰ**, ἢ τοὶ **δίσκπν**. *Kabisa, bisextum*. Quum igitur annus est ὑπερήμερος, tunc excessus Solis supra Lunam est minor uno die. Nam ἐν τῇ ὑπερήμερῳ nouilunium sequens non post xi, sed post x dies committetur. Itaque Epacta Iuliana post ὑπερήμερον minor erit unitate, quam ante xix annos. Ut, exempli gratia, si Epacta fuerit xxxv, vigesimo anno erit xxxiv. Vno die enim ferius neomenia redibit, quam ante xix annos. Esto neomenia Muharram

TRIACONTAETERIS
ARABICA.

Linea annorũ	Feria.	Horæ.	Scrup. Arab.	Scrup. Indaic.
1	4	8	864	876
2	1	17	648	672
3	6	2	432	468
4	3	11	216	264
5	7	20	0	60
6	5	4	864	936
7	2	13	648	732
8	6	22	432	528
9	4	7	216	324
10	1	16	0	120
11	6	0	864	996
12	3	9	648	792
13	7	18	432	588
14	5	3	216	384
15	2	12	0	180
16	6	20	864	1056
17	4	5	648	852
18	1	14	432	648
19	5	23	216	444
20	3	8	0	240
21	7	17	864	36
22	5	1	648	912
23	2	10	432	708
24	6	19	216	504
25	4	4	0	300
26	1	13	864	96
27	5	21	648	972
28	3	6	432	768
29	7	15	216	564
30	5	0	0	360

ὑπερ.

ὑπερ.

ὑπερ.

ὑπερ.

ὑπερ.

ὑπερ.

ὑπερ.

ὑπερ.

ὑπερ.

ὑπερ.

ὑπερ.

$\overline{\text{xxxix}}$ Martij. Si tam annus Iulianus, quam Arabicus, erit communis, sequens Muharram inibit $\overline{\text{xxx}}$ Martij. Si annus Arabicus fuerit Kebifa, Iulianus communis, inibit $\overline{\text{xxi}}$ Martij. Si annus Arabicus communis, Iulianus bisextilis, Muharram incidet in $\overline{\text{xtx}}$ Martij. Si uterque annus, Arabicus & Iulianus, fuerint *ἐμβολιμαῖοι*, neomenia Muharram incidet in $\overline{\text{xx}}$ Martij. Nihil crebrius in hoc negotio, quam hæc *μετεπιπλώσῃς & παρεπιπλώσῃς* Epactarum æquabilium, quæ quia in anni Liliani forma nunquam ad characterisimum nouiluniorum castigantur, propterea multa monstra pariunt & errorum, & ineptissimarum methodorum. Hoc Clauio proponerem, si stomachum haberet, qui hæc concoqueret. Sed *αἴψῃ τὸν βάλανον*, &c. Postquam usum Tabulæ hebdomadicæ ostendimus, nunc, quod ne ipsi quidem Arabes indicarent, constructionem eius aperiam. Sciant studiosi non solum ab antiquis Damascenis & Hagarenis, sed etiam hodie ab omnibus Muhammedanis nouilunia Iudaica in Calendarijs, & ephemeridibus eorum obseruari, ut diserte in manuscripto Calendario, quod penes nos est, iisdem horis & scrupulis, quibus Iudæi utuntur, nouilunia quædam, & anni aliquot collecti designantur. primus autem Muharram conueniebat in Ab Iudaicum anni Computi Hillel hodierni 4381, cuius neomenia erat 4. 7. 112. sed quia nouilunium Muharram primi confectum fuit feria $\overline{\text{vi}}$, non, ut Iudaicum, $\overline{\text{iiii}}$, ideo Computatores Arabes, qui multis annis post Muhammedem periodum *τριάκονταετηρικῶ* & *ἑβδομαδικῶ* excogitarunt, epocham, siue, ut vulgus vocat, Radicem nouilunij primi Muharram ita conceperunt, 6. 7. 112. quam si componas cum 4. 8. 864, primo anno *τριάκονταετηρικῶ*, habebis 3. 15. 976 annum secundum periodi. & ita deinceps semper per incrementum Radicis 6. 7. 112, habebis annos *τῆς τριάκονταετηρικῶ*, ita ut annus $\overline{\text{xxxix}}$ Triacontaeteridos, cuius supra exemplum apposuimus, sit $\overline{\text{xxx}}$ annus Triacontaeteridos primæ hebdomadicæ. Vnde potes colligere alios esse characteres, siue feriam, huius, alios eius, quam supra proposuimus. Itaque fallitur ille, qui nihil a nobis didicisse fingit, & miratur quomodo nos dixerimus ultimum annum ab eadem feria incipere, qua primum, quod ipse ignorauit, quum tamen sola fere cænarum nostrarum analecτα liguriat: & plane aut æmulum, aut simium profiteatur. Igitur sine radice illa, quam indicauimus, nemo unquam rationem characterum Triacontaeteridos Arabicæ capere poterit. Notandum vero auctorem illius Triacontaeteridos, non quando nouilunium $\overline{\text{xviii}}$, sed quando $\overline{\text{xxiiii}}$ horas confecerit, tunc *ὑπερήμερον* facere, quum tamen Iudæi post $\overline{\text{xviii}}$ nouilunium vetus esse sciscant, quia Rab Adda, aut vetustiores eo, $\overline{\text{vi}}$ horas de rationibus nouilunij exemerunt, ut mensis a vespera incipiat, ut in Computo Iudaico ostendimus. Luculenta est hæc obseruatio & quæ Cercopithecorum aut inuidiam, aut obtreccationem mereri possit. Sciendum vero primæ tantum Triacontaeteridos Muharram ad medium motum Lunæ castigatum fuisse, & eam esse exemplum reliquarum sex, quæ decrefcunt binario. ut primus primæ Muharram est feria 6, primus secundæ erit feria 4, tertiæ feria 2. & sic deinceps.

TABVLA TERTIA HEGIRÆ.] Eadem methodus huius Tabulæ in annis Hegiræ, quæ primæ in Aera Indica: & sequentis, quæ secundæ. Quare non sunt iteranda.

DEFINITIONES.

$\overline{\text{iii}}$ *περίοδος ἑβδομαδική.*] Pertinet ad Tabulam quintam. ut iam declaratum est.

$\overline{\text{v}}$ *Cyculus magnus.*] Pertinet ad Tabulas, priamam, & tertiam.

$\overline{\text{vi}}$ *Cyculus magnus Arabicus.*] Pertinet ad Tabulas secundam, & quartam.

$\overline{\text{viii}}$ *neomenia Hagarena.*] Iam diximus neomeniam Indicam esse *ἐν τῷ καὶ νέαν*, atque uno die nouilunium anteuertere, & propter scrupulum unum neglectum anticipabit *ἐν τῷ καὶ νέαν* uno die post annos Arabicos 2160. Contra, Neomenia Hegiræ est tertia a iugo Lunæ. *τὸνυχθήμερον* Lunare Arabes ineunt a Sole occaso, ut Iudæi, Samaritæ, & aliæ nationes, quæ annum Lunarem in usus ciuiles receperunt. Neomeniam vero omnes Mussulmani, si fieri potest, a visione Lunæ sanctificant. Si per nubilum tempus non licet, eam ex scripto & Tabula quinta determinant. Chryfococes: *τὸς μὴνας αὐτῶν διὰ τῆς σελήνης νέας φανείσης κρατοῦνται, οἱ καὶ διὰ τῆς κινήσεως αὐτῆς ἀριθμοῦνται. ἡ δὲ σελήνη ἀπὸ τῆς δύσεως ἤλιος φαίνεται νέα: & a visione Lunæ neomeniā eos inire, & mensē a motu Lunæ putare dicit: quod in Iudæis ridet Clauius acutissimus harum rerum æstimator. At diem ciuilem omnes Mussulmani a Sole orto putant: & hoc vocant diem tantū, quicquid inter ortum & occasum Solis interiectum est. Chryfococes: οἱ Mussουλμάνοι τὴν ἀρχὴν τῆς ἡμέρας πρὸ τοῦ ἀναδείλαι τῆ ἡλιον κρατοῦσι μέχρι καὶ τῆς δύσεως. διὰ τοῦτο καὶ τὴν νηστειάν αὐτῶν ἔτω πλεῖσι. Toto mense Ramadan ab ortu, ad occasum, ieiunio operantur. Ab occasu solis, ad ortum, epulis & ebrietati καὶ ἀσωτία dediti non adscribunt illud tempus*

tempus diei. Omnino *νοχθήμερον* dictum est secundum eos, qui a Sole occaso diem incipiunt, ut Hebraeis ab ea re dictum *קרא ברג*, quasi ad verbum *εσπεροπερώιον*. Denique astrologis *τὸ νοχθήμερον* est spatium horarum 24, undeunque initium habuerint, sed *κατὰ ζήσην*. Nam Quemadmodum *κυρολόγως νοχθήμερον* dicitur Iudæis, quia diem ab occasu Solis ordiuntur, ita *ήμερονύχρον* proprie diceretur ab eis, qui a Sole orto diem incipiunt.

COMPUTVS MANVALIS.] Ne Muhammedani quidem, nisi ex scripto ex Tabula periodi hebdomadicae, neomeniam Muharram determinare possunt. Non igitur mirum, si ne Christianus quoque, nisi doctissimis, ijsque per paucis, de initio Muharram constat. Nam Alfonso bis peccant, tum quod uno die tempora Hegiræ civilia anticipant, tum quod non semper embolismos rite collocant. Sequuntur enim *τριμακρον* *τρεπίδα* simplicem, quæ constat ex annis Arabicis, non autem illa, quæ implicitum characterem habet. Quare non parvam gratiam nos inuituros putauimus non solum a doctis hominibus, sed etiam ab ijs, qui inter Turcas negotiantur, ubi omnes contractus his mensibus Hagarenis signantur, si quem Computum manuum instituiamus, quod anni formam tam auersam a Iuliana in Canones etiam puero expeditos redigamus. Sed opus est ut prima numerandi elementa saltem teneant, componendi, deducendi, multiplicandi, partiendi: Cætera obuia sunt.

CANON QVARTVS.] Versuum horum technicorum secundus iteratur, quia iisdem sunt Characterismi neomeniæ. Minus igitur memoria onerabitur, quo pauciores versus erunt. Arabice, aut Hebraice his technicis verbis concipi possent: *ונו.ה.כד. ונא.ה.כז. ונז.ה.כא. ונד.ה.כב. ונח.ה.כג.* Sed neque Arabes, neque Iudæi aliter, quam per Tabulas, neomeniam Muharram indagare solent: quia huic rei nullam adhuc methodum excogitarunt.

Quemadmodum vetustissimi Aegyptij per quatuor annorum reditus unum diem *ἐνδιαθέτως* intercalabant, ita prisca Persæ, Chaldaei, & Hebraei post $\overline{\text{cxxx}}$ annos mensem interponebant: ut ille annus, quo intercalatio incidebat, esset mensium $\overline{\text{xv}}$, dierum $\overline{\text{ccxcv}}$, & idem mensis annum inchoaret & clauderet, ut in periodo magna Damascena; in qua anno embolismo Ramadan, verbi gratia, erat primus mensis, & tertius decimus. Sic in Persarum annis idem mensis erat *λοχαγός, καὶ ἕραγός*. Exemplum breue huius rei dabimus, quauis ex sequentibus copiosius demonstrabitur. Esto Pharauardin in Kalendis Mai, prima Epagomenon in $\overline{\text{xxxvi}}$ Aprilis. Anno $\overline{\text{cxxi}}$ Adarpahascht erit in Kal. Mai, Pharauardin in Kalendis Aprilis, Epagomenon prima in $\overline{\text{xxxvii}}$ Martij. Tunc pro prima Epagomenon dicitur neomenia Pharauardin, & pro vigesima sexta Pharauardin, prima Epagomenon, in $\overline{\text{xxxvi}}$ scilicet Aprilis: proinde in Kalendis Mai deprehendetur neomenia Adarpahascht post ultimam epagomenon, non, ut anno superiori, post ultimam Pharauardin. Ideo Adarpahascht erit caput anni, quia sequitur proxime post ultimam Epagomenon, quæ semper est ultima dies anni. Itaque annus $\overline{\text{cxx}}$ iniuit a Pharauardin in Kal. Aprilis, post ultimam epagomenon, annus vero $\overline{\text{cxxi}}$ ab eodem Pharauardin post ultimam diem Asphander in $\overline{\text{xxxvii}}$ Martij, quum pro prima Epagomenon, sumetur prima Pharauardin, & pro $\overline{\text{xxxvi}}$ Pharauardin, usurpabitur *πρώτη τῶν ἐπιτρομένων*. Hinc manifesto colligitur eundem mensem Pharauardin eodem anno fuisse primum, & tertium decimum, aperuisse annum, & clausisse. Idem fiebat in omnibus reliquis mensibus duodecim per $\overline{\text{cxx}}$ annorum lustra, donec post 1440 annos, iterum neomenia Pharauardin rediret in Kal. Mai. Quæ quidem magna periodus annorum 1440 illis dicebatur *Salschodai*, *ἔπος θεοῦ*. Sed plenius hæc in sequentibus Georgius vero Chrysocecces medicus in suis *περοχέροις κανόνιν ἀστρονομικαῖς* scribit propter duas causas annum vagum Persis in usu fuisse: propter simplicitatem, quia nullus dies in eo intercalatur, & propter intercalationem unius mentis post $\overline{\text{cxx}}$ annos. Eadem dicit, quæ nos, quanquam nos longe plura, & meliora, quam ille: adde etiam clarius, & utilius. Verba eius hæc sunt: *τὸ δὲ ἔπος τὸ ἐπὶ δύο τρόποις ἐτέθη. Καθ' ἓνα μὲν, διὰ τὸ σέβας ἐκείνων, (ἐκεῖνοι) ὅπερ ἐπὶ Πιστιῶ, ἦτοι ὁ μῆων χρόνος ὁ δισκελίος, καὶ καθ' ἕκαστον χρόνον τρεῖς ἡμέρας κρατῆσιν ἔποι αἰεὶ, καὶ μὲν ἡμέρας λ, πρὸς κλοπμαίαιας ἢ ἡμέρας εἰς τὸ τέλος ἔσφαλλον πθεῖσι. Καθ' ἕτερον δὲ τὸ ἐπὶ ἐτέθη, διὰ τὰς ἐργασίας τῶν ὀρῶν, καὶ τῆς δεξιῆς τῶν ἐργασιῶν, ὅπερ λέγεται καπισὲ, ἦτοι δισκελίον. ἔχθη ἡμερας τῶν μὲν ἡμέρας λ, τὴν ἡμέραν προσθενηται εἰς τὸ τέλος ἔσφονος. ὁπὼν ἰκα γὰρ γνήται ὁ χρόνος καπισὲ, μία ἡμέρα προσθεταται. εἰς τοὺς ὁ δὲ χρόνος τῶν ἡμερῶν τῶν ζωνηγμένων εἰς μὲν γίνεται Περσικῆς, καὶ ὁ πρώτος μὲν φαρβαδίν εἰς τὸν ἴδιον πόμπιν ἐυρσεται, καὶ ἡ εἰσελεύσις τὴν ἡμέραν εἰς τὸν χρόνον, εἰς τὸν ἀρχὴν τῆς φαρβαδίν γίνεται. Iste vero annus propter duos modos institutus est. secundum priorem, propter reuerentiam illius anni, qui est communis, id est non bisextilis. & in anno ipsi (Persæ) $\overline{\text{cccx}}$ dies obtinent, in mense vero $\overline{\text{xxx}}$, subreptitias autem dies quinque in fine Asphander collocant. Secundum alterum modum institutus est annus propter usum quatuor tempore iuitatum, & initium operationum, quod genus anni dicitur embolimus, hoc est bisextilis. Unusquisque etiam huius anni mensis habet dies $\overline{\text{xxx}}$, sex autem dies adiciuntur in calce anni. Quotiescunque enim annus fit embolimus,*

unus dies adijcitur. In annis vero $\overline{\text{cxxx}}$ horum dierum collectorum unus mensis Persicus conficitur. & primus mensis Pharauardin in proprio loco deprehenditur, & ingressus Solis in Arietem in principium Pharauardin incurrit. Hæc, ut & omnes Canones Chryfococca, ad verbum ex Arabismo exscripta sunt, quod & ipse Chryfococces testatus est in proæmio libri sui, & res ipsa ac $\Phi\epsilon\acute{\alpha}\sigma\iota\varsigma$ indicio est. Nos certe ita omnia Arabismo redolere scimus, ut si opus sit, speremus non solum Arabice, sed iisdem verbis ea posse reddere, quibus in Arabismo concepta fuerunt: quo maiore fiducia non solum ab hoc interprete Græco erratum fuisse, sed etiam quatenus erratum sit, ostendere possumus. Nam illa pessime conuersa sunt: τὸ ἢ ἔτ Θ τῶν ϛ δύο τρέπεις ἐπέθη. In Arabismo fuit $\text{ϛϛϛϛ ϛϛϛϛ ϛϛϛϛ ϛϛϛϛ}$. τῶν ἢ τὸ ἔτος δυοῖν εἰδοῖν ἐπὶν, aut δυοῖν τρέπειν. Iste annus duarum specierum est. Belgis diceretur *tweedekeer Ijar* Hoc verum est. Annus Persicus etiam hodie duplicis generis est. alter est sine intercalatione, nimirum Iezdegirdicus, quo adhuc omnes Mathematici, astrologi, & historici utuntur. alter Sultanicus, qui intercalat diem aliquando post quatuor, aliquando post quinque annos. Tertia species anni, præter illas duas superiores, est vetus, quo mensem solidum post $\overline{\text{cxxx}}$ annos intercalabant. Hæc est vera mens verborum Arabicorum, unde illa Græca transumpta sunt. & fere totidem verbis in nostris Canonibus Arabicis continentur. Ex quibus animaduerti potest tam male intellecta, quam Græce reddita fuisse. Illud vero perridiculum, διὰ τὸ σέβας ἐκένων. In Arabismo sine dubio fuit. $\text{σππκλϛϛκ λγλλ Δλ λω ὀμαλότητᾶ αὐτῶν}$. Propter æquabilitatem mensium: quia nimirum sunt semper $\overline{\text{xxx}}$ dierum, & nunquam intercalatur. Tabula nostra: $\text{πρρρρ ϛϛϛϛ ϛϛϛϛ ϛϛϛϛ}$. ὀμαλή, ἡ γούν εἰς ἀκερῆς. Id est, annus æquabilis & menses æquabiles, qui non sunt exquisiti. Ita igitur vertendū erat. τῶν δὲ τὸ ἔτ Θ δυοῖν εἰδοῖν ἐπέθη. καὶ τὸ μὲν διὰ τὴν ὀμαλότητᾶ ἐκένων (nēpe μιλῶν) & c. τὸ δὲ ἔτερον εἰδ Θ ἔτεις ἐπέθη διὰ τὰς χρήσεις τῶν δ' αἰρῶν. Nam in Arabico erat λκκϛϛκ , χρῆσιν περᾶζιν. Italice recte ad verbum diceretur, *per adoperar le stagioni de l'anno*, id est, *ut usus tempestiuitatum anni seruetur*, ne scilicet menses autumnales in æstiuorum, & æstiu in vernalium, vernaes in hibernorum possessionem inuadant. quod quidem fit, ubi intercalatio omittitur. Πασιπὰ vero Arabice est πσιβς . extensus annus, id est simplex, sine embolismo, ut contra $\text{σππκλϛϛκ ἐμπεφύλευμένθ}$, *institiuus, intercalatitiuus*. de quibus superius egimus in anno Arabico. Quod quidem improprie dicitur, quum annus, quo intercalatur, non sit ἐμβόλιμθ , sed ἐμβολιμαῖθ . Sed eodem modo Iudæi loquuntur, qui non solum mensem, qui intercalatur רביעי עמבולימון , sed & annum quoque ipsum, in quo intercalatur רביעי רב vocant, quemadmodum in anno Arabico indicauius. Confudit igitur tres species anni Persici in unam, ut manifestum est ex illis, quæ a nobis iam emendata sunt, & non opus est monitore. Ipsa res loquitur. Antea una tantum species de tribus nota erat, nempe Iezdegirdica, qui est annus vagus instar annorum Nabonassari, sine intercalatione. Reliquæ duæ species, Sultanica, & Salchodai omnino hominibus nostris ignoratæ erant. De Sultanica suo loco dicetur. de Salchodai, & magno mense intercalari, mox uberius dicemus. Quemadmodum enim magnus annus Canicularis Aegyptiorum tot lustra habebat, quot dies sunt in anno, ita Salchodai periodus annorum 1440, toties 120 annos habet, quot sunt menses in anno.

IN CAPVT VNDECIMVM.

TABVLA PRIMA.] Hæc Tabula decem versibus constat, ut oculus ipse docet. Primus versus continet lineam integri Salchodai, hoc est duodecim magnorum mensium, quos Chaldaei $\Sigma\acute{\alpha}\rho\varsigma$ vocabant, & præter illos duodecim menses, secundi Salchodai \bar{x} menses. In secundo versu sunt anni periodi Iulianæ collecti per 120 numeros, hoc est per Saros. ijque sunt anni neomeniarum epochæ, hoc est in quibus singulorum Sarorum neomeniæ post traiectionem ἐπιτρομένων redeunt in prisecam sedem suam, nempe in κέντρον ἰσημεριῶν , quod semper hæret in viii Aprilis, ubi initio epochæ Chaldaicæ; nimirum anno 2481, neomenia æquinoctialis erat. Tertius versus continet cyclum Solis Romanum, siue eius literam Dominicalem. Quartus annum cycli Solaris in Tetracositeride Tropica, ut ex eo colligatur character neomeniæ Zygonos, qui ob id positus est in sequenti versu. Sextus versus continet diem Iulianam, in qua fuit æquinoctium directum ad characterem suum, quemadmodum character ex anno Tetracositeridos collectus est. Septimus habet nomina mensium, qui per αἶρες inuicem sibi succedunt: ut, verbi gratia, Nisan cæpit a viii Aprilis. Post $\overline{\text{cxxx}}$ annos, & traiectionem ἐπιτρομένων Ijar ab eadem viii Aprilis inibit: atque iterum post alios $\overline{\text{cxxx}}$, Siwan statuatur in eodem κέντρῳ . & sic deinceps, donec menses per $\overline{\text{mccccxx}}$ annos conti-

nua successione, & per singula lustra unum diem in contextu Iulianorum mensium antecesserent, totum orbem maximi Salchodai consumment. Octavo versu continentur menses Persarum Chaldaicis respondententes. Nonus habet annos periodi Iulianæ convenientes neomenijs epochæ Persicis. Decimus complectitur Saros collectos, ut res ipsa docet.

TABVLA SECVNDA.] Primus versus habet lineam dierum mensis numero xxx, & totidem lustrorum. Nam xxx lustra sunt cxx anni, qui est Sarus integer. Secundus versus continet lustra collecta respondentia suis numeris, qui sunt in primo versu. Tertius versus continet μετάβατον lustrorum in antecedentia dierum Iulianorum. Primi lustrum neomenia est, ut toties diximus, in viii Aprilis, quæ est cognominis Ormuzdæ in diebus Persicis, & proprie dicitur neomenia Epochæ, per definit. σττ. Secundum lustrum neomenia in vii Aprilis, tertium in vi, & ita deinceps in antecedentia, per dies Iulianos, in consequentia vero per Heroas, ut ex conspectu ipso constat, donec in anno cxx desinente, pro neomenia ἐπαγομένων, quæ apprehenditur in iii Martij, usurperur neomenia primi mensis, per xi definit. & per eandem, in iii Aprilis trajiciatur neomenia ἐπαγομένων. Ita neomenia Sari sequentis restituetur in viii Aprilis. Quare in primi Sari nempe Nisan anno ultimo, Nisan erit primus in x Martij, & exitu anni, eiusdem neomenia incidet in iii Martij, passa sedibus suis neomenia ἐπαγομένων, & in iii Aprilis sumnota. Sic annus ille erit xiii mensium, ut ex demonstratione manifestum est. Et de omnibus Saris iudicium idem esto.

i Sarus.] Mensis magnus annorum cxx, id est duodecima pars maximi anni, qui constat annis communibus MCCCCL, Persis dicitur בּוֹרַן כּוּרַן מֵגִיץ מִלּוֹ, a Chaldaeis כּוּרַן SARA. Nam id Babylonice mensem, & Lunam significat: unde Arabes suum שָׁהַר fecerunt, quo omnem mensem intelligunt, præsertim civilem. Σάρος igitur dierum constat ex diebus triginta. Mensis enim civilis Babylonius totidem dierum est. Inde τετρακτὰς omnis σάρος Babylonij dicitur. Σάρος dierum est τετρακτὰς dierum: Σάρος περιουσίας est τετρακτὰς lustrorum, annorum cxx. Σάρος μέγιστος est τετρακτὰς Σάρων περιουσιῶν, annorum MCCCCL, qui κατ' ἐξοχὴν Σάρος Chaldaeis dicebatur, auctore Berolo. Vide quæ ad priorem librum Græcorum Eusebianorum notamus, pag. 246. a.

ii Sarus periodicus.] Ita vocatur a nobis, quia priore desinente, alter succedit περιουσίας, post periodum cxx annorum. Iderat apud Chaldaeos, ut apud Romanos sæculum, quod ex xi lustris Romanis componebatur, ut periodicus Sarus ex triginta lustris Iulianis. Itaque non errauerit, qui hunc magnum mensem sæculum Chaldaicum vocauerit, vel mensem sæcularem. De his mensibus sentiebat Sibylla, unde Virgilius hausit — & incipient magni procedere menses. Itaque, ut diximus, eos menses sæcla vocat. Magnus ab integro sæclorum nascitur ordo. Magnus ordo sæclorum est maximus annus, annorum civilium MCCCCL, cuius anni mensis est cxx annorum, quod est sæculum. Constat autem ex decem dodecaeteridibus civilibus, quæ a neomenia Sari incipiebant. Nam illæ Dodecaeterides, quæ ab ultima antiquitate hodie Indis, & toti Orienti in usum sunt, aliud initium habent, secundum Dodecaeteridas periodi Iulianæ progredientes, ut suo loco ostendimus.

iii Sarus maximus.] Quæ est τετρακτὰς xxx Σάρων περιουσιῶν, ut Σάρος περιουσίας est τετρακτὰς xxx quadrienniorum. Hoc iam expositum.

iiii Annus magnus, siue Salchodai.] Si cxx anni civiles sunt unus mensis, duodecim eiusmodi, qui sunt anni MCCCCL, erunt unus annus maximus, qui ideo a Persis dicitur SALCHODAI, id est ἔτ' θεοῦ. Virgilio, ut dixi, est magnus sæclorum ordo. Constat enim ex xi sæculis, siue Saris περιουσίας, qui singulis Dijs erant cognomines apud Chaldaeos: ut, verbi gratia, decimus erat Apollini sacer, teste Sibylla apud Seruium in iii Bucolicon. Σάρος enim Nisan erat dicatus, puta, Marti, & Arieti. Σάρος Ijar alij Deo, puta, Ioui, aut Mercurio, & Tauro. & sic deinceps omnium Sarorum tutela erat Deus quidam, & signum secundum seriem suam. Ergo quum Tebeth sit decimus Sarus, eius tutela erat Apollo, & Capricornus. Aliæ sunt tutelæ Deorum in signis apud Manilium. Vide quæ de illis olim scriptimus in posteriori editione.

v Heroes mensis.] Non opus est repetere, quæ Canone nono demonstrata sunt. Appellationes lustrorum secundum nomina heroum, ostendunt anticipationem unius diei in diebus Iulianis. Primum lustrum vocabatur Oromazda, vel Ormuzda, secundum Behemen. Ormuzda, qui iam relictus est, nihil aliud est, quam bisextum Iulianum. Atque ita deinceps in consequentia progressus lustrorum sit, & quoties lustra mutant sedem, deorsum progrediendo, quot heroes in antecedentia relictus sunt, tot sunt bisexta Iuliana. Itaque quum ultimus Heros exceperit lustrum trigessimum, tot bisexta collecta, quot sunt lustra, sine heroes, id est tri-

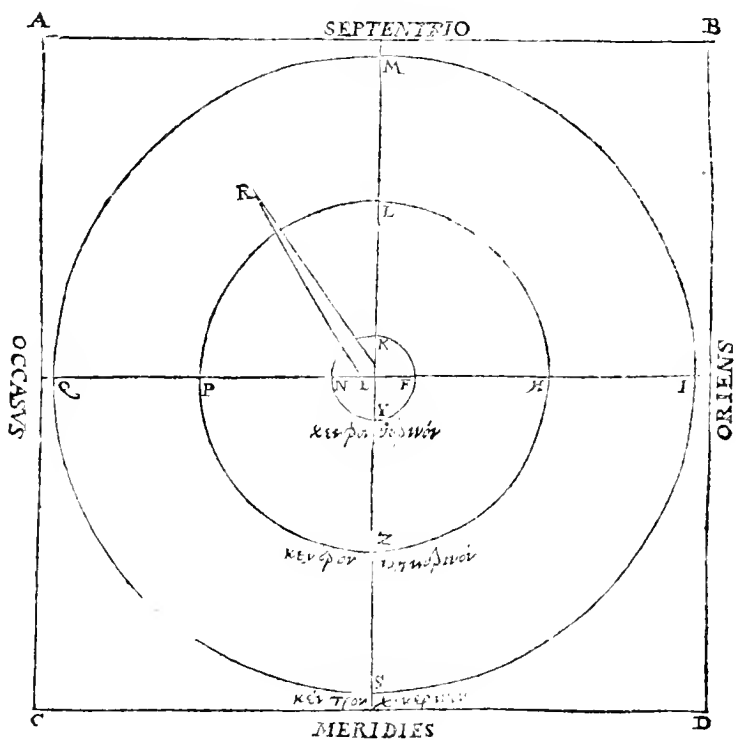
ginta dies, mensē integrum consummant, qui est tertiusdecimus anni $\overline{\text{cxxx}}$ desinentis, qui solus omnium Sari annorum est embolimæus.

$\overline{\text{vii}}$ *Character Sari.*] Chaldæi habent nomina Deorum, quibus singuli dies mensis cognominari potuerunt, Bel, Beltis, Nebo, Sessac, Nergel, & si qua sunt eiusmodi. Nos ea ignoramus. Sed Persica adhuc in usu sunt apud Persas ipsos, quæ in secunda Tabula posita sunt ita, ut in Canonibus Arabicis descripta sunt.

$\overline{\text{viii}}$ *Mutatio characteris.*] Hoc iam ostensum est, nimirum μεταχαρακτηρισμὸν illum fieri deorsum pergendo in consequentia. Primum lustrum vocatur Ormuzda. & tunc dicitur annus primus, secundus, tertius, quartus Ormuzda. In secundo lustro, annus primus, secundus, tertius, quartus Behemen. Idem iudicium de reliquis in consequentia pergendo. ita ut a neomenia Sari ascensum faciat in diebus Julianis, in Heroibus autem descensum.

$\overline{\text{ix}}$ *Neomenia æquinoctialis.*] Neomeniam æquinoctialem indagare docet Canon septimus, quam ne rustici quidem ignorare poterant; quum ad id duo tantum consideranda essent, quantum superesset ante, aut post æquinoctium, quod idem Canon $\overline{\text{vii}}$ docet: item quando æquinoctium fieret, hoc est, in quod lustrum Sari neomenia æquinoctialis incurreret. In κεντροσκοπίαις enim id ex umbra κέντρον ἰσημερινοῦ quotannis considerabatur. In planitia ABCD, in qua rectæ MS, QI secant se περὶ ὀρθῆς in E, centro E describantur circuli KFYN, HLPZ, IMQS. Sit autem umbilicus ER sextuplus semidiametri EY, quæ est umbra solstitialis. Rursus ad semidiametrum EZ, sit Gnomon ER, ut tria ad duo: quæ est umbra æquinoctialis. Postremo sit idem Gnomon ad semidiametrum ES, ut viginti ad triginta unū, quæ est umbra brumalis in parallelo διαβαβυλωνίας. Quando igitur præcisè umbra semidiametro EZ æqualis erat in meridie, tunc æquinoctium conficiebatur, & neomenia, quæ in eam diem incidebat, est neomenia æquinoctialis, ut docet præsens defin. $\overline{\text{ix}}$. Quare ne rusticum quidem fugiebat, neque quando neomenia æquinoctialis committeretur, quum hoc ex umbra EZ constaret: neque quando id contingeret, quum cognomina Heroium id ignorare non sinerent, æquinoctium autem per multos annos in eodem Hero hæreret. ut ostenditur ex doctrina Canonum $\overline{\text{vi}}$, & $\overline{\text{vii}}$. quod non est iterandum.

ΚΕΝΤΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΧΑΛΔΑΙΚΟΝ.

$\overline{\text{x}}$ *Lustrum æquinoctiale.*] In anno vago, qualis erat Aegyptiacus, Chaldaicus, Persicus, & Armeniacus, singulis lustris, neomenia unum diem antevertit in anno Solari, ut neomenia quæ erat in $\overline{\text{xxxi}}$ Martij, post lustrum confectum, incunte anno quinto, in $\overline{\text{xxx}}$ ascensum faciat, & tertio lustro in $\overline{\text{xxix}}$, quarto in $\overline{\text{xxviii}}$. & ita deinceps. Quum igitur dies Chaldaica, aut Persica incidebat in tempus æquinoctij, quo umbra erat æqualis semidiametro EZ, per totum quadriennium eadem dies mensis hærebat tempori æquinoctiali, & totum illud quadriennium est æquinoctiale. Anno $\overline{\text{cxxxvii}}$ Sari, neomenia primi mensis incidit in $\overline{\text{xxx}}$ lustrum Herois Haschnusch, $\overline{\text{x}}$ Martij Juliani, quod contigit anno periodi Julianæ 4037, quum eo sæculo æquinoctium hæreret in $\overline{\text{xxvii}}$ Martij, quæ eo lustro conueniebat in $\overline{\text{xviii}}$ Nisân. Itaque totum lustrum Haschnusch vocatur æquinoctiale, a 4037. anno, ad 4041: quo traiectione ἐπισημαμένων facta, neomenia Nisân in locum earum successit, $\overline{\text{iii}}$ Martij, a qua, ad $\overline{\text{xxvii}}$ Martij, sunt dies $\overline{\text{xxviii}}$. Itaque $\overline{\text{xxviii}}$ Nisân (qui fuit tertiusdecimus mensis illius anni) umbra semidiametro EZ æqualis designauit veram diem æquinoctij lustro primo Ormuzda, neomenia noui Sari Ijar in veterem epocham $\overline{\text{viii}}$ Aprilis per translationem ἐπισημαμένων
εὐκλιδέως

νων submota, ut habes in secunda Tabula. Quare $\overline{\text{xxviii}}$ Nisan vocabitur lustrum æquinoctiale in Heroe Oromazda. Sic anno 4045 totum lustrum æquinoctiale Herois Behemen hærebit in $\overline{\text{xxv}}$ Nisan, anno autem 4049 in lustro Adarpahafschth, donec lustro $\overline{\text{xvii}}$, neomenia Ijar ascenderit in $\overline{\text{xxvii}}$ Martij, Heroe Meharferusch. Itaque iam anno, puta, 4041, quum æquinoctium esset in $\overline{\text{xxviii}}$ Nisan, facile erat etiam rustico colligere quando neomenia Ijar novi Sari fieret æquinoctialis. Quum enim ea sit tertiadecima dies a $\overline{\text{xxviii}}$ Nisan (comprehensis scilicet epagomenis) quot dies interessent, tot lustra numeranda erant: Itaque tertiodecimo lustro, quod attribuitur Heroi Meharferusch, neomeniam Ijar in æquinoctium conuenturam affirmare minime dubitabant. Quare quum vel idiotæ ipsi scirent æquinoctium fieri in Meharferusch, non poterant ignorare, quando neomenia æquinoctialis fieret, & quodnam lustrum æquinoctiale vocandum esset, quum per singula quadriennia numerus dierum mensis decreveret, donec ad ipsam neomeniam perveniretur, idque ex Horologio & Gnomone discere possent. Gnomonis autem inuentum ad ipsos Babylonios refert Herodotus: *πόλον μὲν γὰρ ἔγνωμονα, ἃ τὰ δώδεκα μέρηα τῆς ἡμέρης ᾤσατο Βαβυλωνίων ἐμαθον Ἑλλῆνες.*

$\overline{\text{xi}}$ *Traiectio ἐπαγομένων.*] Huius rei iam exemplum dedimus. Annus $\overline{\text{cxxx}}$ Sari incipiebat a die $\overline{\text{x}}$ Martij, anno vertente propter quadriennium confectum, ascensus fiebat ad $\overline{\text{ix}}$ Martij. Epagomenæ autem incidebant in $\overline{\text{iiii}}$ diem. Sed pro neomenia ἐπαγομένων, usurpabatur neomenia mensis primi, neomenia autem ἐπαγομένων traiciebatur in $\overline{\text{iii}}$ diem Aprilis sequentis. Ita mensis primus bis deprehendebatur in eodem anno, ducens ordinem, & cogens agmen, Patulcius idem, & Clusius; idem primus, & tertiusdecimus, idem ordinarius, & embolimus.

$\overline{\text{xii}}$ *Neomenia epochæ.*] Pendet a superiori definitione. Nam traiecta neomenia ἐπαγομένων in $\overline{\text{iii}}$ Aprilis, neomenia novi Sari incidebat in $\overline{\text{viii}}$ Aprilis, quæ est epocha verus Chaldaica iniens a $\overline{\text{xviii}}$ anno Semiramidis, quæ pulcherrimis operibus Babylonem instauravit, moenia refecit, urbem ampliavit, ut non immerito a Græcis Babylonem condidisse credita sit.

$\overline{\text{xiii}}$ *Panegyris epochæ.*] Neomenia epochæ est initium sæculi Chaldaici, ut toties diximus. Nam Sarus nihil aliud erat Chaldæis, quam quod Romanis Sæculum. Romani autem condebant sæculum suum celeberrima panegyri, quos ludos sæculares vocabant. Quemadmodum enim Quirites singula quinquennia censu, & lustratione populi claudebant, ita & sæculum, quod ex bis undecim quinquennijs constabat, ludis Circensibus, & trinoctiali sacro terminabant, idque ne quis ignoraret quando sæculum inciperet, & statum tempus definitis & incipientis in Fastis quindecimuiralibus designaretur. Certe Chaldæis & Persis eiusmodi panegyres in neomenia epochæ celebratas fuisse postea docebimus. Nam quemadmodum dies primus lustri festo celebrabatur, propter intercalationem diei, ita propter intercalationem mensis integri panegyris indicebatur. Quod enim propter bisextum & Heroem, cui competebat lustrum, solenne celebraretur apud Orientales, diserte ostendit vetus Scholiastes Germanici: neque mensum, neque diem intercalandum, quem in diem festum immutarent. Vides propter mensum intercalarem, & diem intercalarem, festum indici solere apud Orientis nationes, quarum exemplum publica detestatione execrabantur Aegyptij, ut abunde ex illo vetustissimo Scholiaste patet.

$\overline{\text{xiiii}}$ *Panegyris æquinoctialis.*] Hac adeo curæ veteribus Persis fuit, ut ne hodie quidem, quantum tropica anni forma utantur, eam desinere potuerint: sed quotannis incredibilis multitudo undecunque in aulam Sophi confluat, ad panegyrim illam celebrandam, quam vocant panegyrim Neuruz, id est æquinoctij. Vide in libris de emend. temp. in illis, quæ de Neuruz Gelali diximus.

$\overline{\text{xv}}$ *Συνδρομὴ ἐν θρονισμῷ.*] Panegyrim ἐν θρονισμῷ non Chaldæorum tantum, sed & omnium gentium esse nemo ignorat. Inaugurationes enim καὶ ἐν θρονισμοῖς regum ludicris, conuiuijs, & alijs lætitiæ significationibus celebrari tam notum vulgo est, quam omni genti familiare. Sed concursus duarum panegyrium epochæ, vel æquinoctij cum inauguratione regis, Persarum, & Chaldæorum proprius est. De Persis alibi dicetur. Nunc de Chaldæis. Arbaces Medus, auctoribus proceribus Chaldæorum, quorum princeps erat Belesis Sacerdos, imperium Assyriorum, & Chaldæorum inuasit, oppresso Belidarum ultimo Sardanapalo, quadragesimo primo illius ingentis imperij successore. Illi Arbaci contigit, ut eodem anno & imperii initium, & neomenia æquinoctialis concurreret, lustro undecimo Tirchusch, Sari Adar, intra quod tempus & ipse in folio Belidarum collocatus est, & neomenia æquinoctialis

in $\overline{\text{xxix}}$ Martij incidit. Rursus anno $\overline{\text{xviii}}$ Artycæ Medi, lustro $\overline{\text{xii}}$ Deamhar, Sari Nisan, neomenia æquinoctialis incurrebat in $\overline{\text{xxviii}}$ Martij. Itaque panegyris tantum simplex fuit, nempe æquinoctialis, sine concursu *ἐθρονισμῶς*. Sed apud Chaldæos, qui duce Nabonassarō defecerant, fuit *συνδρομὴ ἐθρονισμοῦ καὶ ἰσημερίας*. Intra lustrum igitur $\overline{\text{xiii}}$ concursus ille geminata *πανηγύρεως* factus est. Inde enim confurgit epocha illa Nabonassarī celeberrima, anno tertio lustri duodecimi, quam Persæ vocant *נורוז* *Neuruz Hararath*. Qui enim Ctesīæ est *Ἀρτύνας*, illis est Hararathes. Ex quo colligitur omnem neomeniam æquinoctialem ab illo rege cognominari, in cuius imperium incidit, tametsi nullus sit concursus *ἐθρονισμῶς*. Erat enim $\overline{\text{xviii}}$ annus Hararath Medi, siue Hartycæ, ut vocat Ctesias. Igitur Neuruz Hararathis regis, quod diserte notatum est in nostro Calendario Turcoperfico e regione $\overline{\text{xxviii}}$ Adar Solaris, qui est Martius noster Iulianus, est epocha æquinoctij Nabonassarī, cum qua *ἐθρονισμῶς* eius concurrebat. Erat Chaldæis neomenia Sari Nisan, ut antea dictum est, Aegyptijs neomenia Paophi, quanvis Aegyptij epocham hanc a meridie neomeniæ Thoth sui iniuerint, ne ordinem anni turbarent. Hic enim mos est Aegyptiorum, ut non a die *ἐθρονισμῶς* Regis, sed a neomenia sui Thoth, epochas regum astronomicas ordiantur: quemadmodum annum Philippi non a morte Alexandri, quæ diebus æstiuus contigit, sed a Nouembri Iuliano, ordinarunt, quia Thoth in illum Nouembrem conueniebat. Apud Aegyptios enim tam epocha Nabonassarī, quam Philippi, astronomica est, non ciuilis. Nunquam enim Chaldæi Aegyptijs imperarunt. Certe Nabonassarus nunquam pedem posuit in Aegypto, ne in Palæstina quidem. Chaldaicis, inquam, Epocha Nabonassarī in usum recepta fuit, non etiam alijs nationibus, apud quas Astrologi duntaxat cum Aegyptiacis mensium appellationibus eam usurparunt, propter astronomicas Chaldæorum obseruationes, quæ a Nabonassarī inauguratione putantur, non utique quod Nabonassarus in alijs nationibus, præterquam Chaldæis, imperium obtinuerit. Differt igitur epocha Nabonassarī Chaldaica ab Aegyptiaca, primum causa, quod Chaldaica sit ciuilis simul, & astronomica, Aegyptiaca astronomica, non ciuilis: deinde situ mensium, quod Chaldaica incipit a neomenia Paophi Aegyptiaci, Aegyptiaca a neomenia Thoth: Chaldaica a neomenia Kriónos, feria $\overline{\text{vi}}$, Martij $\overline{\text{xxviii}}$, Aegyptiaca a neomenia Ichthyónos; feria quarta, Februarij $\overline{\text{xxvii}}$. Rursus aliud exemplum *συνδρομῆς ἐθρονισμῶς καὶ ἰσημερίας*. Anno enim $\overline{\text{xxix}}$ Sari Chaldaici Ijar, Nabonassarī $\overline{\text{cxxxviii}}$, lustro $\overline{\text{xviii}}$ Meharserusch, iniij epocha *ἐθρονισμῶς* Nabopollassarī patris Nabuchodonosori concurrens cum neomenia Kriónos, & neomenia Sari Ijar in $\overline{\text{xxvii}}$ Martij, anno periodi Iulianæ 4089, ut habes in prima Tabula. Itaque noua epocha instituta Nabopollassarō, ut ab eius inauguratione, *ὁ ζηηματισμῶς, καὶ τὰ συμβόλαια* inciperent: cuius epochæ Ptolemæus tanquam astronomicæ, Ezekiel autem tanquam ciuilis meminit, quum esset in Babylonia adhuc vivente Nabopollassarō. Quantum vexauerint illum locum Scriptores tam Iudæi, quam nostri, non operæ est dicere, quod res vulgatissima sit. Certe Prophetarum nostri temporis stomachus, qui profanos, ut ipsi vocant, scriptores ne semel quidem verum dixisse iurant, huius epochæ mentionem concoquere non potest. Triginta illos annos Ezekielis quidam a libro legis inuento, quod iocularè Iudæorum commentum est, putant: alij trigessimum annum Iobelæi esse quouis pignore contendunt, & armati pugnant. Atquin ille annus, ut Propheta monet, erat quintus Sedekīæ, & proinde primus hebdomadis, quum undecimus Sedekīæ fuerit Sabbaticus. At si de Iobel intelligendum esset, igitur is annus fuerit secundus hebdomadis quintæ Iobel. Nam in triginta annis quatuor Hebdomades præterierunt, atque adeo trigessimus fuerit secundus quintæ. Ergo, ut prophetis nostri æui placet, annus quintus Sedekīæ erat simul & primus, & secundus Hebdomadis. En acumen propheticum. Quum igitur neutrum eorum fuerit, quæ quidem stulti Iudæi hariolantur, nostri tamen eos sequuti malunt alterutrum amplecti, quam veritati victas manus dare, & quum ille annus, ut Ptolemæus ostendit, fuerit Nabopollassarī trigessimus, reliquum est, ut ille trigessimus annus apud Ezekielem sit trigessimus huius epochæ ciuilis, præsertim quum propheta illis regionibus relegatus, quibus tunc imperabat Nabopollassar, non alia epocha potuerit uti, quam ea, quæ omnibus illorum tractuum popularibus in usu erat. Adde quod ille annus non potuit esse trigessimus Iobel, quum fuerit vigesimus secundus decimi octauus Iobel. Habemus igitur duo egregia *συνδρομῆς ἐθρονισμοῦ καὶ ἰσημερίας* exempla. ex quibus patet etiam, quum *ἐθρονισμῶς* in medium lustrum æquinoctiale incideret, fieri *συνδρομὴν ἐθρονισμῶς καὶ ἰσημερίας*, ut in epocha Nabonassarī, quæ incidit in annum tertium lustri æquinoctialis. Vnum etiam exemplum habemus *συνδρομῆς ἐθρονισμῶς καὶ ἐποχῆς νεμελίας*, nempe annum primum Seleucidarum, quæ Iudæis est Aera contractuum, incurrens in annum secundum primi lustri post traiectionem *ἐπιγε-*

μέτων. Seleucus, ut omnes δαδοχοι, imperare cepit statim a morte Alexandri. Tamen eius epoche confurgit non a morte Alexandri, sed terthodecimo hinc anno. Quavis epoche Seleucidarum alia caussa adferri possunt, cur non a morte Alexandri incipiat, ut aliorum δαδοχων, sed a terthodecimo anno, tamen hæc caussa, ut vera, ita unica est. Atque hæcenus de veteri anno Chaldaorum, eiusque Saris: quæ forma anni si hodie obrineret in Ecclesia Latina, anno Christi MDC, quo εἰκοσιπενταετηρης Romæ celebrata est a Clemente VIII, neomenia Marchesvvan Chaldaici in XI Martij incurrisset, lustro XIII inuenire. Ideo neomenia Marchesvvan fuisset æquinoctialis. Præterea anno Christi 1608 traicctio epactarum celebranda fuisset, postquam Marchesvvan proximo Saro Casleu anni habitus traditurus esset. Ita in octo annis duæ maximæ πνηγύρεις contigissent, neomeniæ æquinoctialis anno 1600, & translationis ἐπαγομένων anno 1608.

CANON OCTAVVS.] Explicatis anni Chaldaici rationibus, superest, ut Perfici causas aperiamus, quæ ut Chaldaicis allucent, ita illæ Perficas illustrant. Reperam igitur causas ab ultima antiquitate. Veteres Arabes, ubi de anno Iezdegirdico agunt, de veteri anno Persarum ea adijciunt, quæ nos fusc in libris de emendatione temporum exposuimus, de magno anno MCCCXXI annorū ciuiliū, & de illius magnis mensibus CXX annorum, quorum ultimus XXX mensium esset: quos menses Persæ מאה ויורה vocabant, id est μεγάλης μῶνας. Qui quibusdam abortiuus ingenijs id mirum visum est, ut arquatis omnia lutea videntur, & a nobis esutita potius, quam ex veterum monumentis obseruata esse non solum putant; sed & alijs persuadere conantur, propter eorum partim κακήθες, partim peruicaciam, cogor altius rem repetere. Venerabilis μακαρίτης Dominus Ignatius Patriarcha Antiochenus, vir, quod in Orientis partibus perrarum est, singulari eruditione, a nobis super huiusce periodi magnæ Persarum causis consultus in hæc verba respondit; quæ nos παχύτερον μὲν, ἀλλὰ σαφέστερον in hunc modum ex Arabismo integra fide reddidimus: *Persæ autem veteres hunc quadrantem ad unum mensem colligebant in centum viginti annis, eumque annum tredecim mensium faciebant.* In altera longissima epistola respondet ad id, quod ex præcisa nimis eius sententia assequi non potueram. In priore enim scribebat, priscos illos Persas omnibus quadriennijs unum diem adijcere, & post centum viginti annos, unum mensem intercalare solitos. Ego negare utrunque constare posse. aut enim, quadrante retento, mensem intercalare superfluum esse, aut, si mensis intercalaretur, frustra quadrantem retineri. Ipse aperuit mentem suam: quæ sane interpretatione indigebat: Persas diem notasse ex quatuor quadrantibus coactum, non utique ut eum ad finem ἐπαγομένων adijcerent, sed ut ex triginta diebus, qui in CXX annis ex collectis quadrantibus accrescebant, mensem intercalarent, & ultimus annus, nempe centesimus vigesimus, XXX mensium fieret. Itaque quod dicit unum diem adijcere solitos omnibus quadriennijs completis, id explicatur ex doctrina Canonis noni. Quod enim lustra descendunt, & per singula Heroum nomina deorsum transitum faciunt, quod dies præterierunt in antecedentia, tot dies ex quadrantibus collectos esse. Retinebant igitur diem ex quadrantibus collectum, quum tamen illum in finem ἐπαγομένων non reijcerent. Verba Patriarchæ: *Quod autem mentionem fecistis, quod dubium vobis oblatum sit super eo, quod de anno Persarum diximus, qui nouatus fuit tempore Iezdegird filij Shebharior, quod is sit dierum CCLXV sine minutiarum accessione, vos autem notaueritis errasse nos, & hallucinatos fuisse: non ita est, ut opinati estis. Nos autem vobis modum rei exponemus. Scitote annos Persarum esse Solares æquabiles, hoc est non exactos, quum sint dierum CCLXV: similiter eorum menses æquabiles triginta dierum cum appendice quinque dierum furtiuarum, ut vocantur, quorum (annorum) initium confurgit a temporibus Genshid. Erat autem illis mos eos innouare, quotiescunque aliquis magnus rex illis exoriretur, secundum morem veterum Romanorum. Quadrantem quidem retinebant, quemadmodum Romani, hoc excepto, quod illi apponebant in centum viginti annis mensem unum, atque ita eum annum mensium tredecim constituebant: non sane ut exemplo Romanorum in omnibus quadrennijs diem unum adijcerent, sed propterea quod omnis dies anni cogitominis est Regi cuidam. Consuetudinis autem huius ratio constabat illis, ut adicctio diei supra CCLXV fieret secundum diuersitatem nominum. Itaque attentione super uno quoque die utebantur, qui accommadabatur nomini eius diei. Quod si diebus furtiuis, & diebus mensis diem adiccessert, non sana fuisset eorum attentio. In quibus vides quomodo dies ex quadrantibus collectus nomine alicuius Regis, aut Herois afficiebatur, ut patet ex doctrina eiusdem Canonis noni. Aliquot interiectis: *Erat autem consuetudo eorum, ut mensem intercalarem a mense, in eum mensem traicerent, qui deinceps sequebatur: hoc est, Pharauardin bis contingebat: iterabatur itidem Adarphaschi bis post CXX annos: & orbis per totum peruagabatur, donec omnes menses consummarentur. rursusque res redibat ad Pharauardin post mille quadringentos quadraginta annos. Appo-**

nebant autem Epagomenas, siue dies furtiuas, ad eum mensē, qui iterabatur. Hoc est, constituebant eum quinque & triginta dierum, ne mensis intercalaris illis immutaretur. Haecenus ille. In quibus nihil extat, quod in superioribus a nobis expositum non sit, praesertim quod scribit annum innovari solitum Regibus. Hoc sane non omnibus regibus, ut ille putare videtur, neque omnibus magnis regibus fiebat, sed tantum in neomenia æquinoctiali, aut neomenia Epochæ. De neomenia æquinoctiali Persica non possumus dare exemplum illustrius Iezdegirdico, eius anno imperij quarto, ut infra exponetur. Nam quandiu forma illa Salchodai obtinuit, neque neomenia æquinoctialis, neque neomenia epochæ in hominum potestate erat. Ideo neque innovatio epochæ omni regi, ne magno quidem, fiebat. Subiicit Patriarcha, dies mensis omnes alicui Regi cognomines fuisse, & ex diuersitate nominum uniuersuiusque dici mensis, dierum intercalarium memoriam conseruatam fuisse, quod quidem satis illustratur doctrina Canonis noni. Per illa nomina conseruabatur collectio quadrantis, ut lustro vertente dies collectus in nomen alius Herois transfret. Idem faciebant reliquæ nationes Orientis, quæ diem ex quadrantibus consummatum non adiecebant fini ἐπαγομένων, Chaldæi, Armenij, alij, etiam Aegyptij, sed sine intercalatione mensis, aut dici, hoc est sine adiectione dici ad Epagomenas. quod ne fieret, quotannis in festo quodam execratione sese deuotabant, ut ex Scholiaste Germanici aperuimus. Hoc modo cauebatur, ne quadrans, & mensis intercalaris periret, neve sedes ἐπαγομένων mutaretur, vel, ut Patriarcha loquitur, *ne mensis intercalaris illis immutaretur, sed τῶν ἐπαγομένων terminus* interuallo a quarta Martij, ad quartam Aprilis, contineretur. Hinc natae sunt Tekuphoth priscorum Hebraeorum, item ὠροὶ Aegyptiorum, qui primum annum lustri uespere obseruabant, oriente Canicula, quam Σῶθιν vocabant, secundum media nocte, tertium mane, quartum meridie, ut diserte docet Ammianus Marcellinus, cuius testimonium antea produximus. Ab ultima antiquitate, ad hanc usque diem, Persæ superstitione diem æquinoctij obseruauerunt. Nam hodieque in Sultanico Neuruz, postquam ex Tabulis, aut Ephemeridibus, momentum, quo Sol primum punctum Arietis ingreditur, deprehensum est, statim neomenia Pharuardin indicunt, quocumque dici serupulo ea acciderit. cuius rei historiam pete ex lib. de emend. temp. Itaque ab eo momento ludos, conuiuia, panegyres instaurant, quæ sunt manifesta priscarum panegyrium tam epochæ, quam æquinoctij, uestigia. Quia igitur quocumque dici momento Neuruz acciderit, ab eo neomeniam anni indicunt, & ante illum articulum anni initium instituere illis religio est, ob eam rem fit, ut non percipiant τὰς ἐπαγομένους antecedentibus die accrescere, καὶ ἐξ ἡμέρας ἐκ πενταημέρων fieri: qua ex causa sexta dies ἐπαγομένων, quæ neomeniam Neuruz antecedit, iustius furtiua, quam reliquæ priores quinque ordinariæ, dicenda erat, propterea quod ea illis non sentientibus obrepit, quomodo & Aegyptijs accidebat, qui non semper annum ab eadem dici hora, sed a singulis νοχθήμερον quadrantibus incipiebāt. cuius rei, ut dixi, manifesta in Neuruz Sultanici obseruatione apud Persas hodie extant argumenta. Nisi enim Persæ antiquitus a quadrantibus annum inceperunt nunquam iustra ab Heroe, ad Heroem transissent. Quare annum primum primi lustri a mane Oromazda incipiebant, secundum a meridie, tertium a uespere, quartum a media nocte. primum secundi lustri a mane Behemen. Idem faciunt & Iudæi in suis Tekuphis, quibus hodie nihil est uetustius in ea gente. Ante legem enim illis earum usus erat. Adeo in omnibus Orientis gentibus, etiam Aegyptijs ipsis, consensus iste obtinuit annum a quadrantibus, non ab eadem hora, auspicandi. Quare non ex abrupto diem intercalabant, ut hodie fit in anno Iuliano, sed quadriennio vertente unus dies illis imprudentibus accrescebat, qui uere κλοπιμαί Ⓞ erat. Sed & quinque ἐπαγομένοι ordinariæ illis furtiuae dicuntur, quia quinque diebus ultimis Asphandar cognomines sunt. Hoc est, neomenia ἐπαγομένων cognominis est uigesima sexta dici mensis, secunda uigesima septimæ, tertia uigesima octauæ &c. Quare instante neomenia ἐπαγομένων, perinde est, ac si xxvi dies mensis esset, idque propter cognomen Herois utriusque commune. Tam enim xxvi mensis Ahnud dicitur, quam neomenia ἐπαγομένων. Idcirco ex dies propter communionem nominum, uidentur adhuc esse intra mensē, neque alia esse, quam ex, quibus cognomines sunt. Unde fit, ut quasi imprudentibus obrepāt, & propterea dictæ sint furtiuae, hoc est obreptitiae. quo nomine ἄσρητες Arabice dicuntur. Alfraganus illos x dies, a xxvi mensis, ad principium anni, uocat Elpherugin. Causam ignoro, neque Bacchanalia cum editore Alfragani uertam, ne ludibrium debeam. Unde enim hoc expiscatus sit, qui omnibus se peritum Arabismi probare uult, ipse uiderit. Nos scimus ut falsum, ita ineptum esse, cuiusmodi fere omnia, quæ in centonem commentarij sui *Συεῖράστα*. Pergit ὁ θαυμάσι Ⓞ Ignatius: *Et hæc quidem fuit priscorum Persarum consuetudo, usque ad tempus Iezdegird filij Cusrui. Tunc reliquerunt memoriam intercalationis:*

tionis, & minutiarum, & determinarunt annum cccclxv dierum equabilium duntaxat. & quidem sub hoc Iezdegird Sapientes Persarum (Magi) novam ei epocham aliam statuerunt, præter illam priorum: ac furtivas dies, quæ tunc erant in fine Aben, transmoverunt. Interfecto autem hoc Iezdegird ab exercitu Othmen filij Ophen Vicarij Muhammedis, a quo tempore cessavit omnino regnum Persarum, Astrologi illius sæculi traduxerunt furtivas quinq; dies in finem Asphandar mensis: & durat status huiusce Epochæ ad hanc usque diem. Duo insignia hic referuntur, instauratio Epochæ in gratiã Iezdegird, & translatio Epagomenon. Sed imperfecta est oratio. Duo enim desunt, causa instaurationis epochæ, & locus, in quem a fine Aben luxatæ Epagomenæ traductæ sunt. prior causa est æquinoctij cum neomenia Di mensis concursus in xviii Martij anno Christi dcccxxii , unde hæc epocha consurgit. Ergo fuit neomenia æquinoctialis, & propterea panegyris æquinoctialis celebrata, & nova epocha instituta, quæ ad hanc usque diem ita vocatur. Epagomenæ autem a fine Aben, hoc est a xii Februarij, in ultimam Adar, in xiii Martij traductæ. Pro neomenia enim *ἐπιγομένων* usurpata fuit neomenia Adar. Atque hæc est celeberrima illa epoche Iezdegirdica, qua hætenus omnes astrologi Persidos utuntur, quum tamen illam Persæ desuerint introducto nouo Neuruz Sultanico anno Christi mcccxxix , ad quem, ab anno dcccxxii , ex quo consurgit epoche Iezdegirdica, anni tantum ccccxlvii interfunt. Tot enim annos in usu ciuili fuit: solis vero astrologis a Sultanico Neuruz, ad hoc sæculum, usurpatur. Eodem autem anno Christi, dcccxxii , quo hæc epocha innouata fuit, mensē Pharauardin, prælio cum Othmen Chalipha commisso, interfectus est Iezdegird, atque Persarum imperium, ccccii annis, postquam auspicijs Artaxaris a Parthis defecerunt, a Persis, ad Saracenos translatum est. Itaque in gratiam victoris Othmen, anno sequente, Christi dcccxxiii , epagomenæ a fine Adar, ad finem Asphandar, tralata, neomenia *ἐπιγομένων*; quæ erat, ut diximus, in xiii Martij cum neomenia Di est commutata. neomenia Behemen in xii Aprilis, neomenia Asphandar in xii Mai, neomenia nouarum *ἐπιγομένων* in xii Iunij, neomenia Pharauardin in xvi Iunij. Itaque in uno biennio bis translatio *ἐπιγομένων* facta est, a fine Aben, in finem Adar, a fine Adar, ad finem Asphandar. Et tamen epocha hæc non a victore Othmen, Othmenica, sed a victo Iezdegird, Iezdegirdica vocatur. Tanta reuerentia Neuruz fuit apud Persas illos, tam sacrosancta memoria, quæ in Panegyri sancita fuit. Quod autem Patriarcha adijcit, ab illa epagomenon translatione, quæ facta est anno Christi dcccxxiii , annum Persicum luxatum fuisse, an verum sit, discutiamus. Ostendimus superius, anno Christi dcccxxii , neomeniam *ἐπιγομένων*, a fine Aben, ad finem Adar, traiectam fuisse: hoc est, a xii Februarij, ad xiii Martij. Si anno Christi dcccxxii , *ἐπιγομένων* erant in xii Februarij, erant igitur extra interuallum vernale, quod consistebat intra iiii Martij, & iii Aprilis, ut neque ulterius in antedentia niti, neque in consequentia pessum ire posset. Ergo iam luxatus erat annus Persicus ante epochen Iezdegirdicam, neque magni menses cxx annorum, neque Salchodai annorum mccccxl , neque intercalatio tertijdecimi mensis in fine cxx annorum, locum habebant. Proinde verum non est, a cæde Iezdegird, & victoria Othmen Chaliphæ, omissam intercalationem, & anno Persico libere vagandi laxatas habenas fuisse, & pro periodo annorum 1440, quæ propria Neuruz Persicæ erat, assumptam periodum Canicularem annorum 1460, quæ anni vagi & Aegyptiaci propria est. Hoc quidem ita esse non solum epagomenæ loco alieno positæ indicant, sed etiam locus illustris Iſaaci monachi, qui in noua editione Alfragani producitur ex Bibliotheca Palatina. Scribit ille periodum annorum mccccxl , qui est magnus Aegyptiorum annus Canicularis, iniuisse annis cccvii ante epocham Iezdegird. quod tempus conuenit anno Christi cccxxv . Ergo annus primus Iezdegirdicus, hoc est annus Christi dcccxxii , est cccvii illius periodi Canicularis. Si anno Christi cccxxv iniuit Persis noua periodus annorum 1460, quæ propria est anni, cui nulla competit intercalatio, ergo ab eo tempore, hoc est, ab anno Christi cccxxv , intercalatio Persica desita est, & ex Persico annus in Aegyptiacum, & periodus 1440, in periodum 1460 transire cepit. Recludamus fontes ipsos. Anno Christi dcccxxii , neomenia Di conueniebat in xviii Martij, feria iiii . Erat, ut diximus, annus cccvii ab omissa intercalatione. Diuisis cccvii in septem, nihil remanet, præter feriam iiii in neomenia Di. Ergo ad methodum characteris Di addenda semper iiii : & proinde neomenia Di anno primo omissæ intercalationis fuit feria v . Rurſus annis cccvii absolutis per iiii diuisis, remanent lxxvi bisexta Iuliana, quot nempe dies ab anno Christi cccxxv , ad annum dcccxxii , neomenia Di in antedentia transitum fecit. Additis igitur lxxvi diebus ad xviii Martij, ubi erat neomenia Di anno dcccxxii , numerus quiescet in iii Iunij, feria v , quæ erat neomenia Di, anno cccxxv , qui fuit primus solutæ

intercalationis. neomenia Adar 111 Mai. neomenia ἐπαγομένων xxix Aprilis, in fine Aben, quæ ab eo tempore, ad annum primum Iezdegird, semper hæserunt fini Aben, & in gratiam Iezdegird, hinc ad finem Adar translata, ut antea declaratum est. Ergo epagomena mensẽ integrum luxata sunt a termino vernali, quæ est domestica earum sedes. Proinde hæc noua periodus annorum 1460 instituta fuit traductione ἐπαγομένων. Neque enim aliter potuit institui annus vagus, nisi luxato ἐπαγομένων cardine. Ergo a fine Mehar, ad finem Aben, traductio facta est: & proinde neomenia ἐπαγομένων præscarum vera sedes erat 333 Martij anno Christi 603xv, periodi Iulianæ 5038, qui erat septimus decimus Saporis Ormizdæ filij, qui tot annos imperauit, quot vixit. Vixit autem 13x. In utero enim matris Rex a Magis inauguratus est, ut testatur Agathias, qui proculdubio est, qui a Patriarcha vocatur Gesmid: ut duplex illi nomen fuerit, Sabores Gesmid, ut a Sabore illo distingueretur, qui Valerianum Augustum bello captum mancipij loco habuit. Itaque huic Sapor, siue Sabori Gesmid, noua epoche a Magis instaurata, luxatis a domestica sede furtiuis diebus, & in finem alieni mensis traductis, quod nunquam antea factum erat: ut merito dixerit Isacijs hinc incipere periodum Persicam 1460 annorum, hoc est, annum vagum Persarum hinc inire, qui ad illam periodum pertinet, non autem ad præscum Salchodai annorum 1461. Quare non a Iezdegird, ut putauit ὁ μακαρίτης Patriarcha, sed a Sabore Gesmid, ob insignem aliquam victoriam illi hanc epocham institutam fuisse omnino necesse est, quæ in mensẽ Adar contigerit, ut propterea ab eo tempore, ad Iezdegird, semper Adar fuerit princeps mensium anni vagi Persarum, quemadmodum hodie primus est Pharauardin non solum anni vagi Iezdegirdici, vel potius Othmenici, sed etiam Sultanici tropici. Verba Isacijs; ut producuntur ab editiore Alfrangani: *Εστὶ δὲ καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁ ἐνιαυτὸς τῆς ἡμερῶν μόνων, ὡς καὶ καὶ πρὸ Αἰγυπτίους, ἐκάστῃ μὲν πρὸ αὐτοῦ λογιζομένης ἡμερῶν 1. καὶ ἔστι ἐπαγομένη. ὡς συμβαίνει ἐξ ἀνάγκης κατὰ τὸ ἔτη τὸν τῶν Περσῶν ἐνιαυτὸν παρελαμβάνειν τὸν κατὰ Ῥωμαίους ἡμέρα μιά, διὰ τὸ κατὰ τὸ ἔτη τὸν κατὰ Ῥωμαίους ἡμερῶν γίνεσθαι 365, ἐνόλοις δὲ αὐτῆς ἔτεσιν ὀλοκλήρῳ Περσικῶ ἔτι, καὶ πάλιν ἅμα πρὸ ἀρχῆς ἔτεος ποιεῖν Πέρσας τε καὶ Ῥωμαίους. μετὰ δὲ ὡς ἀδρομῶ δὲ ἐνιαυτῶν, αὐτῆς ἀρχεσθαι τοὺς Πέρσας παρελαμβάνειν ἡμᾶς ἡμέρα α καὶ ἐξῆς πάλιν ἀκολουθῶν.* Ait annum Persarum omnino vagum esse, instar Aegyptiaci, eumque restitui in pristinam epocham post annos Iulianos 1460, Persicos 1461. Hoc autem ne minimum quidem odoratus est editor Alfrangani, quo, si ipsi credimus, nemo hodie doctior viuit. Omisit igitur rem *καίρω πᾶτι*, & sine qua neq; mens Isacijs, neque vis huius periodi percipi potest. Vertendum erat: *adeo ut necessario contingat, in quatuor annis Romanorum annum a Persico anticipari die una, in 1460 annis, antequam in quatuor annis Persico.* Ne volam quidem huius sententiæ apud editorem Alfrangani in horum Græcorum interpretatione extare videbis. Quemadmodum enim in quater 603xv diebus annus Persicus antenertit Romanum die una, ita etiam in quater 603xv, hoc est 1460 annis, antequam 603xv diebus, qui est annus unus Persicus. Itaque anni Iuliani 1460 sunt totidem Persici, & præterea dies 603xv, qui ex 603xv quadriennijs accreuerunt, qui est annus Persicus solidus. Hæc indicanda fuerunt tum ad vim huius periodi declarandam, tum etiam ad hominis agrestis & superbi, cui ludus fuit nobis sine ulla causa insultare, imperitiam ostendendam, quam in toto commentario illo magis deprehendet, quem non pigebit aliquot horas perdere. Addam etiam in studioforum gratiam prima verba Isacijs, quæ ille, qui Arabisimi peritia multum vectatur, non intellexit. In principio igitur male illa concepta sunt: *Ἰασδαγέρδς Σαρηιέρ Μασρέ.* Emendandum *Ἰεσδαγέρδς Σααρηιέρ Κασρέ* intelligitur *ἔ. ירו כן בן יהואר אבן ירוגו*: *Iezdegerdis filij Saharier, filij Cosrois.* Chryfococcus: *ἀπὸ τῆς πρώτης ἔτας ἔ. Ἰασδαγέρδς Σαρηιέρ βασιλέως Περσῶν θαύματ' ἄξια ἐργασαμένους πολλά.* Hic quoque subintelligendum *ἔ. ἔ. Σαρηιέρ filij Saharier.* Saherier, vel, ut alij legunt, Sahariez (quia eadem figura Arabib. Nun, & Res) est, qui Græcis Σιρόεις dicitur, vigesimus quartus in serie posteriorum regum Persidos. *Κασρέ* autem, vel, ut apices ponendi sunt, *κασρῆς*, est *Χοσρόης* præter Sirois, vigesimus tertius ab Artaxare imperij Persici assertore. Rurfus & illud perperam legitur apud Isacijs: *διὰ Τυβλώης Περσικῆς πόλεως μεσημβρινὸν κατὰ μῆκος ἀπεχόμενος μόλις ὅσον ἀπὸ τῆς ντζαήρ χαλι πᾶτ, ὡς φασὶ Πέρσαι.* Corrige: *ἀπὸ τῆς γεζαήρ χαλι πᾶτ, per* *CHETH* asperum *תחתיה ירוגו.* Ita *νήσος μακάρων* vertunt Arabes ex Ptolemao. aliter *κηροῦς ירוגו.* hoc est *νήσοι μακάρων.* alterum est *νήσοι μακαραβίων.* Vtranque appellationem sæpe in Arabum libris legimus, præsertim apud Astrologum quendam Tunisiensem, & fufius apud eius interpretem, qui cum illustrauit longo commentario Arabico. Et sane mira est Arabum in hoc longitudinis parapegmate *ἀλογισία.* Nam aliquando a Fortunatis insulis ipsis, a quibus Ptolemaeus, initium longitudinis capiunt, interdum, & quidem frequentius, ἀπὸ τῆς ἐσχάτης ἡδυπικῆς θαλάσσης, ut Georgius Chryfococcus, & Isacijs ipse, hoc est a Gadibus, quum tamen

non ra-

non raro eæ longitudes, quas a Fortunatis insulis se capere profitentur, non inde, sed a Gadibus captæ sunt: contra, quum $\delta\alpha\tau\acute{o}$ $\delta\upsilon\lambda\iota\kappa\eta\varsigma$ $\theta\alpha\lambda\alpha\sigma\sigma\eta\varsigma$ aliquam distantiam putant, ea non Gadibus, sed Fortunatis insulis conueniat. Hoc valde turbauit nos, quum Canones $\tau\delta$ $\pi\epsilon\theta\chi\acute{\epsilon}\rho\alpha$ $\mu\epsilon\rho\sigma\iota\kappa\acute{\epsilon}$ Georgij Chrysocece describeremus, qui & ipsi ad Tybenem Chazariæ Persidos directi sunt, longitudinis $\epsilon\chi\kappa\iota\iota$ graduum, ut ipse testatur, latitudinis $\pi\kappa\chi\upsilon\iota\iota$. Longitudini adde \bar{x} , ut sit $\epsilon\chi\kappa\kappa\iota\iota$ grad. quæ longitudo Sogdiani tractui congruit. sed latitudo reclamatur. & quidem magnum hac in parte delirium Canonibus illis Chrysocece interuenit, optimis alioquin, & utilissimis. Sed diu est, postquam omisio \bar{x} grad. longitud. inter Muhammedanos scriptores recepta est. Postquam enim Arabes Hispania potiti sunt, primi eorum, qui astronomica aut cosmographica ediderunt, $\epsilon\pi\chi\lambda\omega$ longitudinis ab urbe Toletio instituerunt. Est autem Toleti longitudo apud Ptolemæum \bar{x} graduum. At omnes Muhammedani Hispanienses, eosque secuti Iudæi, & Alfonso, nullam Toleti longitudinem ponunt. Hinc obtinuit, ut omisio illorum \bar{x} graduum pro initio longitudinis ab Arabibus posterioribus, Iudæis, & Christianis poneretur. Sed de hac longitudine vide omnino præfationem Ioh. Baptistæ Ramusij viri studiosissimi & diligentissimi in secundum Tomum nauigationum, ubi ait a Scheriph Abulfada Ismaele lectorem moneri, longitudinem, quam sequuntur Arabes, a Ptolemaica differre gradibus decē. Id quoq; scire debet studiosus lector, hunc Isaac esse eum cui cognomen fuit $\acute{\alpha}\rho\gamma\upsilon\rho$, cuius diatribam de Pascha corrigendo in libris de Emend. Temp. produximus. Eius etiam $\acute{\epsilon}\kappa\delta\omicron\sigma\iota\upsilon$ habemus $\epsilon\iota\varsigma$ $\tau\acute{o}$ $\iota\epsilon\delta\alpha\iota\kappa\acute{o}\nu$ $\acute{\epsilon}\xi\alpha\pi\acute{\epsilon}\rho\upsilon\gamma\omicron\nu$. Sed nimio longius expatiati sumus. Nunc ad annū Persicum reuertamur, quem sub Sabore Gesmid solutū fuisse diximus, epagomenis a fine Mehar, ad finem Aben, traductis, quæ ab anno Christi, ad annum $\mu\epsilon\chi\kappa\kappa\iota$, ibi hæserunt, donec ipsis hinc ad finem Adar transmotis, noua epocha æquinoctialis Iezdegirdi instituta est: & rursus anno sequenti a fine Adar, ad finem Alphandar, transpositæ sunt, ubi ad hanc usque diem hærent. Quo maior admiratio nobis incessit Albateni, qui ducentis, & amplius, annis initio Iezdegird posterior est, & Alfragani, qui totidem annis Albateni sæculum secutus est. Ambo enim de anno soluto Persarum loquentes aiunt in fine Aben furtiuas dies collocatas esse, quum tamen iam ab anno Christi $\mu\epsilon\chi\kappa\kappa\iota\iota$ eæ in fine Alphandar hætenus maneant. Quod tanto impensius miramur, quanto nobis obscurior eius sententiæ causa est. Itaque nullam viam, quo me hinc extricem, inuenire potui. Certe est mira sententia.

Ibid. *Ab annis periodi Iulianæ abijce 2500.*] Anno Christi $\mu\epsilon\chi\kappa\kappa\upsilon$, periodi Iulianæ 5028, neomenia $\epsilon\pi\alpha\gamma\omicron\mu\epsilon\gamma\omega\nu$ a $\pi\kappa\chi$ Martij, ad $\pi\kappa\iota\chi$ Aprilis, traducta est, quando noua Epoche Sabori Gesmid a Magis sancita est. Hinc, teste Isaacio, incipit periodus Canicularis Persica ann. $\mu\epsilon\chi\kappa\kappa\epsilon\chi$, & omisio veteris embolismi, ac Salchodai Persici. Hoc est, quod Isaacius dicit, $\delta\alpha\tau\acute{o}$ $\pi\iota\nu$ $\acute{\alpha}\rho\chi\eta\varsigma$ $\chi\epsilon\acute{o}\nu\alpha$. $\Gamma\acute{\epsilon}\gamma\omicron\nu\epsilon$ $\delta\epsilon$ η $\epsilon\iota\eta\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\eta$ $\delta\iota\alpha$ $\alpha\upsilon\acute{\tau}\omicron\upsilon$ $\acute{\epsilon}\tau\omega\nu$ $\delta\iota\pi\kappa\alpha\tau\acute{\alpha}\varsigma\alpha\iota\varsigma$, $\delta\alpha\tau\acute{o}$ $\pi\iota\nu$ $\chi\epsilon\acute{o}\nu\alpha$ $\tau\zeta$ $\acute{\epsilon}\tau\omega\nu$ $\tau\acute{\epsilon}$ $\acute{\alpha}\rho\chi\eta\varsigma$ $\tau\delta$ $\iota\alpha\sigma\delta\alpha\gamma\acute{\epsilon}\rho\delta\alpha$ $\beta\alpha\sigma\iota\lambda\acute{\epsilon}\alpha\iota\varsigma$. Illa $\acute{\alpha}\rho\chi\eta$ $\chi\epsilon\acute{o}\nu\alpha$ est $\pi\chi\upsilon$ annus $\tau\acute{\epsilon}$ $\acute{\alpha}\rho\chi\eta\varsigma$ $\tau\delta$ $\Sigma\alpha\beta\acute{\omega}\rho\alpha$, a $\pi\chi\upsilon$ anno imperij Sabori Gesmid. Ante translationem $\epsilon\pi\alpha\gamma\omicron\mu\epsilon\gamma\omega\nu$, ordinaria neomenia Aben conueniebat in $\mu\iota\iota$ Aprilis, distans ab epocha, hoc est a $\mu\iota\iota$ Aprilis, quatuor diebus, siue quatuor lustris solidis. Ergo $\pi\chi\upsilon$ annis ante annum Christi $\mu\epsilon\chi\kappa\kappa\upsilon$, periodi Iulianæ 5038, neomenia Aben concurrebat cum epocha. ideo erat neomenia epochæ per definit. $\pi\chi\upsilon$, anno lustris secundo. Itaque anno antecedente 5021 iniuit lustrum Oromazda Aban Persici, adhuc Prisco Salchodai ordinem suum tuente, neque in formam anni Aegyptiaci soluto. Quare panegyris epochæ ultima Salchodai Persici celebrata est anno Christi $\mu\epsilon\chi\kappa\kappa\upsilon\iota$, qui erat primus Constantini, anno primo sexti lustris Chaldaici Sari Tebeth. Proinde initium magni mensis Chaldaici est posterius initio Sari Chaldaici annis solidis viginti. quibus ad epocham Chaldaicam Semiramidis additis, hoc est ad annum 2481 periodi Iulianæ, confurgit 2501, a quo deducimus filum methodi Salchodai Chaldaici. Est enim tantum methodus, non autem vera epocha: idque fecimus, ut altius obseruationes æquinoctiorum in annis Persicis repeteremus, & eas cum Chaldaicis compararem. Nam ante Cyrum, qui primus in Perside rerum potitus est, Persæ Assyrijs primum, deinde Medis Assyriaci imperij inuasoribus paruerunt, ac propterea proprium annum nullum habebant, sed Semiramico utebantur, hoc est epocha Semiramidis Chaldaica. Ecquod luculentius huius rei testimoniū dare possumus, quam epocham æquinoctialem, quæ apud Medos anno Hararathis, vel Artycæ, decimo septimo, apud Chaldaeos anno primo Nabonassari, celebrata est, quam adhuc Persæ, ut antea diximus, in suis Kalendarijs Neuruz Hararath vocant? Quamuis tam illustre testimoniū non haberemus, tamen ratio vincit Persas non alia epocha usos, quandiu Assyrijs parebant, aut Medis, quam ea, qua domini eorum, Assyrij, & Medi utebantur. Aliter putare, hoc est sensu communi carere. Igitur ex quo reges habuerunt, sub illis annū suum instituerunt. Itaq; anno Cyri $\pi\chi\upsilon\iota\iota$ nouū suum Salchodai initi-

tuerunt, anno periodi Iulianæ 4181, neomenia Pharauardin, viii Aprilis: qui est annus, qui dicitur primus Cyri Esdræ, & Chronicorum Capite ultimo libri secundi in fine, quando debellata omni Asia Cyrus potuit dicere, *Deus dominus celi dedit mihi regna terræ*, qui erat annus capti Iechonia, & proinde captiuitatis Iudaicæ, lxxviii. ac in eius autumno capit annus lxxix, eodem anno primo Cyri labente, quo edictum libertatis Iudæorum emissum est. Itaque anno secundo Cyri ineunte Iudæi egressi finibus Babylonix, & aliarum regionum, in quas a Nabuchonoso deportari fuerant, in Palæstinam redierunt, & mense septimo, anno septuagesimo capti Iechonia altare excitarunt. Hic est verus annus Cyri, qui vocatur primus, secundus, libris Chronicorum, Esdræ, & Danieli. Græci putant annum primum Cyri a deuicto Aftyage, Olympiade cv, Babylonij a deuicto Nabonido, qui & Darius Medus, hoc est a lxxv anno imperij Persici: Persæ a subacta Asia. Hæc nobilis, & illustis obseruatio est, quum secundum morem Persarum Panegyris epochæ innouata sit Cyro illi magno, cui par nullus belli gloria & rebus gestis, & amplitudine imperij fuit a Belo usque, qui fines potentix suæ ab Indo flumine, ad insulas Aegæi maris, extendit. Adomita igitur Asia confurgit eius annus primus Danieli, & Esdræ memoratus, hæctenus Chronologis ignoratus. Quare ab annis periodi Iulianæ abiectis 4180, remanet annus Salchodai Cyri. Anno periodi Iulianæ, 5021, Christi cccviii, Constantini primo, ut diximus, celebrata est panegyris epochæ a Persis. Deductus per regulam perpetuam 4180, remanet annus Salchodai Cyri 841, hoc est primus octauis mensis magni Aben: quæ quidem Panegyris concurrebat cum inauguratione Sabori Gesmid, quem adhuc utero matris conclusum Magi regem renunciarunt abhibitis custodibus, ne in puerperio, si forte femina nasceretur, pro e masculus extrarius subderetur. Hoc docet Agathias. Itaque anno decimo septimo, lustro quinto Asphandarmah, luxatus fuit, ut diximus, tenor furtiuarum dierum. Anno autem huius Salchodai quinquagesimo, lustri tertijdecimi Meharserusch secundo, imperij Xerxis tertio, contigit panegyris illa, cuius initio libri Ester fit mentio, neomenia Pharauardin, xxvii Martij, annis duobus ante neomeniam æquinoctialem, quæ incidit eo sæculo in lustrum Rasch. Quare aut panegyrim illi maturarunt Magi, aut sexenium in panegyribus consumptum est. Hoc conuiuium, quo reges Persarum excipiebant proceres regni sui lingua persica *τυκπὴ* dictum fuisse scribit Ctesias, & alij ex Ctesia. quod significat *θρόνος*. *ἡθρη* enim Persice nihil aliud quam thronus. Per conuiuium & Panegyrim *θρόνος* nihil aliud intelligi posse, quam *ἐνθρονισμόν βασιλείως*, palam est. Sane illa conuiuia, & ludicra, quæ Xerxes condixit proceribus, & populo suo, inierunt a xxvii Martij, ad xxiiii Septembris, a neomenia Pharauardin, ad neomeniam Mehar, per cxxx dies, ut est Ester i, 4. qui est modus sex mensium Persicorum absolutorum. Menses autem, quibus liber Ester utitur, sunt meri Lunares Iudaici appellationibus Chaldaicis nullam cognationem cum mensibus æquabilibus Persarum habentes. Anno xii Xerxis, quinquagesimo nono Salchodai Cyri, tertio lustri xv Pharauardin, neomenia Pharauardin xxv Martij, neomenia Nisan vi Pharauardin, xxx Martij, feria v, epacta tam æquabili, quam æquata *. xiiii die Nisan, hoc est xviii Pharauardin, xi Aprilis, feria iii, indulta Amano cædes Iudaicæ gentis. Cap. iii, 12. Neomenia Sivvan feria prima, xxviii Mai, v Thir. xxiiii Sivvan xix Iuni, xxviii Thir, feria secunda, Cap. viii, 9. Neomenia tam Adar Iudaici, quam Asphandar Persici conuenerunt in xviii Februarij, feria prima xiiii Adar, ii Martij, feria vi, in qua cædes hostium gentis Iudaicæ, xviii autem tam Adar, quam Asphandar fuit sabbatum, quo etiam cessatum a cæde, ut ab omni opere. Cap. ix, 17, & deinceps. Vnicum vero, sed luculentissimum huius epochæ Cyri, & anni Persici testimonium superest nobis in prophetia Haggæi cap. ii, 1. *Vigesima quarta die, sexto mense, secundo anno regis Darij, in septimo, una & vigesima die mensis, verbum Domini datum fuit per Haggæum Prophetam.* More suo, & scripturæ incipit a mense populari Iudaico, id est Lunari, qui hic sextus est, & idem qui cap. i, 1. eiusque vigesima quarta dies erat vigesima prima cuiusdam septimi mensis. manifesto ille septimus mensis non est Lunaris. ergo æquabilis, & proinde Persicus. Erat annus periodi Iulianæ 4291, de quo per perpetuam regulam deductis 4180, superest annus currens imperij cyri Asiatici cxi. & proinde per doctrinam Canonum antecedentium, neomenia Sari xii Martij. sextus mensis Iudaicus a coituluminarium v Augusti, a visione, vi eiusdem neomenia Schehariz ix Augusti, cuius vigesima prima dies xxix eiusdem Augusti, & proinde vigesima quarta a visione Lunæ, ut tunc sæpe putare solebant neomenias suas. Quare uidemus hic manifesta epochæ, & Salchodai Cyri argumenta. Schehariz autem vocat mensem septimum, quum tamen sextus esset, fortasse, quia mense Asphandar Darius Nothus iniuit imperium, & is esset primus mensis, qui primus imperij. Omnes interpretes Iudæi & nostri, vereres, ut recentiores, hunc

res, hunc locum silentio dissimularunt. Ex his manifestum est iam tunc translationes in usum fuisse. Nam anno 3338 Iudaico, qui erat 4290 periodi Iulianæ Cyclo ἢ πν, ο ν̄, epacta tam æquabilis, quam castigata fuit ix. proinde πππ̄ Septembr. ubi epacta ix, fuit novilunium feria ν̄. Sed Iudaice feria ν̄. ac sequens annus Iudaicus cepit feria ν̄. ergo annus 3338 fuit abundans, & proinde Neomenia Nisan π̄ Martij, feria ν̄. quæ tamen debebat esse π̄. Atque hæc hactenus de anno Chaldaico, & Persico, quorum cognitione nihil præstantius in hac doctrina temporum, ut hæc longa disputatio aut primas in illa obtinere, aut inter primas huius doctrinæ diatribas censeri merito debet. Ex hac quoque validissime confirmatur sententia nostra *π̄ κέντρον τροπικῶν καὶ ἰσημερινῶν* in ν̄ Ianuarij, ν̄ Aprilis, ν̄ Julij, ν̄ Octobris. Primum expressè indicatur a Diodoro Siculo, secundum satis explicatur hac diatriba ex qua manifesto constat caput epochæ esse a ν̄ Aprilis, ubi æquinoctium erat sæculo Semiramidis. Tertium *κέντρον* constat ex neomenia Hecatombæonos Attici, quæ nunquam statuebatur ante ν̄ Julij, ne in ipsa ν̄ quidem, ut mox disertius aperierur. quartam probat vetustissima consuetudo Iudæorum, qui etiam hodie inde annum suum Iulianum ordiuntur, siue illam a Macedonibus acceperunt, quod habet magnam speciem veri, siue, quod verissimum est, eam retinuerunt ab anno Exodi, quo neomenia æquinoctij conveniebat cum ν̄ Octobris, feria π̄, anno π̄ Cycli tropici, æquinoctium vernalis feria ν̄ in π̄ Aprilis concurrentis cum neomenia Nisan primi Mosaici. quæ quis negaverit non solum vera, sed etiam iucunda esse? Neque vero dubitandum est, eam esse Tekupham, ad quam festum *σκυοπηγίαις*, tanquam ad normam, dirigendum esse Moses præcipit. Vetustissima enim doctrinæ est, ut quadrantium diei, sic a quadrantibus diem incipiendi, ex qua observatione quatuor cardinum doctrina pendet. Quid magis mereret assensum, quam Iudæos ab ultima vetustate anni sui Iuliani initia ab ea die capere, in qua tempore Exodi æquinoctium fuerit? Prophetis, catharis, & scarabæis aliter videtur. Vincant pertinacia, ego veritate. Quod autem diximus, veteres Atticos nunquam neomeniam Hecatombæonos ante ν̄, ne in ipsa quidem ν̄, Julij statuisse, diserte a Platone ostenditur in libris de legibus, quando iubet eum mensem primum anni esse, qui proxime *τροπὸς θερινῆς* sequitur. At ν̄ Julij erant *τροπὸς θερινῆς*. ergo ante ν̄ neomenia primi mensis non statuebatur. Exemplum habemus in neomenia primi Hecatombæonos Metonici, qui quum congrueret diei π̄ Julij, eam cum π̄ Scirtrophorionos concurrissè scribit Diodorus Siculus. Ergo neomenia Scirtrophorionos popularis eo anno incidit in π̄ Julij, & proinde neomenia Hecatombæonos in π̄ Augusti. Quod si nulla illis religio incessisset huius neomeniæ post ν̄ Julij statuendæ, nihil vetabat, quæ neomenia fuit Scirtrophorionos, eam esse neomeniam Hecatombæonos. Sed locupletius testimonium dabimus. Anno quarto Olympiadis *εἰκοξνν̄*, belli Peloponnesiaci septimo, Stratocle Prætor, Luna defecit mense Boedromione. Aristophanes *Νεφέλαις*. ἡ σελήνη δ' ἐξέλειψε τὰς ὁδοὺς. Vetustissimum Scholion: *ἐπεὶ δὲ ἐκλείψῃς ἐγένετο σελήνης τῶ ποσὶ τῶ ἐτὸς Στρατοκλέους, Βηδρομιῶν*. Nos scimus eam defectionem contigissè Octobr. π̄, aureo numero πππ̄, Boedromionos quinta, anno π̄ periodi Atticæ. Hecatombæon ν̄ Augusti. *Σκίρροφοριῶν ν̄ Julij*. Vides, ne Hecatombæonos neomenia anteverteret ν̄ Julij, Scirtrophorionem summotum eo fuisse intercalatione *Ποσίδεων* ὀδύπερ anno antecedente. Tanta religione cauebant, ne Hecatombæonos neomenia ante *κέντρον* statueretur. Eclipsis igitur illa Lunaris cōtigat *Βηδρομιῶν πεμπτῆ ἡμερῆς*, Πυραγέων *πενήκαυδεκάτη περτανείας*, belli, ut diximus, Peloponnesiaci anno ν̄ habente. Pergit Aristophanes --- *ὄδ' ἡλιὸς τὴν θρυαλλίδ' εἰς εἰσὸν δὴ θέως ζυγελκύπας εἴφαν ἔφασκεν ὑμῖν*, &c. Ait manifesto Solem quoq; postea defecissè. Duo ibi Scholia diversa. prius: *ἐχὼς ἡλίου ἐκλείψαντο, ἀλλ' ὡς ἀπέλειποντο ἐκλείψαν, εἰς ἔσθληση κλέων*. *Νομ*, inquit, *quod Sol defecerit, sed minatur se defecturum, si belli summe præficiatur Cleo*. imo defecit, quod posteriore Scholio confirmatur: *ἡλίου δ' ἐγένετο κατὰ πνα πυχλὴν ἐκλείψας, κλέων χηρολιονέμεν*. Certe illa defectio Solis contigit diebus *εἰκπ̄* post illam priorem Lunarem, die π̄ Martij, aureo numero π̄, *Ανθεστηριῶν* ἐκπ̄ *μεσῆν*, *Ελαφρολιῶν νεμλιῶν περτανείας*. & hinc octavum annū belli Peloponnesiaci incipit Thucydides, quum ait, *ἡ δ' Ἰππυνομείας ἐτὸς δὴ θὺς ἐξέλειψε π̄ ἡλίου*. Ab hoc æquinoctio, ad æquinoctium autumnii, vocat *θέρους*, hunc ad vernalis æquinoctium, semper vocat *χημῶνα*, & ita per illa semestria duo partitur tempora anni. quod exemplo caret, & merito reprehenditur a Dionysio Halicarnassensi. ex quibus colligitur bellum Peloponnesiacum inissè numero aureo octavo, non septimo, quod quidam arbitrantur. Sed redeamus ad *κέντρα* nostra. quorum primum in ν̄ Ianuarij vocetur Atticum, secundum in ν̄ Aprilis Semiramium, Assyrium, Chaldaicum: tertium in ν̄ Julij Elidense, Olympicum. quartum in ν̄ Octobris Mosaicum, Hebraicum, Macedonicum. Ea vocabantur vulgo *κέντρα τροπικὰ, καὶ ἰσημερινὰ*, quanvis iandudum esse desissent vera *κέντρα*. Nam anno periodi Iulianæ 2481 æquinoctium consiebat in ν̄ Aprilis: anno autem 2897

bruma capit confici vii Ianuarij, solstitium viii Iulij, anno vero 3217 æquinoctium Mosai cum in vii Octobris. Apud Aristotelem & Theophrastum desinant docti viri alia κέντρα, quam hæc, diuinare. loquuntur enim illi præstantissimi viri non ex animi sui sententia, sed ex vulgi consuetudine. Hoc iam antea non semel confutauimus.

CANON DECIMVS.] Hæ obseruationes *ὀλοχερεῖς* potius, quam *ἀκερβεῖς* dici possunt: quia vetustissimi Chaldæi interuallum ab umbra meridiei æquinoctiali unius sæculi, ad umbram meridiei æquinoctialem alius, aut plurium sæculorum, notantes, ex eo colligebant *προήγησιν ἰσημεριῶν*. quod quum *ὀλοχερεῶς* fieret, non poterant *ἀκερβῶς* τὸ διάφορον τῆς ἐπιστάσεως & πλεονημορίας, *differentiam excessus quadrantis diurni*, deprehendere. Hoc enim animaduerti potest ex momento, quo conficitur æquinoctium, quod diuersis *νυχθημέρας* momentis committi solet, non autem semper in meridie. Existis tamen vetustissimis obseruationibus gradus ad rem deprehendendam factus est. adeo ut Thales, & Pherecydes ex istis obseruationibus primi omnium Græcorum, & post eos, Meto & Euctemo *προπὰς τῆς ἰσημερίας* inuestigarint, & non solum libros de æquinoctijs reliquerint, sed etiam *ᾠροσκοπία καὶ ἡλιοτρόπια* ipsi popularibus suis construxerint. Certe primi omnium illi Orientis Sapientes viam, qua ad id perueniri posset, ostenderunt, tametsi viam ipsam ingredi non potuerunt. Quod igitur ipsi ex hac anni forma *προηγῆσεις ἰσημεριῶν* deprehenderint, auctores merito huius præclari inuenti dici possunt. Nam momenta præcessionum vix tandem animaduersa sunt sæculo Gelaxo, quemadmodum suo loco demonstratum est, ut veteres Græci tantum suspicati sint modum anni tropici minorem esse quadrante diei supra dies *ἑξῆκον*. sed quanta esset illa differentia, nunquam definire potuerunt.

His animaduersis, non operosum est omnium Orientis nationum, quæ anno vago utebantur, tempus ciuile, & caput periodorum ad suam epocham reuocare. Ut enim Persæ, donec sub Assyrijs & Medis fuerunt, illorum, quibus parebant, anni formam sine immutatione ulla secuti sunt, & traiectionem *ἐπαγομένων* eodem tempore post *ἑξ* annos celebrabant, postea sub domestico rege, tempus traiectionis *ἐπαγομένων* mutarunt: ita omnes, qui postea sub imperio Persarum vixerunt, non solum eorum annum, ut ratio ipsa postulat, sed & instituta quoque Persica retinuerunt, donec excussio iugo, & regibus ex gente sua creatis, aliud tempus traiectionis epagomenon instituerunt, ut nouam epocham regi nouo sancirent. Ecce enim Armenij a Cyro usque, ad medium imperium Antiochi Magni, Persam dynasten, vel regem habuerunt, quorum ultimus fuit Hydarnes unus ex septem Persidos principibus. quo ab Antiochi Magni legatis victo, Armenij in potestatem eius venere, qui ipsis duos novos reges ex eorum gente imposuit, Artaxion, & Zadriadin. Illi, victo a Romanis Antiocho, in partes Romanorum discedentes, priuatis legibus regna sua administrarunt, & quum Persarum instituta, ritus, & religionem per omnia retinerent, anni quoque formam consequenter eandem obseruabant. Strabo: *ἅπαντα μὲν οὖν τὰ τῶν Περσῶν ἱερεῖ καὶ Μῆδοι καὶ Ἀρμένιοι πεπιμήκασιν*. donec *xxvi* annis post Antiochi Magni obitum, anno periodi Iulianæ 4553, num. Eusebiano *ΜΒΕΞΕΛΝΙ*, Thir Persici terdecimo, hoc est lustro Schehariuz, noua periodus ab illis instituta. ad cuius methodum *xxi* ab annis Persicis per regulam perpetuam, vel ab annis periodi Iulianæ 4552 abijcienda. Longo post interuallo, Christi cultu accepto, & superstitionum Persicarum vanitate abdicata, anno periodi Iulianæ 5265, epagomenis a sede sua transmotis, anno libere in antecedentia vagandi potestatem fecerunt. Formam mensium magnorum, & dispositum periodi in sequenti Diagrammate proposuimus. Igitur ab anno primo Armeniorum hodierno, hoc est periodi Iulianæ 5265, abiectis ex perpetua regula, 4552, supersunt 713. Numerus proxime minor in tertio versu subiecti Diagrammatis est 601: quo, unitate minus, deducto de 713, superest annus 113 Marchathz sexti mensis magni, hoc est annus primus lustri *xxix*. & proinde neomenia Marchatz in ix Martij, neomenia *ἐπαγομένων* in vi, exitu mensis Mariri, qua hinc ad finem mensis Huri translata, hoc est, in *iiii* Iulij, neomenia Sahami submota est in *ix* Iulij: atque adeo ab eo tempore Sahami fuit princeps mensium Armeniacorum, donec acceptis sero tandem mensibus Iulianis, quibus hodie utuntur, eam anni formam desierunt.

Linea magnorum mensium.	MENSES ARMENIORVM.	Menses magni collecti.
1	ARATS	1
2	MAHIK	121
3	ARICHI	241
4	AHELI	361
5	MARIRI	481
6	MARCHATS	601
7	HARWATSIS	721
8	NAWASARI	841
9	HVRI	961
10	SAHAMI	1081
11	THERI	1201
12	CAGVTS	1321

DE ANNO HEBRAEORVM AVTVMNALI.

Disputatio de anno Chaldaeorum ad doctrinam anni Hebraeorum, vel epocham Noe patriarchae, nos deduxit, cuius ut methodus expeditissima est, propter cognationem, quam habet cum Chaldaico Saro, ita causae ipsius ab ultima origine repetita, & a nemine inuestigata non minorem voluptatem habent. Non dubium igitur est, quin ante Exodum, menses Hebraeorum aequabiles fuerint, omnes xxx dierum: quod quidem olim a nobis demonstratum est in historia Diluuij, ubi aperuimus eos menses omnes fuisse aequabiles. Quod autem ab autumno illud tempus civile inciperet, manifesto docet Moses Exodi xxxiii, *Ἐπιήσεις τ' ἑορτῶν συγκομιδῆς καρπῶν ἐν δαποκατάσει & ἐνιαυτῆς. Celebrabis solenne collectionis frugum in revolutione anni.* Non, ut Septuaginta, *μεσσηντ' & ἐνιαυτῆς.* item cap. xxxiii, *καὶ τὸ ἑορτῶν τῆς συγκομιδῆς ἐν ἐξόδῳ ἔσται ἐν τῇ συγκομιδῇ τ' ἐργῶν σὺ δὲ ἀγρῶν.* Initium autem huius epochae a xxvii Octobris, ubi anno primi Hominis primo neomenia æquinoctialis confecta fuit. Unde omnes deinceps Patriarchae initium annorum suorum aequabilium instituerunt. Anno autem primo post Diluuium a Patriarcha Noe instaurata est haec epocha: qua semper Hebraei ad excidium Gem-

TABVLA CHELADIN SIVE MAGNORVM MENSIVM HEBRAICORVM.

Linea Cheladin.	Neomenia in periodo Iuliana.	Litera Dominical.	Neomenia in annis Mundi.	Charact. neomen.	Neomenia Zygonos in diebus Iulianis.	Neom. æquinoct. in an. periodi Iul.	Cheladin collecta.
1	2421	FE	1658	2	xiiii Oct.	2473	1
2	2541	CB	1768	4	xiii	2597	121
3	2661	GF	1898	6	xi	2721	241
4	2781	DC	2018	1	x	2845	361
5	2901	AG	2138	3	ix	2969	481
6	3021	ED	2258	5	viii	3093	601
7	3141	BA	2378	7	vii	3217	721
8	3261	FE	2498	2	vi	3341	841
9	3381	CB	2618	4	v	3465	961
10	3501	GF	2738	5	iiii	3593	1081
11	3621	DC	2858	2	iiii	3709	1201
12	3741	AG	2978	4	iii	3833	1320
1	3861	ED	3098	6	ii	3957	1
2	3981	BA	3218	1	KAL.	4081	121
3	4101	FE	3338	3	xxx Sept.	4205	241
4	4221	CB	3458	5	xxix	4329	361

TABELLA LVSTRORVM.

Linea lustrorum.	Lustra collecta.	Neomenia primi Chelad in diebus Iulianis.	Neomenia nomi, siue Mofact Chelad in diebus Iulianis
1	1 xxvi Oct.	viii Oct.	vii
2	5 xxv	vii	vi
3	9 xxiiii	vi	v
4	13 xxiii	v	iiii
5	17 xxii	iiii	iii
6	21 xxi	iii	ii
7	25 xx	ii	Kal. Oct.
8	29 xix	Kal. Oct.	xxx. Sept.
9	33 xviii	xxx Sept.	xxix
10	37 xvii	xxix	xxviii
11	41 xvi	xxviii	xxvii
12	45 xv	xxvii	xxvi
13	49 xiiii	xxvi	xxv
14	53 xiii	xxv	xxiiii
15	57 xii	xxiiii	xxiii
16	61 xi	xxiii	xxii
17	65 x	xxii	xxi
18	69 ix	xxi	xx
19	73 viii	xx	xix
20	77 vii	xix	xviii
21	81 vi	xviii	xvii
22	85 v	xvii	xvi
23	89iiii	xvi	xv
24	93iii	xv	xiiii
25	97ii	xiiii	xiii
26	101 KAL.	xiii	xii
27	105 xxx Sep.	xii	xi
28	109 xxix	xi	x
29	113 xxviii	x	ix
30	117 xxvii	ix	viii

pli, & casum Sedekiae, usi sunt, ad quam Tekuphoth suas dirigebant. Anno, qui Exoditempus antecessit, mensibus sex, neomenia æquinoctialis commissa est in vii Octobris, mense magno septimo, lustro vigesimo ineunte, ut habes in Tabula lustrorum, in qua e regione 20 lustrum occurrit vii Octobris, anno periodi Iulianae 3216, & 3217, ut habes in penultimo versu prioris Tabellae. Haec epocha uno anno serius a nobis constituta est, quod ea causa fecimus, ut lustrum inciperet a bisexto Iuliano. Nam alioquin debuit esse in anno duodecimo cycli Solaris. Sed confusio secuta esset, si bisextum Iulianum in secundum annum lustrum incurreret. Eodem res recidit. Magnos autem menses, ut a Chaldaeis *σάργς*, ita ab

ita ab Hebræis חללי vocatos fuisse minime dubitamus. חלל enim est longissimus vitæ humanæ terminus. Psalmo xxxix, 6. Longissimus autem terminus vitæ humanæ post Diluuium defixus a Deo cxx annorum. Genes. vi, 3. Atqui is est modus Sari Chaldaici. Sarius igitur, & חלל idem. atque totidem annorum spatium longissimam vitæ humanæ definiuit Epigenos Byzantius, auctore Censorino. quod profecto accepit a Chaldæis, apud quos seculum & Σάος idem est. Et præterea idem Epigenos, quum, teste Plinio, scriberet Chaldæos obseruationum caelestium memoriam in laterculis notam dccxx annorum retinuisse, nihil aliud per illos dccxx annos intellexit, quam sex Σάος Chaldaicos, quod est dimidium unius Salchodai. Rursus vetustissimam esse opinionem de longissimo vitæ humanæ curriculo, quod cxx annis definiebant, cognoscimus ex Seruio ad iii Aeneidos: *Tribus enim, inquit, vitæ humana continetur: Natura, cui ultra centum & viginti solstitiales annos concessum non est.* &c. quæ doctrina plane est Chaldaica. Vide reliqua, quæ huc pertinent, in libris de Emend. Temp. Vbi tamen dicimus a Chaldæis Hebræos hanc anni formam accepisse. Nunc mutamus sententiam. Nam utriusque nationis eadem ab initio fuit Epochæ, a xxvi Octobris: donec anno periodi Iulianæ 2480, cyclo Solis xvi, neomenia epagomenon, quæ erat in vi Octobris, feria v, in neomeniam Tisri Chaldaici mutata, Epagomenis in iii Aprilis traductis, neomenia Σάος Nisan facta est æquinoctialis in viii Aprilis, propter Semiramidem. a quo tempore viii Aprilis fuit caput anni, usque ad medium regnum Seleucidarum. vii Octobris fuit Tekupha anni, & caput annorum Solarium, ad hanc usque diem, hoc tantum discrimine intèrueniente inter veterem, & hodiernam anni formam: quod ea erat vaga per cxx annos, & beneficio embolismi unius mensis caput ad præscam epocham redibat. Hodie vero mera Iuliana est propter quadrantes anni, quas Tekuphoth vocant, quæ iam ab ultima antiquitate Iudæis in usu sunt. Itaque inde Computi sui Lunaris exordium sumit Rabbi Hillel: & nulla est hodie inter omnes nationes, quarum noticia ad nos peruenit, quæ tam vetustum παράτηγμα, & Titulum temporis certo designare possit. Chaldæi autem in neomenijs conueniebant in mense vernali, ad autumnalem. Hinc ad verum tempus, propter luxatas a sede domestica Epagomenas, solidis quinque diebus discrepant. Hæc igitur anni forma sola in usu fuit Patriarchis, donec anno Exodi duæ mutationes interuenerunt, prior formæ æquabilis in formam Lunarem, altera epochæ autumnalis in vernam. Exodi xxi, 1. Tunc neomeniæ inceperunt indici per tubicinem, quum eo in altera forma opus non esset, quæ temper immutabili ordine progrediebatur. Quia vero Lunæ menses aliquando sunt caui, aliquando pleni, annus autem Lunaris aliquando ὑπερήμερος, propterea opus fuit neomeniam indicere, neque prius eam sanctificare, quam per præconem a Consistorio pronunciaretur. quod antea non fiebat, quum menses essent cxx dierum, & propterea neomenia ignorari non posset. In mense pleno, trigesima die, classico signum dabatur imminentis neomeniæ. Tunc enim Luna erat ἐν καὶ νέα, quæ aliter vocari posset dubia Luna. Hebræi, ut alibi declarauimus, vocabant כסא, id est כסא. quod eo die Luna sub radijs Solis lateat, Græci ὑπαρμυσμόν vocant: vulgus barbarorum astronomorum combustionem Lunæ. In Psalmo lxxxi, 3, eodem tenore ista continuantur כסא חלל quod ad verbum est ἐν καὶ νέα. Igitur Hebræi confinia neomeniarum כסא חלל eodem modo, quo Græci ἐν καὶ νέα, Latini Ianam veterem nouellam, vocant. Et quia, ut vetustissimi Magistri Iudæorum dicunt, Luna procedit חלל קודם, פנים בארוכה, aliquando longius, aliquando breuius, propterea in mensibus plenis tam τὴν τετρακάδα, quam τὴν νεομηνίαν sacram habebant, neomeniam quidem ex ordine, τετρακάδα autem propter neomeniam, quia incertum erat, utrum ἐν τετρακάδι, an ἐν νεομηνίᾳ ciuili Luna renouaretur. Quod כסא, id est τετρακάς, sacra esset, patet Prouerb. vii, 20. Psalmo lxxxii, 3, quem locum iam produximus. Psalterium, quo Antiochena Ecclesia utitur, non ex Græco lxx Hellenistarum Alexandrinorum, sed ex Hebræo conuertum est. In illo loco Psalmi lxxxii, 3, vox כסא retenta est, quam Paraphrastes Arabs, cuius interpretatio singulis verbis Syriacis inter binas lineas interiecta est, quia vim illius verbi non assequeretur, omisit. At Iesus bar Hali in suo Lexico Syroarabico eius duas interpretationes ponit. priore plenilunium exponit, posteriore nouilunium. Priorem quoque sequitur Hieronymus Prouerb. vii, 20. Plenilunium enim interpretatus est in sua Latina translatione. Sed quis dubitat כסא כריון esse, saltē qui mediocriter scit Hebraice: Inde recte Paraphrastes Chaldæus ברוחא דכסא, ἐν τῇ σελῶνη κρυπόμενῃ. Eodem modo Sapiens Aben Ezra Prouerb. vii, 20 interpretatur חלל קודם ראש חודש, principium nouilunij, quando luna occultatur. Quia igitur τετρακάς καὶ νεομηνία propter dubiam Lunam continuabantur, propterea ambæ sacra erant. Vnde Horatius dixit *trigesima Sabbata*. Inde coniunguntur semper ἐροτή, καὶ νεομηνία, *trigesima Sabbata & nouilunium.*

ὡς καὶ κος. ut apud Apostolum ad Coloss. Iesus Siracides $\kappa\lambda\mu$, 6. καὶ ἡ σελῶν ἐν πάσιν εἰς καιρὸν
 αὐτῆς, ἀναδίδει ζέοντων, καὶ σημεῖον αἰῶν. ὁ δὲ σελῶν σημεῖον ἑορτῆς, Φοιτῆρ μετέμεν. ὁ δὲ σιωπε-
 λείας. Igitur σιωπέλα σελῶν, ut ait ipse, hoc est finis Luna, est σημεῖον ἑορτῆς. Ita etiam lo-
 loquitur Vitruvius lib. ix, cap. vii: *decrefcentia quotidiana, ad perfectionem Lunaris men-
 fis* &c. τῆ καθ' ἡμέραν μείωσις ἕως σιωπελείας σελήνην μῶς. Finis vero ille est κος, quando
 sub luce Solis latet. Itaque quod dictum est Genes. i, 14, & sint in signa, in tempeftiuitates,
 in dies, & annos, ibi diuifio temporis rotunde concepta est, in dies, menses, quatuor anni
 tempeftiuitates, annos. Itaque per τῆς intelliguntur σιωπέλα mensium, ut loquitur Siraci-
 des, non, ut stulte interpretantur Iudaei, eclipses, & cometae; quae etiam τῆς vocantur. Sed
 propterea non sequitur in eadem notione hic accipiendum. Quod in Iudaeis non mira-
 rer, nisi & homines quoque nostri instituti idem secutos esse animaduertentem. At rectissi-
 me Tertull. ii in Marcionem, cap. vii: *Erunt in tempora, in menses, & annos.* τῆς igitur, siue,
 ut loquitur Siracides, σημεῖον σιωπελείας, est ἡ τετρακάς, trigesima Luna, ἐν καὶ νέα, ἑορτῆ, πρε-
 νεομῶν. In ea ergo institutum fuit classicum canere. quod quidem unacum ipsa anni Lu-
 naris forma admissum est. Hoc est, quum relictis neomenijs mensium æquabilium, Luna-
 res in usum receptæ, quæ propter inæqualitatem recte obseruari non possunt, nisi classico
 indicantur. Eodem igitur tempore & neomenia Lunaris, & mos classicum canendi indu-
 cta sunt. Quod sane verum est. Sub exodi enim tempus hoc introductum. Psalmo $\epsilon\kappa\kappa\iota$,
 4, 5, 6. ubi diserte dicitur tunc hunc morem classicum ἐν τετρακάδι canendi imperatum fuisse,
 quando Israel subtraxit scapulas ab oneribus, & dura seruitute liberatus est. quod quis du-
 bitat tunc accidisse, quando fines Aegypti duce Mose migrarunt? Nam ad illud usque tem-
 pus, crudeli seruitute oppressi fuerant, cui finitæ idem dies, qui migrationis ex Aegypto, fuit.
 At Iudaei, & nostri quoque interpretes male locum illum assequuntur. Nam Commate 5,
 Ioseph sumitur pro toto Israel, ut Psalmo $\epsilon\kappa\kappa$, 1. Ioseph enim fuit primogenitus, non Ru-
 ben. Et a primogenito omnis profapia denominata. i Chron. i, 1, 2. Quod igitur $\epsilon\kappa\kappa\iota$,
 4, 5 ait hunc ritum introductum fuisse, quum depulsum est iugum seruitutis, manifesto allu-
 sum est ad Exodi $\kappa\mu$, 2. *Hic mensis erit vobis princeps mensium.* Sed anno sequenti clangor
 rubæ institutus. Numer. x, 10. Tunc igitur forma anni Lunaris sancita, & initium anni ab
 autumnno, ad veris initia, traductum. Sed quidam, quibus meridie non lucet, obijciunt ve-
 terum Hebræorum menses Lunares non fuisse, argumento quod i Reg. iii, 7, duodecim
 præfecti secundum numerum mensium anni regiam annonam procurabant: item quod per
 $\kappa\mu$ menses anni, duodecim Tribuum principes tenebantur aulae regiae interessere, omnes se-
 cundum ἐφημερίας suas, & mensem suum. i Chronic. $\kappa\kappa\upsilon$. Ergo duodecim menses tan-
 tum erant in anno Hebraico, & proinde nullus embolismus, ac consequenter annus Luna-
 ris non erat. Annum Lunarem negare fuisse, extremæ imperitiæ est, siquidem τετρακάς vo-
 cabatur, κος, Luna occultata. Quomodo, inquit, si annus embolimus est $\kappa\mu$ mensium,
 duodecim tantum mensibus ministerium eorum circumscribatur? Ridicula est oppositio.
 Nam in $\kappa\kappa\upsilon$ primi Chronic. est τῆς, hoc est ἐφημερία, Arabice *Nubeth*. Ministrabant
 per ἐφημερίας, & orbis, ut Sacerdotes, qui quum in $\kappa\kappa\upsilon$ familias tributi essent, unusquisque
 hebdomada suam operabatur: & quemadmodum prima familia non incipiebat a primo
 primi mensis Sabbatho, ita non est necesse, eum, qui primus erat in functione sua in aula Re-
 gis, a primo mense anni incipere. Sed qui primus erat in functione mensis illius, dicebatur
 primus, ut in Sacerdotum stationibus prima hebdomas ex 168 hebdomadibus dicebatur
 hebdomas Ioiarib. Ergo quum hoc sancitum est a Salomone, & Dauide, ut per menses mi-
 nisteria aulicorum distributa essent, non refert, primum, aut tertium anni mensem esse eius,
 qui primus eam prouinciam aggressus est, sed eum esse mensem primum, in quem prima
 statio incurrebat. Propterea i Reg. iii, 7, diserte scribitur, unicuique attributum men-
 sem fuisse in anno ad alimoniam regi procurandam. Non dixit primæ functioni primum
 anni ciuilibus mensem competere, sed intelligit mensem, qui primæ functioni compete-
 bat, eum esse primum non utique anni, sed $\kappa\mu$ illarum functionum. Ita fiebat, ut anno embol-
 imo, is, qui in primo mense primus erat, idem eodem anno, qui $\kappa\mu$ menses habebat,
 bis ministraret: & qui superiore anno in secundo mense ministrabat, post embolismi cele-
 brationem, in primo mense anni deprehenderetur. Exemplum dabo. Primo anno
 cycli Iudaici prima statio incat a neomenia Nisan, $\kappa\kappa\upsilon$ Martij. Anno sequente eadem
 statio incurret in primum mensem in $\kappa\upsilon$ Martij. Anno tertio in υ Martij. Sed anno quar-
 to, eadem statio incidet in neomeniam Adar $\kappa\kappa\upsilon$ Februarij. & functio quæ superiore
 anno iniuerat a neomenia Ijar, in hoc anno conueniet in neomeniam Nisan, $\kappa\kappa\upsilon$ Martij.
 Non tamen ea erit prima, quia in primum mensem incurrit, sed Adar erit primus mensis.

quia in eo prima statio deprehensa est. Ita per singulos embolismos prima statio secundam antevertebat mensē unum, quomodo fiebat in anno Hagareno & Damasceno, in quo mensis embolimus locum cedebat sequenti, ut qui erat secundus mensis, in anno embolismo, occuparet locum primi. Ideo 1° Chronic. xxv, 2, quia primæ stationis princeps erat Iesboam, propterea mensis Iesboam semper dicebatur primus, quodcumque anni tempus incurreret. Sed dicitur duodecim menses anni eos functionibus suis operatos esse: proinde tot menses tantum in anno, quod stationes fuisset, id est xxii . Est idem obijcere, & per idem repelli potest. Quod autem duodecim tantum mensium in anno mentio sit, hoc non proprium fuit Hebræorum, sed commune omnibus gentibus, quæ quavis embolismo uterentur, tamen duodecim dumtaxat menses anno impurabant; ut Romani, qui suum Mercedonium, Athenienses Προσθεῶνα δόσεων intercalabant. Et tamen in Ænigmate Cleobuli duodecim tantum menses attribuantur anno; & quum annus embolimus Atheniensium constaret diebus cccxcii, tamen cccix tantum anno attribuantur, quid dicunt tot statuas Demetrio dedicatas fuisset, quod lucas habet annus absolutus. erant autem illæ statuæ numero cccix . Quis veterum Romanorum anno Quiritium plures duodecim mensibus anno adscripsit? Denique embolimus mensis pro nullo habebatur. Iuriconsultus I. Quum bisextum: De verb. sign. *Cato putat mensē intercalarem addititium esse, omnesque eius dies pro momento temporis observat, extremoque diei mensis Februarij attribuit* Q. Mutius. *Mensis autem intercalaris constat ex diebus viginti octo.* Quod igitur mensis intercalaris pro momento temporis haberetur, propterea non mirum est duodecim tantum menses perpetuos anno attribui, nunquam autem tredecim. Hinc contingebat, ut qui Terminalibus (quæ erat pridie Kalendas intercalares) natus esset, is xxii diebus minor haberetur eo, qui Kal. intercalaris natus esset, quum tamen is, qui Kalendis intercalaris natus esset, uno die posterior esset illo. Lepida species refertur in Digestis Iudaicis, Capite primo Meghillah, item Capite primo Niddah. Primo sciendum est Iudæos non mitti ad gestum publicorum negotiorum priusquam tredecim annos compleverint: & tunc vocantur בני מצה *filij præcepti*. Anno primo Cycli Iudaici Ruben natus est xxix die Adar prioris: Simeon autem neomenia Adar posterioris. Simeon erit maior natu mensē integro, quam Ruben. Nam quum ambo anno xxii cycli completo, in quo non est embolismus, in iure contendunt de annis pubertatis, quam Iudæi, ut diximus, xxii annorum definiunt, alter dicet se natum esse xxix Adar, alter neomenia Adar. Sane qui natus est neomenia Adar, maior natu est eo, qui xxix Adar in lucem exijt. Ac propterea, ut Ruben perveniat ad tutelam suam, oportet eum expectare xxix dies, ut fiat בני מצה. Alioqui videtur iniquum, ut qui prior natu est, posterior eo habeatur, qui posterius natus est. Hoc nimirum ea exceptione repellitur, quod mensis intercalaris pro nihilo habetur. בני חדשים אתה מונה לשנים וכן אתה מונה ימים לשנים *Quia anno menses, non dies, imputantur.* Ergo dies illi xxix Adar prioris non imputantur anno, perinde ac si nunquam fuissent. Quod igitur duodecim tantum menses attribuantur anno in 1° Reg. iii , & 1° Chronic. xxvii , hoc non ideo dictum, quod non intercalarent, sed quia mensis intercalaris pro momento haberetur. Quod autem in primo mense prima statio operabatur, hoc non accipiendum, quasi a primo mense anni prima statio inciperet, sed quia primus mensis is esset, qui primæ stationi competebat. Hinc igitur recte confutatur obiectio illa, qua pertinaces contendunt mensē veterem Hebræorum Lunarem non fuisse. Concludamus igitur, quia ultima mensis dicebatur κρύβης σελῶνης , mensē σελῶναιον fuisse: quod autem tempore Exodi illa forma anni sancita est, id vero non posse negari, quum id Psalmo lxxxix , 5, & xii , 2 Exodi discrete expressum sit. ex quo loco etiam constat ab autumno, ad tempus veris, caput anni traductum fuisse. Vetustamen epocha a vii Octobris, ad hanc usque diem, est titulus annorum Iulianorum Iudaicorum, quæ ut summa vetustas est, ita studiosis maxime observanda. Nam hodie nulla exrat in usibus civilibus antiquior epocha. Annum igitur præcise æquabilem Hebræi post tempus Exodi ad illam epocham æquinoctialem dirigebant, annum autem Lunarem ad illam veterem anni formam exigebant. Nam par eam tempestates anni, æquinoctia, solstitium, & brumam indagabant per κεντρικότητα , ut Canon vii huius Capituli docuit. Hodie ex anno Chaldaico Iulianus factus est, servata tamen veteri epocha in vii Octob. Ex quibus manifestum sit vetustissimam epocham, qua utebantur, ante tempus exodi fuisse in xxvii Octobris. Aliter si aliunde eius initium caperetur, neomeniam non potuisse convenire in vii Octobris, ubi erat æquinoctium tempore Exodi. Et sane hæc sunt luculenta, iucunda, utilia, quæ qui non capit, profus habes est, qui negligit, rusticus. Ex superiori disputatione $\text{ὡς ἐπιτρακαδὲς, ἢ ὡς κρύβης σελῶνης}$, colligitur veteres Hebræos non a villione Lunæ menses putare solitos, quod vel cogitare ridiculum

diculum est. Nam sæpe numero Luna sui videndi potestatem non facit triduo solido a iugo. & potest fieri, ut statim a iugo sequenti neomenia videri possit. Hoc modo, mensis civilis sæpenumero esset xxvii dierum duntaxat. Sane accidit ut Luna eodem die occultari, & videri possit, quod rarissime contingit, idque Plinius ait non posse fieri, nisi quum Sol est in Ariete. Sed amici quidam nostri anno m̄dxiii, quum in Arcemorico mari nauigarent, post Solem occasum xxvii Februarij viderunt Lunam nouam, quam mane antecedente veterem, notauerant, nondum radijs Solaribus implicatam. Erat neomenia Adar posterioris, xv̄ ιχθῶν. Quod si ponamus Lunam non potuisse videri in antecedenti mensē, qui erat Adar intercalaris, nisi post triduum a iugo, Adar ille infitius fuisset tantum xxvii dierum, si neomenias a visione Lunæ putari mos fuisset. Quare in nullius mortalis potestate est neomenias a visione Lunæ incipere, quod tempus visionis admodum & inæquale & incertum sit. Præterea si eodem tempore Luna noua videri posset, tamen pendentibus nubilis non posset. Ineptissimum igitur est, quod quidam Iudæi tam veteres, quam recentiores scribunt, itante utroq; Templo, neomenias a visione Lunæ instituire motis fuisset. Muhammedani, qui triduo, aut biduo a coitu luminarium neomeniam Muharram ineunt, non possent hoc præstare. Non enim omni neomenia, ne sudo quidem cælo, Lunam videre possunt. Sed quod imposuit Iudæis, qui ita scribunt, & alijs, ut ita sentirent, persuaserunt, est mos antiquus, quo & ipsi utuntur hodie. Nam etiam quocumque die mensis, primo, secundo, aut tertio primum nouellam Lunam viderent, eam sanctificabant. Hoc & Turcæ quoque faciunt. Conscendunt altas speculas dici ultimæ mensis vespere. & si vident Lunam, eam acclamationibus prosequuntur. Sin autem, nihilominus indicunt neomeniam ex Triacontaeteridion hebdomadicarum doctrina, ex Tabula quinta Capitis x̄ libri primi. Idem faciebant illi veteres Hebræi, quos non ad visionem Lunæ, quod nemo præstare poterit, sed a iugo neomeniam instituire solitos fuisset, satis superque indicio est ἡτρακάς, quæ est κρύβις σελήνης, a qua, ut dixi, sæpenumero, nisi post triduum, Luna videri non potest. Ideo tam τρακάδα, quam νεομῶναι, sacram habebant, propter incertum tempus nouilunij. Cuius rei manifesta hodie in Iudaismo extant vestigia, quum duos festos dies neomeniæ continuant. sed ineptam eius rei causam reddunt, quum hoc se facere dicunt propter כספ לילות, id est dubium Lunæ in deportatione, siue exilij, in quo nunc versantur. Sed hæc sunt reliquæ veteris moris, quum duo dies sacri continuarentur, ἡτρακάς, quam ἐορτῶ, & prima mensis, quam ἱερομῶναι vocabant. Itaque manifestum eius rei vestigium extat i Samuel. xx, 27. ubi מִמָּחָר הַשְּׁנִי כִּסְפוֹ דָּבָר עֲתִידִים דְּבִטְרָאס νεομῶναι. postridie Kalendarum secundarum. quod in eod. Cap. 34 diferte exponitur כְּחֹרֵשׁ הַשְּׁנִי. ἐν νεμῶναι δὲ βῆτρα. Duas igitur neomenias celebrabant, siue binas Kalendas, propter dubium Lunæ. Quare inepte Iudæi vocant dubium deportationis, quum sit res adeo vetusta. Nam ridiculum & plane explodendum, quod paraphrastes Chaldaeus comminiscitur. תַּיִנָּא רַבִּיתְכוּיָהוּ: עֵבֶר יַחַד מִיּוֹמֵי. a diebus eius posterioribus, isque est mensis intercalaris secundus. quod quid sit, nemo est qui capere possit. Nam Hebraismus diferte dicit in biduo continuo Dauidem abfuisse. At ille interponit mensē intercalarem. Nam a neomenia mensis qua primum abfuit, ad neomeniam illius qua secundo non comparer, manifesto est mensis unus. Quis non miretur absurditatem? Est sane locus insignis. Qui interpretantur הַשְּׁנִי הַיּוֹם, diem secundum mensis, non magis possunt tueri id, quam si דְּבַר יְהוָה verterent Deum verbi, quum sit verbum Dei, quemadmodum illud secunda neomenia, non secunda neomenia, aut mensis. Quis Grammaticus aliter dixerit? Non enim aduertunt fuisse diem festum, ut ibid. 18. propterea conuiuio, quo omnes neomeniæ instaurabantur oportebat domesticos interesse. Et sequenti die idem faciendum erat. proinde & ipsa quoque erat neomenia id est secunda, quæ secundo conuiuio celebrabatur ob dubium Lunæ. Si igitur κρύβις σελήνης erat ἐν τῇ τρακάδῃ, profecto visio non poterat, nisi rarissime, sequenti nocte contingere. Quæ sunt argumenta manifestissima veteres Hebræos non δὲ ἀψευδῆ, sed δὲ σωῶδου τῶν Φωσῆρων neomenias suas putasse. Atque hæc hæctenus de anno Hebræorum tam æquali, quam Lunari. quibus nemo neque meliora, neque certiora adferre poterit, a quorum cognitione omnes stelliones, amulos, καθαρῶς submouemus.

IN CAPVT DVODECIMVM.

In hoc Caput omnem doctrinam anni vagi Aegyptiorum, Armeniorum, Persarum coniecimus. Quicquid ad historiam eius pertinet, habes abunde in libris de emend. temp.

KALENDARIVM ANNI VAGI.] Non indiget interprete.

TABVLA PRIMA CHARACTERIS MI.] Quod anno Iuliano Enneadecaeteris est, id anno vago Aegyptiaco est εἰκοσιπενταετηρίς. Quemadmodum enim in xix annis Iulianis Lunæ

rationes cum Iulianis minimo discrimine paria faciunt, ita in annis $\overline{\text{xxv}}$ Aegyptiacis minimuma relinquunt de horis, & scrupulis. Enneadecaeteris Iuliana maior est Lunari hor. 1. 485. Ico-
 sipentaeteris Lunaris superatur ab Aegyptiaca hor. 1. 123. ut perspicue constat ex hac Ta-
 bella duplici: cuius prior pars continet characterismum annorum, cum excessu Solari supra
 Lunam, quemadmodum factum est in Enneadecaeteride Iudaeorum Iuliana. Altera continet
 characterem annorū $\epsilon\iota\kappa\omicron\sigma\iota\pi\epsilon\upsilon\tau\epsilon\tau\eta\epsilon\iota\delta\epsilon$ Nabonassari, Armeniorum, & Iezdegird. $\epsilon\iota\kappa\omicron\sigma\iota\pi\epsilon\upsilon\tau\epsilon\tau\eta\epsilon\iota\delta\epsilon$
 constat Enneadecaeteride Lunari, cum eius sex primoribus annis, quorum character
 1.6.362 cum caractere unius enneadecaeteridos compositus 2.16.595, dat characterem $\epsilon\iota\kappa\omicron\sigma\iota\pi\epsilon\upsilon\tau\epsilon\tau\eta\epsilon\iota\delta\epsilon$
 3.2.2.957. Itaque $\epsilon\iota\kappa\omicron\sigma\iota\pi\epsilon\upsilon\tau\epsilon\tau\eta\epsilon\iota\delta\epsilon$ constat viginti quinque Lunaribus annis
 communibus, siue Arabicis, & praeterea mensibus embolimis novem, septem quidem unius
 enneadecaeteridis, duobus unius sexennij enneadecaeteridis. Quatuor igitur $\epsilon\iota\kappa\omicron\sigma\iota\pi\epsilon\upsilon\tau\epsilon\tau\eta\epsilon\iota\delta\epsilon$
 sunt quater viginti quinque anni Arabici, & quater novem menses embolimi, qui sunt
 tres anni Arabici. Itaque quatuor $\epsilon\iota\kappa\omicron\sigma\iota\pi\epsilon\upsilon\tau\epsilon\tau\eta\epsilon\iota\delta\epsilon$ sunt anni Arabici $\overline{\text{ciii}}$.

TABVLA QVARTA PRAECESSIONIS LVNARIS.] Hæc Tabula idem est anno Na-
 bonassari, Armeniorum, & Iezdegird, quod Iuliano prima Capitis tertij, & quod Tropico
 tertia Capitis quarti.

TABVLA QVINTA MENSIVM.] Menses Armeniorum priscorum antea nostris inco-
 gnitos primi publicauimus. Hodie ipsi mensibus Iulianis cū eorum appellationibus utuntur
 postquam ab anno Christi 532, Christianismum amplexi sunt.

Menses Persarum non primi quidem publicauimus, quum Al-
 fonsini, & alij superioris æui astronomi hoc occuparint facere.

Tamen quia adeo deformati sunt in illa editione, ut vix vestigia
 verorum nominū compareant, nos ex libris Arabicis, restituta
 illis prisca appellatione, vere videri possumus primi illos publi-
 casse in libris de emend. Temp. In nostris Tabulis Arabicis sexti
 mensis litera ultima est Z. In subiecto autem Laterculo est R.
 Hoc accidit, quia eadem utriusque literæ figura est in Arabif-
 mo, solo puncto Z a R. distinguente. Hic vero etiam apposui-
 mus eorundem nomenclatura ex Georgio Chrysofocce, apud
 quem si quid variat a nostra editione, scias id accidere ex legen-
 tium usu, qui in illa lingua varius est, ubi puncta vocalia adhibi-
 ta non sunt. Ut, exempli gratia, primus mensis pro ratione le-
 gentium potest esse Phrurdin, Pharauardin, Pharuardin, Pha-
 rurdin. Sic dicas de nomine Asfuerus, Oxyares, Xerxes. Arabes
 tamen videntur Frurdin, non Pharauardin, pronunciare: pro
 quo Alfragani metaphrastes Iudæus scripsit Afrurdin, ubi A nō
 est enunciantum, non magis quam apud eosdem Iudæos *Apla-*
ton, Anverss, Aschsdrapan Aklim. Plato, Xerxes, Satrapa, Cli-
 ma. Isaacio monacho $\Phi\alpha\rho\upsilon\alpha\tau\eta\varsigma$ est, qui hic $\Phi\alpha\rho\beta\alpha\rho\delta\iota\nu$, Αρπιπέες ,
 qui hic Αρδεμπίες . Hæc diuersitas nata ex diuerso modo legen-
 di. Nos ut hæc nomina legenda sunt, ex Canonib. Arabicis docuimus. & qui aliter legit, er-
 rat. Rursus Persæ fere semper in fine nominis mensis adiungunt Mah, id est *mensis*. *Pharauar-*
din Mah, Adar pahafsch Mah, Chardad Mah, id est, Pharauardin mensis. Adar pahafsch men-
 sis. Chardad mensis, idque $\chi\epsilon\delta\iota\alpha\sigma\lambda\omega$, ne scilicet menses cum diebus mensis confunderen-
 tur. Omnes enim mensis dies sunt cognomines alicuius herois, regis, in quibus appellationi-
 bus sunt quedam eadem, quæ & mensium. Ne igitur appellationes, quæ mensibus, & men-
 sium diebus communes sunt, inter se confunderentur, propterea Mah additū ad distinctio-
 nem. Sed in Græco Laterculo quidā menses habent Ma, quidā non habent, ut $\delta, \zeta, \eta, \theta, \iota, \iota\beta$,
 &c. Postremo $\omega\varsigma$, *ἐπιπρομείνας*, ut Ptolemæus vocat, hodieque Abyssinis ita vocantur, Tabu-
 læ Arabicæ semper vocant $\mu\upsilon\sigma\tau\epsilon\rho\alpha\kappa\alpha\tau\eta$, MVS TER AKATH, id est furtiuas, obreptitias, ut re-
 cte olim interpretati sumus: & fidem facit Chrysofocces, qui $\kappa\lambda\omicron\sigma\iota\mu\alpha\iota\varsigma$ vertit, id est ad
 verbum *furtiuas*. Sed hoc Arabicum est. Nam Persæ vocant eas *Vahak*, quæ semper ad
 caicem Asphandarmeh adijciuntur, & annum claudunt, ut ratio postulat. Quare rejcen-
 dum illud hominum, quod in noua editione Alfragani legimus, epagomenas in finem Aben
 adijci. Nam si Pharauardin est primus mensis, ut re vera est, quomodo in fine octauij adijci-
 untur, quas certissimum est ab anno Christi 632, semper in fine Asphander poni. Neque ve-
 riora sunt, quæ editor illius libri cominiscitur de anno Persarum Ecclesiastico & ciuili: quæ
 qua leuitate excogitata sunt, eadem rejci possunt: ut & illud quoque anno primo Iezdegird
 neome

Μήνες Περσῶν.

α	Φαρβαρδίν.	λ
β	Αρδεμπίες.	ξ
γ	Χορτάτ.	ζ
δ	Τυρμά.	βκ
ε	Μεράτ.	ρν
ς	Σαχειούρ.	ρω
ζ	Μεχερμά.	σι
η	Απανμά.	σμ
θ	Αδέρμα.	σο
ι	Δήμα.	τ
ια	Πεχμάν.	τλ
ιβ	Λσφάν Τσέρμα.	τξ
	Κλοπμαίαι ε	τξε

Quum enim lustrum primum initio noctis antecedentis, secundum autem initio sequentis inciperet, iam unum diem annis quatuor accrevisse sine ad i intercalationis animadvertentibus. Nam nulla gens ante Iulium Cæsarem diem in civilibus usibus intercalavit. Aegyptij vero, qui omnem intercalationem ominosam putabant, districte eam fieri & nominari veritabant. Scholia Germanici ex Græcis antiquitus Latina facta: *Deducitur autem (Apis) a sacerdote Isidis in locum, qui nominatur Adytos, & iurejurando adiguntur, neque mensem, neque diem intercalandum, quem in festum diem immutarent, sed ccccxxv dies peracturos, sicuti institutum est ab antiquis.* Ex hoc tam illustri loco manifestum est & Diei intercalationem, quam postea coacti sunt accipere post editionem Iulianam, & mensem, qualem Persæ post 120 annos intercalabant, Aegyptios detestatos fuisse. Itaque quum scirent annum esse dierum ccccxxv, & quadrantis, diem illum ex quadrantibus vertente lustro conflatum præfracte non intercalabant, sed sensim, & quasi aliud agentes, quum annum primum lustri ab ineunte, secundum a media, tertium a desinente nocte, quartum a meridie inchoarent. Præclarum de hac re Marcellini extat testimonium, libro xxxvi. *Sed anni intervallum verissimum memoratis diebus (ccccxxv) & horis sex ad usque meridiem concluditur plenam. annique sequentis erit post horam sextam initium, porrectum ad vesperam. Tertius a prima vigilia sumens exordium, ad horam noctis extenditur sextam. Quartus a medio noctis, usque ad claram transitur lucem. Ne igitur hæc computatio, variantibus annorum principiis, & quodam post horam sextam diei, alio post sextam excursu nocturnam, scientiam omnem squalida divisione confundat, & autumnalis mensis inveniatur quandoque vernalis, placuit seras illas horas, quæ quadriennio viginti colliguntur, atque quatuor, in unius diei noctisque adiectæ transire mensuram.* Quid potuit illustrius ad sententiam nostram firmandam adduci? Quod autem lustrum ἐπεὶ ἡλιακὸν diceretur, præter eximium scriptorem Censorinum, testis etiam est Orapollo lib. ii, cap. lxxxix. τὸ δ' ἐστὶ κατ' Αἰγυπτίους περὶ ἄρων ἐνιαυτῶν. Itaque diem priuatim excipere, qui calci anni adiungeretur, quantum execrati sint, habes supra ex Scholiaste Germanici. Ratio vero patet. Nam αἱ ἐπιγομέναι erant cognomines alicuius Dei, & in ea eius Dei, cuius erant cognomines, natalis celebrabatur. Quod si sexta ἐπιγομένη accederet, cui Deo diceretur? cuius Dei γενέθλιον celebrarent? Ita igitur vocabantur, Οσσεῖς, Αρχηεῖς, Τυφωεύς, Ἰσις, Νέφθης, ἥτοι Διποφράς. quas omnes, ut dixi, θεῶν γενέθλις agebant, ut scribit Plutarchus. Quod si accederet sexta ἐπιγομένη, essent duæ Διποφράδες, duæ nefastæ continuæ.

πππ ἐτὸ κοινὸν μέγα.] Vnum lustrum Iulianum est una dies magni lustri Canicularis. Nam quemadmodum in anno sunt ccccxxv dies, ita tot lustra sunt in anno magno caniculari, qui est Iulianorum 1460 absolutorum, & totidem Aegyptiacorum, & uno amplius, quod supra tetigimus. Primum lustrum incipiebat ab ineunte nocte, quæ Thoth antecedebat. secundum ab ea, quæ post meridiem primæ Thoth; tertium ab ea, quæ post meridiem secundæ & sic deinceps, donec ccccxxv lustrum inciperet ab initio noctis Νέφθης, siue ultimæ Epagomenon, & primum a sequenti nocte, quæ antecedebat neomeniā novi Thoth Canicularis. Quot autem anni de magno lustro transferant, non magis operosum erat scire, quam quum dicit mensis tenueris, scire quod dies de illo mense fluxerint. Esto, verbi gratia, Σῶθις in xv Paophi. Volo scire quotus annus magni lustri Canicularis agitur. A neomenia Thoth, ad xv Paophi incuntem, sunt dies absoluti κττ, qui quater multiplicati conficiunt annos lustri magni præteritos κττvi. Itaque Sothis illa, siue annus ille primus lustri minoris, est centesimus septuagesimus septimus iniens magni lustri Canicularis. Ita non poterant ignorare, neque quotus annus cycli magni Canicularis esset, neque quotus minoris, quum Deorum tituli, quibus cognomines erant, hoc non paterentur ignorare, & sciretur quoto quadrante diei Sothis, aut Isis, reliqui anni initium essent. Sic Persæ hodie suum Neuruz non ab oriente, occidente Sole, aut media nocte incipiunt, sed ubi collectio horarum, & scrupulorum unum diem consummauit, quocumque πῦνυχθημέρα tempore incidit, ante, aut post mediam noctem, quod antecedente capite expositum est. & ita non sentiunt se se unam diem τῶν ἐπιγομένων adijcere. Quum igitur tot sint lustra minoria in maiori, quot dies in anno simplici, nempe ccccxxv, ubi Σῶθις omnem annum percurrisset, anni omnes Aegyptiaci erant 1460. Atqui in periodo Caniculari, anni Aegyptiaci 1461 omnino esse debent. non igitur Sothis redibat ad eandem diem Iulianam. Si enim annus primus Aegyptiacus iniuit a feria prima, explicata tota periodo annorum 1460 Aegyptiacorum, annus secundus inibit a quinta. Hoc enim constat, diuisis 1460 in 7, relinqui feriam quartam. Itaque si primus iniuit a prima feria, annus 1461 inibit a quinta. Anno ante primum Christi Dionysianum litera Dominicalis fuit DC. Ponamus Thoth Aegyptiacum iniisse Kalendis Augusti, feria prima, ubi litera C. Sane anno Christi 1459,

quietit 1461 Aegyptiacus iniens & 1460 Iulianus ab eo, quem diximus antecessisse primum Christi Dionysianum, cyclus Solis erat $\kappa\pi$, litera Dominicalis G. Ideo feria quinta litera D, in secunda Augusti. Ibi igitur incepisset annus Aegyptiacus 1461. Sed debuit a Kalendis eiusdem incipere. Nimirum non potuit, quia periodus magna Canicularis est annorum Aegyptiacorum 1461 absolutorum. Quare, ut antiquas metas contingeret, non potuit fieri, nisi post exactam periodum annum sinerent sine nomine transigi. Quod si non fecerunt, sane omnis periodus Aegyptiaca uno die in consequentia aberat a capite antecedentis periodi.

v̄i εμβολισμὸς ἐνδιάθετος.] Omnino expositum in π Definitione. Ἐνδιάθετος dicitur, quia in mente retinebatur, non in usum populi publicabatur. quanquam maior pars populi hoc non poterat ignorare, propter cognomina dierum.

v̄iii περηγήσις σελευαϊκή.] Tam περηγήσις, quam ὑπολήψις σελευαϊκή, nihil aliud est, quam dies collectus ex differentia rationum Solarium, & Lunarum. Quo autem minor fuerit differentia, eo maior erit periodus περηγητική aut ὑποληπτική. Exemplum: Differentia Enneadecaeteridos Lunarum & Tropicae maior est, quam differentia enneadecaeteridos Iulianae & Lunarum. Ideo maior periodus περηγητική dierum Iulianorum, quam ὑποληπτική dierum Tropico-rum: quum περηγητική sit annorum 304, ὑποληπτική annorum 228. Rursus minor est differentia Icosipentaeteridos Aegyptiacae, & Lunarum, quam differentia enneadecaeteridos Iulianae, & Lunarum: Iccircò maior est periodus annorum Aegyptiacorum $\rho\epsilon\epsilon\kappa\chi\nu$, quam annorum Iulianorum $\epsilon\tau\epsilon\pi\tau\iota$.

I N C A N O N E S.

CANON SEXTVS.] In fine præcepti docetur, quomodo per feriam, siue characterem anni explorari possit, an in numero annorum erratum sit, eiusque ratio promittitur suo loco. Hoc quidem iam a nobis præstitum est in Tabulam octauam magni lustrum: ubi docuimus posse ἀλογισίαν committi in numero annorum, quando in anno bisextili neomenia Thoth concurrat cum Kalendis Ianuarij. Eodem enim anno neomenia Thoth sequentis incidet in $\kappa\kappa\iota$ Decembris eiusdem anni Iuliani bisextilis. Itaque adhuc uno anno Iuliano currente, secundus annus Aegyptiacus numeratur, & anno secundo Iuliano tertius Aegyptiacus. In anno bisextili quoque si Thoth incidat in $\kappa\kappa\iota\iota$ Februarij, quæ est sedes bisexti, tunc annus secundus a bisexto trajcit neomeniam Thoth in antecedentem diem, quum antea, a $\kappa\kappa\iota$ Decembris retro ad ipsam $\kappa\kappa\iota\iota$ Februarij, in ipso anno bisextili semper neomenia Thoth in antecedentia ascensionem fecerit. At a $\kappa\kappa\iota\iota\iota$ Februarij, retro ad Kal. Ianuarij, non in anno bisextili, sed in sequenti, traiectione fit, ut diserte in Tabula octaua magni lustrum animaduerti potest.

I N C A P V T T E R T I V M D E C I M V M.

In hoc caput coniecimus Thoth fixum Aegyptiorum, & Pharauardin Sultanicum, qui & ipse hæret semper in die æquinoctij. Præterea mensibus anni Iuliani Actiacis cum mensibus Sultanicis recte conuenit, quod omnes sint τριακονθήμεροι, & ἐπαγόμενοι in fine anni πενταήμεροι in anno communi, in embolimæο ἑξαήμεροι. Itaque recte a nobis coniuncti sunt. Thoth autem fixi duplex est epocha, Actiaca, & Diocletiana. Actiaca ab anno mortis Antonij & Cleopatras, qui erat periodi Iulianæ 4685, a Kalendis autem primi Ianuarij Iuliani $\kappa\pi$: & dicitur χρονιασμός Θεῶν Σεβαστῶν, hoc est, *Aera Deorum Augustorum*. Censorio dicitur tantum *annis primus Augustorum*. Sed subintelligendum DEORVM. Quandiu Aegyptij anno vago usi sunt, habebant quemadmodum & veteres Persæ, omnes dies anni alicuius Dei cognomines, aut Herois, aut, ut ipsi vocabant, ἡμιθέες: Incidat Thoth in ortum Caniculæ. Annus primus, cum tribus sequentibus, erat cognominis illius Dei, cuius & cognominis erat prima dies Thoth. Eodem modo secundum quadriennium erat cognomine Dei, aut Herois secundæ Thoth, tertium tertiæ: & ita deinceps, donec omnia lustra numero $\kappa\pi$ in totum anni vagi contextum erogata essent, qui fiebant anni 1460, quæ dicitur periodus Canicularis magna, aut ἐτ Θ κωικὸν μέγα. Præterquam quod lustrum solidum erat cognomine alicui diei anni, etiam singuli anni lustrum singulis Dijs cognomines erant, quorum quasi tutela erant. Primus sine dubio erat Σῶθις, id est Canicula, quia ad ortum Caniculæ dirigebatur. secundus $\iota\sigma\varsigma$, per consequentias & interpretationem, quia Σῶθις ab Aegyptis dicebatur

Canis

neomeniam Di & Nisan conuenisse. Nam neomenia Nisan eo anno commisit fuit $\overline{\text{xxvii}}$ Martij, feria $\overline{\text{vii}}$, & translatione Iudaica, $\overline{\text{xxviii}}$, feria septima. æquinoctium $\overline{\text{xxviii}}$ Martij, propter bisextum, quum in anno communi Iuliano fuisset in $\overline{\text{xviii}}$. Neque qui sunt dies Almedgen, & Alfrugen intelligo, neque Reseb attoseg. Arabica sunt quidem illa. Sed quia quibus literis concepta sunt, ignoro, propterea pudentius ab his interpretandis abstinero, quam fecit agrestis editor, qui commenta sua non veritus est pro vera interpretatione adferre.

TABVLA OCTAVA MAGNI LVSTRI.] Annis Iulianis 1460 accrescunt bisexta 365, qui est unus annus Aegyptiacus absolutus. Annus enim Iulianus superat Aegyptiacum quadrante diei, quæ sunt horæ sex. hæc post quatuor annos Iulianos consummant diem unum, quem bisextum Romani vocant. Igitur anni Iuliani 1460 totidem annos Aegyptiacos superant diebus 365, qui est, ut dixi, unus annus Aegyptiacus. Ergo 1460 Iuliani 1461 annis Aegyptiacis æquales sunt; ita ut Thoth Aegyptiacus non prius reditarius sit ad eandem diem Iulianam, quam post annos Iulianos 1460, & 1461 Aegyptiacos, id est, ut annus 1462 Aegyptiacus iniens incidat in eandem diem, in qua erat ante 1460 annos Iulianos, & 1461 Aegyptiacos. Quibus animaduersis, totidem annorum Iulianorum periodum construximus, in quam artificiose annum vagum trium gentium, Aegyptiorum, Armeniorum, Persarum coniecimus, ut sine ullo labore neomeniam primi mensis eorum una opera adipisci possis. Quum enim videremus & nos, & magnos viros sæpe falli in deprehendendo Thoth Nabonassari, & eo ad suam diem Iulianam reuocando, animaduertimus, quando Thoth incidit in Kal. Ianuarij anno Iuliano Bisextili, Thoth sequentis anni deprehendi in ultima Decembris eiusdem anni bisextilis, & tunc crescere numerum annorum Nabonassari unitate, quum tamen numerus annorum Iulianorum eadem unitate minor sit. Atque vir quidam magnus in suo Canone anni Aegyptiaci non leuiter propter hanc causam errauit. Scio equidem peritos per hallucinationem, non per incertitiam, hac in re lapsos fuisse. Est & alia errandi ansa in Februario. Nam quum omnes dies anni Iuliani quaternos annos Aegyptiacos sibi vindicent, ut habes in hac Tabula, tamen $\overline{\text{xxv}}$ Februarij quinquies, non quater, ponitur, idque in annis Nabonassari. In annis autem Armeniorum & Iezdegird $\overline{\text{xxiiii}}$ Februarij quinquies sumitur, quarum posterior est dies intercalaris inter $\overline{\text{xxiii}}$, & $\overline{\text{xxiiii}}$ Februarij ordinarij. Quis tam Lynceis oculis, ut in his eum $\overline{\text{πυρορᾶν}}$ non contingat, si Tabulam non consuluerit? Hæc igitur fallere possunt. Præterea, quum per antecedentes $\overline{\text{x}}$ menses Iulianos in anno bisextili Thoth, Sahami, & Pharuardin diem mutant in antecedentia, non anno bisextili, sed eo, qui bisextilem proxime sequitur, Thoth mutat sedem a $\overline{\text{xxiiii}}$ Februarij, ad Kalendas Ianuarij inclusivæ. Quis e tot doctis hoc animaduertit? & si quis animaduertit, quam perspicacem eum esse oportet, si eum ratio hac in re non fugerit? Ideo ut tam peritioribus laborem minueremus, quam ut tironibus in hoc quadriuo tuto præiremus, hanc utilissimam Tabulam construximus, ex qua sine ullo aut laboris tædio, aut erroris periculo statim neomeniam primam Aegyptiorum, Armeniorum, & Persarum consequi possit.

Demonstratio autem omnis eorum, quæ de Februario diximus, exponitur his duabus tabellis, quas hic subiecimus. Prior ostendit quando, & quota die Februarij Thoth sedem mutet in anno Iuliano. Posterior demonstrat, quomodo hoc fiat. Quia enim mutationis huius causa est bisextum, & annus Iulianus, cui competit duplex litera Dominicalis, propterea tres annos bisextiles in posteriore Tabella signauimus, & per dies Februarij a $\overline{\text{xxiii}}$, ad Kalendas Martij inclusivæ, feriam diei in illis tribus annis bisextilibus posuimus, quia a Kal. Martij retro ad $\overline{\text{xxiii}}$ Februarij, ferias omnes notando non possumus ignorare, utra ex duabus literis sumenda sit pro litera Dominicali. In priore Tabula tertius Thoth Nabonassari habet feriam sextam, quum litera duplex esset CB. Ad posteriorem Tabulam. Ibi sub CB reperies feriam sextam e regione vigesimæ sextæ Februarij, siquidem putas dies secundum rationem bisexti, hoc est, si $\overline{\text{vi}}$ Kal. priores vocetur dies $\overline{\text{xxiii}}$, & $\overline{\text{v}}$ Kal. posteriores $\overline{\text{xxv}}$. Hoc modo enim $\overline{\text{v}}$ Kal. erit $\overline{\text{xxvi}}$, non $\overline{\text{xxv}}$, ut in anno ordinario. Rursus anno septimo Thoth habet feriam $\overline{\text{iii}}$, litera duplici currente ED. In posteriore Tabula sub ED feria tertia est e regione $\overline{\text{xxv}}$ bisextilis, quæ respondet vigesimæ quartæ Februarij ordinarij, ubi litera F tam ordinaria, quam bisextilis. Ex quo probatur, F posterius esse ordinarium, F autem prius esse institutum. Nam si F posterius est feria tertia, ergo D de duabus posterior est litera Dominicalis, non autem E. quod est in primis notandum. idque melius ex anno undecimo Nabonassari demonstratur, litera duplici GF currente: quo Thoth inuit feria septima, quæ in Tabella posteriore sub GF est in sede Bisexti inter $\overline{\text{xxii}}$, & $\overline{\text{xxiii}}$ Februarij ordinarij, ubi litera

TABVLA PRIOR.

Annus Nabonass.	Cyclus Solis.	Liter. Dominic.	Charact. Thoth.	Dies Febr.	Litera die- num Febr.
1	19	E	4	26	A
2	20	D	5	26	A
3	21	CB	6	25	G
4	22	A	7	25	G
5	23	G	1	25	G
6	24	F	2	25	G
7	25	ED	3	25	F posterius
8	26	C	4	24	F prius
9	27	B	5	24	F prius
10	28	A	6	24	F prius
11	1	GF	7	24	F prius
12	2	E	1	23	E

TABVLA POSTERIOR.

Dies Febr. ordinarij.	CB	ED	GF	Dies Febr. bifextilis.	Litera die- num Febr.
23	3	1	6	23	E
Sedes Bifexti.	4	2	7	24	F
24	5	3	1	25	F
25	6	4	2	26	G
26	7	5	3	27	A
27	1	6	4	28	B
28	2	7	5	29	C
Kalend. Martij.	3	1	6		D

instituta F. institutam enim esse tum prius exemplum ostendit, tum huius anni Thoth. quia si F est feria septima, ergo de duabus literis G prior nondum mutata est, sed adhuc currit pro litera Dominicali. Itaque rectissime Romana Ecclesia annum primum cycli Solis instituit eum, in quo litera duplex GF est in lustro Iuliano, quarum F incipit cyclum Solis a $\overline{\text{xxviii}}$ Februarij, quæ secundum ordinarium usum est $\overline{\text{vi}}$ Kal. Martij. Igitur F prius est intercalare, posterius ordinarium. In Valentiniani tamen Augusti inauguratione posterius F dicitur bifextile & inauspicatum *κατὰ χρεῖσιν δημοτικῆν καὶ κατ' ἰδιωτισμὸν*, quomodo Mercedinus non vocabatur mensis intercalaris, sed posterior mensis $\overline{\text{xxviii}}$ dierum, qui profecto est Februarius ordinarius. Hæc accuratius demonstranda fuerunt, tum ob lubricam & errori opportunam methodum annorum vagorum, tum etiam quia antea a nemine demonstrata, & an scio an alicui certo cognita hæc fuerunt. At ita quidem in anno Nabonassari. Nam aliter habet in annis Armeniorum & Iezdegird, qui inceperunt ab anno primo lustri Iuliani, Thoth autem primus Nabonassari incidit in annum tertium. Ideo methodi diuersæ, & proinde etiam peritissimis fraudem facere possunt.

DEFINITIONES.

ἢ ἐτϞ κικωκόν.] Quemadmodum quadriennium Aegyptiacum est dierum 1460, ita magna periodus Canicularis est annorum Iulianorum 1460. Rursus quemadmodum lustrum Iulianum est dierum 1461, ita maxima periodus Canicularis est annorum Aegyptiacorum 1461. Quadrienniū autem vocabant ἐτϞ ἡλιακὸν μικρὸν, quia unus dies intercalabatur, non utique in ciuiliū dierum usu, in quo annus est semper dierum duntaxat 365, sed in mente, καὶ ἐν διαθεσίῳ, quod ita faciebant. Primus annus lustri vocabatur Σῶθις, secundus Ιοις, tertius Οσεις, quartus ΩρϞ. Postquam confecta periodo annorum 1461, qui erat magnus annus Canicularis, & Thoth reuersus erat ad eandem diem Iulianam, tunc neomenia lustri Canicularis incipiebat a nocte, quæ post meridem $\overline{\text{v}}$ ἐπιγεγομένων sequebatur, oriente Canicula ἀκρονύχως, quam Σῶθιν vocabant, nocte, quæ Thoth antecedebat. Et totus ille annus vocabatur Σῶθις, id est Canicula. Anno sequente eadem nocte, quæ Thoth antecedebat, obseruabant ortum caniculæ, qui utique non ἀκρονύχως, ut anno antecedente, sed media nocte oriebatur. Hinc incipiebant annum secundum lustri quem vocabant Ιοιν. Anno tertio ortus Caniculæ ante Solem eminebat, & hinc tertius annus lustri, cognomine Οσεις incipiebat. Quarto anno ortus Caniculæ non poterat videri, quia in meridie Aegypti in contraria parte alterius hemisphærij oriebatur. Itaque a meridie Thoth incipiebat quartus annus lustri, qui dicitur ΩρϞ. Quinto anno incunte, iam confecto uno lustro, alterum lustrum a nocte, quæ sequebatur meridiem Thoth, inibat, Canicula rursus ἀκρονύχως oriente. Itaque videmus, quomodo inter singulos annos lustri interiectus erat unus quadrans diei, & sine alius diei integri intercalatione, sensim & quasi aliud cogitantibus unus dies subrepebat.

Quum

Canis Iſidis. tertius *Οσιρις*, qui erant *σωθῆρονι θεοί*, & alter ſine altero non erat. Auſtor Pli-
tarchus. Quarrus *Ωρθ*, qui erat deus anni. & annos ipſos, & annorum quadrantes *ὄρθς* vo-
cabant: atque adeo quia Iſidis & Ofiridis filius erat. Dicæarchus: *μὲ τῶ Ἰσιδῶ, καὶ Ὀσιριδῶ*
ὄρθς. vt merito illi omnes *σωθῆρονι* eſſent. Propterea quadriennia illa vocabantur *ἔτη Θεῶν*.
Et totum quadriennium cum ſuo biſexto dicitur *ἔτῶ Θεοῦ* Cenſorino, id eſt, *ἡλίε*. Poſtquam
Aegyptij edicto Auguſti ſingulis quadriennijs abſolutis, unum diem *ταῖς ἐπιπροσμεναις* addi-
dere, tunc anni unius quadriennij vocari *καρτίετη Θεῶν Σεβαστῶν*, *ἔτη Θεῶν Αυγούστου*, quum an-
tea diecerentur *ἔτη Θεῶν*, item *ἔτη Θεῶν σωθῆρονων*. Cenſorino ſunt tantum anni Auguſtorum,
ſed ſupplendum monuimus, DEORVM. In Chronico Caſauboniano Græco: *ἔπος τῆς Διοκλη-*
πιῶ βασιλείας, μὲν Αυγούστῳ ζ, Δύστῳ κε. Omnino legendum *μὲν Αυγούστου ζ*. Nam de anniſ
Diocletiani Aegyptiacis loquitur, quorum menſes ſunt Deorum Auguſtorum: ex quibus
Dyſtrus ſeptimus eſt a Thoth: & ſecūndum Aegyptios non Dyſtrus dicitur, ſed Phamenoth.
In veteri Tabula marmorea Romana luculenta huius rei extat memoria. *ἡ ἱερά περὶ τῶν Πα-*
λαιῶν τῶν ἐν Ρώμῃ Διὸς ἡλίε μεγάλη Σεβαστῶν, καὶ Θεῶν Σεβαστῶν. Mox apponitur epocha
menſis Alexandrini Auguſtorum: *τῆ περὶ τῶ Νωνῶν Μαίαν, ἡ ἐστὶ τῆς Αλεξανδρείας Παχῶν τῆς*. De-
nique appoſiti ſunt Conſules *Σέξτῳ Ερῆμιῳ Κλαῦρῳ τῶ β, Γνέῳ Κλαυδῶ Σεβῆρῳ*. qui
erat annus Deorum Auguſtorum, ſiue Θεῶν Σεβαστῶν, *ϞϞϞϞ*.

TABVLA PRIMA MAGNI CYCLI SOLARIS.] Periodus anni Sultanicæ eſt anno-
rum 648, quæ eſt quinta ordine in periodis Tropicis. Vide quæ ſuo loco diſputata ſunt,
Capite quarto, in Tabulam primam.

TABVLA TERTIA.] Tota periodus Gelalæa diuiditur in minores periodos *xxviii*, ſin-
gulas annorum *xxvii*. In hac Tabella habes unius periodi minutiæ characterem cum ex-
ceſſu Solis. An conditoribus huius anni Sultanicæ aliquid ſuboluerit de hac magna perio-
do, haud equidem ſcio. Certe cauſas eius non magis potuerunt ſcire, quam Lilius,
quare in *ccccc* anniſ Tropicis tria biſexta Iuliana perimantur. Vide longam Diatribam in
illud Cap. *iii*.

TABVLA QVINTA.] In hac Tabula poſuimus exceſſum Solaris anni Tropicæ ſupra an-
num Lunarem, qui tandem vincitur ab Enneadecaeteride Lunari. Nam ultimus, id eſt de-
cimur nonus, Enneadecaeteridos Tropicæ eſt Dierum 29. 10. 718. Menſis autem Luna-
ris eſt 29. 12. 793. Differentia, hor. 2. 75, *ὑπεροχῆ* non *ἡλιακῆ*, ſed *σελλωαῖκῆ*, unde Luna
in duodecim enneadecaeteridibus unum diem tranſitum facit in conſequentia, & vocatur
hoc *ὑπολείψις σελλωαῖκῆ*, id eſt *ὑσερμῶς*, *mora Luna*, quæ moratur veterem epocham,
quam in antecedentia relinquit, ipſa in conſequentia progrediens. unde contingit epactas
numero minui. Huius *ὑπολείψεως*, quæ per *xxi* *ἐννεαδεκαετηρίδας* fit, habes collectos cy-
clos in ſequenti Tabula ſexta.

DEFINITIONES.

i *ἡμέραι Θεῶν*.] Ita ſimpliciter vocabantur antiquitus in uſu anni ſoluti. Subintelligebatur, ut
diximus, *σωθῆρονων*. Accepto anno Iuliano, & intercalatione diei ex quadrantibus conſur-
gentis, vocari ceperunt *ἡμέραι Θεῶν Σεβαστῶν*. *Dies Deorum Auguſtorum*: quia edicto Au-
guſti ad eam anni formam recipiendam adacti ſunt. Neapoli: ΘΕΟΙΣ. ΣΕΒ. ΚΑΙ. ΦΡΗ-
ΤΡΙΟΙΣ. ΘΕΩΤΑΔΑΙ.

ii *Dies Euangelistarum*.] Iam diximus. Alexandrina Eccleſia, ne ullum priſcæ Aegyptiorum
ſuperſtitionis veſtigium relinqueret, pro illis quatuor Dijs ſynthronis Aegyptiacis, quibus
quatuor Tetraeteridos Iulianæ anni cognomines erant, quatuor Euangelistarum nomina
ſubſtituit.

iii *Plinthion*.] Plinthion nihil aliud eſt, quam cyclus Solis Aeræ Martyrum Diocletianæ.
Quare dictum ſit Plinthion, conſule notas in Computum Aethiopicum.

iiii *Matque*.] Matque *γρω* eſt Arabicum verbum Geometricum: ſed deprauatum. Dictum
enim pro *γρω*, quod Euclidi eſt *ἀποτομή*, id eſt *reſiduum*. Eſt enim Epactæ reſiduum de *xxx*.
In primo aureo numero Epacta eſt *xi*, quæ de *xxx* relinquit *xix*. quod eſt nouilunium in
xxx Maſcaram. Nam reſiduum illud nihil aliud eſt, quam dies Maſcaram. In ſecundo anno
aurei numeri Epacta *xxii* de *xxx* diebus Maſcaram deducta relinquit *viii* Matque, id eſt
viii Maſcaram. Sic de alijs. Omnes enim menſes Aetiæci, Diocletianæ, Abyſſini, & Ga-
zenſes ſunt *τετρακεντήμεροι*. Quod ſi Epacta de *xxx* relinquit Matque, ergo quod eadem de
Maſcaram detractum reliquerit, id erit Matque, *ἕκτη τῆς μῶς*. Proinde in anno primo nu-
meri aurei *xi* eſt complementum Epactæ *xi*: & conſequenter nouilunium in primo aureo
numero erat in *xxx* Maſcaram; anno primo Aeræ Martyrum Diocletianæ; & ſic anno
ſecundo

secundo Diocletiani, qui & secundus autem numeri, quum epacta esset xxii, & complementum eius viii, nouilunium eo tempore erat in viii Mafscaram. Propterea e regione xix Mafscaram unitas apposta est, & iie regione viii, ut quoto anno numeri aurei nouilunium eo seculo committeretur, sciri posset. In primo enim mense epacta concurrere debet cum suo complemento, ita ut epacta cum die mensis primi ei apposta compleat dies xxx. quod ut ignoratum a Clauio, ita ab eo omissum, & nouilunijs pessime consultum. Sed neomenia Tisri anno primo Diocletiani incidit in neomeniam Thoth Aeræ Martyrum, sicut anno primo Augustorum nouilunium confectum fuit in neomenia ipsius Thoth numero aureo xi, feria prima, cyclo Solis ix. Sciendum igitur Paschale primum institutum fuisse ab Alexandrinis. Omnes veteres scriptores Græci, qui de hac re verba fecerunt, diserte scribunt Alexandrinos esse conditores τῆς Παχαλῖς, hoc est Canonis de celebrando Pascha. τὸ Παχαλίον autem non a Mafscaram, aut Thoth, qui est mensis autumnalis, sed a mensibus Paschalibus incipit. Ideo nouilunium primi aurei numeri in xix Mafscaram non ad primum Thoth Diocletiani, sed ad secundum pertinet: quia in ratione τῆς Παχαλῖς annus Diocletiani non a Thoth incipit, sed a mensibus Paschalibus: quod ex Ambrosij epistola Paschali alibi ostendimus. Quod autem statuerint in primo anno Diocletiani primum aureum numerum in xix Mafscaram, aut xix Thoth, hoc non alia de causa factum, quam quod numerum primum aureum ab anno primo Diocletiani incipere voluerunt, quum tamen neomenia Tisri anno primo Diocletiani in neomeniam Thoth incidit. Sed nec in neomenia Thoth ullam notam nouilunij apposuerunt, quia ille annus est embolimus in ratione τῆς Παχαλῖς. Si enim nouilunij nota apposta fuisset in neomenia Thoth anno primo numeri aurei, eadem reperta foret in xxi Februarij, & propter embolismum in xxvi Mechir, aut xxvi Phamenoth, ubi notatus est numerus xi. quod est absurdum. In cyclo enim enneadecaeterico cauetur a Computatoribus, ne idem numerus bis incurrat in eandem diem. Omnino neomenia Paschalis maior ratio habita est, quam ordinis numeri aurei. Quia igitur neomenia Paschalis primi aurei numeri debet conuenire in vigesimam septimam Phamenoth, neque hoc ullum signum denotare potest, nisi apponatur in xxx Thoth, aut Mafscaram, propterea Matque primi anni cycli Paschalis, non est xx, sed *. Quocirca in ratione τῆς Παχαλῖς in Ecclesia Alexandrina alius est annus primus aurei numeri ab anno primo cycli Paschalis: quia ut habeas cyclum Paschalem, unitas de cyclo numeri aurei detrahenda est.

vii *Dies intercalaris.*] Ratio Iuliani postulat, ut bisextum non ante intercaletur, quam exacto quadriennio; hoc est, inter finem anni quarti, & initium quinti. In annis Augustorum aliter fit. Inter finem enim tertij, & initium quarti intercalatur. Alius enim est Thoth Actiacus, alius Thoth Augustorum. Thoth Actiacus anteuertit anno uno Thoth Augustorum: cuius initium fuit anno Iuliano sextodecimo. Et tunc Thoth erat in xxx Augusti, anno periodi Iulianæ 4684, qui erat 308 magnæ periodi quartæ Canicularis. Anno quinto post, qui erat xx a primis Kalendis Ianuarij Iuliani, xxiiii cycli Solis, intercalatum est inter xxix, & xxx Augusti, diebus cxxxviii ante bisextum Romanum. Qui mos ad hanc usque diem in Ecclesia Alexandrina, & Aethiopica obtinet, ut anno quarto Iuliani in eunte, non autem anno primo, intercaletur, cxxxviii diebus ante bisextum Iulianum. Quando enim primum intercalatum est, is erat annus desinens quartus Actiacus, tertius autem desinens Augustorum: & ratio embolismi pertinet ad annum Actiacum, non ad annum Augustorum. Ideo embolismus peragitur in fine Lucæ ante initium Iohannis, non autem in fine Iohannis, ante initium Matthæi. Tunc autem ἐπιγόμεναι fiunt ἐξ αἰήμεροι.

C A N O N E S.

i *Annum Augustorum inuenire.*] Anni Augustorum sunt minores Actiacis unitate, ut in Epochis notauimus. Ad Actiacos vero, non ad Augustorum, annos rationem embolismi & Iulium Plinchi pertinet, iam monuimus.

ii *Annum Aeræ Sanctorum Martyrum.*] Annus primus Aeræ Diocletianæ est 314 Actiacus, 313 Augustorum, 284 Christi Dionysianus. Hinc intelligis, quare de annis Augustorum abijcienda sint 312, ut habeas Aeram Sanctorum Martyrum, aut 283 de annis Christi. Alexandria Ecclesia hanc Aeram vocat תריה שאהרא אטארה, ἐποχῶν μαρτύρων τῶν ἀγῶν, τῶν ἀγίων, Aeram Martyrum Sanctorum, non quod quidam Martyres, ut Cosmas, Damianus, Asterius, Claudius, Theonilla, Neon, & alij quam plurimi anno primo illius Aeræ pro Christi nomine supplicio affecti sint, sed κατ' ἐξοχῶν, quod intra illum cyclum persecutio decima omnium

omnium crudelissima, & immanissima inciderit sub Diocletiano. Vnde & Aera Diocletiani dicitur, quum tamen eius annus primus non fuerit primus Diocletiani. Iam diximus Ambrosium Epistola Paschali, quæ est LXXXVII , uno anno minus hanc Aeram putare. Nam septuagesimum sextum annum pro septuagesimo septimo dicit, octagesimum nonum, pro nonagesimo; & nonagesimum tertium, pro nonagesimo quarto, quia duplex est aeras Diocletianæ, Aegyptiacæ & Paschalis, alter a Thoth, alter a mensibus Paschalibus sequentibus.

LVI *Annus gratiæ invenire.*] Dupliciter Aera Martyrum putant Aethiopes, aut ab annis expansis Diocletiani, aut a periodis Dionysianis. Ab annis enim Diocletiani abiectis omnibus 532, reliqui sunt anni Gratiae. Exemplum. per Canonem antecedentem hoc anno Christi 1604 inibit annus Sanctorum Martyrum 1321. Abiectis bis 532, remanet annus gratiae CCXVII . Multi periodos Paschales annorum DXXXII condiderunt tam Graeci, quam Latini, & quidem ex vetustissimis Graecis, Anianus & Panodorus monachi Aegyptij, qui illas periodos *ἀνακυκλωτικὸν τὸρον* vocant, id est laterculum in orbem rediens. Dionysius exiguus suum magnum cyclum orsus est a natali Christi. At anni a natali Christi vocantur anni Gratiae. Ideo periodus Dionysiana vocari possit periodus Gratiae. Et sine dubio quosdam ex Graecis suas periodos vocasse verisimile est, quod eas aut a natali, aut a baptismo Christi ordirentur. Ideoque & omnem eiusmodi periodum magnam ita vocatam, quamvis aliunde, quam a natali, aut a Passione Domini, ineuntem, cuiusmodi hanc Aethiopum ab annis non Domini, sed Diocletiani deductam. In Aethiopsino non solum Gratiam, sed & misericordiam nomen illud sonat.

LVII *Cyclum Plinthij.*] Plinthion, ut diximus, nihil aliud est, quam cyclus Solis Augustorum & Evangelistarum, cuius quadriennia signata sunt in annis Augustorum nominibus Deorum Aegyptiorum, in annis Gratiae nominibus quatuor Evangelistarum. *Σῶθιν* primam fuisse in numero Deorum Iustri Aegyptiaci extra controuersiam est, quia *Σῶθις* est Canicula, a cuius ortu heliaco Aegyptij neomeniam Thoth primi magnæ periodi Canicularis putabant, quam Petosiris Rex apud Vertium Valentem vocat *Σῆθ*, idque genere masculino, quum dicit *τὸ Σῆθ ἀναπολή*. quod erat principium anni Aegyptiaci. Porphyrius in Antro: *Αἰγυπτίους ἢ ἀρχὴ ἔπος ἔχῃ ὁ Ἰδροχόθ, ὡς Ρωμαίοις, ἀλλὰ Καρκίνθ. πρὸς γὰρ τῷ Καρκίνῳ ἢ Σῶθις, ἣν κωμικὸς ἀστέρων Ἑλλήνικος Φασί. Νεμλίω ἢ αὐπίς ἢ Σῶθεις ἀνάλολη γήεσεως καὶ ἑορτασθαι τὸ εἰς τὸν κόσμον.* R. C. quos tres Deos ex consequentijs & interpretatione dicimus fuisse *Ισιν*, *Οσπεριν*, *Ωρον*. Istin quidem, quia *Σῶθις* dicitur fuisse Canis *Ισίδος*, qui aliter *ἀσπροκύων*. Auctor Plutarch. Merito igitur præit *Σῶθις*, quod ab eius ortu heliaco iniret *ἔτθ ἡλίς κωμικόν*, id est quadriennium. Post *Sothin* ratio postulat, ut *Isis* ponatur, quod *Σῶθις* est canis *Isidis*. Istin vero nunquam sine *Osiri* esse auctor idem Plutarchus. *Ωρθ* autem est anni & tempestriuitatum quatuor pater, quas congruentibus mensibus accommodari nulla via est, nisi per intercalationem diei ex quadrantibus collecti in fine quadriennij. Ideo rite *Oros* anni quarti tutela est, cuius fini competit intercalatio, *τῶν δ ὥρῶν ἕνεκα*. Alij *τῷ Σῶθιν* ipsam *Ισιν* esse putant. unde Clementi *περίόδθ Σωθιακῆ* est erratio *Isidis*, quæ totum orbem terrarum peruagata tandem peruenit in Aegyptum: cuiusmodi errationem prædicit illi Prometheus apud Aeschylum. Nam *περίοδθ* est peregrinatio, peruagatio. Vnde *περίοδθ Πέτρης* liber apocryphus de peregrinatione Petri Apostoli: & apud Nicephorum Patriarcham citantur *περίοδθ Πέτρης*, *περίοδθ Ἰωάννης*, *περίοδθ Θωμά*. apud Hieronymum in Luca, *περίοδοι Τετῆ & Παυλῆ*. quibus libris, si hoc extarent, non decissent patrocinia ab Aretalogis. Verba Clementis primo Stromate *ἢ ἕξοδθ κτῆ Ἰναχον, πρὸ τῆ Σωθιακῆς περιόδου ἐξελθούθ ἀπ' Αἰγύπτου Μωυσεως ἔπει πρῶτον τριμηνίοις πρὸς ἀρχὸν ταπένπ.* Scio me hæc alibi retigisse. Sed huic loco necessaria erant.

LVIII *Propositis annis Augustorum.*] Dux sunt Regulae: altera Plinthij, siue Concurrentium, altera Regularium dierum. Prior dicitur *πόσαι τῶν θεῶν*, quoti Deorum numeri. hoc est, quæ numerus competit illi anno illius Dei, in annis Augustorum, aut illi anno illius Evangelistæ in annis gratiæ. Altera regula *τίνθ τῶν ἀστέρων ἢ ἡμέρα*: cuius Planetæ est dies data in dato mense; vel *πέτη τῆ ἐπιζῶντος ἡμέρα*. Vtraque regula extat apud Paulum Alexandrinum, qui scribebat anno Diocletiani CCXVII , Christi CCCLXXVII , biennio ante Consulatum Aufonii, & Olibrij, anno ante illum, in quo desinit Chronicon Hieronymi. Prior Regula pertinet ad Canonem antecedentem, ad sciendum quotus annus Iustri sit, vel quis Evangelista. quo nomine est Canon ix in Computo Aethiopico. Idem Canon extat & apud Paulum Alexandrinum Titulo, *περὶ τῆ γνώμαί ποσαι τῶν Θεῶν. Ad sciendum quotæ sunt Deorum (Aethiopicum.)* Deinde ponit eundem Canonem, qui ix est in Computo Aethiopico. Iuber bis sex annorum eum annis ipsis coniungere, aggregato autem duo addi, totum partiri per se preterit.

Illa duo, quæ iubet addere, vocat *καθολικά*. Quæ sunt per perpetuam regulam, ea *καθολικά* vocantur Computorum magistris, ut Maximo monacho. Hebræorum Computus vocat *שנין, ראנה*, id est *שנים*, quia aggregato imponitur, ut mulo sarcina. Eidem rei regula quoque extat apud Vettium Valentem pro annis Augustorum. Quod ad hunc Canonem vñ spectat, sequitur alia Regula apud eundem Paulum Alexandrinum Titulo: *περὶ τῶν ἡμερῶν ἐπιπέδων ἐστὶ*. incensose. Legendum, *τὴν ἑβδόμερον*. quod quidem ex sequentibus probatur. Nam *τὴν ἑβδόμερον*, vel, *πῶς τῶν ἑβδόμερον*, in antecedente Regula exposuerat. Porro Plinthion, siue numerus Concurrentium, cum regulari alicuius die componit feriam ipsius diei. Regulares vero appositi sunt in Calendario e regione eorum dierum, quibus congruunt. Ratio exigit, ut primus Regularis incipiat a septenario, Plinthion vero a feria, a qua iniuit primus annus. Exemplum: E regione neomeniæ Thoth Augustorum appositus est regularis 7. Annus vero primus Augustorum iniuit a feria prima. Proinde & Plinthion Augustorum init feria prima. Ideo primus numerus Plinthij Diocletiani debet esse 6, & primus Regularis Thoth Diocletiani 7. Nam Thoth primus Diocletiani incidit in feriam vñ, Cyclo Solis xiii. Sed Diocletianæum Plinthion incipit a concurrente 3, Thoth Diocletianæus a regulari 3. qui simul compositi dant feriam vñ, a qua iniuit primus Thoth Diocletianæus. Quare hoc fecerint Aethiopes, non una causâ adferri potest, & fortasse nulla earum ipsa erit, quæ eos id facere adegerit.

viii *Dato anno Gratiæ.*] Superius Definitione vñ ostendimus nouilunia illa, quæ mensi Mascaram apposita sunt, ad annum sequentem pertinere: ut, exempli gratia, primus annus Diocletiani est primus annus cycli Diocletiani, non autem primus, sed ultimus, numeri aurei. Quia primus annus cycli debet habere epactam xi, & Matque est xix, nouilunium debet notari in xix die Mascaram, propter Matque primi anni. Sed nouilunium illud pertinet ad Mascaram anni sequentis, numero aureo primo, anno Christi 285, Diocletiani secundo ineunte. Nouilunium enim fuit xvi Septembris, quæ respondet diei xix Mascaram Aethiopicæ, aut Thoth Diocletiani. Ergo cyclus Diocletianæus, qui habet eandem epactas, quas numerus aureus, antevertit numerum aureum, siue cyclum paschalem, anno uno. Inde fit, ut ineunte cyclo Diocletianæo, unus annus abijciatur. Multi vero *πῶς Παράλια Διοκλητιανῶνα* reformarunt. Omnium vetustissimum *Παράλια* est id, cuius Anatolius meminit, qui statuit primam neomeniam Paschalem in xxi, non, ut posteriores, in xxii Martij. Alij *ἀνακυκλωτικὰ ψήφους* siue *ἐορταστικὰ κύκλους* conscripserunt, quæ sunt periodi annorum *δxxxii*, viginti octo enneadecacteridon, qualem reliquerunt Victorius a baptismo Christi, Dionysius Exiguus a natali, Panodorus & Anianus suam a Diocletiano, quæ non est alia ab ea, quam annum gratiæ vocat Ecclesia Aethiopica. Fuit & quidam Metrodorus, qui & periodum similem construxit, & a Diocletiano orsus est. Photius: *ἐνεφέρετο ἡ λόγος ἑπερὶ Μητροδώρα πνός, ψήφους ἐνεαδεκαετηρίδων εἰκαστοκλιῶ εἰς ἑαυτῶν ἀνακυκλωμένη περὶ τῆς ἑαγίας παρα ἑορτῆς. ἕπος ὁ Μητροδώρα πνός ποτε ἐστὶν (ἔγάρ ἄλλο π εἰπεῖν ἔγνων περὶ αὐτῶ) ἀπὸ Διοκλητιανῶν δεξάμενον φλε ἐτῶν (σὺν ἡμερῶν κτῆ) τῶν λεγομένων ἀκρῶ τῆς πεσσαρσκαϊδεκάτης ψήφους φερῶν ἡμέρας, ὅσα τῶ δοκεῖν, ἐορταστικὰς. καὶ γὰρ ἔτε ἡ νὺν ἐκκλησία, ἔτε ἡ παλαιὰ ἀρχαῖος τῶν τῶν φαίνεται κεχρημένη.* Caterum Elkupti, & Abyssini, & omnis denique Alexandrina Ecclesia anno Iohannis, a xxx Augusti, ad xxiiii Februarij, una die serius Natalem, Circuncisionē, Epiphaniam, & cætera solennia celebrant, quam reliquæ Ecclesiæ, propter intercalationem *εὐκχννῖ* diebus ante Romanum bisextum anticipatam. De qua discrepantia vide Bedam libro de Rat. Temp. Cap. ix, in fine. Nam *ἀποκεφαλισμός* Iohannis, quam ipsi vocant diem Iohannis, a qua incipit neomenia Thoth, anno ineunte Iohannis, propter intercalationem proxime factam, incidit in xxx Augusti, non in xxix.

x *Dato anno Gratiæ.*] Hoc quidem sæculo Diocletiani, cuius anno secundo numerus aureus primus nouilunium in xix Mascaram & Thoth statuebat. Itaque si a Thoth secundo Diocletiani initium cycli instituat, omnes epactæ numeri aurei accommodabuntur anno Aegyptiaco, quæ hodie & ipsæ in anno Iuliano locum habent; & post aliquot cyclos, propter *περὶ ἡμερῶν* Lunæ, earum usus abdicabitur. Itaque propter *περὶ ἡμερῶν* *σελλωαῖκῶ* dierum quatuor solidorum aliæ epactæ instituendæ essent ad præscos terminos Paschales corrigendos. quod fiet, si epactæ numeri aurei adieceris quatuor. Exemplum. In primo aureo numero Epacta est xi. Additis quatuor, erit xv. Proinde Matque, & nouilunium in xv Mascaram. Epactæ primæ adde quatuor, & ita per progressum quaternarij habebis semper epactam sequentem. Itaque in xv Mascaram statuenda erit unitas. Epacta aurei numeri secundi erit xxvi; Matque iii. Proinde in iii Mascaram erit statuendus numerus aureus vi. & ita de alijs, seruata eadem methodo Computi Aethiopicæ, hoc est, ut de annis Diocletiani unitate detracta,

detracta, residuum per $\overline{\text{xxv}}$ diuidatur, ad doctrinam aurei numeri, ut supra demonstra-
tum est. Qui primum $\overline{\text{παχαλιος}}$ Diocletianeum instituerunt, ij nouilunium statuerunt
in neomenia Thoth pro anno primo Diocletiani. Sed hoc modo neomenia Nisan Christia-
ni incidebat in $\overline{\text{xxv}}$ Martij: & proinde terminus Paschalis in quartam Aprilis, quæ tantum
erat tertia decima, non quartadecima. Hoc sane fuisse initium veteris $\overline{\text{παχαλιος}}$ docuit
nos Anatolius, in cuius episcopatu neomenia primi aurei numeri instituta in $\overline{\text{xxv}}$ Martij,
non, ut postea emendatum est, in $\overline{\text{xxviii}}$. Quidam tamen post reformationem præformi-
tutum nordicus retinebant, quos ideo Computus Aethiopicus *Capitulum* $\overline{\text{παχαλιος}}$, *refractarios, hæreticos* vocat. Verba Canonis: *Atque hoc observa, seruo, completa, quod non
est Matque ex prima Tikmith. Et hac iure cautus esto, ne commiscerare cum refractarijs.* Sane
si nouilunium primo anno Diocletiani fuit in neomenia Mafcatam; consequenter etiam fue-
rit in neomenia Tikmith. Quod autem necessario neomenia Nisan Christiani caderet in $\overline{\text{xxv}}$
Martij, si nouilunium statueretur in neomenia Mafcharam, patet ex epacta Iuliana. Ini-
tium enim anni Diocletiani est in $\overline{\text{xxviii}}$ Augusti, ubi epacta est $\overline{\text{xxvii}}$. Ergo epacta anni se-
quentis Iuliani fuit $\overline{\text{viii}}$: quæ sita est e regione $\overline{\text{xxv}}$ Martij, ubi statuendum fuisset primum
nouilunium Paschale: quum tamen primum nouilunium Paschale consurgat ex $\overline{\text{xxviii}}$, non
ex $\overline{\text{xxv}}$ Martij. Tanti momenti est primum nouilunium per characterem Lunæ, non per
epactam, inuestigare. Nam primis nouilunijs deprehentis, non ideo necessarium est se-
quentia semper recte deprehendi: quia nouilunium quidem primi Thoth Diocletiani in-
cidit in ipsam neomeniam Thoth, feria $\overline{\text{vi}}$: nouilunium autem Paschale sequens est octa-
uum a nouilunio Thoth. Quotiescunque autem primum nouilunium est feria $\overline{\text{vi}}$, sine du-
bio octauum est feria tertia. Proinde nouilunium Paschale incidisset in $\overline{\text{xxv}}$ Martij, men-
dosc. Itaque quemadmodum ex epacta nouilunium Paschale peccabat $\overline{\text{πεπεμνησθ}}$, ita per
nouilunium Thoth, quum sit octauum ab eo, peccat $\overline{\text{μεπεμνησθ}}$. fuit enim nouilunium
Paschale illius anni feria secunda, Martij $\overline{\text{xxv}}$, cyclo Solis $\overline{\text{xxviii}}$, numero aureo primo.
Hinc colligitur prima nouiluna per medium motum Lunæ indaganda esse, non per conse-
quentias aliorum nouiluniorum.

$\overline{\text{x}}$ Est altera pars huius Capituli, cuius prior erat de anno Actiaco, & Diocletiano.

$\overline{\text{xi}}$ In Canone ponitur Radix Gelalæ 5. 2. 158. quæ colligitur ex Tabulis Arabicis, quæ pe-
nes nos sunt. Sed ea radix minor est iusto horis 12. 494. Porro Iudæi non exquisitiore su-
perstitione momenta Tekupharum suarum obseruant, ac momenta sui Neuruz hodie au-
cupantur Persæ Sophiani, idque ex Tabulis ad hanc rem constructis. Vltima $\overline{\text{των ἐπιπαρμένων}}$
quidam per editas turres in excubijs collocantur, ut quum momentum, quo Sol in Arietem
primum ingressum facit, siue noctu, siue interdiu, obseruatum fuerit, id clamore statim
indicent, & a vulgo iubilatione, tripudijs, & omni lætitiæ significatione excipiantur. Tunc
in luxum, epulas, comotationes, & omne genus ludicrorum ac certaminum remittuntur.
Vide in opere de emendatione Temporum.

$\overline{\text{xxix}}$ Non est opus alio interprete. Ipsa methodus, quid velit, satis aperit. In primo mensē
Epacta cum Matque componit triginta. Matque vero est aliquota dies mensis, quæ Græ-
cis Computatoribus dicitur $\overline{\text{πεντα}}$. Eandem legem seruat secundus mensis, propterea
quod Luna primi mensis est $\overline{\text{xxx}}$ dierum. Ideo quota mensis primi fuerit Matque, eadem
proculdubio erit mensis secundi, quum omnes menses Diocletiani, & Gelalæ sint $\overline{\text{xxx}}$ die-
rum. Hinc fit, ut in primo, & secundo mensē sola Epacta cum Matque, siue complemento
suo, nouilunium indicet, in sequentibus mensibus tot sint sumendæ unitates, quod sunt
paria mensium, &c.

FINIS PRIORIS PARTIS TERTII LIBRI

ISAGOGICORVM CANONVM

LIBRI TERTII

ISAGOGICORVM CANONVM

PARS ALTERA.

IN CAPVT PRIMVM LIBRI SECVNDI.

I Nista συχλώσει χρονολογικῆ hac nobis proposita fuerunt, docere, breuiter ac perspicue id prestare, doctrinae causas aperire. Quum igitur in priore parte huius tertij libri eorum omnium rationem breuiter reddiderimus, quae primo libro docuimus, idem & nobis prestandum esse nunc censuimus, ut primo omnium nobiliorum Epocharum, deinde omnium Dynastiaram, regnorum, atque imperiorum, quae in secundum librum contulimus, rationes, atque origines exponeremus, non sane omnium, ne breuitatis propositae fines migraremus, sed eorum dumtaxat, quae praeterire negligentia est, scire, operae praecium maximum.

CAPVT PRIMVM.] Tria tantum capita secundi libri sunt, epocharum, regnorum Asiae, & regnorum Europae. Quartum regnorum Africae addidissimus, nisi in ea re praesidijs veterum monumentorum destituti inuicti eam partem deferere cogereur.

IN DEFINITIONES.

i *Tempus.*] Definitio apud Varronem libro quinto de lingua Latina.

ii *Epocha est terminus temporis & loci.*] Temporis, ut a prima Olympiade: loci, puta a puncto dato Zodiaci. Chrysococces: ἐπιχλῶ καλεῖμεν τὴν μοῖραν τῆς ζωδιακῆς, ἣ ἐπέχθη ὁ ἀστὴρ, καθ' ὃν χρόνον ψηφοφοροῦμεν.

iii *Tempus Prolepticon.*] Varro tria discrimina temporis instituit, ἀδελον, μυθικόν, ιστορικόν. Nos duo priora unum idemque facimus, quanuis dubium non est differre. Nam multa tempora constat esse ἀδελια, quae tamen non sunt μυθικά: & contra, multa mythica, quae ad ιστορικόν tempus referuntur. Nos omne illud interuallum παροληθικόν vocamus, & in censum τῶν μυθικῶν cogimus omnia, quae ante epocham rerum a Mose determinatam gesta esse dicuntur, ut hominem Christianum decet. Id tempus Hebraeis dici posset ἡληρηνα *Aera confusionis rerum*. quo tempore nihil erat in rerum natura. Quod tamen est χῆμα, quod Graecis ὀξύμωρον dicitur, cuiusmodi hoc, aliquid factum esse, quando tempus non erat. Quod nos tempus historicum, id Herodotus lib. iii vocat ἀνθρωπιλευ γενεά. τῆ δ' ἀνθρωπίνης λεγομένης γενεῆς Πολυκράτης μουν ἐλπίδας πολλὰς ἔχων ἰωνίης τε καὶ νήσων ἀρξεν, &c. Quum dicit λεγομένης, non se eius appellationis auctorem, sed ab omnibus ita usurpari, significat. Igitur ἀνθρωπεία γενεά Herodoto opponitur τῆ μυθικῆ, καὶ τῆ παροληθικῆ.

iv *Στοιχείωσις.*] Στοιχείωσις aliud est πεχνογραφία, aliud Chronologis. Elementariam institutionem πεχνογραφία vocant στοιχείωσιν. Quin etiam isti Canones, & hac omnis Chronologica εἰσαγωγή nihil aliud est, quam στοιχείωσις, & auctoriustius εἰσαγωγῆς recte συχλώσεως vocari potest, quomodo Euclides a Proclo συχλώσεως dicitur, quia στοιχείωσιν γεωμετρικῶν scribit. In hac vero definitione στοιχείωσις longe aliud est. Vnum quodque enim gestum ad suum tempus referre, hoc Chronologis dicitur συχλώσει καὶ τὸ ἐτ' ἀδεῖνα. Vt quum dicimus trigesimo septimo anno Azariae regis Iuda primam Iphiteam Olympiadem celebratam fuisse, hoc proprie Chronologis est τὴν πρώτῃν ολυμπιάδα καὶ τὸ λζ' ἐτ' ἀδεῖνα Ἀζαρία βασιλέως Ἰούδα συχλώσει. Hebraei Chronologi: היה ה'תקס"ז. εἰστοχλώσεν αὐτὸν καὶ τ'ε'τον τὸν χρόνον. unde Chronologiam vocant חנה ה'תקס"ז סτοιχλώסין κόσμου, ἢ τὸν αἰῶν. Quare quum annus alicuius regis cum anno alius comparatur, Graeci dicunt hoc συχλώσεται. item σωίσειαδ. ut, ἐτ' ἀδεῖνα βασιλέως σωίσεια καὶ ἐτ' ἀδεῖνας βασιλέως. Sed si uno anno, aut pluribus, στοιχείωσις anticipetur, illud vitium viii defin. dicitur παροληθισμός, aut παραπροφή συχλώσεως καὶ παροληθισμὸν, aut καὶ ἀφαίρεσιν, siue καὶ ἐλάττωσιν, ut Georgio Syncello. Contra, si uno, aut aliquot annis serius ponatur, id dicitur παραπροφή συχλώσεως, καὶ μεταπροληθισμὸν, aut καὶ παροληθισμὸν.

v *στοιχείωσις διποδικτική.*] Characteres temporis sunt, uterque cyclus, Indictio, Fena, &c. Si igitur quis dixerit Imp. Valentinianum iniisse imperium anno Christi cccxxiii, is id

διποδικτικῶς

ἀποδείκναι probare dicitur, quia bisexto creatus fuit, teste Marce'lino. Anno autem Christi proposito bisextum competebat. Ergo eo anno creatus fuit Imp. Idque argumentum, quod nititur caractere caelesti, est ἀποδείκναι, quum per adiectionem annorum possit peccari aut περὶ χρονισμῶ κτ' τὸ προηγούμενον, aut μεταχρονισμῶ κτ' τὸ ἐπόμενον. Aliquis enim potuit legere a Constantini Magni initio, ad initium Valentiniiani primi, esse annos m̄iii. Sed quia incertum potest esse initium Constantini, qui citius illud putauerit, in annis quoque Valentiniiani peccabit περὶ χρονισμῶ. qui serius, committet μεταχρονισμῶ. Vnicum remedium est, si fieri potest, character caelestis, quæ est συχέωσις ἀποδείκναι, quando quidem interualum ab epocha, ad epocham, quæ est idiorarum Chronographia, incertum esse potest, & errori ideo opportunum.

v̄πi ἀναχρονισμὸς.] Aliter dicitur ἀναγωγὴ τῶ χρόνος, ἀνάγν τὸν χρόνον, ut vetustissimo Scholiasta Pindari, Nemeaco v̄πi.

POSTULATVM.] Dynastiæ Aegyptiorum incipiunt a temporibus, quæ modum & caput periodi Iulianæ excedunt. Quia vero eæ necessariae sunt admodum, quod ab ignotis & abstrusis initijs profectæ in tempus historicum deducuntur, ideoque a nobis retinendæ fuerunt, ne tam pulchrum temporum vinculum interrumperemus: propterea postulandum fuit, ut aliam periodum Iulianam nobis usurpare liceat tantisper, dum reliquum ad eam, quæ nunc currit, & quam ad notationes temporum excogitauimus, deducere possemus. Quo enim ore abiectis quatuor prioribus Dynastijs, ad quintam saltum facerem, quod sub ea periodus Iuliana initium capit, reliquæ antecedentes ante caput periodi, & extra eius fines fuerunt? Rursus quomodo initium periodi Iulianæ Constantinopolitanæ certo designauero, quæ nostræ caput anteuenit annis ̄σσεκxv? Iure igitur hanc veniam petimus, more Mathematicorum, ut aliam periodum nobis usurpare liceat. Si enim periodum assumimus, cuius initium antiquius est tempore historico, cur non eodem iure etiam in infinitum alias Epochas assumere liceat, quæ periodo nostra Iuliana multis partibus antiquiores sint?

EPOCHÆ TEMPORIS PROLEPTICI

i Ad primam Dynastiam.] In Collectaneis nostris exhibemus luculentissimum Fragmentum ἐκ τῆς ἱερατικῆς ἀφρακτικῆς πενταβίβλου χρονολογικῆς de Dynastijs Aegyptiorum ex Tomis Manetho Aegyptij Sacerdotis. quæ quidem Dynastiæ quauis Mosaicas ἀρχαιολογίας longò interuallo antecedunt, tamen quia pulchro ordine digestæ sunt, & sub medium tempus cum Historia sacra paria faciunt, illarum memoria conseruanda est, & in priscarum originum seriem digerenda. Herodotus vetustissimus, ac suauissimus scriptor, in cuius sacraria foli docti admitti possunt, reges quidem Aegypti vetustissimos recenset, sed βασιλεῖς, non δυναστείας vocat, neque per nationum discrimina, Θαιτιῶν, Μεμφιτικῶν, Θηβαίων, ut fecit Manetho, cui hæc exploratoria fuerunt, utpote & Aegyptio, & Sacerdoti, quam Herodoto homini peregrino, & cui per malitiam vaserrimi Aegyptij imponere potuerunt, aut qui per linguæ Aegyptiacæ incitiam verum ex illorum relatu assequi non potuit. Illustre vero est hoc, quod primi publicamus, Dynastiarum Aegyptiarum monumentum a Iulio Africano fideliter expositum, ab Eusebio autem contaminatum, & multis partibus deformatum, ut ad eas rationes, quas ipse commentus est, applicari posset: quum potius ab illis suas rationes deducere debuisset.

ii Ad periodum Iulianam Ecclesie Constantinopolitanæ.] Ψηφοφορία temporum a conditu rerum, quæ ab Ecclesijs Orientis in usu posita est, ea est, quæ secundum lxx Seniorum editionem ab Adam, ad Christum, annos numerat præcisè 5500. Eam Maronitæ, Græci ipsi, & pleraque omnis Ecclesia Orientis, atque adeo Aethiopes, retinent hactenus: id est, ab Adam, ad Christum, annorum quinque millia quingentos statuunt. Quum autem Græci ea non solum ad memoriam temporum, sed etiam ad Computi Ecclesiastici methodum uti vellent, ad utrumque cyclum eam accommodari posse non dubitabant: ad solius autem Indictionis inuestigationem ineptam esse videbant. In cyclo enim, ut alibi diximus, nullum est initium φύσει, sed θέσει. Ideo a quolibet anno initium cycli Paschalis deduci potest, dum terminis Paschalibus & nouilunijs integritas sua constet. In eo enim non numeri annorum aut ordinis ratio habetur, sed nouilunij. Ut quod, exempli gratia, in xxxiiij Martij incidit, & in Paschali Romano est annus primus aurei numeri, id nihil obstat esse tertium, quartum, quintum. In Cyclo quoque Solari idem erit. Nihil enim officit, quin qui est primus annus cycli Romani, is possit esse tertiusdecimus alius cycli. Nam qui est xxxi cycli Romani, is est primus annorum

Julianorum. Quare annus illius Epilogismi, qui est 5501, in quo Christum natum putavit Dionysius Abbas, diuisus per $\overline{\text{xix}}$ dat annum cycli Lunaris $\overline{\text{x}}$ Orientalium, qui tamen est primus in cyclo Romano. item diuisus per $\overline{\text{xxviii}}$ dat $\overline{\text{xiii}}$ annum Cycli Solaris Orientalium, qui tamen erat nonus Romanæ Ecclesiæ. Non enim situs, aut nomina mutant substantias rerum. Itaque recte hæc diuisio conuenire potest cyclo utriusque sideris. Sed diuisio per $\overline{\text{xv}}$ non satisfacit Indictioni. Nam 5501 per $\overline{\text{xv}}$ diuisa relinquunt indictionem $\overline{\text{xii}}$, non $\overline{\text{iii}}$, quæ in illo anno currebat. Multum enim errauerit, qui pro $\overline{\text{iii}}$ Indictione $\overline{\text{xii}}$ dixerit, quum in Indictione ratio tantum ordinis annorum habeatur, in cyclo autem Lunari solius nouilunij, in Solari solius literæ Dominicalis, non autem ordinis annorum. Igitur annis 5501 octo defunt ad argumentum Indictionis: quorum $\overline{\text{viii}}$ si ad illos 5501 accessio fiat, & 5509 per $\overline{\text{xv}}$ partiamur, sine dubio relinquetur Indictio $\overline{\text{iii}}$, quod postulabatur. Itaque ut quædam Iuliana periodus fiat utriusque cycli & Indictionis, ab Adam, ad Christum, 5508 anni præcise putandi sunt, & Christi primus natalis in 5509 currente statuendus. Hoc igitur fecerunt Constantinopolitanae Ecclesiæ Computatores, & ex Aera mundi, quæ erat historica, accessione octo annorum $\overline{\text{xxviii}}$ fecerunt, quæ per $\overline{\text{xix}}$, $\overline{\text{xxviii}}$, $\overline{\text{xv}}$ diuisa dat utrumque cyclum, & Indictionem. Eaque Aera est, qua hæcenus Ecclesia Constantinopolitana, quæ latissime patet, utitur; eiusque, ut diximus, interualum a capite, ad Christum; secundum Dionysium, definitur annorum 5508: quæ quantum ex Computo annorum Mundi in Computum $\overline{\text{xxviii}}$ reformata sit, tamen ab omni Ecclesia Orientis vocatur Computus Mundi, aut ANNI AB ADAM. Computatoribus Ecclesiæ Constantinopolitanae, & in Tabulis astronomicis, dicitur $\eta \delta \epsilon \chi \eta \tau \epsilon \kappa \sigma \mu \alpha \pi \alpha \rho \alpha \gamma \omega \gamma \eta \varsigma$. Et quia secundum Septuaginta Seniores ab Adam, ad Christum, sunt anni tantum 5500, non 5508, ei rei ita cauerunt, ut quum in editione $\overline{\text{lxx}}$ legatur Katan genuisse Sala $\overline{\text{xl}}$, $\epsilon \tau \alpha$, ipsi Computatores posuerint $\overline{\text{xl}}$. Quam lectionem in multis exemplaribus suo æuò extitisse scribit Georgius Syncellus Monachus. Cuius hæc verba sunt: $\eta \delta \tau \epsilon \text{ Γενέσεως πρώτης Μουσεως βιβλ. τῶ ρλ ἔτα αὐτῶ Φησὶ τὸν αὐτὸν (καὶνῶν) γεννηκέναι τὸν Σάλα ἐν ποῖς ἠκελβωμένοις τῶν ἀντιγραφῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἐσοιχίζοσμεν. ἐν ποῖ γὰρ τῶ ρλθ φέρεται αὐτῶ καὶνῶν, &c.$ Si secundum $\eta \kappa \epsilon \lambda \beta \omega \mu \acute{\epsilon} \nu \alpha$, ut ipse loquitur, $\alpha \nu \eta \gamma \rho \alpha \phi \alpha$, a conditu Mundi, ad Christum, 5500 anni putantur, accessione nouem erunt 5509, quem voluerunt esse cum, quo natum Christum primus omnium somniauit Dionysius Abbas, certe primus scripsit, & posteritati persuasit. Nam, ut diximus, 5509 per $\overline{\text{xv}}$ diuisa dant $\overline{\text{iii}}$ Indictionem, quod erat præcipuum. De cyclis susque deque habuerunt: quia, ut diximus, in cyclo ubique principium statui potest. Itaque eorum cyclus Solaris incipit a $\overline{\text{xviii}}$ Romano, usque ad anni exitum. Inde usque ad Septembrem cum $\overline{\text{xviii}}$ progressum facit. Numerus autem Aureus incipit a tertio Romano: ita ut primus Terminus Paschalis Græcorum sit quartus Romanæ & Alexandrinæ Ecclesiæ. Quo tempore enim institutus fuit hic Computus, nouilunium numeri aurei $\overline{\text{iii}}$ conueniebat in $\overline{\text{xxviii}}$ Septembris, ubi & Indictionis initium, & æquinoctium esse vulgus putabat iam a temporibus editionis anni Iulianæ. Quo etiam respiciebat Hillel doctissimus Iudæus, qui anno $\overline{\text{cccxxviii}}$ Tekupham statuit in $\overline{\text{xxviii}}$ Septembris, ubi illo sæculo conficiebatur nouilunium primi anni cycli Iudaici, qui conuenit tertio aureo Numero Romano, quod designatur per Epactam Iulianam $\overline{\text{xxix}}$, quæ adhuc obtinebat, id est locum nouilunij notabat, numero aureo $\overline{\text{iii}}$, sub Arcadio & Honorio, quando doctissimi Monachi Anianus & Panodorus $\tau \acute{\omicron} \mu \omicron \varsigma \alpha \nu \alpha \kappa \upsilon \kappa \lambda \acute{\omicron} \tau \iota \alpha \delta \epsilon \varsigma$ suos conscribebant. Hæc est vera ratio huius Computi Constantinopolitani, etiam ipsis Græcis ignorata: quem tamen nescio qua $\alpha \lambda \omicron \gamma \iota \sigma \tau \iota \alpha$ cum vereri confundunt, qui statuit ab Adam, ad Christum, annos 5500, & imprudenter quum altero utuntur, altero sese uti putant, quod satis mirari non possum. De hac hallucinatione vide notas nostras in Computum Maximi Monachi, pag. 710, 711. Hic Computus mera est periodus Iuliana, quæ in orbem redibit anno Christi 2472, periodi autem nostræ 7187, a Kal. Septembris, ut hodie putare solent Constantinopolitani. Nam olim a $\overline{\text{xxviii}}$ Septembris illis erat initium anni, præsertim, quum hæc periodus institueretur. Itaque eodem anno Christi 2472, primus annus eorum cycli utriusque & Indictionis concurret. Neque opus erit numerare 7981, 7982, 7983, &c. sed annus, primus, secundus. At ipsi hoc ignorant, præsertim quum hanc esse veram Epocham ab Adam arbitrentur. Inter opuscula Bedæ unum perperam illi attributum extat, cui titulus COMPUTI RATIO. Is auctor scribit anno 6279, Christi vero $\overline{\text{vcccxxix}}$. Itaque inter Latinos, qui eius Aerae meminerit; verustiore inueni neminem.

iii *Ad Adam secundum LXX Seniores.*] Illorum enim ratiocinia ab Adam, ad Christum, colligunt annos 5500, ut proxime diximus. Nostra autem periodus a capite, ad Christum, annos 4713. Differentia, periodi Iulianæ, & Epochæ LXX Seniorum, anni DCCLXXXVII: quæ octo annis minor periodo Iuliana Constantinopolitana. Periodus enim nostra incipit a Kal. Ianuarij illius, qui Septembrem illum sequutus est, qui iniuit anno periodi Iulianæ Constantinopolitanæ 795.

EPOCHÆ TEMPORIS HISTORICI.

iiii Haëtenus tempus prolepticon. Nunc ad tempus historicon, cuius caput est Adam, primus homo, a quo, ad Diluuium, sunt anni 1656, ut maior pars censet: alijs uno anno minus 1655. quod verum esse a nobis demonstratur in elencho Orationis chronologicæ prophete, nescio cuius. Ab Exodo autem, ad casum Sedekiaë, anni absoluti 907. Hæc duo intervalla expressa extant in sacris libris. A Diluuiio autem, ad Exodum, non potest perueniri, nisi per interpretationem. Quia enim tempus, quod in Aegypto Hebræi fecerunt, definitur annorum 430, id autem non potest colligi toto illo intervallo, quo inter descensum Iacob, & tempus Exodi interiectum est, quod longe minus sit, quam ut 430 annos complectatur: propterea omnes tam Iudæi, quam eorum melior numerus, qui hanc partem illustrarunt, & quod caput est, Paulus Apostolus, initium reperunt horum 430 annorum ab eo tempore, quo patriarchæ Abrahamo promissio a Deo facta est. Itaque intervallum a promissione, ad Exodum, auctoritate nititur, non demonstratione. reliqua ab Adam, ad Diluuium, & hinc ad Abraham, *ἰσραηλῶς*. A Diluuiio igitur, ad natum Abraham, sunt anni 292. hinc ad promissionem, 75. Hinc ad Exodum, historia, & *στοχείωσις χρονολογικὴ* locum non habet. Itaque subsidium ab auctoritate petendum; & interpretatione, quæ illos 430 annos a die promissionis putat. Ab Exodo, ad Templum Solomonis, *ἰσραηλῶς*. Hinc ad casum Sedekiaë *ἰσραηλῶς καὶ ἀποδελτικῶς*. Ab Exodo igitur, ad Templi primam *θεμελίωσιν*, anni 480. Hinc ad casum Sedekiaë, 427. Colliguntur ab Exodo, ad casum Sedekiaë, anni 907: a conditu rerum, 3360. Hæc ratio omnibus scriptoribus melioris notæ constat. neque reperias inter illos, qui hæc propius putarunt, qui plus, aut minus colligat, nisi quidam forte, qui de natali Arphaxad secundo anno a Diluuiio caprinum prælium excitant. quibus obijci potest, hoc eludi posse, si 1656 annum a Diluuiio, item 500 ætatis Noe non absolutum, sed currentem accipiamus. quod diserte a nobis demonstratum est in illo Elencho, cuius paulo ante meminimus. Nam quis non ut illa in quæstionem vocare, ita & illis ad defensionem uti possit? Hæc sunt ineptissima. Omnes igitur, qui aliquid & iudicij & eruditionis ad hæc contulerunt, uno ore & animo a conditu rerum, ad casum Sedekiaë, annos, ut diximus, putant 3360. Vere quidem illi, & sapienter, quod ex Scriptura recte intervalla collegerint: sed ea ad epocham exoticæ historiæ referre, aut quantum intervallum sit a casu Sedekiaë, ad annum præsentem Christi 1604, determinare, hic vero est, ubi parum cauissè videntur. De tot enim scriptoribus nullus est, qui in hac re non *παρασθεσι* peccauerit. Alij enim quindecim, alij decem & octo annis plus dicant. Quodque omnium pessimum, nemo est, qui non futiles coniecturas suas veris rationibus antetulerit. Tanta cæcitas animis hominum incessit, tantus amor nugarum est, tantum odium veri. Quia igitur hi anni a conditu rerum, ad casum Sedekiaë, inter se apti sunt, & de illis apud Chronologos nulla controuersia est; dubium non est, quin, uno ex illis deprehensò, ad caput eorum certa via perueniatur. Hoc consequemur, si Nabuchodonosori celebrati etiam ab exoticis scriptoribus Chaldæorum regis aliquod tempus aut gestum certo determinare possimus. Is enim fuit filius Nabopollassarum, cuius indubitatum tempus habemus apud Ptolemæum. Sed in Scriptura filij tempus demonstrare non possumus, nisi per interpretationem. Nam trigessimus ille annus, qui erat quintus captiuitatis Iechoniaë regis, & sextus ante casum Sedekiaë, cuius statim mentio occurrit initio libri Ezekielis, est proculdubio trigessimus illius regis, qui tunc ibi rerum potiebatur, ubi hæc scribebat propheta. Quis enim aliter arbitrari possit, nisi aut iudicij expertus, aut literarum imperitus, aut veritatis inimicus? Ridicula, & anilia, quæ ad huius loci interpretationem contulerunt interpretes tam nostri, quam Iudæi, satis sua leuitate, & futilitate eluduntur. Ecquis in Babylonia potuit esse rex, qui tunc Babyloniæ obtineret, viuentem Nabuchodonosoro, & pro patre in Syria bellum administrante, præter patrem ipsum Nabuchodonosoro Nabopollassarum? Stultitia est aliter credere: furor aliter pronunciare. Hunc Nabopollassarum Berofus in Originibus Babylonicis scribit annos XXXIX absolutos imperasse. Obijt ergo trigesimo imperij anno, Nabonassarum 152, ex Ptolemæo, periodi Iulianæ 4119. qui annus quum sit, ut nos docet Ezekiel, quintus

absolutus ante casum Sedekiae, ergo annus 4124 periodi Iulianæ est is, quo & casus Sedekiae, & Templi excidium contigit. Deductis 3360 de 4124, remanet annus 764, in quo conditus rerum, & natalis Mundi statuendus. Hæc satis erant ingenio docili, & veritatis amanti, neque plura in fidem faciendam exigit, qui aliquo iudicio præditus fuerit. Sed quia plura est mendacium apud homines, quam dignitas veri, alio telo & contumaciam eorum conficiemus, & sententiam nostram municiemus. Annus periodi Iulianæ 4106 est primus expeditionis Nabuchodonosori, quod suo loco demonstrabitur. At casus Sedekiae incidit in annum \bar{xix} ipsius expeditionis. π Reg. \bar{xxv} , 8. Ergo 4124 est annus capti Sedekiae, ut supra. Rursus accedit nota annalis Hebdomadis. Sedekiae enim casus & Templi excidium accidit anno Sabbatico, diebus aestiuis: hoc est illo anno Sabbatico, qui iniit autumno anni antecedentis 4123, qui profecto est septenarius, ut pote septimus cycli Solaris Romani, & proinde Sabbaticus per Canonem sextum Capitis secundi libri \bar{i} . Cæterum si ex dinumeratione annorum hæc examinentur, excurrent anni \bar{cccv} supra rationes nostras, hoc modo. A conditu rerum; ad Diluuium, anni 1656. Hinc ad natum Abraham, 292. Hinc ad natum Isaac, 100. hinc ad natum Iacob, 60. Hinc ad descensum in Aegyptum, 130. Hæc omnia interualla diserte expressa extant in libro Genesios. Illis accedant 430 moræ in Aegypto. Colliguntur ab Adam, ad Exodum, 2668. Quæ rationes epocham Exodi, quam & nos, & omnes eruditi statuunt annorum 2453, excedunt annis, ut diximus, 215, quod est dimidium tantum annorum 430, per quos in Aegypto inquilini fuerunt Hebraei. Nullus est locus in Chronologia sacra, qui magis animos Chronologorum torserit, & adhuc torquet, nisi qui auctoritate tum Pauli Apostoli, tum vetustissimorum Iudæorum sibi satisfieri patiuntur, quos merito nos sequimur, & contumaciores suo iudicio frui libenter sinimus.

\bar{xiii} *Ad Aetam Iudaicam Rabbi Hillel.* הלל הנשיא Hillel Princeps, $\text{Ἰλλῆλος ὁ ἡγεμειος}$ filius Rabbi Iuda Principis Computum elegantissimum, qui hodie Iudæis in usu est, excogitauit. De quo sic scriptum reperim libro Iohasin, item in eo, cui titulus Germen David. הלל הנשיא תין סדר העבור על דרך תקיפת רב ארא מפני שעד זמנו היו מקרשין על פי הראיה ועברו השנים כפי הזמן והעורך כמו שכתב הרמבם בפרק ה' מהלכות קה' ומפחית ש'סחלק בר קבוע מארץ ישראל סדר לני הלל הנשיא חשבון העבור עפ'הדרך אשר אנחנו נוהגים בו בכל תפיצת ישראל עד היום הזה ועד ביאת גואלנו. Rabbi Hillel Princeps concinnauit contextum Computi annalis iuxta methodum Tekuphae Rabbi Adada, propterea quod usque ad tempora eius sanctificabant (neomeniam) secundum visionem (Lunæ) & intercalabant annos, prout tempora & necessitas exigebant, quemadmodum scripsit Rabbi A. oses filius Maimon capite \bar{v} ex Tractatibus Sanctificationis neomeniae. Et quia metuebant, ne confessus Iudicum, qui stabilis erat, de terra Israel transferetur, Hillel Princeps disposuit nobis Computum Embolismi ad id exemplum, quo nunc utimur in omni dispersione Israel, usque ad hodiernum diem, & usque ad Redemptoris nostri aduentum. Deinde aiunt hunc Hillel clariuisse anno Contractuum $\bar{vcccxxx}$; id est Christi $\bar{cccxxviii}$. Et sane emendatio, vel potius instauratio huius Computi congruit anno Christi $\bar{cccxxviii}$. Nam quum hactenus Tekupham statuerent in \bar{vii} Octobris, ipse initium Enneadecaeteridis suæ traduxit in Tekupham Iulianam, & Indiætionem Constantinianam, nempe in \bar{xiiii} Septembris, ad quam a septima Octobris, sunt præcisè dies \bar{xiii} , quibus competunt cycli \bar{cccxvi} $\text{αρηγησιως αελλωαικη}$: hoc est anni 4104 absoluti. Quare annus primus istius reformationis congruit anno eiusdem Computi 4105 ineunti, cuius nouilunium 2. 10. 204, secundum medium motum Lunæ, a meridie Ierosolymitana. De qua si deducantur 6, 23. 0. quæ competunt nouilunijs \bar{cccvi} cyclorum absolutorum, remanebit nouilunium \bar{vii} Octobris, 2. 11. 204, a meridie Ierosolymorum, tanquam Epochæ aut ἡγμε , quæ vulgo Radix dicitur. Quia vero Iudæi eundem diem auspicantur ab occasu Solis, deductæ sunt horæ sex æquinoctiales, ut statim occidente Sole epilogismus Lunaris inciperet: qui quidem a meridie est 2. 11. 204, ab occasu Solis 2. 5. 204: quæ est Radix neomeniarum omnium Iudaicarum, quod ipsi vocant *nonilunium Tokhu*. id est $\text{νεομηνίαν ἀελλωαικήν}$. neomeniam secundum anticipationem mathematicam, quæ iunitur ab eo tempore quo nondum erant nouilunia, quod quidem imaginarium interuallum dicitur *Tokhu*. Quia igitur sex horæ deficiunt epilogismo, qui in ita meridie, propterea quoties nouilunium Iudaicum attingit, aut excedit \bar{xviii} horas, tunc habetur pro nouilunio veteri, & mutatur feria. quia si illa \bar{vi} horæ, quæ detractæ sunt, accedant \bar{xviii} horis, tunc sine dubio \bar{xviii} horæ consummatæ sunt, & unius diei, siue feriae, fit accessio. Præterea, quoties in Tekuphæ Tifri investigatione aggregatum excedit dies \bar{xiii} , illi dies deducuntur de aggregato. Tantum enim est interuallum a \bar{vii} Octobris, ad \bar{xiiii} Septembris, quorum $\text{αρηγησιως αελλωαικη}$ a \bar{vii} Octobris, ad \bar{xiiii} Septembris, nouilunium promouit. quæ est Tekupha Rabbi Samuel, non Rabbi Adada. Quomodo autem accipiendum sit, quod supra dictum est, fundatum esse hunc Com-

putum

putum super Tekupha Rabbi Adda, suo loco exponitur, Cap. vi. Iudæi, quare illi xiii dies tollantur, item quare nouilunium est vetus, quum ad xxxi horas, aut ultra, peruenit, item omnes causis huius computi ignorant, quem ineptè deducunt ככרת עלם a conditu Mundi, quum minor sit annis 189. Utuntur autem anno castigatissimo, elegantissimo, & ingeniosissimo, cuius rationes prorsus ignorat Clavius: quæ pulcherrimæ rei inficitia fecit, ut non solum in reformando anno Pontificio ridiculam Epactarum doctrinam instituerit, sed etiam Iudæos hallucinari putarit, quod annos suos ad medium motum Lunæ dirigant. & non potius ad deliria Epactarum æquabilium, & veterum Computatorum somnia, quorum doctrina nihil crassius, & ineptius est. Potro quod in verbis Hebraicis dictum est ante hunc Computum Rabbi Hillelis Iudæos neomeniam ad visionem Lunæ sanctificasse, hoc verum est quidem, sed id faciebant fudo celo tantum. Tempore autem nubilo, quod ipsi vocabant יקרא דעמא *diem nubilum*, item יומא דסותה *diem opacum*, habebant Lunæ ψηφοφορίαν, ut hodie, quam sequebantur. ea in Talmud dicitur צורת הלבנה, χήμα ἢ σλήνης, qualem ψηφοφορίαν semper ante oculos habuisse scribitur Rabbi Camaliel. Turcæ, & omnes Muhammedani habent suum computum, cuius præscriptum nunquam transiliunt. Tamen pridie neomeniarum suarum ciuiliū altas speculas, quas קלעא *vocant*, conscendunt, ut primam visionem Lunæ salutare possint. *Visitacionem* certe vocat Vitruuius, Græcorum Computi Ecclesiastici, atque adeo omne vulgus Græcorum hodiernorum Φιγγάριον, Turcæ, imo Arabes omnes, נלקה *Nalka*, hoc est soleam equinam, quod equinæ soleæ instar habeat Luna corniculata. Vtrique tam Iudæi, quam Muhammedani formam benedictionis Lunæ solennibus verbis conceptam habent. sed Iudæorum vetustissima est. Adijcit Hebræus auctor hunc Computum ideo institutum, ne, si Consistorium, penes quod erat potestas intercalandi, ex terra Israel deportaretur, Iudæi formam anni, quam sequerentur, non haberent. Hoc nimitum adiectum est ad auctore Hebræo, quia extra terram Israel non licet aliquid in doctrina Computi annalis innouare, mutare, aut corrigere, addere, aut minuere. Addit Hebræus scriptor embolimos menses pro ratione temporum intercalari solitos, quod verum est. Hoc fiebat, quum propter pluuias serotina messes contingebant, aut agni & hoedi nondum adulti essent, qui ad Pascha mactandi erant. Ab ultima antiquitate Consistorium Iudicum Hierosolymitanum ex libro τῆ ψηφοφορίας σελωαϊκήης, de quo paulo ante egimus, in Galilæam quotannis formam anni proxime imminentis mittebant, item in alias regiones finium Israel: quod & hodie a Samaritanis fieri in eorum Computo demonstraui. Eiusmodi Epistolæ Pontificis Max. & Consistorij ad Galilæos exemplar subicimus: *לאתנא בני גלילא עלמא ולאחנא בני גלילא תתא שלמכון ושנא: מהדעין אנתנא לכון דמן ביעורא מטא לאפרושי מעשרא מעוכרי שבילא Galilæa superioris, item fratribus nostris filijs Galilæa inferioris* (id est fratrib. nostris Galilæis Superiatis & Inferiatis) *Pax vestra multiplicetur. Notificamus vobis, quod tempus excussuræ (trituræ) venit, ut separetur decima de manipulis spicarum.* Eleganter. His verbis significabant annum esse ordinariū, neque propter serum anni intercalandum. Quod si intercalandum esset extra ordinem, ita scribebant. *לאחנא בני גלותא דבבל ולאחנא דבמדי ולשאר כל גלותא דישראל שלמכון ושנא לעולם: מהדעין לכון דגולוייא רכוכין ואכרייא דערקין וזימנא דאיבא לא כטא ושפרת מילתא באנפי הדאוי ואוסכית על שתא דא לתתין יומין Fratribus nostris filijs deportationū Babylonie: & fratribus nostris, qui sunt in Media, & reliquis omnibus deportationibus Israelis. Pax vestra augeatur in æternum. Notificamus vobis, quod pulli (columbarum) sunt teneri, & hoc die pusilli (vagrantes) & quod tempus nouarum frugum nondum venit. Ideo placuit negotium coram me, & coram collegis meis, & adieci huic anno triginta dies.* Aben Ezra in xxxi Leuitici: *Et dicitur de Magistro Akiba, quod duos annos continuos embolimos fecerit propter necessitatem temporis.* hoc est, διὰ τὸ ἐπιείγην ἔωρας. Ecce embolimus Adar extra ordinem; & quod amplius, post, aut ante ordinariū embolimum, idq; propter intempestiū anni sidus, quod quando accidebat, Pascha necessario secundo mensē celebrabatur, quod quidem aliquando necessitas exprimebat exemplo loci ii Paralip. xxx, 2, 3, quod nititur auctoritate loci Numer. Cap. ix, 10, 11. Quare hoc est, quod scribit Sapiens Aben Ezra: *כף הדש אדר אס הוא צריך לעבר שנה או לא Mos consistorij considerare in exitu omnis mensis Adar, si necesse esset intercalarem annum facere, necne.* Notet etiam studiosus Lector Babylonem fuisse matricem Iudæorum deportatorum, hoc est eorum, qui erant ex reliquis deportationis Iechoniae. Ij Babylonenses erant caput τῆ διασπορῆς Asiaticæ: ut ex Talmud infinitis locis constat. Petrus Apostolus huic διασπορῆς scribens ex metropoli Babylone eos vocat πρεσβυτέρους διασπορῆς Πεντα, Γαλιλίας, &c. Iudæi ita distinguebantur: Εβραῖοι Παλαιστῖνοι, διασπορῆ βαβυλωνῶν, διασπορῆ Ἑλλήνων. Εβραίων mentio Actorum vi, 1. διασπορῆ Ἑλλήνων Iohannis vi, 35. Ij proprie Ἑλλήνων vocabantur, quia Græca Biblia in Synagogis legebant:

Ἑλληνιστῆς enim est ὁ ἑλληνίζων, id est, ὁ ἑλλῆνιστὶ διαλεγόμενος, qui Græce loquitur. Eorum mentio Act. vi, 1, ubi Ἑλληνισταὶ vertendum *Græcienses*, non autem *Græci*. Τῶν Ἑλλῆνιστῶν principes erant Alexandrini Iudæi. Alterius διασπορᾶς, ut iam diximus, caput erat Babylon, & fuit, quandiu stetit illa intra annum Christi 70. quæ in Talmud dicitur כְּרִית בְּבִישֵׁי. Schola Syriæ. Reliquiæ illius principatus Babylonici hodie in urbem maximam Seleuciam, quam Bagded vocant, traductæ sunt. S. Petrus si ex terra Israël, ad illos Babylonenses scripsisset, primos Babylonios; tanquam metropolitæ & principes nominasset, ut manifesto constat ex Epistola Ierosolymitana. Ideo ita salutationem concepisset: Πέτρος ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκλεκτοῖς παρεπιδήμοις διασπορᾶς Βαβυλωνῶν, Πόντος, &c. Sed quia Babylone scribebat, quod erat caput & metropolis τῆς διασπορᾶς Πόντος καὶ Μηδίας, cuius διασπορᾶς prædicationi dicatus erat Petrus, Galat. ii, 7, 8, 9, propterea non opus fuit eos nominare, quibus intererat ipse. Iudæi, qui extraterram Israël degunt, etiamnum hodie vocantur חֲרִישֵׁי תַרְשִׁת, διασπορὰ Ἰσραήλ: item חֲרִישֵׁי בְּנֵי תַרְשִׁת דיאספּוֹרָה יְהוּדֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. Principes autem τῆς ὅλης διασπορᾶς propter vetustatem erant Babylonenses, & qui illis accensebantur: eorumque Princeps magni fiebat ab hominibus, ut vulgo de eo iactaretur illud: הַיְיָ שָׂא חֲרִישֵׁי תַרְשִׁת אֶרֶץ מִצְרַיִם הַיְיָ שָׂא חֲרִישֵׁי תַרְשִׁת אֶרֶץ מִצְרַיִם: ὁ αἰχμαλωτάρχης τῆς ἐν Βαβυλωνίᾳ ἐξοχωτέρου ἔστι ἐν γῆ Ἰσραήλ ἀρχοντας. Rursus in Epistola Synedrj adijcitur, *filij deportationis Mediæ*. qui profecto sunt ἀποδασμοὶ τῶν ἐπὶ Ὠχλοῦ Ἀρταξέρξεος εἰς τὰς Ἰρκανὸς καὶ τὰς Μηδίας μελοικιδέτων. Eusebius libro priore Chronico: Ὠχος Ἀρταξέρξεος, παῖς εἰς Αἰγυπτίον ἐραβδύων ἀποδασμοὶν εἶλεν Ἰσραηλίων ὧν τοῖς μὲν ἐν Ἰρκανίᾳ κατὰ κίσεισ περὶ τῆς κασσίου θαλάσσης, τοῖς δὲ καὶ ἐν Βαβυλωνίᾳ, οἱ καὶ μέχρι νῦν εἰσὶν ἀνύθι, ὡς πολλοὶ τῶν Ἑλλῆνων ἰσχυροῦσι. Vide quæ ad numerum Eusebianum 4000 notauimus. Sed imprudens longe digressus sum a Computo nostro, cuius auctorem Hillel antea & mihi, & alijs ignoratum nunc primum prodimus: ad quem ab illo celeberrimo Doctore Hillel magno, Iudæi scribunt generationes decem intercessisse. Initium eius, ut diximus, a 70° Octobris, quam frustra epocham Mundi Iudæi esse opinantur. cuius rei etiam hodie præclarum extat vestigium, quod in memoriam Diluuij, quod scriptura memorat 2° mensis secundi accidisse, apud illos hodie λιβανεία indicitur die 20° Nouembris, quam omnino 2° mensis secundi esse oportet, si quidem 7° Octobris est prima primi. Præterea neomenia Zygonos, siue æquinoctium, fuit ea die, quando Moses populum e finibus Ægypti eduxit. Quare est vetustissima Epocha, & quam Iudæi a Mose potius, quam a Macedonibus habuisse videntur: quod nos aliquando credidimus, neque adhuc sententiæ prænitet. Sed alteram sententiam huic præferimus, quæ a meliore & nobiliore causâ pendere videtur. Quod autem stante templo ea epocha uteretur, tametsi ea, quæ iam produximus, satis testantur, tamen clarius constat ex Iosepho, qui ait Mosem principium anni a Nisan instituisse, quia eo mense populum ex Ægypto eduxerat, quum antea Hebræi ab autumno annum suum ordirentur, & tamen noluisse prorsus eum morem tollere, sed omnes ciuiles actus priscae epochæ autumnali reliquisset, mensem autem Nisan sacrificijs dedicasse. Verba Iosephi, quæ illustria sunt, & plurimum huc faciunt, hæc sunt, ex libro i, cap. iii ἀρχαιολογ. σμύθη δὲ τὸ τῆς τοῦ πατρὸς καὶ τῆς ἑξακροστοῦν ἔτος ἤδη Νώχ τῆς ἀρχῆς ἐν μὲν δόξερῳ Δίῳ μὲν ἐπὶ Μακεδόνων λεγομένῳ, Μαρσαῶν δὲ ἐπὶ Εβραίων. ἔτω γὰρ Αἰγυπτῖοι τὸν ἐνιαυτὸν ἦσαν διαίτηχοι. Μαυθῆς δὲ τὸν Νισὸν, ὅς ἐστι Ἐαθικός, μὲν αὖ περὶ τὸν ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς ὤρσε καὶ τῆς ἐπὶ τῆς Αἰγυπτίας τὰς Εβραίας περαταγῶν. ἔτος δὲ ὑπὲρ καὶ περὶ ἀπάσις τὰς εἰς τὸ θεῖον πμὰς ἤρχεν. ὅτι μὲν τὰς ὠνάς καὶ πρᾶσεις, καὶ τὴν ἄλλω διοίκησιν τὸν περὶ τὸν κόσμον διεφύλαξε. Illa tamen pestrema, ὠνάς καὶ πρᾶσις alludere videntur ad Acram contractuum. Sed, ut hoc concedamus, vetustissima Epocha Iudæorum est 7° Octobris: quod alibi ex Mose ostendimus. Hoc enim constet nobis, anni sui Iuliani caput Iudæos inde deducere, Tekupham vero a 20° Septembris, auctore R. Hillel. Nam quum ab Exodo, ad tempora usque huius Hillel, Tekupha esset in 7° Octobris, de qua manifesto Moses loquitur r Exodi 23, 22, noster Hillel sequutus sententiam Samuelis, qui Tekupham Iulianam in 20° Septembris statuebat, anno, ut diximus, Seleucidarum 300, eam a 7° Octobris, ad 20° Septembris, traiecit. & quia, ut diximus, 20° dies inter utranque Tekupham sunt, eos in 20° cyclos περηγήσεως σελλωαίνης resoluit, qui sunt anni 4104. Totidem enim anni dant dies περηγήσεως xiii, & horam unam, ad annum Christi 343 absolutum, quo huic reformationi operam dabat Rabbi Hillel, numero aureo iii, qui est primus Cycli Iudaici. Nam quando tertius numerus aureus currit, tunc primus annus cycli Iudaici init a nouilunio Septembris, quod accidit anno Christi currente 344, quum Hillel hunc Computum instituit, & cepit putare annum 4105 Computi sui. Rursus anno Christi 1598 currebat numerus aureus, quo Iudæis iniuit annus primus cycli 283 in 20° Septembris. Hoc est, iam præterierant cycli 282 absoluti de hoc Computo: quibus debentur περηγήσεως σελλωαίνης

dies 17. 0. 698. qui si retro retexantur a vii Octobris, relinquent xx Septembris in dicto Anno Christi 1598, Iudaico 5359, quo nouilunium incidit in ipsam xx Septembris feria iii, hor. 16. 594, a Sole occidente diei xix. Quum igitur hic Computus sit περηνός, non ισορικός, tamen, quod supra nos meminidicere, Iudæi illum a conditu rerum deducunt, quum tamen non magis sit a conditu rerum, quam aut periodus nostra Iuliana: aut Constantinopolitana. Sed hoc habuit in animo Rabbi Hillel, ut primum annum cycli nouilunio sui xui congruentem deduceret a xxxiii Septembris, ubi Iulius Cæsar, & Soligenes æquinoctium statuerant. Hodie primus annus cycli Iudaici multum recedit ab æquinoctio. Itaque rursus reformandus. Cuius rei illustre dabimus exemplum, quod eruditus lector accurate notet. Hoc anno Christi 1604, quo iniit Iudaicus huius Computi 5365, nouilunium Tisri Committetur feria vi, hor. 4. 956, secundum medium motum Lunæ; Hierosolymis, xxxiii Septembris. eademque die esset neomenia Zygonos nisi bisextum huius anni impediret. Sed ponamus neomeniam Zygonos ibi esse, ut in sequentibus annis erit. Concurrent ergo æquinoctium, & nouilunium ciuile. Si igitur reformandus esset Computus Iudaicus, ut certe propter æquinoctium reformandus est; & Tekupha, & primus annus cycli hic statuenda essent, & ab hoc anno Christi 1604 initium instaurationis instituentum. Hoc est, ab anno Christi 1604, videndum esset, quod dies προηγήμεως procekerint a vii Octobris, ad xx Septembris. qui quum sint xxxiii, & totidem diebus competant cycli cccclxxi, consurgent anni 7239 retexendi retro ab hoc anno 1604. Itaque hic annus 1604 Christi esset iniens 7240 huius reformationis. Nam cyclis 381, vel, quod idem est, annis 7239 absolutis competit character 2. 17. 975. & nouilunium Tisri huius anni 1604 fuit 5. 22. 956. de quoli deducatur character annorum 7239, nempe 2. 17. 975, remanebit nouilunium vii Octobris 3. 4. 1061. in periodi Iulianæ postulatitæ anno 7058, cyclo Solis π, litera dominicali E. proinde nouilunium contigerit feria iii, Octobris vii, anno xix Menis primi Regis primæ Dynastiæ Aegyptiorum. Itaque dicendum ne propterea fuerit a conditu rerum, ad annum Christi, esse annos 7258? Hoc profecto esset nugari, quemadmodum & Iudæi nugantur, qui annos conditus rerum Computo Hillelis, qui περηνός est, non autem ισορικός, terminant. Vides Manifestas causas huius Computi elegantissimi: cuius quum initium vere coniecimus in annum Christi 344 competere, postea coniectura nostra adiuta est testimonio Iudæi, qui scripsit Germeo Dauid. Illæ enim atatem huius Hillel coniecit in annum Christi 358, quatuordecim annora tantum discrimine. Sane qui claruit anno 358, potuit & anno 344 scribere. Itaque certum, non temerarium, fuit iudicium nostrum. Hæc, quæ in hac Diatriba disputauimus, sunt supra captum Clauij, & aliorum, qui, quæ ignorant, carpere solent. Et certe non video quid mathematica studia Clauio contulerint, qui his adeo infans est, ut mediocriter literis humanioribus tinctus hæc melius intelligat, quam ille, qui toto vitæ suæ tempore nihil, præter Mathematica, tractauit. Sed eius imperitiam non magis, quam κατῆθειαν, & rusticitatem moramur.

xxix *Ad initium regni priscorum Chaldeorum.*] Hoc initium congruit anno Noæ cclxx.

xxxi *Ad initium Regum Thebanorum.*] Anno ætatis Noæ cccxv.

xxxiii *Ad initium regni Assyriorum.*] Anno ætatis Noæ dxxxviii.

Ibid. *ex Africano.*] Nam aliter Ctesias.

xxv *Ad diluuiū uniuersale.*] καθολικός κατακλυσμός sub Noe. Fuerunt alij μερικοί: ut qui sub Deucalione in Thessalia. Nemo vero ignorat, quantum intersit inter rationes lxx Interpretum, & Mosaiacas. Moses a creato Adam, ad Diluuium, colligit annos mdclvi: vel potius uno minus 1655. Septuaginta Seniores mdccxlii, qui tamen reuera ex eorū editione antiquitus fuerūt. mdccxlii. Causa tam manifestæ discrepantiæ, quod lxx Interpretes consulto quinque primis generationibus cente-

	Generat natus annos.		Nascitur anno Mundi.		Vixit annos.		Mortu anno Mundi.	
	LXX Interpr.	MOSES	LXX Interpr.	MOSES	LXX Interpr.	MOSES	LXX Interpr.	MOSES
ADAM	230	130	0	0	930	930	930	930
SETH	205	105	230	130	912	912	1142	1042
ENOS	190	90	435	235	905	905	1340	1140
KAINAN	170	70	625	325	910	910	1535	1235
MALALEEL	165	65	795	395	895	895	1690	1290
IARED	162	162	960	460	962	962	1922	1422
ENOCH	165	65	1122	622	365	365	1487	987
MATHVSALA	187	187	1287	687	969	969	2256	1656
LAMECH	188	182	1454	874	777	753	2207	1651
NOE	600	600	1642	1056	950	950	2592	2006
Anniab Adam, ad Diluuium	2262	1656						

centenos annos amplius, quam Moses, tribuant, annos Iared & Mathusala intactos relinquunt: rursus Enocho centum amplius largiantur, Lamecho sex, ut habes in presenti Tabella, in qua est conspectus omnium annorum, secundum LXX Interpretum & Moisaicam lectionem. Vbi vides LXX Seniores omnibus fere generationibus singulis annorum centurias ultra fines a Mose praescriptos adiecisse: ita ut eorum rationibus ab Adam, ad Diluuium, colligantur anni MCCCXLII: quod quare veteres mutarint, & MCCCXLII eorum vicem substituerint, annos autem παιδοποιίας Mathusala CLXXXVII, ad CLXVII redegerint, causam nullam comminisci potui, quanuis serio in eius inuestigationem incubuerim: praesertim quum Moses CLXXXVII annos tempus παιδοποιίας Mathusala definierit, & ex altera lectione interpolata, quae ab Adam, ad Diluuium, annos tantum ponit MCCCXLII, magna absurditas oriatur, Mathusala XVIII annos Diluuium superuisse: quae quidem quaestio veteres patres multum exercuit, & ad quam soluendam nihil consultius visum est Hieronymo, quam ad fontes Hebraicae editionis confugere. Hinc factum, ut diuerse conceptum sit tempus της παιδοποιίας Mathusala, quum in quibusdam Codicibus olim anni CLXXXVII, in alijs CLXVII tantum legerentur. Sed Chronicon Nicephori Patriarchae, in annis παιδοποιίας Mathusala diferte habet ρπζ, non ρξζ. Vnde ab Adam, ad Diluuium, colliguntur anni MCCCXLII, non autem MCCCXLII. Quin etiam, quod caput est, Africanus totidem annorum intervallum ab Adam, ad Diluuium, determinat: quo nomine manum cum eo conferit Georgius Syncellus.

ὁ μὲν τι Αφρικανὸς, inquit, βσξβ' ἔτη ἐπιλογισατοῦ ἐκ πινῶν ἀσάνων ἀντιγράφων ἔσω περιεχόντων οἷς ἔρη πείθεοθα. Infra: Αφρικανὸς ἡ πρὸς Εὐσεβίον διὰ τὸ Αδάμ, ἕως κατακλυσμῆ, διαφανᾶ ἔτη κ. Sed quare vocat ἀσάνια ἀντιγραφα, quum verisimile sit antiquitus omnia exemplaria ita habuisse, maxime ex eo, quod illam lectionem interpolatam esse constat? Honorius quoque Augustodunensis MCCCXLII, non autem MCCCXLII, habet. Sed mirum, qui hanc lectionem innouarunt, quo consilio id fecerint. Certum est enim LXX Seniores annos a Mose determinatos ampliasse potius, quam imminuisse. Ut uno verbo absoluam, non magis mihi constat quare veteres lectionem Septuaginta interpretum mutarunt, quam quare LXX interpretes annos a Mose definitos ampliarunt.

XXVI Ad Aeram Babyloniorum.] Diodorus Siculus XXXV reges Assyriorum numerat a Nino, ad Arbacem, qui illud imperium inuasit. Σαρδανάπαλ' ἢ, inquit, τελευτῶσιν μὲν καὶ πέμπτ' ἔτος τὸ Νίνε τὸ συνησιμὲν ἔτι τῶν ἡγεμονίαν. Ita codex Georgij Syncelli habet. Nam in ed. tic. e. Henrici Stephani nostri deest vox πέμπτ' ἔτος. Hos XXXV Reges Ctesias, & post eum Diodorus, aiunt mille trecentos sexaginta annos regnasse: quibus si ducentos quadraginta duos imperij Medorum adieceris, confurgent ab initio Nini, ad initium Cyaxaris, quem Astibaran Ctesias vocat, anni praesens mille sexcenti duo. quibus deductis de anno periodi Iulianae 4083, quo capit regnare Cyaxares, siue Astibaras, remanebit annus periodi Iulianae 2481, quo Ninus regnare cepit. Callisthenes Aristoteli rescribens de ultima Chaldaeorum vetustate anno

periodi

periodi Iulianæ 4383, quo capta Babylon ab Alexandro, perhibebat eum annum fuisse vetustissimæ Chaldæorum Epochæ millesimum noningentesimum tertium. Deductis 1902 annis absolutis de 4383, remanet idem annus periodi Iulianæ 2481. Ergo iste titulus temporum, qui Chaldæis in usû erat, deductus est a Nini imperio incunte, secundum Ctesia rationes: secundum Africanum autem initium sumpsit ab anno xvii Semiramidis: quod sane magis rationi consentaneum, ut ab ea, quæ Babylonem amplificavit, & tot illustria monumenta ibi statuerit, ratio temporum potius deducatur, quam a Nino: a cuius primo anno, ad instauratam a Semiramide Babylonem, Orosius annos ixxviii numerat. de quibus deductis vii imperij Nini, remanet annus xv absolutus Semiramidis: ita ut xvii currente condita fuerit Babylon, quæ ratio v tantum annis a titulo Chaldæorum discrepat. Ita locus ille Orosij hunc plurimum illustrat.

xxvii *Ad initium numeri Eusebiani.*] De eo satis dictum in Chronicon Eusebij. $\omega\epsilon\gamma\gamma\epsilon\upsilon\sigma\mu\epsilon\tau\alpha$ eius & $\mu\epsilon\tau\alpha\gamma\epsilon\upsilon\sigma\mu\epsilon\tau\alpha$ non uno loco discussimus.

xxviii *Ad natalem Abrahami Patriarchæ.*] Secundum Eusebium anno periodi Iulianæ 2698: secundum veram rationem 2712. Differentia anni xiiii : cuius ratio in Eusebianis redditur.

xxxi *Ad Exodum.*] Casus Sedekia demonstratiue a nobis statuitur anno periodi Iulianæ 4124; supra ad Epocham xv . Ab Exodo, ad casum Sedekia, anni absoluti 907: qui deducti de 4124 relinquunt verum annum Exodi 3217. Rursus interuallum annorum 907 demonstratiuum, ut suo loco disputatur: & proinde de epocha demonstratiua deductum relinquit epocham demonstratiuam Exodi. Sed & accidit illi character demonstratiuus feria quinta, a qua iniuit Nisan Exodi. Nam vigesima secunda mensis secundi fuit Sabbatum: quia Exodi capite xv Hebræi deuenerunt desertum Sin quindecima mensis. sexta die post xv , fuit parasceue: hoc est feria sexta: commatibus 5, 22, 23. Ergo dies sequens, nempe xxvi , fuit Sabbatum. Ideo & neomenia eiusdem mensis fuerat Sabbatum. ac proinde neomenia primi feria quinta. Nam primus mensis est semper plenus, & ideo neomenia secundi augetur binario supra neomeniam primi. Et sane nouilunium anni 3217 fuit 5. 17. 552: hoc est feria v , Aprilis secunda, cyclo Solis xxv , litera Dominicali ED, aureo numero vi , anno Iudaico 2264. Vnde $\alpha\lambda\gamma\epsilon\gamma\iota\alpha$ Iudæorum colligitur, qui quum fateantur neomeniam Nisan tempore Exodi incurrisse feriam quintam, tamen tantus est stupor, ut anno Computi sui 2448 statuunt tempus Exodi, quum illius anni Nisan fuerit 1. 19. 1027, feria secunda, cyclo Solis xiiii , numero aureo xxv , Martij x , anno periodi Iulianæ 3401. Arabes quoque Christiani scribunt feriam quintam incidisse in xv noctem illius Nisan, quo Moses populum eduxit. Nulla est tam vetusta Epochæ, quæ tot demonstratiuis notis prædita sit, quam hæc: ut vere possis illam vocare matrem certarum Epocharum. Alius etiam character cælestis accedit illi, concursus neomenia ciuilis Krionos, cum neomenia Nisan. Erat enim annus a conditu rerum 2453, & proinde annus 53 Tetracoseteridos Tropicæ. Zygonos neomenia feria secunda, vii Octobris, a qua Iudæi hodie annum suum Iulianum ordiuntur. quæ res vetustissima ab Exodo usque usurpatur. & consequenter Krionos neomenia fuit feria quinta, Aprilis ii , quæ conueniebat in neomeniam Nisan, ut ante demonstratum est. Non sine causa igitur Deus famulo suo Mosi præcepit hanc neomeniam habere principem omnium mensium Lunarium. Exodi xv , 2. Septimam autem Octobris initium anni solaris, & ibi Tekupham anni vertentis statuere, quod antea faciebant. Ibid. xxviii , 22. Quæ haud scio, an aliquis aduertit. Quis enim de tot millibus obtrektorum, cui hæc in mentem venerunt? Nisi forte is fuerit Clavius, cui mirum videtur Epactas ad medium motum Lunæ dirigere. Illius & similibus ac popularium eius ingenia, linguæ, ac calamus obtrectari tantum norunt: verum odiosè: nihil ab alijs velle discere: quod ignorant, in alijs errorem arbitrari.

xxxiii *Ad primum annum κληροχίας.*] Cerebrosi quidam aiunt annum primum $\gamma\epsilon\omega\upsilon\gamma\iota\alpha\varsigma$, id est, quo populus Hebræus capit terram colere missus in eius possessionem, esse quadragesimum Exodi, & primum ducatus Iosua. Quorum peruicacia, & stultitiæ confutandæ satis erit opponere caput xviii libri Iosua, ubi anno xv Exodi absoluto, & xvii currente nondum terra tota diuisa erat. Quomodo igitur colebant, quam nondum possidebant: sane $\kappa\lambda\eta\rho\chi\iota\alpha$ debet antecedere $\gamma\epsilon\omega\upsilon\gamma\iota\alpha\varsigma$. Ideo sapientissime veteres Iudæi vii annos $\tau\eta\ \kappa\lambda\eta\rho\chi\iota\alpha$ assignandorum agrorum, & subigendis hostibus dedicant, sex sequentes $\tau\eta\ \gamma\epsilon\omega\upsilon\gamma\iota\alpha\varsigma$, quartumdecimum primum Sabbato terræ. Quod tam verum, quam semidoctorum, Theologastorum, Catharorum fanaticorum falsa asseueratio. Primus annus $\kappa\lambda\eta\rho\chi\iota\alpha\varsigma$ est is, quo primum in terra Chanana possessionem Israelitæ pedem posuerunt, duce Iosua; & terram colere ceperunt. Ideo $\text{ἐτ} \text{ὅτι} \text{πρὸς} \text{τὸν} \text{γῆ} \text{ωρ} \text{γῆ} \text{ας}$ Philoni dicitur, qui & ingressus in terram, & obitus Mosi erat octauus primus enim annus $\kappa\lambda\eta\rho\chi\iota\alpha\varsigma$ est primus primæ Hebdomadis annalis. Ideo ad methodum

Hebdo-

Hebdomadum annalium per regulam perpetuam 47 semper de annis Exodi deducenda. Annus casus Sedekia est 908 currens ab Exodo. Deductis 47, remanet annus currens 861 ab initio primæ Hebdomadis, siue a primo anno *γεωργίας*. quæ sunt 123 Hebdomades. Fuit ergo annus capti Sedekia Sabbaticus. quod verum, auctore Ieremia Propheta. & a nobis supra discussum est. 46 anni ad epocham Exodi adiecti constituunt interuallum ab Adam, aut a capite periodi Iulianæ, ad primum annum *γεωργίας*. Nimirum 2499 de annis mundi, vel 3263 de periodo Iuliana sunt deducendi. Iosephus scribit annum, quo Ierosolyma ab Herode & Solio capta fuerunt, fuisse Sabbaticum, Agrippa & Caninio Coss. Is erat annus periodi Iulianæ 4677, Mundi 3913. Deductis hinc 3263, illinc 2499, remanent anni absoluti a primo *γεωργίας*, 1414. qui numerus est septenarius. currebat igitur annus Sabbaticus in diebus æstiuis anni 4677, quum Ierosolyma capta sunt. & proinde autumnio eiusdem anni iniuit annus 1415 *γεωργίας*, hoc est annus primus ultimæ Hebdomadis Iobel *χλξ*. Iudæi Palæstini annum Computi sui 5356 notabant in suis Kalendaris esse Sabbaticum. Annus *γεωργίας* in Computo Iudaico est 2311. qui deductus de 5356 relinquunt annos 3045 a primo anno *γεωργίας*. quæ sunt Hebdomades *cccxxv*, Iobelea *κλξ*, hebdomas una. Ergo adhuc Iudæi rectum annum Sabbaticum obseruant. Quod profecto præclarissimum est vetustatis in ea gente monumentum: ut illa Epocha anni eorum Iuliana *vii* Octobris: quæ ante Exodum iam in usu erat. Et Iudæis, & nostris hominibus hæc omnia plane ignota erant. Et fortasse vix uni & alteri persuasero. Saltem hæc Clauium capere non sinit stupor eius & inscitia, fateri non patitur odium veri, in quod & ille, & Socij, comarantur. Porro anni Iudaici, Mundi, & Periodi Iulianæ per *vii* partiti præstant annum Sabbaticum. Plus promittit annus Mundi, qui annum ipsius Iobelæi etiam exhibet. Nam 2499 de annis Mundi, ut diximus, deducta dant annum Sabbaticum. Atqui 2499 sunt Septimanæ *cccvii*, & proinde Iobelea *vii* absoluta. Ergo ab Adam anni per *χλξ* diuisi dabunt annum Iobel. Non loquar de eo delirio, quod primum Iobeleum ab obitu Moysi orditur. Est enim error, ut puerilis, ita indignus, qui confutetur. Samaritæ quoque in suo Chronico, quod penes nos est, ab Adam, ad cessationem Mannæ, putant annos 2793, qui est numerus septenarius.

xxxv *Ad Iudicium Olympicum, cui præfuit Pelops.*] Veteres tradunt primum Iudicium Olympicum Ioui dicatum fuisse: secundum ipsi Pelopi ab Hercule: tertium Herculi ab Iphito Hieraclida. Quando Pelops illud instituit, neomenia mensis fuit die *ix* Iulij: epacta Iuliana *xvii*. Annus periodi Iulianæ 3398. Ergo prima Olympias a Pelope celebrata *xxii* Iulij, numero Eusebiano *cccvii*: ut recte concipit liber amplissimi viri Pauli Petauij Senatoris Parisiensis. Itaque & Pelopis, & Atrei, & Herculis, & Iphiti Olympias celebrata *xxiii* Iulij: quod nouilunium mensis Iulij incidere in *ix* diem statim post *κέντρον θερινον*, quod semper statuebatur *viii* Iulij: quanquam iam tum non erat verum *κέντρον θερινον*, aut *επισημη τροπῶν θερινῶν*, nisi a numero Eusebiano *cccix*, ad *cccxxi*. quo interuallo nouilunium incidebat in *ix* Iulij, quum numerus aureus esset *viii*, tempore Dynastiæ Aegyptiorum *xvii*. Quum autem Olympiadum institutum adeo vetustum sit, ut in eo etiam Apollinem, & Mercurium certasse dicant, ego, siquidem coniecturæ locus est, toties illos ludos editos fuisse arbitror, quoties nouilunium in *ix* Iulij conueniret, nondum illo ludicio quadriennijs terminato, quia Tetraeteris civilium temporum nondum in usum recepta erat. Sane illud Iudicium sæpe instauratum antiquitus fuisse, ex Pausania, & libro priore Eusebij, & Phlegonte constat. Quin & Velleius Paterculus optimus scriptor tradit instauratum ab Atreo Pelopis filio, quum Pelopi patri funebres ludos faceret, in quo omnis generis certaminum Herculem victorem fuisse. Addit præterea ab eo Iudicio, ad Consulatum Vinutij, & Cassij Longini, interuallum esse annorum *cccvii*. Ille autem Consulatus congruit numero Eusebiano *mmxlii*. Deductis *cccvii*, remanet numerus Eusebianus *cccxxv*, qui erat *xvii* annus regni Atrei, quinque cyclis Lunaribus absolutis, postquam a Pelope instauratum, quum eadem epacta esset *xvii*. Ad hoc Iudicium manifeste alludit Thyestes frater Atrei apud Senecam:

*Celebrata iuueni stadia, per quæ nobilis
Vulnam paterno non semel curru Iuli.*

Se iuuenem in eo Iudicio certasse. Sed obstat, quod sæpius instauratum dicit, neque Olympiæ, sed Argis. Ibi que non de hoc Iudicio Olympico intelligit. Vides, quam bene hæc sibi inter se respondeant. Quumque illud Iudicium toties repetitum fuerit, propter summam vetustatem, & incerta temporum interualla, accidit, ut diuersorum Heroum editiones ad unum a scriptoribus Græcis referantur, quum de tempore constaret, non de Heroibus: aut contra.

xxxvi *Ad Olympiadem ab Hercule instauratam.*] Nimirum anno periodi Iulianæ 3512, epacta *xvii*. Proinde

κxvii. Proinde neomenia mensis Olympici incidit in ιx Iulij, numero Eusebiano δccccxv. Nam male Eusebius quinquennio minus, numero δccccx, annis cccccxx, ut ipse ait, ante primam Olympiadem Iphiti. A ludicro autem Pelopis, ad illud Herculis, anni sunt cκxiii, qui fiunt cycli Lunares vi. Nondum enim per quadriennia Olympias celebrabatur, sed ratio habebatur nouilunij dumtaxat, quod proxime post viii Iulij sequebatur. & tunc celebratio in κxiii Iulij competebat. Hæc, & superior epocha, demonstratiuæ sunt, ob nouilunium ιx diei Iulij. Ideo quo tempore illi Heroes claruerint, dubitari non potest.

κxviii. *Ad excidium Ilij.*] Hæc quoque Epocha demonstratiua est. Nititur enim character suo, nempe κxiii Thargelionos, anno periodi Iulianæ 3531, annis cccēvii ante primam Iphiti Olympiadem. Per doctrinam Canonum v̄, vi Capitis viii, aufer numerum proxime minorem 3519 ab anno 3513. Remanet annus κx̄ periodi Atticæ iniens a κx̄ Iulij: & Thargelione antecedente captum Ilium, ut scribit Dionys. Halicarnassensis ex Ephoro. cuius Thargelionos neomenia κx̄ Mai. Proinde κxii Iunij excidium Ilij contigit: non utique quod eo sæculo ea forma anni Atticis in usu esset, sed κx̄ περίληψιν μαθηματικῶν hoc dictum est, & proinde addit Dionysius, ὡς οἱ Ἀθηνοὶ τοὺς χρόνους ἀγασσι. Sic nos fingimus in infinitum annum Iulianum, & numerum aureum, & Indictionem fuisse. Sed apud Dionysium perperam legitur πελοπῶντος ἡδὴ τ̄ θέρους, pro τ̄ ἔαρ. quod & puer emendauerit. Præter illa, quæ notamus in v̄ de Emend. Temp. lege in παραγωγῇ nostra caput περὶ κλειῶν, in Αβδάν. Ridiculi vero sunt, qui & Thargelionem illum Lunarem fuisse scribunt, & eius nouilunium verum ex Tabulis Prutenicis inuestigant, & quod omnem περιεργίαν superat, ex iisdem Tabulis Solstitij diem eruunt, quum hic duplex error sit, & circa mensẽ (quem Lunarem non fuisse manifesto indicat Dionysius, quum ait, ὡς οἱ Ἀθηνοὶ τοὺς χρόνους ἀγασσι) & circa Solstitium, quo nomine veteres nihil aliud intelligebant, quam viii Iulij. neque per τροπὰς χημερινας aliud sentiunt Aristoteles & Theophrastus. Anno autem capti Ilij neomenia Karkinonos erat in iii Iulij, Epacta κxvii, nouilunium Thargelionos Lunaris x̄ Iunij. Ergo κxiii Thargelionos Lunaris in secundam Iulij conueniebat, biduo ante solstitium verum. Quomodo igitur Dionysius dixit κxiii Thargelionos fuisse κxv̄ diebus ante τροπὰς θερινάς. Nugæ. Sed a κxii Iunij, ad exitum viii Iulij, sunt dies κxvii, quos in animo habebat Dionysius. Unde colligi potest & utilitas anni Attici, & fides methodi nostræ, quam rem antea tam abstrusam tam acurate designare potuimus.

κxix. *Ad conditum Templi Salomonici.*] Ab Exodo, ad captum Sedekiam, anni absoluti 907. Ab Exodo, ad conditum Templi 480. Deductis 480 de 907, remanent anni a conditu templi, ad casum Sedekia, 427. qui de anno capti Sedekia 4124 in periodo Iuliana detracti relinquunt veram epocham conditus templi in periodo Iuliana 3697. Nos tamen posuimus 3696.

κxx. *Ad primam Olympiadem Iphiti.*] De hoc consule v̄ librum de Emend. temp. Nam neque meliora, neque plura adferre possumus: quibus adicias licet quæ in priore libro Eusebij Græco de hac re disputantur.

Idid. *de titulum temporis historici.*] μέχρι μὲν τῶν Ολυμπιάδων εἶδεν ἀκριβῆς ἐστὴν τῶν Ἑλλήσι, πάντων συγκεχυμένων, καὶ κx̄ μηδὲν τῶν προτῶν συμφωνούτων, ait Africanus. Græci hæc tantum certa interualla habent ante Olympiadem, tria ludicra Olympica, Pelopis, Atrei, Herculis, & ἰλίᾳ ἀλώσιν: quia sunt demonstratiua, & characterem caelestem habent.

κxxi. *Ad Palilia Varroniana.*] Primus togatorum M. Porcius Cato Censorius tempus Regifugij & primorum Consulum ex Consulatu L. Valerij Potiti, & T. Mallij Capitolini deprehendit, ad quem a Consulatu Iunij Bruti, interuallum annorum cκix colligitur ex Tabulis Censorijs. Itaque hæc est ἀπόδειξις ἐστρεμική, aduersus quam nemo pertendere possit. Sed ut illud certum est, ita id, per quod a regibus regnatum est, quia neque demonstratiuo, neque historico signo, sed opinione recepta, nititur, incertum est: quod tamen M. Cato tanquam concessum, καὶ ἀναμφισβήτητον allumit. Id ipse definit annorum cκxiii: Varro uno anno amplius, cκxiiii. Ideo inter Varronem, & Catonem unius anni discrimen est, Catone in iiii annum Olympiad. vi, Varrone in iii eiusdem, Urbis natalem conijcente: idque quod nugatorium est, exapotelesmate L. Tarrutij Firmani. Cicero in fragmentis: *Romam conditam Olympiadis sexto anno tertio.* Sed vide v̄ de Emend. temp. Dionysius Halicarnassensis ineunte anno primo Olymp. vii Romam conditam scribit. Tam igitur Cato, quam Dionysius anno periodi Iulianæ 3962 conditam volunt, hoc tantum discrimine interiecto, quantum inter Palilia, & Olympiadem vii interest, quæ eo anno celebrata est, κxvii Iulij ἔπος, inquit, ἐνεσῶτ̄ πρώτῃ τῇ ἐβδόμῃς Ολυμπιάδ̄. quod propter commoditatem factum a Dionysio.

XLVII *Ad primum Thoth Nabonassari.*] Præter alia, hoc insigne habet hæc Epochæ, quod neomenia Thoth præcise conueniebat in neomeniam Ichthyonos, & neomenia Paophi in neomeniam Krionos. Neomenia enim Zygonos antecedentis incurrebat in Kal. Octob. feria tertia. Ideo neomenia Ichthyonos feria *iiii*, Februarij *xxvi*. neomenia Krionos feria *vi*, Martij *xxviii*. Vtrunque etiam monuit Ptolemæus, præsertim ubi notat Solis ingressum in Pisces ipsa meridie Nabonassari, quanquam veræ rationes exigunt meridie antecedente. Nam Ptolemæo Sol serius signa ingreditur, quam Tropici anni progressus postulat, die solido, ut alibi a nobis demonstratum, & iam dudum ab Albatenio indicatum. Quia igitur istius Regis meridies titulus est, & epocha præcorum Canonum *πρωχειρων* Astronomiæ, eclipsium, & motuum cælestium a præcis Chaldæis obseruatorum, denique quia omnium veterum Epocharum tam cælestium, quam historicarum nobilissima est, ideo in libro *v* de Emend. Temporum nihil, quod ad eam illustrandam facit, a nobis prætermisum est. Nihil igitur deesse videbatur, nisi in Canonem Regum Babylonici incidissemus, quorum primus est in eo iste Nabonassar. quo quidem egregio vetustatis monumento nihil ad hanc Epocham illustrandam magis necessarium esse puto, siquidem is Canon incontaminatus ad nos peruenisset. Sed vanidica & futilis Generhlicorum natio Regum quidem ipsorum memoriam fideliter conseruauit, annos autem eorum fœdissime conturbauit. Interuallum quidem a Nabonasso, ad Mardokempadum, quem Scriptura priore parte nominis Merodach vocat, item illud ab imperio Cyri Babylonicum, ad excessum Alexandri, indelibatam, & integram relictam est. Cætera in medio miseris modis deformata. Quid enim contaminatius esse potest, quam initio Nabopollassari, quod iste Canon statuit anno Nabonassari 104, Ptolemæus autem 123? Nam ne in eo erratum esse quis suspicetur, cautum est obseruatione defectionis Lunaris, quæ ab Astronomis eius æui notata est anno quinto Nabopollassari, 127 Nabonassari. Rursus regum Persidis annis non bene consultum est, si non omnibus, tamen quibusdam. ut non meliore fide essent in Regum Persarum, quam in Babylonicorum annis exponendis. Et tamen quum hæc ita se habeant, interuallum a Thoth primo Nabonassari, ad exitum Mardokempadi, & hinc ad Cyri Babylonicum imperium, & inde ad excessum Alexandri, religiose custodierunt. Hoc est, quod Georgius Syncellus, quum de hoc Canone loqueretur, quem *κανόνα μαθηματικόν* vocat, retulit: *ἐν ἀλλοις ἢ πρὸ αὐτοῦ διαφορῶν ἐν ἑρῆσει ἐν πῶς καὶ μέρῳ, ἐν ἣ τῶ τέλει πλεῖσότητα*. In omni regum serie, si interregna intercesserint, & error in temporum ratione commissus sit, quanuis in annis regum peccari posse concedimus, plus tamen in interuallis propter seditiones, & rerum perturbationem, quam in Regum annis, errari necesse est. Quare quum in hoc Canone duo sint interregna, maiorem partem errorum in ea deriuandam esse putauimus. Ideo quæ deesse videbantur usque ad initium Nabopollassari, in illis ea suppleuimus. Quum autem hic Canon Nabuchodonosoro annos *xxiiii* attribuat, recte quidem putat, siquidem illos ab expeditione Syriaca, qua cum patre imperium partitus est, deducamus. quod quidem in controuersiam vocandum esse nemo paulo doctior concesserit: quum de eo Berofus & sacra historia dubitare non sinat. Quare qui hos reges collegerunt, interualla, de quibus inter omnes constabat, diligenter retulerunt, in singulorum autem regum annis digerendis, quia exploratos non habebant, a coniectura subsidium petierunt. Itaque non omnes successores Nabuchodonosori accurate exposuerunt, præsertim quum Nabonido, quem expugnauit Cyrus, *xxiiii* annos attribuant. Melius enim ipsis Annalibus, & Beroso creditur. Præterea Laborofardachum, qui & Baltasar, omiserunt: Et tempus a fuga Nabonidi, ad expugnationem eius in munimento Borfippis, non apposuerunt, quod est triennij solidi, post quod triennium confurgit initium imperij Babylonicum Persarum in hoc Canone. Illud vero præclare, quod nouem annos Cyro assignant, initio eorum, non a capite Persici imperij sumpto, sed a Nabonido Dario Medæ expugnato. Nos igitur primum Canonem ipsum Astronomorum cum suis regibus posuimus, & illis annis, qui singulis Regibus a Canone definiuntur. Secundo loco retulimus Canonem ipsum ita, ut ab Ecclesiasticis, præsertim Aniano & Panodoro, castigatus vel potius temeratus est, ut inuita historia cum editione Septuaginta interpretum conueniret. Tertius versus habet eundem Canonem ex probabili coniectura digestum. Non enim omnia explorata sunt. Nobiliora tamen interualla constant: atque adeo in partibus non ita portentose a vero discedimus, ut Ecclesiasticus Canon, aut ipse mathematicus. Qui Nabonassarum cum Salmanassaro eundem faciunt, perinde nugantur, ac qui Sennacherib eundem cum Salmanassaro esse dicunt. Hoc alibi a nobis satis ventilatum. Quod autem a Thoth suo Aegyptij primum annum Nabonassari putant, non ideo faciunt, quod ipse neomenia Thoth Aegyptij imperare cepit. nunquam enim Aegyptij annos suos populares a Thoth Nabonassari

CANON MATHEMATICVS REGVM BA-
BYLONIE A NABONASSARO.

		Secundum Genethliacos.		Secundum Ecclesiasticos.		Secundū pro- babilem modū	
		Anni regni.	Anni collecti.	Anni regni.	Anni collecti.	Anni. regni.	Anni collecti.
1	Nabonassarus.	14	14	25	25	14	14
2	Nassius.	2	16	8	33	2	16
3	Chinzerus, & Porus.	5	21	5	38	5	21
4	Dilulæus.	5	26	5	43	5	26
5	Mardokempadus.	12	38	12	55	12	38
6	Arkeanos.	5	43	5	60	5	43
	INTERREGNUM.	2	45	2	62	12	55
7	Belithus.	3	48	3	65	3	58
8	Aponadicus.	6	54	6	71	6	64
9	Herigebalus.	1	55	1	72	1	65
10	Nesnoemondacus.	4	59	4	76	4	69
	INTERREGNUM.	8	57	8	84	17	86
11	Ieraedius.	13	80	13	97	13	99
12	Saosduchinus.	9	89	9	106	9	108
13	Kiniladachus.	14	103	14	120	14	122
14	Nabopollassarus.	21	124	21	141	29	152
15	Nobuchodonosorus Fil.	43	167	43	184	31	181
16	Illoaradamus.	3	170	5	189	2	183
17	Neregasolaros	5	175	3	199	4	187
o	Labarofordachos.	o	o	o	o	1	188
18	Nabonadios.	34	209	17	209	17	205
o	INTERREGNUM.	o	o	o	o o	3	208
19	Cyrus.	9	218	31	240	9	217
20	Cambyfes.	8	226	8	248	8	225
21	Darius Hystaspides.	36	262				
22	Xerxes.	21	283				
23	Artaxerxes prior.	41	324				
24	Darius ꝑ Nothus.	19	343				
25	Artaxerxes posterior.	46	389				
26	Ochus.	21	410				
27	Arfus.	2	412				
28	Darius ꝑꝑ Arfami.	6	418				
29	Alexander Magnus.	6	424				

numerarunt : sed soli Astrologi Aegyptij ea epocha usi sunt propter Chaldaeos, qui longissi-
mi temporis observationes suas ab initio Nabonassari repetebant. Quemadmodum enim
Aegyptij annos Philippi a Thoth suo deducunt, qui incurrit eo anno in Decembrem Julia-
num, quum tamen antea diebus aestiuis illius anni Alexander obiisset : sic primum annum
Nabonassari a Thoth suo, non ab ea die, qua imperare capit, deducunt. Omnino scias
epocham Nabonassari nunquam in usum popularem Aegyptijs receptam fuisse, quum
Nabonassar nunquam ipsis imperauerit. sed tantum ab astronomis usurpatam fuisse,
ut eorum *ὑποφωρία* cum Chaldaica conueniret. Hoc ego monui propter carcinomata
quædam literarum, & Prophetas nescio quos, qui Nabonassarum astronomum fuisse
in somnis viderunt.

- xxviii *Ad initium Ezekie.]* Huius quoque Regis Epochæ demonstratiua est. Sextus enim & tertiusdecimus annus eius sunt Sabbatici. Ab initio Ezekie, ad casum Sedekie, anni sunt absoluti 138. Ergo anno 139 Ezekie contigit casus Sedekie: qui, ut scribit Ieremias, erat Sabbaticus. At numerus 139 uno minus septenarius est. id est, unitas illi deest ad complementum septenarij. Ergo annus primus Ezekie capit a secundo Hebdomadis. Si enim anno 140 Ezekie exitium Sedekie contigisset, annus primus Ezekie proculdubio iniuisset a primo Hebdomadis. Itaque sextus & tertius decimus sunt Sabbatici per demonstrationem: quod & ipsum ex historia patet, quæ & ipsa quoque demonstratiua est. Anno enim xiiii Ezekie, qui erat annus, quo ad Ezekiam legatos misit Mardokempadus, Isaias Propheta ita regem affatur: *hoc anno tu comedes r̄p̄p̄*, &c. cap. xxxvii, 30. quod profecto anno proximo post Sabbaticum accipiendum esse constat ex xxxv, 5 Leuitici. Aliter accipit doctissimus Magister Solomo, annum primum, secundum, tertium in verbis Prophetæ esse primum, secundum, tertium ab expeditione Sennacherib. quod quauis admodum laudamus, tamen verum non est. Negari enim non potest annum xiiii Ezekie fuisse proximum post Sabbaticum, id est primum Hebdomadis, & quia incommoda belli cum anno Sabbatico concurrerant, propterea ex duplici causâ annonæ caritatem geminatam fuisse. Adde, quod scriptura non solet dicere annum primum, secundum alicuius expeditionis, aut gesti, nisi adiuncto nomine regis, aut causâ gesti. at quum annum primum, secundum pure sine adiectione dicit, tunc esse notam temporis ciuilib, puta Hebdomadis, aut Iobeli, aut epochæ, ut trigessimus ille annus initio Ezekielis. quo quidem nihil verius est.
- ix *Ad casum Osee.]* Ex dinumeratione annorum Regum Samariæ certum tempus exitij illius regni colligi non potest. sed potest ex vi anno Ezekie. Anno quarto regis illius obsessa est Samaria per triennium. ii Reg. xviii, 10. Ergo anno vi Ezekie currente capta: quem Sabbaticum fuisse constat ex superiore Diatriba. Itaque idem contigit utriusque regno Samariæ & Iudæ, ut anno Sabbatico utriusque exitium contigerit: addo etiam eodem cyclo Lunari. Annus captæ Samariæ 3991. Annus excidij Ierosolymorum 4124. Differentia, anni 133: nimirum xix hebdomades annorum; ergo & vii enneadecaeterides, quæ pius Lector notet. Addo etiam Ierosolyma a Sosio & Herode anno Sabbatico capta.
- x *Ad initium Mardokempadi.]* Mardokempados Græcis, Chaldaicis *Merodach-ken-pad*: Scripturæ prima parte nominis Merodach tantum dicitur, (quod est idolum Babylonicum. Ieremias i, 2.) quintus in regni possessione a Nabonassare, filius Bel Adan, non autem Nabonassari, ut olim non sine causâ suspicabamur antequam in Canonem astronomicum incideremus. Iste anno viii regni sui legatos ad Ezekiam Regem misit, quo tempore duo notabilia contigerunt, exercitus uniuersi Assyriorum diuinitus percussus internecio, & Solis obscurissima defectio, Romulo rege de viuus ad Capræ paludem sublato. Huius regis initium confurgit ex xxxvii anno Nabonassari, quo, & sequente, tres defectioes Lunæ contigerunt, auctore Ptolemæo ex Chaldaicis obseruationibus. Qui in inuestiganda Mundi Epochæ minimum errarunt, plus dicunt annis xxxviii, quam nos, vel potius, quam ratio ipsa. Itaque ex eorum rationibus annus primus Ezekie Regis cadit in annum secundum Nabonassari, hoc est periodi Iulianæ 3968. a quo, ad initium Merodach, id est annum 3993, interuallum est annorum xxxv. Ergo Merodach anno vigesimo quinto ante initium imperij sui legatos ad Regem Ezechiam misit: quod est absurdissimum. Plura vide in v de Emendatione Temporum.
- xi *Ad prædicationem Ieremie Prophetæ.]* Nobilissima est hæc Epochæ: a qua totum volumen Ieremie, eiusque prædicatio pendet. ideoque non sine causâ statim initio libri mentio eius iniicitur. Neque id satis erat. Iteratur enim Capite xxxv, 3. Propterea enim Deus misericors & clemens periuicacissimo populo commeatum xi annorum condonat, ut intra illud tempus resipiscere, & imminens exitium declinare possit: quemadmodum per totum librum, & præsertim Cap. xviii, 18, & deinceps, diserte exponitur. Igitur xi annos continuè frustra populum insanum ad resipiscenciam reuocare studuit. Tot enim anni sunt a xiii anno Iosie Regis ad excidium Templi.
- xii *Ad initium Nechao.]* Vnum tantum Nechao regem statuit Herodotus. Manetho duos, si Africano credimus. quod nobis suspectum est, ut suo loco disputabitur. Nos Herodotum in eo sequimur. Consentanea enim scripturæ dicit. Hic anno xviii regni sui regem Iosiam interfecit in campestribus Mageddo, ut extat in Rg. ii, & Paralip. ii. Locum etiam designauit Herodotus Magdolum, cuius non semel mentionem fecit Ieremias. Sed Magdolum est in sinibus Aegypti, & Palæstinæ, Mageddo autem in interiorib. Palæstinæ. Tanta clades ibi fuit, ut non aliter in prouerbum cesserit, quam Cannensis strages apud Roma-

Romanos. Testis Zacharias Propheta $\kappa\bar{\nu}$, 11, Apocalypf. $\kappa\bar{\nu}$, ubi vocatur *Ἀρμαγγεδών*, non *Μαγεδδών*. Magna concordia est hic Herodoto cum sacra pagina. quo auctore quid præstantius hodie extat in Græcorum monumentis? Non est cuiusvis detanto scriptore sententiam ferre.

$\epsilon\bar{\nu}$ *Ad initium Nabopollassari.*] A $\kappa\bar{\alpha}\kappa\bar{\iota}\bar{\iota}$ anno Nabonassari init primus annus imperij Nabopollassari, ut diserte extat in obseruationibus eclipticis præcorum Chaldæorum apud Ptolæmaum ex Hipparcho: quæ non magis fallere possunt, quam ipsa utriusque sideris deliquia. Canon Astronomicus attribuit illi $\epsilon\pi\eta\ \kappa\bar{\alpha}$ & in margine $\epsilon\pi\eta\ \kappa\bar{\epsilon}$, vitiose pro $\kappa\theta$. propter similitudinem inter ϵ & θ . Eadem constantia extat in Berossiano fragmento, $\epsilon\iota\chi\theta\sigma\iota\ \epsilon\bar{\nu}$, $\epsilon\iota\chi\theta\sigma\iota\ \epsilon\bar{\nu}\epsilon\alpha$. Sed $\epsilon\iota\chi\theta\sigma\iota\ \epsilon\bar{\nu}\epsilon\alpha$ recta est lectio. $\kappa\bar{\alpha}\kappa\bar{\iota}\bar{\iota}$ enim annos solidos imperauit, & trigésimo decessit: de quibus tredecim imperium cum filio communicauit. Eius anni $\kappa\bar{\alpha}\kappa$, qui ultimus illi & vitæ, & imperij fuit, meminit, ut toties diximus, Ezekiel Propheta statim initio libri sui.

$\epsilon\bar{\nu}\bar{\iota}$ *Ad initium Ithobali secundi Tyrionum Dynastæ.*] Ad distinctionem Ithobali eius, qui fuit focer Achabi Regis Samariæ, iste vocetur a nobis Ithobal secundus. Iosephus eruditissimus & *πολυστορκώτατ* Θ scriptor ab initio huius Ithobali, ad $\kappa\bar{\iota}\bar{\iota}$ annum Iromi secundi, putat annos $\iota\bar{\iota}\bar{\iota}$, menses $\bar{\iota}\bar{\iota}$ ex Phœnicum Annalibus. Annus autem Iromi tertiusdecimus absolutus ex auctoritate eorundem Annalium incidit in initium Cyri Persarum regis: hoc est in annum periodi Iulianæ 4154. Deductis annis $\iota\bar{\iota}\bar{\iota}$ solidis de initio Cyri, remanet initium Ithobali annus periodi Iulianæ 4100, aut 4099 plus minus.

$\epsilon\bar{\nu}\bar{\iota}\bar{\iota}$ *Ad initium Nabuchodonosori.*] Anno excessus Nabopollassari Nabuchodonosorus in Babyloniam reuersus est, accepto de obitu patris nuncio, ut auctor est Berossus, anno nimirum periodi Iulianæ 4119, expugnata Tyro, quam $\kappa\bar{\iota}\bar{\iota}$ annos obsidione presserat; qui deducti de 4119 relinquunt annum expeditionis Nabuchodonosori primum 4086 in periodo Iuliana: qui quidem erat quartus Ioakim filij Iosifæ. Ierem. $\kappa\bar{\alpha}\bar{\nu}$, 1. Iam de annis Regum Iuda dubitare non possumus, quum quartum Ioakimi demonstratione historica teneamus: quod omnes Chronologos hætenus fugit, propterea quod monumenta Græcorum partim neglexerunt, partim non intellexerunt, aut omnino non consuluerunt. Aliter probatur per annum expugnatae Tyri.

$\epsilon\bar{\nu}\bar{\iota}\bar{\iota}\bar{\iota}$ *Ad deportationem Iechonia regis Ieros. & initium $\iota\bar{\alpha}\bar{\alpha}$ annor.*] Hæc partim pendent a $\epsilon\bar{\nu}$ Epocha: ubi quintus annus Iechoniæ est trigésimus Nabopollassari, & infra ad Epocham $\epsilon\bar{\alpha}$ repetitur. Secundum illa, quæ utrobique demonstrantur, annus capti Iechoniæ est 4114 in periodo Iuliana. Hinc orditur Ieremias $\iota\bar{\alpha}\bar{\alpha}$ annos deportationis Babylonicæ; cap. $\kappa\bar{\alpha}\kappa\bar{\iota}\bar{\iota}$, 10, ubi & diserte septuaginta annorum fit mentio $\kappa\bar{\alpha}\kappa\bar{\iota}\bar{\iota}$, 5, 6, & spem facit deportatis reditus in patriam: quod & perspicue sine ullo ænigmate Ezekiel expressit $\kappa\bar{\iota}$, 16, ad finem usque. Et sunt, qui Ieremiæ & Ezekieli audent præscribere, & a capto Sedekia Hebdomadas illas deducere? Vnde eorum rationes huius interualli exitum deducunt ad decimum annum post obitum Cyri, ut Cyrus etiam apud inferos decimo anno post obitum suum de restitutione Hebræorum edicta faciat. In hoc insanientium numero non postremas occupat Benedictus Pererius, qui non solum a Sedekia casu has Hebdomadas deducit, sed etiam eos postulat delirij, qui a capto Iechonia numerant. An Ieremiam huius sententiæ auctorem cum illis, qui eum sequuntur, delirum facit, ipse viderit. certe is per totum Commentarium suum in Daniele fidem facit se harum rerum imperitissimum esse. Tanti illi fuit decem libros in illum Prophetam scribere, non alia de causa, quam ut suam inscitiam in carpendis alijs, ambitionem in tam immani, tam inutili mole commentarij posteris testatam relinqueret.

$\epsilon\bar{\nu}\bar{\iota}\bar{\iota}\bar{\iota}\bar{\iota}$ *Ad expugnationem Tyri.*] Annis expeditionis Syriacæ Nabuchodonosori adde $\kappa\bar{\iota}\bar{\iota}$ solidos, per quos Tyrus oppugnata. Annis expeditionis 4106. Ergo 4119 est annus expugnatae Tyri. Tam annus oppugnationis demonstratius est, quam $\kappa\bar{\iota}\bar{\iota}$ illi anni obsidionis, qui diserte extant in annalibus Phœnicum. Aliter: Ab initio Ithobali, ad initium Cyri, intercesserunt anni $\iota\bar{\iota}\bar{\iota}$, menses $\bar{\iota}\bar{\iota}$. Regnauit Ithobalus annos $\kappa\bar{\iota}\bar{\alpha}$, quibus de $\iota\bar{\iota}\bar{\iota}$ deductis, remanent $\kappa\bar{\alpha}\bar{\alpha}\bar{\nu}$ anni ab excessu Ithobali, ad initium Cyri: quibus si adieceris $\kappa\bar{\iota}\bar{\iota}$ annos oppugnationis Tyri, & aggregatum de initio Cyri, id est de anno 4154, deduxeris, remanet annus 4016, primus scilicet tam oppugnationis, quam expeditionis Nabuchodonosori, idemque septimus currens Ithobali. Iosephus: *οὐκ οὖν ὁ σύμπας χρόνος ἔτη πενήτην τεσσαρα, καὶ πέντε μῶνες πρὸς αὐτοῖς. ἐβδόμῳ μὲν γὰρ * πρὸς τῆς Ναβουχοδονοσορ βασιλείας ἤρξατο πολιορκεῖν Τύρον.* Et antecedentia, & ea, quæ ante demonstrauimus, satis vincunt legendum esse: *ἐβδόμῳ μὲν γὰρ ἔτος τ' αὐτῆ βασιλείας Ναβουχοδονοσορ, &c.* De tempore oppugnationis $\kappa\bar{\iota}\bar{\iota}$

annorum idem præstantissimus scriptor: καὶ Διοκλῆς ἦ ἐν τῇ ὁδοῦ τῆς ἀπικιῶν μνημονεύεται ἡ βασιλεία (nempe Ναβαχοδοносόρος) καὶ φιλόστολος ἐν ταῖς Ἰνδικαῖς αἰσὶ καὶ φοινικιαῖς ἱστορίαις, ὅτι ἐπὶ ὁ βασιλεὺς ἐπιλόρησε τὸν βασιλεύοντα κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν Εὐθαλάα τῆς Τύρου. Deprehensus est primus annus oppugnationis demonstratiue, quem nemo negare potest fuisse primum expeditionis Nabuchodonosori, nisi cum Berofo, Megasthene, & Annalibus Phœnicum, atque adeo cum omni antiquitatis memoria pugnam cōmittere postulat. Nam ex illis manifestum est propter defectionem Tyri statim Nabuchodonosorum a patre ad rebellem Tyri Dynastam missum fuisse. Hæc omnino cum sacris libris conueniunt. Et quidem nemo antea hoc demonstrare potuit. Itaque deprehenso primo anno expeditionis Syriacæ, adipiscimur annum quartum Ioakimi, & consequentur tam eorum regum, qui antecedunt; quam qui quartum Ioakimi annum sequuntur.

Ibid. & *excessum Nabopollaffari.*] Annus trigessimus currens Nabopollaffari est tertiusdecimus absolutus, vel $\overline{\text{xxiii}}$ iniens expeditionis Syriacæ secundum ea, quæ demonstrata sunt, & septimus Ichobali, & quintus absolutus capti Iechoniae. Nam anno $\overline{\text{viii}}$ completo expeditionis suæ Nabuchodonosorus Iechoniam regem una cum Ezekiele in Babyloniam deportauit. Quinto anno vertente visio est oblata Ezekieli, qui profecto erat trigessimus Nabopollaffari ex demonstratis. Quare ille trigessimus annus, cuius statim initio Prophetiæ suæ meminit, quum dicatur esse quintus capti Iechoniae, manifesto est annus Nabopollaffari. Adde, quod Prophetæ in illis regionibus scribebat, in quibus regnabat Nabopollaffarus. Ecquis igitur annus ille fuerit, nisi Nabopollaffari? Futilitas de libro legis inuento, quo nihil iocularius excogitari potuit, & de trigesimo anno Iobelei, quo nihil falsius esse potest, satis a nobis exagitata est a libi, præsertim in Prolegomenis de Emend. Temp. Et sunt tamen, qui somnijs suis indulgere malunt, quam demonstrationibus veris victas manus dare. Quam portentosa sunt eiusmodi ingenia. Quia vero adhuc ceruicofisi quidam aduersus torrentem brachia dirigunt, & trigessimum illum annum volunt trigessimum Iubilei esse, age uno verbo amentiam eorum confutemus. Annus quintus Sedekia, quod negare non possunt, erat primus hebdomadis, siquidem ultimus erat Sabbaticus. At trigessimus annus unius Iubilei est secundus quintæ hebdomadis. quod si annus quintus Sedekia erat trigessimus Iubilei, erat igitur secundus annus Hebdomadis. Atqui erat primus, ut paulo ante ostendimus. Quod est absurdum. En iecur prophetarum huius æui, qui in profanis literis nihil veri extare hariolantur. Dicant igitur nobis, si trigessimus ille annus neque ad Iubileum, neque ad librum legis repertum pertinet, quo illum referunt? Expecto quid dicturi sint.

lx. *Ad initium VVaphris.*] Hic est, qui Herodoto ἀπείρης, Ieremia $\overline{\text{xliiii}}$, 30, γρη Aphrea dicitur: Masoritis γρη Ophrea: cuius anno quinto captus est Sedekias, & reliquæ Iudæorum de illa clade ad eum confugerunt, auctore Ieremia ibid. Africanus, & post eum Eusebius: Οὐάφρης, ἢ ὡσεὶ Φυγον, ἀλάσσης ἐπὶ Ἀσουρίων Ἰερουσαλήμ, οἱ τῶν Ἰσραηλίων ἐσθλοῖσι. Quum hæc reliquæ multum creuissent in Aegypto, earum ἀποδασμὸν in Hyrcaniam, & Median, & Caspium mare traduxit Artaxerxes Ochus: ut extat in Canone Eusebiano.

lxi. *Ad excidium Templi.*] Qui minimum interuallum a conditu Templi, ad excidium eius ponunt, constituunt illud annorum $\overline{\text{cccxxx}}$, aut $\overline{\text{cccxxxii}}$: quos refellit exacta annorum regni Iudæ series: ex cuius contextu illud interuallum est præcisè annorum $\overline{\text{cccxxvii}}$. quibus si adieceris interuallum ab Exodo, ad conditum Templi, colligentur anni 907 absoluti. Itaque anno 908 labente omnino contigit excidium Templi, & casus Sedekia. Excessus Moysi, id est quadragesimus annus ab Exodo, est primus Hebdomadis annalis: & consequenter annus $\overline{\text{xxv}}$ est primus Hebdomadis, utpote primus γεωργίας, siue κληροχίας, quemadmodum ad $\overline{\text{xxxv}}$ Epocham demonstratum est. Deductis 47 de 908, remanent anni absoluti 861 a primo anno primæ Hebdomadis, ad casum Sedekia; quæ sunt Hebdomades $\overline{\text{cxxxii}}$. Atqui ultimus Sedekia erat Sabbaticus, teste Ieremia $\overline{\text{xxxviii}}$, 9, 10. Itaque annus ultimus Sedekia, hoc est ab Exodo, ad eius casum, non potest esse neq; maior, neq; minor. Nam Sabbaticum omnino esse necessè est. Et qualiter statuunt, tota errant via. Anno igitur Sabbatico deleta sunt Ierosolyma, quæ sua Sabbata celebrarunt, hoc est cessauerunt, usque ad reditum Iudæorum, ut est in fine Paralipomenon: non quod inde capiendum sit septuaginta annorum initiū, ut Theologastrosum natio hariolatur: sed quod cessauit terra, & ab omni cultura vasta fuit, quemadmodum anno septimo Hebdomadis omnis agricolatio & cultus terræ cessare solet. Quod autem memoria annorum Sabbaticorum etiam in exilio retenta fuerit, patet ex $\overline{\text{xxix}}$, 27 Ezekielis, qui annum decimum Sedekia vigesimum septimum Iobel fuisse dicit. Annus decimus Sedekia erat 907 ab Exodo: Deductis per regulam perpetuam 47, & residuo 860 in 49 diuiso, relinquuntur Iobelea $\overline{\text{xxv}}$ absoluta, & $\overline{\text{xxvii}}$ annus insuper currens de $\overline{\text{xxv}}$ Iobel. Apud Ezekielem

mentio non quidem Iobel, sed anni tantum fit. Nam annos Hebdomadis & Iobel, sine additione usurpabant. Ierem. *xxviii*, 1. *Et accidit hoc anno, principio Sedekia regis Iuda, quarto anno, quinto mense.* Non dixit quarto anno Hebdomadis, aut Semittah: Quum igitur *xxix*, 27 Ezekielis vigesimus septimus annus sine mentione Iobel positus sit, eoque annum vigesimum septimum intelligere debemus, præter annum Iobel, præsertim quum ille annus fuerit vigesimus septimus Iobel? Quæ ibi & Iudæorum & nostri interpretes somniarint, non referam. Qui verum adeptus est, quid opus habet de falso triumphare? Hinc colligitur, quam imperite Iudæi annum trigessimum, cuius mentio in principio Ezekielis, ad Iobel referunt. Nam si decimus annus Sedekia est vigesimus septimus Iobel, quomodo quintus annus potest esse trigessimus Iobel? Sed negari non potest ut epochæ Mundi, ita etiam Hebdomadum & Iobeleorum rationem omnem ignoratam fuisse. Nos infra subiecimus Indicem omnium Iobeleorum ab anno primo *geographas*, ad excidium posterioris Templi, ne diutius tam necessaria res ignoretur, & præterea ut firmemus sub utroque Templo Iobelea obseruata fuisse. Quis enim sanus putauerit Iudæos sub posteriore Templo Iobelea neglexisse, quo tempore obseruantissimi ceremoniarum fuerunt, ita ut quadragesimo nono anno vertente prædia vendita ad priores possessores non redirent? Certe hoc putare, est insanire, præsertim quum in Digestis Talmudicis tam curiosè de iure prædiorum disputetur, quæ sub tempus Iobelei ad priores dominos redirent. In hac igitur Tabella primo versu habes lineam Iobeleorum omnium, secundo annos collectos, tertio annos mundi, quibus Iobelea aut celebrata sunt, aut celebrari oportuit. Quum enim Philistæi & Alienigenæ Hebræos opprimerent, an illis Iobelea obseruare vacauerit, non immerito quis dubitare possit. In quantum versum annos Regum coniecimus, quibus contigerit exitus Iobelei. Stante Templo priore, Iobelea obseruata fuisse docet Ezekiel cap. *xxix*, 27, ut supra demonstratum est. Sub secundo Templo negare obseruata fuisse, hoc

TABVLA OMNIUM IOBELEORVM

A PRIMO, AD VLTIMUM, QVOD DESIIT

in anno ante excidium Templi posterioris.

Linea Iobeleorum.	Anni Iobeleorum collecti.	Anni Mundi.	Epochæ Iobeleorum in annis Regum.
1	49	2499 2548	anno 95 post mortem Moïsis.
2	98	2597	
3	147	2646	
4	196	2695	
5	245	2744	
6	294	2793	
7	343	2842	
8	392	2891	3 anno Dauid.
9	441	2940	11 anno Solomonis.
10	490	2989	2 anno Afa.
11	539	3038	10 anno Iosaphat.
12	588	3087	19 anno Ioas.
13	637	3136	28 anno Amasia.
14	686	3185	48 anno Azaria.
15	735	3234	13 anno Ezechia.
16	784	3283	33 anno Manasse.
17	833	3332	25 anno Iosia.
18	882	3381	21 anno excidij Templi.
19	931	3430	primo Darij Hytaspis.
20	980	3479	14 anno Xerxis.
21	1029	3528	2 anno Darij Nothi.
22	1078	3577	52 anno Artaxerxis Memoris.
23	1127	3626	anno obitus Alexandri.
24	1176	3675	9 anno Philadelphi.
25	1225	3724	20 anno Ptol. Evergetæ.
26	1274	3773	2 anno Ptol. Philometoris.
27	1323	3822	16 anno Ptol. Evergetæ secundi.
28	1372	3871	primo Ptol. Dionysij.
29	1421	3920	13 anno Augusti.
30	1470	3969	19 anno Christi.
31	1519	4018	68 anno Christi.

vero est negare eo tempore ullam legis obseruantiam fuisse. Quomodo enim Gens legis suæ studiosissima illi præcepto affirmatiuo satisfacere potuisset, quo quinquagesimo anno incunte prædia tam rustica, quam urbana ad priores dominos redirent? Iesus Siracides in præmio Ecclesiastici scribit se in Aegyptum venisse anno *xxviii* sub Ptolemæo Evergetæ. Non dixit anno *xxviii* Ptolemæi Evergetæ, qui annos tantum *xxvi* regnavit. Quum igitur ille vigesimus octauus annus neque Ptolemæo Evergetæ attribuat, neque tot annos ille Ptolemæus regnavit, haud dubium est, quin de anno *xxviii* Iobel intelligendum sit. Illud Iobel currebat a *x* anno Ptolemæi Philadelphi, deficiens in *xx* Ptolemæi Evergetæ. Annus igitur vigesimus octauus vigesimi quarti Iobel, quo scribebat Iesus Siracides, erat *ix* Evergetæ, numero Eusebiano *mdccclxxix*. Quod certissimum est. Hinc, & ex Ezechiele, & Ieremia, docemur annos Iobel, & Hebdomadis, sine mentione Iobel, aut Hebdomadis, a scriptura usurpari solitos. Sic Aethiopes annos periodi

Dionysianæ ut plurimum sine adiectione putare solent: quum tamen aliquando annos Gratia citare soleant. Scito autem epochas annorum mundi, quas hic posuimus, esse annum ultimum Iobelei, non primum. Nam illæ omnes epochæ sunt septenariæ. Atqui Iobel indicebatur anno primo Hebdomadis. Itaque primum Iobel indictum fuit non in anno Mundi 2548, sed incunte 2549: ut diserte extat in Leuitico. Ita de alijs iudicabis. Semitrah enim inibat neomenia Tisri. id est, annus septimus remissionis complebatur in ipsa neomenia Tisri, quum iam iniret primus Hebdomadis sequentis. Deuteronomij xv, 1. At Iobel, anno xix completo indicebatur in x Tisri anni quinquagesimi. Leuit. xxv, 9. Itaque quemadmodum a neomenia Tisri ineuntis Hebdomadæ, ad neomeniam Tisri desinentis Hebdomadæ, ita a x Tisri ineuntis Iobel, ad x Tisri desinentis Iobel, erant septem hebdomadæ hebdomadarum: hoc est anni xix absoluti. Sed ad excidium Templi reuertamur. Id, ut vidimus, contigit anno Sabbatico, 390 annis ab apostasia Ieroboami, 40 autem a prædicatione Ieremiæ. Ita enim intelligendus locus ille Ezechielis a Iudæis pessime vexatus, cap. lvi, 4, 5, 6. Hieronymus in eius loci explicatione sententiam eorum sequitur.

cxvi *Ad initium Iromi secundi.*] Secundus vocatur ad differentiam eius, qui cedros, & opifices Solomoni ad Templi constructionem subministravit. Eius anno xlii Cyrus inibat imperium in Perside. Iosephus ex annalibus Phœnicum: *παραρρησκα δεκάτω έτει τ̄ Ειρώμης (Βασιλίας) κύρ* & *ὁ Πέρσης τὸ κράτ̄ παρέλαβεν.* Non igitur operosum fuerit huius regis initium deprehendere. Nam xlii anni solidi de anno periodi Iulianæ 4154 deducti, qui est annus primus Cyri, relinquent initium Iromi in anno periodi Iulianæ 4141. Huius Regis annus quartusdecimus fecit, ut initio Ithobali deprehensio, ex septimo eius anno primum expeditionis Syriacæ Nabuchodonosori e latebris eruerimus. Unde colligi potest, quam necessaria sit hæc epocha, & illa Ithobali, ut ex xlii anno Iromi septimus Ithobali, ex septimo Ithobali primus expeditionis Syriacæ inuestigetur. Iosephus enim ex Annalibus Phœnicum xlii annos cum iii mensibus putat ab initio Ithobali secundi, ad xlii Iromi secundi. Sed deprehensio xlii anno Iromi, qui concurrebat cum primo imperij Cyri, initium Ithobali eruitur, & hinc annus septimus eiusdem, primus nimirum expeditionis Syriacæ, quem primum Nabuchodonosori scriptura vocat. Rursus hæc epochæ confirmant nostram de anno trigesimo apud Ezechielem sententiam, quam alioquin ex Ptolemæo didiceramus. Denique antequam ad illos annales Phœnicum mentem adijceremus, idem & de illo trigesimo anno, & de annis Regum Iuda, & de Epochâ Exodi pronunciauimus. Sed quando hæc omnia æquum lectorem inuenient? An illis hoc promittere possim, equidem nescio. Hoc unum scio, nondum inuenisse, qui aut intelligerent, aut saltem amarent.

cxvii *Ad excessum Nabuchodonosori.*] Iechonias anno trigesimo septimo deportationis suæ teste Ierem. lvi, 31, in integrum restitutus est ab Evvilmerodacho filio Nabuchodonosori, quem Canon Mathematicus vitiose Illoaradamum vocat: quod est idem nomen, sed vitiose a Græculis conceptum. Annus capti Iechoniæ 4114. Adiectis 36 solidis, consurget annus excessus Nabuchodonosori, & primus Evvilmerodachi 4150. de quibus detracto anno excessus Nabopollasari 4119, remanebunt anni xxxi imperij Nabuchodonosori, quos post patrem solus regnavit. xvi autem cum patre regnavit. Fiunt omnes anni ab expeditione Syriaca, ad excessum Nabuchodonosori, xlii, ut recte quidem extat in Canone Mathematico, sed illi anni ad suum tempus conuenienter *ἐκ ἐπι χηάθησαν*, hoc est, relati non sunt.

cxviii *Ad eadem Baltasari.*] Quod Laborosardachus Nabuchodonosori ex filia nepos non alius sit, quam Baltasar, tam validis argumentis a nobis demonstratum est in opere de emend. Temp. ut neque dubitandi ulla causa sit, neque necessitas repetendi. Interfectus est ab amicis, ut scribit; Berofus, & Daniel, quos conuiuio adhibuerat, qui antea de eo interficiendo consilium iniuerant, quorum signifer Nabonidus Darius Medes, qui post eum a coniuratis in folio regni collocatus est. Genus mortis exponitur a Berofus, *ὑπὸ τῶν Φίλων ἀπειτυμπανίδη.* Grammatici: *ἀπυτυμπανίσαι, ἔχ ἀπλῶς τὸ ἀπυτείναι, ἀλλὰ τυμπάνω, ὃ ἐστ̄ ξύλον, ὅπερ σκυτάλλη καλεῖται.* Photius 566, 30: *ὁ ἡ Ισλιανὸς σιωπῆ ἔδέξατο καρτερῶν τὰς πολλὰς ἐπὶ τῷ νῶτ̄ε διὰ τῶν τυμπάνων πληγὰς. καὶ γὰρ πολλὰς ἐπαίετο βακτηρίαις.* Hoc Gallice vocamus *Massaculum.* & verbum *Massaculare.* & *ἀπυτυμπανισμὸν Massaculamentum*, qui Siculis & Arguis olim *σκυταλισμὸς*, Romanis *Fustuarium*, quod *ξύλοκοπέον* vertit Polybius. Nam, ut supra ex Grammaticis retulimus, *τύμπανον* est *σκυτάλη.* Gallice *Billot*; *βακτηρία*, ut paulo ante ex Photio. In veteri editione Græca Danielis legebatur, citante Iustino, *καὶ ἀπειτυμπανίδη τὸ θερίον*: pro quo hodierna editio, *ἀνηρέθη. ῥοπάλοις πάειν* aliter dicitur Olympiodoro *ῥοπάλοις πειόμεν* & *ἀναίρειται.* item 762, 25, *Τιμόθεον ῥοπάλοις ἀναίρειθῶσαι.* Quia igitur amici illi in conuiuium inermes venerant, *τῷ τυχόνι ὄπωλῶ*, telo, quod fors obiecit, ligno, aut scamno,

aut cali

aut talid genus, miserum illum adolescentem regem oppresserunt. Quis non videt hæc cum Danielis verbis conuenire, quanuis genus mortis expressum non sit, ubi tantum mentio fit conuiuij nocturni, & mortis regis in eadem nocte? Quis potuit illum interficere, præter conuiuias ipsos? Hoc non videre, quid aliud est, quam cæcutire? negare, quid aliud, quam insanire? Certe Daniel homini intelligenti nihil aliud designat, quam Balthasarum inter epulas ab amicis obruncatum fuisse. Nam de obsidione Babylonis sub Cyro, & stramentitio Medorum rege Dario, & alijs, quæ insania Chronologorum commenta est, quid opus est repetere, quæ strenue alibi a nobis confutata sunt? imo, si fas dicere, quæ tantum non erant, ut confutari deberent? Qui nobis impudenter aduersantur, quanuis vero vincuntur, tamen ob hanc unam causam recalcitrant, quia putant nos solos in ea hæresi esse. Quod si sciuisent ab alio dictum esse, aut illum solum citarent testem, aut me non solum ita sentire dicerent: ac propterea non recusarent vero vinci, modo alio auctore, aut vindice, quam me. Berofus ab excessu Nabuchodonosori, ad initium Nabonidi, interijcit annos sex, menses nouem: unde sequitur, Nabonidi initium cadere in annum 4157 periodi Iulianæ: finem impetij, & fugam eius, in 4173: expugnationem in munimento Borsippeno in 7176, vnde confurgit initium Cyri in imperio Babylonio.

Ibid. & *initium Darij Nabonidi cognomento Medi.*] Hunc Darium Daniel $\alpha\bar{\nu}$, 1, vocat דָּרְיֹוֹס Μῆδων . & $\bar{\nu}$, 1, Μῆδων quod idem est cum articulo δ . a Megasthene & Abydino Μῆδος . causa cognominis redditur a Daniele $\alpha\bar{\nu}$, 1: *Darius filius Xerxis de semine Medorum*. Quia igitur a Medis oriundus, propterea Medus dicitur, inquilinus Babylonis, ut diserte expressum est apud Adydinum; & perspicue ex Daniele colligitur, quum cum, aut eius patrem Xerxen, aut fortasse auum de semine Medorum fuisse dicit, hoc est oriundum a Medis. Itaque hic pessimi Grammatici hæcenus fuerunt, qui aliter apud Daniele illa interpretati sunt: & quod ridiculum est, ex homine Medis oriundo, Babylonis inquilino, regem Mediæ faciunt. & non sine historico argumento nugari viderentur, cumulum insaniam addiderunt, quum Astyagen cum esse dixerunt, & ex ludicra Cyripædia Xenophontis id probare conantur. Rursus urgent ex Daniel. $\bar{\nu}$, 28. *Regnum tuum diuisum est, & traditum Medis & Persis*. Ergo duobus regibus, Cyro Persarum, Dario Medorum. Quid ergo facient illo? $\bar{\nu}$, 8, *lex Medorum & Persarum*. An Cyrus rex Persarum, & Darius rex Medorum eam legem fecerunt? Non ita dicent. Ergo antea unus erat rex, qui eandem legem Persis & Medis sanxit. Ecquis ante Cyrum erat rex Persarum simul, & Medorum? Ester 1, 14, 18, *septem principes Persarum & Medorum*. An Medi primi habebant illos septem principes, quos Herodotus solis Persis attribuit? Futile est argumentum. Persas & Medos ex idiotismo vulgi tam scriptura, quam exotica historia accipit. Notum illud: *Quum Medi irrupere nouum mare* — Atqui Persæ, non Medi tantum. Rursus Aufonius: *Hunc cuperes rex Medæ tuis*, &c. Xerxem ita vocat. Μηδοσμός in veteri Græcorum historia est factio, siue partes Persarum, non Medorum, quorum tunc regnum nullum erat: imo qui Persarum regno prouincia accesserant. Sed si hoc cerebrosis capitibus satis non est, quis dubitat, Nabonido pulso, regnum Chaldæorum ad Medos & Persas peruenisse, siquidem ad Cyrum Mediæ & Persidis regem traductum est? Quam igitur latebram pertinaciæ quærent? Ineprissimæ velitationes. Videntur tamen sibi acuti homines, & eos, qui e latebris verum eruunt, Grammaticos vocare ludus est. Hoc modo Aristoteles, Hipparchus, & Ptolemæus Grammatici audient, & Sophistis, ac Methodistis vapulabunt.

$\alpha\bar{\nu}$ vi *Ad laxationem captiuitatis.*] Annus septuagesimus captiuitatis Iechoniæ in periodo Iuliana 4183 desinit in anno vigesimo nono Cyri ad finem decurrentis. Cyrus autem obiit anno imperij sui $\alpha\bar{\nu}$ xi corrente. regnauit enim solidos $\alpha\bar{\nu}$ x. Itaque Daniel trigessimum primum annum Cyri vocat tertium, quod tertius sit a vigesimo nono, qui Iudæis libertatem reddidit. Quare primus annus Cyri vocetur, alibi perspicue demonstratur. Fabulas. Aretalogorum ex Cyripædia missas facimus. Ex Cyripædia aliquid ad fidem gestis aut historiæ faciendam depromere, est incitiam suam cum odio veritatis coniunctam traducere.

$\alpha\bar{\nu}$ viii *Ad Regifugium.*] Per annos $\alpha\bar{\nu}$ xlvi regnatum Romæ fuisse prodit Varro: Cato per $\alpha\bar{\nu}$ lvi: Eusebius nescio cuius fidem sequutus per $\alpha\bar{\nu}$ xi, triennio minus, quam Cato, quadriennio, quam Varro. Itaque prima Palilia Varro in $\alpha\bar{\nu}$ xiii anno $\bar{\nu}$ i Olympiadis, Cato in sequenti anno statuit: Dionysius Halicarnassensis in primo Olympiadis $\bar{\nu}$ i: secundum quæ Regifugium conuenit in annum primum Olympiadis $\alpha\bar{\nu}$ xviii, annis $\alpha\bar{\nu}$ xlvi a primis Palilibus. Eam tanquam omnium optimam sententiam sequuti sumus.

$\alpha\bar{\nu}$ xix *Ad transitum Xerxis.*] Anno, quo Hellepontum Xerxes traiecit, & Athenas incendit, Olympicum ludicrum actum fuisse scribit Herodotus. Quod verissimum est. Xerxes enim traiecit

traiecit Hellepontum vere illius anni, in cuius aestiuis diebus Olympias $\overline{\text{LXXXV}}$ celebrata est, Callia Athenis Prætoræ, die $\overline{\text{XXI}}$ Augusti.

$\overline{\text{LXXX}}$. *Ad observationem solstitij.*] Meton & Euctemon solstitium obseruarunt die $\overline{\text{XXVI}}$ Iunij, feria prima, mane, anno periodi Iulianæ 4282, sub finem magistratus Apseudis, ut est apud Ptolemaeum. Sed erratum est die dimidio, aut amplius. Solstitium enim fuit horis plusquam sex æquinoctialibus post meridiem eius diei, anno Mundi 3518, quo neomenia Karkinonos fuit feria secunda: nimirum quo solstitium contigit non $\overline{\text{XXVI}}$, aut amplius, horis ante meridiem feriæ primæ, sed totidem fere horis post meridiem eiusdem, unde sumit initium feria secunda. Ideo eam obseruationem Metonicam & Euctemoniam Ptolemaeus vocat *τήρησιν ὀλοαρεῆν*, non *ἀκριεῆν*, quod quidem mirandum non est. Non enim illud solstitium ex intervallo vetustioris obseruationis collegit Meto, sed ex suo Heliotropio, quod Athenis in Comitio collocarat. Quam fallax vero sit methodus, quæ *τροπὰς & ἰσημερίας* Solariorum umbilicis venatur, non adhibito longinquioris obseruationis intervallo, & omnes sciunt, qui eiusmodi rebus operam dant, & nos in Canonibus doctrinæ anni veteris Chaldaeorum ostendimus. Heliotropium autem a Metone dedicatum eodem anno, quo solstitium obseruauit, ex Philochoro probat Scholiastes Aristophanis *Ὀρνίθων*. ὁ δὲ φιλόχορος ἐν Κολωνῶν μὲν αὐτὸν εἶδεν λέγει θεῖναι, ἐπὶ Ἀψιδεύς δὲ τὴν Πυθοδώρα ἡλιοτρόπιον ἐν τῇ νυκτὶ ἔση Ἐκκλησίᾳ πρὸς τῶν τεύχεσσι τῶν ἐν τῇ Πυκί. Quem locum vulgo deprauatissimum ita legendum esse in lib. ἡ de Emend. Temp. monuimus. Sub Apseude igitur & solstitium simul obseruatum, & Heliotropium, ex quo illud solstitium indagatum est, ab eodem Metone positum. Sed non primus Meto Heliotropium posuit. Iam antea idem fecerat Pherecydes Syrius, cuius ἡλιοτρόπιον ad suam usque ætatem σώζεσθαι ἐν Σύρω τῇ νήστῳ scribit Laertius. Neque ipse Pherecydes primus hoc fecit. Anaximander enim iam antea id excogitauerat. Suidas: ἡλιοτρόπιον, ὠλογγίον. γνάμων ἐστὶν τὸ ἐν ταῖς ἡλιοτροπίαις πηγνύμενον. ὅπερ ἐφέρεται ὁ Ἀναξίμανδρος, καὶ ἔφησεν ὅτι τὸ σκιοθήρων ἐν Λακεδαίμονι. Idem: γνάμων, τὸ ἐν ταῖς ἡλιοτροπίαις πηγνύμενον, ὅπερ ἐφέρεται Ἀναξίμανδρος, καὶ ἔφησεν ὅτι τὸ σκιοθήρων. quæ verbatim transcripsit ex Laertio.

$\overline{\text{LXXXI}}$. *Ad neomeniam Hecatombæonis περὶ Ἰανείας.*] Meton post obseruationem solstitij, $\overline{\text{XXIX}}$ diebus, id est $\overline{\text{XV}}$ Iulij, neomeniam Hecatombæonis primi Enneadecaeteridos suæ statuit, $\overline{\text{XXII}}$ die Scirrhophorionos, ut scribit Diodorus. quod verissimum esse ratio vincit. Erat annus secundus periodi Atticæ, cuius Scirrhophorion iniuit tertia Iulij. Proinde $\overline{\text{XV}}$ Iulij congruebat τῇ $\overline{\text{Iθ}}$ Σκίρροφορέων. Sed Meton rationem habuit illius meridiei, in qua neomeniam primi sui Hecatombæonis statuit, non autem feriæ sequentis. Nam secundum hæc neomenia incepit meridie feriæ quintæ: sed secundum rationem temporis ciuilem ea fuerit feria sexta. Quia vero Enneadecaeteris Metonica maior est $\overline{\text{VI}}$ horis, quam Dionysiana Paschalis, aut Calippica *περὶ Ἰανείας*, & ex eo excessu post $\overline{\text{LXXVI}}$ annos dies unus rationibus Metonicis accrescit, hinc factum; ut neomenia Metonica in verum tempus ciuile restituta sit. Nam Epacta Iuliana, quæ notaret nouilunium, capit esse $\overline{\text{X}}$, quæ ex regione $\overline{\text{XV}}$ diei Iulij opposita est. Nemo vero antea sciebat neque unde iniuit Enneadecaeteris Metonica, neque quoto anno quota Olympiadis, quoto mense Iuliano, quota die mensis, neque quis modus fuerit illius Enneadecaeteridos. Sed Mathematici hæc sciebat etiam antequam a nobis indicata essent. quid nisi Sufficit Mathematicum esse, ut nihil ignores. Scripta Mathematicorum classis non infimæ, neque minorum gentium satis probant eos Metonem quidem auctorem fuisse Enneadecaeteridos non ignorasse. quæ vero ulterius adiecerunt, ea melius erat taceri.

$\overline{\text{LXXXII}}$. *Ad secundum annum Darij Nothi.*] Daniel initium $\overline{\text{LXXX}}$ Hebdomadatum suarum ab edito secundo instaurationis orditur: hoc est, a secundo anno Darij Nothi: a quo eæ Hebdomades putatæ desinunt in primo anno belli Iudaici. Annus secundus Darij Nothi 4290. Annus excidij Templi posterioris 4783. Intervalium, anni 490, & anni præterea tres. hoc est Hebdomades septuaginta cum dimidia, siquidem accedat dimidium anni. Ipse quoque Daniel præter $\overline{\text{LXXX}}$ Hebdomas addit semissem hebdomadis, quem quidem, imo omnes, hætenus putarunt esse semissem unius de septuaginta hebdomadibus. Sed vide, quæ in opere de Emend. Tempor. de hoc a nobis disputatum est. Hæc vero Eusebiana extant in Chronico Calaubon: ἐν πόθειν Ἀφρακαῖος δέριθμοι καὶ τὴν δὲ Δανιὴλ περὶ Φησίαν τὸν τὴν ἑβδομάδων δέριθμόν αὐθιγόντων εἰς ἑπτα ὑγ. καὶ ἕξαι πέντε αὐτῶν περιεχόμενας μὲν τὴν δὲ Χρυσῆ ἀνάληψιν ὅτι τὴν δέχων Νεφέων Γνωμαίων αὐτοκράτορος. καὶ ὅτι ἡ πόλις δέξαμένη πολιορκίαν δούπερ ἔτι δὲ μετ' αὐτὸν βασιλευσάτω Οὐεσσασιανῆ καὶ δούπερ σὺν Ὀλυμπιάδων τε ἑκάστῳ ἄλωσιν, ἡγεῖται αἰχμαλωσίαν ὑπέμεινε. Terminat hæc hebdomadas Africanus excidio Ierosolymorum, nos belli Iudaici initio. Inter nostram, & illius sententiam, dimidiæ Septimanæ tantum discrimen est.

$\overline{\text{LXXXIII}}$. *Ad captam Babylonem.*] Hic casus non potest ignorari. Nam præterquam quod omnes

uno ore illum conferunt in annum π Olymp. κπ, ἀρχοντῶν Ἀθηναίων Δεσιφάνους, accedit demonstratiuus character ex caelo, deliquium Lunæ, Septembris κκ, μεταγεννητῶν εἰκάδι. Erat enim annus κκviii periodi Atticæ. Fallitur vero Plutarchus, qui hoc deliquium sideris contigisse scribit εἰκάδι Βοηδρομιῶν, μυσηρίαις. Mystera quidem temper conueniunt in κκ Boedromionos. sed eo anno neomenia Boedromionos incidit in Kalendas Octobris. proinde Mystera in κκ diem eiusdem mensis. At defectio Lunaris iam antea contigerat vigesima Septembris, εἰκάδι Μεταγεννητῶν. Itaque manifesto Plutarchum fugit ratio, qui εἰκάδι Βοηδρομιῶν, ac proinde μυσηρίαις, contigisse dicit. Neque melior Arriani sententia, qui Πυαιεψίων sidus defecisse tradit. Itaque neque Βοηδρομιῶν, secundum Plutarchum hic locum habet, neque secundum Arrianum Πυαιεψίων, siue ποσειδῶν, siue περσευείας. Undecim enim diebus defectio Lunæ ante pugnam contigerat. Unde pugna commissæ Kalendis Octobris, νεομῶν Βοηδρομιῶν. Calippus in gratiam Alexandri periodum instituit, cuius Hyperberetæus Macedonicus, qui ab hoc argumento Alexandreus vocatus est, conuenit in sextam Octobris, cui respondet Epacta Iuhana κviii. Atque hinc iniiuit periodus Alexandria Calippica. Sed quia Athenienses annum a diebus ægyptiis incipiunt, æstate, quæ hunc autumnum proxime sequuta est, instituerunt initium ab Ægyptiis adecaeterides, atque adeo periodi περσευείας Calippicæ, quæ omnino Metonicam perierunt, ut Metonica antea Octaeterida Harpali de sede deturbarat. Tamen nihilominus ægyptiis Metonicam retinuerunt, ut auctores sunt Theo in Aratum, & Diodorus Siculus.

κκκκκ Ad excessum Alexandri Magni, & Theoi Philippi.] Alexander obiit anno primo Olympiadis κκviii, Nabonassari 425. Unde confurgit initium Epochæ Philippi apud astronomos, siue a Philippo Aridæo, qui nomine tenus rex Macedonum fuit, siue a Philippo patre Alexandri, sub quo reformati sunt menses Macedonum, ut constat ex Epistola ipsius Philippi. Nam quanuis longo post obitum Philippi tempore ea epocha in usus ciuiles recepta fuerit, tamen potuit a Philippo patre Alexandri dicta fuisse, quemadmodum Alexandria Seleucidarum dicta ab eo rege, qui duodecim annis antea in vivis esse desierat.

κκκκκκ Ad æram contractuum Seleucidarum Iudaicam.] Iudæi inibant æram suam contractuum a Nisan anni 3449 in hodierno computo, sex mensibus ante æram Alexandream Antiochenam. Atque ea est, qua liber Maccabæorum prior utitur; quæ a Tifri, ad Nisan, conuenit cum Iudaica: hinc ad Tifri, anteuertitur a Iudaica mensibus sex. Hoc multum imponere potest etiam diligentissimo Lectori in annis, qui vocantur Græcorum in priore Maccabaico. Et certe nemini unquam hæc discrepantia oboluit. Antiocheni enim initium Aerae Alexandrinæ repetunt ab anno Iudaico 3450, Iudæi, ut diximus, ab anno 3449. Ita enim hodieque Iudæi æram suam Contractuum putare solent. Quare in priore Maccabæorum manifesta est anticipatio annorum Græcorum, qui toties ibi citantur, supra Aera Antiochenorum. Semper igitur memineris eos annos Græcorum ad 3449, non ad 3450 annum Iudaicum referre.

κκκκκκκκ Ad æram Seleucidarum Antiochenam.] Calippus Cyzicenus primus omnium ostendit inuiles rationes Octaeteridos Harpaleæ popularis, quæ annum constituabat diem κκκκκκκκ, qui est merus Atticus popularis. Nam Lunarem Harpaleam iandudum Metonica Lameadecaeteris excluderat. Is, inquam, Calippus ostenderat in Octaeteridibus nouem Harpaleis, & una Tetracteride, qui sunt anni κκκκκκκκ, menses ciuiles, & Lunares in orbem recurrere. Itaque periodum totidem annorum tam Lunarium, quam popularium, instituit, initio Hyperberetæi Lunaris a v̄i Octobris capto, idque in gratiam Alexandri Magni, & eius imperij Asiatici, a cuius primo anno, ut antea diximus, periodum suam Lunarem deduxit. sed popularis periodus hinc initium capere non potuit, nisi κκκ annis post hoc tempus, κκκ autem post obitum Alexandri, anno periodi Iulianæ 4402. quo Hyperberetæus Olympicus, id est quartus mensis periodi Olympicæ, statim inibat post κέντητον ὀπωμένον, nimirum post v̄i Octobris, tertia die Hyperberetæi Lunaris. Hæc est ratio, quare κκκ annis post obitum Alexandri periodus Calippi Alexandria incipit. Hodieque ea epocha dicitur Alexandria, Arabibus ἐποχή τῆς δικέρωσῆς, quia Alexandrum vocant δικέρωσῆς. quod alibi demonstrauimus. item Alexandri successores Nubeth dhilkarnain, διαδοχὴ τῆς δικέρωσῆς, successionem Bicornis, ut apud Astrologum Tunisiensem, qui penes nos est, legimus. Idem Arabes hanc epocham vocant أيام اعراس Aiām errūmī, ἡμέρας Ρωμαϊκῆς, quia hodie mensibus pure Romanis constat, quanquam appellationibus Chaldaicis. Γεώργι quoque ἰατρὸς ὁ Χρυσταρκικὸς in suo χειρῶν ἀστρονομικῶν non raro κέντητον τῶν Ρωμαίων vocat, quemadmodum Arabes & Persæ, ex quorum lingua Astronomicum illud in Græcam traductum est. Quam autem periodus Calippica duplex fuerit, popularis, & περσευείας; id est mensium plenorum, quibus populus utebatur,

item

item Lunarium, quibus solus magistratus, τῆς περὶ γενέας quidem initium Macedonibus fuit ab Octobri anni imperij Asiatici, Atheniensibus autem a diebus æstiuus sequentibus. Popularis vero initium incidit in annum $\overline{\text{xxi}}$ post obitum Alexandri a $\overline{\text{vii}}$ Octobris. Huius duplicis periodi illustre exemplum extat apud Iosephum 429 in decreto Atheniensium, quod supra a nobis, quum de anno περὶ γενέας Calippico disputarem, relatum est. in quo mensis περὶ γενέας est Atticus, mensis popularis est Macedonicus. Ibi enim πέμπτη Παιέμης ἀπὸντ Θ est ἐνδεκάτη Μενυχιῶν Θ . ex quo colligitur periodi istius duplicis popularium quidem mensium appellationes Macedonicas, περὶ γενέας autem mensium Atticas fuisse.

$\overline{\text{xxxiii}}$. *Ad eram Alexandream Chaldaeorum.*] Iudæi sex mensibus epocham Antiochenam antecipiunt, ut jam dictum est: Chaldaeos Antiocheni totidem mensibus. Itaque Iudæi anno integro Chaldaeos antecipiunt, Antiochenos interuallo semestri. Media igitur est Antiochena Epochā inter Iudæicam, & Chaldaicam. Chaldaeorum Epochā utitur ἡ ὀπίσθη Μακκαβαϊκὴ λέσση Θ Κυρλιῶν, qui vocatur liber Maccabæorum secundus: Altera autem, id est Antiochena, de qua proxime egimus, Ecclesiæ Antiochenæ, Nestorianis, Syris, & Maronitis in usū est, eamque vocant Terik Alexandria, id est ἐποχὴ Ἀλεξάνδρειαν. Arabes, ut diximus, ῥῶρητ ῥῶρητ Terik dhilkarnaim, ἐποχὴ ἔ δικέρω Θ . Ita vocant Alexandrum, quod corniger voluit pingi, fingi, & nummis incudi. Clemens πορσεπικῶ. Εβέλεπο ἡ καὶ Ἀλέξανδρ Θ Αμμῶν Θ ἦς εἶναι δοκεῖν καὶ κερσοφόρ Θ ἀναπλάττειται πρὸς τῶν ἀγαλμασποσιῶν, τὸ καλεῖν ἀνθρώπων ὑβρίσασθ δὲ δὼν κέρα. Hodie creberrimum nomen Alexandri est Muhammedanis, sed solo nomine ῥῶρητ Dhulkarnaim, quod quidam pronunciant Zilkarnaim. quo pertinent illa Poli Veneti ex lib. primo, Cap. $\overline{\text{xxv}}$. *Balaxiam est quedam prouincia, cuius gens cultum Muhammedanum obseruat, & proprio sermone utuntur. Et quidem ingens regnum est patens in longitudinem itinere dierum $\overline{\text{vii}}$. Reges ex successione imperant demissi ex eadem stirpe, qua originem habet ab Alexandro Rege, & filia Dary Persarum regis. atque adeo omnes illi reges vocantur ZVLKARNEN, hoc est Alexander.* Quo loco quid illustrius esse potest? Dhulkarnaim, vel Dulkarnen, vel Zulkarnen non variat literis, sed pronuntiatione: & proprie est δικέρως, bicorniger: quod ita Alexander pingeretur, & in nummis cuderetur. Quum enim Cyrenæi in nummorum suorum superficie altera silphion, in altera caput Iouis Ammonis cornutum imprimeēt in gratiam Alexandri, eius caput pro capite Iouis in stateribus & tetradrachmis suis cuderunt, quum jam a temporibus Batti silphion in nummis mos eis esset figurare. Nam falso tradit Tzetzes in nummis Cyrenæorum ipsos Cyrenæos incusos fuisse silphion Batto offerentes. Nihil enim tale in vetustissimis illorum tetradrachmis conspicitur. Verba Tzetza:

Τὸ πολυκέρως, ὡς περ οἱ Κυρλιῶν,
 Τῷ Βάτῳ προσέγεναίτο χάριν ἀεργασίας.
 Βάτῳ δ' ἀταμφομένῳ περαιρεσιν τῷ τῶτων
 Ἐν τῷ νομίσματι αὐτῷ ἐχάραξε πυπῶσις
 Τοῦς Κυρλιῶν φερῶν τὸ σιλφίον ἐκείνω.

Porro tunc primum Chaldaei videntur desinisse menses suos tricenum dierum, & Lunares Calippicos usurpasse.

$\overline{\text{xxxvi}}$. *Ad Encania Indæ Maccabæi.*] Erat annus abundans centesimus quadragesimus octauus Contractuum. Neomenia Cailleu prid. Kal. Nouemb. feria $\overline{\text{vi}}$. Encania feria $\overline{\text{vii}}$, Nouemb. $\overline{\text{xxvii}}$, anno periodi Iulianæ 4549. Ergo Sacerdotes Sabbato antecedente, $\overline{\text{xxv}}$ Nouemb. exorsū sunt ἐφημερίας suas, ac stationes functionum suarum. Ecquænam familia sacerdotalis prima inire potuit munus suum, præter familiam Ioiarib, quæ & prima erat ordine, & cuius popularis erat Iudas ipse? $\overline{\text{i}}$ Maccab. $\overline{\text{vii}}$, 1. & Ioseph. A vigesima igitur secunda Nouemb. anni periodi Iulianæ 4549, ad annum 4783, quo excidium Templi contigit, nunquam interrupta fuit functio illarum stationum: ut alibi a nobis accurate demonstratum est: quæ res antea nostris hominibus inaudita & ignota erat. Fallitur vero Iosephus, qui pag. 370 ait pollutionem templi, quam ipse κατὰ λυσιν ἔναθ vocat, contigisse annis $\overline{\text{ccxcvii}}$, postquam a Daniele prædicta fuerat. Prædicta a Daniele anno $\overline{\text{vii}}$ Cyri, qui erat ultimus & vite & imperij Cyri, numero $\overline{\text{mcccclxxxvi}}$. Pollutio contigit numero $\overline{\text{mcccclxix}}$. Interuallam; $\overline{\text{ccclxiii}}$ anni $\overline{\text{xv}}$ annis plus dixit.

$\overline{\text{xxxvii}}$. *Ad eram Tyriorum.*] Anno Christi $\overline{\text{cclxxvii}}$, numero Eusebiano $\overline{\text{mcccxcvii}}$, annus Tyriorum $\overline{\text{ccccc}}$ ponitur ab Eusebio. Anno autem Christi $\overline{\text{ccccc}}$, numero Eusebiano $\overline{\text{mcccclxxxvii}}$, putabatur annus $\overline{\text{vii}}$ a Tyriorum Colonia deducta in actis concilij Chalcedonensis. Interuallo annorum Christi $\overline{\text{cclxxvii}}$, & $\overline{\text{ccccc}}$, qui sunt anni $\overline{\text{clxxi}}$, detracto de $\overline{\text{ccccc}}$, remanebit ideam numerus Eusebianus $\overline{\text{mcccxcvii}}$.

Bene

LIBER TERTIVS.

Bene igitur Eusebio conuenit cum Synodo. Rursus deductis cccc annis absolutis de numero Eusebiano MDCCCLXXIII , remanebit caput Epochæ Tyriorum numerus Eusebianus MDCCCLXXIII . Quia uero anni illi putatur a Colonia deducta in Concilio Chalcedonenſi, mihi non constat quare Colonia uocetur, si a magistratu Romano deducta non est. Nam antiquitas & epocha eius ab eo tēpore repetitur, quo nondum Romani in Syria rerum potiebantur. Hoc enim tempus congruit regno Demetrii & Antiochi Grypi Regū Syriae. Et tamen in illo Concilio uocatur Colonia Consularis, aut Colonia Tyrus Metropolis Consularis. Hoc facile soluitur. Deducta quidem a Romanis, a quo tēpore uocata fuit Colonia. Aera autem eius ab alia causa instituta iam a prisca temporibus recenta fuit. Nam Tyrus deducta fuit ab Heliogabalo, ut patet ex eius, & a uia Mæsa nūmis. Itaque non ab eo tēpore, quo deducta est ab Heliogabalo, sed ab antiqua Aera annos suos Tyrii putabant. Quemadmodum colonia Antiochena deducta fuit a M. Aurelio, & tamen nunquam annos suos Antiocheni ab Aurelio, sed a Iulio Cæsare, putabant. Quare in Actis Synodi a Colonia deducta anni putantur, non quod uerum esset, sed quia ita a vulgo putabantur, & Acta publica illis signabantur. Nam in annis & temporibus citandis plerumque vulgi consuetudinem, non rationē, sequimur, ut in annis Antiochenſium Alexandreis, qui ab Alexandro putantur, quum a Seleuco potius deducendi fuerint. Idem de annis Diocletiani dicas licet, & Iezdegird, a cuius ære Aera Persarum incipit, non ab initio Orhmen uictoris.

LXXXIX *Ad æram Aſcalonitarū.*] Ea est, ni fallor, ad quam referendū est numisma Hadriani: $\text{ΣΙΔΩΝΟΣ. ΝΑΥΑΡΧΙΔΟΣ. Ε. Ζ. Κ. Σ.}$ id est ΕΤ. σκζ . Igitur anni CCXXVI a numero MDCCCLXXIII putati desinūt in numero MM CXL , octauo autē anno Hadriani. Rursus in nummo Augusti legitur: $\text{ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ. ΚΑΙΣΑΡ. ΣΕΒΑΣΤΟΣ.}$ In uersa superficie: ΣΙΔΩΝΟΣ Ε. ΖΙΡ. Hoc est ΕΠ. vel ΕΤ. ς. ςζ . Ergo anni CCXVII a numero MDCCCLXXIII putati desinunt in numerum MMXXX , ultimum annum Augusti.

XC *Ad æram Philadelphensium.*] Hæc fortasse fuerit eadē cum Aera Amisenorū. In nūmo Hadriani. $\text{ΑΥΤ. ΚΑΙΣ. ΑΙΑ. ΑΔΡΙΑΝΟΣ. ΣΕΒ. ΠΠ. ΥΠ. Γ. ΑΜΙΣΟΥ. ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ. ΕΤΟΥΣ. ΓΠΓ.}$ Nam CLXXXVII anni putati desinunt in anno periodi Iulianæ 4833 , numero ΜΜ CXXXII , quo Hadrianus consulatum tertium inuuit. Itaque Philadelphenses eodem anno, quo & Amiseni, *χρηματισμὸν ἐλδ θεοχίας* orditi experunt. In nummo L. Veri in libro Occonis ita excusum est. $\text{ΑΙΗCOY. ΕΑΦΥΔΕΔΑC. ΕΤΟC. ΡΕΘ.}$ Legendum omnino. $\text{ΑΜΙCΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ. ΕΤΟC ΡΕΘ.}$ Ab anno adoptionis Aelii, qui est periodi Iulianæ 4849 , CLXXX anni retro putati desinunt in anno 4681 . una Indictione solida. a qua hæc secunda Amisenorum Aera incipit, instaurata proculdubio ab Augusto.

XCI. *Ad æram Damascenorū, & Antiochenſiū.*] Omnes urbium, quæ sequuntur, epochæ deducuntur a tempore *αὐτονομίας αὐτῶν*. Euagrius, apud quem crebra huius epochæ mentio, hos annos uocat *χρηματισμὸν τῆς Ἀντιοχείας ἀπὸ τῆς αὐτονομίας αὐτῆς*. Quinetiam in illustri monumēto Puteolano, quod extat pag. MCV Grutterianorū Collectaneorū, Τὸ εὐ αὐτονομίας uocatur. *Ἐπισηλὴ γραφῆται τῆς πλῆθους τῶν ἐν τῇ ἐξῆς ἀσπίδος, καὶ αὐτονομίας μητροπόλεως Φαεινίας.* Christophorus male vertit: *annus, ex quo nomen Antiochiæ impositū est.* Nā annis CCXX ante hoc tēpus iam Antiochia ab Antiocho appellata fuit, & rediculi est. Is igitur scribit Iustinianū a Iustino seniore ad cōmunionē imperij assumptum anno CCXX *χρηματισμὸς τῆς Ἀντιοχείας* quingentesimo septuagesimo quinto. Is uero erat annus Christi DCCXXVII . Deductis 527 de 575 , remanēt anni 48 differentia annorū Antiochenorū, & Christi Dionysianorum, tricennio ante primas Kalendas Ianuarij Iuliani. Itaque primus annus Iulianæ editionis erat quartus Antiochenorū, uel potius tertius currens ab Octobri antecedenti. Rursus idem Euagrius scribit anno Antiocheno DVI , Sept. XXIII , die Dominica, ingentem terramotum contigisse. Detrahitis 48 de 506 , remanet annus Christi Dionysianus 458 , quo sane XIII Septembris fuit dies Dominica, cyclo Solis XXI . Annus primus Christi Dionysianus in periodi Iuliana 4714 . Deductis 48 , remanēt annus primus *τῆς Ἀντιοχείας χρηματισμὸς* 4666 , numero Eusebiano MDCCCLXXIII . Chronico Græcū Isaac Casaubonij, quos Fastos Siculos uocant, recte quidem e regione Olympiadis CLXXXII huius Epochæ caput apponit, sed male in eundē annū Consulatum Lepidi & Planci conijcit. Atqui illa Olympias inuuit C. Iulio Cæsare II, Publio Seruilio Vatia Isaurico Coss. annis sex ante consulatū Lepidi & Planci. Hodie ista epocha obsoleuit, & Antiochena Ecclesia Alexandria Seleucidarū retinet. Inter utramque differentia est annorum CCXXII . Quare rursus est error insignis in illis Fastis Siculis, ubi anno secundo Imp. Marciani annus byromacedonū DCCCLXXIII cōparatur cum anno Antiocheno DVI . Biennio enim minus dicit. Similis error ibidē anno Christi CCCLXXIII , Indictione XXIII , quem ipse comparat cum DCCCLXXIII Antiocheno. Nam ibi quoque biennio minus peccatū. quod & ipsa indictio demonstrat. Anni enim Antiocheni in XV distributi dāt ueram indictionē. Tamen idem Chronicon annum Christi DCCXXVII recte cum Antiocheno CLXXXII cōtulit, item DCCXXVII cum Antiocheno DCLXXV . Vide quæ notamus ad numerū Eusebianū MDCCCLXXIII . Antiquitas quidē indictio Antiochena inibat ex a. d. IIII Eid. Mar. Chronicon Casaub. minimum: *ἔτος Γαίος Ιεῖλος Δικλάτωρ, ὁ ἐστὶ μονάρχης ἀπάντων, ἐνεχρίθησεν ἐν ὑπερφανίᾳ καὶ τρυφῆνῃ ὅσα ἐστὶν, καὶ ἠδύως ζῶντι ἡ ἰσὴν Μαίαν τῆς πρώτης ὀπινεμῆτους. Ἐπεβίβη ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μερῶν ἐλδ θεοχίας αὐτῆς, ἐπὶ*

καὶ ὑπὸ Ρωμαίους ἐγένετο, τῆ δὲ τοῦ Ἀρτεμισίε μὲνός περὶ Θεῶν παρ' αὐτῶν Ἰαλίς Καίσιρ Θεῶν, καὶ ἐκελήθη ὁ αὐτός Καίσιρ Ἰαλί Θεῶν Δικέτωρ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆ μεγάλῃ ἢ καὶ π τῆ Ἀρτεμισίε μὲνός. ζηματοπιζει οὐν τὴν μεγάλῃς Ἀντιοχείας εἰς πικρὰ αὐτῆς. Quamvis hic quaedam sunt παρενοθευόμενα, tamen omnia vera sunt, si unum, aut alterum excusetur. Nam Indictionem Antiochenam inire a Maio mense certissimum est, quum Ignatius Patriarcha nobis scripserit a neomenia Ijar (id est Mai) initium capere. & praeterea verum est hunc ζηματοπισμὸν δὲ τὸ ἐλθεῖν εἰς αὐτονομίας τὴν Ἀντιοχείας putari. Quare notabilis locus est ille. Atq; adeo hinc in eodem Chronico omnes anni deinceps a Caesare, καὶ δὲ τὸ ζηματοπισμὸν τὴν Ἀντιοχείας per Indictiones putantur, quum ante Epochā Antiochenam nulla Indictionis in annis nota sit: quod & ipsum notatu dignum. Nam proculdubio omnes Indictiones ab Antiochena deriuatae sunt. Hinc Maximus Monachus ait primam Indictionem iniisse ab anno κρομογενείας 708. qui in Constantinopolitana periodo conuenit anno periodi Iulianae 466. Ait enim annum 708 fuisse ultimum indictionis, id est anno periodi Iulianae 465, in cuius autumno Indictio Iuliana iniuit. Sed fallitur, quum ait eum fuisse δὲ τὸν εἶναι ἔτ Θεῶν Αυγύστου, quum fuerit πρῶτον Γαίης Ἰαλίς Καίσιρ Θεῶν. Omnino prima Indictio iniuit δὲ τὸν ζηματοπισμὸν τὴν Ἀντιοχείας. Secunda ἐπιέρησις Augustea, anno periodi Iulianae 4710, ab autumno, quum Quirinius in Palaestianam, alij in alias provincias ad censum uniuersalem faciendum ab Augusto destinati sunt, quadragesimo quinto anno ζηματοπισμοῦ Ἀντιοχείας, hoc est tertia Indictione Antiochenam Iuliana desinente, & quarta incipiente. Possimus tamen & αὐτονομίας & Indictionis Antiochenae initium alius repetere. Scribit enim Porphyrius libro priore Eusebij, Pompeium quum Antiochiam ex ditione accepisset, ipsam αὐτονομίαν reliquisse anno 33 Olymp. 611, hoc est numero MDCCCXXXIII, hoc est annis 33 ante ζηματοπισμὸν Ἀντιοχείας. Atqui 33 anni sunt tres indictiones absolutae. Iulius ergo instaurauit Antiochenis & αὐτονομίαν & Indictionem a Pompeio illis indultam. Porphyrij verba. ὁ ἦ λαβὼν παρ' Ἀντιοχείων ζηματοπισμὸν τοῦ μὲν σὺν ἐφρόντισεν, αὐτόνομον ἢ πλὴν πόλιν εἶασεν. Itaque Iuliana prima Indictio est quarta Pompeiana.

Ibid. & primam Indictionem Iulianam.] Partire annos Antiochenos per 33. Relinquitur Indictio. Hoc anno Christi MDCCII currit indictio 11. Est annus Antiochenus MDCCII. Abiectis omnibus 33, remanet indictio secunda. Hanc Indictionem male referunt quidam ad 331 annum Augusti, Maximus Monachus, Cedrenus, alij. Porro haec omnes Aerae ciuitatum, Acalonitarum, Gazensium, Laodicensium, &c. sunt δὲ τὸν αὐτονομίας αὐτῶν. quod crebro occurrit in nummis. Sed & Epochae Sidoniorum perspicue mentio extat in nummo Hadriani: ΑΥΤ. ΚΑΙΣΑΡ. ΑΔΡΙΑΝΟΣ. ΣΕΒΑΣΤΟΣ. ΣΙΔΩΝΟΣ. ΝΑΥΑΡΧΙΔΟΣ. Ε. Ζ. Κ. Σ. id est, ἔτει ἐβδόμῳ εἰκοσῶ διακοσῶ. Sed quo anno cusus ille nummus, non constat. Hoc enim ignorato, caput illorum annorum deprehendi non potest. In Puteolana vero inscriptione, cuius supra meminimus per ναυαρχίδα intelligendum Σιδῶνα ἐπιστλή ζεμαφείσι τῆ πόλει Τυρίων τῆ ἱερῆς καὶ αὐτῶν, καὶ αὐτόνομος μητροπόλεως Φοινίκης, καὶ ἄλλων πόλεων, καὶ ναυαρχίδ Θεῶν ἀρχισ, βασι, δήμω. &c.

331. Ad primas Kalendas Ianuarij Iuliani.] 33 annis solidis ante annum primum Christi Dionysianum.

335. Ad aerae Hispanicam.] 335 annis ante primum annum Christi Dionysianum; annis 2 post Indictionem Antiochenam Iulianam.

336. Ad initium Herodis.] Cn. Domitio Caluino 3, C. Asinio Pollione Coss.

337. Ad Actiacam-victoriam.] Numero Eusebiano MDCCCXXXVII.

338. Ad primum Thoth anni Augustorum.] Graecis haec Epochae dicitur Θεῶν Σεβαστῶν. de quo priore parte huius libri satis disputatum est. Congruit numero Eusebiano MDCCCXXXVIII, anno solido, diebus quinque post Actiacam victoriam. Ideo e regione numeri 338 recte appositum: ἐν τῶν πινεσ ἀριθμοσὶ τὸ πρῶτον ἔτ Θεῶν Αυγύστου μοναρχίας. Vetusissimus, quem legerim, qui huius Epochae meminerit, is est Vettius Valens Antiochenus in libris suis ἀνθολογίας γενεθλιακῆς.

339. Ad primum annum Augustanum.] Quod annus Actiacus, Augustorum, & Augustanus tria sint, & in Cap. 33 primilibri ostendimus, & plenius cognosces ex v de Emendatione temporum. Annus Actiacus anno antecedit annum Augustorum: annus Augustorum biennio prior est anno Augustano. Ita Graece concipies. ζηματοπισμὸς τὴν Ἀκλιαδ Θεῶν, ζηματοπισμὸς Θεῶν Σεβαστῶν, ζηματοπισμὸς Αυγύστου Θεῶν. Hallucinatur vero sapientissimus Michael Psellus, qui in συνόψει γεωμετρίας hunc ζηματοπισμὸν annorum ait putari a Philippo. Quo nihil iocularius homini erudito excidere potuit, quum ὁ ζηματοπισμὸς Φιλίππου ineat a morte Alexandri, annis 333 ante ζηματοπισμὸν Θεῶν Σεβαστῶν. neque in eo stetit error Pselli, sed etiam quod anno Christi 338, hoc est 656 periodi Iulianae Constantinopolitanae scribens bifexta 656 putat ab illa epocha. Quatuor enim annis minus dicit, quum a primo anno Augustorum, ad annum Christi 338, anni sint praecite 333, quibus manifesto congruunt bifexta 656, non 656. Verba eruditi Philostophi pag. 82: αὐτῶν πρῶτος πῶς περὶ τῆς βασιλείας ψηφίζε-

μενη φιλίππος, ἀρχὴ τῆς δόξης, ἡγουσιν τῆς σφίς ἐτίας, σὴν, &c. Sed & pag. 82, tollendus error, non utique Pfalli, sed librariorum: λαμβάνομεν ἢ καὶ πῶς ἐκαστην ἑβδομάδα ἀπὸ τῶν καινῶν, αἱ σφίς καὶ τὸ νῦν σφίς ἐτῶν, ἐτῶν σφίς, ἀπὸ τῶν ἐτῶν πέντε. Quæ sunt portenta, non verba. Nam legendum, καὶ τὸ νῦν σφίς ἐτῶν, ἑβδομάδων, ἀπὸ τῶν ἐτῶν πέντε. Nam Canonica Ptolemæi, de quibus agit, ineunt a meridie Thoth Nabonassar. a qua, ad annum Christi MDCI, præcisè sunt anni Iuliani MDCCLIII absoluti. quæ sunt ἐκαστην ἑβδομάδα ἑβδομήκοντα Aegyptiaca, annique insuper Aegyptiaci quinque, dies LXXIII. Quare præclarum illum Pfalli locum qui allequi cupit, frustra id conetur, nisi prius lectionem ita purgauerit.

τ Ad Bisextum ab Augusto correctum.] Nempe anno quidem Augustano vigesimo, Aetiaco autem XXXII, C. Martio Censorino, C. Atinio Gallo Cos. auctore Censorino, numero Eusebiano MDCI, anno Iuliano trigesimo octavo, cyclo Solis secundo. Ab editione Iuliana novem tantum bisexta intercalanda fuerunt: & tamen vitio Pontificum intercalata sunt duodecim. Huius vitij causa Augustus III annos sine intercalatione transigi iussit. Itaque a trigesimo septimo anno Iuliano antecedente, ad quinquagesimum, non est intercalatum. Ita accipe: Anno Iuliano XXXVI intercalatum est duodecimum bisextum, quum tamen anno sequente XXXVII, intercalandum fuerit nonum duntaxat. Tria ergo illa superflua compensanda fuerunt, duodecim annis sine intercalatione transmissis, ita ut duodecimus sit finis confusionis: ac deinceps anno quinquagesimo tertio intercalari ceptum sit regulariter ad hanc usque diem, qui erat decimus septimus cycli Solis Romani. Sic XII anni Aegyptiaci pro totidem Iulianis inter XXXVII, & XLIX annum intercesserunt. Propterea Marcellinum fugit ratio, qui anni Romani auctorem putat fuisse Augustum, non Iulium Cæsarem. Tunc enim habebat in animo reformationem ab Augusto factam: unde collegit Augustum illius anni auctorem, non reformatorem fuisse. Nihilo probabilius Chrysostomus, qui Tiberium Bisexti auctorem fuisse credidit.

τ Ad Ephemeriam Abia.] Duorum filiorum Aaron, Eleazari, & Ithamari, posteritatem in XXXIII familias rex Israelis David diuisit, quas Iosephus πατριάς vocat. Numerosior tamen fuit Eleazari, quæ XVI familias habuit, quam Ithamari posteritas, cuius octo tantum πατριάς fuerunt. Istæ viginti quatuor familiae hebdomadam integram operabantur in Templo, ut per CLXIII dies singularum familiarum functio in orbem recurreret. Hæ stationes hebdomadicæ a S. Luca, item a Iosepho, ἐφημερίαι dicuntur, Hebraeis יחידות, id est Φυλακῆ, in Talmud יחידות, hoc est stationes. Vtrunque Hebraicum est a militia. Hæ XXXIII πατριάς, ab Encanijis Maccabæi, ad excidium usque Templi, incolumes, & impermixta successione manserunt, auctore Iosepho, qui, ut pote Sacerdos, id ignorare non potuit. Verba eius, quæ huc faciunt, prætermittere neque potui, neque debui, ex libri VII cap. XI: διεμέριστο ἡ αὐτὸς καὶ πατριάς, καὶ χωρίους ἐκ τῆς φυλῆς τῆς ἱερέων ὄντων ἐκ τῶν ἐκαστην πέντε πατριάς, καὶ ἐκ μὲν τῆς ἑλεάζαρ οἰκίας ἐκαίδεκα, ἐκ τῆς ἰθαμάρα ἐκτώ. διέταξε ἡ μίαν πατριάν ἀναθέσθαι τῷ θεῷ ἑπταήμερας οἰκίαν, ἀπὸ σαββάτου ἑπτα σαββάτων. καὶ ἕτως αἱ πατριάς πᾶσαι διεκλήρωσαν ἡ δαυὶδ παρόντων, καὶ σαδὼκ, καὶ αβιαθάρ παρόντων τῶν δεξιέρων, καὶ πάντων τῶν δεξιόντων. Ἡ πρώτη μὲν ἀναθῆσαι πατριά ἐγράφη πρώτη. ἡ δὲ δεύτερα ἀνεθῆσεν, ἀρχὴ τῶν ἐκαστην πέντε. καὶ διεμένον ἕως ὁ μερισμὸς ἀρχὴ τῆς σημερινῆς ἡμέρας. Vides ad Iosephi ætatem has familias, earumque functiones secundum ordinem à Davide descriptum sine ulla immutatione mansisse. Idem etiam optimus scriptor in vita sua dicit se esse ἐκ τῆς πρώτης πατριάς, idque maxime nobilitatis loco haberi. ἐμοὶ ἢ ἔμνον ἐξ ἱερέων ἐπὶ τὸ γένος, ἀλλὰ καὶ τῆς πρώτης ἐφημερίαν τῶν ἐκαστην πέντε. πολλὴ δὲ καὶ τῶν ἀφῶρα. Erat igitur ἐκ τῆς ἐφημερίας ἰωακίμ. Sed ιδιωτισμὸς est in verbis Iosephi, quum octo dies vocat septimanam. Hoc crebro occurrit in Scriptura, ut labens dies, mensis, annus pro absoluto ponatur, & contra: quod dictum καὶ γένος ιδιωτισμὸν, nimirum ex vulgi usu. Non enim octo, sed septem dies, omnis familia operabatur sacris, & orbem suum complebat. A Sabbato enim, ad sabbatum, munus suum continuabat. τ Paralip. III, 25. Propterea Theophylactus vocat ἐφημερίας ἑβδομάδων. Vnicuique familiae erat princeps suus, qui proprie πατριάρχης dici posset, ut videtur vocasse Chrysostomus III καὶ ἰδακίον. Alioquin & principes Synagogarum, vel potius unius συναγωγῆς gentis Iudaicæ, ita vocantur, ut legimus in Epistolis Iuliani Apostata. Epiphanius in Ebionitis: ἀδρυεταὶ ὁ πάσις οὐκ ἀλλὰ φθεις ὑπὸ ἐκλήλῃ εἰς πατριάρχίαν τρεφομεν. εὐδὲς γὰρ ἀλλὰ ἀρπαζὴ τῶν δεξιῶν τῶν πατρῴων ἰουδαίους. ἀλλὰ πατρία πάσις ἀφῶρα. De hoc ipso Hieronymus Apologia aduersus Rufinum: certe etiam Origenes Patriarcham Huillum, qui temporibus eius fuit, nominat. De Patriarcha Iudaicum intelligit Imp. Hadrianus in Epistola ad Seuerianum Cos. apud Vopiscum in Saturnino, non de Christiano Antifite Alexandrino, qui hoc nomen vix τ. annis post Hadrianum habuit. In Constitutionibus quoque Imperatorij mentio eius extat. Sed ad nostras ἐφημερίας

tempus definitum unicuique Stationi. Ex his igitur constat tempore definito, ac certo ordine, classe in classi succedere consueuisse, singulas singulis, ea successione, quæ sub Davide forte obrigerat. Itaque si per bella, aut aliam vim maiorem, usque ad conceptionem Iohannis Baptistæ, nullum virium functioni harum xxviii familiarum interuenit, nullus labor est ad tempus Stationis Abiæ a Luca designatæ peruenire. Nos in Appendice ostendimus, ab Encænijs Iudæ Maccabæi, ad mensẽ Iulium eius anni, quo Ierosolyma deleta sunt, qui erat septuagesimus Christi Dionysianus, nullam interpellationem facto quotidiano, ne in summis quidem belli discriminibus, interuenisse. Itaque argumenta & exempla inde petat lector. quorum omnis doctrina hæctenus ignorata fuit. quibus exemplis accedat cumulus hic locus Dionis libro xxix de Ierosolymis a Sosio & Herode captis. *καὶ ποσὶ τοῦ τῆς θρησκείας ἀποπείσεως, ὡς περὶ τὰς ἀποπέρας τὰς μὲν ἔχει χερσὶν ἀνελάσσειν ἀπὸ τῶν Σόσιον, ἐπὶ δὴ ἡμεῖς ἀποπείσεως ἔκρονε ἐνέστη, καὶ ἀνελάσσειν εἰς αὐτὸ πάντας μὲν τῶν λοιπῶν πρὸ νομιζόμενα ποιῆσαι.* Ait tantam reuerentiam patriæ religionis ipsis fuisse, ut ijs, qui una cum Templo a Romanis capti fuerant, exorato Sosio, ut instans Sabbatum sibi liceret celebrare, venia a victore facta sit ad templum redeundi. Reliqua pete ex Diatriba in calce Appendicis. Iudas igitur Maccabæus primæ Classis Ioiarib sacerdos Templum a Græcis pollutum expiaturus, xxviii familijs Sacerdotum conuocatis, quæ per triennium, & amplius, cessauerant, pristinum earum ordinem instaurauit, ut in Encænijs Templi primæ familiæ ex prisco ordine primus locus daretur; cuius functio accidit xxv Nouembris, biduo ante Encænia. Vnde enim prius stationum ordinem iniret, quam a prima familia, in qua & ipse sacerdos erat? Annus, ut supra demonstratum est, erat 4597 periodi Iulianæ. Classis autem Abiæ, quæ ordine octaua erat, sequenti anno Iuliano, post dies xxix ministerium suum aggressa est, Sabbato, quod congruebat decimæ diei Ianuarij: a quo, ad Sabbatum xxv Iulij anni periodi Iulianæ 4710, fluxerunt anni cxi , dies cxi , qui sunt cycli hieratici Abiæ ccclxxix præcisè. Itaque die xxviii Iulij ἐπαλήθευσεν αἰγιόμας ἡ λήθη Ζαχαρίας Zachariæ, quo die reuersus est in montana patriæ suæ. Quod in annum periodi Iulianæ 4710 hæc competant, caussa & demonstratio pendent ex sequentis Epochæ Diatriba. Conceptio igitur Iohannis incidit in hebdomadam, quæ sequuta est proxime post xxviii diem Iulij. Inter xxv autem, & xxviii diem Iulij, contigit Διαγγελισμὸς Ζαχαρίας. Nam septimanam quidem Stationis indubitate tenemus, diem vero, aut feriam ἢ Διαγγελισμὸς , nullus captus humanus assequi potest. Demonstrationibus enim, non coniecturis, agimus, ex quibus nihil, præter ludibrium colligitur. Itaque Natalis Iohannis Baptistæ contigerit circiter initium Aprilis anni 4711. Sed consulat Appendicem nostram benignus lector, si quidem amat, quæ nobiliora ingenia pascere & oblectare possunt. Porro quod Zachariæ incensum facienti visio diuina oblata sit, idem Iudæi de Rabbi Ismael filio Elisa scribunt, cap. primo Berachoth *וַיִּרְאֶה בְּחֻמָּתוֹ אֵת הַקֹּדֶשׁ וְיָצָא מִן הַקֹּדֶשׁ וְיָצָא מִן הַקֹּדֶשׁ* quod vidit maiestatem diuinam, quum incensum adoleret.

cxi Ad verum natalem Regis æterni Messie.] Anno xv Tiberij, duobus Geminis Coss. Christus baptizatur. Tempus a S. Luca designatum est. Veteres quoque scriptores, Epiphanius, & alij, Consules duos Geminos apponunt, quos in Fastis e regione anni xv Tiberij appositos esse videbant. Denique Victorius periodum suam DCCXXII annorum a baptisimo Christi exordiens, eisdem Coss. ponit. Consulatus enim duorum Geminorum incidit in xv annum Tiberij a Kalendis Ianuarij DCCXXII Iuliani, quum annus ille xv inijisset ex a. d. xxv Kal. Septemb. anni cxxxiii : ita ut Consulatus duorum Geminorum congruat cyclo Solis decimo, Lunæ undecimo. quando Dominus accessit ad baptisimum, erat ἐπὶ τῶν ἀποπείσεως τῶν ἀποπέρας ἀνελάσσειν. Quidam non completum annum tricesimum, & proinde vigesimum nonum duntaxat absolutum intelligunt. ex quorum sententia de cxxxiii annis detractis xxv completis, remanebit annus Iulianus xv , in quo Christus natus fuerit. Nam quum maior pars veterum Christum die Epiphaniorum natum, & eadem baptizatum esse putauerit, ex eorum sententia, in die Epiphaniorum, viii Eid. Ianuarij anni xv Iuliani, Christus natus fuerit. Atque in hac sententia est Eusebius, qui anno solido ante epocham hodiernam Dionysianam natalem Christi statuit, numero suo MCCXVI , qui anno xv Iuliano congruit. Tempore enim Eusebij adhuc die Epiphaniorum & natalis, & baptisimus Christi celebrabatur, quum Lucas dicat quo tempore Christus baptizatus fuit, eodem iniuisse trigessimum annum suum. Quin extat Homilia Nazianzeni eis Θεοφάνια, εἰπω ἡμέθλια ἢ Σωτήριον. Ecclesia Alexandrina diu hunc ritum tenuit, ut eadem die natalis & baptisimi memoriam quocumque instauraret. Cassianus Monachus Collat. x , cap. v : *Intra Aegypti regionem mos iste antiquæ traditione seruetur, ut peracto Epiphaniorum die, quem prouinciæ illius Sacerdotes vel Dominici baptisimi, vel secundum carnem natiuitatis esse definiunt: & iccirco utriusq; sacramenti solemniter*

tem non bifarie, ut in occiduis Prouincijs, per uniuersas Aegypti Ecclesias dirigant, quibus & initiū Quadragesimæ, & dies Paschæ non solum per ciuitates omnes, sed etiam per uniuersa monasteria designentur. In Epistola Catholici Armeniorum: *πῶλὸν ἀγὰ τὸ πλὴν ἡμῶν ἐστὶ τὸ βᾶπτισμα ἐφ' ὅραμα ἑορτάσαι, πολλὰς ἔχομεν μαρτυρίας. πρῶτον μὲν πᾶσαι αἱ Εκκλησίαι ἕτως ἑορτάζον, δὲξάμεναι ἀπὸ τῶν Ἀποστόλων. δεύτερον ἢ λόγον, ὅτι ὁ Διαγγελιστὴς Λακῆς ἕτως μαρτυρεῖ.* Siue igitur in vi Ianuarij, siue in xxv Decembris Dominus natus est, hoc contigerit aut vi Ianuarij anni 4713 periodi Iulianæ, aut xxv Decembris anni antecedentis 4712. Dionysius Abbas cognouit ὁ μικρὸς conijcit in xxv Decembris anni 4713, uno anno ferius, quam Eusebius: eamque sententiam omnes Ecclesiæ scriptis & usu comprobarunt. Nobis ex consuetudine loquendi constat Christum ad baptismum accessisse trigesimo anno completo, & trigesimo uno inunte *ὡ δὲ δὲχόμενος ἂν ἐτῶν τεράκοντα.* Incipiebat esse annorum triginta. Hoc non potest dici de eo, qui init trigesimū annum, sed de eo, qui nuper triginta annos ætatis compleuit. & quum trigesimum primum natalem suum celebrat, ille vere est *δὲχόμενος ἂν ἐτῶν τεράκοντα.* Pessimi Grammatici, qui non intellexerunt, quantum discriminis sit inter *ὡ δὲ δὲχόμενος ἂν ἐτῶν τεράκοντα*, & *ὡ δὲ δὲχόμενος ἂν ἐτῶν τεράκοντα*. Alterum de absoluto trigesimo anno dicitur, alterum de incunte. & certe mira est inciticia: ut taceam, Græce non dici ἀρχομαι ἐτῶν τεράκοντα, sed ἀρχομαι ἕτες τετρακῆς. Rursus ἐγὼ εἰμι δὲχόμενος ἂν: id est, ἐγὼ ἀρχομαι εἶναι. ἀρχομαι ἂν ἐτῶν τεράκοντα, & ἀρχομαι εἶναι ἐτῶν τεράκοντα, idem. Sed cum participio verba incipiendi, continuandi, desinendi ἑλληνικώτερον construuntur, quod & pueri sciunt. & tamen non solum ætate, sed usuliterarū adulti hoc ignorant, & turpiter hallucinantur. Pudet velitationis Grammaticæ. Neque aliter interpretatur Theophylactus: neque aliter vulgo loquimur. Quis enim sanus dixerit se esse triginta annorum, qui trigessimū annum tantum inchoauit? Euangelista igitur dicit Christum annorū trigintra tum esse cæpisse, quum Iohanni sese baptizandum sifteret, anno periodi Iulianæ 4742. Deductis triginta annis solidis, relinquitur annus 4712, totus vindicandus natali Christi, præter id, quod supererit de anno 4711. Itcirco Iohannes Baptista natus fuerit anno 4710, ut antea demonstrarū est: quæ disputatio hinc pendebat. cuius conceptio competit in Hebdomadā, quæ inter xxviii Iulij, & iiii Augusti, interiecta est. A conceptione Iohannis, ad conceptionem Domini, menses sunt quinque absoluti, post xxviii Iulij, quæ erat prima dies Hebdomadis post reditū Zachariæ, intra quam Elisabeth concepit. *ἡ ἡ πῶτα ἡμέρας συνέλαβεν Ἐλισάβετ ἡ γυνὴ αὐτῆς, καὶ παρέκρυθεν ἑαυτῷ μὴ ἴσας πέντε.* Quinque menses solidos a conceptu occultauit sese. Itaque sexto inunte contigit Διαγγελιστὸς Μαριάμ. *Ἐν ἡ μὴ τῷ ἕκτῳ ἀπεσέλη ἄγγελος.* Sine ullis ambagibus ostendit textū illum mensem iniuisse a conceptu Iohannis: & ita clare sequentibus confirmatur, ut locus non sit pertinaciæ. *καὶ ἕτ' ὁ μὴ ἕκτ' ἐστὶν αὐτῇ τῇ καλεσμένης σειρά.* Sextus mensis a iiii Augusti anni 4710, iniuerit a iiii Ianuarij anni 4711: & circiter illud tempus incidit Διαγγελιστὸς Μαριάμ, & delegatio Angeli Gabriel. Proinde natalis Domini incidit circiter Octobrem inuentem, plus minus. Diem enim definire unius Dei est, non hominis. Tempus aurem, quod vero proximum est, certissime designari potest, quia est demonstratiuum; nisi quis dubitare velit aut de epocha Hebdomadis Abiæ, quod est pertinaciæ, aut de verbis Euangelistæ, quod est impietatis. At Ecclesia solidos sex menses interijcit inter conceptiones Iohannis & Christi: & quum Euangelismum Zachariæ, & protinus conceptum Iohannis in xxviii Septembris statuerit, ideo Euangelismum Mariæ in xxv Martij determinauit, quum tamen xxviii Februarij hoc sibi vindicare debuerit, siquidem Iohannis conceptus est xxviii Septembris, ut ipsi putarunt, & quinque tantum menses intersint inter utranq; conceptionem, ut non semel testatur Euangelista. Quam varie velitatum sit inter veteres de tempore natalis Dominici, testis est Clemens Stromateo primo. Quum igitur præsci tempus illud in Euangelio expressum non viderent, quod ultimum relinquebatur remedium, ad coniecturas confugerunt, atque ita collegerunt: Si conceptio Iohannis deprehendi possit, posse & natalem Dominicum inuestigari. Prius deprehendi, si tempus explorari posset, quo Zacharias incensum obtulit. Ex eo enim, quod incensum obtulit, colligerunt illum fuisse Pontificem Maximum, qui solus semel in anno, die decima Tisri, ingressus Sancta Sanctorū incensum offerret Deo. Itaque veteres summi Patres, Ambrosius, Hieronymus, Chrysostomus, Maximus Monachus, Theophylactus, alij, quos memorare longum fuerit, Zachariam patrem Iohannis Pontificem Maximum fuisse non dubitant. Iam menses, & diem mensis Iudaici tenent. Superest ad dies Iulianos referre, quod ut consequerentur, ita collegerunt: Scriptum est: *Oportet illum crescere, me autem minui.* Iohannis iiii, 30. auctores Chrysostomus in homilia de natali Iohannis Baptistæ. Ambrosius Sermone de natali Domini. Paulus Silentarius in Panegyrico S. Sophiæ:

Ἡ ἐλὶ ἡ νότιοι ὡδὰ πλερὸν ἡνία πάλλων

Αἰζὸς ἐς ἰχθυόσεως ἀθαλπίας ἤλαε μόρας. Post aliqua:

--- Ὁ πελαγινῆ

Νοῦ μινύθῃ, καὶ πᾶσιν ἀέξεται ἡμάτιον Φῶς. Post alia:
 Ἐπεὶ πεν ἐξείης μετὰ θεσκελον ἡμαρ ἐκείνο
 Ζωοδόκῃ Χριστοῦ ἡμέθλιον ἡμαρ ἐκείνῃ.

Prudentius: *Quid est, quod arctum circulum Solis am recurrens deserit? Christus ne terris nascitur, Qui lucis auget tramitem?* Paulus Orosius: *Natus est autem viii Kal. Ianuarij, quando primum incrementa omnia anni incipiunt.* Ergo, inquebant, nascente Christo dies crescebant, nascente Iohanne minuebatur. Ecquando vero decrefcunt, nisi xxvii Iunij, confecto sidere solstitij? Ecquando crescere incipiunt, nisi xxv Decembris, confecta biuma? Sed mulier gestat in utero nouem menses, id est dies cccxx: qui retro a xxvii Iunij putari desinunt in xxvii Sep. Itaq; necessario & eam fuisse diem concludebant, qua incensum obtulit Zacharias, Pontifex, ut ipsi aiebant, Maximus, & eo anno xxvii Sep. fuisse decimam Tifri, qua sola in anno Pontifex Max. Deo suffitum incendebat. Secundum hæc mensis sextus absolutus definit in xxv Martij, & proinde in eadem fuit *Βαγγελισμὸς Μαριάμ;* & nonus mensis ab eo absolutus terminatur die xxv Dec. Ab eo tempore in Calendarijs dies xxvii Septembris in Ecclesia Constantinopolitana vocata est *Βαγγελισμὸς Ζαχαρίας*, ut diserte extat in Computo Maximi Monachi, & in epistola Catholici Armeniorum: *ὁ πό Βαγγελιστῆς Δεκάς τῆτο μαθουρέ. Διηγῆται γὰρ ἐν τῇ ἑορτῇ Ἰλασμῆ, ἥτις ἐστὶ τῶ μιλῶ τισρὲν τῇ δεκάτῃ, ἥτις ἐστὶ Σεπτεμβρῆς κζ, ἐν ἣ εἰσῆλθεν ὁ δεχχερδὸς Ζαχαρίας ἐν τῶ ναῶ, καὶ εἶδε τὸ ἄγγελον τῆ ἀγγέλου.* Theorianus, quum a Catholico exquirat, unde scit xxvii Septembris fuisse decimam Tifri, aut maligne facit, si causam scit, aut imperite, si nescit ea argumenta, quæ a Chrysofostomo in Sermone de natali Domini producentur, & a Maximo Monacho fuisse explicatur. Procopius Gazensis in Pentateuchon, ubi Moyses decimam Tifri vocat Sabbat Sabbathon, vocat eā diem *σύλληψιν τῆ περδρόμυ διο καὶ σίθεατα σαθεάτων ἑορτή, καὶ θῶ ἠμέλλεν ὁ τῆ ἀφείσως ἐ τῆ μετάνοίας καί τῆ ἀρχεατ, ἀπὸ τῆ συλληψίως τῆ περδρόμυ ὅθεν ἐστὶν ἑπολαθεῖν ἐ τῆ ἐτυμολογίαν τῆ σαθεάτα, ὅτι σαβαχ θὰ καλέται ἡ ἀφείσις. ἀφίσι τῆ ἀπὸ τῶ ἱεράν τῶ κυρῶ, ὅτι ἐβδόμη ἐστὶν, ὅτι σαβαά.* Sed ultima de Etymō Sabbathi admodum ridicula sunt, ἀπὸ τῆ κληρῶ, quod est merum Chaldaicum, & *γρῶ*. Nugæ. Iam Zachariam summū Pontificem fuisse, qui de plebe Sacerdotum, & de statione Abiæ fuerit, hoc velle confutare, quo genere scribendi multum vctantur hodierni aretalogi, id vero fuerit non de suo otio tantum, sed etiam de alieno iudicio ludere, quum hodie ne leui quidem aura historiæ sacræ afflati hoc credant. non magis quam Iohannem ipsum Baptistam summū Pontificem fuisse, quod tamen Iudæorum Chronologi credunt. Tamen quod Zachariam summū Pontificem fuisse putarunt, in eo totius rei cardo vertitur: & eo conuulso, omne commentum labitur. Nemo aliam absurditatem odoratus est; quæ quāuis non ita emiaet, ut Pontificatus maximus Zachariæ, tamen non minus ridicula est. Vt enim xxvii Sept. in decimam Tifri incideret, id non potuit cōtingere, nisi cyclo primo Lunæ, vel, ut vulgus loquitur, numero primo aureo, anno Iuliano xxv periodi Iulianæ 4713, Computi Iudaici hodierni 3761. quo neomenia Tifri fuit 6. II. 989, feria septima, translatione Iudaica, Septembris xxvii. proinde *ἡμέρα Ἰλασμῆ*, siue dies Kippurim, xxvii Septembris, feria secunda. Sed is est annus, in cuius xxv Decembris natalem Dominicum statuunt ex eadem causā, quia xxvii Septembris fuit conceptio Iohannis. Ergo Iohannes, qui anno sequenti, die xxvii Iunij natus est, sex mensibus solidis post natalem Christi in lucem editus est. tres enim tantum menses hoc modo inter conceptionem Iohannis, & natalem Domini, interfuerint: quia secundum hæc Iohannes natus fuerit eo anno, qui a Dionysio numeratur primus Christi, aureo numero secundo. Nemo hæcenus tantam absurditatem animaduertat: quam tamen hæcere oportet, si conceptio Iohannis in xxvii Septembris collocetur ob unam illam causam, & conceptio Christi in xxv Martij, natalis in xxv Decembris designetur. Non enim ob aliud & Zacharias dictus est summus Pontifex, & xxvii Septembris cum decima Tifri comparata, quam ut illa duo concluderentur, Christum in xxv Martij conceptum, in xxv Decembris natum fuisse. quod satis ex antecedentibus comprobatur. Postquam Ecclesia Constantinopolitana a Chrysofostomo & alijs, ut illi ab Occidentalibus, accepit Christum natum xxv Decembris, & Zachariam xxvii Septembris sacrum suffitum incendisse, ab eo tempore *Βαγγελισμὸν Ζαχαρίας* in κζ Σεπτεμβρῆς statuit, atque tanti eam diem fecit, ut eius cultum alijs primæ classis solennibus aggregauerit, ut potes videre in Computo Maximi monachi: in quo auctor non contentus designare tempus Iulianum, hoc est xxvii Septembris, etiam tempus Iudaicum quomodo deprehendatur, docet. quo nomine Canonem Tifri Iudaico inuestigando construxit. Et hoc obtinuit tandiu. donec subtilitas alia suborta solenne illud a xxvii Septembris, ad xxvii, traduceret. Hodie enim in *Μιλωλογίῳ* Constantinopolitano ita legitur; in mense Septembris: κτ: ἡ σύλληψις τῆ πμίς ἐν δόξῃ περδρῆς περδρόμυ, καὶ βαπτιστῆ Ἰωάννη.

kupti, quæ est $\overline{\text{xxiii}}$ Septembris, quia iussu Patriarchæ Constantinopolitani, cui Alexandrinus paret, hoc immutatum est. Similiter in $\overline{\text{xxiii}}$ Elul Antiocheni idem agnoscitur, quia & Antiochenus quoque Patriarcha Constantinopolitano subditus est. Sed & in manuscripto Kalendario itidem in $\overline{\text{xxiii}}$, in alio in $\overline{\text{xxiiii}}$ Septembris conceptio Iohannis diserte signata est. Martyrologium Romanum conceptionis Iohannis non meminit, quum tamen omnia Martyrologia manuscripta, item Rabanus, & Notkerus $\overline{\text{vii}}$ Kal. Octob. Conceptionem Iohannis statuant. Valde nuperam hanc innouationem esse oportet. Nam tempore Maximi Monachi adhuc illud solenne hærebat vigesimæ septimæ Septembris. Causa innouandi hæc fuit. Mulier gestat in utero non $\overline{\text{ccclxx}}$ dies solum, ut priores putarunt, sed $\overline{\text{ccclxxiii}}$. Ideo quum a $\overline{\text{xxiii}}$ Septembris, ad $\overline{\text{xxiiii}}$ Iunij, sint dies præcise $\overline{\text{ccclxxiii}}$, propterea ἀνάμνησις ἔδωκεν ἡμετέρας Ζαχαρίας a $\overline{\text{xxviii}}$, ad $\overline{\text{xxiiii}}$ Septembris, traducta est. Sic etiam Catholicus Armeniorum dicit Christum in utero gestatum diebus $\overline{\text{ccclxxv}}$, uno amplius, quam Iohannem. Tot enim dies sunt a $\overline{\text{xxv}}$ Martij, ad $\overline{\text{xxv}}$ Decembris. ἐσπλώσεν ἐν τῇ γαστρὶ τῆς παρθένου ἑνὴν ἐνάμιον ἢ πέντε ἡμερῶν. Super hac sententia interrogatus respondet rem ridiculam, omnes προτόκους supra nouem menses etiam quinque dies moram facere in utero. ἐχομεν δὲ τῶν ἡμετέρων διδασκάλων, ὅτι τὰ πρωτότοκα παιδιά ποιῶσιν ἐν τῇ μήτρᾳ τῶν ἐαυτῶν μητέρων ἐπέκφυα τῶν μὴ πρωτόκων πέντε ἡμέρας. καὶ τὸ πρῶτον δὲ τὸ ἕκτον Σολομών, λέγοντ' ὡς ἐὰν ἑξὲς δεκάμιον γένω παρὰ ἐν τῷ σώματι, τὸ βεβημένον δηλοῦν, ὅτι ἔμεινον ἑνὴν ἐνάμιον μὴ ἐν τῇ μήτρᾳ τῆς ἐαυτῆς μητρός, ἀλλὰ καὶ δὲ τὸ ἕκτον ἔλαβεν. Quia vero Iohannes ipse erat πρωτότοκος, propterea & ipsi plusquam nouem menses τετρακονταῖα ἡμέρας in utero matris dederunt. Sed si decima Tisri collocetur in $\overline{\text{xxiii}}$, longe maior absurditas sequetur. Nam anno Christi Dionysiano $\overline{\text{iii}}$, decima Tisri potuit esse $\overline{\text{xxiii}}$ Septembris, sed translatione Iudaica incidit in $\overline{\text{xxiiii}}$. Hoc modo Iohannes plusquam triennio post Christum natus fuerit. Argumenta hæc de summo Pontificatu Zachariæ, de incenso decimæ Tisri, de decremento & incremento dierum, ex quibus collectum die $\overline{\text{xxv}}$ Decembris Christum natum fuisse, & decima Tisri Iohannem conceptum, omnia sunt ab Ecclesia Occidentis. Chrysostomus: ἔτω ἡ αὐτῆ (ἡμέρα) ὡς ἂν μὲν τοῖς πρῶτοις ἐσπώσαν οὐκ ἔσιν ἀνωθεν γνωριζομένη, ὡς ἡμεῖς ἡ κομιδὴ εἶσαι νῦν, &c. Nuper ab Occidentis partibus, ad Orientis Ecclesias transmissam dicit, tere decennio, antequam illum Sermonem de natali Domini ad populum haberet. ἔπω δεκάτον ἐστὶν ἔτ' ἕξ ἔσ' ὅλη ἡ γνώριμη ἡμῶν ἡ ἡμέρα γέγονεν αὐτῆ. Epiphanius quoque manifesto ostendit sese ignorasse Occidentis Ecclesias paulo ante, quam suum opus in Hæreses componeret, natalem Domini in $\overline{\text{xxv}}$ Decembris statuisse. Omnes enim Ecclesiæ tam Orientis, quam Aegypti die Epiphaniorum & baptismum Christi, & natalem eius una celebrabant. Catholicus Armeniorum, quum ad hæc responderet, addit ab Epiphanio in oratione de Natali Domini proditum esse, Christum $\overline{\text{xxv}}$ Decembris natum fuisse. Aut Epiphanius illius orationis auctor non est, ut certe non est, aut scripsit illam post opus suum, quod vocat Panarium. Nam omnes Græcæ Ecclesiæ hætenus hoc ignorarunt, & nuperam obseruationem Ecclesiæ Occidentis fuisse ait Chrysostomus. Vetus tiorem, qui eius miminerit, Ambrosio habemus neminem. Vnde manifesto colligitur quando Canones illi, qui nomine Clementis Græce editi sunt, conscripti fuerunt. Quod enim in illis mentio $\overline{\text{xxv}}$ Decembris fit, in qua natalis Domini celebrari ab ipsis Canonibus præcipitur, satis hinc paret, quanta vetustas eorum sit, quod ut persuaderet auctor epistolæ Græcæ satis æstuauit, ut media nocte Solem lucere diceret, & alia παραλογόμενα, quæ non minoris vanitatis esset huc producere, quam illi confidentia fuit comminisci. Quum hi Canones vetustatem suam tueri non possint, quanto minus & illi nomine Apostolorum, qui illorum meminerunt, & quædam in illis esse dicunt reprehensionem opportuna? Sed, ut ad $\overline{\text{xxv}}$ Decembris redeamus, postquam Græci hanc diem amplexi sunt, non pauca de suis narthecijs illi addiderunt, ut de Tito Vespasiano quod ait Catholicus: λέγουσι γὰρ, ὅτι θεῶν Ἐπιφάνιος ἄπερ ἐξ Ἑβραίων ὦν, ἐκ τῆς τῶν Ἑβραίων γραφῆς καὶ Ἰωσήφου ἔχοντο γράφει ἐβεβαίωσε, Δεκεμβρίῳ κ' ἐπὶ τῷ γέννησιν ἐορτάζειτο δὲ σωτήρ. τὸ τῷ φασὶ συμφωνεῖν καὶ τὸ ὑπὸ τῶν Τίτου δὲ τὸ Ἑβραίων ἡμῶν εἰς Ῥώμην ἀχθείσας, ὅτι πάντων αὐτὸς ἡχμαλώτισεν. Sane non frustra hoc dicit. Nam & quædam Romæ huiuscemodi suo æuo extitisse testatur Chrysostomus in Sermone de Natali Domini. Sed hætenus.

Ἐπὶ ἄδ. excessum Herodis.] Iosephus scribit Herodem obiisse circiter initium Nisan, ac quanquam tempus diserte conceptum non est, exijs tamen, quæ scribit, non obscure colligitur eius regis obitum ineunte Nisan contigisse. Exequiæ enim eius paulo ante Azyma celebratæ sunt. Addit Iosephus ante obitum Herodis, postquam in νομοδιδασκάλους grauer animaduertisset, Lußam defecisse: quam defectionem nos scimus die $\overline{\text{ix}}$ Ianuarij, anno Iuliano $\overline{\text{xlv}}$, contigisse: neque de alio defectu, præter hunc, intelligi posse. Sed turbat Iosephus.

Ait Herodem annis $\overline{\text{xxxvii}}$ regnasse postquam a Senatu rex declaratus est, $\overline{\text{xxxviii}}$ postquam Ierofolyma a Sosio capta. Declaratus autem rex a Senatu Cn. Domitio Caluino $\overline{\text{ii}}$, C. Asinio Pollione Coss. anno Iuliano $\overline{\text{vi}}$. Capta Ierofolyma M. Vipsiano Agrippa, L. Caninio Gallo Coss. anno Iuliano $\overline{\text{ix}}$. cui si adijcias annos $\overline{\text{xxxiiii}}$. aut a $\overline{\text{vi}}$, annos $\overline{\text{xxxvii}}$, confurget annus Iulianus $\overline{\text{xliii}}$, quo Herodes obierit. Rursus alibi perhibet Archelaum annos solidos $\overline{\text{ix}}$ regnasse, regno exutum anno Actiaco $\overline{\text{xxxvii}}$. Deductis $\overline{\text{ix}}$ de $\overline{\text{xxxvii}}$, superest annus $\overline{\text{xxxviii}}$, quo regnum Archelaus iniret, quando pater e vivis excessit. Victoria Actiaca contigit anno Iuliano $\overline{\text{xvi}}$. a qua vigesimus octauus annus est $\overline{\text{xliii}}$ Iulianus, quo & Herodes obierit, & Archelaus regnare cepit, ut antea. Denique, ut idem auctor est, anni Tiberij Cæsaris $\overline{\text{xxxii}}$ Philippus Tetrarcha obiit, trigesimo septimo anno tetrarchiæ suæ. Annus $\overline{\text{xxxii}}$ Tiberij concurrat cum $\overline{\text{lxxxix}}$ Iuliano. Deductis $\overline{\text{xxxvi}}$ solidis, quibus Tetrarchiam Philippus obtinuit, remanebit annus Iulianus $\overline{\text{xliii}}$, quo statim post obitum patris Tetrarchiam obtinuit. In hoc sane, ut in multis alijs, Iosephum excusare non magis possumus, quam eos, qui existis Iosephi hallucinationibus mordicus tenent Christum anno Iuliano $\overline{\text{xliii}}$ natum esse. Quod si verum esset, Christus anno Tiberij $\overline{\text{xv}}$ fuisset annorum $\overline{\text{xxxii}}$ solidorum. quod est absurdissimum. Aliter. Christus baptisatus est anno Iuliano $\overline{\text{lxxxiiii}}$, duobus Geminis Coss. Deductis $\overline{\text{xxx}}$ annis ætatis Christi, remanet annus natalis Christi $\overline{\text{xlv}}$, biennio post obitum Herodis. Enacumen Chronologiae. Quantus est stupor ille? quod si, ut maior pars ceruicosorum vult, $\overline{\text{xxxix}}$ tantum annorum erat Christus, ergo triennio post obitum Herodis natus est. Multa alia ἀπορήματα omittimus, quæ ex illo stupidissimo errore suboriuntur. Defectus Lunæ ostendit annum verum obitus Herodis. & præterea familiaris Iosepho hallucinatio in ratione temporum, de qua suo loco monebimus, facit, ut non maiorem fidem huic ἀλογισία, quam alijs, quæ peccauit, adhibeamus. Rursus Herodes rex declaratus fuit a Senatu numero aureo primo, obiit numero aureo primo ineunte. Interuallum Cycli duo absoluti. hoc est anni solidi $\overline{\text{xxxviii}}$, uno minus, quam Iosephus. Vides inconstantiam.

$\overline{\text{ciii}}$ *Ad æram Christi Dionysianam.*] Æra Christi, quam Dionysius in suis cyclis determinauit, confurget ex $\overline{\text{xv}}$ Decembris anni 4713 periodi Iulianæ, nouem mensibus post mortem Herodis. quod est absurdissimum. Tamen quia hanc æram a temporibus usque Karoli Magni Ecclesia retinuit, & plurimorum gestorum ac temporum memoriam complectitur, propterea retinenda est, adiecta, ut fecimus, auctoris Dionysij appellatione: ut Æra Christi Dionysiana vocetur, quemadmodum a nobis appellari meruit.

$\overline{\text{cv}}$ *Ad xv annum Tiberij.*] $\overline{\text{xv}}$ annus Tiberij iniuit a $\overline{\text{xxx}}$ Augusti mensis, anno Iuliano $\overline{\text{lxxxiii}}$, Ap. Iunio, Sillano, P. Silio Nerua Coss. usque ad sequentis anni $\overline{\text{lxxxiiii}}$ mensẽm Augustum, C. Rubellio, C. Fusio Geminis Coss. Cyclo Solis $\overline{\text{x}}$, numero aureo $\overline{\text{xi}}$.

$\overline{\text{cvi}}$ *Ad Dominicam salutiferæ resurrectionis.*] Neomenia Nisan, quo passus est Christus, iniuit a Sabbato. Ideo quartadecima Nisan fuit feria $\overline{\text{vi}}$. Hoc post $\overline{\text{xv}}$ annum Tyberij non potuit accidere, nisi anno Iuliano $\overline{\text{lxxxviii}}$, Christi Dionysiano $\overline{\text{xxxvii}}$, periodi Iulianæ 4746, aureo numero $\overline{\text{xv}}$, cyclo Solis Romano $\overline{\text{xiiii}}$. Quod quidem est argumentum certissimum, sub secundo Templo translationes feriarum Iudaicas in usũ fuisse. Character enim Tisri illius anni fuit 3. 14. 737, feria tertia, quæ compererat diei $\overline{\text{xliii}}$ Septembris. Sed propter Canonem GATRAD traducta est in feriam quintam, $\overline{\text{xv}}$ Septembr. Ideo, quod annus ille esset ordinarius, neomenia Nisan sequentis necessario fuit Sabbatum, Martij $\overline{\text{xxi}}$, anno Iudaici Computi hodierni 3793. Quo exemplo nullum illustrius esse potest ad eorum peruicaciam expugnandam, qui translationes post excidium Templi a Talmudistis sancitas esse nugantur, in quibus sunt & Iudæi quidam. Passus igitur Dominus $\overline{\text{iii}}$ Aprilis, quæ erat feria $\overline{\text{vi}}$, & quartadecima Nisan. resurrexit die $\overline{\text{v}}$ Aprilis. baptisatus anno Tiberij $\overline{\text{xv}}$. passus anno eiusdem $\overline{\text{xxx}}$, Ser. Sulpitio Galba, L. Cornelio Sulla Coss. anno quarto Olympiadis $\overline{\text{ciii}}$, tribus mensibus, aut paulo amplius, ante initium Olympiadis $\overline{\text{ciii}}$. Interuallum a baptisimo, ad resurrectionem, anni solidi quatuor, Paschata quinque. Quatuor enim interuallorum quinque terminos esse oportet. Sed quatuor παράλλα duntaxat expressa sunt in Euangelio. Relinquitur unum coniecturis indagandum, ut a nobis factum est. Sed quia neque demonstratione, neque historia nititur, ideo reprehensionem obnoxium est. Itaque qui certius demonstrare poterit, magnam a nobis iniuerit gratiam. Non tamen efficiet, qui & ipsum in controuersiam vocetur. Quidam ex veteribus eodem anno credunt Christum baptisatum & passum, ut Clemens, & Tertullianus. & vetustissima est opinio. Alij ad inania commenta confugerunt, ex ioculati interpretatione illius Commatis: ἐτος δεκτὸν κηρῶσαι ἀπέβαλε μέ. Ετος δεκτὸν, inquebant, est annus baptisatis, & primus prædicationis, qui δεκτὸς, & acceptus, ac gratus populo fuit. Si quis annus δεκτὸς fuit, ergo fuit alius ἀνολογόμενος, quando cum

do cum Pharifæis Chrifto res fuit, qui illum tandem damnandum Romanis tradiderunt. Hæc quoque fententia vetufta eft, quam ex veteribus refert Epiphanius. Illa etiam longe abfurdior, quæ ex Terminis Pafchalibus Victorij Chrifto colligit paffum $\overline{\text{xxxv}}$ Martij, refurrexiffe $\overline{\text{xxv}}$. Eadem enim refurrexiffe volunt, qua conceptus fuit. Cuius opinionis multi funt, fed infimæ vetuftatis, & poft tempora Honorij, ac Martiani Augg. in quibus Maximus Monachus, & Georgius Syncellus Tatalij Patriarchæ, & Cedrenus 144,12. Multum enim maieftatis, myfterij, & reuerendi cultus ponunt in $\overline{\text{xxv}}$ Martij, & mundum in ea conditum, unde *πρωτόλιτον ἡμερῶν* vocant, & Chrifto in ea conceptum, ac paffum feifeunt. Sed ut alia abfurda omittam, illud ridiculum eft, Terminos Pafchales Nicenos & Dionyfianos eodem facere cum terminis sæculi Chrifto. Solidum enim *περηγήσεως* diem Luna fecerat a sæculo Chrifto, ad exitum Constantini Magni. Ideo Terminus Pafchalis, qui aureo numero $\overline{\text{xxx}}$ competebat in $\overline{\text{xxxv}}$ Martij sæculo Constantini, is tempore paffionis Chrifto erat in $\overline{\text{xxv}}$. Quare qui anno $\overline{\text{xxx}}$ Dionyfiano Chrifto paffum volunt, tripliciter peccant: primo, quod terminum sæculi Niceni cum Terminio sæculi Chrifto eundem faciunt: fecundo, quod paffum volunt $\overline{\text{xxxv}}$ Martij, quæ erat tertiadecima Nifan sæculo Niceno, quum $\overline{\text{xxx}}$ fuerit quartadecima fecundum Dionyfium & Victorium. Quod fi $\overline{\text{xxxv}}$ Martij sæculo Niceno erat tertiadecima Luna, ergo sæculo Chrifto erat duodecima. & proinde duodecima Luna paffus fuerit Chrifto, non quartadecima. Quo quid abfurdius dici aut feribi, aut excogitari potest? Quis enim nefeit Chrifto paffum $\overline{\text{xv}}$ Nifan? Tertio peccant, quod anno Chrifto $\overline{\text{xxx}}$ Dionyfiano, qui erat annus abundans 3791 Computi Iudaici hodierni, Nifan iniuit feria tertia Martij $\overline{\text{xv}}$. Quartadecima Luna $\overline{\text{xxxv}}$ Martij, feria fecunda: idque propter translationem Iudaicam. Alioquin anno ordinario quartadecima Nifan femper competebat in $\overline{\text{xxv}}$ Martij sæculo Chrifto, quando numerus aureus $\overline{\text{xv}}$ curriebat. Vides igitur, quid non audeat inficitia, quando cum confidentia & pertinacia coniuncta eft. Nam præter illa *ἀπηνήματα*, illud quoque non minimi momenti eft: quod, fi Herodes obiit Nifan anni Iuliani $\overline{\text{xv}}$, ut volunt, ergo Chrifto natus anno $\overline{\text{xv}}$. Adde $\overline{\text{xxx}}$ completos, quos illi attribuunt quum ad baptifimum accederet. Ergo accellit ad baptifimum anno $\overline{\text{xxv}}$, triennio folido ante xvannum Tiberij. Quis tantæ abfurditati faucat? Rurfus, qui anno Chrifto $\overline{\text{xxx}}$ Dionyfiano paffum volunt, duos annos tantum integros inter baptifimum & Refurrectionem conftituunt. quod & ipfum euangelicæ hiftoriæ fecundum Iohannē *ἐκ ἀγαμέμνονος* pugnat. A xv igitur anno Tiberij, nullus Nifan iniuit Sabbato, præter illum anni $\overline{\text{xxxv}}$ Dionyfiani. Atque adeo quidam veteres, qui Chrifto natum dicebant anno 5500 mundi fecundum $\overline{\text{xxv}}$, paffum eum dixerunt anno 5533. hoc eft $\overline{\text{xxxv}}$ Dionyfiano: quod ab illis refellitur, qui volunt paffum anno $\overline{\text{xxx}}$, in quibus Cedrenus: *ὅτι ἡ πλὴν ἡμέρῃν τῆς Χριστοῦ ἀναγγελίας εἰς τὸ ΕΦ ἔτος, καὶ τὸ πένθος ἐν τῷ ΕΦΛΓ, σφάλλονται μὴ πλὴν ἀκριβῶς ἔτι 85 ἡμερῶν μένει.* Sed iam hæc deliria confutauimus.

$\overline{\text{xxv}}$ *Ad excidium Templi.* Quo anno excifa funt Ierofolyma, *πρῶτη τῶν αἰχμῶν*, ut ait Iosephus, conueniebat in *Ἰεραβουῖς*. Quartadecima Nifan conueniebat in $\overline{\text{xv}}$ Aprilis Iuliani. Ergo neomenia incidit in Kalendas: quod profecto calculus hodiernus promittere non poffet, ex cuius doctrina neomenia Nifan incidere in ultimam Martij, Sabbato. Sed, ut alibi demonftrauimus, aliquando Calippica periodo a temporibus Seleucidarum utebantur, quæ *πρῶτη γῆσιν ἐλλοαίχλω* non agnofcit. Atque hoc eft firmissimum argumentum, Iudæos periodo Calippica interdum ufos fuiffe, quanquam tunc primum de modo mensis Lunaris ex Hipparchi doctrina conftare ceperat. Ierofolyma igitur una cum Templo diruta, & æquata, anno Chrifto Dionyfiano $\overline{\text{xxv}}$, Iudaico 3830, periodi Iulianæ 4783, Mundi 4019. Doctiffimus Iudæorum Mofes Maimonides fcribit veteres Iudæos ante, quam hodierno Computo uterentur, a diruto Templo tempora fua putare folitos fuiffe, & abiectis feptenarijs, refiduum fuiffe annum Hebdomadis. Sed folido anno errat. Nam annus Sabbaticus antecessit eum, quo Ierofolyma folo æquata, ut ex annis Iudaicis, Mundi, & periodi Iulianæ, conftat. Nam annus Iudaicus 3829, qui fuit ftantis Templi penultimus, iniuit autumno anni Chrifto $\overline{\text{xxv}}$: ilque fuit non folum Sabbaticus, fed etiam ultimus trigefimi primi Iobel. a quo omnes Iudæi putant annos *ἑρημώσεως ἔτι 85*, quos ipfi *מניין רבין* *eram defolationis* vocant. Ego non dubito rem obferuatione digniffimam effe, quod $\overline{\text{xxv}}$ Iobel abfoluta numeretur a primo anno *αληθῶς*, ad illum, in quo defolatio contigit. Nam illud Iobel celebratum in X Tiffi anni illius. Anno Sabbatico regnum Samariæ, item anno Sabbatico regnum Iudææ cefum eft. denique anno ultimo Iobel abfoluto iniuit annus, in quo pofterius templum deletum. Quod Nabuchodonofor anno Sabbatico Ierofolyma una cum Templo deleuerit, propterea dictum eft urbem compleuiffe fabbata fua, quandiu defolata fuit. Quanto iuftius hoc dici nunc potest, quum finis $\overline{\text{xxv}}$ Iobel illum annum attigerat, in quo in perpetuum defolatum

fuit Templum, & cultus Mosaicus sine spe restitutionis sublatus? Tunc adimpleturm illud Domini: ἀμὴν λέγω ὑμῖν, εἰ μὴ ἀφεθῆ ὡδε λίθος ὅστις λίθος, ὃς εἰ μὴ καταλυθῆσεται. Quis sine admiratione hoc tremendum Domini dictum legere potest, qui meminerit a Iosepho scriptum; κελεύει Καῖσαρ ἡδη πάλω τε πάλιν ἀπίσαι, καὶ τὸν νεὼν καταστράψαι, &c. & illud, quod paulo post sequitur: τὸν ἡ ἄλλων ἀπαντὰ τῆ πόλεως περίβολον ἕτως ἐξωμάλισται οἱ καταστράψοντες, ὡς μηδέ ποτε ἐκιδεῖναι πῖσιν ἀν ἐπιπαραχρῆν τοῖς προσελθῆσιν. Hæc profecto vicein sunt Commentarij illi oraculo Domini. Neque clarius dictum fuit: *Et campos ubi Troia fuit* — Adeo omnia solo æquata, ut ne vestigia quidem pristinae ullius habitationis relicta fuerint. Igitur Titus Alexandria reuertens, quum complanata omnia videret, lacrimas continere non potuit, quum pristinam eius urbis magnificentiam cum præsentī vastitate conferret. Lege v̄ caput lib. vii ἀλωσ. apud Iosephum. Nemo ignorat Romanorum morem fuisse, complanato urbium rebellium solo aratrum inducere. — *imprimeretque muris Hostile aratrum exercitus insolens.* Locus Modestini celeberrimus est l. xxi. D. Quib. mod. ul. fruct. *Si ususfructus civitati legetur, & aratrum in ea inducatur, civitas esse desinit, ut passa est Carthago: ideoque quasi morte desinit habere ususfructum.* Vere igitur mors Ierosolymorum fuit, inducto illi aratro: quod nec vetustissimi Iudæi ignorant, qui non solum aratrum templo impressum fuisse perhibent, sed etiam nomen eius, qui aratrum impressit, in monumentis suis retinent. Turannum Rufum vocant, eiusque animam acerbissimos cruciatus apud inferos pati fabulantur, Sanhedrim cap. vii, & alibi: להקריש הקריש טורנוס. *Turranus Rufus aravit Templum.* Alibi perperam in scriptis Iudæorum *Turranus* dicitur. Quin etiam error est in excusis Codicibus Commentarij Hieronymiani in Zachariam, cap. viii: *In hoc mense & a Nabuchodonosor, & multa post secula a Tito [&] Vespasiano templum Ierosolymis incensum est, atque destructum. capta urbs Bethel, ad quam multa millia confugerant Iudæorum: aratum templum in ignominiam gentis oppressa a Tito Anno Ruffo.* Legendum enim a *Turannio Ruffo*. Ruffus *Bether* legendum, non *Bethel*. Nā Bethellocum non habet in expugnatione Ierosolymorum a Vespasiano facta. Sed Bether expugnata sub Adriano in rebellionē Iudaica, duce Batchocheba. Itaque aliud agens, ut non raro solet, Hieronymus utrunque bellum confundit: quum inter expugnationem Ierosolymorum, & Bether intersint anni lxxii. Porro quibus urbibus aratrum inductum erat, eæ sine senatusconsulto instaurari non poterant. Aratrum vero inducere & circumducere contraria sunt. Inducitur aratrum euerse & solo æquatæ. Circumducitur instaurandæ, & coloniarum excitandæ. Cicero in Philippicis: *Caslinum coloniam deduxisti, quo erat paucis annis ante deducta, ut vexillum videres, & aratrum circumduceres.* in namissima coloniarum deductarum incusus est conditor coloniarum cinctu Gabino, stiuani tenens, præeuntibus tauro & vacca iunctis. de quo extat hodie Fragmentum ex Origimb. Catonis apud Seruium.

ccix. *Ad agonem primum Capitolinum.*] Domitiano Aug. xii, Dolabella Coss. Hæc æra pernecessaria est. Vide v̄ de Emend. Temp.

ccxi. *Ad ludos Sæculares Sæueri.*] Cilone & Libone Coss. numero Eusebiano mcccxx.

ccxii. *Ad aram Aegyptiorum Diocletianicam.*] Anni Augustorum Deorum ineunt a xxxix Augusti Iuliani. Anno igitur Augustorum cccxxii Christiani Alexandrini orti sunt Paschale suum, quo tempore neomenia Tili incedit in feriã vi, Augusti xxxix, hoc est neomenia Thoth, cyclo Solis xiii, aureo numero xix, anno Christi Dionysiano cclxxxiiii. Chronicon Casaubonij: Διοκλησιανὸς Αὐγύστου τὸ β, καὶ Αερισβέλα. ἀπὸ τῶτων τῶν ὑπέτων πέσονται τὸ Διοκλησιανὸς ἐπὶ εἰς τὸ Παροχάλιον. Hermannus Contractus ad initium Diocletiani: *Huc usque ab incarnatione Domini, supputatur secundum Dionysium anni cclxxxiiii.* Mox: *Ab hoc anno Greci Paschales cyclos inchoabant.* Hinc omnes deducunt annos imperij Diocletiani, usque ad tempora Dionysij Exigui, qui, damnata tyranni memoria, initium cyclorum suorum ab eo anno deduxit, quem falso putauit esse proximum ante natalem Christi. xxx autem solidos annos Diocletiano & Maximiano attribuunt, & ambos eadem die vigesimo anno imperij purpuram deposuisse: atque adeo Diocletianum ab hoc tempore priuatam vitam transegisse, ad diem obitus, in agris suis in Dalmatia. Sane si eius imperij initium statuitur a cclxxxiiii Christi Dionysiano, vigesimus annus in ccciiii desinit, Diocletiano ipso ix, Maximiano Aug. viii Coss. quod omnes historici uno ore fatentur. Qui fit ergo, ut quadriennio post, Diocletianus consul x, collega Galerio Maximino vii ponatur? Sane mirum, hominem, qui ab anno Christi ccciiii priuatam vitam, ad exitum usque, agere instituerit, neque pedem ex agro extulerit, Consulem x quadriennio, postquam agro sese abdidit, creatum fuisse. hoc est eodem tempore in Dalmatia rusticari, & Romæ fæces sumere. Aur. Victor non Andrea Schotti. sed vulgæ: *Diocletianus Dalmata Anulini Senatoris libertinus, iure pariter*
atque

atque oppido Dioclea, quorum vocabulis, donec imperium sumeret, Diocles appellatus, ubi orbis Romanipotentiā cepit, Graium nomen in Romanum morem conuertit, imperauit annis viginti quinque. Sane Consulatus x̄ Diocletiani competit in xxv̄ annum aerae Diocletianae; anno Dionysiano cccv̄. unde sine dubio confurgit imperium Constantini Magni. Itaque Aurelius Victor ab initio aerae Diocletianae deduxit imperium Diocletiani. Sed quum xix tantū annos imperauerit, eiusque imperij annus ultimus conueniat in cccv̄ Christi, manifesto eius imperium iniuerit ab anno Christi cccviii, quatuor annis solidis post initium aerae Paschalis Aegyptiorum. Itaque aut nunquam, aut raro, factum, ut auctores non idem initium aerae Diocletianae & imperij Diocletiani esse putauerint. Quare annus persecutionis non est decimus nonus eius imperij, sed aera: & in hoc Chronologos non peccare, sed in temporis appellatione: quum ille annus fuerit decimus nonus non imperij, sed Aerae. Eusebio & plerisque alijs scriptoribus placet, occiso statim Numeriano, Diocletianum imperium accepisse, quod tamen longe aliter habere ex illis colligere potes, quae ad numerum Eusebianum m̄ cccviii notauimus. Nam si Numerianus paulo post mortem patris Cari ab Apro socero obtinuit, quo modo Carus & Numerianus aliquo post tempore post consecrationem patris vivere potuerunt, quod tamen Olympius Nemesianus utriusque notus testatum reliquit? Vno verbo dicam: nihil est obscurius initio Diocletiani: idque propter aerae Aegyptiacae contigit, quam scriptores cum eius imperij annis confundunt.

cxiii. *Ad primam Indictionem Constantinianam.* De hoc satis in v̄ de Emend. temporum, neque opus repetere. Ab indictione Antiochenis Iuliana, ad Constantinianam, anni sunt praecise cccxi. quae sunt Indictiones xxviii. Indictio Caesarea incipit a xxiiii Septembris, ad quam obtinendam, annis Christi Dionysianis ex perpetua Regula adde iii, a Septembri. Sed ad Romanam adde iiii, a Kal. Ianuarij. Antea indictio Caesarea, ut diximus, inibat a xxiiii Septembris, eaque durat hodie in Germania in Diplomatis Caesaris. At Constantinopolitana, a xxiiii, ad Kalendas, retroacta est, quod iam in usu erat auo Pauli Longobardi, ut est in eius hb. ii cap. lxxv: *Alboinus igitur Liguriam introiens indictione ingrodiente tertia, tertio Non. et Septemb.* Romana aetate, siue Pontificia, qua Actuarij Romanae curiae notant tempora, quas Datas vocant, semper a Kal. Ianuarij sequentis: est que ea, quam promittit nostra periodus Iuliana. In Epistolis Gregorij Magni semper Indictio inita Septembri, quod alibi notauimus. Hoc non raro occurrit in Chronico Casauboniano. Verbi gratia: vī anno Iustiniani Aug. Ινδ. τῆ ὑστατ. Ιστινιας Αυγ. τὸ ἰ μὲν. Postea: τῆ τῶ ἐπὶ μιλίου Δίω, καὶ Ῥωμαίως Νοεμβρίου, ἢ τῆ Ἰνδικιῶν. Nimirum ius ad Septembrem, fuit Indictio xxi. hinc Indictio xxi. Item anno xxxvi. Ινδικ. τῆ μὲν ὑστατ. βασιλεὺς τὸ κβ μὲν. μοχ: Δεκεμβρίου πδ, ἡμέρα α πῆς ἰε Ἰνδικιῶν. Item anno xxxix. Ινδικ. ἰδ μετὰ ὑπὸ αἰαίαν Ιστινιας τὸ δευτερον, τῆ ἰδ Νοεμβρίου μίλος, Ἰνδικιῶν. τῆς, ἐτελεύτησεν Ιστινιας. In omnibus exemplis, in eodem anno Iuliano, binarum Indictionum mentio facta est. Omnino Indictio est orbis xv̄ annorum in se recurrens. Prima, secunda, tertia Indictio est primus, secundus, tertius annus Indictionis, siue orbis xv̄ annorum. Ita non solum hodie, sed & antiquitus usurpatū reperies, praesertim Cod. Theodos. Corrige errorem leg. viii de indulg. deb. Hodie excusum est: *a quarta decima Indictione Consulatus Valentianiani Aug. iii, & Eutropij.* Vbi proculdubio legendum *a quintadecima.* quod quidem annus Christi cccxxvii indicat, in quem competit Consulatus Valentianiani iii. Porro vetus Ecclesia ab hac Epocha putabat annos τ̄ εἰρήνης τ̄ ἐκκλησιῶν, hoc est annos, quibus pax Ecclesijs a persecutionibus data. Nam Chronicon Casaubon. annum Alexandrinorum cccxx dicit fuisse quinquagesimum τ̄ εἰρήνης τ̄ ἐκκλησιῶν. Iniuit ergo ab Indictione Constantiniana, anno Antiocheno cccxi, Christi cccxii. ὑ. Ταύρος καὶ Φλωρεντίας. Κωνσταντινῆς Αὐγυς μίλι Δίω ἡ ἔτος Αἰδοχέας υἱ, Ἰνδικιῶν. Ε, εἰρήνης τ̄ ἐκκλησιῶν διαλαβομένης ἔτος τῆς περὶ τῶν μετῶν ὑπὸ αἰων, Ταύρος καὶ Φλωρεντίας. Sulpius Severus scribens anno Christi ccc: *sed finis persecutionis illius fuit ab hinc annos ix, & lxxx, a quo tempore Christiani imperatores esse ceperunt.* Deductis lxxxix de ccc, reliquitur annus Christi Dionysianus cccxi. Sed a sequenti anno, qui erat primus indictionis Constantinianae, putabatur initium εἰρήνης τ̄ ἐκκλησιῶν. Quare uno anno plus dicit. Accirco veteres codices Canonis Eusebii ad annum illum Constantini, qui respondet Dionysiano cccxi, apponunt haec: PAX NOSTRIS A CONSTANTINO REDDITA.

cxv. *Ad Ecclesia Urbis Constantinopolitane.* In Menologio Graecorum, ad diem xi Mai notatus est annus natalis no. a. Romae: qua die omnes scriptores uno ore testantur primum Urbis natalem Constantiniano celebratam, feria secunda, quod conuenit anno Christi Dionysiano cccxxx, cyclo Solis iii, littera Dominicali D. Idque testimonijs veterum firmatur, Marcellini

Marcellini Comitis, Zonaræ, Cedreni, & aliorum, quæ ex v̄ libro operis nostri petas licet. Sed mirum quanta ἀλογία Scriptorum deprehendatur super Encamijis Urbis. Methodius: ἀπὸ ἧς ἐνσάρκως οἰκονομίας ἡ παρουσίας Χριστοῦ ἔθεθ' ἡμῶν, μέχρι τῆς οἰκοδομῆς Κωνσταντίνου πόλεως, χρῆσται τὰς Septem annis plus dicit. Nam is erat annus non Encamiorum Urbis, sed obitus Constantini. postea tamen dissentit a se, quum scribit πρὸ ἐγκαίνια τῆς μεγαλοπόλεως contigisse anno Mundi Ε' αλζ'. quod verum est. Annus enim ille inuit a Septembri Aeræ Christi Dionysianæ 666xxix, anno primo Olympiadis 66xxvii, in quo desinebat quintum Chronicon Helychij Illustris. Photius, 51, 2: τὸ ἦ πέμπτον τμήμα περιέχει τὸ ἀπὸ τῆς Ἰελίης τῆς Καίσαρος μοναρχίας, μέχρις ὅτις Βυζάντιον ἔπαι μέγα δόξης ἔχον ἱερῆ, Ολυμπαδὸς ἐβδόμης, καὶ ἐβδομηκῆς καὶ διακοσσοῦς ἰσμενῆς. De cuius urbis Reginæ Orientis conditu hæc canit Cyrus Monachus:

Πόλεως ἡ Βυζάντιον οἰκοδομήτωρ χρονημαπίσαι
 τὴν τῆς φυλῶν κατέλαβε Χαλκηδονίων πόλιν,
 καὶ κλιζεν ἀπαρξάμενος προῖγμα κατέειδε ξένον.
 καὶ γὰρ μεγαλοπύργους ὄρηθες ἐπιπιδάντες
 πύργους λίθους ἀφάρπασσαντες μετῆνεγκαν ἐκεῖθεν
 ἔπαι τὴν πόλιν Βυζάντιον τὴν περιφανέστετην.
 ὁ πόλιον θεοφύλακτον ἀντινάξ Κωνσταντίνον
 ἐκ ἀπὸ τύχης ἐργάσθη, ἀλλ' ἔδ' ἐκ πειρομάτης
 συμβεβῶται τὸ γενόμενον τῆς πρὸς πύργους

ἔπαι τὴν πανδύδαίμονα πόλιν τὴν Βυζαντίδα,
 καὶ πόλιν ὀλβιόπολιν αὐτῆς περὶ σαυρογείρας,
 πόλιν τὴν μεγαλοπόλιν, τὴν νέαν ὄντως Ρώμην,
 Ρώμην τὴν ἀρρῦθῶτον, τὴν μὴ ποτε γηρώσαν.
 Ρώμην αἰεὶ νεαροῦσαν, αἰεὶ καινιζομένην,
 Ρώμην, ἀφ' ἧς περὶ χέρονται χαρῶν ἀσυρμάδες,
 ἡ ἡπειρὸς περὶ πύργους παλαιὰς, θάλασσα δεξιούτων
 ἡ πύργους ἀγκαλιζόνται παλάμαι τῆς Ευρώπης,
 ἀντιφιλῆ δ' ἐπερωθεν τὸ τῆς Ἀσίας ἄσμα.

quos verticulos in suum Chronicon transtulit Constantinus Manasses, in miscella historia: quam, quum primitus Byzantium arietur, auxit, & maximo circumdedit muro, & diuersis ornatam fabricis equam imperiali Roma constituit, & denominatam Constantinopolim appellari secundam Romam lege firmavit, sicuti lex ipsa in maiora platoma noscitur esse conscripta, & iuxta equestrem statuam eius in Strategio est constituta.

xxvii Ad Consulatum Ausonij.] Ad quem Hieronymus Chronicon continuauit, & a quo Consulate Prosperi, & Chronicon Marcellini incipit, anno Christi Dionysiano 666xxix, indictone vii.

xxviii Ad primum Sabami Armeniorum.] Ab anno Christi Dionysiano 666, ut in v̄ de Emend. Temp. notauimus, & præterea confirmatum nobis fuit a duobus Armenijs, qui me in istis adibus conuenerunt anno Christi Dionysiano 666cxi, quem ipsi putabant 666i a natali, siue xxv Decembris anni 666c. Sane anni 666ix absoluti deducti de 666cxi relinquunt primum annum Armeniorum 666i, ut antea. Tabulæ Arabicæ, quibus usi sumus, ἀπὸ τῆς χρονολογίας αὐτῶν, id est ab anno, quo Christiani facti sunt, hanc Aeram deducunt. Tamen a maiori antiquitate repetere Christianismum suum possunt. Eusebius enim ita de illis scribit in Hist. Eccles. πύργους περὶ σαυρογείρας τῶν περὶ τὴν Ἀρμενίαν πόλεμον, ἀνδρας ἐξ ἀρχαίως φίλους τε καὶ συμμάχους Ρωμαίων, ἔς καὶ αὐτοὺς χριστιανὸς ὄντας, καὶ τὴν εἰς τὸ θεῖον εὐσεβείαν διὰ σαυρογείρας ποικίλους, &c.

xxix Ad primum Muharram.] Epochæ Arabicæ dicitur HEGIRA, hoc est διαγωγὴ, vel φυγή. Verbum frequens est in Alcorano. Ita dicta, quod Muhammedes Pseudopropheta propter nouam legem suam pulsus a popularibus suis ex urbe Mecha, fuga salutem suam confulnerit, anno Christi Dionysiano 666xxii, Iulij die xvi, feria vi, anno periodi Damascenorum 666xxii. Mensis vernalis Ramadhan xx Martij, Sabbato. Quintus igitur ab eo Muharram feria vi, Iulij xvi, tertia die a nouilunio. Epacta enim Iuliana illius anni erat xii, quæ posita est e regione xxii Iulij, ubi neomenia Ab Iudaici fuit. Ergo xvi Iulij erat tertia a nouilunio, propterea quod adhuc Damasceni, Arabes, & Hagareni periodo Calippica utebantur, neque περὶ σαυρογείρας σαλευαίτης notionem, aut rationem habebant. Ideo ab eo tempore neomeniæ Muharram Muhammedici incipiunt semper non ἀπὸ ἑνὸς καὶ νέας, ut Atticæ, neque ἀπὸ τῆς σαυρογείρας, ut Iudaicæ, sed ἀπὸ τῆς Φεγγαρίδας, a Luna corniculata, quam alibi diximus NALKA ab Arabibus vocari, hoc est solem equinam, a figura. Accessit huic Aeræ superstitione vetus Arabica feria sexta, siue diei Veneris, quæ Arabibus eodem in honore est, quo Iudæis dies Saturni, nobis dies Solis. Nam stellam Veneris, siue φωσφόρον præcipuo cultu obseruabant. Hieronymus v̄ Amos: Sidus Luciferi, quem Saraceni hucusque venerantur. Neque enim a Muhammede institutum, ut feriam vi obseruarent; sed ab ultima antiquitate Arabibus hoc in usum positum erat. De quo vide plura in libris de emend. Temp. Quod autem a fuga æram suam instituit Muhammedani, & ea dies, qua inuit neomenia primi Muharram, fuit feria vi, non quinta, ut falso Alfonsini tradiderunt, non solum ex magna hebdomadica periodo, quæ 700 annis constat, id ostenditur, sed etiam Georgius

Chryfococes medicus id præcipue monet, cuius hæc verba sunt: Τὸ τῶν Ἀραβῶν (ἐτϞ) Ἡ ἀρχὴ τῆς ἔτους τέτταρτο δὲ ἀρχῆς τοῦ χρόνου ἐκείνου ἐκράτηθη, ἡνίκα ὁ ἀσπίης Μωαμεθ δὲ Μακκά ἀπῆλθεν εἰς τὴν Μαδναίαν, καὶ οἱ χρόνοι τῆς σελήνης κτλ. τῆς ἔτους τέττου ἐδημόθησαν. καὶ οἱ μῆνες ἔπει δὲ τῆς σελήνης νέας Φανείσης ἀριθμοῦνται. καὶ πάντες οἱ Μωσολμανοὶ τῆς ψήφου τῆδε χρῶνται. ἡ ἀρχὴ τῆς ἔτους τέττα ἡμέρα καὶ τετάρτη, καὶ τὴν σάββατον. τότε γὰρ ἔρχοντο ἀρχὴ τῆς μῆνης, ὅπλα καὶ ἡ σελήνη Φανῆ αἰδοῦσθε. ἡ δὲ πρώτη τέττων ἡμέρα τῆς σάββατον. Post alia: ἡ δὲ τέττων ἀρχὴ Μωχάδα. Observatione dignum, quartam diem fuisse a coitu luminarium, nempe a meridie xiiii Iulij. sed ciuilitet erat tertia dies Ab Iudaici. Nam falso, ut diximus, Alfonsini primam diem incipiunt feria quinta a meridie xiiii Iulij. inio erat feria vi, quam, ut eorum mos est, putare debebant a meridie xv. Præterea quater peccant in embolismo. Undecim ἐμβολισμοί, siue ὑπερήμεροι ἐπιαιώντι, sunt ἐν τριακονταετηρίδι, ut toties ostendimus. Ipsi quater in Triacontaeteride embolismum anticipant, in annis 7, 18, 26, 29, quum illi anni, ut ex Tabula nostra apparet, sint cominunes, sequentes autem ὑπερήμεροι, 8, 19, 27, 30. Ipsi enim Alfonsini ridicule τριακονταετηρίδα Lunarem sequuntur sine epocha. At epocha, ut alibi docuimus, implicita est annis Lunaribus. Epocha enim primi Muharram est, 6. 7. 112. pro primo anno Triacontaeteridos, cui annus simplex adiectus 4, 8, 876 dabit secundum annum 3. 15, 988, & ita semper per incrementum characteris unius anni habebis feriam Muharram. Itaque hoc non aduerterunt Alfonsini, Radicem esse implicitam annis Triacontaeteridos. & quum radix sit primus annus, primus annus Lunarum erit secundus Hegiræ, secundus tertius, tertius quartus, & denique undetrigesimus est trigessimus. Calippus, Meton, & Harpalus, itemque Clavius sine radice annos simplices Lunares usurpant. Quod est ineptum. Multum enim peccari necesse est.

cxix Ad primum Pharauardin Iezdegird.] Anno Christi 660, annis decem post primum Muharram Hegiræ, Iunij xvi, feria tertia. Georgius Chryfococes medicus: ΕτϞ Περσῶν, τῆς τοῦ ἐπιθῆ εἰς τὴν ἡμέραν τῆς Ιασδακέρδης Αεράρ. Ἡ ἀρχὴ τῆς ἔτους τέττου ἡμέρα τῆς. Ἀρχὴ μῆνων Φαροαδιν, ἐπὶ ἡνίκα ὁ Ιασδακέρδης εἰς τὸν θρόνον ἐκάθισεν. Dicit hanc Aeram iniuisse, quando Iezdegerdes in folio Cyri collocatus est. ideo δὲ τῆς ἐνθρονισμοῦ αὐτοῦ hanc Aeram putari. Quod falsum esse alibi demonstraui. Tabulæ quoque meæ Arabicæ tradunt idem ab enthronismo Iezdegird; alij scriptores a cæde Iezdegird hos annos cognominari. Mihi verò mirum videtur a cæde cuiusdam regis potius, quam a victore regis ullam epocham vocari. Vide quæ notamus ad Caput xi lib. primi. Othmen Arabs hunc regem interfecit: a quo potius hæc Aera vocanda fuerit. Sed quare a Iezdegird putatur, alibi ratio redditur. Haiton hunc Iezdegird vocat Afob Arior. Chryfococæ, ut diximus, est Ιασδακέρδης Αεράρ. Quam vero lubricus sit error in annis vagis Nabonassari, Armeniorum, & Iezdegerdis, suo loco a nobis demonstratum est. Nunc ἀνωρύμω cuiusdam Græci scriptoris errorem aperiemus, cuius verba Iacobus Capellus producit in libello suo de Epochis. Is ἀνωρύμω scribit anno periodi Constantinopolitanae 6952, Martij xi, hora. 8. 25. 40 ab ortu Solis, Solem ingressum in Arietem fecisse, anno Persarum 6660, completo, hoc est 6660, currente; mensis Tirma Persici xvii: item duodecima Iunij sequentis, xv autem Persici Mecherma Solem initium Cancræ ingressum hora 2. 20. 3. Deinde Septembris xiiii, anno Constantinopolitano 6953 iam currente, mensis Persici xviii, Solem principium Libræ ingressum hor. 1. 24. 28. Denique Decembris xii, hora 7. 46. 16, Solem primum punctum Capricorni iniisse, xviii Pharauardin anni Persici 6660, completi, hoc est 6660, currentis. Hæc ille. In quibus dies quidem mensium Persicorum recte cum Iulianis comparantur. Sed de annis Persicis strenue hallucinatur. Nam anno 6952, quo adhuc annus Christi 1443 Dionysianus currebat, cyclo Solis xxiii, neomenia Pharauardin iniuit xvii Nouembris, feria iii. Ergo erat annus iniens Persarum 6660, non, ut ipse vult, 6660. Additis enim duobus, per perpetuam regulam, ad 6660, & toto per vii diuiso, remanebit feria tertia, quæ competit xxvi diei Nouembris anni Dionysiani 6660, in quam diem Pharauardin conuenisse satis ostendit Tabula magna cycli Canicularis. Proinde anno sequenti Pharauardin iniuit de xvii Nouembris, anno bisextili, cyclo Solis xxv; anni Dionysiani 6661, feria iii. Verba ἀνωρύμω scriptoris si quis desiderat, ex fide Iacobi Capelli proferemus: Εψηφοφορήθη ὁ Κελός, καὶ εὐρέθη, ὅτι ἐν τῷ ἔτη ἔπει πεσληρωμένω, καὶ τρέχοι: τῆς νδ, δὲ τῆς ἔτους κόσμος ἀναγωγῆς εἰσέρχεται ἡλιος εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς Κελίου, μῆνος Μαρτίου τῶ, ὥρα Η, θ. ii, δὲ ἀνατολῆς ἡλίου τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Περσῶν δὲ ἦσαν ἔτη ωγ (imo ω3) πεσληρωμένα. καὶ ἡ ια τῆς Μαρτίου ἢ μῆνος Περσικῆς τῆς Τερμαῖ ἢ τῆς, καὶ τῶ ἀπὸ ἔπει, Ιβνίε ιβ, ἡ καὶ ὥρα β. ii, εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς Καρκίνου. Περσῶν ἔτη γὰρ ἐπὶ αὐτῶν πεσληρωμένα ὄντι (idem error. imo ὄντι καὶ ἡ τῆς τῶ Ιβνίε ἢ ἡμέρα ii μῆνος Μεχερμαῖ Περσικῆς. καὶ ἔπει τῆς ἐφεξῆς ἐρχομένης Σεπτεμβρίου τῆς ιδ εἰς τὴν καὶ ὁ τῆς γνγ γέσι ἢ ὥρα α, ἀπὸ ἀπληρωθέν τῆς νδ, εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς Σιτροῦ, ὥρα. ω. ii. πη. α. π. ἀνωρύμω

ἀνατολῆς ἡλίου τῆ αὐτῆς ἡμέρας. Περσῶν ἔτη καὶ ἐπιπέδη αὐγῆ (deest τὸ πεπληρωμένα, eodem errore) καὶ ἡ 18 ἔ Σεπτεμβρίου ἡμέρα ἦν Περσικῆ μῶδος ἔ Δημῶ ἡ 18. καὶ τῆ 13 ἔ Δεκεμβρίου πύ αὐτῆ ἔτους, ὥρα 2. μά. 16, ἀπ ἀνατολῆς ἡλίου εἰς τὴν ἀρχὴν ἔ Αἰγοκέρωτ. Περσῶν ἔτη ἐπιπέδη αὐγῆ (imo αὐγῆ) πεπληρωμένα. καὶ ἡ 13 ἔ Δεκεμβρίου ἡμέρα ἦν Περσικῆ μῶδος ἔ Δημῶ ἡ 13. καὶ τῆ 13 ἔ Δεκεμβρίου ἡμέρα ἦν ἡ 13 ἔ Φαρσαρδὴν Περσικῆ πύ αὐτῆ μῶδος. Καὶ ἔτως ἐυρίσκονται πέντε αὐτῆ πύ αὐτῆ ἔτους, ἡτοι αἰ δύο ἰσημερία, καὶ αἰ δύο τρεσπαὶ καὶ τὴν Περσικὴν πύ αὐτῆ μῶδος ψηφοφορηθεῖσαι καὶ τὸ ἐστῆ, ὅπερ ἀνωτέρω εἶρηται. In istis, ut diximus, recte dies Persicæ cum Iulianis comparantur, sed in annis Persicis peccatur unius anni metachronismo. Plus enim uno dicit. Itaque alios doctos viros in dinumeratione annorum Nabonassar; & Persarum non sen si lapsos animadvertimus, propterea quod characterem non adhibent primæ necomeniæ Thoth, aut Phaiuardin. Observationes quoque τῶν ἰσημεριῶν, καὶ τῆ τρεσπῶν, quæ hic ponuntur, falsæ sunt. Eas alijs discutendas relinquimus. Sed hic error excusari potest, quum Tabule Prutenicæ a uno solido die ingressum Solis in principia Signorum serius ponant, quam Alfonsini, & omnis natio astrologorum tam Arabum, quam Persarum. Copernicus est auctor illius tardi ingressus Solis in Signa, dum observationem Ptolemæi æquinoctialem anni Christi 1582 sequitur, & modum anni Hipparchei, siue Rab Adda, cum modo anni Tropici Alfonsini frustra conciliare conatur, ut ridicule commentus sit apprensus æquinoctium, & τὴν ἐπεσῆαν τῆ ὀράν supra 1582 dies aliquando definit ultra horas 5. 55. 46. quæ magna est perturbatio in Tabulis prutenicis, quæ iuxta rationes Copernici constructæ sunt. Illa omnia portentia, ut & Libramentum, quod ab hoc delirio pendet, castiganda sunt. Atque urinam existat, qui ex doctrina Alfonsina, & Copernicana novas tabulas nobis conficiat. Nam methodus Alfonsina longe omnium optima est, si motus ille iocularis trepidationis & Augium ex illis collatur, & illis doctrina præcessionis æquinoctiorum abhibeatur. Nam Prutenicæ Tabulæ morosissimæ sunt, & in multis περιεργία tam inutilis, quam ridicula, quum alioqui multa præclara in illis sint, sed tamen ita, ut longe plurima sint castiganda.

313 Ad primum Pheranardin Gelali.] Gelal Arabibus est σέβας, maiestas. Gelali, πεβάσμι. σέβας, Augustus, vel potius, quod rex ille, qui hanc epocham nouam cum noua anni forma sanxit, vocabatur Melic Sa Gelal eddin. hoc est Melic Sa maiestas religionis. σέβας τῆ θρησκείας, quod verum est. Apud Haytonum male legitur Melic la ὁ μακαρίτης Patriarcha Ignatius in epistola posteriore: Epochæ autem Gelalæ, cuius notitiam a nobis quaesivistis, ea cognominis est Sultani Gelal-eddin Melic Sa Alb Arselan Selgiuk ei Elcharutraz Mescabi, imperatoris Chorasân, &c. Est autem Selgiuk vetustissima Chorasânorum Dynastiarum familia, unde quidam Othmenidas Turcorum principes deducunt. Hinc igitur annus Persarum Tropicus vocatur Gelali, quod Rex Chorasân Melic Sa, qui dictus Gelal, hunc annum instituit anno Christi 1079, a meridie 11 Martij, feria quinta cyclo Solis 11. Sed memineris eius, quod alibi monuimus, epocham hanc minorem esse iuxta horis plusquam duodecim, a meridie 11 Martij. Nam nostræ Tabulæ præferunt 5. 2. 158. Ratio postulat, 5. 14. 652 Alexandria. Erit ergo maiuscula in Chorasân. Nos a meridie 11 Martij, quæ erat feria 5, inimus more nostro, & Alfonsinorum, feriam 11. Georgius Chrysoctes: Εἰσελάσανε Μελιζᾶ. Προσπαρὴ γάρ ἐγένετο ἔ ποίς του Σουλτάνου, ὡς ἀν τῆ αὐθημερὴν ἀθῶσιν εἰς τὸ ἐστῆ αὐτῆ καὶ τὴν ἀρχὴν τῆ γρονῶν ἔ ἔτους ἐκείνου, ἡνίκα ὁ ἡλιος εἰσέρχεται εἰς τὴν ἀρχὴν ἔ Κριού. καὶ ἡ ἀρχὴ ἔ ἐκαστῆ μῶδος οὕτως ἦν, ὅτι ὁ ἡλιος ἀπὸ ζωδίου μετὰ βαίνῃ εἰς ζῶδιον. Ἡ ἀρχὴ ἔ ἔτους τούτου ἡμέρα 1 ἦν. Εἰπερ 8 ἔ τῆ κλίσεως κόσμου ἐτῶν γρονῶν 5 ἔ πῆ ἀφαιρήσεις, κατὰ λήφθη ἔ τῆ Μελιζᾶ, ἀρχὴ ἰσημερίας, ἡ πῆ ἐστῆ τῆ 13 ἔ Μαρτίου μῶδος. Εἰτῆ ἡ ἔ γρονῶν τῆ Περσῶν ἀρχὴ τὴν ὁ Φαρσαρδὴν. Alibi: ἡ ἔ Σουλτάνου πύ αὐτῆ Μελιζᾶ γρονῶν ἀρχὴ ἔστιν, ὅπῃ καὶ ὁ ἡλιος εἰσέρχεται εἰς τὴν Κριόν. εἰσέρχεται ἡ νύκτῃ τῆ 13 ἔ Μαρτίου μῶδος. Illud præclare, a Rege Melic Sa, vel Mehe Sa, hanc Epocham institutam fuisse: item eam inire ab ingressu Solis in Arietem. Propterea primæ dies huius anni Tropici a Persis hodieque dicitur *Neuruz Sultani*. ἰσημερία Σουλτανική. Quin & ipse Chrysoctes hanc Epocham vocat *γρονῶν Σουλτανικῶν*. Rursus *Μελιζᾶ* dicit, quod proprie dicendum erat *Μελιζᾶ*. Nam *Melic* Arabibus est Rex. *Sa*, vel *Scha*, Persis est nomen attributum regibus: ut is, qui Persis hodie imperat, egregius Princeps, dicitur *Scha Habas*. & qui ante 17 annos rerum potiebatur, ei nomen erat, *Scha Tamas*. Aliquando τῆ *Scha* præcedit, ut in his duobus: aliquando sequitur, ut *Adel-Scha*. *Nizam-Scha*, *Cotum-Scha*, *Melic-Scha*. In Achmetis Onirocriticis legimus, *Σαὰ Νισὴν βασιλῆος Περσῶν*. Vbi præter *Scha* est aliud nomen multis principibus Persarum commune, *Nisa*. Id eorum lingua est *Hassa*. Denique *Scha* Persis est, quod infimæ vetustatis scriptoribus *DOMNVS*, & quod ab eo deprauatum ab Hispanis usurpatur *DON*. Inde Agathæ Σεζὴν Σαὰ. *Δύναται*, inquit, τούτῳ τῆ ἐκλήτων Φωνῆ Σεζεσανῶν βασιλῆος. Scribitur Iudaice *נשׁ* Neque aliter Arabice. Iste autem *Melic Sa* erat ex

stirpe Turcarum, ut monet scriptor diligentissimus Leo Africanus libro ii Africæ. Vide locum necessario, Capite de diuersis sectis Muhammedismi. Erat enim, ut antea diximus, Selgiuk, ex qua gente fuit celebris ille Tagrolipix. Vnde a Turcis hodieque vocatur Saldoki. Nam pro *Selgiuki* Turcæ dicunt *Saldoki*. Apud Haytonum vitiose legitur *Sadok*, pro *Saldok*. Rursus ab hoc *Sa Gelil* familia in Persis hodie nobilissima *Istigelu* denominata est. *Melic Scha* igitur est, quod Gallis *Monsieur*, Hispanis *Don*. Sic *شاه Schahi* lingua Persica nummus dicitur, qui ad verbum Arabice *Sultani* dici posset. Illa, inquam, præclare a Chrysococce. Cætera vero pessime, quod dicit anno primo illius Aerae neomenias omnes Persicorum mensium Sultanicorum concurrissè cum ingressu Solis in aliquod signum Zodiaci. Hoc nullo modo fieri potest. Menses enim Tropici sunt valde inæquales: menses autem Persici omnes sunt *πενταήμεροι*. Hoc indignum est Mathematico. Neque illud vere ab eo dictum, fuisse feriam primam. Erat enim quinta, ut diximus. Præterea & illud falsum, illum annum iniussè a $\overline{\text{xxv}}$ Martij. Ino, quando hæc scribebat Chrysococces, æquinoctium conficiebatur post meridiem $\overline{\text{xxv}}$ Martij. Scribebat autem anno periodi Iulianæ Constantinopolitanæ 6854, Christi 1346. Illud autem recte: de annis periodi Iulianæ Constantinopolitanæ detrahenda esse 6586, ut adipiscaris aeram Persarum Sultanicam. Abiecto interuallo, quod est a capite Aerae Græcorum, ad primum annum Christi, nimirum 5508, de anno currente 6587, reliquetur annus Christi 1079, primus Aerae Sultanicæ; vel Neuruz Gelalæ Sultanicæ. Ab eo tempore, ad hanc usque diem, Persæ hac forma utuntur, relicto anno vago Iezdegud, a cuius Pharauardin decima octaua incipit neomenia Pharauardin Sultanicæ. In hac autem anni forma intercalatur aliquando post quinquennium, prout ratio epilogismi Solaris exigit. Perperam enim Chrysococces omnium quadrienniorum exitu intercalari scribit, ut in anno Iuliano: quum sit annus Tropicus, non Iulianus. Anni autem vagi Iezdegirdici nabis hodie in civilibus actibus usus est apud Persas. In solis Tabulis astronomicis adhibetur. Huius autem Tropici in omnibus actibus, quæ *ἀστρονομικά* Chrysococces vocat, hoc est Quotidiana, Arabes autem *هجرة* usus apud populum remansit. Porro in nostris Tabulis Arabicis octo sapientes ad institutionem huius anni aduocati sunt a Melic-sa: in quibus recensetur Abinsena, quod ridiculum est. Nam Abinsena mortuus est annis $\overline{\text{xxv}}$ ante huius anni editionem, anno Hegiræ $\overline{\text{ccccxxviii}}$, cuius Muharram incidit anno Christi $\overline{\text{mxxxvii}}$. Octobris $\overline{\text{xxii}}$, feria prima, mensè Rhamadam, cuius neomenia $\overline{\text{xvi}}$ Iunij anni $\overline{\text{mxxxviii}}$, feria vi. quo die obiit Abinsena.

I N C A P V T S E C V N D V M.

[TEMPVS PROLEPTICON.] Quamuis hic multa sunt, quæ in tempus prolepticon conferuntur, ut pote quorum quædam anteuertunt epocham Mosaicarum rationum annis $\overline{\text{mcccxxxvi}}$: tamen quia ex eis illa, quæ in tempus historicon incidunt, & veritati maxime consentanea sunt, & cum initijs temporis mythici ita coherent, ut sine maxima perturbatione interrumpi non possint, nos non solum ea integra referre necessarium duximus, sed etiam rem ridiculam facturi videremur, si feriem regum & Dynastiæ truncarem, ut epocham historici temporis ab inchoatis & imperfectis Regum annis repeteremus. Quam ioculare enim esset, si, exempli gratia, a $\overline{\text{cvi}}$ anno nonæ Dynastiæ Aegyptiorum inciperem, & octo Dynastijs omisissis, a decima imperfecta orderem, ut Eusebius a $\overline{\text{xviii}}$ anno Nini, & $\overline{\text{xxii}}$ Europis? Quod probare non possumus. Ab eo enim tempore initium deducendum est, *πρὸ ἀρχῆς*, ante quod nulla est temporis memoria siue mythici, siue historici. Quare quum & necessaria sit simul & iucunda totius temporis ab ipso usque capite continuatio, nos iure eum ordinem integrum & intactum reliquimus, quem ab ipsis auctoribus accepimus, ab hæc licentia manus & stilum continentes, quam in truncandis, mutandis, extendendis, & corripendis Regum, & imperiorum interuallis, atque temporibus Eusebius sibi permisit.

[DYNASTIARVM ÆGYPTI.] De excessu annorum, quos supra rationes Biblicas sibi vindicant Aegyptij, & alicæ prisca nationes, vide Augustinum libro $\overline{\text{xv}}$, cap. $\overline{\text{x}}$ de Ciuit. De vetustate vero Aegyptiorum multi multa scripserunt, quorum antiquissimus pater historiae Herodotus ea in literas retulit, quæ a Sacerdotibus Aegypti acceperat, quorum ut quædam cum ipsis Dynastijs conueniunt, ita alia longe ab ipsis discedunt, siue imperiti fuerunt illi, quos interrogabat Herodotus, siue homini peregrino prudentes imposuerunt, siue interpretis vitio hoc accidit, qui aut ei illud, aut eum Herodotus affectus non sit: siue & ipse

ipſe vitio Græculorum uſus eſt, quibus ludus fuit veris falſa immiſcere. Vt cunq̄ue acciderit, nos maiorem fidem his Dynaſtijs adhibemus, quam Herodoto homini peregrino, quum ea ex veteribus ſacrorum Aegyptiorum ſcrinijs Manethos genere & domo Aegyptius, & ſacerdos eruerit. Opus autem ſuum in tres Tomos diuiſerat. primo x̄i Dynaſtiæ continebantur, ſecundo viii, tertio x̄ii. Euagoras quoque Lindius libros de Regibus Aegypti reliquerat: ſed quos auctores ſecutus ſit, aut unde initium earum Originum inſtituerit, id vero nobis incertum eſt. Nos nullas vetuſtatis reliquias cum iſtis comparandas eſſe putamus, neque felicius nobiſcum agi potuiſſe, quam ſi integri illi Tomi ad nos perueniſſent, quorum hanc epitomen Africano debemus, qui primus Chriſtianorum fontes Chronologiæ reſcripſit, in cuius librorum quoque interitu negari non poteſt magnum detrimentum hiſtoriam temporum accepſiſſe.

PRIMA DYNASTIA. *Menes.*] Hic dicitur Herodoto & Diodoro μέγ. Eidem Diodoro etiam μέγας.

SECUNDA DYNASTIA. *It boues, Apis quidem in urbe Memphi.*] Duos boues cæci illi colebant, Apim Lunæ dicatum in urbe Memphi, ubi, ut refert Strabo, erat templum Lunæ. Mneuin autem Soli ſacrum Heliopoli. Quod Apis Lunæ, Mneuis Soli ſacer eſſet, auctorem damus Aelianum lib. xi, cap. xi ζώων.

vi. *Sub hoc fertur Nilum.*] Huius fabulæ meminit Philoſtratus de vita Apollonij lib. vii: κ̄ δίδως π̄ μείζον Αιγυπτίους, ἢ εἰ πάλιν αὐτοῖς, ὡς αὐτοὶ ἄδουσι, μέλιτι συγκκοσμένῳ ἀναβαίη ὁ Νεῖλος.

QUARTA DYNASTIA. ii. *Et librum, qui ſacer vocatur.*] Citatur a Stobæo in Phyticis. Ita quoque vocatus fuiſſe videtur ille libellus, cuius interpretatio Apuleio attribuitur.

ix. *Iſte dicitur longus fuiſſe cubitum 7, palmor. iiii.*] Aliter Diodorus; qui ſcribit eum fuiſſe μετρήθη πεταροὶ παλαιαῖς μείζονα τ̄ τετράρων παχῶν. hoc eſt ſeptem pedum præciſe. Secundum Africanum, uel potius Manethonem, fuit pedum octo cum quadrante, ſiue tribus uncijs.

SIXTA DYNASTIA. vi. *Nitocris.*] Caue confundas hanc cum Babylonia. Ambæ præſtantiffimæ Heroiæ. Ambarum meminit Herodotus. Hæc videtur prima feminatum in Aegypto regnaſſe, annis μλξvi, poſtquam a Binothri ſecundo rege ſecundæ Dynaſtiæ lege ſancitum, ut mulieres ex ſucceſſione regnarent. Sic poſt hanc ann. πccccxvii, Scemmiophris Ammenemis ſoror rerum in Aegypto potita eſt ſeptimo loco Dynaſtiæ x̄ii. Fuit & alia Nitocris in Dynaſtia Thebanorum, quæ regnauit anno poſt hanc 2294.

DYODECIMA DYNASTIA. iii. *Sefoſtris.*] Sic Herodoto, & Suidæ, Valerio Flacco, Lucano. Diodoro vero Σεπόσις. Paulino Sefoſtris: *Et qui regnauit ſine nomine mox Sefoſtris.* Sine nomine, hoc eſt ſine heredibus.

iiii. *Iſte Labyrinthum.*] Labyrinthi iſtius admirandi conditorem Petefeucen vocat Plinius libro xxxvi, cap. xiii. & a conditu illius, ad id tempus, quo illa ſcribebat, putat annos μλκπδ. Itaque conditus fuerit circiter annum periodi Iulianæ plus minus 1190, non 1440, ut hic, undecima Dynaſtia. Sed potuit alius eſſe illi cognominis.

QUINTEDECIMA DYNASTIA. PASTORVM.] Aegyptiorum quatuor genera erant, (quanquam Herodotus ſeptem conſtituit, nos in quatuor redeginimus) ἱεραῖς primilogo & dignitate, ſecundi μάχιμοι, qui & καλασίμοι & Ερμούβιοι. tertium genus τεχίται, homines quidem ingenia, ſed tamen humilis conditionis. quartum βεκέλοι, καὶ πιμύοις abiectiſſimum & deſpicatiſſimum genus, atque adeo Aegyptijs execrabile. Geneſeos κxvi, 34. Eos Manethos priſca Aegyptiorum lingua τσεκ dictos fuiſſe ſcribit, referente Iosepho. Erant autem omnes aduenæ, cuiuſmodi Hebræi fuerunt, ut ex eodem Capite, & ſequenti, conſtat. Hi, quum dure ab Aegyptijs tractarentur, quod loco beſtiarum aut κ̄αθαρμάτων habebantur, non ſemel ſeſe in libertatem vindicarunt, adeo ut regem & ſedem regni ſibi conſtituerent: quod accidit primo annis μccxii ante Exodum, in hac Dynaſtia, quæ eſt quintadecima Paſtorum. Secundo alij Paſtores rebellant annis πccccix ante Exodum. Tertia rebello annis cxx ante idem tempus Exodi.

xvi DYNASTIA.] Iosepho ſex tantum ex Manetho Reges designantur, Salatis anno κii. Apachnas. ann. xxxvi, menſ. vii. Apophis ann. lxi. Ianias ann. l. menſ. i. Aſis ann. xli. menſ. ii. Hos, & poſteritatem eorum, ann. dxi regnaſſe ſcribit idem Iosephus ex Manetho. Africanus ex eodem Manetho ann. dxvii. Differentia ann. vi duntaxat.

xvii DYNASTIA.] Africanus τετταχρονογραφιών: Apion, inquit, Grammaticus παράρη τὰ τεττάρων ſcribebat. κ̄ βαχον Αρχυς βασιλέα, Αμώσι Αιγυπτίων βασιλεύει. κ̄ βασιλεύει 180. 25. Sed e anno huius Dynaſtiæ ceterſimo tertio plus minus cepit regnare Inachus, & uero ut erit ſub Inacho Paſtores hos a Regibus Aegypti deſeciſſe; ſed illos paſtores Hebræos, aut Moſem

illius defectionis signiferum fuisse, qui multis post annis natus fuerit, quis sanus non solum dicere, sed & putare audeat?

xxix DYNASTIA. *iii Ramesses.*] Huius nominis urbs in Aegypto fuit, quam labore, & *παιλαιπωρία* Israelitarum condiderunt Aegypti Reges annis plusquam *ccc* ante hunc Ramesem, cuius cognominis fuit alius quintuldecimus *xviii* Dynastia, qui cepit regnare annis *xxvi* post Exodum. Sed Ramesem Plinius dicit claruisse Iliacis temporibus: qui sine dubio est, non ille quintuldecimus *xviii* Dynastia, sed hic, de quo nunc agimus. Ab eius enim initio, ad annum capti Ilij, interfuit tantum anni *xxvi*. Nondum enim explorata erat vera excidij Troiae epocha antequam Ephorus, Erathosthenes eam ex doctrina anni Attici indagarent.

xxxi DYNASTIA. *vii Susesnes.*] Annus decimus huius Regis conuenit anno periodi Iulianae 3737, qui erat quintus Roboami filij Solomonis, quando Sefak rex Aegypti Templum Ierosolymorum spoliavit. Itaque secundum haec Susesnes fuerit idem cum Sefak, vel Sufak, quod non videtur, quum is, qui proxime hunc sequitur, vocatus fuerit Sefochosis, quod quid aliud est, quam Sefak: idem profecto nomen est, neque negari potest. Quare in istis Dynastijs aliqui turbasse videtur Africanus, ut consuleret rationibus suis, quemadmodum fecit Eusebius. Omnino *Σέσσυγης* idem est, qui Sufak, aut Sefak. Quia tamen exiguus est anachronismus, quadriennij puta, aut quinquennij, dicamus Sefonchin, siue Sefac, viuo patre in Palaestinam hanc excursionem fecisse, quatuor, aut quinque annis ante obitum patris Sufenis. Hoc, ut verisimile est, ita non iniuris credam. In quo videmus rursus consensum harum Dynastiarum cum sacrae historiae monumentis, quod os obstruere possit istis exoticis, & ut ipsi vocant, profanae historiae obtrectatoribus.

xxxi DYNASTIA.] Reges innominati *iii*, *iiii*, *v*, quantum iudicare possumus, fuerunt Aethiopes: quorum ultimus Zara cum toto exercitu ab Ala Rege Iuda deletus est. *ii Chron. xii, 9.* Tempus enim conuenit. Neque vero dubitamus.

xxxv DYNASTIA. *i Sabacon.*] Huius meminit Herodotus, & Anyfin caecum, non Bocchorin ab eo interfectum scribit. Nos non solum cum Manethone, & Africano Bocchorin hunc a Sabacone combustum fuisse, & magnam mutationem ac rerum confusionem in Aegypto tunc accidisse, sed etiam id perspicue ab Isaia praedictum fuisse asserimus, cap. *xxix*, & commate 4 eiusdem Cap. Rex crudelis, de quo vaticinatur, is est Sabacon, qui anno *v* Ezekiae, Bocchoride sublato, regnum Aegypti inuasit: eodemque tractu temporis magnam siccitatem, & squalorem propheta futurum praedicit, ita ut Nilus diebus aestiuis, ut solet, nulla incrementa capiat, neque Aegyptum irriget. Hoc praedixit Propheta sub Achas. Sed *hb. ii Reg. Cap. xvii, 4*, eodem tempore Suam in Aegypto regnasse dicitur, qui aut est idem cum hoc Sabacon, aut alius Dynastia, quae eodem tempore in alia parte Aegypti rerum potiebatur.

lii *Tarachus.*] Iste Tarachus, ut hinc constat, fuit Aethiops, qui ex ultima Aethiopia profectus praepotenti & numeroso exercitu Aegyptum per multos annos infestauit: unde in Syriam se impressionem facturum minabatur, ut ex *Isaia xxxvii, 9*, patet. quod certe fecisset, nisi cum Seuecho Rege Aegypti, qui eius conatus aliquandiu remoratus est, res illi fuisset. Tandem interfecto Seuecho, anno *xxvii* Ezekiae, regnum Aegypti occupauit. Porro scriptura Tharacham non Tarachon vocat. De quo Hieronym. in *Esa. cap. xxxvii. Pugnaſſe autem Seuecherib regem Assyriorum contra Aegyptios, & obsedisse Pelusum, iamque extructis aggeribus urbi capiende, venisse Taracham regem Aethiopum in auxilium, & una nocte iuxta Ierusalem *cx. xxxv* millia exercitus Assyrii pestilenti & corruisse narrat Herodotus, & plenissime Berofus Chaldaicae scriptor historiae.* Herodotus sane nihil eiusmodi de Ierosolymis, neque de numero hostium. Sed ex scriptura & ex Herodoto hanc congeriem gestorum in unum coaceruauit vel Hieronymus, vel auctor, unde haussit.

xxxvi DYNASTIA.] Haecenus Manethon secuti sumus in superioribus *xxv* Dynastijs, in hac sola *xxvi* Herodotum, quod consentanea historiae Biblicae scribat; & praeterea, quod secundus ille Nechao, qui profertur ab Africano, suspectus nobis sit, quum unicum ponat Herodotus, a quo Iosiam interfectum fuisse ratio temporum secundum Herodotum vincit, secundum Africanum vero ille Nechao posterior quinto anno a caede Iosiae regnare cepit. quod est absurdum. Nam proculdubio Africanus multa ex sacris libris & de suo his Manetho Dynastijs admiscuit, ut cum rationibus sacrae historiae suas componeret. quae ut aliquando male conferuntur, aliquando tamen aliquatenus concordant, ut quod ait, Ioachaz regem spoliatum regno a Nechaone fuisse, quem Nechao cum Nabuchodonoturo praelio congressurus secum abduxerit in ultimas partes Syriae, ubi praelio

prelio infeliciter commisso victus pedem retulerit, secum captivum Ioachas abducens. Hæc Africanus. quanquam non omnia vere. Qui ex Ieremiæ xvii , 2, colligunt Nechaonem interfectum fuisse in illa clade, ad locum Carchamis, ubi pugna commissa, nã illi strenue nugantur: quum Ieremias eo capite, non cæcos Aegyptios, sed victos fuga sibi contulisse dicat, Commatib. 5, 6. & præterea peccant prochronismo integri triennij. Hoc enim contigit initio expeditionis Nabuchodonosori, quæ prima illi victoria Syriam ingredienti contigit. anno quarto Ioakim regis Iudæ fratris Ioachaz. Sane Africanus ex illo Ieremiæ loco suspicatus Nechaonem in illo prælio interfectum fuisse, illi non ultra annos vi concessit. Totidem enim aut proxime sunt a clade Iosæ, ad illam cladem. Nam annus illius cladis, qui & primus expeditionis Nabuchodonosori, est quintus a clade Iosæ. Duo igitur *περὶ τῆς Αἰθιοπίας* Africanus sunt, *Νεχαὼ ἐπέφθ*, quum unus tantum fuerit, & falsa de eius clade in tam angusto intervallo suspitio. Huiuscemodi *περὶ ἐργασίμων* quot in Eutebio deprehendimus, ex nostris animadversionibus lector intelligere potest. Sed impotuit Africano, quod non aduerit duas expeditiones Nechaonis in Syriam fuisse. In priore post cladem Iosæ tres tantum mentes in Palaestina moratus, vincitum secum abducens Ioachaz in Aegyptum reuersus est. In posteriore victus est inno Ioakim iii , ut est apud Ieremiam. Ex istis duabus unice Nechaonis expeditionibus duos Nechaonas contulit Africanus quæ est in certissima hallucinationis eius causâ. Liber posterior Regum xxiii , 7. videtur velle Nechaonem superasse Ioakimo: quum hic non ultra iii annum Ioakim vitam produxisse dicatur.

vi *Nechepfos.*] Alium Nechepson memorat Paulinus, cui Sesostrin successisse scribit:

*Quique magos docuit mysteria vana Nechepfos,
Et qui regnavit sine nomine mox Sesostris.*

vi *Uaphris.*] *Απερλω* ab Herodoto, & *εραη* ab Ieremia vocari alibi indicauimus. Cum hoc pactum aduersus Regem Nabuchodonosorum, cuius beneficiarius erat, Sedekias fecit. Ezekiel xvii , 13, 14, 15. Exitium istius Regis, quod illi ab Assyrijs imminabat, prædictum ab Ezekiele xxvii , anno 4125 periodi Iulianæ, annis xx , antequam accideret. Sed Herodotus ab Amasiæ captum & interfectum dicit. Ieremias xliii , 30, convenientissime Herodoto dicit in manus inimici sui (Amasios) traditum iri eodem modo, quo Sedekias in potestatem inimici sui Nabuchodonosori venit. Quæ vero eodem Capite Ezekielis dicuntur de Aegypti desolatione, ita ut in desertum redigenda sit, hoc Dei misericordia remissum fuisse, neque contigisse certissimum est, quemadmodum neque Niniuen deleuit, ut per Ionam & Nahum interminatus erat. Et multa sunt eiusmodi apud Ezekielem, Esaiam & Ieremiam.

ALIA DYNASTIA THEBANORVM.] Ex hac Dynastia patet diuersos reges eodem tempore in Aegypto in diuersis partibus imperium obtinuisse. Nam quando Saites primus Dynastiae xv ex latrunculis pastoribus circa Bucolia Aegypti iam decimum annum regnabat, in partibus Thebaidos regnum iniuit Menes Thebanus cognominis illius, qui primus in Aegypto imperium obtinuisse dicitur post Heroas & Semideos. Desiuit autem hæc Dynastia Thebanorum in anno xxv Amenophis quarti in Dynastia decima octaua: quo tempore etiam in istis partibus diuersi reges imperabant. Nam xviii Dynastia urbe ipsa Diospoli, id est Thebis, potiebatur, ista vero agro Thebano. Et profecto illa vetustissima regna fuerunt instar latrociniorum, ubi vis, non lex, aut successio, aut suffragia populi reges in folio regni collocabat. Denique apud Græcos scriptores, qui multa audacter in historia innouabant, longe a Manetho diuersa & in gestorum ratione, & in annorum intervallis prodica fuerunt. in quibus ea, quæ de initijs regnorum Aegyptiacorum Dicaarchus retulit, qui post Osirin & Ilin, statim Sesonchohim ponit, a quo, ad primam Olympiadem, putat annos bis mille noningentos triginta sex. In vetustissimis Scholijs in Apollonium Rhodium: *Δικαίραρχος ἐν πρώτῳ, μὲν τὴν Ἰσιδοῦ καὶ Οσίριδος ὄρον, βασιλεία γενέσθαι Σεσόγχωσιν λέγει. ὡς γινέσθαι ἀπὸ τῆς Σεσόγχωσιδος βασιλείας, μέχρι τῆς Νείλως, ἐπὶ διζήλιας φ , ἀπὸ δὲ τῆς Νείλως βασιλείας, μέχρι τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος, ἐπὶ vλς . ὡς εἶναι τὰ πάντα ἐμοῦ διζήλιας ἐνεακισία λς .* Ergo initium Sesonchohidis incidit in annum periodi Iulianæ 1002, qui erat 348 Dynastiae nonae. initium vero Nili congruerit anno 3502, qui erat tertius Regis Thuoris. Sed Græculorum esse mentiri, & falsa veris affingere.

PRIMA DYNASTIA BABYLONIORVM.] Non primus Belus in partibus Orientis regnavit, ut maxima parti Historicorum placuit. Nam ante Belum Arabes in Babylonia, ante illos Chaldaei ibidem regnum obtinuerunt. Et ut Chaldaeos Arabes, sic illos Assyrijs de regni possessione deturbarunt; Assyrios Medis, Medos Persæ, Persas Macedones, Macedonas Parthi, Parthos iterum Persæ temporibus Alexandri Mamae, Persas Saraceni, Saracenos Turcæ,

Turcas Tatari, Tataros Sophiani, quorum hodie imperium est in Perside, quamquam variis belli fortuna iacentur, illos Turcis, illis Turcas infestantibus.

TERTIA DYNASTIA ASSYRIORVM] Constat Assyrios totius Orientis, praterquam Indorum, dominos fuisse. Atque ut illud certum est, ita hoc controuersum, quot reges fuerint, & quot annos imperarint. Diodorus triginta quinque memorat ex Ctesia. Ita enim Eusebius legebat apud Diodorum: Σαρδανάπαλῶν ἢ Τρακασῶν μὲν καὶ πέμπτῃ ἔσπευσαν πρὸ μοναρχίαν. At in editione Henrici Stephani nostri Τρακασῶν tantum legitur. Quare locus corrigendus. Cephallion xxiii tanquam numerat. Sed fuit ille nugacissimus scriptor. Velleius Sardanapalum tertio & trigesimo loco a Nino ponit, uno tantum rege a Ctesia & Diodoro dissidens, nisi error sit, cuiusmodi non pauci in illo luculento scriptore leguntur, non illius, sed librariorum vitio. De duratione imperij non minor est dissentio. Cephallion ille nugator mille annos durasse: Iustinus MCC , quod sequitur Aur. Augustinus lib. xii, cap. 4 de ciuit. Diodorus sexaginta amplius, quam Iustinus, sed verecunde, ut ait Georgius Syncellus: qui postquam Diodori illud, quod supra posuimus, testimonium produxisset, *ταῦτα* inquit, *ὁ Διοδώρος ἡμῖν ἀδεδίδωκεν, μηδ' ἔτι θαρρήσεις ἀποφαινεῖν τὸν τῶν βασιλέων ἀριθμὸν, ἢ πρὸς πῶς ἀκριβῆ ποσότητα, προσηρεῖται ταῦτα, καὶ ἴσῃ τὴν ἢ καὶ Τρακασῶν ἔσπευσαν ἐξ ἐσθ' ἔρχεσθαι, ἀλλὰ πᾶντα φηδομένως, δια τὸ τῶν παλαιότερων αὐτῶ ἐπισημῶν ἀσύμφωνον μέτρον ἢ ἐπὶ τοῦ τῶν αὐτῶν ἔστιν ὁ χρόνος τῶν ἀπὸ Νίνης ἢ βασιλείων ἐσθι, ἀπεφίνατο, &c.* Aemilius Sura vetus scriptor apud Velleium Paterculam ab initio Nini, ad euersam a Scipione Africano minore Carthaginem, putat annos MCCCLXXXV , quibus deductis de anno periodi Iulianæ 4568, quo Carthago deiecta est, remanet annus periodi Iulianæ 2573, qui est penultimus Italij sexti Assyriorum regis. Idem Velleius ab initio Arbacis, ad Consulatum Vnitij, hoc est annum periodi Iulianæ 4743, numeri vero Eusebiani MCCCLXXVI , putat annos DCCCLXX . Sed deesse centenarium vel circò patet, & legendum DCCCLXXX , quod nec clarissimum virum, optimeque de bonis literis meritum Iustum Lipsium nostrum latuit. Deductis DCCCLXXX de MCCCLXXVI , remanet numerus Eusebianus MCLXXVI , post quem ponitur initium Sardanapali, ut in id tempus initium Sardanapali ab Eusebio conijciatur, in quod exitum eius Velleius contulit, nisi aut error viginti annorum sit apud Velleium, aut hallucinatio Velleij exitum Sardanapali pro initio ponentis. Si igitur de anno periodi Iulianæ 3873, qui responderet numero Eusebiano MCLXXVI , deducatur annus periodi Iulianæ 2573, in quo initium Sardanapali ab Aemilio Sura statuitur, remanebit duratio imperij Assyriorum anni MCCCLXX , quantum interuallum a Iustino assignatur. Sed apud Velleium longissimo spatio luxata sunt Aemilij Sura verba ab eo loco, quem Velleius illis dederat. Ponam verba Velleij, ut legenda esse nemo, nisi qui iudicio omni careat, dubitauerit, quum, ut hodie leguntur, non mendosam modo, sed etiam ridiculam sententiam concipiant. Ita scripsit Velleius. *Insequenti tempore imperium Asituarum ab Assyrijs, qui id obtinuerunt annis MCLXX , translatum est ad Medos ab hinc annis ferre DCCCLXX . Quippe Sardanapalum eorum regem mollitjs fluentem, & nimium felicitate suo, tertio & trigesimo loco ab Nino & Semiramide, qui Babylona condiderat, natus, ita ut semper successor regni paterni foret filius, Arbaces Medus imperio citaque MCLXXVI annis. Aemilius Sura de annis populi Romani. Assyrii principes omnium gentium rerum potiti sunt, deinde Medij, postea Persæ, deinde Macedones, exinde duobus Regibus Philippo & Antiocho, qui a Macedonibus seruandi erant, hinc multo post Carthaginem subactam deuictis, summa DCCCLXXVI tempore ad populum Romanum peruenit. Inter hoc tempus, & initium Nini Regis Assyriorum, qui princeps rerum potitus, interij sunt anni MCCCLXXV . Ea etate clarissimus Graij nominis Lyncus Lacedæmonius, cui generis regij sui, seuerissimarum, iustissimarumque legum auctor, & ad scipitine conuenientissimæ civ: cuius quandiu Sparta diligens fuit, excelssime floruit. Hoc inter tempus, ante annos V & LX ante urbem Roma conderetur, ab Elissa Tyria, quam quidam Dido aut MCLXXVI Carthago conditur: circa quod tempus Caranus vir generis regij, sextusdecimus ab Hercule profectus, triginta annis DCCCLXXVI domo occupauit: a quo magnus Alexander quum fuerit septuagesimus annis, interij generis ductore, paterni Hercule gloriatus est. Huius temporis æquales Hesiodus, &c. Totum locum proponere libuit, ut in conspectu esset omnibus, & apparet Aemilij Sura verba non ad populi Romani victorias & progressus belli, quia ea loco alienissima sunt, spectare, sed ea gratia a Velleio produci, ut ex illis vetustatem imperij Assyrii ostenderet, de quo, non de populo Romano, sermo iniectus erat. Huic restat noni fidem fecerit, quod in idem tempus Lyncus, Caranus, & Hesiodus a Velleio conlirantur. Lyncus enim numero Eusebiano MCCCLXXVI clarebat. Carani vero natum incidit in numerum MCLXXVI : & quod præcipuum est, eius causâ etiam sermo institutus est, Arbacis initium congruit numero MCLXXVI , Re-*

ΜΕΚΕΝΤΙ. Recte igitur hæc quatuor ἀγγελοῦ facit Velleius, ut pote quæ intra ̄ annos contigerunt.

¶ *Belus.*] Hos ̄ reges Assyriorum Africano Iuculento scriptori debemus, qui non a Nino, ut Ctesias, sed a Belo Dynastiæ Arabum euerfore initium regni Assyriorum capit. Sane Ctesiam, ut erat homo vanissimus, aliquot Reges detraxisse, minime dubitamus, ut æram Chaldeorum initio Nini accommodaret, quum tamen eius initium sit a ̄ anno Semiramidis, quæ multas egregijs operibus ita Babylonem exornauit, ut propterea eam condidisse creditum sit. Aliorum regum Assyriorum mendacissimi Græculi memnerunt, ut Οὐρμαϊδὺς ἔ Ασουρίων βασιλεύς Tzetzes εκππ. Caterum alium Assyriorum Belum a Belo Tyriorum esse, multumque ea nomina inter se differre alibi ostendimus. Bel Assyriorum est ̄, Bel Tyriorum ̄, & Syriace ̄. Quare Græci Belum Assyrium non distinguunt a Belo Phœnicio de quo Virgil. — *qua Belus, & omnes A Belo soliti* — Hieronymus quoque, quanquam hanc nominum distinctionem non ignorauit, Commentario in ̄ Cap. Osee, patrem Nini Belum eundem cum Virgiliano facit, hoc est ̄ & ̄ eundem esse intelligit. Apud Photium 559, 3. ὁ π̄ Φωνικες, καὶ Σύροι τὸν Κρόνον Ηλ, καὶ Βηλ, καὶ Βολάθλι ἐπινομάξασιν. Atqui Βηλ est ̄. At Βολάθλις perperam pro Βολάθλις, est femininum, ̄. Sed ἦλ est ̄, id est *Deus*.

¶ *Ninus.*] Qui condidit magnam urbem, quam Græci Νίνον vocant, is Νινύας illis dicitur, quod est nomen Hebraicum ipsius urbis נִינְוָא נִינְוָא. Sed Masorita maluerunt eam vocari Νινευ. Eadem forma est nominis Νινύας, quæ & Πενύας ̄ regis, quod Hebraice esset נִינְוָא

¶ *Teutamus.*] Diodorus ex Ctesia perhibet excidium Troiæ sub hoc rege contigisse, quanquam timide, & per concessionem, quod non tacuit Georgius Syncellus de hac re verba faciens: καὶ ὅτι τὴν Τροίαν ἀλώσιν ὅππ̄ ἔ̄ καὶ ὁπ̄ Νινε βασιλεύσαντι ἔ̄ Ασουρίων φησὶ γενέσθαι ἔ̄ ἐπὶ παλαιῶ, ἀλλοῖς ὅππ̄ γεφῶν τὸ λεγόμενα, ὡς μὴ πάντῃ σωζήμεν ἔ̄. Ab initio enim Teutamii, ad excidium Ilij, anni inter sunt ̄: & ab initio Belii, ad initium Teutamii, anni ̄, non ̄, ut hallucinatur Georgius.

¶ *Colliguntur ab initio Belii, anni ̄.* Eusebio ̄. Definit enim in numero ̄. Adiectis annis ̄, sunt anni ̄. Ex illo quoque loco Eusebij eundem numerum annorum retulit Augustinus lib. ̄, cap. ̄ de Ciuit. *Nam sicut scribunt, qui Chronicam historiam persecuti sunt, mille ducentos & quadraginta annos ab anno primo, quo Ninus regnare capit, permansit hoc regnum (Assyriorum) donec transferretur ad Medos.* Apud Orosium mendose legitur ̄. Scribendum ̄. Sed multa mendorum portenta sunt apud illum scriptorem: ut quum dicit quinquaginta Assyriorum reges fuisse, item quum conijcit casum Sardanapali in annum ̄ ante Urbem conditam. Vere dixisset, si septem annis plus dixisset. Aemilius Sura ponit interuallum ab initio Nini, ad excidium Karthaginis annos ̄, qui ab anno periodi Iulianæ 4568, quo capta fuit Carthago, retro retexti relinquent annum periodi Iulianæ 2573, vnde capiendum fuerit initium Nini, circa quod tempus sextus a Belo regnare capit Aralius, centesimo octagesimo anno ab initio Belii, centesimo sexagesimo secundo postquam Ninus regnare capit. Ergo ̄ annis eius rationes discrepant ab Africani & nostris.

¶ *QUARTA DYNASTIA MEDORVM.*] Medorum Reges, & annos ordine exponit Diodorus Siculus, ita ut Regum, aut annorum numerum alium ab hoc statuere, hoc sit insanire, quum & numerum Regum, & annos ipsos conceptos haberent διφθέρα, siue κεφαλιδες Persiæ, in quibus omnes reges & gesta regum tam Medorum, quam Persarum perscribi solita perhibet Diodorus. Itaque ab illis discedere, est historia præscribere. Sane actum erat tam de epocha Belii absque Regibus Medis esset, tum etiam de epocha Arbacis, nisi initium Cyaxaris haberemus, quem anno secundo Olympiadis ̄ imperium iniisse & Eusebius noster, & alij veteres auctores sunt. Deprehensio itaque Cyaxaris initio, non solum Arbacis, sed etiam Belii, initium adipiscimur. Iandudum mendum apud Diodorum notauimus, apud quem legimus Cyaxarem regnum iniisse anno ̄ Olymp. ̄, quum legendum sit ολυμπιάδ̄ ἔ̄, non autem ̄. Est enim error librarij, non auctoris.

¶ *Assibaris.*] Hunc, qui aliter Cyaxares dicitur, a Nabuchodonosoro suppetias vocatum ad Ierofolyma oppugnanda scribit Alexander Polyhistor apud Eusebium libro ̄ περὶ παρασκευῆς. Quod vanillimum mendacium auctoritate sacre historie satis eluditur, non utique quod tempora repugnent, (obijit enim Cyaxares anno quinto Nabuchodonosori) sed quia nulla mentio Medorum fit ad oppugnanda Ierofolyma in factis libris.

¶ *Huius anno septimo, &c. defectio Solis.*] Defectionem Solis Medis cum Lydis bellum gerentibus sub Cyaxare contigisse testis est Herodotus. De defectione Solis tam verum est, quam falsum eam sub Cyaxare contigisse. Accidit enim anno ̄ Astyagis.

DYNASTIA ASSYRIORVM, POSTQVAM A MEDIS DEFECERVNT.] Ingens illud Assyriorum imperium, quod integrum inuasit & tutatus est Arbaces, in multas lacinas sub Arbacis successoribus discerptum est: quod perspicue docet Orosius libro I cap. $\bar{x}ix$. *Exin regum Assyriorum imperium in Medos concessit. deinde multis praelijs undique scatenibus, quæ per ordinem discernere nequaquam aptum est, per varios prouentus ad Scythas Chaldeosque, & rursus ad Medos parili via redijt.* Sub Artyca enim Nabonassar a Medis deficiens nouam dynastiam in Babylonia condidit, & Salmanassar rex Assyriorum decem tribus in Mediam deportauit. Rursus sub Arbiane Sennacherib rex Assyriorum a filijs occiditur, ita ut Medis imperantibus non solum Assyriam alij inuasissent, sed etiam partem Mediæ iam tum Salmanassar obtineret, quum in eas regiones decem Tribus deportauit. Præterea Esaias, qui sub Salsarmo ut Medorum rege prophetare cæpit, $\bar{x}iii$, Assyriæ exitium minatur a Medis. Non ergo semper Assyrij Medis paruenerunt: sed, quod iam diximus, Chaldæi ab ipsis non semel defecerunt, & rursus Medi eorum rebellionem ulsi sunt. quod tam certo constat, ut ex eo Esaiæ loco, & ex verbis Orosij paulo ante productis colligi possit, imperium Medorum varia rebellionum & defectionum fortuna agitatam fuisse. Quin etiam non solum sub Artyca Nabuchodonosorus a Medis defecit, sed etiam sub Panya $\bar{x}xiii$ Assyriorum rege Chaldæi Phœnicibus bellum intulerunt, non facturi, siquidem Assyriorum imperio subiecti fuissent. Quare illud imperium clarius est origine & vetustate sua; quam amplitudine, quam non semper integram perpetuauit: quæ initio quidem imensa fuit, postea per subditarum nationum defectiones in multas quasi lacinas diuulsum est, regibus Assyriorum in luxum solutis, & quiduis potius, quam arma, & salutem regni sui meditantibus. Denique si Ctesia credimus, vivente Sardanapalo, alius rex in urbe Nino regnabat. Athenæus enim libro $\bar{x}ii$ hæc ex Ctesia refert de Sardanapalo: *τῆς γὰρ τῆς ἡοῦς, καὶ δύο θυγατέρας, ὁρῶν πρὸ περιγυμᾶς κακῆμενα, προσπεπύμφεις Νένον πρὸς τὸν ἐκεί βασιλέα, &c.* Ctesiam secutus Diodorus Sardanapalum alibi, quam in urbe Nino perijsse scribit. Primi, ut nobis videtur, in quo Medorum excusso pristini regni ius asseruerunt Assyrij, quorum quinque tantum Reges nobis subministrat sacra historia, in quibus etiam Sennacheribi meminit Herodotus, quem Arabum regem vocat, quia, ut putamus, Arabes Scenitæ Babylonij finitimi, gens acris & strenua, Medis iam in luxum & molliorem vitam solutis, videntur Assyriorum fines inuasisse, & in illis regnum obtinuisse. Secundo Babylonij rebellarunt annis $\bar{c}xxvi$ ab exitio Sardanapali, duce Nabonassaro, a cuius initio omnes motuum cælestium rationes deducuntur, ut nullum vetustiore temporum titulum nouerit astronomia. Non enim sub Arbace Babylonij rebellarunt, ut comminiscitur Orosius lib. II, cap. II. *Discedente autem Arbace in Medos, partem regni penes se retinuerunt Chaldei, qui Babyloniæ sibi aduersus Medos vindicarunt.* Sed fallitur. Primus enim Nabonassar defecit a Medis, & nouum imperium in Babylonia condidit. Post Nabonassarum illud ingens imperium diuersis casibus, interregnis, latrocinij, tyrannorum inuasionibus concussam tandem in potestatem Cyri venit. Seriem vero regum a Nabonassaro, ad Cyrum usque, quam hic damus, imperitorum audacia contaminatam ex Ptolemæo partim, partim etiam a coniectura restituimus.

i *Nabonassarus.*] Huius Nabonassari mentio apud unum Ptolemæum extat, pro quo Arabs interpres ineptissime Nabuchodonosorum vertit. Absque Ptolemæo foret, perierat huius regis memoria, nisi quod obiter eius annorum meminit Censorinus. Successionem huius imperij, usque ad Cyrum, nunc primum publicamus. Hactenus enim ea ignorata fuerat.

v *Mardokempadus.*] Hunc esse eundem, quem Merodach scriptura vocat, alibi a nobis demonstratum est. Primo & secundo huius anno Luna defecit, ut ex obseruationibus Chaldæorum Hipparchus, & post eum Ptolemæus, notarunt. Anno $\bar{x}iiii$ Ezekiaë iusti, regis Iuda, Mardokempadus legatos misit Ierosolyma, qui erat eius imperij septimus, & periodi Iulianæ 3999, anno primo Hebdomadis, siue Semittah, qui annus Romuli morte insignis fuit, & defectione Solari, quam maximæ tenebræ consecutæ sunt, $\bar{x}xvi$ Mai, neomenia Siyyan. item miraculum umbræ retroactæ hoc anno contigit. Qui epocham mundana maiorem $\bar{x}viii$ annis faciunt, quam nos, & quam ratio postulat, ij necessario annum $\bar{x}iiii$ Ezekiaë ita tuere coguntur in anno 3984 periodi Iulianæ, annis \bar{x} ante initium Mardokempadi. Quod absurdissimum est.

$\bar{x}vii$ *Nabuchodonosorus.*] Hunc male Nebuchadnetzer Masoritæ vocant, & multi hodie *ιβραηζιτης* multum se in Hebraismo profecisse putant, si ita potius, quam quomodo omnis vetustas eum vocauit, appellent. Hic in Syria, viuo patre, cum imperio, iure, ac nomine regio bellum administravit annos $\bar{x}iii$, usque ad exitum patris Nabopollassari, post quem $\bar{x}ii$ annos solus regnauit. Vnde secundus annus Nabuchodonosori apud Daniele in Cap. II, est secundus

secundus horum triginta, quos solus regnavit. Sciendum vero Nabuchodonosorum post mortem patris reuerſum in Babyloniam omnia per legatos ſuos in Palaſtina geſſiſſe. Quum enim Ieroſolyma capta ſunt, ipſe erat in Rebla. Conſtat vero illum locum ꝑ cap. Danielis & veteribus, & recentioribus ignoratum fuiſſe. ubi Benedictus Pererius, *ut latis equa trima campis Ludit exultim* —

xxvi Nabonidus.] Hunc Darium Medorum ſanguine oriundum vocat Daniel. Vnde Abidyno ex Megathene *Μήδης* cognominatur Chronologorum acumen regem Medorum vocat, quem tantum ex Medis oriundum Daniel dixit. In Apendice librorum de Emend. temporis de eo a nobis diſputatum eſt. Hunc in munimento Borſippeno incluſum tandem poſt diuturnam obſidionem expugnauit Cyrus. quod ab Ieremia ita ordine prædictum fuerat, ut dubitem, maiore voluptas, an admiratio ſit, ea legere. Non enim vaticinium, ſed res geſta videtur. *πὲ Βόρσιππα* autem, quibus ſeſe Nabonidus Medes tutatus eſt, Strabo Apollinis & Dianæ tutelam fuiſſe ſcribit, & *ληνεργῆον μέγα* vocat, & poſt eum Stephanus. Iudæorum quoque Digelti Talmudici in Capite *רְהַי, תָּוֵן בּוֹרְסִיפּוֹן* mentionem faciunt in illo Proverbio: *הַיְהִי עַרְוָה וְהַיְהִי חֵן בְּבָבֶל. βαβυλων καὶ Βόρσιππα σημεῖον κατὰ τὸ νόμον.* Iudæi adhuc quaerunt, quid ſit *רְהַי*.

xxvii Cyrus.] Babylonij initium Cyri ſumunt a xxxii anno imperij eius Perſici, quod eſſet primus captæ Babylonis: quemadmodum Iudæi primum annum Cyri vocant, qui erat xxxix imperij Perſici, & primus tam imperij totius Aſiæ, quam laxatæ Iudæorum captiuitatis. Sic Italis alius olim fuit primus annus Karoli Magni, nimirum imperij Romani, alius Franciſ; regni Francorum. Sic Babylonijs primus annus Alexandri erat, qui ſeptimus regni Macedonici Græcis. Abſurde vero Babylonem captam ante Lydos ſubactos refert Paulus Oroſius, auctor alioquin valde bonus. libro autem ii, cap. vti, ridicule ait Croeſum obſeſſæ a Cyro Babylo ni ſuppeticas iuiſſe.

Hinc ad defectionem Arſacis.] Arſaces a Macedonibus defeſcit primo bello Punico, L. Manlio Volſone, M. Atilio Regulo Coſſ. Auctor Iuſtinus. Hoc par Coſulium congruit anno periodi Iulianæ 4464, numero Eufebiano *ΜΡΣΣΙΧΝΠ*. Sed obſtrigillat Suidas: *Αρσάκης ὁ Παρθιαῖος τοὺς Μακεδόνας, κρατήσας τῆ Περσῶν ἀρχῆς, ἐπὶ σὺγγ' ἐκβαλὼν, Πάρθους τὴν βασιλείαν παρεδίδωκεν. ἔνθεν Αρσακίδαί ἐκλήθησαν οἱ Παρθῶν βασιλεῖς. Arſaces, inquit, Parthus imperio Perſiarum poſitus anno *CCXXVII*, eiecit Macedonibus, regnum Parthis tradidit.* Nam unde illi *CCXXVII* anni deducendi? Non dubium ab initio Cyri. Sed abſunt a Coſulatu Volſonis & Reguli annis *xxvii*, poſt mortem Alexandri *lvii*. Maior diſcrepantia apud Ammianum Marcellinum, qui Seleucum Nicatora ab hoc Arſace debellatum perhibet, ac tum Arſacidarum imperium iniſſe. quod falſum eſt. Parthorum vero regum ſucceſſionem quandam ut texeret, multa de ingenio diuinare cogitur Onufrius Panuinius noſter præſidijs veteris hiſtoriæ defectas, ut confidenter annos ſingulis Regibus attribuat, tanquam ſcriptores vetuſtiſſimi extent, unde illos annos, & regni interualla hauſerit. Nos eiufmodi exemplum neque laudamus, neque ſequimur; qui neque regum illorum, neque rerum ab illis geſtarum memoriam, neque annos, per quos regnarunt, tenemus: ut temerarium ſit, quot annos imperarunt, aſſerere, quum ne ipſos quidem reges ſatis exploratos habeamus. Romæ in hortis Mediceis hæc inſcripto extat.

SERASPADANES. PHRAATIS
ARSACIS. REGVM. REGIS. F.
PARTHVS
RHODASPES. PHRAATIS
ARSACIS. REGVM. REGIS. F.
PARTHVS.

In ijs duo, Seraſpades, Rhodaſpes Romam obſides miſſi ſunt a patre Phraate, una cum ſignis, que Craſſo parthi abſtulerant. Strabo non duos, ſed quatuor filios obſides miſſos ait: *ὁ δὲ ἐκείνῃ διαδεξάμενος Φραάτης τὸς ἕτον ἐπαρδάσε πρὸς τὴν Φιλίαν τὴν πρὸς Καίσαρα τὸν Σεβαστῆν, ὡς καὶ πρὸς τὰ ἐπιμύθεν, ἀκτῶν Ρωμαίων ἀνέστησαν Παρθυαῖοι. καὶ καλέσας εἰς σύλλογον Τιππην, τὸν Ὀπριτακωῖτα τότε τῆ Συρίας, πέντε παῖδας γνησίους ἐνεχείρισεν ὄμηρα αὐτῶ Σαρασπαδῆν, καὶ Κροσπιδῆν, καὶ Φραάτην, καὶ Βοώνην (Βονώνην) καὶ γυναῖκας τῶν δύο, καὶ υἱὸς πεπάρης, δεδιδῶς τῶς ἐπίσης, καὶ τῶς Ὀπριθεμείης αὐτῶ.* Itaque Rhodaſpes a Strabone non ponitur.

DYNASTIA SECUNDA PERSARVM.] Arſacidarum ultimo Artabano interfecto, ſuppeticum Perſiæ reſtituit Artaxares: a quo, ad annum quintum Imp. Iuſtiniani, interſunt *μνη ἑξῆς*, ut ex annis ſucceſſionis horum regum conſtare poteſt. Anno quinto Iuſtiniani Chofroes

Chosroes regnare cepit cognomento Magnus, ut ait Agathias, qui temporibus huius regis claruit, neque eius initium ignorare potuit. Deductis ergo 301 de anno Christi 531, in quem conuenit quintus Iustiniani, remanet annus Christi 230, qui est nonus Imp. Alexandri Mamææ. Quare error est in codice Græco Agathia, ubi lib. quarto ita legitur, pag. 129 editionis Bon. Vulcanij nostri, cuius beneficio illo auctore Græco fruimur: *ὡς ἔπειν ὕπερον ὀκτῶ καὶ τετρακόντα, καὶ πεντακισίοις Ἀλεξάνδρου τῶ πάνυ τῶ Μακεδόνου, τετρατῶ ἢ ἑτὶ τῶ πατέρω Ἀλεξάνδρου τῶ Μαμαίας ἀρχῆς, τῶ τῶ Περσῶν βασιλείας ὀππλοβομένω τῶ Ἀρταξέρη.* Quod pro *τετρακόντα* legendum sit *πεντακόντα*, ex ratione temporum manifestum est. Quartus enim annus Alexandri Mamææ est quingentesimus quadragesimus nonus ab obitu Alexandri Magni. Sed a quarto Alexandri Mamææ, ad quintum Imp. Iustiniani, 231, non 230 anni sunt. Itaque non est dubium, quin *παραχρονισμός* quinquennij ab Agathia commissus sit, aut saltem triennij, siquidem 231 annos, cum 3 mensibus illi attribuamus, ut facit Agathias. Unde in illis verbis Agathia duplex error est, alter auctoris, alter librarij: cuiusmodi & duo alij, qui extant pag. 131. *καὶ ἢ τὸν τετρατῶν τε καὶ εἰκοσὶν τῶ τῶδε ἀρχῆς ἐπιαιτῶν Νίσιβις ἢ πόλις ὑπὸ Περσῶν γεγένηται.* Tradita, vel potius prodita fuit Nisibis Sabori Persarum regi ab Imp. Iouiano, anno Christi 450, quinquagesimo autem & quinto ipsius Saboris. Quare *εἰκοσὶν ἀντὶ τῶ πεντηκῶν* erratum a librario. *τετρατῶν* autem *ἀντὶ τῶ πέμπτον* est *κατάχρησις* annum absolutum pro currente usurpans. Fuit enim *πέμπτον* ἔτ. *ὀππὶ πῶς πεντηκόντα*. Portentosa annorum dinumeratio horum regum apud Georgium, ex cuius rationibus, a primo anno Artaxaris, ad primum Cosrois Magni colliguntur anni 295. quibus deductis de 531 Christi Dionysianis, remanet annus Christi Dionysianus 236, quo ceperit regnare Artaxares. Nugatoria sunt. Hoc enim modo initium Artaxaris caderet in annum secundum Maximini. Siquis velit Artaxari annos xv attribueret, necessario eos a 231, non a 230 Alexandri Mamææ deducat oportet, detrahendo tres annos de epocha omnium regum. Ita nec initium Artaxaris incidit in annum periodi Iulianæ 4940. Initium Saporis in 4592 &c.

¶ *Artaxares.*] Ita vocatur ab Agathia is, qui imperium Parthis ademptum primus Persis restituit. Apud Dionem legitur *Ἀρταξέρξης* solenni librariorum errore, quod Zonaras retinuit, qui totam historiam ex Dione exscripsit: quanquam *Ἀρταξάρης*, & *Ἀρταξέρξης* idem est totidem literis Hebraicis *ארתאקס* *תרת*. cuius membrum prius est *תרת*, quale est in Artabano, posterius *ארתאקס* est *Οξάρης*, vel *Ξέρξης*, vel *Αοσξήρ* pro apicum varietate, quo nomine maritus Ester vocatus est, cui quum omnia, quæ Xerxi, conueniant, opes, tempus, nomen uxoris, nomen ipsius regis, tamen magni Censores hodierni aliud potius eum, quam Xerxem fuisse volunt. Nam uxor eius *Αμ-εστis*. hoc est Am Ester dicta fuit. Et sine priore membro *Σπατίρα*. Quis negauerit Ester & *Σπατίρα* eandem esse? Ita vocatam fuisse testis Phylarchus apud Athen. lib. xiii. Quod ipsis mirum videtur, id mediocriter Hebraice scienti non videbitur, qui ex literis Hebraicis facile deprehenderit Assuerum & Xerxem unum idemque nomen esse. Magis mirentur, *Hispal* Latinum, & *Seuila* Arabicum totidem literis idem esse. Nam *הכס*, vel *הכסא*, ut nonnulli scribunt, est *Hispal*, & *Seuil*. Memed Turcæ dicunt, Muhammadun Arabes; quod utrisque scribitur *محم*. Massorita Hebræorum Critici Hebraismi peritissimi, linguarum & historiarum exoticarum fuerunt imperitissimi, & nomina propria exterarum gentium alienis apicibus additis ita transformarunt, ut ab ipsis gentibus agnosci non possint. Quia Græcorum lingua plene non potest assequi *ארתאקס*, ideo quod erat *Ξέρξης*, id *Ξέρξης* ipsis est, leuiter deflexo in Hellenismum barbaro sono: ut pro *Αξαρτάν* dixerit *Σαταρτάν*, quod rectius erat *Ξαρτάνης*. Prius membrum *ארת* unico *Ξ* concipitur a Græcis, Massoritis id non est litera unica *Ξ*, sed nomen dissyllabon *Ahas*, *ארת*. Sane non leuis discrepantia est litera *Ξ*, & vocis *Ahas*. Ideo non parum differunt Assuerus, & Xerxes, iisdem tamen literis concepta. *Ἀρταξάρης* igitur, & *Ἀρταξέρξης*, & *Αρταξάρης* totidem literis Hebraice possunt designari. Tamen apud Nehemiam Artaxesta dicitur, qui Græcis *Ἀρταξέρξης*: quod indicandum fuit, ne quis eandem scripturam esse putaret. Quare vero Septuaginta virum Ester *Ἀρταξέρξη* vocent aduersus fidem Hebraici contextus, causam nullam possum comminisci.

¶ *Cosroes.*] Hic quinto anno imperij sui, Christi 531, indictione 18 a suis patrio regno eueris a Romanis restitutus est. Chronicon Casaub. Ind. 5 *ἢ μὲ ὑπαίλιαν Μαυρικίς Τιβερίης τὸ ἦ. τετῶ τῶ ἐνιαυτῶ Χοσρόης ὁ Περσῶν βασιλῆος ἦλθε πρὸς Ρωμαίους ἀνταρσίαν ὑπομένοντας ἀπὸ Βαρχμ τῶ αὐτῶ συμφολετῶ, καὶ διὰ συμμαχίας Ρωμαϊκῆς ἀπεκατέθη εἰς τῶ ἐαυτῶ βασιλείαν.*

¶ *Ormisdas Iezdegird.*] Quod annos imperarit, non constat inter auctores. Ex ratione magni mentis Neumuz Persici necesse est, eum 23 annos ut minimum regnasse, quot anni a nobis

nobis assignati sunt. & quidem tot annorum a quibusdam eius regni tempus definitum est. Sed vide quæ de eo in anno Iezdegirdico diximus, & in libris quoque de emend. temp.

DYNASTIA ARABVM SCENITARVM.] Hoc initium cum sequenti Dynastia conferre potes. Primo duces belli, Dynastæ, & magistri militiæ post Muhammeden Pseudo-prophetam dicti sunt Emirelmumenin, *præfecti Orthodoxorum*. Deinde quia specie religionis non solum primatum Sacerdotum Muhammedicorum, sed & tyrannidem intulerunt, Chaliphæ, id est Vicarij, dici maluerunt. Primus Emirelmumenin fuit Abubecher, quem alij Abukara corrupte vocant. Quum ab eius successoribus rectores in Africam & Hispaniam mitterentur, illi Rectores aliquandiu sub eorum imperio regiones illas tutati sunt, iura illis administrantes; ut quanuis ius regium usurparent, & eorum potentia nihil præter nomen regis deesset, tamen ut suspiciones omnes nouarum rerum amolirentur, ij omnia non suo, sed ipsorum Emirelmumenin nomine gerere profitebantur: donec palam & ipsi Emirelmumenin se dici & voluerunt, & iusserunt, & ex præpositis veri reges, aut meri tyranni facti sunt. Vnde non solum omnes Reguli Hispaniæ, sed & Africani quoque Dynastæ Emirelmumenin dicti sunt. Rex quoque Maroci & Fessæ hodie post nomen suum appellationem maiestatis apponit Emirelmumenin. Non enim est nomen proprium, ut neque Francorum Regum Christianissimus, neque Hispanorum Catholicus. Notum, quam miseris modis illud nomen concipiant Historici, Amumin, Amonemin, Miramamolin. Cedrenus *Ἀμερμυμνῶ* 430, 18. *Ἀμερμυμνῶ* hoc est, Emirelmumenin Ibrahim. Et 450, 16. quem vocat *Μαμουῶ*, antea *Ἀμερμυμνῶ* vocauerat. 12. Mumenin Arabice proprie est, quod Græcis *ἐρθόδοξοι*, aut *πιστοί*. non autem ceremoniæ, ut doctissimus Lewnclavius putauit.

¶ Maauui.] vel *Μοαυυια*. Istius mentio est in libro locorum Actuum Apostolicorum inter opera Hieronymiana, Tomo III. Verba ex eo hæc sunt: *Damascus vrbs nobilis Phanicæ, quæ & quondam in omni Syria tenuit principatum, & nunc Saracenorum metropolis perhibetur. Vnde & rex eorum Maauuias famosam in ea sibi suæque genti Basilicam dedicauit, Christianis in circuitu ciuibus Baptiste Iohannis Ecclesiam frequentantibus*. Basilicam vocat, quam Arabes Meigedam. In editionibus perperam *Nauiias* legitur. Erasmus hoc opusculum elegans quidem, eruditum, & Hieronymo dignum perhibet: sed Hieronymi non esse ex eo colligit, quod Hieronymum citet. Adijcere debebat, quod Maauuiæ Arabis meminerit, qui anno Christi *ᾠcccxi* regnare cepit, ducentis circiter annis post Hieronymi obitum. Alius Maauuia est, cuius in Eusebianis nostris mentio numero *ᾠcccxciii*.

DYNASTIA CHALIPHARVM.] *ἡφίλη* cum puncto aspero, CHALIPHA, est *vicarius*. & ita vocari vicarios præfecti prætorij nihil impediret, siquidem Arabice appellandi essent. Sed quum *Naib* idem sit, quod Chalipha, tamen Pontifices soli dicti sunt *Chaliphæ*, Legati autem & vicem principum Prouincias regentes vocantur *Naibin*. ut *Naib essam*. Legatus Syriæ. Ita legendum apud Leonem Afric. lib. VIII, non, ut excusum est, *Nai Bessan*. Chalipharum nomine vocati sunt, qui post Muhammedem rerum potiti sunt, qui & diuinis & humanis præssent. Hoc autem Chronicon ex eo excerpsumus, quod Abraham Zacuthi Salmanticensis ex Ilnacitarum monumentis collegit: & ea, quæ ad Arabes spectant, omisis ijs, quæ ad Christianos pertinent, huc coniecimus, nude & simpliciter rem tractantes, ne quis fortasse simplicitatem barbariem vocare velit.

¶ Ciuitati Irak præfuit.] Vt Græcis Lacedæmon modo pro regione, modo pro urbe usurpatur, ita etiam hic Irak dicitur vrbs, quæ tamen est regio, cuius Tauris est metropolis. Auctor Marcus Polus Venerus lib. I, cap. IX. Chrysocces vero huius regionis Irak duas urbes ponit, *κκφ* a long. 69, 30. lat. 31. 0. item *ουασιτ* long. 71, 30. lat. 32, 20. Istis autem longitudinibus addendi sunt 8 gradus. De Kupha mentio paulo ante *v̄* in Hafen filio Ali.

¶ Primus adificare cepit urbem Bagded.] Geographus Arabs etiam hunc Mantzor conditorem urbis Bagded fuisse dicit: qui Seleuciam illam amplissimam, cuius vicinitate Babylonem suo æuo in diem exhauriri scribit Plinius, bellorum tempestatibus euersam denuo excitauit, eamque Bagded vocauit. Causa nominis mihi ignota. *βαγδά* vocat Zonaras in Theophilo, eamque cum imperito vulgo Babylonem vocat, *βαβυλων* *Περσικὴ πόλις μετὲ πόλις Σελεύκεια καλεμένη*. Geographus Arabs constituit eam ad confluentes Euphratis, & Tigridis. Plinius dubitare non sinit lib. V, cap. XXVI, de Euphrate: *Et parte leua in Mesopotamiam vadit per ipsam Seleuciam, circa eam præfluenti infusus Tigri*. vnde constat eos rationem fugere, qui in itinerarijs suis scribunt ex ruderibus Ctesiphontis Bagded excitatam fuisse. Laonico *Πογδάπης* dicitur.

¶ Iohannes filius Masauuia.] Qui vulgo Mesuæ.

¶ Turcomanni.] Ita vocat semper, quos alij Mamluchos. Proprie Turcoman, aut Turcmen est *νιμαδίκος*, qui stabile stabulum, ut Plautus loquitur, non habet. cuiusmodi est natio, unde

isti Turcomanni sumebantur, Circassis fuitima. Apud Haytonum Armenium semper vitiose Tarquinij, pro Turcomannis legitur. Turcoman est nomen gentis, unde multi venalitij, ex quibus, & ex Circassis, corpus stipatorum Soldani Aegyptiorum constabat. Mamluch vero Arabice est *αργυρώνη*, mancipium aere emptum, item *αίχμηλαί*, qui bello captus in seruitutem redactus est. Non enim audiendi sunt, qui scribunt significare subditos regi, quod ridiculum. Et tamen ij vindicant sibi peritiam Arabismi.

Ibid. *Ab hoc tempore ceperunt serui.*] Leo in sua Africa primum eum, qui ex Mamluchis Soldanus creatus fuit, vocat Piperitim, in capite de Caire. Scriptoribus belli sacri dicitur Turcomenius, quum, ut iam diximus, ita omnes Mamluchi vocarentur.

xxii *Kadar.*] Omnes hi reges superba & magnifica nomina, & cognomina assumebant. *Kadar* est potens, *Elkabar* xxxvi, praeualens, *καλιχύων*. *Natzar*, *Mantzur*, *Muslenatzer*, omnia haec sunt *ἐπώνυμα νίκης*, *Νικητής*, *Νικηφόρος*, &c. Deinde vox *Din*, cum qua nomina componuntur, significat *θρησκείαν*, religionem, cultum diuinum. Sed neque locus, neque voluntas est omnia persequi: ut neque omnia, quae ad horum regum historiam pertinent, ex historia Byzantina, Haytone, Polo Veneto, & alijs, hausta in hunc librum conijcere. Haec alijs relinquenda.

Ibid. *Obijt Noah in Buchar.*] Iste dicitur Nuch in vita Abinsena. Buchar autem est urbs Chorasana in vita Auifena, quam Sorfan eius discipulus conscripsit; Andreas Alpagus Latine interpretatus est.

Ibid. *Mantzur.*] In vita Abinsena *victoriosissimum*. verum quidem eam esse notionem nominis Mantzur. sed reponendum est ipsum nomen Mantzur. Itaque aut hic, aut apud Sorfanum est error. Nam ibi Noah siue Nuch, est filius Mantzur. hic vero est pater.

xxv. *Eo tempore, quum Astrologi affererent.*] Simile Decretum vanitatis Genethiacae anno Christi *mcclxxxix* lege in Prolegomenis Manilianis.

xxix *Tzelaheddu.*] Qui nobis Saladin, felicissimus & prudentissimus bellator. Tzelaheddu est iustitia religionis, *δικαιοθρησκεία βασιλέως*.

Ibid. *a quo Baldvvinus Rex victus.*] Baldvvinum regem Historiae nostrates captum perhibent a Saladino anno *mcclxxxvii*, qui hic summersus in fluuio dicitur non longe ab urbe Tripoli. At Geographus Arabs mendose in flumine Nilo.

ii. Quae in hac perioche de incunabulis imperij, & opum Tatarorum narrantur, comparacum ijs, quae Polus Venetus, & Hayton literis prodiderunt. Nam in multis non parua discrepantia.

iiii. Historiam huius Sultani Aegyptij, qui & igne & aqua periit, plene habes in libro gestorum, & expeditionum Ludouici ix Francorum regis, auctore viro illustri eius contubernali Iohanne Dynasta Ionuilla in Campania Remensi, cap. *xxviii*. Quare hic fuerit aliquot annorum *αναχρονισμός*. Hoc Sultano extincto, parum abfuit, quin S. Ludouicus in Sultanum creatus sit, quanquam suae potestatis non esset, & captiuus a Turcomannis detineretur, qui ab eo tempore ex corpore suo Sultanos creare ceperunt.

Ibid. *Halacho igitur venit in Bagdad, eaque vastata.*] Vastata fuit a Tataris anno Hegirae *dcclvi* Christi *mcclvii*, ut est apud Leonem Africanum, libro ii, capite de sectis Muhammedismi. ubi perperam excusum 1207, pro 1257.

Ibid. *Ab eo tempore haecenus nullus fuit Chaliphas in Aegypto.*] Historia copiosa extat apud Marcum Polum Venetum lib. i, cap. *viii*, qui hunc Tatarum vocat Vlau Chan, qui hic est Halacho, Haytono Halau.

DYNASTIA OTHMENIDARVM.] Haec conferri possunt cum Annalibus Turcicis, quos edidit & illustrauit vir impense doctus Iohannes Leuclaius. Idem enim principium est huic Chronologiae, quod illis Annalibus. Sed utrisque non semper conuenit in nominibus. Erit quaedam voluptas, neque minor fructus haec cum ipsis Annalibus contendere. Auctor huius Chronici aliquando more Turcorum nomina Arabica truncare solet, ut *موراد* Morad illi est Turcice, quod Arabibus *اموراث* Amurath. & quaedam alia, quae sciens praetermitto.

ix MORADCHAN: *Anno dcccxxxv defecit Sol.*] Imo *dcccxxxvi*, Iunij xvii, anno Christi *ccccxxxix*, Scheval *xxviii*, Sivvan *xxx*. Epacta Iuliana tam aequabilis, quam castigata: *ix*.

x. SVLTAN MEHEMED. *Anno dcccclvii capit regiam urbem.*] Muharram illius anni conuenit *xvii* Ianuarij feria *vi*, anno Christiano Dionysij *ccccclvii*. Quo anno omnes fere captam feribunt *xxix* Maj, feria *iii*, quae erat *xx* Giundi prioris. Nam delirat auctor annalium Turcicorum, quos vir eruditus Lewclaius a se illustratos edidit.

xi. SVLTAN BAI AZET. *Anno dcccxc defecit Sol dodrantem.*] Verum. Hoc enim accidit *xxviii* Sephar *xvi* Martijanni Christi Dionysiani, *ccccclxxxv*.

DYNASTIÆ FLORENTISSIMI, AMPLISSIMI, AC VETVSTISSIMI SINARVM IMPERII] Sinas etiam Σίνας Marcianus ὁ περὶ γῆς scriptor vetustissimus vocat. Postquem Ptolemæus circumscribit eos ab Oriente γῆ ἀγνώστῳ, terra incognita, quum satis constet, non terra, sed Oceano Iappanensi, eos finiri. Arabibus dicuntur ʔʔʔ Tzinin. Vnde eorum metropolis θῖνα: quia θ cum leni sibilo, ʔʔ cum densiore effertur. Propterea Lusitani primi omnium, quod illud sibilum exprimere non possent, Chinas vocarunt, a quibus vitiosa appellatio Chinarum ἀπὸ τῆς Sinarum, aut Tzinarum, in omnem Europam propagata est. Durius extulit Chrysoctes, apud quem scriptum extat Ν Τ Ζ Ι Ν ἀπὸ τῶν Σινῶν, cuius regni metropolim unicam ponit Χαλζὺ long. grad. cxxii. lat. xxviii. quæ dimensio tractui ad Gangem conuenit. Sed longitudini addendi sunt grad. decem, ut supra monui. Ita recte Sinarum tractui longitudo conueniet. Nos contenti erimus Sinas vocare, ut ratio postulat, ac suum cuique pronuntiandi usum relinquere. Castigandi uero sunt, qui Esaiæ xlvi, 12 ʔʔʔ pro Sinis accipiunt. Quum Sinæ dicantur, ʔʔʔ ut diximus. ʔʔʔ autem sint in terra Chanaan, vicini Hevæis in finibus Arabiæ. Genes. x, 17. Eorum vetustissimam Regum successionem, & Dynastias ex itinerario Augustinianorum Eremitarum hic posuimus, dum ex nostrorum Argonautarum velificationibus certiora de illis expectamus: quum plenum alex sit de illis aliquid statuere, quæ nobis per caliginem duntaxat nota sunt. Quo tempore Marcus Polus Venetus in illis partibus degebat, Tatari ea loca virtute atque armis occupata obtinebant, quibus per annos ʔʔʔ potiti sunt. Is pulsus iterum Sinæ pristini regni solum asseruerunt. Eorum rex Bonog regnabat admodum iuuenis anno Christi ʔʔʔʔʔ. Ab initio Tzintzom Regis, ad propositum annum Christi, intersunt anni ʔʔʔ. qui retro ab eodem anno Christi putati desinunt in duodecimo anno belli Peloponnesiaci, quando stupendus ille murus, qui Tataros a Sinis diuidit, a Tzintzom constructus est. Eum murum cum omnibus Sinarum prouincijs in eorum Mappis Geographicis pictum cum summa voluptate vidimus.

DYNASTIÆ REGVM LYDIAE.] Tres familiæ Sardibus imperarunt: Ατυάδα, ab Ατυπατῆ Lydi, a quo Λυδοὶ dicti, qui Μηῶνες antea. Ηρακλείδα, quorum primus Argon, ultimus Candaules. Μερμυιάδα, quorum primus Gyges, ultimus Croesus, & ipsi quoque Ηρακλείδα.

ATYADARVM STEMMATA.

<i>Pater</i>	<i>Mater</i>
Iupiter	Terra
Manes Iouis F.	Calirhoe Oceani F.
Cotys Manetis F.	Halie Tylli Aboriginis F.
Adies & Atys Cotyos F F.	Callithea Choræi F.
Tyrrenus, & Lydus Atysos F F. a quo Λυδία ἢ πρότερον Μηηνίς.	

In Atyadarum quoque numero fuit, ut puto, Ερμων Rex, qui Lydis & Phrygibus dicebatur Αδραμύς, καὶ Αδραμῶν, & a quo urbs Αδραμύτιον. Sane ἔ Ατυα nomen Lydis venerabile fuisse, argumento fuerint nomina Αλυάτης, Σαδυατης, composita ex Αλυς, Σαδύς, & Ατης. Vni etiam ex liberis Cræsi nomen Ατης fuisse auctor Val. Maximus. In nominis orthographia auctores variant, quibus Ατης, & Ατής, item Ατυς Ατυα, Ατής Ατής. quod nomen quum esset illi Cybeles amasio, totidem modis a scriptoribus mythologis & Poetis enunciatur: ut Nicandro ὄργασήμον Ατήω, est ἀπὸ ἔ Ατής Ατής, non ἀπὸ τῆς Ατυς Ατυα. Etiam unus de posteritate Hercules Ατυς dictus fuit, filius Omphales Lydorum Regiæ. Strabo lib. v. ὁ Ατυς εἰς τῶν ἀπογόνων Ηρακλέους καὶ Ομφάλης δυοῖν παίδων ὄντων, κλήρω Λυδῶν μὲν κατέχευε, τὸν δὲ Τυρρῆνιον, τὸν ὠλεῖω συσείλας λαόν, ἐξέσελε. Quot autem reges ex dynastia Atyadarum fuerint, aut quot annos singuli, & simul imperarint, incompetum est nobis. Videtur Hermon ex illis fuisse, & κάμελος, quem Xanthus ἐν Λυδιακῆς scribit uxorem suam in frustra lectam comeditisse. κάμελος, non κάμελος, una litera minus Aeliano dicitur, lib. 7. cap. xxv πικίλ. Omphale quoque ex Atyadarum familia fuit. Haecenus de prima Lydorum regum familia. Secundo loco Dynastia Heraclidarum, auctore Argone Hercules ex Alcæo nepote. Alcæus enim Hercules & Omphales filius. Herodoto est nepos, non abnepos. Κανδαύλης, inquit, ἐν οἷς Ἑλλῆνες Μυρσίλον καλεῖσσι, τὴν ἄνδρα Σαρδῶν, ἀπὸ τῆς Ἰ Αλκαίης τῆς Ηρακλέους. Αργων μὲν γὰρ τῆς Νινῆς τῆς Βήλης, τῆς Αλκαίης πρῶτος Ηρακλέω βασιλεύς Σαρδῶν ἐγένετο, Κανδαύλης δὲ ὁ Μυρσίου υἱός. Ita Argon iste quintus fuerit ab Hercule. Sed quis non miretur Nium Beli filium unum ex posteris Hercules fuisse, qui annis mille ut minimum Nuno Beli filio posterior fuit?

Aut est Herodoti, aut librariorū error. Porro Herodotus scribit Alcæū Herculis filiū non ex Omphale, sed ἐκ τῆς δάλης τῆς Ἰαρδάνης: quem non Αλκαῖον, sed κλεόλαον vocat Diodorus lib. iiii: προσηρχεῖ τῷ Ἡρακλεῖ τὸν τῆς δάλης υἱὸς κλεόλαος. Ita δάλλω intelligit τὴν τῆς Ἰαρδάνης, ut Herodotus. quam tamen Omphalen alij dicunt. vnde Ἰαρδανίω, vocat Musæus,
 ὡς θεασαὺ Ἡρακλεῖα θεὸς χρυσόραπτις Ερμῆς
 θῆδ' εἶεν ἐκόμιζεν Ἰαρδανίω πόλι νυμφῶ.

Ex Omphale autē Hercules Laomedonta genuit, ut scribit Palæphatus, qui Diodoro λαμῶς dicitur, Apollodoro Ἀγέλαος, qui potius videtur idem cum Cleolao fuisse. Igitur ex Regina Omphale, eiusque filio Laomedonte stemma regum Heraclidarum Lydiæ demittitur, qui Sardibus secundo loco post Atyadas imperarunt; per viginti duos reges πᾶσις ὡς ἀπακτὸς δεξάμεν, ut scribit Herodotus, quingētos & quinque annos: de quibus xxxii Regibus, tres tantum in hoc Catalogo extant, Ardylius, Alyattes, & Meles, qui μήλης est Herodoto; Μέλης Eusebio, qui ab ipso Herodoto dicitur πρότερος βασιλεύς Σαρδίων, non utique primus rex Sardium, sed prior rex, quam Mermnadæ regnarent. Aliud enim est πρῶτος βασιλεύς, aliud πρότερος βασιλεύς. Nam πρῶτος βασιλεύς est primus ordine eorum, de quibus agitur. πρότερος βασιλεύς, qui prior est tempore, & antea eam, de quo sermo est, regnavit, etiam si de ordine non agatur. Denique πρῶτος βασιλεύς est πᾶσις πρότερος χρόνω. Valla enim male *primum regem* vertit. Tertia Dynastia fuit Mermnadarum, ad quos quomodo ex Heraclidis imperium translatum sit, habes apud Herodotum. Sed & ipsi quoque Heraclidæ fuerunt. Nam ex Omphale duos suscepit filios Hercules, Laomedonta, a quo prior familia regum Lydiæ Heraclidarum: item Agelaon, a quo Mermnadæ. Apollodorus: ἐξ Ὀμφάλης ἢ Ἀγέλαος, ὅθεν ἔτ' ἡ Κροίσου γένος. His animaduertis, nunc ad epocham Ardyfi veniamus. Herodotus scribit Croesum captiuū apud Cyrum consenuisse. Alij eundem Croeso finem, quem regno eius, statuunt; in quibus Solicrates Lacon vetustissimus Chronologus refert Periandrum Cypseli filium Corinthiorum tyrannum obiisse ante Croesum annis xli, eade Croesi proculdubio imperium Lydorum terminās. Obijt autem Periander, teste Laertio, exitu Olympiadis xlviii, hoc est anno Iphiteo desinente cxxv. Accedentibus annis xli, colliguntur ab initio primæ Olympiadis, ad exitum Croesi, anni cxxxviii. Ergo Croesus obierit anno periodi Iulianæ 4170. Ab initio autem Ardyfi, ad exitum Croesi, interuallum est annorum cxxviii: quibus de 4170 deductis, relinquitur initium Ardyfi annus periodi Iulianæ 3923. Et proinde initium Gygis primi Mermnadarum congruit anno 4002. Herodotus autem ab initio Agronos, ad initium Gygis, putat annos dv: quibus deductis de 4002, remanet initium Agronos, 3497, annis 280 post Exodum Hebræorum. Tanta est huius imperij vetustas. Itaque initium Gygis concurret cum anno primo Olympiadis xvii, non autem xviii, ut est apud Clementem: qui fortasse est error librariorum. Longius a vero abest post Africanum Eusebius, qui secundo anno vigesimæ Olympiadis initium Gygis statuit. Herodotus perhibet, captis Sardibus, & Lydia subacta, Cyrum ad subigendam Babyloniam animum applicasse. Ideo non leuiter hallucinatus est Paulus Orosius, qui post Babylonem captam, Sardium expugnationem ponit. Nam a capta Babylone, statim ad parres Orientis subigendas Cyrus se contulit: neque unquā ab eo tempore in Asiam minorem pedem retulit. Ab Agrone igitur primo Heraclidarū Lydiæ Regum, ad exitū Croesi Mermnadarum ultimi, & xxxvii regum Lydiæ, colliguntur anni absoluti cclxxxvii desinentes in exitu Olympiadis lxx, non, ut Eusebius, & Solinus cap. vii, in Olymp. lvi.

xxxii *Candaules.*] Ilte Myrso filius fuit, teste Herodoto: & tamen Meleti, non Myrso patri successit. Præterea dictus fuit a Græcis Μυρσίλος, ut prehibet idem Herodotus. Fuit alius Myrso filius tyrannus Alcæo poetæ infestus, ut ipsemet prodit, Νῶν χρόνῳ μεθύσκειν, νῶν τινὰ πρὸς εἶαν Πίνδα, ἐπεὶ δὲ κατθανε Μυρσίλος.

DYNASTIA SEX REGVM PERGAMI.] Attalus, qui hic Regum ordine tertius est, decessit anno quadragesimo quarto regni, septuagesimo & altero ætatis suæ, C. Cornelio Cethego, Q. Minutio Rufo Coss. teste Liuiο, lib. xxxiii. Attalus autem φιλομητωρ sextus in ordine regum obijt P. Mucio Scæuola, L. Calpurnio Pisone Frugi Coss. Interuallum, anni lxi, qui cum xlii solidis compositi, quot Attalus tertius Rex imperauit, ab initio eius, ad exitum huius Attali postremi, fiunt anni cxi absoluti. Apud Strabonem tamen decennio amplius legimus, quem decem annorum errorem in annis Eumenis commissum esse non dubitamus, ut pro mθ in Strabonis codice, λθ legendum sit. Reliqua constant. Attalus tertio loco positus est is, qui Gallos debellauit, atque illis eam regionem, quæ ab eis Galatia postea dicta est, assignauit, quo tractu temporis, eodem mense, utrunque sidus defecit. Ipsiū pater Attalus frater φιλέζις τῆς Θολιῆς vocatus est Ταυρογενής ab oraculo, ipse autem Ταυρόκερος, vt auctor est Pausanias, qui eius rei rationem non reddit, quæ tamen manifesta

manifesta extat in nummis Regum *Επγώνων*, id est Alexandri successorum, in quorum alijs reges sunt tantinis, in alijs arietricis cornibus, ut in Lyfimachi nummis. Nam Philetarus, ο θλιβίαις fuit prapositus Gazæ Lyfimachi, quæ reposita erat in castro munitissimo Pergamo. Unde notum illud Daphidæ poetæ maledicentissimi in rege Pergami:

πρὸ Φύρεσι μάλωπις ἀπορήνηματῶ γάλης
 Λυσιμάχῃ, Λυδῶν ἀρχετῆ, καὶ Φουγίης.

μάλωπις, siue vibices, vocat, id est mancipia, quod primus eorum Philetarus eunuchus tanquam seruus Pergamæ gazæ custos ab hero Lyfimacho impositus fuit. *ἀπορήνηματῶ γάλης Λυσιμάχῃ*, tanquam ipsi fuerint ramenta Gazæ Lyfimachi, quam primus Philetarus vindictam post mortem Lyfimachi, deinde ipse moriens transfudit ad fratres suos. Itaque reges Attali vocat scobem illatum diuitiarum, quarum subsidio Lydia & Phrygiæ imperium occupant. Primus vero horum Regum, siquidem Straboni credimus, qui & diadema sumpsit, & nomen Regium usurpauit, is fuit Attalus tertius in ordine Regum. Straboni aduersari videtur nummus, quem vidimus, Philetari Ἰ θλιβίαις, in quo hæc literæ extant, ΦΙΛΕΤΑΙΡΟΥ ΤΡΑΣΙΑ ΕΩΣ, quum tamen in nummulate Farnesij Cardinalis is diadema non habeat, sed coronam frondeam, tanquam Regis nomen assumere vereretur. Tzetzes scribit Lydorum lingua *Ἀτταλον* esse, quod Hebræis *נאִי*, id est *παῦσι*.

Ναῖ καὶ Ἑβραϊκῶς ἦ, παῦσιν δὲ Ναῖ λέγῃ,
 ὡς πῖς Λυδοῖς ὁ Ἀτταλὸς παῦσιν ὁμοίως λέγῃ.

De crudelitate & ferinis moribus ultimi Attali habes apud Iustinum extremo libro *xxvi*. Hunc *φιλομήτορα* vocat Strabo, Marcianus ὁ πεποιητῆς *φιλαδελφον*.

REGES TYRI. Hæc Regum Tyriorum præstantissima Chronologia ex ipsorum Tyriorum & Phœnicum Annalibus desumpta est: de quibus satis egimus in Appendice Fragmentorum Berosi, & aliorum. Hic ab initio Iromi Abibali filij, ad initium Pygmalionis, intersunt anni *ϰxxxii*, ad fugam autem Didonis, anni *ϰxxxvii*. Anno periodi Iulianæ 4568 euerfa est Carthago a Scipione Africano minore, annis secundum quosdam, ab eius conditu, ut refert Eusebius, *ϰϰκxvii*: quibus deductis de 4568, remanet annus conditæ Carthaginis, aut fugæ Didonis, 3820. Rursus deductis 137 de 3820, remanet annus primus Iromi 3683. Sed Annales Tyrii, referente Iosepho, statuunt conditum templi Solomonici anno *x̄* Iromi completo. Conditus autem Templi incurrit in annum periodi Iulianæ 3696. si anno corrente 480 Exodi, non absoluta statuatur. Deductis 3683, remanent anni solidi *x̄iii*. Atqui debebant esse tantum *x̄i* absoluti. Biennij igitur tantum discrimen est inter Annalium Phœniciorum, & sacræ paginæ rationes. Nos igitur, qui scimus conditum Templi in annum 3696 periodi Iulianæ incidisse, deductis undecim solidis, statuimus veram initium Iromi in anno 3805 periodi Iulianæ. Vides Annalium Phœniciorum & sacræ Chronologiæ manifestum consentium aduersus Catharotum huius sæculi oracula.

Pygmalion huius anno v̄u Didō.] Annus septimus Pygmalionis congruit anno 3822 periodi Iulianæ, qui deductus de anno Carthaginis euerfæ 4568, relinquit interuallum a fugâ Didonis, ad coloniam Tyriorum Carthaginem a Didone profuga deductam, annos *ϰϰκxvii*, non *ϰϰκxviii*, ut est apud Eusebium. quod tamen paruum dictu discrimen est in tanta vetustate gestorum, & tanto temporis interuallo. Græcos illos, unde illam epocham hausit Eusebius, non aliunde, quam ex Tyriorum annalibus hoc didicisse credimus. Nam certum est, quum essent pagani, eos ex sacræ literis, quas nunquam legerant, hoc haurire non potuisse, quum etiam hodie illarum periti, atque in illis subacti, in epocha Templi eruenda multum a veris rationibus aberrarint: qui si ex Tyriorum Annalibus id indagassent, biennij tantum *περὶ ἑξήμισιν* commisissent, qui non fuisset tanti, præut ille *xviii* annorum, quo rationes omnes Chronologiæ contaminarunt.

Ithobalus.] Alterum fragmentum huius Chronologiæ. Magnum *χάσμα* inter utrunque. Initium huius Ithobali demonstratum est Capite superiore de Epochis. Ex epocha huius Ithobali pendet demonstratio initij expeditionis Syriacæ Nabuchodonosori.

IVDICES.] Apud Pœnos, Tyrios, & Hebræos, quorum una dialectus fuit Chananæa, magistratus optimo maximo iure ita distinguuntur, ut alij sint Reges, alij Iudices. Nam quos Athenienses *αρχοντες* *διάβιαι*, eos Hebræi & Tyrii *σοφραται*, Carthaginenses Tyriorum coloni *suphet*, eodem verbo appellabant, id est *κρηπῆς*. bini creabantur teste Cor. Nepote, qui eos Reges vocat, ut & Cato, qui in Originibus scribebat *πλιτεῖων* Carthaginensium tribus membris constare, plebe, optimatibus, regibus. nimirum per reges duos Suffetes intelligit. Vide Seruiam *iii* Aeneid. in illud --- *Populumque patrisque Sidonios* --- Tertullianus, quum librum Iudicum, librum Censorum vertit, non plene satisfacit notioni verbi. Græci, ut

dixi, recte ἀρχοντας διὰ βίβιν vocauerunt. Philon βιβλίον κερμάτων, potius, quam κερμάτων. quæ in eodem quidam βίβλον τῶ βασιλείων maluerunt, quam τῶ βασιλείων. Merbal in Babylone accitus.] Verum est Babylone ad Tyriorum dynastiam venisse, non tamen a ciuibus accitum, sed a Nabuchodonosoro regem illum Tyrijs impositum, Mytgono, & Gerasto fratribus, qui a Babylonij defecerant, a Nabuchodonosoro subactis: quamquam unum tantum alloquitur Ezekiel capitibus xxxvi, xxxvii, xxxviii, annis xpi ante euentum hæc prædicens. Anno enim periodi Iulianæ 4136, quierat xxxi ab expeditione Nabuchodonosori, & ultimus vitæ eius, Merbal Babylone accitus a Nabuchodonosoro rex, aut Iudex, siue Sufet, Tyrijs datus est.

HEBRÆORVM TEMPORA.] De epocha Adam & conditu rerum non opus iterare, quæ in Capite de Epochis, & alibi abunde tractauimus. De Exodi quoque epocha satis demonstratum. Ἐπιλογισμὸν χρονολογικὸν dupliciter fiunt; aut ἀποδεικτικῶς, demonstratiue, ut per motus caelestes, per characterem hebdomadicum, per comparisonem priorum temporum cum posterioribus, per notationem anni apud auctores: aut προδιαφαιρικῶς, id est, κατὰ πρόθεσιν καὶ ἀφαίρεσιν, adiectione, aut detractiōne. Priori modo præscribi non potest. Posterior in controuersiam sæpe vocatur, lubricus & plenus alex. Nam ex dinumeratione annorum, qui est modus κατὰ πρόθεσιν, a conditu rerum, ad Exodum, fuerint anni 2667 absoluti. Sed ex comparatione interualli, quod interiectum est inter descensum Iacob patriarchæ in Aegyptum, & annum Exodi, posterior modus arguitur, & locum habere non potest. Nam Kahath auus Moysi descendit cum auo suo Iacobo in Aegyptum. Genes. xlvii, ii. Itaque a Kahath, ad annum Moysi octagesimum, interuallum angustius est, quam ut anni ccccxxx, qui a Moysi præscripti sunt, complendis satis esse possit.

ANNI AB ADAM κατὰ πρόθεσιν.

Ad Diluuium,	1655	1659
Ad natam Abraham,	293	1948
Ad natam Isaac	100	2048
Ad natam Iacob	60	2108
Ad descensum in Aegyptum	129	2237
Ad Exodum.	430	2667

Atque hæc interualla hoc modo posteriore, id est κατὰ πρόθεσιν, & dinumeratiue, colliguntur. Sed quia, ut dixi, a descensu Kahath vix dimidium annorum ccccxxx colligi potest, propterea vetustissimi Iudæi tam ante, quam post Christum, item Paulus Apostolus ad Galatas, Iosephus, interpretes Christiani, omnes uno ore, ab anno promissionis, qui est septuagesimus quintus Abrahami, illos ccccxxx annos ordiuntur. Aduersus tot sententias aliter pronuntiare, id fuerit, ut Lyricus dicebat, ὁμοίως χωρεῖν τῷ χρόνῳ, cum rationibus temporis manu confiteri: ne addam, hoc facto verbum diuinum contumeliæ exponi, & libidini furiosorum, stolidorum, impudentissimorum interpretum vexandū obijcere. Quare contenti simus hac simplicissima interpretatione, quæ auctoritate, non demonstratione, nititur. Qui negant Paulum Apostolum in illo celebri ad Galatas loco interuallum annorum ccccxxx ab anno promissionis deducere, ne, quo digni sunt, audiant, fruantur suo sensu. εἰ δὲ τις δοκεῖ Φιλόνη-κτον εἶναι, ἢ μίαις τοιαύτων συνθεῖσθαι ἄρα εχόμεν, εἰ δὲ ἡ ἐκκλησία θεοῦ. Ab Adamo igitur, ad natalem Abrahami, anni sunt ex dinumeratione, καὶ κατὰ πρόθεσιν: ab Exodo autem, ad nos, ex demonstratione, medium interuallum ex auctoritate, & interpretatione. Ab Adam igitur ad lxxv annum Abrahami, interuallum est, anni 2023. quibus si accedat 430, fient omnes ab Adam, ad Exodum, anni 2453. Itaque hoc modo anni ab Adam, ad Exodum, absoluti sunt 2452, quibus deductis de interuallo annorum κατὰ πρόθεσιν collectorum 2667, remanent anni 215 excurrentes supra rationes interualli demonstratiui, quod est dimidium annorum ccccxxx. Ergo alteros cccv morati sunt in Aegypto: quos Epiphanius vocat διακόσια πεντακταίδεκα τῶ ἱσραηλιτῶν παροικίας ἐτη. Idem etiam reperies apud Iosephum initio cap. iiii lib. ii. quod tamen κατὰ πρόθεσιν aduersatur Commati 40, Cap. xv Exodi, secundum interpretationem autem, & consequentias, conciliatur veritati. Aliter enim facere non possumus. Sciant vero studiosi, quosdam biennium, plusquam nos, ab Adam, ad Exodum, putare, 2454 annos absolutos, idque propter natalem Arphaxad, qui contigerit anno secundo diluuij. Nos non omnimodis quidem illum annum, sed annum v Noe, & μετὰ lvi Diluuij currentes accipimus,

pimus, non absolutos. Ita pariabunt rationes. Et de hoc plenius in Elencho Orationis Chronologicæ prophetæ cuiusdam. Præterea maior pars meliorum Chronologorum annum Exodilabentem ponunt non 2455, sed, ut nos, 2453.

Abraham.] Nos hic annos nullos apposuimus, quod proclive sit eos inuenire. & præterea relinquendum aliquid industriæ studiosorum exercenda.

Aniam.] Ita Hebraice, & in Biblijs Latinis, scribitur. Græci cum β, ἀβραμ, quia eorum ὀρθογραφία non patitur μ cum ρ continuari. Ex hac ἰκῶ interpretum orthographia multi ex veteribus ἀπὶ τῆς ἀβραμ, ἀβραμ extulerunt, ut vetustissimus Scribeor Demetrius, citante Eusebio, ἀποπαράσκει. ἢ 248. 249. quod mendum non librario, sed auctori adscribendum. quater enim legitur. Quin etiam Epiphanius diserte ἀβραμ patrem Moïsis vocat, non ἀμραμ, aut ἀμραμ: & ut distinguat eum a patriarcha patre Isaac, aucto Jacob, ἀβραμ ἑξατον eum vocat. Verba eius ἐστὶ ἀγκυρωτῶν, pag. 515. καθὼς ἦν πρὸς Αἰγύπτου καθόσον ἐν τῷ ἔσχητος ὡς πεμπτωσὶς ἐστὶ γενεῶν τῶν πατέρων Μαυσαῖος ἀβραμ. γενεῶν τῶν πᾶσι ἀπὸ τῆς πρώτης ἀβραμ ἕως ἑξομηνῆς ἕως αὐτῆς πέμπτῃς ἐπὶ, ἕως τῆς γενεῶς τῆς ἑξατῆς ἀβραμ, ἐστὶ ἑπτά. Itaque patrem Isaac ἀβραμ πρῶτον, patrem Moïsis ἀβραμ ἑξατον, καὶ διασπλῶ vocat, nimirum quod idem utriusque nomen esse putavit ἑξατῆς ἔς ἑπτά.

Liam.] Quemadmodum a descensu Jacob Patriarchæ in Aegyptum, ad Exodum, interuallum minus est, quam dinumeratio colligit: ita a morte Moïsis, ad conditum Templi, plus colligitur ex dinumeratione, quam ex auctoritate Scripturæ, quæ illud interuallum definit annorum ἑξῆς ἑκατῶν, aut ἑξῆς ἑκατῶν. Vtrunque interuallum controuersum est, alterum καὶ τὸ ἐλάττω, alterum καὶ τὸ πλεον. Nos tam veteres Iudæos, quam recentiores Chronologos nostros sequuti annos ἀναρχίας distinximus, & non omnia interualla Allophylorum ipsis attribuimus, sed ex illis ea Iudicibus tantum reddidimus, quæ a scriptura definiuntur, ut ex Chronographia ipso patet.

FIGVMI HERÆORVM SVCCESSTO.] Epochæ Exodi validis argumentis asserta, & initium Nabuchodonosori, & casus Ierosolymorum ab hoc Capite, tanquam catena, deducta non sinunt nos de initio Dauidis dubitare. Proinde quum epochæ Exodi & exitij Sedekia demonstratiue inuefugata sint, facile erit deinceps regum seriem deducere, qua deprehensa, a conditu Templi, ad casum Sedekia, anni sunt præcise 427. quod quidem interuallum, præterquam quod ἐκ τῆς ἀφαιρέσεως constat, etiam ex demonstratione asseri potest. & quidem ἐκ τῆς ἀφαιρέσεως, quod καὶ ἀφαιρέσειν, ab Exodo ad conditum Templi, & hinc, ad casum Sedekia, interualla diserte concepta sunt. ab Exodo quidem, ad fundamenta Templi, ex testimonio Scripturæ, a Templo, ad eadem Sedekia, ex dinumeratione annorum Regni Iuda. Rursum demonstratiue idem interuallum asseritur, quod de eo deductis πῆν, numerus residuus est septenarius. Quare autem πῆν sint deducenda, suo loco explicatim est, & infra repetetur. Quod si residuum non esset numerus septenarius, error calculo interuenisset, idque ex eo, quod anni labentes pro absolutis sumpti essent. Dicimus igitur, ab anno Exodi, ad finem Sedekia, annos absolutos interesse 907, & annum 908 labentem fuisse ultimum Sedekia, qui erat Sabbaticus. Primus annus septenarius erat quadragesimus primus ab Exodo, & quadragesimus octauus erat primus primæ Hebdomadis. Quadragesima septem igitur solidi anni de annis Exodi deducendi ad methodum Hebdomadis, & Iobeleorum. Deductis igitur 47 solidis, de anno Exodi labente 908, remanet annus 861 ab initio primi Iobel. quæ sunt Hebdomades ἑξῆς, Iobelea πῆν absoluta, hebdomades quatuor de Iobeleo πῆν. Itaque Templi excidium contigit anno ultimo ad finem decurrente Hebdomadis quartæ Iobelæi decimi octauæ. Quare demonstratio hæc ostendit ἐκ τῆς ἀφαιρέσεως nullum errorem dinumerationi interuenisse. De annis igitur Exodi absolutis 907, deducto interuallo annorum 480 ab Exodo, ad templi fundamenta, superest interuallum a templi conditu, ad casum Sedekia, annorum 427. de quo doctiores quidem Chronologi nihil mutant. Sed viderint, quomodo interuallum hoc, quod ipsi definiunt annorum 427, tueri possint, quum Regi Ioramo annos πῆν aduersus definitum a scriptura modum, attribuunt, quæ πῆν tantum annos regnasse testatur. Hoc modo interuallum illud licet annorum 432, non autem 427. Rursum intra fines huius licentiæ continere sese noluerunt, sed laxiores habenas confidentiæ permiserunt, quum interregnum inter finem Amalie, & initium Azaria infundunt. Ita pro 427 annis 443 consurgunt a conditu templi, ad casum Sedekia. Et tamen 427 annos illud interuallum esse dicunt: qui 430 duntaxat iuerint si καὶ ἀφαιρέσειν negotium transigatur. Nam non semel diximus, a Scriptura labentem annum pro completo usurpari. Regi Abiam attribuit annos πῆν, qui solidum biennium regnavit, & tertio regni obijt. Iniuit enim regnum anno Ieroboami regis Israel πῆν. Aste

autem successoris Abiam regnum incipit anno $\overline{\text{xx}}$ eiusdem Ieroboami. Interuallum anni duo solidi, quot scilicet Abiam regnavit, in superhabito tempore, quod inchoauit de tertio anno. Rursus omnes Chronologi Athaliae annos $\overline{\text{vii}}$ imprudenter assignant. Nam sex annos duntaxat occultatus fuit puer Ioas, septimo autem Athaliae matris collocatus est in throno auito. $\overline{\text{ii}}$ Regum, $\overline{\text{xi}}$, 3, 4. Denique viginti duo anni donantur Ioakimo & Sedekia, qui $\overline{\text{xxii}}$ tantum annos solidos regnarunt. Anni vero labentis pro absoluto, & vice versa, plurima extant in sacris libris testimonia. Tribus selectis contenti erimus. $\overline{\text{ii}}$ Regum, cap. $\overline{\text{viii}}$, 25, Ochozias Ioram filij Achab. At cap. $\overline{\text{ix}}$, 29, init regnum eiusdem anno undecimo. Rursus $\overline{\text{i}}$ Regum, cap. $\overline{\text{xv}}$, 33, Baasa init regnum in Israel anno tertio Afa regis Iuda. regnavit annos $\overline{\text{xxviii}}$. ibid. Successor autem eius Ela cepit regnare anno $\overline{\text{xxvi}}$ eiusdem Afa. Exod. $\overline{\text{xvi}}$, 8. Atquin a tertio Afa, ad vicessimum sextum eiusdem, sunt anni absoluti $\overline{\text{xxiii}}$, non $\overline{\text{xxviii}}$. Postremo Ochozias rex Israel regnavit annos duos. $\overline{\text{i}}$ Reg. $\overline{\text{xvii}}$, 52. Cepit regnare anno $\overline{\text{xvii}}$ Iosaphat. Ioram vero successor eius iniit regnum anno $\overline{\text{xviii}}$ Iosaphat. $\overline{\text{ii}}$ Reg. $\overline{\text{i}}$, 17. Ergo unum annum solidum, non duos, regnavit. Hinc animaduertere licet, quam periculosum negotium sit $\overline{\text{περὸ ἀφαιρέσεως}}$ temporum, & congeries interuallorum, & dinumeratio annorum nuda, nisi demonstratione adiuuetur. Hac sola methodo qui utuntur, plus diligentiae, quam lucis ad Chronologiam adferunt. Africanus lib. $\overline{\text{iii}}$ $\overline{\text{ἱστοριολογικῶν}}$: $\overline{\text{ἀναβίμεν ὁ μὴδὲς πρὸς ἕως Ἑβραϊκῆς ὁμογενῆς πρᾶξῆς ὑφ' Ἑλλήνων ἱστορίας, καὶ ταύτης ἀρχόμεν ὁ, ἀφαιρέων τε καὶ προσθεῖς τις τε Ἑλλῶ τε καὶ Πέρσης, ἢ καὶ ὅσπιν τῆ Ἑβραίων ἀναρχήσων, ἱστοροῦμεν ὁ, ἰσως ἀν' Ἐ σκοπῆ τυχόμεν.$ Ille tunc $\overline{\text{περὸ ἀφαιρέσεως}}$, qua se uisum testatur, primas quidem $\overline{\text{ἐν τῇ ἱστορίᾳ συναρτῶσαι}}$ obtinet, sed ut dixi, demonstratio ex charactere adhibenda est, ne cui forte anni labentes pro absolutis obrepant: quod & illi erudito scriptori, & ipsi, qui eius Chronicon recoxit, Eusebio, contigit.

DYNASTIA FAMILIAE HASAMONAEORVM.] $\overline{\text{בית הַשֵּׁמֹנִי}}$ $\overline{\text{דִּיאֵס}}$ $\overline{\text{Ἀσαμωναῖς}}$ vocatur omnis posteritas Mattathiae Sacerdotis, qui Ierololymis & summum sacerdotium, & principatum gentis obtinuerunt. Iosephus omnem Mattathiae posteritatem $\overline{\text{Ἀσαμωναῖς παῖδας}}$ vocat tam in vita sua, quam extremo $\overline{\text{xiii}}$ libro. $\overline{\text{πάντα τῆ ἕως ἢ Ἐ Ἀσαμωναῖς ἀρχή.$ Quod mirum videri possit, quia non ipse Mattathias Asamonaeus vocabatur, sed eius proauus. Apud Iudaeos qui auctorem generis habent insigni aliqua re illustrem, ab eo deinceps omnes posterii cognominantur. Sic ille celeberrimus Magister Rabbi Solomo, quem quidam $\overline{\text{יהוה}}$ $\overline{\text{Iarbi}}$ vocant, etiam $\overline{\text{יהודה}}$ $\overline{\text{Isacides}}$ cognominatus fuit; ab Isaac uno ex maioribus eius, qui aliquo facto, dicto, aut merito illustris fuerit: quod quidem ex familiari Iudaeorum colloquio didicimus. Et certe verum est, Iudaeos antiquitas, & hodie nomine alicuius insignis ex auctoribus familiarum suarum delectatos. quod quidem contigit domui Mattathiae, qui quum proauum habuissent nomine $\overline{\text{Ἡσάμωναι}}$, pater, filij, & posteritas omnis eius $\overline{\text{Ἡσάμωναι}}$ dicti fuerunt. $\overline{\text{שֵׁמֹנִי}}$ Psalmo $\overline{\text{xxviii}}$ principes exponuntur ab interpretibus Hebraeorum, ac propterea Mattathiam $\overline{\text{Ἡσάμωναι}}$ cognominatum fuisse fabulantur, tanquam principem. Sed neque $\overline{\text{בית הַשֵּׁמֹנִי}}$ est idem cum $\overline{\text{בֵּית הַשֵּׁנִי}}$, neque solus Mattathias ita cognominatus fuit, quum id fuerit nomen proprium proavi Mattathiae, quem Iudaei in epete summum Sacerdotem fuisse scribunt.

IUDAS cognomento Maccabeus.] Omnes filij Mattathiae, suo singuli cognomento praediti fuerunt, quod hic singulis redatum est. Maximo natu Iudae cognomentum fuit $\overline{\text{מַכַּבֵּי}}$ $\overline{\text{Makabai}}$, idque iam a puero: ut desinant Iudaei nugari, qui non prius illi nomen datum hariolantur, quam princeps gentis fuit, a quo tempore illum & se ita cognominari voluisse, & in castris vexillo suo illas singulares literas intexti curasse, qua singulorum verborum initia essent, & expressa hoc conciperent: $\overline{\text{מִי כְמוֹנֶה בְּאֵלֵי יְהוָה}}$. *Quis inter Deos similis tibi, o Deus?* Exodi $\overline{\text{xv}}$, 11. Potuit fieri, ut nomen cum agnominine simul gestarit, sed non tamen ut illud verum fuerit de loco Exodi. Alioquin ex vetustissimis Iudaeorum monumentis scimus Leonem eius vexillo intextum fuisse. quem imitatus Rabbi Haai ultimus eorum, qui $\overline{\text{מַכַּבֵּי}}$ dicti sunt, & ipse Leonem in annulo signatorio gestavit. Sed fortasse fuerit hallucinatio illius Rabbi Hai, qui Iudam Maccabeum pro tribu Iuda accepit. In libro Numerorum, cap. $\overline{\text{ii}}$ omnis exercitus Israelitarum tributus est in $\overline{\text{iiii}}$ vexillationes, Iudam, Ruben, Ephraim, Dan. vetustissimi Talmudista aiunt vexillis quatuor illorum exercituum intexta fuisse quatuor animalia, quorum meminit Ezekiel Cap. $\overline{\text{i}}$ in visionis descriptione: quorum animalium Leonem intextum fuisse vexillo Iuda, bouem vexillo Ephraim, Aquilam vexillo Dan, hominem vexillo Ruben. Hinc Rabbinum illum puto Iudam, quod nomen pro tota tribu accipitur, Iuda Maccabeo accepisse. Sed utrumque potest verum esse. Ideo nihil temere affirmamus. Illud omnino falsum est de quatuor literis

literis initialibus, quæ תיבש ופשה vocantur, hoc est יבש. Est commentum Rabbanicum. Illud vero non semel monuimus, quod non mirari non possumus, quum unus Iuda Maccabæus cognominaretur, non solum illum, sed & fratres eius, &, quod magis mirandum, posteros eorum &, quod omne mirum superat, omnes, qui ab Antiocho propter cultum Dei excruciatii sunt, a scriptoribus Ecclesiasticis Maccabæos dictos fuisse. neque id satis. Qui ante Iudam Maccabæum & Antiochum Epiphanem Elephantorum furori a Rege Aegypti obijciendi erant, ij etiam Maccabæi vocati videntur, quia liber eius historiae ή τελιτη Μακκαβαϊκων inscribitur, tertia ordine librorum, historia, sed prior tempore, quam reliquæ duæ, quæ illi antepositæ sunt.

Templum ab Antiocho Epiphane profanatum expiat.] Quo nomine solenne Encæmia institutum xxv Casleu. Ελληνιστης auctor breuiarij η πενταβιβλος Μακκαβαϊκης Iasonos Cyrenæi, qui dicitur lib. secundus Maccabæorum, hoc solenne vocat σκλωπηγια, Cap. 7, 9, 18. quod valde miramur, quum in eo festo neque Iudas Maccabæus ulla Tabernacula poni instituerit, neque hæcenus a Iudæis unquam posita fuerint, quod tamen faciendum erat, siquidem illud solenne ea gratia tantum institutum fuisset, ut σκλωπηγια, quam mense Tisri antecedente per hostium furorem celebrare non licuerit, in mense Casleu instauretur. Quis nescit non ad σκλωπηγια in restaurandam id institutum fuisset, sed in memoriam expiati a Iuda Templi? Denique non σκλωπηγια, sed ἐγκαϊνια vocatur: & hoc tantum cum scenopægia commune habet quod per octo continuos dies instar scenopægiæ cum summa latitia celebraretur. Iosephus 370: εορτασε η ο Ιεδαις μετ η πολιτων ανακτησιν η περι τον ναον θυσιας εφ ημερας η, μηθεν απολιπων ηδοιης εδω, &c. Paulo post: παωτη η ερησαντο τη περι των αναεωσιν η εθων ηδοη, μετ χερον πολω απεσοδοκητως εν εξεσια γονομενοι η θρησκείας, ως νόμον θείαν τις μετ αυτους εορταζεν των ανακτησιν η περι τον ναον εφ ημερας οκτω. Vide reliqua. Hodie per octo dies celebratur, ut sciunt, qui Iudæorum solennibus interfuerunt.

Pont. Max. a populo declaratur.] Nam tertio anno sacerdotij perijt. Iosephus xiii, in fine: αρχιερωσύνην ετος τεριτον καταχων.

Interficietur numero Euseb. mcccclvi.] Nimirum anno Seleucidarum cclvi; ex 7 Maccab. ix, 3, 18, tertio anno Pontificatus, ut iam dictum est.

π ΙΟΝΑΘΑΝ.] Quadriennio post cædem Iudæ hæc gesta. Iosephus 385. δεξάμενος των απιστων ο Ιωνάθης ενδύσται μεν των αρχιερατικων σολων η σκλωπηγιας εντασης, μετ ετη τεσσαρα, η τον αδελφον αυτου Ιεδαν αποθανειν. η γαρ εδε κη τετον τον χερον αρχιερωσ τις ερηγονει. Non extat in historia sacra aliud exemplum tanti intervalli sine pontifice Maximo. Nam summo sacerdote mortuo, statim filius, aut nepos, aut frater iure successionis ad Pontificatum nullo impediante, aut controuersiam mouente, in locum demortui veniebat.

ππ ΣΙΜΟΝ.] Eius annus primus incidit in cclxx Seleucidarum. 7 Maccab. xiii, 41. Σίμων autem tam in Μακκαβαϊκίς, quam apud Iosephum dicitur, quum potius Συμεών vocandus esset, ηγω ut filius Iacob. Nam Σίμων Græcum est, non Hebraicum. Sic Μαεραμη υxor Herodis Iosepho dicitur inflexione Græca, quæ tamen Hebraice erat Μαεραμ, cognominis uxori Aharon.

πππ ΙΟΗΑΝΝΕΣ.] Frater eius Simon præfuit rebus annos octo. Ioseph. xiii, cap. xiiii. Interficietur anno Græcorum cclxxvii. 7 Maccab. xvi, 14, 16. Erat annus Sabbaticus. Ioseph. xiii, cap. xv. Fuit igitur annus Iudaicus 3626, numero Eusebiano mcccclxxvi. Anno sequente, numero mcccclxxvii, Pentecoste fuit feria prima. Ioseph. xiii, cap. xvi. ενεση η πεντηκοση μετ το σάββατον, Hoc nunquam contingit, nisi quando neomenia Nisan est sabbatum, ut anno passionis Dominicæ pentecoste incidit in feriam primam, quia neomenia Nisan, & εορτη των Αζύμων fuit sabbatum. Proinde η δευτερα τδ πάχα fuit feria prima, qua resurrexit Dominus, unde κυριακη ab eo tempore vocatur. Canon est Computi Iudaici; Pentecoste est semper eadem feria, quæ η δευτερα τδ πάχα. Quare Doctor Theologus Commentario in Evangelium secundum Iohannem insigniter deliravit, quum diem, qua passus Dominus, fuisse dicit των εορτων τδ πάχα. hoc enim modo Pentecoste fuisset sabbatum aduersus historiam, ritum veterem legis, & Ecclesiasticum hodiernum. Sed hæc fanaticam sententiam olim confutauimus. Reuertamur ad Iohannem. Neomenia igitur illius Nisan, qui in Computo hodierno fuisset 3627, fuit 6. II. 706, Mart. xxvi, litera Dominicali B, feria vi, cyclo Solis xvi. Pentecoste Mai vigesima nona, feria prima. Et tamen secundum motum Lunæ Neomenia Nisan concurrebat cum feria sexta. Itaque est locus notabilis ad verum institutum transferendæ feriæ confirmandum. Igitur Numerus Eusebianus mcccclxxvi est annus primus Iohannis Hyrcani, quandoquidem eius annus secundus demonstratus est, insignitus scilicet caractere Sabbati in neomenia Nisan. primus vero erat sabbaticus,

Duobus

Duobus igitur characteribus epocha Iohannis Hyrcani nititur, anno Sabbatico primo, & feria prima Pentecostes in secundo.

Postea Hyrcanus] Iosephus in vita sua, ὅς πρώτῳ ἀρχιερέων Ἰρκανὸς ὠνομάσθη. Primum omnium summorum Sacerdotum Hyrcanum vocatum fuisse ait, quum alioquin hoc nomen inter Iudæos vulgatissimum esset. Nam Hyrcanus Iosephi filius multis annis ante hunc vivebat maniceps redituum regionum & vectigalium in Iudæa. Eusebius commentus est Iohannem hunc hoc cognomen sua sibi fortitudine peperisse in bello, quod illi cum Hyrcanis populis ad ultimum Caspium mare procul summotis fuerit. Quod quam verum sit, potes ex nostris Eusebianis intelligere.

v̄ A R I S T O B V L V S.] Pater eius Iohannes cognomento Hyrcanus, postquam xxxi annos solidos regnasset, obiit numero Eusebiano μδϵϵϵϵϵϵϵϵ, qui est unicus annus huius Aristobuli. Non enim ultra illum regni tempus extendit.

v̄vi A L E X A N D R A] Neque in Aristobuli, neque Iannæi annis, neque initio Alexandræ Salomæ error esse potest, quod anni diserte a Iosepho definiti sint, Iannæi quidem xxxvii, lib. xii, cap. xxxiii, Alexandræ autem ix solidi, extremo lib. xiiii. Hæc autem Regina nomine proprio Iudaico Salome, Græco Alexandra vocabatur. Maior pars enim Iudæorum binomines erant, altero nomine Iudaico, altero Græco, ut Iannæus Alexander: Ioakimus Alcimus: Iesus Iafon: Onias Menelaus: Iohannes Hyrcanus: Saulus Paulus, cuius nominis Latini non prius est mentio in Actis, quam ad Gentiles missus est, quibus notior erat Romana appellatio, quam Iudaica. Actorum. xlii, 9. Σαλίαν autem, quæ Σαλαμίη vocabatur, cur maluerit appellare Eusebius, ne ipse quidem, puto, sciebat. neque illa est unica Eusebij hallucinatio.

ix̄ A R I S T O B V L V S.] De possessione regni fratrem Hyrcanum deiecit tertio mense, postquam regnare cepisset. Proinde idem annus illi initium regni, qui Alexandræ matri finis vitæ fuit.

x̄ H Y R C A N V S *iterum.*] Restitutus a Cn. Pompeio Magno, captis Ierofolymis, M. Tullio Cicerone, C. Antonio Coss. numero Eusebiano μδϵϵϵϵϵϵϵϵ.

xī A N T I G O N V S] Iosephus lib. xiiii, toto capite xxiiii, scribit Pacorum multis pollicitationibus ab Antigono Aristobuli filio inuitatum, ut patruo Hyrcano eiecto, se in eius folio collocaret, in Palæstinam cum magno exercitu venisse. Hoc actum prodit Dio lib. xlviii, Cn. Domitio Caluino, C. Asinio Pollione Coss. id est numero Eusebiano μδϵϵϵϵϵϵϵϵvii, in quo ut illi constat ratio, ita in eo illum fugit, quum a Pacoro non Antigonom, sed patrem eius regno restitutum dicit. τὰ δὲ ἄλλα ὁ Πάχρος λαβὼν, ἐς Παλαιστίνην ἐπέβαλε, καὶ τὸν τε Ἰρκανὸν, ὅς τότε τὰ πρῶτα ἀντὶ τῶν Ῥωμαίων ἐπιτραπέσις εἶχεν, ἔπαυσε, καὶ τὸν Αἰρισόβουλον τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἀρχόντου καὶ τὸ ἐκείνων ἐθὲν ἀντικατέστησεν. Igitur a restituto per Pompeium Hyrcano, ad eius abdicationem, interfunt anni xlii, quibus sine offensione regnavit. Videndum igitur, quæ fuerit Iosephi mens, & quid habebat in animo, quum illa scriberet lib. xv, cap. ix, 467, de Hyrcano: ἐνθὺς μὲν ἐν ἀρχῇ βασιλευσῆς αὐτοῦ τὴν μητρὸς Ἀλεξάνδρας ἀρχιερέως καὶ τῶν Ἰουδαίων ἔθνης, ἐπει τῆ πύ πικρῶ κατέχευε. ὡς δὲ αὐτῶν ἢ πύ βασιλείαν ἀποθανέως τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ πάντων κατασχόντων τὴν μίαν ἐκπέπει μὲν ὑπὸ Αἰρισόβουλου τῶ ἀδελφῶ, κατέχευε τῆ αὐτοῦ ὑπὸ Πομπηίου, καὶ πάσης τῆς πικρῆς ἀπολαβὼν, ἐτη μὲν διετέλεσεν ἐν ἀντιῶν. nouem, inquit, annis, quot scilicet mater regnum obtinuit, sacerdotio potitus est, tribus mensibus regno, post mortem matris: pulsus a fratre, dehinc restitutus a Pompeio, sacerdotium & regnum obtinuit annos xi. Atqui, ut diximus, a captis a Pompeio Ierofolymis, ad Consulatum Cn. Domitij, & C. Asinij, anni tantum sunt xlii. Exutus enim regno fuit ab Antigono illis Consulibus, numero μδϵϵϵϵϵϵϵϵvii, de quo deductis xi, superest numerus μδϵϵϵϵϵϵϵϵvii, qui erat vigesimus octauus regni Iannæi patris istius Hyrcani.

Securi percussitur.] Gestum Ierofolymis a Sosio & Herode Captis, M. Agrippa, L. Caninio Coss. numero Eusebiano μδϵϵϵϵϵϵϵϵxxx, annis xxxvi expletis, postquam a Pompeio expugnata M. Tullio Cicerone, C. Antonio Coss. Interuallum anni xxxvi absoluti, non xxxvii, ut mendose Iosephus: qui & illud obscure, ἵππὶ τῆ ῥπῆ Ολυμπιάδῳ. idem esset ex consuetudine scribendi, anno primo propositæ Olympiadis. At id contigit anno iiii ineunte eiusdem Olymp. Captæ vero sunt Ierofolyma xvii die Tamuz, τῆ ἑορτῆ τῆ νηστείας, quem mentem tertium Iosephus vocat, qui est tamen quartus a Nisan. Annus ille conuenit hodierno Computo Iudaico 3724, qui est septenarius. Fuit enim annus Sabbaticus, teste Iosepho. Erat annus abundans Nisan feria tertia, cyclo Solis primo, ii Aprilis. Neomenia Tamuz xxxi Iunij feria τ. Proinde ἡ ἑορτῆ τῆ νηστείας xvii Iulij, feria tertia: qua die Ierofolyma captæ, Agrippa, & Caninio Coss. & Antigonus securi percussus, non, ut Dio hallucinatur, Appio Claudio,

Claudio, C. Norbano Coss. in quorum Consulum annum hoc gestum confert. Verba eius non potui præterire: καὶ τοῦτο γὰρ ἑθνηστικῆς αὐτοῖς παλιῶ, ὡς τοὺς πατέρας τοὺς μὲν πύριον χηρωθέντας ὠδαιπύλαδαί τε τὸν Σόσιον, ἐπὶ δὴ ἡμέρα αὐτοῖς ἔκρινε ἐνέστη, ἀνελθόντας εἰς αὐτὸ πάντα μὲν τὰ λοιπὰ τὰ νομιζόμενα ποιήσαι. ἐκείνους μὲν οὐκ ἠρώδη πινὸς ὁ Ἀλιωνίου ἀρχὴν ἐπέσειψε, τὸν δὲ Ἀλιωνιον ἐμασίγωσε, σαρῶν προσδήσας (ὁ μηδεὶς ἄλλου βασιλεύς ἔσθ' ἢ Ῥωμαίων ἐπεπόνθει.) καὶ μὲν τὰ καὶ ἀπεφάσεν. ὅτι μὲν τοῖς τε Κλαυδίου, ἔτε Νωρβανὸς τὸ πᾶν ἔργον ἐγένετο. Prius membrum de non interrupto sacro, etiam hoste muros quatiente, alibi produximus. De Consulibus igitur hallucinatur Dio: quemadmodum & Appianus, qui refert Pompeium, & Imp. Hadrianum πᾶν ἱεροσόλυμα κάτθανάψαι. Atqui Pompeius ἔκαπισκαψε, sed partem tantum inurorum diruit. Imperator vero Hadrianus deletam, eversam, solo æquatam a Tito, & nihil minus, quam vestigia urbis retinentem instauravit. Sed multa temere Appiano excidunt, quem auctorem studiosi cum delectu tractare debent. De Antigono vero quis credat, quod Dio tradit, ad crucem alligatum, postea iugulatum fuisse? Quis harum rerum magis idoneus testis Iosepho vernaculo historiae Iudaicæ scriptore, qui securi percussum ait, non cruci alligatum, aut iugulatum? Sed verum est prius flagellatum postea securi percussum more Romano, non iugulatum, nisi, quod aliquam speciem veri habet, affixus cruci iugulatus est. In hoc Antigono finem cepit domus Haslamonai, teste Iosepho, post centum viginti sex annos, inquit: quibus de numero Euseb. $\overline{\text{MDCCLXXX}}$ deductis, remanet numerus $\overline{\text{MDCCLXXI}}$, qui erat annus primus Sacerdotij Iudæ Maccabæi.

HERODES.] Declaratus rex numero $\overline{\text{MDCCLXXVII}}$. Obijt numero $\overline{\text{MXXVI}}$. Interuallum anni $\overline{\text{XXXIX}}$. Saltem $\overline{\text{XXXVIII}}$ solidos imperavit, quæ sunt enneadecaeterides duæ. Iosephus uno minus dicit $\overline{\text{XXXVII}}$:

AGRIPPA Herodis ex Aristobulo.] Quadriennium potitus est tetrarchijs patruorum Philippi & Herodis, antequam totius Iudææ (exceptis Ierosolymis) rex a Claudio declararetur. Quatuor quidem annos solidos ab obitu Philippi, tres a relegatione Herodis. Iosephus 603. τὸν βίον κατέσειπεν, διὰ γενέσεως ἀγων πενήκων ἐτῶν καὶ τέτατον, τῆ βασιλείας ἣ ἐβδόμον. πεπάρτας μὲν οὐκ ὄντι Γαίος Καίσιρ ἐβασίλευσεν ἐνιαυτούς, τὸ Φιλίππου μὲν τετραρχίας εἰς τριετίαν ἄρξας, τῶ τετάρτῳ ἣ καὶ πᾶν Ἡρώδης περὶ Ἀληφῶς, τρεῖς δὲ ὄντι λαβὼν τὸ Καίσιρ Κλαυδίου ἀποκρατορίας.

AGRIPPA Agrippæ superioris F.] Hunc Iustus Tiberiadensis apud Photium septimum vocat Herodiadarum, ultimum autem Regum Iudææ: eumque dicit a Claudio Aug. regnum accepisse, quod a Nerone, deinde a Vespasiano, aliquot accessionibus auctum fuerit: decessisse anno III Traiani, hoc est numero Eusebiano $\overline{\text{MXXVI}}$. Accepit regnum numero $\overline{\text{MXXIX}}$. Interuallum anni $\overline{\text{LVI}}$, quot intersunt ab accepto regno, ad excessum eius.

REGES ἑΤΡΙΒΥΜ.] Græcis dicitur ἡ δεκάφυλλου βασιλεία, item δεκάσκηπτι βασιλεία; quia ἡ φυλλὴ vocatur ὡς σκῆπτρον. Quod de Iudicum interuallo, ab excessu Moïsis, ad conditum Templi, diximus, idem de Regibus Israel dixerim, longe dissimile esse interuallum id, quod ἐν τῷ προφαιρέσει colligitur, ei, quod est a primo anno Ieroboami Apostatæ, ad sextum Ezekia. Si enim annus periodi Iulianæ 3733, qui est primus Ieroboami, de anno 3992, qui est sextus Ezekia, & ultimus regni Israel, detrahatur, remanebit tempus indubitatum regni Israel, & durationis interuallum, anni 259. At minor numerus colligitur ex dinumeratione annorum, nempe 235. Differentia anni 24. Rursus per terminos Regum Iuda interualla collecta propius absunt a vero. Colliguntur enim anni 250. Desunt anni $\overline{\text{L}}$. Omnia, ne te diutius morer, patent in subiecto Diagrammate: in quo primum Reges Iuda cum annis regni in secundo versu, in tertio cum epochis Iulianis. In altera parte Tabellæ primum Reges Israel, in secundo versu anni regni, in tertio, quoto anno Regis Iuda inuit quisque regnum, in quarto epochæ periodi Iulianæ, in quinto interualla Epocharum, quæ videntur illorum regno competere, si quidem initia regum Israel ad aliquem annum Regum Iuda referantur, quæ longe discedunt ab eo numero annorum, qui illis regibus singillatim a scriptura attribuantur: ut mirari liceat, potius, quam iudicare, unde tanta discrepantia. Interregna, & alia eiusmodi παρεχόμενα, quæ ab alijs adferuntur, neque memoramus, neque unius æstimamus atlis. Quanto simplicius erat dicere, ἐπέχω.

REGES IVDA.			REGES ISRAELIS.			Interval.
	Anni regni.	Period. Iuliana.	Anni regni.	Period. Iuliana.		
Roboam	XVII	3733	Ieroboam	XXII	3733	20
Abiam	II	3750	Nadab	I	3753	1
Afa	XLI	3752	Baafa	XXIII	3754	23
Iofaphat	XXV	3793	Ela	II	3777	1
Ioram	VIII	3818	Zambri		3778	4
Ochozias	I	3826	Omri	XII	3782	7
Atalia	VI	3827	Ahab	XXII	3789	20
Ioas	XL	3833	Ochozias	II	3809	10
Amasias	XXIX	3873	Ioram	XII	3819	8
Azarias	LII	3902	Iehu	XXVIII	3827	28
Ioatham	XVI	3954	Ioachas	XVII	3855	14
Achas	XVI	3970	Ioas	XVI	3869	18
Ezekias	XXIX	3986	Ieroboam	XLI	3887	52
Manaffes	LV	4015	Zacharias		3939	1
Amon	II	4070	Sellum		3940	
Iofias	XXXI	4072	Menahem	X	3940	12
Ioachaz mens. III			Phaccia	II	3952	2
Eliakim	XI	4103	Phacea	XX	3954	20
Ioachin mens. III			Ofea	IX	3974	9
Sedekias	X	4114	<i>Colliguntur Regum Israel anni CCXXXV</i>		250	

IN CAPVT TERTIVM.

Hæc est pars tertia huius tertij libri. Regna quidem Asiæ abunde nobis suppeditantur ex veteribus monumentis: neque nobis defuerunt in exornandis Europæ imperijs. Propterea singula illis orbis partibus capita dicaimus. Sola Africa queri possit sese a nobis destitutam esse. Sed de illa nihil nobis reliquum fecit iniuria temporum præter inconditum quoddam Regum Abyssinorum Chronicon, per cuius menda & mendacia non licet illi locum ullum in hoc opere habere. Cyrenatum etiam Reges ad Africam pertinebant. Sed solus, qui eorum nomina edidit, Herodotus, non omnium annos, & tempora regni retulit. Spes erat quædam in regum Muhammedanorum, & eorum, qui Emirelmumenim vocati sunt, Chronographijs: quorum quædam iam collegeramus, sed monumentis & alijs præsidijs exclusi rem ad exitum perducere non potuimus. Relicto itaque alijs, qui feliciores erunt, negotio, ad Europam ab Asia transcamus.

REGNUM SICYONIORVM.] De vetustate huius Dynastiæ, præter Pausaniam, Augustinus lib. De Ciuit. xviii, cap. ii. *Erat etiam tempore illo regnum Sicyoniorum admodum paruum, a quo ille undecunque doctissimus Varro scribens de gente populi Romani velut antiquo tempore exorsus est. Ab his enim Sicyonijs Regibus, ad Athenienses peruenit: a quibus ad Latinos: inde ad Romanos.* Nullus alius eorum, qui extant hodie, scriptorum eius regni mentionem fecit, præter Pausaniam, qui Reges quidem ipsos, non annos eorum, & tempora regni apposuit, & in quibusdam ab Africano dissentit. Ab Africano enim haurit Eusebius. Itaque quum tanta illius Dynastiæ vetustas sit, merito queri possit, quare Homerus in Bœotia primum omnium Sicyone Adrastum regnasse canit. καὶ Σικυῶν ὄθ' ἀρ' Ἀδρῆς πρῶτ' ἐμβασιλευεν. neque hic hilum nos iuuant vetera Scholia. An intelligit Adrastum non primum omnium Sicyone regnasse, vel primum regem Sicyonis fuisse, sed prius Sicyone, quam Argis imperasse? Hanc ego mentem poetæ fuisse puto. neque aliter illi loco lux adferri potest.

ÆGIALEVS.] Ab hoc primum Αἰγιαλῶν, quæ postea Ἀπία, & postremo Peloponnesus dicta fuerit, appellatam Scriptores perhibent. Pausanias non totam illam peninsulam, sed oram tantum maritimam, quæ Græce αἰγιαλὸς dicitur, vocatam fuisse scribit, non autem ab Ægialeo Rege, quem quidam fuisse negant, & nobis probant. Ratio analogiæ postulat, ut αἰγιαλὸς prius sit, quam Αἰγιαλὸς, imo ut αἰγιαλὸς primum sit, deinde αἰγιαλῶν, postremo αἰγιαλῶς. Sic Ἀλέξανδρος, Ἀλεξάνδρεια, Ἀλεξάνδρως. Ἀντιόχος, Ἀντιόχεια, Ἀντιόχως.

DYNASTIA SECUNDA SICYONIORVM SACERDOTVM SEPTEM KARNEI APOLLINIS.] Hos septem Sacerdotes τῶν Καρνείων Ἀπόλλωνος, qui nusquam apud Eusebium comparent, Excerptis barbarolatinis acceptos referimus. Sed ridicule ibi Charidemo ultimo Sacerdotum unicus annus pro xxxii attribuitur. Diserte enim Africanus ex Castore, & post eum Eusebius, aiunt summam rerum Sacerdotes Karnei obtinuisse per annos xxxii, de quibus deductis antecedentum sex Sacerdotum xiiii annis, reliqui xvii imputentur Charidemo necesse est. De istis τῶν Καρνείων sacerdotibus, nihil aliud, præter hæc, quæ Africano & Eusebio debemus, nobis relictum est.

Colliguntur Sacerdotum.] Eusebius quidem post Africanum annos xxxii. in Excerptis barbarolatinis xxxvii, manifesto mendo pro xxxii. Itaque ultimus annus Charidemi anteuertit primam Olympiadem annis cccxx Excerpta, ann. cccxxvii.

Colliguntur ab initio Aegialei anni dcccxcvii.] Fragmentum Græcum a Cedreno interpolatum ἐπινακεία ἀγδοήκοντα, ab initio Aegialei, ad exitum Zeuxippi: quibus si adieceris xxxii Sacerdotum septem Karnei, fient omnes anni mxxii. Excerptorum barbarolatinorum liberalitas largius suppeditat; annos mcccxxxvii. Sed ccc abundare manifestum est ex antecedentibus apud eadem Excerpta, in quibus ex Africani sententia vitiose ponuntur anni mvi, pro mxxii.

ARGIVORVM DYNASTIA.] Apponam Reges Argiuorum secundum Tatianum, Pausaniam, & Hygenum Mythologum.

REGES ARGIVORVM.

Ex Tatiano.	Ex Pausania.	Ex Hygeno Mythologo.
Ἰναχος.	Ἰναχος.	Inachus.
Φορωνεύς.	Φορωνεύς Ἰνάχου.	Phoroneus Inachi F.
Ἀπις.	Ἀργὸς Φορωνέως θυγατρὸς.	Argus Ionis F.
Ἀργεῖος.	Πείραχος Ἀργου.	Peranthus Argi F.
Κελαισός.	Τριόπας Φόρβαλιος ἔργου.	Triopas Peranthi F.
Φόρβας.	Ἰασὸς Τριόπαι.	Pelagus Agenoris F.
Τριόπας.	Κρότωνος Ἀγήνορος ἔργου ἔργου.	Danaus Beli F.
Κρότωνος.	Σθενέλας Κροτωνῶ.	Tantalus Iouis F.
Σθενέλας.	Γελάνωρ Σθενέλας.	Pelops Tantali F.
Δαναός.	Δαναός ὁ Βήλας, ὁ κατὰ πλάτωνα ἀπὸ Αἰγύπτου, καὶ Γελάνωρα ἔργου βασι- λεύειν καταπαύσας:	Atreus Pelopis F.
Λυγκεύς.	Λυγκεύς.	Temenus Aristomachi F.
Ἀβας.	Ἄβας Λυγκέως, καὶ Ὑπερμνήστρας.	Thyestes Pelopis F.
Πρόιτος.	Πρόιτος Λυγκέως, ὁ τὸ ὠκεθλασ- σίας τὸ Ἀργείας βασιλεύσας.	Agamemnon Atrei F.
Ἀκρίσιος.	Ἀκρίσιος Λυγκέως.	Aegisthus Thyestis F.
Περσεύς.		Orestes Agamemnonis F.
Ευρυπύθεος.		Clytus Temeni F.
Ἀλεξεύς.		Aletes Aegisthi F.
Θυάμηνος.		Tifamenus Orestis F.
Ἀλεξάνδριος. ἔργου τὸ ὀλίγον καὶ δέκατον ἔργου τὸ βασιλείας Ἰλιον ἔργου.		Alexander Eurysthei F.

Quæ de his regibus Argiuorum discrepantia sit apud auctores, extriplici Catalogo eorum animaduertere licet. Qui Piræus Africano & Eusebio, is Πείραχος Ἀπολλοδωρο & Hygeno Mythologis. Pro Piræo autem Criasum fratrem Piræi agnoscit Apollodorus, ut & Eusebius. Apis vero Phoronei filius a Pausania omittitur: in quo Apollodorum sequitur, qui antea eum ab Aetolo interfectum perhibet. Apud Hygenum Pelagus prior est Danao. Apud Aeschylum ἰκέσι, quo tempore Danaus in Peloponnesum appulit, filius Pelasgi regnabat, cuius nomen tacetur.

Ἐπινακεία γὰρ εἰμὶ ἐγὼ παλαίχθωνος
Ἰνὸς Πελασγῶ τῆσδε γῆς ἀρχηγέτης.

Vbi ridicule vetera Scholia παλαίχθων nomen proprium faciunt: Atqui Πελασγὸς erat nomen patris, qui antea Argis regnauerat, & apud Hygenum sextus ponitur ab Inacho. Eum vero μηγήν, sine αὐτόχθονα, vetustissimi Mythologi dicunt. Apollodorus: Ἡσιόδῳ τὸν Πελασγὸν αὐτόχθονα φησὶν εἶναι. Clemens: τὰ Ἀρκαδικὰ τὰ δὲ τὸν Πελασγῶ. λέγεται ἢ καὶ αὐτόχθων. Igitur παλαίχθων Aeschylō idem quod αὐτόχθων. In Agamemnone vero παλαίχθων ἄρχης est παλαιός. Vnde ille rex ait Pelasgos a patre suo nominatos, quos oportebat dictos

Palæchthonios, si quidem proprium ei nomen Palæchthoni fuisset. Quare autem Talaos, & eius filius Adrastus, qui Argis regnum obtinuerunt, in his Regibus non ponuntur, causam, quam nescimus, alijs diuinandam relinquimus. Nam Adrasto successorem in regno Argiuorum Tydeum dat Theocritus ἐν Ηρακλίσκῳ,

ὄπισθ' ἀκλᾶρον ἅπαντα, καὶ οὐνόπεδον μέγα Τυδῶς
ναῖε, παρ' Ἀδράστοιο λαβῶν ἰππὴ ἡλατον Ἀργος.

Idem dicas licet & de Megapenthco, & eius filio Anaxagora, de Melampode, & Biante. Sed quia quidam reges ab alijs proditi ab alijs omittuntur, hinc factum, ut uni regi longissimum tempus in regno attribuat, & duum, aut trium Regum ignoratorum inteuallum uni certo assignatum sit. Familias, siue Dynastias, regum Argiuorum has ponunt Scriptores Græci, πύς Φορωνίδας, Ἀργείδας, Δαιναιίδας, Λυγκείδας, Περσείδας, Ηρακλείδας. Excerpta barbarolatina regnum Argiuorum Sicyonio antiquius constituunt: item Fragmentum Africani apud Cedrenum 66, 22. & Dionysius Halicarnassensis apud Clementem. παλαιότερα ἢ τῶν Ἑλληνικῶν τὰ Ἀργολικά. τὰ δὲ πρὸ Ἰνάχου λέγω, ὡς Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσῶς ἐν τοῖς χρόνοις διδάσκει. Argiui vero tempora sua non regum suorum, sed Sacerdotum Iunonis annis designabant, & propterea Callithyæ primæ Iunonis Argiæ sacerdotis mentio est in Canone Eusebiano, nimirum quia illarum Sacerdotum anni Fasti signabantur. qui quidem mos adhuc temporibus Peloponnesiaci belli obtinebat, cuius initium Thucydides confert ad annum κλνβ Chrysidis Argiæ Sacerdotis. τῷ δὲ, inquit, πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ ἔτει Ἰππὶ Χρυσίδος ἐν Ἀργῇ. lib. ii. Vbi Glossæ: ἡ Χρυσὶς ἱέρεια ἦν ἐν Ἀργῇ. ἡ ἐλθμῶν ἢ τὰς χρόνους οἱ Ἀργεῖοι ἀπὸ τῶν ἱερῶν. Νυμεράβαντ, inquit, Argiui annos suos a Sacerdotibus.

Agamemnon.] Excerpta barbarolatina citant Porphyrium ex historia Philosophiæ, qui scripserit post Ilij vastationem ̄v annos Agamemnonem regnasse: quod eoiocularius, quod a Philosopho doctissimo id proditum.

Colliguntur ab Inacho anni ̄ccxxii.] Excerpta barbarolatina, ̄ccxx. Non dubito legendum, ̄ccxxi, octo annis amplius.

DYNASTIA PRIMA ATHENIENSIVM.] Triplicis generis Dynastæ hic ponuntur, Reges, Archontes perpetui, Archontes decennales. Regum primus Cecrops, quem γηγενῆ dixit vetustas, quod eius pater ignoraretur. Apollodorus: Κέκροψ αὐτόχθων συμφύες ἔχων σῶμα, ἀνδρὸς καὶ δράκοντος τῆς Ἀθηναίας ἐβασίλευσε πρῶτος. Qui scripserunt Actæum primum Atticæ regem fuisse, eos confutat Africanus libro πῖ χρονογραφικῶν, negans ullum unquam Actæum fuisse: τὸν γὰρ μετ' Ὀρχον, Ἀκλῆϊον, ἢ τὰ πλεονασμόμενα τῶν ὀνομάτων, εἰδὲ γενεαὶ Φησι Φιλόχορος. In his regibus raro filius succedit patri. Nam Craneus neque Actæo, si modo ullus fuit, neque Cecropi ullo cognationis iure coniunctus fuit. quia vero primas in optimatibus obtinebat, ideo regnum adeptus est. Regno euertitur a genero Amphictyone, ut Amphion ab Erichthonio, cui successit filius Pandion prior: & sequentes filij a patribus regnum acceperunt, usque ad Melanthum. Seriem τῆς πατρῶς βασιλείας interrupit Menestheus Peteo filius, quam post eius mortem continuauit Demophoon Thesei filius anno tertio post deletum Ilium. Huius generis primus Erichthonius, ultimus Thymætes. Pausanias: Θυμοίτης Θεσπιδῶν ἔρχατος ἐβασίλευσεν Ἀθηναιῶν. Tamen inter Thymæten, & filium eius Oxynten, interponitur alienus Aphidas, quemadmodum inter Theseum, & eius filium Demophoonta, Menestheus τῆς Αφείδαντος etiam meminit Pausanias, sub quo Athenienses oraculum de non violandis supplicibus accepisse refert. Denique Thymætes regno priuatur a Melantho. Sed & de serie horum regum controuersia oriri potest, quod Metionidæ familia regij generis apud Athenienses a Metione Erechthei filio demissa Pandionem priorem de possessione regni vi eiecit, qui hic octauus ponitur, Cecropis posterioris filium. Atque adeo Pandion iste priuatus diem obiit apud focerum Pylam Megarensium regulum. Horum Metionidarum tempus, quantum regnarunt, nescimus. Atque hæc ita Pausanias. Apollodorus aliter: quem adi.

̄vii Codrus.] Istum ultimum regum οἱ διὰ βίης ἄρχοντες sequuntur. Mirum vero de hoc Codro quosdam ex veteribus illud Virgilianum intellexisse--aut iurgia Codri: in quibus Seruius, & eum sequutus Augustinus lib. ̄viii, cap. ̄xix. quod absurdum est, ex pastore regem facere. De hoc Codro producam versus Tzetæa politicos, tum quia historiam huius Codri continent, tum etiam quia series Regum Atheniensium in illis ordine exponitur.

ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀθηνῶν Κόδρος ὁ παῖς Μελανθῆ
εἰς Ἐραχθόνιον αὐτῆς τὸ γένος ἀναφέρει,
ἔλκων σφραγὶ βασιλικῇ ἀπέργων Βασιλέων.
Κέκροψ γὰρ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Ἀθηνῶν ἱππῆρχος.

καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Κραναός, καὶ τρίτ' Ἐμφικτύων.
 ὁ Ερεχθίδης δ' αὐτὸν διώξας βασιλεύει
 Ἠφαίστου παῖς καὶ Ἀθηναῖς τ' Κραναοῦ ὑπάρχων
 ἐκ Φρασιθέας. τῷ τῷ γίνεται παῖς Πανδίων.
 Ζωξίππου καὶ Πανδίων' ὁ Ερεχθίδης ἐξέφυ.
 Πρόκλυ καὶ Φιλομήλαν ἦ, καὶ Βάττυ ἑατέον.
 ἐκ Περαξιδέας Ερεχθίδης τὸν Κέκροπα λοχεύει,
 ὁ Κέκροψ τε Πανδίωνα ἐκ τ' Μηλιαδίδης.
 τῷ τῷ Πανδίωνι Αιγεὺς πατὴρ Θησέως.
 Ακάμας ἦ καὶ Δημοφῶν Θησέως πάλιν παῖδες.
 ὁ Δημοφῶν γενένηκεν ἔπειτα τὸν Οξιώτην.
 Οξιώτης τὸν Θυμοίτην ἦ, τὸν Μελάνθον Θυμοίτης.
 ἐκ τ' Μελάνθου Κόδρου ἦ. Κόδρος Νηλεὺς καὶ Μεδῶν,
 πάντες, ἕς εἶπον, βασιλεῖς, καὶ κάλιωτέρω πύτων.
 πινὲς ἦ γέν' ἔλεγονσι ταύτης τ' ῥιζελίας
 ἄχρη Θυμοίτης, Μελάνθον οὐκ εἶναι ἦ τ' γένος.
 πρὸς τὸ μονομαχῆσαι ἦ τῷ Βοιωτῷ Ξανθία
 Θυμοίτης δῶρον δίδωσι τῷ τῷ βασιλείαν.
 ἔτ' ὁ Κόδρος εὐγενὴς οὐκ ἔτι τῷ γένει μόνον,
 ἀλλὰ παιδὸς γενέσθαι καὶ τῷ ψυχὴν ὑπῆρχε.
 Λακωνῶν Ἀθλωαίων τε πτερὰ πολέμου ἔσαν
 χρησμός ἐδόθη Λάκωσι, μεγάλως ἠτήθησαν,
 ἀντις ἐκ τῶν ερατηγῶν τ' Ἀθλωαίων κλεινοί.
 ὁ γὰρ ὁ Κόδρος, καὶ σολὴν αἰψάμεν δρυτόμω.
 πελέκη Λάκωνά πινε κτείνας ἀνταναιρείται.
 ὅπερ καὶ γρόντες Φεύγασιν οἱ Λάκωνες εὐθές.

Marcianus Ηρακλεώτης ὁ περὶ ἡγετῆς tres dynastias regum Atheniensium constituit, Κραναί-
 δας, Κεκροπίδας, Ερεχθίδας.

ARCHONTES ATHENIENSIVM.] ἄρχοντες Ἀθλωαίων triplicis generis, οἱ ἀπὸ βίης, οἱ
 δεκαεταῖς, οἱ ἐπέτεοι: perpetui, decennales, annui. Velleius: Tum Athenis perpetui Archontes
 esse desierunt, quum fuisset ultimus Alcmaeon: ceperuntque in denos annos creari: quae consue-
 tudo in annos lxx mansit. ac deinde annuis commissa est Magistratibus respublica. Ex ijs, qui
 denis annis fuerunt, primus fuit Charops, ultimus Eryx. Ex annuis primus Crcom. Isti Ar-
 chontes perpetui eo differunt a Regib. quod illi ἀνυπεύθωοι essent, hi ὑπεύθωοι, cuius-
 modierant apud Hebraeos Sophetim, apud Poenos, Tyrios, & Carthaginenses Saphetes.
 Mortuo Codro Melanthi filio, qui pro patria animam Dis manibus deuotauerat, ut apud
 Romanos Decij, multum delibatum est de iure posteriorum eius, qui dicti sunt Medon-
 tida, ut non amplius βασιλεῖς, sed ἄρχοντες dicerentur. Habebant aliquid regium, quod
 essent perpetui: minus regibus habebant, quod imperio eorum deerat τῶ ἀνυπεύθωον. Ita-
 que verius magistratus erant, quam reges, quo iure etiam erant Lacedaemoniorum Reges,
 quibus nihil regium, praeter nomen καὶ παρὰ πῶν relictum erat. Pausanias Messeniensis:
 Ἀθήνησι ἦ οὐκ ἔσαν πῶ τῶσι οἱ τῶ κλήρω κατ' ἐνιαυτὸν ἄρχοντες. τοὺς γὰρ δὸς Μελάνθου, καλεμένους ἦ
 μεδοντίδας, κατ' ἀρχαίαν μὲν ἀφείλοντο ὁ δῆμος τ' ἐξουσίας τὸ πλῆ, καὶ ἀντιβασιλείας μετέστησαν εἰς
 ἀρχὴν ὑπεύθωον. Horum autem Medontidarum pauca nomina apud Scriptores extant,
 Aeschyli, Aesimedis, Clidici. Tempus Hippomenis clarum reddidit bellum Messenia-
 cum, quod sub illo contigit, auctore Pausania.

ARCHONTES DECENNALES.] Ea felicitate usi sunt, ut nemini in magistratu mori
 contigerit, quum eorum tempus decennio finitum esset.

DYNASTIA SECUNDA LACEDAEMONIORVM.] Aristodemus Cleodari (κλεόδα
 Aeliano) filius, nepos Hylli, pronepos Herculis ex Argia Aurefionos filia, Tisamenii nepti,
 Therсандρι nonepti, Polynicis abnepti, Oedipodis adnepti gemellos filios suscepit, Eury-
 sthenem, & Proclen duarum Lacedaemone regiarum familiarum auctores, a quibus Eury-
 sthenidae & Proclidae dicti sunt. Eurysthenidae vero Proclidis antecelluerunt, qui & Agi-
 da quoque dicti sunt ab Agi filio Eurysthenis, ut & Proclidae quoque Eurypontidae dicti ab
 Euriponte eius familiae tertio. Itaque Sparta nunquam sine Regibus fuit, qui, quod essent
 ὑπεύθωοι, ἄρχοντες potius, quam βασιλεῖς vocari debuerunt. Isti titulo tenus Reges tandiu
 obtinuerunt, donec Eurydamidas Agidis filius Eurypontidarum ultimus ab altero Rege, &
 ipso quoque Agidatam ultimo Cleomede veneno sublatus est. Horum regum initium fu-

mitur a reditu Heraclidarum in Peloponnesum olim inde ab Euristheo Mycenarum rege expulso, qui $\overline{\text{cxxx}}$ annis post excidium Ilij Peloponnesum repetiuerunt. Herodotus refert Aristodemum Lacedæmone regnasse, Apollodorus fulmine ictum perijsse, relictis filijs Eurysthene & Procle, qui primi Sparta reges dicti sunt. $\tau\omega\upsilon\varsigma$ $\overline{\text{ευρυσθενιδων}}$ & $\overline{\text{προκλιδων}}$ strictim meminit Strabo libro $\overline{\text{viii}}$. Corn. Nepos: *Mos est Lacedæmonijs traditus, ut duos semper Reges haberent ex duabus familijs Proclis, & Eurysthenis, qui principes ex progenie Herculis Sparta fuere.* Continuata vero Regum Lacedæmonis series fuit ab Eurota usque vetustissimo rege, ad Eurysthenidas, & Proclidas. Nam sub Tisameno duodecimo ab Eurota Heraclidarum reditus contigit: ut negari non possit vetustissimum esse Sparta regnum. Horum autem Regum adeo explorata fuerunt tempora, ut ad eorum annos Græcam historiam Diodorus Siculus exegerit, qui in ijs, quæ ante primam Olympiadem gesta sunt, nihil certius habuit, quo tempora referret, quam annos regum Spartanorum. $\overline{\text{συλλογίζομενοι}}$, inquit, $\overline{\text{τους χρόνους ἀπὸ τῶν ἐν Λακεδαιμονίᾳ βασιλευσάντων}}$. Si illa locupletissima diligentissimi Scriptoris Bibliotheca ad nos integra peruenisset, omnibus Regibus sua tempora sui que anni redditi fuissent, quod omnia ibi accuratissime obseruata essent. Idem præstantissimus auctor lib. $\overline{\text{x}}$ meminit Leotychidæ Regis, quem annos $\overline{\text{xxv}}$ regnasse prodit, obiisse anno primo Olymp. $\overline{\text{cxxxvi}}$, filio successore Archelao relicto, qui in regno annos $\overline{\text{xli}}$ expleuerit. Proclidarum quidem sextusdecimus est $\overline{\text{λεωτυχίδας}}$, sed eius successor est $\overline{\text{αρχίδαμος}}$ & $\overline{\text{ζωξιδάμος}}$, non $\overline{\text{αρχέλαος}}$ & $\overline{\text{λεωτυχίδας}}$. Deinde apud eundem $\overline{\text{αγίς}}$ succedit Archidamo, anno $\overline{\text{iii}}$ Olymp. $\overline{\text{cxxxvii}}$, regnat annos $\overline{\text{xxv}}$. Sunt & aliorum regum tempora apud eundem notata. Occurrunt ramen mille $\overline{\text{ἀνολογία}}$ in eius scriptis: ut, verbi gratia, quum de morte Archidami diuersis temporibus diuersa prodit; primo ad ann. $\overline{\text{iii}}$ Olymp. $\overline{\text{cvi}}$, deinde ad ann. $\overline{\text{iii}}$ Olymp. $\overline{\text{cx}}$. Præterea primo Agidi attribuit ann. $\overline{\text{xv}}$, deinde $\overline{\text{ix}}$. Sed & mira hallucinatio pag. 488: obiisse Cleomenem, postquam regnasset ann. $\overline{\text{xxv}}$, eique filium $\overline{\text{ἀρέα}}$ successisse, qui regnauerit ann. $\overline{\text{xliiii}}$. Rursus pag. 747 scribit Cleomenem decessisse, postquam annos $\overline{\text{ix}}$ in regno exegisset, menses $\overline{\text{x}}$: cuius successor filius nomine Aretas regnauerit ann. $\overline{\text{xliiii}}$. Sed $\overline{\text{ἀρέτας}}$ non est nomen Laconicum, & manifesto legendum $\overline{\text{ἀρέας}}$. Ille igitur Cleomenes obiit, ut scribit ille, anno ultimo Olymp. $\overline{\text{cxxxv}}$, periodi Iulianæ 4406. Deductis $\overline{\text{cxxx}}$, initium eius conuenerit anno 4545, quod procul dubio est initium Cleomenis Cleombroti filij. At ille Cleomenes alius est ab illo: & $\overline{\text{ὀμωνυμία}}$ Diodoro eo modo imposuit, quo Karolo Sigonio, qui eum sequutus est, neque aduertit $\overline{\text{ἀλογισίαν}}$. $\overline{\text{ἀρέας}}$ vero iste, de quo Diodorus loquitur, capit regnare anno primo Olymp. $\overline{\text{cvi}}$, a numero Eusebiano $\overline{\text{mcccxxxv}}$, ad numerum $\overline{\text{mcccxxxv}}$, hoc est, ad annum $\overline{\text{xx}}$ Seleucidarum, quo tempore Iadduæ filium Oniam Pont. Max. floruisse scribit Eusebius in libris $\overline{\text{περὶ παλαιστορίας}}$. Atque is est $\overline{\text{ὄνιās}}$, cuius mentio priore Maccabaicæ, cap. $\overline{\text{xv}}$, 7, 19, 20. ubi dicitur $\overline{\text{ἀρέας}}$, non $\overline{\text{ἀρέας}}$, qui pro diuersitate apicæ Hebraicæ conceptum idem nomen utrunq; esse potest $\overline{\text{אריא}}$ & $\overline{\text{ארי}}$. Priorem $\overline{\text{τῆς μακκαβαίων}}$ Hebraicæ prius scriptum fuisse nemo paulo aut Hebraismi, aut Hellenismi peritior ignorare potest. Non igitur mirum, si in epistola Ionarhæ ad Lacedæmonios legimus longo ante tempore Arca regem Spartanorum, ad Oniam Sacerdotem scripisse: quantum scilicet est a temporibus Seleuci Nicanoris, ad tempora Demetrii $\overline{\text{σωτήρος}}$, & eius successoris Alexandri: ut minimum centum anni intercesserint. $\overline{\text{πολλοὶ γὰρ καιροὶ διήλθον, ἀφ' οὗ ἀπέστειλατε πρὸς ἡμᾶς}}$. Hoc igitur monere volumus, quum fuerint tres Oniæ summi Sacerdotes, & duo Arceæ Lacedæmonij, uter ex duobus Lacedæmonijs, & quotus ex tribus Pontificibus Hebrais fuerit. Certum est enim Iosephum $\overline{\text{ὀμωνυμία}}$ hallucinatum, qui tertium Oniam Simonis filium, qui sub Antiocho claruit, fuisse putauerit eum, ad quem $\overline{\text{ἀρέας}}$ Lacedæmoniorum rex scripserit, quum eo tempore reges Lacedæmon ex Eurysthenidas aut Proclidis habere desisset. Mirum vero videmus discrimen epistolæ regis Arei apud Iosephum, & eius, quæ priore Maccabaico extat. Apud Iosephum: $\overline{\text{Βασιλεύς Λακεδαιμονίων Ἀρέας ὄνιās χαίρειν. Ἐντυχόντες γραφῆναι πνεύρομεν, ὡς ἐξ ἑνὸς εἶεν γένους Ἰσθαίων καὶ Λακεδαιμόνιοι ἐκ τῆς πρὸς Ἀβραάμ οἰκότητος. Δίκαιον οὖν ἐστὶν ἀδελφούς ἡμῶν ὄνιās διαπέμπεσθαι πρὸς ἡμᾶς περὶ ὧν ἀνβέβηκατε. ποιήσομεν ἢ καὶ ἡμᾶς τὸ αὐτὸ, καὶ τὰ πῦρ πρὸς ἡμᾶς ἐπινοήσομεν, καὶ τὰ αὐτῶν κρινὰ πρὸς ὑμᾶς ἐξομεν. Δημοτελής ὁ φέρων τὰ γραμίματα διαπέμψει τὰς ἐπιστολάς. Τὰ γραμμένα ἐστὶν τετραγώνια, ἢ σφραγίς ἐστὶν ἀετὸς δράκοντος ἐπιφλημίνος}}$. Elegantissimum quidem epistolion, nisi & longius pro modo Laconico esset, & $\overline{\text{κωνη}}$ $\overline{\text{διαλέκτω}}$ potius, quam $\overline{\text{λακωνικῆ}}$ loqueretur. $\overline{\text{ἐπιστολάς}}$ verte $\overline{\text{mandata}}$. Nam neque imperitus interpret verus, quod mirum non est, neque nouus eruditissimus affectus est. Vult enim dicere Democleem mandata gerere, quæ in literis non continerentur. In Maccabaico priore exemplum epistolæ tanum absit, ut non multum ab illo Iosephi discrepet, ut aliud & diuersum potius videri possit. $\overline{\text{Βασιλεύς Σπαρτιαίων ὄνιās ἱερεὶ μεγάλῳ χαίρειν. Εὐρέθη ἐν γραφῆναι πρὸς τῆς Σπαρτιαίων, καὶ Ἰσθαίων, ὅτι εἰσὶν ἀδελφοί, καὶ ὅτι εἰσὶν ἐκ γένους Ἀβραάμ. καὶ ἡμῶν ἀφ' οὗ ἐγενήθησαν ταῦτα}}$

Βακχιάδας vocat ὀλιγορρηκλώ οἰκίαν. Ab initio vero Cypseli, ad initium ipsius Tarquinij, sunt anni \bar{x} . Apud Hesychium non solum Corinthi, sed & Mileri Bachiadas fuisse legimus;

QUARTA DYNASTIA PRYTANEON.] Πρυτάνεις isti nihil a Pratoribus annuis Atheniensibus differebant, quos ἀρχοντας ἐπωνυμίας vocabant, hoc uno excepto, quod ἀρχων annuus Atheniensis de populo forte creabatur; Πρύτανις vero Chorinthius de Bacchiadarum gente. Alioquin tam Chorinthius Πρύτανις, quam Atticus ἀρχων Fastos signabant. Pausanias; καὶ Τελέτην μὲν κτ' ἔχθη Ἀελῶς, καὶ Περάντας κλέινσαι. βασιλῶς ἣ εἰδὲς ἐπὶ ἐγένετο, Πρυτάνεις ἣ ἐκ Βακχιάδων ἐνιαυτὸν ἀρχόντες. Diodorus, referente Eusebio libro priore Chronico: ἠροῦντο περὶ τῶν, ὅς τιν' ἔβασιλέως εἶχε παρ' αὐτῶν, ὅτι ἔτη \bar{c} . Si, ut vult Diodorus, loco Regis fuisse, id est ἀνυπόβητος, non dubium est, quin ipse pede semel in possessionem misso, stationem illam nunquam deserturus fuerit, sed perpetuus Prytanis fuisset. Deinde quod addit, \bar{x} annos τ' Πρυτανεῶν magistratum obrinuisse, id pendet ex illa hallucinatione, qua ab Heraclidarum reditu, ad Cypseli tyrannidem, putat annos $\overline{\text{ccccxvii}}$, quum tantum fuerint $\overline{\text{ccccxv}}$, triginta minus.

QUINTA DYNASTIA CYPSELIDARVM.] Duo tantum Cypselidæ fuerunt, Cypselus pater, & Periander filius. Quod oraculum ipsi Cypselo datum confirmare videtur.

Ὀλβιῶν ἔτ' ἀνῆρ, ὃς ἐμὸν δόμον εἰ σαναθάνει,
Κύψελος Πετιδῆς βασιλῶς κληνοῖο Κορίνθου.
αὐτός, καὶ παῖδες, παιδῶν γὰρ μὲν ἐκέτι παῖδες.

Filios tantum regnatos, etiam si unus duntaxat fuerit, non autem filiorum filios. quo ut nihil clarius dictum, ita nihil verius esse euentus docuit. Et tamen Strabo huic oraculi sententia aduerfatur, qui παιδῶν παίδας etiam regnasse scribit. κύψελος τοὺς Βακχιάδας κατὰ λύσεις μάλιστα Τεργονίας ἐστράνησεν. Intra tres generationes Bacchiadas regnasse arbitratur: & sententia suæ suffragatorem reperit Ælianum lib. \bar{v} , cap. \bar{xv} πικίλ. καλῶς τὸ δαιμόνιον ὅτι Τεργονίαν Τραγνίδας μὴ ἄρον, ἀλλ' ἢ ἀδελφεῖμα ἐκτρέβειν τοὺς Τραγνῆς πίτυος δίκην, ἢ παίδας ἐξίχουον. Μνημονόοντα ἣ ὑφ' Ἑλλήνων ἐξ αἰῶντος καὶ εἰς ἐκρήνας διαρκεσθαι αἰδέ, ἢ πε Γέλωνος ἐν Σικελίᾳ, καὶ ἢ τ' Ἀδουκανίων (Ἀδουκανιδῶν) πᾶσι Βάσπορον, καὶ ἢ τ' Κυψελιδῶν ἐν Κορίνθῳ. Diserte ait τὴν Τεργονίαν, id est nepotes Cypseli regnasse. quod falsum est. Virgilius in Ciri diuino poematio Cypselidarum regnum Corinthum vocat.

Cypselidum magni florentia regna Corinthi.

non, aut alij legunt, *Cypselidæ*. Quum autem ex duobus Periandri filijs Lycophrona minore natu Corcyrae intertecerint, alter autem Cypselus a quo cognominis mente captus fuerit, ad omnem rerum a. sum minime idoneus, testibus Herodoto, & Laertio, qui eum ἀφρονα vocat, non dubium est, quin Corinthi tyrannis, atque adeo omnis Cypselidarum successio cum Periandri morte finem caperit. Cypselum annos \bar{x} regnasse auctor est Herodotus, Laertius filium Periandrum \bar{x} , Socrates Lacon eum obiisse anno ultimo Olymp. \bar{xv} , annos natum \bar{x} , annis \bar{x} ante mortem Cæli. Si decem Olympiadas regnavit, obiit autem Olympiade \bar{xv} ad finem decurrente, eius ergo pater Cypselus obiit Olympiadis \bar{xv} anno ultimo. quod & Diogenis Laertij auctoritate firmatur. ἡμεῖς ἣ (Περίανδρος) πᾶσι τῶν Τεργονίων ὀγδόω Ὀλυμπιάδα, καὶ ἐστράνησεν ἐπὶ τῆσδε ἰσχυροῦ. Si Periander cepit inclarescere Olympiade \bar{xv} , ergo circa obitum patris. Proinde pater Cypselus, qui obiit in exitu Olympiadis \bar{xv} , & regnavit annis \bar{x} , iniuerit tyrannidem anno secundo Olympiadis \bar{xv} , periodi Iulianæ 4059. cui rei firmandæ locuples testis Diodorus apud Eusebium, libro priore Chronico, qui scribebat tyrannidem Cypseli ὑπερήσθη τ' Ἡρακλιδῶν καθόδου, posteriorem Heraclidarum reditu fuisse, annis $\overline{\text{ccccxvii}}$. Annus primus Cypseli 4059 in periodo Iuliana. Annus reditus Heraclidarum 3611. Interuallum, anni $\overline{\text{ccccxviii}}$, uno tantum amplius, quam apud Diodorum. Quum igitur Periander obiit extrema Olympiade \bar{xv} , ergo eunte \bar{xv} Olympiade liberata est Corinthus Cypselidarum tyrannide. Itaque Solinus capite \bar{xv} scribit *Isthmiam ludicrum pristina solemnitate restitutum Olympiade \bar{xv} , quod ludicrum intermissum fuerat a Cypselo tyranno*. Nimirum ludicrum restitutum statim mortuo tyranno, Olympiade \bar{xv} , non \bar{xv} , ut Eusebius. Hinc igitur colligi potest & initium Cypseli, & interuallum a cæde Telestis ultimi Bacchiadarum regis, ad initium tyrannidis Cypseli, qui fuerunt omnino anni $\overline{\text{ccccxv}}$, & totidem ἀρχόντες, siue περὶ τῶν ἀννῶν, quanvis \bar{x} tantum annos interponat Eusebius ex Diodoro inter cædem Telestis, & initium Cypseli. $\overline{\text{ccccxv}}$ enim annorum prochronismus est. Apud Ælianum legimus libro primo, cap. \bar{xv} πικίλ. καὶ ἢ τ' Βακχιάδων ἣ τ' ἐν Κορίνθῳ ἀρχὴ ὅτι μέγα δυνάμειως προσελθῶσι ὄρωσ, ἀπὸ τῶν περὶ τῶν τὴν ἐξω ἔμειρα, καὶ αὐτὴ κατελύθη. Dubitare quis possit, πᾶσι Βασιλέων Βακχιάδων, καὶ πᾶσι Πρυτάνεων loquatur. Mihi videtur πᾶσι Πρυτάνεων.

SUCCESSIO REGVM MACEDONIÆ.] Successio proprie, ut omnes sciunt, est regni per seriem generis perpetuatio, ut Græci loquuntur, *παιδος ἀεὶ πρὸ ἀρχῆς ὡς πατρὸς δεχομένης*. Sic Tatianus dicit *μακεδονικῶν Διαδοχῶν, Αντιοχικῶν, Πτολεμαϊκῶν*. Aliquando etiam *Διαδοχῆ* dicitur, tamen si series generis interrumpatur, incolumi regno manente. A Carano igitur auctore regni Macedonici continuata est per multos reges patrum in filios successio: a quo etiam legem transmissam obseruarunt, nullum de victis hostibus erigendi trophæum, auctore Pausania extremis Boeoticis. Carani etiam Paulinus meminerat libro suo de Regibus:

Et Caranus, Pellea dedit qui nomina Regum.

Non repetam, quæ Solinus cap. *xv*, Suidas *κάρων*, Iustinus lib. *vii* diffuse, neque parcius Livius lib. *xv* memorant, unde multa haurias licet. Iustinus quidem in dinumeratione horum Regum multos consulto omittit. Suidas etiam successionem Carani a Pausania interruptam fuisse testatur. Velleio Caranus est sextusdecimus ab Hercule, Alexander Magnus septimus decimus a Carano, quum tamen constet vigesimum quartum esse ex Eusebio, vel potius Africano, quem in hoc sequimur. Velleio, ut ita sentiret, præiuit Diodorus Siculus, qui a Carano, ad Alexandrum Magnum, reges *xviii* numerat, in quibus tutorem Orestis Aeropam. Hoc igitur in seffore regni ex legitimorum regum serie expuncto cum Ptolemæo Alorite alieno huic generi, & Amynta *xiii*, qui & ipse quoque extrarius fuit, *xvi* tantum reges fuerint a Carano, ad Alexandrum Magnum, ac proinde a Carano decimum septimum generis, vigesimum regni successionem. Nam proculdubio neque Velleius, neque is, quem sequutus est, Diodorus Siculus, intelligunt Alexandrum decimum septimum regem fuisse, sed *ἐκκαίδεκα ἡμεῶς* a Carano, ad Alexandrum esse. Diagramma subiicimus ex reliquijs Diodori, quas ex Africano producebat Eusebius libro priore Chronographias: secundum quam successionem Caranus regnum iniuerit anno undecimæ Olympiadis primo.

REGES MACEDONIÆ EX DIODORO.

	Anni regni,	Period. Iuliana.
I Caranus	xxx	3978.
II Coenus Carani F.	xxxviii	4008.
III Tyrimmas Coeni F.	xlvi	4036.
IIII Argius Tyrimmæ F.	xxxiiii	4081.
V Philippus Argij F.	xxxv	4115.
VI Aeropas Philippi F.	xxiii	4150.
VII Alcetas Aeropæ F.	xxviii	4173.
VIII Amyntas Alcetæ F.	xlvi	4201.
IX Alexander Amyntæ F.	xlvi	4243.
X Perdicas Alexandri F.	xxiii	4287.
XI Archelaus Perdicæ F. Euripidis hospes	xiiii	4310.
XII Orestes Archelai F.	iiii	4324.
XIII Aeropes tutor Orestis	iiii	4328.
XIIII Amyntas	i	4332.
XV Amyntas Aridæi F. Amyntæ N. Alexandri pron.	xii	4333.
XVI Alexander Amyntæ F.	i	4345.
XVII Ptolemæus Alorites alienus	iii	4346.
XVIII Perdicas Amyntæ F.	vi	4349.
XIX Philippus Amyntæ F.	xxiii	4355.
XX Alexander Magnus	xii	4378.

Colliguntur ab initio Carani, ad initium Alexandri Magni, anni cccc. Atque hæc quidem regni Macedoniae successio secundum Diodorum, quæ multis partibus mendosa est. Ut alia taceam, Archelaus undecimus in ordine regum mortuo Perdicæ in regnum successit anno tertio belli Peloponnesiaci, *Ἐπικαίδεκα ἀρχόντων*, quo anno etiam Pericles obiit, qui erat 4284 periodi Iulianæ. Hic vero in regnum anno 4310. Differentia, anni *xvii*, quod non mirum, quum magna inter scriptores de Perdicæ regni intervallo fuerit dissensio. Nicomedes Acanthius annos *xli* regnasse scribit, Theopompus *xxxv*, Anaximenes *xli*, Hieronymus *xxviii*, Marfyas, & Philochorus *xxiii*, quos Diodorus sequitur. In tanta dissensione difficile est verum adipisci. De Archelao ita Aristides Sophista: *τί οὐκ εἰ Ἀρχέλαος*

τὸν αὐτὸν δευτέρως καὶ θεῖον διακτείνων κατέρχε πλὴν ἀρχῆν, ἢ τὸν ἐπὶ αὐτῇ ἐκείνους παῖδα εἰς τὸ φρέαρ ἐμβαλὼν ἔφη πρὸς Κλεοπάτραν, διώκοντα τὸν χθρὸν ἐμπροσθέν, ἢ μανίαν πρὸς παρελθόντων ὅτι δ' ἰούλης, &c. Sed quia duo Archelai fuerunt, non est is, qui Diodoro undecimus ordine est, sed qui quatuordecimus Eusebio. & ὁμωνυμία imponere potest etiam accuratissimis.

Colliguntur ab initio Carani, ad exitum Persei, anni ̅π̅ε̅κ̅λ̅ν̅.] Secundum Eusebium & Excerpta barbarolatina, biennio amplius, ̅π̅ε̅κ̅λ̅ν̅. Recte vero Excerpta imperium Macedonicum terminant anno primo Olympiadis ̅ε̅λ̅π̅. Illi enim anno congruit Consulatus L. Aemilij Paulli, C. Licinij Crassi, sub quo in Macedonia debellatum Persem fuisse constat. Quare uersio regni Macedonici competit in annum 4546 periodi Iulianæ. Polybius ab initio Philippi penultimi Macedonum regis, ad debellatum Persem, & finem regni Macedonici, putat annos solidos ̅ε̅λ̅π̅. quibus deductis de 4546, remanet annus 4493, initium Philippi. Adiectis annis ̅κ̅λ̅π̅ regni eius, componitur annus 4535, initium Persei, numero Eusebiano ̅μ̅δ̅ε̅σ̅ε̅κ̅κ̅χ̅χ̅v̅iii̅, L. Manlio Acidino, Q. Fulvio Flacco Coss. sub quorum magistratu regnum accepisse Perseus memoratur a T. Livio, ut de eius initio dubitari minime possit. Annos ̅κ̅λ̅π̅ regni illi attribuit idem Livius, qui putati a Consulatu L. Manlij Acidini, & Q. Fulvij desinunt in Consulatu L. Aemilij debellatoris ipsius Persei. His animaduersis, a morte Alexandri, ad Persei exitum, anni sunt præcise ̅ε̅λ̅π̅, Eusebio triennio amplius, ̅ε̅λ̅π̅. quod triennium abundare dubium non est. Nos Excerptorum fidem sequuti regum Macedonia tempora sic digestimus, non in omnibus Eusebio addicti, cuius leuitas satis nobis perspecta.

DYNASTIÆ TRES LATINORVM.] De quinque regibus Aboriginum, ut alios scriptores taceam, satis multa collegit ex veteribus Græcorum & Latinorum monumentis Dionysius Halicarnassensis, & post illum auctor libelli de origine gentis Romanæ ab Andrea Schotto editi. Horum autem quinque regum ̅ε̅λ̅π̅ annorum definit Eusebius, & trium ultimorum singulis annos suos definitos attribuit Georgius Syncellus ex eodem Eusebio: qui colliguntur anni ̅ε̅κ̅v̅ii̅; ita ut Iano, & Saturno ̅κ̅κ̅x̅iii̅ duntaxat anni excepti sint: quorum sexdecim priori, alteri reliquos dedimus, quia aliter facere non potuimus: nisi quis malit omnes illos annos Iano dare, & Saturnum omittere, qui hospes tantum Iani, non rex Latinorum fuerit. Idem bonus auctor recte censet regnante Fauno annis ̅ε̅λ̅π̅ ante aduentum Aeneæ Euandrum in Latium venisse: quod tempus congruit ̅κ̅κ̅i̅ anno Fauni, annis ̅κ̅κ̅ii̅ ante prima Olympia ab Hercule instituta. Scholia in Lycophronem collectore Isacio Tzeze, pag. 158. tradunt πεντηχὸς ἔτει, *quingagesimo anno, μὲν τὸν Ἡρακλῆα*, Aeneam ad littus Laurentum appulisse. Quinquaginta anni ante aduentum Aeneæ desinunt in anno periodi Iulianæ 4489, qui est trigessimus primus Fauni, undecimus ab appulsu Euandri, ̅κ̅κ̅ii̅ ante Olympia ab Hercule instaurata.

SECUNDA DYNASTIA AENEADARVM.] Dionysium accuratissimum, & dulcissimum scriptorem sequuti sumus, qui unus omnium veterum diligentissime hæc inuestigauit; ut aliorum industria nihil reliquum fecerit. Quæ differentia sit inter Dionysium, Excerpta barbarolatina, Eusebium, Ouidium tam in Metamorphoseon, quam Fastorum libris, ex comparatione omnium non obscure iudicari potest. Αλλάδης pro Remulo, Capetos, Calpetos, Aegyptos inter se confusa esse quis non miretur? In Fastis vulgo excusus est:

Ille dedit captae repetita vocabula Troia.

qui versiculus non ab omnibus capitur: & in eo nemo mendum inesse odoratus est. Ouidius scripserat:

Ille dedit Capyæ repetita vocabula Troia.

Duo Capyes fuerunt. prior Troianus Assaraci filius. Alter Albæ rex, in quo repetitum ait Ouidius nomen illius veteris Troiani Assaraci filij. Huic prisca emendationi nostræ qui faueat, non pridem nacti sumus Seruium veterem Virgilij interpretem in illud: *Et Capys. hinc omen Campanæ ducitur urbi*. Ibi enim ille doctus Grammaticus versum illum Ouidianum producit, in quo quanquam mendis oblito expressa extant emendationis nostræ vestigia. In libello de origine gentis Latinæ, item apud Dionysium, filius Aeneæ primus rex Albæ est trinominis, Iulius Ascanius Euryleo. In Excerptis barbarolatinis bis hi reges quidem iterantur, sed pauciores, quam hic.

TERTIA DYNASTIA LATINORVM.] Quomodo primus omnium Romanorum M. Porcius Cato epocham Paliliorum deprehenderit, notum ex Dionysij Halicarnassensis Originum Romanarum libro primo. Nama Regifugio, ad urbem a Gallis captam, interuallum in Tabulis Censorijs perscriptum inuenit. Ab urbe autem capta, ad se, tempus ignorare non potuit propter Consulum paria diligenter in Fastis notata. A Regifugio igitur, ad Cato-

ad Catonis ævum, quo tempore Origines suas scribebat, duo intervalla indubitata non fiunt totum intervallum ex duobus certis compositum incertum esse. Certum igitur intervallum est a Regifugio, ad id tempus, quo Origines Catonis scribebantur. Pro demonstratione enim sunt Tabulæ Censoriæ, & Fasti Consulares; quibus præscribi non potest. Quod autem idem Dionysius reliquum intervallum a Regifugio, ad Palilia, constare ait καὶ γνωρίζεσθαι ταῖς βασιλέων διαδοχαῖς, frustra est, nisi demonstraretur aut ex monumentis & Tabulis publicis; aut ex aliquo nobili gesto. Nullus enim eorum, qui hæc tractavit, producere potuit aut historicum æqualem sæculi regum Romæ, aut aliquod monumentum, quæ aliquid anno tali Romuli, Numæ, aut Tarquinij Prisci gestum esse diceretur. Præterquam enim quod totum intervallum a Palilibus, ad Regifugium, ignoratur, regum anni in incerto sunt: & si concedamus de intervallum constare, de annis tamen Regum erit controuersia. Varro demonstrationibus destitutus ad L. Tarrutij Firmam apotelesma confugit. Is a Varrone consultus ex astronomicis rationibus, καὶ ἐκ τῆ γενεθλιακῆς πνακτογραφίας respondit Romulum conceptum fuisse defectione Solis, quam in illa die, quam produxit Tarrutius, nullam potuisse contingere ex latitudine Lunæ certissimum est. Rursus ut conceptum, ita & mortem Romuli defectione eiusdem sideris contigit esse idem ex iisdem Tabulis asserbat. Quod Sol defecerit, propterea necesse fuisse Romulum obire, nullam video rationem, quæ nos ad id concedendum adigere possit. Quod si concedamus per manus traditum fuisse Romulum decessisse deliquo Solari, ab obitu quidem Romuli, ad Regifugium, intervallum determinari poterit, ut non tamen quantum a Palilibus, ad defectionem Solarem interfit, definire possimus. Dionysius quidem Regum intervallum ex eorum successione cognosci ait, quam prius probatam oportuit. Regnarunt enim ij, quando nullum gestum in Acta referebatur, sed gestorum memoria a patribus ad filios sine titulo temporis, aut gestorum distinctione transmittabatur. At sine literis nulla intervallorum memoria exquirite seruari potest. Varro non dubitabat Romulum obiisse Solis defectione ex apotelesmate L. Tarrutij, ut erat apud Ciceronem in libris de Republica, citante L. Seneca. Quia illa eclipsis incidit in illud tempus, quo omnis vetustas credidit Romulum obiisse, aut saltem propius abest ab illo tempore, ea nos utemur, tanquam vera epocha obitus Romuli, quia aliter facere non possumus, & aduersus receptam de Palilibus opinionem obniti, de qua per tot sæcula nemo dubitare ausus est, sine alijs rationibus, quæ illam infirmare possint, ambitiosæ dementiæ est. Defectus ergo Solis ille, ut ante xxxi annos ostendimus, contigit die xxvi Mai, Epacta tam æquabili quam æquata ii. quæ sane est e regione xxvi Mai, anno periodi Iulianæ 3999, Olympiadis xvi primo, numero Eusebiano κςςςπ, ut etiam in Canone Eusebij notatum est, anno xiiii Ezechia Regis Iuda, septimo Merodach, siue Mardokempadi Chaldæi. Ita Romulus obierit uno anno citius, quam visum Dionysio, ex cuius rationibus obitus eius anno sequente contigerit. Idem scriptor optimus opinionem receptam de defectione Solis in Romuli conceptu, & de altera in eius obitu, tanquam indubitatum argumentum proferre non veritus est, quum tamen eius opinionis pater sit L. Tarrutius Firmanus. Verba eius, quia sine illis hæc concipi non possunt, adducam: εἶκοι ἢ ἔ μικρὰν ἀφορμὴν παρέχειν τοῖς θεοπιοῦσι τὰ θνητὰ καὶ εἰς ἕξαστον ἀναβιβάζει τὰς ψυχὰς τῶν ἀπὸ φανῶν, τὰ συμβάντα ἐκ τῆ θεῆ πρὸς τὴν σύγκλησιν ἕ ἀνδρὸς ἐκείνου, καὶ τὴν διάκρισιν. ἐν τε γὰρ τῶ βίασμῳ τῆ μητρὸς αὐτοῦ, εἴθ' ὑπ' ἀνθρώπων πινός, εἴθ' ὑπὸ θεῶν ἁρομένῳ, πὴν ἥλιον ἐκλιπτεῖν φασίν ὄλον, καὶ σκότῳ παντελῶς, ὡσπερ ἐν τοκτῇ, τὴν γῆν καταχεῖν, ἐν τῇ πλάτῃ αὐτοῦ ταυτὸ συμβῆναι λέγουσι πάθῳ. Defectionem Solis contigit esse ἐν τῷ συγκληθῆναι αὐτὸν, ἢν conceptu eius, καὶ ἐν τῷ ἀνακλεθῆναι, ἢ interitu ipsius. Videndum, an dictis constet ratio. Mortuus est, inquit, πεντηκῶν καὶ πέμπτον ἄγων ἔτῳ, ἀπὸ αἰατὸς quinquagesimo quinto. Annus defectionis Solaris, quæ in eius mortem incurrit, contigit anno periodi Iulianæ, ut diximus, 3999. Deductis εἷ, remanet annus tam conceptus eius 3944, quam alterius defectionis, quæ sine ullo dubio contigit die v Mai, Epactis tam æquabilibus, quam æquatis, xxiii, 25, quarum xxiii est e regione quintæ Mai, annis xxxii absolutis ante epocham Nabonassar, Athyr Aegyptiaci die tertia, feria prima, anno secundo Olympiadis secundæ. Natus ergo Romulus anno periodi Iulianæ 3945, Olympiadis secundæ tertio, πiii Non. Februarij, feria prima, Mesori Aegyptiaci vi. Proinde vixerit annos solidos lxxv, dies xcv: ut recte dixerit Dionysius, quum ageret ætatis annum quinquagesimum quintum, obiisse, non quum esset natus annos quinquaginta quinque. Rursus obiit, eodem teste, ἐπτα καὶ τετρακόντε ἐπιβασιλεύσας, quum annos xxxvii regnasset. Deductis annis xxxvii regni eius de lxxv solidis vitæ, superest annus xxxviii absolutus ætatis eius, & xxxviii currens, quum urbem conderet: quod conuenit fere Dionysianis rationibus. νέτῳ γὰρ δὴ, inquit, παντάπασιν ἔταχε τὴν ἡγεμονίαν, ἢ καὶ αἰδεκάτης, ὡς ἀπαιτὸς ὁμολογῶσιν οἱ τὰς πρὸ αὐτοῦ συγκληθῆναι ἰστῆρας. Secundum rati-

tiones nostras est ἐτϞ ἀγωνόετω καιδέκατον τῆ ἡλικίας, *agens annum etatis decimum octauum*, quod est minus, quam ὀκτώκαιδεκάτης, *annos natus decem octo*. Solinus ex L. Tarrutio: *Romulus auspicato fundamenta murorum iecit duodeviginti natus annos &c.* Vno igitur anno, ut iam diximus, serius esset initium Romuli, quam pro rationibus Dionysij. quod nos tamen statuimus in illis Palilibus, quæ proxime annum primum Olympiadis ὦν antecefferunt; sequuti tempus conceptionis. Nam si conceptus anno 3944, ergo natus anno 3945. Agebat igitur annum decimum octauum anno 3962, in cuius Palilibus initium eius posuimus, quæ incurrerunt in tertium mensem decimi octaui anni ætatis eius. Palilia nostra conueniunt cum Catonianis.

Colliguntur a Palilibus urbis, ad regifugium, anni ϞϞϞϞϞ.] Hæc est probabilior sententia, quam Fastorum Capitolinorum, & aliorum Scriptorum, qui hoc interuallum definiunt anno uno minus ϞϞϞϞϞ. Errorem insignem iamdudum apud Clementem Alexandrinum indicauimus. *παλιν ἀπὸ τῆ πρώτης ΟλυμπιάδϞ ἐνίοι φασὶν ὅτι Ρώμης κλίσην Ἐωάγγελον ἐτη ἀεροπίσσωρα. ἐνταῦθεν ὅτι τῶ βασιλῶνϞ ἀνάρεσιν, ὑπῆλοι ἐγένοντο ἐπ' ἐτη Διακόσια ποσσαρέκοντα τρία.* Legendum enim, ὅτι τῶ βασιλείων ἀνάρεσιν, *ad sublatos, & abdicatos reges*. idem error non multo post. ἀπὸ ἧ τῆ βασιλῶνϞ αἰλώσεως, ὅτι τῶ Αλεξάνδρου πελάτιω, ἐτη ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ἕξ. Legimus, ἀπὸ ἧ τῆ βασιλείων κατὰ λύσεως. quod & mediocriter docto paret verum esse. Neque vero id monuissim, nisi viderem & doctos viros ad illum lapidem offendisse, & in indicem quoque Clementis illud insultum fuisse. Non dubium est vetustissimum errorem esse. Vides hunc Chronologum a Palilibus Urbis primis, ad Regifugium, annos tantum putare ϞϞϞϞϞ, quum tamen non possint esse pauciores, quam ϞϞϞϞϞ. & quum terminus Regifugij hareat in anno periodi Iulianæ 4206, initium autem Romuli in 3962, omnino interuallum est annorum ϞϞϞϞϞ. Sed nec delirium Appiani, cuiusmodi non pauca apud illum Scriptorem extant, prætermittendum est, qui tempus septem Regum Romanorum centum Olympiadicis, & alteris centum interuallum a Regifugio, ad Olympiadem εἰϞϞϞϞ, definit, libro α ἔμφυλ. ἔτω μὲν τοι Ρωμαῖοι βασιλεῦσιν ὑπὲρ τῶς ἑκατὸν Ολυμπιάδας γρησάμενοι, ὅτι δ' ὀκείνοις δημοκρατία τε, καὶ ὑπάτοις ἐτησίοις περυσάταις ἐς ἄλλας ἑκατὸν Ολυμπιάδας, αὐτῆς ἐπὶ πρώτων βασιλείας, Ολυμπιάδων ἑσῶν Ἑλλήσιν ἑκατὸν ἑβδομήκοντα πέντε. Satis fuerit proponere. Nam confutare est otiosorum. Porro illud interuallum a primis Palilibus, ad Regifugium, pro concessio sumit Dionysius, quod, inquit, nemo de eo dubitauit. Tamen aliud est demonstratio, aliud recepta opinio. Et profecto illud interuallum a nemine potuisse probari docet eximius & elegans auctor Censorinus: cuius verba notet eruditus Lector: *Hinc animaduertere licet, neque post centum annos ut hi referrentur ludi, statutum esse, neque post centum decem: quorum etiam si alterum retro fuisset obseruatum, non tamen id satis argumento esset, quo quis his ludis sæcula discerni constanter affirmet, præsertim quum ab Urbis primordio, ad Reges exactos ϞϞϞϞϞ factos esse nemo sit auctor.* Quid clarius dicere potuit, quam interualli a primis Palilibus, ad Regifugium, nullum certum auctorem extare? Est ergo tantum recepta opinio. Mirum tamen est M. Porcium Catonem prima Palilia in eo anno statuisse, qui proxime abest a vero, præsertim quum trigessimus octauus annus ab illis Palilibus eam eclipsim habeat, quam cum morte Romuli coniungit Tarrutius Firmianus. Ante Catonem multa de Palilibus primis, alij aliter, pronunciarunt, L. Cincius, & Ennius, & longo post annorum interuallo Aufonius nostras, qui a primis Palilibus, ad Consularum suum, putat annos μϞϞϞϞ, manifesta alogistia, ut secundum eius rationes Roma condita fuerit anno primo Olympiadis decimæ. Quod si ita sentit, errat. Sin aliter, ita castigandus foret:

*Nulle annos, centum, ter denos, nomen ad usque
Consulis Aufonij, præterisse leges.*

Duodecim enim annis minus dicit. De interuallo quidem a primis Palilibus, ad Regifugium, unius anni differentia interuenire potest propter sententias Catonis, & Varronis uno anno discrepantes. Regifugium tamen collocandum est in illis Palilibus, quæ proxime initium Olympiadis εἰϞϞϞ antecefferunt, & hoc conuenit rationibus Dionysij Halicarnassij. item Heijchij Illustris, cuius tertium Chronologicon Photius refert complexum fuisse *τὰ ἀπὸ τῆ κλίσεως Ρώμης, μέχρις ὅτε Ρωμαῖοις ἡ τῆ ὑπάτων εἰσῆχθη ἡγεμονία κατὰ λύσεσι τοῦ βασιλείας καὶ τῶ ὀγδοήκοντα ἕξ ἡγεσιν Ολυμπιάδα.*

SEPTIMA DYNASTIA IMPERII AVGVSTOR. VSQVE AD ENCENIA CONSTANTINOPLEOS.] Encenia urbis Constantinopleos νέας Ρώμης celebrata x die Mai, feria secunda, ut scribunt auctores, & nos primo Capite huius secundæ partis retulimus, vigesimo quarto

quarto anno Constantini Magni. Erat igitur annus Christi Dionysianus $\sigma\sigma\epsilon\kappa\kappa\alpha$, cyclo Solis tertio, anno periodi Iulianæ Constantinopolitanorum ΕΩΑΗ. hoc est, *quinquies millesimo octingentesimo trigesimo octavo*. Quare error est apud Methodium: $\lambda\sigma\tau\omicron$ τὸ ἐνοσίχθων οἰκονομίας τὴν παρσσίας Χρυσῆς τὴν θεῶν ἡμῶν, μέχρη τὴν οἰκδομῆς Κωνσταντ. οπόλεως, $\rho\sigma\theta\omicron\iota$ τῆς. Sed sine dubio in manuscripto fuit $\tau\lambda\zeta$, hoc est $\sigma\sigma\epsilon\kappa\kappa\alpha$. Nam figuram tertiam, quæ non est Z in fine numerorum poni in Codicibus scriptis, omnes, qui eos quotidie legunt, & sciunt & testari possunt. Error est librariorum. Ipse enim postea dicit fuisse annum $\alpha\gamma\epsilon$ Constantinopolitanæ ΕΩΑΖ, quanquam uno anno minus dicit. Fuit enim annus, ut dixi, ΕΩΑΗ. Sed & excusari potest. Anno enim ΕΩΑΖ iacta sunt fundamenta. de qua re insignis est locus Codini. $\rho\epsilon\eta$ ἢ εἶδεναι, ὅτι τῷ πεντακισχίλισῳ ἡκτακισχίλισῳ τετρακισῶ ἑβδομῶν ἐταί τὸ τρίτω μῶνι, τὸ δὲ πέρας ὀππνεμῆσας, τῆ ἐκῆσ ἢ ἐκτῆ τὸ Σεπτεμβρίε (Νοεμβρίε) μηνος, ἐν ἡμέρᾳ πέμπτῃ, οὐτὸ τὸ ἡλίε εἰς τὸ τὸ Τροχότου ζῶδιον (ὠροσκόπει γὰρ Καρκίν) τῷ πρώτῳ ἐταί τὸ Ακτισιοσῆς ἐξήκοστῆς πέμπτῆς Ολυμπιάδ, ἐπέξαντο τοὺς θεμελίε τὸ δυτικῶν τειχῶν, &c. pro Σεπτεμβρίε legendum esse Νοεμβρίε indicat locus Solis in Sagittario. Præterea eo anno, $\kappa\chi\upsilon$ Nouembris erat feria $\pi\pi$. Notandum etiam Nouembrem esse tertium mensem Indictionis, siue anni Constanopolitani. Indictio enim incipit a Septembri. De Olympiade quod adijcit, falsum. Erat enim ἐτὸ πρώτων τῆς Ακτισιοσῆς ἑβδομηκοστῆς ἑβδομῆς Ολυμπιάδ. Non est librariorum error, sed ipsius Codini.

DYNASTIA OSTROGOTHORVM.] Gothorum summa differentia est, Maiorum & Minorum. Maiores, id est antiquiores, qui primi Scandinaviam natale solum reliquerunt. Minores, qui longo post illos tractu temporis reliqua Scandinavia, in Germaniam primum effusi, postea loca circa Mæotidem paludem, & ostia Istri occuparunt, & adhuc Ouidio exule, Tomos, & loca sinistra ripæ vicina obtinebant. Ij temporibus Valentis Aug. Wulfila Episcopo auctore, Christiani quidem facti sunt, sed Arriani. atque adeo etiamnum in istdem regionibus degunt sub Præcopensi Tatarorum Dynasta, & utrunque testamentum istdem literis, quas excogitavit Wulfila, conscriptum, & eadem lingua, qua tempore Ouidij utebantur, interpretatum legunt. Sermo enim eorum hodiernus maiori ex parte Teutonicus est, ut Iosaphat Barbarus cuius Venetus scripserit, puerum Teutonem, quem secum habebat, ab ipsis, & ipsos ab eo vicissim intellectos fuisse, ac verba inter se, haud aliter, ac si eadem lingua fuisset, ultro citroque habuisse. Clarissimus quoque Augerius Busbekius non pauca de hac gente in epistolis suis memorat, quæ eorum Teutonimi fidem faciunt. Laonicus Chalcondyles de Tataris Præcopensibus loquens, Subegerunt, inquit, *Gothos, & Genuenses urbem Capham inhabitantes* &c. Nimirum de his Gothis Christianis accipiendum. Quas igitur hodie literas habent, eas a Wulfila acceperunt. Attestatur & Socrates libro δ, cap. λγ. $\tau\omicron\pi\epsilon$ ἢ ἡ Ουλφίλας ὁ τὸ Γότθων ὀπίσκοπος γράμματᾶ ἐφεῦρε Γόθικᾶ, καὶ τὰς θείας γραφὰς εἰς τῶν Γότθων μεταβαλὼν τοὺς βαρβάρους μαθητῶν τὰ λόγια παρεσκεῖασε. Inde Trochaicus (non fenarius, ut somniat Crinitus) *Wulfilas prompsit Getarum, quas videmus, ultimas.*

An omnes Gothi doctore Wulfila Christo nomen dederint, dubito. Hoc unum scio, tam hos Minores Præcopenses, quam illos Maiores, Arrianos fuisse. Maiores in duo genera diuisi, Ostrogothi in Italia, Wisigothi in Septimania primum Narbonensi, deinde in Hispania late imperarunt. Vtrique Latina lingua in diuinis & ciuilibus literis usi. De minoribus autem mentionem faciebat Procopius libro tertio *περὶ κλισμάτων Ἰστνιανῆς*, qui liber hodie excusus est, dimidia sui fere parte truncatus. In integro exemplari, quod penes eruditissimum Bon. Vulcanium nostrum est, ita legimus: *Εστὶ ἡ ἐπὶ αὐθα χώρα* (ea regio est in tractu Pontico ad ostia Danubij) *καὶ τῶν ὠρεθάλιαν δόρου ὄνομα, ἵνα δὴ ἐκ παλαιῆς Γότθοι ὠκλυται, διὸ δὲ δερῆ χωρὶς εἰς ἰταλίαν ἰόντι σὺν Ἰππυπόμονοι, ἀλλ' ἐθελοσσοι αὐτῶ μείναντες Ρωμαίων καὶ εἰς ἐμὲ εἰσιν ἔναπονδοι, ξυρατῶσσι τε αὐτῆσ ὀππὸ πολέμιας τοὺς σφετέρους ἔσιν, ἡνίκα ἂν βασιλεῖ βελομένῳ εἴη. ἐξικνουῦται ἢ εἰς τετρακίεσ, καὶ τᾶτε πολέμια ἔργα εἰσιν ἀέλσει, τᾶτε εἰς τὴν γεωργίαν ἀύλαργοι δεξιοί, καὶ φιλοξενώτατοι ἢ εἰσιν ἀνθρώπων ἀπάντων. αὐτῆ ἢ ἡ χώρα τὸ δόρου τὸ μὲν γῆς ἐν ὑψηλῶ κείται, ἢ μὲντοι εἰς τετρακίεσ, εἰς δὲ σκληρῆ εἰσιν, ἀλλ' ἀγαθῆ τε καὶ εὐφορῶ καρπῶν τὸ ἀέλσιων.* Hæc, quæ hic de bonitate terræ, de hominum ciuilitate, & hospitalitate dicuntur, amplius testari possunt Genuenses, qui a multis annis cum illis degunt circa urbem Capham, & finitimis locis.

DYNASTIA WISIGOTHORVM.] Septimaniam primum, quæ est prima Narbonensis, deinde Hispanias inuaserunt. Septimaniæ sedes regia Tolosa: fines regni Ligeris. Sed illud amplissimum regnum a Hlodwin Francorum regum Christianorum primo in campis Pictonum Voeladensibus, victo eorum rege, & interfecto Alarico, euersum est. Victor Tunnunensis vocat Boglodoreta, quod Gregorius Turonensis Voelade: cui alludit hodierna appellatio *Vogliai*, quasi Vogladum, pronunciatione Pictonici idiomatis.

Qui

Qui negant Vocladum esse *Voglai*, eadem opera negent & Pictavos esse civitatem, cuius episcopus fuit magnus Hilarius. Ridiculi sunt, neque audiendi.

EXARCHI RAVENNÆ.] Nemo paulo peritior historiæ Ostrogothicæ ignorare potest, deleta a Narſe Ostrogothorum imperio, relictum ab eo Ravennæ Præſidem, qui imperatoris nomine ibi ius redderet, ac bella administraret. *Ἐξαρχ* is dictus est, qui erat instar eius, qui in Occidente Præſecti pratorio Vicarius, cuiusmodi in Gallijs tres fuerunt, quorum sedes Lugdunum, Vienna Allobrogum, Augusta Treuerorum. Omnino enim *Ἐξαρχ* est vice sacra iudicans, vice sacra regens. Hodieque in Ecclesia Constantinopolitana *Ἐξαρχ* est, qui cum potestate vicariatus a Patriarcha in alias Diceceses mittitur. In Canone *ἡ τὸ ἐν Τρωάδω: ὁ πρωτόθων ἐπίσκοπος ἔξαρχ τῶν ἱερέων, ἢ ἀκρο δὲ χειρὸς μὴ λεγέσθω, ἀλλ' ἐπίσκοπος τῆς πρώτης καθέδρας.* Scholion *ἢ τὸ ἐν Ἀντιοχείᾳ: χωρεπίσκοποι, οἱ νῦν λεγόμενοι ἔξαρχοι, εἴτε πατριάρχης εἰσὶν, εἴτε μητροπολίτης.* Vbi *ἔξαρχ* manifesto est vicarius. Exarchus igitur Ravennæ est proprie Præſecti Pratorio vicarius, qui Ravennam cum aliquot urbibus imperij Romani nomine aduersus Longobardos, & Romanos tuebatur. quorum primus, ut in historijs proditum est, fuit Fl. Longinus. Sed in eorum administrationis tempore magna est apud Scriptores dissensio. Nos Onufrium, virum in historia incomparabilem, sed quem non raro humanitus peccare contingit, sequimur. Qui certiora de illis attulerit, illis uti nulla invidia est.

CHRONOLOGIA VETVS.] Varro, quod sæperepetere cogimur, interuallorum tria discrimina fecit, *ἀδιλον* ab hominum initio, ad Cataclysmum priorem: *μυθικόν*, a Cataclysmo priore, ad primam Olympiadem. *ἱστορικόν*, a prima Olympiade, ad nos: quanquam secundum interuallum mixtum est ex fabuloso, & historico. Quia enim eos, de quibus falso prædicatur, non dubium est fuisse, propter eos quidem historicum fuerit, propter falso attributa, fabulosum. Proinde nobis placuit heroicum potius vocare, quam mythicon: in cuius epochis & terminis designandis nobiles scriptores multum studij posuerunt: quorum tantus numerus fuit, ut historia nullum fertilius argumentum habuisse videatur: in quibus familiam olim ducebant Philochorus, Apollodorus, Dionysius Halicarnassensis, alij. Hi ex rationibus cælestis doctrinæ quadam interualla eruerunt, de quibus non magis dubitari potest, quam de ipsis cæli conuersionibus ex quibus argumenta sua adstruxerunt. Ea sunt excidium Ilij, Agoni Olympicus a Pelope primum institutus, ab Hercule & Atreo instauratus. Huius enim ludicri obseruatio pendet ex obseruatione nouilunij civilis, quod proxime post *κέντρον θερινόν* sequitur. quod tempus semper congruit diei nonæ Quintilis Iuliani: unde propter hunc fixum terminum, huius ludicri tam institutio, quam instauratio indubitata est. Eodem modo *ἐκ τῶν ἱστορικῶν περιπέσεων* deprehensum est, excidium Ilij necessario ea die contigisse, quæ conuenit in vigesimam tertiam Thargelionis anni undecimi periodi Atticæ: quæ diuina obseruatio est Ephori, rationibus postea Eratostenis, & aliorum, illustrata ex Calippica anni Attici editione, ut Dionysius perspicue docet, *ὡς οἱ Ἀθηνοὶ νῦν γράφουσιν ἀγχοῖς*, nimirum ex periodo Calippica. Neque vero minus miranda L. Tarrutij Firmani industria in morte Romuli per defectionem Solis inuestiganda: in qua acutior fuit, quam veracior. sed tamen, ut dixi, industria eius commendanda. Atque hæc interualla, pauca quidem, sed certa, & a quibus ad alia incognita gradus fieri potest, ab illis summis viris mira solertia eruta sunt. In reliquis, quia neque a motibus cælestibus, neque ab historiæ monumentis, ullum præsidium erat, alia via grassandum fuit. Itaque sumpto aliquo certo, & indubitato termino, puta Ilij excidio, aut Pelopis ludicro Olympicis, quot generationes interuenerunt tam in antecedentia, quam in consequentia, considerantes, ab auctore alicuius gentis, ad epocham sumptam, aut ab epocha, ad aliquem Heroem, inita ratione generationum, trinis generationibus centenos annos attribuerunt, *γενεάν* ut Herodotus, medium tempus vitæ humanæ vocantes, intra quod homo generare, & liberos suscipere, non autem quantum viuere potest. Deinde pro portione temporis rerum in una quaque generatione gestarum, *ἢ περὶ ἀφάρεσιν* plus minus temporis impertiendo, verum, aut vero proximum cruerunt. Neque fieri potuit, ut in tanta rerum obscuritate, in qua non demonstrationi, sed coniecturæ locus est, diuersa diuersi non senserint: quæ æquus Lector aut meliora facere conari debet, aut, si non potest, boni saltem consulere. *οἱ μὲν Ἑλλήνων λόγοι*, inquit Pausanias *διὰ φόρον τὰ πηλείονα, καὶ ἔχουσιν ἐν γενεαῖς αἰσί.* Non parum inter se dissentire Græcos in mythici temporis interuallis disquirendis, præcipue vero in serie generum. Quibus opponemus accuratissimi scriptoris Diodori Seculi verba: *ἐνίοι τῶν ἀναγιγνωσκόντων ἔδικαία γράμμενοι κείσθαι πικρῆς ἐπιπέσει ἐν ταῖς ἀρχαῖαις μυθολογίαις ἐπίσης τοῖς παραπομπόμενοις ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς γένει.* *Nullas inique de heroicis temporibus iudicare, tamen non eandem esse fidem exigendam in illis fabulis,*

bnlofis, quam in ijs, quæ hodie gesta sunt. Interualla, quibus tanquam terminis ad verum eruendum usi sunt, arbitraria sunt. Alijs enim alia fuere. Vetusissima Africano, & post eum Eusebio, Sicyonia, Argolica, Attica. alijs *παλαιότερα τῶν Ἑλληνικῶν Ἀργολικὰ, πρὸ τῆς Ἰνάχης,* ut scribebat Dionysius Halicarnassensis *ἐν ταῖς ῥηνοῖς.* Proxime *Ἀττικὰ τῶν Ἀργολικῶν νεώτερα πρὸς ἀρχαῖα γενεαῖς, πρὸ τῆς Κέρροπος.* id est, Attica recentiora Argolicis, quadraginta generationibus; annis vicenis quinis τῆς Ἰφρεῖα imputatis, ut scribit Censorinus. unde mille annorum interuallum inter Argolica & Attica intercesserit. quod mendosum est. Tertio loco *πρὸς Ἀρκαδικὰ ἢ Ἀττικῶν νεώτερα ἐν νεῖα Ἰφρεῖαῖς.* Ab Atticis, ad Arcadica, interuallum, generationes nouem, *πρὸς Πελασγῶν ἀυτόχθον.* Quarto loco *πρὸς Φθιωτικὰ ἢ Ἀρκαδικῶν νεώτερα πρὸς ἀρχαῖα δυοῖν Ἰφρεῖαῖς, πρὸς τῆς Δελφικῶν.* quod est immane interuallum, nisi mendum sit. Sed his omissis, quia sibi non constant, meliora sequamur; cuius nodi hoc Chronographij *ἀποσπασμάτιον,* quod nobis suppeditat eruditissimus scriptor Clemens Alexandrinus, in quo ut plura, ita certiora temporis heroici interualla designata sunt. De cuius fide postea constare poterit.

A secundo sub Deucalione Diluuium.] Ogygij diluuium a Varrone dicitur prior Cataclysmus, ad discrimen Cataclysmi Deucalionis, qui multis sæculis posterior. Ogygen veteres auctores quidam in Aegypto regnasse tradunt Thebis Hecatompylis, unde profectus urbem, quam in Bœotia condidit, a patria Thebas, & unam ex septem portis a se *Ὠγυγίας πύλας* vocauerit. Alij Ogygen in Attica regnasse, & templum Eleusine condidisse, sub quo Diluuium prius acciderit. Varro libros suos de Gente populi Romani ab initijs Sicyonij regni velut antiquissimo tempore exorsus est, *αὐτοῦτο Λατ. Augustino lib. xviii, cap. ii de Ciuit. item cap. viii: Quauquam Ogygius ipse quando fuerit, cuius temporibus diluuium magnum factum est (non illud maximum, in quo nulli homines euaserunt, nisi qui in Arca esse potuerunt, quod Tertium nec Græcia, nec Latina nouit historia, sed tamen maius, quam postea tempore Deucalionis fuit) inter scriptores historia non conuenit. Nam Varro inde exorsus est librum, cuius superius mentionem feci, & nihil, ex quo perueniat ad res Romanas, proponit antiquius, quam Ogygij diluuium, hoc est Ogygij factum temporibus.* Hic primum vides Ogygen conferri ad initium regni Sicyonij. Nam cap. ii dixerat Varronem ab initio regni Sicyonij opus suum de Gente populi Romani exorsum fuisse, cap. autem viii, a diluuiio Ogygio. Ergo diluuium Ogygium incurrit circiter initia regni Sicyonij, ut dicebamus. Proinde regnum Sicyoniorum cæperit proxime post diluuium Ogygium, qui fuit terminus interuallo illius, quod Varro vocat *ἀδηλον*: ex cuius sententia initium regni Sicyonij est finis *τῆς ἀδήλου ἀσκήματος,* & principium *τῆς μυθικῆς.* At iste noster Chronologus *ἀνώνωμ.* epocham non longissimi temporis, sed sui instituti, ponit Diluuium secundum, quod sub Deucalione accidit. Tertium ordine Diluuium a Nonno perhibetur, quod sub Dardano contigit, ut primum, quod sub Ogyge: *πρῶτα γὰρ κελεύδοντ.* ἐπὶ φρήθην χεπτῶ *Ὠγυγ.* ----

Ad Idæ incendium.] Putidum fuerit, si rem tritissimam docere velim, ferrum in Ida monte a Dactylis Idæis inuentum. Quis hoc nescit? Sed quod de Idæ incendio hic ponitur, intellige, quum fortuito Ida conflagrasset, metalla ferri, quæ in illius montis visceribus erant, vi ignis liquefacta erupisse, ac tum Idæ montis incolas ferrum rem antea humanis usibus ignotam elaborasse: idque fuisse initium operi ferrario, ut in Gallia argentario, teste Athenæo lib. vi: *Ἰππὶ δὲ τῆς Γαλατίας, ἀυτομάτως ὕλης ἐμπνευθεῖσης, ἀργύρω διερρύη.* Lucretius:

*Quod superest, as, atque aurum, ferrumque repertum est,
Et simul argenti pondus, plumbique potestas,
Ignis ubi ingentes siluas ardore cremarat
Montibus in magnis, seu cali fulmine misso, &c.*

Seneca epistola *xv*: *In hoc quoque dissentio, Sapientes fuisse, qui æris metalla & ferri inuenerrunt, quum incendio silvarum adusta tellus in summo venas iacentes liquefacta fudisset.* Atqui multis post sæculis, quam hic proditum est, ferrum in Ida monte effossum & elaboratum fuisse significabat Homerus apud Herodotum his versiculis:

*ἀλλή σεῦ τις πύκη ἀμείνονα καρπὸν ἴησιν
Ἰδης ἐν κρηφῆσι πολυπύχῃς ἠνεμοέσσης,
ἐνθα σίδηρ.* Ἀρη. Ἰππικθονίοισι βροτοῖσιν
ἔσσεται, εὐτ' ἂν μιν Κεθρηνοὶ ἄνδρες ἔχωσι.

Quando Cumæi condent Cebrenida urbem in Ida, tunc fore, ut ferrum in ea reperiat. Hoc Homerus vaticinatur, aut vaticinanrem inducunt Græculi. Hoc modo *Ἰδαῖα σίδηρος ἐργασία* Homeri seculo posterior fuerit. Coniunge cum his ea, quæ ad numerum Eusebianum *DXCVIII* notauimus.

Glauci Isthmia.] Melicertæ filio fratris sui primus Isthmia ludos instituit Sisyphus pater Glauci. Vtrum intelligendum sit, Isthmia non a Sisypho, sed Sisyphi filio Glauco, Melicertæ patrueli suo instituta, an aliud quid, quarant eruditiores.

& *Helena raptum a Theseo.*] Tempus incidit in numerum Eusebiano $\overline{\text{DCCCLXIX}}$, qui erat annus regni Thesei $\overline{\text{XVII}}$. A Theseo rege, sed antequam rex esset, rapta videtur. Et magnam hic *ἀνισοροσίαν* committi alibi notauimus. Nam initium regni Thesei apud Eusebium nimio altius petatum est. Non enim in hoc præstantissimo Chronico peccatum in tempore raptus Helenæ, sed ab Eusebio in initio Thesei constituendo, quod sine dubio postenus est raptu Helenæ priore.

Colliguntur a diluuiio Deucalionis, ad primam Olympiadem, anni $\overline{\text{DCCXXXVII}}$.] Conuenit tempus Diluuii numero Eusebiano $\overline{\text{DIII}}$, annis $\overline{\text{XVI}}$ ante Exodum. Apud Eusebium assignatur numero $\overline{\text{CCCLX}}$. Differentia, anni $\overline{\text{XIII}}$.

CANONVM ISAGOGICORVM

F I N I S.

IOSEPHVS IUSTVS SCALIGER, Iulij Cæsaris cognomento A B V R D E N filius, Benedicti nepos, Nicolai pronepos, Gulielmi cognomento G R O S S I abnepos, Canis $\overline{\text{II}}$ cognomento F A C I N I adnepos, &c. explicui hos Canones

Anno Christi Dionysiano $\overline{\text{MDCIII}}$, Nonis Augusti, natali *μυο* $\overline{\text{LXV}}$, feria prima, cyclo Solis Romano $\overline{\text{XVII}}$, aureo numero $\overline{\text{IX}}$.

Anno vero M E S S I Æ Regis æterni $\overline{\text{MDCVI}}$.

Anno periodi Iulianæ 6317, Epacta tam castigata, quam æquabili, $\overline{\text{IX}}$, vigesima Ab Lunaris.

Anno periodi Iulianæ Constantinopolitanæ 7112.

Anno Mundi 5553; *Λεοντῶν* $\overline{\text{C}}$ $\overline{\text{KD}}$.

Anno Computi Iudaici Hillelis 5364, Ab $\overline{\text{XIX}}$. Erat annus abundans.

Anno $\overline{\text{IX}}$ periodi quartæ Dionysianæ, sextadecima die Lunationis quintæ.

Anno *γεωργίας* 3054, secundo Hebdomadis tertiæ sexagesimi tertij Iobel.

Anno $\overline{\text{MDCIII}}$ *χρηματοπισμοῦ Αντιοχείας, καὶ πρώτης ἰππνεμῆσεως Ἰσλιανῆς, Λῶς* $\overline{\text{E}}$.

Anno $\overline{\text{II}}$ Indictionis $\overline{\text{LXXXVII}}$ Constantinianæ, qui est pacis Ecclesijs reddita $\overline{\text{MCCXXII}}$, usque ad $\overline{\text{XXIII}}$ Septembris.

Anno Seleucidarum Alexandreo $\overline{\text{MDCCLXXXV}}$, Ab Antiocheni $\overline{\text{V}}$.

Anno Iuliano $\overline{\text{MDCCLIX}}$.

Anno Gazensium $\overline{\text{MDCCLXVI}}$, *Λῶς* $\overline{\text{I}}$.

Anno *Θεῶν Σεβαστῶν ἀγγλῶν, ἡμέρας* $\overline{\text{ΩΡ}}$, *Μεσορῆ* $\overline{\text{I}}$.

Anno Sanctorum martyrum Diocletiano $\overline{\text{MCCCLXX}}$, diebus Iohannis, Musse Elkupti, & Nahase Aethiopum die $\overline{\text{XIII}}$.

Anno quarto Olympiadis Iphiteæ $\overline{\text{DXXV}}$, mensis primi *τῆ εἰκάδι*.

Anno $\overline{\text{LXXII}}$ periodi Atticæ, *πέμπτη ἑκατομβαιῶν* $\overline{\text{C}}$ *ἰσαμένω*.

Anno $\overline{\text{XXXIII}}$ vigesima sexta *πενήντα πρυτανείας Καλίππου, Τεσσαρεσκαιδεκάτη ἑκατομβαιῶν* $\overline{\text{C}}$.

Anno tertio centesimæ octauæ *ἐνεαδekaετηρίδ* $\overline{\text{C}}$ Metonicæ, *Σκίρρο Φορῶν* $\overline{\text{C}}$ *ἐπτακαιδεκάτη*.

Propter $\overline{\text{XXXVI}}$ dies *μετεμπίωσεως*, Scitrophorion inuaserat locum Hecatombæonos.

Anno 3837 Babyloniorum Semirameo, primo lustri trigesimali *Σάρω* Marchesivan, vigesima nona Adar.

Anno 2137 panegyreos epochæ imperij Asiatici Cyri Magni, primo lustri Aniran, Mensis magni Schehariz, vigesima quarta Di.

Anno *Ναβωνασσάρω* $\overline{\text{BIV}}$, *Θῶθ* $\overline{\text{I}}$.

Anno Armeniorum Christianismi $\overline{\text{MIII}}$, Harvvatfis $\overline{\text{XXI}}$.

Anno panegyreos Epochæ æquinoctialis Iezdegirdicæ $\overline{\text{DCCCLXXXIII}}$, Behemen $\overline{\text{XXIII}}$.

Anno panegyreos Neuruz Gelalæi Sultan Melic-Scha $\overline{\text{DXXVI}}$, Mardad $\overline{\text{XXI}}$.

Anno $\overline{\text{LVI}}$ octauæ periodi Damascenæ, Rabie prioris $\overline{\text{XV}}$.

Anno Indorum $\overline{\text{MDCV}}$, Rabie prioris $\overline{\text{XVI}}$.

Anno $\overline{\text{MXXII}}$ Hegiræ, Rabie prioris $\overline{\text{XIX}}$.

F V I M V S T R O E S.

INDEX

INDEX IN TRES LIBROS
CANONVM ISAGOGICORVM
IOSEPHI SCALIGERI.

A.

A Binsena quando mortuus.	316.
Actæus rex Atticæ nullus fuit.	338.
Actorum Apostolicorum locus restitutus.	225.
Adda Bar Ahaba, doctissimus Iudæus.	176. 217.
Adriani Imp. Græca numismata interpretata.	301. 302.
<i>Aera Omer.</i>	224.
<i>Aera Sanctorum Martyrum.</i>	180. 274.
Agathæ locus emendatus. 324. eius error.	<i>ibid.</i>
Alexandrini conditores πῦ Παχαλίς.	274.
Alexander bicorniger.	300.
Alfonsinæ Tabulæ optimæ.	315.
Alfonsinorum errores.	249. 313. 314.
Ambrosij error. 182. Eius locus egregius restitu- tus.	185.
Amisfenorem Æra instaurata ab Augusto.	301.
Anastasij Bibliothecarij locus perplexus.	184.
Anatolij Enneadecaeteris. 182. Eius ætas.	<i>ibid.</i>
<i>Angulus communis.</i>	17.
Annus Atticus dierum cccc̄lx̄.	233.
Anni Gratæ. 180. Hierophantici. 238. Augusto- rum.	274.
Annus dierum. Iulianus. 177. Tropicus. <i>ibid.</i> &	213.
Solstitialis.	213.
Anonymi Scriptoris Græci error.	314.
Anticipatio fit ab anno Enneadecaeteridos ad similem annum Enneadecaeteridos.	178.
Apostolorum Canones commentitij.	308.
Apparentis Æquinoctij monstrum a Copernico exco- gitatum.	219. 315.
Appiani deliria.	335. 346.
<i>Aratum dicere, circumducere.</i>	311.
Areus rex Sparta, qui Arios auctori primi Maccabaici, & Iosepho.	340.
Argyrius Græci Computi corrector ineptissimus.	220.
176. 239. Correctus.	258.
Arriani error.	299.
Augusti nummus Græcus expositus.	301.
<i>Auricus numerus</i> & inventum Christianorum. 178. 180.	
Ausonij error de annis Urbis.	346.

B.

<i>Bagdad</i> urbs quando condita. 144. 325. eadem est <i>Seleucia.</i> <i>ibid.</i> quando vastata.	151. 326.
Beda Venerabilis correctus.	176.
Belus Assyrius alius a Belo Tyrio.	321.
Benedicti Pererij in Daniele lapsus.	323.
Biblia sacra ab Hellenistis conversa esse ægrè ferebant Iudæi Hebræi.	224.
Biduum dubij Lunæ festum Iudæis.	231.
<i>Bisextum.</i>	181.
<i>Borsippa.</i>	323.

C.

Canones nomine Apostolorum supposititij.	308.
Canones nomine Clementis commentitij.	<i>ibid.</i>
Cardines anni.	* 224. 225.

<i>Calipha</i> , quid.	325.
Characteri neomeniæ est sepes & tutela nouilunij.	229.
necessarius.	* 171.
<i>China</i> vitiose a Lusitanis dicuntur, qui <i>Sine.</i>	327.
Chrysocece medici errores.	249. 250. 316.
Chrysoctomi error.	307.
Clavius omnium bonarum literarum imperitissi- mus.	183.
Clavij errores. 177. 178. 183. 186. 188. 189. <i>per to- tum.</i> 192. & <i>seqq.</i> 195. 197. 199. 204. & <i>seqq.</i> 219. 220. 230. & <i>seqq.</i> 235. 240.	
Clavij & Scaligeri impar congressus.	197.
Clavius portentum mensis Lunaris dierum xxxi pe- perit.	187. 235.
Clavius quatuor dicit esse tria.	204.
Clavius divinum inventum vocat editionem suam an- ni novi.	<i>ibid.</i>
Clementis Alexandrini locus emendatus.	346.
Clementis Canones supposititij, quando scripti.	308.
Cleostrati Tenedij Octaeteris.	238.
Codicis Theodosiani locus emendatus.	312.
Codrus apud Virgilium non est ille rex Athenarum.	338.
Complementum Epactæ.	186. 199.
<i>Concurrentes.</i>	119. 181.
Copernici laus.	202.
Copernici Libramentum ridiculum. 206. 315. Ap- parentis Æquinoctij monstrum Copernicianum.	219.
Ctesias scriptor vanissimus.	321.
Cyclus Solis Romanus. 177. Mexicanus. 178. Nun- dinarum.	<i>ibid.</i>

D.

Danielis locus male expositus.	322. 323.
Diocletiana Epocha iniri a mensib. Paschaliis, in Ec- clesia Latina.	274. 275.
Diodorus Siculus accuratissimus scriptor.	348.
Diodori Siculi locus illustris. 233. locus alius supple- tus. 320. 321. alius correctus.	340.
Diodori Siculi hallucinationes.	340. 342. 343.
Dionis error. 335. item alius.	<i>ibid.</i>
Dionysij Exigui Paschale.	179. 180. 182.
Dodecaeteris Chaldaica. 181. eadem duplex.	<i>ibi</i>
Dubia Luna.	4.
Dubium bidui Iudaici.	31.

E.

Enneadecaeteris Metonis.	240.
Epacta plenilunij.	199.
Epactæ aquabiles non sunt indicia primi nouilunij.	194.
Epactæ, inventum Christianorum.	179.
Epactæ ἀμεσοί, ἐμμεσοί.	191.
Epactæ mentium.	199.
Epactarum Clavianarum Elenchus.	187.
Epactarum initium a Martio, non a Ianuario, insti- tuendum.	179.
Epiphaniij error.	308. 330.
Epiphaniij factus supposititius.	308.
Epocha Arbæcis, Nabonassari abopollassari. 253. 254.	
Eutebius Pamphili non est actor <i>numerus aureus.</i> 180.	

G. ij

Elustrum

I N D E X.

	F.	
<i>Flustrum.</i>		179.
<i>Furivæ dies.</i>		256.
	G.	
Gaza libellus aureus de mensibus Atticis.		233.
<i>Gelal--Eddin.</i>		315.
Gelalaus.		<i>ibid.</i>
Genebrandus monachus maledicentissimus & infolentissimus. 227. Eius error.		<i>ibid.</i>
Gnomonis inventum.		233.
<i>Gesmid</i> Persa, idem qui <i>Sapores.</i>		250.
Georgij Chrysococtæ errores.	249. 250.	316.
	H.	
<i>Hararath</i> rex Persarum, idem qui <i>Artyas.</i>	254.	
Haytoni loci correcti.	227. 315. 316.	326.
Hebdomas annalis.		104.
<i>Hegwa</i> , quid.		313.
Herodoti locus animadversus.	327. 328.	
Hieronymi locus correctus. 311. eius hallucinatio. <i>ibid.</i>		
Eiusdem luculentus locus.	225.	
Hierophantici Græcorum anni idem qui Iuliani.	233.	
Hyrcanum ab Hyrcanis a se domitis cognominatum fabulatur Eulebius.		334.
	I.	
<i>Iana novella.</i>	186. 264.	
Ieiunium indictivum Ierofolymis.		224.
Iesus Bar Haly Grammaticus Syrus lexicographos.	198. 264.	
<i>Indictio.</i>		179.
Indictionis Antiochenæ initium a Maio.		301.
Ab ea omnes Indictiones derivatæ.		302.
Indictionum mentio vetustissima.		179.
Intscriptio vetus Puteolana emendata.		204.
Intertanium.		198.
Iosephi anachronismus immanis. 300. eius errores. 309. 334. Idem illustratus. 307. 340. 341.		
Irak.		325.
Irenæi editores maledicentissimi, & <i>κακοίθεοι</i> , eorumque delirium.		224.
Isidori Pelusiota error.		225.
Iudæ Maccabæi vexillo Leo intextus.		332.
Iudæorum epocha Iuliana omnium, quæ hodie in usu sunt, longe vetustissima.		264.
Iudæorum nudipedalia.		228.
(si Liptij) laus.	185.	320.
	K.	
Kalendaria Februarij Tataris, Indis, & multis Orientis nationibus. initium anni civilis.		181.
<i>Kebja</i> .	188. 229. 247.	250.
	L.	
<i>Laterculus</i> <i>Septizonij.</i>	176. 181.	
Leo Africa, scriptor diligentissimus.		316.
Emendat.	325. 326.	
Leo Iudæ Maccabæi vexillo intextus.		332.
Libramenti Comaniciani monstrum unde natum.	206. 315.	
Luca Gaurici error.		178.
<i>Lustrum</i> , quid.		177. 179.
	M.	
Maccabæi.		333.
Maccabaicus primus Hebraismo Græcè conversus.		340.
Maccabaici secundi error.		333.

<i>Mamluchi.</i>		325.
Marcellini Comitis error.		307.
Maiores Iudæorum <i>super scriptura</i> , <i>Φεαγμὸς</i> & <i>γερφῆς.</i>		229.
<i>Matque</i> Ethiopicum.	199. 220. 273.	
Maximi Monachi hallucinatio.		302.
<i>Melic-Scha</i> rex Choratan.		315.
Mensis Lunaris definitio vetustissima apud Iudæos.		176.
Mensis dicium.		177.
Mensis sæcularis Chaldæorum.		251.
Mentis popularis Atticus.		238.
Methodij error.		313.
Metonici Solstitij observatio perfunctoria.		216.
Michælis <i>Plethi</i> hallucinatio. 302. eius locus emendatus.		303.
Mome. tem Rab Adda.	176. 217. & <i>seqq.</i>	
Motes Mammonides doctissimus Rabbi. 221. 222. Eius error.		310.
	N.	
<i>Nail</i> Arabice.		325.
<i>Nalka</i> Arabice.	245. 283.	313.
Natalis Christi Epiphania.		305.
Nehemæi locus de sacerdotibus, tam a Iudæis, quam a nobis male intellectus.		304.
<i>Nevrus.</i>	121. 254.	315.
<i>Nija</i> Persice.		315.
Nomen bona Iudæi habebant, Græcum aut Romanum, & Hebraicum.		334.
Novilunia in eandem diem bis in eodem cyclo incurere possunt.		197.
Nudipedalia Iudæorum.		228.
Nummata Græca Augusti, Adriani, L. Veri, apud Occidentem illustrata.		301. 302.
	O.	
Octaeteris. 238 eius vitia.	239. & <i>seqq.</i>	
Ogdoas Romanorum, Nundinæ.	195. 205.	
<i>Omer.</i>		224.
Onomacriti (vulgo Orphei) <i>Dodecaeteris.</i>		182.
Onufrius Pantinus annos, quos regnarunt reges Parthici, commentus est.		323.
Ovidij locus in Fastis correctus.		344.
	P.	
Palilia prima Vrbis controversa.	345. & <i>seqq.</i>	
Palcha remotissimum olim in <i>xxv</i> Aprilis, hodie in <i>xxvi</i> Aprilis Liliæ, adventus deliria Clavij.	189.	
Palcha anni 1598, & 1605 vitiose celebratum, propter deliria Clavij.	<i>ibid.</i> & 190.	
<i>Pasita</i> Arabice.		250.
Patriarcha Iudæorum Alexandinensium.		303.
Pauli Alexandrini locus emendatus.		276.
Pauli Orosij errores.	321. 322. 323. 328.	
Periodus Iuliana. 180. eius fructus, utilitas, commentatio.		<i>ibid.</i>
Periodus Calippica.		241.
Periodus Damascenorum. 243. (<i>ita emenda, pro 242.</i>)		
<i>Plumbion</i>		119. 275.
Plutarchi error.		239. 299.
Porphyrij error.		338.
Puteolana inscriptio vetus emendata.		204.
	Q.	
Quadriennium sine Pontifice Max. Ierofolymis transfactum.		333.
		Regum

I N D E X.

R.	
Regum Pergami & <i>Ἐπιγόνων</i> Alexandri successorum effigies, alix taurinis, alix arietinis cornibus expressæ in nummis.	329.
S.	
Saadia Gaon Arabs.	177.
<i>Sabbat Sabbathon.</i>	307.
Sacerdotis (<i>Imonis</i>) Argivæ annis tempora in Fastis signabantur.	338.
Sæculum Chaldaicum.	251. 252.
<i>Salmodii.</i>	86. 249. 264.
<i>Saldoki</i> , sive <i>Selgiuki.</i>	316.
Samaritæ, quot sunt <i>δωδέκα τῶν Πάχα</i> , tot dies festos habent. 226. quare <i>Sebuei</i> a Iudæis appellati. <i>ibid.</i> Eadem sentire, quæ Sadducæos, ratio Iudæi calumniantur, & nostri credunt. 227. Immortalitatem animæ, Angelos, & spiritus fatentur. <i>ibid.</i>	
Scaligeri & Clavij impar congressus.	197.
<i>Scha</i> Persice.	315.
<i>Schauchun.</i>	181. 102.
Scholiastæ Æschyli error.	337.
Scholiastæ Aristophanis locus emendatus.	295.
Scholiastes Hesiodi interpolatus.	234.
Scholiastæ Horatij locus insignis.	231.
Scripulum Iudaicum.	176.
<i>Selencia</i> , quæ & <i>Bagdad.</i>	1. 325.
<i>Selgiuki</i> & <i>Saldoki.</i>	316.
Septenarij vis divina occulta.	205.
<i>Septizonij Laterculus.</i>	176. 181.
Servij Grammatici locus.	344.
Sigonij Diodorum secuti error.	340.
Silphion herba in Cyænæorum nummis.	300.
Solis deliquium in conceptu & morte Romuli.	345.
R. Solomo Iarhæus Rabbiorum columen.	177.
Solstitialis annus, Tropicus.	313.

<i>Suffetes</i> , sive <i>Sapbetes.</i>	329. 339.
T.	
Tabulæ Alfonsinæ optimæ.	315.
Tabulæ Prutenicæ motosissimæ.	<i>ibid.</i>
Terminus Paschalis.	178. 198.
Terminus Paschalis, ἢ <i>πανσέλιω</i> ☉.	182.
Terminus remotissimus hodiernus in XIX Aprilis Liliam, adventus deliria Clavij.	189.
Terminus citimus Ierobus, sive <i>χιιι</i> Adar Christiani.	189.
Terminorum error fœdissimus ex temeritate Clavij natus.	189. ☉ <i>seq.</i>
Tetracoseteridos dispensatio Claviana ridicula.	204.
Thefei initium n. m. o. altius repetitum.	350.
<i>Tobæ</i> & <i>Babæ</i> Hebræis.	230.
Toleti Iesuitæ error.	228. 333.
Trepidationis motus portentum, unde.	206.
<i>Trijesima Sabbata</i> Horatio.	198. 231. 264.
Tui kadecæ Mexicana.	205.
Turannius Rufus impressit aratrum solo templi Ierolytymitani.	311.
<i>Turcomanni</i> , qui.	325. 326.
Tychonis Bahe V. N. laus.	206.
Tyrus Colonia Consulatis.	301.

V.

Velleius Patereculus scriptor optimus.	288. Locus luculentus, eiusque traiectio in integrum restituta.
	320. Eius error. <i>ibid.</i> ☉ 341.
Veneris dies Arabibus ante Hegiræ tempora a multis retro sæculis cultus.	313.
L. Veti nummus Græcus emendatus atque expositus.	301.
Vettij Valentis <i>ἀνθολογία ἡμεθλιακή.</i>	302. 176. 275.
Victorij Aquitani magnum Paschale.	179. 180.

A.

<i>Αδραμύς, καὶ Αδραμῶν.</i>	327.
<i>ἀνακυκλώτικὸι τόμοι.</i>	180. 275. 276.
<i>ἀναρχοὶ ἡμέρας.</i>	62. 237. 238.
<i>ἀναρχονισμός.</i>	123. 279.
<i>ἀντικατάστασις.</i>	27. 213. 214. 216.
<i>Ἀρκάδες προσέλλωοι.</i>	345.
<i>ἀρχιερεῖς.</i>	304.
<i>ἀρχοντες Ἀθωαίων.</i>	338. 339.
<i>Ἀπάλ</i> ☉.	328. 329.
<i>Ατυάδα.</i>	327.
<i>ἀυθημερινά.</i>	315.

B.

<i>βακχάδαμ ὀλιγαρχικὴ οἰκία ἐν Κορίνθῳ.</i>	341. 342.
<i>Βασίλαμ ἀρμυδ Εἰδενσες, qui Athenis ἰεροφάνται.</i>	237.
<i>Βολάθες.</i>	* 313.
<i>Βόρσιππα.</i>	323.
<i>Βακέλοι, καὶ ποιμένες Αἰγυπτίων.</i>	317.

Δ.

<i>Δεκάφυλλ</i> ☉, <i>δεκάσητηρ</i> ☉ βασιλεία.	335.
<i>Δύπρόπετων.</i>	224.
<i>Διαδοχή.</i>	343.

<i>Διαπέμπειν τὰς Ὀπισθίας.</i>	441.
<i>Διαπέμπεσθαι.</i>	<i>ibid.</i>
<i>Διάφορον.</i>	38. 201. 212.
<i>Δίμοιρον.</i>	229.
<i>Δισεξαρεσιμαῖ</i> ☉.	62. 237.
<i>Διφθέραμ Περσικαί.</i>	321.

Ε.

<i>ἐβδομαλίται.</i>	24.
<i>ἐκασπενταητεῖς.</i>	68.
<i>ἐκβολή.</i>	2. 213.
<i>ἐκβόλιμ</i> ☉ <i>μύ.</i>	62. 16. 214.
<i>ἐμωλαστροὶ πάγλησσι.</i>	183.
<i>ἐνδελεχισμός.</i>	227.
<i>ἐνδιάθετον.</i>	272.
<i>ἐνη καὶ νέα.</i>	16. 186. 198. <i>Neomeni ndorum.</i> 82.
<i>ἐξαρεσιμαῖ</i> ☉.	62. 237.
<i>ἐξαίρεσιμοι.</i>	62. 234.
<i>ἐξαίρεσις Ἀπική.</i>	62. 234. 237.
<i>ἐορταστικὸὶ κύκλοι.</i>	180. 271.
<i>ἐπινέμησις.</i>	180.
<i>ἐπίλζωνον.</i>	176.
<i>Ερμότητες Αἰγυπτίων.</i>	317.
<i>ἐπυροπεσίων.</i>	249.
<i>ἐτη ἐολεῖς τῶν ἐκκλησίων.</i>	312.
<i>ἐτ</i> ☉ <i>ἡλιακὸν μικρά.</i>	270.
	<i>ἔτ</i> ☉

I N D E X.

ἔτ⊕ θεοῦ.	249.	Προέμπλωσις.	16. 197. 198. 213.
ἔτ⊕ θεῶν Σεβασῶν.	273.	Προήγησις. 272. σελλωσαϊκή. 16. 106. 178. ⊕	
ἔτ⊕ κυνικὸν μέγα. 106. (ibid. ἔτ⊕ κυνικὸν μικρόν.)	270. 271.	Seqq. 192. ἰσημερινὴ χρονικὴ. 27. πεπική. 27. 213.	
εὐαγγελισμὸς Μαριάμ.	307.	Ἰππάρχ⊕.	38. 219.
εὐαγγελισμὸς Σαχαρίας.	305. 307.	Προνομεία.	265.
ἑφημερίαι.	303. 304.	Προσέλλωοι ἡμέραι.	245.
		Προσέλλωοι νύμφαι, αἱ Ἀρκαδικαί.	ibid.
		Προσλίς.	17.
ἠλιοτρόπιον.	298.	Προσθαφαίρεσις χρονολογική.	330. 332.
ἡμεροδρέσιον.	176.	Πρότερ⊕ βασιλέως.	328.
ἡμερονυχιον.	249.	Προχρονισμός.	123. 278.
		Πρυτανεία.	68. 241.
		Πρωτόκλη⊕ ἡμέρα.	310.
Θεοὶ Σεβαστοί.	272.		
Θεοὶ σωθῆρονοι.	273.		
		Σαὰ Περσιτί.	315.
Ἰεραλικὸς κύκλ⊕.	304.	Σαββατικὴ ἡμέρα.	176. 184.
Ἰερεῖς Αἰγυπτίων.	317.	Σάρ⊕.	86. 251. 264.
		Σήθ, Σῶθις.	275.
Καθολικὰ μιλῶν.	276.	Σίνας.	324.
Καλασίτες Αἰγυπτίων.	317.	Σπάλωνάριοι.	204.
Καππαί.	247.	Στοιχείωσις ἀποδείκτικὴ.	123. 278.
κέντρα ὠρῶν ἔτης.	233.	Στοιχείωσις χρονογραφικὴ.	123. 278.
κεφαλίδες Περσικαί.	321.	Στοιχιδωτὴς Euclides.	ibid.
κλοπιμαῖοι ἡμέραι.	268. 256.	Συνδρομὴ ἐνθρονισμῶ.	86.
Κυπα πόλις.	325.	Σωθῆρονοι θεοί.	273.
		Σωτῆλα μιλῶς.	265.
Λυδοί.	327.	Σῶθις.	256. 272. 275.
Λέξρον, <i>lystrum</i> .	179.		
		Ταυροθύτης.	328.
Μακκαβαῖ⊕.	332.	Ταυρόκερας.	ibid.
Μάχιμοι Αἰγυπτίων.	317.	Τεχνίται Αἰγυπτίων.	317.
Μέθοδ⊕ ἀπὸ χρέος.	41. 202. 244.	Τετρακωνταετηρὴς Ἀραβικὴ.	81. 247.
Μερμιάδα.	327.	Τεσσαυδέκας.	195.
Μεπίδασις.	16. 196. 197.	Τροπαί.	233. 235. 236.
Μεταβολὴ ἐπακτίης.	16. 198.	Τυκ⊕ <i>Persarum conyuvia</i> .	260.
Μεταχρονισμός.	123. 278.		
Μετεμπλωσις.	16. 197. 198. 213.		
Μήνες.	327.	ὑπαρχισμός.	264.
		ὑπρημερ⊕.	197. 221. 228. 230.
Νομιστέλιον⊕.	233.	ὑπεροχὴ ἡλιαή.	50.
		ὑπόληψις. 27. 197. 198. 212. 213. 218. 272. 273.	
Ξαδραίν.	324.	ὑπόληψις ἰππάρχ⊕.	38. 218.
		ὑστερισμός.	213. 273.
Ουασίτης.	325.		
		Φεγγάριον.	245. 283. 313.
Παλαίχθων.	337.	Φεγγμὸς τῶν χρόνων, Φεγγμὸς τῆς φιλοσοφίας.	229.
Πασπά.	247. 250.	Φύλαρχοι Ἀραβῶν.	242.
Παχάλιον.	274. 276.		
Πατελαί.	303.	Χαντζά πόλις.	327.
Πατελάρχης.	ibid.	Χρηματισμὸς Ἀντιοχείων.	179. 301.
Ποσιτία.	277.	Χρόνοι Σελλωσαϊκῆ.	315.
Περίοδ⊕ ἐβδομαδῆ.	81. 248.		
Περίοδ⊕ Σωθιακὴ.	256. 275.	ῶροι.	236. 256.

F I N I S.

